

Ngạo Thị Thiên Địa

Contents

Ngạo Thị Thiên Địa	11
1. Chương 1: Giấc Mơ Bốn Trăm Năm.	12
2. Chương 2: Phụ Tử Tình Thâm	14
3. Chương 3: Quyết.	16
4. Chương 4: Tiền Cảnh Thần Tốc	18
5. Chương 5: Tâm Nguyên Báo Ân	20
6. Chương 6: Đồ Cuộc.	22
7. Chương 7: Kinh Hỉ Ở Chợ.	24
8. Chương 8: Phương Thuốc Thần Kỳ.	26
9. Chương 9: Đổi Trắng Thay Đen.	29
10. Chương 10: Chiến Đấu Khó Tin!	31
11. Chương 11: Lấy Yếu Thắng Mạnh.	34
12. Chương 12: Tâm Pháp Thần Bí.	36
13. Chương 13: Phần Tẫn Bát Hoang	39
14. Chương 14: Xuân Quang Sạ Tiệt.	41
15. Chương 15: Tiên Thiên Đấu Khí	43
16. Chương 16: Tìm Bí Mật Trong Bảo Khố.	45
17. Chương 17: Phạt Kinh Tẩy Tuỷ.	47
18. Chương 18: Gặp Lại Cừu Nhân.	49
19. Chương 19: Sự Đột Gặp Nhau.	51
20. Chương 20: Lần Thứ Hai Nhập Môn.	54
21. Chương 21: Âm Thầm Chỉ Điểm	56
22. Chương 22: Bạn Cũ Đoàn Tụ.	59
23. Chương 23: Quyết Đấu	66
24. Chương 24: Phách Viêm Tam Thức.	69
25. Chương 25: Lần Thứ Hai Tiến Cấp.	74
26. Chương 26: Xấu Hổ!	77
27. Chương 27: Giáo Huấn Khó Quên!	79
28. Chương 28: Kẻ Phản Bội Ngày Xưa.	84
29. Chương 29: Tu Luyện Đặc Thù	87
30. Chương 30: Củng Cố Cảnh Giới	92
31. Chương 31: Nổi Cơn Thịnh Nộ	95
32. Chương 32: Đại Lễ Đưa Đến	97
33. Chương 32: Đại Lễ Đưa Đến. (hạ)	100
34. Chương 33: Đan Dược.	102
35. Chương 34: Giết!	105
36. Chương 35: Thiên Tài Dược Vương.	110
37. Chương 36: Phương Pháp Nuôi Dưỡng Tử La Thảo	115
38. Chương 37: Cường Hoá Linh Tê Kiếm.	117
39. Chương 38: Nhân Tài Tiềm Ẩn.	120
40. Chương 39: Giúp Đỡ.	123

41. Chương 40: Nghĩ Cách Cứu Người.	126
42. Chương 41: Đồi Đầu Đại Dịch.	128
43. Chương 42: Ngàn Dặm Đào Sinh.	134
44. Chương 42: Ngàn Dặm Đào Sinh. (hạ)	136
45. Chương 43: U Âm Sâm Lâm	139
46. Chương 44: Chiến Đấu Trong U Âm Sâm Lâm	142
47. Chương 45: Kim Nhân Linh Quy.	144
48. Chương 46: Trúng Độc.	149
49. Chương 47: Cảnh Tượng Kinh Nhân.	152
50. Chương 48: Khoảnh Khắc Kinh Hồn.	157
51. Chương 49: Tìm Đường Sống Trong Chỗ Chết!	159
52. Chương 50: Lưỡng Cường Tranh Phong	162
53. Chương 50: Lưỡng Cường Tranh Phong. (hạ)	164
54. Chương 51: Tiểu Bạch Hổ Đáng Yêu.	167
55. Chương 52: Cuộc Gặp Gỡ Trong Rừng.	170
56. Chương 52: Cuộc Gặp Gỡ Trong Rừng. (hạ)	172
57. Chương 53: Thiên Tài Kinh Doanh Tương Lai	175
58. Chương 54: Nhìn Xa Trông Rộng.	177
59. Chương 55: Thiếu Niên Thần Bí	180
60. Chương 56: Thoát Hiểm	182
61. Chương 56: Thoát Hiểm. (hạ)	184
62. Chương 57: U Lan Thảo	187
63. Chương 58: Phong Ba Vào Thành	190
64. Chương 58: Phong Ba Vào Thành. (hạ)	192
65. Chương 59: Bảo Vật Hiểm Cốc.	195
66. Chương 60: Thiên Thạch Huyền Thiên	198
67. Chương 61: Tuyệt Ảnh Mê Tung.	201
68. Chương 61: Tuyệt Ảnh Mê Tung. (hạ)	204
69. Chương 62: Niềm Tin Của Thiếu Nữ	206
70. Chương 63: Khách Quý.	209
71. Chương 63: Khách Quý. (hạ)	211
72. Chương 64: Tiểu Bạch Thần Kì.	214
73. Chương 65: Tiếng Đàn Sâu Trong Kí Ức	217
74. Chương 66: Công Chúa Khuynh Thành	219
75. Chương 67: Tấn Cấp Lần Nữa	222
76. Chương 68: Trao Đổi Cầm Nghệ.	224
77. Chương 68: Trao Đổi Cầm Nghệ. (hạ)	227
78. Chương 69: Vô Cùng Kì Diệu.	229
79. Chương 70: Hợp Tác.	232
80. Chương 70: Hợp Tác. (hạ)	235
81. Chương 71: Hội Đấu Giá.	237
82. Chương 72: Theo Dõi.	240
83. Chương 73: Ưu Thế Lớn Nhất – Tiên Thiên Đấu Khí.	243
84. Chương 73: Ưu Thế Lớn Nhất – Tiên Thiên Đấu Khí. (hạ)	245
85. Chương 74: Tấn Cấp Ngũ Phẩm	248
86. Chương 75: Trương Tử Lăng	251
87. Chương 76: Liên Linh Phát Uy.	254
88. Chương 77: Bản Nhạc Tuyệt Diệu.	257
89. Chương 77: Bản Nhạc Tuyệt Diệu. (hạ)	259
90. Chương 78: Mạc Gia.	262
91. Chương 79: Đầu Tư Siêu Lãi.	265
92. Chương 80: Đúc Lại Linh Tê Kiếm	267
93. Chương 81: Thanh Liên Bảo Đan – Uy Thế Của Tiểu Bạch.	270
94. Chương 81: Thanh Liên Bảo Đan – Uy Thế Của Tiểu Bạch. (hạ)	273

95. Chương 82: Liên Linh Mất Tích.	275
96. Chương 83: Mặc Cảm Về Diện Mạo.	278
97. Chương 83: Mặc Cảm Về Diện Mạo. (hạ)	281
98. Chương 84: Xuân Quang Mê Hoặc	283
99. Chương 85: Liên Linh Cùng Nhập Hội	286
100. Chương 86: Ác Khách Đến Từ Lầu.	289
101. Chương 87: Sát Cơ – Thủ Đoạn Của Đỗ Thành Chủ.	291
102. Chương 87: Sát Cơ – Thủ Đoạn Của Đỗ Thành Chủ. (hạ)	294
103. Chương 88: Cường Địch	297
104. Chương 89: Đòi Bắt Người.	299
105. Chương 90: Giật Mình	302
106. Chương 91: Thiên Giai Cường Giả Bồ Lôi Địch	305
107. Chương 91: Thiên Giai Cường Giả Bồ Lôi Địch. (hạ)	307
108. Chương 92: Quyền Quý.	310
109. Chương 93: Hai Vị Điện Hạ.	312
110. Chương 94: Hãm Hại.	315
111. Chương 95: Đối Chiến Cùng Cường Giả.	318
112. Chương 96: Phát Hiện Của Tiểu Bạch.	320
113. Chương 97: Giao Long Châu.	323
114. Chương 98: Bao Vây.	328
115. Chương 99: Thiên Giai Đụng Độ Thiên Giai.	331
116. Chương 100: Giật Mình Kinh Ngạc	334
117. Chương 101: Đoàn Tụ.	337
118. Chương 102: Nguy Cơ Của Thiên Nguyệt Đế Quốc	339
119. Chương 103: Giải Nguy.	344
120. Chương 104: Đế Quốc Thoát Nạn.	346
121. Chương 105: Thiên Đại Công Lao.	351
122. Chương 106: Ban Thưởng.	354
123. Chương 107: Đột Phá.	358
124. Chương 108: Trở Về.	361
125. Chương 109: Quyết Định Của Tiêu Linh.	363
126. Chương 110: Xấu hổ Kiều Diễm.	366
127. Chương 111: Dung Nhan Tuyệt Thế.	371
128. Chương 112: Hồi Phục Dung Nhan.	374
129. Chương 113: Nhân Giai Đỉnh Phong.	376
130. Chương 114: Trùng Kích Địa Giai.	381
131. Chương 115: Hải Quái.	384
132. Chương 116: Hộ Thuyền.	387
133. Chương 117: Huyền Thiên Tông.	389
134. Chương 118: Trở Về Cổ Thổ.	395
135. Chương 119: Trở Lại Sơn Môn.	397
136. Chương 120: Doãn Băng Hình.	401
137. Chương 121: Sư Đồ	403
138. Chương 122: Tu Vi Đột Tăng.	412
139. Chương 123: Sư Huynh Muội.	415
140. Chương 124: Âu Dương Y Y.	417
141. Chương 125: Kiểm Tra Nhập Môn.	420
142. Chương 126: Môn Đồ Tuyệt Hảo.	425
143. Chương 127: Trắc Thí Nhập Môn Của Phí Lão.	428
144. Chương 128: Môn Đồ Thiên Giai.	430
145. Chương 129: Tiến Bộ.	433
146. Chương 130: Thanh Lý Môn Hộ.	436
147. Chương 131: Địa Giai Nhị Phẩm.	438
148. Chương 132: Thiên Tài.	441

149. Chương 133:	Thiên Thánh Đại Hội.	446
150. Chương 134:	Xung Đột.	449
151. Chương 135:	Chèn Ép.	451
152. Chương 136:	Kiên Ngạo Tan Biến.	454
153. Chương 137:	Giao Dịch Đại Hội.	459
154. Chương 138:	Bích Linh Cổ Mộ!	462
155. Chương 139:	Oan Gia Ngõ Hẹp.	464
156. Chương 140:	Hồi Dung Sinh Huyết Đan.	467
157. Chương 141:	Ngũ Sắc Tuyết Liên.	470
158. Chương 142:	Hỗ Trợ	473
159. Chương 143:	Đại Hội Mở Màn.	478
160. Chương 144:	Luận Võ.	481
161. Chương 145:	Tiêu Linh Xuất Trận.. . . .	483
162. Chương 146:	Cường Giả Định Phong Tương Lai.	486
163. Chương 147:	Hàn Phong Lên Đài.	488
164. Chương 148:	Dâm Tặc ?	491
165. Chương 149:	Mập Mờ.	494
166. Chương 150:	Gặp Gỡ Trên Đường Đi.	497
167. Chương 151:	May Mắn Vô Cùng	499
168. Chương 152:	Vận May Hay Là Thực Lực ?	506
169. Chương 153:	Thực Lực Của Hàn Phong.	508
170. Chương 154:	Đối Thủ	511
171. Chương 155:	Theo Người Liền.	516
172. Chương 156:	Hàn Phong Đấu Chu Di.	519
173. Chương 157:	Cường Giả Đối Chiến.	522
174. Chương 158:	Yêu Cầu Nho Nhỏ.	527
175. Chương 159:	Đánh Giá Thấp.	531
176. Chương 160:	Đánh Tới Cùng.	534
177. Chương 161:	Một Chiêu.	537
178. Chương 162:	Oan Gia Tụ Hội.	540
179. Chương 163:	Coi Nhẹ Người.	545
180. Chương 164:	Điệp Ảnh Thiên Huyền Đấu Diệp Ảnh Thiên Huyền.	547
181. Chương 165:	Xuất Thủ.	550
182. Chương 166:	Cả Gan Làm Càn.	553
183. Chương 167:	Vòng Đấu Thứ Tám.	558
184. Chương 168:	Ta Sẽ Đánh Bại Người!	561
185. Chương 169:	Kết Thúc Vòng Tám.	564
186. Chương 170:	Băng Tuyết Tế.	569
187. Chương 171:	Trận Chiến Kết Thúc.	572
188. Chương 172:	Địa Giai Chi Chiến.	575
189. Chương 173:	Ta Chính Là Hàn Phong.	580
190. Chương 174:	Tốc Độ Thăng Cấp Đáng Sợ.	582
191. Chương 175:	Chiến Thắng.	585
192. Chương 176:	Thánh Thụ.	588
193. Chương 177:	Trở Lại Thiên Giai?	591
194. Chương 178:	Kì Dị.	593
195. Chương 179:	Thoáng Cái Đã Bốn Trăm Năm.	599
196. Chương 180:	Long Bào Hao.	603
197. Chương 181:	Cảm Giác Tử Vong.	606
198. Chương 182:	Tinh Thần Hải Tăng Vọt.	609
199. Chương 183:	Thoát Khỏi Hư Linh Huyền Cảnh.	611
200. Chương 184:	Điên Cuồng Thăng Cấp.	614
201. Chương 185:	Mưa Gió Nổi Lên.	619
202. Chương 186:	Trở Lại Tông Môn.	622

203. Chương 187:	Xuất Thủ.	625
204. Chương 188:	Tiểu Bạch Phát Uy.	629
205. Chương 189:	Huyết Sát Huyền Chương.	634
206. Chương 190:	Hoàng Thất Xuất Thủ.	637
207. Chương 191:	Đại Lễ Tặng Cho Hoàng Thất.	642
208. Chương 192:	Lại Đột Phá.	644
209. Chương 193:	Huyền Kỵ Tử Khiếp Sợ.	647
210. Chương 194:	Đoạt Thiên Đan.	650
211. Chương 195:	Tìm Kiếm Cổ Nhân.	652
212. Chương 196:	Tin Tức Bất Ngờ.	655
213. Chương 197:	Kỷ Thanh Thanh.	658
214. Chương 198:	Đuổi Tận Giết Tuyệt.	663
215. Chương 199:	Đến Băng Tuyết Các.	666
216. Chương 200:	Linh Ngọc Băng Thể	669
217. Chương 201:	Vũ Hoàng Điện.	674
218. Chương 202:	Làm Khách Băng Tuyết Các.	676
219. Chương 203:	Hoạt Hóa Sinh Linh Đan.	679
220. Chương 204:	Bạo Đan.	684
221. Chương 205:	Phát Hiện Kinh Ngạc.	688
222. Chương 206:	Xuân Quang.	691
223. Chương 207:	Tô Du Đại Trưởng Lão	695
224. Chương 208:	Thiên Giai Đối Chiến.	698
225. Chương 209:	Phát Hiện Cửa Hàn Phong.	702
226. Chương 210:	Ly Khai.	705
227. Chương 211:	Trầm Ngọc Thiên Phú Kinh Người.	709
228. Chương 212:	Biến Hóa Của Huyền Thiên Tông. (hạ)	712
229. Chương 213:	Chuẩn Bị Trước Thiên Giai.	714
230. Chương 214:	Tiến Giai Gặp Khó.	717
231. Chương 215:	Trở Lại Thiên Giai. (1 2)	720
232. Chương 216:	Cửu Chuyển Huyền Công.	724
233. Chương 217:	Tiến Cảnh Thần Tốc. (1 2)	727
234. Chương 218:	Vô Tình Gặp Được.	731
235. Chương 219:	Bị Cản Đường.	734
236. Chương 220:	Tin Đồn Từ Đế Đô. (1 2)	737
237. Chương 221:	Trên Đường Trở Lại Đế Đô.	742
238. Chương 222:	Vận Khí Tốt.	745
239. Chương 222:	Phương Tung Của Giai Nhân.	746
240. Chương 223:	Cầm Nghệ Hội.	747
241. Chương 224:	Động Thủ.	753
242. Chương 225:	Phí Lão Ra Tay.	755
243. Chương 226:	Tiến Cung.	758
244. Chương 227:	Ban Thường.	765
245. Chương 228:	Yêu Cầu Của Tiêu Tấn.	767
246. Chương 229:	Địa Đồ Kỳ Quái.	770
247. Chương 230:	Tiêu Vũ Điều Tra.	775
248. Chương 231:	Sự Cố Chấp Của Tiêu Linh.	778
249. Chương 232:	Tìm Tới Cửa.	780
250. Chương 233:	Giáo Huấn.	785
251. Chương 234:	Thế Cục Đế Đô.	788
252. Chương 235:	Phát Hiện Khiếp Sợ.	791
253. Chương 236:	Giúp Hay Không Giúp.	793
254. Chương 237:	Kiều Diễm.	795
255. Chương 238:	Thủ Đoạn Của Lâm Gia. (1 2)	798
256. Chương 239:	Khẩu Chiến.	804

257. Chương 240:	Kinh Sợ.	807
258. Chương 241:	Có Tin Tức.	809
259. Chương 242:	Gặp Lại.	812
260. Chương 243:	Tao Ngộ Của Hàn Nhất Nguyên.	815
261. Chương 244:	Sóng Ngầm Khởi Động.	819
262. Chương 245:	Lễ Khai Mạc Luyện Đan Đại Hội.	822
263. Chương 246:	Độ Sức Tinh Thần Lực.	824
264. Chương 247:	Lấy Một Địch Ba.	826
265. Chương 248:	Linh Hồn Hợp Kích Chi Thuật.	831
266. Chương 249:	Áp Đảo Đối Kháng.	833
267. Chương 250:	???.	838
268. Chương 251:	Trận Đấu Cuối Cùng.	841
269. Chương 252:	Năng Lực Khổng Chế Hoả Diễm Cường Đại.	843
270. Chương 253:	Tình Huống Ngoài Ý Muốn.	848
271. Chương 254:	Phản Ứng Dây Chuyền.	850
272. Chương 255:	Điên Cuồng Hấp Thu.	853
273. Chương 256:	Thực Lực Tăng Vọt.	855
274. Chương 257:	Huyền Thần Đan.	860
275. Chương 258:	Phụ Thân Gặp Nạn.	862
276. Chương 250:	Quỷ Kế Của Lâm Gia.	866
277. Chương 259:	Cứu Viện Kịp Thời.	868
278. Chương 260:	Tung Tích Võ Hoàng Điện.	871
279. Chương 261:	Lợi Thế Của Lâm Gia.	875
280. Chương 262:	Hàn Quang Gây Xích Mích.	878
281. Chương 263:	Giáo Huấn.	880
282. Chương 264:	Ai Cũng Không Cứu Được Người!	883
283. Chương 265:	Phụ Tử Nói Chuyện.	888
284. Chương 266:	Triều Tịch Quyết.	890
285. Chương 267:	Nổi Danh.	895
286. Chương 268:	Thiên Giai Cường Giả!!!	898
287. Chương 269:	Lão Khất Cái Kì Quái.	900
288. Chương 270:	Người Có Thể Cho Ta Lợi Ích Gì?	903
289. Chương 271:	Hộ Vệ Thiên Giai.	908
290. Chương 272:	Thuật Huyết Tế Của Võ Hoàng Điện.	911
291. Chương 273:	Trị Liệu. (1 2)	913
292. Chương 274:	Phí Lão Xuất Quan.	918
293. Chương 275:	Trợ Thủ.	920
294. Chương 276:	Trước Đêm Giao Phong.	923
295. Chương 277:	Giương Cung Bạt Kiếm.	928
296. Chương 278:	Chuyển Biến.	930
297. Chương 279:	Phí Lão Và Lý Thần.	935
298. Chương 280:	Oan Gia Ngõ Hẹp.	937
299. Chương 281:	Biến Hoá Quỷ Dị Của Lâm Hà. (1 2)	942
300. Chương 282:	Càng Lúc Càng Mạnh.	948
301. Chương 283:	Phá Thuật. (1 2)	950
302. Chương 284:	Chạy Thoát Một Mình.	955
303. Chương 285:	Ly Khai.	958
304. Chương 286:	Chuẩn Bị Trước Khi Bế Quan. (1 2)	960
305. Chương 287:	Ấm Áp. (1 2)	965
306. Chương 288:	Trùng Kích Thiên Giai.	970
307. Chương 289:	Gặp Nạn Sau Núi. (1 2)	972
308. Chương 290:	Hàn Phong Xuất Quan.	977
309. Chương 291:	Truy Tung.	980
310. Chương 292:	Võ Hoàng Điện Sào Huyệt?	983

311.	Chương 293: Biến Dị Ma Thú.	987
312.	Chương 294: Hàn Phong Lo Lắng.	990
313.	Chương 295: Diên Cuồng Tiến Giai.	993
314.	Chương 296: Người Tới Thôn Nhỏ.	996
315.	Chương 297: Tức Giận Ra Tay.	1000
316.	Chương 298: Cửu Chuyển Thiên Giai Cường Giả.	1003
317.	Chương 299: Đoạn Hai Chân Hắc.	1006
318.	Chương 300: Lý Thần Khỏi Hắc.	1010
319.	Chương 301: Mưu Đồ Bí Mật.	1013
320.	Chương 302: Huyền Thiên Tông Nguy Cơ.	1015
321.	Chương 303: Chiến Đấu Kịch Liệt!	1020
322.	Chương 304: Huyền Cơ Tử Bị Thua.	1023
323.	Chương 305: Kịp Thời Chạy Tới. (1 2)	1028
324.	Chương 306: Cường Thế Trở Về.	1033
325.	Chương 307: Tiểu Bạch Xuất Trận. (1 2)	1035
326.	Chương 308: Hàn Phong Phát Uy.	1040
327.	Chương 309: Chém Giết Toàn Bộ.	1043
328.	Chương 310: Lạnh Lùng Tàn Sát.	1048
329.	Chương 311: Diệt Hạo Thiên Biến Mất.	1050
330.	Chương 312: Biến Hóa Của Lâm Phi Vân.	1055
331.	Chương 313: Xúc Động.	1058
332.	Chương 314: Dạy Dỗ.	1062
333.	Chương 315: Thiên Tài Kỹ Thanh Thanh. (1 2)	1065
334.	Chương 316: Kết Minh.	1070
335.	Chương 317: Tới Cửa Phàn Kích	1072
336.	Chương 318: Diệt Môn.	1077
337.	Chương 319: Cứu Viện.	1080
338.	Chương 320: Vu Oan Giá Họa.	1085
339.	Chương 321: Trọng Tài Giả Tới. (1 2)	1088
340.	Chương 322: Nguy Cơ Đến Từ Trọng Tài Giả.	1092
341.	Chương 323: Đi Tới Thánh Lam Tông. (1 2)	1095
342.	Chương 324: Kết Minh.	1100
343.	Chương 325: Luận Bàn. (1 2)	1103
344.	Chương 326: Chỉ Điểm.	1108
345.	Chương 327: Kết Minh Phong Minh Các.	1111
346.	Chương 328: Thân Phận Thần Bí Của Lý Thần.	1116
347.	Chương 329: Bị Tập Kích.	1118
348.	Chương 330: Trước Giết Một Người.	1123
349.	Chương 331: Một Loại Cường Giả Thiên Giai Khác Biệt.	1126
350.	Chương 332: Ngàn Dặm Đào Vong.	1131
351.	Chương 333: Tuyết Địa Phùng Sinh. (1 2)	1133
352.	Chương 334: Lão Giả Thần Bí.	1139
353.	Chương 335: Lực Lượng Hoàn Toàn Biến Mất. (1 2)	1141
354.	Chương 336: Đường Vũ Nhu Hư Nhược.	1146
355.	Chương 337: Bóng Người Lại Hiện.	1149
356.	Chương 338: Nhân Vật Ngàn Năm Trước.	1154
357.	Chương 339: Đối Đáp.	1156
358.	Chương 340: Kinh Văn.	1162
359.	Chương 341: Bí Ẩn Chân Chính Của Cửu Chuyển Huyền Công.	1164
360.	Chương 342: Động Tĩnh Bốn Phương.	1169
361.	Chương 343: Chuẩn Bị Trước Đại Chiến.	1171
362.	Chương 344: Lần Cuối Cùng.	1176
363.	Chương 345: Tiêu Linh Phát Uy.	1178
364.	Chương 346: Rời Vạn Tượng Trận.	1183

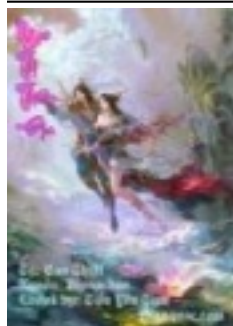
365. Chương 347:	Chạy Về Huyền Thiên Tông.	1186
366. Chương 348:	Khẩn Yêu Quan Đầu.	1191
367. Chương 349:	Hàn Phong Tham Chiến.	1193
368. Chương 350:	Tan Tác.	1199
369. Chương 351:	Phản Đồ Tiêu Gia.	1201
370. Chương 352:	Tiểu Bạch Dị Biến.	1206
371. Chương 353:	Sau Đại Chiến.	1209
372. Chương 354:	Lý Do Diệt Hoàng	1214
373. Chương 355:	Pháp Tắc Thiên Giai.	1216
374. Chương 356:	Thân Phận Của Lý Thần.	1219
375. Chương 357:	Sư Môn Lý Thần.	1224
376. Chương 358:	Sư Môn Thần Bí.	1229
377. Chương 359:	Môn Chủ Thiên Môn.	1232
378. Chương 360:	Thuyết Phục Thiên Môn.	1237
379. Chương 361:	Người Tu Luyện Quyết Đầu Tiên.	1239
380. Chương 362:	Quan Hệ Giữa Triệu Vô Cực Và Thiên Môn.	1244
381. Chương 363:	Hóa Ngoại Chi Cảnh.	1246
382. Chương 364:	Ngẫu Nhiên Gặp Cố Nhân.	1251
383. Chương 365:	Thi Thi? Nhị Nha?	1254
384. Chương 366:	Gặp Lại Lý Ngọc.	1259
385. Chương 367:	Cửa Vào Mở Ra.	1262
386. Chương 368:	Bị Thiên Môn Lợi Dụng.	1266
387. Chương 369:	Tư Liệu Lệnh Lạc	1269
388. Chương 370:	Tâm Tình Của Lý Ngọc.	1274
389. Chương 371:	Tu Luyện Trong Bão Cát (thượng Hạ).	1277
390. Chương 372:	Thoát Khốn.	1282
391. Chương 373:	Pho Tượng Quỷ Dị. (1 2)	1284
392. Chương 374:	Quan Tài Thần Bí.	1289
393. Chương 375:	Địch Nhân Của Triệu Vô Cực. (1 2)	1292
394. Chương 376:	Bàn Điều Kiện.	1297
395. Chương 377:	Cổ Sự Của Hư Không Và Triệu Vô Cực. (1 2)	1300
396. Chương 378:	Phương Pháp Của Hàn Phong.	1305
397. Chương 379:	Sinh Mệnh Trọng Tổ Thuật. (1 2)	1307
398. Chương 380:	Di Hải Thiên Môn.	1312
399. Chương 381:	Đại Chiến Bạch Viên. (1 2)	1314
400. Chương 382:	Ngộ Sát.	1319
401. Chương 383:	Quyết Định Của Hư Không. (1 2)	1322
402. Chương 384:	Lạc Vào Cảnh Giới Kỳ Lạ.	1327
403. Chương 385:	Lĩnh Ngộ Pháp Tắc Thiên Giai. (1 2)	1329
404. Chương 386:	Tân Sinh.	1334
405. Chương 387:	Trở Lại Thiên Môn. (1 2)	1337
406. Chương 388:	Lão Tổ Thiên Môn.	1342
407. Chương 389:	“thân Phận” Của Hư Không. (1 2)	1345
408. Chương 390:	Gặp Lại Người Ngọc.	1349
409. Chương 391:	Ban Đêm Kiều Diễm.	1352
410. Chương 393:	Bốn Nữ Tề Tụ. (1 2)	1359
411. Chương 394:	Đệ Tử Quyền Quý.	1364
412. Chương 395:	Gặp Lại Tiết Nặc. (1 2)	1367
413. Chương 396:	Tranh Chấp.	1372
414. Chương 397:	Đến Đế Đô. (1 2)	1375
415. Chương 398:	Thái Độ Của Hàn Lâm.	1380
416. Chương 399:	Thiên Địa Chi Chứng. (1 2)	1382
417. Chương 400:	Phụ Tử Gặp Lại.	1387
418. Chương 401:	Hoàng Thất Truyền Thừa.	1389

419. Chương 402:	Động Thân Đi Trước.	1392
420. Chương 403:	Thiên Tinh Đại Đế.	1395
421. Chương 404:	Tiến Nhập Hoàng Lăng.	1397
422. Chương 405:	Diệt Hoàng Hiện Thân.	1400
423. Chương 406:	Hư Không Và Diệt Hoàng.	1405
424. Chương 407:	Oán Hận Của Diệt Hoàng.	1408
425. Chương 408:	Diệt Hoàng Giảo Hoạt.	1410
426. Chương 409:	Âm Thanh Kỳ Quái!	1413
427. Chương 410:	Thiên Tinh Đại Đế?	1418
428. Chương 411:	Di Ngôn Của Tiêu Phá Quân.	1421
429. Chương 412:	Thượng Cổ Cẩm Ché. (1 2)	1424
430. Chương 413:	Mẫn Diệt Đồ Sát. (1 2)	1428
431. Chương 414:	Đế Đô Rơi Vào Tay Giặc.	1432
432. Chương 415:	Trầm Ngọc Bị Bắt. (1 2)	1434
433. Chương 416:	Cái Chết Của Trầm Ngọc? (1 2)	1439
434. Chương 417:	Trùng Quan Giận Giữ.	1444
435. Chương 418:	Nhúng Tay. (1 2)	1446
436. Chương 419:	Võ Hoàng Điện Đột Kích.	1451
437. Chương 420:	Viện Thủ. (1 2)	1453
438. Chương 421:	Tiếng Cười Quỷ Dị.	1458
439. Chương 422:	Vị Khách Ngoài Ý Muốn. (1 2)	1460
440. Chương 423:	Thân Phận Khiến Kẻ Khác Khiếp Sợ.	1464
441. Chương 424:	Triệu Vô Cực Hiện Thân. (1 2)	1467
442. Chương 425:	Biện Pháp Cứu Trầm Ngọc.	1471
443. Chương 426:	Võ Hoàng Điện Là Võ Hoàng.	1474
444. Chương 427:	Khúc Mắc Giữa Triệu Vô Cực Và Võ Hoàng.	1479
445. Chương 428:	Bí Mật Trong U Âm Sâm Lâm.	1481
446. Chương 429:	Hư Không Rời Đi.	1485
447. Chương 430:	Một Năm.	1488
448. Chương 431:	Tỷ Thí Trong Tông.	1492
449. Chương 432:	Huyền Thiên Tông Giao Lưu Thi Đấu.	1495
450. Chương 433:	Lục Viện Huyền Thiên Tông.	1499
451. Chương 434:	Lâm Phỉ Vân Bị Đánh.	1503
452. Chương 435:	Trước Khi Đến Thiên Thánh Cốc	1506
453. Chương 436:	Không Nể Tình.	1510
454. Chương 437:	Xuất Thủ Giáo Huấn.	1515
455. Chương 438:	Tái Kiến Duẫn Bằng Hình.	1517
456. Chương 439:	Nỗi Oán Hận Của Duẫn Bằng Hình.	1521
457. Chương 440:	Tái Tụ Sau Mười Năm	1523
458. Chương 441:	Cử Động Của Võ Hoàng Điện	1528
459. Chương 442:	Suy Đoán Của Hàn Phong	1533
460. Chương 443:	Biểu Hiện Cường Thế.	1535
461. Chương 444:	Thiếu Nữ Tỷ Thí.	1540
462. Chương 445:	Toàn Trường Kinh Biến.	1542
463. Chương 446:	Đọ Sức Cùng Võ Hoàng.	1547
464. Chương 447:	Cường Thế Va Chạm	1550
465. Chương 448:	Tin Tức Kinh Thiên.	1554
466. Chương 449:	Chuyện Cũ Mười Năm Trước.	1557
467. Chương 450:	Tình Thế Không Rõ.	1561
468. Chương 451:	Máy Mắn Chạy Thoát.	1564
469. Chương 452:	Ngưng Hồn Thuật.	1569
470. Chương 453:	Hành Động Của Võ Hoàng Điện.	1571
471. Chương 454:	Phát Hiện Bất Ngờ.	1574
472. Chương 455:	Lai Lịch Của Tiểu Bạch	1576

473. Chương 456:	Ý Đồ Của Võ Hoàng.	1582
474. Chương 457:	Trần An.	1584
475. Chương 458:	Các Phương Tụ Hợp.	1587
476. Chương 459:	Trước Đêm Đại Chiến.	1592
477. Chương 460:	Ân Oán Ngàn Năm.	1594
478. Chương 461:	Ghen Ghét Diệp Võ Hoàng	1597
479. Chương 462:	Diệp Thạch.	1601
480. Chương 463:	Võ Hoàng Thật Giả.	1604
481. Chương 464:	Thoát Ly.	1606
482. Chương 465:	Tứ Diệu Các Trước Kia.	1612
483. Chương 466:	Hắc Tu Sĩ Và Võ Giả.	1614
484. Chương 467:	Một Người Một Thương.	1620
485. Chương 468:	Điều Chỉnh Tứ Diệu Các.	1622
486. Chương 469:	Tiếng Lòng Tiêu Linh.	1625
487. Chương 470:	Những Lời Vô Tâm.	1628
488. Chương 471:	Phi Thanh Thanh Bị Bắt.	1631
489. Chương 472:	Bí Mật Của Mộ Tuyết	1636
490. Chương 473:	Đường Vũ Nhu Khuyên Nhủ	1639
491. Chương 474:	Bí Mật U Âm Sâm Lâm.	1642
492. Chương 475:	Cô Gái Bí Ẩn	1647
493. Chương 476:	La Mạn Giả Đáo.	1650
494. Chương 477:	Truyền Tống Trần Thần Kỳ.	1653
495. Chương 478:	Thương Đoàn La Mạn.	1656
496. Chương 479:	Mượn Danh Khí Hàn Phong.	1661
497. Chương 480:	Đi Đến U Âm Sâm Lâm.	1663
498. Chương 481:	Gặp Võ Hoàng Điện.	1666
499. Chương 482:	Bức Cung	1674
500. Chương 483:	Hoàn Cảnh Khó Khăn.	1679
501. Chương 484:	Cái Chết Của Tiểu Bạch?	1682
502. Chương 485:	Mệnh Táng Ở Đây.	1687
503. Chương 486:	Tin Tức Khiếp Sợ.	1690
504. Chương 487:	Tin Tức Khiến Đại Lục Khiếp Sợ	1693
505. Chương 488:	Đứng Đầu Liên Minh.	1697
506. Chương 489:	Vị Trí Chi Địa	1700
507. Chương 490:	Tiểu Bạch Không Phải Là Ma Thú?	1704
508. Chương 491:	Ma Thú Không Biết.	1709
509. Chương 492:	Ba Loại Hình Thái.	1712
510. Chương 493:	Ác Đấu.	1716
511. Chương 494:	Bóng Hình Hắc Ám Thuật Sĩ.	1718
512. Chương 495:	Tái Kiến Trầm Ngọc.	1723
513. Chương 496:	Hiền Giả Chi Thạch.	1726
514. Chương 497:	Sơ Nhập Không Gian Sinh Tồn Của Hắc Ám Thuật Sĩ.	1731
515. Chương 498:	Xuất Thủ Kinh Sợ.	1733
516. Chương 499:	Thám Thính Tin Tức.	1738
517. Chương 500:	Thiên Khải Giả Và Dị Khí Giả.	1740
518. Chương 501:	Nói Bóng Nói Gió.	1745
519. Chương 502:	Ẩn Tu Giả Hàn Phong.	1748
520. Chương 503:	Địch Ý Khó Hiểu.	1751
521. Chương 504:	Tâm Tư Lục Hạo.	1756
522. Chương 505:	Tử Nhược Lương Thiện.	1759
523. Chương 506:	Dị Khí Giả Đột Kích.	1762
524. Chương 507:	Tử Nhược Mất Tích.	1765
525. Chương 508:	Tiết Lộ Thân Phận.	1770
526. Chương 509:	Đuổi Cùng Giết Tận.	1772

527. Chương 510:	Cứu Thoát Thành Công.	1775
528. Chương 511:	Tình Hình Chiến Sự Ngân Nguyệt Thành.	1778
529. Chương 512:	Kinh Biển	1783
530. Chương 513:	Phản Đồ Thiên Khởi Giả.	1786
531. Chương 514:	Quái Vật Cường Đại	1789
532. Chương 515:	Chấn Động Nhân Tâm.	1794
533. Chương 516:	Nguy Hiểm Vạn Phần.	1797
534. Chương 517:	Sức Mạnh Cuối Cùng Của Thiên Khởi Giả.	1800
535. Chương 518:	Sát Chủ.	1803
536. Chương 519:	Thiên Giai Bát Phẩm Ngoài Ý Muốn.	1806
537. Chương 520:	Kết Thúc! Rời Đi!	1811
538. Chương 521:	Tâm Ý Tử Nhược.	1816
539. Chương 522:	Tái Kiến Vô Danh Tử.	1818
540. Chương 523:	Phương Pháp Của Vô Danh Tử.	1821
541. Chương 524:	Cùng Nhau Giao Hợp.	1827
542. Chương 525:	Dụng Ý Thực Sự Của Vô Danh Tử	1829
543. Chương 526:	Đế Quốc Biến Hoá.	1834
544. Chương 527:	Xung Đột.	1836
545. Chương 528:	Gặp Lại.	1841
546. Chương 529:	Thái Độ Cương Ngạnh.	1844
547. Chương 530:	Hướng Đi Của Vô Hoàng Điện.	1848
548. Chương 531:	Luyện Dược Tông Sư.	1851
549. Chương 532:	Đêm Trước Trận Quyết Đấu.	1854
550. Chương 533:	Gặp Lại Hư Không.	1858
551. Chương 534:	Truy Tìm Tứ Diệu Tháp.	1861
552. Chương 535:	Thiên Giai Bát Phẩm Thứ Ba.	1865
553. Chương 536:	Phát Hiện Của Hàn Phong.	1868
554. Chương 537:	Vô Hoàng Hiện Thân.	1870
555. Chương 538:	Thiên Giai Cửu Phẩm Trong Truyền Thuyết!	1876
556. Chương 539:	Tiểu Bạch Bị Lãng Quên.	1879
557. Chương 540:	Dụng Hợp! Chí Tôn Cảnh Giới!	1881
558. Chương 541:	Đại Kết Cục.	1884

Ngạo Thị Thiên Địa

Giới thiệu

Ngạo Thị Thiên Địa Tác Giả: Cao Thiết Nhóm dịch: Dungnhi Nguồn: Vipvandan. vn Đả tự: Kiếm Gió

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngao-thi-thien-dia>

1. Chương 1: Giác Mộng Bốn Trăm Năm.

Giới thiệu nội dung:

Một vị thiên giai cao thủ bốn trăm tuổi bỗng nhiên sống lại thời niên thiếu.

Đừng khinh thường hần, tuy hiện tại hần yếu nhược thế nhưng trong đầu hần cất giấu vô số thần công bí kíp, có kinh nghiệm vô số lần đối địch thập tử nhất sinh.

Đừng tưởng hiện tại hần rất nghèo thế nhưng trong lòng hần nắm rõ vô số bí phương trân quý, biết rõ những nhân vật kinh tài tuyệt diễm nào sẽ bước vào cảnh giới Tông Sư.

Đừng tưởng hiện tại hần vô môn vô phái, không bằng hữu thế nhưng kiếp trước có vô số bằng hữu từng được hần giúp đỡ, còn đang nợ hần nhân tình và đương nhiên cũng không thể thiếu được cừu nhân của hần.

Cả đời này hần muốn tiêu dao thiên địa, khoái ý ân cừu.

Cả đời này hần có ước muốn trợ giúp sư phụ xây dựng một môn phái cực mạnh sừng sững trong thiên địa.

Cả đời này hần muốn ngạo thị thiên địa!!!

Một tiếng rên rỉ vang lên, Hàn Phong từ trong vô thức tỉnh lại.

“Tê!”

Chưa kịp mở mắt, một cơn đau đớn kịch trọng nháy mắt đã tập kích thần kinh hần. Hàn Phong lập tức phát hiện đầu khí trong cơ thể đã suy yếu không còn bao nhiêu, yếu ớt gần như không thể phát hiện được.

Thân thể hần theo bản năng ngồi dậy, lại nặng nề ngã xuống trên giường. Một trận đau nhức làm hần phải nín thở, hít sâu một hơi. Xem ra thân thể hần bị thương không nhẹ.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Bản thân rõ ràng vừa mới bước chân vào cảnh giới Thiên Giai mà vô số võ giả mơ ước. Đầu khí trong cơ thể từ Hậu Thiên chuyển sang Tiên Thiên đang hùng hồn, sinh sôi không ngừng ... nhưng hiện giờ, đầu khí của ta đâu? Chúng nó đã chạy đi đâu hết rồi?”

“Bản thân rõ ràng không bệnh hoạn gì, đang thoải mái nghỉ ngơi ở nhà. Thế nào mà vừa mới tỉnh lại, toàn thân đau nhức thế này?”

Những nghi hoặc liên tiếp không ngừng trùng kích đại não Hàn Phong.

Khi Hàn Phong nhìn đến thân thể của mình càng sốc hơn.

Cánh tay hần nhỏ nhắn tinh tế như tay em bé vậy. Ngay cả hai chân cũng thế! Thậm chí cả thân người hần cũng không khác gì của một đứa con nít. Nhưng hần rõ ràng đã hơn bốn trăm tuổi!

Gian nan nhੌm người lên, Hàn Phong nhìn quanh bốn phía mới biết bản thân đang ở trong một căn phòng của một căn nhà tranh. Trong phòng rất đơn sơ, chỉ có một cái bàn gỗ cùng vài cái ghế và cái giường tương đối mềm mại dưới lưng hần.

Chậm rãi đi tới bên chậu nước, trong nước là hình ảnh của một đứa bé khoảng mười một – mười hai tuổi, khiến Hàn Phong sửng sốt một lúc lâu cho đến khi toàn thân truyền tới cảm giác đau nhức và suy yếu hần mới giật mình tỉnh lại.

Tỉ mỉ quan sát xung quanh, Hàn Phong càng nhìn càng cảm thấy quen thuộc. Dần dần, những ký ức vốn đã ẩn sâu trong lòng hần chậm rãi hiện ra.

Gian phòng này không phải là gian phòng mà 400 năm trước Hàn Phong hần sống cùng với phụ thân đây sao?

Mỗi một góc, mỗi một vật phẩm ở đây đều mang đến cho hần cảm giác ấm áp quen thuộc.

Không biết từ lúc nào, người luôn luôn kiên cường như Hàn Phong mà khoé mắt đã ướn ...

Mạnh mẽ ổn định tâm tình, Hàn Phong thầm nghĩ: “Lẽ nào ta đã quay ngược về thời gian 400bốn trăm năm trước? Chẳng lẽ bốn trăm năm qua chỉ là một giấc mộng dài thôi sao?”

Hàn Phong bắt đầu nhớ lại bốn trăm năm vừa qua.

Những chuyện cũ từng cái, từng một lần lướt hiện lên trong lòng hắn.

Hàn Phong nhớ rõ hắn và phụ thân là người Hàn gia. Hàn gia ở trong Thiên Tinh đế quốc cũng thuộc loại đại gia tộc hạng nhất. Mà phụ thân hắn chính là con thứ hai của đương kim tộc trưởng, nhưng chỉ là còn tư sinh.

Bản thân hắn cũng không nhớ rõ dáng dấp gia gia. Chỉ nghe nói năm đó trong một lần say rượu, loạn tính mà gia gia đã cùng một nữ tỳ sinh ra cha hắn – Hàn Nhất Nguyên. Là một đứa con tư sinh cho nên phụ thân hắn từ nhỏ đã không được gia tộc coi trọng, cuộc sống cũng không thoải mái gì.

Nhưng dù sao phụ thân hắn như thế nào cũng là một thành viên của Hàn gia cho nên cơ hội đi vào võ đường học tập một ít đệ giai vũ kỹ là vẫn có. Đương nhiên, chỉ có nội trạch đệ tử trong gia tộc mới được truyền cho cao giai vũ kỹ, mà phụ thân hắn thì khỏi cần nghĩ đến.

Trong trí nhớ của Hàn Phong, phụ thân hắn tính cách rất mạnh mẽ. Một lòng muốn được gia tộc chấp nhận cho nên rất khắc khổ tu luyện. Đáng tiếc ông không được tiếp xúc với cao giai tâm pháp, càng không được phụ cấp những đan dược tốt cho nên ông tu luyện tiến trình rất thông thả. Đến hiện nay cũng mới chỉ đạt được tu vi Nhân giai nhị phẩm.

Đương nhiên, nếu rời khỏi Hàn gia thì trong mắt của bá tánh bình dân, tu vi Nhân giai nhị phẩm đã được coi là cao thủ. Hàn Nhất Nguyên nếu muốn tìm một công việc tốt một chút sống thử qua ngày thì không khó gì. Nhưng ông lại không làm như vậy.

Tất cả đều là vì Hàn Phong – nhi tử duy nhất của phụ thân hắn.

Sở dĩ ông dày mặt ở lại Hàn gia là vì nghĩ đến tài nguyên ở trong võ đường có thể giúp Hàn Phong tiếp thu được sự giáo dục tốt để rồi một ngày nào đó có thể trở nên nổi bật. Vì thế mà phụ thân hắn cắn chặt răng chịu đựng những sự khinh thường và làm nhục.

Nhưng mà ông trời không toại lòng người! Hàn Phong cũng rất chăm chỉ tu luyện, phụ thân hắn càng hao tâm hơn nữa ... nhưng tư chất đấu khí của hắn quả thật là ...

Cho dù hắn nỗ lực như thế nào thì đấu khí khó khăn lắm mới đạt được cơ sở nhị phẩm. Cũng bởi vì như thế mà hắn thường xuyên bị các hài tử cùng tuổi trong gia tộc hiếp đáp.

Hàn Phong cũng nhớ ra, lần này sở dĩ hắn bị thương thành như vậy cũng bởi vì bị mấy hài tử này kéo đi “luận võ”, kết quả “không cẩn thận” bị đả thương.

Nếu hắn nhớ không lầm thì lúc này bản thân vừa tròn mười một tuổi.

Nếu đúng theo “hiện thực ở trong mơ” thì vào năm hắn mười bốn tuổi, tức là ba năm sau, Hàn gia chọc phải một cường địch dẫn đến họa diệt môn.

Vì hắn và phụ thân là hạ nhân ngoại môn cho nên bị mang ra làm pháo hôi. Phụ thân hắn vì bảo vệ hắn mà liều mạng huyết chiến, cuối cùng lực tắn mà chết.

Điều này cũng thành sự tiếc nuối lớn nhất trong đời Hàn Phong!

Sau khi trở thành cô nhi, Hàn Phong lưu lạc khắp nơi cho đến khi gặp được sư phụ hắn là Huyền Thiên Tông – Lâm Nguyên.

Đoạn thời gian ở Huyền Thiên Tông, Hàn Phong vĩnh viễn không thể quên được. Ở chỗ này, từ tông chủ cho đến sự huynh đệ đều tràn đầy nhân tình làm cho hắn lần thứ hai cảm thụ được sự ấm áp của gia đình.

Nhưng mà ngày vui chẳng kéo dài được lâu. Ngay khi Hàn Phong cho rằng hắn sẽ ở tại Huyền Thiên Tông này khoái hoạt vượt qua quãng đời còn lại thì Huyền Thiên Tông đã bị Tinh Hải Các mạnh mẽ cướp đoạt bởi vì tài phú do nhiều năm tích lũy. Sau đó, hai vị trưởng lão của Huyền Thiên Tông chết bất đắc kỳ tử, sư phụ Lâm Nguyên của hắn bị Tinh Hải Các thiếu chủ lăng nhục mà ôm hận tự sát.

Lúc đó, Hàn Phong không phải không muốn báo thù cho sư phụ nhưng thực lực của hắn thật sự quá kém cỏi, rơi vào đường cùng, hắn lự khai sơn môn tìm kiếm danh sư.

Cho tới khi hơn trăm tuổi, Hàn Phong mới vô tình đạt được một quyển bí kíp thần bí tên là Ngạo Thị Thiên Địa. Dựa vào tâm pháp tu luyện quý dị của quyển bí kíp này, đấu khí của hắn mới liên tục tăng lên, lúc này mới chính thức bước trên con đường tu luyện.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

2. Chương 2: Phụ Tử Tình Thâm

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Chỉ tiếc, Hàn Phong có được quyển bí kíp này hơi trễ. Với cơ thể đã một trăm tuổi, kinh mạch đã hình thành từ lâu, sớm đã bỏ qua giai đoạn tu luyện tốt nhất. Mặc dù tâm pháp tu luyện cường hãn, có chút nghịch thiên thể nhưng Hàn Phong tu luyện cũng vạ phần gian nan.

Cũng may Hàn Phong tâm trí kiên định, dựa vào sự cố gắng bền bỉ, hắn vùi đầu khổ tu, rốt cuộc sau ba trăm năm hắn đã thành công bước vào hàng ngũ Thiên Giai cao thủ.

“Nếu như tất cả chuyện này đều là mộng thì giấc mộng này cũng quá chân thật đi!” Hàn Phong thầm cảm thán.

Về phần làm sao nghiệm chứng thật giả “cảnh trong mơ” này thì Hàn Phong thực ra đã có biện pháp.

Ở trong “mộng”, Hàn Phong đã từng vô tình giúp đỡ một người qua đường một đại ân. Sau đó mới biết được, người này lại là danh y như thần long thấy đầu không thấy đuôi vang danh trên đại lục. Để hồi báo, người này đã dạy cho Hàn Phong một môn tâm pháp chữa thương tổ truyền của hắn.

Tâm pháp này chỉ có thể điều động đấu khí yếu ớt trong cơ thể, đối với chiến đấu không có chút trợ giúp nào, nhưng dùng để chữa thương lại là diệu pháp nhất đẳng, rất thích hợp với tình trạng hiện tại của Hàn Phong.

Quay lại giường nằm xuống, Hàn Phong nhắm mắt lại yên lặng vận khởi tâm pháp. Trong khoảng khắc đó hắn liền cảm thấy một cỗ khí lưu rất nhỏ đang chạy trong người.

Một lát sau, Hàn Phong lần thứ hai mở mắt ra, trong mắt khó nén vẻ vui mừng.

Không ngờ tâm pháp “trong mộng” thật sự có hiệu quả. Chỉ mới có một lúc mà hắn đã cảm giác thoải mái không ít, thương thể trên người cũng đã chuyển biến tốt đẹp hơn.

“Xem ra bốn trăm năm vừa qua là thật. Ta đã trọng sinh một lần!?”

Nghĩ tới đây, Hàn Phong vô thức nắm chặt nắm đấm.

Tuy không rõ vì sao bản thân có thể trọng sinh nhưng nếu cơ hội đã đến thì hắn không thể nào không nắm bắt cho thật tốt được. Là một nam nhân nếu không thể báo đáp cha và ân sư vậy thà đâm đầu chết đi cho rồi.

“Con đường sinh mạng trước đây, từ hôm nay trở đi sẽ phải khác!”

Hàn Phong trầm nghĩ trong lòng.

Lúc này, ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân vội vàng.

Tiếp đó là một thân ảnh quen thuộc hiện ra.

Thấy bóng người vội vã tiến đến đây, trong lòng Hàn Phong kích động không thôi.

Người tới chính là phụ thân hắn – Hàn Nhất Nguyên.

- Phong nhi, con tỉnh rồi?

Hàn Nhất Nguyên vừa bước vào liền thấy Hàn Phong đã tỉnh lại, liền vội vàng tiến tới quan tâm hỏi.

- Cha!

Mặc dù đã sống qua hơn bốn trăm tuổi nhưng Hàn Phong vẫn không nhận được mà ngữ khí có chút ghen ngào.

Lúc này phụ thân hắn cũng chừng ba mươi tuổi. Nhưng do quanh năm bên ba mệt nhọc mà trên đầu mơ hồ có thể thấy vài sợi tóc bạc. Gương mặt đầy phong sương với một bộ y phục nhiều chỗ rách vá. May là ông quanh năm luôn tu luyện võ kỹ cho nên thân thể cũng coi như cường tráng.

Đây chính là phụ thân hắn, giống y như trong trí nhớ. Lúc đầu hắn còn lo sợ bản thân quên mất dáng dấp phụ thân. Hiện tại mới biết là không phải hắn quên, chẳng qua là hắn đã chôn sâu vào lòng, không muốn nhớ lại những hồi ức đau thương mà thôi.

Thấy đôi mắt quan thiết của Hàn Nhất Nguyên, một dòng nước ấm trong lòng Hàn Phong chợt nổi lên, viền mắt hắn lại ươn ướt.

Nhưng Hàn Nhất Nguyên lại không chú ý tới ngữ khí của Hàn Phong. Bây giờ ông chỉ quan tâm tới thương thế của hắn.

Ngày hôm qua, khi ông biết được nhi tử của mình bị đả thương khi “luận võ” thì lòng nóng như lửa đốt vội chạy tới. Đến nơi thì đã thấy Hàn Phong hôn mê bất tỉnh, hơn nữa thở ra thì nhiều mà hít vào thì ít.

Hàn Nhất Nguyên lập tức kinh hãi, cũng không cần quan tâm là ai đã động thủ, vội vàng bế Hàn Phong về nhà lấy số tiền tích góp ít ỏi cố gắng mời y sư tới trị liệu cho Hàn Phong.

Qua một đêm cứu trị, tình huống của Hàn Phong cũng đã ổn định. Hàn Nhất Nguyên lúc này mới có thể thả lỏng một chút. Nhưng khi nhìn thấy phương thuốc trên tay, thần sắc của ông lại bối rối, bởi vì số tiền tích lũy toàn bộ đã tiêu hết, ông không còn tiền để mua những dược liệu này nữa!

Vì vậy, trời chưa sáng, Hàn Nhất Nguyên đã vội vàng xuất môn đến tận chạng vạng tối mới về.

Hàn Nhất Nguyên đi tới trước mặt nhi tử mình, đầu tiên là nhìn kỹ sắc mặt của hắn. Tuy rằng vẫn có chút tái nhợt nhưng so với hôm qua đã có thêm một tia huyết sắc.

Ông cầm cánh tay Hàn Phong lên, một cổ đầu khí hùng hậu chậm rãi tràn vào cơ thể Hàn Phong. Chỉ một lát sau, Hàn Nhất Nguyên mừng rỡ phát hiện thương thế của nhi tử đã tốt lên rất nhiều.

Trong trí nhớ của Hàn Phong, hắn đã bước vào Thiên Giai chi cảnh, nhưng hiện tại hắn chỉ có thực lực nhị phẩm võ giả. Cảm thụ được đầu khí phụ thân truyền đến, hắn không khỏi cảm khái thực lực bản thân hiện tại thực sự quá yếu ớt.

Đang lúc cảm khái, Hàn Phong đột nhiên phát hiện trên mặt phụ thân hắn có vết thương, y phục trên người cũng có chút dấu vết của tranh đấu nên vội vàng hỏi:

- Cha, người sao lại bị thương?

Hàn Nhất Nguyên nhất thời có chút ghen lời, rồi miễn cưỡng giải thích là do đi đường bất cẩn bị té.

Nếu Hàn Phong thực sự chỉ là một hài tử mười một tuổi đầu thì có thể những lời này hắn đã tin rồi. Nhưng hiện tại, vết thương trên người phụ thân hắn rõ ràng là bị người đánh, Hàn Phong lẽ nào không phân biệt được!

Thoáng suy nghĩ một chút, Hàn Phong gần như đã có thể xác định phụ thân vì trị thương cho hắn mà tự mình làm bao cát cho các đệ tử quý tộc kia luyện công để lấy về chút ngân lượng.

Nghĩ thông suốt chuyện này, Hàn Phong thoáng trầm mặc.

Lần trước bởi vì niên kỷ hắn còn nhỏ nên đối với những nỗ lực của phụ thân cũng không có cảm giác gì quá lớn. Nhưng lúc này, hắn rõ ràng cảm nhận được tình yêu thương nồng đậm của phụ thân dành cho hắn.

Vào giờ khắc này, Hàn Phong thề với lòng, đời này nhất định phải làm cho phụ thân ngày ngày an lành, nhất định không để cho ông thất vọng!

Hàn Phong tin tưởng mình có thể làm được điều này.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

3. Chương 3: Quyết.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Kiếp trước, Hàn Phong phiêu bạt mấy trăm năm, sở học kỹ xảo rất pha tạp. Đến khi trăm tuổi dưới sự trợ giúp của Ngạo Thị Thiên Địa quyết, thực lực của hắn mới không ngừng tăng lên, tiếp xúc với cao giai vũ kỹ, đan dược, phối phương nhiều không đếm xuể.

Những ký ức và tri thức quý giá này đều là chỗ dựa lớn nhất mà hắn cựa vào cả đời này.

Cái khác không nói, chỉ riêng tâm pháp chữa thương thần kỳ vừa rồi, nếu như Hàn Phong nguyện ý xuất ra bán đấu giá thì giá trị đâu chỉ vạn kim!

Đương nhiên Hàn Phong sẽ không ngu xuẩn tới mức đó. Làm vậy đối với hắn không hề có chỗ tốt nào. Kế hoạch của hắn là chờ mấy ngày tới chỉnh lý những thứ trong đầu cho tốt rồi mới quyết định.

Đã trải qua một kiếp với nhiều sóng gió, Hàn Phong rất rõ ràng một đạo lý: cho dù là ở bất cứ thời đại nào, thực lực mới là tối trọng yếu.

Nếu như lúc trước bản thân thực lực cường đại, phụ thân sẽ không vì bảo vệ mình mà chết; nếu bản thân cường đại thì sư phụ sẽ không bị buộc phải tự sát ... Cho nên nếu muốn cải biến kiếp số thì đầu tiên nhất định phải đề thăng thực lực bản thân!

Đương nhiên với tình trạng hiện tại thì quan trọng nhất là phải nhanh chóng trị thương. Hắn không muốn phụ thân chỉ vì chút thương thể của bản thân mà phải làm bao cát bồi luyện nữa.

Nói chuyện phiếm với Hàn Nhất Nguyên thêm một hai câu, bụng Hàn Phong đã réo lên.

Hàn Nhất Nguyên vỗ ót, có chút tự trách:

- Con xem trí nhớ của ta, quên mất con vẫn còn bị thương. Phong nhi, chờ ta một chút, ta lập tức đi nấu cơm cho con.

Nói xong, Hàn Nhất Nguyên vội vàng chạy đi nhóm bếp. Nhìn bóng lưng của ông, nội tâm Hàn Phong như ba đào dậy sóng.

Cơm tối cũng không phong phú nhưng Hàn Phong ăn rất vui vẻ. Hắn vài lần chủ động gấp rau cho phụ thân khiến phụ thân hắn cảm thấy vui mừng thầm nghĩ con mình ngày càng hiểu chuyện.

Sau khi ăn xong, Hàn Nhất Nguyên thu dọn mọi thứ rồi ngồi trước mặt Hàn Phong. Hai ngày nay bởi vì thương thể của nhi tử mà Hàn Nhất Nguyên bồn ba khắp nơi. Hôm nay thấy hắn đã có chuyển biến tốt đẹp liền dự định hỏi ra sự tình.

- Phong nhi, con nói cho ta nghe một chút, ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Đang yên đang lành sao con lại đi luận võ với người ta để bị thương nặng như vậy?

Hàn Phong nghe phụ thân hỏi, trong đầu liền suy tư xem phải trả lời như thế nào. Lúc này lại nghe Hàn Nhất Nguyên nói tiếp:

- Kỳ thực con không nói ta cũng hiểu được. Đều tại ta vô dụng, không có năng lực bảo hộ con, khiến cho con và mẹ con đều bị người khác khi dễ ...

- Cha!

Hàn Phong thấy phụ thân tự trách, vội vàng nói:

- Cha yên tâm đi! Về sau con sẽ cẩn thận. Chờ sau khi thương thế khỏi rồi, con nhất định sẽ nỗ lực tu luyện, sẽ không khiến cha thất vọng!

- Hảo! Hảo hài tử, con càng lớn càng hiểu chuyện. Con hiện tại vừa mới khoẻ lên một chút, nên nghỉ ngơi nhiều vào, ta không quấy rầy con nữa!

Hàn Nhất Nguyên sờ sờ cái trán của Hàn Phong, thân thiết căn dặn rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Chờ phụ thân đi ra ngoài, Hàn Phong lẳng lặng nằm trên giường thăm vận tâm pháp chữa thương kia, khổng chế tí đầu khí yếu ớt của bản thân chậm rãi lưu động trong cơ thể từng chút từng chút chữa trị thương thế trên người.

Ngày hôm sau, lúc Hàn Phong từ trong chữa thương tỉnh lại thì bên ngoài trời đã sáng hẳn.

Trải qua một đêm khôi phục, bây giờ thương thế của hắn đã khá lên được bảy tám phần. Nhưng tất cả những điều này đều nằm trong sở liệu của hắn, hiệu quả thần kỳ của bộ tâm pháp chữa thương này hắn đã nghiệm chứng qua vô số lần.

Đứng dậy rời giường, Hàn Phong phát hiện Hàn Nhất Nguyên đã đi ra ngoài.

Vì vậy, Hàn Phong lại ngồi xuống giường thử tu luyện. Đương nhiên, với kiến thức gần bốn trăm năm của hắn, tất nhiên sẽ không tu luyện mấy cái tâm pháp bất nhập lưu của Hàn gia.

Khoanh chân, nhắm mắt lại, Hàn Phong chậm rãi điều động đầu khí trong cơ thể tu luyện bộ tâm pháp có chút nghịch thiên mà hắn vô tình có được – Ngạo Thị Thiên Địa quyết!

Nói đến Ngạo Thị Thiên Địa quyết, hiện tại sợ rằng cũng không có mấy người nghe nói đến. Nhưng vào bảy trăm năm sau cái tên này đã vang danh đại lục, đặc biệt là những cao thủ đỉnh cấp không người nào không biết!

Đây là bởi vì người sáng chế tâm pháp đầu khí này chính là thái tử của Đại Viêm đế quốc hùng mạnh năm xưa – người được tôn xưng là thiên hạ đệ nhất tài tử, trí tuệ vô song, học thức uyên bác - Triệu Vô Cực.

Trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, cầm kỳ thi hoạ không gì không giỏi. Nhìn chung lịch sử đại lục cả ngàn năm, Triệu Vô Cực hoàn toàn xứng danh với vị trí thiên hạ tối thiên tài. Duy ngã độc tôn!

Đương nhiên, thực tế không hẳn Triệu Vô Cực là toàn tài, bởi vì hắn cũng có một thứ hoàn toàn không hiểu – đó chính là vũ kỹ. Do trời sinh tư chất đầu khí kém tới cực điểm nên Triệu Vô Cực không thể dồn tâm tư vào phương diện này. Nếu như nói tài trí và học vấn của hắn mạnh đến đáng sợ thì vũ lực của hắn cũng yếu đến đáng sợ.

Triệu Vô Cực cho rằng bản thân là thái tử tôn sư, cả đời cũng không cùng người khác động võ cho nên có hay không có vũ kỹ cũng không quan trọng. Nhưng mà hắn đã sai!

Phụ hoàng hắn, mẫu hậu của hắn, huynh đệ của hắn bị giết ngay trước mặt hắn ... Thậm chí Triệu Vô Cực hắn cũng đã gần như chết đi. Lúc hắn tỉnh lại thì cả đế quốc Đại Viêm đã sụp đổ.

Rút kinh nghiệm xương máu, Triệu Vô Cực sau khi bình phục thương thế cũng không có sa sút tinh thần mà gắng sức tập luyện hơn mười vị văn sĩ tài hoa nổi bật lúc đó cùng bề quan nghiên cứu vũ kỹ.

Theo giang hồ truyền văn, Triệu Vô Cực nghiên cứu hết hầu hết các vũ kỹ của thiên hạ. Dốc hết tâm huyết nghiên cứu, hơn ba mươi năm sau hắn đã sáng tạo ra một tâm pháp cổ quái bất đồng với tất cả các phái vũ kỹ khác. Hơn nữa, chính bản thân hắn thử qua cũng hết sức hài lòng và tự đặt cho bộ vũ kỹ này một cái tên rất khí phách là “Ngạo Thị Thiên Địa quyết” hàm ý là sau khi tu luyện liền có thể ngạo thị thiên địa.

Tục truyền, Triệu Vô Cực sau khi sáng tạo ra Ngạo Thị Thiên Địa quyết, bởi vì tiêu hao tâm lực quá lớn dẫn đến bản thân không kịp tu luyện mà qua đời. Sau đó Ngạo Thị Thiên Địa quyết cũng bị một người trong đám văn sỹ tham dự mang đi.

Với danh hiệu thiên hạ đệ nhất tài tử của Triệu Vô Cực lúc đó các cường giả đều rất hứng thú với vũ kỹ mà hắn sáng tạo ra. Bởi vậy mà trên giang hồ lúc bấy giờ liền nổi lên một trận tinh phong huyết vũ.

Tuy nhiên, tràng tranh đấu thảm liệt này ngày sau lại trở thành thiên hạ đệ nhất tiểu thoại. Toàn bộ những người tham gia trong đó, đặc biệt là những cường giả hăng hái nhất đều bị mọi người trong thiên hạ xem thành đũa ngọc.

Bởi vì bọn họ tranh đoạt hoàn toàn chỉ là một bộ bất nhập lưu tâm pháp, cho dù là tâm pháp của một môn phái tam lưu so với nó cũng mạnh hơn vài phần.

Thiên tài tuyệt luân Triệu Vô Cực ngày đó đối với vũ kỹ dù sao cũng là tay ngang, bề quan cũng chỉ tạo ra chút ảnh hưởng. Một đời anh hùng cứ như vậy mà ra đi. Cũng đáng thương mà cũng đáng cười!

Ngạo Thị Thiên Địa quyết là một trò đùa khôi hài cũng được chính miệng nhiều cường giả thừa nhận. Rồi chuyện năm đó Triệu Vô Cực tự mình sáng tạo vũ kỹ cũng dần bị lãng quên. Thẳng cho đến khi Hàn Phong trong lúc vô ý có được.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

4. Chương 4: Tiên Cảnh Thân Tộc

Nhóm dịch: Dungenhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Khi có được Ngạo Thị Thiên Địa quyết thì Hàn Phong đã là lão nhân trăm tuổi rồi.

Hắn lưu lạc khắp nơi, học qua vô số cơ sở tâm pháp nhưng bởi vì tư chất quá kém nên khổ luyện gần trăm năm mà vẫn chỉ là một phế vật tam phẩm đấu khí sơ, mà đây là còn dựa vào vô số bổ dược.

Trên đại lục, tu vi đấu khí của võ giả được chia thành: cơ sở, nhân giai, địa giai, thiên giai. Mỗi giai lại chia thành cửu phẩm. Hàn Phong lúc đó chỉ là Cơ sở tam phẩm, so với phế vật quả thật không khác gì mấy. Nếu như lúc đó hắn chỉ là một tiểu hài tử mà đạt trình độ cũng là bình thường, mà đằng này đây là kết quả gần trăm năm khổ luyện của hắn.

Trừ bản thân ra, Hàn Phong không hề phát hiện còn có ai khác có tư chất so với hắn kém hơn!

Mà ngay lúc đó hắn lại vô tình có được Ngạo Thị Thiên Địa quyết này.

Thử tu luyện một chút, Hàn Phong kinh hãi phát hiện tốc độ tăng trưởng đấu khí của hắn so với trước kia giống như kiến bò so với báo chạy vậy. Từ tam phẩm đến tứ phẩm, rồi ngũ phẩm, lục phẩm ... tốc độ đấu khí tăng trưởng đến cả hắn cũng không thể tưởng tượng được.

Nhưng mà, đáng tiếc là hắn có được Ngạo Thị Thiên Địa quyết quá trễ. Khi trăm tuổi, kinh mạch hắn đã hoàn toàn định hình, tuy Ngạo Thị Thiên Địa quyết thần kỳ nhưng cũng không thể cải biến được điều này. Do vậy mà tốc độ tu luyện của Hàn Phong cũng không nhanh lắm, tổng cộng tốn gần ba trăm năm hắn mới khó khăn bước vào ngưỡng cửa của Thiên giai cảnh giới. Hơn nữa, đây đã là cực hạn của hắn.

Trong ba trăm năm này, Hàn Phong ngoại trừ luyện công thì cũng bỏ thời gian đi thăm dò lai lịch của Ngạo Thị Thiên Địa quyết cùng với chuyện cũ của Triệu Vô Cực năm đó. Qua nhiều lần thí nghiệm, Hàn Phong rốt cuộc phát ra bí mật của tâm pháp này.

Ngạo Thị Thiên Địa quyết này vốn chỉ tạo ra chỉ dành cho những võ giả có tư chất thấp giống Triệu Vô Cực, hoặc là loại phế vật trên còn đường võ đạo. Mà những người có tư chất trác tuyệt thì Ngạo Thị Thiên Địa quyết lại coi là phế vật.

Năm đó, người có tư cách tham gia tranh đoạt không ai không phải là cao thủ danh chấn một phương, mà những người đoạt được cuối cùng tư chất dĩ nhiên là trong những người mạnh nhất. Do đó khi bọn họ tu luyện Ngạo Thị Thiên Địa quyết thì liền cho rằng đây là phế phẩm.

Nhưng trong lòng Hàn Phong Ngạo Thị Thiên Địa quyết lại là tài sản quý giá nhất mà hắn có được. Nhất là hiện tại hắn không còn gánh nặng trăm tuổi, hắn bây giờ chỉ mới mười một tuổi mà thôi, đúng là thời kì tốt nhất để tu luyện.

Hàn Phong lúc này rất muốn nhanh chóng thử xem hiện tại tu luyện tâm pháp này sẽ mang lại hiệu quả như thế nào, bản thân có thể trong thời gian bao lâu đạt tới Thiên giai cảnh giới? Cuối cùng có thể đi tới trình độ khó tin như thế nào?

Mặc dù hiện giờ không biết quyền bí kíp Ngạo Thị Thiên Địa quyết đã lưu lạc ở chỗ nào, nhưng Hàn Phong sớm đã thuộc nằm lòng toàn bộ rồi. Chỉ sợ cho dù hắn có quên mất bản thân là ai thì cũng không quên được một chữ nào của tâm pháp này.

Điều động chút đầu khí yếu ớt đến đáng thương trong cơ thể để chúng di chuyển trong kinh mạch theo một lộ tuyến quái dị, trong đó có kinh mạch thậm chí trên đại lục chưa nghe ai nói qua.

Khoảng chừng qua thời gian uống cạn một chum trà, Hàn Phong từ trong tu luyện tỉnh lại, đồng thời mở miệng thở ra một hơi. Ngay lúc này hắn đã cảm giác được đầu khí trong cơ thể đã ngưng thực hơn so với trước kia rất nhiều.

Ngạo Thị Thiên Địa quyết này quả nhiên thần kỳ không gì sánh được. So với bộ tâm pháp của gia tộc trước đây quả thật là một trời một vực.

Hàn Phong còn nhớ rõ, kiếp trước hắn bảy tuổi đã bắt đầu tu luyện, thẳng tới năm mười một tuổi mới đạt tới Cơ sở nhị phẩm. Sau đó hắn vất vả khổ tu gần ba mươi năm mới miễn cưỡng đạt tới Cơ sở tam phẩm. Mà từ lúc đó cho tới mấy chục năm sau, cho dù hắn cố gắng như thế nào cũng không tài nào đột phá được cửa khẩu tứ phẩm. Nếu không phải tâm trí hắn kiên định chỉ sợ đã sớm buông tha rồi.

Mà hiện tại, tất cả đã không còn là vấn đề nữa!

Về vụn chỉ hành công hai đại chu thiên, trong thời gian chưa đầy ban nén nhang hắn đã thành công đột phá cửa khẩu tam phẩm mà kiếp trước hắn tốn gần ba mươi năm mới có thể đạt được.

Mặc dù vậy, Hàn Phong cũng không có ý định dừng tu luyện, hắn thoáng cảm thụ tình trạng cơ thể một chút rồi lại tiếp tục tu luyện.

Tuy nói cấp bậc càng cao thì tu luyện càng khó khăn, nhưng Hàn Phong sau khi đột phá tam phẩm, tốc độ tu luyện cũng không có chậm đi bao nhiêu. Hắn hầu như không tốn chút sức chút nào mà thành công đột phá lần thứ hai, bước vào tứ phẩm cảnh giới – cửa khẩu mà ở kiếp trước hắn dùng cả trăm năm cũng không thể vượt qua được.

Tốc độ tu luyện như vậy hoàn toàn có thể nói là từ trước đến giờ không ai có thể sánh bằng. Hàn Phong tin tưởng, cho dù là Triệu Vô Cực sống lại cũng không có khả năng tiến cảnh nhanh như vậy!

Cái này không phải nói là Triệu Vô Cực khả năng tu luyện Ngạo Thị Thiên Địa quyết không bằng Hàn Phong mà đây là do Hàn Phong hắn đã có bốn trăm năm kinh nghiệm.

Tu luyện đầu khí so với việc đọc sách, tập viết khác nhau rất lớn. Cho dù là tâm pháp cơ sở nhất, mỗi người tu luyện đều cảm thụ không giống nhau, bởi vì kinh mạch của mỗi người đều có chút khác biệt. Do đó, cho dù là cường giả nhất đẳng cũng không có biện pháp đem kinh nghiệm tu luyện của bản thân hoàn toàn truyền thụ cho đệ tử, mà chỉ có thể miêu tả một chút tâm đắc để hậu bối tham khảo mà thôi.

Nhưng Hàn Phong lại bất đồng, kinh nghiệm tu luyện của kiếp trước, cả kiếp này hắn đều có thể sử dụng như đối với đặc điểm kinh mạch của bản thân, với hiệu quả tu luyện của tâm pháp, với tâm đắc đột phá mỗi cửa khẩu, kinh nghiệm tổng kết sau mỗi lần thất bại

Những thứ này có lẽ trước kia căn bản là vô nghĩa nhưng với hiện tại thì chúng là những tài sản vô giá của bản thân Hàn Phong.

Nhất là cửa khẩu tam phẩm và tứ phẩm này, kiếp trước Hàn Phong phân biệt hao tổn ba mươi năm và sáu mươi năm để trùng kích. Tốc độ tu luyện chậm chạp như vậy ở kiếp trước đối với Hàn Phong quả thật là chuyện đáng buồn, nhưng cũng bởi vì vậy đối với hai cửa khẩu này nhìn cả lịch sử mấy nghìn năm của đại lục có mấy ai có thể rõ ràng như Hàn Phong hắn!

Người thường muốn thăng cấp đầu khí thì trước hết phải khiến có đầu khí lớn mạnh, tích súc đầu khí trong kinh mạch đến đủ mức độ thì mới có thể trùng kích thành công. Mà Hàn Phong hiện tại, không cần

đội đầu khí ngưng thực, hần lợi dụng Ngạo Thị Thiên Địa quyết thoáng tăng một chút tu vi, rồi trực tiếp trùng quan.

Kỹ xảo trùng kích hai cửa khẩu này đối với Hàn Phong thật sự là quá quen thuộc. Cũng chính vì vậy mà hần mới dễ dàng thành công.

Đương nhiên, tác dụng của Ngạo Thị Thiên Địa quyết là không thể bỏ qua. Kiếp trước Hàn Phong khi trăm tuổi mới bắt đầu tu luyện Ngạo Thị Thiên Địa quyết, tốc độ mặc dù nhanh, nhưng cũng không đạt tới tốc độ nghịch thiên. Nhưng hiện tại lại không giống, Hàn Phong cùng với bốn trăm năm kinh nghiệm rất rõ ràng các thiếu niên thiên tư trác tuyệt tu luyện đỉnh cấp tâm pháp của các môn phái, tốc độ cũng không nhanh được như hần lúc này.

Thử hỏi, có môn phái có tâm pháp nào có thể khiến cho người tu luyện trong vòng nửa ngày tăng liền hai cấp?

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

5. Chương 5: Tâm Nguyên Báo Ân

Nhóm dịch: Dungenhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Mặc dù vậy nhưng Hàn Phong cũng không vì thế mà thoả mãn, hần vẫn cẩn thận từng chút một ngưng luyện đầu khí, vận chuyển đại tiểu chu thiên, bổ sung cho kinh mạch.

Đương nhiên, sau khi đạt tới tứ phẩm, hần cũng không thể trùng quan như trước nữa, mà trước hết tăng cường đầu khí đầy đủ mới có thể thử trùng kích cửa khẩu ngũ phẩm. Nhưng dù sao dựa vào Ngạo Thị Thiên Địa quyết, ngắn ngủi nửa ngày mà hần đã tu luyện tới tứ phẩm, tốc độ như vậy, nếu những người được cho là thiên tài tu luyện trên đại lục biết được chỉ có nước tự sát.

Mà lúc này, bên ngoài truyền tới tiếng đẩy cửa, Hàn Phong biết phụ thân hần về liền đình chỉ tu luyện.

Vừa bước vào cửa, Hàn Nhất Nguyên nhớ tới thương thế của Hàn Phong nên vội vàng tới kiểm tra một chút. Kết quả, hần vui mừng phát hiện, thương thế của Hàn Phong không chỉ đã tốt lên mà đầu khí cũng đã đạt được tam phẩm.

Phải biết rằng, Hàn Phong trì trệ tại Cơ sở nhị phẩm đã lâu khiến Hàn Nhất Nguyên lo lắng đến tóc muốn bạc luôn. Không ngờ lần này Hàn Phong ngoài ý muốn thụ thương dĩ nhiên lại nhân hoạ đắc phúc, vũ kỹ đột phá.

Hàn Nhất Nguyên dùng vẻ mặt khó có thể tin được nhìn nhi tử của mình một lúc lâu mới giật mình thốt ra một câu:

- Phong nhi, con ... con ... đã đột phá lên tam phẩm?

Hàn Phong gật đầu cười thừa nhận:

- Vâng thưa cha, sáng nay con cảm thấy thương thế đã tốt rất nhiều nên bắt đầu tu luyện, không ngờ đầu khí lâu nay trì trệ vậy mà lại có động tĩnh, con liền thử đột phá, cũng không ngờ lại thành công.

Trong lúc nói những lời này, trong lòng Hàn Phong cũng thầm nghĩ: “không biết nếu phụ thân biết ta đã là tứ phẩm võ giả thì sẽ có cảm tưởng như thế nào ...”

Kỳ thực, hần cũng không phải cố ý giấu diếm thực lực, chẳng qua là do phản xạ từ kiếp trước. Vốn hần thực lực không cao, lại gặp phải vô số khó khăn cho nên rất chú trọng vấn đề bảo mệnh, trong đó cũng bao gồm cả chuyện ẩn dấu thực lực tự thân.

Khi đó, Hàn Phong có một kỹ xảo đặc thù có thể ẩn dấu khí tức bản thân và một phần tu vi. Hiện tại, mặc dù đang lúc thiếu niên, dấu khí không thấp đến đáng thương nhưng hắn vẫn có thói quen che dấu một phần thực lực.

Bởi vậy, rõ ràng Hàn Phong đã đạt Cơ sở tứ phẩm nhưng mặt ngoài chỉ nhìn ra là Cơ sở tam phẩm.

Dù vậy, nhưng Hàn Nhất Nguyên đã vô cùng mừng rỡ rồi.

- Hảo! Hảo! Hảo! Ta biết con nỗ lực nhiều như vậy tất nhiên phải có thành tựu, ha ha.

Hàn Nhất Nguyên liên tiếp nói ba chữ tốt rồi thoải mái cười to. Trong mắt ông, sự tiến bộ của nhi tử là sự vui vẻ lớn nhất.

Để chúc mừng thương thế của Hàn Phong khỏi hắn mà thực lực còn đề thăng, Hàn Nhất Nguyên hang hái lấy nửa vò rượu lâu nay cất kỹ ra dự định làm thêm vài món ăn ngon, chuẩn bị hảo hảo mà thưởng thức với nhi tử của ông.

Thấy phụ thân hài lòng như vậy, trong lòng Hàn Phong cũng rất cảm động. Hắn biết rất rõ, cả đời này phụ thân hắn có hai đại nguyện vọng, một là trong lúc sinh thời có được gia tộc tán thành, đặc biệt là được gia gia (ông nội) – đương nhiệm tộc trưởng tán thành. Một nguyện vọng khác chính là hi vọng Hàn Phong có thể một ngày nào đó nổi bật. Do vậy, nên khi ông thấy dấu khí của Hàn Phong đề thăng mới hưng phấn như vậy.

Sửa sang lại quần áo một chút, Hàn Phong cười nói:

- Cha, người ở bên ngoài bên ba cả ngày, hôm nay để nhi tử làm một bữa cơm cho người nếm thử đi.

Hàn Nhất Nguyên khoát khoát tay nói:

- Con có phần tâm ý này là được rồi, việc này cha để ta làm tốt hơn, hơn nữa con vừa mới lành vết thương, vẫn nên nghỉ ngơi cho tốt.

- Không sao đâu cha, người để con làm thử đi.

Hàn Phong kiên trì nói.

Cuối cùng Hàn Nhất Nguyên cũng không thể lay chuyển được Hàn Phong, nhưng trong lòng đồng thời cũng cảm thấy vui mừng vì nhi tử hiểu chuyện nên ông gật đầu đồng ý. Nhưng ông vẫn có chút lo lắng đứng bên cạnh hỗ trợ.

Kiếp trước, đại đa số thời gian Hàn Phong đều lưu lạc khắp nơi nên hắn không chỉ học được cách làm các món ăn đặc sắc của các quốc gia, mà kinh nghiệm trù nghệ cũng rất phong phú. Tuy hiện giờ tay chân còn nhỏ, không thể trở hết tài năng nhưng cũng đủ để Hàn Nhất Nguyên đứng bên cạnh thấy lạ không thôi, nghĩ thầm đứa nhỏ này không biết từ lúc nào lại có khả năng trù nghệ như thế này?

Dưới cái nhìn soi mói của phụ thân, Hàn Phong rất nhanh đã làm xong bữa cơm.

Hàn Nhất Nguyên cầm lấy nửa vò rượu rót cho mình một chén, do dự một chút cũng rót cho Hàn Phong một chén rồi vui vẻ nói:

- Cạn! Con trai, hôm nay ta rất vui, cùng ta uống một ly nào!

Hàn Phong vâng lời lấy cầm chén rượu cùng phụ thân chạm cốc.

Kỳ thực, loại rượu này so với các loại rượu lúc trước hắn đã uống qua thì kém đến không thể kém hơn được nữa. Nhưng mà đối với điều kiện hiện tại của hai người thì uống loại rượu này đã là rất tốt rồi, hơn nữa, phụ thân hắn còn luyện tiếu cất kỹ không dám uống mà để dành cho tới bây giờ.

Bữa cơm này, hai cha con đều ăn rất vui vẻ, nhất là Hàn Nhất Nguyên vốn tửu lượng cũng không kém nhưng do vui quá mà lại say sớm.

Hàn Phong đứng trước cửa sổ, nhìn bầu trời đêm yên tĩnh nhưng trong lòng lại không thể bình tĩnh được. Nhìn ánh trăng trên cao, hắn nhớ tới rất nhiều chuyện, nhớ tới những lần thập tử nhất sinh của bản thân,

nhớ tới trong lúc vô tình có được Ngạo Thị Thiên Địa quyết, nhớ tới sự phụ cần thận chiếu cố hần, nhớ tới sự ấm áp ở môn phái ...

Trong bốn trăm năm sống ở kiếp trước, có rất nhiều người mà hần muốn trợ giúp, nhất là phụ thân hần, sự phụ hần ... Đáng tiếc lúc đó hần lại không có năng lực để làm vậy, đó cũng là tiếc nuối lớn nhất trong đời hần. Vì vậy, lúc này hần tự phát thề với lòng, cả đời này nếu có cơ hội phải hảo hảo mà báo đáp cho họ.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

6. Chương 6: Đổ Cuộc.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Một đêm này Hàn Phong cũng không có nghỉ ngơi mà nắm chặt thời gian để tu luyện, thẳng đến sáng sớm hôm sau mới đình chỉ.

Qua một đêm, đầu khí của hần đã tiếp cận tứ phẩm đỉnh phong, tùy thời có thể trùng kích ngũ phẩm.

Cảm thụ tốc độ tăng trưởng đầu khí trong cơ thể, Hàn Phong có chút nhú mày. Tuy hiện giờ tốc độ tu luyện so với trước kia nhanh hơn rất nhiều nhưng hần vẫn cảm thấy có vẻ chậm ... Với thực lực hiện tại của hần, trong gia tộc cũng không tính là gì, mà muốn cho hai cha con không bị khi dễ thì chỉ có thể mau chóng đề thăng thực lực của bản thân.

Nghĩ tới đây, Hàn Phong trong lòng đã có kế hoạch, kiếp trước hần đối với chế thuốc nghiên cứu rất nhiều, để đẩy tốc độ tu luyện của bản thân, hần quyết định đi ra bên ngoài tìm chút tài liệu về để luyện chế một ít đan dược.

Hàn Nhất Nguyên sáng sớm lại xuất môn, có thể là thấy Hàn Phong đang tu luyện nên ông cũng không kinh động hần.

Đẩy cửa phòng ra, đây là lần đầu tiên ở kiếp này Hàn Phong bước ra ngoài. Nhìn từng ngọn cỏ, từng bông hoa bên ngoài làm cho Hàn Phong cảm thấy vừa quen thuộc mà vừa xa lạ.

Hàn gia cũng là đại gia tộc số một số hai, cả toà trang viên rất rộng lớn, Hàn Phong chỉ có thể dựa theo trí nhớ lúc trước dọc theo con đường quen thuộc hướng bên ngoài trang viên mà đi.

- A, đây không phải là Hàn Phong sao? Đang bị thương mà cũng dám chạy tới đây sao?

Một âm thanh bén nhọn truyền vào tai Hàn Phong.

Hàn Phong theo hướng thanh âm truyền tới nhìn lại thì thấy bốn năm hài tử cùng hần lớn lên đang đi tới. Hàn Phong lúc này đang cố gắng dò trong ký ức xem thân phận của mấy người này. Mấy người này đều là đệ tử trong gia tộc, thân phận địa vị cao thấp đều có cả, nhưng không ai mà Hàn Phong có thể so được.

Trong mấy người này có một người mà Hàn Phong nhớ nhất cũng có mặt – đó chính là kẻ đầu sỏ đánh hần đến hôn mê, câu nói vừa rồi cũng phát ra từ miệng tên này.

Hàn Phong vốn không muốn để ý tới mấy tên này, nhưng bọn chúng tựa hồ không có ý định buông tha Hàn Phong mà tiến lên bao quanh Hàn Phong.

- Hàn Phong, người vội vàng đi đâu vậy? Chúng ta đâu gì cũng là người một nhà, gặp mặt sao lại không chào hỏi chứ?

- Chẳng lẽ ngươi vẫn còn tức giận vì lần trước bị tiểu Quang đã thương sao? Mọi người đều là huynh đệ cả, người không cần nhỏ mọn thế chứ!

Hàn Phong lúc này cảm thấy rất buồn cười, mấy tên này vây quanh hần, nói lảm nhảm như vậy chung quy cũng chỉ muốn gây phiền phức mà thôi.

Tuy rằng mấy tên nhóc này bình thường hay bắt nạt hấn nhưng dù sao hấn cũng đã sống hơn mấy trăm tuổi rồi, làm sao có thể ấu trĩ so đo với đám nhóc này chứ.

Hàn Phong cười cười hướng mấy tên này chào hỏi rồi đi thẳng không hề quay đầu lại.

Mấy đứa nhóc này đầu tiên là sững sốt, sau đó liền đuổi theo ngăn lại Hàn Phong. Mà tên lúc trước nói chuyện với Hàn Phong lại nói tiếp:

- Sao đi vội vã như vậy, chúng ta vừa lúc muốn chơi một trò chơi, hay là người cùng chơi đi.

- Trò chơi?

Tên nhóc này vừa nói hai chữ này, những ký ức được chôn sâu trong nội tâm Hàn Phong chợt loé lên hiện ra trong lòng hấn.

Đứa nhóc trước mắt này vẫn khắc sâu ấn tượng trong ký ức cửu viễn (xa xưa) của Hàn Phong. Nó là Hàn Quang, là trực hệ đường đệ của Hàn Phong, phụ thân nó là tộc đệ của Hàn Nhất Nguyên, cũng là thất thúc của Hàn Phong.

Năm nay Hàn Quang chỉ mới chín tuổi nhưng đã có tu vi Cơ sở tứ phẩm, trong đám đệ tử đồng lứa Hàn gia cũng xem như nổi bật. Với thân phận và thiên phú hơn người nên nó rất được gia tộc cưng chiều.

Ý vào sự cưng chiều này nên Hàn Quang thường tụ tập một đám đồng bối khi dễ Hàn Phong.

Đến bây giờ Hàn Phong cũng không thể nào quên được những lần bị bọn chúng trêu chọc đùa bỡn trước kia. Nhớ lúc trước bản thân đang vui sướng với số tiền ít ỏi tiết kiệm được từ số tiền phụ thân cho lại bị đám nhóc này dùng đủ các loại thủ đoạn cướp đi, khiến hấn lúc đó vừa bất lực vừa phẫn nộ. Nhớ tới mỗi lần bọn chúng mượn cớ luận võ đánh cho bản thân mình thương tích đầy mình, để rồi khi phụ thân ôm vào lòng lại thấy trên mặt phụ thân đầy sự thương tiếc và tự trách.

Vừa hồi tưởng một chút, Hàn Phong không khỏi cảm khái. Ai ngờ được chuyện đã cách mấy trăm năm nhưng bản thân vẫn nhớ rõ mồn một như thế. Hôm nay cảnh xưa lại tái diễn nhưng bản thân hiện giờ đã không còn là tên nhóc bất lực ngày xưa nữa rồi.

Hàn Quang thấy Hàn Phong không có phản ứng gì, nên tiếp tục nói:

- Không bằng chúng ta chơi ‘Phi tử liên đạn’ thế nào? Nhưng chỉ chơi đùa không thì không thú vị, chúng ta thêm chút cá cược, người thua giao ra toàn bộ tiền trên người, thế nào?

Đề nghị của Hàn Quang tất nhiên được đám phía sau ủng hộ nhiệt liệt.

Mà Hàn Phong trong lòng lại cười thầm, hấn vừa muốn ra ngoài mua chút dược liệu, đang lo lắng không biết kiếm tiền đâu ra. Ai ngờ đang ngủ gật lại có người đưa gỏi thế này, nên hấn không chút do dự đáp ứng.

Thấy Hàn Phong đáp ứng, đám nhóc khê đánh mắt với nhau rồi cùng lộ vẻ tươi cười trên mặt. Hàn Phong thấy thế nhưng cũng không nói gì, khoé miệng chỉ hơi nhếch lên “Các người đã muốn chơi đùa, vậy ta sẽ cùng các người chơi cho thật vui.”

Lúc này đột nhiên lại có một tên hài tử trong đám Hàn Quang khinh thường nói:

- Tên nghèo kiết xác này trên người có tiền sao?

Hàn Phong rất thản nhiên nói:

- Dù ta không có tiền nhưng cha ta có, chẳng lẽ các người lại sợ cha ta quyết tiền sao?

Đám nhóc ngẫm thấy cũng có lý nên cũng không ý kiến nữa.

‘Phi tử liên đạn’ thật ra là một phương pháp mà gia tộc dùng để huấn luyện các đệ tử khổng chế đấu khí. Nhưng đám nhóc này lại lấy ra làm trò chơi. Kỳ thực nguyên lý rất đơn giản: đặt vài chậu nước cạn trên mặt đất không cần theo quy tắc gì, rồi người chơi xác định phương hướng dùng một hòn đá ném vào các chậu nước, đương nhiên không chỉ đơn giản ném như vậy. Hòn đá sau khi bị ném vào cái chậu thứ nhất sẽ bắn lên sau đó bay về phía cái chậu khác. Dùng cách ném như vậy xác định xem ai là người dùng một hòn đá một lần ném trúng được nhiều cái chậu nhất là thắng.

Thoạt nhìn rất đơn giản nhưng lại là một loại khảo nghiệm khả năng khống chế đấu khí rất tốt.

Lúc trước Hàn Phong cũng cùng đám Hàn Quang chơi nhiều lần nhưng khi đó hắn bắt quá chỉ có tu vi Cơ sở nhị phẩm, thực lực rất kém cho nên không phải đối thủ của đám nhóc này, Tuy rằng tu vi của bọn chúng cũng không tính là cao.

Nhưng hiện giờ Hàn Phong đối với mấy trò chơi như thế này không hề có chút sợ hãi nào. Ở kiếp trước hắn đã từng học qua một loại vũ kỹ phóng ám khí. Loại vũ kỹ này yêu cầu đối với năng lực khống chế đấu khí rất cao. Lúc đó để hoàn thành vũ lý này, Hàn Phong đã tốn mất ba năm trời.

Vì vậy trò chơi phi tử liên đạn này đối với hắn đơn giản đến không thể đơn giản hơn.

Thi đấu rất nhanh đã xong.

Lúc viên đá của Hàn Phong văng ra khỏi cái chậu thứ chín thì đám nhóc đứng bên cạnh con mắt đã dại ra, mặt xám như cục đất.

Nhất là Hàn Quang, nó thực sự không nghĩ ra Hàn Phong rõ ràng chỉ đấu khí nhị phẩm làm sao có thể thắng được một người có đấu khí tứ phẩm như nó? Theo như nó suy nghĩ thì Hàn Phong phải giống như những lần trước, lộ ra vẻ mặt cầu xin, lấy hết tiền trên người ra đưa cho nó, sau đó còn bị nó cười nhạo cho một trận.

Nhưng kết quả ngày hôm nay đã hoàn toàn trái ngược.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

7. Chương 7: Kinh Hỉ Ở Chợ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Hàn Phong thấy đám nhóc cứ lạng người đứng đó nên cố ý nhắc nhở:

- Các người đã thua, dựa theo quy định, giao toàn bộ tiền trên người ra đây đi.

Hàn Quang vừa phục hồi tinh thần, nghe Hàn Phong nói như thế, trong lòng rất không cam, rõ ràng thực lực của đối phương yếu hơn bản thân, làm sao nó có thể thua cho loại phế vật như vậy được. Nghĩ vậy nên nó tức giận chỉ vào mặt Hàn Phong nói:

- Không tính, Hàn Phong người gian lận!

Hàn Phong nghe vậy liền bình tĩnh nói:

- Ta gian lận thế nào? Người nói ta nghe thử xem.

- Nếu như người không gian lận thì làm sao có thể lợi hại như vậy được? Người rõ ràng chỉ là một phế vật nhị phẩm!

Hàn Quang cả giận nói.

Hàn Phong khinh thường, bĩu mũi nói:

- Ai quy định nhị phẩm không thể thắng?

- Cái này ...

Hàn Quang nhất thời ghen lời, rồi lập tức nói bừa:

- Dù sao cũng chính là người gian lận, nói cái gì ta cũng không đưa tiền cho người.

- Cường từ đoạt lý!

Hàn Phong hừ lạnh nói.

- Người dám mắng ta?

Hàn Quang hung hang quát lên.

Hàn Quang vốn được gia tộc hết sức sủng ái, phụ mẫu nó rất mực chiều chuộng, mà hôm nay lại bị một tên phế vật là tổn hại mặt mũi thì làm sao nó còn nhẫn nhịn cho được. Hàn Quang gầm lên một tiếng, huy quyền hướng tới Hàn Phong.

Hàn Phong thật sự cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, trong mắt hắn lúc này công kích của Hàn Quang kẻ hồ đồ chất nên ngay cả đấu khí hắn cũng lười dùng tới, thân hình nhẹ nhàng di chuyển khiến quyền đầu của Hàn Quang đánh vào không khí.

Hàn Quang hoảng hốt, nhưng không chờ nó kịp phản ứng, Hàn Phong đã thừa cơ điểm ngay hông nó một cái. Hàn Quang chỉ cảm thấy lực lượng toàn thân dường như bị phong bế, còn thân thể nhỏ nhắn của nó bị hất ngã lăn trên mặt đất theo hướng ngược lại.

Mấy hải tử xung quanh thấy vậy thì kinh ngạc đến quên cả hỗ trợ Hàn Quang. Đến khi thân thể Hàn Quang tiếp xúc thân mật với mặt đất tạo ra tiếng vang mới khiến bọn chúng hồi phục tinh thần vội vàng xông tới giải vây. Nhưng mấy đứa nhóc này thực lực còn kém hơn cả Hàn Quang nên làm sao có thể thể là đối thủ của Hàn Phong với kinh nghiệm cực kỳ phong phú!

Hàn Phong hơi hốt đánh ngã mấy tên này khiến Hàn Quang đang nằm dưới đất há to miệng khiếp sợ không thôi.

Từ đầu đến cuối, Hàn Phong ngay cả nửa điểm đấu khí cũng không dùng tới, vậy mà mọi chuyện đều có vẻ rất dễ dàng.

Cũng chính vì vậy nên đám nhóc không ai có thể phát hiện thực lực chân chính của Hàn Phong lúc này đã là tứ phẩm đỉnh phong tuy thời có thể đột phá ngũ phẩm. So với đứa mạnh nhất trong bọn chúng là Hàn Quang còn mạnh hơn vài phần.

Sau khi giải quyết xong, Hàn Phong cũng không thềm để ý tới bọn chúng đang nằm rên rỉ thống khổ với cặp mắt khiếp sợ mà ngênh ngang lấy mấy túi tiền bên hông chúng rời đi.

Ra khỏi Hàn gia, Hàn Phong một mình bước chậm rãi trên đường cái, mâu thuẫn với đám Hàn Quang vừa rồi đối với hắn cũng chỉ như một bước nhạc đệm, hoàn toàn không để trong lòng.

Dựa vào ký ức, Hàn Phong rất nhanh đã đến được khu chợ gần nhất. Chỉ là khi hắn đi dạo một vòng xong, trong lòng lại kinh ngạc không thôi.

Bây giờ hắn đang cầm trên tay một cái răng thú (thú nha) trắng như tuyết. Trong ấn tượng của Hàn Phong, loại thú nha này ở tại mấy trăm năm sau hầu như đã tuyệt tích.

Trong trí nhớ của hắn, một trăm năm sau, có một luyện dược sư nghiên cứu chế tạo một loại đan dược rất trân quý. Mà trong phối phương của đan dược này có một loại tài liệu chính là loại thú nha này, cũng vì vậy mà dẫn đến việc nhân loại săn giết loại ma thú này với số lượng lớn khiến cho chúng hầu như tuyệt chủng, mà giá cả của thú nha này cũng không ngừng tăng lên. Mà bây giờ hắn lại có thể tùy ý mua được nó, hơn nữa lại rất rẻ.

Sau đó, Hàn Phong lại ở chỗ mấy quầy hàng phát hiện mấy gốc tử la thảo (cỏ màu tím), nhưng khi hắn dò hỏi giá để mua thì bị sốc, giá một gốc tới 100 kim tệ. Thảo nào vừa rồi tên lão bản nhìn Hàn Phong có chút không kiên nhẫn. Cũng khó trách, Hàn Phong ăn mặc có chút mộc mạc mà tuổi lại nhỏ nên người ta tưởng hắn đến quấy rối.

Thái độ của lão bản Hàn Phong cũng không để ý, bởi vì hắn nhớ tử la thảo vô pháp tài bồi, toàn dựa vào mọi người đến đã ngoại lấy về, cho nên giá giả mới cao như vậy.

Kỳ thực chỉ cần qua mấy chục năm nữa, loại tử la thảo này cũng không còn đắt nữa, cũng không phải nó không còn hữu dụng, trên thực tế, trong tương lai tử la thảo này bị khai phá công dụng thêm rất nhiều, chỉ là khi đó người ta cũng đã nghiên cứu ra phương pháp bồi dưỡng ra số lượng lớn cho nên giá cả cũng xuống dốc không phanh, do đó cũng không còn người nào khổ cực ra ngoài nơi hoang dã thu thập loại dược thảo này nữa.

Hàn Phong trầm nghĩ: “Như vậy ta chỉ cần mang loại tử la thảo này ra bán thì chỉ ít cả đời này cũng không cần lo ăn mặc nữa rồi!”

Đương nhiên chuyện này Hàn Phong hiện tại chỉ có thể ấp ủ trong lòng, dù sao một gốc cũng tới trăm kim tệ, không phải giá tiền hiện tại hắn có thể bỏ ra. Phải biết rằng hai phụ tử hắn toàn bộ chi tiêu cả năm cũng chỉ vài kim tệ.

Hàn Phong lại đi dạo quanh các quầy hàng tìm kiếm vài vị dược tài mình cần, trong lòng âm thầm cầu khẩn túi tiền cũng đủ để mua vài loại dược tài cấp thấp. Hàn Phong kiếp trước thân là chế thuốc đại sư, với cái loại giá cả dược liệu trên thị trường rõ như lòng bàn tay. Nhưng những thứ hắn quen thuộc đều là giá cả của bốn trăm năm sau cho nên giá cả hiện tại hắn không rõ ràng như vậy.

Sau khi đi qua vài quầy hàng, Hàn Phong cũng mua được vài loại dược liệu nên trong lòng cũng thoải mái không ít. Hoàn hảo những thứ dược liệu này giá cả có chút bất đồng nhưng tổng thể cũng coi như chiếm được tiện nghi. Chỉ tiếc là tiền hôm nay mang theo đã xài gần hết, còn vài thứ muốn mua nhưng chỉ có thể nhìn lại thôi.

Mua tài liệu xong, Hàn Phong cũng không ở lại mà cảm thấy vừa lòng ky khai.

Trở lại trong phòng mình, Hàn Phong định lập tức chế thuốc, hắn muốn luyện chế là canh thuốc Bách Linh đan, hiệu quả gia tốc tốc độ tu luyện.

Đi tới trù phòng, đem nồi cơm đi rửa sạch, Hàn Phong lấy ra một ít dược liệu tiện tay ném vào rồi châm lửa trong lò. Không lâu sau đã nấu được một nửa nồi canh thuốc. Nếu như vừa này có luyện dược sư ở bên cạnh Hàn Phong thì sẽ giật mình không thôi.

Luyện dược sư bình thường, trước khi luyện chế đều tỉ mỉ phân loại và cân dược liệu để tránh lầm lẫn, mà Hàn Phong lại không làm vậy, hắn chẳng những không sử dụng bất kỳ khí cụ gì, mà chỉ tiện tay ném vào cứ như tiểu hài tử đang chơi đùa vậy.

Ngoài ra, luyện dược sư muốn chế thuốc còn cần một lò luyện đan tốt, có người còn chuyên môn dựng lên một phòng luyện thuốc chuyên biệt để nâng cao xác suất thành công. Nhưng thứ mà Hàn Phong dùng để chế thuốc lại chỉ là cái nồi mà phụ thân hắn hay dùng để nấu cơm và cái lò lửa trong bếp mà thôi.

Hành vi của Hàn Phong nhìn qua không khác gì tiểu hài tử đang chơi đùa trong nhà.

Nhưng khiến người ta khó có thể tin được là loại hành vi bừa bãi như vậy mà lại không có thất bại khi chế thuốc. Mùi dược hương từ trong cái nồi trên tay Hàn Phong tỏa ra rất thơm, hiển nhiên là đã luyện thành!

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

8. Chương 8: Phương Thuốc Thần Kỳ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nhìn chén canh thuốc màu tím (tử sắc) trong taym trên mặt Hàn Phong lộ ra vài phần hồi tưởng.

Năm đó, lần đầu tiên nhìn thấy loại canh thuốc này chính là sư phụ hắn luyện chế cho hắn để trợ giúp bản thân hắn đề thăng tu vi đấu khí. Sư phụ hắn không chỉ xin đơn thuốc mà còn cố ý mượn dùng lò luyện đan của Bách Thảo Đường luyện chế cho hắn.

Chỉ tiếc là tư chất bản thân khi đó quá kém cộng thêm tâm pháp cơ sở không chuẩn, mặc dù dược hiệu của Bách Linh thang (canh thuốc Bách Linh) đều bị hắn hấp thu toàn bộ nhưng cuối cùng cũng chỉ xoi hồng bông không.

Phục hồi tinh thần, Hàn Phong không suy nghĩ nhiều nữa, cau mày, một hơi uống hết cả chén thuốc.

Cùng với chén thuốc năm đó sư phụ luyện chế cho hần bất đồng, Hàn Phong hiện tại đã thay hai dược liệu sang quý trong phương thuốc thành ba loại dược liệu phổ thông. Tuy rằng tăng thêm một loại dược liệu nhưng giá thành lại không bằng ba phần lúc trước, nhưng dược hiệu lại không có gì sai biệt!

Loại tân dược phương này chỉ có một khuyết điểm duy nhất là mùi vị trở nên kém rất nhiều, rất khó uống. Cũng may là Hàn Phong tự thân uống, nếu đổi thành một hài tử khác sợ là đã khóc lớn nhử hết ra rồi.

Uống xong chén thuốc, Hàn Phong đem cái nồi đi rửa, thay đổi vài loại dược liệu, thêm vài bát nước giếng, rồi lại một lần nữa luyện thuốc.

Mặc kệ nồi thuốc sôi trào trên bếp, Hàn Phong khoanh chân ngồi trên giường, lần thứ hai tu luyện Ngạo Thị Thiên Địa quyết.

Dựa vào sự tương trợ của dược lực, Hàn Phong thuận lợi đột phá lên ngũ phẩm, đồng thời đấu khí vẫn tiếp tục duy trì tăng trưởng với tốc độ rất nhanh.

Tới chạng vạng tối, Hàn Nhất Nguyên từ bên ngoài trở về, hần vừa vào phòng đã ngửi thấy một mùi rất khó chịu, đang định đi tìm Hàn Phong hỏi thì ông thấy Hàn Phong đang chăm chú tu luyện nên không có quấy rầy.

Sau đó ông định đi làm cơm thì ngoài ý muốn phát hiện trong nồi cơm là gần nửa nồi nước bẩn màu vàng cam, mà cái mùi khó ngửi kia chính là từ trong nồi truyền ra.

Cho rằng là nhi tử rảnh rồi chơi đùa, Hàn Nhất Nguyên đang định đem cái nồi đi đổ thì lại nghe giọng Hàn Phong truyền tới:

- Cha, đừng! Cái đó có chỗ hữu dụng!

Hàn Nhất Nguyên nghe vậy thì hơi sửng sốt, quay đầu hỏi:

- Con cần nó làm gì? Cái này đâu phải nước!

Hàn Phong không giải thích mà nói:

- Cha, người giúp con đi nấu một thùng nước đi.

- Nấu nước? Con muốn tắm sao?

Hàn Nhất Nguyên nghi ngờ hỏi.

- Cha, bây giờ người đừng hỏi nhiều như vậy, chờ người nấu nước xong con sẽ nói.

Hàn Phong cười nói.

Hàn Nhất Nguyên đối với hành động của Hàn Phong rất kỳ quái nhưng ông cũng không có từ chối.

Rất nhanh, nước đã nấu xong. Lúc này, Hàn Phong lấy cái nồi cơm xuống, đem tất cả nước màu vàng cam trong nồi đổ vào thùng nước, sau đó nói:

- Cha, giờ người ngồi vào trong thùng nước đi.

- Đây là?

Hàn Nhất Nguyên kinh ngạc hỏi.

Hàn Phong giải thích:

- Cha, người đừng hỏi nhiều mà, chờ người ngồi trong thùng nước thử tu luyện một chút thì sẽ biết thôi.

Hàn Nhất Nguyên đối với giải thích của Hàn Phong thì nửa tin nửa ngờ nhưng nhìn nhân thần chờ đợi của nhi tử cũng không nhẫn tâm cự tuyệt, nên ông leo vào thùng nước bắt đầu tu luyện.

Hàn Phong thấy thế cũng không quấy rầy mà đứng một bên lẳng lặng chờ.

Sau một lát, vẻ mặt Hàn Nhất Nguyên tràn đầy kinh hỉ nhưng không có tiếp tục tu luyện mà nghĩ cho nhi tử nên đứng dậy nói:

- Phong nhi, thứ này quả nhiên tốt a, con mau tiến vào tu luyện đi, ta đi làm cơm.

- Đứng! Cha, thứ này là chuẩn bị Nhân giai võ giả cho nên được tính hơi mạnh. Hiện tại dấu khí của con vẫn còn quá yếu, tiến vào đó tu luyện thì lợi bất cập hại.

Hàn Phong lập tức ngăn cản.

Hàn Phong cũng không phải nói láo, thuốc này đối với hắn hiện tại quả thật có chút mạnh.

Thấy nhi tử nói có vẻ có lý, Hàn Nhất Nguyên cũng không kiên trì mà một lần nữa ngồi xuống bắt đầu tu luyện.

Chờ nước trong thùng dần dần chuyển sang lạnh, Hàn Nhất Nguyên mới thu công đứng dậy. Sau một lúc tu luyện ông đã cảm thấy dấu khí tăng trưởng một đoạn, mà quan trọng hơn là những ám thương trong cơ thể vậy mà đã tốt hơn một nửa khiến cả người thoải mái không thôi.

Đến lúc này chẳng lẽ Hàn Nhất Nguyên còn không biết đây là một phương thuốc trân quý sao! Cho nên sau khi mặc quần áo tử tế, ông liền hỏi:

- Phong nhi, phương thuốc này con từ đâu có được?

Hàn Phong biết phụ thân sẽ hỏi nên cũng không hoảng hốt, làm vẻ mặt thành thật nói:

- Đây là của một vị lão gia râu bạc nói cho con biết.

- Lão gia râu bạc?

Hàn Nhất Nguyên kinh ngạc nói.

Tiếp theo, Hàn Phong liền đem cái “cổ sự” đã biên sẵn nói lại một lần với Hàn Nhất Nguyên. Đại thể ý tứ là: đoạn thời gian trước, Hàn Phong phát hiện có một ông lão nằm dưới mái hiên, hắn thấy thương cảm nên đi rót cho ông lão chén nước, sau đó ông lão nói muốn dạy hắn một chút bản lãnh. Mà từ lúc đó, ông lão thường xuyên tìm đến hắn chỉ điểm một ít, mà nội thuật hôm nay chính là ông lão dạy hắn hôm qua.

Kỳ thực Hàn Phong cũng không muốn gạt phụ thân, mà là bản thân hắn đã trải qua sự việc quá ly kỳ, không bằng tạo ra hình tượng một lão gia râu bạc để cho phụ thân an tâm.

Hàn Nhất Nguyên nghe vậy thì bán tín bán nghi, lời kể của Hàn Phong quá mức mơ hồ, thực sự khiến người ta khó có thể tin tưởng được. Nhưng Hàn Phong mấy ngày nay thể hiện đủ loại dấu hiệu lạ thường khiến ông không thể không tin. Cuối cùng không hỏi được thêm cái gì hữu dụng, Hàn Nhất Nguyên không thể làm gì hơn là dặn Hàn Phong sau này khi gặp lại lão gia râu bạc kia phải cung kính và đặc biệt phải nhớ báo ân khi có cơ hội.

Hàn Phong liền gật đầu xác nhận, nhưng trong lòng cũng có chút buồn cười. Lão gia râu bạc là do hắn bịa ra, phụ thân bảo hắn báo ân, lẽ nào tự mình báo ân cho mình?

Hàn Nhất Nguyên dặn dò xong, phát hiện trời đã khuya, liền vội vàng đi làm cơm.

Mà ngay lúc này, một âm thanh có chút tức giận từ bên ngoài vọng vào.

- Hàn Nhất Nguyên, nhanh lên ra đây cho lão tử!

Nghe giọng nói bất thiện ở ngoài, Hàn Nhất Nguyên có chút khó hiểu đi ra ngoài phòng xem có chuyện gì.

- Hàn Nhất Nguyên mau đem tiểu tạp chủng của người giao ra đây.

Người tới thấy Hàn Nhất Nguyên đi ra liền tức giận nói.

thấy người tới, Hàn Nhất Nguyên liền cau mày. Người này chính là Hàn Chính Bình, luận bối phận là thất đệ của ông, nhưng cũng không phải dạng con tư sinh như ông mà là con trai bảo bối chính thức của gia tộc.

Hàn Nhất Nguyên biết thất đệ này tư chất so với bản thân còn kém hơn rất nhiều nhưng hắn từ nhỏ đã được gia tộc chiều chuộng không phải bản thân ông có thể sánh được. Tu vi cũng áp chế ông, hiện giờ đã là Nhân giai tam phẩm.

Bởi vì khinh thường ông là con tư sinh nên Hàn Chính Bình từ xưa tới giờ hề gặp mặt là đều làm khó làm dễ ông một chút. Mà Hàn Nhất Nguyên biết tình cảnh của bản thân, nhất là sau khi có nhi tử nên chỉ có thể nén giận, nhường nhịn hần.

Nhìn hai gã nô bộc sau lưng đối phương cùng với vẻ mặt ứ máu của Hàn Quang, Hàn Nhất Nguyên không rõ đối phương vì sao lại tìm mình. Nhưng khi ông nghe Hàn Chính Bình nói Hàn Phong thành tiểu tạp chủng thì trong mắt liền hiện lên vẻ tức giận, quyền đầu nắm chặt đến trắng bệch. Nhưng ông vẫn đè nén cảm xúc, thấp giọng nói:

- Thất đệ đây là có ý gì? Phong nhi nhà ta lúc nào chọc tới người?

- Phi! Cái gì thất đệ! Hàn Nhất Nguyên người đừng cùng ta lôi kéo làm quen, người bắt quá cũng chỉ là con tư sinh của một tỳ nữ mà thôi.

Hàn Chính Bình khinh miệt nói:

- Ta nói cho người biết, hôm nay tên tiểu tạp chủng kia đã thương con ta, việc này nếu người không làm cho rõ thì xem ta làm sao thu thập phụ tử các người!

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

9. Chương 9: Đổi Trắng Thay Đen.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Cái gì? Phong nhi đã thương tiểu Quang?

Về mặt Hàn Nhất Nguyên vô cùng kinh ngạc, sau đó lại lắc đầu nói:

- Không có khả năng, tiểu Quang tuy tuổi còn nhỏ, đầu khí đã là tứ phẩm, mà Phong nhi nhà ta làm sao có thể là đối thủ của tiểu Quang, chứ đừng nói là đã thương con người.

Mà lúc này, Hàn Phong cũng từ trong phòng đi ra. Vừa rồi đối phương nói chuyện hần cũng nghe nên thầm nghĩ trong lòng: “Quả nhiên người này không đơn giản buông tha cho ta.”

- Phong nhi, con đi ra làm gì?

Hàn Nhất Nguyên rõ ràng thất đệ trên danh nghĩa này của hần là dạng người gì nên thấy Hàn Phong đi ra liền kéo hần ra sau lưng.

- Cha, ngày hôm nay chính Hàn Phong đã đánh ta bị thương, không biết nó dùng tà pháp gì mà chỉ vài chiêu đã đánh bại ta. Người hãy báo thù cho ta.

Hàn Quang vừa nhìn thấy Hàn Phong xuất hiện liền hướng Hàn Chính Bình hô.

Hàn Chính Bình hừ lạnh một tiếng, mặt đầy ngạo khí nói:

- Quang nhi yên tâm, việc này vi phụ sẽ thay con làm chủ.

Hàn Nhất Nguyên nghe vậy, sắc mặt không khỏi đại biến. Tuy rằng trong lòng tức giận dị thường nhưng tự biết không phải đối thủ của đối phương. Vì an nguy của nhi tử, ông không thể làm gì khác hơn là thấp giọng nói:

- Chính Bình, Phong nhi vẫn chỉ là hài tử, dù có làm sai chuyện gì, người đại nhân đại lượng, đừng tính toán với nó.

- Người cứ một câu không biết là xong sao? Vậy con ta chẳng lẽ bị đánh oan uống vậy sao?

Hàn Chính Bình tiến lên vài bước, cao giọng nói.

- Ta đây lần trước bị con người thiếu chút đánh chết, vậy tính làm sao đây?

Hàn Phong nhàn nhạt nói.

- Đó là luận võ, người tài nghệ không bằng người, có bị đánh chết cũng chẳng trách được ai. Nhưng hôm nay người trước tiên rủ con ta đánh bạc, kết quả thua quýt nợ, Quang nhi cùng người tranh chấp, cuối cùng một lời không hợp người liền dả thương nó. Cuối cùng còn cướp đi toàn bộ tiền trên người nó. Nếu như ta bầm bảo việc này với tộc trưởng, các người cứ chờ bị gia tộc trục xuất đi.

Hàn Chính Bình đồng dục nói.

Hàn Phong thấy Hàn Nhất Nguyên không hiểu ra sao, không thể không nói lại sự tình đơn giản một lần. Nghe Hàn Phong nói xong, Hàn Nhất Nguyên không khỏi tức giận nói:

- Chính Bình, rõ ràng là Hàn Quang sai, người còn vu khống cho Phong nhi. Sự tình lần trước ta không tìm người tính sổ thì thôi, giờ người lại còn ngậm máu phun người!

- Tạp chủng người nói lời này là có ý gì? Cái gì mà ta vu khống nó? Hừ, để tộc trưởng bình phân đi, để xem ông ấy tin ai?

Hàn Chính Bình đắc ý nói.

Hàn Nhất Nguyên vừa nghe tìm tộc trưởng nhất thời không nói được gì. Tuy rằng biết rõ sự tình không liên quan đến Hàn Phong, nhưng với địa vị của Hàn Chính Bình trong gia tộc, đến lúc đó mọi người sợ là đều hướng về phía hắn, cuối cùng người chịu thiệt chỉ lại là phụ tử mình.

- Vậy người nghĩ thế nào?

Hàn Nhất Nguyên ngăn lửa giận, nhẫn nhịn nói.

Hàn Chính Bình vừa nghe vậy, càng thêm đắc ý kiêu ngạo nói:

- Ta vốn là một người rất dễ nói chuyện, chỉ cần người xuất ra một trăm kim tệ, rồi bảo tiểu tạp chủng kia ở tại đây hướng Quang nhi nhận lỗi, chuyện này ta sẽ tạm thời bỏ qua, người thấy thế nào?

- Một trăm kim tệ? Ta không có một trăm kim tệ.

Hàn Nhất Nguyên nghe đối phương đòi một trăm kim tệ, không khỏi kêu lên. Trước đó vì trị liệu thương thế cho Hàn Phong, Hàn Nhất Nguyên đã tiêu hết toàn bộ số tiền tích súc trong nhà, đâu còn tiền để xuất ra nữa.

- Không có? Vậy chờ bị gia tộc trục xuất đi. Hơn nữa con của người còn phải bị gia tộc nghiêm phạt!

Hàn Chính Bình rất nhanh uy hiếp.

- Tốt, chúng ta đi tìm tộc trưởng phân xử đi, xem ông ta có tin một võ giả nhị phẩm có thể hai ba chiêu đã đánh ngã một tứ phẩm võ giả hay không. Đây chẳng phải nói con của người so với phế vật còn phế vật hơn?

Hàn Phong đi tới trước mặt hai người nói.

- Người ...

Hàn Chính Bình nghe vậy, nhất thời tức giận dâng lên.

Mà lúc này, Hàn Quang đứng bên cạnh nghe vậy cũng giận dữ, nó thừa dịp Hàn Phong đứng trước mặt mình mà hung hăng huy quyền hướng tới Hàn Phong. Lúc ban ngày hắn thật sự đã thua rất thảm.

Nhưng Hàn Quang cũng không thể ngờ tới, Hàn Phong hiện tại đã không phải là Hàn Phong trước đây mặc cho nó khi dễ.

Cho dù là cứng đối cứng so đấu đấu khí, Hàn Phong hiện tại tu vi là Cơ sở ngũ phẩm cũng đã mạnh hơn nó nhiều. Huống chi, Hàn Phong đã có 400 năm kiến thức, trong lòng có vô số thần công tuyệt học, cùng với kinh nghiệm vô số lần cùng các cao thủ sinh tử chiến đấu, thì làm sao Hàn Quang có thể tưởng tượng được!

Nếu như Hàn Quang quang minh chính đại công kích Hàn Phong thì kết quả có thể còn tốt một chút, vì dù sao cũng đang ở trước mặt phụ thân, Hàn Phong tất nhiên sẽ hạ thủ lưu tình. Nhưng nó lại lựa chọn đánh lên thì chỉ là tự mình chuốc khổ mà thôi.

Phát hiện khác thường đằng sau, Hàn Phong theo phản ứng trở tay một kích, đầu khí ngũ phẩm hùng hồn được hắt trong nháy mắt ngưng tụ ngay mép chưởng, trăm thẳng yết hầu của Hàn Quang.

Cuối cùng Hàn Quang đúng lúc phục hồi tinh thần thu lại đại bộ phận đầu khí, nhưng dù vậy, Hàn Quang cũng bị dính một đòn không nhẹ. Ngay cả hét thảm một tiếng cũng không thể, liền bị chấn ngất đi, ngã thẳng về phía sau.

- Quang nhi!

Hàn Chính Bình kinh hô một tiếng, thân hình chợt loé, vọt tới trước mặt Hàn Quang, một tay nhanh chóng kiểm tra thân thể nó.

Phát hiện nhi tử chẳng qua chỉ bị ngất đi, Hàn Chính Bình mới thở phào, nhưng khi hắt quay đầu nhìn về phía Hàn Phong, trên mặt liền xuất hiện một tia ngoan lệ.

- Tiểu tạp chủng, ngươi dám dẫm thương con ta?!

Lời còn chưa dứt, tay Hàn Chính Bình đã mạnh mẽ tới trước mặt Hàn Phong.

Hàn Chính Bình đúng là liều cả thân phân ra tay với hậu bối. Lần này hắt cũng không dùng toàn lực nhưng cũng ngưng tụ vài phần đầu khí, bằng tu vi Nhân giai tam phẩm, một chưởng này nếu bị đánh trúng, Hàn Phong sợ không chết cũng trọng thương.

- Dừng tay!

Hàn Nhất Nguyên hét lớn một tiếng. Ông không ngờ Hàn Chính Bình lại vô liêm sỉ như vậy. Thấy một chưởng kia hướng nhi tử mình mà tới, thì lòng can đảm của ông liền phát ra, nhưng đã không kịp.

Vô ý thức nhắm mắt lại, Hàn Nhất Nguyên vốn tưởng rằng nhi tử đã chạy trời không khỏi nắng, nhưng khi ông mở mắt ra lại thấy nhi tử mình khí định thần nhàn đứng nguyên tại chỗ, mà Hàn Chính Bình lại kêu lên một tiếng thối lui về sau nửa bước, trên mặt đầy vẻ kinh sợ.

Tuy rằng không biết chuyện gì xảy ra nhưng trái tim vốn đáng treo trên cao của ông cũng trở lại lồng ngực. Ông vội vàng bước tới che trước người nhi tử.

ông biết không phải đối thủ của Hàn Chính Bình nhưng ông vẫn cứng cỏi đứng trước bảo vệ nhi tử, đồng thời quát lớn:

- Phong nhi, chạy mau!

Cha, yên tâm đi, bằng vào hắt vẫn chưa đủ khả năng dẫm thương con.

Hàn Phong từ sau lưng phụ thân đi tới, chấp tay đứng đối diện Hàn Chính Bình, nhàn nhạt nói.

Thân thể gầy nhỏ nhìn như yếu đuối của hắt nhưng vào giờ khắc này Hàn Nhất Nguyên lại phản phát như thấy một vị tuyệt thế cao thủ đang vững vàng bảo hộ trước mặt mình vậy. Một cổ khí thế không rõ ràng toát ra khiến Hàn Nhất Nguyên động tác cũng thoáng bị dừng lại một chút.

Nhớ đến những biểu hiện thần kỳ của Hàn Phong gần đây, Hàn Nhất Nguyên cố nén bất an, lựa chọn tin tưởng vào nhi tử mình, đứng sang một bên. Nhưng ông cũng không có hoàn toàn yên lòng, âm thầm vận đầu khí toàn thân, tùy thời xuất thủ cứu viện nhi tử.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

10. Chương 10: Chiến Đấu Khó Tin!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Vừa bị chút thua thiệt, bây giờ lại nghe Hàn Phong mạnh miệng như vậy, Hàn Chính Bình lửa giận càng mạnh liệt, hấn quá lớn:

- Tiểu tạp chủng, cha ngươi bắt quá cũng chỉ là Nhân giai nhị phẩm, chỉ bằng phế vật như hấn mà cũng dám cùng ta động thủ?

Hàn Phong nhàn nhạt nói:

- Thất thúc thực lực trát tuyệt, tự mình xuất thủ giáo huấn một tiểu tử Cơ sở nhị phẩm hậu bối phế vật như ta, thực sự là uy phong, hảo sát khí!

- Ngươi...

Hàn Chính Bình bị nói đến nghẹn lời, nhưng ánh mắt hấn thấy con trai bảo bối đang hôn mê bất tỉnh, lửa giận trong lòng càng mãnh liệt, hấn hét lớn một tiếng:

- Ngươi đã muốn ta giáo huấn, vậy ta sẽ thành toàn cho ngươi.

Lập tức thần hình hấn chợt loé, hướng Hàn Phong đánh tới.

- Phong nhi cẩn thận!

Hàn Nhất Nguyên nhện không được hô lên một tiếng. Mặc dù quyết định tin tưởng nhi tử, ông biết nhi tử đấu khí đã đột phá tới Cơ sở tam phẩm nhưng hiện tại Hàn Phong đối mặt chính là một cao thủ Nhân giai tam phẩm. Thực lực song phương chênh lệch như thế, bảo ông làm sao có thể yên lòng?

Hàn Nhất Nguyên thậm chí còn hồi hân vì sao lúc này lại đáp ứng Hàn Phong, để hấn đối mặt với một đối thủ cường đại như vậy. Nhưng lúc này, hồi hận cũng đã muộn, thất đệ từ nhỏ đã được trưởng lão trong tộc dốc lòng bồi dưỡng nên thực lực cao hơn ông. Mà lúc này hấn còn đột nhiên đánh lén, ngay cả bản thân ông tập trung toàn bộ tinh thần, cũng không cảm được kích thích nhất của hấn.

Nhưng mà khiến Hàn Nhất Nguyên vừa mừng vừa sợ chính là, con trai của ông chống lại một Nhân giai tam phẩm cao thủ mà cũng tựa hồ ... tựa hồ ... không rơi xuống hạ phong.

Chỉ trong chớp mắt, một lớn một nhỏ đã chiến thành một đoàn. Khiến Hàn Nhất Nguyên cảm thấy khó tin là con trai ông chẳng những không có bị nhất chiêu bị thương mà trái lại còn cùng Hàn Chính Bình chiến đấu người tới ta lui trông rất vui vẻ!!!

Hơn nữa, sau khi tâm tình thả lỏng, với ánh mắt của ông không có phát hiện Hàn Phong dĩ nhiên còn đang chiếm thượng phong!

Nhân giai tam phẩm đấu không lại Cơ sở tam phẩm!!!

Nhân giai tam phẩm đấu không lại Cơ sở tam phẩm!!!

Nếu là lúc trước mà nghe những lời này, Hàn Nhất Nguyên nhất định sẽ cười vào mũi người nói. Đùa gì chứ? Đẳng cấp áp chế không đơn giản như vậy, muốn nói thiên phú học võ, bản thân ông còn hơn Hàn Chính Bình vài phần, nếu ti vi đấu khí hai bên bằng nhau, hấn chắc chắn không phải đối thủ của ông. Mà hiện tại bởi vì tu vi của hấn áp chế bản thân nên trước kia, vài lần tranh đấu ông đầu bó tay bó chân, cuối cùng là bại trận mà lui.

Đó chỉ là tu vi kém một phẩm, mà hiện tại Hàn Phong cùng Hàn Chính Bình chênh lệch đó là cả một giai. Lẽ ra Hàn Phong đã bị đánh rã rơi đầy đất mới hợp lý, nhưng sự thực trước mắt đã hoàn toàn phá vỡ thường thức của ông.

Nhưng nhìn tiếp một lúc, Hàn Nhất Nguyên đã phát hiện được ảo diệu trong đó.

Hàn Phong ý vào thân hình nhỏ, linh hoạt, ở dưới chưởng phong quyền ảnh của Hàn Chính Bình chui tới chui lui, hoàn toàn không cho đối thủ cơ hội chính diện đối cứng. Mà hấn đối với các chiêu thức của Hàn Chính Bình giống như rất quen thuộc, trước khi đối phương ra tay hấn đã đứng ở góc chết chặt đứt khả năng ra sát chiêu của đối phương.

Một số nhịp bước chân trong chiêu thức của Hàn Phong, Hàn Nhất Nguyên lúc đầu không thể nhìn ra ảo diệu trong đó, nhưng sau khi quan sát một lúc, kết hợp với biến hoá của cuộc chiến ông dần dần đã hiểu được chỗ tinh diệu trong các chiêu thức này. Đối với một vũ sư như ông mà nói, quả thật là sảng khoái như tửu quỹ được thưởng thức rượu ngon vậy. Chỉ tiếc, song phương đánh quá nhanh, Hàn Nhất Nguyên tư duy có chút theo không kịp. Chờ ông suy nghĩ cẩn thận diệu dụng nhất chiêu nhất thức của Hàn Phong thì hắn đã xuất ra bảy tám chiêu từ lâu rồi.

So sánh với người bàng quan ở ngoài như Hàn Nhất Nguyên, Hàn Chính Bình thân ở trong cuộc, lúc này cảm thụ lại bất đồng.

Dù sao đấu khí chênh lệch quá lớn, đánh đến hiện tại, Hàn Phong đã sớm không còn biện pháp che giấu tu vi chân thực được nữa. Nhưng với Hàn Chính Bình mà nói, đối thủ là Cơ sở nhị phẩm hay ngũ phẩm kỳ thực cũng không phân biệt lắm, chân chính làm hắn kinh hãi chính là bản lĩnh tiên cơ (đoán chiêu) của Hàn Phong.

Mỗi một chiêu một thức của bản thân toàn bộ tiến hành đến nửa đường đều bị cắt đứt, đối thủ chiếm đoạt phương vị đều là chỗ mà bản thân khó ra chiêu nhất trong từng thức. Mặc dù bản thân có tính áp đảo tuyệt đối về đấu khí nhưng thủy chung vẫn không đánh được thân ảnh linh hoạt đó.

Thỉnh thoảng song phương quyền chưởng tương giao, Hàn Chính Bình cho rằng mình đã nhất cử giải quyết xong cuộc chiến, nhưng kết quả đấu khí của bản thân lại bị dẫn đến chỗ trống, còn đấu khí yếu ớt của đối thủ lẽ ra không thể tạo thành chút ảnh hưởng nào với bản thân, nhưng sự thật là mỗi lần bị đánh trúng, đều làm bản thân đau nhức đến tận tâm phế. Tuy rằng còn chưa tới mức bị thương nhưng nếu cứ tiếp tục duy trì như vậy thì tình huống của bản thân sẽ càng lúc càng xấu.

Hàn Chính Bình càng đánh càng cảm thấy ngột ngạt, hắn thậm chí tình nguyện bản thân chống lại một cao thủ đấu khí viễn siêu mình, tình nguyện để người ta một chiêu giải quyết cho xong cũng không nguyện tái tiếp thụ đòn vật như thế này. Nếu cứ như vậy đánh tiếp, Hàn Chính Bình chỉ sợ bản thân không có làm bị thương đối thủ mà chính mình vì phiền muộn mà thổ huyết.

Hàn Chính Bình phiền muộn không chịu nổi, mà đúng lúc này, bên tai hắn lại truyền đến từng đợt âm thanh cổ vũ.

- Lão gia thần công cái thế, tiểu tạp chủng còn không mau quỳ xuống cầu xin tha thứ!
- Hảo a! Một quyền này của lão gia thật sự là rất kéo!
- Ôi, xem ra vũ kỹ của lão gia lại tinh tiến một ít rồi, tiểu Các thật sự là theo không kịp!

...

Hàn Chính Bình mang đến hai gã nô bộc, tiếng a dua vang lên, hai người làm như đang thi đấu vậy, ai cũng không muốn nịnh hót thua đối phương.

Chỉ bất quá, hai gã nô bộc này đều không rõ, những lời nói này lại khiến Hàn Chính Bình càng tức giận hơn.

Bọn họ chỉ nhìn thấy lão gia của mình quyền phong soạn soạn, uy phong tám hướng, liền cho rằng hắn chiếm thượng phong tuyệt đối, đang đùa giỡn tiểu hài tử yếu đuối kia. Hai người tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy, trắng trợn nịnh nọt một phen.

Tại nghe những từ ngữ ca ngợi đầy trào phúng như vậy, Hàn Chính Bình vừa xấu hổ vừa nhìn thấy Hàn Nhất Nguyên một bên đang rang nhin cười thì rốt cuộc cũng không chịu nổi phun ra một ngụm máu tươi. Chiêu thức không kẻ hở cũng lộ ra một kẻ hở.

Cơ hội tốt như thế, Hàn Phong sao nỡ bỏ qua, hắn liền thay đổi đấu pháp tránh né lúc trước, tung tăng tầng lớp lớp quyền ảnh hưởng tiểu phúc Hàn Chính Bình mà đánh tới. Hàn Chính Bình cuống quýt ngăn trở thì phát hiện đây chỉ là hư chiêu, khiến trước ngực phòng ngự trước ngực đã bị hở. Muộn trời tối, không đợi Hàn Chính Bình biến chiêu, Hàn Phong đã liên tục điểm bảy chỉ lên ngực hắn.

Nhất thời, Hàn Chính Bình cảm thấy khí lực toàn thân trong nháy mắt mất hết, ngã ngổ trên mặt đất. Mà Hàn Phong cũng không từ bi, thuận thế bay lên cho hắn một cước ngất đi.

“Bịch!”

“Bịch!”

Hai thân thể một lớn một nhỏ trước sau đều ngã trên mặt đất. Nhưng bất đồng chính là: Hàn Chính Bình là bị đánh cho mất đi ý thức mà Hàn Phong là do toàn thân hao hết khí lực, không còn đủ sức mà đứng nên ngã xuống. Bầy chỉ cuối cùng kia đã tiêu hao gần hết đầu khí của hắn.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

11. Chương 11: Lấy Yếu Thắng Mạnh.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thấy con trai ngã xuống đất, Hàn Nhất Nguyên vội bước tới nâng hắn dậy, ân cần hỏi:

- Phong nhi, con không sao chứ?
- Cha yên tâm, con chỉ là có chút thoát lực thôi.

Hàn Phong vừa thở phò phò vừa nói.

Mà hai gã nô bộc vừa thấy lão gia và thiếu gia đều bị đối phương đánh ngã, sống chết không rõ thì kinh hãi liếc mắt nhìn nhau rồi xoay người bỏ chạy.

Hàn Phong thấy thế vội vàng nói với Hàn Nhất Nguyên:

- Cha, mau ngăn bọn chúng lại, đừng để chúng về mật báo!

Hai tên nô bộc nghe Hàn Phong nói vậy càng sợ hãi, nào dám dừng lại, nhanh chân chạy đi.

Hàn Nhất Nguyên cũng biết sự tình nặng nhẹ, vội vàng vận đầu khí đuổi theo. Hai gã nô bộc không có đầu khí nên làm sao là đối thủ của Hàn Nhất Nguyên, nên rất dễ dàng bị ông mỗi người một chưởng đánh ngất xỉu lúi trở lại.

Mà lúc này Hàn Phong đang khoanh chân ngồi vận công khôi phục.

Thấy con trai đang hành công, Hàn Nhất Nguyên trong lòng chấn động không biết dùng ngôn ngữ nào để hình dung.

Chỉ mới có mấy ngày mà con mình đã có sự chuyển biến quá lớn, nhất là vừa rồi Hàn Phong đánh bại Hàn Chính Bình, đối với chuyện này ông bị đả kích không nhỏ chút nào. Thực lực Hàn Chính Bình tự thân ông đã lãnh giáo qua nên mới biết hắn làm sao có thể dễ dàng thua dưới tay con mình như vậy được!

Nhưng sau đó ông lại nghĩ tới chuyện khác: hôm nay Hàn Phong đánh chết đối phương, nếu gia tộc trách tội xuống thì ... nghĩ đến đây, ông liền lo lắng không thôi.

Sau một lúc vận công, Hàn Phong đã thu công đứng dậy, tuy rằng bước chân còn có chút lảo đảo nhưng so với vừa nãy đã tốt hơn nhiều.

Thấy vẻ mặt lo lắng của phụ thân, trong lòng hắn liền hiểu ông đang lo lắng cái gì, vì vậy nói:

- Cha, những người này cha định làm như thế nào?

Nghe Hàn Phong hỏi như vậy, sắc mặt Hàn Nhất Nguyên không ngừng biến hoá, hơi do dự một chút rồi nói:

- Hiện tại thất thúc con đã chết, trong tộc chắc chắn sẽ không bỏ qua cho con, lúc đó hãy để ta chủ động nhận tội, tính toàn bộ sự việc lên người ta. Chẳng qua, về sau chỉ còn lại một mình con, con phải sống cho thật tốt, ta biết con sau này so với ta sẽ có tiền đồ hơn nhiều.

Nghe ngữ khí của ông như di ngôn cuối cùng, Hàn Phong cười khổ không thôi, nguyên lại ông tưởng mình đánh chết Hàn Chính Bình. Hắn nhanh chóng giải thích:

- Cha, tên kia chưa chết đâu, chỉ bất tỉnh thôi. Cùng người trong tộc đấu với nhau, cho dù chúng ta có sai thì cũng lắm cũng chỉ bị gia tộc trục xuất thôi.

- Cái gì? Thất thúc con không chết?

Hàn Nhất Nguyên nghe vậy thì vừa mừng vừa sợ. Liền định cứu tỉnh Hàn Chính Bình, nhưng Hàn Phong nhanh tay ngăn cản.

Hắn kéo phụ thân nói:

- Cha, dù hiện tại người cứu tỉnh hắn cũng khó tránh số phận bị gia tộc trục xuất. Mà có thể còn bị trách phạt một phen. Nếu như tên này đến lúc đó cố ý làm khó dễ còn có thể phải lo lắng cho tính mạng nữa.

Hàn Nhất Nguyên vừa nghe, cảm thấy con trai mình nói cũng có lý, nên có chút bối rối:

- Vậy nên làm thế nào cho phải?

Hàn Phong nhìn phụ thân rồi nói từng chữ:

- Đã như vậy, không bằng chúng ta tự mình ly khai!

- Cái này ...

Hàn Nhất Nguyên nhất thời do dự, ông đương nhiên hiểu đây là lựa chọn tốt nhất lúc này, nhưng ông vẫn còn chút luyến tiếc, ông không phải tiếc cho ông. Trước kia ông vẫn chịu đựng được nhiều khuất nhục như vậy cũng bởi vì muốn ở lại Hàn gia để con trai ông có cơ hội trở nên nổi bật. Nhưng nếu hôm nay rời đi, chẳng phải làm hỏng tương lai của con trai sao?

Thấy phụ thân còn do dự, Hàn Phong cũng hiểu lo lắng trong lòng ông, vì vậy hắn nhắc nhở:

- Cha, người đừng quên sự tình của lão gia gia râu bạc, con bất quá chỉ được ông ấy chỉ điểm vài lần là có thể đánh bại một Nhân giai tam phẩm, người còn sợ con không có tiền đồ sao?

Tựa hồ để phụ thân triệt để quyết định, Hàn Phong nói tiếp:

- Lùi từng bước mà nói, mấy năm nay hai cha con ta ở Hàn gia nhận hết mọi khi dễ, những người đó chưa từng xem chúng ta như tộc nhân để đối đãi. Lẽ nào người còn có thể trông cậy vào con có thể học được gì hữu dụng từ bọn họ sao?

Lời này của Hàn Phong nhất thời khiến Hàn Nhất Nguyên nhớ lại những tao ngộ mấy năm vừa qua.

Năm đó, thê tử thân mang trọng bệnh, không có tiền trị liệu, bản thân đi chung quanh cầu xin, nhưng trong tộc không hề có một ai vươn cánh tay ra giúp đỡ.

Mà con mình, thường bị người ta cường ngạnh bắt đi “luận võ”, nhiều lần bị đánh cho thương tích đầy mình, gần đây xem chút nữa đã nguy tới tính mạng.

Mà hôm nay, nếu không phải con trai mình may mắn được một người thần bí chỉ điểm, thì hai cha con chính mình không biết sẽ có kết cục gì nữa!

Một gia tộc như vậy, bản thân còn ở lại làm gì? Không bằng rời đi!

Nghĩ tới đây, Hàn Nhất Nguyên thở dài, có chút rã rời nói:

- Thôi, nếu nơi đây không lưu được chúng ta, vậy cũng nên dọn dẹp một chút rồi ly khai thôi.

Hàn Phong nghe phụ thân đồng ý, cuối cùng cũng thở phào một hơi. Sau đó Hàn Nhất Nguyên kéo bốn người Hàn Chính Bình vào trong phòng, Hàn Phong tìm một ít dây thừng thô dày mang đến, bằng một loại thủ pháp đặc thù hắn trói bốn người chung một chỗ, phòng ngừa mấy người tỉnh lại bỏ trốn.

Hàn Phong bên này chuẩn bị tốt, Hàn Nhất Nguyên cũng vội vàng thu thập đồ. Hai cha con đúng là nghèo đến không thể nghèo hơn, ngoài trừ hai bộ quần áo thay đổi và một số ít tiền để dành thì không còn thứ gì dư thừa khác nữa.

Hàn Nhất Nguyên thu dọn xong đi ra đã thấy bốn người bị trói thành một đoàn, ông cũng không để ý mà gọi Hàn Phong:

- Phong nhi, việc này không nên chậm trễ, chúng ta hiện tại lên đường, để tránh phát sinh ngoài ý muốn.

Hàn Phong gật đầu, đang định theo phụ thân ly khai, đột nhiên dừng lại, hô:

- Cha, chờ một chút!

Nói xong, Hàn Phong dưới ánh mắt nghi hoặc của Hàn Nhất Nguyên lại đi tới chỗ bốn người kia, gỡ mấy bao tiền xuống, rồi đánh giá mấy trang sức đáng giá trên người họ cũng gỡ xuống mang bỏ vào trong bao đồ. Lúc này mới vừa ý theo sát phụ thân ly khai.

- Phong nhi, cái này ...

Hàn Nhất Nguyên kinh ngạc nói, nhưng lại bị Hàn Phong chặn ngang.

Hàn Phong vẻ mặt không quan tâm nói:

- Trước đây bị hai cha con chúng khi dễ, số tiền này coi như là lợi tức, dù thế nào thì gia môn hấn cũng không thiếu ít tiền này.

Nghe Hàn Phong giải thích, Hàn Nhất Nguyên tuy rằng cảm thấy không đúng nhưng cũng không nói nữa.

Hai cha con lợi dụng trời đêm ly khai Hàn gia.

Lựa đường đi vắng người, hai người rất nhanh đã bước ra khỏi lãnh địa của Hàn gia.

Lúc vừa bước ra khỏi lãnh địa Hàn gia, Hàn Nhất Nguyên không khỏi xoay người ngoái nhìn, trong lòng dâng lên một tia không đành. Dù sao nơi này cũng là nơi ông sinh ra và lớn lên, vài chục năm qua ông luôn cố gắng nỗ lực để được gia tộc thừa nhận, không ngờ bây giờ lại trở thành người xa xứ.

Hàn Phong đứng một bên thấy đáng về phụ thân như vậy, không thể làm gì khác hơn là khuyên giải, an ủi:

- Cha, không cần như vậy, tin tưởng Phong nhi! Sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ trở về, đến lúc đó Phong nhi nhất định sẽ để người phong phong quang quang xuất hiện trước mặt đám người Hàn gia!

Mà lúc này, Hàn Phong cũng nghĩ đến ba năm sau Hàn gia sẽ gặp phải tai ương ngập đầu. Tuy rằng hấn đối với cái gia tộc này không có cảm tình gì, nhưng nhìn phụ thân như vậy, có thể tới đó nên trợ giúp một chút.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

12. Chương 12: Tâm Pháp Thần Bí.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nghe ngữ khí tràn ngập tự tin của Hàn Phong, sự u sầu trong lòng Hàn Nhất Nguyên cũng giảm đi rất nhiều. Ông vỗ vỗ bờ vai gầy nhỏ của Hàn Phong, vừa cười vừa nói:

- Là phụ thân vô dụng, sống nhiều năm như vậy mà để con trai mình khuyên bảo.

Dừng một chút, Hàn Nhất Nguyên nói tiếp:

- Cũng khuya rồi, chúng ta phải đi suốt đêm nay để tránh gia tộc có người đuổi theo.

Nói xong, một lớn một nhỏ liền hướng phía xa nhanh chóng chạy đi.

Vài ngày sau, tại một trấn nhỏ cách Hàn gia mấy trăm dặm xuất hiện hai thân ảnh một lớn một nhỏ.

- Phong nhi, là nơi này sao?

- Vâng thưa cha, chính là nơi này – Vân Sơn trấn.

Hai thân ảnh này chính là hai cha con Hàn Phong mới từ Hàn gia ly khai mấy ngày trước.

Qua mấy ngày đi đường, hai người trừ về mặt phong trần cũng không hề có dấu hiệu kiệt sức. Hàn Nhất Nguyên dù sao cũng là Nhân giai nhị phẩm võ giả, mà Hàn Phong thì dựa vào sự trợ giúp của tâm pháp Ngạo Thị Thiên Địa quyết nên trên đoạn đường đi thể lực không hao đi mà còn khôi phục được một chút.

- Tin rằng tới đây hẳn là an toàn, chúng ta trước tiên tìm một chỗ nghỉ ngơi rồi mới quyết định tiếp!

Hàn Nhất Nguyên nói với Hàn Phong.

Sau đó, hai người liền đến một cái khách điểm trong trấn định kiếm một bữa ăn ngon.

Sau khi đến khách điểm, bởi vì liên tiếp bốn ba mấy ngày liền, mà hai cha con Hàn Phong ăn mặc cũng có chút khó coi nên lão bản suất nữa nhận định hai người là khách cái.

Nhưng khi lão bản thấy Hàn Phong lấy ra một túi tiền lớn liền đổi mặt nở nụ cười niềm nở mời hai người vào.

Tùy ý gọi mấy món rau, hai người rất nhanh đã ăn xong.

Sau khi ăn xong, Hàn Nhất Nguyên hỏi dự định của Hàn Phong. Hàn Phong suy nghĩ cẩn thận rồi nói:

- Lúc trước, lão gia gia râu bạc có nói với con, nếu như có chuyện gì xảy ra có đến trấn này tìm lão, đến lúc đó lão sẽ tự tìm đến gặp. Đã như vậy, không bằng chúng ta cứ tìm chỗ nghỉ chân đã, còn sự tình sau này sẽ bàn bạc kỹ hơn.

- Cũng tốt, vậy theo ý con đi!

Hàn Nhất Nguyên cũng không có dự định gì, nên khi Hàn Phong nói vậy ông liền gật đầu.

Cái gì mà lão gia gia râu bạc, đương nhiên là không có thật rồi. Sở dĩ Hàn Phong chọn đi tới nơi này là bởi vì Huyền Thiên Tông ở đây.

Kiếp này hẳn vẫn như cũ muốn đi vào Huyền Thiên Tông. Hẳn không muốn sự việc tiếc nuối ở kiếp trước tiếp diễn lần thứ hai, vì vậy hẳn muốn trợ giúp Huyền Thiên Tông vượt qua nguy cơ diệt môn vài năm sau.

Đây cũng chính là mục đích chính yếu hẳn tới nơi đây. Đương nhiên, tính ra thì đến khoảng thời gian Huyền Thiên Tông nhận môn đồ vẫn còn sớm.

Sau đó, Hàn Phong tại vùng ngoại ô tìm một viện tử cũng không tính là lớn thuê lại. Bởi vì trước khi rời đi, Hàn Phong trên người cha con Hàn Chính Bình và hai tên nô bộc đã lấy được một số tiền cũng không nhỏ, cho nên hai cha con Hàn Phong mới có thể thoải mái thuê viện tử này.

Kể từ đó, hai cha con Hàn Phong cũng chính thức có được một chỗ đặt chân.

Nhưng vì vậy mà tiền cướp được cũng đã tiêu mất phân nửa, Hàn Nhất Nguyên lo lắng miệng ăn núi lở nên nghĩ phải đi vào trấn tìm chút việc gì để làm.

Nhưng khi ông vừa nhắc tới chuyện này thì liền bị Hàn Phong ngăn cản.

Hàn Phong trấn an phụ thân là sẽ rất nhanh có biện pháp. Đối với biểu hiện hơn người gần đây của Hàn Phong, Hàn Nhất Nguyên cũng không kiên trì.

Chờ hai người dần xếp ổn thỏa xong, Hàn Phong lại để phụ thân đi nấu nước, còn bản thân lại dùng những phân dược liệu còn dư bỏ vào nồi nấu lên.

Tuy nói bọn họ hiện tại đã ra khỏi phạm vi thể lực của Hàn gia, sẽ không có cái gì nguy hiểm nhưng thực lực của hai người nhìn chung vẫn là càng mạnh càng tốt.

Trong mắt một người đã từng là Thiên giai cao thủ như Hàn Phong, đừng nói bản thân hiện tại, cho dù là phụ thân hẳn với tu vi Nhân giai nhị phẩm cũng nắm chắc trong tay, hơn nữa với tư chất của phụ thân hẳn, bằng điểm đó tu vi có chút không xứng.

Chuẩn bị thuốc xong, chờ phụ thân tiến vào trong thùng nước tu luyện, Hàn Phong cũng đi tới một bên bắt đầu tu luyện.

Sau một lúc, thuốc đã hết tác dụng, Hàn Nhất Nguyên cảm thấy cả người rất thoải mái. Một nhọc gì không cần nói, ông phát hiện dấu khí vốn đình trệ lâu này của bản thân tựa hồ có dấu hiệu đột phá. Điều này không thể không khiến ông kinh hỉ.

Thấy Hàn Phong còn đang tu luyện, ông lại suy nghĩ, nhưng khi nghĩ đến phương thuốc thần kỳ của nhi tử, ông cũng không sợ hai cha con sẽ chết đói, vì vậy sự lo lắng lúc này cũng biến mất.

Yên lòng nên một đêm này Hàn Nhất Nguyên ngủ rất ngon.

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, Hàn Phong liền từ trong tu luyện tỉnh lại, thấy phụ thân đã tỉnh dậy, liền cười hỏi:

- Cha, người thức rồi à?

- Trời đã không còn sớm nữa, tỉnh là phải. Đột nhiên rảnh rỗi, thật sự có chút không thích ứng được.

Hàn Nhất Nguyên cười nói, sau đó quan tâm hỏi:

- Phong nhi, ta biết con chăm chỉ khắc khổ, nhưng tu luyện không nên nóng vội, như vậy chỉ phản hiệu quả, thỉnh thoảng cũng cần phải nghỉ ngơi.

Hàn Phong gật đầu xem như trả lời. Hắn cũng không thể giải thích bản thân kiếp trước đã đạt tới Thiên giai cảnh giới nên không sợ tu luyện quá nhanh mà phát sinh tình huống bất ổn.

Hàn Phong nghĩ một chút rồi nói:

- Cha, tối qua lão gia gia tóc bạc có nói về tình huống tu luyện của người, ông ấy cho con một môn tâm pháp, con nói cho cha nghe.

- Cái gì?

Hàn Nhất Nguyên nhảy dựng lên.

- Vị lão nhân tóc bạc kia tối qua đã tới rồi?

- Hì hì, đúng vậy, lão gia gia lúc trước đã từng nói, chỉ cần con có cái gì thắc mắc thì cứ đến Vân Sơn trấn. Ông ấy tự khắc sẽ biết.

Hàn Phong có vẻ đắc ý nói.

- Vậy ông ấy nói với con cái gì?

Hàn Nhất Nguyên cũng không cầm được kích động. Với năng lực của lão giả tóc bạc, ông đã không chút nào nghi ngờ.

- Ông ấy dạy con một tâm pháp khẩu quyết bắt ta học thuộc lòng. Nhưng ông ấy nói đây không phải là cho con luyện mà cho cha.

- Tâm pháp? Cho ta?

Hàn Nhất Nguyên vô cùng kinh ngạc.

Hàn Phong gật đầu nói:

- Đúng vậy, lão gia gia nói, muốn tu luyện tâm pháp này chỉ ít phải đạt Nhân giai tu vi, con bây giờ thì còn hơi sớm, nhưng cha thì vừa lúc. Cha, để con nhanh chóng viết lại, để khỏi quên.

- Tốt, tốt.

Hàn Nhất Nguyên liền tục gật đầu, lập tức đi lấy giấy bút cho Hàn Phong. Ông cũng không vội vàng học kỹ mới, mà vì tương lai của Hàn Phong. Tuy nói Hàn Phong bây giờ còn chưa tới Nhân giai nhưng thủy chung có một ngày sẽ đạt được. Mà có tâm pháp của lão giả tóc bạc có lẽ Hàn Phong tương lai so với bản thân ông còn mạnh hơn.

Mài mực xong, Hàn Phong trầm nhẩm ‘Phân Tẩn Bát Hoang’ mà kiếp trước bản thân lấy được trên thi thể một cao thủ, dùng ngòi bút như bay viết lên trang giấy.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

13. Chương 13: Phân Tẩn Bát Hoang

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Mặc dù đã cố che dấu nhưng thư pháp của Hàn Phong lúc này cũng không phải một tiểu hài tử bình thường có thể viết ra được. Nhưng Hàn Nhất Nguyên cũng không chú ý tới điểm này, toàn bộ tâm tư của ông lúc này đều bị tâm pháp kia mà Hàn Phong viết ra hấp dẫn.

Nếu là một tâm pháp khác, Hàn Nhất Nguyên cũng sẽ không có biểu hiện như vậy. Bởi vì nếu là cao cấp tâm pháp, chỗ tinh diệu của nó ông làm sao có thể cảm nhận được? Nhưng Phân Tẩn Bát Hoang mà Hàn Phong đang viết lại khiến ông có cảm giác như tâm pháp cơ sở mà từ nhỏ ông đã luyện trong gia tộc vậy. Nhưng khi ông nhìn kỹ lại thì lại cảm thấy không giống.

Tâm pháp này, có một nửa nội dung gần giống với Xích Dương Quyết, nhưng so với Xích Dương Quyết thì càng hoàn chỉnh, tinh diệu hơn nhiều. Với ánh mắt của người nghiên cứu Xích Dương Quyết hơn 20 năm như Hàn Nhất Nguyên làm sao không thể phát hiện tâm pháp này là Xích Dương Quyết được Hàn Phong cải tiến lọc bỏ những chỗ không tinh diệu đi chứ.

Chẳng lẽ đây vốn là Xích Dương Quyết chân chính của Hàn gia?

Nghĩ tới đây, trái tim Hàn Nhất Nguyên liền đập mạnh hơn.

Xích Dương Quyết này người trong Hàn gia hầu như không ai không biết tới, nhưng chân chính có được tâm pháp lại không được mấy người. Từ xưa tới nay chỉ có Hàn gia gia chủ cùng với rất ít đệ tử xuất sắc thuộc chính dòng mới có tư cách tiếp cận tâm pháp này. Mà những người khác, đừng nói là con tư sinh như Hàn Nhất Nguyên, ngay cả Hàn Chính Bình cũng không đủ tư cách để học.

Càng nghĩ tâm tình Hàn Nhất Nguyên càng kích động, hơn nửa ngày mới miễn cưỡng áp chế được. Mà lúc này, Hàn Phong đã viết được rất nhiều rồi.

Dùng hai tay nhẹ nâng trang giấy còn ẩm mực, Hàn Nhất Nguyên giống như tấm lòng của người hành hương, đọc từng chữ một. Mỗi khi đọc tới một câu tinh diệu trong đó ông không nhận được vung chân mua tay tán dương, trong lòng vui sướng không gì sánh được.

Rất nhanh, Hàn Nhất Nguyên đã say sưa trong đó. Ngay cả Hàn Phong viết xong toàn bộ tâm pháp lúc nào cũng không hay.

Đọc xong chữ cuối cùng Hàn Nhất Nguyên liền thoải mái thở dài một hơi, phảng phất như mới uống được loại bình rượu trăm năm vậy.

Lúc này, trời đã tối hẳn. Hàn Nhất Nguyên thấy con trai đang tĩnh tọa tu luyện nên không quấy rầy hẳn mà một mình đi vào trong tiểu viện ngẩng đầu nhìn trời để cố gắng bình phục tâm trạng đang kích động lại.

Nhưng mà, xem ra hiệu quả cũng không lớn. Lúc này trong đầu Hàn Nhất Nguyên chỉ quanh quẩn các từ ngữ như Cửu Chuyển Xích Dương Quyết ... trong tâm pháp.

Nhưng càng nghĩ thì trong đầu ông lại nổi lên ý nghĩ cổ quái là tâm pháp này của Hàn Phong, độ tinh diệu hình như còn cao hơn Cửu Chuyển Xích Dương Quyết bình thường!

Chưa bao giờ xem qua Cửu Chuyển Xích Dương Quyết nên Hàn Nhất Nguyên cũng không thể đối chiếu được, nhưng ông mơ hồ cảm thấy tâm pháp này quá mức tinh diệu, Mặc dù Cửu Chuyển Xích Dương Quyết

nghe nói cũng rất tinh diệu, nhưng hình như không tinh diệu tới mức độ này. Nếu không Hàn gia cũng không thể trong mấy trăm năm cũng không có lấy một Thiên giai cao thủ.

Cho nên, con trai tùy tiện có được một tâm pháp vũ kỹ còn mạnh hơn với tâm pháp trấn tộc của gia tộc, Hàn Nhất Nguyên cũng vô pháp thuyết phục bản thân tin tưởng.

Hàn Nhất Nguyên làm sao cũng không thể ngờ được là ông suy đoán lung tung nhưng lại chính là sự thực!

Hàn Phong ghi chép tâm pháp Phần Tẫn Bát Hoang này đích xác so với Cửu Chuyển Xích Dương Quyết của Hàn gia mạnh hơn rất nhiều.

Thực tế, Phần Tẫn Bát Hoang này chính là tuyệt học thành danh của thiên hạ đệ nhất cao thủ - khai quốc hoàng đế Viêm Vũ đại đế của Thiên Tinh quốc. Năm đó vì để ca ngợi những thần tử có công, Viêm Vũ đại đế đã thoảng sửa chữa môn kỹ này, bỏ đi phần tinh hoa nhất, sau đó truyền cho những bộ hạ thân tín.

Tổ tiên của Hàn gia cũng là một trong số những người đó. Sau khi có được tâm pháp này ông xem như vô thượng trân bảo, đặt tên là Cửu Chuyển Xích Dương Quyết, định ra quy của chỉ truyền nam không truyền nữ và chỉ có những đệ tử trọng yếu nhất của gia tộc mới có thể tu luyện.

Mà Xích Dương Quyết Hàn Nhất Nguyên tu luyện còn là phần đã chỉnh sửa cho kém đi của Cửu Chuyển Xích Dương Quyết!

Nếu như tương lai Hàn Nhất Nguyên có cơ hội tiếp xúc với Liệt Hoả Phần Thành của Lâm gia hoặc Đại Nhật Chân Kinh của Tiết gia thì ông chắc chắn sẽ phát hiện chúng nó cùng với tâm pháp cơ sở trong Hàn gia giống nhau. Bởi vì hai gia tộc tổ (tổ tiên của gia tộc) này năm đó cũng là bộ hạ đặc lực nhất của Viêm Vũ đại đế.

Kiếp trước, Hàn Phong sau khi có được Ngạo Thị Thiên Địa quyết đã từng vân du tứ hải mấy trăm năm, không biết do Ngạo Thị Thiên Địa Quyết thần kỳ hay chính bản thân hắn may mắn, Hàn Phong trong kiếp trước có sự nhạy cảm rất cao đối với công pháp cổ quái kỳ lạ, cũng đặc biệt có duyên với thiên hạ kỳ công, mấy trăm năm vân du đã thu được không ít thần công tuyệt học. Mà hiện tại hắn chọn Phần Tẫn Bát Hoang dạy cho phụ thân là do hắn đã suy nghĩ rất cẩn thận.

Dù sao, tâm pháp này cùng với sở học Xích Dương Quyết của phụ thân là cùng một nguồn cho nên ông sẽ dễ dàng tu luyện hơn là bắt đầu từ con số không. Với thiên phú của phụ thân, Hàn Phong hoàn toàn tin tưởng ông có thể đạt tới Thiên giai cảnh giới.

“Chỉ tiếc, cha hiện tại tuổi cũng hơi lớn, đã bỏ qua thời kì tu luyện tốt nhất.” Đêm đó, sau khi tu luyện xong, Hàn Phong nghĩ đến việc này, trong lòng thầm than.

Kiếp trước Hàn Phong cũng như vậy, khi hắn có được Ngạo Thị Thiên Địa quyết thì đã trăm tuổi, cho dù Ngạo Thị Thiên Địa quyết thần kỳ, tuổi thọ của hắn cao hơn hắn bình thường, nhưng tuổi tác đã hạn chế rất lớn cho sự phát triển của hắn, khiến hắn vĩnh viễn không thể chân chính trở thành nhất lưu cao thủ. Tuy nhiên, chính vì hắn khó có thể trở thành cường giả mạnh mẽ nên đã tạo cho hắn tâm tình đặc biệt hiếu kỳ tìm hiểu kỳ văn tạp học chứ không giống như các Thiên giai cao thủ bình thường khác, ngày ngày vui đầu khổ tu, chuyên tâm nhất trí vào võ học, vì vậy trong đầu Hàn Phong có rất nhiều kiến thức thuận lợi cho sự phát triển của bản thân kiếp này cũng như những người thân bên cạnh hắn.

Mà hiện tại, Hàn Nhất Nguyên tuổi cũng không quá lớn, nhưng cũng đã qua thời kỳ hoàng kim tu luyện. Cho dù có được tâm pháp Phần Tẫn Bát Hoang này, nhưng nếu ông muốn đạt đến đỉnh của võ học chỉ sợ vô cùng khó khăn.

“Cha làm không được, vậy để con trai là ta thay ông hoàng thành đi!” Hàn Phong âm thầm nắm chặt quả đấm nhỏ của mình.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

14. Chương 14: Xuân Quang Sạ Tiết.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thời gian trôi nhanh, mới đó mà hai cha con Hàn Phong đã ở Vân Sơn trấn hơn một tháng.

Trong một tháng này, Hàn Phong dựa tốc độ tu luyện nghịch thiên của Ngạo Thị Thiên Địa quyết cùng các loại dược vật phụ trợ đã dễ dàng đầu khí từ Cơ sở ngũ phẩm tới Cơ sở thất phẩm.

Mà từ khi Hàn Nhất Nguyên có được Phần Tấn Bát Hoang, mặc dù ông không biết tên và lai lịch của tâm pháp nhưng cứ như nhật được chí bảo, mỗi ngày đều say mê trong đó, tu luyện tới cảnh giới vong ngã.

Hơn nữa, Hàn Phong dùng kim tệ còn dư đến trong trấn đổi lấy dược liệu, cách vài ngày đều tiến hành ngâm thuốc một lần cho ông để đẩy nhanh tốc độ tu luyện. Hàn Nhất Nguyên trong một tháng này cũng đã đột phá từ Nhân giai nhị phẩm lên tam phẩm, mà đầu khí trong cơ thể vẫn đang không ngừng gia tốc.

Phải biết rằng, Hàn Nhất Nguyên đã đình trệ ở cảnh giới Nhân giai nhị phẩm hơn hai năm.

Mà mấy ngày sau, Hàn Phong ngoại trừ tu luyện cũng thường xuyên mượn có lão gia gia râu bạc muốn dạy hần bản lĩnh mà mỗi ngày đều chạy ra ngoài.

Hàn Phong sợ dĩ mỗi ngày đều đi ra ngoài là bởi vì trong trí nhớ của hần, 200 năm sau ở phụ cận Vân Sơn trấn sẽ có một bảo tàng được khai quật. Nghe nói bảo tàng này là do thiên hạ đệ nhất đạo tặc Chấn Phi danh chấn đại lục ngày xưa lưu lại.

Tục truyền, từ nhỏ Chấn Phi đã thiên tư trác tuyệt, bất luận tâm pháp vũ kỹ gì chỉ cần cho hần xem qua một lần là hần đều có thể rất nhanh học xong. Theo lý thuyết, với thiên phú như vậy thì Chấn Phi sẽ rất nhanh có thể trở nên danh chấn đại lục.

Nhưng sự thực lại ngược lại, mãi cho đến năm ba mươi tuổi, Chấn Phi vẫn không có tiếng tăm gì. Điều này chủ yếu là xuất thân của hần không tốt, đầu tiên hần là một cô nhi, được một tên khất cái nuôi nấng lớn lên.

Vì vậy, cho dù hần có thiên phú hơn người nhưng lại không có tâm pháp cao giai để hần tu luyện. Cho nên đến ba mươi tuổi, thực lực của hần vẫn chỉ là dừng lại ở Nhân giai. Vì thế hần đi tầm sư khắp nơi trên đại lục, hi vọng có được chỉ điểm. Đáng tiếc lại không vấp vãi trắc trở không thành.

Sau khi về nhà, Chấn Phi nhớ lại tào ngộ của bản thân mấy năm vừa qua, trong lòng rất hận, nhất thời một ý niệm đáng sợ nảy sinh trong đầu hần.

“Các người đã không chịu dạy ta, vậy ta sẽ đi trộm học.”

Ôm ý nghĩ như vậy nên Chấn Phi bắt đầu lựa chọn mục tiêu là các tiểu thế lực để hạ thủ. Mà khi hần tiếp xúc với tâm pháp, vũ kỹ càng nhiều thì đã có rất nhiều đại gia tộc và tông môn bị hần ghé thăm qua. Nhưng lúc này Chấn Phi đã có cao giai tâm pháp nên tu vi tiến rất nhanh, người bình thường rất khó bắt được hần.

Mà mỗi lần, sau khi đắc thủ, hần đều mai danh ẩn tích một đoạn thời gian. Đến khi học xong tâm pháp và vũ kỹ trộm được mới lựa chọn mục tiêu kế tiếp.

Dựa vào vô số bí tịch trộm được cùng với thiên phú hơn người, rốt cuộc lúc hần gần trăm tuổi đã thành công đột phá Thiên giai trở thành một Thiên giai võ giả.

Cái tên Chấn Phi từ đó về sau cũng bị mọi người trên đại lục nhớ kỹ.

Bất quá, từ sau khi trở thành Thiên giai võ giả, Chấn Phi giống như bốc hơi khỏi nhân gian vậy, từ đó về sau mai danh ẩn tích, bất vô tin tức.

Cho đến 200 năm sau động phủ lúc ẩn dấu của hần lúc sinh tiền bị người phát hiện thì nhân vật truyền kỳ này mới được mọi người nhớ lại.

Năm đó, lúc động phủ của Chấn Phi bị phát hiện thì Hàn Phong đang bế quan cho nên cụ thể tình hình hắn không rõ ràng lắm. Chẳng qua nghe đồn, bên trong động phủ này không chỉ có vô số kim tệ mà còn có vô số binh khí, lợi giáp trân quý. Mà khiến cho mọi người càng điên cuồng chính là vô số tâm pháp và vũ kỹ mà Chấn Phi năm đó trộm được.

Vì thế đã đưa tới tràng cảnh các tuyệt thế cao thủ của vài đại môn phái tranh nhau. Mà hiện giờ động phủ đó còn chưa bị phát hiện nên Hàn Phong dự định, trước khi người khác phát hiện ra thì mang mọi thứ trong đó ra ngoài trước. Đây cũng là nguyên nhân hắn chọn chỗ ở không phải trong Vân Sơn trấn.

Khi trăng lên mỗi ngày, Hàn Phong đều đến phụ cận tìm kiếm tung tích động phủ của Chấn Phi. Chẳng qua hắn đã tìm khắp nơi nhưng vẫn không có được đầu mối nào hữu dụng, mà ngược lại kiếm được một ít được liệu mang về.

Sáng sớm hôm nay, Hàn Phong đã gọi phụ thân cùng xuất môn. Tuy rằng tìm kiếm lâu mà không có đầu mối nhưng Hàn Phong không hề có ý buông tha. Nếu như động phủ này có thể dễ dàng tìm được như thế thì năm đó Chấn Phi đã sớm bị người ta bằm thây vạn đoạn rồi.

Đi tới phụ cận sơn lâm, trải qua một tháng dò xét, Hàn Phong đã thu nhỏ phạm vi tìm kiếm lại trong phiến sơn lâm này. Hắn tin tưởng động phủ của Chấn Phi nằm chỗ này, mà đường đi thông vào động phủ cũng cất giấu gần đây.

“Rốt cuộc là ở đâu? Nếu là chỗ người ở thì nhất định phải có cửa mới đúng, nhưng cả toại sơn lâm này mình đã lật lên vài lần mà cũng không phát hiện địa phương nào khả nghi. Chẳng lẽ Chấn Phi hắn có thể chui xuống đất?” Hàn Phong lẩm bẩm nói.

Cho tới giữa trưa, Hàn Phong đã đi quanh cả phiến sơn lâm này nhưng cũng không có thu hoạch gì.

Thở dài, Hàn Phong đi tới bên bờ một cái hồ nước. Hiện tại đang là buổi trưa, khi trời rất nóng bức, đi lòng vòng cả ngày, Hàn Phong lúc này toàn thân đã đầm mồ hôi. Thấy mặt hồ nước trong mát, hắn liền cởi quần áo nhảy xuống.

Một sự lãnh lẽo trong nháy mắt truyền vào cơ thể khiến mỗi một dây thần kinh của Hàn Phong đều thoải mái không thôi.

Mà khi Hàn Phong đang hưởng thụ thì đột nhiên từ xa xa truyền tới tiếng bước chân rất nhỏ hướng tới bên này. Hàn Phong tuy rằng lúc này vẫn là hài đồng nhưng vẫn không muốn bị người khác nhìn.

Vì không kịp lên bờ nên hắn lặn xuống nước rồi kiếm một cái cây sống dưới nước che giấu đi cơ thể của mình.

Chỉ một lát sau, tiếng bước chân ngày càng gần, thẳng đến bên bờ hồ mới ngừng lại. Hàn Phong trốn một góc, nhìn xuyên qua hồ nước thì phát hiện người tới lại là một cô gái không lớn lắm.

Căn cứ biểu hiện của nàng, Hàn Phong dùng kinh nghiệm của mình đoán nàng hơn phân nửa có tu vi Nhân giai đỉnh phong, thậm chí là Địa giai. Loại thực lực này không phải Hàn Phong hiện tại có thể trêu vào.

Phát hiện điểm này, Hàn Phong càng lặn sâu xuống nước.

Đang lúc Hàn Phong đang thắc mắc đối phương đến đây làm gì thì thấy nàng ta nhìn quanh bốn phía kỹ càng rồi mới do dự cởi bỏ y phục trên người ra.

Thấy cử động của đối phương, Hàn Phong nhất thời hai mắt trừng to, trái tim không phải đập nhanh hơn.

Trong chớp mắt, nữ tử kia đã trần như nhộng, Hàn Phong tuy hiện giờ còn là thân hài đồng nhưng đối với chuyện nam nữ sao lại không biết! Lúc này bỗng nhìn thấy một nữ tử khoả thân, hai điểm đỏ hồng ngạo nghễ trước ngực dưới ánh nắng chiếu rọi có vẻ đặc biệt mê người khiến Hàn Phong nhất thời không khống chế được, huyết khí dâng lên. Thằng nhỏ dưới thân mặc dù còn chưa phát dục nhưng cũng đã có dấu hiệu ngẩng đầu lên.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

15. Chương 15: Tiên Thiên Đấu Khí

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lúc này nàng kia thấy bốn bề vắng lặng liền thả mình xuống nước. Nữ tử này có lẽ cũng vì khí trời nóng bức, đi ngang qua đây thấy hồ nước trong mát này nhìn không được muốn tắm.

Cứ nghĩ nguyên bản trong sơn lâm không có người nhưng ai ngờ lại có một Hàn Phong. Mà nữ tử cũng không hề biết xuân quang của mình đang bị ngắm nhìn mà vui vẻ chơi đùa trong hồ nước.

Không lâu sau nàng đã bơi tới gần chỗ Hàn Phong đang ẩn úp.

Bất đắc dĩ, Hàn Phong đành phải lặn xuống sau hơn để tránh bị đối phương phát hiện.

Nhưng nữ tử kia không ngừng lại gần, cặp đùi trắng bóng kia không ngừng hoảng động trên đầu Hàn Phong khiến hắn cả một đầu râm ran ...

Mà càng làm Hàn Phong choáng váng hơn là theo hai chân nàng kia đong đưa, một cánh hoa mê người mơ hồ có thể thấy được giữa cặp đùi trắng bóng đó.

Đối với cảnh sắc mê người gần trong gang tấc thế này, Hàn Phong thiếu chút nữa đã nhìn không được. Cũng may, dù sao hắn cũng đã sống qua 400 năm, kịp kiềm chế lại bản thân.

Nhưng cái cảnh sắc mê người trước mặt cũng không thể cái biến được, khiến Hàn Phong bây giờ đang lâm vào khốn cảnh.

Theo thời gian từ từ trôi qua, bây giờ Hàn Phong đúng là có khổ mà nói không nên lại. Hắn chưa bao giờ rơi vào tình thế như vậy. Hắn biết nếu như hiện tại đi ra ngoài, tất nhiên sẽ phát sinh hiểu lầm, mà với tu vi hiện tại của hắn cũng không thể duy trì bề thế khi thời gian dài ở dưới nước. Mà nhìn cô gái trước mắt có vẻ không có dự định ly khai sớm. Vạn nhất bị phát hiện, vậy thì to chuyện rồi.

Mặc dù tu vi của hắn tiến bộ thần tốc nhưng dù sao lúc trước căn cơ quá kém, đến hiện tại cũng chỉ là Cơ sở thất phẩm, mà thực lực đối phương ít nhất cũng là Nhân giai đỉnh phong.

Hàn Phong cũng không tin hai người giao thủ, hắn còn có thể như lần trước may mắn đánh bại Hàn Chính Bình. Lần đó sở dĩ hắn có thể đánh bại Hàn Chính Bình là ỷ vào hắn đối với Hàn gia võ kỹ có lý giải rất sâu nên có thể đoán được lộ tuyến tấn công của đối phương.

Lúc này, hắn bắt đầu hoài niệm một thân tu vi kiếp trước của bản thân, bằng vào tu vi Thiên giai ở kiếp trước thì hắn đâu phải sợ hãi loại võ giả “cấp thấp” này!

Nếu là bản thân kiếp trước, mặc dù không muốn tự hạ thân phận cùng nàng kia động thủ thì vẫn có thể trốn dưới nước khiến đối phương không phát hiện được. Bởi vì mỗi võ giả sau khi bước vào Thiên giai, đấu khí sẽ chuyển từ Hậu Thiên sang Tiên Thiên, đây là một sự cải biến về chất. Chỉ cần là Thiên giai cao thủ, mặc dù ở trong nước thời gian dài không hô hấp, vẫn có thể dựa vào tiên thiên đấu khí sinh sôi không ngừng mà liên tục duy trì.

Lui lại một bước, cho dù không đạt được cảnh giới kiếp trước, chỉ cần bây giờ hắn có tu vi Nhân giai trung kỳ thì Hàn Phong hắn cũng không sợ hãi chút nào. Cho dù nàng kia có tu vi Thiên giai, dù hắn đánh không lại nhưng chạy trốn thì không thành vấn đề. Làm sao phải rơi vào tình thế xấu hổ thế này chứ!

Đáng tiếc, sự thật rất tàn khốc, hiện tại tu vi của hắn chỉ là Cơ sở thất phẩm, chỉ ở có thể bất đắc dĩ trốn trong nước, sắp không thể tiếp tục nhìn thờ được nữa rồi!

Lúc này, Hàn Phong đột nhiên có một ý nghĩ, sự huyền bí của tiên thiên đấu khí sinh sôi hắn đã sớm biết. Nhưng đây chỉ là cảm giác, chứ không thể miêu tả thành lời được. Chỉ sau khi bản thân tu vi đạt tới Thiên giai, đấu khí hùng hậu không có chỗ phát tiết mới có thể tự động chuyển hoá sang tiên thiên đấu khí.

Mà hiện tại, bản thân tuy rằng có tu vi đấu khí “yếu ớt” Cơ sở thất phẩm nhưng do quá trình đấu khí từ hậu thiên chuyển sang tiên thiên bản thân hắn đã trải qua một lần cho nên rất rõ ràng cảm giác đó. Cho nên hắn nghĩ “vì sao bây giờ không thử một chút?”

Nói là làm, Hàn Phong vừa hồi ức cảm ngộ khi xưa đột phá Thiên giai vừa khống chế đấu khí trong cơ thể bắt chước quá trình đó mà vận chuyển.

Nhưng do đã ở dưới nước khá lâu nên đấu khí vốn không có bao nhiêu của hắn sớm đã tiêu hao phân nửa, mà bây giờ hắn tiếp tục thử nghiệm nên rất nhanh đã tiêu hao không còn.

Hàn Phong thăm quát không tốt một tiếng, đang định liều lĩnh trôi lên mặt nước, nhưng thân thể đột nhiên chấn động mạnh một cái, không đợi hắn kịp phản ứng đã lập tức rơi vào hôn mê.

Đang chơi đùa trong nước, đột nhiên nữ tử kia cảm giác dưới nước có động tĩnh. Ngay sau đó có một vật thể mềm có độ ẩm đụng mạnh vào ngực nàng.

Nàng khó hiểu cúi đầu nhìn xuống thì nhất thời bị dọa cho hết hồn.

- Người chết?

Vừa nói nàng vừa vội vàng đẩy “thi thể” đó ra xa, nàng lo lắng nghĩ, người này còn độ ẩm vậy là mới chết không lâu. Lẽ nào gần đây còn có người khác?

Nghĩ đến chung quanh còn có người khác, nàng vội vàng lấy hai tay che trước ngực, nhanh chóng bơi lên bờ. Chỉ chốc lát sau quần áo đã chỉnh tề, rồi nhanh chân rời khỏi bờ hồ.

Sau khi nữ tử đó đi khỏi, xung quanh lại khôi phục vẻ yên tĩnh như ban đầu, chỉ còn lại cái “thi thể” đang bập bênh trong hồ nước.

Không biết qua bao lâu, Hàn Phong mới từ trong hôn mê tỉnh lại.

Vừa mở mắt ra, hắn liền phát hiện bản thân vẫn còn đang bập bênh trong hồ nước. Ngẩng đầu nhìn xung quanh, không có bóng dáng người nào. Hắn còn nhớ rõ là vừa nãy có một nữ tử ở chỗ này tắm! Nghĩ đến nữ tử đó, Hàn Phong tựa hồ nhớ tới cái gì, vội vàng kiểm tra thân thể mình.

Vừa kiểm tra, Hàn Phong liền mừng như điên. Không nghĩ tới bản thân đánh bậy đánh bạ vậy mà đã làm được việc mà chưa từng có ai làm được!

Đấu khí của hắn đã từ hậu thiên chuyển sang tiên thiên!

Mặc dù đã có hơn 400 năm từng trải nhưng lúc này Hàn Phong cũng kích động không thôi.

Tiên thiên đấu khí! Đây chính là đấu khí chỉ có Thiên giai cao thủ mới có thể có. Nhưng hắn hiện tại tu vi chỉ là Cơ sở thất phẩm, lại có thể nắm giữ loại đấu khí mà vô số người mơ ước này.

Tuy rằng mọi người đều biết Thiên giai võ giả cường đại, nhưng chỉ có những người thật sự bước chân vào Thiên giai mới có thể cảm nhận được cảm giác dụng nhập thiên địa. Mà tiên thiên đấu khí này cũng chính là tiêu chí của Thiên giai võ giả, cũng là sự thay đổi về chất của đấu khí.

Hàn Phong nhắm mắt lại, cảm ngộ đấu khí như đang hân hoan sinh trưởng không ngừng, tuy rằng bây giờ đấu khí của hắn vẫn là Cơ sở thất phẩm nhưng nếu như chống lại nữ tử vừa rồi thì Hàn Phong nắm chắc mấy phần có thể chạy thoát.

Hàn Phong có tự tin này cũng là chỗ tốt do tiên thiên đấu khí mang tới.

Đồng thời, hiện tại có tiên thiên đấu khí, Hàn Phong tin tưởng chính mình nhất định có thể tu luyện trở thành cao thủ Thiên giai trước khi bước vào tuổi ba mươi. Phải biết rằng hắn “đã từng” có tu vi Thiên giai, vì vậy trong tu luyện đột phá bình cảnh dễ dàng hơn người bình thường rất nhiều, công thêm kinh nghiệm từng trải cho dù có ngốc hơn nữa thì cũng tu luyện nhanh hơn gấp mấy lần.

Đặc biệt tiên thiên đấu khí còn giúp hắn thu nạp thiên địa linh khí nhanh hơn, quá trình tĩnh dưỡng sau khi đột phá bình cảnh nhanh hơn, mà chỗ tốt như vậy cũng chỉ có cao thủ Thiên giai từ trước đến giờ độc quyền.

Hàn Phong tin tưởng trên thế giới này, trừ hắn ra không có người thứ hai còn chưa bước vào Thiên giai đã tự mình có tiên thiên đấu khí. Trừ phi có người giống như hắn, trọng sinh lại một lần.

Đầu khí bước vào tiên thiên, Hàn Phong tâm tình rất tốt nên cứ thoải mái vùng vẫy trong hồ giống như con cá đang du lịch dưới đáy nước vậy. Hắn chính là muốn cảm thụ lại cảm giác có tiên thiên đầu khí này lâu thêm một chút.

Mà theo hắn lặn càng sâu xuống dưới thì hắn vô tình phát hiện dưới đáy nước cách đó không xa có chút ánh sáng.

Tò mò, Hàn Phong liền bơi về hướng đó.

Khi đến gần hơn, Hàn Phong phát hiện chỗ này có một huyệt động mà ánh sáng cũng từ trong huyệt động phát ra.

Dừng trước động khẩu, Hàn Phong do dự một chút rồi quyết định tiến vào dò xét.

Bơi một lúc, Hàn Phong cảm giác mực nước càng ngày càng nông, rồi cuối cùng hắn ra khỏi mặt nước. Hàn Phong trong lòng vô cùng kinh ngạc, lập tức trong đầu hắn hiện lên một ý niệm khó tin.

Chẳng lẽ đây chính là động phủ của Chấn Phi? Nghĩ đến khả năng này, trong lòng Hàn Phong khẽ động, lập tức quan sát khắp nơi trong huyệt động.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

16. Chương 16: Tìm Bí Mật Trong Bảo Khố.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Bởi vì huyệt động nằm dưới đáy hồ nên ánh sáng không thể lọt vào được, nhưng Hàn Phong vẫn có thể nhìn rõ cảnh vật chung quanh bởi vì từ sâu trong huyệt động mơ hồ truyền tới một chút ánh sáng.

Hàn Phong chậm rãi đi theo hướng có ánh sáng. Càng đi sâu vào trong, ánh sáng càng rõ ràng hơn.

Rất nhanh Hàn Phong đã đi tới một cái huyệt động thật lớn.

Đảo mắt nhìn, Hàn Phong thấy có sáu viên dạ minh châu lớn nhỏ bất đồng bị người ta khảm lên trên đỉnh động. Ánh sáng vừa này Hàn Phong thấy là từ chúng phát ra.

Đầu tiên Hàn Phong cẩn thận kiểm tra mặt đất và chung quanh, phát hiện không có cơ quan nào, lúc này mới yên tâm đi sâu vào bên trong.

Sau khi đi vào, Hàn Phong mới phát hiện cả toà huyệt động này hình như là do nhân công mở ra, vách tường rất bằng phẳng, căn bản không giống tự nhiên hình thành. Hơn nữa không khí trong này không ẩm ướt như bên ngoài mà rất khô ráo.

Hàn Phong lúc này xác định chỗ này chính là động phủ của Chấn Phi.

Sau đó hắn lại phát hiện ở một bên huyệt động lại có thêm một thạch động khác, Hàn Phong vừa đi vào vừa nhìn, trên vách tường của căn phòng có treo vài bức tranh chữ. Càng ngạc nhiên hơn nữa là trong này mọi thứ trong cuộc sống hầu như đều có hết, có cả một cái giường rất lớn nữa. Không biết mấy thứ này làm thế nào có thể mang vào đây được.

Hàn Phong đi tới trước cái giá bằng đá, phát hiện trên đó toàn là sách nhưng tất cả đều dính đầy bụi.

Tiện tay cầm một quyển lật xem, Hàn Phong nhất thời kinh ngạc:

- Đây ... đây là Du Tiên Huyền Ảnh?

Đây là tuyệt thế kiếm kỹ danh tiếng đại lục ngày xưa, không nghĩ tới lại xuất hiện ở chỗ này. Sau đó, Hàn Phong lại lật xem quyển khác.

Thái Hư Ngân Đồ, Huyền Thiên Bảo Giám, Tu La Thất Sát cùng với rất nhiều bí tịch khác, Hàn Phong nhìn hoa cả mắt, trong lòng khiếp sợ không thôi. Những quyển sách này không cái nào không danh chấn đại lục, tất cả đều cao giai tâm pháp và cao giai vũ kỹ.

Đều là thứ tốt! Hàn Phong không khỏi bội phục Chấn Phi có thể thu thập nhiều tuyệt thế tâm pháp và vũ kỹ như vậy. Thảo nào năm đó nhiều thế lực muốn truy sát hắn mà hắn vẫn có thể bình yên vô sự, có lẽ là có một phần nhờ các quyển sách ở đây.

Xem xong đồng sách đó, Hàn Phong lại thấy trên giá có hai thanh binh khí. Chuẩn xác mà nói là do lãnh ý do hai thanh binh khí này phát ra khiến hắn chú ý.

Hàn Phong tỉ mỉ quan sát thì thấy đây là một đao và một kiếm.

Toàn thân cây đao là một màu đen tuyền, có hình dáng như một con rồng; chuôi đao màu đỏ tươi như máu, hình dáng tựa như một con khổng tước khiến Hàn Phong đột nhiên nhớ tới một chữ.

“Đại hạ long tước!”

Truyền thuyết nghìn năm trước, đại lục đệ nhất luyện khí sư Mạc Thương ngẫu nhiên có được thiên ngoại vãn thạch, bế quan trăm năm luyện chế ra thanh tuyệt thế thần binh này. Sau đó Mạc Thương cầm cây đao này trong này chém giết vô số cường giả, Đại hạ long tước ném qua vô số máu huyết cường giả nên hung danh rất vang dội.

Sau đó, Hàn Phong lại nhìn về thanh kiếm được đặt cùng với Đại hạ long tước đao.

Thanh kiếm này toàn thân trong suốt, như băng như ngọc, khi đến gần liền cảm thấy một cỗ hàn ý nhẹ nhẹ, kiếm này từ thân tới chuôi đều liền thành một khối. Hàn Phong liền nghĩ ra tên của nó.

“Băng phách hàn quang!”

Thanh kiếm này tồn tại là có liên hệ với Đại Hạ Long Tước đao, năm đó con trai của Mạc Thương là Mạc Khê vì muốn siêu việt hơn cha mình nên đã cất công đi tới nơi cực hàn kiếm vạn năm băng phách, trải qua 120 năm mới tạo thành. Nhưng mà lúc thần kiếm thành Mạc Khê cũng hao hết tâm lực thổ huyết mà chết. Lúc Mạc Thương phát hiện thi thể nhi tử thì bên cạnh hắn lẳng lặng nằm một thanh kiếm dính đầy máu tươi.

Biết được lai lịch hai thanh thần binh này, họ cực kỳ kinh ngạc. Tục truyền hai thanh thần binh sau đó đã bị Thần Phong đế quốc năm xưa đoạt được rồi mang đi thờ cúng trong hoàng cung. Nhưng chẳng được bao lâu đã bị người ta trộm mất, sau đó Thần Phong đế quốc bị diệt, hai thanh thần binh cũng mất tin tức từ đó. Không ngờ Chấn Phi lại đoạt được rồi để ở nơi này. Xem ra tên trộm năm đó chính là Chấn Phi.

Thảo nào kiếp trước khi động phủ của Chấn Phi bị phát hiện lại đưa tới vô số cường giả và các đại thế lực sống mái với nhau, và cuối cùng truyền tới tai hắn dẫn tới tiện nghi hiện tại. Chỉ cần hai thanh thần binh này cũng đã đủ cho mọi người điên cuồng rồi.

Sau đó, Hàn Phong đi tìm quanh huyệt động một vòng, lại phát hiện thêm hai cái rương gỗ. Bên trong đều là vàng bạc châu báu các loại, mấy thứ này tuy rằng cũng vô giá nhưng so với đồng sách và hai thanh thần binh kia thì chẳng thấm vào đâu.

Sau đó Hàn Phong lại phát hiện một ô cửa ngầm, nhẹ nhàng đẩy vào, bên trong độ ẩm so với ở ngoài thấp hơn nhiều. Nhưng với tu vi hiện tại của Hàn Phong lại cảm thấy hơi mát.

Căn phòng ngầm này, bên trong tổng cộng có hai cái giá, đều dùng đá xây thành.

Lúc Hàn Phong đi tới trước một cái giá thì kinh ngạc phát hiện trên đó toàn là tài liệu luyện khí. Cái gì ngũ sắc luyện kim, tuyền ki thần thạch, cửu thiên thần sa ... toàn là những tài liệu rất quý hiếm mà nơi này lại chất thành đồng lớn. Trong đó, Hàn Phong còn thấy có một tấm da lông thú trắng như tuyết, nhìn qua hình dạng hình như là của Tam trảo tuyết viên.

Tam Trảo tuyết viên chính là hi hữu mãnh thú có thể so với võ giả Thiên giai. Dừng da của nó luyện chế phòng cụ (công cụ phòng ngự) không chỉ có lực phòng ngự rất mạnh mà còn không thấm nước, có tác dụng giữ ấm nữa. Kiếp trước, Hàn Phong nghe nói có người có một nhuyển giáp làm từ da của Tam Trảo tuyết

viên này, bị một Thiên giai cao thủ đánh trúng mà không hề hao tổn chút nào. Mà người đó thực lực cũng mới đạt Địa giai nhất phẩm. Bởi vậy có thể thấy lực phòng ngự của tấm da này cường đại thế nào.

Xem xong những tài liệu luyện kim, Hàn Phong xoay người hướng cái giá còn lại đi tới. Hàn Phong càng đi vào trong, nhiệt độ tựa hồ lại giảm xuống một chút.

Hàn Phong rất nghi hoặc nhưng khi hắn đi tới bên cái giá đó liền biết được, nguyên lai trên cái giá này có mấy khối hàn băng tinh phách. Loại hàn băng tinh phách này đối với Hàn Phong cũng không có tác dụng gì lớn, nhưng đối luyện được sư luôn thu thập tài liệu công thêm với sản lượng rất ít thì cái này đúng là vô giá.

Đương nhiên, kiếp trước từng là luyện được đại sư, Hàn Phong đối với mấy khối hàn băng tinh phách này cũng rất quen thuộc. Mấy tài liệu luyện được còn lại cũng khiến hắn có chút hứng thú.

Trên giá xếp chỉnh tề một loạt dược thảo: long đản hương, huyết ngọc san hô, thất sắc tuyết liên ... những thứ này đều là tài liệu cực gì quý hiếm mà ở đây lại chất thành đống. Nhìn thấy một đống dược liệu như thế nên lúc này Hàn Phong cũng không cảm thấy cái gì.

Hàn Phong tiếp tục nhìn thì không khỏi hô lên một tiếng, đây là: tam sí hồng nghĩ, xúc tua giao long, hồng tuyến kim thiên ... những thứ này đều là của những ma thú rất hiếm, sinh trưởng trong U Âm Sâm Lâm. Hàn Phong còn nhớ rõ kiếp trước hắn vì tìm một con tam sí hồng nghĩ mà dừng lại trong U Âm Sâm Lâm hơn một năm, mấy lần suýt chết trong miệng ma thú.

Tuy rằng cuối cùng có thể bắt được một con tam sí hồng nghĩ nhưng trong lòng hắn cũng biết vận khí đã chiếm hơn phân nửa. Mặc dù khi đó hắn chưa đạt tới Thiên giai nhưng dù gì cũng là Địa gia cửu phẩm.

Nhưng mấy thứ này dù sao cũng không khiến hắn kinh ngạc quá lớn, dù sao lúc trước hắn cũng từng tự thân cầm qua.

Mà chân chính khiến Hàn Phong khiếp sợ chính là một bình ngọc lưu ly trong suốt hắn đang cầm trong tay.

Khiến hắn kinh ngạc như vậy không phải là cái bình ngọc lưu ly này mà là những thứ bên trong.

Một đống hạt hình tròn đẹp có chút khô héo.

Hàn Phong đếm qua thì có mười chín hạt.

Nếu đổi thành người khác thì sẽ hứng thú với cái bình ngọc nhưng trong mắt Hàn Phong, giá trị của cái bình không bằng một phần vạn của một hạt nhỏ này.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

17. Chương 17: Phạt Kinh Tẩy Tuỷ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Hai mắt nhìn chăm chăm bình ngọc trong tay: “Không ngờ lại là hạt Thiên Địa Thánh quả! Mà ta lại có cả một bình!”

Hàn Phong khó có thể che giấu tâm tình đang dậy sóng của mình.

Hàn Phong nhớ rất rõ, kiếp trước hắn thiên tận vạn khổ gần 300 năm, tới trước khi trọng sinh mới kiếm được bảy hạt quả Thiên Địa Thánh quả.

Thiên Đại Thánh quả! Linh vật nghịch thiên.

Mà trong tay Hàn Phong không chỉ là hạt, mà còn là bộ phận tinh hoa nhất, giá trị ngang cùng với hiệu quả không khác gì Thiên Địa Thánh quả.

Hàn Phong đang lo làm sao trợ giúp phụ thân nâng cao thực lực, mà hiện tại có hạt của Thiên Địa Thánh quả, vừa lúc có công dụng. Hắn tin tưởng với mười chín hạt Thiên Địa Thánh quả này cũng đủ cho phụ thân phạt mao tẩy tủy, thoát thai hoàn cốt.

Sau khi dạo quanh huyết động một vòng, Hàn Phong không khỏi kinh hãi với số của cải của Chấn Phi. Cũng khó trách Chấn Phi lại lựa chọn huyết động bí ẩn như vậy, nếu không chỉ cần hắn bị phát hiện sẽ có vô số người truy sát.

Nhưng hiện tại những thứ này đều đã thuộc về Hàn Phong. Nghĩ vậy nên trong lòng hắn vui vẻ không thôi.

Sau khi lo lắng, Hàn Phong chỉ cầm bình đựng hạt Thiên Địa Thánh quả và một chút kim tệ ra ngoài.

Về những cái khác, tạm thời vẫn chưa cần dùng tới, nên để tạm tại đây, về sau lại tới lấy.

Hai thanh tuyệt thế thần binh kia, hiện giờ có cho hắn thêm mười lá gan cũng không dám mang ra ngoài. Mang chúng ra ngoài chỉ tổ rước họa sát thân.

Trừ khi hắn đạt tới cảnh giới Thiên giai như lúc trước nếu không hắn chắc chắn sẽ không đụng tới chúng.

Sửa sang lại mọi thứ, Hàn Phong liền theo đường cũ phản hồi. Kỳ thực lúc này hắn có phát hiện một cửa động khác, có lẽ là cửa vào chính thức của cái huyết động này, nếu không rất khó giải thích được các vật dụng trong này làm sao mang vào được.

Nhưng hiện tại cửa động đó đang bị một cánh cửa đá rất lớn ngăn trở, với thực lực của hắn bây giờ thì vô pháp di động nửa phân, cho nên hắn chỉ có thể theo đường cũ phản hồi.

Trở lại trên bờ, sắc trời đã hôn ám, Hàn Phong thầm nghĩ vừa rồi lo lục tìm các thứ mà quên mất thời gian. Chắc phụ thân đang lo lắng lắm đây.

Nghĩ đến đây, Hàn Phong nhanh chóng mặc quần áo rồi chạy nhanh về nhà.

Khi hắn về đến nhà, quả nhiên thấy phụ thân đang đứng chờ trước cửa, sắc mặt có chút lo lắng. Hắn liền hô lên:

- Cha! Con đã về.

Hàn Nhất Nguyên thấy Hàn Phong trở về cũng yên lòng nhưng ngoài mặt vẫn mở miệng trách mắng vài câu.

Nghe ngữ khí quan tâm của phụ thân, Hàn Phong cũng không giận mà lắp liếm trả lời cho qua.

Sau khi vào trong, Hàn Phong đưa những thứ vừa lấy trong huyết động ra cho phụ thân xem.

Hàn Nhất Nguyên vừa nhìn thấy thì không khỏi bị sốc.

- Phong nhi, con lấy đâu ra nhiều kim tệ như vậy?

Hàn Nhất Nguyên kinh ngạc hỏi.

Hàn Phong cũng không giấu diếm, đem chuyện phát hiện huyết động dưới đáy nước nói ra, nhưng chuyện hắn thấy cô gái khoả thân cùng tình cờ vận chuyển được Tiên Thiên đấu khí thì không hé nửa lời, chỉ nói là trong lúc bắt cá vô tình phát hiện.

Hàn Nhất Nguyên cũng không hoài nghi, đối với hạt Thiên Địa Thánh quả ông cũng không nhận ra. Nhưng sau khi nghe Hàn Phong giải thích một chai nhỏ như vậy, nếu ông có thể hấp thu toàn bộ liền có thể từ Nhân giai thăng cấp lên Địa giai. Chỉ cần điểm này ông cũng đã biết những hạt này trân quý đến mức nào.

Mà lúc Hàn Phong giao đám hạt đó cho ông thì ông lại cự tuyệt. Ông nghĩ đơn giản là những hạt này quá trân quý, tốt nhất là để cho con trai ông phục dụng.

Hàn Phong thấy phụ thân không chịu nhận liền giải thích:

- Cha, con bây giờ vẫn còn bị vây ở cấp Cơ Sở, nếu dùng quá nhiều hạt này sẽ hạn chế sự trưởng thành về sau. Mà cho dù không có chúng con cũng nhất định sẽ trở thành tuyệt thế cường giả.

Hàn Nhất Nguyên bị ngữ khí tự tin của nhi tử lay động, ngẫm nghĩ một hồi rồi cũng đáp ứng nhận lấy.

Ngày hôm sau, Hàn Phong vào trong trấn mua thêm ít dược tài, những thứ này đều là dược liệu bình thường, dược tính cũng không mạnh. Nhưng Hàn Phong kiếp trước đã từng dùng ba bản cao giai vũ kỹ đổi lấy một bí phương. Bí phương này chủ yếu dùng Thiên Địa Thánh quả, sau đó thêm một ít dược liệu khác để trung hoà dược tính. Chỉ cần điều phối thoả đáng là có thể thôi phát được công hiệu lớn nhất của Thiên Địa Thánh quả.

Cũng may là Hàn Phong, chứ gặp người khác chắc chắn sẽ phục dụng trực tiếp, lúc đó không biết sẽ lãng phí bao nhiêu dược lực của Thiên Địa Thánh quả.

Cho tới buổi trưa, Hàn Phong đã điều phối ra được một khối Hồi Thiên Tái Tạo đan màu tím. Tuy vẫn chế thuốc bằng cách đơn sơ như trước nhưng Hàn Phong kiếp trước đối với tạo nghệ điều chế thuốc có thể sánh với tông sư, nên lúc Hồi Thiên Tái Tạo đan xuất lò, Hàn Phong thậm chí không cần nhìn cũng biết đã thành công.

Mùi dược hương tản mát ra cũng khiến Hàn Nhất Nguyên đang tu luyện cũng bị hấp dẫn tới.

Thấy Hàn Nhất Nguyên đến, Hàn Phong cười nói:

- Cha, người tới thật đúng lúc, đây là con dùng dược liệu điều phối với hạt của Thiên Địa Thánh quả điều chế ra Hồi Thiên Tái Tạo đan. Ngoại trừ có thể giúp cha đạt tới Địa giai, còn có thể giúp cha cải tạo kinh mạch, bù đắp sự thiếu hụt lúc còn ở Cơ Sở.

Nghe Hàn Phong nói vậy, Hàn Nhất Nguyên vui mừng không thôi. Dưới sự thúc giục của Hàn Phong, Hàn Nhất Nguyên một ngụm nuốt Hồi Thiên Tái Tạo đan. Một cỗ khí lưu từ trong cơ thể thoát ra, truyền vào tứ chi bách hải, Hàn Nhất Nguyên biết đây là dược lực của thuốc.

Ông đang muốn mở miệng nói gì đó thì đột nhiên đầu óc mê muội rồi hôn mê bất tỉnh.

Hàn Phong này giờ quan sát biến hoá của Hàn Nhất Nguyên, vội vàng đưa ông vào giường nằm.

Thấy ông đã ngủ say, Hàn Phong vội vàng kiểm tra tình trạng cơ thể của ông thì phát hiện dược lực đang bắt đầu gột rửa kinh mạch ông thì yên tâm.

Hàn Phong biết muốn hoàn toàn hấp thu Hồi Thiên Tái Tạo đan cũng mất thời gian không ít, mà dựa theo tình huống cơ thể phụ thân, thì ít nhất cũng ngủ hai năm mới có thể triệt để phát mao tẩy tủy, thoát thai hoàn cốt.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

18. Chương 18: Gặp Lại Cừu Nhân.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Sau đó, Hàn Phong mang theo chút kim tệ đi vào trong trấn. Lần này hắn muốn thuê người chăm sóc cho phụ thân. Tuy phụ thân rơi vào giấc ngủ say, căn bản không cần ăn uống, cũng không cần chiếu cố nhưng Hàn Phong vẫn lo lắng có chuyện ngoài ý muốn nên mới quyết định thuê người cho an tâm.

Đến trước một căn nhà tranh cũ nát trong trấn, Hàn Phong dừng chân, đây là chỗ hắn muốn tìm, chính xác là hắn muốn tìm chủ của căn nhà tranh này.

Đang suy nghĩ thì cánh cửa của căn nhà tranh mở ra, từ bên trong đi ra một vị lão nhân. Thấy vị lão nhân này, Hàn Phong có chút cảm khái, người này hắn biết, lão vốn họ Từ, mọi người đều gọi là Từ lão.

Kiếp trước, khi hắn học nghệ trong Huyền Thiên Tông thì Từ lão phụ trách tạp vụ. Khi đó tư chất của hắn quá kém, học không tốt, nhưng Từ lão vẫn đối xử với hắn rất tốt cho nên hai người cũng rất quen thuộc. Từ lão tuy rằng không có bản lĩnh gì nhưng nhân phẩm rất tốt, đáng tin tưởng.

Lần này Hàn Phong đến đây là muốn mời lão đến chăm sóc cho phụ thân.

- Người thiếu niên, tìm ai thế?

Từ lão mở cửa đi ra, thấy một hài đồng không lớn lắm đứng trước cửa thì hỏi thăm.

Hàn Phong cười nói:

- Lão nhân gia, con tới xin lão giúp đỡ.

- Nhờ ta giúp đỡ?

Từ lão ngạc nhiên hỏi.

Hàn Phong gật đầu rồi nói ý định của mình ra.

Sau khi nghe xong, Từ lão có chút buồn cười nói:

- Tiểu tử ngươi đến đây chọc lão già như ta sao?

Thấy Từ lão không tin, Hàn Phong cũng bất đắc dĩ, ai biểu thân thể hần hiện giờ nhỏ như thế chứ! Hàn Phong liền lấy trong lòng ra vài mai kim tệ, đặt vào tay Từ lão, sau đó từ từ nói:

- Lão nhân gia hiện tại đã tin chưa?

Nhìn mấy mai kim tệ màu vàng trong tay, Từ lão đã tin tưởng, nếu đã xuất tiền ra thì rõ ràng những lời vừa rồi đều là thật. Tuy không rõ đối phương làm sao tìm được nơi này nhưng lão vẫn gật đầu đồng ý. Dù thế nào đi nữa, lão cũng chỉ có một thân một mình, vừa lúc lại đang khó khăn, ai đến cũng giống nhau. Trọng yếu là Hàn Phong cho hần tiền công gấp ba lần bình thường, cho nên ông không hề do dự nữa.

Sau khi thu thập một chút, Từ lão liền đi theo Hàn Phong.

Lúc Hàn Phong cùng Từ lão chuẩn bị ra khỏi trấn thì bắt gặp bốn người đang đi vào. Bốn người đều mặc bạch y, tên dẫn đầu là một công tử trẻ tuổi, trên người mặc hoa văn màu vàng kim, nhìn rất cao quý. Ba người theo sau chỉ là tùy tùng, từ thần thái khi bọn chúng nhìn tên công tử đi đằng trước là có thể đoán ra.

Thấy mấy người này, Hàn Phong liền dừng bước, hai mắt chăm chú nhìn tên công tử trẻ tuổi.

Tên công tử hình như cũng phát hiện ánh mắt Hàn Phong nên quay đầu nhìn về phía hần. Khi thấy trước mắt chỉ là một lão già cùng một đứa nhỏ mười một mười hai tuổi, hần không khỏi nghi hoặc. Lão già thoát nhìn chỉ là người bình thường không có tu luyện đấu khí gì, nhưng khí tức của đứa nhỏ này lại có chút kì quái.

Hơi ngạc nhiên, tên công tử tự giễu lắc lắc đầu, một đứa nhóc mười tuổi thì có cái gì kỳ quái chứ? Bản thân đa nghi quá rồi.

Nghĩ vậy, tên công tử này liền không để ý mới một già một trẻ này nữa, mang theo thuộc hạ đi tiếp.

Nhìn theo bóng lưng tên công tử đi xa, lửa giận trong lòng Hàn Phong sôi sục, tên đó cho dù có hoá thành tro hần cũng có thể nhận ra.

Tên công tử đó tên là Hạo Thiên, chính là thiếu chủ của Tinh Hải Các. Kiếp trước của Hàn Phong, chính tên này đã dùng thủ đoạn ti tiện mạnh mẽ cướp đoạt Huyền Thiên Tông, mà sư phụ Lâm Nguyệt của Hàn Phong hần cũng bị chính tên cầm thú này bức tử.

Kiếp này gặp lại Hạo Thiên, Hàn Phong thiếu chút nữa đã nhịn không được xông lên trước, nhưng lý trí nói cho hần biết không được xúc động, nếu thực lực của hần có thể tăng tới Nhân giai, cộng thêm ưu thế Tiên Thiên đấu khí thì hần còn có phần thắng. Nhưng với thực lực hiện tại của hần mà xông lên thì chỉ có nạp mạng!

Hàn Phong biết, không kể tới nhân phẩm thì Hạo Thiên cũng được xem như thiên tài. Hàn Phong nhớ kỹ, kiếp trước lúc Tinh Hải Các chiếm đoạt Huyền Thiên Tông thì Hạo Thiên đã là Địa giai thất phẩm võ giả khi chưa tới bốn mươi tuổi.

Không tới bốn mươi tuổi mà đã là Địa giai thất phẩm không phải trên đại lục không có nhưng rất ít. Từ xưa đến nay, có thể ở tuổi đó mà có thực lực như vậy thì không người nào không phải là cao thủ đỉnh cao trên đại lục sau này.

Tuy Hàn Phong có được Ngạo Thị Thiên Địa quyết nhưng hần đến năm 400 tuổi khó khăn lắm mới đạt tới Thiên giai cảnh giới, mà Thiên giai nhất phẩm thì 200 năm trước ở kiếp trước Hạo Thiên đã đạt được. Điều này giống như một toà núi lớn luôn đè nặng trong lòng Hàn Phong.

Nhưng nghĩ lại, Hàn Phong lại tự tin nở nụ cười. Kiếp này Hạo Thiên vẫn là Hạo Thiên mà Hàn Phong đã không còn là Hàn Phong khi xưa nữa. Cả kiếp này của hần quyết không như kiếp trước, phải đứng trước thiên hạ không ai bì được.

- Người thiếu niên, không sao chứ?

Từ lão khó hiểu hỏi Hàn Phong.

- Con không sao, Từ lão, tên con là Hàn Phong, lão cứ kêu thẳng tên con hoặc gọi tiểu Phong cũng được.

Hàn Phong lấy lại tinh thần, cười nói với Từ lão.

Rất nhanh sau đó, Hàn Phong đã mang Từ lão trở lại tiểu viện, nói với lão tình huống của Hàn Nhất Nguyên xong, phân phó lão chiếu cố vệ sinh trong nhà, những chuyện khác không cần quan tâm. Sau đó lại cho lão ít tiền để tiêu dùng hàng ngày.

Sau đó Hàn Phong lại dùng tiền lấy được từ trong huyết động mua luôn cả tiểu viện.

Mọi chuyện đều đã chuẩn bị ổn thỏa, Hàn Phong ở trong tiểu viện vừa tu luyện vừa đợi đến thời gian Huyền Thiên Tông tuyển nhận đệ tử.

Những ngày kế tiếp, Hàn Phong vẫn ở trong tiểu viện, ngoại trừ tu luyện Ngạo Thị Thiên Địa quyết ra, thỉnh thoảng hần cũng bào chế một ít chén thuốc để đẩy nhanh thêm tốc độ tu luyện. Trong lúc chế thuốc hần cũng tiện tay cấp cho Từ lão một ít Phản Nguyên lộ.

Phản Nguyên lộ này đối với tu luyện không có trợ giúp gì nhưng có thể giúp người thường cải thiện thể chất, gia tăng tuổi thọ.

Lúc Từ lão nhận Phản Nguyên lộ từ tay Hàn Phong thì kích động không thôi, thiếu chút nữa làm đổ Phản Nguyên lộ xuống đất. Phản Nguyên lộ từ lão đã nghe qua, nhưng ở Vân Sơn trấn này thì không thể mua được loại đan dược trân quý như vậy. Ngày trước lão từng ở tại một thành phố lớn nghe người ta nói qua một chai Phản Nguyên lộ này ít nhất cũng mấy trăm mai kim tệ.

Mà thứ trân quý như thế, Hàn Phong lại tiện tay cho lão, cho nên trong lòng lão kích động và khiếp sợ không thôi.

Điều này cũng dễ hiểu, một chai Phản Nguyên lộ đối với Hàn Phong không tính là gì nhưng đối với những người thường như Từ lão thì không khác gì tiên dược. Sau khi có được Phản Nguyên lộ, Từ lão âm thầm phát thệ, lúc thiếu gia không có ở đây, cho dù liều mạng già này cũng phải chiếu cố tốt cho lão gia.

Kỳ thực, đây cũng là kết quả mà Hàn Phong muốn thấy. Mặc dù biết nhân phẩm của Từ lão có thể tin được nhưng dùng thêm bình Phản Nguyên lộ này càng thêm yên tâm. Hàn Phong nếu đã mang Từ lão đến đây thì đã coi như người trong nhà, đối với người trong nhà hần cũng không keo kiệt.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

19. Chương 19: Sư Đồ Gặp Nhau.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Rất nhanh đã qua một tháng.

Trong thời gian này, Hàn Phong có ghé qua động phủ của Chấn Phi thêm một lần để tìm đọc một ít bí tịch. Tuy những bí tịch này đối với hần cũng không có tác dụng gì lớn nhưng thỉnh thoảng tham khảo một chút

cũng tốt. Nhưng hần cũng không đưa những bí tịch này về nhà, bởi vì không có chỗ nào cất dấu tốt hơn động phủ này.

Trong một tháng này, tu vi Hàn Phong lại lần nữa đột phá. Hiện tại tu vi của hần là Cơ Sở bát phẩm, kết quả này ngoại trừ sự cường đại của Ngạo Thị Thiên Địa quyết ra còn nhờ có sự trợ giúp rất lớn của Tiên Thiên đấu khí.

Bước vào Tiên Thiên đấu khí thì đấu khí đã dung hợp với thiên địa, sinh sôi không ngừng. Cho dù buổi tối không tu luyện thì đấu khí vẫn tự hành vận chuyển như thường. Mặc dù không bằng lúc chủ động tu luyện nhưng hàng đêm tích lũy từng chút thì kết quả cũng không nhỏ chút nào. Đây cũng chính là nguyên nhân hần tin tưởng chính mình có thể đột phá Thiên giai trước trong vòng ba mươi năm.

Ba mươi năm đột phá Thiên giai, đối với người bình thường tuyệt đối là chuyện không thể tưởng tượng. Từ trước tới nay, không phải không có người trong vòng ba mươi năm trở thành Thiên giai, thế nhưng số lượng tuyệt đối không đủ mười ngón tay, mà bất kỳ ai trong số đó cũng trở thành truyền thuyết. Thế nhưng, đối với Hàn Phong mà nói, có kinh nghiệm hai kiếp làm người, cộng thêm công pháp Ngạo Thị Thiên Địa quyết nghịch thiên và tiên thiên đấu khí, chuyện vốn không tưởng vẫn có tỉ lệ thành công tương đối lớn.

Cứ như vậy, rất nhanh đã đến thời gian Huyền Thiên Tông tuyển nhận đệ tử.

Hôm nay, Hàn Phong nhờ Từ lão trông coi tiểu viện, lưu lại thêm ít kim tệ, dặn dò vài câu rồi ly khai.

Vào trong trấn thì thấy rất khác với ngày thường, hôm nay trong trấn có thêm một số người. Những người này chính là đệ tử của Huyền Thiên Tông phụ trách lần này.

Lúc Hàn Phong tới đã có rất nhiều người mang con cái chạy đi báo danh.

Theo dòng người đi tới, hần thấy vài thân ảnh quen vừa quen thuộc vừa xa lạ đang bận rộn phía trước.

Khoảng cách càng gần, Hàn Phong cảm giác tim mình đập càng nhanh hơn.

Thẳng đến cách đoàn người khoảng mười bước chân, Hàn Phong mới dừng bước. Lúc này hần đột nhiên có chút sợ hãi, sợ hãi tất cả những chuyện này chỉ là giấc mộng ...

Mà đúng lúc này, phía sau hần có một thanh âm vang lên, nghe thấy thanh âm này thân thể Hàn Phong giống như bị điện giật vậy.

- Tiểu tử kia, sao lại một mình đứng ở chỗ này?

Hàn Phong có chút không dám tin xoay người lại. Một thân ảnh thanh lệ đập vào mắt hần khiến toàn thân hần không khỏi run lên. Hần cảm giác con mắt có chút ướt át, cổ họng giống như bị cái gì chặn lại, nói không ra lời.

Mà trong lòng hần thì đang không ngừng hò hét.

“Là nàng! Thực sự là nàng! Thực sự là sư phụ!”

Dáng người và giọng nói của sư phụ ở kiếp trước không ngừng hiện lên và dung hợp với thân ảnh thanh lệ trước mặt hần lúc này!

Không sai, không sai, đứng trước mặt hần chính là sư phụ hần. Nhưng so với kiếp trước thì lúc này hần gặp sư phụ sớm hơn ba năm, sư phụ bây giờ càng thêm trẻ tuổi hơn.

- Tại sao không nói chuyện? Bị lạc cha mẹ sao?

Lâm Nguyệt nhìn đứa nhỏ trước mặt, nghi hoặc hỏi.

Lần tuyển nhận đệ tử này, Lâm Nguyệt cũng bị sư phụ phái hạ sơn để hỗ trợ. Bận rộn từ sáng đến giờ, nàng đang định nghỉ ngơi một chút thì bắt gặp Hàn Phong đang đứng một mình ở đây. Trời sinh tính nàng thiện lương, tưởng con cái nhà ai đi lạc nên muốn dò hỏi một phen.

Nhìn ánh mắt trong suốt của Lâm Nguyệt, Hàn Phong nỗ lực khống chế tâm tình của bản thân, mở miệng nói:

- Tỷ tỷ, ta là tới gia nhập chiêu sinh của Huyền Thiên Tông.

Lâm Nguyệt nghe nói vậy liền nhẹ nhàng bước tới trước mặt Hàn Phong, cúi đầu nhìn hắn đánh giá rồi nói:

- Tiểu tử, ngươi tên gì?

Hàn Phong trả lời:

- Ta là Hàn Phong.

Lâm Nguyệt khẽ nhẩm lại tên của Hàn Phong hai lần rồi ôn nhu cười nói:

- Có thể nói cho ta biết tại sao ngươi lại ở đây một mình không?

Nghe Lâm Nguyệt hỏi, Hàn Phong liền giải thích một chút, nói hắn chính là ngoại đường đệ tử của Hàn gia Thiên Tinh quốc, bởi vì đắc tội nội đường đệ tử mà trốn tới đây, hiện giờ không có nhà để về.

Dù sao chuyện này cũng không cần giấu diếm, với lại hắn cũng tin tưởng Lâm Nguyệt sẽ không bán đứng hắn. Về sự tình của phụ thân, hắn không có nói vì dù sao Lâm Nguyệt cũng không hỏi!

Nghe thấy Hàn Phong tuổi còn nhỏ như vậy mà tao ngộ thảm như thế, Lâm Nguyệt nhất thời thương xót, trong lòng hạ quyết định giúp đỡ nhỏ này:

- Hàn Phong đúng không? Muốn gia nhập Huyền Thiên Tông thì phải trải qua tỷ thí chọn lọc, có thể nói cho ta biết ngươi hiện tại đấu khí là mấy phẩm không?

- Cơ sở tam phẩm!

Hàn Phong có Tiên Thiên đấu khí trợ giúp nên đã ẩn tàng khí tức và tu vi xuống rất dễ dàng. Trừ khi thực lực đối phương đạt tới Thiên giai nếu không vô pháp thấy rõ tu vi chân thực của hắn.

- Vậy ngươi nên cố gắng lên!

Lâm Nguyệt ôn hoà cổ vũ.

Sau đó, Hàn Phong được Lâm Nguyệt đưa vào trường trắc thí. Hiện trường có vài người chuyên phụ trách trắc thí Huyền Thiên Tông đệ tử.

Hàn Phong muốn tiến vào Huyền Thiên Tông là vì trợ giúp ứng phó tập kích của Tinh Hải Các vài năm sau nên hắn cũng không có triển lộ thực lực chân chính.

Đến lúc hắn lên trắc thí, Lâm Nguyệt đứng một bên cũng nhẹ giọng cổ vũ cho hắn.

Thấy vẻ mặt lo lắng của Lâm Nguyệt, Hàn Phong biết nàng lo lắng mình không qua được trắc thí nên trong lòng rất cảm động. Trong ấn tượng của hắn, sư phụ ở kiếp trước cũng giống như vậy, rất quan tâm hắn, luôn ân cần hỏi han.

Nhưng đối với sự lo lắng của Lâm Nguyệt thì Hàn Phong lại không thêm để ý. Tuy rằng áp chế thực lực xuống Cơ sở tam phẩm nhưng đối với trắc thí của Huyền Thiên Tông hắn đã biết trước, dù sao kiếp trước hắn cũng đã từng là thành viên của Huyền Thiên Tông!

Kết quả tất nhiên là theo dự kiến của Hàn Phong, trắc thí rất nhanh kết thúc. Thành tích do hắn đã tận lực áp chế nên xếp ở hạng trung, thấy kết quả như vậy, Hàn Phong rất thoả mãn, chỉ cần được tuyển vào là tốt rồi.

Lâm Nguyệt thấy Hàn Phong không có biểu tình gì thì tưởng thành tích hắn không tốt nên cảm thấy uể oải, cho nên nàng lên tiếng an ủi:

- Ngươi đừng lo lắng, tuy rằng thành tích ở hạng trung nhưng cũng có thể tiến vào Huyền Thiên Tông, chỉ cần đến lúc đó nỗ lực hơn là có thể mạnh hơn người khác.

Những điều này, Hàn Phong tất nhiên là biết, chẳng qua hắn không có hứng thú mấy với trắc thí, không ngờ lại làm Lâm Nguyệt tưởng lầm là hắn mất tinh thần. Trong lòng hắn cười khổ không thôi, nhưng khi thấy ánh mắt quan thiết của Lâm Nguyệt thì trong lòng hắn lại hạnh phúc dạt dào.

Vì vậy, Hàn Phong giả bộ khờ khạo nói:

- Lâm Nguyệt tỷ, ngươi có thể làm sư phụ của ta không?

Lúc này đến phiên Lâm Nguyệt sắm sọt, bản thân này hiện giờ cũng chỉ mới là Nhân giai lục phẩm, tuy rằng bình thường được sư phụ khen tư chất tốt nhưng nàng từ trước tới giờ chưa hề nghĩ đến việc thu nhận đệ tử.

Nhưng không biết tại sao, khi gặp hài tử trước mặt này, trong lòng nàng lại có cảm giác thân thiết. Do dự một chút rồi nàng nói:

- Tiểu Phong, ngươi muốn làm đồ đệ của ta cũng không phải không được, nhưng ta muốn bảo đảm với sư phụ của ta trước, chỉ cần nàng đồng ý, ta liền có thể làm sư phụ của ngươi.

- Vậy Lâm Nguyệt tỷ quay về nhất định phải nhớ hỏi kỹ nha.

Hàn Phong làm vẻ mặt khờ khạo dãn dò.

- Ha ha, tiểu tử kia, người còn sợ ta lừa ngươi sao!

Lâm Nguyệt cười nói.

Thấy Lâm Nguyệt đáp ứng, trong lòng Hàn Phong kích động còn hơn lúc bá sư kiếp trước. Hắn biết Lâm Nguyệt nhất định sẽ thu hắn làm đệ tử, cũng giống như kiếp trước, thân hình nhỏ bé của hắn đứng lẫn trong đám hài tử nhưng sư phụ không chọn những người khác mà lại chọn hắn vậy.

Có thể đây cũng là một loại duyên phận giữa hắn và Lâm Nguyệt, mặc dù cách nhau hai kiếp nhưng vẫn không thể dứt duyên được.

Về phần sư phụ của nàng có đáp ứng hay không thì với sự hiểu biết từ kiếp trước của hắn là tất nhiên không thành vấn đề.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

20. Chương 20: Lần Thứ Hai Nhập Môn.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trắc thí xong, Hàn Phong được Lâm Nguyệt đưa tới địa điểm nghỉ ngơi của Huyền Thiên Tông. Nhìn thấy các đệ tử Huyền Thiên Tông đang bận rộn xung quanh, trong lòng hắn chợt thấy thân thiết. Tuy rằng những người này kiếp trước cũng không cùng hắn thân quen nhưng coi như có quen biết nhau.

Thời gian Huyền Thiên Tông tuyển nhận đệ tử chỉ có một ngày, vì vậy Hàn Phong đợi không bao lâu thì Lâm Nguyệt cùng các đệ tử Huyền Thiên Tông khác đều trở về. Đương nhiên theo sau bọn họ là một nhóm hài tử tuổi xấp xỉ hắn. Tính cả Hàn Phong và những hài tử đã được nhận từ trước thì năm nay Huyền Thiên Tông có tổng cộng khoảng 20 tân đệ tử.

Sau đó Hàn Phong bị Lâm Nguyệt cầm tay như lôi kéo theo đoàn người trở lại Huyền Thiên Tông.

Trở lại tông môn, Lâm Nguyệt vừa đi vừa giới thiệu cho Hàn Phong:

- Tiểu Phong, đây chính là sơn môn của Huyền Thiên Tông, Huyền Thiên Tông chúng ta ở trên ngọn núi này.

Khoảng khắc hai chân Hàn Phong đạp vào sơn môn, hắn cũng vô pháp áp chế tâm tình của bản thân, bàn tay bị Lâm Nguyệt cầm lấy không ngừng vì kích động mà đổ mồ hôi.

Lâm Nguyệt tưởng hắn do quá khẩn trương nên ôn hoà dỗ dành vài câu.

Dọc theo sơn đạo đi lên, nhìn cảnh vật xung quanh, Hàn Phong cảm thấy vừa quen thuộc vừa xa lạ. Lúc đi đến giữa sườn núi, Hàn Phong nhìn bãi đất trống cỏ mọc thành bụi thì không khỏi nhíu mày “nơi này không phải có một cái lương đình nghỉ chân sao? Tại sao bây giờ không thấy? Chẳng lẽ ký ức của ta có nhầm lẫn?”

Thấy Hàn Phong dờ ra, Lâm Nguyệt quan tâm hỏi thăm:

- Sao thế tiểu Phong?

Hàn Phong chỉ chỉ phía trước nói:

- Ta cảm thấy nơi này nên có một cái lương đình.

Lâm Nguyệt nhìn Hàn Phong khen ngợi:

- Tiểu Phong cũng cảm thấy thế sao, nơi này xác thực nên có một cái lương đình, trong tông cũng đã chuẩn bị xây dựng rồi.

Lúc này Hàn Phong mới nhớ ra là hiện giờ hắc nhập môn sớm hơn so với kiếp trước ba năm, do đó rất nhiều thứ tự nhiên sẽ không giống lúc trước. Những sư huynh đệ cùng nhập môn với hắc kiếp trước bây giờ còn không biết đang ở phương trời nào.

Vì chiếu cố một ít đệ tử thể lực yếu nên đội ngũ đi một chút lại nghỉ, đến tận khi trời tối đen mới lên tới đỉnh núi.

Những tân đệ tử như Hàn Phong liền bị đưa vào trong cái viện lớn nhất, trong viện có rất nhiều gian phòng. Hàn Phong được phân tới một góc tối, sau khi phân phối xong, các sư huynh phụ trách bảo cả đám nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai sẽ có người tới an bài sư phụ và những thứ cần học cho bọn chúng.

Gần 20 hài tử này cả ngày mệt nhọc nên rất nhanh đã tiến vào mộng đẹp. Đương nhiên ngoại trừ Hàn Phong ra, kích động cả một ngày, bây giờ hắc mới có thể từ từ bình tâm trở lại.

Nơi này chính là địa phương hắc sẽ sinh hoạt mấy năm.

Nơi này có tất cả những gì hắc cần bảo vệ.

“Cả đời này ta sẽ không để nơi này biến mất lần nữa.” Hàn Phong thầm nói với bản thân.

Sau đó hắc bắt đầu khoan chân tu luyện.

Sáng sớm hôm sau, qua một đêm tu luyện, dấu khí trong cơ thể Hàn Phong lại tăng trưởng một khoảng lớn, hắc có cảm giác hắc cách Cơ Sở cứu phẩm đã không xa.

Huyền Thiên Tông tuy rằng không được tính là nhất lưu môn phái nhưng của cải phong phú. Mỗi tân đệ tử mới đến đều được phân một gian phòng độc lập. Hàn Phong mở cửa phòng đi ra bên ngoài. Lúc này bên ngoài đã có một đám hài tử đứng từ sớm.

Hàn Phong nhìn sơ qua đã thấy hầu như đã đông đủ, xem ra hắc là người trẻ nhất.

Cho nên khi Hàn Phong xuất hiện đều khiến các hài tử khác chú ý. Dù sao hôm nay cũng là ngày nhập môn đầu tiên, mọi người đều muốn lưu lại ấn tượng tốt cho sư phụ. Mà như Hàn Phong ngủ tới bây giờ mới dậy thì trong mắt chúng hắc chính là một tên không biết cầu tiến.

Nhìn quanh một vòng, hôm qua không nhìn kỹ, lúc này nhìn lại thì mới phát hiện trước mặt đều là những gương mặt quen thuộc. Những người này kiếp trước chính là các sư huynh sư tỷ của hắc.

Nhưng có vài người Hàn Phong có ấn tượng tương đối sâu sắc.

Trong đó có một nam hài vẻ mặt đầy ngạo khí tên là Lục Minh. Ở kiếp trước, tên này ỷ vào tư chất cao, thực lực mạnh nên rất khinh thường các đệ tử đồng môn có thực lực kém.

Hàn Phong là một trong những đối tượng trọng điểm bị hắc đả kích, sư phụ Lâm Nguyệt thương vì hắc mà xuất đầu trách phạt Lục Minh. Điều này khiến Lục Minh ghi hận Lâm Nguyệt. Sau đó vài năm, khi tông môn bị chiếm đoạt, Lục Minh đã trực tiếp quy phục đối phương, cho nên đối với cái chết của Lâm Nguyệt tên Lục Minh này cũng có một phần trách nhiệm.

Lúc này Lục Minh cũng chỉ là một tiểu hài tử, tuổi hơi lớn hơn Hàn Phong một chút. Hàn Phong thầm cười lạnh, hy vọng lần này Lục Minh có thể thành thật một chút, nếu không hắc không ngại cộng sổ cả kiếp này cùng kiếp trước tính luôn một lần.

Ngoại trừ Lục Minh hẳn còn nhận ra mấy người, những người này ở kiếp trước cũng không có làm chuyện ác gì nhưng sau khi tông môn bị chiếm đoạt thì những người này cũng không thấy tung tích cho nên Hàn Phong cũng lười quản bọn chúng, chỉ cần bọn chúng đừng chọc tới hắn là được.

Những chuyện này trong trí nhớ của Hàn Phong ghi khắc rất sâu. Nhưng có một việc hắn không ngờ là trong đám người trước mắt này lại có vài khuôn mặt xa lạ mà kiếp trước hắn chưa hề gặp qua.

Nhưng ngẫm lại thì chính hắn cũng có mặt ở đây sớm hơn ba năm so với kiếp trước, nên cũng không có gì lạ.

Trong lúc Hàn Phong quan sát bọn chúng thì bọn chúng cũng quan sát hắn.

Lục Minh hiện tại thực lực là Cơ Sở thất phẩm, thấy Hàn Phong chỉ có Cơ Sở tam phẩm, khoe miệng hắn liền nhếch lên vẻ khinh thường, trên mặt lộ ra vẻ cao ngạo. Cũng không kỳ quái vì trong đám hài tử ở đây thực lực của hắn là tối cao nên trong lòng cũng có chút đắc ý.

Những người còn lại nhìn Hàn Phong vài lần rồi cũng quay đầu đi chỗ khác không để ý tới hắn nữa, mà Hàn Phong cũng không thèm để ý.

Rất nhanh từ bên ngoài đi vào một số người, những người này Hàn Phong có nhận biết, đại bộ phận đều là Huyền Thiên Tông nhị đại đệ tử, tuổi tầm 30 40, những người này về sau sẽ là sư phụ của đám nhóc đứng đây.

Quả nhiên, cả đám nhóc đều bị mấy người này dẫn ra bên ngoài.

Đến cuối cùng chỉ còn lại một mình Hàn Phong ngồi trong tiểu viện. Nếu đổi thành hài tử khác sợ là sẽ cảm thấy rất bất lực và sa sút tinh thần nhưng Hàn Phong vẻ mặt vẫn thản nhiên, bởi vì trong lòng hắn biết một lát nữa sư phụ sẽ tới tìm hắn.

Đang lúc suy nghĩ thì Lâm Nguyệt từ bên ngoài bước vào.

Hàn Phong vừa thấy Lâm Nguyệt liền cười nói:

- Sư phụ bắt đồ nhi phải chờ lâu quá a, nếu người còn không đến ta tưởng rằng mình đã bị vứt bỏ ở đây rồi.
- Tiểu hoạn đầu, người làm sao biết ta sẽ là sư phụ của người, chưa gì đã trách mắng ta!

Lâm Nguyệt buồn cười nhìn Hàn Phong nói.

Hàn Phong nháy mắt mấy cái nói:

- Ngày hôm qua, trước khi người rời đi đã nói hôm nay ta phải ở trong viện này chờ sư phụ tới an bài. Mà ta chờ ở đây cả nửa ngày mới thấy Lâm Nguyệt tỷ tới tìm ta. Vậy thì chắc chắn tỷ là sư phụ của ta rồi!

Nghe Hàn Phong nói xong, Lâm Nguyệt nhin không được bóp mũi hắn nói:

- Không ngờ người cũng có chút thông minh, như vậy cũng đoán được.

Đêm qua Lâm Nguyệt trở về liền tìm sư phụ nàng, nhưng lúc đó sư phụ nàng đang tu luyện nên nàng phải chờ tới sáng sớm hôm nay mới nói chuyện muốn thu Hàn Phong làm đồ đệ với sư phụ nàng được. Sư phụ của nàng nghe nàng nói tuy rằng muốn nàng toàn tâm vào tu luyện chứ không phải vướng bận vào chuyện này nhưng do nàng không nhẽo quá nên cuối cùng cũng không thể làm gì khác là gật đầu đồng ý.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

21. Chương 21: Âm Thầm Chỉ Điểm

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Vì vậy nên hiện giờ Lâm Nguyệt mới tới đây.

- Hảo, tiểu Phong, bắt đầu từ giờ ngươi chính là đồ đệ của ta, sư phụ như ta cũng không có thứ gì tốt, chuỗi linh tê bảo kiếm này coi như là quà bái sư đi!

Nói xong, Lâm Nguyệt đưa thanh kiếm trong tay cho Hàn Phong.

Hàn Phong hai tay tiếp nhận, cảm thụ thanh kiếm trong tay, hắn không khỏi nhớ tới kiếp trước.

Khi đó hắn vừa mới gia nhập Huyền Thiên Tông, quà gặp mặt của sư phụ cũng chính là thanh kiếm này. Tuy rằng nó cũng không phải là tuyệt thế thần binh, mặc dù hắn sau khi bước vào Thiên giai cảnh giới đã tiếp xúc qua rất nhiều thần binh lợi khí nhưng trong lòng hắn vẫn cảm thấy chỉ có chuỗi kiếm này mới là tốt nhất!

Cho dù lúc ở động phủ của Chấn Phi nhìn thấy hai thanh tuyệt thế thần binh thì tâm tình hắn cũng không kích động như lúc nhận thanh kiếm này!

Tới Huyền Thiên Tông một tuần, trừ ngày đầu tiên bị Lâm Nguyệt kéo đi khắp nơi xem một vòng để quen thuộc hoàn cảnh thì những ngày còn lại Hàn Phong đều đắm chìm trong tu luyện.

Lâm Nguyệt là lần đầu tiên làm sư phụ, hơn nữa nàng còn có cảm giác thân thiết khó hiểu với Hàn Phong cho nên đối với tên đồ đệ này nàng rất quan tâm. Sáng sớm mỗi ngày đều đến đốc thúc hắn tu luyện, đồng thời không ngại cùng hắn đối chiêu.

Bởi vì Hàn Phong ẩn dấu thực lực, bên ngoài chỉ thể hiện là Cơ Sở tam phẩm cho nên với thực lực như vậy đặt trong Huyền Thiên Tông chỉ thuộc tầng thấp nhất, ngay cả luyện khí và luyện được học đồ so với hắn cũng mạnh hơn.

Do đó để trợ giúp Hàn Phong nâng cao thực lực, Lâm Nguyệt cũng tận tâm tận lực. Ở ngày thứ ba Hàn Phong nhập môn nàng đã mang đến đủ loại đan dược hy vọng có thể giúp hắn.

Sáng sớm hôm nay, Lâm Nguyệt như thường lệ tới tìm Hàn Phong, thuận tiện đưa đan dược đêm qua luyện chế được cho hắn.

- Đây là?

Hàn Phong có chút nghi hoặc hỏi Lâm Nguyệt.

- Đây là ngưng thần tụ lực đan mà tối qua ta luyện chế, sau khi ăn nó, tu luyện sẽ có hiệu quả tốt lắm.

Lâm Nguyệt giải thích.

Nhìn mai đan dược nhỏ nhỏ trong tay, Hàn Phong có chút buồn cười. Ngưng thần tụ lực đan này cũng xem như là một loại đan dược thông thường, nhưng luyện chế khá phức tạp.

Vì vậy có rất ít luyện dược sư lãng phí thời gian và dược liệu để luyện chế loại đan dược này. Nhất là luyện dược đại sư như Hàn Phong càng không để vào mắt. Nhưng hắn không ngờ Lâm Nguyệt vì hắn lại cố ý đi luyện chế viên đan dược này.

Kỳ thực cũng không thể nói ngưng thần tụ lực đan này hiệu quả không tốt, chẳng qua đan dược này chỉ đối với võ giả dưới Cơ Sở ngũ phẩm mới có tác dụng. Mà bình thường, chỉ cần một người bắt đầu từ bảy tuổi tu luyện thì chỉ cần đấu khí tích súc bốn năm năm sau là có thể đạt được Cơ Sở ngũ phẩm. Bên cạnh đó, độ tuổi này thân thể trưởng thành rất nhanh cho nên tốc độ tu luyện khá nhanh, đạt tới ngũ phẩm cũng không có gì khó. Mà loại tư chất như Hàn Phong thì chỉ có thể nói là ngàn năm khó gặp!

Đương nhiên nếu viên đan dược này là do người khác luyện chế, Hàn Phong sẽ xem thường nhưng đây là do Lâm Nguyệt cố ý vì hắn luyện chế. Cho nên trong mắt hắn, giá trị của nó không thua Hồi Thiên Tái Tạo đan mà hắn luyện chế cho phụ thân.

- Tiểu Phong, ngươi sao thế? Nhanh ăn đan dược rồi tu luyện đi, ta sẽ đứng một bên nhìn.

Lâm Nguyệt thấy Hàn Phong ngơ ngác nhìn mình thì tưởng hắn chưa thấy qua loại đan dược này nên thúc giục.

Hành động của Lâm Nguyệt khiến Hàn Phong rất cảm động, hắn rất yêu thích cảm giác này. Nhớ kiếp trước, sự phụ luôn quan tâm giúp đỡ hắn như thế này, chẳng qua khi đó hắn thực sự quá vô dụng, cô phụ sự hi vọng của nàng, thậm chí cuối cùng còn trở mặt nhìn nàng chết mà không thể làm gì.

Nhìn Lâm Nguyệt, Hàn Phong âm thầm thề: “Cả đời này dù có chuyện gì cũng nhất định phải bảo vệ sự phụ an toàn. ”

Hắn không nói thêm điều gì, một ngụm nuốt viên đan dược rồi khoanh chân ngồi xuống tu luyện.

Lâm Nguyệt thấy Hàn Phong bắt đầu tu luyện thì ngồi một bên lẳng lặng chờ.

Tuy rằng với thực lực chân chính của Hàn Phong thì viên đan dược này không có nhiều tác dụng với hắn nhưng tốt xấu gì kiếp trước hắn cũng là luyện được tông sư, hơn nữa kinh nghiệm tu luyện phong phú, tự nhiên biết phải làm sao để được hiệu quả của viên thuốc phát huy lớn nhất.

Một lúc lâu sau, sau khi từ trong tu luyện tỉnh lại, thấy Lâm Nguyệt đang trợn mắt nhìn mình, ánh mắt của nàng đầy quan tâm khiến Hàn Phong rất cảm động.

- Thế nào? Hiệu quả ra sao?

Lâm Nguyệt có chút vội vàng hỏi.

Hàn Phong cười nói:

- Đệ tử cảm giác đầu khí tăng trưởng không ít.

Nghe vậy, Lâm Nguyệt mỉm cười hài lòng. Nàng nghĩ, chỉ cần Hàn Phong có chút tiến bộ thì những nỗ lực của nàng đã không uổng phí, về phần đầu khí của Hàn Phong tăng bao nhiêu thì nàng hoàn toàn không chú ý.

Thấy nụ cười phát ra từ nội tâm của Lâm Nguyệt, Hàn Phong chợt có suy nghĩ có lẽ kiếp trước nàng cho hắn cảm giác giống như mẹ cho nên hắn rất y lại vào nàng. Mà kiếp này, Hàn Phong lại cảm giác nàng có thêm hương vị tuổi trẻ, nhìn kỹ mới phát hiện nàng rất xinh đẹp, nhất là khi nàng cười như bây giờ, càng mê người. Đây có lẽ cũng do tâm địa nàng đơn thuần.

- Sư phụ, người thật xinh đẹp!

Hàn Phong vô thức nói, sau đó mới giật mình xấu hổ tự trách. Người trước mặt dù sao cũng là sư phụ của hắn.

Nghĩ vậy nên hắn không khỏi lo lắng nhìn Lâm Nguyệt. Ai ngờ Lâm Nguyệt nghe hắn tán thưởng thì đôi mắt cười híp lại như hình trăng lưỡi liềm, nàng vừa cười vừa nói:

- Ha ha, tiểu gia hỏa ngươi cũng biết cái gì gọi là xinh đẹp sao!

Những lời này khiến Hàn Phong phiền muộn không thôi. Nhưng lại không có cách nào phản bác, ai biểu thân thể hắn hiện giờ chỉ là của một hài tử mười tuổi! Nhưng cũng may là như vậy, nếu đổi thành kẻ khác nói như thế thì sớm đã bị Lâm Nguyệt đâm cho một kiếm rồi!

Sau đó, Lâm Nguyệt lại kéo Hàn Phong ra ngoài muốn so chiêu. Trên thực tế, hai người chỉ dùng võ kỹ tỷ thí, không dùng đấu khí. Ý định của Lâm Nguyệt rõ ràng là muốn giúp Hàn Phong đề cao thực lực.

Mà đối với các chiêu thức của Lâm Nguyệt, Hàn Phong ngay cả nhắm mắt lại cũng có thể nghĩ ra rất nhiều cách phá giải.

Đây cũng không phải do thực lực Lâm Nguyệt quá kém mà do ánh mắt của Hàn Phong rất cao. Tuy hiện tại hắn không còn là Thiên giai võ giả nhưng cảnh giới tu vi và kinh nghiệm thì vẫn còn. Cộng thêm với kiếp trước xem qua các loại cao giai võ kỹ nhiều không kể xiết, cho nên võ kỹ mà Lâm Nguyệt sử dụng trở nên tầm thường trong mắt hắn.

Đương nhiên nếu hai người dùng đấu khí thì mặc dù Hàn Phong có biết cách phá giải chiêu thức nhưng đấu khí theo không kịp ánh mắt của hắn thì cũng vô dụng.

Hai người tỷ thí một lúc lâu, Lâm Nguyệt mới cảm thấy mỹ mãn thu hồi vũ khí. Trong lòng có một cảm kỳ quái là mỗi lần cùng đồ đệ tỷ thí xong bản thân đối với các chiêu thức lại có lý giải sâu hơn, một số chỗ trong chiêu thức bình thường không thể vận dụng liền lạc thì hiện tại lại có thể sử dụng rất thoải mái, cho nên nàng rất kinh ngạc.

Kỳ thực nàng đâu biết rằng đây là do Hàn Phong cố ý mượn tỷ thí ngầm chỉ điểm võ kỹ cho nàng. Đương nhiên Hàn Phong làm rất bí mật nên với ánh mắt hiện tại của Lâm Nguyệt làm sao có thể nhận ra được.

Sau khi Lâm Nguyệt rời đi, Hàn Phong dự định trở về phòng tiếp tục tu luyện, hắn mơ hồ cảm giác đấu khí đã tiếp cận bình cảnh, tùy thời đều có thể trùng kích Cơ Sở cứu phẩm.

Lúc này, bên ngoài sân có tiếng ồn, sau đó một đám người đi vào. Hàn Phong liếc mắt nhìn qua thì thấy người đi đầu trước chính là Lục Minh, trong mắt hắn liền chột hiện một tia lãnh ý.

Ấn oán của Hàn Phong và Lục Minh kiếp trước sợ là có nói cả một ngày một đêm cũng không hết. Kiếp trước nếu như không phải Lục Minh bán đứng, sự phụ sao có thể bị Tinh Hải Các thiếu chủ coi trọng để kết quả phải tự sát.

Nếu lão thiên đã cho hắn sống lại kiếp này thì hắn tất nhiên sẽ ngăn cản tất cả những chuyện này. Còn về phần Lục Minh, chỉ cần có cơ hội hắn nhất định sẽ giáo huấn một trận thích đáng.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

22. Chương 22: Bạn Cũ Đoàn Tụ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trong đám người kia cũng có người phát hiện Hàn Phong, liền lập tức thấp giọng nói gì đó với Lục Minh. Sau đó Lục Minh liền hướng chỗ Hàn Phong nhìn lại. Tuy rằng khoảng cách hai bên còn khá xa nhưng Hàn Phong vẫn có thể thấy vẻ mặt cười quỷ dị của Lục Minh. Sau đó cả đám liền đi qua bên này.

-Ồ, đây không phải là Hàn Phong sao? Sao lại một mình ở chỗ này? phụ của ngươi đâu?

Đám người Lục Minh tới trước mặt Hàn Phong, Lục Minh trêu chọc nói.

Hàn Phong nhìn cảnh này thì trong lòng rõ ràng biết là đối phương cố ý tới gây phiền toái.

Quả nhiên, không chờ Hàn Phong mở miệng, người bên cạnh Lục Minh nói tiếp:

- Có phải là sự phụ xinh đẹp của ngươi thấy người quá dốt nên ghét bỏ người? Ha ha ha.

Con mắt Hàn Phong nheo lại nhìn về phía người nói chuyện, người này Hàn Phong cũng nhận biết, hắn là Mã Tử Lăng. Kiếp trước tên này chuyên môn cấu kết với Lục Minh làm chuyện xấu, thường xuyên khi dễ các đồng môn thực lực kém hơn.

Lời Mã Tử Lăng vừa nói ra, lập tức cả đám phía sau liền cười vang phụ họa.

Lục Minh mặc dù không cười nhưng trong mắt hắn lại hiện lên vẻ đùa cợt.

Nhàn nhạt nhìn đám nhóc trước mắt, đứa lớn nhất tuổi cũng không quá mười lăm mười sáu, nhỏ nhất cũng cỡ tuổi Hàn Phong. Mà thực lực đều từ Cơ Sở ngũ phẩm đến lục phẩm, chỉ có Lục Minh là Cơ Sở thất phẩm. Thảo nào, mặc dù tuổi của Lục Minh không lớn lắm nhưng lại có thể khiến đám người này như thiên lôi sai đâu đánh đó.

Chờ cả đám cười cho đã, Lục Minh mới phát tay ra hiệu mọi người yên lặng rồi nói:

- Tử Lăng sao lại nói như vậy với Hàn Phong, mọi người đều là đồng môn, hắn là phải giúp đỡ nhau chứ, người nói có đúng không? Hàn Phong sư đệ?

- Đương nhiên!

Hàn Phong biết rõ tên này cũng không có tốt như vậy, nhưng hắn cũng chẳng quan tâm, cứ thản nhiên đáp.

Thấy Hàn Phong đồng tình, Lục Minh gật đầu tiếp tục nói:

- Đã như vậy, vì trợ giúp Hàn Phong sư đệ tu luyện, không bằng chúng ta cùng với hắn luận bàn một chút, các người thấy thế nào?

- Đây là tất nhiên, việc trợ giúp đồng môn như thế này ta thích làm nhất!

- Đúng vậy, đúng vậy! Hàn Phong học đệ vẫn còn là Cơ Sở tam phẩm, mọi người nên xuất ra chút lực giúp hắn.

Lục Minh chỉ nói mấy câu, cả đám đằng sau liền liên tục phụ hoạ không ngừng.

Mà đương sự là Hàn Phong này giờ trên mặt vẫn không hề có biểu tình gì, chẳng qua trong mắt hắn thoáng hiện vẻ đùa cợt rồi rất nhanh biến mất. Hành vi của đám người này trong mắt hắn rất là ấu trĩ. Hắn dĩ nhiên không sợ bọn chúng, nhưng hắn cũng không muốn bại lộ thực lực quá sớm. Như vậy sẽ đưa tới những người quan tâm không cần thiết, rất không hợp ý hắn. Hắn vốn là đến để trợ giúp sư môn vượt qua nguy cơ, thuận tiện ôn lại cảm giác ám áp ngày xưa, nhất là đối với sư phụ luôn cẩn thận quan tâm chiếu cố hắn. Cho nên hắn không muốn phá vỡ sự yên tĩnh hiện tại.

Trong khi Hàn Phong đang cau mày nghĩ biện pháp thì từ xa truyền đến một tiếng quát nhẹ. Nghe thanh âm này, Hàn Phong nhất thời mừng rỡ.

- Các người đang làm cái gì đó?

Nguyên lai là Lâm Nguyệt đã đi rồi quay trở lại.

Hàn Phong đang lo lắng làm sao để không bại lộ thực lực mà vẫn có thể giải quyết được tình huống này thì không ngờ sư phụ lại xuất hiện đúng lúc. Như vậy thì sự tình liền dễ dàng hơn nhiều. Do đó hắn vội vàng hô to:

- Sư phụ!

Nghe Hàn Phong gọi nàng, Lâm Nguyệt lo lắng xảy ra việc ngoài ý muốn nên vội vàng hướng chỗ hắn đi tới. Khi phát hiện Hàn Phong hoàn hảo không bị tổn hại gì đứng ở đó thì nàng mới thả lỏng tâm tình, rồi nghi hoặc nhìn đám Lục Minh đang vây quanh Hàn Phong. Cặp lông mi xinh đẹp khẽ nhúc nhích, thanh âm có chút băng lãnh hỏi:

- Các người ở chỗ này làm cái gì?

Lục Minh thấy Lâm Nguyệt đến thì trong lòng không khỏi căng thẳng, hắn khẽ trừng mắt nhìn Hàn Phong đang đứng sau lưng Lâm Nguyệt rồi nói:

- Lâm Nguyệt sư thúc, chẳng qua chúng ta cùng Hàn Phong sư đệ chào hỏi mà thôi. Đang định rời đi, nếu người có việc tìm Hàn Phong sư đệ thì chúng ta sẽ không quấy rầy nữa.

Nói xong, không chờ Lâm Nguyệt tiếp tục tra hỏi liền dẫn cả đám rời đi.

Thấy đám người kia đi xa, Lâm Nguyệt xoay người nhìn Hàn Phong, quan tâm hỏi:

- Tiểu Phong, người không sao chứ? Mấy tên tiểu tử vừa rồi có khi dễ người không?

Hàn Phong lắc đầu nói:

- Không có gì, bọn họ thực sự chỉ cùng đệ tử chào hỏi. Đệ tử lại không trêu chọc họ, bọn họ sao lại tìm đệ tử gây phiền phức?

Vừa rồi lúc Lục Minh gần đi liền dùng ánh mắt đó nhìn hắn, ý tứ hắn đương nhiên hiểu là muốn hắn phải thức thời một chút, nếu chuyện vừa rồi lộ ra thì nhất định hắn sẽ không có kết quả tốt.

Mà Hàn Phong cũng rất phối hợp không nói gì, không phải là hắn sợ bọn chúng mà không muốn để Lâm Nguyệt lo lắng quá nhiều, dù sao chỉ bằng đám nhóc kia thì không biết là ai khi dễ ai!

Lâm Nguyệt lại dò hỏi hần vài câu, thấy hần không có việc gì cũng không tiếp tục hỏi nữa. Nàng sợ dĩ vãng đi lại quay trở lại là do nàng quên nói một việc với hần.

- Bắt đầu từ ngày mai, toàn bộ tân nhập đệ tử đều phải vào Huyền Thiên các tiếp nhận huấn luyện.

Hàn Phong tất nhiên biết việc này nên khi nghe Lâm Nguyệt nói cũng không cảm thấy kinh ngạc, liền gật đầu biểu thị đã hiểu. Sau đó Lâm Nguyệt dặn dò hần vài câu rồi sau đó lại rời đi.

Ngày hôm sau, Hàn Phong từ sớm liền đi tới Huyền Thiên các, lúc này Lâm Nguyệt đã đứng ở bên ngoài chờ hần từ lâu. Thấy hần đến liền gấp gấp bước tới gấp giọng nói:

- Tiểu Phong, sao trễ như vậy? Những người khác đều đã đi vào, chỉ còn lại mỗi mình ngươi, mau đi vào đi. Nếu không phải vừa rồi sư phụ tìm ta thì ta đã đi tìm ngươi rồi.

Nghe vậy, Hàn Phong hơi ngạc nhiên, chẳng lẽ hần nhớ nhầm? Hần nhớ kỹ lúc này đi vào Huyền Thiên các vẫn còn sớm mà. Nhưng sau đó hần liền phản ứng, trong trí nhớ của hần là tại kiếp trước, kiếp này hần nhập môn sớm hơn ba năm nên có nhiều thứ có biến hoá một chút. Xem ra lần sau làm chuyện gì cũng nên hỏi rõ ràng trước.

Khi hần còn đang miên man suy nghĩ thì Lâm Nguyệt đã kéo hần đi vào Huyền Thiên các. Sau đó nàng nói khẽ với hần:

- Tiểu Phong, mọi người đều đã vào trong tu luyện, ngươi đi vào đi, không nên tạo tiếng động quá lớn, ta còn có chuyện, tối nay sẽ tới tìm ngươi, ngươi nên chú ý một chút.

Hàn Phong gật đầu, nhìn bóng lưng Lâm Nguyệt biến mất trong tầm mắt hần mới hướng bên trong đi vào.

Huyền Thiên các chính là địa phương để Huyền Thiên Tông đệ tử bình thường dùng để tu luyện, cùng một loại với võ đường của Hàn gia. Bên trong cất giấu đều là các loại tâm pháp vũ kỹ của Huyền Thiên Tông để các đệ tử tu tập.

Đương nhiên, trong này cũng có chút quy củ. Huyền Thiên các có tổng cộng ba tầng, mỗi một tầng đều có các loại tâm pháp và vũ kỹ bất đồng. Từ dưới đi lên, tầng trên sẽ có tâm pháp và vũ kỹ cao cấp hơn sơ với tầng dưới.

Mà chỉ cần đạt được điều kiện đấu khí tương ứng là có thể thuận lợi tiến lên.

Một lần nữa đứng trong Huyền Thiên các, Hàn Phong có chút cảm khái, kiếp trước hần vẫn luôn muốn bước vào tầng thứ hai, đáng tiếc đến khi môn phái vị đoạt mất cũng vẫn không thể đạt được nguyện vọng này.

Tuy rằng hiện giờ trong đầu hần các loại võ học đều cao hơn các tâm pháp và vũ kỹ của Huyền Thiên Tông rất nhiều nhưng trong lòng hần vẫn có một tia chờ mong với tầng thứ hai này.

Đi vào Huyền Thiên các, Hàn Phong vọng nhìn lên, quả nhiên tân nhập môn đệ tử đều đã đến đông đủ.

Khi Hàn Phong tới, tuy rằng đã cố ý bước nhẹ nhưng dù sao hần cũng là người trẻ nhất nên muốn người khác không chú ý tới thì rất khó. Trùng mắt nhìn Hàn Phong đang đứng sau lưng Lâm Nguyệt rồi nói:

- Lâm Nguyệt sư thúc, chẳng qua chúng ta cùng Hàn Phong sư đệ chào hỏi mà thôi. Đang định rời đi, nếu người có việc tìm Hàn Phong sư đệ thì chúng ta sẽ không quấy rầy nữa.

Nói xong, không chờ Lâm Nguyệt tiếp tục tra hỏi liền dẫn cả đám rời đi.

Thấy đám người kia đi xa, Lâm Nguyệt xoay người nhìn Hàn Phong, quan tâm hỏi:

- Tiểu Phong, ngươi không sao chứ? Mấy tên tiểu tử vừa rồi có khi dễ ngươi không?

Hàn Phong lắc đầu nói:

- Không có gì, bọn họ thực sự chỉ cùng đệ tử chào hỏi. Đệ tử lại không trêu chọc họ, bọn họ sao lại tìm đệ tử gây phiền phức?

Vừa rồi lúc Lục Minh gần đi liền dùng ánh mắt đó nhìn hần, ý tứ hần đương nhiên hiểu là muốn hần phải thức thời một chút, nếu chuyện vừa rồi lộ ra thì nhất định hần sẽ không có kết quả tốt.

Mà Hàn Phong cũng rất phối hợp không nói gì, không phải là hấn sợ bọn chúng mà không muốn để Lâm Nguyệt lo lắng quá nhiều, dù sao chỉ bằng đám nhóc kia thì không biết la ai khi dễ ai!

Lâm Nguyệt lại dò hỏi hấn vài câu, thấy hấn không có việc gì cũng không tiếp tục hỏi nữa. Nàng sở dĩ vừa đi lại quay trở lại là do nàng quên nói một việc với hấn.

- Bắt đầu từ ngày mai, toàn bộ tân nhập đệ tử đều phải vào Huyền Thiên các tiếp nhận huấn luyện.

Hàn Phong tất nhiên biết việc này nên khi nghe Lâm Nguyệt nói cũng không cảm thấy kinh ngạc, liền gật đầu biểu thị đã hiểu. Sau đó Lâm Nguyệt dặn dò hấn vài câu rồi sau đó lại rời đi.

Ngày hôm sau, Hàn Phong từ sớm liền đi tới Huyền Thiên các, lúc này Lâm Nguyệt đã đứng ở bên ngoài chờ hấn từ lâu. Thấy hấn đến liền gấp gấp bước tới gấp giọng nói:

- Tiểu Phong, sao trễ như vậy? Những người khác đều đã đi vào, chỉ còn lại mỗi mình ngươi, mau đi vào đi. Nếu không phải vừa rồi sư phụ tìm ta thì ta đã đi tìm ngươi rồi.

Nghe vậy, Hàn Phong hơi ngạc nhiên, chẳng lẽ hấn nhờ nhầm? Hấn nhớ kỹ lúc này đi vào Huyền Thiên các vẫn còn sớm mà. Nhưng sau đó hấn liền phản ứng, trong trí nhớ của hấn là tại kiếp trước, kiếp này hấn nhập môn sớm hơn ba năm nên có nhiều thứ có biến hoá một chút. Xem ra lần sau làm chuyện gì cũng nên hỏi rõ ràng trước.

Khi hấn còn đang miên man suy nghĩ thì Lâm Nguyệt đã kéo hấn đi vào Huyền Thiên các. Sau đó nàng nói khẽ với hấn:

- Tiểu Phong, mọi người đều đã vào trong tu luyện, ngươi đi vào đi, không nên tạo tiếng động quá lớn, ta còn có chuyện, tối nay sẽ tới tìm ngươi, ngươi nên chú ý một chút.

Hàn Phong gật đầu, nhìn bóng lưng Lâm Nguyệt biến mất trong tầm mắt hấn mới hướng bên trong đi vào.

Huyền Thiên các chính là địa phương để Huyền Thiên Tông đệ tử bình thường dùng để tu luyện, cùng một loại với võ đường của Hàn gia. Bên trong cất giấu đều là các loại tâm pháp vũ kỹ của Huyền Thiên Tông để các đệ tử tu tập.

Đương nhiên, trong này cũng có chút quy củ. Huyền Thiên các có tổng cộng ba tầng, mỗi một tầng đều có các loại tâm pháp và vũ kỹ bất đồng. Từ dưới đi lên, tầng trên sẽ có tâm pháp và vũ kỹ cao cấp hơn sơ với tầng dưới.

Mà chỉ cần đạt được điều kiện đấu khí tương ứng là có thể thuận lợi tiến lên.

Một lần nữa đứng trong Huyền Thiên các, Hàn Phong có chút cảm khái, kiếp trước hấn vẫn luôn muốn bước vào tầng thứ hai, đáng tiếc đến khi môn phái vị đoạt mất cũng vẫn không thể đạt được nguyện vọng này.

Tuy rằng hiện giờ trong đầu hấn các loại võ học đều cao hơn các tâm pháp và vũ kỹ của Huyền Thiên Tông rất nhiều nhưng trong lòng hấn vẫn có một tia chờ mong với tầng thứ hai này.

Đi vào Huyền Thiên các, Hàn Phong vọng nhìn lên, quả nhiên tân nhập môn đệ tử đều đã đến đông đủ.

Khi Hàn Phong tới, tuy rằng đã cố ý bước nhẹ nhưng dù sao hấn cũng là người trẻ nhất nên muốn người khác không chú ý tới thì rất khó.

Lúc hấn đang chuẩn bị tìm chỗ ngồi xuống thì bên tai nghe tiếng người nào đó gọi hấn.

- Hàn Phong sư đệ.

Hàn Phong nghi hoặc xoay người lại thì thấy một đám người hướng chỗ hấn đi tới. Hấn hơi kinh ngạc nhưng với trí nhớ của kiếp trước, Hàn Phong biết đám người này tâm địa cũng không xấu cho nên hấn dừng bước lại gật đầu xem như chào hỏi.

Đám người kia tổng cộng có năm người, đều là đệ tử cùng nhập môn với Hàn Phong. Người vừa gọi tên hấn là Mạnh Hùng, kiếp trước chính là sư huynh của Hàn Phong nhưng hiện tại thì bối phận ngang nhau.

Mạnh Hùng đi tới trước mặt Hàn Phong, cười nói:

- Hàn Phong sư đệ, bình thường rất ít gặp người, tất cả mọi người đều là đồng môn, cũng nên giao lưu với nhau chứ.

Nghe Mạnh Hùng nói, Hàn Phong mới nhớ ra là mấy ngày nay hắn không tu luyện thì cũng so chiêu với Lâm Nguyệt, đúng là không có thời gian giao lưu với các bạn đồng môn. Đương nhiên đám Lục Minh thì không tính.

Nghĩ vậy, Hàn Phong có chút xấu hổ nói:

- Xấu hổ quá, mấy ngày trước bận rộn tu luyện cho nên chưa ra mắt các vị sư huynh tỷ muội được. Rất hân hạnh gặp mọi người.

Nghe Hàn Phong giải thích, Mạnh Hùng nhếch miệng cười nói:

- Ta là Mạnh Hùng, tên mập mập đằng sau ta gọi là Đoạn Nhạc, bình thường không thích tu luyện chỉ thích ăn.

- Ăn là một loại hưởng thụ, tên to con như ngươi suốt ngày chỉ biết đánh đánh giết giết thì biết cái gì.

Mập mập Đoạn Nhạc đứng đằng sau bắt mắt nói.

Không để ý tới mập mập nói, Mạnh Hùng vỗ vỗ ngực nói:

- Hàn Phong sư đệ, về sau có chuyện gì cứ tới tìm ta, ai khi dễ ngươi liền nói cho ta, ta sẽ giúp ngươi giáo huấn kẻ đó.

Hàn Phong nhìn cảnh này không khỏi cười rộ lên. Lúc này Mạnh Hùng chỉ khoảng mười bốn, mười lăm tuổi, khuôn mặt hơi có chút thô cuồng, nhìn qua khá giống thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi. Hàn Phong nhìn kỹ thì thực lực của Mạnh Hùng hẳn là Cơ Sở lục phẩm.

Hàn Phong nhớ rõ ràng, ở kiếp trước lúc hắn mới nhập môn, Mạnh Hùng thường chiếu cố hắn. Khi đó hình dạng hắn cũng ngây ngô như hiện tại, nhưng lại rất chân chất. Đáng tiếc khi môn phái bị chiếm đoạt lại chết dưới tay của tên thiếu chủ Tinh Hải các.

Hàn Phong còn chưa nói gì thì Đoạn Nhạc liền mở miệng cười mắng:

- Ta nói này Mạnh Hùng, đã nói bao nhiêu lần, ngươi có thể đừng mở miệng là cứ đánh đánh giết giết được không?

Mạnh Hùng nghe Đoạn Nhạc nói như thế thì nhất thời có chút xấu hổ, ha ha cười.

Thấy bộ dáng ngây ngô của Mạnh Hùng, trong lòng Hàn Phong thầm nói sẽ không để người bên cạnh mình gặp chuyện bất hạnh nữa.

Tiếp theo Đoạn Nhạc chỉ một nữ hài từ đứng bên cạnh nói:

- Vị này gọi là Triệu Lâm Lâm, bình thường rất ít nói chuyện, chủ yếu là do nàng hơi nhát, gặp chuyện gì cũng đỏ mặt, nên ngại nói chuyện.

Sau đó Đoạn Nhạc cũng giới thiệu hai gã nam hài còn lại, hai người phân biệt là Tôn Hàm và Thạch Viễn Bang.

Hàn Phong đều cùng bọn họ chào hỏi, tiểu cô nương gọi là Triệu Lâm Lâm quả nhiên lá gan rất nhỏ. Hàn Phong chỉ liếc nhìn nàng có một cái, còn chưa kịp nói chuyện thì nàng đã xấu hổ cúi đầu, hai bên tai đỏ lên.

Thấy cảnh này, Hàn Phong cũng chỉ có thể lắc đầu, Đoạn Nhạc đứng bên cạnh cũng lắc đầu liên tục.

Kỳ thực mấy người Hàn Phong kiếp trước cũng coi như quen thuộc, lần này tụ họp cùng nhau khiến Hàn Phong cảm khái không thôi.

Tất cả mọi người đều là thiếu niên, thêm Hàn Phong cố ý kết giao nên cả đám rất nhanh đã thân. Ngay cả Triệu Lâm Lâm hay xấu hổ cũng thỉnh thoảng cùng Hàn Phong nói vài câu, nhưng đều là Hàn Phong hỏi và nàng trả lời.

Trong khi nói chuyện, Hàn Phong cũng biết được tu vi của mấy người này. Ngoài trừ Mạnh Hùng thì những người khác đều là Cơ Sở ngũ phẩm, Triệu Lâm Lâm yếu nhất đạt tới tứ phẩm, mặc dù vậy cũng “cao” hơn Hàn Phong nhất phẩm. Có thể nói trong cả đám thì thực lực Hàn Phong là thấp nhất, đương nhiên chỉ là biểu hiện bên ngoài.

Mấy người đang nói chuyện vui vẻ thì đột nhiên bên tai truyền tới một giọng nói đùa cợt.

- Ồ, thì ra đều ở đây, còn có thêm nhiều thành viên mới, không tệ lắm! Đáng tiếc phế vật cũng chỉ có thể hoà với phế vật! Lúc trước là tổ năm tên phế vật thì hiện giờ cải biến thành to sáu tên phế vật.

Thanh âm này vừa truyền vào tai liền cắt đứt cuộc nói chuyện của đám người Hàn Phong.

Hàn Phong nhìn lại thì ra là Lục Minh, “Đúng là âm hồn bất tán. ” Hàn Phong có chút cảm khái lắm lắm.

Mạnh Hùng nghe vậy liền đứng lên, vẻ mặt phẫn nộ nhìn chằm chằm Lục Minh nói:

- Lục Minh, ngươi nói cái gì?

- Không có gì, chỉ là nói đến vài tên phế vật thôi.

Lúc này, trong Huyền Thiên các cũng chỉ có hai mươi mấy tân đệ tử, vừa thấy bên này có chuyện, thì những tân đệ tử cách đó không xa cũng ngừng nói chuyện, chú ý xem diễn biến bên này.

- Tên chó con Lục Minh ngươi, cần thận ta đánh cho thành chó què!

Mạnh Hùng là người chân thật thẳng tính, nên khi nghe Lục Minh gọi tụi hắn là phế vật liền tức giận nói.

Đối với lời nói của Mạnh Hùng, Lục Minh chỉ cười lạnh một tiếng rồi đi tới trước mặt Mạnh Hùng, khinh miệt nói:

- Hắc! Ta nói này tên to con, chỉ bằng đám phế vật các ngươi cũng muốn cùng ta động thủ?

-Ngươi!

Mạnh Hùng nhìn chằm chằm Lục Minh, con mắt tức muốn toé lửa, nhưng đối mặt với sự khiêu khích của Lục Minh hắn cũng không dám tiến lên. Bởi vì hắn biết nếu hai bên đánh nhau thì mấy người bên hắn chắc chắn không phải là đối thủ.

- Thế nào? Sợ sao?

Lục Minh châm chọc nói.

Mạnh Hùng lúc này đã giận tái mặt, nhin không được nữa. Hắn thấy Lục Minh khinh thị hắn thì trong lòng nổi giận hét lớn một tiếng.

- Lục Minh, tên cầu hôn dẫn nhà ngươi, ăn của ta một quyền đi!

Mạnh Hùng mặc dù vẫn còn là vị thành niên nhưng thân hình khôi ngô, mặc dù lúc này giận dữ xuất thủ nhưng cũng có chút tư thế.

Nhưng Lục Minh đối với công kích của Mạnh Hùng lại không để ý, hắn hừ lạnh một tiếng, một cước đá ra, quyền cước giao phong liền thấy rõ hơn kém.

Lục Minh vẫn đứng tại chỗ như không có chuyện gì, mà Mạnh Hùng lại bị một cước của đối phương bức lui về sau. Hai người giao thủ chỉ trong chớp mắt khiến mọi người căn bản không kịp có bất luận phản ứng gì.

Nhưng cũng có một người ngoại lệ đó là Hàn Phong.

Khi hắn thấy Mạnh Hùng chịu thiệt, liền di động cước bộ tới sau lưng Mạnh Hùng, nhẹ nhàng chạm vào thân thể Mạnh Hùng một cái. Lúc này Mạnh Hùng mới có thể đình chỉ lui về sau.

Sau khi đứng vững, Mạnh Hùng cũng không quản là ai đứng đằng sau giúp hắn. Bây giờ trong mắt hắn chỉ muốn ăn thua với tên Lục Minh đã khiến hắn chịu thiệt thòi. Hắn nổi giận gầm lên một tiếng định tiếp tục lao tới. Cũng may Đoạn Nhạc và Hàn Phong đứng bên cạnh vội vàng kéo hắn lại khiến hắn không thể vọng động.

Lục Minh nhìn mấy người Hàn Phong, vẻ mặt xem thường nói:

- Tự rước lấy nhục.

- Lục Minh, người đừng được đặng chân lân đặng đầu.

Mạnh Hùng nắm chặt nắm tay đến mức gân xanh nổi lên, hiển nhiên đã rất tức giận.

Mà Hàn Phong đứng đằng sau, ánh mắt nhìn Lục Minh mang lãnh ý càng sâu.

Hành động của Lục Minh đã triệt để kích nộ họ. Nếu không phải ở đây đang có nhiều người, thì hẳn đã sớm một cước giẫm đạp tên Lục Minh này dưới chân.

Trong lòng Hàn Phong, Mạnh Hùng mặc dù là sư huynh nhưng hai người càng giống huynh đệ và bằng hữu hơn. Kiếp trước Mạnh Hùng tu luyện rất khắc khổ, thực lực cũng coi như không tệ nhưng chưa từng khinh thường Hàn Phong, mà trái lại thường vì hắn mà xuất đầu. Vì thế nên Mạnh Hùng và Lục Minh va chạm rất nhiều. Đến cuối cùng Mạnh Hùng cũng vì bảo vệ Hàn Phong mà chết.

- Mạnh Hùng, ta muốn cho người biết hậu quả khi đắc tội ta, để xem người sau này còn muốn xen vào chuyện người khác hay không!

Lục Minh kiêu ngạo nói.

Mạnh Hùng cà giận nói:

- Tên cầu hồn dẫn người, ta muốn cùng người quyết đấu!

- Không được!

Hàn Phong và tiểu bàn tử (mập mập) Đoạn Nhạc đồng thanh lên tiếng.

- Ồ, thì ra đều ở đây, còn có thêm nhiều thành viên mới, không tệ lắm! Đáng tiếc phé vật cũng chỉ có thể hoà với phé vật! Lúc trước là tổ năm tên phé vật thì hiện giờ cải biến thành to sáu tên phé vật.

Thanh âm này vừa truyền vào tai liền cắt đứt cuộc nói chuyện của đám người Hàn Phong.

Hàn Phong nhìn lại thì ra là Lục Minh, “Đúng là âm hồn bất tán. ” Hàn Phong có chút cảm khái lắm lắm.

Mạnh Hùng nghe vậy liền đứng lên, vẻ mặt phẫn nộ nhìn chằm chằm Lục Minh nói:

- Lục Minh, người nói cái gì?

- Không có gì, chỉ là nói đến vài tên phé vật thôi.

Lúc này, trong Huyền Thiên các cũng chỉ có hai mươi mấy tân đệ tử, vừa thấy bên này có chuyện, thì những tân đệ tử cách đó không xa cũng ngừng nói chuyện, chú ý xem diễn biến bên này.

- Tên chó con Lục Minh người, cần thận ta đánh cho thành chó què!

Mạnh Hùng là người chân thật thẳng tính, nên khi nghe Lục Minh gọi tội hắn là phé vật liền tức giận nói.

Đối với lời nói của Mạnh Hùng, Lục Minh chỉ cười lạnh một tiếng rồi đi tới trước mặt Mạnh Hùng, khinh miệt nói:

- Hắc! Ta nói này tên to con, chỉ bằng đám phé vật các người cũng muốn cùng ta động thủ?

-Người!

Mạnh Hùng nhìn chằm chằm Lục Minh, con mắt tức muốn toé lửa, nhưng đối mặt với sự khiêu khích của Lục Minh hắn cũng không dám tiến lên. Bởi vì hắn biết nếu hai bên đánh nhau thì mấy người bên hắn chắc chắn không phải là đối thủ.

- Thế nào? Sợ sao?

Lục Minh châm chọc nói.

Mạnh Hùng lúc này đã giận tái mặt, nhin không được nữa. Hắn thấy Lục Minh khinh thị hắn thì trong lòng nổi giận hét lớn một tiếng.

- Lục Minh, tên cầu hôn dẫn nhà ngươi, ăn của ta một quyền đi!

Mạnh Hùng mặc dù vẫn còn là vị thành niên nhưng thân hình khô ngô, mặc dù lúc này giận dữ xuất thủ nhưng cũng có chút tư thế.

Nhưng Lục Minh đối với công kích của Mạnh Hùng lại không để ý, hất hừ lạnh một tiếng, một cước đá ra, quyền cước giao phong liền thấy rõ hơn kém.

Lục Minh vẫn đứng tại chỗ như không có chuyện gì, mà Mạnh Hùng lại bị một cước của đối phương bức lui về sau. Hai người giao thủ chỉ trong chớp mắt khiến mọi người căn bản không kịp có bất luận phản ứng gì.

Nhưng cũng có một người ngoại lệ đó là Hàn Phong.

Khi hắn thấy Mạnh Hùng chịu thiệt, liền di động cước bộ tới sau lưng Mạnh Hùng, nhẹ nhàng chạm vào thân thể Mạnh Hùng một cái. Lúc này Mạnh Hùng mới có thể đình chỉ lui về sau.

Sau khi đứng vững, Mạnh Hùng cũng không quản là ai đứng đằng sau giúp hắn. Bây giờ trong mắt hắn chỉ muốn ăn thua với tên Lục Minh đã khiến hắn chịu thiệt thòi. Hắn nổi giận gầm lên một tiếng định tiếp tục lao tới. Cũng may Đoạn Nhạc và Hàn Phong đứng bên cạnh vội vàng kéo hắn lại khiến hắn không thể vọng động.

Lục Minh nhìn mấy người Hàn Phong, vẻ mặt xem thường nói:

- Tự rước lấy nhục.

- Lục Minh, người đừng được đằng chân lân đằng đầu.

Mạnh Hùng nắm chặt nắm tay đến mức gân xanh nổi lên, hiển nhiên đã rất tức giận.

Mà Hàn Phong đứng đằng sau, ánh mắt nhìn Lục Minh mang lãnh ý càng sâu.

Hành động của Lục Minh đã triệt để kích nộ họ. Nếu không phải ở đây đang có nhiều người, thì hắn đã sớm một cước giẫm đạp tên Lục Minh này dưới chân.

Trong lòng Hàn Phong, Mạnh Hùng mặc dù là sư huynh nhưng hai người càng giống huynh đệ và bằng hữu hơn. Kiếp trước Mạnh Hùng tu luyện rất khắc khổ, thực lực cũng coi như không tệ nhưng chưa từng khinh thường Hàn Phong, mà trái lại thường vì hắn mà xuất thủ. Vì thế nên Mạnh Hùng và Lục Minh va chạm rất nhiều. Đến cuối cùng Mạnh Hùng cũng vì bảo vệ Hàn Phong mà chết.

- Mạnh Hùng, ta muốn cho ngươi biết hậu quả khi đắc tội ta, để xem ngươi sau này còn muốn xen vào chuyện người khác hay không!

Lục Minh kiêu ngạo nói.

Mạnh Hùng cà giận nói:

- Tên cầu hôn dẫn ngươi, ta muốn cùng ngươi quyết đấu!

- Không được!

Hàn Phong và tiểu bàn tử (mập mập) Đoạn Nhạc đồng thanh lên tiếng.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

23. Chương 23: Quyết Đấu

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thực lực của Mạnh Hùng không phải là đối thủ của Lục Minh cho nên quyết đấu không có phần thắng. Mạnh Hùng nói như vậy là hoàn toàn tự tìm tử lộ.

-Ha ha!

Lục Minh nghe vậy thì cười to, vẻ mặt khinh miệt nói:

- Người muốn cùng ta quyết đấu, người xứng sao?

Mạnh Hùng chưa bao giờ chịu nhục như vậy, lúc này đã phần nộ gần như mất lý trí, đầu còn lo lắng mình có phải đối thủ của đối phương nữa hay không.

- Lẽ nào người sợ!

Hàn Quang trong mắt Lục Minh chợt loé lên, hấn lạnh giọng nói:

- Nhục cười, chỉ bằng thực lực của người mà có thể khiến ta sợ sao? Thời gian - địa điểm người chọn đi! Ta tùy thời phụng bồi. Nhưng đến lúc đó là tử hay tàn cũng đừng trách ta.

- Mạnh Hùng, bình tĩnh một chút!

Hàn Phong thấp giọng khuyên.

- Các người ai cũng đừng khuyên ta, ta cho dù chết cũng không để tên cầu hồn đản này xem thường!

Mạnh Hùng vung tay lên ngăn cản mọi người khuyên bảo rồi hướng về phía Lục Minh nói:

- Ba ngày sau, rừng trúc sau núi!

Hàn Phong thấy Mạnh Hùng xung động như vậy, trong lòng cũng bất đắc dĩ. Với lý giải của hấn về Mạnh Hùng thì biết người này một khi tính tình bạo khởi thì ai nói cũng không nghe. Thấy việc đã tới nước này, Hàn Phong khẽ thờ dài, trán nhả thành một đoàn, trong lòng tự hỏi cách nào có thể trợ giúp Mạnh Hùng vượt qua ải này.

- Tốt! Ba ngày sau hi vọng người đừng khốc lóc cầu xin tha thứ!

Lục Minh cười lạnh một tiếng rồi mang theo những người khác rời đi.

Nhưng khi đi được hai bước hấn quay đầu lại nói tiếp:

- Đương nhiên nếu trong đám các người còn có ai không phục thì tùy thời có thể tới tìm ta. về những tên phế vật chỉ biết dựa vào sự phụ tá nghĩ cũng không có phần cam đảm này đâu, ta nghĩ hay là sớm chạy về ôm sự phụ mà bú sữa mẹ đi. Ta nghĩ nàng thích hợp nhất để làm chuyện này đó! Ha ha!

Lục Minh nói những câu này, rõ ràng là nhắm vào Hàn Phong. Hàn Phong nghe xong trên mặt cũng không có biểu tình gì nhưng ánh mắt nhìn Lục Minh là một mảng băng lãnh, phẳng phất như nhìn người đã chết.

Nếu vừa rồi Lục Minh chỉ nhắm vào hấn, có lẽ hấn sẽ không phần nộ như vậy nhưng lúc Lục Minh nói tới Lâm Nguyệt, nội tâm của hấn đã vô pháp khống chế. Lâm Nguyệt đối với Hàn Phong có thể ví như nghịch lân của rồng. Bất luận ai, cái gì dám làm tổn thương đến Lâm Nguyệt, Hàn Phong hấn đều sẽ không bỏ qua, cho dù là nhục mạ cũng không được.

Lúc này, Mạnh Hùng đã hơi chút tỉnh táo lại, cũng biết mình vừa rồi có chút xung động. Nhưng hấn cũng không hối hận, bởi vì hấn nghĩ thân là võ giả sẽ không có chuyện lâm trận lùi bước, nếu như vậy sẽ vĩnh viễn không có tư cách bước lên còn đường võ đạo đỉnh cao.

Lời này cũng không phải của Mạnh Hùng, đây là câu nói của phụ thân hấn khi hấn mới bắt đầu tu luyện đấu khí nói cho hấn nghe.

Mọi người ai cũng có tâm tư riêng, cho nên giờ trưa đến rất nhanh, mọi người ào ào rời khỏi Huyền Thiên các. Mấy người Mạnh Hùng cũng uể oải đi ra bên ngoài.

Khi Lục Minh đi ngang qua đám người Mạnh Hùng đều khiến mọi người sắc mặt rất khó coi.

Hàn Phong đi theo đằng sau thấy vẻ mặt lo lắng của mọi người cũng không nói gì, trong lòng hấn đã có biện pháp nhưng hiện tại không thích hợp để nói.

Nhưng đương sự là Mạnh Hùng vẻ mặt cũng không quan tâm, trái lại còn lên tiếng khuyên bảo những người khác.

Vừa ra khỏi Huyền Thiên các, Hàn Phong đã thấy Lâm Nguyệt đứng trước cửa. Thấy Hàn Phong đi ra, nàng liền vẫy tay gọi.

Hàn Phong tạm biệt mấy người Mạnh Hùng rồi hướng Lâm Nguyệt đi tới.

Lúc đi ngang qua Mạnh Hùng, hắn dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được nói:

- Buổi tối người tới rừng trúc sau núi tìm ta, ta có biện pháp giúp người đánh bại Lục Minh. Nhất định phải tới!

Nói xong, không chờ Mạnh Hùng kịp phản ứng hắn đã trực tiếp đi tới chỗ Lâm Nguyệt.

- Hắn nói hắn có biện pháp giúp ta đánh bại Lục Minh? Làm sao có thể? Hắn chỉ mới là Cơ Sở tam phẩm mà!

Mạnh Hùng không rõ vì sao Hàn Phong lại nói như vậy, nhưng nghe ngữ khí tự tin của Hàn Phong hắn cũng bị cảm nhiễm. Ngầm lại, dù sao buổi tối cũng không có việc gì, thử đến gặp Hàn Phong xem sao. Trực giác nói cho hắn biết, Hàn Phong cũng không phải loại người ăn nói lung tung.

Lâm Nguyệt gọi Hàn Phong tới trước mặt dò hỏi:

- Tiểu Phong, nghe nói vừa rồi bên trong người và mấy đệ tử khác phát sinh xung đột phải không? Chuyện gì đã xảy ra?

Hàn Phong thấy Lâm Nguyệt hỏi chuyện này cũng không ngạc nhiên nàng làm sao biết được. Huyền Thiên các là nơi trọng yếu nhất của Huyền Thiên Tông, đương nhiên phải có người thủ hộ. Vừa rồi Mạnh Hùng và Lục Minh có động tĩnh không nhỏ, tự nhiên không thể giấu được. May mà hai người không ở trong đó chân chính động thủ, nếu không chắc chắn sẽ bị nghiêm phạt.

Cấm tư đấu trong Huyền Thiên các chính là quy định cho chính tông chủ định ra. Nếu có đệ tử vi phạm, nhẹ thì bị cấm túc, nặng thì trục xuất tông môn. Có lẽ Mạnh Hùng và Lục Minh đã được sư phụ họ nhắc qua cho nên hai người mới không động thủ bên trong đó.

- Vừa rồi đệ tử nhận thức mấy bằng hữu, là hắn cùng người khác xung đột, ta chỉ đứng ở một bên mà thôi!

Hàn Phong đơn giản giải thích, về phần Lục Minh nhục mạ Lâm Nguyệt, hắn tịnh không nói ra, hắn sẽ dùng chính thủ đoạn của mình để giải quyết chuyện này.

Nghe Hàn Phong nói xong, Lâm Nguyệt mới yên tâm, nhưng vẫn trách mắng hắn:

- Người bao giờ cũng làm ta lo lắng, về sau nếu gặp phải việc như vậy thì phải tránh xa một chút, nếu có đệ tử nào dám khi dễ người, phải nói cho ta biết, ngàn vạn lần không được xung động, biết không?

Hàn Phong nghe vậy, cũng không giải thích nhiều mà chỉ gật gật đầu.

Sau đó, Hàn Phong trở lại phòng mình, bắt đầu tiếp tục tu luyện đến tối mới thu công. Một ngày tu luyện công với trợ giúp của Tiên Thiên đấu khí, Hàn Phong cảm giác đấu khí trong cơ thể rất nhanh có thể chạm tới bình cảnh, và hắn liền có thể trùng kích Cơ Sở cừu phẩm.

Nhìn sắc trời bên ngoài, nhớ tới lời hẹn với Mạnh Hùng, thấy thời gian không sai biệt lắm. Hắn biết Mạnh Hùng sẽ tới tìm hắn cho nên hắn liền hướng về phía rừng trúc sau núi mà đi.

Quả nhiên khi tới rừng trúc Hàn Phong đã thấy Mạnh Hùng đứng tại đó chờ.

Mạnh Hùng hôm nay sau khi trở về vẫn luôn suy nghĩ về lời nói của Hàn Phong. Mặc dù hắn là người thật thà nhưng không phải kẻ ngốc. Hàn Phong biểu hiện thực lực rõ ràng chỉ là Cơ Sở tam phẩm, ở trong toàn bộ đệ tử cũng xem là hàng chót nhất, ngày cả người nhất gan như Triệu Lâm Lâm cũng mạnh hơn hắn nhất phẩm.

Đương nhiên Mạnh Hùng hắn chưa từng khinh thường bất kỳ người nào, nếu không hắn cũng không chủ động kết giao với Hàn Phong khi vừa gặp mặt. Chẳng qua, hắn thực sự không nghĩ ra lòng tin của Hàn Phong từ đâu mà có, mà nói có thể giúp hắn đánh bại Lục Minh.

ở trong phòng suy nghĩ cả nửa ngày cũng không ra, thấy sắc trời đã gần tối, Mạnh Hùng chờ không được nên từ sớm đã tới đây. Mới đầu hắn định trực tiếp đi tìm Hàn Phong nhưng sợ Hàn Phong đang tu luyện, không tiện quấy rầy nên thôi.

Bây giờ, thấy Hàn Phong đã đến, Mạnh Hùng khẩn trương hướng Hàn Phong hỏi:

- Hàn Phong, buổi trưa người nói như vậy là có ý gì? Người thực sự có biện pháp giúp ta đánh bại Lục Minh sao?

Hàn Phong nhìn bộ dáng vội vàng của Mạnh Hùng thì mỉm cười nói:

- đương nhiên, nếu không ta với người tới chỗ này làm gì?

Mạnh Hùng nghe vậy thì vừa mừng vừa sợ kêu:

- Thực sao? Vậy người mau nói cho ta biết đi!

Hàn Phong có chút nghiêm túc nói:

- Muốn ta nói cho người cũng được, nhưng người phải đáp ứng ta một điều kiện. Nếu người không đáp ứng thì coi như hôm nay không có chuyện gì.

- Điều kiện gì?

Mạnh Hùng kinh ngạc hỏi.

- Chính là cho dù đêm nay có xảy ra chuyện gì người cũng không được nói với bất kỳ ai, ngay cả sư phụ của người cũng không được.

Hàn Phong trầm giọng nói.

- Chỉ vậy thôi hả?

Hàn Phong gật đầu nói:

- Chỉ vậy thôi, người có đồng ý không?

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

24. Chương 24: Phách Viêm Tam Thức.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Mạnh Hùng gãi gãi đầu, Hàn Phong khiến hắn có cảm giác thần bí, nhưng hắn cũng không nghĩ nhiều liền đáp ứng.

Đối với sự hiểu biết của Hàn Phong về Mạnh Hùng thì khi hắn đã đáp ứng chuyện gì thì tuyệt đối sẽ tuân thủ lời hứa. Cho nên Hàn Phong cũng không lo lắng hắn sẽ thất hứa.

Vì vậy, Hàn Phong tiếp tục nói:

- Người hiện tại cùng ta đánh một trận, có gì chờ sau khi đánh xong hãy nói.

Thấy Hàn Phong có vẻ nghiêm túc, Mạnh Hùng cũng có chút hồ đồ, thầm nghĩ không biết Hàn Phong muốn làm cái gì?

Thấy nghi hoặc của Mạnh Hùng, Hàn Phong cũng không giải thích mà khẽ quát một tiếng:

- Không nên phân tâm, nếu không sẽ rất đáng tiếc đó.

Vừa nói xong, Hàn Phong đã phóng tới chỗ Mạnh Hùng, hai người chỉ cách nhau vài bước nên Hàn Phong chỉ chớp mắt đã tới trước người Mạnh Hùng. Song quyền hướng tới chỗ yếu hại trên người hắn mà đánh.

Mạnh Hùng thấy thế, tuy rằng không rõ ràng tại sao nhưng thấy Hàn Phong công kích chỗ yếu hại trên người mình, hắn cũng vội vàng thu liễm tâm thần, toàn lực ứng phó.

Hàn Phong lúc này cũng không dùng thực lực chân chính của hắn, đấu khí vẫn dừng ở Cơ Sở tam phẩm nhưng phong cách công kích của hắn rất phù hợp với tính cách lãnh tĩnh thường ngày, đại khai đại hợp, mỗi lần xuất thủ đều khiến Mạnh Hùng có cảm giác hít thở không thông.

Hai người càng đánh, Mạnh Hùng càng kinh hãi. Hàn Phong đấu khí rõ ràng thấp hơn hắn nhưng mỗi lần xuất thủ đều ẩn hàm một loại khí thế rất lớn. Chỉ cần hắn thoáng thả lỏng một chút thì chần chẫn quyền đầu của Hàn Phong sẽ không khách khí nện lên người hắn.

Lại thêm mấy chiêu đi qua, trán của Mạnh Hùng đã xuất mồ hôi lạnh, trong lòng hắn càng khiếp sợ. Từ lúc hai người bắt đầu giao thủ đến giờ khí thế của Hàn Phong không ngừng tăng cường, đã ép hắn thở không được. Nhưng rõ ràng đấu khí của Hàn Phong vẫn chỉ là Cơ Sở tam phẩm, tại sao có thể như vậy?

Hàn Phong thấy Mạnh Hùng đã có chút không chịu nổi, lập tức tung một quyền mạnh mẽ bức Mạnh Hùng lui về sau, đồng thời mượn lực phản chấn hắn cũng nhanh chóng lui lại. Hai người lúc này mới đình chỉ giao thủ.

Hai người vừa thu tay, Mạnh Hùng đã không đứng được nữa, đặt mông ngồi phịch xuống đất thở dốc từng hồi. Vừa rồi chỉ chiến đấu trong chớp lát nhưng lại khiến hắn có cảm giác như đã qua rất lâu, khí thế vừa rồi của Hàn Phong thật đáng sợ, tựa như một con hung thú vậy.

Tới giờ trong lòng hắn vẫn còn sợ hãi, hai mắt có chút không dám nhìn Hàn Phong. Hắn vẫn không rõ tại sao mình lại bại, đối phương rõ ràng chỉ là Cơ Sở tam phẩm mà!

Hàn Phong thấy vẻ mặt khiếp sợ của Mạnh Hùng chỉ cười cười, không vội giải thích mà lẳng lặng đứng một bên chờ Mạnh Hùng khôi phục.

Thở dốc một lúc, Mạnh Hùng mới cảm thấy khí lực hồi phục một chút, hắn đứng lên, nhìn Hàn Phong với ánh mắt khó tin, hỏi:

- Hàn Phong, người vừa rồi làm sao được như thế? Rõ ràng đấu khí của ta hơn người. Nhưng khi ta và người chiến đấu vẫn bị người áp đảo, đến một chút khí lực cũng không dùng được.

Mỉm cười, Hàn Phong giải thích:

- Vừa rồi, khi ta và người chiến đấu, có phải người có một loại cảm giác hít thở không thông, cảm giác như bản thân người như một con thuyền nhỏ rơi vào giữa biển rộng mênh mông, tuy lúc đều có thể bị nước nhấn chìm không?

- Người nói không sai, chính là cảm giác này.

Mạnh Hùng hai mắt phát sáng, kinh ngạc nói.

Gật đầu, Hàn Phong nói thẳng:

- Đây chính là thứ hôm nay ta muốn dạy cho người.

- Là cái gì?

Mạnh Hùng có chút kích động hỏi.

Hàn Phong nói rõ từng chữ:

- Phách Viêm tam thức!

Vừa nói xong, dưới ánh mắt kinh ngạc không giải thích được của Mạnh Hùng, Hàn Phong biểu diễn Phách Viêm tam thức một lần cho hắn xem.

Mạnh Hùng là võ sĩ, một lòng truy tìm võ đạo cực hạn, khi nhìn chiêu thức Hàn Phong biểu hiện, con mắt hắn liền dán chặt vào đó, cố gắng nhìn cho rõ ràng tỉ mỉ từng chiêu từng thức, chỉ sợ bỏ qua chi tiết nào đó.

Phách Viêm tam thức này rất đơn giản, Hàn Phong chỉ một lát đã diễn xong, nhưng Mạnh Hùng vẫn bị chìm vào sự thiên biến vạn hoá trong đó, chưa thoát ra được.

Một lúc sau, hồi phục tinh thần lại, Mạnh Hùng không khỏi kinh thán nói:

- Ba chiêu vũ kỹ này rất tinh diệu, mỗi một chiêu thoát nhìn rất đơn giản nhưng trong đó lại bao hàm khí thế thật đáng sợ.

- Tuy rằng chỉ có ba chiêu nhưng phối hợp với tâm pháp tương ứng sẽ biến cái đơn giản thành một tổ hợp phức tạp. Những huyền bí trong đó chỉ có tự thân lĩnh hội mới có thể đạt được thành tựu.

Hàn Phong giải thích.

Mạnh Hùng đã bao giờ gặp qua vũ kỹ tinh diệu như vậy đâu, nên lúc này hắn nghe như say, đợi hắn kịp phản ứng, đột nhiên nghĩ tới cái gì, khiếp sợ nhìn Hàn Phong, có chút kích động nói:

- Người ... người nói sẽ dạy cho ta cả tâm pháp và chiêu của Phách Viêm tam thức sao?

Hàn Phong lắc đầu nói:

- Không phải, bây giờ ta chỉ dạy người Phách Viêm tam thức.

Nghe Hàn Phong nói thế, Mạnh Hùng hơi có chút thất vọng, nhưng nghĩ lại, Hàn Phong đã khẳng khái dạy hắn Phách Viêm tam thức, vậy mà hắn còn không biết đủ sao.

Nghĩ vậy, Mạnh Hùng không khỏi xấu hổ không thôi.

Nhưng những lời Hàn Phong nói tiếp lại khiến hắn như nằm mơ.

Hàn Phong nói:

- Ba ngày thời gian chỉ đủ cho người luyện Phách Viêm tam thức này, về phần tâm pháp, chờ lúc người đánh bại Lục Minh xong ta sẽ dạy cho người.

Bỗng nhiên, Hàn Phong tự tin nói:

- Đối phó với loại như Lục Minh cần gì tâm pháp phối hợp, chỉ cần ba chiêu là đã quá đủ.

- Thật sao?

Mạnh Hùng kinh hỉ đứng bật dậy, hai tay ôm lấy vai Hàn Phong, trên mặt không thể giấu được thần sắc không thể tin được.

Nhìn thấy Mạnh Hùng kích động như thế, Hàn Phong cũng có thể hiểu được, hắn khẽ cười nói:

- Đây là tất nhiên, nhưng điều kiện tiên quyết là người phải đáp ứng không nói chuyện này ra.

- Đừng nói là chuyện này, chỉ cần người dạy ta, người muốn ta làm cái gì ta đều sẽ làm.

Mạnh Hùng đã bị hành động của Hàn Phong chấn trụ cho nên nói năng có chút lộn xộn.

Đợi cho tâm tình thoáng bình tĩnh lại, thấy hai tay mình đang ôm bả vai Hàn Phong, hắn liền nhanh chóng buông ra, có chút xấu hổ gãi gãi đầu, cười ha hả như tên ngốc.

Tuy rằng mấy ngày nay, trải qua tu luyện và đan dược phụ trợ, thân thể Hàn Phong đã không còn gầy yếu như trước. Thân hình của hắn nhìn như một tiểu tử mười ba mười bốn tuổi, chứ không phải mười một tuổi, nhưng ở trước mặt tên to con như Mạnh Hùng thì hắn tự nhiên có chút nhỏ bé. Vì vậy, vừa rồi Mạnh Hùng chộp vai Hàn Phong nhìn có chút khôi hài.

Nhưng Hàn Phong cũng không ngại, đối với hắn mà nói, loại cảm giác này càng thêm thân thiết.

Sau đó Hàn Phong lại thi triển Phách Viêm tam thức thêm một lần nữa cho đến khi Mạnh Hùng hoàn toàn ghi nhớ mới dặn dò:

- Bởi hiện tại không có tâm pháp phối hợp nên ba thức này chỉ có thể phát huy được ba thành. Ba ngày tới người cố gắng mà tu luyện, chỉ cần người có thể hoàn toàn nắm vững thì cho dù chỉ có ba thành uy lực cũng đủ để đánh bại Lục Minh.

Nói xong, Hàn Phong liền rời đi, lưu lại Mạnh Hùng một mình tu luyện.

Ba ngày rất nhanh đã qua, hôm nay là ngày Mạnh Hùng và Lục Minh quyết đấu, Mạnh Hùng sớm đã tới rừng trúc sau núi đứng đợi.

Trong ba ngày này, hắn vẫn chuyên tâm tu luyện Phách Viêm tam thức mà Hàn Phong dạy.

Tuy rằng ba ngày rất ngắn, nhưng Mạnh Hùng tự thân đã nắm giữ Phách Viêm tam thức này được bảy tám phần, cho nên hôm nay hắn rất tự tin.

Cũng không lâu sau, Hàn Phong và mấy người Đoạn Nhạc cũng đã đến.

Hàn Phong cũng mới được Đoạn Nhạc giải thích Lục Minh và Mạnh Hùng tại sao lại có thù oán.

Nguyên lai, Lục Minh khi vừa gia nhập vào Huyền Thiên Tông, ý vào bản thân thiên phú tốt, được sư phụ yêu thích, liền tụ họp một nhóm người khi dễ các đồng môn nhỏ yếu. Có một lần, Mạnh Hùng thấy Lục Minh khi dễ Triệu Lâm Lâm, với tính cách nhút nhát của nàng ta rất nhanh đã bị Lục Minh làm cho phát khóc, Mạnh Hùng nhìn thấy chịu không được nên xông lên ngăn cản. Mà lúc này một vị sư bá đi ngang qua, hỏi nguyên nhân, sau đó liền răn dạy đám Lục Minh một trận.

Từ đó về sau, Lục Minh liền hận Mạnh Hùng thấu xương, thường tìm cơ hội hạ nhục Mạnh Hùng.

Biết rõ ngọn nguồn, trong lòng Hàn Phong đã có quyết định, chờ lần quyết đấu này kết thúc, nhất định phải cấp cho Lục Minh một chút giáo huấn. Nếu sau đó hắn vẫn còn không đổi tính thì Hàn Phong cũng không ngại vì Huyền Thiên Tông diệt trừ một bại hoại.

Đi tới trước mặt Mạnh Hùng, Hàn Phong thấp giọng hỏi:

- Có nắm chắc không?

- Có!

Mạnh Hùng nắm chặt song quyền, hai mắt tràn ngập lòng tin, gật đầu nói.

Thấy bộ dáng này của Mạnh Hùng, Hàn Phong cũng rất hài lòng.

Phách Viêm tam thức này, ngoại trừ ưu điểm về khí thế, trước khi Hàn Phong chọn nó để dạy cho Mạnh Hùng cũng đã lo lắng tới tính cách của hắn. Với tính cách hay xung động của hắn thì ba thức này rất thích hợp.

Bỏ qua phòng ngự, chỉ có tấn công và tấn công, thẳng cho đến khi địch nhân bị đánh bại mới thôi. Đây cũng chính là tinh túy của ba thức này.

Nếu hôm nay Mạnh Hùng vẫn như trước không có lòng tin đánh bại Lục Minh thì Hàn Phong cũng sẽ không cho hắn lên đài. Với tính cách của Lục Minh, tuy rằng sẽ nghĩ tới thân phận đồng môn mà không dám hạ tử thủ nhưng đã thương hay đánh cho tàn phế là khả năng rất lớn.

Nhưng hiện tại xem ra lo lắng ba ngày nay của Hàn Phong coi như đã được tháo gỡ. So với ba ngày trước, hiện giờ trên người Mạnh Hùng có thêm một cỗ khí thế mờ ảo, nếu nhìn không kỹ rất khó nhận ra.

Mặc dù Hàn Phong yên tâm nhưng những người khác lại rất lo lắng, Triệu Lâm Lâm cũng bỏ đi xấu hổ, nhỏ giọng khuyên bảo Mạnh Hùng, nhưng bây giờ lòng tin của Mạnh Hùng đã tăng vọt, tự nhiên sẽ không nghe theo khiến Triệu Lâm Lâm tức giận giậm giậm chân.

Đang lúc mấy người nói chuyện thì Lục Minh cũng mang theo một đám người đi tới.

Thấy Mạnh Hùng đã đến, khoé miệng Lục Minh liên tục cười nhạt.

Không có thừa lời, hai người liền đi tới đứng đối mặt nhau, những người khác rất tự giác nhường lại bãi đất rộng cho hai người.

Lúc này, Lục Minh mới mở miệng nói:

- Mạnh Hùng, nếu như hiện tại ngươi quỳ xuống dập đầu nhận sai thì ta sẽ hạ thủ lưu tình. Nếu như ngươi vẫn không biết tốt xấu thì, hừ ...

Lục Minh mặc dù không nói hết, nhưng ý tứ khinh miệt đã thể hiện đầy đủ.

Mạnh Hùng phần nộ quát:

- Lục Minh cầu hôn hẳn, ngày hôm nay không đánh người đến cả gia gia của người cũng nhận không ra thì ta sẽ không gọi là Mạnh Hùng.

Trong mắt Lục Minh liền hiện vẻ tàn nhẫn, hai người trong nháy mắt triển khai khí thế.

Mọi người đứng xung quanh liền biết trận đấu đã bắt đầu.

Triệu Lâm Lâm đứng bên cạnh Hàn Phong, hai nắm tay nhỏ bé nắm thật chặt, vẻ mặt đầy lo lắng. Hàn Phong thấy bộ dáng của nàng liền an ủi:

- Yên tâm đi, Mạnh Hùng sẽ không có việc gì!

- Thật sao?

Triệu Lâm Lâm nghi hoặc nhìn Hàn Phong, có lẽ đang rất lo lắng nên nghe Hàn Phong nói, Triệu Lâm Lâm cũng yên tâm một chút, nhưng hai mắt vẫn khẩn trương nhìn vào hai người ở trung tâm.

Muốn phát huy uy lực lớn nhất của Phách Viêm tam thức, nhất định phải có trái tim không sợ hãi, đây chính là lời nói lúc trước Hàn Phong nói với Mạnh Hùng.

Vì vậy, ngay từ lúc đối mặt với Lục Minh có thực lực cao hơn mình, Mạnh Hùng hét lớn một tiếng, đấu khí trong cơ thể toàn lực vận chuyển, hướng Lục Minh phóng tới.

Phách Viêm tam thức, thức thứ nhất – Cuồng Phong Nộ Hồng!

Lục Minh bị Mạnh Hùng bất ngờ ra chiêu nên giật mình, trong lòng kinh ngạc khi thấy khí thế của Mạnh Hùng lại mơ hồ vượt trên hắn, trong lòng thầm cảm thấy không ổn. Nhưng hắn không cho rằng trong ba ngày Mạnh Hùng có thể có biến hoá gì lớn, vì vậy hắn bước tới trước một bước, đánh ra một chưởng đón lấy quyền đầu của Mạnh Hùng.

“Phanh!”

Một trận đau nhức lan tràn trên cánh tay, trong lòng Lục Minh đầy khiếp sợ. Đấu khí của hắn lại bị một quyền phá vỡ, hắn lập tức không dám khinh thường nữa, cước bộ biến hoá tránh khỏi quyền đầu của Mạnh Hùng.

Mà Mạnh Hùng sau một kích đắc thủ thì lòng tin càng tăng mạnh, khí thế càng tăng lên, thân hình hắn quay ngược lại, nhằm phương hướng Lục Minh né tránh mà đánh tới.

Thức thứ hai – Phá Phủ Trầm Chu!

Mọi người xung quanh thấy cảnh hai người chiến đấu đều há hốc mồm, nhất là mấy người quen biết với Mạnh Hùng càng khiếp sợ dị thường. Tiểu bàn tử Đoạn Nhạc đôi mắt như muốn lọt ra ngoài, miệng thì thào:

- Kỳ quái, Mạnh Hùng hôm nay sao giống như người khác vậy! Cảm giác thật khác, dường như có nhiều thêm điểm gì đó!

Tôn Hàm và Thạch Viễn Bằng bên cạnh nghe Đoạn Nhạc nói cũng gật đầu đồng tình.

Mà Hàn Phong thấy dáng vẻ của Mạnh Hùng trong lòng cũng rất vui vẻ. Xem ra Phách Viêm tam thức này, Mạnh Hùng đã nắm được tinh túy trong đó, tuy rằng sử chiêu còn chưa thuần thục nhưng hắn biết trận này Lục Minh chắc chắn sẽ bại.

Hàn Phong không biết khi Triệu Lâm Lâm thấy Mạnh Hùng chiếm thượng phong lại len lén nhìn hắn, thấy hắn vẫn thản nhiên như cũ thì trong lòng nàng không khỏi hiếu kỳ.

Tựa hồ cảm nhận được có người nhìn, Hàn Phong quay đầu lại, vừa vặn đón nhận ánh mắt của Triệu Lâm Lâm. Triệu Lâm Lâm nhất thời như con nai con bị kinh hoảng, cúi gằm mặt xuống, hai lỗ tai đỏ bừng.

Hàn Phong có chút kỳ quái nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, tiếp tục quan sát trận chiến của Mạnh Hùng.

Biến hoá trong lòng mấy người này, Mạnh Hùng tất nhiên không biết, lúc này công kích của hắn đã áp chế Lục Minh triệt để, đối phương căn bản không có cơ hội xuất chiêu, chỉ có thể liên tục né tránh.

Càng đánh, Mạnh Hùng càng hưng phấn, khí thế lần thứ hai đề cao, thân hình biến đổi, công kích so với lúc trước càng nhanh hơn.

Phách Viêm tam thức, đệ tam thức – Phách Vương Nộ Hoả!

Cảm thụ được khí thế trên người Mạnh Hùng lúc này, Hàn Phong thầm nghĩ Mạnh Hùng có thể dùng Phách Viêm tam thức tới trình độ này đã vượt qua mong đợi của hắn. Nhưng như vậy càng chứng minh hắn dạy ba thức này cho Mạnh Hùng là lựa chọn chính xác.

Phách Vương nhất nộ, chấn tứ phương!

Bây giờ Mạnh Hùng đã hoàn toàn tiến vào trạng thái điên cuồng, động tác hoàn toàn là vô thức.

Còn Lục Minh đối mặt với hắn có khổ mà không nói nên lời.

Đối phương hoàn toàn là một tên điên, rõ ràng đấu khí chỉ là Cơ Sở lực phẩm nhưng lại có thể phá vỡ phòng ngự của hắn, hơn nữa mỗi chiêu nhìn như tương đồng nhưng kỳ thực lại có khác biệt. Lục Minh sau vài lần bị chặt vật liền không dám chính diện đối cứng nữa. Nhưng Mạnh Hùng cũng không cho hắn có cơ hội thở dốc, lúc nào cũng dán dính lấy hắn.

Không biết tại sao, mỗi khi hắn thấy ánh mắt khát máu của Mạnh Hùng trong lòng đều cực kỳ sợ hãi, loại cảm giác này khiến hắn rất khó chịu.

Lục Minh biết, nếu còn tiếp tục như vậy hắn chắc chắn sẽ thua. Tuy trong lòng không cam nhưng lúc này hắn thậm chí còn cầu khẩn quyết đấu nhanh nhanh chấm dứt. Hắn tình nguyện chịu thua cũng không tái nguyện quyết đấu tiếp với một tên điên. Càng không muốn đối mặt với khí thế và ánh mắt kia.

Thấy khí thế nhiếp người mơ hồ trên người Mạnh Hùng, Hàn Phong hết sức hài lòng, nhưng hắn cũng biết Phách Viêm tam thức có một điểm yếu, đó là nếu không có tâm pháp tương ứng phối hợp, một khí thi triển mặt dù uy lực sẽ tăng lên hai phần nhưng thần trí sẽ không tỉnh táo, ý thức chỉ biết chiến đấu cho đến khi hết lực mới thôi.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

25. Chương 25: Lần Thứ Hai Tiến Cấp.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trận chiến của hai người đã dần tới hồi kết, Lục Minh lúc này đã lung lay sắp ngã, người sáng suốt vừa nhìn là biết chỉ trong chớp lát là hắn sẽ chiến bại.

Mà mấy người Đoạn Nhạc thì ai cũng hưng phấn thay cho Mạnh Hùng, hò hét trợ uy liên tục.

“Ầm! Ầm! Ầm!”

Mạnh Hùng đã mất đi lý trí liên tục xuất ba quyền về phía Lục Minh, ba quyền này bao hàm tất cả sự tức giận của hắn, thậm chí mấy người xung quanh cũng cảm nhận được.

Ba quyền đi qua.

Lục Minh tự nhiên không thể đỡ được, bị đánh bay tới rìa vòng đấu, thổ ra vài ngụm máu nhưng cũng không có chết. Bây giờ hắn thấy Mạnh Hùng đang đứng giữa sân trong lòng không khỏi kinh hãi. Tại sao có thể như vậy? Hắn rõ ràng chỉ là Cơ Sở lực phẩm, hơn nữa ba ngày trước còn bị bản thân một cước chấn lui, nhưng hôm nay sao lại lợi hại như vậy, giống như một người khác vậy! Không có khả năng! Không có khả năng!

Mấy đồng bạn của hắn thấy hắn bị thương vội vàng chạy tới nâng hắn dậy, lại bị hắn đẩy ra, phần nộ quát:

- Cút ngay! Đều cút hết cho ta! Ta làm sao có thể thất bại dưới tay người như thế! Không có khả năng, không có khả năng!

Mà Mạnh Hùng sau khi đánh ra ba quyền đang đứng giữa sân. Lúc này hắn đã khôi phục thần trí, vẻ mặt khó tin nhìn quyền đầu của mình.

- Thắng? Ta vậy mà đã đánh bại đối thủ thực lực cao hơn ta! Tất cả chuyện này là thực! Ta không phải nằm mơ! Ha ha ha!

Nhưng tiếng cười thứ hai vừa hết thúc, Mạnh Hùng đột nhiên hai mắt tối sầm, ngã ngửa ra sau.

Hàn Phong này giờ vẫn chú ý tới Mạnh Hùng, sau khi Mạnh Hùng xuất ba quyền cuối, hắn đã nhanh chân đi với chỗ Mạnh Hùng, vừa lúc đỡ được Mạnh Hùng khi hắn ngã xuống. Đồng thời nhét một viên Hoàn Thần đan đã chuẩn bị trước vào miệng hắn.

Hoàn Thần đan này tác dụng là nhanh chóng hồi phục dấu khí, nhưng hiệu quả chỉ bình thường. Chẳng qua Hàn Phong trong luyện chế đã thay đổi vài loại dược liệu trong đó nên hiệu quả đã tăng thêm rõ rệt.

Lúc này mấy người Đoạn Nhạc mới có chút phản ứng. Dưới sự trợ giúp của đan dược, sắc mặt Mạnh Hùng đã tốt hơn nhiều.

Sau một lúc, Mạnh Hùng đã tỉnh lại, thấy vẻ mặt quan tâm của mọi người, hắn liền nhếch mép cười, sau đó ánh mắt nhìn về phía Hàn Phong tràn đầy cảm kích và kính nể. Hắn há hốc định nói gì đó nhưng Hàn Phong kín đáo nháy mắt, hắn mới nhớ tới điều kiện đã đáp ứng với Hàn Phong nên vội vàng ngậm miệng lại.

Bên kia, Lục Minh sau khi hướng đám đồng bọn rít gào vài câu, sau đó phát hiện bản thân bị thương rất nặng, khó có thể tự mình đứng lên, hắn liền tức giận quát người bên cạnh:

- Hạt Mạ, còn không nâng ta đứng dậy!

Mấy người đứng phía sau nghe vậy liền vội đi tới nâng hắn dậy. Sau khi đứng lên, Lục Minh hai mắt oán độc nhìn mấy người Hàn Phong, vừa lúc Hàn Phong cũng ngẩng đầu nhìn về hướng này.

Nhất thời, một đạo ánh mắt băng lãnh chiếu lên người Lục Minh khiến hắn đang muốn mở miệng lại cảm giác như bản thân bị rơi vào hầm băng, một cổ hàn khí dâng lên từ hai lòng bàn chân hắn.

Thấy bộ dáng chật vật của Lục Minh, Hàn Phong mới thu hồi ánh mắt, không để ý tới hắn nữa. Mọi người dìu Mạnh Hùng rời khỏi chỗ này chỉ để lại Lục Minh và đám đồng bạn của hắn.

Vừa rồi là cái gì? Lục Minh có chút nghi hoặc, sau đó lại lắc đầu phủ định, có lẽ là ảo giác. Hắn thầm tự an ủi trong lòng như vậy, hắn không tin một phế vật tam phẩm lại có ánh mắt bức nhân như thế.

Sau đó, Lục Minh có chút hung tợn nói:

- Mạnh Hùng, ngươi nhớ kỹ cho ta. Sỉ nhục hôm nay, ta sẽ đòi lại gấp bội. Còn Hàn Phong, bất quá cũng chỉ là một phế vật mà cũng dám dùng ánh mắt đó nhìn ta, ta nhất định sẽ cho ngươi hối hận.

Mà lúc này Hàn Phong đã quay về tới phòng mình nên cũng không nghe thấy lời nói của Lục Minh. Nhưng cho dù có biết hắn cũng chẳng để tâm.

Mạnh Hùng đã được mấy người Đoạn Nhạc đưa về, ngoài trừ thân thể có chút suy yếu thì không có gì đáng ngại. Lúc gần đi, Hàn Phong đưa thêm cho Mạnh Hùng vài viên Hoàn Dương đan rồi dặn dò hắn nghỉ ngơi cho tốt, những chuyện khác chờ lúc hắn khỏi hẳn hãy nói.

Nhìn sắc trời ngoài cửa sổ vẫn còn sớm, chuyện hôm nay coi như đã xong. Với thương thế của Mạnh Hùng, Hàn Phong nghĩ hắn cũng phải tĩnh dưỡng vài ngày.

Cắm thụ dấu khí mơ hồ sắp đột phá, ngấm lại mấy ngày nay bởi nhiều việc phát sinh nên hắn vẫn chưa tĩnh tâm lại để hảo hảo tu luyện được.

Nghĩ tới đây, Hàn Phong khoanh hai chân lại, vận khởi Ngạo Thị Thiên Địa quyết bắt đầu trùng kích Cơ Sở cứu phẩm.

Mặc dù cứu phẩm và bát phẩm chỉ cách nhau một phẩm nhưng sự cách biệt trong đó lại rất xa.

Một người muốn tu luyện tới bát phẩm thì chỉ cần không ngừng tích lũy đấu khí, sớm muộn gì cũng đột phá, chẳng qua tư chất ảnh hưởng đến thời gian bất đồng mà thôi.

Mà một khi đạt tới cứu phẩm, sẽ không chỉ đơn giản là tích súc đấu khí như trước nữa, vì Cơ Sở cứu phẩm sau đó chính là Nhân giai nhất phẩm. Cho nên Cơ Sở cứu phẩm chính là một phẩm để chuẩn bị trùng kích lên Nhân giai cảnh giới. Mà lúc này tích súc đấu khí đơn giản như trước sẽ không còn thích hợp để trùng kích lên Nhân giai.

Vì vậy Cơ Sở cứu phẩm chính là giai đoạn bước đệm, giai đoạn này phải không ngừng áp súc đấu khí trong đan điền cho đến khi trong đan điền tràn ngập đấu khí đã được áp súc thì sẽ trùng kích lên Nhân giai nhất phẩm.

Mà hôm nay Hàn Phong chính là muốn không ngừng áp súc đấu khí lại.

Hai mắt nhắm lại, Hàn Phong chậm rãi cảm thụ đấu khí đang chậm rãi di chuyển trong cơ thể, hần dùng ý niệm khống chế đấu khí nhanh chóng tụ tập về đan điền.

Quá trình này rất dài, đấu khí trong cơ thể võ giả như những giọt nước trong đại dương mênh mông, muốn cho những giọt nước này đều dựa theo ý niệm của bản thân tập trung về đan điền thì nghĩ cũng biết là khó khăn như thế nào.

Kỳ thực, những tu luyện giả khác cũng không cần phiền phức như vậy, nhưng Hàn Phong lại sử dụng phương pháp được viết trong Ngạo Thị Thiên Địa quyết.

Cái gọi là tư chất kém, đơn giản chính là kinh mạch trong cơ thể quá cứng rắn, muốn trùng phá mỗi một kinh mạch để tiến giai thì sẽ tốn thời gian hơn người thường vài lần, thậm chí là gấp chục lần. Mà loại tư chất ngàn năm khó gặp như Hàn Phong thì lại khó càng thêm khó.

Năm đó, khi Hàn Phong vừa mới có được Ngạo Thị Thiên Địa quyết cũng bị loại phương pháp này hấp dẫn nên mới mạo hiểm thử. Đến khi hần phát hiện phương pháp này có hiệu quả thì mới cảm thán Triệu Vô Cực quả là thiên tài có thể nghĩ ra phương pháp thần kỳ như vậy.

Thời gian từ từ trôi qua, Hàn Phong không hề nhúc nhích, giống như một lão tăng đang ngồi thiền vậy.

Theo đấu khí chậm rãi tiến vào đan điền, Hàn Phong cũng không ngừng vận chuyển đấu khí, chậm rãi áp súc chúng thành một khối hình cầu trong đan điền.

Nương theo đấu khí ngày càng nhiều thì khối cầu này cũng ngày càng lớn lên.

Hiện giờ trên người Hàn Phong không ngừng toát ra nhiệt khí, đây là phản ứng khi đấu khí áp súc. Chỉ chốc lát sau, toàn thân hần đã ướt đầm nhưng hần vẫn không hề phát giác ra.

Đến khi tia đấu khí cuối cùng tiến vào đan điền, thì khối đấu khí hình tròn không ngừng xoay tròn.

Dưới ý niệm khống chế của Hàn Phong, khối cầu to cỡ quyền đầu này không ngừng thu nhỏ lại, hơn nữa mặt ngoài càng ngày càng ngưng thực.

Cảm thụ được đấu khí đã được áp súc tới giới hạn, Hàn Phong biết thời khắc tối hậu đã đến. Hần cắn răng một cái, ý niệm cường đại nhảy mắt trùng kích lên khối cầu trong đan điền.

Khối cầu bị trùng kích đến biến dạng khiến đan điền đau nhức không thôi, nhưng Hàn Phong vẫn cắn răng kiên trì.

Khối cầu dưới sự trùng kích của ý niệm, rất nhanh đã không chịu nổi.

Chỉ nghe “rắc” một tiếng, bề ngoài khối cầu xuất hiện một cái khe, cái khe không ngừng lan toả khắp khối cầu, đến cuối cùng thì triệt để hoá thành những mảnh nhỏ rồi tiêu thất, mà lúc này ở trong đan điền chỉ còn lại một viên hình cầu ngưng thực, trơn bóng như hạt châu.

Hàn Phong biết hần đã thành công tiến giai lên Cơ Sở cứu phẩm.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

26. Chương 26: Xấu Hổ!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Cơ Sở cứu phẩm tuy rằng đấu khí chỉ sơ với bát phẩm tăng trưởng một chút nhưng lại càng thêm ngưng thực, đây là hiện tượng lượng thừa dẫn đến biến hoá về chất. Mà thân thể Hàn Phong qua lần đột phá này cũng lặng yên biến hoá.

Sau khi đột phá, Hàn Phong cũng không có lập tức nghỉ ngơi mà nhờ vào Tiên Thiên đấu khí trợ giúp, chữa trị những thương tổn cho trùng kích để lại trong cơ thể.

Một lúc lâu sau hần mới chậm rãi mở mắt ra.

Bất tri bất giác, ngoài cửa sổ mặt trăng đã lên cao.

Hàn Phong đột nhiên cảm thấy khó chịu, cúi đầu xuống nhìn thì phát hiện toàn thân y phục đã ướt đầm, mồ hôi dính bết lại rất khó chịu.

Vì vậy, một lúc sau ...

Hàn Phong đã xích lô nằm trong thùng nước nóng, thoải mái rên rỉ một tiếng.

Vừa ngâm mình, Hàn Phong vừa hồi tưởng lại những cảnh tượng từ lúc hần sống lại tới giờ. Hần nhớ khi vừa sống lại, đấu khí của hần dừng lại ở Cơ Sở cứu phẩm, nhưng tới lúc này, chưa qua ba tháng hần đã là Cơ Sở cứu phẩm, hơn nữa hần nghĩ muốn đột phá lên Nhân giai cảnh giới thực sự rất dễ dàng. Tốc độ tu luyện kinh người như thế, phóng nhân khấp đại lục có thể nói là chưa từng có.

Hàn Phong tự tin, chỉ cần cho hần thêm chút thời gian, hần nhất định có thể một lần nữa trở lại Thiên giai cảnh giới.

Nghĩ tới đây, ánh mắt hần tràn ngập tự tin.

Nhưng liền lúc này, hần lại nghe tiếng mở cửa, sự tự tin trong mắt hần nhất thời tan biến, chỉ còn lại vẻ xấu hổ.

- Sư ... sư phụ, người thế nào lại vào đây?

Hàn Phong thấy Lâm Nguyệt đột nhiên xông tới, vội vàng lấy hai tay che hạ thể, vẻ mặt xấu hổ hỏi.

- Ha ha, tiểu tử kia, thì ra ngươi đang tắm!

Lâm Nguyệt vừa vào cửa đã thấy vẻ mặt xấu hổ của Hàn Phong, lông mày hơi nhướng lên, cất giọng nói.

Lâm Nguyệt tới đây là do một ngày một đêm đã không thấy Hàn Phong cho nên nàng tới kiểm tra một chút. Lúc tới đây, nàng thấy cửa phòng Hàn Phong không khoá nên đẩy cửa vào luôn.

Hàn Phong mặc dù đã sống hơn bốn trăm năm nhưng lúc này khuôn mặt trắng nõn của hần cũng đỏ bừng, vì người đang đứng trước mặt lúc này chính là sư phụ của hần.

Thấy Lâm Nguyệt đang đi lại gần, Hàn Phong không khỏi đau khổ lắp bắp nói:

- Sư phụ, người có thể tạm thời ra ngoài một lát không, để ta mặc quần áo tử tế rồi người hãy đi vào.

Lâm Nguyệt nhìn vẻ mặt quần bách của Hàn Phong thì cười cười, trực tiếp đi tới bên cạnh hần, khẽ nói:

- Sao lại có biểu tình như vậy. ngươi còn là một tiểu hài tử chưa đủ lông đủ cánh mà sợ ta nhìn sao!

Hàn Phong lúc này thật sự chỉ muốn đắm đầu vào thùng nước mà chết, nhưng thấy Lâm Nguyệt không có ý định đi ra ngoài, hắn không thể làm gì khác là nói lảng sang chuyện khác:

- Sư phụ, người tìm ta có việc gì sao?

- Nguyên ngày hôm nay ta không thấy ngươi nên tới kiểm tra xem ngươi có lười biếng hay không.

Lâm Nguyệt chống tay lên thùng gỗ, từ trên cao nhìn xuống Hàn Phong, tiểu ý trong mắt biểu lộ rất rõ. Nàng cảm thấy tên đồ đệ này càng ngày càng khả ái.

Thấy sư phụ gần trong gang tấc, một mùi thơm nhàn nhạt bay vào mũi Hàn Phong. Dù sao tâm tính Hàn Phong cũng không phải của một tiểu hài tử, nên khi ngửi thấy mùi hương từ cơ thể của Lâm Nguyệt, tiểu Hàn Phong dưới thân có ý muốn rục rịch, điều này khiến Hàn Phong cảm thấy rất mất tự nhiên.

Có lẽ Lâm Nguyệt cho rằng Hàn Phong vẫn là tiểu hài tử nên cũng không có phòng bị. Lúc này nàng đang chống tay lên thùng gỗ, thân thể hơi đổ về phía trước nên cổ áo có chút mở rộng ra.

Hàn Phong vừa ngẩng đầu liền thấy được cảnh xuân như ẩn như hiện rất là mê người. Một màn kích động như thế, Hàn Phong làm sao còn có thể nhịn được, tiểu Hàn Phong đang bị che dưới hai tay hắn chịu không được chậm rãi ngẩng đầu lên.

Khuông mặt nhỏ nhắn của Hàn Phong xấu hổ không thôi, trong lòng liên tục cầu khẩn sư phụ mau rời khỏi chỗ này. Nhưng lời cầu khẩn của hắn không linh, Lâm Nguyệt chẳng những không có ý định rời đi mà còn tiếp tục nhỏ giọng nói:

- Tiểu Phong, có muốn sư phụ giúp ngươi tắm hay không ... AAA!

Đang nói, Lâm Nguyệt đột nhiên la lên sợ hãi, lập tức mắc cỡ đỏ mặt, liếc mắt nhìn Hàn Phong một cái rồi nhanh chân xoay người chạy ra khỏi phòng.

Hàn Phong thấy thế, hận không thể đập đầu vào nước mà chết luôn. Nguyên lai vừa rồi nhất thời không che kỹ, khiến tiểu Hàn Phong đang ngẩng đầu bị lộ ra ... và bị Lâm Nguyệt nhìn thấy.

Lâm Nguyệt tuy rằng tâm tính đơn thuần nhưng không có nghĩa cái gì nàng cũng không hiểu. Nhìn thấy bộ dáng của Hàn Phong, nàng làm sao còn dám tiếp tục ở lại.

Thấy bóng lưng Lâm Nguyệt biến mất, Hàn Phong có chút lo lắng. Lo lắng nàng sẽ không để ý tới hắn nữa, như vậy thì cái được không bù nổi cái mất.

Lâm Nguyệt đi rồi, Hàn Phong lau khô thân thể nằm trên giường ngẫm nghĩ ngày mai làm sao đối mặt với sư phụ ? Trong lòng hắn thấp thỏm không yên, loại cảm giác hắn đã mấy trăm năm chưa gặp.

Sáng sớm hôm sau, Hàn Phong một đêm không ngủ mở cửa phòng đi ra thì đã thấy Lâm Nguyệt đang mỉm cười đứng trước cửa. Trong lòng hắn vui mừng không thôi, hắn còn tưởng rằng Lâm Nguyệt sẽ giận hắn, không để ý tới hắn nữa. Lúc này vừa thấy nàng thì lo lắng cả đêm qua của hắn cũng được thả lỏng ra.

Đi tới trước mặt Lâm Nguyệt, Hàn Phong đột nhiên phát hiện bầu không khí giữa hai người có chút xấu hổ. Một lúc sau, Hàn Phong mới có thể nhe răng nói một câu:

- Sư phụ!

Lâm Nguyệt thấy Hàn Phong, nhớ tới tình cảnh tối qua thì trong lòng có chút ngượng ngùng, nhưng sau đó đã bị nàng giấu đi, mặt nghiêm lại nói:

- Hừ! Tiểu tử ngươi, tuổi còn nhỏ mà không lo học cho tốt, có tin ta phạt ngươi cấm túc không!

Nghe Lâm Nguyệt nói thế, Hàn Phong biết là nàng khẩu xà tâm phật, nhất định sẽ không tính toán chuyện tối qua.

Vì vậy, hắn tiến sát lại trước người Lâm Nguyệt, làm bộ mặt hiền lành nói:

- Sư phụ, người không thể trách ta, ai bảo người vẫn còn coi ta là một tiểu hài tử chứ!

Nhẹ nhàng chỉ lên cái trán của Hàn Phong, Lâm Nguyệt đỏ mặt, trừng mắt nói:

- Đừng lý lẽ với ta, lần sau còn dám như vậy thì người coi chừng đó!

Hàn Phong tự nhiên là gạt đầu dạ vâng liên tục.

Vài ngày sau đó, Hàn Phong lại khôi phục sinh hoạt bình thường, mỗi ngày ngoại trừ tu luyện thì cùng Lâm Nguyệt chiết chiêu. Tuy rằng khi hai người gặp mặt vẫn có chút xấu hổ nhưng cả hai đều không đề cập tới vấn đề này nữa.

Trong lúc đó, thân thể của Mạnh Hùng cũng đã khôi phục nên hắn khẩn trương tới tìm Hàn Phong. Hàn Phong tất nhiên biết ý đồ của hắn nên cũng không nhiều lời dạy cho hắn tâm pháp. Sau đó căn dặn hắn tu luyện cho tốt, đồng thời không được hé chuyện này ra với bất kỳ ai.

Mạnh Hùng tự nhiên là gạt đầu đồng ý. Có kinh nghiệm đánh bại Lục Minh lần trước, hiện tại trong lòng hắn khâm phục Hàn Phong như thần minh, tuy rằng không biết tại sao thực lực của Hàn Phong vẫn là Cơ Sở tam phần nhưng hắn cũng không hỏi nhiều.

Hàn Phong cấp tâm pháp cho Mạnh Hùng chính là cao giai tâm pháp dùng để phối hợp với Phách Viêm tam thức. Tâm pháp này tên là Phách Viêm Chiến Thiên quyết, hai thứ này hỗ trợ cho nhau, thiếu một cũng không được.

Mạnh Hùng có được tâm pháp tất nhiên rất vui mừng, liên tục hướng Hàn Phong cảm ơn.

Sáng sớm hôm nay, Lâm Nguyệt đến tìm Hàn Phong rất sớm. Hàn Phong nghi hoặc hỏi:

- Sư phụ, sao hôm nay người tới sớm vậy?

Lâm Nguyệt vui vẻ nói:

- Tiểu Phong, hôm nay ta tới nói cho người biết, tông chủ quyết định, từ hôm nay trở đi người sẽ tới Bách Thảo Đường học luyện được. Người phải cố gắng mà học, đừng phụ tâm ý của tông chủ!

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

27. Chương 27: Giáo Huấn Khó Quên!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thì ra là thế, đối với việc này Hàn Phong cũng rất rõ ràng. Huyền Thiên Tông đối với một ít đệ tử có tư chất kém sẽ an bài bọn họ vào Bách Thảo Đường hoặc Thần Binh Các để học luyện được và luyện khí.

Với thực lực của Hàn Phong thể hiện thì tự nhiên bị xếp vào loại kém rồi. Nhưng Hàn Phong cũng không để ý, kiếp trước hắn cũng bị an bài vào Bách Thảo Đường.

Lúc đó, tuổi hắn còn nhỏ, không hiểu được sự khổ tâm của tông chủ, còn cho rằng mình bị tông môn vứt bỏ, thậm chí còn đối với tông chủ sinh ra một chút oán hận.

Nhưng về sau này, hắn mới hiểu được, kỳ thực tông chủ an bài như vậy cũng rất nhọc lòng. Nếu an bài bình thường thì với loại tư chất như hắn xác thực không thích hợp tiếp tục tu luyện đấu khí, như vậy học luyện được hoặc luyện khí lại là lựa chọn tốt hơn. Trên đại lục có rất nhiều luyện được sư và luyện khí sư tu vi không cao nhưng bọn họ dựa vào kỹ năng luyện được và luyện khí là tiếng tăm, địa vị không thua gì một ít tuyệt thế cường giả cả.

Thấy Hàn Phong không nói gì, Lâm Nguyệt còn tưởng hắn không vui nên giải thích:

- Tiểu Phong, tông chủ cũng là muốn tốt cho người, về sau nếu ở phương diện luyện được người có đột phá, cũng không so với tu luyện đấu khí kém hơn chút nào đâu.

Dừng một chút, Lâm Nguyệt nói tiếp:

- Hơn nữa, tiểu Phong yên tâm! Mặc kệ thế nào, người lúc nào cũng là đồ đệ của ta, sư phụ nhất định sẽ tìm biện pháp giúp người đột phá tu vi hiện tại. Người xem, hôm nay ta đến đây sớm như vậy cũng chính là muốn thúc thúc người tu luyện đó.

Nói xong, Lâm Nguyệt còn chớp chớp mắt nhìn Hàn Phong, bộ dáng rất buồn cười.

Thấy biểu tình đáng yêu của Lâm Nguyệt, Hàn Phong vừa cảm động vừa buồn cười, vừa rồi hẳn chẳng qua là nghĩ đến sự tình kiếp trước, trong lòng có chút cảm khái mà thôi. Lâm Nguyệt nói những lời này, lẽ nào hẳn không hiểu.

Không ngờ Lâm Nguyệt tưởng lầm là mình khổ sở trong lòng nên khuyên giải an ủi, còn làm bộ dáng dí dỏm để xoa dịu hẳn.

Hàn Phong cảm thấy trong lòng tràn ngập cảm giác ấm áp, kiếp trước, kiếp này sư phụ đều luôn đối với hẳn tốt như vậy.

- Sư phụ, người yên tâm, khổ tâm của tông chủ ta hiểu được. Ta sẽ không làm lão nhân gia thất vọng đâu!

Hàn Phong cười nói.

Thấy Hàn Phong cũng không phải nói có lệ, Lâm Nguyệt mới yên lòng, sau đó lại kéo Hàn Phong bắt đầu một ngày tu luyện, thẳng đến lúc trời gần trưa nàng mới mang Hàn Phong tới Bách Thảo Đường, sau đó dặn dò hẳn vài câu rồi rời đi.

Thấy bóng lưng rời đi vội vã của Lâm Nguyệt, Hàn Phong biết nàng nỗ lực rất nhiều, kiếp này hẳn nhất định sẽ không để sư phụ phải thất vọng.

- Hàn ... Hàn Phong!

Đang chuẩn bị bước vào cửa của Bách Thảo Đường, Hàn Phong đột nhiên nghe ai đó gọi tên hẳn thì nghi hoặc ngoái đầu lại. Liền thấy Triệu Lâm Lâm đang đứng sau lưng hẳn, vừa rồi người gọi hẳn dĩ nhiên là nàng.

Thấy Hàn Phong quay đầu nhìn nàng, Triệu Lâm Lâm liền đỏ mặt không dám nhìn hẳn mà cúi đầu xuống nhìn chằm chằm đôi giày. Mặc dù biết tính cách của Triệu Lâm Lâm như thế nhưng Hàn Phong vẫn không khỏi cười khổ, tiểu cô nương này quả thực quá nhất gan, hai người cũng coi như bằng hữu nhưng mỗi lần nàng ta thấy hẳn đều có bộ dáng như vậy.

Để giảm bớt tâm tình khẩn trương của Triệu Lâm Lâm, Hàn Phong đi tới bên người nàng, vừa cười vừa nói:

- Lâm Lâm, sao người lại ở đây?

Nghe Hàn Phong hỏi, Triệu Lâm Lâm lúc này mới ngẩng đầu lên, có chút lắp bắp nói:

- Là ... sư ... phụ gọi ... ta đến.

Mặc dù nàng nói có chút không rõ lắm nhưng Hàn Phong cũng hiểu được, chắc hẳn nàng và hẳn đều bị phân tới Bách Thảo Đường để học luyện được. Dù sao thực lực của Triệu Lâm Lâm cũng chỉ là Cơ Sở tứ phẩm tuy rằng biểu hiện cao hơn hẳn nhưng hiển nhiên tư chất cũng đồng dạng.

Mà với tính cách nhất gan của nàng, một mình tới đây thì trong lòng tất nhiên có chút sợ hãi. Vì vậy, khi nàng thấy Hàn Phong liền khởi lên chút dung khí gọi tên hẳn. Dù sao hai người cũng coi như là quen biết.

Hai người nói chuyện một lúc, sau đó lại có thêm mấy người đến, xem ra đều là đến Bách Thảo Đường để học tập.

- Chúng ta cũng đi vào thôi!

Hàn Phong nói với Triệu Lâm Lâm.

Triệu Lâm Lâm gật đầu rồi đi theo đằng sau hẳn tiến vào bên trong.

Nhưng Hàn Phong không ngờ là vừa đi vào trong Bách Thảo Đường liền đụng mặt Lục Minh. Trong lòng hẳn không khỏi cảm khái: “Đúng là oan gia ngõ hẹp!”

Lục Minh hôm nay đến Bách Thảo Đường giúp sư phụ hẩn lấy chút thảo dược. Từ sau khi bị Mạnh Hùng đả thương, trong lòng hẩn lúc nào cũng muốn tìm cơ hội để trả thù bọn Mạnh Hùng.

Chẳng qua, sau trận chiến đó với Mạnh Hùng, trong lòng hẩn đã tồn tại một bóng ma cho nên hẩn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ đối với Mạnh Hùng. Nhưng về phần mấy người Hàn Phong thì hẩn tất nhiên không sợ hãi.

Lúc này đứng mặt, Lục Minh làm sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy, trong lòng cười nhạo một tiếng, hẩn bước tới ngăn trước mặt Hàn Phong.

Triệu Lâm Lâm nhìn thấy Lâm Nguyệt, khuôn mặt nhỏ nhất thời kinh hãi, bất giác trốn sau lưng Hàn Phong, đôi tay nhỏ gắt gao nắm lấy vạt áo của hẩn.

Hàn Phong khẽ nhíu mày, nhìn Lục Minh trước mặt, trong mắt hiện lên một tia lãnh ý.

-Ồ, thực là trùng hợp, không ngờ ở đây lại gặp các người.

Lục Minh đầu tiên giả bộ kinh ngạc nói, sau đó lại làm như bình tĩnh nói tiếp:

-Ta quên mất, với thực lực của hai người, đến Bách Thảo Đường cũng chẳng có gì là lạ.

Hàn Phong lạnh lùng nhìn Lục Minh, trong mắt hẩn, bộ dáng của Lục Minh lúc này không khác gì một con khỉ. Cho nên đối với lời cười nhạo của Lục Minh hẩn chẳng thèm để ý, mà mòng theo Triệu Lâm Lâm hướng mặt khác đi.

Nhưng Lâm Nguyệt tựa hồ không có ý định buông tha cho hai người, cứốc bộ hẩn nhất chuyển lại ngăn cản trước người Hàn Phong.

- Thế nào, ta đang nói chuyện với người, chẳng lẽ người không nghe thấy sao?

Lục Minh chậm chạp nói.

- Người là ai?

Hàn Phong nhàn nhạt nói.

Lời này của Hàn Phong vừa nói ra, hai mắt của Lục Minh lập tức trợn ngược, hẩn tức giận nói:

- Phế vật tam phẩm như người cũng dám chửi khéo ta?

- Cút!

Hàn Phong không để ý tới sắc mặt đỏ lên của Lục Minh, nói.

- Hảo! Hôm nay ta sẽ cho người biết hậu quả của việc dám chửi ta!

Lục Minh giận dữ cười nói. Có lẽ bây giờ đứng trước mặt hẩn là Mạnh Hùng, hẩn có chút do dự có nên động thủ hay không nhưng đối mặt với Hàn Phong chỉ có tu vi tam phẩm, hẩn tất nhiên không kiêng kỵ. Hẩn muốn cấp cho tiểu tử trước mặt này giáo huấn khó quên để Hàn Phong sau này mỗi khi thấy Lục Minh hẩn đều phải cúi đầu,

Lục Minh vừa nói xong, khiến Triệu Lâm Lâm đứng sau Hàn Phong càng sợ hãi, đôi tay nhỏ đang nắm góc áo của Hàn Phong run rẩy không ngừng.

Hàn Phong nhẹ nhàng vỗ vỗ bàn tay vì sợ hãi mà trở nên trắng bệch của nàng, sau đó nhìn Lục Minh, hàn quang trong mắt chột loé. Chỉ cần Lục Minh dám động thủ thì hẩn không ngại cho tên ngày nếm chút vị đắng.

Nhưng ngay lúc Lục Minh định xuất thủ thì từ xa truyền tới âm thanh lạnh lùng.

- Các người đang làm cái gì đó?

Lục Minh quay đầu nhìn lại thấy người tới thì giật mình, vội vàng giả bộ nhu thuận, cung kính nói:

- Sư thúc tổ!

Hàn Phong thấy người vừa tới trong lòng không khỏi nóng lên, thân ảnh quen thuộc này chính là chủ sự của Bách Thảo Đường – Lao Trí Vân. Do ông si mê luyện dược nên mọi người đều gọi ông là Lão Dược Sĩ, dần dà cái tên này trở thành biệt hiệu trong tông môn luôn.

- Nhận được đồ rồi còn không nhanh đi đi, không được ở Bách Thảo Đường của ta nháo sự!

Lão Dược Sĩ lạnh lùng nói.

Lục Minh cúi đầu, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, nhưng hắn cũng không nói thêm cái gì, cung kính “Vâng” một tiếng liền xám xịt rời đi.

Nhưng lúc gần đi hắn không quên cấp cho Hàn Phong một ánh mắt oán độc. Nhưng Hàn Phong không hề để ý tới, chỉ xem hắn như tên tấu hài mà thôi.

Thấy Lục Minh đã rời đi, Lão Dược Sĩ nhìn Hàn Phong và Triệu Lâm Lâm, thanh âm vẫn lạnh lùng như trước hỏi:

- Hai người các người là tân đệ tử?

Hàn Phong cung kính xác nhận, mà Triệu Lâm Lâm đối với ngữ khí của Lao Trí Vân có chút sợ hãi nên vẫn trốn đằng sau Hàn Phong không dám đi ra, nhưng cái đầu nhỏ vẫn lén thò ra đánh giá bị sư thúc tổ này.

- Đã như vậy thì đi vào đi, bên trong mọi người đến đã không sai biệt lắm.

Nói xong, Lão dược sĩ cũng không tiếp tục để ý hai người, xoay người đi vào bên trong.

Thấy Lão dược sĩ rời đi, Triệu Lâm Lâm lúc này mới nhỏ giọng hỏi:

- Hàn Phong, người biết người kia là ai sao?

Hàn Phong cười cười nói:

- Ông ấy là sư thúc tổ Lao Trí Vân phụ trách Bách Thảo Đường, sau này ông ấy sẽ dạy chúng ta luyện dược.

- Nhưng ... ông ấy ... nhìn hung dữ quá ... ta sợ!

Triệu Lâm Lâm run run nói.

Dữ sao ? Hàn Phong trong lòng than thở. Hắn nhớ rõ, lúc trước, lần đầu tiên khi hắn nhìn thấy lão dược sĩ này cũng cảm thấy ông rất dữ. Khi đó các đệ tử trong Bách Thảo Đường đều rất sợ ông.

Nhưng sau đó, Hàn Phong mới biết, lão dược sĩ sở dĩ đối với bọn họ có thái độ nghiêm khắc như vậy là do ông hi vọng những tiểu hài tử không có tư chất cao để tu luyện đấu khí như họ có thể phát triển ở phương diện luyện dược này. Nhưng mọi người lúc đầu không hiểu, ngay cả Hàn Phong cũng vậy.

Thẳng đến khi lão dược sĩ chết trước mặt mình, hắn mới hối hận nhưng đã không kịp. Nguyên bản lão dược sĩ không cần phải chết, ông ở phương diện luyện dược có thành tựu nên Tinh Hải các nhìn trúng ông, muốn thu nhận. Nhưng ông lại cự tuyệt, cuối cùng gần lúc Lâm Nguyệt sắp bị thiếu chủ Hạo Thiên của Tinh Hải các làm nhục thì ông tức giận phản kháng và bị đánh chết tại chỗ.

Đây chính là lão dược sĩ trong nóng ngoài lạnh!

Nghĩ vậy, Hàn Phong cảm khái không thôi, quay đầu nói với Triệu Lâm Lâm:

- Lâm Lâm, đừng thấy sư thúc tổ nói chuyện lạnh lùng như vậy nhưng kỳ thực là ông ấy muốn tốt cho chúng ta, nên người không cần sợ.

Triệu Lâm Lâm chớp chớp đôi mắt to, cái hiểu cái không gật gật đầu.

Thấy vẻ mờ mịt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu Lâm Lâm, Hàn Phong cười cười cũng không giải thích thêm mà dẫn nàng bước nhanh vào bên trong.

Hàn Phong và Triệu Lâm Lâm ngồi nghe lão dược sĩ giảng bài tới trưa. Có lẽ do Hàn Phong nhắc nhở nên Triệu Lâm Lâm đối với lão dược sĩ không còn sợ hãi như trước. Trái lại nàng rất chăm chú nghe ông giảng giải, điều này khiến lão dược sĩ đối với tiểu cô nương nhu thuận này có chút yêu thích.

Về phần Hàn Phong, lão được si nói những tri thức cơ sở này đối với hắn quá đơn giản, hắn căn bản không cần nghe nhưng vẫn làm bộ chăm chú.

Đến khi lão được si nói xong, Hàn Phong liền rời khỏi Bách Thảo Đường chuẩn bị về phòng tiếp tục tu luyện.

Nhưng trên đường quay về, Hàn Phong đột nhiên phát hiện có người theo dõi đằng sau. Cẩn thận cảm ứng một chút, Hàn Phong liền biết người theo dõi là ai, trong lòng thầm nghĩ một chút rồi hắn làm như không biết gì tiếp tục đi tới.

Lục Minh ngày hôm nay rất tức giận, vốn bị sư phụ phái tới Bách Thảo Đường lấy thảo dược hắn đã không thiêc. Sau đó lại gặp Hàn Phong, đang chuẩn bị xả giận trên người hắn thì không ngờ bị lão bắt tử trong Bách Thảo Đường la rầy, cho nên trong lòng Lục Minh cực kỳ phần hận.

Nhưng một bên là sư phụ, một bên là sư thúc tổ nên hắn cũng không thể làm gì được. Vì vậy hắn chỉ có thể đổ hết lên đầu Hàn Phong, bao gồm cả việc thất bại dưới tay Mạnh Hùng.

Hoá ra người theo dõi Hàn Phong chính là Lục Minh. Lục Minh tưởng rằng hành tung của mình rất bí ẩn, nhưng hắn đâu biết rằng với chút tiểu xảo đó của hắn làm sao qua mắt được Hàn Phong. Tuy rằng hiện giờ thực lực Hàn Phong cũng không cao nhưng với sự trợ giúp của Tiên Thiên đầu khí thì bằng tu vi Cơ Sở thất phẩm của Lục Minh làm sao tránh khỏi cảm giác của Hàn Phong được!

Tục ngữ nói: “Cục đất còn biết giận” nói chỉ tới Lục Minh ba lần bốn lượt tìm Hàn Phong gây phiền phức, thêm cả việc lần trước Lục Minh sỉ nhục người sư phụ mà hắn yêu quý nhất. Bất luận như thế nào, Hàn Phong cũng sẽ không dễ dàng buông tha cho hắn.

Hắn vốn định để Lục Minh khoái hoạt thêm vài ngày nhưng không ngờ tên này lại theo dõi hắn. Cho nên, Hàn Phong liền mượn cơ hội này giáo huấn tên Lục Minh này, ít nhất cũng phải khiến cho hắn hiểu được có người không nên đụng vào.

Vì vậy, Hàn Phong mang theo Lục Minh đi đến một góc hẻo lánh.

Lục Minh vẫn không biết bản thân đã bị lộ, thấy Hàn Phong đi tới một góc hẻo lánh như vậy thì hắn trong lòng hắn thầm mừng:

- Hàn Phong! Bây giờ ta sẽ cho ngươi biết đắc tội sẽ có hậu quả gì!

Vừa nói xong, Lục Minh liền vận khởi đầu khí phóng tới Hàn Phong. Trong lòng hắn hiện đang chứa một bụng khí, vừa lúc có tên Hàn Phong này để xả.

Mà Hàn Phong lúc này giống như không phát hiện động tĩnh phía sau, vẫn ngẩng ngốc đứng tại chỗ. Lục Minh thấy thế thì trong lòng càng mừng.

Nhưng sự tình phát sinh tiếp theo khiến Lục Minh kinh ngạc không thôi.

Hắn không thấy Hàn Phong đâu cả!

Chuẩn xác mà nói thì Hàn Phong bỗng nhiên biến mất trước mặt hắn.

Lục Minh có chút nghi hoặc, tưởng mình hoa mắt, nếu không làm sao có chuyện như vậy phát sinh.

Mà đúng lúc này, đằng sau hắn truyền tới một thanh âm tràn ngập lãnh ý.

- Ngươi tìm ta phải không?

Lục Minh vội vàng xoay người lại thì thấy Hàn Phong không biết từ lúc nào đã xuất hiện sau lưng hắn.

Tuy rằng trong lòng vô cùng kinh ngạc nhưng Lục Minh cũng không suy nghĩ nhiều, cười nhạt nói:

- Thì ra ngươi đã sớm phát hiện ra ta, nhưng làm ta khó hiểu là tại sao phát hiện ra mà ngươi vẫn không chạy trốn mà lại dẫn ta đến chỗ này? Xem ra ngươi không chỉ thực lực thấp mà ngay cả chỉ số thông minh cũng kém!

Đối với mấy lời nói của Lục Minh, Hàn Phong cũng không tức giận, về phần thực lực của ai kém thì Lục Minh sẽ rất nhanh có thể biết được.

- Tại sao không nói gì? Sợ hãi sao?

Lục Minh hung dữ nói:

- Nhưng đáng tiếc, ngày hôm nay cho dù người có quỳ xuống gọi ta gia gia ta cũng sẽ không bỏ qua cho người, chỉ có thể trách người không nên đụng vào ta.

Nói xong, Lục Minh một lần nữa vận khởi đấu khí, xuất quyền về phía Hàn Phong.

Hàn Phong ngay cả nhìn cũng không cần, đợi cho Lục Minh tới gần, hắt hừ lạnh một tiếng, một tay vươn ra, nhẹ nhàng bắt lấy cổ tay của Lục Minh. Lục Minh thậm chí còn cảm thấy cả cánh tay tê rần, đấu khí toàn thân nhanh chóng biến mất khiến hấn hoảng hốt không thôi.

Nhưng Hàn Phong cũng không có thu tay mà thừa cơ tung một cước đá vào bụng Lục Minh.

Lục Minh chỉ cảm thấy bụng nhất thời đau nhức, cơn đau nhanh chóng lan tràn toàn thân.

Nhưng ác mộng của hấn chỉ vừa mới bắt đầu thôi. Hấn vừa bị đá bay ra lại bị Hàn Phong chụp lại kéo về, sau đó quyền đầu của Hàn Phong như mưa rơi trên người hấn. Lục Minh ngay cả một chút lực phản kháng cũng không có.

Hàn Phong khống chế lực rất chính xác. Mỗi một quyền cũng không tạo thành nội thương quá nặng cho Lục Minh nhưng thân thể đau nhức thiếu chút nữa khiến Lục Minh ngất đi.

Bây giờ trong đầu Lục Minh cũng mất năng lực tự hỏi tại sao một phế vật trong hấn mất lại so với Mạnh Hùng còn mạnh hơn, chỉ thoáng cái đã đánh bại hấn.

Đau đớn do Hàn Phong công kích trên người hấn rất khó chịu, hấn thậm chí hi vọng có thể ngất đi còn tốt hơn phải chịu đựng loại đau đớn thể này.

Đáng tiếc là Hàn Phong không cho hấn như nguyện, mỗi một quyền, mỗi một cước của Hàn Phong đều trúng vào một vị trí trên người hấn. Hàn Phong muốn trước khi Lục Minh ngất đi phải chịu đựng sự đau đớn mãnh liệt nhất.

Hàn Phong muốn cho Lục Minh nhớ kỹ, về sau nghìn vạn lần đừng chọc tới hấn, nếu không kết quả sẽ càng thê thảm hơn bây giờ.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

28. Chương 28: Kẻ Phản Bội Ngày Xưa.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Qua một lúc lâu sau thì Lục Minh đã nằm mẹp trên mặt đất thở hồng hộc

Y phục trên người hấn đã không còn nguyên vẹn, trên mặt cũng toàn vết bầm tím. Vốn bề ngoài có chút anh tuấn của hấn bây giờ lại chật vật không chịu nổi.

Hàn Phong chậm rãi ngồi xổm xuống, thản nhiên nhìn cái đầu heo của Lục Minh, lạnh lùng nói:

- Hôm nay coi như ta chỉ dạy dỗ người một chút, về sau nhớ thông minh lên một chút, nếu không ta có rất nhiều biện pháp để cho người nếm thử cái gì gọi là sống không bằng chết!

Hàn Phong nói mấy câu khiến Lục Minh đang nằm trên mặt đất không khỏi run bần bật.

Giờ khắc này, Hàn Phong ở trước mặt hấn đã biến thành hình tượng của đại ác ma. Vừa rồi hấn giống như vừa trải qua một cơn ác mộng rất đáng sợ.

- Sợ hãi sao?

Hàn Phong lạnh lùng nói:

- Chút giáo huấn hôm nay, hi vọng người sẽ nhớ lâu một chút.

Dứt lời, Hàn Phong liền xoay người rời đi, để lại một mình Lục Minh với khuôn mặt đầy khiếp sợ.

Đợi cho Hàn Phong đi xa rồi, Lục Minh mới chậm rãi đứng lên, nhìn bóng lưng Hàn Phong dần xa, trong mắt ngoài sự sợ hãi còn có thêm một sự oán hận sâu đậm.

Mấy ngày kế tiếp, Hàn Phong ngoại trừ tới Bách Thảo Đường tiếp nhận lão dược sư giáo dục thì thời gian còn lại đều bị Lâm Nguyệt đốc thúc tu luyện. Trong khoảng thời gian này hắn cũng có xuống núi thăm phụ thân, thấy phụ thân vẫn còn trong tình trạng ngủ say, tình huống thân thể ngày càng tốt, hắn cũng yên lòng.

Trong khoảng thời gian này, Lâm Nguyệt lại tìm cho hắn một đóng đan dược, hi vọng trợ giúp hắn đột phá. Nhưng hiệu quả thủy chung vẫn không khả quan, khiến nàng rất uể oải. Nhưng nàng cũng không buông tha mà càng cố vũ Hàn Phong cố gắng tu luyện cho tốt.

Hàn Phong cũng lo lắng có nên để thực lực của hắn hơi đề thăng một chút hay không, để sư phụ vui vẻ lên. Nhưng trong lúc hắn đang tự hỏi thì Mạnh Hùng tới tìm hắn.

Thấy Mạnh Hùng tới, Hàn Phong cũng vô cùng kinh ngạc, từ khi Hàn Phong cấp tâm pháp Phách Viêm Chiến Thiên quyết cho Mạnh Hùng thì tên này mỗi ngày đều chạy tới rừng trúc sau núi khổ tu tâm pháp cùng với Phách Viêm Tam Thức.

- Hôm nay sao người lại rảnh rỗi đến đây?

Hàn Phong cười nói.

Nhiều ngày không gặp, Hàn Phong phát hiện hơi thở trên người Mạnh Hùng mơ hồ đã có chút khí thế, tuy rằng chưa rõ ràng lắm nhưng Hàn Phong biết đây là thành quả khi Mạnh Hùng tu luyện Phách Viêm Chiến Thiên quyết.

- Hàn Phong, mấy ngày nay tu luyện Phách Viêm Chiến Thiên quyết, ta cảm giác đầu khí muốn đột phá.

Mạnh Hùng có chút hưng phấn nói.

Tình huống của Mạnh Hùng, Hàn Phong chỉ liếc mắt là có thể nhìn ra, hơn nữa điều này cũng nằm trong sở liệu của hắn, cho nên hắn cũng không kinh ngạc. Lắc đầu, Hàn Phong nói:

- Không cần hưng phấn như thế, ta dạy cho người Phách Viêm Chiến Thiên quyết không phải là một tâm pháp bình thường. Người phải tin tưởng, có nó thì thành tựu sau này của người sẽ càng cao, hiện tại chỉ có chút tiến bộ mà người đã kích động như thế, sau này khi người tiến vào Nhân giai, Địa giai, thậm chí là Thiên giai thì sao?

- Cái gì? Người nói ta sau này cũng có thể tiến vào Thiên giai cảnh giới?

Mạnh Hùng khiếp sợ hỏi.

Nếu là người khác nói những lời này có lẽ Mạnh Hùng cho rằng hắn đang đùa giỡn mình, nhưng đây là Hàn Phong nói nên hắn mới cảm thấy khiếp sợ.

Hàn Phong nhàn nhạt nói:

- Đây là tất nhiên, nếu người không đạt tới Thiên giai thì thật sự là bôi nhọ Phách Viêm Chiến Thiên quyết này.

Không để ý tới kích động của Mạnh Hùng, Hàn Phong khoát khoát tay tiếp tục nói:

- Hảo, việc này không nói nữa, ta muốn biết người tìm ta có việc gì? Ta không nghĩ người chỉ đơn giản tới thông báo là người muốn đột phá!

Mạnh Hùng có chút xấu hổ nói:

- Mấy ngày trước, trong tông có một sư huynh từ bên ngoài trở về.

- Chỉ có vậy thôi hả?

Hàn Phong kỳ quái hỏi.

Mạnh Hùng lắc đầu nói tiếp:

- Đương nhiên không phải, nếu chỉ có vậy thì ta sẽ không tới quấy rầy người.

Dừng một chút, Mạnh Hùng nói tiếp:

- Nghe nói vị sư huynh này cùng tên hỏn đần Lục Minh kia là có cùng sư phụ. Đoạn Nhạc trong lúc vô tình thấy hai người này ở cùng một chỗ bàn bạc gì đó. Sau đó Đoạn Nhạc tới nói cho ta biết, ta lo lắng bọn chúng sẽ tới gây phiền phức nên đến đây nhắc nhở người một chút. Nhưng ta nghĩ Lục Minh có lẽ trước tiên sẽ tìm ta, nhưng người vẫn nên cẩn thận một chút vẫn tốt hơn!

- Tên sư huynh của Lục Minh gọi là gì?

Hàn Phong hỏi.

- Giang Hiên Bạch, nghe nói hắn đã là Nhân giai nhị phẩm, trong đồng lứa cũng thuộc loại cực mạnh.

Mạnh Hùng hơi ngưng trọng nói. Nhân giai nhị phẩm, với thực lực của hắn hiện tại căn bản không phải đối thủ. Nếu Giang Hiên Bạch thật sự muốn thay Lục Minh xuất đầu thì hắn chỉ có thể chịu đòn thôi.

Nghe cái tên này, Hàn Phong hơi nhướng mày hồi ức lại.

“Đúng rồi, chính là hắn!”

Hàn Phong rốt cuộc đã nhớ Giang Hiên Bạch là ai. Tuy rằng trong trí nhớ hắn chưa thấy qua người này nhưng Lục Minh đã từng nói cho hắn nghe. Trong Huyền Thiên Tông đã từng xuất hiện một kẻ phản bội, tên là Giang Hiên Bạch. Mà lúc đó, Hàn Phong dò hỏi Giang Hiên Bạch đã làm việc gì đại nghịch bất đạo thì Lục Minh tức giận tới sắc mặt trắng bệch nhưng cũng không nói cho hắn biết cho nên Hàn Phong cũng không tiếp tục hỏi tới.

Xem ra, bản thân nhập môn sớm hơn ba năm, lúc này Giang Hiên Bạch vẫn chưa bị trục xuất khỏi sư môn. Hắn nhất định phải lưu ý hành động của người này miễn để hắn làm ra chuyện gì nguy hại cho Huyền Thiên Tông.

- Việc này ta đã biết, trong khoảng thời gian này người chú ý một chút, không nên tới sau núi nữa, miễn cho Lục Minh và sư huynh của hắn thừa cơ hội.

Hàn Phong nhắc nhở Mạnh Hùng.

- Vậy còn người? Thực lực của Giang Hiên Bạch chính là ...

Mạnh Hùng có chút lo lắng nói.

Hàn Phong phát tay ngắt lời hắn:

- Yên tâm đi, nếu như hắn thật sự tới tìm ta gây phiền phức thì ta tự có biện pháp. Chỉ là một tên Nhân giai nhị phẩm, còn chưa đủ làm gì được ta!

Đối với Mạnh Hùng hắn cũng không có giấu diếm nhiều, dù sao đi nữa hắn cũng đã biết một chút bí mật của mình, biết thêm một cái nữa cũng không là gì.

Quả nhiên, Hàn Phong vừa nói khiến Mạnh Hùng khiếp sợ không thôi. Đối phương chính là Nhân giai nhị phẩm mà Hàn Phong lại hơi hợm như vậy. Như thế thì thực lực của hắn mạnh tới mức nào?

Sau đó, Hàn Phong chỉ điểm Mạnh Hùng vài câu trong khi tu luyện Phách Viêm Chiến Thiên quyết rồi đuổi Mạnh Hùng đi.

Hàn Phong lặng im ngồi bên cửa sổ tự hỏi.

“Lục Minh, xem ra lần giáo huấn trước còn chưa đủ, người lại còn tìm người đến báo thù sao!

Giang Hiên Bạch phải không?

Rốt cuộc thì năm đó người đã làm gì, để cho người có tính cách đơn thuần như sư phụ cũng có bộ dáng tức giận như vậy?

Nhưng cho dù kiếp trước người có làm tội ác tày trời gì thì kiếp này ta cũng sẽ bóp nó chết từ trong trứng nước. Ta tuyệt đối không cho phép bất cứ ai làm hại tới Huyền Thiên Tông và sư phụ ta. ”

Tạm thời ném chuyện này ra khỏi đầu, Hàn Phong lại bắt đầu một đêm tu luyện.

Mấy ngày kế tiếp, việc Mạnh Hùng lo lắng cũng không xảy ra. Nhưng trong lòng Hàn Phong vẫn luôn quan tâm, hẳn tuy rằng không biết Giang Hiên Bạch nhưng kiếp trước tên này đã có thể làm ra sự tình đại nghịch bất đạo thì kiếp này cũng không phải là người tốt gì.

Mấy ngày này hắn cũng tận lực đi tìm hiểu về tên Giang Hiên Bạch này. Ngay cả Lâm Nguyệt cũng nói hắn là một trong những đệ tử có tiềm chất rất tốt lại rất nhu thuận và thông minh.

Nếu như không phải đã biết sẽ có chuyện sẽ phát sinh, có lẽ Hàn Phong cũng bị những lời này mê hoặc, nhưng bây giờ nghe những lời này thì trong đầu hắn lại là một dấu hỏi rất to.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

29. Chương 29: Tu Luyện Đặc Thù

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Xem ra tên Giang Hiên Bạch này tâm cơ rất sâu, người như thế so với tên Lục Minh chỉ biết khi dễ người nhỏ yếu thì cao minh hơn rất nhiều.

Hàn Phong thầm đánh giá tên Giang Hiên Bạch này.

Mấy ngày kế tiếp, Hàn Phong lúc nào cũng lưu ý động tĩnh trong tông môn, nhưng thẳng đến hôm nay hắn vẫn chưa gặp tên Giang Hiên Bạch này khiến hắn có chút kỳ quái.

Nhưng sự nghi hoặc trong lòng hắn cũng không kéo dài lâu. Sáng sớm ngày hôm đó, Hàn Phong mới từ Bách Thảo Đường trở về. Vừa mới vào trong viện liền đụng phải một người. Người này thoạt nhìn cao gầy, vóc dáng rất cân xứng, tuổi khoảng hai mươi, khuôn mặt có chút tuấn tú.

Hàn Phong tỉ mỉ quan sát vài lần, phát hiện người này không hề có ấn tượng gì trong trí nhớ. Chẳng qua, trong lòng hắn đột nhiên hiện lên một cái tên.

Nam tử trước mắt thấy Hàn Phong đi tới thì mỉm cười, mở miệng chứng thực suy nghĩ trong lòng Hàn Phong.

- Người là Hàn Phong tiểu sư đệ đúng không? Ta là Giang Hiên Bạch, là sư huynh của người.

Giang Hiên Bạch một thân bạch y, khí chất nho nhã, cộng thêm vẻ mặt tươi cười ấm áp tạo cho người khác một cảm giác rất tao nhã.

Đương nhiên, Hàn Phong là ai chứ? Đời này tuy gặp người chưa nhiều nhưng đời trước hắn dù sao cũng đã sống bốn trăm năm, cái dạng người gì mà chưa gặp qua!

Chỉ cần liếc mắt, Hàn Phong liền có thể cảm giác sâu trong lòng tên Giang Hiên Bạch này có một tia âm lãnh.

Nguy quân tử trong nhà chính là nguy hiểm nhất. Đây chính là kinh nghiệm Hàn Phong tổng kết được từ kiếp trước. Nhưng hắn vẫn còn nửa câu sau đó là: nhìn người cũng phải nhìn thực lực.

Như Giang Hiên Bạch mặt trắng này, mặc dù có thực lực Nhân giai nhị phẩm nhưng Hàn Phong vẫn không để vào mắt.

Hàn Phong liếc mắt nhìn Giang Hiên Bạch nhàn nhạt nói:

- Người có việc gì sao?

Đối với thái độ lạnh lùng của Hàn Phong, Giang Hiên Bạch có chút kinh ngạc. Bình thường, những đệ tử mới nhập môn như Hàn Phong, có thực lực thấp thì khi gặp các huynh trưởng, phản ứng phải có chút câu nệ mới đúng.

Không ngờ thái độ của Hàn Phong đối với mình lại giống người xa lạ vậy.

Tuy rằng trong lòng tức giận nhưng mặt ngoài Giang Hiên Bạch vẫn hoà khí nói:

- Hàn sư đệ nhập môn thời gian còn ngắn, thời gian trước sư huynh ta phụng mệnh hạ sơn làm chút việc vì vậy có thể người không nhận ra ta.

Dừng một chút, Giang Hiên Bạch thấy Hàn Phong vẫn không có phản ứng gì, thì tiếp tục nói:

- Lần này ta tới tìm người, chủ yếu là vì nghe nói Hàn Phong sư đệ trong đám tân đệ tử thì đấu khí chỉ mới là Cơ Sở tam phẩm đúng không?

Giang Hiên Bạch khoát khoát tay tự nói một mình:

- Hàn Phong sư đệ không nên hiểu lầm, ta cũng không phải tới đây cười nhạo người, hay làm ra vẻ sư huynh. Ta cảm thấy là sư huynh thì có nghĩa vụ tương trợ các người tu luyện. Nếu như người không chê, sư huynh chỉ có tu vi Nhân giai nhị phẩm như ta có thể cùng người luận bàn một chút, sau đó cùng nhau tìm ra vấn đề trong tu luyện, Hàn Phong sư đệ cảm thấy kiến nghị này thế nào?

Hàn Phong nhìn tên mặt trắng trước mặt thầm nghĩ: “Nếu đổi lại là mấy người Đoạn Nhạc hay Mạnh Hùng thì có lẽ đã bị mấy câu nói của tên này lừa gạt. ” Nhưng Hàn Phong chỉ thầm cười nhạt trong lòng.

Bộ dáng giả dối như thế này trước đây hắn đã gặp không ít. Chẳng phải lúc trước ở Hàn gia, nội đường đệ tử cũng hay tìm cớ như vậy sao!

Chỉ bất quá kỹ xảo của Giang Hiên Bạch này cao minh hơn và hành động cũng trông thật hơn mà thôi.

Hàn Phong làm bộ dáng kinh hỉ hô lên:

- Thật sao? Giang sư huynh thực sự nguyện ý giúp ta? Vậy thì tốt quá!

Thấy vẻ mặt kinh hỉ của Hàn Phong, trong lòng Giang Hiên Bạch thầm đắc ý, chỉ vài câu nói đã bị mắc câu, thực sự là dễ bị lừa gạt mà. Thật không biết tiểu tử

Lục Minh kia thế nào lại thua vào tay tên tiểu tử này!

- Đã như vậy thì chúng ta nắm chặt thời gian, hiện giờ bắt đầu luận bàn đi!

Giang Hiên Bạch tiểu ý càng đậm, nhẹ giọng nói.

Hàn Phong làm bộ hưng phấn gật đầu, sau đó hai người đi vào trong viện.

Lúc này, Giang Hiên Bạch không hề lo lắng có người đi qua đây, mà cho dù có người nhìn thấy hắn cũng không sợ. Dù sao hắn cũng đang “thật tâm” trợ giúp sư đệ mà.

Thấy vẻ mặt hưng phấn của Hàn Phong, trong lòng Giang Hiên Bạch cười nhạt: “Tiểu tử, để ta xem người còn có thể cười lâu nữa hay không. ”

- Hàn Phong sư đệ, chúng ta hiện tại bắt đầu đi. Nhưng thực lực của ta cũng không cao cho nên trong lúc luận bàn có thể không chế đấu khí không được tốt, vạn nhất thương tổn người ...

Giang Hiên Bạch làm bộ do dự nói.

Hàn Phong tiếp lời hắn:

- Trong lúc luận bàn có chút thất thủ cũng là chuyện thường, nếu vạn nhất ta bị sư huynh “thất thủ” đã thương thì ta cũng tuyệt đối không trách sư huynh đâu.

Lúc nói lời này, trong lòng Hàn Phong cũng thông thêm một câu: “Ta còn sợ người không thất thủ ấy chứ.”

Thấy Hàn Phong phối hợp như vậy, Giang Hiên Bạch rất vui mừng.

Hắn không nói nhiều nữa, vận khởi đầu khí, khê quát một tiếng:

- Vậy sư đệ cần thận!

Dứt lời, Giang Hiên Bạch tung một quyền nện xuống đầu Hàn Phong, nhìn tư thế của hắn, vừa ra tay đã dung mãnh như thế, căn bản không giống luận bàn chút nào.

Hàn Phong nhân thần chợt loé, khoé miệng hơi nhếch lên nhưng lại không làm động tác gì. Dưới con mắt của Giang Hiên Bạch thì Hàn Phong lúc này bị công kích của hắn hù dọa cho phát ngốc rồi, khoé miệng hắn liền nở nụ cười khinh miệt.

Loại phế vật thể này mà cũng nhờ sư huynh Nhân giai nhị phẩm như hắn xuất thủ đối phó, thật không biết trong đầu Lục Minh chứa cái gì.

“Phanh!”

Một âm thanh va chạm nặng nề vang lên.

Quyền đầu của Giang Hiên Bạch đánh trúng ngực của Hàn Phong. Hàn Phong làm bộ không địch lại, thối lui về sau hai bước.

- Hàn Phong sư đệ, ngươi không sao chứ?

Giang Hiên Bạch già bộ quan tâm hỏi.

Hàn Phong lắc đầu, làm bộ mặt quật cường nói:

- Không sao! Tiếp tục đi Giang sư huynh.

Kỳ thực, lúc này Hàn Phong đang thầm tính toán lực công kích của Giang Hiên Bạch. Cố ý chịu một kích, cảm thụ biến hoá trong cơ thể, rồi điều chỉnh đầu khí đến trạng thái thích hợp, như vậy mới có thể đảm bảo không chịu lực công kích thật sự của đối phương.

- Vậy Hàn Phong sư đệ phải chú ý!

Giang Hiên Bạch giả bộ hảo tâm nhắc nhở.

Nói xong, Giang Hiên Bạch lại vận đầu khí, phóng tới Hàn Phong.

Hàn Phong tự nhiên sẽ không tiếp tục ngậy ngốc đứng chịu đòn nữa. Thấy công kích của Giang Hiên Bạch, cước bộ hắn quay ngược trở lại, né sang một bên.

Giang Hiên Bạch thấy Hàn Phong né tránh cũng không để ý, bước ra một bước, thân hình theo sát Hàn Phong.

Do đó, Hàn Phong tự nhiên “tránh không khỏi”, trong chớp mắt, sau lưng hắn đã bị trúng đòn.

Thân hình Hàn Phong chúi về trước một chút, hắn cũng không có dừng lại mà mượn thế tránh ra thêm một chút. Giang Hiên Bạch lần thứ hai dắc thủ thì trong lòng càng khinh thị.

Sau đó, Giang Hiên Bạch đuổi theo thân ảnh của Hàn Phong liên tục ra chiêu, mà Hàn Phong cũng liên tiếp cố ý để hắn đánh trúng, trong miệng còn thỉnh thoảng kêu lên vài tiếng đau đớn.

Một lát say, Hàn Phong không hề né tránh nữa mà làm bộ thể lực đã chống đỡ hết nổi, không ngừng để quyềng đầu của Giang Hiên Bạch đánh lên người mình. Đương nhiên, Hàn Phong khống chế rất tốt, mỗi lần quyền đầu đều đánh lên vị trí bất đồng trên người hắn.

Dần dần Giang Hiên Bạch cũng phát hiện ra vấn đề. Nhưng hắn cũng không suy nghĩ nhiều, hắn chỉ cảm thấy ngạc nhiên là Hàn Phong chỉ có tu vi Cơ Sở tam phẩm mà sao trúng nhiều quyền của mình như vậy còn chưa ngã xuống.

Mà ngay lúc này Hàn Phong lại mở miệng.

- Sư huynh, ngươi thêm chút khí lực đi!

Hàn Phong làm vẻ mặt thành khẩn nói.

Giang Hiên Bạch vừa nghe thấy, thiếu điều muốn thổ huyết, ngay từ đầu hấn sợ ra quyền quá mạnh sẽ không cẩn thận đánh chết Hàn Phong nên chỉ dùng năm phần lực. Dù sao hấn cũng là Nhân giai nhị phẩm, Hàn Phong chỉ là Cơ Sở tam phẩm, chênh lệch giữa hai người gần cả một giai, nếu lỡ tay đánh chết Hàn Phong, hấn cũng không biết phải đối phó thế nào.

Nhưng sau khi chiến đấu một lúc, Giang Hiên Bạch đã dần dần gần như dùng hết toàn lực.

Hàn Phong nhìn bề ngoài rất thê thảm, nhưng Giang Hiên Bạch cũng rất mệt.

Lúc này nghe Hàn Phong nói, trong lòng hấn liền nảy sinh ác ý: “Nếu ngươi đã muốn chết sớm, vậy thì chớ có trách ta.”

Giang Hiên Bạch liền gầm nhẹ một tiếng, vận khởi đấu khí toàn thân, hướng về phía Hàn Phong mạnh mẽ phóng tới, quyền đầu như mưa trút lên lưng Hàn Phong.

Dù vậy nhưng Hàn Phong vẫn như trước không có ngã xuống, mà ngược lại, Giang Hiên Bạch thở hổn hển, nghi hoặc không biết chuyện gì đã xảy ra.

Có chút không tin nên Giang Hiên Bạch lại tiếp tục xông tới.

Mà lúc này Hàn Phong lại tránh được, di chuyển tới sau lưng đối phương. Thấy Giang Hiên Bạch đang thở hồng hộc, trên mặt hấn không khỏi hiện lên vẻ cười nhạo.

Kỳ thực, Giang Hiên Bạch không biết là này giờ Hàn Phong đang phối hợp với hấn diễn kịch, chủ yếu là vì sau khi tu vi đạt tới Cơ Sở cửu phẩm, hấn vẫn không ngừng tu luyện, cộng với sự trợ giúp của Tiên Thiên đấu khí và đan dược mà vài ngày trước hấn đã đạt tới Cơ Sở cửu phẩm đỉnh phong.

Nhưng lúc này, Hàn Phong vừa phát hiện một vấn đề, chính là với bình cảnh hiện nay hấn vô pháp đột phá lên Nhân giai nhất phẩm trong thời gian ngắn. Nếu như tu luyện như bình thường thì hấn phải mất thêm một hai tháng nữa mới có thể thuận lợi tiến giai, nhưng tốc độ này hấn cảm thấy quá chậm. Vì vậy mà mấy ngày nay hấn luôn tìm biện pháp để bản thân có thể đột phá nhanh hơn.

Kỳ thực, biện pháp không phải không có nhưng với tình trạng hiện nay của hấn, biện pháp đó không thích hợp. Biện pháp rất đơn giản, đó là mượn ngoại lực trợ giúp đột phá.

Cái gọi là ngoại lực chính là mượn thực lực của người có tu vi cao hơn hấn, giúp hấn đánh lên khắp các bộ vị trên cơ thể, dẫn thông các kinh mạch cứng cỏi trong cơ thể hấn. Cuối cùng dùng đấu khí trong cơ thể tiếp tục trùng kích các kinh mạch này, nhờ đó mà đột phá.

Mà ở trong Huyền Thiên Tông, chỉ có mỗi mình Mạnh Hùng biết bí mật của hấn, nhưng thực lực của Mạnh Hùng lại quá thấp nên không thích hợp. Nếu nhờ sư phụ hay các sư thúc bá trợ giúp thì cũng không có vấn đề gì nhưng làm như vậy thì thực lực của hấn sẽ bị bại lộ, mà đây không phải là kết quả hấn muốn thấy.

Vĩ thế, lúc vừa gặp Giang Hiên Bạch, trong đầu hấn linh cơ khẽ động, liền có chủ ý.

Giang Hiên Bạch lại giả bộ đưa ra ý muốn chỉ điểm mình, Hàn Phong tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, cho nên rất vui vẻ tiếp nhận, còn phối hợp diễn trò tới cùng.

Điều này cũng lý giải vì sao vừa rồi Giang Hiên Bạch công kích Hàn Phong, trong mắt hấn sợ hờ chông chất nhưng hấn vẫn để mình bị đánh trúng. Không phải hấn tránh không được mà hấn căn bản không muốn tránh, cũng không muốn xuất thủ phản kích.

“Phanh!”

“Phanh!”

Giang Hiên Bạch lại đánh tiếp thêm vài quyền, mà Hàn Phong lại không ngừng biến hóa thân hình, dùng các bộ vị bất đồng trên cơ thể tiếp nhận công kích của đối phương.

Lúc này, cảm thụ biến hoá trong cơ thể, Hàn Phong đã biết các kinh mạch trong cơ thể hấn đã được dẫn thông không sai biệt lam, vì vậy hấn liền điều động đấu khí toàn thân, điên cuồng vận chuyển, phối hợp với công kích của Giang Hiên Bạch, nội ứng ngoại hợp chuẩn bị nhất cử đột phá tới Nhân giai.

Mà Giang Hiên Bạch vẫn không biết biến hoá trên người Hàn Phong, vẫn liên tục công kích vài lần nữa rồi mới ngừng lại. Cũng không phải hắn muốn buông tha cho Hàn Phong, mà do khí lực của hắn đã tiêu hao rất nhiều.

Nhìn vẻ mặt thống khổ, hai mắt nhắm nghiền của Hàn Phong, Giang Hiên Bạch trong lòng có cảm giác vui vẻ khi khi dễ được kẻ yếu.

Chẳng qua lúc này trên người hắn cũng đầy mồ hôi, hơi thở mệt nhọc, trong lòng hắn đột nhiên cảm thấy kỳ quái là sao khi dễ người khác mà bản thân cũng mệt đến vậy chứ?

Nhưng hắn còn chưa kịp suy xét kĩ càng thì đột nhiên có một thanh âm nổi giận vang lên:

- Giang Hiên Bạch, ngươi đang làm cái gì vậy hả?

Lập tức một đạo nhân ảnh nhanh chóng tiến vào.

Giang Hiên Bạch thấy người vừa đến, đành định mở miệng nói chuyện thì thấy vẻ mặt thịnh nộ của đối phương, hắn liền theo bản năng nhấc chân chạy trốn.

Lâm Nguyệt vốn tới đưa đan dược cho Hàn Phong, nhưng lại không thấy hắn trong phòng. Trùng hợp nàng nghe thấy tiếng đánh nhau ở hậu viện.

Vĩ vậy, nàng có chút nghi hoặc đi tới, liền thấy vẻ mặt thống khổ của Hàn Phong, trong lòng nhất thời đại biến. Mà nàng thấy đối diện Hàn Phong chính là Giang Hiên Bạch, nhát thời liền nổi giận quát lên.

Vừa dứt lời, nàng liền hướng chỗ hai người chạy tới, nhưng bởi vì hơi xa nên khi nàng tới Giang Hiên Bạch đã chạy mất dạng. Lo lắng tình huống của Hàn Phong nên nàng cũng không tiếp tục đuổi theo, vội vàng đi tới bên người Hàn Phong, thấy khắp người hắn là vết thương cộng thêm vẻ mặt thống khổ, trong lòng nàng liền mềm nhũn, bất chấp hình tượng, vội vàng ôm hắn vào trong ngực, nhanh chóng kiểm tra tình huống cơ thể của hắn.

Mà lúc này, Hàn Phong nhờ một kích cuối cùng của Giang Hiên Bạch mà đầu khí trong cơ thể rất cuộc đã đột phá thành công lên Nhân giai nhất phẩm.

Lâm Nguyệt đến, hắn cũng biết nhưng vừa rồi đang lúc khẩn yếu nên không thể phân tâm.

Bây giờ, trầm tĩnh lại, đang muốn mở mắt nói chuyện thì một cỗ hương thơm cùng cảm giác mềm mại ấm áp truyền đến. Đầu dựa vào một chỗ rất mềm mai, một mùi hương nhàn nhạt truyền thẳng vào mũi, khiến hắn thoải mái không thôi.

Hương vị quen thuộc này, Hàn Phong không cần mở mắt cũng biết là của Lâm Nguyệt. Nằm trong lòng nàng, ngửi mùi hương trên người nàng, Hàn Phong có chút mê luyến không rời.

Nhưng tiếng gọi lo lắng của Lâm Nguyệt đã khiến hắn giật mình tỉnh lại.

Trong lòng không khỏi mắng mình vô liêm sỉ, sư phụ đang lo lắng cho mình như vậy mà hắn lại nghĩ tới những chuyện hương diễm ...

Vội vàng thu liễm tâm thần, làm bộ như vừa tỉnh, Hàn Phong từ từ mở mắt ra. Đập vào mắt chính là gương mặt mỹ lệ của Lâm Nguyệt gần trong gang tấc, chỉ bất quá, trên mặt nàng lúc này lại tràn ngập lo lắng và đau lòng.

- Tiểu Phong, ngươi tỉnh rồi!

Lâm Nguyệt thấy đồ đệ yêu quý bất tỉnh thì nhất thời hoảng sợ, chỉ biết ngây ngốc ôm lấy hắn, không còn để ý được những thứ khác nữa.

Bây giờ thấy Hàn Phong đã tỉnh lại, không khỏi kinh hỉ kêu lên:

- Tốt quá, hoàn hảo là ngươi tỉnh lại, nếu không đã hù chết ta rồi!

- Sư phụ, ta không sao! Chỉ hơi mệt chút thôi!

Hàn Phong cười nói.

Thấy Hàn Phong tỉnh lại, Lâm Nguyệt cũng yên tâm một chút, đau lòng nói:

- Còn nói không có việc gì, người nhìn toàn thân người toàn thương tích kìa.

Hàn Phong cười cười, hắn cũng không thể nói là do hắn cố ý bị như vậy, hắn hiện tại có chút suy yếu là do vừa thành công đột phá lên Nhân giai nhất phẩm, thân thể có chút phản ứng mà thôi, chỉ cần nghỉ ngơi một lát là khỏi.

Lâm Nguyệt thấy Hàn Phong không nói gì, đột nhiên cười lạnh hỏi:

- Tiểu Phong, nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra! Tại sao Giang Hiên Bạch lại ở chỗ này, có phải những thương tích trên người người là do hắn gây ra không?

Thấy vẻ mặt tức giận của Lâm Nguyệt, Hàn Phong thầm cười khổ, nhưng việc này cũng không thể giấu được cho nên hắn đành kể lại nguyên nhân sự việc, về phần hắn mượn cơ hội này để đột phá và lần giáo huấn Lục Minh lúc trước thì hắn tuyệt nhiên sẽ không nói ra, hắn chỉ nói là không rõ tại sao Giang Hiên Bạch lại tới tìm hắn.

- Buồn cười, Giang Hiên Bạch dĩ nhiên lại dám quá phận như vậy, tiểu Phong, yên tâm, sư phụ nhất định sẽ đòi lại công đạo cho người.

Lâm Nguyệt tức giận nói.

- Sư phụ, không cần đâu. Ta về phòng nằm nghỉ một chút là khỏe, chỉ mệt một chút thôi mà!

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

30. Chương 30: Củng Cố Cảnh Giới

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Hàn Phong nói lảng sang chuyện khác. Kỳ thực, hắn không muốn Lâm Nguyệt ra mặt cho hắn, chuyện này hắn muốn bản thân tự giải quyết.

- Uhm, ta sẽ ôm người quay về.

Lâm Nguyệt yêu thương nói.

Hàn Phong vừa nghe Lâm Nguyệt muốn ôm hắn thì giật mình, vội vàng ngăn cản:

- Sư phụ, không cần. Ta chỉ hơi mệt thôi, tự bước đi không thành vấn đề đâu!

- Như vậy sao được, người bị thương nặng như vậy, không nên cậy mạnh!

Lâm Nguyệt nói không cho hắn phản bác, liền chuẩn bị ôm hắn lên.

Trong lòng Hàn Phong khấn咒, cũng bất chấp cái gì, giãy dụa đứng dậy, chỉ là hiện giờ hai người đang dính sát nhau nên tứ chí không khỏi tiếp xúc thân mật, hơn nữa khi Hàn Phong đứng lên, một tay lại vô ý đụng vào ngực của Lâm Nguyệt.

Tuy rằng Hàn Phong nhanh tay rút về nhưng vẫn bị Lâm Nguyệt nhận thấy được.

Lâm Nguyệt trên mặt nhất thời hiện vẻ xấu hổ, sau đó lại nhớ tới việc không cẩn thận thấy cảnh Hàn Phong tắm rửa, đột nhiên nhớ ra đồ đệ không còn là một tiểu hài tử nữa!

Nhìn hắn tuy rằng tuổi còn nhỏ nhưng thân thể đã bắt đầu phát dục, hiện giờ trông đã giống một thiếu niên mười ba mười bốn tuổi rồi.

Đây là do Hàn Phong được Tiên Thiên đẩu khí không ngừng cải tạo thân thể nên hắn mới có thể trường thành nhanh như vậy.

Lúc này Lâm Nguyệt càng thêm xấu hổ, trong lòng có một loại cảm giác rất kỳ quái.

Hàn Phong thấy sư phụ thoáng có chút xấu hổ, nhất thời cũng cảm thấy xấu hổ, vì tránh tiếp tục xấu hổ, Hàn Phong không thể làm gì khác hơn là mở miệng nói:

- Sư ... sư phụ ... ta ... ta có chút mệt...

-A!

Nghe Hàn Phong lên tiếng, Lâm Nguyệt mới hồi phục tinh thần, vội vàng nói:

- Được rồi, ta sẽ đưa ngươi về phòng, ngươi tự bước đi, ta sẽ dìu ngươi.

Lâm Nguyệt nói chuyện có chút không tự nhiên, Hàn Phong biết nhất định là do chuyện vừa rồi, trong lòng cũng có chút thấp thỏm, thầm mắng bản thân dám khinh nhờn sư phụ.

Nhưng ở sâu trong nội tâm của hắn lại có chút lưu luyến cảm giác mềm mại ấm áp lúc này. Chỉ là lúc này ý niệm đó bị hắn chôn rất sâu trong lòng, ngay cả hắn cũng không phát hiện.

Sau khi Lâm Nguyệt mang Hàn Phong trở về phòng, nàng lập tức tìm một ít đan dược trị thương đưa cho hắn, rồi nhẹ nhàng dẫn dò hắn nghỉ ngơi cho tốt, sau đó rời đi.

Nhìn bóng dáng Lâm Nguyệt rời đi, Hàn Phong thầm thở dài một tiếng, hiện giờ hắn đang đau đầu vì không biết nên xử lý mối quan hệ giữa hắn và Lâm Nguyệt như thế nào.

Đem chuyện này bỏ qua một bên, Hàn Phong khoanh chân ngồi trên giường, vận Ngạo Thị Thiên Địa quyết tu luyện. Vừa mới đột phá lên Nhân giai nhất phẩm, hắn còn phải củng cố lại cảnh giới một chút.

Hai ngày kế tiếp, Hàn Phong vẫn ở trong phòng của mình không hề ra ngoài. Ngay cả Bách Thảo Đường hắn cũng mượn có phụ thân bị thương để Triệu Lâm Lâm giúp hắn giải thích với lão dược si.

Trong hai ngày này, hắn dùng toàn bộ thời gian để củng cố cảnh giới.

Khiến hắn kỳ quái là hai ngày này Lâm Nguyệt không hề tới tìm hắn, tình hình này có vẻ không giống với ngày thường.

Hắn nghĩ, có lẽ do chuyện xấu hổ hai ngày trước nên nàng vẫn còn hơi ngượng ngùng. Như vậy cũng tốt, hắn có thể tập trung tu luyện.

Hiện giờ hắn đang luyện một loại đan dược cho bản thân tên là Bách Linh Tuyết Tham Hoàn, một loại đan dược dùng để loại bỏ ảnh hưởng do đầu khí tăng trưởng quá nhanh hình thành.

Loại đan dược này được tính khá mạnh, lúc trước hắn không thể chịu đựng được, nhưng hiện giờ tu vi hắn đã đạt tới Nhân giai nhất phẩm, vừa lúc thích hợp dùng loại đan dược này. Hơn nữa kiếp trước hắn cũng đã nghiên cứu và cải tiến, đem Bách Linh Tuyết Tham Hoàn này cường hoá lần thứ hai, đan dược này giúp hắn củng cố cảnh giới hiện tại và một phần dược lực sẽ lưu lại trong cơ thể hắn, nếu lỡ sau này có gặp phải tình huống đầu khí tăng trưởng quá nhanh cũng không phải lo lắng.

Bởi vì Hàn Phong học luyện dược ở Bách Thảo Đường nên Lâm Nguyệt mang đến cho hắn một cái dược đỉnh sơ cấp là Hồng Liên đỉnh.

Hồng Liên đỉnh này bên ngoài rất bình thường, chẳng qua toàn bộ đỉnh đều là màu huyết hồng trông rất kỳ quái. Hàn Phong cũng biết, Lâm Nguyệt sở dĩ đưa cho hắn dược đỉnh này là vì cái đỉnh sơ cấp này cũng trợ giúp sơ cấp dược sư có được 10% thành công khi luyện đan. Đối với sơ cấp dược sư thì tỉ lệ này đã rất tốt rồi.

Đương nhiên trong mắt một đại sư luyện dược như Hàn Phong thì nó không là gì. Nhưng dù sao cũng là một phen tâm huyết của Lâm Nguyệt nên hắn rất quý trọng.

Bây giờ, Hồng Liên đỉnh dưới sự điều khiển của Hàn Phong, bên trong dược đỉnh, một cổ dược hương chậm rãi thâm thấu ra ngoài, Hàn Phong biết, Bách Linh Tuyết Tham Hoàn này đã luyện chế thành công.

Loại đan được không tính là cao cấp này thì Hàn Phong luyện chế tất nhiên là thuận buồm xuôi gió. Qua một lát, Hàn Phong tắt lửa đi, một tay dốc Hồng Liên đỉnh xuống, một viên đan được màu bích lục liền xuất hiện trước mắt hắn.

Hàn Phong cũng không nhìn mà trực tiếp nuốt vào bụng rồi khoanh chân bắt đầu tu luyện tiếp.

Thăng đến sáng sớm hôm say, Hàn Phong cảm thấy đầu khí trong cơ thể đã hoàn toàn cứng cố mới chậm rãi mở mắt ra.

Dựa theo thường ngày thì lúc này Lâm Nguyệt hắn là phải tới tìm hắn mới đúng, nhưng đã liên tiếp hai ngày hắn vẫn không nhìn thấy bóng dáng của nàng. Hàn Phong cẩn thận nghĩ lại thì cảm thấy có điều không đúng, tuy rằng lần chuyện ngoài ý muốn lần đó khiến hai người có chút xấu hổ nhưng hắn chính là đang bị thương, theo lý thì sư phụ hắn không có khả năng không quan tâm được.

Nghĩ vậy, Hàn Phong cảm thấy lo lắng nên nhanh chóng mặc quần áo, mở cửa phòng định đi tìm sư phụ.

Nhưng khi hắn vừa đi ra khỏi cửa đã thấy Lâm Nguyệt đang từ bên ngoài bước vào.

Thấy Lâm Nguyệt xuất hiện, trong lòng hắn thoáng yên tâm, bước nhanh tới trước mặt Lâm Nguyệt cười nói:

- Sư phụ, hai ngày nay người đi đâu? Nếu người còn không xuất hiện, ta sẽ đi tìm người đó.

Thần sắc Lâm Nguyệt lúc này thoát nhìn có chút kỳ quái, nhưng khi nhìn thấy Hàn Phong nàng vẫn cười nói:

- Sư phụ hai ngày nay có chút chuyện nên không tới thăm người. Tiểu Phong, thương thế sao rồi? Đã đỡ chút nào chưa?

Hàn Phong gật đầu nói:

- Đã tốt rồi, sư phụ không cần lo lắng.

Lâm Nguyệt nghe vậy thì yên tâm, gật đầu nói:

- Không áo gì là tốt rồi, nếu có chuyện ta nhất định sẽ không buông tha tên khốn Giang Hiên Bạch kia.

Hàn Phong nghi hoặc nhìn Lâm Nguyệt, sau đó nhẹ giọng nói:

- Sư phụ, không cần tức giận. Ta không phải vẫn tốt lắm sao!

Nghe Hàn Phong nói, Lâm Nguyệt điều chỉnh tâm tình lại rồi nói:

- Đến đây nào, thân thể người đã tốt, ta liền luận bàn với người, xem xem hai ngày nay người có nỗ lực hay không?

Hàn Phong rất vui vẻ gật đầu.

Sau đó Lâm Nguyệt đưa hắn một thanh kiếm, hai người bắt đầu đối chiêu.

Nhưng chỉ một lát sau, Hàn Phong phát hiện trong quá trình đối chiêu, tâm tình hôm nay của Lâm Nguyệt rất không tốt.

Rõ ràng là mấy chiêu có thể dễ dàng né tránh mà nàng lại liên tiếp thất thủ. Thậm chí có mấy chiêu thức rất đơn giản mà nàng cũng không tiếp được, nếu không phải Hàn Phong khống chế mỗi chiêu rất đúng chỗ thì có lẽ nàng đã bị thương rồi.

Phát hiện điều này nên hắn không muốn tiếp tục đối chiêu nữa mà thu hồi kiếm lại, nghi hoặc hỏi:

- Sư phụ, hôm nay người sao thế? Có phải đã xảy ra chuyện gì không? Sao tinh thần người lại kém như vậy?

Lâm Nguyệt miễn cưỡng cười, thấy Hàn Phong quan tâm như vậy nên trong lòng nàng rất vui vẻ, nhưng ngoài miệng lại nói:

- Tiểu Phong không cần lo lắng, sư phụ không có việc gì, vừa rồi chỉ có chút thất thần thôi. Chúng ta tiếp tục nào, lúc này ta vừa định xuất một chiêu, bây giờ ta biểu diễn cho người xem.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

31. Chương 31: Nỗi Cơn Thịnh Nộ

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nói xong, nàng liền huy kiếm hướng tới Hàn Phong, Hàn Phong thấy thế không thể làm gì khác là bắt đầu di xuất thủ ngăn lại.

Nhưng khi kiếm hai người chạm vào nhau thì Lâm Nguyệt đột nhiên kêu lên một tiếng, cánh tay mềm nhũn, ngay cả thanh kiếm trong tay cũng bị Hàn Phong đánh bay.

Biến cố thành linh này cũng khiến Hàn Phong không kịp trở tay, kiếm trong tay hắn vẫn hướng tới trước mặt Lâm Nguyệt.

Hàn Phong thấy thế, cánh tay vội vàng dùng sức thu kiếm về. Nhưng bởi lo lắng làm bị thương Lâm Nguyệt nên hắn dùng lực đạo có chút quá mức khiến thanh kiếm để lại một đường máu trên cánh tay hắn.

- Tiểu Phong, không sao chứ?

Thấy Hàn Phong bị thương, Lâm Nguyệt liền gấp gấp lo lắng hỏi.

- Không có gì đáng ngại, chỉ bị thương ngoài da thôi!

Hàn Phong lắc đầu nói.

- Dù tại ta không tốt, ngay cả kiếm cầm cũng không chắc!

Lâm Nguyệt tự trách nói.

Hàn Phong lúc này càng lo lắng nên vội vàng cầm lấy tay Lâm Nguyệt hỏi:

- Sư phụ, vừa rồi là sao? Người nhất định có chuyện gì đó gạt ta, có thể nói cho tiểu Phong biết hay không?

- Ta thật sự không có việc gì, tiểu Phong không nên lo lắng.

Lâm Nguyệt nói.

Hàn Phong đâu phải là tiểu hài tử, làm sao có thể tin được, vội vàng kéo tay Lâm Nguyệt định tiếp tục truy vấn thì đúng lúc này sắc mặt Lâm Nguyệt đột nhiên tái nhợt kêu lên một tiếng đau đớn, trên mặt toát ra vẻ thống khổ.

- Sư phụ, người bị thương?

Hàn Phong nhìn vẻ mặt thống khổ của Lâm Nguyệt, sắc mặt nhất thời đại biến, trong lòng đột nhiên rất tức giận.

- Tiểu Phong, ta không sao.

Lâm Nguyệt lắc đầu nói, hiển nhiên không muốn Hàn Phong lo lắng.

Nhưng Hàn Phong lại trực tiếp cắt lời nàng, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Sư phụ, nói cho ta biết là ai đã thương người!

Lúc nói những lời này, bàn tay còn lại của hắn đã nắm chặt đến nỗi trắng bệch.

Hắn đã từng phát thệ, đời này tuyệt đối sẽ không để những người hắn muốn bảo vệ bị thương tổn, nhất là phụ thân và sư phụ hắn.

Bây giờ Lâm Nguyệt lại bị thương, hơn nữa nhìn bộ dáng cũng không phải mới bị gần đây. Vậy là từ mấy ngày trước, hẳn thăm nghĩ đến hai ngày vừa rồi Lâm Nguyệt không tới tìm hắn, trong lòng liền minh bạch nguyên do, trong lòng không khỏi thăm mắng bản thân hồ đồ.

Nhưng hắn lại có chút nghi hoặc, nơi này chính là Huyền Thiên Tông, tuy rằng Huyền Thiên Tông cũng không phải cái gì cường đại môn phái nhưng cũng không phải người nào cũng có thể tùy tiện xông lên, vậy Lâm Nguyệt làm sao lại bị thương?

Đây là lần đầu tiên Lâm Nguyệt thấy vẻ mặt nghiêm túc của đồ đệ nàng. Nàng không ngờ, từ lúc nhập môn tới nay, nàng luôn chiếu cố Hàn Phong, dần dà đã thành thói quen, mà Hàn Phong cũng rất hiểu nàng, nàng thích gì, ghét cái gì hắn gần như đều biết. Bình thường hắn thường làm vài chuyện nhỏ nhỏ gì đó khiến nàng rất cảm động.

Cho nên trong lòng nàng đã xem Hàn Phong như thân nhân của mình mà không phải là đồ đệ nữa. Vì vậy dù Hàn Phong nhập môn tới giờ, thực lực vẫn như cũ chỉ là Cơ Sở tam phẩm, không có chút tiến bộ nào, nhưng nàng vẫn rất quan tâm đến hắn, thậm chí mỗi ngày còn dành rất nhiều thời gian luyện chế đan dược và đối chiêu với hắn.

Đón nhận ánh mắt có chút tức giận của Hàn Phong, Lâm Nguyệt lại vô ý thức có ý muốn tránh ánh mắt đó.

Biểu tình của Hàn Phong khiến nàng lần đầu tiên cảm thấy hắn không giống một tiểu hài tử, hẳn vì mình bị thương mà yêu thương, mà cảm thấy phần nộ...

Dù hai lần xấu hổ ngoài ý muốn trước kia nàng cũng vẫn xem Hàn Phong mà một tiểu hài tử.

Cho tới giờ khắc này nàng mới hiểu được, Hàn Phong đã lớn rồi, không chỉ là thân thể mà ngay cả tư tưởng cũng đã lớn.

Kỳ thực, nàng cũng không biết Hàn Phong đã sống hơn bốn trăm năm, chẳng qua hắn giấu đi mà thôi. Nhưng hiện giờ vì nàng nên hắn mới phần nộ mà thất thổ.

- Thấy tiểu Phong như vậy, sư phụ rất vui.

Lâm Nguyệt vui vẻ nói:

- Nhưng chuyện này cứ để ta giải quyết, ngươi không cần quan tâm nhiều làm gì.

Sau đó nàng lại qua loa nói vài câu, không để Hàn Phong tiếp tục truy vấn nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Hàn Phong biết Lâm Nguyệt không định nói cho hắn biết nên hắn cũng không hỏi nữa. Chờ sau khi Lâm Nguyệt đi rồi, đôi mắt hắn chợt lóe hàn quang, xoay người đi theo một hướng khác.

Lâm Nguyệt không chịu nói thì hắn sẽ tự mình đi thăm dò. Bất luận là ai làm bị thương Lâm Nguyệt, Hàn Phong hắn cũng sẽ khiến cho đối phương phải trả giá đắt.

Hàn Phong ngẫm nghĩ rồi đi tìm Triệu Lâm Lâm. Hắn tin tưởng Triệu Lâm Lâm biết việc này.

Tuy rằng Triệu Lâm Lâm có chút nhát gan nhưng Lâm Nguyệt lại rất yêu thích tiểu cô nương này, bình thường khi Lâm Nguyệt tới thăm Hàn Phong cũng chuẩn bị thêm chút đan dược cho cô bé này. Mà Hàn Phong cũng kỳ quái, đối với Lâm Nguyệt, Triệu Lâm Lâm cũng không có biểu hiện xấu hổ như với người khác cho nên hai người rất nhanh đã thân.

Lúc tìm được Triệu Lâm Lâm thì tiểu nha đầu đang ở trong phòng mình luyện chế Hoàn Dương đan, đây là loại đan dược suy nhất mà lão dược sư dạy hiện nay.

Thấy Hàn Phong đột nhiên xuất hiện, đôi tay Triệu Lâm Lâm khẽ run lên, suýt chút nữa đã làm đổ cái tiểu đỉnh màu xanh của nàng. May là Hàn Phong thân thủ rất tốt, đã đỡ được.

Triệu Lâm Lâm thấy Hàn Phong, khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ lên, xấu hổ cúi đầu, hai bàn tay mân mê góc áo, run run giọng nói:

- Hàn ... Hàn Phong ... ngươi ... ngươi có chuyện gì không?

Đối với tính cách vừa gặp người đã khẩn trương này của Triệu Lâm Lâm, Hàn Phong cũng rất đau đầu, nhưng bây giờ hắn đang lo lắng chuyện khác nên trực tiếp đi thẳng vào vấn đề:

- Lâm Lâm, ta hỏi người một chuyện, nếu người biết liền nói cho ta biết, có thể không?

Nghe vậy, Triệu Lâm Lâm ngẩng đầu lên, có chút nghi hoặc nhìn Hàn Phong rồi nhẹ giọng nói:

- Người ... người hỏi đi. Nếu ta biết, ta nhất định nói cho người biết.

Thấy vậy, Hàn Phong liền gật đầu hỏi việc làm sao Lâm Nguyệt bị thụ thương.

Ai ngờ, Triệu Lâm Lâm vừa nghe xong, sắc mặt có chút không tốt, thanh âm có chút khẩn trương:

- Ta ... ta ... không biết.

Hàn Phong làm sao có thể bị một tiểu nha đầu lừa được. Thấy ánh mắt né tránh của Triệu Lâm Lâm, hắn biết nàng biết chuyện này, nên trầm giọng nói:

- Lâm Lâm, không nên gạt ta, ánh mắt của người đã bán đứng người rồi, người căn bản không biết nói dối, mau nói cho ta biết!

Đối mặt với vẻ mặt nghiêm túc của Hàn Phong, Triệu Lâm Lâm nhất thời lắp bắp lo sợ nói:

- Lâm Nguyệt ...Lâm Nguyệt sợ ... không cho ... không ... cho ...nói.

Hàn Phong thấy bộ dáng của Triệu Lâm Lâm thì biết bộ dáng của mình đã làm nàng sợ, cho nên hắn cố gắng đè nén tâm tình xuống, ôn hoà khuyên giải nàng.

Cuối cùng, Triệu Lâm Lâm không chịu nổi Hàn Phong hỏi, nên đành thành thật nói ra hết, chỉ là khi nói đến khúc cuối thiếu chút nữa nàng đã khóc.

Mà khi Hàn Phong biết được chân tướng sự việc, một cơn thịnh nộ không thể áp chế được dâng lên trong lòng.

Nguyên lai, ngày đó sau khi Hàn Phong bị Giang Hiên Bạch “đả thương”, Lâm Nguyệt sau khi đưa hắn về phòng liền chạy tới chỗ ở của Giang Hiên Bạch định tìm hắn tính sổ. Nhưng Giang Hiên Bạch rất狡 hoạt, biết Lâm Nguyệt sẽ tìm hắn nên đã trốn đi.

Tìm không được chính chủ nên Lâm Nguyệt chạy đi tìm sư phụ của Giang Hiên Bạch là Giang Hạ Phi.

Giang Hạ Phi là sư huynh của Lâm Nguyệt, tuổi không quá bốn mươi nhưng tu vi chỉ đạt tới Nhân giai cửu phẩm, tuy rằng so với Lâm Nguyệt cao hơn tam phẩm nhưng hắn vẫn rất đố kỵ với Lâm Nguyệt.

Giang Hạ Phi biết mình đời này trên phương diện tu luyện đã không còn hi vọng gì nên hắn đặt toàn bộ tinh lực vào đám đồ đệ. Mà đối với tên đồ đệ đắc ý là Giang Hiên Bạch hắn càng dốc lòng truyền thụ. Kỳ thực còn có lý do khác đó là Giang Hiên Bạch chính là cháu ruột của hắn. Hắn cả đời không có con cái nên đối đãi với Giang Hiên Bạch như con ruột vậy, cộng thêm bình thường Giang Hiên Bạch rất nhu thuận, nghe lời nên Giang Hạ Phi càng yêu thích.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

32. Chương 32: Đại Lễ Đưa Đến

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lúc Lâm Nguyệt hùng hổ xông vào nơi hắn ở hỏi Giang Hiên Bạch ở đâu thì Giang Hạ Phi trong lòng không vui. Hắn vốn là người bao che khuyết điểm, thêm vào Giang Hiên Bạch là cháu trai hắn cho nên đối với Lâm Nguyệt đột nhiên xông vào tất nhiên là không thể có thần sắc hoà nhã được.

Hắn cũng không ngờ đứa cháu ruột rất nhu thuận trong mắt hắn lại là một tên rất có tâm cơ.

Lâm Nguyệt và Giang Hạ Phi đều vì chuyện của đồ đệ mà nổi lên tranh chấp. Lâm Nguyệt vì chuyện Hàn Phong bị đánh nên trong lòng rất phẫn nộ, nàng thề nhất định phải lấy lại công đạo cho Hàn Phong.

Giang Hạ Phi tự nhiên cũng không chịu kém, vì vậy hai người liền động thủ. Tuy Giang Hạ Phi không có thiên phú về tu luyện nhưng dù sao thực lực hắn cũng cao hơn Lâm Nguyệt, cho nên sau vài chiêu, Giang Hạ Phi bị Lâm Nguyệt làm cho tức giận đã đánh cho cánh tay của Lâm Nguyệt bị thương nặng.

Tuy rằng sau đó sư phụ của Lâm Nguyệt chính là sư tổ của Hàn Phong biết được, thông tri với tông chủ khiến Giang Hạ Phi bị trách phạt nhưng chuyện lần bị thương đã là chuyện không thể挽 hồi!

Đó cũng là lý do vì sao hai ngày vừa rồi Lâm Nguyệt không tới tìm Hàn Phong, bởi vì hai ngày này nàng đều ở trong phòng dưỡng thương. Ngày hôm nay tới chỗ hắn là vì lo lắng thương thế của hắn, mặc dù trên mình còn thương thế nhưng do lo lắng nên nàng vội vàng đi tới thăm hắn.

“Giang Hiên Bạch! Giang Hạ Phi!”

Hàn Phong thầm kêu lên hai cái tên này, sắc mặt vô cùng lạnh lùng.

Lúc này hắn đột nhiên nhớ kiếp trước tuy hắn chưa từng gặp qua Giang Hiên Bạch nhưng vị sư bá Giang Hạ Phi này hắn lại thường xuyên gặp.

Khi đó hắn từng nghi hoặc vì sao vị sư bá này mỗi lần nhìn thấy hắn và Lâm Nguyệt thì nhân thần đều tràn ngập lãnh ý.

Hiện giờ nghĩ lại, có thể sự việc của Giang Hiên Bạch năm đó có thể có liên quan tới Lâm Nguyệt. Xem ra mình phải mau chóng giải quyết cái tai họa ngầm này mới tốt.

- Sư phụ, người tìm ta có việc gì không?

Giang Hiên Bạch vẻ mặt cung kính nói.

Hiện giờ hắn đang ở trong phòng của Giang Hạ Phi. Giang Hạ Phi do mấy ngày trước đã thương Lâm Nguyệt nên bị tông chủ phạt nhốt trong này.

Giang Hạ Phi nhìn đứa cháu ruột một tay mình nuôi lớn rất từ ái, nhưng nhớ tới sự việc mấy ngày trước, hắn liền híp mắt, trầm giọng nói:

- Hiên Bạch, sự việc mấy ngày trước, đến tột cùng là sao? Người nói rõ ràng cho vị sư.

Giang Hiên Bạch làm bộ đáng vô tội nói:

- Sư phụ, không phải ta đã nói trước mặt tông chủ sao?

Giang Hạ Phi khoát khoát tay, hừ lạnh một tiếng nói:

- Ta nhìn người lớn lên từ nhỏ, thế nào? Ngay cả thân thúc thúc cũng giấu diếm sao?

Giang Hiên Bạch thấy ngữ khí của Giang Hạ Phi không có giận, liền cười nói:

- Thúc thúc quả nhiên hiểu Hiên Bạch, ta biết là không thể gạt được thúc thúc mà, sự tình là thế này ...

Sau khi nghe Giang Hiên Bạch nói xong, Giang Hạ Phi liền la rầy hắn vài câu, sau đó lại khinh thường nói:

- Chỉ là một tên đệ tử phế vật Cơ Sở tam phẩm, vậy mà Lâm Nguyệt vì một tên phế vật như thế tới chỗ này nháo sự, thực là ngày càng làm càn mà!

- Thúc thúc không nên tức giận. Lâm Nguyệt không biết tốt xấu đã chịu một kích của thúc thúc, coi như là nghiêm phạt, về phần tên đồ đệ phế vật của nàng, ta sẽ tìm cơ hội cho hắn chút phiền phức.

Giang Hiên Bạch nhu thuận nói.

Giang Hạ Phi gật đầu nói:

- Ừm, người về sau làm việc chú ý một chút, không nên làm quá mức, nếu không ta cũng không thể nói chuyện trước mặt tông chủ được.

- Ta biết rồi, thúc thúc, nếu không còn chuyện gì, ta xin cáo lui trước.

Giang Hiên Bạch cung kính nói.

Giang Hạ Phi nhàn nhạt lên tiếng rồi nhắm mắt dưỡng thần.

Sau khi rời khỏi phòng Giang Hạ Phi, về cung kính trên mặt Giang Hiên Bạch liền biến mất biến thành vẻ mặt âm ngoan.

- Lão già này, để người khác ý thêm mấy năm, chờ lúc ta đạt đến Địa giai cảnh giới, ta sẽ hảo hảo mà báo đáp công ơn nuôi dưỡng của người.

Giang Hiên Bạch trầm nghĩ:

- Còn có Lâm Nguyệt, trước đây không để ý, không ngờ lớn lên lại mê người như vậy, nếu có cơ hội ...

Nghĩ vậy, Giang Hiên Bạch liền nở nụ cười tà ác và âm thầm.

Hàn Phong cũng không biết nội dung cuộc nói chuyện của Giang Hiên Bạch và Giang Hạ Phi.

Sau khi về phòng, hắn liền áp chế lửa giận trong lòng xuống. Việc cấp bách hiện giờ là thương thế của Lâm Nguyệt.

Vừa rồi, khi hắn như vô ý cầm tay của Lâm Nguyệt, kỳ thực lúc đó hắn đang tra xét thương thế của nàng, kết quả khiến trong lòng hắn tức giận không chịu nổi.

Lâm Nguyệt bị nội thương, tuy rằng đã điều dưỡng hai ngày nên đã tốt hơn nhiều, nhưng sự thực là có một ít kinh mạch trong cơ thể nàng đã bị tổn thương. Có lẽ trong thời gian ngắn sẽ không có gì ảnh hưởng nhưng về lâu dài sẽ tạo thành ảnh hưởng không nhỏ đối với con đường tu luyện của nàng.

Hàn Phong thầm thấy may mắn là hắn phát hiện sớm, nếu không hậu quả thật khó mà chịu được. Đương nhiên, nếu đã phát hiện vấn đề, hắn cũng yên lòng một chút, kiếp trước làm một đại sư luyện dược nên đối với thương thế của Lâm Nguyệt hắn thật phần nào nắm chắc.

Mà đó cũng là lý do vì sao hắn vội vàng trở về phòng. Thương thế của Lâm Nguyệt không thể để kéo dài thêm, để càng lâu thì việc trị liệu càng phiền phức.

Lúc này trong lòng hắn đã nghĩ tới biện pháp giải quyết, nhưng cũng phải chờ tới tối, bởi vì hắn không nghĩ sẽ để Lâm Nguyệt biết.

Sau đó, Hàn Phong nhìn sắc trời thấy còn sớm nên hắn lấy Hồng Liên đỉnh ra, bắt đầu luyện chế đan dược. Nhưng những đan dược này không phải cho hắn dùng mà để cấp cho Lâm Nguyệt.

Buổi tối rất nhanh đã tới, Hàn Phong buông Hồng Liên đỉnh ra, lúc này đan dược hắn đã luyện xong, nhìn bóng đêm đã bao phủ bên ngoài, hắn đổi một bộ quần áo ít mặt, lén lút đi ra ngoài.

Lâm Nguyệt hôm nay sau khi từ chỗ Hàn Phong trở về thì cảm giác thương thế của mình không tốt lắm, vì vậy cả ngày nàng đều ở trong phòng nghỉ ngơi, hi vọng thương thế nhanh khỏi, để khỏi khiến Hàn Phong lo lắng.

Nhớ tới bộ dáng giận dữ của Hàn Phong lúc sáng khi biết nàng bị thương, Lâm Nguyệt liền nở nụ cười, tên đồ đệ này quả nhiên không phụ lòng nàng. Cho tới bây giờ nàng mới lần đầu thấy Hàn Phong nổi giận như vậy.

Cho tới nay, Hàn Phong đều mang theo hình tượng rất thu mình, vì chuyện này Lâm Nguyệt còn nói với hắn nhiều lần nhưng hắn vẫn không sửa đổi.

Chuyện này cũng khó trách, dù sao Hàn Phong cũng là người đã sống hơn bốn trăm năm, muốn hắn giả làm bộ dáng ngây thơ thì so với giết hắn còn khó hơn, tuy rằng hiện tại cơ thể của hắn xác thực là còn nhỏ.

Nhưng do thời gian gần đây tu luyện, được Tiên Thiên đầu khí và đan dược trợ giúp nên thân thể của Hàn Phong đã có dáng dấp như thiếu niên 14 15 tuổi rồi.

Chẳng qua là Lâm Nguyệt vẫn vô thức xem hắn là một tiểu hài tử, cho nên mới dẫn đến hai lần xấu hổ ngoài ý muốn của hai người.

Đang suy nghĩ chuyện của Hàn Phong thì đột nhiên ngoài cửa truyền tới tiếng động, Lâm Nguyệt trong lòng chợt động.

Đột nhiên ánh đèn trong phòng tắt đi.

- Là ai?

Lâm Nguyệt lớn tiếng quát lên. Có người có thể thối tắt đèn trong phòng nàng mà nàng không biết, nói rõ thực lực người này cao hơn nàng rất nhiều.

Lâm Nguyệt trong lòng kinh nghi bất định, cầm vũ khí lên, chậm rãi đi ra ngoài. Nàng biết nếu người này muốn gây bất lợi cho nàng thì khẳng định nàng sẽ không có cơ hội phản kháng nên nàng đánh liều đi ra ngoài xem người nọ là ai.

Cửa phòng bị đánh mở ra, Lâm Nguyệt từ bên trong đi ra, nương theo ánh trăng nhìn bốn phía nhưng lại không thấy bóng dáng ai cả, nàng kỳ quái đi về phía trước thêm hai bước.

Đột nhiên dưới chân như đụng phải cái gì, Lâm Nguyệt cúi đầu nhìn thì phát hiện trên mặt đất không biết từ lúc nào đã có thêm một bao đồ.

33. Chương 32: Đại Lễ Đưa Đến. (hạ)

- Đây là cái gì?

Lâm Nguyệt hiếu kỳ nhặt cái bao lên.

Mở ra nhìn thì bên trong là một cái tiểu bình phổ thông, phía dưới còn có một lá thư viết tay. Có chút nghi hoặc nhìn mấy thứ này, Lâm Nguyệt thầm đoán những thứ này ở đây lúc nào thì xung đột nhiên truyền tới một thanh âm mờ mịt không biết xuất phát từ chỗ nào.

- Mấy thứ này cho ngươi.

- Ngươi là ai? Ngươi tới đây có mục đích gì?

Lâm Nguyệt không ngừng quét mắt nhìn xung quanh, thì thấy đằng sau một cây đại thụ cách đó không xa mơ hồ có một bóng người, nàng đang muốn tiến tới hỏi tới cùng...

Thì một cổ khí tức kinh khủng từ người đó phát ra, Lâm Nguyệt trong lòng cả kinh, vô thức lui về sau hai bước. Hai mắt có chút hoảng hốt nhìn bóng người kia, thầm nghĩ đây là khí thế gì mà có thể làm người ta khiếp đảm như vậy chứ?

- Đứng lại! Không nên cố gắng tiếp cận ta!

Bóng người đó chậm rãi nói, trong âm thanh kèm theo một cổ uy nghiêm vô tận khiến Lâm Nguyệt không dám có thêm hành động thiếu suy nghĩ nào nữa.

- Tiền bối là ai? Tới đây có mục đích gì?

Lâm Nguyệt trong lòng tuy có chút hoảng sợ nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ trấn định hỏi.

- Ta là ai không quan trọng, quan trọng ngươi chính là tôn tử của Lâm Chấn Thiên.

Bóng người chậm rãi nói.

- Tôn tử của Lâm Chấn Thiên?

Nghe lời này, trong lòng Lâm Nguyệt thầm nghĩ hoặc.

Nhưng sau đó ánh mắt nàng đột nhiên sáng ngời, gấp giọng hỏi:

- Lâm Chấn Thiên là ai? Lẽ nào người đó thực sự là gia gia của ta?

Lâm Nguyệt từ nhỏ đã được sư phụ nàng nuôi dưỡng, sư phụ nàng chỉ nói nàng tên là Lâm Nguyệt còn những chuyện khác nàng không rõ ràng lắm. Tuy rằng đã nhiều năm trôi qua, Lâm Nguyệt đã dần chôn sâu

thân thể của mình trong lòng, mà lúc này, đột nhiên có người nói cho nàng biết, hẳn là người quen của gia nàng, nên khó trách sao nàng lại kích động như vậy.

Bóng người trầm ngâm một hồi mới chậm rãi nói:

- Người chỉ sống cho tốt là được, việc này người không cần biết.

- Nhưng mà ...

Lâm Nguyệt còn đang muốn nói gì đó nhưng bóng người kia đã cắt lời nàng, lạnh lùng nói:

- Việc này không cần nhắc lại, hôm nay ta mang tới cho người mấy thứ.

Dừng một chút, bóng người kia tiếp tục nói:

- Trong cái bao trên tay người, ở trên cùng là Băng Tương Quỳnh dịch, lát nữa người hãy uống vào, nó có thể tạm thời áp chế ám thương trong cơ thể người. Dưới cái chai có ba môn tâm pháp, trong đó một cái là một môn tâm pháp chữa thương tên là Thánh Tâm bí pháp. Tiếp theo là Bồ Đề Tâm Ảnh, hai bản này là để người tu luyện, không được để lộ cho ai khác, ngay cả sư phụ của người. Còn bản bí tịch cuối cùng và một ít phối phương là để cho người chuyển giao cho Huyền Cơ Tử.

- Người biết tông chủ bản tông chứ?

Lâm Nguyệt đã có chút kinh ngạc, Huyền Cơ Tử trong lời bóng người kia nói chính là đương nhiệm tông chủ của Huyền Thiên Tông.

- Ta chỉ được người khác nhờ, nhờ kỹ, hai bản tâm pháp ta cho người tuyệt đối không được nói với bất luận kẻ nào. Sau khi trở về, người liền bắt đầu tu luyện Thánh Tâm bí pháp, nương theo được tính của Băng Tương Quỳnh dịch thì thương thể của người sẽ khỏi hẳn. Sau đó hãy tu luyện Bồ Đề Tâm Ảnh.

Bóng người căn dặn.

Lúc này, Lâm Nguyệt đã biết người kia không có ác ý với mình, nên trong lòng yên tâm, mặc dù vừa rồi người này phát ra khí thế rất đáng sợ khiến nàng có chút sợ hãi nhưng vì muốn biết được thân thể của mình nên nàng đánh bạo, nhẹ nhàng bước tới, lên tiếp cận người đó.

Bóng người kia giống như chưa phát hiện, Lâm Nguyệt thấy khoảng cách giữa hai người đã rút ngắn chỉ còn không tới mười thước, hai chân nàng đột nhiên phát lực, bước nhanh tới chỗ người đó.

Mà lúc này, người kia thấy động tác của Lâm Nguyệt, một cổ uy áp phô thiên cái địa liền bao trùm lên nàng, khiến cái trán nàng toát mồ hôi lạnh.

- Ta đã nói rồi, không nên cố gắng tiếp cận ta! Mặc dù người là tôn nữ của Lâm Chấn Thiên nhưng cũng đừng khiêu chiến tính nhẫn nại của ta!

Bóng người kia ngữ khí vẫn như cũ, không nhanh không chậm, nhưng Lâm Nguyệt lại có thể cảm giác được một cổ khí thế không nộ tự uy của cường giả trong đó.

Cho nên nàng không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa. Mà đang lúc nàng định mở miệng tiếp tục nói chuyện thì bóng người đó đột nhiên tiêu thất trước mắt nàng, cổ khí tức cường địa kia cũng biến mất theo.

Mà trong quá trình này Lâm Nguyệt không thấy đối phương có động tác gì, bóng người đó cứ như vậy hư không tiêu thất!

Một lát sau, Lâm Nguyệt chưa bỏ ý định, đi tới chỗ người đó vừa đứng, nhưng vẫn không tìm được tung tích đối phương.

Lâm Nguyệt không khỏi tức giận giậm chân một cái. Sau đó nhìn mấy thứ trong tay, nhất thời xem như trân bảo ôm vào trong lòng, nhanh chóng trở lại phòng.

Một lần nữa thấp nền lên, Lâm Nguyệt cẩn thận quan sát.

Đầu tiên nàng lấy Băng Tương Quỳnh dịch ra, mặc dù nàng chưa từng thấy loại dược thủy này nhưng dược hương của nó tỏa ra đã đủ để kết luận nó chính là linh đan diệu dược hiếm thấy. Vì vậy nàng không hề do

dự, đưa cái bình lên miệng một hơi uống hết, nhất thời một cảm giác thanh lương lan tràn toàn thân, một số đầu khí mất không chế trong cơ thể liền an ổn lại.

Quả nhiên thần kỳ! Lâm Nguyệt kinh ngạc thầm khen.

Sau đó nàng lại mở Thánh Tâm bí pháp ra nhìn, cả cuốn bí pháp này chỉ có mấy trăm chữ, nói là tâm pháp không bằng gọi là khẩu quyết thì thích hợp hơn.

Nhưng sau khi xem xong thì trong mắt nàng hiện lên vẻ kinh ngạc khó có thể tin. Buông Thánh Tâm bí pháp xuống, nàng vội vàng cầm lấy Bồ Đề Tâm Ảnh lên xem, vừa nhìn sắc mặt nàng liền lộ vẻ ngưng trọng.

Tuy bản thân nàng đầu khí cũng không mạnh, chỉ là Nhân giai lực phẩm nhưng không phải nàng không thể phân biệt được tâm pháp tốt với không tốt. Nội dung trong cuốn tâm pháp này đối với kiến thức của nàng quả là khó có thể tưởng tượng được. Chỉ vừa nhìn một chút mà nàng cảm giác như bản thân tiến vào một cảnh giới nào đó. Tuy rằng thực lực không đề cao nhưng tâm tình của nàng đã phát sinh biến hoá, đối với con đường tu luyện say này của nàng rất có lợi.

Sau đó nàng lại lật xem mấy cái phối phương, nhìn kỹ thì phát hiện có ba loại đan dược phối phương và lại loại bí pháp luyện khí.

Lâm Nguyệt càng xem càng kinh hỉ, tuy rằng đối với luyện dược và luyện khí đều không tinh thông nhưng mô tả công hiệu trên phối phương rất rõ ràng. Đương nhiên điều kiện quyết là những phối phương này phải là thực.

Nhưng có Bằng Tương Quỳnh dịch lúc trước chứng minh, Lục Minh đối với những phối phương này cũng không nhiều hoài nghi mà chỉ thoáng kinh ngạc thôi. Nhưng trong đó có một phối phương khiến nàng chú ý.

Sau khi xem xong, vẻ kinh hỉ trên mặt nàng so với lúc nàng đọc cuốn Bồ Đề Tâm Ảnh còn đặc sắc hơn nhiều.

Cũng không kỳ quái, bởi vì đan dược của phối phương này đối với đồ đệ của nàng có tác dụng như cọng rơm cứu mạng vậy.

Tự Linh Đan! Một loại đan dược có thể giúp tu luyện giả đẩy nhanh tốc độ tu luyện đầu khí.

Đây chẳng phải là thứ Hàn Phong đang rất cần hay sao? Lâm Nguyệt thầm nghĩ như vậy.

Chỉnh lý mấy thứ này một lần, Lâm Nguyệt ngẫm lại, liền giấu Thánh Tâm bí pháp và Bồ Đề Tâm Ảnh đi, sau đó cầm những thứ còn lại đi tới chỗ sư phụ của nàng. Nàng sợ đêm dài lắm mộng nên quyết định sớm đưa tới tay tông chủ thì hơn.

Lại nói tới bóng người sau khi giao tâm pháp và phối phương cho Lâm Nguyệt thì liền biến mất.

Bây giờ, bóng đen đó đang cẩn thận đi vào bên trong một cái viện tử. Thừa dịp không có ai, rất nhanh tiến vào trong phòng của Hàn Phong.

Tháo khăn che mặt xuống, lộ ra một gương mặt có vẻ nặng nề không hợp với độ tuổi.

Không thể ngờ, người này chính là Hàn Phong.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

34. Chương 33: Đan Dược.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nhẹ nhàng thở một hơi dài, Hàn Phong thay đổi y phục trên người rồi mang đi cất kỹ.

Nguyên lai, khi Hàn Phong biết Lâm Nguyệt bị thương, trong lòng hắn ngoài phần nộ còn có lo lắng làm sao để giúp nàng đề cao tu vi.

Nếu như thực lực của Lâm Nguyệt được đề cao thì sẽ không có chuyện nàng bị đánh cho bị thương. Vì vậy, Hàn Phong liền giả thành cao nhân tới đưa cho nàng cao giai tâm pháp.

Sở dĩ vẫn đưa thêm một bản bí tịch và vài cái phối phương cho Huyền Cơ Tử là bởi vì thời gian sắp tới Huyền Thiên Tông sẽ đối mặt với cái gì, mà với thực lực hiện tại của Huyền Thiên Tông còn xa xa không địch lại địch nhân.

Vì vậy, Hàn Phong mới không tiếc chuyển tặng mấy thứ tâm pháp và phối phương rất trân quý trong mắt người khác cho Huyền Cơ Tử. Mục đích là hi vọng mấy năm sau Huyền Thiên Tông chinh thể thực lực có thể có chút đề cao. Đến lúc đó dù có đối mặt với con quái vật Hải Thiên các cũng không đến mức không có năng lực chống đỡ.

Mà trong ba bản phối phương có một cái thật ra là vì hắn mà chuẩn bị, chính là Tụ Linh đan. Hiệu quả của Tụ Linh đan là giúp đẩy nhanh tốc độ tụ tập đầu khí, nhưng cũng không phải là phương thuốc đặc biệt trân quý gì.

Kỳ thực, mỗi một thể lực có chút thực lực cơ bản đều có một loại đan dược như Tụ Linh đan, có lẽ phương pháp luyện chế bất đồng nhưng mục đích đều là trợ giúp tu luyện giả đẩy nhanh tốc độ tu luyện đầu khí.

Sở dĩ Hàn Phong lấy phối phương này đưa ra, tự nhiên là vì bản thân hắn, luyện chế Tụ Linh đan cũng không khó nhưng những dược liệu mà hắn dùng để luyện chế đều lấy từ chỗ lão dược sĩ, nếu hắn cứ tự mình luyện chế thì lâu dần tự nhiên sẽ khiến người khác hoài nghi.

Hơn nữa, về sau hắn còn cần đại lượng Tụ Linh đan để trợ giúp tu luyện, thì không bằng cứ giao thẳng phối phương cho Huyền Thiên Tông, tin tưởng Huyền Cơ Tử sau khi thấy phối phương này khẳng định sẽ phân phó lão dược sĩ và các đệ tử của lão luyện chế đan dược này.

Nhưng vậy không chỉ tiện cho hắn mà cũng nhân tiện giúp cho đệ tử Huyền Thiên Tông chinh thể đề cao thực lực.

Về phần những phương thuốc trân quý khác của hắn, thì hắn cũng không có ý định lấy ra thêm, chí ít là trước khi Giang Hiên Bạch và Giang Hạ Phi còn chưa giải quyết.

Đương nhiên, đối với Giang Hạ Phi và Giang Hiên Bạch hắn đã chuẩn bị một đại lễ cho chúng. Lâm Nguyệt bị thương, hắn không cho rằng Giang Hạ Phi không biết, nếu đối phương đã hạ thủ độc ác như vậy thì hắn tự nhiên cũng không nhân từ mà nương tay.

Sau một đêm tu luyện, đầu khí trong cơ thể Hàn Phong đã vững vàng dừng lại ở Nhân giai nhất phẩm. Từ Cơ Sở cửu phẩm đến Nhân giai nhất phẩm chính là một quan khẩu lớn, qua được quan khẩu này thì tu luyện đầu khí sẽ nhanh hơn rất nhiều với lúc trước, hơn nữa có Tiên Thiên đầu khí trợ giúp, Hàn Phong tin tưởng không lâu nữa hắn sẽ lại có thể đột phá.

- Tiểu Phong, người dậy chưa?

Trong lúc Hàn Phong đang tự hỏi thì ngoài cửa truyền tới một thanh âm êm ái.

Hàn Phong vừa nghe thì ngẩng đầu nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ, lúc này sắc trời còn có chưa sáng hẳn, trong lòng thầm kỳ quái tại sao Lâm Nguyệt sớm như vậy đã tới đây tìm hắn. Lúc này đúng ra là Lâm Nguyệt phải đang tu luyện Thánh Tâm bí pháp trong phòng nàng mới đúng.

Mặc dù có chút nghi hoặc nhưng Hàn Phong vẫn nhanh chân đi ra mở cửa.

Thấy Lâm Nguyệt đang mỉm cười đứng ngoài cửa, nhưng trên mặt có chút mệt mỏi. Hàn Phong không khỏi nhú mày, bất mãn nói:

- Sư phụ, thương thể của người còn chưa khỏi sao không nghỉ ngơi nhiều vào, người xem vẻ mặt mệt mỏi rã rời của người kìa.

Lâm Nguyệt cười cười, đối với trách cứ của Hàn Phong nàng vừa buồn cười lại vừa vui mừng. Nàng vươn tay nhẹ nhàng nắm lấy hắn cười nói:

- Tiểu Phong, ta tới nói cho người một tin tức rất tốt.

- Tin tức tốt gì?

Hàn Phong làm bộ ngạc nhiên hỏi, lúc Lâm Nguyệt nói những lời này thì hắn đã đoán được là cái gì rồi.

Sau đó, Lâm Nguyệt lấy ra một bình đan dược, đưa tới trước mặt Hàn Phong nói:

- Tiểu Phong, ngày hôm qua trong lúc vô tình ta có được một phối phương, ta tin tưởng loại đan dược này nhất định có thể trợ giúp người đột phá tu vi, vì vậy ta tìm gặp riêng được si sư bá giúp ta luyện chế một bình. Người bây giờ mau phục dụng rồi tu luyện ta xem xem.

Hàn Phong nhìn bình đan dược trong tay Lâm Nguyệt, trong lòng cảm động không thôi, nguyên lai khi nàng có được đan phương này, nàng không nghĩ cho mình mà nghĩ ngay đến tên đồ đệ là hắn. Nhìn vẻ mặt mệt mỏi của nàng thì không cần nghĩ cũng biết nhất định là nàng cả đêm không ngủ luyện chế bình đan dược này cho hắn, để hắn có thể nhanh chóng phục dục.

Nhìn Lâm Nguyệt, trong lòng Hàn Phong không khỏi cảm thấy xấu hổ, nếu như mình không giấu diếm thực lực, thì sư phụ cũng sẽ không mệt nhọc vì mình như thế.

Lâm Nguyệt thấy Hàn Phong ngây ngốc nhìn mình thì cho rằng hắn vì quá kinh ngạc mà thành vậy, nàng cười nói:

- Tiểu Phong, không cần chờ ra như thế, nhanh phục dụng đan dược này vào xem có hiệu quả hay không!

Hàn Phong phục hồi tinh thần, nhân Tụ Linh đan trong tay Lâm Nguyệt, lấy ra một khoả nuốt vào. Sau đó dưới ánh mắt mong đợi của Lâm Nguyệt, hắn một lần nữa vận chuyển đấu khí, bắt đầu tu luyện.

Lâm Nguyệt lặng lẽ tới bên cạnh ngồi xuống, trong lòng đầy mong đợi nhìn Hàn Phong. Nhưng bởi vì nàng thương thế chưa khỏi hẳn, lại thức khuya cả đêm, nên bây giờ ngồi xuống, nhìn thấy Hàn Phong chăm chú tu luyện, nàng bất tri bất giác ngủ quên mất.

Mà lúc này Hàn Phong đã tiến nhập trạng thái tu luyện nên không thể chú ý tới hành động của Lâm Nguyệt. Tụ Linh đan vừa vào trong cơ thể, Hàn Phong liền cảm thụ được một cỗ dược lực cường đại trong cơ thể, nương theo dược lực và Tiên Thiên đấu khí trợ giúp, Hàn Phong bắt đầu điên cuồng vận chuyển đấu khí,

Chỉ một lát sau, Hàn Phong phát hiện đấu khí trong cơ thể so với trước đây lại tăng trưởng thêm một đoạn, tốc độ tu luyện kinh khủng như thế nghe rộn cả người.

Nhưng Hàn Phong cũng không quá mức kinh ngạc, hắn biết có ưu thế Tiên Thiên đấu khí lại thêm Tụ Linh đan mà tốc độ tu luyện không nhanh mới khiến hắn ngạc nhiên.

Thời gian từ từ trôi qua, đến khi hoàn toàn hấp thụ dược lực của Tụ Linh đan, Hàn Phong mới đình chỉ tu luyện. Lúc này mặc dù tu luyện không lâu nhưng đấu khí trong cơ thể hắn đã tăng trưởng không ít, Hàn Phong biết chỉ cần thêm vài lần như vậy là hắn có thể thuận lợi tiến giai lên Nhân giai nhị phẩm.

Mở mắt ra, Hàn Phong liền thấy Lâm Nguyệt đang ngủ gục trên bàn. Cảm giác yêu thương dâng tràn trong lòng hắn, hắn biết Lâm Nguyệt nếu không phải quá mệt nhọc thì sẽ không ngủ gục như vậy.

Cầm lấy một bộ y phục đi tới bên người Lâm Nguyệt, Hàn Phong nhẹ nhàng phủ lên người Lâm Nguyệt. Thấy bộ dáng ngủ say như em bé của nàng, Hàn Phong nhìn có chút say mê.

Mà lúc này, Lâm Nguyệt tựa hồ như cảm giác có người nhìn mình, đôi lông mi khẽ run run vài cái, chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt còn chút mơ hồ nhìn Hàn Phong trước mặt. Lập tức nàng liền tỉnh táo lại, bật ngồi dậy, y phục của Hàn Phong cũng vì thế mà rớt xuống. Lâm Nguyệt thấy thế biết trong lúc nàng ngủ, Hàn Phong đã phủ thêm cho mình thì không khỏi vui vẻ vì sự quan tâm của hắn.

Rồi như nhớ tới cái gì, nàng vội vàng nhìn Hàn Phong, tỉ mỉ quan sát, vội vàng hỏi:

- Tiểu Phong, hiệu quả thế nào?

Lâm Nguyệt có chút chờ mong nhìn Hàn Phong, hi vọng từ miệng hắn có thể nói ra đáp án mà nàng mong muốn.

Thấy bộ dáng này của Lâm Nguyệt, Hàn Phong tự nhiên sẽ không để nàng thất vọng, nên cười cười nói là tốc độ tu luyện của hắn nhanh hơn trước đây rất nhiều, nếu cứ dựa theo tốc độ này thì hắn sẽ rất nhanh có thể đột phá.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

35. Chương 34: Giết!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lâm Nguyệt nghe vậy thì đôi mắt đẹp lập tức sáng ngời, bộ dáng so với chính bản thân nàng đột phá còn kích động hơn. Mà Hàn Phong thấy vậy cũng rất cảm động.

- Tiểu Phong, hiện tại đã có Tự Linh đan, về sau ngươi cố gắng tu luyện, nhất định phải thay sư phụ lấy lại mặt mũi, không nên để cho Giang Hạ Phi và Giang Hiên Bạch khinh thường nữa.

Lâm Nguyệt vui vẻ nói.

Hàn Phong vội đáp ứng, nhưng ở trong lòng hắn đã có dự định khác.

Lâm Nguyệt lại ân cần căn dặn Hàn Phong vài câu sau đó liền rời đi, thương thế của nàng còn cần phải điều dưỡng thêm.

Buổi tối, Hàn Phong lại thay đổi bộ quần áo hôm qua, lặng lẽ rời khỏi phòng.

Nhưng lần này hắn cũng không phải đi tặng đồ cho Lâm Nguyệt mà tìm đến chỗ của Giang Hạ Phi.

Nương bóng đêm, Hàn Phong rất nhanh đã tới chỗ ở của Giang Hạ Phi. Cũng không biết có phải Giang Hạ Phi có cái gì bí mật không muốn người khác biết hay không, hay là hắn trời sinh tính tình quái gở mà ở gần chỗ hắn ở không hề có một người nào khác.

Đương nhiên, như vậy đối với Hàn Phong lại càng thuận tiện.

Cẩn thận đi tới trước phòng Giang Hạ Phi, hắn ẩn khí tức bản thân hoàn toàn đi, xuyên thấu qua một khe hở nhìn vào trong phòng.

Không ngờ hai thúc cháu Giang Hạ Phi và Giang Hiên Bạch đều đang ở trong phòng.

Nhưng bầu không khí dường như có chút không đúng.

Hàn Phong đang nghi hoặc hai tên này đang làm cái gì thì chợt nghe giọng của Giang Hạ Phi trầm thấp vang lên.

- Hiên Bạch, ngươi nói xem, những thứ này là cái gì?

Giang Hiên Bạch lúc này mồ hôi đầy đầu, sắc mặt có chút hoảng loạn, hắn ấp úng cả nửa ngày mới phun ra được mấy chữ. Cũng may Hàn Phong có Tiên Thiên đấu khí trợ giúp, cộng thêm vừa mới đột phá lên Nhân giai nhất phẩm nên thị giác và thính giác của hắn đều tăng cường rất nhiều, cho nên miễn cưỡng có thể nghe được Giang Hiên Bạch nói cái gì.

Quy Tâm tán?

Khi Hàn Phong nghe thấy ba chữ này, trên mặt cũng lộ vẻ mặt cổ quái. Quy Tâm tán này hắn cũng có nghe qua nhưng chưa từng luyện chế qua.

Bởi vì Quy Tâm tán này là một loại dược vật tà ác. Nó có thể làm cho nữ tử trong thời gian ngắn mất đi lý trí, toàn thân khô nóng, chính là một loại xuân dược cực kỳ bá đạo.

Mặc dù biết Giang Hiên Bạch không đơn giản như bề ngoài nhưng Hàn Phong cũng không ngờ thằng nhãi này lại hạ lưu như vậy, thảo nào Giang Hạ Phi lại tức giận như thế.

- Hảo! Người cũng còn chút thành thật, vậy người nói xem, người chuẩn bị Quy Tâm tán này để làm cái gì?

Giang Hạ Phi lạnh lùng nhìn Giang Hiên Bạch nghiêm giọng hỏi.

Giang Hiên Bạch do dự cả nửa ngày mà cũng không nói được lời nào.

Lúc này, Giang Hạ Phi đột nhiên phần nộ nói:

- Không nói đúng không? Vậy để ta nói, có phải người định dùng thứ này để đối phó Lâm Nguyệt đúng không?

Giang Hạ Phi vừa nói ra lời này khiến Giang Hiên Bạch kinh ngạc không thôi.

Mà Hàn Phong đang ở ngoài cửa, cũng khó áp chế được lửa giận trong lòng. Hai mắt hắn âm lãnh nhìn Giang Hiên Bạch trong phòng, nếu ánh mắt có thể giết người thì hắn đã giết Giang Hiên Bạch cả trăm ngàn lần rồi.

Rồng có nghịch lân, đụng vào chỉ có một đường chết!

Hàn Phong đang thầm suy đoán Giang Hiên Bạch dùng Quy Tâm tán để làm cái gì, nhưng hắn trăm triệu lần cũng không ngờ tên cầm thú Giang Hiên Bạch này lại dùng để đối phó sư phụ hắn.

- Giang Hiên Bạch!

Hàn Phong thầm gọi cái tên này. Hai tay hắn vì quá phần nộ mà nắm chặt đến trắng bệch, nhưng hắn biết bây giờ không phải thời cơ tốt, bên trong có hai người, nếu như hắn động thủ rất dễ kinh động đến tông chủ và các trưởng lão trong tông.

Hít sâu một hơi, Hàn Phong tiếp tục quan sát tình huống bên trong.

- Thúc thúc, người ...

Giang Hiên Bạch kinh ngạc thất thanh nói.

Giang Hạ Phi hừ lạnh một tiếng, khiển trách:

- Người mấy ngày nay không dừng dò hỏi ta về thương thế của Lâm Nguyệt cho nên ta đã có chút nghi ngờ, sau đó người cùng với tên tiểu tử Lục Minh lén lút luyện chế Quy Tâm tán này bị sư đệ Hạ Thông của người phát hiện, hắn đã báo lại cho ta biết.

- Hạ Thông! Đáng chết!

Giang Hiên Bạch thầm mắng trong lòng.

Giang Hạ Phi tiếp tục nói:

- Huyền Thiên Tông chúng ta nữ tử vốn không nhiều lắm, mà gần đây người chỉ tiếp xúc với Lâm Nguyệt. Thêm vào ánh mắt người nhìn Lâm Nguyệt mấy ngày nay, có lẽ người khác không phát hiện nhưng ta là thúc thúc của người, đối với tính tình của người hiểu rất rõ. Ánh mắt đó, đã nói người động tâm với Lâm Nguyệt. Hôm nay lại nhìn thấy Quy Tâm tán trong tay người, người nói xem, ta nói có đúng không!

Giang Hiên Bạch sắc mặt không ngừng biến hoá, do dự một lúc, cuối cùng cắn răng nói:

- Thúc thúc, ta coi trọng Lâm Nguyệt, nhưng ta biết, có sự kiện lần trước, nàng tất nhiên sẽ rất chán ghét ta, vì vậy ta mới ...

- Đủ rồi, việc này không cần nhắc lại nữa, hôm nay nếu việc người làm bị người khác biết được, người cũng biết hậu quả sẽ thế nào chứ?

Giang Hạ Phi nghiêm giọng nói.

- Nhưng mà ...

Giang Hiên Bạch còn muốn nói thêm cái gì nhưng Giang Hạ Phi ngắt lời, thở dài nói:

- Hiên Bạch, tư chất của người rất tốt, nếu như dụng tâm tu luyện, tin tưởng người rất nhanh có thể vượt qua ta. Nếu người thật sự có hứng thú với Lâm Nguyệt thì nên nỗ lực tu luyện, nếu sau này người có thể

kế nhiệm vị trí của tông chủ chẳng phải tiện nhân Lâm Nguyệt kia người muốn gì mà không được sao? Đến lúc đó người muốn chơi đùa nữ nhân như thế nào, có ai dám nói gì người. Nhưng hiện tại thì ngàn vạn lần không được.

Giang Hiên Bạch nghe Giang Hạ Phi nói thế thì có chút nhụt chí nói:

- Thúc thúc giáo huấn rất đúng, chất nhi hiểu được.

Giang Hạ Phi khoát khoát tay nói:

- Việc này đến đây thôi, người lui ra đi! Còn nữa, Lục Minh tiểu tử kia có chút tâm cơ, người phải cẩn thận một chút, xem hắn có đáng tin hay không. Về phần Hạ Thông, người không cần lo lắng, ta đã làm hắn không thể mở miệng được nữa rồi.

Nói xong, hắn liền đuổi Giang Hiên Bạch ra ngoài.

Thấy Giang Hiên Bạch chuẩn bị đi ra, Hàn Phong đành rời đi trước.

Nhưng hắn cũng không có đi xa mà ở một chỗ trên đường chờ.

Lúc đầu hắn cũng không định hạ sát thủ với hai thúc cháu này, bởi vì như vậy sẽ khiến Huyền Thiên Tông lâm vào cảnh không an bình. Nhưng hiện tại Hàn Phong đã không còn ý định buông tha bọn chúng nữa, bởi vì bọn chúng dám có chủ ý đối với sư phụ Lâm Nguyệt của hắn.

Giang Hiên Bạch từ chỗ Giang Hạ Phi trở về mang theo một bụng tức giận không chỗ phát tiết, nhớ tới tư thái tuyệt vời và gương mặt thuần khiết của Lâm Nguyệt, trong lòng hắn không khỏi nổi lên một mảnh tà hỏa.

Hắn lẩm bẩm nói:

- Tuy rằng không có Quy Tâm tán nhưng Lâm Nguyệt bây giờ đang bị thương, thực lực còn chưa khôi phục, tin chắc nàng không phải là đối thủ của ta, đã như vậy, ta sao không ...

Lời còn chưa nói xong, Giang Hiên Bạch đột nhiên phát hiện trước mặt có một đạo nhân ảnh ngăn trở, trong lòng đang có quỷ nên hắn khẽ quát:

- Người là người phương nào?

Bóng người phía trước không nói gì mà chậm rãi xoay người lại. Khi Giang Hiên Bạch nương theo bóng trăng thấy người này thì kinh ngạc kêu lên:

- Là người!

Bóng người này chính là Hàn Phong, từ sau khi biết Giang Hiên Bạch có chủ ý với Lâm Nguyệt, Hàn Phong đã quyết định sinh tử của Giang Hiên Bạch, nên bây giờ hắn hiện thân là muốn tiễn tên này ra đi.

Lạnh lùng nhìn Giang Hiên Bạch, Hàn Phong bước từng bước chậm rãi tới gần đối phương.

Cảm giác được nhân thân băng lãnh của Hàn Phong, Giang Hiên Bạch không khỏi cảm thấy một cổ hàn ý dâng lên trong lòng.

Hắn lập tức phản ứng lại, sắc mặt có chút dữ tợn nói:

- Tiểu phế vật, xem ra lần trước dạy dỗ người còn chưa đủ, lần này lại dám đến tìm chết!

Thấy Hàn Phong không ngừng tới gần, trong lòng Giang Hiên Bạch có một cảm giác bất an mãnh liệt.

Mà lúc này, thân hình Hàn Phong đột nhiên động, Giang Hiên Bạch còn chưa kịp phản ứng thì một chưởng của Hàn Phong đã vỗ lên bụng của hắn, Giang Hiên Bạch chỉ cảm thấy toàn thân đầu khí đều bị một chưởng này của Hàn Phong trực tiếp phách tan, vô pháp ngưng tụ lại, thân thể hắn lão đảo ngã xuống đất.

Giang Hiên Bạch khiếp sợ nhìn Hàn Phong. Hắn không rõ đối phương làm sao có thể một chưởng đã đánh bại hắn. Hắn đang muốn mở miệng nói thì Hàn Phong đã tiến tới, bóp cổ hắn, ngữ khí âm lãnh nói:

- Loại cặn bã như người mà cũng dám có chủ ý đối với sư phụ của ta, hôm nay chính là tử kỳ của người.

Giang Hiên Bạch từ trong mắt Hàn Phong cảm thấy được một cỗ sát ý cường liệt, hần nhất thời hoảng hốt, hai tay chộp lấy cánh tay Hàn Phong, nỗ lực muốn khai mở bàn tay Hàn Phong ra khỏi cổ hần. Nhưng nắm tay Hàn Phong như nặng ngàn cân, cho dù hần có cố gắng thế nào cũng không thể lay động được chút nào.

- Hàn Phong, người nghe ta nói, đó là hiểu lầm. Hơn nữa nếu người dám giết ta, thúc thúc ta sẽ không bỏ qua cho người.

Giang Hiên Bạch khó khăn nói, nội tâm hần lúc này kinh hãi gần chết, hần không thể nào ngờ được, tên “phế vật” mấy ngày trước hần mới giáo huấn, hôm nay dĩ nhiên lại có thể một chiêu đánh bại hần, hơn nữa trong khoảnh khắc vừa, thực lực của đối phương thể hiện ra khiến hần chấn động không thôi.

Đây đâu phải là phế vật chỉ có tu vi Cơ Sở tam phẩm, một kích vừa rồi đã chứng minh thực lực Hàn Phong cao hơn hần rất nhiều. Đối phương mới bao nhiêu tuổi mà thực lực đã đáng sợ như vậy, bản thân tại sao lại đắc tội một người như vậy chứ!

Nghĩ vậy, Giang Hiên Bạch liền van xin:

- Hàn Phong, ta là sư huynh của người, người không thể giết ta, bằng không tông chủ và sư phụ ta trách tội xuống, người sẽ không thoát khỏi tội chết đâu. Hơn nữa giữa chúng ta cũng không có thâm cừ đại hận gì đúng không?

- Phải không?

Hàn Phong nghe vậy, bàn tay đang nắm cổ họng Giang Hiên Bạch hơi lỏng ra một chút. Giang Hiên Bạch trong lòng mừng thầm, thực lực Hàn Phong tuy rằng mạnh hơn hần nhưng dù sao Hàn Phong chỉ mới là một tiểu hài tử, hần chỉ nói mấy câu đã có thể lay động được rồi. Hừ, hiện tại để người kiêu ngạo, chờ ta có cơ hội nhất định sẽ thu thập người, trả lời sỉ nhục hôm nay.

Giang Hiên Bạch hung ác thầm nghĩ.

Mà một khắc, sắc mặt Giang Hiên Bạch đột nhiên biến đổi, trở nên có chút thống khổ, lại có chút không tin được.

Chẳng qua những biểu tình này chỉ thoáng hiện một lát rồi mất đi toàn bộ sinh cơ. Lúc này trong ánh mắt hần vẫn còn một tai kiếp sợ, cầu xin tha thứ và không thể tin được.

Hàn Phong nhẹ nhàng buông tay, Giang Hiên Bạch mềm nhũn ngã xuống.

- Tự tác nghiệt!

Nói xong, Hàn Phong cũng không nhìn Giang Hiên Bạch thêm lần nào mà theo đường cũ trở lại chỗ ở của Giang Hạ Phi.

Lúc này Giang Hạ Phi đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe động tĩnh ngoài cửa, hần tưởng Giang Hiên Bạch chưa phục quay lại đây.

Hần có chút không kiên nhẫn nói:

- Hiên Bạch, người còn có chuyện gì nữa?

- Hần nhờ ta đến nói với người một chuyện.

Nghe thấy thanh âm xa lạ, Giang Hạ Phi mở hai mắt ra thì thấy Hàn Phong đã xông vào trong phòng. Trên thực tế, Giang Hạ Phi chưa từng gặp qua Hàn Phong, vì vậy có chút kinh sợ kêu lên:

- Người là ai? Hiên Bạch đâu? Có chuyện gì sao hần không tự mình tới tìm ta?

- Sợ là hần đã không thể mở miệng được nữa!

Hàn Phong lạnh lùng nói.

Giang Hạ Phi trong lòng cả kinh, tức giận nói:

- Người nói cái gì?

Hàn Phong tiến về trước hai bước, thanh âm như ác quỷ từ vực sâu truyền tới:

- Hắc nói, hắc ở địa ngục chờ người!

Giang Hạ Phi vừa nghe nhất thời hoảng sợ, định xuất thủ.

Bỗng nhiên một cỗ khí thể từ trên người Hàn Phong bộc phát ra, bức thẳng tới trước mặt Giang Hạ Phi.

- Thiên giai ...

Giang Hạ Phi cảm thụ khí tức áp bách khổng lồ này thì kinh hãi không thôi. Làm sao có thể chứ? Người trước mặt bất quá vẫn chỉ là một thiếu niên!

Thế nhưng Hàn Phong không cho hắc thêm thời gian tự hỏi, bóng người chợt loé đã tới trước mặt Giang Hạ Phi, hai tay rất nhanh phách ngay ngực Giang Hạ Phi.

Trong chớp mắt, con mắt của Giang Hạ Phi đã mất đi ánh sáng, đầu vô lực rũ xuống theo gót Giang Hiên Bạch.

Có lẽ đến chết hắc cũng không rõ mình chết như thế nào, mà hắc đắc tội với một địch nhân đáng sợ như thế lúc nào?

Thấy Giang Hạ Phi đã chết, Hàn Phong mới xoay người lặng lẽ rời đi.

Mỗi người đều phải trả giá vì việc mình làm. Nếu Giang Hạ Phi đã âm thầm hạ độc thủ với sư phụ của Hàn Phong thì Hàn Phong hắc cũng không hề có chút thương hại nào với Giang Hạ Phi.

Kỳ thực, theo lý thuyết thì với tu vi Nhân giai nhất phẩm hiện nay của Hàn Phong thì bằng tu vi Nhân giai cửu phẩm của Giang Hạ Phi dù không đánh lại Hàn Phong cũng không đến mức để hắc một kích đắc thủ.

Nhưng Hàn Phong vì tránh cho hai người tranh đấu đưa tới sự chú ý của người khác nên hắc đầu tiên là dùng khí thể bắt chước từ kiếp trước của Tiên Thiên đấu khí ép lên đối phương. Loại khí thể này chỉ nằm vào một mình Giang Hạ Phi nên cũng không khiến người khác chú ý.

Thừa dịp Giang Hạ Phi đang ngây người, Hàn Phong tụ tập đấu khí toàn thân lên hai tay phách ngay ngực hắc, triệt để phá hủy tâm mạch, khiến sinh cơ Giang Hạ Phi lập tức đoạn tuyệt.

Sau khi rời khỏi chỗ của Giang Hạ Phi, Hàn Phong lại đến phòng của Lục Minh. Vừa rồi Giang Hạ Phi đã nói Quy Tâm tán chính là do Giang Hiên Bạch và Lục Minh cùng luyện chế, nói như thế thì tên Lục Minh này cũng có tham dự trong đó.

Đi tới trước người Lục Minh, lúc này hắc đang nằm ngủ, với thực lực của hắc thì không thể nào phát hiện được hành tung của Hàn Phong. Cho nên đến lúc chết hắc vẫn còn trong giấc ngủ, có thể nói hắc chết oan uổng và uất ức nhất.

Nguyên bản đối với loại người như Lục Minh, Hàn Phong cũng không muốn động thủ, mặc dù biết thời gian sắp tới hắc sẽ phản bội sư môn. Nhưng hiện tại Hàn Phong hắc đang ở Huyền Thiên Tông, Hàn Phong cũng không nghĩ Lục Minh có thể làm được chuyện gì ảnh hưởng tới Huyền Thiên Tông. Vì vậy Hàn Phong cũng không rảnh để ý tới Lục Minh. Nhưng ai khiến Lục Minh hắc lại không biết tốt xấu, đã bị Hàn Phong hắc giáo huấn mà còn dám cùng Giang Hiên Bạch mưu đồ với sư phụ Lâm Nguyệt của hắc, như vậy chỉ có một con đường chết.

Hàn Phong sau khi làm xong mọi chuyện liền nhanh chóng rời khỏi hiện trường. Hắc vừa mới giết ba người, cũng không có xử lý ba thi thể đó. Lúc đầu hắc cũng định hủy thi diệt tích, mặc dù hắc có thể nắm chắc không ai có thể nghi ngờ lên người hắc.

Nhưng sau khi ngẫm lại, hắc lại bỏ đi ý định này bởi vì vừa rồi trong lúc hắc giết Giang Hiên Bạch và Giang Hạ Phi cũng không mất bao nhiêu thời gian, dùng không bao nhiêu đấu khí. Hắc lợi dụng tâm lý và kẻ hở trong hành động của bọn chúng mà nhất kích tất sát.

Tin rằng ngày mai khi Huyền Cơ Tử và mấy vị trưởng lão phát hiện thi thể sẽ phát hiện vấn đề này. Mặc dù bọn họ không có năng lực cải biến hiện thực nhưng điều này cũng coi như nhắc nhở bọn họ cảnh giác, như vậy cũng không phải là chuyện xấu.

Tất nhiên bọn họ cũng không thể nghi ngờ Hàn Phong hẳn, vì dù sao hẳn cũng chỉ có tu vi “Cơ Sở tam phẩm”.

Sau khi giết ba người, Hàn Phong đối với biểu hiện của mình rất không hài lòng, chính xác mà nói là hẳn đối với thực lực của chính mình không hài lòng.

Chẳng qua là giết một Nhân giai cửu phẩm mà phải phí sức như vậy, Hàn Phong không khỏi cảm thán thực lực bản thân quá yếu. Nếu là kiếp trước, hẳn cũng có thể một kích tất sát Giang Hạ Phi nhưng cũng không có bộ dáng mệt mỏi như bây giờ.

Nghĩ vậy, Hàn Phong rất nhanh trở về phòng mình bắt đầu khổ tu tiếp.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

36. Chương 35: Thiên Tài Được Vương.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Ngày hôm sau, mặt trời vừa lên, Lâm Nguyệt liền vội vàng chạy tới tìm Hàn Phong.

Mà lúc này, Hàn Phong cũng vừa trong tu luyện tỉnh lại.

Một đêm tu luyện, hẳn cảm giác được đấu khí dùng một tốc độ khó tin nhanh chóng tụ tập. Với kinh nghiệm kiếp trước của hẳn thì có lẽ qua vài ngày nữa là hẳn có thể đạt tới Nhân giai nhị phẩm.

- Tiểu Phong, tốt quá, ngươi không có việc gì!

Hàn Phong vừa ra khỏi phòng liền thấy Lâm Nguyệt đang vừa vỗ ngực vừa thở dốc nói.

Hắn nghi hoặc hỏi:

- Sư phụ, người làm sao thế?

Lâm Nguyệt điều hoà hơi thở một chút rồi có chút sợ hãi nói:

- Trong tông xuất hiện đại sự, Giang Hạ Phi và Giang Hiên Bạch đều bị người ám toán, hai tân đệ tử của Giang Hạ Phi cũng bị ngộ hại. Tông chủ và mấy vị trưởng lão đang điều tra việc này. Ta mới từ chỗ sư phụ ta trở về, liền chạy tới đây xem người có sao không.

- Chết?

Hàn Phong làm bộ mặt kinh ngạc hỏi, nhưng trong lòng hẳn rất bình tĩnh. Bất quá khi nghe có hai tân đệ tử cũng chết, hẳn lại có chút nghi hoặc. bản thân hẳn rõ ràng chỉ giết có hai người, như thế nào lại biến thành bốn?

Thấy sắc mặt kinh ngạc của Hàn Phong, Lục Minh còn tưởng hẳn đang sợ hãi, nên nàng cầm tay hẳn, nhẹ nhàng trấn an:

- Tiểu Phong, không cần sợ, người chết đều là đồ đệ và bản thân Giang Hạ Phi. Tông chủ và mấy vị trưởng lão đoán rằng Giang Hạ Phi đã đắc tội cao nhân nào đó nên mới khiến người đó nổi giận ra tay giết toàn bộ bốn thầy trò bọn họ.

- Vậy hai gã tân đệ tử là ai?

Hàn Phong hiếu kỳ hỏi. Kỳ thực hẳn chủ yếu muốn biết người bị giết thứ tư là ai.

- Lục Minh và Hạ Thông.

Lâm Nguyệt nói.

Nguyên lai là Hạ Thông, Hàn Phong đột nhiên nhớ tới lúc tối qua có nghe Giang Hạ Phi nói với Giang Hiên Bạch là hắn đã làm cho Hạ Thông không thể mở miệng được nữa, thì ra là ý này.

Xem ra, mình bất ngờ hạ thủ khiến Giang Hạ Phi không kịp xử lý thi thể của Hạ Thông. Xem ra Giang Hạ Phi cũng là hạng người thủ đoạn độc ác.

May mà bọn chúng đều đã chết, không cấu thành uy hiếp gì đối với hắn nữa.

Hàn Phong lại dò hỏi Lâm Nguyệt vài vấn đề, biết tông chủ đối với việc này cũng không có đầu mối nên chỉ phân phó các đệ tử tăng cường cảnh giới, một khi phát hiện có nhân vật khả nghi thì lập tức thông tri trưởng bối.

Hàn Phong thăm nghĩ việc này coi như đã xong, không còn liên quan gì tới hắn nữa bởi vì hắn tin tưởng không ai có thể liên tưởng việc này có liên quan tới hắn.

Nhưng Hàn Phong đã quên một người đó là Mạnh Hùng.

Sau khi Lâm Nguyệt rời đi không lâu thì Mạnh Hùng tìm tới Hàn Phong.

Vào trong phòng của Hàn Phong, Mạnh Hùng có chút do dự một chút rồi mở miệng hỏi:

- Sự việc liên quan tới Lục Minh ngươi có biết không?

Hàn Phong nhàn nhạt gật đầu.

Mạnh Hùng thấy bộ dáng bình tĩnh của Hàn Phong thì thấp giọng hỏi:

- Việc này là ...

- Là ta làm.

Hàn Phong hơi hốt nói, phẳng phất như chuyện này rất là bình thường.

Kỳ thực, lúc Mạnh Hùng vừa biết tin này thì trong đầu hắn đột nhiên nghĩ tới việc này có liên quan tới Hàn Phong. Nhưng khi hắn nghe chính miệng Hàn Phong chứng thực thì lại có chút khó tin.

Hắn kinh hãi thăm nghĩ: “Giang Hạ Phi chính là cao thủ Nhân giai cửu phẩm a!”

Đương nhiên, dưới con mắt của Mạnh Hùng thì Giang Hạ Phi đích thực là cao thủ, dù sao tông chủ và vị trưởng lão tu vi cũng chỉ mới Địa giai.

Nhưng một cao thủ chỉ dưới mấy vị Địa giai đó lại bị Hàn Phong lặng yên không tiếng động giết chết trong một đêm, đến ngày thứ hai mọi người mới phát hiện ra thi thể, cái này nói lên điều gì?

Điều này nói rõ thực lực của Hàn Phong so với Nhân giai cửu phẩm Giang Hạ Phi cao hơn rất nhiều. Nếu không cũng không có khả năng Hàn Phong giết chết một cao thủ Nhân giai cửu phẩm mà còn không khiến người xung quanh phát hiện!

Nghĩ đến đây, Mạnh Hùng thầm nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt nhìn Hàn Phong càng thêm kích động. Một sự sùng bái đối với cường giả chậm rãi dâng lên trong lòng hắn, rồi nó từ từ trở nên cuồng nhiệt.

Thấy biểu tình trên mặt Mạnh Hùng, Hàn Phong thấp giọng nhắc nhở:

- Việc này ngươi biết là được rồi, không được nói với bất luận kẻ nào khác!

Đối với lời nói của Hàn Phong, Mạnh Hùng không do dự gật đầu, đối với một võ si như hắn thì hai đối với hắn tốt, hắn sẽ ghi khắc trong tâm khảm. Lúc trước Hàn Phong đã truyền cho hắn tâm pháp trân quý cộng thêm vũ kỹ tuyệt luân như thế, lại không đòi hỏi bất cứ điều gì. Việc này đã khiến Mạnh Hùng phát thệ trong lòng, nhất định phải tìm cơ hội báo đáp ân tình của Hàn Phong.

Cho nên đối với lời nói của Hàn Phong, hắn tất nhiên trăm phần trăm nghe theo. Mặc dù Hàn Phong không nói nhưng lại để cho Mạnh Hùng hắn biết chuyện này. Chỉ riêng phần tín nhiệm này cũng đã khiến hắn không thể bán đứng Hàn Phong.

Kỳ thực với ký giải của Hàn Phong kiếp trước, Mạnh Hùng thuộc dạng người thủ tín. Chỉ cần hấn hứa không nói thì cho dù có người kề dao lên cổ hấn, hấn cũng không hé nửa lời. Vì vậy Hàn Phong mới dám tiết lộ bí mật của mình, bởi vì hấn tin Mạnh Hùng sẽ không bán đứng hấn.

Thấy vẻ khiếp sợ và sùng bái trong mắt Mạnh Hùng, Hàn Phong có chút buồn cười nói:

- Không cần nhìn ta như thế, chỉ cần người nỗ lực tu luyện Phách Viêm Chiến Thiên quyết mà ta cho người, về sau người cũng sẽ không kém ta đâu.

Nói thêm vài câu, Hàn Phong liền đuổi Mạnh Hùng đi.

Hai ngày kế tiếp, Huyền Thiên Tông trên dưới đều vì chuyện thầy trò Giang Hạ Phi chết mà cảm thấy bất an, canh phòng trở nên nghiêm ngặt hơn rất nhiều.

Nhất là các tân đệ tử như Hàn Phong, càng lo lắng sợ hãi nhiều hơn. Dú sao trong bốn người chết kia cũng có hai người cùng thân phận với bọn họ.

Nhưng theo thời gian trôi qua, ảnh hưởng của chuyện này cũng dần lắng xuống. Chỉ là Huyền Cơ Tử và các vị trưởng lão vẫn không dám buông lỏng cảnh giác.

Hôm nay, Hàn Phong vừa chấm dứt tu luyện, đang ngồi trong sân nghỉ ngơi, vừa lúc thấy mấy người Đoạn Nhạc, Mạnh Hùng và Triệu Lâm Lâm tới. Mấy người thấy Hàn Phong thì xúm lại bắt đầu hàn huyên.

Hàn Phong giống như ngồi một bên nghe, rất ít lên tiếng, chỉ khi nào có vấn đề liên quan đến hấn thì hấn mới mở miệng nói.

Mấy người đang nói chuyện vui vẻ thì tiểu bàn tử Đoạn Nhạc đột nhiên hỏi Hàn Phong:

- Hàn Phong, nghe nói lúc trước người là đệ tử Hàn gia đúng không?

- Không sai.

Hàn Phong gật đầu nói. Việc hấn là người Hàn gia, lúc mới vào Huyền Thiên Tông đã bị dò hỏi, cho nên mọi người đều biết chuyện này.

Nhưng hấn hơi kỳ quái là tại sao lúc này Đoạn Nhạc lại hỏi tới vấn đề này.

Nghe Hàn Phong trả lời, Đoạn Nhạc không khỏi hăng hái, tiếp tục nói:

- Như vậy Lâm gia cùng nổi danh với Hàn gia người khảng định cũng biết đúng không?

- đương nhiên biết.

Hàn Phong càng khó hiểu, mặc dù trong Hàn gia địa vị hấn không cao nhưng đối với Lâm gia hấn vẫn rõ ràng. Tổ tiên của Lâm gia và Hàn gia đều là bộ hạ đắc lực của Thiên Tinh Đại Đế, là những khai quốc công thần. Liệt Hoả Phần Thành cùng với Cửu Chuyển Xích Dương quyết của Hàn gia đều là bản nhược hoá từ Phần Tẫn Bát Hoang.

Có thể nói hai gia tộc này có quan hệ rất sâu xa.

Đoạn Nhạc lúc này hưng phấn nói:

- Mấy ngày trước, ta nghe mấy vị sư huynh được sư phụ phái xuống núi nói chuyện với nhau, có nói lần này hấn đi tới Thiên Tinh quốc nghe được một chuyện rất lý thú.

- Chuyện gì?

Mạnh Hùng hiếu kỳ hỏi.

Đoạn Nhạc có chút khinh thường nói:

- Ta nghe nói, Lâm gia có một nô bộc chuyên trông coi được phòng, gọi là Trầm Ngọc. Người này thực sự rất to gan lớn mật, dám thừa dịp Thượng Quan Vô Ngã đến Lâm gia làm khách trộm phương thuốc của Thượng Quan Vô Ngã. Cuối cùng bị phát hiện, nhưng Trầm Ngọc lại đồng ý nói phương thuốc là của hấn.

Triệu Lâm Lâm nhỏ giọng hỏi:

- Thượng Quan Vô Ngã là ai?

Đoạn Nhạc trợn mắt nhìn nàng rồi nói:

- Thượng Quan Vô Ngã mà ngươi cũng không biết! Hắn chính là thủ tịch luyện dược sư của cung đình. Người nói xem, người ta thân phận tôn quý như thế thì làm sao có thể tới trộm phương thuốc của một tên nô bộc chứ!

Mạnh Hùng nghe xong liền tức giận nói:

- Thật không biết tốt xấu, đã trộm đồ của người ta mà còn dám nói là của mình. Ai có thể tin hắn được chứ! Loại ác nô này phải nên giáo huấn cho thích đáng.

Đoạn Nhạc nói tiếp:

- Thế giới này thật là càng ngày càng loạn, ngay cả một tên nô bộc cũng lớn mật như thế, chắc hẳn tên đó mê tiền đến phát điên rồi.

Ngay cả Triệu Lâm Lâm vốn hay xấu hổ cũng gật gật đầu, trên mặt lộ vẻ tức giận. Trong suy nghĩ của nàng, ăn trộm là không đúng, mà lại còn nói dối thì càng không chấp nhận được.

Nhưng so với mấy người thì Hàn Phong lại có vẻ mặt rất bình tĩnh, đến khi Đoạn Nhạc nói xong, hắn liền hỏi:

- Ngươi có biết Trầm Ngọc hiện tại thế nào không?

Nghe Hàn Phong hỏi, Đoạn Nhạc có chút hả hê nói:

- Còn có thể thế nào, nghe nói là đã bị tống vào thiên lao, dù sao hắn cũng phạm tội ăn cắp phối phương của thủ tịch luyện dược sư của cung đình, nên qua một tháng nữa sẽ bị xử tử.

- A!

Triệu Lâm Lâm vốn nhát gan, nghe chữ xử tử liền kinh hô một tiếng, sau đó nhỏ giọng nói:

- Chỉ trộm có một thứ mà lại bị xử tử sao, có tàn nhẫn quá không?

Một tiểu hài tử tuổi khá lớn này giờ im lặng đột nhiên nói:

- Chuyện này là bình thường, do hắn ăn trộm đồ trong cung nên tất nhiên sẽ bị xử tử.

“Một tháng?” Hàn Phong trầm thì.

Đối với Trầm Ngọc này Hàn Phong ở kiếp trước khoảng thời gian hiện tại cũng không nghe nói qua, nhưng mấy chục năm sau đó Hàn Phong biết Trầm Ngọc phạm thượng nhưng sau lại được phát hiện là một thiên tài luyện dược khiến thế nhân khiếp sợ, mặc dù lúc đó Trầm Ngọc đã thành bạch cốt từ lâu.

Trong trí nhớ của Hàn Phong thì Trầm Ngọc đúng là bị xử tử và trận phong ba này theo thời gian trôi qua cũng dần dần bị mọi người quên lãng.

Nhưng vài chục năm sau, khi Thượng Quan Vô Ngã chết đi, có người tìm được một cuốn nhật ký trong di vật của hắn. Bên trong ghi chép về chân tướng của sự kiện này, kèm theo trong đó còn có một phong thư sấm hối.

Chuyện này sau khi truyền ra đã khiến cho cả Thiên Tinh đế quốc rung động mãnh liệt.

Thật ra năm đó phối phương thực sự là của Trầm Ngọc, chỉ là vô tình bị Thượng Quan Vô Ngã phát hiện, hắn khởi tham niệm nên mới vu hãm Trầm Ngọc khiến Trầm Ngọc bị xử tử.

Trong trang cuối của nhật ký còn nhắc tới thời gian Thượng Quan Vô Ngã gặp Trầm Ngọc, hai người có đơn giản trao đổi vài lần, Thượng Quan Vô Ngã liền phát hiện Trầm Ngọc trên phương diện luyện dược có thiên phú rất lớn. Nhưng chỉ vì Thượng Quan Vô Ngã nổi lên tham niệm mà đã nhất thời huỷ đi một thiên tài.

Chuyện này là sự tình ở kiếp trước, không ngờ kiếp này sự tình vẫn theo quỹ tích của lịch sử mà phát sinh. Trong lòng cảm khái vạn phần, có thể được Thượng Quan Vô Ngã – thủ tịch luyện được sư của cung đình nhân định là thiên tài thì tất nhiên Trần Ngọc này không phải người thường. Chỉ tiếc xuất thân không tốt mới bị ngộ sát như vậy, thực sự quá đáng tiếc.

Nghĩ tới đây, trong đầu Hàn Phong khẽ chuyển, liền hạ quyết định.

Kiếp trước khi sự tình phát sinh, hắn không biết chân tướng nên cũng vô lực đi cải biến.

Nhưng kiếp này bất đồng, một thiên tài như vậy, không nên bị mai một. Nếu hắn đã biết thì hắn sẽ không ngồi yên mà không lý đến.

Đã có chủ ý, Hàn Phong sẽ chuẩn bị thật tốt, nếu không, vạn nhất thất thủ thì ngay cả bản thân hắn cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Dù sao thời gian vẫn còn một tháng, từ Huyền Thiên Tông đến hoàng đô Thiên Tinh quốc chỉ cần ba ngày là được.

Mấy ngày tới, hắn cần phải lên một kế hoạch chu toàn rồi mới quyết định tiếp.

Mấy ngày sau đó, từ sáng sớm Hàn Phong đã tới Bách Thảo Đường.

Hắn tìm đến lão dược sư kiểm ít dược liệu, lần hành động cứu người này hắn phải chuẩn bị vạn toàn, bất luận sai lầm nào cũng có thể dẫn đến nguy hiểm trí mạng, Hàn Phong có khả năng làm chính là giảm những nguy hiểm này đến mức thấp nhất.

Vì vậy, hắn muốn luyện chế một ít đan dược để phòng thân.

Đi tới Bách Thảo Đường, lúc này lão dược sư cũng không có ở đây nên Hàn Phong tự mình đi vào trong phòng chứa dược liệu. Ở đây là toàn bộ tài liệu luyện đan của Huyền Thiên Tông.

Hàn Phong tỉ mỉ tìm kiếm một lần, thu lấy những dược liệu mà mình cần.

Hắn chỉ cầm một ít phổ thông dược liệu, những dược liệu này đối với Huyền Thiên Tông mà nói cũng như một sợi lông trên chín con trâu mà thôi. Vì vậy Hàn Phong cũng không lo sẽ có người ngăn cản hắn.

Mà khi hắn chuẩn bị rời đi thì khoé mắt đột nhiên chú ý tới một cái giá nhỏ ở trong góc phòng.

Nhất thời, Hàn Phong vốn chuẩn bị rời đi thì quay người lại.

Đi tới chỗ cái giá nhỏ, Hàn Phong phát hiện phía trên có một cây dược thảo màu Tử La thảo. Xem tình hình hiển nhiên là cây dược thảo này lão Dược Sư đang cất dấu kĩ.

Tiện tay cầm cây Tử La thảo này lên, nếu lúc này lão Dược Sư có ở đây chắc chắn sẽ mắng cho hắn một trận.

Cây Tử La thảo này đã khiến lão Dược Sư mất rất nhiều khí lực mới lấy được từ tay một người mua hàng quen, vì nó mà ông gần như đã tiêu tốn gần nửa gia tài. Vì vậy đối với cây Tử La thảo này lão Dược Sư từ trước đến giờ đều rất cẩn thận cất dấu, không bao giờ dùng tay đụng vào, sợ làm ảnh hưởng đến dược tính của nó.

Nhưng trong mắt Hàn Phong, cây Tử La thảo này cũng chỉ đồng giá với những dược liệu phổ thông mà hắn vừa lấy thôi. Dù sao, ở kiếp trước, phương pháp trồng Tử La thảo mọi người đều biết, mà đối với luyện dược đại sư như Hàn Phong thì càng không cần bàn.

Nghĩ một chút, Hàn Phong liền đưa cây Tử La thảo này đi.

Đương nhiên không phải hắn muốn mang về chỗ của hắn mà đi tới bên trong viện tử Bách Thảo Đường, tìm một khối đất trống trồng nó xuống.

Thoảng hồi ức một chút, nhớ lại phương pháp để trồng cây Tử La thảo này. Hắn liền trồng cây Tử La thảo này bên cạnh một dược liệu hết sức bình thường là Lan Tâm thảo.

Thoả mãn nhìn kiệt tác của mình, khoe miệng Hàn Phong khẽ mỉm cười. Tin tưởng khi lão Dược Sĩ trở về chắc chắn sẽ thất kinh.

Hàn Phong đang suy nghĩ thì đằng sau truyền tới tiếng bước chân, xoay người lại thì thấy lão Dược Sĩ đã trở về.

Hôm nay lão Dược Sĩ bị Huyền Cơ Tử tìm tới hỏi dò về mấy tân dược phương mới có được, đến giờ mới về. Đối với ba phương thuốc kia, với kinh nghiệm luyện dược nhiều năm của lão Dược Sĩ vừa nhìn là biết không phải phạm vật. Trải qua mấy ngày tỉ mỉ nghiên cứu, trong lòng ông càng bội phục với người nghiên cứu ra ba phương thuốc này. Có thể nghĩ ra phối phương tinh diệu như vậy đúng là thiên tài!

Lòng đang tràn ngập vui vẻ, lão Dược Sĩ thấy Hàn Phong xuất hiện cũng lần đầu tiên mở miệng gọi tên hắn.

Nhưng khi ông nhìn thấy thứ trên bãi đất bên cạnh Hàn Phong thì sắc mặt nhất thời đại biến. Niềm vui khi có được ba phối phương trân quý kia nhanh chóng biến mất, trong lòng hiện giờ chỉ còn lại là phần nộ và tiếc nuối.

Thì ra lão Dược Sĩ đã nhìn thấy cây dược liệu bên cạnh Hàn Phong chính là cây Tử La thảo mà ông luôn rất trân trọng.

- Người ... người ... người...

Lão Dược Sĩ chỉ tay về phía Hàn Phong, khuôn mặt đỏ bừng, tức giận đến nói không ra lời.

Nhưng ông như nghĩ đến điều gì, vội vàng ngồi xổm xuống, hai mắt nhìn chăm chăm vào cây Tử La thảo, đang định đưa tay đào nó lên coi có bị hư hao gì không.

Nhưng khi bàn tay ông đưa lên được nửa đường thì dừng lại.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

37. Chương 36: Phương Pháp Nuôi Dưỡng Tử La Thảo

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - KG

Về phần nộ trên mặt chậm rãi tiêu thất, dần dần chuyển sang kinh ngạc và mừng như điên.

Hàn Phong khẽ mỉm cười nhìn lão Dược Sĩ. Đối với phản ứng của ông hắn cũng không cảm thấy kinh ngạc. Dù sao, ở đoạn thời này Tử La thảo vẫn thuộc về loại dược liệu hi hữu, một khi có được phương pháp có thể trồng được nó thì khỏi cần nói người bình thường cũng biết điều này có ý nghĩa như thế nào chứ đừng nói là một người thường xuyên tiếp xúc với dược liệu như lão Dược Sĩ.

Quả nhiên, sau khi khiếp sợ qua đi, lão Dược Sĩ cũng không quan tâm đến hành vi hồ đồ của Hàn Phong nữa mà vươn đôi tay đầy nếp nhăn của mình nắm chặt cánh tay Hàn Phong, ngữ khí có chút run rẩy nói:

- Nhanh nói cho ta biết, ngươi làm sao làm được?

Thấy ánh mắt đầy chờ mong của lão Dược Sĩ, Hàn Phong làm bộ dáng vô tội, sau đó giải thích cho ông nghe: hắn đang ở trong phòng chứa dược liệu thì phát hiện gốc dược thảo này, hắn cảm thấy hiếu kỳ nên mới đem nó ra, tiện tay trồng xuống, không biết tại sao mà nó như vậy nữa.

Dưới sự truy vấn không ngừng của lão Dược Sĩ, Hàn Phong làm bộ như chợt nhớ rồi tỉ mỉ nói lại quá trình trồng Tử La thảo một lần.

Sau khi nghe xong, trên mặt lão Dược Sĩ nhất thời như hiện lên một tia sáng, miệng ông thì thào:

- Thì ra là vậy, thực sự quá thần kỳ!

Sau khi lấy lại tinh thần, lão Dược Si luôn miệng tán thưởng Hàn Phong, chỉ thiếu điều nâng hân đến tận mây xanh.

Sau khi từ chỗ lão Dược Si về, Hàn Phong nhớ tới vẻ mặt luôn lạnh như băng của lão Dược Si lại có thể khen ngợi hân hết lời như thế thì không khỏi mỉm cười. Hân nghĩ có lẽ do lão Dược Si quá kích động nên mới thất thố như vậy.

Trở về phòng mình, Hàn Phong nhìn đồng dược liệu trước mặt hít một hơi thật sâu. Hân biết, vài ngày sắp tới hân đều phải dùng toàn bộ thời gian và tâm lực để luyện chế đan dược.

Ba ngày sau, lấy một viên Hoàn Dương đan đã được cải tiến từ trong Hồng Liên đỉnh ra, Hàn Phong liền một mỗi thờ dài một hơi. Ba ngày liên tục, hân ngoại trừ tu luyện, toàn bộ thời gian còn lại đều dùng để luyện chế đan dược.

Tuy rằng hân chỉ luyện chế một ít trung cấp đan dược, đối với trình độ luyện dược của hân thì không có khó khăn gì nhưng dùng thời gian dài như thế thì thể lực của hân tiêu hao cũng không nhỏ.

Hàn Phong biết, sở dĩ hân có tình trạng này là do bản thân tu vi thực sự quá yếu.

Mặc dù ở kiếp trước lúc hân chỉ có thực lực Địa giai cũng từng dùng bảy ngày bảy đêm luyện chế một viên Thiên Nguyên đan cho mình nhưng cũng chỉ thoáng cảm thấy mệt mỗi một chút mà thôi.

Nghĩ tới đây, Hàn Phong đối với khát vọng về lực lượng càng thêm cường liệt.

Vì vậy, Hàn Phong móc trong lòng ra một bình ngọc, nhẹ nhàng đổ ra một viên Tụ Linh đan.

Nhìn khoả Tụ Linh đan nho nhỏ trong lòng bàn tay, hân khẽ mỉm cười rồi không chút do dự bỏ vào miệng.

Thật ra loại đan dược như Tụ Linh đan tuy có thể gia tăng tốc độ tu luyện đấu khí nhưng bởi vì dược tính tương đối mạnh cho nên mỗi viên phục dụng phải cách nhau ba ngày, như vậy thì dược lực lưu lại trong cơ thể mới có thể hoàn toàn hấp thu được.

Nhưng Hàn Phong lại không như vậy, mấy ngày nay, mỗi ngày hân đều phục dụng một viên Tụ Linh đan. Đây là bởi vì hân đối với dược tính của Tụ Linh đan và thân thể của bản thân nắm rất rõ. Sau mỗi lần dùng Tụ Linh đan, hân đều có thể chuyển hoá rồi hoàn toàn hấp thu, không hề lãng phí một chút nào. Cho nên hạn chế ba ngày đối với hân mà nói không hề có ý nghĩa gì.

Lúc dược lực của Tụ Linh đan bắt đầu tiến nhập vào trong cơ thể, Hàn Phong liền vận chuyển đấu khí, bắt đầu trùng kích Nhân giai nhị phẩm.

So sánh với lúc đột phá từ Cơ Sở cửu phẩm lên Nhân giai nhất phẩm thì lần đột phá lên Nhân giai nhị phẩm này đối với Hàn Phong căn bản không có khó khăn gì.

Đến khi toàn bộ dược lực của đan dược được hấp thu hoàn toàn, Tiên Thiên đấu khí trong cơ thể hân cũng đã trải đều khắp các kinh mạch. Hàn Phong liền khống chế đấu khí vận hành vài chu thiên.

Nguyên bản đấu khí đang phân tán khắp nơi trong cơ thể, từng chút một bị Hàn Phong tụ tập lại trong các kinh mạch.

Đấu khí từng chút từng chút một chậm rãi tăng trưởng.

Sau thời gian vài nén hương, Hàn Phong cảm giác đấu khí trong cơ thể càng ngày càng nhiều, lúc đầu chỉ bằng ngón tay rồi từ lớn lên, đến cuối cùng lấp đầy tất cả các kinh mạch.

Cảm thụ đấu khí bành trướng trong cơ thể, Hàn Phong trong lòng khẽ động, hân biết đấu khí tới lúc rồi.

Rồi Hàn Phong điều khiển đám đấu khí này hướng tới bình chướng Nhân giai nhị phẩm trùng kích.

“Ầm ầm!”

Một âm thanh phá vỡ vang lên trong cơ thể Hàn Phong.

Theo âm thanh này vang lên, kinh mạch trong cơ thể Hàn Phong cũng đột nhiên bị xé rách khiến hân đau đớn. Nhưng đau đớn duy trì không lâu, đấu khí trong cơ thể hân dần bình ổn lại.

Nhưng lúc này đấu khí trong cơ thể mang đến cho Hàn Phong cảm giác rất khác lạ.

Cảm giác này khiến Hàn Phong biết hắn đã thành công tiến giai lên Nhân giai nhị phẩm.

Sau khi đã tiến giai, Hàn Phong vẫn rất bình tĩnh, không vì thành công lúc này mà cảm thấy vui sướng, bởi vì hắn nghĩ tất cả những điều này là điều tất nhiên.

Tiếp tục tu luyện đến hừng đông Hàn Phong mới dừng lại. Cảm thụ đấu khí trong cơ thể không ngừng lớn mạnh, hắn thở dài một hơi.

Vẫn quá chậm! So với tu vi Thiên giai ở kiếp trước thì lực lượng hiện tại của hắn quả thật là quá nhỏ bé, khiến hắn cảm thấy rất không thích ứng.

Nhưng hắn cũng biết tu luyện phải tiến hành từng bước, nếu quá nóng vội trái lại sẽ ảnh hưởng đến thành tựu về lâu dài, vừa rồi hắn cũng chỉ là có chút cảm khái mà thôi.

Hai ngày kế tiếp, Hàn Phong vẫn như trước, mỗi ngày tu luyện dưới sự giám sát của Lâm Nguyệt. Vì để Lâm Nguyệt vui vẻ, mấy ngày trước Hàn Phong liền làm dáng vẻ đấu khí của hắn đã thăng cấp lên Cơ Sở tứ phẩm. Tin tức này khiến Lâm Nguyệt vui vẻ không thôi. Vì thế, ngày thứ hai sau khi biết tin này, nàng lại mang đến cho Hàn Phong một bình Tụ Linh đan nữa khiến trong lòng hắn xấu hổ không ngớt.

Mà hai ngày này, Hàn Phong khi đối chiêu với Lâm Nguyệt cũng lên quan sát, phát hiện thương thế trong cơ thể nàng đã triệt để bình phục. Hơn nữa đấu khí so với trước kia đã nồng hậu hơn rất nhiều. Hắn đoán đây có lẽ là kết quả do Lâm Nguyệt tu luyện Bồ Đề Tâm Ảnh.

Mấy ngày trước khi hắn muốn xuống núi cứu Trần Ngọc, điều hắn lo lắng nhất chính là thương thế của Lâm Nguyệt. Nhưng lúc này thấy nàng đã khỏi hẳn, sự lo lắng trong lòng hắn cũng tiêu mất.

Cẩn thận suy nghĩ, Hàn Phong còn có hai việc cần phải hoàn thành, chỉ cần xử lý hai việc này ổn thỏa là hắn có thể lập tức xuống núi đi cứu người, để tránh lúc hắn rời đi lại có biến cố.

Sáng sớm hôm sau, Hàn Phong tới rừng trúc phía sau núi tìm Mạnh Hùng.

Lúc này, Mạnh Hùng vẫn như trước chăm chỉ tu luyện. Hàn Phong quan sát thì phát hiện Mạnh Hùng đã tập luyện Phách Viêm tam thức rất thành thạo, phối hợp với Phách Viêm Chiến Thiên quyết thì uy lực khi hắn xuất thủ cũng không thua kém một võ giả Nhân giai nhị phẩm chút nào. Hơn nữa mỗi chiêu mỗi thức của Mạnh Hùng đều mơ hồ mang theo một cỗ chiến ý rất cường đại, khiến người khác có cảm giác như đối mặt với một bá vương bề ngễ thiên hạ.

Mặc dù hiện giờ đấu khí của Mạnh Hùng mới chỉ là Cơ Sở cửu phẩm.

Đương nhiên đây cũng chỉ là so sánh tương đối thôi. Ở trong mắt Hàn Phong, Mạnh Hùng vẫn như trước rất “nhỏ yếu”, nếu Mạnh Hùng là địch nhân của Hàn Phong thì hắn có vô số phương pháp có thể đánh bại Mạnh Hùng mà còn không phải phí sức.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

38. Chương 37: Cường Hoá Linh Tê Kiếm.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - KG

Thấy Hàn Phong đột nhiên xuất hiện, Mạnh Hùng rất kinh ngạc. Hắn ngừng tu luyện, chạy tới chỗ Hàn Phong, hàm hậu cười nói:

- Sao hôm nay ngươi rảnh rồi tới đây thế?

Trong ấn tượng của hắn, Hàn Phong tựa hồ rất bận rộn, mỗi ngày trừ tu luyện thì cũng luyện được, rất ít khi thấy hắn có thời gian nghỉ ngơi.

- Ta hôm nay tới là cố ý muốn tìm người.

Hàn Phong nhẹ giọng nói.

Nghe vậy, Mạnh Hùng có chút nghi hoặc hỏi:

- Tìm ta?

Hàn Phong gật đầu, từ trong lòng móc ra hai bình ngọc nhỏ rồi đưa cho Mạnh Hùng. Mạnh Hùng thấy vậy thì cẩn thận nhận lấy, sau đó khó hiểu nhìn Hàn Phong.

Hàn Phong đưa tay chỉ vào bình ngọc nói:

- Cái bình màu đỏ là cho người, bên trong là một ít Ngưng Thần Tự Lực đan mà ta luyện chế, đối với tu luyện của người có trợ giúp rất lớn. Còn về Tự Linh đan, ta tin với thực lực hiện tại của người thì trong tông sẽ trọng điểm bồi dưỡng nên ta cũng không làm điều thừa.

Nghe Hàn Phong nói như thế, Mạnh Hùng nhất thời có chút xấu hổ. Hắn sở dĩ có được thành tựu như hôm nay cơ bản đều do Hàn Phong ban tặng. Hôm nay Hàn Phong lại tự mình luyện chế cho hắn nhiều đan dược như vậy, tuy rằng hắn không biết Ngưng Thần Tự Lực đan là cái gì nhưng hắn biết những thứ mà Hàn Phong lấy ra tất nhiên không phải thứ đơn giản.

Càng nghĩ Mạnh Hùng càng cảm thấy kích động.

Không để ý tới vẻ kích động trên mặt Mạnh Hùng, Hàn Phong tiếp tục nói:

- Còn bình còn lại bên trong cũng có một ít Ngưng Thần đan có tác dụng trợ giúp khi tu luyện, nhưng so với bình của người thì hiệu quả kém hơn rất nhiều. Ngưng Thần Đan này người tìm cơ hội phân cho những người khác trong tông.

Dừng lại một chút, Hàn Phong nói tiếp:

- Nhớ kỹ, phải tìm người tin cậy, như nha đầu Triệu Lâm Lâm và mấy người Đoạn Nhạc người cũng có thể yên tâm đưa Ngưng Thần đan này cho họ. Còn những người khác người hãy cẩn thận quan sát rồi hãy quyết định.

Mạnh Hùng thấy Hàn Phong nghiêm túc như vậy cũng trịnh trọng gật đầu nói:

- Người yên tâm, việc này cứ giao cho ta.

Mạnh Hùng cũng không hỏi vì sao Hàn Phong làm như vậy, trong suy nghĩ của hắn, chỉ cần là Hàn Phong nói hắn liền nghe theo.

Thấy bộ dáng trịnh trọng của Mạnh Hùng, Hàn Phong có chút buồn cười, vỗ vỗ vai hắn nói:

- Không cần nghiêm túc như vậy, ta cũng không nói người đi giết người phóng hỏa, ta cho các người đan dược là muốn trợ giúp các người đề cao thực lực, có lẽ trong tương lai một ngày nào đó, khi Huyền Thiên Tông gặp phải địch nhân cường đại, nếu thực lực các người không nhanh chóng đề thăng thì làm sao có thể đối phó với địch nhân?

Nói xong, Hàn Phong liền xoay người rời đi, lưu lại Mạnh Hùng với vẻ mặt khó hiểu.

Mạnh Hùng rất kỳ quái, địch nhân? Hàn Phong làm sao biết tông môn sẽ gặp địch nhân? Thật là kỳ quái. Nhưng bất kể như thế nào, nhanh chóng đề cao thực lực bao giờ cũng là chuyện tốt.

Nghĩ vậy, Mạnh Hùng cũng không suy nghĩ nhiều nữa, cất kỹ hai bình ngọc vào lòng rồi tiếp tục tu luyện Phách Viêm Chiến Thiên quyết.

Chỉ một lát sau, rừng trúc sau núi lại truyền ra những âm thanh cuồng nộ.

Mà Hàn Phong sau khi rời đi cũng không có trở về phòng mình mà hướng tới Thần Binh các đi đến.

Ngưng Thần Tự Lực đan hắc vừa cấp cho Mạnh Hùng thật ra là những bại phẩm do hắc luyện chế ra. Kỳ thực cũng không thể nói chúng là bại phẩm được, chẳng qua những đan dược này không thể phát huy được tính đến cực hạn nên trong hắc luyện được đại sư như Hàn Phong thì chúng xem như bại phẩm. Nhưng nếu so chúng với đan dược của những luyện dược sư bình thường luyện chế thì chúng có thể coi như trân phẩm.

Trong lòng vừa nghĩ vừa đi, rất nhanh Hàn Phong đã đến Thần Binh các.

Khi đến nơi, từ bên ngoài Hàn Phong đã loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng đập gỗ từ bên trong truyền ra.

Đến đây cũng là một việc hắc cần làm trước khi đi cứu người.

Kỳ thực hắc đến đây là muốn cường hoá thanh linh tê kiếm mà Lâm Nguyệt cho hắc một chút để phù hợp với thực lực của hắc. Một vũ khí tốt có thể giúp tăng cường thực lực của võ giả rất nhiều.

Cái chuôi kiếm này Lâm Nguyệt chỉ có thể xem là một binh khí trung phẩm, có tác dụng giảm thiểu thời gian tụ tập đầu khí của người sử dụng.

Nhưng đối với Tiên Thiên đầu khí của Hàn Phong thì hiệu quả này có thể coi như là không có.

Do đó đối với hắc thì thanh kiếm này so với một thanh kiếm bình thường cũng không khác nhau là mấy.

Vì vậy, lần này hắc cố ý mang thanh kiếm này tới đây để tiến hành cường hoá, phòng khi gặp địch nhân còn có thêm một phần bảo đảm.

Tiến vào trong Thần Binh các, Hàn Phong dựa theo trí nhớ, rất nhanh đã tới gian phòng đặt tài liệu, từ trong đó hắc chọn ra mấy tài liệu hết sức bình thường.

Sau đó đi ra ngoài tìm một góc không có ai cùng với một lò luyện binh khí không ai sử dụng, xem xét một chút rồi hắc lập tức bỏ thanh kiếm và mấy tài liệu vừa lấy được vào trong lò.

Sau đó Hàn Phong lại móc trong lòng một viên đá nhỏ ném vào trong lò.

Viên đá đó ngoài mặt hiện ra ánh ngũ sắc. Nếu có luyện khí sư ở đây nhất định có thể nhận ra đây là một loại tài liệu thượng hạng dùng để luyện kim – ngũ sắc thạch.

Kỳ thực khối ngũ sắc thạch này là Hàn Phong lấy từ động phủ của Chấn Phi mang tới đây.

Mục đích tự nhiên là dùng để cường hoá thanh linh tê kiếm của hắc.

Những thứ có thể khiến Chấn Phi coi trọng tất nhiên không phải là loại tài liệu bình thường được.

Loại tài liệu như ngũ sắc thạch này chính là tài liệu tốt nhất để rèn cực phẩm binh khí. Mà Hàn Phong hắc chẳng qua chỉ vì cường hoá một thanh kiếm trung phẩm lại phá của như vậy, đúng là trăm năm khó thấy. Nếu như để các luyện khí sư khác biết được, chắc chắn sẽ nhin không được mà chửi ầm lên.

Nhưng đối với mấy thứ này, Hàn Phong thật sự không thèm để ý.

Với hắc thì cho dù tài liệu tốt tới đâu so ra vẫn kém ra thanh kiếm này.

Hoả diễm trong lò không ngừng thiêu đốt, Hàn Phong đợi một lúc cảm thấy đã đến lúc, lập tức vươn tay ra, toàn thân vận khởi đầu khí dồn tới bàn tay, một đạo kinh khí từ trong lòng bàn tay hắc bắn vào thanh kiếm trong lò.

Bàn tay hắc khẽ chuyển, thanh kiếm liền lẳng không chuẩn xác rơi vào trong mặc đám mặc thiết (kim loại đã nung chảy).

Hảo cho một chiêu cách không nhiếp vật.

Lấy thanh kiếm ra, hai tay Hàn Phong cũng không có đình chỉ, dựa theo kinh nghiệm luyện khí kiếp trước, hắc bắt đầu tái luyện chế thanh kiếm này.

Quá trình chuẩn bị mất gần nửa ngày.

Lúc này Hàn Phong nhìn thanh kiếm trong tay, nhàn thần dần trở nên ngưng trọng.

Hắn biết, một bước cuối cùng này rất quan trọng, đây là thời khắc quyết định thành hay bại.

Hai tay hắn không ngừng biến hoá thủ thế, từng luồng đấu khí không ngừng đánh lên bề mặt thanh kiếm.

Bây giờ thanh kiếm giống như cục đất sét không ngừng bị đấu khí của Hàn Phong nhào nặn biến đổi hình dạng.

Thẳng đến khi Hàn Phong đánh luồng đấu khí cuối cùng lên thanh kiếm thì thanh kiếm bỗng nhiên rung động phát ra tiếng ngân khê, cả thân kiếm rốt cuộc đã thành hình.

Hàn Phong cầm thanh kiếm thử huy vũ vài cái rồi mới thoả mãn thu nó lại cẩn thận nhìn.

Lúc này bề ngoài thanh kiếm vẫn như trước, chẳng qua trên bề mặt có thêm ngũ sắc nhàn nhạt, nếu không nhìn kỹ thì rất khó phát hiện ra. Đây chính là hiệu quả do ngũ sắc thạch mang lại.

Thanh kiếm này sau khi được thêm vào ngũ sắc thạch đã trở thành một thanh thượng phẩm binh khí.

Lúc trước nó vốn chỉ có tác dụng đẩy nhanh tốc độ vận chuyển đấu khí của người sử dụng thì hiện tại còn có thêm một đặc tính khác là tăng phúc thêm 10% lực lượng đấu khí.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

39. Chương 38: Nhân Tài Tiềm Ẩn.

Nhóm dịch: Dungenhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - KG

Tăng cường thêm 10% năng lượng đấu khí, tuy có vẻ rất nghịch thiên nhưng đối với Hàn Phong lại rất thích hợp.

Đạo lý rất đơn giản, nếu như hai võ giả đấu khí tương đương đối chiến mà một người có được một thanh binh khí có tác dụng tăng phúc 10% thì kết quả như thế nào, không cần nghĩ nhiều.

Thoả mãn nhìn thanh kiếm trong tay, Hàn Phong trong lòng rất vui vẻ, có thêm 10% tăng phúc này cũng tăng thêm khả năng bảo mệnh tốt hơn.

Dù sao, thực lực hiện tại của hắn quá yếu, mặc dù trong đầu hắn có vô số vũ kỹ cường đại nhưng lại không có thực lực tương ứng để chống đỡ.

Mà có thêm 10% tăng phúc này hắn có thể thi triển vài loại vũ kỹ mà trước giờ không thể thi triển. Như vậy thì thực lực của hắn không phải chỉ tăng lên một điểm hay nửa điểm đơn giản.

Thu thanh kiếm lại, Hàn Phong cũng có chút mệt mỏi, dù sao hắn cũng không phải luyện khí sư nên khi luyện chế thanh kiếm này cũng khiến hắn tiêu hao không ít đấu khí.

Đang định rời khỏi Thần Binh các thì một người chợt xuất hiện trước mặt Hàn Phong, đồng thời lớn tiếng quát.

- Người là ai? Sao lại ở chỗ này? Người không phải là người của Thần Binh các!

Người này toàn thân da trắng, tóc vàng, mũi so với người thường cao hơn gần gấp đôi, trông như một quái nhân xuất hiện trước mặt Hàn Phong.

Lúc này quái nhân đang cảnh giác nhìn Hàn Phong, sau đó chuyển ánh mắt nhìn thanh kiếm trong tay hắn, rồi kinh ngạc nói:

- Ô, có thể cho ta xem thanh kiếm trên tay người không?

Nhìn về mặt từ cảnh giác chuyển sang kinh ngạc của quái nhân, Hàn Phong đột nhiên nhớ ra người này là ai.

Nghe hắn nói những lời này, Hàn Phong nhất thời có chút hứng thú.

Lẽ nào tên Gia Nhĩ này là một thiên tài luyện khí? Nhưng trong trí nhớ của Hàn Phong thì trong Huyền Thiên Tông lúc trước không hề có một luyện khí đại sư nào!

Nghĩ vậy, Hàn Phong thuôn miệng hỏi:

- Nếu như cho người một khối ngũ sắc thạch, người thật sự có thể rèn ra một thanh binh khí còn tốt hơn thanh kiếm này sao?

- Đương nhiên, ta đối với kỹ thuật rèn của bản thân rất tự tin, chỉ cần cho ta cơ hội, ta nhất định có thể rèn ra một thanh binh khí lợi hại.

Gia Nhĩ có chút kiêu ngạo nói.

Hàn Phong nhìn bộ dáng của Gia Nhĩ, có vẻ không tin tưởng lắm nên hỏi tiếp:

- Vậy người nói xem người đã rèn bao nhiêu thanh binh khí rồi?

Gia Nhĩ có chút đỏ mặt, ánh mắt nhìn Hàn Phong cũng có chút xấu hổ, lại hơi chán nản lên tiếng:

- Chỉ có một!

- Một?

Hàn Phong trợn mắt hỏi lại.

Gia Nhĩ nhìn về mặt kinh ngạc của Hàn Phong thì có vẻ rất xấu hổ, nhưng sau đó hắn lại tức giận nói:

- Sự phụ không tín nhiệm ta, không chịu giao cho ta thêm nhiều tài liệu để ta rèn, một thanh binh khí kia cũng là do ta cầu hắn rất lâu mới được hắn đáp ứng cấp cho nguyên liệu để rèn.

Thấy bộ dáng uỷ khuất của Gia Nhĩ, Hàn Phong thâm buồn cười.

Sau đó Hàn Phong nói:

- Vậy binh khí người rèn đâu? Có thể để ta nhìn một chút không?

Gia Nhĩ vừa nghe, mặc dù có chút nghi hoặc nhưng vẫn gật đầu nói:

- Người chờ chút, ta mang đến cho người xem.

Nói xong, Gia Nhĩ đưa trả thanh kiếm cho Hàn Phong rồi xoay lưng bước đi.

Nhìn theo bóng lưng của Gia Nhĩ, Hàn Phong thâm nghĩ, tuy rằng kiếp trước hắn chỉ biết Gia Nhĩ xuất thân từ Hán Sâm đế quốc, nhưng hiện tại trong cảm giác của Hàn Phong, tên Gia Nhĩ này cũng không phải nhân vật tầm thường.

Chỉ bằng vào ánh mắt độc đáo vừa rồi và khả năng phân tích chính xác như vậy, cũng đáng để Hàn Phong chờ đợi.

Không lâu sau, Gia Nhĩ đã trở lại, lúc này trong tay hắn có thêm một thanh binh khí toàn thân tối đen như mực.

Cũng có thể xem là một thanh binh khí, Hàn Phong thâm nghĩ, nhưng thanh binh khí này hình dạng quá xấu.

Thấy ánh mặt dị dạng của Hàn Phong, trong lòng Gia Nhĩ không biết sao lại có chút khẩn trương, có lẽ do hắn khó khăn lắm mới gặp được một người có cùng hứng thú luyện khí như hắn, vừa lo lắng đối phương không có đồng dạng cảm giác giống hắn.

Hàn Phong nhận lấy thanh binh khí từ tay Gia Nhĩ, cẩn thận quan sát. Thanh binh khí này có chút giống kiếm, toàn thân là màu đen, giữa thân kiếm có một cái rãnh uốn lượn tới tận chuôi kiếm.

Nhìn thanh binh khí này, Hàn Phong nhanh chóng suy nghĩ, rồi chợt nhớ ra thanh kiếm này hắn đã từng gặp qua rồi. Nó cũng là một loại kiếm nhưng lại thông dụng ở phí tây đại lục, kiếp trước Hàn Phong cũng từng gặp qua vài lần nhưng đối với loại kiếm này hắn cũng không hiểu rõ lắm.

Thanh kiếm này ngoại trừ hình dạng có chút quái dị thì cũng không có gì đặc sắc. Trong lòng Hàn Phong thoáng có chút thất vọng, xem ra trực giác của bản thân không chính xác rồi, tên Gia Nhĩ này có lẽ cũng chỉ là một tên luyện khí học đồ có ánh mắt tương đối tốt mà thôi.

Trả lại thanh kiếm cho Gia Nhĩ, Hàn Phong nói:

- Thanh kiếm này ngoại trừ hình dạng có chút kỳ lạ thì cũng không có chỗ nào đặc biệt, cũng chỉ là một binh khí phổ thông mà thôi.

Vừa nghe xong, Gia Nhĩ rất thất vọng, vẻ mặt trở nên uể oải, thậm chí nói gì đó rồi không cam lòng nói:

- Xin người tin tưởng ta, ta thật sự có thể rèn được cường đại binh khí. Ta có thể thề, ở trong Thần Binh các này không ai có thể với cùng điều kiện mà có thể rèn được thanh binh khí nào tốt hơn ta, bao gồm luôn cả sư phụ.

Nhìn vẻ mặt quật cường của Gia Nhĩ, Hàn Phong có chút buồn cười, thuận miệng nói:

- Nhìn người có vẻ rất tự tin, vậy người nói xem, người làm sao rèn được thanh binh khí này?

Gia Nhĩ có chút ấp úng nói:

- Sư phụ lúc nào cũng không tin bản lĩnh của ta, không chịu cho ta nhiều tài liệu. Cuối cùng do ta không ngừng năn nỉ nên hắn mới cho ta một ít gang cấp thấp nhất và điền hoàng thạch phổ thông. Ta lại lấy thêm được một ít vô cực sa ở chỗ các sư huynh đệ, sau đó ta không ngừng luyện rèn, mới miễn cưỡng luyện ra thanh binh khí này. Nếu như sư phụ cho ta tài liệu tốt hơn, ta nhất định có thể rèn ra một thanh binh khí so với thanh này tốt hơn gấp mười lần.

Nghe Gia Nhĩ nói, Hàn Phong không khỏi kinh ngạc. Tuy Hàn Phong cũng không phải hành gia trong phương diện luyện khí nhưng một ít cơ bản thì hắn vẫn rất rõ ràng.

Nếu như vừa rồi Gia Nhĩ nói là thật thì hắn tuyệt đối là một thiên tài! Không! Phải là quỷ tài mới đúng, một quỷ tài đang bị mục rửa ở chỗ này.

Hàn Phong biết, nếu theo những lời Gia Nhĩ vừa nói thì với những tài liệu bình thường đến không thể bình thường hơn như thế, nếu để cho hắn làm chắc chắn trăm phần trăm hắn tuyệt đối không có khả năng tạo ra một thanh binh khí như của Gia Nhĩ. Mà có thể tạo ra được một thanh binh khí có thể sử dụng hay không hắn cũng không dám chắc!

Lúc này, ánh mắt Hàn Phong nhìn thanh kiếm trong tay Gia Nhĩ đã thay đổi.

- Những lời người vừa nói là thật?

Hàn Phong hỏi lại.

Gia Nhĩ thấy Hàn Phong không tin, liền vội vàng nói:

- Ta có thể thề với thần của chúng ta, những lời Gia Nhĩ ta vừa nói, nếu có nửa câu là giả thì cả đời này ta sẽ không thể trở thành luyện khí tông sư.

Hàn Phong biết thần thệ chính là lời thề nghiêm túc nhất ở phía tây đại lục. Bọn họ đối với thần thệ rất coi trọng, không hề dám lấy ra để lừa bịp người khác. Hơn nữa đối với một luyện khí sư mà nói, trở thành luyện khí tông sư chính là mục tiêu lớn nhất cả đời họ. Gia Nhĩ dám dùng lời thề như vậy đã đủ chứng minh những lời hắn vừa nói đều là thật.

Như vậy, tên Gia Nhĩ này quả thật là một luyện khí thiên tài. Nhưng tại sao Âm Dương sư thúc tổ của Thần Binh các lại không phát hiện ra?

Hàn Phong lập tức hỏi nghi vấn này, Gia Nhĩ vẻ mặt không cam lòng giải thích:

- Ta đưa thanh binh khí này cho sư phụ xem nhưng hắn lại không tin lời ta nói, cứ nhất mực nhận định ta dùng tài liệu khác để tạo ra thanh kiếm này. Hơn nữa hắn còn phạt giam ta nửa tháng.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

40. Chương 39: Giúp Đỡ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - KG

Nghe vậy, Hàn Phong liền minh bạch, nếu như hắn không phải có chút hiểu biết văn hoá của đại lục phương tây thì có lẽ hắn cũng không tin.

Ngẫm nghĩ một lát, Hàn Phong nhìn Gia Nhĩ nói:

- Ta tin tưởng người, nếu người nguyện ý, sáng sớm ngày mai tới rừng trúc sau núi tìm ta, ta sẽ giúp người đạt được nguyện vọng trở thành luyện khí tông sư.

- Người giúp ta?

Gia Nhĩ có chút nghi hoặc hỏi.

Hàn Phong gật đầu nói:

- Đúng, người có thể suy nghĩ cho kỹ.

Nói xong, Hàn Phong liền xoay người rời đi, nhưng vừa đi được vài bước hắn quay đầu lại nói:

- À, tên hồn đản lãng phí tài liệu mà vừa nãy trong miệng người chính là ta. Ta mới mượn dùng lò luyện ở đây để cường hoá vũ khí của ta!

Gia Nhĩ nghe vậy, hai mắt liền mở to ra nhìn bóng lưng đang chậm rãi đi xa của Hàn Phong, vẻ mặt có chút khó tin.

Sáng sớm hôm sau, Gia Nhĩ một mình đi tới rừng trúc phía sau núi.

Hôm qua hắn đã suy nghĩ suốt một đêm, cuối cùng quyết định đi tới đây. Hắn nghĩ, Hàn Phong hiện tại là người duy nhất tin tưởng hắn. Hơn nữa hắn cũng suy nghĩ cẩn thận ý tứ câu nói sau cùng của Hàn Phong.

Ý của Hàn Phong rất rõ ràng, hắn đúng là dùng ngũ sắc thạch để cường hoá một thanh kiếm rất bình thường. Điều này nói rõ hắn căn bản không quan tâm đến những thứ tài liệu trân quý này. Hay nói cách khác là hắn có rất nhiều tài liệu trân quý như vậy.

Đối với một luyện khí sư, còn cái gì có thể so với cực phẩm tài liệu và phương pháp luyện chế trân quý chứ!

Đi tới sau núi, từ xa Gia Nhĩ đã thấy thân ảnh của Hàn Phong. Bên cạnh hắn còn có một người to cao.

Lúc này, Hàn Phong và người đó đang luận bàn.

Vì vậy, Hàn Phong đành đứng một bên quan sát.

Càng xem, Gia Nhĩ càng thấy kinh hãi.

Người cao to kia niên kỷ so với hắn hẵn là nhỏ hơn nhưng trên người người đó phát ra khí thế rất mạnh, mơ hồ khiến hắn có cảm giác bị áp bách.

Nhìn kỹ thì các chiêu thức tấn công của người này chỉ có ba chiêu, nhưng mỗi chiêu lại thiên biến vạn hoá.

Mà người chân chính khiến Gia Nhĩ kinh hãi chính là Hàn Phong.

Niên kỷ của Hàn Phong so với hai người càng nhỏ hơn nhưng dưới thể công mãnh liệt của người cao to kia mà Hàn Phong vẫn có vẻ thong dong.

Công kích của người cao to thủy chung vẫn không đủ thương được Hàn Phong.

Gia Nhĩ có cảm giác chỉ cần Hàn Phong muốn thì chỉ cần một chiêu là có thể đánh bại người cao to kia lập tức.

Thật ra, hai người Hàn Phong và Mạnh Hùng đã sớm thấy Gia Nhĩ tới nhưng hai người cũng không có dừng tay mà vẫn tiếp tục luận bàn.

Chính xác mà nói thì Mạnh Hùng liên tục tấn còn Hàn Phong liên tục tránh né, không hề phản kích.

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Gia Nhĩ, Hàn Phong biết mục đích đã đạt được nên sau khi né tránh một chiêu của Mạnh Hùng hần nhàn nhật nói:

- Ta sẽ xuất thủ, cẩn thận!

Dứt lời, Hàn Phong chớp mắt đã tới sau lưng Mạnh Hùng, một cước đạp ngay hông của Mạnh Hùng.

Mạnh Hùng căn bản không kịp phản ứng đã bị Hàn Phong đá bay ra ngoài, trên mặt dính đầy bụi.

Đứng lên, phủi phủi bụi trên đầu, Mạnh Hùng bất mãn nói:

- Hàn Phong, mỗi lần ngươi xuất thủ có thể đừng đá vào hông ta nữa được không!

Hàn Phong nhún vai nói:

- Có thể, nếu ngươi muốn nằm trên giường nửa tháng thì lần sau ta sẽ không ngại đánh bại ngươi bằng cách khác.

Mạnh Hùng vừa nghe liền rùng mình không nói được lời nào.

Hàn Phong không để ý tới Mạnh Hùng nữa mà đi về phía Gia Nhĩ.

Gia Nhĩ lúc này vẫn còn chấn động vì một cước vừa rồi của Hàn Phong. Không ngờ thực lực của Hàn Phong lại mạnh như vậy, chỉ tùy ý xuất một chiêu liền dễ dàng phá giải công kích của người cao to kia.

Mà Hàn Phong sở dĩ để lộ thực lực trước mặt Gia Nhĩ cũng không phải vì Gia Nhĩ đáng tin cậy mà ngược lại bởi vì hần không hiểu con người của Gia Nhĩ nên hần mới phủ đầu đối phương bằng hành động như vậy.

Hần làm vậy có hai mục đích. Một là để Gia Nhĩ tin tưởng hần có khả năng giúp được Gia Nhĩ, lời nói ngày hôm qua của hần không phải chỉ là nói suông. Hai là hần muốn để lại trong lòng Gia Nhĩ một mầm mống sợ hãi đối với hần. Như vậy thì sau này cho dù Gia Nhĩ có đạt tới luyện khí tông sư cũng đảm bảo sẽ không có ý niệm bất lợi nào với hần.

- Xin lỗi đã bắt ngươi phải chờ.

Hàn Phong áy náy gật đầu.

Gia Nhĩ lúc này còn chưa hoàn hồn, thấy Hàn Phong mở miệng nói, hần vô thức gật đầu nói:

- Không ... không có gì!

- Được rồi, ta giới thiệu một chút.

Hàn Phong vừa cười vừa nói:

- Đây là Mạnh Hùng.

Mạnh Hùng tiến lên mấy bước, cười nói:

- Xin chào, ta có nghe Hàn Phong nói về ngươi, biết ngươi gặp khó khăn trong ở Thân Binh các, sau này có chuyện gì cứ tới tìm ta.

Lúc này, Gia Nhĩ mới hoàn hồn, nhìn Mạnh Hùng đang nói chuyện rồi liên tưởng đến người vừa rồi luận bàn với Hàn Phong, quả thật là không thể nhập lại làm một được.

Nhưng Gia Nhĩ vẫn lễ độ nói:

- Xin chào, ta là Gia Nhĩ.

Hàn Phong nhìn Gia Nhĩ rồi nói:

- Sau này, người cần tài liệu luyện kim gì thì cứ tìm Mạnh Hùng, hắn sẽ giúp người đi tìm.

Mạnh Hùng cũng vỗ vỗ ngực nói:

- Yên tâm, chuyện này cứ giao cho ta.

Gia Nhĩ dùng ánh mắt khó hiểu nhìn hai người Hàn Phong,

Thấy vậy, Hàn Phong đành giải thích cho hắn một chút.

Với thực lực và tốc độ trưởng thành của Mạnh Hùng hiện nay, tất nhiên sẽ được tông chủ và các trưởng lão trong tông đặc biệt bồi dưỡng. Nhất là hiện nay hai người có tứ chất xuất chúng là Giang Hiên Bạch và Lục Minh đã chết thì Mạnh Hùng nghiễm nhiên trở thành đệ tử hàng tam đại được Huyền Thiên Tông hi vọng nhất.

Do đó nên thân phận của Mạnh Hùng cũng nước lên thuyền lên, nếu hắn muốn lấy một ít tài liệu luyện khí thì cũng khá dễ dàng. Đương nhiên là ngoại trừ một ít tài liệu đặc thù và trân quý.

Sau khi Hàn Phong giải thích, Gia Nhĩ cũng hiểu ra, hắn nhìn Mạnh Hùng nói cảm kích.

Nhưng Mạnh Hùng lại lắc đầu nói:

- Người muốn cảm ơn thì hãy cảm ơn Hàn Phong, ta có thể có được như ngày hôm nay toàn bộ là nhờ hắn.

Gia Nhĩ nghe vậy thì trong lòng càng khiếp sợ. Hàn Phong này rốt cuộc có lai lịch như thế nào mà có bản lĩnh lớn như thế?

Lúc này, Hàn Phong trong mắt Gia Nhĩ đã được phủ bởi một màn hào quang thần bí.

Sau đó Hàn Phong lại đưa cho Gia Nhĩ một cái bình nhỏ rồi nói:

- Thiên phú luyện khí của người rất cao nhưng đấu khí cũng không kém quan trọng, không có đấu khí tương ứng hỗ trợ thì cho dù người có thiên phú luyện khí tốt tới đâu cũng vô dụng. Bình Ngưng Thần đan này người cầm lấy, nhớ kỹ không được nói cho người khác biết!

Nhận bình Ngưng Thần đan từ tay Hàn Phong, trong lòng Gia Nhĩ nhất thời cảm động không thôi.

Một người lưu vong như hắn đi tới địa phương xa lạ này, tuy rằng may mắn được Huyền Thiên Tông thu nhận nhưng hắn vẫn không thể hoà nhập vào được, những người bên cạnh hắn đều có ý bài xích và xa lánh hắn.

Cảm giác cô độc này khiến hắn rất khổ sở.

Hành động hôm nay của Hàn Phong đã triệt để cảm động hắn, không biết đã bao lâu rồi hắn mới được cảm nhận lại cảm giác lúc này.

Đây là lần đầu tiên sau khi hắn tới Huyền Thiên Tông được người khác coi trọng.

Hai tay run run cầm bình đan được, Gia Nhĩ có chút kích động nói:

- Cảm ơn!

Hàn Phong cười nói:

- Ta bây giờ chỉ có thể giúp người như vậy thôi, sau này cần nhờ vào sự nỗ lực của người. Chỉ cần người có thể chứng minh được thiên phú luyện khí của mình, ta tin rằng người rất nhanh sẽ được coi trọng, đến khi đó cũng không cần Mạnh Hùng phải hỗ trợ nữa.

Đạo lý này, Gia Nhĩ tự nhiên minh bạch. Hắn cảm ơn thêm lần nữa rồi chậm rãi xoay người rời đi.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

41. Chương 40: Nghĩ Cách Cứu Người.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - KG

Thấy Gia Nhĩ đã đi xa, Mạnh Hùng có chút nghi hoặc hỏi Hàn Phong:

- Hẳn thật sự rất lợi hại sao?

Hàn Phong cười cười không giải thích.

Kiếp này vì có hắn mà lịch sử có thể đã cải biến, sau này sẽ có chuyện gì xảy ra, không ai có thể nói rõ được.

Một ngày bình yên nữa lặng lẽ trôi qua.

Những việc nên làm đã làm, nhắm thời gian thì chỉ còn khoảng 10 ngày nữa là tới ngày Trầm Ngọc bị hành hình, cũng tới lúc nên xuất phát rồi.

Nghĩ vậy, Hàn Phong liền nhanh chóng hành động, hắn sợ lâu ngày sẽ sinh biến.

Vừa lúc hai ngày nay Lâm Nguyệt tu luyện đến bình cảnh nên bị sư phụ nàng bắt bẻ quan. Lần bẻ quan này nhanh thì nửa tháng, chậm cũng một tháng. Tin rằng đến lúc đó Hàn Phong đã sớm trở về trong tông.

Thu thập xong mọi thứ, Hàn Phong vẫn không yên lòng nên để lại một phong thư cho Lâm Nguyệt trong phòng, nói là hắn có việc nên rời đi mấy ngày, bảo nàng đừng lo lắng.

Cái này là hắn phòng ngừa có gì phát sinh trên đường, làm lỡ thời gian sẽ khiến Lâm Nguyệt lo lắng vì hắn.

Sau đó Hàn Phong nói với Mạnh Hùng một tiếng rồi thừa dịp trời tối một mình lặng yên rời khỏi Huyền Thiên Tông.

Sau khi hạ sơn, Hàn Phong về nhìn phụ thân một chút. Thấy ông vẫn còn đang ngủ say, nhưng khí tức trên người đã mạnh hơn trước rất nhiều. Hàn Phong tin tưởng sau khi ông tỉnh lại nhất định có thể đột phá tới Địa giai.

Lần này trở về Hàn Phong cũng không kinh động Từ lão. Sau khi nhìn phụ thân một chút, hắn liền nhắm phương hướng Thiên Tinh để đi nhanh chóng bước đi.

Ba ngày sau, Hàn Phong đã tới đế đô. Bây giờ đã cách lần hai phụ tử họ rời đi hơn nửa năm.

Hắn còn nhớ rõ nửa năm trước, hắn và phụ thân phải suốt đêm chạy thoát khỏi Hàn gia, không ngờ bản thân hắn sống lại đã được hơn nửa năm.

Nếu không phải hắn có thêm ký ức 400 năm kiếp trước thì theo như quỹ tích của lịch sử, bây giờ hắn vẫn còn đang quanh quẩn trong căn nhà cỏ ở Hàn gia, mỗi ngày cùng phụ thân bị người khác khi dễ, bắt nạt.

Nghĩ một chút, Hàn Phong không khỏi cảm khái.

Nhưng những ý nghĩ này rất nhanh biến mất, dù sao hiện giờ Hàn Phong đã không còn là Hàn Phong trước đây nữa.

Lúc này cách ngày Trầm Ngọc thụ hình còn mấy ngày nên Hàn Phong cũng không vội. Trước khi cứu người, hắn phải hỏi thăm rõ ràng tình huống để bảo đảm vạn vô nhất thất.

Đi vào trong một tửu điếm, Hàn Phong tùy ý tìm một chỗ ngồi trong góc ngồi xuống. Lúc này thực khách cũng không ít, Hàn Phong cẩn thận lắng nghe một lát thì phát hiện hầu như mọi người đều bàn luận về vấn đề của Trầm Ngọc.

Một lúc sau, Hàn Phong cũng nghe được một ít tin tức hữu dụng.

Lần này trở về Hàn Phong cũng không kinh động Từ lão. Sau khi nhìn phụ thân một chút, hắn liền nhắm phương hướng Thiên Tinh để đi nhanh chóng bước đi.

Ba ngày sau, Hàn Phong đã tới đế đô. Bây giờ đã cách lần hai phụ tử họ rời đi hơn nửa năm.

Hắn còn nhớ rõ nửa năm trước, hắn và phụ thân phải suốt đêm chạy thoát khỏi Hàn gia, không ngờ bản thân hắn sống lại đã được hơn nửa năm.

Nếu không phải hắn có thêm ký ức 400 năm kiếp trước thì theo như quỹ tích của lịch sử, bây giờ hắn vẫn còn đang quanh quẩn trong căn nhà cỏ ở Hàn gia, mỗi ngày cùng phụ thân bị người khác khi dễ, bắt nạt.

Nghĩ một chút, Hàn Phong không khỏi cảm khái.

Nhưng những ý nghĩ này rất nhanh biến mất, dù sao hiện giờ Hàn Phong đã không còn là Hàn Phong trước đây nữa.

Lúc này cách ngày Trầm Ngọc thụ hình còn mấy ngày nên Hàn Phong cũng không vội. Trước khi cứu người, hắn phải hỏi thăm rõ ràng tình huống để bảo đảm vạn vô nhất thất.

Đi vào trong một tửu điếm, Hàn Phong tùy ý tìm một chỗ ngồi trong góc ngồi xuống. Lúc này thực khách cũng không ít, Hàn Phong cẩn thận lắng nghe một lát thì phát hiện hầu như mọi người đều bàn luận về vấn đề của Trầm Ngọc.

Một lúc sau, Hàn Phong cũng nghe được một ít tin tức hữu dụng.

Bảy ngày sau, Trầm Ngọc sẽ bị xử tử.

Đây là tin tức Hàn Phong có được.

“Còn bảy ngày sao? Thời gian cũng đủ.” Hàn Phong trầm nghĩ.

Sau khi rời khỏi tửu điếm, Hàn Phong tìm một chỗ nghỉ chân.

Dù sao nơi này cũng là đế đô mà Hàn gia trang cũng ở đây, nếu như cứ ở bên ngoài thì rất khó đảm bảo không bị người Hàn gia phát hiện.

Tuy rằng Hàn Phong tự tin sẽ không bị đối phương bắt được nhưng như vậy sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch cứu người của hắn.

Thời gian rất nhanh trôi qua, mấy ngày nay Hàn Phong trừ tra xét địa hình thì cơ bản không hề đi ra ngoài, mỗi ngày đều dùng tu luyện để vượt qua.

Sáng sớm bảy ngày sau, Hàn Phong thử dịp trời còn chưa sáng đã rời khỏi thành đi tới chỗ nấp đã chuẩn bị kĩ lưỡng từ trước trong rừng cây ngoài thành, lặng lẽ chờ đợi.

Sau khi tìm hiểu, Hàn Phong biết khi Trầm Ngọc bị áp giải lên pháp trường, nhất định phải đi qua nơi này, vì vậy hắn dự định ở chỗ này cứu Trầm Ngọc đi.

Thời gian dần dần trôi qua, lúc sắc trời đã hoàn toàn sáng tỏ, Hàn Phong vẫn như cũ yên lặng đứng trong rừng cây. Hàn Phong cũng không vội, tới lúc hành hình vẫn còn một đoạn thời gian.

Vì vậy, hắn dựa lưng vào một cây đại thụ, nhàn nhã ngắm cảnh sắc xung quanh.

Một lát sau, rốt cuộc cũng có vài thân ảnh từ xa đi tới.

Hàn Phong liếc mắt nhìn, khoé miệng khẽ cười, trầm nghĩ: “Rốt cuộc cũng tới!”

Những thân ảnh đó đi lại gần, Hàn Phong rốt cuộc thấy rõ có ba người, hai người mặc quân phục thủ vệ quân, chắc chắn là người áp giải Trầm Ngọc. Khẽ đánh giá tu vi hai người này, Hàn Phong phát hiện họ chỉ có tu vi Nhân giai tứ phẩm, muốn cứu Trầm Ngọc từ tay hai người này cũng không phải vấn đề gì lớn.

Sau đó Hàn Phong lại nhìn về người ở giữa hai tên thủ vệ quân, người này tóc tai bù xù, cả người loang lổ vết máu, y phục cũng rất tán loạn, bước đi tập tễnh, xem ra đã bị hành hạ không ít.

Hàn Phong đoán chừng người này chính là Trầm Ngọc.

Khi Hàn Phong thấy ba người thì hai gã thủ vệ cũng phát hiện ra Hàn Phong.

- Tam ca, bên kia có người!

Tên thủ vệ có vẻ trẻ tuổi nói với người đứng kế bên.

Người được gọi là tam ca kia nhìn theo hướng đồng bạn nói thì thấy một thiếu niên khoảng 14 15 tuổi.

- Nơi này là chỗ hoang dã, sao lại có một thiếu niên xuất hiện?

Tam ca hùng hổ nói.

- Có phải là đồng đảng của tên phạm nhân này không?

Tam ca vỗ một cái lên đầu tên thủ vệ trẻ tuổi, lớn tiếng nói:

- Thạch đầu, người chưa tỉnh ngủ hả? Một tên nô bộc ti tiện như hần thì ai muốn đến cứu chứ! Trừ khi người đó đầu óc có vấn đề.

Thạch đầu bị tam ca nói liền xấu hổ, nghĩ lại cũng đúng, tên nô bộc này phạm tội lớn như vậy thì ai rảnh rỗi mà tới tìm phiền phức chứ.

Mà Trầm Ngọc ở giữa hai người nghe vậy thì thân thể run run, nghĩ đến số phận của mình sắp tới, trong lòng hần sợ hãi không thôi.

Nhưng lúc này Thạch đầu lại kinh ngạc kêu lên, nguyên lai là hần thấy tên thiếu niên kia đang hướng chỗ họ đi tới.

Tam ca thấy vậy thì nổi giận quát lên:

- Lẽ nào tên tiểu tử kia đầu óc thực sự có vấn đề, chạy tới chỗ này để cứu tên nô bộc này?

Trong lúc hai tên thủ vệ còn kinh ngạc thì thiếu niên kia đã đi tới trước mặt chắn ngay đường đi của họ.

Thấy tam ca tức giận, Thạch đầu nói:

- Tam ca, xem ra đúng là có người thần kinh có vấn đề chạy tới đây cướp người.

- Câm miệng!

Tam ca tức giận quát.

Cảnh giác nhìn tên thiếu niên trước mặt, thẳng đến khi thấy khí tức trên người đối phương rất yếu, tam ca mới thấy yên tâm. Hần nghĩ dù sao cũng chỉ một thiếu niên mà bên hần có tới hai người, tự nhiên không cần lo lắng.

Nghĩ vậy, hần lên tiếng mắng:

- Tiểu tử nhà ai mà dám đến đây cản đường của bốn đại giả, muốn chết sao?

Chờ một lúc thấy thiếu niên kia không trả lời mà chỉ bình tĩnh nhìn mình, tam ca liền giận dữ rút vũ khí bên hông đi về trước hai bước, hung hăng nói:

- Tiểu tử, còn không mở miệng thì đừng trách ta độc ác!

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

42. Chương 41: Đối Đầu Đại Địch.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - KG

Nói xong, tay cầm vũ khí của hắn làm bộ chém tới trước mặt thiếu niên, nhưng vừa giơ tay lên, hắn không hiểu sao toàn thân lại tê rần, đầu choáng váng rồi cả người mất đi tri giác mềm nhũn té xuống đất.

Thạch đầu thấy thế thì kinh hãi rút vũ khí xông tới.

- Chết đi!

Nhưng còn chưa tới gần thiếu niên thì thiếu niên đã bắn ra một vật thể nhỏ màu trắng cỡ đầu ngón tay út trúng thân thể hắn, Thạch đầu hoảng hốt cho rằng mình trúng ám khí của đối phương.

Sau đó hắn cảm thấy toàn thân thoát lực buông vũ khí trên tay ra.

Mà thân thể hắn cũng mềm nhũn ngã xuống.

Sự việc quá nhanh và bất ngờ khiến Trầm Ngọc đứng đờng sau cảm thấy ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì xảy ra. Ngẩng đầu nhìn thiếu niên trước mặt, Trầm Ngọc có chút kích động.

Thiếu niên này chính là Hàn Phong, vừa rồi hắn chỉ dùng Vô Ưu tán do hắn đặc chế khiến hai thủ vệ hôn mê, bảo đảm trong một thời gian ngắn sẽ không thể tỉnh lại.

Sau khi giải quyết hai người này, Hàn Phong đi tới trước mặt Trầm Ngọc, nhìn bộ dáng như khát cái của hắn, Hàn Phong có chút cảm khái. Nếu không phải Hàn Phong hắn có ký ức của kiếp trước thì làm sao có thể liên hệ người đang ở trước mặt này với một thiên tài luyện dược chứ.

- Người là ai? Vì sao cứu ta?

Giọng Trầm Ngọc có chút khàn khàn nói.

Nhưng khi Hàn Phong nghe thanh âm này thì giật mình kinh ngạc, thanh âm này ... rõ ràng là nữ! Lẽ nào Trầm Ngọc này lại là nữ nhân?

Hàn Phong cẩn thận hồi ức lại sự tình của Trầm Ngọc kiếp trước nhưng tựa hồ trong trí nhớ của hắn không có thông tin về giới tính của Trầm Ngọc.

Nói vậy thì Trầm Ngọc là nữ nhân cũng không phải không thể.

Trong lòng kinh ngạc nhưng ngoài mặt Hàn Phong vẫn bình tĩnh nói:

- Ta là Hàn Phong, về phần ta là người thế nào thì sẽ giải thích sau, chúng ta nên rời đi chỗ này đã, tránh để người khác phát hiện.

Trầm Ngọc nhìn thiếu niên trước mặt, trong lòng hết sức kinh ngạc đồng thời cũng rất nghi hoặc.

Thiếu niên này vì sao lại cứu nàng? Nàng chỉ là một nô tì mang tử tội, mà lúc này hai tên thủ vệ có nói sẽ không có ai có hứng thú tới cứu nàng mà!

Bây giờ tất cả mọi người đều cho rằng nàng là người ăn cắp dược phương của Thượng Quan Vô Ngã nên không ai tin tưởng lời nàng nói. Nàng chỉ ước mình có thể nhanh chóng chết đi chứ còn có ai sẽ thương xót nàng chứ!

Lúc nàng bị quan binh bắt vào ngục thì nàng đã biết số phận của mình.

Mà hôm nay chính là ngày nàng phải chết, vốn nàng đã không còn gì phải lưu luyến, chỉ yên lặng chờ đợi nhưng ai ngờ lúc này lại có người xuất hiện cứu nàng!

Lúc này nàng nhìn chăm chăm thiếu niên trước mặt này, cố gắng khắc ghi khuôn mặt hết sức bình thường này vào sâu trong lòng nàng.

Hàn Phong thấy Trầm Ngọc không nói lời nào cũng không để ý tới nàng nữa mà ngồi xổm xuống lục lọi trên người họ lấy ra một chum chìa khoá.

Bây giờ trên Trầm Ngọc tay chân đều bị trọng thiết khoá chặt. Hành động rất bất tiện, Hàn Phong rất nhanh giúp nàng cởi chúng xuống quăng sang một bên.

- Tốt rồi, chúng ta đi thôi, đừng đứng ngó ra đó nữa!

Hàn Phong nói.

Lúc này Trầm Ngọc mới lấy lại tinh thần, gật gật đầu định bước theo Hàn Phong.

Nhưng vừa mới nhấc chân lên thì cả người nàng liền mềm nhũn khịu xuống.

Cũng may Hàn Phong thân thủ không tồi đã kịp đỡ lấy nàng.

- Người không sao chứ?

Hàn Phong cau mày hỏi. Trầm Ngọc lúc này trông rất yếu ớt.

Trầm Ngọc lắc đầu, cắn răng muốn đứng lên nhưng Hàn Phong không cho nàng cơ hội đã móc ra một viên Hoàn Dương đan đưa cho nàng nói:

- Đây là Hoàn Dương đan, người nuốt vào đi.

Sau đó, Hàn Phong cúi người xuống, cõng Trầm Ngọc lên lưng. Hành động bất thành linh của Hàn Phong khiến Trầm Ngọc hoảng hốt nhưng thân thể nàng đã không còn chút khí lực nào nên chỉ có thể vô lực dựa vào lưng Hàn Phong.

- Chúng ta cần nhanh chóng rời khỏi đây, đắc tội!

Hàn Phong giải thích.

Dứt lời hần liền nhanh chóng đi vào trong rừng.

Trầm Ngọc tựa trên lưng Hàn Phong, trong lòng đột nhiên cảm thấy ấm áp. Một tháng vừa qua đối với nàng không khác gì ác mộng, cũng may hiện tại cơn ác mộng đó đã chấm dứt.

Hàn Phong tất nhiên không biết được suy nghĩ lúc này của Trầm Ngọc. Hần lúc này đang vận khởi đấu khí tập trung vào hai chân nhanh chóng chạy trong rừng cây. Chỉ cần đi xuyên qua phiến rừng này là họ có thể an toàn.

Nhưng khi còn cách rừng cây chỉ vài bước thì đằng sau đột nhiên truyền tới một tiếng rống giận.

- Bọn chuột nhắt nơi nào dám dẫm thương thủ vệ quân của ta?

Theo sau tiếng rống, Hàn Phong cảm thấy một khí tức cường đại nhanh chóng tới gần.

Hần thầm kinh hãi, hai chân phát lực xông vào rừng cây.

Mà người phía sau cũng như tia chớp xông vào theo.

- Đứng lại cho ta!

Người này lại gầm lên một tiếng, sau đó một cỗ kiếm khí phô thiên cái địa trong nháy mắt tập trung vào Hàn Phong.

Cảm thụ năng lượng đáng sợ của đạo kiếm khí này, Hàn Phong rung mình, trong đầu lập tức hiện ra bốn chữ “Địa giai vô giả!”

Không sai, người phía sau chính là một Địa giai vô giả.

Lúc này, Trầm Ngọc đang nằm trên lưng Hàn Phong, nếu bị kiếm khí của đối phương đánh trúng thì chắc chắn Trầm Ngọc phải chết.

Bất đắc dĩ, hai chân Hàn Phong dùng sức bật lên, thân hình trên không xoay lại, đồng thời dùng thanh kiếm trong tay xuất ra một đạo kiếm khí đón nhận kiếm khí của đối phương.

Hai đạo kiếm khí chạm vào nhau, đạo kiếm khí của Hàn Phong trong nháy mắt đã bị đánh tan.

Nhưng cũng nhờ vậy mà kiếm khí của đối phương cũng bị thoátáng ngăn trở, Hàn Phong chớp cơ hội nhanh chóng lui lại, tránh khỏi công kích của đối phương.

Nhưng như vậy Hàn Phong cũng bị đối phương bắt kịp.

Nhìn cao thủ Đại giai đột nhiên xuất hiện này, Hàn Phong không ngừng tự hỏi phải ứng phó như thế nào đây.

Trước mặt Hàn Phong lúc này là một trung niên nam tử mặt y phục của thủ vệ quân.

Nhưng y phục của người này có chút không giống với hai gã áp giải Trần Ngọc. Hàn Phong cũng biết bộ y phục này chỉ có cấp tướng lĩnh cao cấp của thủ vệ quân mới có tư cách mặc.

Người này tối thiểu cũng là một thống lĩnh.

- Ta là thống lĩnh thủ vệ quân Dương Lăng, ngươi là người phương nào? Dám cả gan tập kích thủ vệ quân của ta, cứu tên trọng phạm này.

Trung niên nam tử lạnh lùng nhìn Hàn Phong nói.

Tuy có chút kinh ngạc với động tác xoay người xuất thủ vừa rồi của Hàn Phong nhưng trong mắt Dương Lăng, điểm ấy thực lực của Hàn Phong căn bản không là gì.

Dương Lăng hôm nay mới chấp hành nhiệm vụ từ bên ngoài trở về, nhưng ngoài ý muốn phát hiện hai gã thủ vệ quân nằm hôn mê ở ven đường. Là một thống lĩnh, thấy thủ hạ bị người tập kích, hắn liền nổi giận, vừa lúc thấy Hàn Phong và Trần Ngọc gần đó, hắn liền đuổi theo.

Trần Ngọc nhìn Dương Lăng, hi vọng vừa nhóm lên trong lòng lập tức biến mất tăm. Biểu hiện thực lực vừa rồi của Dương Lăng, Trần Ngọc cũng biết Hàn Phong khó có thể đối phó được. Thực lực hai bên chênh lệch quá lớn.

Hàn Phong lúc này trên mặt không có bất kỳ biểu tình nào, cũng không trả lời đối phương. Trong lòng hắn đang không ngừng suy tính cách nào để vượt qua cửa ải khó khăn này. Hắn không ngờ vận khí của bản thân lại kém như vậy, lúc này lại đụng phải một cao thủ Địa giai.

Một Địa giai cao thủ với thực lực của hắn bây giờ không đủ để đối kháng.

Kiếp trước là một Thiên giai cường giả, Hàn Phong rất rõ ràng, chỉ có tiến vào cảnh giới Địa giai mới có thể được xem là một cao thủ chân chính!

Với thực lực Nhân giai nhị phẩm hiện tại, thêm vào Tiên Thiên đấu khí và một số vũ kỹ tinh diệu thì có lẽ Hàn Phong có thể dễ dàng đánh bại một Nhân giai cửu phẩm võ giả.

Nhưng để chống lại một Địa giai cao thủ thì có thể nói hắn không hề có chút phần thắng nào.

Đây chính là chênh lệch giữa Nhân giai và Địa giai.

Mà tên Dương Lăng này, Hàn Phong cảm giác được thực lực của hắn tối thiểu cũng là Địa giai nhị phẩm. Như vậy Hàn Phong càng không phải là đối thủ.

Huống chi bên cạnh hắn còn có Trần Ngọc không có chút sức chiến đấu nào. Cục diện bây giờ rất bất lợi cho hắn.

Nếu là kiếp trước, với thực lực Thiên giai của hắn thì chỉ bằng một tên Dương Lăng này hắn không thèm để ý. Mà hiện tại mặc dù hắn rất nhiều vũ kỹ cường đại nhưng tu vi đấu khí lại chỉ là Nhân giai nhị phẩm, căn bản không thể thi triển được. Do đó hắn cũng không thể liều mạng. Điều này khiến hắn rất buồn bực.

Dương Lăng thấy Hàn Phong không nói lời nào, cũng mất kiên nhẫn, lạnh giọng nói:

- Ngươi đã không nói thì thúc thủ chịu trời đi. Với thực lực của ngươi không phải đối thủ của ta, không cần uống công vô ích.

Dứt lời, Dương Lăng không hề do dự, cước bộ khẽ động, thân hình bắn tới, đồng thời xuất ra một quyền.

Thấy Dương Lăng nhanh chóng tới gần Hàn Phong, Trần Ngọc liền khẩn trương, nàng biết, nếu lần này bị bắt trở về cũng chỉ có tử vong mà thôi.

Trần Ngọc liền nhìn Hàn Phong, phát hiện Hàn Phong rất trấn định, bất tri bất giác nàng cũng bị ảnh hưởng, tâm tình thoáng bình tĩnh lại.

Lúc Dương Lăng tới gần thì Hàn Phong vốn không động, rốt cuộc cũng động.

Một tay hắn nhanh chóng móc ra mấy viên bi thép từ trong lòng ra bắn tới Dương Lăng.

Dương Lăng tuy vẫn cảnh giác với Hàn Phong nhưng hắn không ngờ Hàn Phong lại dám thực sự đối đầu với một Địa giai võ giả như hắn.

Hắn liền nổi giận, một tay vươn ra muốn bắt lấy mấy viên bi thép, rồi bóp nát chúng.

Nhưng khi bàn tay hắn vừa chạm vào mấy viên bi thép thì chúng đột nhiên nổ ra, mấy mảnh thép bị bắn mạnh ra. Dương Lăng không kịp đề phòng nên giật mình lui lại hai bước.

Bi thép Hàn Phong sử dụng chính là một loại ám khí đặc biệt tên là hỗn nguyên châu. Hỗn nguyên châu này chế tạo cũng không khó, tài liệu cũng không phải rất quý nhưng điều cần chú ý là bên trong chúng chứa đựng đấu khí.

Nguyên lý của loại ám khí này rất đơn giản. Chỉ cần cần áp súc đấu khí vào trong viên châu. Khi gặp địch nhân liền phóng ra, lúc hạt châu chạm vào người đối phương thì kíp nổ là đấu khí bị áp súc bên trong sẽ bị kích phát khiến chúng bạo tạc.

Uy lực bạo tạc có quan hệ với đấu khí của người chế tạo ra chúng. Người chế tạo thực lực càng mạnh thì uy lực của chúng càng lớn.

Với thực lực hiện tại của Hàn Phong thì sử dụng hỗn nguyên châu này vẫn không thể tạo thành thương tổn lớn cho Dương Lăng nhưng lại có thể khiến Dương Lăng trở tay không kịp.

Thừa cơ hội này, Hàn Phong chủ động xuất thủ, đấu khí toàn thân quán chú vào thanh kiếm trong tay, một đạo kiếm khí khổng lồ nhất thời hình thành, hoá thành một hình cung đâm về phía Dương Lăng.

Dương Lăng mặc dù mới bị ám khí bất ngờ của Hàn Phong làm cho có chút chật vật nhưng hắn dù sao cũng là một Địa giai võ giả nên đối mặt với một kích của Hàn Phong, hắn không hề e ngại.

Dương Lăng hừ lạnh một tiếng, hai chân phát lực dẫn lực vào cánh tay xuất quyền tạo thành một đám tàn ảnh đón nhận kiếm khí của Hàn Phong.

Năng lượng phát ra từ quyền đầu của hắn hoá thành một con hoả sư há miệng cắn tới kiếm khí của Hàn Phong. Ngay sau đó, một kích toàn lực của Hàn Phong chỉ trong chớp mắt đã bị nghiền thành từng mảnh nhỏ, tiêu tán trong không khí.

Hoả sư chỉ dừng lại một chút rồi thuận thế vọt tới trước người Hàn Phong. Hàn Phong không hề do dự, vội vàng nghiêng người lảng sang một bên.

Tuy tư thế rất khó coi nhưng lại vừa vặn tránh được một kích này.

- Tiểu tử, chịu chết đi!

Dương Lăng lạnh lùng quát. Hàn Phong vừa rồi phóng ám khí huỷ đi ống tay áo của hắn đã khiến hắn nổi giận.

Vì vậy, lúc Hàn Phong vừa tránh được con hoả sư thì quyền thứ hai của Dương Lăng đã tới.

Nếu trúng một quyền này thì mạng nhỏ của Hàn Phong chắc chắn sẽ khó giữ.

Đối mặt với một quyền này, sắc mặt của Hàn Phong vẫn trầm tĩnh như nước, thanh kiếm trong tay lần thứ hai đâm ra, toàn thân đấu khí của hắn đều dung nhập vào trong thân kiếm.

Mũi kiếm và quyền đầu của Dương Lăng mãnh liệt chạm vào nhau tạo ra tiếng ma sát chói tai.

- Tiểu tử, không ngờ ngươi vẫn còn cố gắng xuất chiêu, đáng tiếc ở trước mặt ta, thực lực của ngươi quá kém.

Dương Lăng hét lớn một tiếng, một lần nữa vận khởi đấu khí.

Hàn Phong chỉ cảm thấy một lực lượng mạnh mẽ từ quyền đầu của đối phương truyền tới, thanh kiếm trong tay bị cổ lực lượng này nháy mắt đánh bay. Dương Lăng nắm chắc cơ hội, thân hình khê động đi tới trước mặt Hàn Phong, xuất tiếp một quyền nhắm ngay ngực Hàn Phong.

- Bồng!

Quyền đầu mạnh mẽ đánh vào ngực Hàn Phong, thân thể Hàn Phong không thể khống chế lui về sau vài bước, khoé miệng không ngừng chảy máu.

- Hàn Phong!

Trầm Ngọc thấy Hàn Phong bị thương thì sợ hãi kêu lên.

“Đáng chết! Quả nhiên vẫn không chịu được! Địa giai võ giả ta vẫn chưa thể chống lại.” Hàn Phong thảm nghĩ.

- Ôm còn chưa ngã xuống!

Dương Lăng có chút kinh dị nhìn Hàn Phong, theo lý thì một quyền vừa rồi của hắn bao hàm lực lượng không phải một tiểu tử như tên thiếu niên này có thể thừa nhận. Nhưng tên tiểu tử lại chỉ thổ có vài ngụm máu, mà hai chân vẫn còn đứng được.

Hàn Phong đưa tay sờ sờ ngực, một quyền vừa rồi của Dương Lăng khiến hắn rất đau, nếu không nhờ tấm băng thiên nhuyễn giáp hộ thân trên người thì có lẽ cái mạng hắn đã không còn rồi.

Cái băng thiên nhuyễn giáp này là hắn ở lần hạ sơn trước đã tìm thấy trong động phủ của Chấn Phi. Loại nhuyễn giáp này mỏng như cánh ve, nhưng lực phòng ngự lại rất mạnh, còn có thể hấp thu đầu khí, có thể nói là một bảo bối hiếm có. Hắn nguyên bản cũng định mặc để ngừa vạn nhất, không ngờ kết quả phải dùng tới công dụng của nó. Lúc này hắn thậm chí hơi may mắn vì quyết định sáng suốt lúc đó.

Bất quá, dù đã có băng thiên nhuyễn giáp hộ thể mà hắn vẫn bị lực lượng một quyền kia chấn cho học máu. Điều này nói rõ thực lực của song phương chênh lệch không ít.

- Tiểu tử, bất kể như thế nào thì ngươi cũng không có khả năng là đối thủ của ta, ngươi nên thúc thủ chịu trời để tránh khỏi nỗi khổ da thịt bị hành hạ!

Dương Lăng lạnh lùng nói.

Hàn Phong thừa dịp đối phương nói chuyện nhan chóng điều chỉnh đầu khí mất kiểm soát trong cơ thể. Có Tiên Thiên đầu khí nên tốc độ khôi phục của hắn nhanh hơn so với người khác rất nhiều.

Dương Lăng tựa hồ cũng phát hiện hành động của Hàn Phong, hắn lạnh giọng nói:

- Còn muốn giãy dụa? Ta sẽ thành toàn cho ngươi!

Dứt lời, Dương Lăng lại nhanh chóng phóng tới Hàn Phong.

Lúc này, Hàn Phong vô pháp dùng lực nên đưa tay mò vào trong lòng lấy thêm mấy viên hồn nguyên châu bắn tới Dương Lăng.

Dương Lăng thấy vậy thì cười lạnh nói:

- Đồng dạng một chiêu, ngươi cho rằng còn hữu dụng sao?

Vừa nói Dương Lăng vừa vung tay áo lên chụp lấy mấy viên hồn nguyên châu. Bởi vì kinh nghiệm lần trước nên lần này cả ống tay áo hắn cũng quán nhập đầu khí. Quả nhiên hồn nguyên châu đã không thể gây cho hắn chút thương tổn nào.

Trong lòng đang kinh thường hành động ngu xuẩn của Hàn Phong thì hắn đột nhiên cảm giác có điều không đúng. Cúi đầu nhìn kỹ, hắn lập tức giật dử quất:

- Tiểu tử khá lắm, lại giấu mê dược bên trong.

Hàn Phong không để ý tới Dương Lăng mà thừa dịp hắn đang luống cuống tay chân, ôm lấy Trầm Ngọc còn đang ngẩn người công lên lưng rồi nhanh chóng chạy sâu vào trong rừng.

Đây chính là mục đích Hàn Phong muốn đạt được. Từ vài ngày trước, trong lúc hắn đã tra xét địa hình, hắn đã dự phòng tình huống xấu nhất.

Vì vậy hắn đã cố ý tìm hiểu kỹ địa hình trong phiên rừng này, để ứng phó với tình huống như hiện tại phát sinh.

Thừa dịp Dương Lăng thất thần, Hàn Phong vận khởi đấu khí, nhanh chóng lẩn trốn trong rừng, hi vọng có thể tránh thoát truy đuổi của Dương Lăng.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

43. Chương 42: Ngàn Dặm Đào Sinh

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - KG

Nhưng hắn tựa hồ đã quá coi thường thực lực của Dương Lăng.

Mặc dù vô ưu tán tạo cho Dương Lăng phiền phức không nhỏ nhưng dù sao hắn cũng là một cao thủ Địa giai, chút mê được đó vẫn vô pháp đối với hắn có tác dụng gì quá lớn.

Lúc này hắn phân ra một phần đấu khí áp chế vô ưu tán trong người, đợi đến lúc khác sẽ bức nó ra khỏi cơ thể. Nhưng cũng vì vậy đã làm hắn chậm lại rất nhiều.

Làm thống lĩnh thủ vệ quân, Dương Lăng đã bao giờ bị người khác trêu chọc như vậy, mà đối phương bắt quả chỉ là một tiểu tử 14 15 tuổi.

Nghĩ đến đây, Dương Lăng nổi giận gầm lên một tiếng, nhanh chóng đuổi theo hướng Hàn Phong đào tẩu.

Qua vài lần hô hấp Dương Lăng đã đuổi tới Hàn Phong.

Thực lực Hàn Phong vốn chỉ có Nhân giai nhị phẩm tất nhiên không phải đối thủ của Dương Lăng, cộng thêm Trần Ngọc ở trên lưng nên tốc độ của hắn chậm rất nhiều. Tuy Dương Lăng phải phân ra một phần đấu khí áp chế mê được làm ảnh hưởng tới tốc độ nhưng Hàn Phong đồng dạng cũng bị thụ thương không nhẹ.

Nếu không phải hắn có chút quen thuộc đối với phiên rừng này chỉ sợ đã sớm bị Dương Lăng bắt kịp.

Vì vậy, khi thấy Dương Lăng nhanh như vậy đã có thể đuổi theo, Hàn Phong cũng không cảm thấy kinh ngạc.

- A! Hắn lại tới!

Trần Ngọc vốn đã hồi phục chút tinh thần, nhìn thấy Dương Lăng đuổi theo phía sau thì hoảng hốt kêu lên.

Hàn Phong khẽ cắn môi, hai chân tiếp tục phát lực, nương cây cối rậm rạp xung quanh nhanh chóng chạy trốn.

Đồng thời, thanh kiếm trong tay cũng nhanh chóng phóng xuất kiếm khí đánh lên thân cây hai bên.

Hai tiếng ầm ầm vang lên, hai cái cây bị Hàn Phong chém đứt đôi ngã xuống.

Dương Lăng không quen thuộc với phiên rừng này nên đang thăm nguyên rửa tên tiểu tử giao hoạt phía trước chuyên môn lựa những chỗ nhỏ hẹp mà chạy khiến hắn đuổi theo dính đầy cành lá, trông rất chật vật.

Mà lúc này tên tiểu tử đó còn chém đứt hai cây đại thụ ngăn trở hắn truy kích khiến hắn càng tức giận hơn.

Dương Lăng phần nộ quát lên một tiếng, song quyền xuất ra, nháy mắt đã đánh hai cây đại thụ phía trước tan tành.

Trong lúc nhất thời bụi bặm trong rừng tung bay mù mịt, Dương Lăng hừ lạnh một tiếng nhanh chóng đi qua đám bụi này. Nhưng khi hắn vừa ra khỏi đám bụi đang định tiếp tục đuổi theo thì phát hiện trước mặt lại là hai đoạn đại thụ, hắn đành bất đắc dĩ huy quyền đánh nát hai đoạn cây này.

Liên tiếp vài lần như vậy, lửa giận của Dương Lăng đã lên đến đỉnh điểm.

Ầm!

Lại đánh nát một đoạn cây đại thụ trước mặt, Dương Lăng phát hiện đã mất tung tích của Hàn Phong. Dương Lăng không thể áp chế được lửa giận trong lòng, ngửa mặt lên trời hét lớn:

- Tiểu tử vô liêm sỉ, ta nhất định sẽ bầm thây ngươi thành vạn đoạn!

Hàn Phong đang nhanh chóng chạy đi ở xa xa nghe thấy tiếng rống giận của Dương Lăng, khoé miệng khẽ nhếch lên nhưng động tác dưới chân cũng không đình chỉ mà trái lại còn nhanh hơn muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Một được chạy không biết đã bao xa, Hàn Phong rút cuộc cũng thấy được lối ra khỏi phiến rừng này. Lúc này Dương Lăng đã bị hắn bỏ xa, không phát hiện tung tích.

Nhưng hắn vẫn như cũ không dám buông lỏng, dù sao thực lực của đối phương hơn xa hắn.

Trầm Ngọc nằm trên lưng Hàn Phong, trải qua một hồi chạy trốn chết, lúc này sắc mặt tái nhợt nhưng tim lại đập rất nhanh.

Những chuyện vừa phát sinh cứ như một giấc mơ, vốn tưởng bản thân hôm nay sẽ chết, ước mơ của nàng sẽ mãi mãi không thể thực hiện được, nhưng không ngờ kì tích lại xuất hiện.

Mà tất cả những điều này đều nhờ có thiếu niên trước mắt này. Đến tột cùng hắn là ai? Sao lại mạo hiểm tới cứu nàng? Trầm Ngọc trong lòng đầy nghi hoặc, nhưng nàng biết hiện tại không phải lúc hỏi nên nàng đành lặng lẽ dựa vào lưng hắn, cảm thụ sự ấm áp từ cơ thể hắn...

Đối với những suy nghĩ của Trầm Ngọc, lúc này Hàn Phong cũng không có thời gian để ý. Hắn nhanh chóng chạy trên sơn đạo, chỉ cần qua khỏi ngọn núi phía trước là bọn họ có thể tương đối an toàn rồi. Về phần cái trấn nhỏ phía trước ngàn vạn lần không thể đi vào, nơi này có rất nhiều thủ vệ quân, nếu hắn đi vào không phải là tự chui đầu vào lưới sao!

Hàn Phong một đường chạy tới không dám dừng lại chút nào. Hắn không cho rằng Dương Lăng bị hắn khiến cho chật vật như vậy mà dễ dàng buông tha cho hắn.

Qua khỏi sơn đạo, Hàn Phong liềng công Trầm Ngọc trốn vào trong núi.

Ở trong núi chạy tiếp một ngày một đêm, bây giờ Hàn Phong đã thở không ra hơi, nếu không có Tiên Thiên đấu khí chống đỡ thì đấu khí trong cơ thể hắn đã sớm tiêu hao không còn.

Trầm Ngọc nằm trên lưng Hàn Phong thấy hắn công nàng chạy lâu như vậy, trong lòng cảm động, ôn nhu nói:

- Hay là người thả ta xuống để ta tự mình đi! Như vậy ngươi cũng có thể khôi phục được một chút!

Hàn Phong nghĩ một chút rồi lắc đầu nói:

- Ta còn có thể cố gắng một lúc nữa, Dương Lăng sẽ không dễ dàng buông tha chúng ta đâu. Nhanh chóng rời khỏi chỗ này rồi hãy nói.

Trầm Ngọc biết Hàn Phong nói có lý nên cũng không phản đối, tùy ý để Hàn Phong công nàng tiếp tục chạy đi.

Qua một hồi lâu, hai người đã đi qua ngọn núi, mà thân ảnh của Dương Lăng cũng không thấy đâu. Nhưng Hàn Phong kiếp trước đã bồi dưỡng tính cẩn thận rất cao nên hắn cũng không dám đại ý, lại tiếp tục chạy cho đến khi trời gần tối khi cảm giác đấu khí trong cơ thể sắp không chống đỡ nổi nữa mới tìm chỗ trú ẩn rồi dừng lại.

Thả Trầm Ngọc trên lưng xuống, Hàn Phong ngoài sắc mặt có chút tái nhợt do lúc trước bị Dương Lăng đá thương thì cũng không có gì bất ổn.

- Chúng ta ở chỗ này nghỉ ngơi một lúc, chờ dấu khí của ta khôi phục chúng ta liền lập tức ly khai.

Hàn Phong nói với Trầm Ngọc.

Nói xong, hắn cũng không để ý tới Trầm Ngọc nữa mà ngồi xuống móc từ trong lòng ra một viên Hoàn Dương đan nuốt vào, bắt đầu khoan khoái khôi phục dấu khí.

Thấy hành động của Hàn Phong, Trầm Ngọc cũng không dám quấy rối. Nàng ngồi đối diện hắn, lẳng lặng nhìn gương mặt cương nghị của hắn. Hôm nay tuy rằng rất mạo hiểm nhưng nàng luôn được Hàn Phong công sau lưng, không phải làm gì, thêm vào lúc đầu Hàn Phong đưa cho nàng một viên Hoàn Dương đan nên lúc này thể lực của nàng đã khôi phục được hơn một nửa. Nhưng nàng dù sao cũng chỉ là một nô bộc không biết gì về dấu khí nên căn bản không có khả năng tự bảo vệ được.

Trầm Ngọc yên lặng ngồi một chỗ, không dám gây ra tiếng động vào, sợ ảnh hưởng đến Hàn Phong.

Lúc này sắc trời đã tối, xung quanh hai người là một mảnh đen kịt, nương theo ánh trăng miễn cưỡng có thể thấy được cảnh vật xung quanh.

Nhưng Hàn Phong có Tiên Thiên dấu khí nên khả năng nhìn vào ban đêm được đề cao rất nhiều, cảnh vật xung quanh hắn vẫn có thể nhìn rõ ràng.

Đây cũng là lý do vừa rồi hắn dám dừng lại.

Bởi vì hắn biết, Dương Lăng chỉ là một Địa giai cao thủ, không có Tiên Thiên dấu khí. Tuy rằng dấu khí đạt tới Địa giai, thị lực và thính giác đều đề cao rất lớn nhưng so với Tiên Thiên dấu khí vẫn kém rất xa. Cho nên nếu Dương Lăng muốn tìm được hắn trong sơn lâm này vào ban đêm cũng không hề dễ dàng.

Một lát sau, Hàn Phong đã đứng dậy, dấu khí của hắn cũng đã khôi phục được một chút.

Hắn cũng không dám dừng lại lâu, sợ Dương Lăng sẽ đuổi kịp.

- Tốt rồi, chúng ta đi mau, đừng để người kia đuổi theo, đến lúc đó có muốn chạy cũng khó thoát.

Hàn Phong nói xong liền ra hiệu cho Trầm Ngọc leo lên lưng hắn.

Thấy động tác của Hàn Phong, Trầm Ngọc cũng không dọ dự, bây giờ quan trọng nhất là bảo mệnh cho nên động tác của nàng rất lưu loát nằm trên lưng Hàn Phong. Hàn Phong hít mạnh một hơi, vận chuyển dấu khí, tiếp tục cấp tốc chạy đi.

44. Chương 42: Ngàn Dặm Đào Sinh. (hạ)

- Tên tiểu tử vô liêm sĩ kia chạy đi đâu chứ? Rõ ràng từ trong rừng đi ra chỉ có một con đường, vì sao ta đuổi theo cả đêm vẫn không thấy bóng dáng của hắn?

Dương Lăng đang cẩn thận tìm kiếm trong sơn lâm.

Lúc này sắc trời đã tối, cảnh sắc xung quanh ảnh hưởng tới hắn rất lớn, nhưng dựa vào thực lực mạnh mẽ nên Dương Lăng chỉ thoáng bị hãm lại tốc độ một chút thôi.

Hắn thầm nghĩ, Hàn Phong chỉ là một Nhân giai võ giả, tốc độ không có khả năng nhanh hơn hắn, hơn nữa hắn đã đuổi theo một ngày một đêm, dấu khí cũng đã tiêu hao hơn một nửa, huống chi là tiểu tử kia.

Nhưng kỳ quái là, hắn tuy đã đuổi theo một ngày một đêm nhưng vẫn không thấy được tung tích đối phương đâu.

- Chết tiệt, tên tiểu tử này trơn như cá trạch!

Dương Lăng tức giận lắm bầm nhưng cước bộ cũng không có dừng lại.

Trời dần dần sáng lên, cảnh sắc xung quanh cũng dần rõ ràng hơn. Lúc này Dương Lăng đã không còn bị bóng đêm hạn chế nên tốc độ truy đuổi nhanh hơn.

Sau một ngày một đêm truy đuổi, Dương Lăng không khỏi có chút nghi hoặc có phải tên tiểu tử kia chưa từng đi tới con đường này hay không? Nhưng rất nhanh hắn liền phủ định suy nghĩ này. Từ trong rừng đi ra trừ sơn đạo liên miên không dứt này thì chỉ có con đường thông tới trấn nhỏ gần đây, mà ở trong trấn có thủ vệ quân, tiểu tử kia mang theo phạm nhân chắc chắn không có khả năng tự chui đầu vào lưới được.

Ngẫm nghĩ một chút, Dương Lăng không tiếp tục do dự, vận khởi đấu khí nhanh chóng truy đuổi tiếp. Hắn cũng không lo lắng tiểu tử kia trên đường sẽ trốn đi, bằng thực lực Địa giai nhị phẩm của hắn thì tất cả khí tức xung quanh không thể nào thoát khỏi cảm ứng của hắn. Trừ khi đối phương là Thiên giai cường giả.

Lại thêm một ngày nữa trôi qua, truy đuổi lâu như vậy mà không thấy bóng dáng đối phương đâu, lúc này Dương Lăng trong lòng cuống cả lên.

Ngay lúc này, khoé mắt hắn phát hiện bụi cỏ bên cạnh có dấu vết bị người đạp lên.

Dương Lăng thấy thế, lập tức cười nhạt, lẩm bẩm nói:

- Dấu vết còn rất mới, người nghĩ là người không lưu lại dấu vết gì sao tên tiểu tử vô liêm sĩ kia, người trốn không thoát đâu!

Dứt lời, Dương Lăng theo phương hướng dấu vết để lại, nhanh chóng truy đuổi tiếp. Tốc độ so với lúc trước còn nhanh hơn vài phần.

Quả nhiên, truy theo dấu vết một lúc sau, Dương Lăng rốt cuộc phát hiện được thân ảnh của Hàn Phong ở xa xa, trên mặt hắn không khỏi lộ ra nụ cười dữ tợn.

- Hừ! Cuối cùng cũng tìm được người!

Dương Lăng tiếp tục đề cao đầu khí, nhanh chóng đuổi theo.

Mà lúc này, Hàn Phong đang chạy đằng trước đột nhiên cảm thấy xa xa truyền tới một cỗ sát ý, trong lòng kinh hãi, không ngờ Dương Lăng nhanh như vậy đã đuổi kịp.

Không kịp nghĩ nhiều, Hàn Phong nhắm chuẩn một con đường, nhanh chóng chạy đi.

Dương Lăng thấy Hàn Phong đã phát hiện mình, liền căm giận nói:

- Tiểu tử, đã chạy suốt một ngày một đêm, xem người còn có thể chạy được bao lâu!

Hàn Phong lúc này không để ý được nhiều nữa, toàn thân tận lực vận chuyển đấu khí, nhanh chóng chạy trốn.

Mà Dương Lăng đằng sau nhanh chóng theo sát tới, khoảng cách giữa hai bên ngày càng gần.

Trầm Ngọc lúc này cũng hoảng sợ không thôi.

Đến!

Thấy một mảnh sương mù trắng xóa cách đó không xa, hai mắt Hàn Phong liền sáng ngời.

Ngay khi phát hiện Dương Lăng đuổi kịp, Hàn Phong liền quyết đoán, nếu cứ tiếp tục chạy trốn như vậy sớm muộn cũng bị đuổi kịp, cho nên hắn đơn giản đổi hướng một chút chạy tới chỗ này.

Mảng sương mù trước mắt này Hàn Phong biết rất rõ, đi qua mảng sương mù này là tiến vào nơi hung hiểm nhất của đại lục – U Âm sâm lâm. Nhưng bây giờ hắn cũng không thể lo lắng nhiều được nữa, khe quát một tiếng:

- Ôm chặt ta!

Dứt lời, hai chân hắn lại phát lực, thân hình như tên bắn tiến vào trong màn sương trắng.

Dương Lăng đuổi theo đằng sau, tới trước chỗ màn sương thì dừng lại, nhìn mảng sương trắng mênh mông trước mắt, hắn tức giận nói:

- Hảo tiểu tử, dám xông vào U Âm sâm lâm, muốn tìm chết mà.

Dứt lời, hắn liền ngồi xuống đả tọa điều tức, sau đó xoay người rời đi, không hề ngoái đầu lại.

Đi qua màng sương trắng, Hàn Phong cảm thấy xung quanh có một trận ba động kỳ dị.

Chỉ một lát sau sương trắng xung quanh liền biến mất, tầm mắt Hàn Phong cũng trở lại bình thường.

Nhìn bốn phía, Hàn Phong cũng không rõ bản thân đang ở chỗ nào, nhưng một ít thực vật quen thuộc xung quanh đủ để hắn biết đây chính là U Âm sâm lâm.

U Âm sâm lâm là cấm địa mà mọi người trên đại lục đều biết. Những Thiên giai võ giả bình thường cũng không dám một mình đến đây. Ở đây có vô số ma thú hùng mạnh, còn có đủ loại thực vật nguy hiểm...

Còn Hàn Phong làm sao biết được những việc này là do kiếp trước hắn đã một lần vô ý xông vào đây, khi đó thực lực của hắn chỉ là Địa giai thất phẩm. Hắn ở trong sương mù xông loạn nhưng vẫn không thể thoát ra ngoài. Đến cuối cùng còn chọc phải một đầu ma thú cường đại, hắn không phải là đối thủ của nó nên suýt chút nữa là đã mất mạng.

May mắn lúc cuối cùng có một vị Thiên giai cường giả thần bí xuất hiện cứu hắn nên hắn mới có thể thoát được một mạng. Cũng nhờ vị Thiên giai cường giả thần bí này, hắn mới biết được sự thần bí và khủng bố của U Âm sâm lâm.

Mà mảng sương mù bao phủ quanh rừng rậm này cũng không phải bình thường, sau này Hàn Phong mới biết được nguyên lai mảng sương mù này có một lực lượng thần kỳ, có thể truyền tống người lạc vào trong đó bất định tới một góc trong U Âm sâm lâm.

Lúc đầu Hàn Phong không biết bí mật này cho nên mới bị mảng sương mù này làm cho choáng váng, rồi đi nhầm vào trong địa bàn của một con Thiên giai ma thú, thiếu chút nữa đã chết.

Hàn Phong nhìn quanh bốn phía, cẩn thận quan sát, tuy không rõ lắm bản thân hiện tại đang ở chỗ nào, nhưng dựa theo kinh nghiệm từ kiếp trước thì có lẽ nơi này tạm thời sẽ không có gì nguy hiểm.

Mấy ngày liên tục chạy trốn, Hàn Phong cảm thụ đấu khí trong cơ thể đã gần như khô kiệt thì không khỏi cười khổ.

Không có thực lực đúng là bất hạnh, ngay cả một Địa giai võ giả nho nhỏ cũng có thể khiến hắn chật vật như vậy. Hàn Phong thầm quyết định, lần này sau khi trở về nhất định phải bế quan tu luyện, tranh thủ sớm ngày trở lại Thiên giai chi cảnh.

Thả Trầm Ngọc xuống đất, lúc này Trầm Ngọc hai mắt vẫn nhắm chặt không dám mở ra. Hàn Phong thấy vậy thì cười nói:

- Tốt rồi, tạm thời không có việc gì nữa, người không cần lo lắng.

Trầm Ngọc nghe vậy thì mở mắt ra, mờ mịt nhìn bốn phía phát hiện mình đang ở một nơi rất xa lạ, rồi nàng quay đầu nhìn lại đằng sau, có chút nghi hoặc hỏi:

- Người kia đâu? Ta thấy rõ ràng hắn đang đuổi theo chúng ta mà, sao giờ lại không thấy?

Hàn Phong nói:

- Không phải hắn không đuổi kịp mà do mảng sương mù kia đưa chúng ta tới chỗ này, yên tâm đi, hắn đuổi không kịp chúng ta nữa đâu.

Trầm Ngọc nghe cái hiểu cái không, nhưng thấy Hàn Phong không có ý định tiếp tục giải thích, nàng cũng không mở miệng dò hỏi nữa.

- Nơi này tạm thời coi như an toàn, chúng ta nghỉ ngơi một chút rồi nói.

Hàn Phong nói tiếp.

Bỗng nhiên, Hàn Phong như nhớ ra điều gì nói:

- Nhớ kỹ, nơi này không phải bình thường, không có việc gì không được đi loạn, sẽ rất nguy hiểm đó.

Thấy Trầm Ngọc gật đầu, Hàn Phong không nói nữa mà khoanh chân ngồi xuống bắt đầu khôi phục đấu khí.

Trầm Ngọc thấy Hàn Phong nhập định thì đành tìm một chỗ gần đó ngồi xuống nghỉ ngơi.
Các sự việc liên tiếp phát sinh khiến cho thần kinh của nàng mấy bữa nay lúc nào cũng căng thẳng.
Mấy lần nghĩ mình sẽ chết nhưng tới thời khắc mấu chốt đều có thể hoá nguy thành an.
Ngạo Thị Thiên Địa
Tác Giả: Cao Thiết

45. Chương 43: U Âm Sâm Lâm

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - KG

Trong lòng nàng hiểu rõ, tất cả chuyện này đều là nhờ có Hàn Phong. Chính nhờ có hắn liên tục tránh né truy đuổi của địch nhân mà không bỏ nàng lại, nếu như hắn bỏ nàng lại thì với thực lực của hắn chắc chắn rất dễ dàng đào tẩu. Nhưng hai ngày vừa qua hắn thủy chung vẫn không hề rời nàng nửa bước.

Trầm Ngọc biết thân phận của mình, chẳng qua chỉ là một nô bộc ti tiện ở Lâm gia, thậm chí còn phạm phải tội không thể tha thứ. Tuy nàng biết mình bị hãm hại nhưng nàng đồng dạng cũng hiểu sẽ không có ai tin tưởng nàng. Bởi vì nàng không có thân phận và địa vị, nếu đổi lại là người khác có lẽ nàng cũng không tin tưởng được đối phương.

Một tháng nay nàng đã suy nghĩ rất cẩn thận, nàng đã thôi chống cự, mỗi ngày đều lẳng lặng ngồi đợi cái chết đến trong địa lao dơ bẩn.

Ai ngờ lúc nàng gần lên pháp trường thì Hàn Phong lại mang đến cho nàng hi vọng.

Nhớ lại những sự việc trong hai ngày qua, Trầm Ngọc có cảm giác như đã trải qua mấy kiếp, tuy nàng không biết Hàn Phong là ai nhưng trong lòng nàng đã hạ quyết tâm, chỉ cần nàng có thể làm được thì nhất định phải báo đáp Hàn Phong cho thật tốt, cho dù là hi sinh cả mạng sống này nàng cũng nguyện ý.

Hai ngày liên tục chạy trốn, mặc dù nàng không có xuất lực gì nhưng tinh thần liên tiếp bị dả kích và phải tập trung cao độ nên bây giờ nàng cảm thấy rất mệt mỏi.

Vì vậy nàng từ từ ngủ thiếp đi.

Khi nàng tỉnh dậy thì không biết từ lúc nào bên cạnh mình đã có một đống lửa trại. Nàng mờ mịt nhìn quanh, đến khi thấy Hàn Phong ở đối diện đống lửa thì nàng mới hoàn toàn tỉnh táo lại.

Lúc này nàng đột nhiên cảm thấy tinh thần rất sảng khoái, tựa hồ như đã rất lâu rồi nàng không được ngủ ngon như vậy.

- Tỉnh rồi à?

Hàn Phong thấy Trầm Ngọc đã tỉnh dậy liền cười hỏi.

Trầm Ngọc gật đầu, đi tới bên cạnh đống lửa ngồi xuống, mắt nhìn Hàn Phong muốn hỏi lại thôi.

Hàn Phong thấy thế thì cười nói:

- Có gì cứ hỏi đi, nếu ta biết ta sẽ nói.

Trầm Ngọc nghe vậy mới đánh bạo nói ra nghi vấn hai ngày vừa qua trong lòng.

- Chúng ta biết nhau sao?

Trầm Ngọc mở to mắt nhìn Hàn Phong hỏi.

Hàn Phong lắc đầu.

- Vậy vì sao người lại cứu ta?

Trầm Ngọc hỏi tiếp.

Hàn Phong suy nghĩ một chút rồi nhìn chằm chằm Trầm Ngọc đến khi mặt nàng đỏ lên rồi nói:

- Bởi vì ta tin tưởng người vô tội.

Trầm Ngọc nhất thời liền chần động.

“Ta tin tưởng người vô tội!” Chỉ một câu nói đơn giản nhưng Trầm Ngọc cảm thấy trong lòng mình lại có một dòng nước ấm sôi trào.

Một tháng vừa qua, nàng đã vô số lần kêu oan, nhưng thuỷ chung vẫn không có ai tin tưởng nàng, mọi người đều cho rằng nàng là một ác nô không biết liêm sỉ.

Cho tới hôm nay, rốt cuộc cũng có người nói với nàng một câu: “Ta tin người vô tội!”

Thân thể nàng không ngừng run lên, một lúc lâu sau mới miễn cưỡng khống chế được tâm tình, run giọng nói:

- Vì sao người tin ta?

Hàn Phong chỉ cười cười nhưng không trả lời.

Hắn không có khả năng nói với nàng là do kinh nghiệm từ kiếp trước của hắn. Hắn trọng sinh là một tối bí mật không thể nói cho bất kỳ ai!

Thấy Hàn Phong không trả lời, Trầm Ngọc do dự một chút cũng không hỏi lại.

“Cho dù là vì cái gì bây giờ cũng không quan trọng nữa, có người tin tưởng mình là được rồi. ”Trầm Ngọc thầm nói trong lòng.

Sau đó hai người lại tiếp tục trầm mặc.

Thấy Trầm Ngọc không nói lời nào, Hàn Phong cầm miếng thịt trong tay đưa tới nói:

- Mùi vị cũng không tệ lắm đâu, chịu khó ăn chút đi!

Trầm Ngọc do dự một chút rồi nhận lấy miếng thịt từ tay Hàn Phong. Ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt từ miếng thịt toả ra, nhất thời viền mắt nàng liền ươn ướt.

Hàn Phong thấy vậy, khó hiểu hỏi:

- Sao thế?

Trầm Ngọc vội vàng lấy tay lau nước mắt, lắc đầu không nói.

Nàng khóc là bởi vì chưa từng có ai đối xử tốt với nàng như vậy, nàng có thể cảm giác được là Hàn Phong không có xem nàng như một hạ nhân mà đối đãi.

- Hôm nay cứ ở đây nghỉ ngơi một đêm, sáng mai chúng ta tiếp tục xuất phát. Hy vọng có thể nhanh chóng rời khỏi đây.

Hàn Phong nhàn nhạt nói.

Trầm Ngọc gật đầu, nàng cái gì cũng không biết nên chỉ có thể nghe theo Hàn Phong.

Buổi tối ở U Âm sâm lâm rất u ám, trong rừng thỉnh thoảng còn truyền đến vài tiếng rống giận của ma thú.

Lúc này, Hàn Phong đang tựa lưng vào một cây khô nghỉ ngơi, đồng thời cũng tranh thủ tu luyện, nhưng ở chỗ này bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm nên hắn cũng không tập trung toàn bộ tinh thần vào tu luyện mà chỉ phân ra một chút ý thức khống chế đầu khí vận chuyển, còn đại bộ phận tinh thần đều tập trung quan sát động tĩnh xung quanh.

- Vậy ... vậy, Hàn Phong!

Trong bầu không khí yên ắng này, Trầm Ngọc đột nhiên nhỏ giọng nói.

- Hàn Phong nhàn nhạt hỏi:

- Có chuyện gì sao?

Trầm Ngọc nghe Hàn Phong hỏi không biết tại sao lại đỏ mặt, lí nhí nói:

- Ta ... ta ...

Nói cả nửa ngày mà Trầm Ngọc cũng không thốt được một câu ra hồn.

Hàn Phong nghi hoặc nhìn nàng, thấy hai chân nàng khép chặt, thân thể có chút run rẩy thì hần lập tức biết được Trầm Ngọc muốn gì.

Vì vậy, hần nói:

- Ở bên này ta đã tra xét qua, vẫn an toàn, người có thể tự mình đi đi, đừng đi quá xa là được.

Hàn Phong mặc dù không nói thẳng ra nhưng vẫn khiến khuôn mặt của Trầm Ngọc đỏ bừng, cúi đầu không dám nhìn hần. Loại sự tình khó xử thế này, nàng thực sự khó có thể mở miệng được.

Vì tránh cho nàng tiếp tục xấu hổ, Hàn Phong không thể làm gì hơn là tiếp tục nhắm mắt tu luyện.

Một lát sau, Trầm Ngọc ngẩng đầu lên thì thấy Hàn Phong lại “ngủ” nên mới yên tâm một chút.

Nàng nhẹ nhàng đứng dậy, do dự một chút rồi hướng về phía Hàn Phong nói ban nãy đi tới, chỉ chốc lát sau từ chỗ đó liền truyền tới âm thanh “Xè ... xè ...”

Nguyên lại là vừa rồi Trầm Ngọc quá ... mót.

Lúc trở lại, gương mặt của Trầm Ngọc vẫn đỏ bừng, nhưng trên mặt nàng vẫn còn chút bấn nên cũng khó nhìn thấy.

Lại một lát sau, Trầm Ngọc xấu hổ nói:

- Hàn ... Hàn Phong!

- Chuyện gì?

Hàn Phong lần thứ hai mở mắt hỏi.

Trầm Ngọc nhỏ giọng nói:

- Nơi này dường như rất u ám, ta có chút sợ!

Hàn Phong bắt đầu khuyên nhủ:

- Yên tâm đi, gần đây không có ma thú nào, không nguy hiểm đâu!

Trầm Ngọc nghe vậy, tuy vẫn còn chút sợ hãi nhưng vẫn nhẹ nhàng gật đầu.

Nhưng do dự một chút nàng lại nói:

- Nhưng ta ... ta vẫn có chút sợ ... ta có thể hay không ... ngồi ... ngồi cạnh người?

Hàn Phong nghe nàng nói thì thoáng do dự một chút rồi nhàn nhạt gật đầu không trả lời, sau đó tiếp tục nhắm mắt lại.

Thấy Hàn Phong gật đầu, Trầm Ngọc liền đứng dậy, có chút khẩn trương nhìn bốn phía rồi mới cẩn thận đi vòng qua đồng lửa, tới gần bên cạnh Hàn Phong ngồi xuống.

Tựa hồ vẫn cảm thấy chưa an toàn, nàng lại nhích người lại gần Hàn Phong thêm một chút nữa. Nàng liếc mắt nhìn Hàn Phong, thấy hần không có phản ứng gì mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Có lẽ cảm giác ở bên Hàn Phong rất an toàn nên tâm tình khẩn trương của Trầm Ngọc cũng dần bình tĩnh lại.

Ngày hôm sau, lúc Trầm Ngọc tỉnh dậy thì ngoài ý muốn phát hiện bản thân đang dựa vào Hàn Phong mà ngủ.

Mặt nàng nhất thời nóng bừng, vội vàng ngồi dậy.

Thấy động tác của Trần Ngọc, Hàn Phong nghiêng đầu cười hỏi:

- Tỉnh rồi à?

- Ừm!

Trần Ngọc xấu hổ gật gật đầu. Nàng cũng không biết tại sao mình lại dựa vào đối phương ngủ ngon lành như vậy. Cũng may đối phương vẫn là một tiểu hài tử! Trần Ngọc tự an ủi mình.

Hàn Phong giống như không cảm giác gì, từ từ đứng dậy. Qua một đêm khôi phục, cộng thêm mấy viên Hoàn Dương đan hần chuẩn bị từ trước nên thương thế do Dương Lăng tạo thành trên người hần cũng đã khôi phục được hơn phân nửa. Đấu khí vốn khô kiệt trong cơ thể, bây giờ đã tràn đầy hơn rất nhiều.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

46. Chương 44: Chiến Đấu Trong U Âm Sâm Lâm

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - KG

Tiến vào U Âm sâm lâm này là Hàn Phong vạn bất đắc dĩ quyết định. Nếu bọn họ không tiến vào đây thì Dương Lăng nhất định sẽ bắt được họ. Cho nên bây giờ hai người chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước, với sự hiểu biết của hần đối với U Âm sâm lâm, chỉ cần cẩn thận một chút thì còn có khả năng đi ra ngoài.

Vì vậy, Hàn Phong nhìn Trần Ngọc nói:

- Được rồi, tuy hôm qua tên kia không đuổi kịp chúng ta nhưng dù sao chúng ta cũng đã vào trong này, phải nhanh chóng tìm cách ra ngoài, không thể cứ ở trong này mãi được.

Nghe Hàn Phong nói vậy, Trần Ngọc hiếu kỳ nhìn xung quanh, lúc này nàng mới nhớ ra là mình còn không biết chỗ này là đâu.

Do đó, nàng hiếu kỳ hỏi:

- Hàn Phong, đây rốt cuộc là chỗ nào?

- U Âm sâm lâm!

Hàn Phong nhàn nhạt nói.

- Hả?

Trần Ngọc nghe được bốn chữ U Âm sâm lâm thì không khỏi hoảng hốt la lên, tuy nàng chỉ là một nô bộc thấp kém nhưng đối với U Âm sâm lâm vẫn có chút hiểu biết.

Đây chính là cấm địa nổi danh toàn địa lục! Trần Ngọc nghĩ bản thân hiện giờ đang ở cái địa phương kinh khủng này thì sắc mặt nhất thời trắng bệch, thân thể không ngừng run rẩy.

Thấy bộ dạng hoảng sợ của Trần Ngọc, Hàn Phong đành an ủi:

- Yên tâm đi, tuy rằng U Âm sâm lâm thoát nhìn rất hung hiểm nhưng chỉ cần cẩn thận một chút vẫn có thể tránh được nguy hiểm.

- Thật sao?

Trần Ngọc nghe vậy, hai mắt liền sáng lên. Tuy Hàn Phong bề ngoài thoát nhìn chỉ là một tiểu tử 14 15 tuổi, nhưng Trần Ngọc đối với hần lại có một loại tín nhiệm mù quáng, có lẽ bởi vì trên người Hàn Phong luôn có một sự tự tin và thông dong hiển nhiên, bất tri bất giác đã ảnh hưởng đến nàng.

- U Âm sâm lâm và địa phương khác bất đồng, cửa ra của nó nằm ở sâu bên trong, chỉ cần chúng ta có thể thuận lợi tới đó là có thể tìm được đường ra.

Hàn Phong giải thích.

Kỳ thực, có thể thuận lợi đi vào sâu bên trong hay không Hàn Phong cũng không có gì nắm chắc, dù sao kiếp trước hắn cũng nhờ vào một vị Thiên giai cường giả thần bí dẫn đường mới có thể thuận lợi đi ra ngoài.

Nhưng lúc này hắn cũng chỉ có thể dựa vào chính mình.

Sau đó, Hàn Phong mang theo Trầm Ngọc chậm rãi đi sâu vào bên trong rừng. Trầm Ngọc cái gì cũng không biết nên chỉ có thể khấn trợ theo sau Hàn Phong. Hiển nhiên đối với cái tên U Âm sâm lâm này nàng vẫn rất sợ hãi.

Không thể không nói, nếu không tính đến nguy hiểm ở đây thì U Âm sâm lâm có thể được xem là một nơi thanh u (thanh tĩnh và đẹp đẽ) hiếm có.

Trên đường đi, Hàn Phong và Trầm Ngọc cũng có nói chuyện, từ đó Hàn Phong đối với sự tình của Trầm Ngọc cũng có chút lý giải.

Trầm Ngọc xác thực chỉ là một nô bộc của Lâm gia, từ nhỏ đã bị Lâm gia mua về để trông coi phòng luyện được. Khi Hàn Phong hỏi thăm một chút về phương diện luyện được, không ngờ, Trầm Ngọc đều có thể trả lời, thậm chí nàng có đề xuất một vài ý tưởng mới lạ, ngay cả hắn vốn là một luyện được đại sư cũng kinh ngạc không thôi.

Khi hắn biết được những tri thức này Trầm Ngọc học được từ đâu thì trong lòng càng cảm thán không thôi. Quả nhiên không hổ là thiên tài luyện được, không trải qua hệ thống học tập chính thức, chỉ bằng tự thân tìm tòi nghiên cứu ra phương thuốc đến cả thủ tịch luyện được sư của cung đình cũng nổi lòng tham cướp đoạt.

Hàn Phong tin rằng chỉ cần sau khi rời khỏi đây, để cho Trầm Ngọc đi theo lão Dược Sư một thời gian, chắc chắn trình độ luyện được của nàng sẽ đề cao rất nhanh!

Hàn Phong cảm khái thiên phú luyện được của Trầm Ngọc thì Trầm Ngọc cũng đồng dạng đối với học thức của Hàn Phong cũng khâm phục không thôi. Chỉ mới giao lưu một chút, Trầm Ngọc liền biết tri thức về luyện được của Hàn Phong hơn nàng rất xa, thậm chí một số chỗ nàng không thể lý giải mà hắn chỉ bằng vài câu giải thích đơn giản đã giúp nàng nghĩ thông.

Cứ như vậy, Trầm Ngọc càng khâm phục Hàn Phong hơn.

Hai người vừa đi vừa nói cả nửa ngày trong sâm lâm cũng không gặp phải nguy hiểm gì. Thậm chí một con ma thú cũng không gặp phải, cho nên tâm tình đang khấn trợ của Trầm Ngọc cũng dần bình tĩnh lại, chậm rãi theo sát Hàn Phong và quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Mà Hàn Phong lại không dám thả lỏng cảnh giác, hắn đã một lần suýt mất mạng ở đây nên càng hiểu rõ về sự nguy hiểm của U Âm sâm lâm. Thường thường mặt ngoài bình tĩnh thì nguy cơ ẩn tàng rất lớn. Đây chính là kinh nghiệm kiếp trước hắn đúc kết được.

Quả nhiên, khi bọn họ thâm nhập sâu vào trong, rốt cuộc tại một bụi cỏ cao khoảng nửa thân người đã đụng phải một con Tam Nhân ma lang.

- Ma ... ma thú!

Đột nhiên trong rừng rậm yên ắng vang lên tiếng hét thất thanh.

Hàn Phong cau mày nhìn con ma thú trước mặt, thấp giọng nói:

- Người la lớn như vậy chỉ tổ hấp dẫn tới đây càng nhiều ma thú hơn thôi!

Nghe Hàn Phong nói vậy, Trầm Ngọc vội bịt miệng mình lại, nhưng ánh mắt nàng vẫn rất hoảng sợ và khấn trợ.

Đối với Tam Nhân ma lang này Hàn Phong cũng biết, loại ma thú này kỳ thực không đáng sợ, thực lực của nó chỉ bằng một Nhân giai lục phẩm võ giả của nhân loại. Với thực lực của nó chỉ có thể hoạt động ở vòng

ngoài của sâm lâm. Hàn Phong nhìn chăm chăm con Tam Nhân ma lang này, với thực lực của hắn thì đối phó với một con Tam Nhân ma lang rất dễ dàng.

Nhưng Trần Ngọc thì không bình tĩnh được, dù sao hung danh của U Âm sâm lâm cũng quá lớn.

- Yên tâm đi, chỉ là một con Tam Nhân ma lang thực lực rất yếu, không có uy hiếp gì với chúng ta.

Hàn Phong trấn an Trần Ngọc.

Con Tam Nhân ma lang này vốn đang đi săn mồi, nhưng lại phát hiện hai tên nhân loại xa lạ, với trí tuệ đơn giản của nó thì thực lực của hai tên này rất yếu.

Vì vậy, nó chuẩn bị vùng lợi trảo lên xé nát hai sinh vật trước mắt này.

Mà đúng lúc này, trực giác của ma thú cho nó biết sinh vật trước mặt này cũng không dễ chọc, loại cảm giác này khiến nó rất khó chịu.

Tam Nhân ma lang nhất thời hung tính đại phát, gầm nhẹ một tiếng lao nhanh về phía Hàn Phong.

Thấy Tam Nhân ma lang phóng tới, khoé miệng Hàn Phong khẽ nhếch lên, đồng thời thân hình cũng động, linh tê kiếm trong tay cũng xuất ra hàn quang nhắm ngay cổ Tam Nhân ma lang mà chém.

Không ngờ, Tam Nhân ma lang lại trực tiếp vùng trảo đỡ lấy linh tê kiếm.

Hàn Phong thấy vậy cũng không để ý, lúc kiếm trảo giao phong, cánh tay Hàn Phong đột nhiên phát lực, đầu khí cuộn cuộn quán chú vào linh tê kiếm.

Một đạo kiếm khí mãnh liệt từ thanh kiếm bắn ra đánh văng trảo của Tam Nhân ma lang. Hàn Phong nắm chuẩn thời cơ, thân hình khẽ động, thừa dịp Tam Nhân ma lang đang bị đau, quyền đầu mang theo đầu khí hung hăng nện lên trán nó.

Tam Nhân ma lang không cam lòng rống lên một tiếng rồi thân thể mềm nhũn ngã trên mặt đất mà cái trán của nó lúc này hoàn toàn bị lõm vào.

Hàn Phong giải quyết con Tam Nhân ma lang này rất nhanh gọn để giúp Trần Ngọc yên tâm.

Hai người cũng không dừng lại mà thừa dịp sắc trời còn chưa tối, nhanh chóng tiếp tục đi sâu vào bên trong.

Tam Nhân ma lang xuất hiện thì Hàn Phong biết bọn họ đã dần xâm nhập vào sâu bên trong, kế tiếp mỗi bước đều phải rất cẩn thận, bởi vì không biết lúc nào sẽ có một con ma thú hung hãn nào đó đột nhiên xuất hiện.

Đúng như Hàn Phong sở liệu, sau khi gặp Tam Nhân ma lang, bọn họ lại gặp phải mấy ma thú khác nữa, nhưng những con ma thú này thực lực đều tầm Nhân giai lục phẩm đến bát phẩm nên Hàn Phong rất dễ dàng giải quyết.

Kỳ thực, số ma thú bọn họ gặp có thể nói là rất ít, Hàn Phong nhớ kỹ, kiếp trước khi hắn xông vào U Âm sâm lâm này, chỉ có nửa ngày mà hắn đã đụng phải không dưới hai ba mươi con ma thú.

Mà lần này bọn họ đã ở đi một ngày, Hàn Phong tổng cộng mới giết có sáu con!

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

47. Chương 45: Kim Nhân Linh Quy.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - KG

Đương nhiên trong mắt một người không biết gì như Trần Ngọc thì nàng còn tưởng U Âm sâm lâm cũng không đáng sợ như lời đồn. Nàng đâu biết rằng, Hàn Phong một đường di chuyển cùng phải phải là đi lung

tung, hấn mỗi bước đều căn cứ theo kinh nghiệm kiếp trước, tận lực tránh những địa phương một số ma thú nguy hiểm thường lui tới, chọn ra lộ tuyến an toàn nhất mà đi.

Cũng do hấn đối với U Ám thâm lâm cũng có chút kinh nghiệm cho nên khi bị Dương Lăng truy đuổi mà hấn vô pháp trốn được mới phải quyết định tiến vào đây.

Hàn Phong mang theo Trần Ngọc tiếp tục đi tới, hai người rất nhanh đã tới bên một dòng suối nhỏ, Hàn Phong nhìn sắc trời rồi nói với Trần Ngọc:

- Hôm nay nghỉ ngơi ở đây đi, sáng mai chúng ta lại tiếp tục đi.

Trần Ngọc tự nhiên không có ý kiến. Sau đó, Hàn Phong cẩn thận tra xét xung quanh, xác nhận không có gì nguy hiểm mới chạy đi kiếm củi mang về đốt lên một đồng lửa.

Hàn Phong xử lý sạch sẽ một con tử điện ma thú vừa mới giết rồi gác lên đồng lửa để quay.

Con tử điện ma thú này thực lực cỡ một Nhân giai ngũ phẩm võ giả nhân loại, nhưng tốc độ rất nhanh. Cũng may Hàn Phong đối với loại ma thú này cũng có hiểu biết cho nên không tốn bao nhiêu thời gian đã dễ dàng giết được nó. Hơn nữa còn dùng nó làm bữa cơm tối cho hai người.

Thấy Hàn Phong thành thạo nướng con ma thú này, Trần Ngọc ngẩn ra nhìn một chút rồi ngẩng đầu nhìn sắc trời, sau đó do dự nói với Hàn Phong một tiếng rồi hướng tới chỗ dòng suối mà đi.

Hàn Phong nghe nàng nói cũng không để ý, dù sao hấn cũng đã tra xét phụ cận không có ma thú nào.

Tới bên dòng suối, Trần Ngọc thấy làn nước trong mát thì nhịn không được thò tay xuống khuấy động vài cái.

Từ lúc bị bắt tới bây giờ đã hơn một tháng rồi nàng chưa hề được tắm rửa lần nào cho nên lúc này toàn thân nàng bần không chịu được. Thêm vào bộ y phục rách rưới trên người khiến nàng trông không khác gì một tên khất cái cả.

Lúc trước vì lo chạy trốn chết nên nàng cũng không cảm thấy gì, nhưng sau khi thấy dòng suối này thì cả người nàng liền cảm thấy nhột nhột không chịu được. Vì vậy khi thấy sắc trời vừa tối là nàng vội vàng đi tới đây.

Nhẹ nhàng cởi y phục trên người ra, để qua một bên. Sau đó Trần Ngọc có chút lo lắng quay đầu nhìn lại phía sau rồi mới từ từ chìm thân thể vào trong nước tắm rửa.

Sắc trời dần chuyển tối, thịt tử điện ma thú cũng đã nướng chín. Hàn Phong thầm kì quái sao Trần Ngọc đi lâu như vậy còn chưa trở về? Khu vực xung quanh hấn đã tra xét kĩ càng, rõ ràng không có con ma thú nào, hấn là không có nguy hiểm mới đúng. Vì vậy, vừa rồi hấn mới dám để cho Trần Ngọc đi tắm rửa.

Đúng lúc này, đột nhiên từ chỗ bờ suối truyền tới tiếng hét sợ hãi.

Hàn Phong vừa nghe, giật bản mình, chẳng lẽ có nguy hiểm?

Không kịp suy nghĩ nhiều, Hàn Phong buông xiên thịt trong tay xuống, đề khởi đầu khí nhanh chóng phóng tới bờ suối.

- Xảy ra chuyện gì?

Hàn Phong vừa tới nơi, chưa kịp nhìn kĩ đã vội vàng hô lên.

Nhưng cảnh tượng tiếp đó khiến hấn như bị trúng định thân chú.

Trần Ngọc lúc này vừa mới tắm rửa xong, còn chưa kịp mặc quần áo, thấy Hàn Phong đột nhiên xuất hiện cũng đồng thời sửng sốt.

Hai người vừa đối mắt nhìn nhau ... chỉ một khắc sau, trong rừng lại vang lên một tiếng hét so với lúc trước còn lớn hơn mấy lần.

Nghe thấy tiếng hét, Hàn Phong mới giật mình vội vàng xoay người lại, không dám nhìn nữa.

Nhưng khi hấn xoay người lại thì trong đầu không tự giác lại hiện ra cảnh tượng vừa rồi.

- Người ... người ... người không được quay lại!

Trầm Ngọc vừa vội vừa xấu hổ nói.

Mà lúc này Hàn Phong đâu dám nhiều lời, hắn đưa lưng về phía Trầm Ngọc, trong lòng cảm thấy rất khó xử.

Nguyên lai, vừa rồi hắn lo lắng Trầm Ngọc gặp nguy hiểm nên mới vội vàng chạy tới đây nhưng ai ngờ lại thấy Trầm Ngọc đang không mảnh vải che thân đứng trước mặt hắn ... Tuy rằng lúc này là trời tối nhưng Hàn Phong có Tiên Thiên đầu khí thì ban đêm với ban ngày đâu khác gì nhau ...

Toàn bộ vóc dáng uyển chuyển mềm mại đó đều in sâu vào trong mắt hắn.

Trầm Ngọc sau khi tắm rửa, mái tóc dài tùy ý thả sau vai, cả thân thể lả lướt, chỗ lồi chỗ lõm ... khiến Hàn Phong muốn phun huyết.

Lúc trước, Trầm Ngọc toàn thân dơ dáy nên nhìn không ra, bây giờ nàng đã tắm rửa sạch sẽ, gương mặt rực rỡ hẳn lên, khiến Hàn Phong không ngờ Trầm Ngọc lại là một mỹ nữ!

Trong lúc Hàn Phong đang miên man suy nghĩ thì đằng sau truyền đến tiếng động xột xoạt liên tục. Hắn biết là Trầm Ngọc đang mặc lại quần áo.

Hắn cũng không dám lộn xộn, lẳng lặng đứng im một chỗ. Một lúc lâu sau, từ phía sau mới truyền tới một thanh âm có chút yếu ớt.

- Được ... được rồi ... người ... người có thể quay lại rồi!

Hàn Phong nghe vậy mới chậm rãi xoay người lại, nhưng trên mặt hắn vẫn còn nét xấu hổ, dù sao vừa rồi cũng là hắn không cẩn thận nhìn thấy xuân quang của con gái nhà người ta. May dù kiếp trước đã sống qua 400 năm nhưng đây cũng là lần đầu tiên hắn gặp tình cảnh xấu hổ như thế này!

Thấy vẻ mặt xấu hổ của Hàn Phong, gương mặt của Trầm Ngọc càng nóng bừng hơn. Tuy rằng Hàn Phong tuổi còn nhỏ, so ra còn nhỏ hơn nàng vài tuổi, nhưng Trầm Ngọc vẫn xấu hổ không thôi, chỉ hận không có cái lỗ nào để chui xuống cho rồi.

Hai người nhất thời không nói gì, bầu không khí càng trở nên xấu hổ hơn.

Bất đắc dĩ, Hàn Phong đành mở miệng giải thích trước:

- Ta ... ta ... vừa rồi ta không phải cố ý, chỉ là ta nghe được thanh âm của người, nghĩ người xảy ra chuyện nên mới vội vàng chạy tới, ta ... ta cũng không biết là người đang tắm ở chỗ này.

Trầm Ngọc ở đối diện vừa nghe hắn nói thì đầu càng cúi thấp xuống, thiếu chút nữa là úp vô ngực, ngay cả hai bên tai đều đỏ bừng.

Hàn Phong phát hiện hình như hắn càng giải thích thì càng xấu hổ thêm, nên hắn đành nói lảng sang chuyện khác:

- Vậy ... vừa rồi tại sao người lại hét lên?

Lúc này Trầm Ngọc mới đột nhiên nhớ lại, liền ngẩng đầu lên, dường như đã quên đi việc xấu hổ vừa rồi, vẻ mặt có chút hoảng sợ nhìn Hàn Phong nói:

- Vừa rồi ... vừa rồi, trong lòng suối dường như có cái gì đó cứ nhìn chăm chăm vào ta!

- Trong lòng suối?

Hàn Phong vừa nghe thì không khỏi kinh ngạc. Con suối này vừa rồi hắn cũng có kiểm tra, nhưng không phát hiện có cái gì khả nghi, cơ bản là không có khả năng có ma thú trốn ở chỗ này.

Nghĩ vậy, Hàn Phong liền đi tới bên bờ suối nhìn xuống.

Đúng lúc này, trong dòng nước hiện ra hai đốm sáng rất nhỏ. Hàn Phong cả kinh, vội vàng lui lại, che chắn trước người Trầm Ngọc.

Không biết là vô tình hay hữu ý là tay Hàn Phong lại cầm lấy cánh tay ngọc của Trầm Ngọc, khiến lòng nàng lại run lên, mặt lại một mảng đỏ ửng.

Lúc này Hàn Phong cũng không rảnh để chú ý đến vấn đề này, hai mắt hắn chăm chú nhìn xuống nước.

Hai đốm sáng ngày càng gần, cuối cùng là một bóng đen khổng lồ chậm rãi trôi lên mặt nước, bò lên bờ.

Lúc Hàn Phong thấy hình dạng bóng đen này thì thầm thở phào một hơi.

Nhưng hắn vẫn cẩn thận kéo Trầm Ngọc lui về phía sau.

Lúc này Trầm Ngọc cũng thấy có một bóng đen, nhưng nàng không có Tiên Thiên đấu khí nên không thể nhìn rõ được là vật gì, nên nàng càng khẩn trương nắm lấy góc áo cậu Hàn Phong, cả người nép vào sau lưng hắn.

- Cái gì vậy?

Trầm Ngọc run run giọng hỏi.

- Kim Nhân linh quy, Địa giai ma thú!

Cảm giác thân thể đang nép sau lưng đang không ngừng run rẩy, Hàn Phong trầm giọng nói.

- Địa ... Địa giai!

Trầm Ngọc nghe xong thì càng hoảng sợ. Lúc trước Dương Lăng đuổi theo bọn họ cũng là một Địa giai cao thủ, không ngờ vừa thoát khỏi Dương Lăng lại đụng phải một con ma thú cấp Địa giai ...

Thấy Trầm Ngọc bị dọa sợ, Hàn Phong vừa cảnh giác che trước mặt nàng, vừa thấp giọng nói:

- Tuy con Kim Nhân linh quy này là một Địa giai ma thú nhưng nó lại không có lực công kích gì, tất cả năng lực của nó đều tập trung lên cái mai cứng rắn, cái mai của nó cho dù là một Thiên giai cường giả bình thường cũng không thể dễ dàng đục thủng được. Nhưng do nó không có lực công kích nên mới được xem là Địa giai ma thú.

Nghe Hàn Phong giải thích, Trầm Ngọc lúc này mới bớt sợ, cái đầu nhỏ từ sau lưng Hàn Phong thò ra tò mò đánh giá quái vật trước mặt.

Nhưng hình như con Kim Nhân linh quy này không có hứng thú với hai người bọn họ, sau khi dùng hai con mắt phát ra kim quang của nó nhìn xung quanh một vòng, nó liền chậm rãi đưa cái thân thể nặng nề của mình bò vào bụi cỏ bên cạnh.

Thấy Kim Nhân linh quy rời đi, Trầm Ngọc mới dám từ sau lưng Hàn Phong bước ra, nhẹ vỗ vỗ ngực nói:

- Hừ chết ta mà, vừa rồi ta còn tưởng là một ma thú đáng sợ nào đó chứ!

- Con Kim Nhân linh quy này hẳn là đi theo dòng nước chảy và đến đây, bây giờ nó đã đi rồi, chúng ta cũng trở về thôi!

Hàn Phong nói.

- Ừm!

Trầm Ngọc nhẹ nhàng gạt đầu rồi chậm rãi đi theo sau Hàn Phong, hiển nhiên chuyện xấu hổ lúc nãy nàng cũng không có quên.

Hàn Phong lúc này chỉ có thể làm bộ như không biết gì để tránh cho hai người càng thêm xấu hổ.

Trở lại bên đồng lửa, bởi vì chuyện ngoài ý muốn vừa rồi nên con tử điện ma thú lúc này đã có chút biến thành màu đen. Nhưng Hàn Phong cũng không để ý, chủ yếu có thể no bụng là được.

Cả đêm, Trầm Ngọc thuý chung vẫn cúi gằm mặt xuống, không dám nhìn Hàn Phong. Hàn Phong mấy lần thử cố gắng phá tan bầu không khí nhưng không được.

Bất đắc dĩ, Hàn Phong đành im lặng đi tới bên bên vừa tu luyện vừa cảnh giác động tĩnh xung quanh.

Sáng sớm hôm sau, Hàn Phong mở mắt ra thì thấy Trầm Ngọc đang dựa vào một thân cây, hai tay ôm ngực ngủ say. Lúc này trời đã sáng, Hàn Phong đứng lên, hoạt động cái thân thể đang cứng ngắt một chút.

Trầm Ngọc tựa hồ bị hành động của Hàn Phong làm cho tỉnh giấc, nàng chậm rãi mở hai mắt ra, vừa vặn đón nhận ánh mắt Hàn Phong vừa nhìn tới, nhất thời cảnh tượng tối qua lại hiện lên khiến mặt nàng chớp mắt đã biến thành hai áng mây màu hồng.

Nàng cố gắng trấn định lại tinh thần, nàng biết việc tối qua chỉ là ngoài ý muốn, nếu mà nàng vẫn cứ như vậy thì bầu không khí giữa hai người sẽ ngày càng xấu hổ hơn.

Trầm Ngọc cũng không phải ngốc, nếu không nàng cũng không thể tự mình mày mò mà nghiên cứu ra được phối phương để Thượng Quan Vô Ngã phải nổi lòng tham.

Sau khi nghĩ thông suốt, nàng cố gắng ép bản thân phải tỉnh táo lại rồi gật đầu chào Hàn Phong khiến hắn có chút ngạc nhiên, nhưng rất nhanh hắn cũng gật đầu chào lại. Hai người như hiểu ý không hề đề cập lại chuyện tối qua.

Giống như chưa từng có chuyện gì phát sinh vậy.

Chỉnh trang lại một chút, hai người lại tiếp tục đi sâu vào trong U Âm sâm lâm.

Hàn Phong quan sát một chút thì biết hiện giờ hai người đã tiến vào đoạn giữa của U Âm sâm lâm. Bắt đầu từ chỗ này, sẽ thường xuyên thấy ma thú mạnh mẽ, so với đám ma thú ngày hôm qua mạnh hơn rất nhiều.

Cho nên lúc này Hàn Phong lựa chọn lộ tuyến càng thêm cẩn thận.

Hai người đi một hồi mà Trầm Ngọc cũng không biết hai người đã tiến vào địa phương so với hôm qua còn khủng bố hơn. Một đường đi theo Hàn Phong, nàng luôn tò mò nhìn mọi thứ xung quanh.

Đột nhiên, nàng chú ý tới một gốc thực vật rất hoa lệ, nàng liền tò mò quên luôn lời Hàn Phong dặn là không được chạy loạn ở đây mà trực tiếp hướng chỗ gốc thực vật hoa lệ đó đi tới. Hàn Phong đang đi phía trước cảm thấy có chút không đúng liền quay đầu lại nhìn thì vừa vặn thấy Trầm Ngọc đang tới gần gốc cây hoa lệ kia.

Hắn nhất thời kinh hãi, thân hình như một mũi tên xông tới, đồng thời la lên:

- Không được đụng vào!

Nghe thấy Hàn Phong la lên, Trầm Ngọc có chút ngạc nhiên quay đầu lại nhìn, thì thấy Hàn Phong đang giống như bị điên chạy tới chỗ nàng.

Hàn Phong vừa chạy tới trước mặt Trầm Ngọc thì không nói lời nào ôm nàng vào lòng lặn một vòng rồi khỏi chỗ đó.

Ngay khi hai người vừa rời đi thì trong nháy mắt đó một đạo hắc ảnh như tia chớp vụt qua chỗ Trầm Ngọc vừa đứng.

Không để Trầm Ngọc kịp mở miệng, Hàn Phong đã bật người đẩy đẩy nàng sang một bên.

Đúng lúc này, đạo hắc ảnh kia liền đổi hướng bắn thẳng đến chỗ Hàn Phong.

Hàn Phong hai mắt tập trung, đề khởi đầu khí quán chú vào quyền đầu đâm tới bóng đen.

Hắc ảnh kia tựa hồ không muốn liều mạng với Hàn Phong, đang ở giữa không trung, nó cấp tốc đổi hướng tránh né quyền đầu của Hàn Phong một cách khó tin rồi tiếp tục bắn về phía hắn.

Thấy hắc ảnh linh hoạt như vậy, Hàn Phong cũng không dám khinh thường. Cước bộ khê động, eo xoay nhanh một cái, cả thân hình nhanh chóng tránh xa vài bước, khó khăn lắm mới tránh được công kích của hắc ảnh kia.

Hắc ảnh kia sau khi rơi xuống đất cũng không tiếp tục công kích mà dừng lại cách chỗ Hàn Phong khoảng hai bước.

Lúc này đã có thể nhìn rõ hình dáng của nó, đây là một con thiên thanh mãng xà toàn thân ngăm đen.

Thấy con thiên thanh mãng xà này đột nhiên xuất hiện, Trầm Ngọc đứng một bên thầm giật mình, nhớ lại hành động của Hàn Phong vừa rồi thì liền minh bạch do sự tò mò của nàng đã đưa tới con ma thú này, khiến nàng hổ thẹn không thôi.

Thế nhưng bây giờ nàng cũng không thể giúp được gì, chỉ có thể âm thầm đứng bên cạnh cầu khẩn cho Hàn Phong không có việc gì.

Thiên thanh mãng là một loại ma thú đặc thù trong U Âm sâm lâm. Kiếp trước Hàn Phong đã từng gặp phải một lần, thiên thanh mãng thực lực ước chừng là Nhân giai cửu phẩm. Mà phiền phức nhất là trong cơ thể nó có nọc độc rất mạnh có thể bắn ra từ hàm răng. Một khi bị loại kịch độc này dính vào lập tức sẽ bị xuyên thấu qua da, nọc độc sẽ theo máu đi khắp toàn thân, cuối cùng độc khí công tâm, thống khổ mà chết.

Cho nên khi đối mặt với con thiên thanh mãng này Hàn Phong rất cẩn thận, hắn cũng không muốn phải chết uất ức như vậy.

Gốc thực vật xinh đẹp vừa rồi hấp dẫn Trầm Ngọc, Hàn Phong biết nó là do thiên thanh mãng xà tạo ra, loại thực vật này không có nguy hiểm gì nhưng lại có thể tự thân sản sinh ra một loại như mê dược mê hoặc một số động vật nhỏ yếu tới gần. Mà lúc này thiên thanh mãng trốn trong góc tối thừa dịp mục tiêu tới gần sẽ nhanh chóng giết chết mục tiêu.

Đây là một phương pháp săn mồi của thiên thanh mãng.

Kiếp trước hắn cũng vì đám thực vật xinh đẹp này mà đụng phải thiên thanh mãng.

Lúc đó tuy hắn không bị mê dược mê hoặc nhưng đối với một loại thực vật chưa từng biết tới hắn rất tò mò muốn nghiên cứu nên mới bị thiên thanh mãng công kích. Nhưng khi đó hắn dù sao cũng là một Địa giai cao thủ, mặc dù trên người thiên thanh mãng có kịch độc nhưng hắn chỉ hơi phí sức một chút cũng thuận lợi giải quyết.

Mà đối với các loại ma thú như thiên thanh mãng này hắn cũng từ trong miệng vị Thiên giai cường giả thần bí kia biết được.

Do đã có một lần kinh nghiệm nên lúc này lần thứ hai đối mặt hắn cũng không cảm giác quá mức vướng tay vướng chân.

Hai con mắt tam giác của thiên thanh mãng nhìn chằm chằm Hàn Phong, cái lưỡi trong miệng không ngừng thụt ra thụt vào. Vừa rồi thiếu chút nữa nó đã đắc thủ, không ngờ tên trước mắt này lại phá hư làm mất đi con mồi của nó, cho nên nó mới tức giận đem Hàn Phong trở thành con mồi.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

48. Chương 46: Trúng Độc.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - KG

Con thiên thanh mãng thân thể đột nhiên hơi giãy dụa rồi há cái mồm lộ hai cái răng nanh bén nhọn của nó ra rồi như tia chớp phóng tới Hàn Phong, mục tiêu là cổ hắn.

Hàn Phong thấy con mãng xà động cũng không dám khinh thường, thân thể hơi lui về sau, biến tay thành đao tìm cơ hội chém ngay vị trí thất thốn của nó.

Vị trí thất thốn chính là chỗ yếu hại của loài rắn, một khi đánh trúng thì chúng nó trong nháy mắt sẽ mất đi lực lượng, không còn uy hiếp ai được nữa. Vì vậy, thông thường loài rắn mỗi lần tiến công đều cố ý bảo vệ vị trí thất thốn của nó, không cho địch nhân có cơ hội công kích.

Thiên thanh mẫn thấy Hàn Phong cố ý muốn công kích vào điểm yếu hại của nó nên nó liền trong tích tắc đổi hướng nhắm tới bàn tay của Hàn Phong.

Vừa vặn ngăn được thủ đạo của Hàn Phong.

Do thiên thanh mẫn đổi hướng tấn công nên Hàn Phong đánh trúng cái đuôi của nó, nhưng thiên thanh mẫn cũng không có đình chỉ, nó linh hoạt quán lấy cánh tay của Hàn Phong rồi ngóc cái đầu lên tiếp tục tấp tới Hàn Phong.

Trầm Ngọc cách đó không xa thấy vậy thì không khỏi kinh hãi, hai tay vô thức che mắt lại không dám nhìn, trong lòng thì không ngừng cầu khẩn.

Nhưng Hàn Phong đối với con súc sinh giảo hoạt này đã sớm có phòng bị, hắn dùng sức vùng cánh tay lên, đồng thời vận chuyển đấu khí vào cánh tay, một đạo kinh khí từ cánh tay bộc phát đánh văng con thiên thanh mẫn ra.

Thiên thanh mẫn bất ngờ bị kinh khí tấp kích, nó rít lên một tiếng rồi bất chấp công kích Hàn Phong mà nhanh chóng lui lại phía sau chạy trốn.

Hàn Phong tự nhiên sẽ không để cho nó có cơ hội, thừa dịp trong nháy mắt nó bị đau, thân thể Hàn Phong nhanh chóng lướt tới đồng thời xuất ra linh tế kiếm quán chú đấu khí vào hung hăng chém xuống.

Thiên thanh mẫn thấy Hàn Phong công kích thì nó cảm giác nguy hiểm nên càng cố gắng tránh né.

Thân thể nó khễ vận vẹo rồi hướng về một bên tìm đường trốn đi nhưng Hàn Phong đã sớm tính tới điểm này, một kiếm vừa rồi chỉ là nguy trang mà thôi.

Cánh tay hắn run lên, linh tế kiếm mạnh mẽ đổi hướng trực tiếp đâm tới hướng thiên thanh mẫn muốn trốn đi.

Một kiếm này rất nhanh, thiên thanh mẫn căn bản không kịp né tránh, đã bị một kiếm này đâm trúng ngay vị trí thất thốn của nó.

Thiên thanh mẫn nhất thời phát ra một tiếng rít thảm thiết.

Thân thể của nó trên không trung kịch liệt run rẩy.

Mà lúc này nó chỉ cách Trầm Ngọc có vài bước, hung tính của nó đột nhiên nổi lên, nó dùng lực lượng cuối cùng của mình duỗi thẳng thân thể phun mạnh tất cả độc tố trong người nó về Trầm Ngọc.

Độc tố bắn ra, sức lực của nó cũng đã hoàn toàn tiêu biến, sinh cơ đoạn tuyệt rơi xuống đất.

Mà lúc này Hàn Phong đâu còn tâm tư quan tâm nó có chết hay chưa, hắn không ngờ con súc sinh này ở khoảnh khắc sau cùng lại có thể phun ra độc tố, mà chết tiệt là nó lại phun ngay trước mặt Trầm Ngọc. Hắn kinh hãi muốn nhắc Trầm Ngọc tránh ra ...

Mà Trầm Ngọc lúc này vì thấy Hàn Phong gặp nguy hiểm không dám nhìn mà lấy tay che hai mắt lại nên lúc này nàng làm sao có thể phát hiện được một đoàn dịch thể màu đen đang bắn tới chứ.

Có lẽ Trầm Ngọc vận khí rất tốt hay sao đó, hoặc là do con súc sinh kia lúc cuối cùng sức lực đã không còn bao nhiêu nên đoàn dịch thể kia bay đến cách Trầm Ngọc khoảng nửa bước chân thì chậm rãi dừng lại rồi như không cảm lòng rơi xuống đất.

Hàn Phong thấy một màn này thì liền há miệng thở phào một hơi điều chỉnh lại thân thể đang căng cứng của mình.

Thu linh tế kiếm lại, ho bước nhanh tới bên cạnh Trầm Ngọc hỏi:

- Người không sao chứ?

Nghe thấy thanh âm của Hàn Phong, Trầm Ngọc mới bỏ tay xuống mở to mắt ra nhìn. Thấy Hàn Phong đang đứng trước mặt mình, bộ dáng không có việc gì cả. Nhất thời tâm tình khẩn trương đang treo trong lòng nàng liền biến mất, định mở miệng nói thì nàng đột nhiên cảm thấy toàn thân vô lực, khí huyết trong

cơ thể sôi trào lên, ngực thì đau, sau đó nàng chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng rồi cả người mềm nhũn khuỵu xuống.

Hàn Phong giật mình, vội vàng ôm lấy nàng thì thấy nàng tuy hai mắt vẫn trợn tròn nhưng sắc mặt lại rất xanh và có vẻ rất thống khổ.

Thấy tình trạng của Trầm Ngọc, Hàn Phong đột nhiên nhớ tới cái gì, cẩn thận kiểm tra thì phát hiện trên chân trái của nàng có một vết thương đen kịt. Hắn biết vết thương này là do nọc độc của thiên thanh mãng vừa nãy tạo thành, mà tình trạng của Trầm Ngọc chính là triệu chứng sau khi trúng phải nọc độc này.

Có lẽ vừa rồi, lúc nọc độc rơi xuống đất đã có một giọt bắn lên mắt cá chân của Trầm Ngọc. Hoàn hảo là Trầm Ngọc chỉ bị dính vào một chút, độc tính cũng không phải rất mạnh, trong thời gian ngắn sẽ không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng toàn thân nàng sẽ mất hết sức lực.

Nếu không nhanh chóng trị liệu thì độc tố sẽ lan ra toàn thân, khí độc công tâm, như vậy thì chỉ đành bất lực.

Nghĩ đến đây, Hàn Phong nhẹ nhàng đặt Trầm Ngọc nằm xuống rồi xoay người đi tới chỗ thi thể của thiên thanh mãng. Nọc độc của thiên thanh mãng tuy rằng rất mạnh nhưng chỉ cần chưa chết thì vẫn còn có thể cứu được. Mà thứ có thể chữa được nọc độc này lại chính là hai cái răng nanh của con súc sinh này.

Hai cái răng nanh này chính là bộ phận duy nhất trên người thiên thanh mãng không có độc bởi vì chúng được dùng để tinh lọc nọc độc.

Bây giờ thứ duy nhất có thể cứu Trầm Ngọc chỉ có chúng.

Hàn Phong chặt đứt hai cái răng bằng ngón cái kia đi tới bên người Trầm Ngọc.

Nhưng lúc này sắc mặt của Trầm Ngọc đã có thêm vài phần hắc khí. Hàn Phong biết hắn cần phải hành động nhanh hơn, nếu không sẽ không kịp.

Hắn nhanh chóng xé một góc áo của mình bọc hai cái răng nanh lại cầm trong tay rồi vận đẩu khí quán chú vào cánh tay không ngừng.

Đến khi cảm giác đã không sai biệt lắm, nắm tay hắn chợt phát lực, một tràng âm thanh vỡ nát vang lên, hai cái răng nanh bọc bên trong mảnh áo đã biến thành bột phấn.

Hàn Phong cẩn thận để thân thể Trầm Ngọc dựa vào người hắn, một tay đỡ lấy đầu nàng, một tay cẩn thận bón đám bột phấn kia vào miệng nàng. Nhưng lúc này Trầm Ngọc tuy vẫn còn tỉnh táo nhưng do nọc độc phát tác nên nàng không thể nào mở miệng ra được.

Hàn Phong có chút bất đắc dĩ, nhưng cứu người quan trọng hơn. Thoảng do dự một chút, hắn ngậm đám bột phấn vào miệng rồi cúi đầu truyền qua môi của Trầm Ngọc.

Đôi con ngươi của Trầm Ngọc đột nhiên nở lớn ra nhìn chằm chằm vào Hàn Phong. Nàng rất muốn lên tiếng ngăn cản nhưng ... hữu tâm vô lực.

Một khắc khi đôi môi Hàn Phong chạm vào môi nàng, Trầm Ngọc chỉ cảm thấy cả người mê muội, ánh mắt mang theo vẻ phức tạp nhìn Hàn Phong.

Hàn Phong lúc này cũng không thể quan tâm nhiều như vậy. Sau khi mớm bột phấn cho Trầm Ngọc, hắn liền cẩn thận quan sát biến hoá của Trầm Ngọc. Quả nhiên chỉ sau một lát, hắc khí trên mặt Trầm Ngọc đã chậm rãi phai đi, rồi hoàn toàn tiêu biến.

Ngay cả vết thương ở chân của nàng cũng có thể bằng mắt thường thấy đang chậm rãi khôi phục.

Lúc này Hàn Phong mới có thể hoàn toàn buông lỏng thần kinh đang căng thẳng của mình.

Mà Trầm Ngọc lúc này cũng đã khôi phục được chút khí lực, trong mắt nàng hiện lên vẻ xấu hổ, nhưng lập tức lại thống khổ kêu lên:

- Thật là khó chịu!

Hàn Phong thấy nàng đã có thể nói chuyện thì quan thiết hỏi:

- Cảm giác thế nào?
 - Ta có thể thế nào chứ? Toàn thân không có chút khí lực nào!
- Trầm Ngọc có chút khó chịu nói.
- Người trúng độc!

Hàn Phong đơn giản giải thích lại sự việc vừa rồi một chút.

Trầm Ngọc sau khi nghe xong thì mới biết mình vừa mới dạo một vòng qua quỷ môn quan, tức thì sắc mặt nàng lại trở nên trắng bệch.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

49. Chương 47: Cảnh Tượng Kinh Nhân.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - KG

Nhưng khi nghĩ đến hành động liều lĩnh của mình nên mới trêu chọc phải ma thú đáng sợ như vậy, nàng xấu hổ tự trách:

- Đều tại ta không tốt! Quên lời người dặn nên mới chọc phải con ma thú này, dù ta có chết cũng là do ta gieo gió gặt bão mà!

Thấy Trầm Ngọc ảo não tự trách, Hàn Phong liền nói:

- Không trách người, vì người không có đấu khí nên rất dễ bị thiên thanh thảo hấp dẫn.

Hàn Phong an ủi Trầm Ngọc một hồi, tuy nàng vừa được trị dứt độc trong cơ thể nhưng thân thể bị thương không thể thoát cái là có thể khôi phục lại được.

Vì vậy, Hàn Phong chỉ có thể tìm một chỗ an toàn gần đó tạm thời nghỉ ngơi.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, Trầm Ngọc cũng đã khôi phục được chút khí lực, nhưng sắc mặt vẫn còn rất tái nhợt.

Nhưng trong lúc Hàn Phong không để ý thì ánh mắt của nàng khi nhìn hắc rất phức tạp, mà trong đó chiếm đa phần chính là ngưỡng ngùng.

Hiển nhiên hành động gần như hôn mê vừa nãy của Hàn Phong đã trùng kích rất mạnh vào tâm linh nàng. Trầm Ngọc cũng biết trong tình huống lúc đó nếu Hàn Phong hành động chậm một chút nữa thôi là nàng đã hương tiêu ngọc vẫn!

Tuy trong lòng nàng vẫn luôn cho rằng Hàn Phong chỉ là một tiểu hài tử, mà hắc đúng là vẫn còn là thân thể của một tiểu hài tử, nhưng tối qua vừa bị hắc nhìn toàn thân xuân quang mà hôm nay lại bị hắc “cường hôn” nên trong lòng nàng rất khó xử.

Lúc này, Hàn Phong đang đưa lưng về phía nàng nên cũng không phát hiện được ánh mắt của nàng.

Trước mặt hắc lúc này chính là thi thể của con thiên thanh mãng kia.

Toàn thân thiên thanh mãng đều là kịch độc cho nên không thể nào ăn được. Hàn Phong đang dùng linh tệ kiếm của hắc cẩn thận mổ bụng thiên thanh mãng.

Mục đích của hắc chính là nội đan của thiên thanh mãng. Nội đan của thiên thanh mãng hơi khác với các ma thú khác bởi vì nội đan của nó chính là nơi cất chứa toàn bộ độc tố của nó.

Nội đan của con thiên thanh mãng này chỉ cỡ một phần ba quyền đầu, cả viên nội đan đều là một màu tuyết trắng và cứng rắn không gì sánh được, nếu để dưới ánh nắng thì nó trông giống như một viên trân châu rất mỹ lệ.

Sau khi lấy nội đan ra, Hàn Phong cẩn thận dùng đầu khí tẩy hết chất độc bám trên đó rồi mới cầm vào tay. Nhìn viên nội đan nho nhỏ này, Hàn Phong thầm vui vẻ, đồ chơi này tuy cất chứa kịch độc rất mạnh nhưng ở trong mắt một luyện được đại sư như hắn thì nó lại là một tài liệu luyện được hiếm có.

Nhưng hiện tại không có công cụ và tài liệu phụ trợ tương ứng nên hắn chỉ đành cất kỹ nó trước, sau này ra ngoài sẽ tính tiếp.

Sau đó Hàn Phong lại cẩn thận lấy thi thể và chất độc trong thi thể cẩu thiên thanh mãng rải quanh chỗ hai người nghỉ ngơi để phòng ngừa một ít ma thú quấy nhiễu.

Thiên thanh mãng tuy là một Nhân giai ma thú nhưng dựa vào nọc độc mà ngay cả một ít Địa giai ma thú cũng không dám trêu chọc nó, cho nên dùng chất độc này để làm phòng hộ cũng khá an toàn.

Sau khi làm xong, Hàn Phong lại đốt lên một đồng lửa rồi tới bên cạnh Trầm Ngọc ngồi xuống bắt đầu tu luyện. Mà Trầm Ngọc lúc này do thân thể còn yếu nên đã ngủ thiếp đi.

Hai ngày liên tục chiến đấu với đủ loại ma thú, tuy rằng bọn chúng thực lực không mạnh nhưng Hàn Phong vẫn cảm thấy đầu khí của hắn lại có chút ít dễ thăng.

Tu luyện liên tục đến sáng hôm sau, khi hắn mở mắt ra đã Trầm Ngọc đã tỉnh dậy từ trước.

Thấy nàng hắn liền hỏi:

- Cảm giác thế nào rồi?
- Đã tốt nhiều rồi, chúng ta có phải chuẩn bị lên đường không?

Trầm Ngọc hỏi lại.

Hàn Phong nói:

- Nếu thân thể ngươi đã tốt hơn thì chúng ta liền rời đi. Ở chỗ này một ngày một đêm rất không an toàn!

Trầm Ngọc nghe vậy cũng không có ý kiến gì.

Sau đó hai người lại tiếp tục đi sâu vào bên trong sâm lâm.

Có bài học ngày hôm qua nên Trầm Ngọc cũng học khôn, không dám đi loạn nữa, chăm chú bám sát theo sau Hàn Phong. Nàng chỉ sợ nếu lỡ mình lại chọc phải một ma thú nào nữa, bản thân nàng chết cũng không soa nhưng vạn nhất liên lụy tới Hàn Phong thì cả đời này nàng sẽ rất hối hận.

Hai ngày tiếp theo, vận khí của hai người tựa hồ rất tốt, một đường đi tới cũng không có gặp phiền toái gì lớn, thỉnh thoảng đụng phải vài con ma thú tình cờ đi ngang qua đều bị Hàn Phong dễ dàng giải quyết.

Hàn Phong còn tiện tay lột một tấm da gấu làm thành cái bao để đựng chiến lợi phẩm chính là thi thể của ma thú. Chỉ tiếc là ma thú ở đây toàn thân đều là bảo vật nhưng hắn lại không thể mang theo tất cả, cho nên hắn chỉ đành chọn những thứ có giá trị nhất và dễ dàng mang theo thôi.

Nói đến con đại địa thương hùng bị lột da này thì quả thật nó rất không may. Lúc Hàn Phong gặp nó, thì hắn có chút sợ hãi với thực lực của Địa giai ma thú như nó bởi vì thực lực của hắn hiện tại quá thấp. Tuy rằng hắn tin tưởng có thể đánh bại con đại địa thương hùng này nhưng chắc chắn phải trả giá không nhỏ.

Nhưng không ngờ là con ma thú này lúc đó lại đang bị thương, hơn nữa thương thế cũng rất nghiêm trọng và trông bộ dáng như đang hoảng sợ chạy trốn. Hàn Phong thấy vậy thì thầm đoán nó có lẽ bị một con ma thú khác đã thương.

Do đó hắn tự nhiên không thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy. Con đại địa thương hùng này bị thương nặng nên thực lực so ra còn kém cả con tam nhãn ma lang lúc trước, cho nên Hàn Phong hắn rất nhanh đã giải quyết nó.

Mà Trầm Ngọc từ phía sau thấy trên lưng Hàn Phong có một cái bao to hơn nửa hân thì không khỏi buồn cười. Nhưng Hàn Phong cũng không để ý, với hân mà nói những thứ này đều là bảo bối cả.

Đến ngày thứ ba thì độc tố trên người Trầm Ngọc đã hoàn toàn được thanh trừ sạch sẽ, thân thể cũng triệt để khỏi hân. Mà lúc này hai người cũng đã tiến đến gần vùng trung tâm của U Âm sâm lâm, dọc đường cũng gặp phải không ít ma thú mạnh mẽ.

Cũng may Hàn Phong có kinh nghiệm kiếp trước nên nhiều lần đã tránh được mấy con ma thú cường đại.

Mặc dù vậy nhưng Hàn Phong vẫn không tránh khỏi bị thương.

Lần bị thương ngoài ý muốn là do lúc sáng sớm Trầm Ngọc dừng bước chỗ một con sông, chuẩn bị rửa mặt một chút thì đột nhiên có một con thiết giáp ngạc ngư từ trong lòng sông lao ra.

Cũng may lúc đó Hàn Phong đang ở gần bên cạnh phản ứng kịp, nhưng vì bảo vệ Trầm Ngọc mà hân cũng bị con thiết giáp ngạc ngư này đá thương.

Cũng may con thiết giáp ngạc ngư có thực lực Địa giai này chỉ có thể phát huy thực lực ở trong nước, một khi rời khỏi mặt nước thì thực lực của nó đại giảm. Cộng thêm Hàn Phong cũng không muốn dây dưa chiến đấu với nó mà mang theo Trầm Ngọc nhanh chóng chạy đi mới tránh được nguy hiểm.

Trừ chuyện này ra thì ba ngày vừa qua hai người trên đường đi căn bản là hữu kinh vô hiểm.

- Hàn Phong, chúng ta còn phải đi bao lâu nữa mới có thể rời khỏi đây?

Trầm Ngọc vừa đi vừa lau mồ hôi trên trán hỏi.

Ba ngày liên tục di chuyển khiến cho thân thể mảnh mai của nàng đã có chút ăn không tiêu.

Hàn Phong thấy bộ dáng uể oải của nàng mới chợt nhớ là hân có Tiên Thiên đấu khí nên liên tục di chuyển không có vấn đề gì, nhưng Trầm Ngọc dù sao cũng là một người thường, ba ngày liên tục di chuyển như thế quả thật là làm khó nàng.

Cho nên khi nghe Trầm Ngọc hỏi, hân bất đắc dĩ nói:

- Theo tốc độ trước mắt thì chúng ta cách chỗ cửa ra hân là không quá ba ngày lộ trình. Nhưng trong ba ngày tới này sẽ gặp phải rất nhiều chỗ cực kỳ hung hiểm, nếu như thuận lợi thì ít nhất phải năm ngày nữa chúng ta mới có thể tới chỗ cửa ra.

- Còn những năm ngày?

Trầm Ngọc vừa nghe thì liền cảm thấy có chút nhụt chí.

- Cố gắng lên! Ta tin rằng chúng ta sẽ rất nhanh có thể ra ngoài!

Hàn Phong an ủi.

Mà ngay khi Hàn Phong vừa dứt lời thì ở phía trước đột nhiên truyền tới một mảnh hỗn loạn. Hàn Phong chưa kịp định thần thì đã thấy một con ma thú như một quả núi nhỏ đang rất nhanh chạy tới chỗ bọn họ.

Hàn Phong cả kinh, không kịp nghĩ ngợi gì liền kéo Trầm Ngọc trốn sang một bên.

Đây chính là một đầu Địa giai ma thú Sơn linh cự thú.

Với thực lực của Hàn Phong thì căn bản vô pháp ngăn cản nên chỉ có thể nghĩ cách tránh xa.

Nhưng khiến Hàn Phong cảm thấy kỳ quái là con sơn linh cự thú này dường như cũng không phát hiện hai người họ, nó rất nhanh vượt qua bên cạnh họ, hướng về đoạn đường họ vừa đi qua mà chạy.

- Đây là chuyện gì?

Trầm Ngọc cũng bị con ma thú này làm cho hồ đồ hỏi Hàn Phong.

Hàn Phong cau mày, hân cũng không rõ đây là chuyện gì. Sơn linh cự thú là một loài rất hung tàn mà lại dễ dàng buông tha cho hai người như thế, thực sự là khó tin.

Nhưng không đợi Hàn Phong kịp suy nghĩ cẩn thận.

Từ phía trước lại truyền tới một trận hỗn loạn, sau đó Hàn Phong liền thấy một cảnh tượng kinh người.

Từ sâu bên trong rừng rậm chạy ra không dưới mười đầu ma thú. Có con bay trên trời, có con chạy trên mặt đất. Có mấy loài Hàn Phong từng gặp qua như là hoả vũ diễm sư, phi thiên ma viên, thất thải ma điệp ... đều là những ma thú rất cường đại. Mà có vài con thuộc loại rất hiếm thấy, Hàn Phong nhất thời cũng không thể nhận ra.

Nếu là bình thường thì những con ma thú này vừa gặp là sẽ đánh nhau lập tức, nhưng hiện giờ cả một đám lại đang cùng nhau sánh vai mà chạy. Cảnh tượng này khiến hăng quá chấn động.

Chỉ cần khí tức phát ra trên người chúng cũng đã đủ để vô số ma thú trong U Âm sâm lâm này thần phục rồi.

Hàn Phong cố gắng bình tĩnh, kéo Trầm Ngọc đôi chân có chút mềm nhũn trốn sâu vào trong một bụi cỏ. Hắn tự nhận mình không thể chạy trốn nhanh hơn đám ma thú trước mặt này được.

Nếu bây giờ hần hần không né đi thì chắc chắn sẽ bị đám ma thú này biến thành một đồng thịt băm.

Mà lúc này sắc mặt của Trầm Ngọc so với lúc vừa giải độc của thiên thanh mãng còn trắng hơn. Nàng không dám mở mắt ra, hai tay nắm chặt cánh tay Hàn Phong, trong lòng thập phần hoảng sợ.

Hàn Phong hai mắt cũng ngừng trọng nhìn đám ma thú này. Lòng bàn tay hắn cũng xuất không ít mồ hôi lạnh.

Thời gian tựa hồ như trôi qua rất lâu nhưng trên thực tế chỉ là một cái nháy mắt, đám ma thú đang khủng bố kia đã chạy ngang qua mặt họ. Lúc này một người đã trải qua biết bao nhiêu sóng to gió lớn như Hàn Phong mà trái tim cũng như lạnh đi, toàn thân căng cứng.

Nhưng rất nhanh Hàn Phong đã phát hiện đám ma thú này cũng giống như con sơn linh cự thú lúc trước không hề để ý đến hai người Hàn Phong mà chỉ lo chạy về phía trước. Đảo mắt cái đã rời xa chỗ ẩn thân của hai người.

Đợi cho động tĩnh xung quanh dần lắng lại, Trầm Ngọc mới dám mở mắt ra, rồi sợ hãi vỗ vỗ ngực nói:

- Hù chết ta mà! Đám ma thú vừa rồi làm sao thế, sao cứ giống như đang chạy trốn chết vậy?

Mà lúc này Hàn Phong vẫn đang nhìn về hướng đám ma thú vừa chạy đi, trán nhả lại thành một đường, đám ma thú này hành động quá bất thường, hoàn toàn trái với nhận thức của hắn.

Hàn Phong không ngừng suy đoán.

“Không xong!” Một ý niệm đột nhiên xuất hiện trong đầu hắn.

Đúng lúc này từ cánh rừng cách đó không xa đột nhiên vang lên một tiếng rống giận dữ, lập tức một cổ khí tức cường đại như phò thiên cái địa ập đến.

Hàn Phong nhất thời biến sắc.

Tựa hồ như xác minh cho ý nghĩ của hắn, mặt đất không ngừng rung động, theo sau cổ khí tức khủng bố kia không ngừng tới gần, một con ma thú toàn thân trắng như tuyết chợt xuất hiện trong tầm mắt hai người.

Cửu U Bạch Hổ!

Thiên giai ma thú!

Hơn nữa còn là một tồn tại kinh khủng trong đám Thiên giai ma thú!

Hàn Phong rất rõ ràng, cho dù là lúc hắn toàn thịnh ở kiếp trước cũng không phải đối thủ của con ma thú này.

Khi thấy Cửu U Bạch Hổ xuất hiện, mí mắt Hàn Phong liền giật giật, một cổ hàn khí chạy dọc theo lưng hắn khiến hắn như trúng phải định thân chú vậy.

Mà Trầm Ngọc còn trực tiếp bị khí thế của Cửu U Bạch Hổ ép tới không thể động đậy được chút nào.

Cửu U Bạch Hổ vừa xuất hiện lại gầm lên một tiếng giận dữ, khí thế cường đại của Thiên giai ma thú từ trên người nó tiếp tục bành trướng.

Vừa này Hàn Phong còn kỳ quái vì sao đám đỉnh cấp Địa giai ma thú lại chạy trốn nhanh như thế, nguyên lai là do con Cửu U Bạch Hổ trước mắt này.

Giai bậc thực lực bên trong đám ma thú rất sâu nghiêm.

Đối mặt với con Thiên giai Cửu U Bạch Hổ này mà đám Địa giai ma thú kia còn có thể chạy trốn được thì thực lực cũng xem như không sai. Nếu đổi thành những con ma thú khác thì sớm đã sợ hãi phủ phục trên mặt đất.

Cửu U Bạch Hổ vừa xuất hiện, xung quanh ngay cả một bóng ma thú nhỏ cũng không thấy. Khí tức cường đại của nó tràn ngập cả sơn lâm, khiến cho U Ám sâm lâm vốn đã đầy nguy cơ càng thêm đáng sợ.

Hàn Phong rất khiếp sợ nên căn bản cũng không có thời gian tìm hiểu tại sao con Cửu U Bạch Hổ này lại xuất hiện ở đây.

Trầm Ngọc không có đầu khí đã bị khí thế của Cửu U Bạch Hổ áp chế đến nỗi đứng lên cũng không nổi. Lúc này trong đôi mắt nàng chỉ toàn là sự khủng hoảng, cả người không ngừng run rẩy, hiện giờ chỉ có dựa vào Hàn Phong thì nàng mới cảm giác mình có được một tia an toàn.

Gần như không hề do dự chút nào, khi vừa thấy Cửu U Bạch Hổ, Hàn Phong một tay liền ôm lấy Trầm Ngọc, để khởi đầu khí toàn thân cấp tốc chạy về hướng ngược lại, ngay cả bao bảo vật làm từ lớp da gấu kia hắn cũng quăng sang một bên.

Lúc này điều hắn có thể làm là chạy trốn chết, nếu bị con Cửu U Bạch Hổ này đuổi theo thì căn bản chỉ có một đường chết.

Thấy nhân loại nhỏ bé trước mắt dám chạy trốn, Cửu U Bạch Hổ liền nổi giận gầm lên, một trảo xuất ra.

Một trảo này xuất ra phóng xuất ba đạo kinh khí nhanh chóng phóng tới Hàn Phong.

Hàn Phong đang cấp tốc chạy trốn, đột nhiên cảm thấy đằng sau truyền tới cảm giác nguy hiểm tột độ, hai chân hắn dậm mạnh đẩy nhanh tốc độ thêm.

Đúng khoảng khắc đó ba đạo kinh khí vừa vắn rơi trúng nơi hắn vừa dậm chân sinh ra một tiếng âm vang thật lớn, bụi bặm bốc lên mù mịt.

Nương theo quán tính, Hàn Phong ôm lấy Trầm Ngọc lăn qua một bên rồi nhanh chóng bật dậy, không dám chậm trễ tiếp tục bằng hết sức bình sinh cất bước chạy tiếp.

- Gràoooo...!

Là một Thiên giai ma thú lại để cho một nhân loại nhỏ bé chạy trốn trước mắt, Cửu U Bạch Hổ cảm thấy như uy nghiêm của nó đã bị nhân loại này khiêu khích trắng trợn.

Con mắt nó hiện lên một đạo huyết sắc, cả bộ lông run lên, tứ chi tràn ngập lực lượng cường đại đập mạnh xuống đất khiến cả đại địa như rung chuyển, thân hình nó liền biến thành một đạo bạch quang đuổi theo Hàn Phong.

Hàn Phong không dám quay đầu lại nhìn nhưng bằng vào Tiên Thiên đầu khí hắn đã sớm biết Cửu U Bạch Hổ đuổi sát theo phía sau.

Chỉ trong nháy mắt, Cửu U Bạch Hổ đã tới sau lưng Hàn Phong, trên mặt hổ của nó lộ ra vẻ miệt thị rất nhân tính hoá.

Nó nhẹ nhàng nhảy qua đầu Hàn Phong, ba cái móng vuốt ẩn tàng dưới chân toả ra hàn quang sắc bén, tựa hồ tùy thời liền có thể lấy đi tính mạng của hai người Hàn Phong.

Mà Hàn Phong khi vừa thấy Cửu U Bạch Hổ lướt qua đầu rồi vượn lợi trảo ra với hắn thì liền phát lạnh. Mặc dù hắn biết có chống cự cũng không có tác dụng nhưng hắn vẫn cắn răng rút nhanh linh tê kiếm ra.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

50. Chương 48: Khoảnh Khắc Kinh Hồn.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - KG

Một kiếm rất nhanh chém ra, đồng thời đầu khí trong cơ thể cũng điên cuồng quán chú vào thân kiếm.

Một đạo ngân bạch kiếm khí cao cỡ nửa thân người từ thân kiếm phóng xuất.

Một kích toàn lực của Hàn Phong mạnh mẽ đâm tới một trảo kia của Cửu U Bạch Hổ.

Hàn Phong tin tưởng nếu là một Địa giai cao thủ đối diện với một kích toàn lực này của hắn chắc chắn sẽ không dám ngạnh kháng.

Nhưng lúc này một kích toàn lực của hắn chỉ được đối thủ đối lại bằng một thần sắc khinh thị.

Móng vuốt của nó không hề dừng lại mà tiếp tục vẫn mạnh mẽ vỗ xuống.

Linh tê kiếm và trảo của Cửu U Bạch Hổ chạm mạnh vào nhau.

Không ngờ, kiếm khí to nửa thân người kia giống như một tờ giấy mỏng dễ dàng bị một trảo của Cửu U Bạch Hổ phách tan. Mà linh tê kiếm cũng theo đó rắc một tiếng, biến thành hai đoạn.

Thanh kiếm này chính là lễ vật đầu tiên mà Lâm Nguyệt tặng cho Hàn Phong, mặc dù rất đau xót nhưng hắn biết lúc này không phải lúc để so đo.

Mặc dù kiếm bị đoạn nhưng công kích của Cửu U Bạch Hổ cũng bị thoát ngấn cản một chút nhưng lại nhanh chóng tiếp tục vỗ xuống Hàn Phong.

Hàn Phong lúc này lực cũ vừa đi, lực mới chưa sinh, nhìn thấy móng vuốt đang không ngừng phóng đại trước mắt, con người hắn co lại, hắn mạnh mẽ xoay hông muốn tránh bộ phận yếu hại.

Một trảo của Cửu U Bạch Hổ trực tiếp phách lên lưng hắn.

Hàn Phong và Trầm Ngọc bị một trảo này đánh bay sâu vào trong rừng cây bên cạnh.

Dính một trảo này, Hàn Phong giữa không trung liền thổ một bùm máu tươi, có vài giọt máu còn bắn lên trên gương mặt tái nhợt của Trầm Ngọc.

Cũng may trên người Hàn Phong còn có một bộ băng thiềm nguyền giáp đã giúp hắn đỡ đại bộ phận lực công kích, hơn nữa trong mắt của Cửu U Bạch Hổ, Hàn Phong dù sao cũng chỉ là một nhân loại nhỏ yếu, cho nên một trảo vừa rồi nó cũng không dùng toàn lực.

Nhưng dù chỉ là một trảo tùy ý của nó cũng đã phách tan một kích toàn lực của Hàn Phong, sau đó còn đánh hắn thổ máu bay ra xa.

Thiên giai chi uy, quả nhiên đáng sợ!

Hàn Phong và Trầm Ngọc bị đập mạnh vào một bụi cỏ trong rừng cây.

Lực phản chấn mạnh mẽ khiến máu huyết trong cơ thể Hàn Phong vô pháp khống chế, hắn tiếp tục phun ra một bùm máu nữa.

Dính một kích này của Cửu U Bạch Hổ, Hàn Phong gần như đã mất nửa cái mạng!

Gắng gượng đứng dậy, Hàn Phong nhanh chóng lấy một viên hoàn dương đan và mấy viên thanh linh đan nuốt vào miệng. Mấy viên thanh linh đan có công dụng điều trị thương thế do bị đả thương này là trước lúc xuống núi hắn cố ý luyện chế nhằm vào tình huống bất ngờ. Không ngờ lúc này chúng lại thật sự phải phát huy tác dụng.

Đan được vừa vào miệng, liền hoá thành một cổ thanh lưu theo yết hầu truyền vào trong cơ thể hắn. Một cảm giác thanh lương nhanh chóng lan tràn toàn thân, tạm thời áp chế khí huyết đang sôi trào trong người hắn.

Mà lúc này, Cửu U Bạch Hổ do bị rừng cây chắn tầm nhìn nên không thấy được dáng dấp của hai người Hàn Phong, nhưng bằng vào thực lực cường đại của Thiên giai ma thú, nó biết là Hàn Phong vẫn chưa chết.

Đây tuyệt đối là một đại sỉ nhục đối với nó.

Đường đường là một Thiên giai ma thú như nó dĩ nhiên lại vô pháp một kích sát một nhân loại nhỏ yếu. Nó lập tức rống lên một tiếng rồi phóng nhanh vào rừng cây.

Mà Hàn Phong và Trầm Ngọc khi nghe được tiếng rống của nó thì cả hai liền biến sắc.

Hàn Phong liền bất chấp thương thế của bản thân, chớp lấy tay Trầm Ngọc vội vàng phóng vào sâu trong rừng mà chạy.

Trầm Ngọc lúc này cũng bị cú va chạm với bụi cỏ vừa rồi mà triệt để thanh tỉnh lại. Nhìn thấy bộ dáng trọng thương đến thổ huyết của Hàn Phong, lòng nàng đột nhiên có cảm giác tê dại khó hiểu.

Nghĩ đến bản thân nàng chỉ làm vướng bận hắn, không hề giúp đỡ được gì nhưng hắn thuỷ chung vẫn không bỏ rơi nàng. Mặc dù nàng vẫn rất sợ hại con ma thú phía sau nhưng không hiểu một cổ dũng khí từ đâu trong lòng nàng bốc lên, nàng liền nói:

- Hàn Phong, bỏ ta lại chạy đi. Nếu ngươi còn mang theo ta, thì cả hai chúng ta chỉ có một con đường chết mà thôi.

Tuy âm thanh nàng có chút run rẩy nhưng Hàn Phong vẫn có thể cảm nhận được sự kiên định trong đó.

Nhìn vẻ mặt tái nhợt lại mang theo vẻ quật cường của nàng, lại nghĩ tới thân thể đáng thương của nàng, trong lòng Hàn Phong đột nhiên dâng lên niềm thương tiếc vô hạn.

Hai tay vốn đang ôm Trầm Ngọc, lúc này hắn đột nhiên lại dùng thêm sức ôm thật chặt, ngẩng đầu nhìn về phía trước, hắn kiên định nói:

- Đừng hoảng sợ như thế, chúng ta đều sẽ không có việc gì!

Những lời này của Hàn Phong nói ra tràn ngập lòng tin, nhưng trong lòng hắn biết, hai người họ muốn chạy thoát sự truy sát của Cửu U Bạch Hổ thì cơ hội còn không tới một phần vạn.

Nhưng cho dù chỉ có một tia sinh cơ mong manh hắn cũng sẽ không dễ dàng buông tha.

Nghe Hàn Phong nói rồi cảm thụ lực lượng mạnh mẽ trên hai cánh tay đang ôm mình của hắn, trong lòng Trầm Ngọc đột nhiên lại bình tĩnh, tựa hồ con ma thú rất đáng sợ đang truy đuổi đằng sau đối với nàng không hề quan trọng.

Hàn Phong cũng không có phát hiện được tâm tình biến hoá của nàng. Bây giờ toàn thân tinh lực của hắn đều rất tập trung về con đường chạy trốn phía trước. Khí tức cường đại của Cửu U Bạch Hổ không ngừng tới gần khiến hắn cảm thấy một áp lực rất trầm trọng.

Có lẽ do rừng cây quá rậm rạp nên thân hình khổng lồ của Cửu U Bạch Hổ có chút trở ngại, tạo cho Hàn Phong cơ hội thở dốc một chút.

Nhưng do hắn bị thương quá nặng, mà hắn lại mạnh mẽ áp chế cho nên ảnh hưởng rất nhiều đến tốc độ của hắn.

Mà Cửu U Bạch Hổ đang đuổi theo phía sau do liên tiếp bị rừng cây cản trở nên nó càng lúc càng giận dữ.

Nó gầm lên một tiếng, khí thế một lần nữa tăng lên.

Cây cối hai bên đều bị khí thế cường đại của nó ép thành bụi.

Mất đi trở ngại, thân hình nó nhanh chóng hoá thành một đạo lưu quang phóng về phía Hàn Phong cách đó không xa.

Chỉ sau một khắc, thân thể của nó đã lại xuất hiện trước mặt Hàn Phong, một trảo kèm theo tiếng gầm giận dữ của nó cũng đồng thời phách tới.

Hàn Phong thấy thể liền phát lạnh, hắn chỉ kịp xoay người ôm chặt lấy Trầm Ngọc rồi cả người bị đánh bay đi đụng mạnh vào một cây đại thụ cách đó không xa.

Cây đại thụ này không chịu nổi lực đạo mạnh như thế nên liền rắc rắc gãy đôi.

Thân thể Hàn Phong theo đó cũng rơi xuống một bãi cỏ phía dưới.

Một trảo này của Cửu U Bạch Hổ đã tăng thêm khí lực, mặc dù có băng thiềm nhuyển giáp hộ thể nhưng Hàn Phong vẫn cảm thấy thân thể hắn tựa hồ như sắp tan ra. Lực phủ ngũ tạng dường như bị phách nát khiến hắn đau đớn vô cùng.

Nhưng Trầm Ngọc vẫn luôn được hắn bảo hộ trong lòng thì chỉ bị xây xát do chạm phải mấy cành cây khi rơi xuống thôi, không có gì nguy hiểm.

- Lần này sợ là hết thật rồi!

Sau khi rơi xuống đất, Hàn Phong trầm nghĩ.

- Hàn Phong, người sao rồi?

Trầm Ngọc bắt chập đau đớn của mình, vội vàng bò dậy hỏi.

Hàn Phong cười khổ lắc đầu nói:

- Dấu khí toàn thân đều bị đánh tan, nhất thời không thể động dậy gì được.

Hắn vừa dứt lời thì đã thấy Cửu U Bạch Hổ tới trước mặt hai người.

Một cặp mắt hổ như hai cái chuông đồng lạnh lùng nhìn hai người, trong ánh mắt toát ra vẻ đùa cợt.

Trầm Ngọc thấy Cửu U Bạch Hổ thì liền ngồi dậy dùng thân thể yếu đuối của nàng che chắn cho Hàn Phong, quật cường nhìn chăm chăm vào nó. Sự sợ hãi lúc này đã bị nàng mạnh mẽ đè xuống, trong lòng chỉ còn lại duy nhất một chấp niệm.

Tựa hồ cảm thấy buồn cười với hành động của Trầm Ngọc, Cửu U Bạch Hổ phát ra tiếng phì phì trong mũi, khoé miệng như ẩn như hiện vẻ đùa cợt như cười nhạo Trầm Ngọc không biết tự lượng sức.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

51. Chương 49: Tìm Đường Sống Trong Chỗ Chết!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - KG

Nó bước tới một bước tiếp cận hai người, Hàn Phong lúc này trong lòng rất bất đắc dĩ, không ngờ hắn ngoài ý muốn được trọng sinh nhưng kết quả lại phải chết ở chỗ này, ông trời quả thật là trêu đùa hắn mà.

Nhìn Cửu U Bạch Hổ từng bước tới gần, Hàn Phong không cam lòng nhìn bóng lưng đang run rẩy che chắn trước mặt, hắn cảm thấy cảnh tượng này dường như rất quen thuộc.

Kiếp trước, nếu không vì hắn vô dụng thì phụ thân sẽ không vì bảo vệ hắn mà chết! Nếu không vì hắn vô năng thì đã không để sự phụ phải nhiều lần che chở, đến cuối cùng còn phải trở mặt nhìn nàng chết trước mặt mình mà không thể làm gì.

Cho nên kiếp này hắn đã phát thệ sẽ bảo vệ những người bên cạnh hắn không bị thương tổn!

Nhưng lúc này chính hắn lại đang đang để một nữ tử không có đấu khí dùng thân thể mảnh mai của nàng che chắn cho hắn!

Một cổ phần hận không ngừng dâng lên trong lòng hắn, hận hận bản thân mình, hận hận tại sao hắn lại vô dụng như vậy. Kiếp trước đã khiếp nhược chẳng lẽ kiếp này còn phải cam tâm chịu uất ức cả đời sao!?

“Không! Ta không cam lòng!”

Nội tâm của Hàn Phong không ngừng hò hét.

Nhưng mặc cho hắn phần nộ, nhưng với thân thể gần như hư thoát hiện tại hắn chỉ có thể đưa mắt nhìn Cửu U Bạch Hổ chậm rãi đến gần ...

Hắn không ngừng vùng vẫy, cố gắng đứng dậy, một tia Tiên Thiên đấu khí yếu ớt trong cơ thể của hắn đang không ngừng vận chuyển.

Đối diện, Cửu U Bạch Hổ gầm nhẹ một tiếng, thân thể khổng lồ của nó mang theo cổ khí thể như trẻ che nhảy mạnh tới hai người. Tiếp đó, nó há cái mồm như một cái bồn máu của nó ra, một viên đạn năng lượng từ trong đó nhanh chóng hình thành bắn tới Hàn Phong.

Trầm Ngọc đang che trước mặt Hàn Phong tuy rằng trong lòng đã ôm quyết tâm sẽ chết, nhưng một nữ tử tay không tác sắc như nàng đối mặt với một ma thú hung mãnh như vậy thì . . . mắt thấy viên đạn quang kia bắn tới, nàng vô thức nhắm hai mắt lại, lẳng lặng chờ tử vong tới.

Khoảng khắc tiếp cận với tử vong, tâm tình của nàng chợt bình tĩnh lại, có lẽ chết như vậy cũng tốt, lúc trước có lẽ nàng quá chấp nhất, nếu như nàng cứ an phận làm một nô bộc bình thường thì có lẽ sẽ không có ngày hôm nay, cũng sẽ không liên lụy tới Hàn Phong.

Có lẽ ...

Khi Trầm Ngọc còn đang miên man suy nghĩ thì ...

Đột nhiên!

Nàng cảm thấy có một cánh tay hữu lực mạnh mẽ ôm lấy thắt lưng nàng, rồi nàng cảm thấy thân thể mình như bay lên.

Tiếp đó nàng liền cảm thấy đại địa như rung chuyển, một âm thanh nổ mạnh mãnh liệt truyền tới tai nàng.

Nàng có chút mờ mịt mở mắt ra, lẽ nào không chết?

Nàng đưa mắt nhìn quanh thì kinh ngạc phát hiện không biết từ lúc nào Hàn Phong đã ôm nàng tránh thoát công kích của Cửu U Bạch Hổ, rơi trên mặt đất cách đó không xa.

- Hàn Phong, ngươi không sao chứ?

Trầm Ngọc vịn phần kinh hỉ hỏi.

Mà Hàn Phong đối với câu hỏi của nàng chỉ cười khổ lắc lắc đầu.

Ngay vừa rồi, hắn dựa vào ý niệm cường đại trong lòng, dựa vào một tia Tiên Thiên đấu khí cuối cùng, trước nguy cơ tử vong đã đột phá lên Nhân giai tam phẩm. Khoảnh khắc đó hắn cũng không kịp nói nhiều, chỉ có thể mạnh mẽ ôm lấy Trầm Ngọc nhanh chóng tránh khỏi công kích của Cửu U Bạch Hổ.

Bây giờ nghĩ lại, hắn cũng có chút hiểu rõ nguyên do trong đó.

Lúc trước công kích của Cửu U Bạch Hổ đã gần như đánh nát kinh mạch của hắn. Kinh mạch vốn rất cứng rắn lúc đó rất yếu ớt, cho nên hắn mới có thể đánh bậy đánh mà phá tan bình cảnh Nhân giai tam phẩm.

Theo cảnh giới đề thăng, đấu khí trong cơ thể của hắn cũng ngưng tụ được một tia lực lượng cho nên ngay khoảnh khắc khẩn yếu quan đầu đó hắn mới có thể ôm Trầm Ngọc tránh thoát được một kích.

Mặc dù vậy nhưng trên mặt hắn không có nửa điểm vui vẻ, bởi vì hắn biết, mặc dù đấu khí đề thăng những vẫn vô pháp thoát khỏi tình cảnh hiện tại. Vừa rồi bất quá là hắn dựa vào may mắn mà tránh thoát thôi, Cửu U Bạch Hổ chắc chắn sẽ không dễ dàng buông tha cho hai người họ.

Hiện tại trong cơ thể hắn không còn nửa tia đầu khí, so với Trần Ngọc còn yếu hơn vài phần.

Quả nhiên, Cửu U Bạch Hổ thấy tên nhân loại nhỏ bé kia lại một lần nữa tránh thoát khỏi công kích của nó thì không khỏi phẫn nộ, khí thể trên người nó mạnh mẽ bùng phát, trực tiếp bao phủ cả khu rừng.

Nó đã triệt để phần nộ, uy áp của một Thiên giai ma thú trong nháy mắt đã chấn nát cây cối xung quanh thành bột phấn.

Một ít ma thú đang trốn trong rừng liền run rẩy nằm phủ phục trên mặt đất. Chúng nó không rõ rốt cuộc là tên nào đã chọc giận tồn tại cường đại này!

Thấy Cửu U Bạch Hổ phát nộ, Hàn Phong giữ chặt Trần Ngọc không Nhân giai lùi về phía sau.

Mà đúng lúc này, nương theo sự khí thế của Cửu U Bạch Hổ, cách đó không xa trong rừng cũng đồng thời truyền tới một tiếng rống giận và uy áp không kém Cửu U Bạch Hổ.

Nghe thấy tiếng rống giận này, Hàn Phong liền sửng sốt rồi ngay lúc đó trong đầu hắn đột nhiên xuất hiện một ý niệm đáng sợ.

Là một con Thiên giai ma thú khác không kém Cửu U Bạch Hổ!

Tựa hồ như xác minh suy nghĩ của Hàn Phong, trong rừng cây gần đó truyền tới từng trận rung động.

Trong nháy mắt, một con ma thú so với Cửu U Bạch Hổ còn lớn hơn gấp đôi xuất hiện trong tầm mắt Hàn Phong và Trần Ngọc.

Theo bước chân của ma thú này, mặt đất không ngừng rung chuyển, khí thể trên người nó cũng khiến cây cối xung quanh không ngừng nghiêng trái ngã phải. Mà Cửu U Bạch Hổ lúc này cũng buông tha hai người Hàn Phong, cảnh giác quay đầu lại tập trung nhìn về hướng con ma thú kia đang đi tới.

Đồng tử trong mắt Hàn Phong đột nhiên co rút lại.

Địa Huyệt Nham Long!

Một loại ma thú hình thể công kênh, lực phòng ngự và phá hoại rất mạnh.

- Đây là ma thú gì?

Trần Ngọc thấy Địa Huyệt Nham Long đột nhiên xuất hiện, cảm thụ khí thể trên người nó cũng không kém Cửu U Bạch Hổ, thì vô thức hỏi Hàn Phong.

- Gràooo!

- Gràooo!

Hai con Thiên giai ma thú mạnh mẽ gặp nhau, không hẹn mà cùng phát ra tiếng rống rung chuyển trời đất.

Hàn Phong nhân cơ hội này kéo Trần Ngọc nhanh chóng chạy về phía sau.

Vì sao đột nhiên xuất hiện đầu ma thú này?

Hàn Phong cẩn thận suy nghĩ một chút liền minh bạch. Vừa rồi Cửu U Bạch Hổ không kiêng nể gì phát ra khí thể đã vô ý xúc phạm với đầu Địa Huyệt Nham Long này.

Cũng là một Thiên giai ma thú, Địa Huyệt Nham Long cảm thấy khí thể này có thể uy hiếp đến nó nên nó mới xuất hiện.

Khi đầu ma thú này xuất hiện thì Cửu U Bạch Hổ liền bỏ qua sự chú ý trên người Hàn Phong và Trần Ngọc mà tập trung toàn bộ lên người con Đại Huyệt Nham Long này.

Thấy một màn này, trong đầu Hàn Phong đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ: “Có lẽ lần này được cứu rồi!”

Quả nhiên, khi thấy Địa Huyệt Nham Long xuất hiện, cặp mắt hổ của Cửu U Bạch Hổ nhìn chằm chằm vào vị khách không mời này, trong miệng không ngừng phát ra tiếng gầm nhẹ, lông toàn thân đều dựng ngược lên, khí tức của nó mãnh liệt tập trung lên Địa Huyệt Nham Long.

Mà Địa Huyệt Nham Long bị Cửu U Bạch Hổ dùng khí thể ép tới liền phẫn nộ.

Thân thể khổng lồ của nó khê run lên, cái đầu như quả núi nhỏ của nó ngẩng lên, một cổ khí thể không kém Cửu U Bạch Hổ đồng thời bùng nổ.

Hai con Thiên giai ma thú nhất thời liền giằng co với nhau.

Thấy chúng giằng co với nhau, Hàn Phong thầm mừng, đây chính là cơ hội tốt để chạy trốn. Tuy rằng hắn rất muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này nhưng hắn biết nếu động tác của hắn quá lộ liễu sẽ khiến cho hai con ma thú này cảnh giác, đến lúc đó chúng cùng nhau đối phó hắn thì hỏng bét.

Một con Cửu U Bạch Hổ hắn đã không thể đối phó, còn tăng thêm một con Địa Huyệt Nham Long thì cho dù hắn có chín cái mạng cũng không đủ cho chúng giết.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

52. Chương 50: Lưỡng Cường Tranh Phong

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - KG

Có lẽ ở trong mắt hai con Thiên giai ma thú này Hàn Phong và Trầm Ngọc chẳng qua chỉ là hai sinh vật nhỏ yếu, không đáng để chú ý.

Lúc này, khí thể của hai con ma thú này đã lên đến đỉnh điểm. Hàn Phong biết rất nhanh chúng sẽ đánh nhau.

Tranh đấu của Thiên giai sinh ra năng lượng xa xa không phải hắn hiện tại có thể chịu được. Hiện giờ hắn chỉ muốn nhân cơ hội bọn chúng không chú ý nhanh chóng rời đi.

Đây là biện pháp an toàn nhất lúc này.

Qủy nhiên, Thiên giai ma thú không những thực lực cường đại mà tính tình cũng rất cuồng bạo.

Cửu U Bạch Hổ không kiên nhẫn gầm lên một tiếng, tứ chi dùng sức lao mạnh về phía Địa Huyệt Nham Long.

Hai ma thú cường đại này trong nháy mắt đã đụng vào nhau, kinh khí mạnh mẽ đánh bật mọi thứ xung quanh.

Kinh khí giập thóa, bụi bặm mịt mù!

Hàn Phong chọn đúng lúc này ôm lấy Trầm Ngọc nhanh chóng lui về phía sau. Đến khi hai người thoát khỏi phạm vi uy áp kia mới dừng lại.

Lúc này hai con ma thú đang tranh đấu rất kịch liệt, gào rống liên tục.

Hàn Phong dựa vào Tiên Thiên đấu khí miễn cưỡng có thể thấy hai thân ảnh khổng lồ xa xa không ngừng va chạm. Thỉnh thoảng vài đạo bạch quang xuất hiện, mặt đất rung động liên hồi, cây cối xung quanh cũng liên tiếp biến thành phần mạt.

Thiên giai chi uy quá khủng bố!

Hai mãnh thú chiến đấu khiến mười dặm xung quanh nhanh chóng biến thành đất bằng.

Hàn Phong phải tiếp tục lùi lại phía sau.

Lúc này xung quanh hai con mãnh thú này là một mảng cát bay đá chạy!

Trầm Ngọc cũng bị thực lực của hai con ma thú này dọa cho chết khiếp.

Những dê giai ma thú gần đó con thì chết con thì chạy trốn khiến cho khu rừng vốn tràn ngập nguy cơ, lúc này trở nên thập phần an toàn.

Hai con ma thú càng chiến càng thảm liệt. Phạm vi chiến đấu của chúng đang không ngừng mở rộng khiến Hàn Phong phải liên tục mang theo Trầm Ngọc lui về phía sau.

Nhìn Cửu U Bạch Hổ và Địa Huyệt Nham Long chiến đấu cả nửa ngày, Hàn Phong mới phát hiện thực lực chúng tựa hồ tương đương nên trận chiến đang giằng co bất phân thắng bại.

Nhưng trong cảm ứng của Hàn Phong thì Cửu U Bạch Hổ mang lại cho hắn cảm giác nó so với Địa Huyệt Nham Long mạnh hơn một chút.

Bọn chúng thực lực tương đương thì cuối cùng bên nào giành thắng lợi cũng không tránh khỏi thụ thương không nhẹ. Lúc này Hàn Phong còn chưa rời đi là vì muốn nhìn xem có thể kiếm chút tiện nghi nào không. Phải biết rằng thi thể của ma thú Thiên giai rất hấp dẫn.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là phải bảo đảm an toàn của bản thân.

Nếu hắn phát hiện tình huống không đúng thì sẽ lập tức rời đi, tuyệt không lưu luyến.

Một lúc lâu sau, Cửu U Bạch Hổ và Địa Huyệt Nham Long vẫn chưa phân thắng bại nhưng cả hai đều bị thương.

Một cái sừng trên đầu của Địa Huyệt Nham Long đã gãy, thân thể hùng vĩ của nó cũng rất chật vật, trên người thỉnh thoảng còn toát ra khói xanh.

Mà Cửu U Bạch Hổ cũng bị thương con mắt bên trái, trên người cũng loang lổ vết máu. Vốn toàn thân trắng như tuyết lúc này đã biến thành hồng sắc. Một chân trước của nó da thịt bị tróc ra, huyết nhục mơ hồ, nếu nhìn kỹ thậm chí còn thấy xương trắng bên trong.

Chiến đấu tới lúc này đã triệt để kích phát hung tính của chúng. Những tiếng gào rống không ngừng vang vọng khắp khu rừng.

Tiếp tục đánh một hồi, bọn chúng dường như đã dùng hết toàn lực tự động đứng tách ra.

Xung quanh lại khôi phục sự yên tĩnh, chỉ còn nghe thấy tiếng thở dốc của chúng.

Trầm Ngọc khẩn trương nhìn, với thực lực của nàng thì vô pháp nhìn thấy tràng cảnh tranh đấu phía xa, nhưng mơ hồ nàng cũng có thể thấy được hai đạo thân ảnh không ngừng va chạm vào nhau. Lúc này thấy hai đạo thân ảnh này đình chỉ động tác, nàng vô thức nắm lấy cánh tay Hàn Phong, vội vàng hỏi:

- Bọn chúng sao không đánh nữa? Chẳng lẽ chúng phát hiện ra chúng ta, muốn đuổi theo?

Hàn Phong nhìn hai con ma thú đang đứng phía xa, sắc mặt có chút ngưng trọng nói:

- Chúng ta tạm thời vẫn coi như an toàn, bọn chúng dường như đã phát cuồng, chuẩn bị phát động công kích cực mạnh của bản thân.

Quả nhiên, Hàn Phong vừa dứt lời thì Cửu U Bạch Hổ và Địa Huyệt Nham Long không hẹn mà cùng ngửa đầu rít gào, tiếng rít như xé rách trời xanh vang vọng khắp cả U Âm sâm lâm, khiến cả khu rừng liên hỗn loạn.

Một ít mãnh thú ở sâu trong rừng rậm tựa hồ cũng bị hai tiếng rít gào này cảm nhiễm, bọn chúng cũng đồng thời phát ra tiếng rống đáp lại.

Trong nháy mắt này, cả người Cửu U Bạch Hổ phát ra bạch quang chói mắt, năng lượng cường đại không ngừng tụ tập vào trong miệng nó hình thành một viên quan cầu gần bằng một cái đầu người.

Địa Huyệt Nham Long đối diện cũng không cam lòng yếu thế, thân thể nó cũng đồng dạng nổi lên lục quang tụ tập vào cái sừng còn lại trên đầu nó, một quang cầu lục sắc không kém của Cửu U Bạch Hổ cũng nhanh chóng hình thành.

Hàn Phong biết lúc này hai con ma thú đang muốn liều mạng.

Bọn chúng đồng thời gầm lên một tiếng, hai viên quang cầu một một trắng một xanh hung hăng chạm vào nhau.

Không gian xung quanh lúc này như thiên băng địa liệt, cuồng phong bạo vũ.

Lấy bọn chúng làm trung tâm, kinh khí cường đại không ngừng khuếch tán ra bên ngoài, những nơi nó đi qua mọi thứ đều hoá thành cát bụi.

Cánh rừng vốn rậm rạp lúc này đột nhiên tiêu thất, chỉ còn lại một mảnh đại địa khô vàng nứt nẻ.

Mà Hàn Phong lúc này cũng nhanh chóng mang theo Trần Ngọc di chuyển ra xa, tránh khỏi phạm vi kinh khí lan đến.

Trần Ngọc đưa mắt nhìn quanh, rất khó tin tưởng được là công kích của hai con ma thú kia lại có uy lực khủng khiếp như vậy. Nàng nhớ lại lúc bị Cửu U Bạch Hổ truy đuổi mà vẫn còn toàn mạng đến giờ, quả thực giống như nằm mơ!

Mà Hàn Phong khi thấy một kích có uy lực hủy thiên diệt địa này cũng sợ hãi không thôi: “Không hổ là tồn tại Thiên giai!”

Một lúc lâu sau, sau khi xung quanh khôi phục lại yên tĩnh, cát bụi lắng xuống, Hàn Phong cẩn thận nhìn thì phát hiện cả hai con ma thú đều đang nằm rạp trên mặt đất không nhúc nhích, chẳng biết sống chết ra sao.

Vì cẩn thận nên hắn cũng không vội vàng đi tới.

Đứng tại chỗ chờ một lúc lâu, thẳng đến khi xác định hai con ma thú vẫn không hề nhúc nhích, Hàn Phong mới thở phào một hơi, đồng thời suy đoán: “Chẳng lẽ bọn chúng đều đã đồng quy vu tận?”

Hàn Phong hiếu kỳ lén lút tiếp cận hai con ma thú.

Trần Ngọc thấy Hàn Phong muốn tiến tới thì hoảng sợ nắm chặt cánh tay hắn cố gắng ngăn cản hành vi điên cuồng này.

Nàng vốn cho rằng Hàn Phong còn nhỏ nhưng tính cách trầm ổn, không ngờ lúc này hắn lại giống như một tiểu hài tử, muốn tới gần hai con ma thú kia tìm phiền phức! Thật là tức chết nàng mà!

Hàn Phong bất đắc dĩ đành khuyên bảo nàng ở lại chỗ này, một mình hắn tiến tới.

Nhưng Trần Ngọc nhất quyết không chịu, sau một hồi thuyết phục hắn không được, nàng cắn răng đi theo sau hắn.

Hai người cẩn thận tiến lại gần, lúc này Trần Ngọc khẩn trương muốn chết, nhưng nhìn Hàn Phong phía trước chỉ đành khẽ thở dài.

Không ngừng tới gần, Hàn Phong rõ ràng cảm ứng được Địa Huyết Nham Long khí tức đã hoàn toàn biến mất, nhưng Cửu U Bạch Hổ vẫn còn chút khí tức yếu ớt. Mặc dù nó không chết nhưng với tình trạng của nó lúc này căn bản không tạo thành uy hiếp gì với hắn.

Thấy tình trạng của Cửu U Bạch Hổ, Hàn Phong thầm cảm thán, không hổ là Thiên giai ma thú, bị thương nghiêm trọng như thế mà vẫn còn sống. Nhưng với nhân lực của Hàn Phong thì sinh mệnh lực của nó đang không ngừng trôi đi, chỉ sợ qua một lúc nữa nó cũng sẽ giống Địa Huyết Nham Long, triệt để tử vong.

Tựa hồ cảm ứng được có người tới gần, hai mắt vốn đang đóng chặt của Cửu U Bạch Hổ đột nhiên mở ra. Thấy Hàn Phong đang tiến lại gần, nó liền gầm nhẹ một tiếng nhưng bây giờ nó gần như đã sắp chết căn bản không có sức để đứng lên.

53. Chương 50: Lưỡng Cường Tranh Phong. (hạ)

Tuy vậy nhưng nó vẫn khiến Trần Ngọc kinh sợ không thôi.

Mặc dù biết Cửu U Bạch Hổ đã không còn uy hiếp gì, nhưng bởi vì Thiên giai chi uy của nó lúc trước Hàn Phong cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hắn kéo Trầm Ngọc đi tới một bên lảng lảng đợi Cửu U Bạch Hổ chết!

Thời gian từ từ trôi qua, lúc này sắc trời đã dần tối, Cửu U Bạch Hổ sau một hồi cố gắng giãy dụa nhưng do thương thể quá nặng nên cuối cùng nó phát ra một tiếng gầm nhẹ rồi chết đi.

Lúc này Hàn Phong mới dám thả lỏng cảnh giác một chút.

Những ma thú xung quanh sớm đã bị khí thể của hai con ma thú này dọa sợ, chạy trốn mất dạng trong thời gian ngắn căn bản không dám trở lại. Vì vậy nơi này tạm thời xem như an toàn.

- Chúng nó chết rồi?

Trầm Ngọc có chút không xác định hỏi.

Hàn Phong gật đầu nói:

- Chết rồi!

“Phù!”

Nghe vậy, Trầm Ngọc rút cuộc thở phào một cái, cả người mềm nhũn ngồi xuống đất, những sự việc phát sinh hôm nay quả thực đã hành hạ trái tim yếu ớt của nàng không ít, thiếu chút nữa đã không chịu được mà ngừng đập...

Rút cuộc thoát hiểm nàng đột nhiên cảm thấy toàn thân như thoát lực.

Hàn Phong thấy vậy, suy nghĩ một chút liền quyết định trước tiên đi lấy linh tê kiếm và bao bảo vật của hắn về, dù sao thanh kiếm đó cũng là của Lâm Nguyệt tặng hắn, đối với hắn nó có ý nghĩa rất quan trọng, mà trong cái bao da gấu kia cũng có không ít thứ tốt, nếu bỏ đi thực sự rất đáng tiếc.

Khi biết quyết định của Hàn Phong, Trầm Ngọc không dám một mình ngồi đây với hai con ma thú, mặc dù chúng đã chết, nên đành cố gắng đứng lên đi theo sau Hàn Phong.

Rất nhanh, hai người đã tới chỗ ẩn nấp lúc trước tìm lại được thanh kiếm và bao đồ của Hàn Phong. Tuy rằng thanh kiếm đã gãy nhưng Hàn Phong quyết định sau khi trở về sẽ tái luyện chế nó một lần nữa để khôi phục nguyên dạng.

Mà cái bao da gấu của hắn may mắn là xung quanh không có ma thú nào nên cũng không bị phá hư.

Mang theo hai đoạn kiếm và bao đồ, Hàn Phong và Trầm Ngọc trở lại chỗ hai con ma thú.

Sau đó Hàn Phong bắt đầu chuẩn bị xử lý thi thể của chúng.

Lúc này, tâm tình của hắn cũng thoáng có chút kích động.

Đây chính là thi thể của Thiên giai ma thú đó!

Hàn Phong chăm chú nhìn kỹ hai thi thể này, không ngờ bản thân lại nhân họa đắc phúc, vốn hắn cho rằng phải chết thì kết quả lại không chết mà còn có được hai thi thể Thiên giai ma thú!

Hàn Phong nhanh chóng điều chỉnh tâm tình kích động, sau đó đi tới trước thi thể của Địa Huyệt Nham Long. Nhìn cái thi thể giống như quả núi nhỏ này hắn có chút phát mộng.

Ngay cả kiếp trước lúc đạt tới Thiên giai chi cảnh, hắn cũng chưa bao giờ nghĩ có một ngày sẽ liệt sát một đầu Thiên giai ma thú. Nhưng hiện tại hắn thậm chí có được hai đầu. Phải biết rằng, Thiên giai ma thú sở dĩ mạnh mẽ, ngoại trừ thực lực Thiên giai thì thân thể của chúng cũng cường đại đến biến thái.

Cho nên toàn thân Thiên giai ma thú đều là bảo bối vô giá. Nghe nói dùng một ít bộ vị trên người Thiên giai ma thú để luyện được, hiệu quả có thể đề thăng gấp bội, thậm chí còn có thể trực tiếp đề thăng tu vi lên một cấp! Từ đó có thể thấy được thi thể hai con ma thú này có bao nhiêu dụng hoặc!

Không hề do dự, Hàn Phong bắt đầu phân giải thi thể của Địa Huyệt Nham Long, mỗi lần phân giải trong lòng hắn càng thêm kinh hãi.

Kỳ thực đối với những thứ trên người Địa Huyệt Nham Long hắn cũng không rõ ràng lắm, nhưng dù sao nó cũng là Thiên giai ma thú, những thứ này chắc chắn không tầm thường.

Vừa nghĩ Hàn Phong vừa lấy một đoạn xương cùng chỗ cái đuôi của Địa Huyệt Nham Long.

Trong trí nhớ của hắn, hắn chưa từng thấy qua vật này nhưng hắn đã từng nghe nói qua. Khi luyện khí chỉ cần lấy ra một mảnh xương nhỏ của Thiên giai ma thú nghiền thành bột là có thể đề cao phẩm chất của binh khí rất lớn. Nếu như làm thành phòng cụ thì lực phòng ngực càng mạnh, ngay cả Thiên giai cường giả cũng không dễ dàng phá hư.

Mà lúc này trên tay hắn không chỉ là một chút, nếu như không phải điều kiện không cho phép, hắn thậm chí muốn đem toàn bộ thi thể này đi.

Mặc dù biết là lãng phí nhưng Hàn Phong cũng đành buông tha những bảo bối mê người này.

Sau đó hắn lại tiếp tục thủ lấy sừng và răng của Địa Huyệt Nham Long, những thứ này về sau có thể dùng để luyện được.

Sau khi cẩn thận cất chúng vào bao đồ, Hàn Phong tiếp tục đi tới chỗ thi thể của Cửu U Bạch Hổ.

Dựa theo thực lực thì có thể nói những thứ trên người Cửu U Bạch Hổ so với Địa Huyệt Nham Long còn trân quý hơn.

Tuy hắn tốn rất nhiều khí lực để xử lý thi thể của Địa Huyệt Nham Long, thêm vào nội thương chưa lành cho nên lúc này hắn thở rất khó khăn, nhưng vẫn không cưỡng lại được sự dụ hoặc của thi thể Thiên giai ma thú.

Đi tới trước thi thể của Cửu U Bạch Hổ, Hàn Phong chuẩn bị động thủ thì đột nhiên phát hiện động tĩnh bên cạnh thi thể của nó.

Hàn Phong cả kinh: “Lẽ nào con Cửu U Bạch Hổ này còn chưa chết?”

Toàn thân hắn căng thẳng, chậm rãi nhìn về chỗ phát ra động tĩnh.

Tuy sắc trời có chút hôn ám nhưng hắn vẫn có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Nguyên lại không biết từ lúc nào có một con ma thú toàn thân màu trắng chỉ to hơn bàn tay hắn một chút đang dựa vào thi thể lạnh băng của Cửu U Bạch Hổ không ngừng run run, thỉnh thoảng còn truyền tới tiếng nức nở ...

Dường như cảm nhận được luồng ánh mắt, con ma thú nhỏ màu trắng tuyết xoay đầu, quang sang Hàn Phong nhếch miệng nức nở vài tiếng.

Cái này thì Hàn Phong nhìn thấy rõ, rõ ràng chỉ là một con ma thú con mới sinh chưa lâu, hơn nữa nhìn bộ dạng toàn thân trắng tuyết, khỏe mạnh khá khinh, hoàn toàn không giống với con Cửu U Bạch Hổ bên cạnh.

Chẳng lẽ...

Hàn Phong thoáng giật mình, lập tức liên tưởng đến nghi hoặc trước đây và nhanh chóng hiểu ra nguyên do bên trong.

Con vật nhỏ này xem ra đúng là một chú Cửu U Bạch Hổ nhỏ. Trước đây còn nghi hoặc tại sao Cửu U Bạch Hổ rõ ràng khiến người ta cảm thấy có phần mạnh hơn Địa Huyệt Nham Long vậy mà cuối cùng lại chỉ cảm hòa.

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ là vì lúc đó mới sinh xong, nguyên khí đại thương khiến cho thực lực giảm sút.

Nghĩ lại trước đây Cửu U Bạch Hổ điên cuồng lao ra khỏi rừng, có lẽ là vì bị một con ma thú nào đó chọc giận, bị hiểu nhầm là muốn làm hại đến con nó nên thú tính mới đại phát nào ngờ hai người Hàn Phong lại xui xẻo đụng phải.

Trong lúc Hàn Phong đang bận suy nghĩ thì con Cửu U Bạch Hổ con lại tiến về phía hắn không chút sợ hãi.

Nhìn con thú nhỏ nghi hoặc, thường ma thú vừa mới được sinh ra sẽ không sở hữu luôn sức mạnh nên Hàn Phong cũng không cảnh giác. Ai ngờ con thú nhỏ bước đến dưới chân Hàn Phong, đầu tiên dùng mũi ngửi

ngủ, sau đó rên rỉ khe khẽ một tiếng, cái đầu nhỏ không ngừng cọ cọ vào chân Hàn Phong, động tác vô cùng thân thiết.

Việc này thực sự khiến Hàn Phong vô cùng kinh ngạc, vừa hay Trần Ngọc bên kia thấy Hàn Phong mãi không có động tĩnh, tưởng xảy ra chuyện gì, trực tiếp chạy đến.

Đang định lên tiếng hỏi thì cô bất ngờ phát hiện ra con vật nhỏ dưới chân Hàn Phong.

Hai mắt nhất thời sáng rực, con vật nhỏ vừa mới được sinh ra, toàn thân trắng tuyết, đi lại còn xiêu vẹo, đôi mắt sâu híp lại, trông dễ thương vô cùng.

Trần Ngọc kêu lên một tiếng kinh ngạc, sau đó cúi xuống ôm con thú nhỏ vào lòng đồng thời quay sang hỏi:

- Hàn Phong, con vật dễ thương này từ đâu đến vậy?

Nghe vậy, Hàn Phong liền nói lại một lượt những suy đoán của mình.

Sau khi nghe xong, Trần Ngọc nhìn con thú nhỏ trong tay, dường như nghĩ đến thân thể bi thảm của mình, đôi mắt cô không khỏi tràn ngập sự thương hại.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

54. Chương 51: Tiểu Bạch Hổ Đáng Yêu.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - KG

Ôm con thú nhỏ vào lòng, Trần Ngọc nói với Hàn Phong:

- Hàn Phong, chỉ bằng chúng ta mang nó về, để nó ở đây một mình ngộ nhỡ gặp phải ma thú khác thì nguy hiểm lắm.

Nguy hiểm?

Con vật này là Cửu U Bạch Hổ, mặc dù mới sinh ra chưa có sức mạnh, nhưng trên người lại có một loại khí tức cường đại đủ để những ma thú khác nghĩ thấy đều phải bỏ chạy.

Nó mà gặp nguy hiểm thì đúng là trò đùa!

Nhưng nhìn con thú nhỏ đang ngoan ngoãn nằm trong lòng Trần Ngọc với khuôn mặt đầy hưởng thụ, những suy nghĩ cứ thế bay vèo vèo trong đầu Hàn Phong, có vẻ mang nó về cũng không tệ, như vậy có thể tránh được sự quấy nhiễu của những con ma thú cấp thấp khác.

Bởi vậy, Hàn Phong liền đồng ý với phương án mà Trần Ngọc đưa ra.

Thấy Hàn Phong bằng lòng, Trần Ngọc vui vẻ đùa giỡn với con thú nhỏ trong lòng, sau đó lại quay sang đặt tên cho nó, gọi nó là Tiểu Bạch.

Những chuyện này Hàn Phong chẳng quan tâm.

Nhưng Hàn Phong có thể cảm nhận được Tiểu Bạch mặc dù rất thân thiết với Trần Ngọc nhưng ánh mắt nó nhìn hắn còn thân thiết hơn.

Hàn Phong nghĩ, có lẽ trừ con Cửu U Bạch Hổ đã chết ra, Hàn Phong là sinh vật sống đầu tiên nó nhìn thấy nên tự nhiên coi hắn như người thân thiết nhất của mình.

Vì đã nhận giữ Tiểu Bạch nên dưới yêu cầu của Trần Ngọc, Hàn Phong đành phải từ bỏ việc xử lý thi thể của Cửu U Bạch Hổ. Mặc dù trong lòng Hàn Phong vô cùng nuối tiếc nhưng chỉ còn biết đào một cái hố thật lớn bên cạnh để chôn nó. Ấu cũng là để sau này dễ ăn nói với Tiểu Bạch.

Nhìn Hàn Phong chôn thi thể Cửu U Bạch Hổ, Tiểu Bạch đang nằm trong lòng Trầm Ngọc bất ngờ nhảy xuống, chạy đến bên cạnh, nhìn thi thể Cửu U Bạch Hổ u u mấy tiếng, âm thanh không lớn nhưng đầy bi thương.

Sau đó, Tiểu Bạch lại quay sang Hàn Phong kêu mấy tiếng khe khẽ, thân thiết chạy tới bên hắn như muốn thể hiện thái độ cảm tạ với Hàn Phong.

Nhìn thấy mặt nhân tính hóa của Tiểu Bạch, Hàn Phong cũng thấy vui. Hắn đương nhiên biết phàm là thiên giai ma thú đều là sinh vật thông linh nên hành động này của Tiểu Bạch cũng không có gì bất ngờ.

Cúi xuống ôm Tiểu Bạch vào lòng, Hàn Phong quay lại chỗ Trầm Ngọc.

Tiểu Bạch thấy vậy giãy dụa, chạy khỏi “nanh vuốt” của Hàn Phong, quay lại bên cạnh Trầm Ngọc, cùng Trầm Ngọc chơi đùa vui vẻ.

Thấy vậy, Hàn Phong cũng không quan tâm, lấy mấy miếng thịt vừa cắt trên người con Địa Huyệt Nham Long, chất lên đồng củi. Một lúc sau đã thấy mùi thịt nướng bốc lên ngào ngạt.

Đây là thịt thiên giai ma thú, bình thường gặp được đã khó, nói gì đến chuyện được ăn.

Nghĩ đến đây, Hàn Phong không khỏi liếm mép, nghe nói thịt thiên giai ma thú đại bổ! Hôm nay phải thử xem thế nào!

Bên kia, Tiểu Bạch đang chơi đùa cùng Trầm Ngọc, ngửi thấy mùi thịt thơm cũng bỏ rơi nàng luôn, lon ton chạy đến. Nhìn bộ dạng xiêu xiêu vẹo vẹo của nó, Trầm Ngọc không khỏi bật cười.

Nhưng Tiểu Bạch chẳng thèm quan tâm, nó chạy đến bên Hàn Phong ra sức liếm tay hắn, bộ dạng vô cùng nịnh bợ.

Hàn Phong thấy thế cũng phải bật cười, vỗ vỗ đầu Tiểu Bạch, nói:

- Không phải vội, không thiếu phần ngươi đâu.

Tiểu Bạch như hiểu những gì Hàn Phong nói, không ồn ào nữa mà ngoan ngoãn ngồi bên cạnh, mắt dán chặt vào miếng thịt trong tay Hàn Phong.

Lại một lúc sau, Hàn Phong cảm thấy thịt đã chín liền đưa một miếng cho Trầm Ngọc sau đó ném một miếng cho Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch thấy vậy liền mở rộng móng vuốt, ngoạm ngay lấy miếng thịt với tư thế “hổ đói vồ mồi”, cũng chẳng quan tâm xem nó có nóng hay không, xé luôn một miếng.

Hàn Phong cũng không quan tâm, lấy một miếng cho mình, nhâm nhi thưởng thức.

Quả nhiên là thịt thiên giai ma thú, hương vị này đúng là mỹ vị. Hơn nữa Hàn Phong cảm thấy sau khi ăn xong, như đang có một luồng khí lưu ấm nóng chạy khắp cơ thể, Hàn Phong cảm thấy cơ bắp trên người như tăng lên rất nhiều, có điều lúc này vết thương của hắn vẫn chưa lành nên không thể xác nhận được.

Nhanh chóng giải quyết miếng thịt trong tay, Hàn Phong ợ lên một tiếng thỏa mãn, cẩn thận kiểm tra khắp người phát hiện đúng là cơ thể có chút biến hóa. Mặt không khỏi lộ vẻ vui mừng, xem ra có thịt Địa Huyệt Nham Long, vết thương của hắn sẽ hồi phục nhanh chóng.

Trầm Ngọc không ăn được nhiều, cộng thêm miếng thịt nướng có công dụng đại bổ nên mới ăn vài miếng cô đã phải từ bỏ. Cả hai quay sang nhìn Tiểu Bạch, phát hiện miếng thịt lớn gần bằng người nó đã bị Tiểu Bạch giải quyết hết sức sạch sẽ.

Hơn nữa, Tiểu Bạch lúc này còn đang nhìn chăm chăm vào miếng thịt còn thừa trên tay Trầm Ngọc, Trầm Ngọc thấy vậy thử đưa miếng thịt cho Tiểu Bạch, Tiểu Bạch vui mừng kêu lên một tiếng khe khẽ, há rộng miệng ngoạm lấy miếng thịt và lại tiếp tục quá trình “đấu tranh gian khổ”.

Một lúc sau, nửa miếng thịt còn lại cũng bị Tiểu Bạch xử lý sạch sẽ.

Trước ánh mắt ngạc nhiên của Trầm Ngọc, Tiểu Bạch ợ một tiếng no nê, vác cái bụng căng tròn lắc lư từng bước đi về phía Trầm Ngọc, vừa mới nhắm mắt đã thấy lặn ra ngủ.

- Tên nhóc này cũng háu ăn!

Hàn Phong cười nói.

- Nó ăn như vậy liệu có vấn đề gì không?

Trầm Ngọc lo lắng hỏi.

Hàn Phong lắc đầu, nói:

- Yên tâm đi, Tiểu Bạch là thiên giai ma thú, chút thịt này vào bụng lát nữa sẽ chuyển hoá thành năng lượng, không có vấn đề gì đâu.

Trầm Ngọc nghe vậy mới yên tâm, bất cứ Hàn Phong nói điều gì cô cũng đều tin hết. Mặc dù Hàn Phong còn thấp hơn cô một chút, nhưng mỗi lần gặp phải vấn đề hần luôn là người nói ra một loạt đạo lý, giống như một vị lão giả với rất nhiều năm kinh nghiệm vậy.

Nên Trầm Ngọc luôn sản sinh một loạt ảo giác, coi Hàn Phong chỉ có cái vẻ non nớt bên ngoài, còn thực chất bên trong là một linh hồn vô cùng từng trải.

Nếu như Hàn Phong biết Trầm Ngọc có loại ảo giác này thì chắc hẳn sẽ ngượng đến toát mồ hôi mất.

Ăn xong, Hàn Phong cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, dù sao vết thương trên người hần vẫn chưa lành, lấy ra một viên thanh linh đan, Hàn Phong nuốt luôn vào bụng.

Dần dần thêm vào câu, Hàn Phong bắt đầu mấy động tác hồi phục thân thể.

Trầm Ngọc thì càng khỏi nói, cô vốn dĩ chẳng có tí dấu khí nào, cả quãng đường đến đây, trải qua bao nhiêu sợ hãi, cô sớm đã tiêu hao hết toàn bộ sức lực trong người, lúc này vì quá căng thẳng nên cô chưa cảm thấy gì.

Bây giờ, thoát khỏi nguy hiểm, lại vừa ăn xong, một cảm giác mệt mỏi mạnh mẽ ập đến, nhanh chóng đưa cô vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, bầu trời dần dần chuyển sáng.

Lúc này, Hàn Phong vẫn đang ngồi cố gắng hồi phục vết thương, được sự trợ giúp của miếng thịt và thanh linh đan cộng thêm một đêm hồi phục, Hàn Phong vui mừng phát hiện vết thương của mình hồi phục còn tốt hơn trước, với tốc độ này chắc chỉ cần vài ngày nữa là sẽ hồi phục hoàn toàn.

Cách đó không xa, Trầm Ngọc và Tiểu Bạch, một người một thú vẫn đang cuộn chặt lấy nhau say ngủ, Hàn Phong không định quấy rầy họ.

Tiếp tục dày vò thi thể con Địa Huyệt Nham Long xem còn bảo bối gì hữu dụng nữa không.

Trong lúc Hàn Phong đang bận rộn thì Trầm Ngọc cũng tỉnh dậy, được nghỉ ngơi một đêm tinh thần của cô được khôi phục không ít. Hàn Phong quay đầu, thấy cô đang vui vẻ đùa giỡn với Tiểu Bạch trong lòng.

Hàn Phong rút thêm mấy miếng vẩy từ thi thể con Địa Huyệt Nham Long rồi quay lại, bất ngờ phát hiện thể hình của Tiểu Bạch đã lớn hơn hôm qua một chút. Hôm qua mới chỉ lớn bằng lòng bàn tay hần, hôm nay đã nằm đầy trong hai lòng bàn tay.

Có lẽ đây là ảnh hưởng của miếng thịt Địa Huyệt Nham Long hôm qua.

Bận rộn cả buổi sáng, Hàn Phong quay lại chỗ Trầm Ngọc. Lúc này vết thương trên người hần vẫn chưa lành hẳn, để ổn thỏa tốt nhất tiếp tục ở lại đây thêm một đêm nữa. Theo tình hình hồi phục đêm qua thì chỉ cần một ngày nữa, có thể hồi phục được bảy tám mươi phần trăm.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

55. Chương 52: Cuộc Gặp Gỡ Trong Rừng.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - KG

Thấy Hàn Phong tu luyện, Trầm Ngọc cũng ngoan ngoãn không làm phiền hắn, ngồi bên cạnh chơi cùng Tiểu Bạch.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Trầm Ngọc cả ngày nhàn rỗi sớm đã có chút mệt mỏi, ngồi một chỗ ôm lấy Tiểu Bạch, một người một thú bốn con mắt mở tròn xoe, chăm chú nhìn Hàn Phong tu luyện.

Cho đến khi Hàn Phong tu luyện xong, mở mắt, Trầm Ngọc mới nhìn hắn mỉm cười. Tiểu Bạch đang ngồi trong lòng cũng vội vã học theo, nhìn Hàn Phong “cười rạng rỡ”.

Hàn Phong cũng cười, nhất thời không biết nên khóc hay nên cười.

Lúc này trời cũng không còn sớm, Hàn Phong không ngờ mình đã đả tọa cả một ngày.

Thấy Trầm Ngọc háo hức nhìn mình, Hàn Phong nhất thời nhớ ra họ đã một ngày chưa ăn gì. Hàn Phong có đầu khí chống đỡ nên không cảm thấy đói chứ Trầm Ngọc chỉ là một người bình thường không có chút đầu khí nào.

Nghĩ đến đây, Hàn Phong đành phải nở một nụ cười áy náy với đối phương, đốt lửa trại nướng mấy miếng thịt đã cắt sẵn từ hôm qua.

Tiểu Bạch thấy Hàn Phong lại nướng thịt, liền ra khỏi lòng Trầm Ngọc, hí hửng chạy đến bên Hàn Phong, bộ dạng vô cùng ngoan ngoãn.

Hàn Phong cũng chẳng biết làm gì với một Tiểu Bạch nghịch ngợm nên lơ nó đi, chuyên tâm nướng thịt.

Đúng lúc này, những tiếng bước chân rất nhỏ truyền đến, may mà Hàn Phong có ưu thế tiên thiên đầu khí nên thính lực vô cùng mẫn cảm. Chỉ có điều hắn đang cảm thấy ngạc nhiên tiếng bước chân này hình như là của con người, hơn nữa có phần lộn xộn, có lẽ không chỉ một người, nhưng sao lại có con người xuất hiện trong một U Âm sâm lâm thế này?

Bởi vì hai ngày trước mới có hai con đại thiên giai ma thú chiến đấu khiến cho ma thú cấp thấp xung quanh đều đã bỏ chạy hết nên Hàn Phong cũng không quá cảnh giác với môi trường xung quanh. Bây giờ có muốn nấp thì cũng không nấp kịp, Hàn Phong chỉ còn biết tới gần bên Trầm Ngọc cẩn thận cảnh giới.

Lúc này, cách chỗ họ không xa đang có mấy bóng người chậm rãi tản bộ.

- Tát Khắc, người xác định là chỗ này chứ? Chúng ta đã lạc đường mấy ngày nay rồi.

- Vâng, thiếu gia! Có vẻ không sai, thuộc hạ nhìn thấy bên kia có ánh lửa!

- Thật kì lạ, ở cái nơi đáng chết này trừ chúng ta ra còn có ai mò đến nữa.

Lúc này, khoảng cách giữa họ và bọn Hàn Phong cũng không còn xa nữa, lúc họ phát hiện ra hai người Hàn Phong thì Hàn Phong cũng phát hiện ra họ.

Đầu khí mới hồi phục không nhiều trong cơ thể hắn lúc này đang không ngừng vận chuyển, phòng bị nguy hiểm phát sinh bất cứ lúc nào.

Đám người kia có vẻ cũng ngạc nhiên khi gặp phải con người ở đây, ánh mắt đồng thời cũng lộ ra một tia cảnh giác, một người trong số đó tay cầm đại kiếm, thân khoác áo da, vận dụng khí thể toàn thân chặn đứng trước mặt những người còn lại.

Kì thực, nhóm mới đến tổng cộng cũng chỉ có bốn người. Hàn Phong cảnh giác nhìn bốn người họ. Ba nam một nữ, một người trong số đó nhìn có vẻ tuổi cao sức yếu.

Nhưng có thể nhìn ra cả ba người họ đều đang quây một thanh niên tuổi mới chỉ ngoài hai mươi vào giữa, ngoài người đàn ông trung niên tay cầm đại kiếm ra, hai người kia có vẻ giống như người hầu của người thanh niên hơn.

Nhưng cả bốn người họ đều có một đặc điểm chung, đó là hình dạng và cách ăn mặc đều hết sức kì dị.

Hàn Phong biết, bộ dạng của họ rất giống với thiên tài luyện khí Gia Nhĩ ở Huyền Thiên Tông, có lẽ họ đến từ U Âm sâm lâm đối diện.

Nhìn sơ qua, cả bốn người đều có vẻ mệt mỏi, dáng dấp chẳng khác gì những kẻ đang chạy nạn.

Nghĩ đến đây, chút cảnh giác trong lòng Hàn Phong thoáng giảm bớt, xem ra chỉ là vừa hay đụng phải. Nhưng, Hàn Phong vẫn cẩn thận hỏi:

- Các người là ai?

Ai ngờ, Hàn Phong vừa lên tiếng, cả bốn người liền giật nảy mình. Trần Ngọc sớm đã chạy tới bên cạnh Hàn Phong, đang vô cùng hiếu kì trước sự xuất hiện bất ngờ của bốn con người có tướng mạo kì cục. Đột nhiên nghe Hàn Phong thốt ra một câu mà cô hoàn toàn không hiểu, cũng hoảng hốt giật mình.

Đôi mắt tuyệt đẹp nhìn Hàn Phong đầy vẻ ngạc nhiên:

- Hàn Phong, người vừa nói gì vậy?

Hàn Phong thì trầm giải thích:

- Là ngôn ngữ thông dụng bên kia U Âm sâm lâm.

- Sao người lại biết những thứ này?

Trần Ngọc càng ngạc nhiên hơn.

- Biết một chút thôi!

Hàn Phong thần nhiên nói.

Câu trả lời của Hàn Phong càng khiến Trần Ngọc thêm ngạc nhiên, bụng thầm nghĩ: gần như chẳng có gì làm khó được hắn.

Bốn người đối diện đang ngạc nhiên sao Hàn Phong lại hiểu ngôn ngữ của họ, trầm giọng thương thảo.

Lúc này, người thanh niên trông có vẻ khí chất phi phàm tiến lên trước một bước, trong lòng mặc dù đang vô cùng kinh ngạc tại sao lại có hai thanh niên độ tuổi xấp xỉ mình xuất hiện trong khu rừng đáng sợ này nhưng vẫn mỉm cười nói:

- Xin chào, ta tên La Mạn, vị này là đội trưởng thị vệ của ta Tát Khắc, hai vị bên cạnh là quản gia Bồ Lôi Địch và thị nữ Khải Ly.

Thấy Hàn Phong vẫn cảnh giác nhìn mình, La Mạn chậm rãi nói tiếp:

- Chúng ta không có ác ý, chỉ là tình cờ đi ngang qua, người cũng thấy là chúng ta đến từ hai nơi khác nhau, chẳng có lý do gì để xảy ra xung đột lợi hại.

Điểm này Hàn Phong đương nhiên biết, lên tiếng nói:

- Sao các người lại ở đây? Không biết nơi này là đâu sao?

U Âm sâm lâm không phải là một địa điểm phổ thông, nơi này được gọi là cấm địa chết, bọn họ chỉ là bắt đắc dĩ mới chạy vào đây, còn đối phương thì là vì lý do gì?

Hàn Phong trầm nghĩ.

La Mạn thấy Hàn Phong vẫn không bỏ cảnh giới, cũng biết ở một nơi như thế này tự nhiên nhảy ra vài người lạ mặt, nếu như không cảnh giác mới gọi là lạ.

Hàn Phong đang suy nghĩ không biết có nên lên tiếng ngăn cản đối phương đừng nói chuyện nữa không thì cô gái duy nhất trong đoàn bước ra. Người này lúc này La Mạn có giới thiệu qua, tên Khải Ly, thị nữ của hắn.

Khải Ly bước tới sau lưng La Mạn, kéo tay hắn, thì thầm khuyên bảo mấy câu sau đó quay lại áy náy nói với Hàn Phong:

- Thật ngại quá, thiếu gia cứ nhìn thấy thứ gì xinh đẹp là lại biến thành như vậy, làm hai người sợ rồi.

La Mạn vốn định nói thêm điều gì nhưng bị Khải Ly kiên quyết kéo về, chỉ còn biết lăm bằm:

- Khải Ly nghe ta nói, ta chỉ muốn làm bạn với đối phương, không hề có ý đó, người đừng để ý quá như vậy!

Hàn Phong nhìn hành động và cách nói chuyện giữa La Mạn và Khải Ly, rõ ràng Khải Ly không chỉ đơn giản là thị nữ của hắn. Nhưng đối với Hàn Phong mà nói, chuyện này không quan trọng.

Cảm thấy đối phương không có ác ý gì, sau đó, trao đổi qua loa mấy câu, cả hai bên cùng buông cảnh giới.

Từ miệng người thanh niên Hàn Phong biết họ chạy nạn từ bên kia của U Âm sâm lâm, kết quả không may lạc vào đây, còn rốt cục đã xảy ra chuyện gì thì người thanh niên không nói, Hàn Phong đương nhiên cũng không hỏi, dù sao mỗi người đều có bí mật thuộc về mình.

Nhưng, hoàn cảnh của nhóm người này lại rất giống với họ, hắn với Trầm Ngọc không phải vì muốn tránh né sự truy kích của Dương Lăng cuối cùng bất đắc dĩ mới phải chạy vào trong rừng.

Điều này, Hàn Phong cũng không giấu diếm, chỉ đơn giản nói là hai người cũng bị người khác truy đuổi mà chạy vào đây.

Nghe xong lý do tao ngộ từ phía Hàn Phong, La Mạn cũng phải bật cười, xem ra có thể gặp được nhau đúng là rất có duyên!

Lúc này, lão quản gia Bồ Lô Dịch của La Mạn vô tình phát hiện ra cách đó không xa còn thi thể không trọn vẹn của một con ma thú, mắt ánh lên một tia nghi hoặc, nhưng ngay sau đó đã lại hồi phục rất nhanh, không để ý nữa.

Trải qua dăm ba câu chuyện, trong lòng Hàn Phong mặc dù vẫn chưa từ bỏ toàn bộ cảnh giới nhưng trong U Âm sâm lâm này, có thêm một người bạn vẫn tốt hơn là có thêm một kẻ thù.

Bởi vậy Hàn Phong cùng mời bốn người họ ngồi xuống nói chuyện và cả bốn người đều vui vẻ nhận lời.

Cả đám người ngồi quây quanh đồng lửa, Hàn Phong nướng thịt cho họ ăn. Bọn La Mạn quay sang nhìn nhau, lão quản gia Bồ Lô Dịch nhận lấy, cắn thử một miếng trước, phát hiện không có vấn đề gì

Mấy người La Mạn mới lần lượt nhận thịt từ tay Hàn Phong.

Hành động này của họ đương nhiên khiến Trầm Ngọc vô cùng bất mãn. Trong mắt cô, Hàn Phong đã tốt bụng chia đồ ăn cho họ vậy mà họ còn ra vẻ ta đây.

Thật đúng là một đám lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Thấy Trầm Ngọc bĩu môi bất mãn, La Mạn mặc dù ngôn ngữ không thông những đương nhiên cũng hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Bởi vậy, hắn liền quay sang Hàn Phong, nở một nụ cười bối rối, định lên tiếng

Nhưng Hàn Phong chỉ cười cười, cướp lời trước:

- Dù sao ở một nơi nguy hiểm như thế này, đột nhiên có người lạ đưa thức ăn cho người, đổi thành ta, ta cũng làm vậy, không cần phải để ý.

Nói xong, Hàn Phong lại quay sang Trầm Ngọc giải thích.

Sau khi nghe Hàn Phong giải thích, Trầm Ngọc mặc dù vẫn còn bĩu môi nhưng sự giận dữ trong lòng thì đã giảm phần nào.

Lời giải thích của Hàn Phong khiến mấy người La Mạn càng thêm xấu hổ, nhưng lão quản gia chỉ cười, không cảm thấy có gì không hợp lý.

Đúng như Hàn Phong nói, nếu như đổi là hấn, hấn cũng có phản ứng như vậy. So với biểu tình ngượng ngùng bối rối của mấy người La Mạn thì lão quản gia Bồ Lô Định lại rất thần phục khả năng ăn nói trôi chảy của một người còn quá trẻ tuổi như Hàn Phong.

Tương phản, thiếu chủ La Mạn của ông mặc dù vô cùng thông minh những trên phương diện này lại hoàn toàn thua xa Hàn Phong, trong khi Hàn Phong xem ra mới chỉ mười bốn, mười lăm tuổi.

Trong lúc mọi người đang nói chuyện, Tiểu Bạch thấy Hàn Phong chia thịt nướng cho người lạ liền vội vàng u u kêu lên mấy tiếng, không ngừng cào những cái móng vuốt nhỏ vào tay áo Hàn Phong, hồng thu hút sự chú ý.

La Mạn cũng nhìn thấy bộ dạng nhân tính hóa của Tiểu Bạch, không khỏi hiếu kì hỏi:

- Đây là loại thú gì, sao có thể thông minh vậy?

Lai lịch của Tiểu Bạch, Hàn Phong đương nhiên không muốn nói cho họ biết, giả vờ ngạc nhiên nói:

- Ta cũng không biết, gặp được trên đường, thấy nó đáng thương nên mang theo luôn! Nhưng, ngoài khả năng ăn ra, nó chẳng làm được gì cả.

Tiểu Bạch thấy Hàn Phong nói xấu mình, há miệng cắn vào tay áo Hàn Phong, bất mãn kháng nghị.

Nhưng lúc này sức mạnh của nó còn quá yếu, Hàn Phong chỉ nhẹ nhàng vỗ vỗ vào đầu nó, đẩy nó về phía Trầm Ngọc, Trầm Ngọc đón lấy Tiểu Bạch, thì thầm an ủi:

- Tiểu Bạch ngoan, đừng làm ồn!

Vốn dĩ số thịt hấn chuẩn bị đủ cho hai người Hàn Phong và Tiểu Bạch, bây giờ có thêm bọn La Mạn, đành phải lấy thêm một ít, đặt lên giá nướng.

May mà sáng nay hấn đã chuẩn bị khá nhiều nên bây giờ không sợ thiếu.

Bọn La Mạn ăn xong thịt, Tát Nhĩ nói lớn:

- Đây là thịt ma thú gì vậy, thơm ngon quá, ta chưa từng được ăn loại thịt nào ngon đến vậy.

Đây là thịt thiên giai ma thú, sao không ngon được chứ? Hàn Phong trầm nghĩ, nhưng cũng chỉ trả lời cho qua.

Hàn Phong vừa nướng thịt, vừa trò chuyện với bọn La Mạn.

Cho đến khi thịt chín, Hàn Phong đưa một phần cho Trầm Ngọc sau đó mới ném một phần cho Tiểu Bạch. Tên nhóc ngoan chặt lấy miếng thịt nướng, tự mình hăng hái chiến đấu, căn bản không thèm để ý đến những người khác.

Kể đó, từ miệng La Mạn, Hàn Phong biết Cửu U Bạch Hổ cuồng bạo như vậy cũng là vì bọn La Mạn vô tình chọc giận nó.

Sau đó không biết tại sao Cửu U Bạch Hổ đột nhiên phát cuồng, bỏ chạy, bọn họ mới may mắn sống sót. Sau đó nghe thấy cánh rừng bên này truyền đến động tĩnh khá lớn, bọn họ hiếu kì đến xem, ai ngờ lại gặp hai người Hàn Phong Trầm Ngọc.

Nghe La Mạn giải thích, Hàn Phong cuối cùng đã hiểu Cửu U Bạch Hổ là bị những những người này đưa đến.

Có lẽ Cửu U Bạch Hổ nghĩ bọn La Mạn muốn sát hại Tiểu Bạch nên mới mặc kệ thân thể yếu ớt của mình, đại phát cuồng tính.

Còn việc đuổi theo hai người Hàn Phong và Trầm Ngọc, có lẽ nó nghĩ họ là đồng bọn của La Mạn. Dù sao khu rừng này ngoài ma thú ra, rất khó nhìn thấy bóng dáng con người nên mới sản sinh hiểu lầm.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

57. Chương 53: Thiên Tài Kinh Doanh Tương Lai

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - KG

Nhưng Hàn Phong cũng không trách đối phương, dù sao bản thân hắn cũng suýt chết dưới tay Cửu U Bạch Hổ, may mà cuối cùng cũng bình an vô sự và bất ngờ nhận được thứ này, đúng là trong họa có phúc.

Chỉ có điều, tên của mấy người La Mạn không biết vì sao Hàn Phong cảm thấy vô cùng quen thuộc, cần thận suy nghĩ một lúc, hắn đột nhiên nghĩ đến một cái tên. Nhưng hắn cũng không thể xác định có đúng hay không, nên đành lên tiếng hỏi:

- La Mạn, người từ đâu đến?

La Mạn thuận miệng trả lời không chút nghi ngờ:

- Hán Sâm đế quốc.

Quả nhiên!

Hàn Phong thoáng giật mình, kinh ngạc nhìn La Mạn.

La Mạn!

Ở kiếp trước, đây là tên một nhân vật truyền kì của đại lục.

Không thể nói thực lực của hắn cường đại cỡ nào, kì thực bản thân hắn tu vi không cao, nhưng điều khiến cho cả đại lục nhớ đến hắn đó là thương đoàn sau lưng hắn.

Thương đoàn La Mạn!

Kiếp trước tập đoàn La Mạn lan rộng tới mọi góc đại lục, ngay cả một đứa trẻ ba tuổi cũng biết đến tên thương đoàn nổi tiếng này.

Khi đó, La Mạn được gọi là kì tài số một trong giới thương nghiệp, chỉ trong thời gian năm mươi năm ngắn ngủi, có thể tạo ra một cơ nghiệp khổng lồ. Nghe nói, sau khi La Mạn thương đoàn bành trướng khắp đại lục, việc đầu tiên La Mạn làm và cũng điên rồ nhất đó là bỏ ra một số tiền cực lớn để thuê mấy vạn lính đánh thuê, trực tiếp phá hủy một quốc gia phía Tây U Âm sâm lâm, và quốc gia đó chính là Hán Sâm đế quốc, cố quốc của La Mạn.

Và cũng chính vì chuyện này, sau này con đường mở rộng sự nghiệp của thương đoàn La Mạn diễn ra vô cùng thuận lợi, không ai dám vô duyên vô cớ chọc giận thương đoàn khủng khiếp đó.

Có lẽ bản thân thương đoàn không có thực lực gì nhưng người ta có tiền, trực tiếp dùng tiền thuê hàng vạn cao thủ xông đến trước mặt người, dù thực lực của người có mạnh đến đâu cũng khó lòng chống đỡ nổi.

Kiếp trước Hàn Phong nghe được rất nhiều câu chuyện về nhân vật truyền kì La Mạn, chỉ có điều hắn thực sự khó lòng liên hệ nổi người thanh niên gặp nạn trước mặt với nhân vật truyền kì đó.

Ngắn ra một lúc, Hàn Phong mới lấy lại được tinh thần, trong lòng không khỏi cảm thán sự thần kì của số phận.

Sau khi biết được thân phận của La Mạn, Hàn Phong hạ quyết tâm phải kết bạn với nhân vật này sau đó nhờ La Mạn giúp đỡ mình. Nếu như có La Mạn giúp đỡ, hắn tin trong một thời gian ngắn có thể kiếm được một món tiền lớn.

Hơn nữa bản thân có kinh nghiệm kiếp trước, có thể hướng dẫn cho thương đoàn La Mạn nhanh chóng mở rộng, chỉ cần thương đoàn được tạo dựng thuận lợi, Hàn Phong có thể khiến thực lực của Huyền Thiên Tông không ngừng nâng cao.

Như vậy, dù có người muốn đến gây chuyện với Huyền Thiên Tông thì cũng phải xem chừng thương đoàn sau lưng họ trước.

Đương nhiên, nếu như không thể khiến La Mạn đứng về phía mình, việc kết giao với họ cũng vẫn là một điều vô cùng hữu ích.

Mặc dù trong lòng nghĩ vậy nhưng Hàn Phong vẫn không để lộ bất cứ biểu hiện nào ra ngoài, bình thản nói chuyện với bọn La Mạn.

Trời về tối, câu chuyện cũng dần tàn.

Đêm đó, dù có thêm mấy người La Mạn, Hàn Phong cũng không quá buông lỏng cảnh giới, đưa Trầm Ngọc và Tiểu Bạch sang một bên, thì thầm nói:

- Đêm nay chú ý một chút, những người này mặc dù không phải người xấu nhưng ở một nơi thế này, cẩn thận một chút vẫn là tốt nhất.

Trầm Ngọc nghe vậy cũng gật gật đầu, trong lòng không khỏi có chút cảnh giác.

Chỉ có Tiểu Bạch là vô tư nhất, sau khi ăn xong hai miếng thịt nướng, ngoan ngoãn chui vào lòng Trầm Ngọc ngáy khò khò.

Hàn Phong biết Tiểu Bạch đang chuyển hoá số thịt nướng trong bụng thành năng lượng, nên cũng không quan tâm.

Mấy người La Mạn đang ngồi sát lại với nhau, thì thầm bàn bạc gì đó.

- Quần gia, người nghĩ thế nào về hai người Hàn Phong Trầm Ngọc?

La Mạn lạnh lùng hỏi, ở đây không có người ngoài nên lúc nói chuyện cũng tự nhiên để lộ ra khí thế của một bề trên.

Trong mắt ba người còn lại, đây là chuyện hết sức bình thường.

Lão quần gia ngẫm nghĩ một lúc, nói:

- Thiếu gia, cô gái kia xem ra chỉ là người bình thường, không có gì đáng lo. Nhưng Hàn Phong, tuổi còn nhỏ mà đã ăn nói vô cùng trôi chảy rõ ràng, ngay cả thiếu gia phương diện này cũng phải thua hắn.

Những lời Bồ Lô Địch nói khiến La Mạn không khỏi suy nghĩ. Hắn rất tin tưởng vào con mắt nhìn người của Bồ Lô Địch. Mặc dù thực lực của Bồ Lô Địch không phải quá mạnh, nhưng với kinh nghiệm tích lũy bao nhiêu năm nay, kiến thức đương nhiên phong phú hơn hắn rất nhiều.

Có thể khiến Bồ Lô Địch nói vậy, chắc chắn không hề đơn giản.

- Thiếu gia, thuộc hạ đã quan sát qua người thanh niên này, đấu khí của hắn đại khái mới chỉ ở hàng thất phẩm cơ sở, xem ra vô cùng bình thường, không có gì đặc biệt. Còn cô gái đi cùng hắn, trong người cô ta thuộc hạ không cảm nhận được một chút đấu khí nào, có thể xác nhận là một người bình thường.

Tát Khắc tiếp lời.

Nghe vậy, La Mạn quay sang nhìn Hàn Phong đang ngồi cách đó không xa, ánh mắt lóe lên một tia nghi hoặc.

Chỉ là một thiếu niên hàng thất phẩm cơ sở và một cô gái không có một chút đấu khí nào vậy mà hai người có thể sống sót trong khu rừng nguy hiểm này, bên trong nhất định phải còn một bí mật nào khác mà họ không biết. La Mạn nghĩ.

Về phần Khải Ly, cô chỉ là thị nữ thân cận của La Mạn, bản thân không có bao nhiêu đấu khí nên không tiện góp lời vào câu chuyện của ba người, chỉ ngồi cạnh yên lặng lắng nghe.

La Mạn ngẫm nghĩ, cuối cùng nói:

- Trải qua thời gian tiếp xúc gần gũi vừa rồi, hai người họ có vẻ không giống người xấu. Hơn nữa thực lực của họ cũng không thể tạo thành bất cứ uy hiếp gì với chúng ta nên đêm nay chúng ta có thể nghỉ lại ở đây. Sáng mai thử mời họ cùng chúng ta lên đường.

- Nhưng, làm vậy có ổn không? Dù sao chúng ta vẫn chưa rõ lai lịch của hai người họ.

Tất Khắc nghi hoặc nói.

Nhưng La Mạn đã khoát tay cắt ngang:

- Không sao, với thực lực của người thiếu niên đó, có thể sống sót được trong khu rừng này nhất định phải có điểm đặc biệt, hơn nữa cả hai bên đều không quen biết nhau nên chắc chắn sẽ không có bất cứ xung đột lợi hại nào, đương nhiên thêm một người bạn sẽ tốt hơn là thêm một kẻ thù.

Những người khác nghe vậy cũng cảm thấy có lý, không nói thêm gì nữa.

Bên này Hàn Phong cũng đang cùng Trầm Ngọc tán gẫu, chẳng quan tâm đến hành động xúm vào bàn bạc của bọn La Mạn.

Rất nhanh, thời gian một đêm cứ thế lặng lẽ trôi qua.

Hàn Phong thấy trời đã sắp sáng rõ và bọn La Mạn cũng đã tỉnh dậy.

La Mạn thấy Hàn Phong nhìn về phía mình, nở một nụ cười tươi tắn, gật đầu lại với Hàn Phong, coi như chào hỏi.

Mọi người tự sắp xếp hành lý của mình, lúc này La Mạn dẫn theo ba người khác, mỉm cười nói:

- Là thế này, đêm qua sau khi thương thảo, chúng ta cảm thấy nếu như hai người không chê có thể cùng chúng ta lên đường. Dù sao đây cũng là một khu rừng đầy nguy hiểm, thêm một người là thêm được một phần sức mạnh.

Hàn Phong không ngờ La Mạn lại nói vậy, cúi đầu suy nghĩ, cũng cảm thấy chẳng có gì không ổn nên gật đầu đồng ý:

- Nếu như mọi người không chê chúng ta thực lực quá yếu, chúng ta đương nhiên cảm thấy rất vinh hạnh rồi.

Sở dĩ hần đồng ý với lời đề nghị của La Mạn, một là Hàn Phong cảm thấy thực lực của bốn người họ nếu như muốn làm hại họ thì sớm đã động thủ từ tối qua rồi, căn bản không cần bày âm mưu quỷ kế gì hết.

Hai là, Hàn Phong cũng đồng ý với quan điểm của La Mạn, thêm một người là thêm một phần sức mạnh, có bốn người họ giúp đỡ cuộc hành trình tiếp theo sẽ nhẹ nhàng rất nhiều.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

58. Chương 54: Nhìn Xa Trông Rộng.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - KG

Cuối cùng, và cũng là điểm quan trọng nhất, Hàn Phong rất cứ hứng thú với thương nghiệp kì tài La Mạn. Hần hi vọng, khoảng thời gian tiếp theo có thể biến La Mạn thành người của mình, đây mới chính là nguyên nhân chính khiến hần đồng ý với yêu cầu của La Mạn.

Thấy Hàn Phong đồng ý, La Mạn lộ ra một nụ cười vui vẻ, nói:

- Rất vui được làm bạn với hai người.

Chỉ có điều, đối với La Mạn và những điều hần nói hôm qua, Trầm Ngọc trong lòng vẫn có chút khúc mắc. Bây giờ thấy hần lộ ra một nụ cười “dâm dăng”, tưởng hần lại có âm mưu gì, không khỏi nép vào sau lưng Hàn Phong.

La Mạn không hiểu, thấy Trầm Ngọc tránh mình nên lại mỉm cười với cô, kết quả chỉ nhận được một cái trừng mắt, La Mạn nhất thời ngượng ngùng sờ sờ mũi.

Sau đó, La Mạn dò hỏi mức độ hiểu biết của Hàn Phong về U Âm sâm lâm.

Hàn Phong ngẫm nghĩ một lúc, cũng không giấu diếm điều gì:

- Biết một chút, nhưng cụ thể phải đi thế nào thì không chắc chắn.

Hàn Phong nghĩ, muốn ra được khỏi U Âm sâm lâm, nếu chỉ dựa vào một mình hần thì quá khó khăn, có bọn La Mạn giúp đỡ, chắc chắn sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Sau đó, Hàn Phong kể lại sơ sơ về vị trí lối vào khu rừng, La Mạn nghe vậy vui mừng quá đỗi, hần đã lòng vòng trong rừng không biết bao nhiêu ngày nay, sớm đã để mất phương hướng rồi.

Bây giờ có Hàn Phong hướng dẫn, đương nhiên có thể tiết kiệm không ít thời gian.

Nhưng, khiến Hàn Phong bất ngờ nhất là vị quản gia thực lực có vẻ không mạnh của La Mạn cũng am hiểu chút ít về khu rừng này, điều này khiến Hàn Phong cảm thấy vừa ngạc nhiên, vừa mừng rỡ.

Sau khi Hàn Phong nói xong, lão quản gia cũng trình bày ra những thông tin mà mình nghe được trước đây.

Sau đó, cả hai người cùng chỉnh lý lại những ký ức trong đầu, mặc dù những điều lão quản gia biết không nhiều nhưng vừa hay bù đắp được những chỗ còn thiếu trong ký ức Hàn Phong.

Vốn dĩ Hàn Phong cũng không nắm rõ vị trí cụ thể của lối ra, dù sao kiếp trước hần cũng đã được vị thiên giai cường giả thần bí đưa ra ngoài nên sau đó nhanh chóng xác định được lối ra.

Quãng đường tiếp theo coi như tương đối nhẹ nhàng.

Bên La Mạn có Hàn Phong dẫn đường, cuối cùng không cần phải chạy loạn trong rừng rậm nữa, hơn nữa Hàn Phong thường khéo léo tránh những nơi có ma thú cư ngụ, chỉ khi gặp phải những con ma thú không thể tránh né mới cần Tát Khắc ra tay giải quyết.

Được La Mạn giới thiệu, Hàn Phong biết Tát Khắc là một thất phẩm địa giai cao thủ. Như vậy, chỉ cần ma thú địa giai đụng phải bọn họ cơ bản đều chết dưới đại kiếm của Tát Khắc.

Đối với thực lực của Tát Khắc, kì thực trước đó Hàn Phong đã cảm nhận được, chỉ có điều là không rõ lắm. Lúc này, nghe nói đối phương có thực lực thất phẩm địa giai, trong lòng đương nhiên cũng có chút kinh ngạc.

Có điều như vậy cũng giảm bớt vấn đề lo lắng cho Hàn Phong.

Trước đây mặc dù hần biết phương hướng ra khỏi khu rừng nhưng vì thực lực không đủ, chỉ sợ đụng phải ma thú địa giai bản thân nhất định sẽ phiền phức.

Bây giờ có Tát Khắc và cả đoàn người đi cùng vấn đề tự nhiên được giải quyết.

Còn việc có gặp phải thiên giai ma thú hay không, Hàn Phong không tin mình lại may mắn đến vậy. Trước đây mặc dù đã được gặp liền một lúc hai con, nhưng thiên giai ma thú không phải sinh vật cấp thấp đâu phải có thể tùy tiện gặp được trên đường.

Sự thật cũng chứng minh, hai ngày tiếp theo, đoàn người về cơ bản là không gặp nguy hiểm gì lớn trên đường. Những con ma thú thực lực hơi yếu đều bị Tát Khắc dùng đại kiếm của mình chém thành hai nửa.

Về phần một số ma thú khó nhằn, Hàn Phong cũng tìm đủ mọi cách tránh né, tránh không để trực tiếp đụng độ với chúng. Mặc dù có địa giai thất phẩm cao thủ Tát Khắc, thực lực vô cùng cường đại nhưng ở một nơi nguy hiểm như thế này, tránh được bao nhiêu vẫn nên tránh.

Cả quãng đường, bọn La Mạn cũng không khỏi kinh ngạc trước khả năng am hiểu về tập tính các loại ma thú trong U Âm sâm lâm của Hàn Phong.

Bọn họ không ngờ Hàn Phong tuổi còn trẻ mà đã hiểu biết nhiều đến vậy.

Không chỉ họ, ngay cả người quen biết với Hàn Phong bấy lâu nay là Trần Ngọc cũng hết sức kinh ngạc trước Hàn Phong.

Hai người quen nhau bao lâu nay, cũng có thể coi như cùng nhau trải qua hoạn nạn, nhưng Trần Ngọc phát hiện, càng tiếp xúc, mỗi ngày Hàn Phong lại mang đến cho cô một sự bất ngờ mới.

Mỗi lần khám phá được điều gì mới ở Hàn Phong, sự kinh ngạc trong lòng cô lại càng thêm mạnh mẽ. Cả quãng đường, Trần Ngọc cứ tranh thủ lúc Hàn Phong không để ý quan sát ánh mắt không giấu nổi sự tò mò.

Trừ những chuyện này ra, hai ngày này, kiến thức và kinh nghiệm từng trải mà Hàn Phong thể hiện đều khiến bọn La Mạn được mở rộng tầm mắt.

U Ám thâm lâm không chỉ đáng sợ bởi những con ma thú cường đại mà còn là những nguy hiểm kì quái xảy ra trên đường, thường những nguy hiểm này người ta khó lòng tránh nổi.

Như vừa rồi, bọn họ vừa mới đi qua một bụi cỏ có vẻ tĩnh lặng, Hàn Phong đột nhiên tiến lên một bước chặn họ lại.

Trong lúc họ còn đang ngạc nhiên, Hàn Phong nhặt một viên đá, ném nhẹ vào bụi cỏ.

Lập tức, từ trong bụi cỏ bay ra không biết bao nhiêu những con sâu mà đỏ, trong nháy mắt bu đầy lấy viên đá. Viên đá như bị kéo tuột vào trong bụi cỏ và mọi thứ lại trở nên tĩnh lặng như chưa từng xảy ra điều gì.

Về phần viên đá, nó đã kịp biến thành bột ngay giữa không trung.

Cảnh tượng này khiến bọn La Mạn kinh hãi vô cùng. Thảm toát mồ hôi, nếu như không phải Hàn Phong ngăn lại, chắc họ đã lỗ mãng đạp lên bụi cỏ và bây giờ đã có kết cục như viên đá, đến xương cốt cũng chẳng còn.

La Mạn đột nhiên cảm thấy bốn người bọn họ có thể sống sót trong rừng mấy ngày trước, thực sự là quá may mắn.

Trần Ngọc và Khải Ly nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ đó, mặt cắt không còn giọt máu, ánh mắt lộ rõ vẻ sợ hãi.

Hai ngày, đoàn người gặp phải những chuyện nguy hiểm thế này không quá năm lần, cuối cùng vẫn là dựa vào phán đoán của Lăng Phong mới tránh được nguy hiểm.

Điều này khiến Tất Khắc vô cùng bội phục Hàn Phong, La Mạn vào lão quần gia thì càng thêm băn khoăn, không biết chàng thiếu niên thần kì này còn có thể khiến họ ngạc nhiên đến đâu.

- Hàn Phong, người thực sự khiến ta cảm thấy ngạc nhiên đấy. May mà có người dẫn đường nếu không cả quãng đường không biết chúng ta sẽ phải chịu bao nhiêu khổ sở.

La Mạn nói, trong lòng vẫn chưa hết sợ hãi.

Hàn Phong lắc đầu, nói:

- Kì thực, mọi người chỉ cần để ý một chút cũng có thể phát hiện ra những điều không hợp lý. Những nơi mà chúng ta đi qua cũng có những bụi cỏ đó, nhưng không có bụi cỏ nào yên tĩnh như vậy, thỉnh thoảng phải có sinh vật chạy qua, nhưng bụi cỏ đó thực sự quá yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi khiến người ta cảm thấy tử khí nặng nề. Nên ta mới đoán trong đó chắc chắn có gì không đúng, cẩn thận kiểm tra, kết quả đúng như ta dự đoán.

Nghe Hàn Phong phân tích, bọn La Mạn cũng gật gù đầu, cảm thấy rất có lý. Nhưng dù Hàn Phong nói vậy, nếu đổi thành bọn họ e rằng sẽ khó để ý đến những chi tiết này, đoàn người lại không khỏi bội phục khả năng quan sát của Hàn Phong.

Trải qua chuyện này, mọi người đều trở nên hết sức cẩn thận, khu rừng này thực sự quá đáng sợ, nếu như không phải Hàn Phong, ai mà biết được trong bụi cỏ tưởng chừng vô hại ấy lại có một cỗ máy giết người.

Chỉ có điều, ông trời hình như rất thích đùa giỡn, bọn La Mạc càng lo sợ điều gì thì càng gặp phải điều ấy.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

59. Chương 55: Thiếu Niên Thần Bí

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - KG

Đoàn người rời khỏi bụi cỏ tràn ngập nguy cơ chưa được bao xa thì một con ma thú thân cao gấp đôi người thường, toàn thân đen xì, khí thể kinh nhân đột nhiên lao ra chặn đứng trước mặt họ.

Khí tức đáng sợ mà con ma thú bày ra khiến Trầm Ngọc và Khải Ly sợ đến thất sắc, ngay cả một địa giai thất phẩm cao thủ như Tát Khắc đối diện với con quái vật cao gấp đôi mình, sắc mặt cũng phải trở nên ngưng trọng, nắm chặt đại đao trong tay.

- Mọi người tránh ra, con ma thú này không dễ đối phó đâu.

Tát Khắc trầm giọng nói.

Nghe vậy, Trầm Ngọc và Khải Ly liền sợ hãi lùi sang một bên, La Mạc và Bối Lôi Dịch đứng bên cạnh hai cô gái, cảnh giác quan sát con quái vật.

Con ma thú vừa nhìn thấy nhóm Hàn Phong liền ngẩng cái đầu ngăm đen xấu xí ra rống lên một tiếng, một luồng khí thể ớn lạnh phát ra từ người nó, trực tiếp xông thẳng về phía Tát Khắc.

- Khí tức mạnh quá, con ma thú này ở đâu ra vậy.

La Mạc đứng đằng sau nói.

Ánh mắt của mọi người đều đang dồn về phía con ma thú mới xuất hiện nên không phát hiện ra chỉ có Hàn Phong là không hề tỏ ra nửa phần căng thẳng. Tựa hồ như trước mặt hắn không hề tồn tại một con ma thú nào.

Đối diện với luồng khí tức ập đến, Tát Khắc nhíu mày, chặn ngang đại kiếm trước ngực, miệng hét lên một tiếng, khí thể trên người bạo tăng.

Không còn nghi ngờ gì, đây chính là khí thể cường đại của cao thủ địa giai.

- Mọi người cẩn thận, con quái vật này không dễ giải quyết đâu.

Tát Khắc dặn dò.

Nói xong, đại kiếm trên tay vung ngang, thân thể bật mạnh, xông thẳng vào con ma thú.

Keng!

Đại kiếm của Tát Khắc và cái cổ đen kịt của con ma thú chạm vào nhau phát ra một thứ âm thanh chói tai như tiếng kim loại.

Âm thanh này vừa vang lên, Tát Khắc chỉ cảm thấy từ cổ đối phương truyền đến một lực chấn động cực mạnh, thân thể Tát Khắc không thể khống chế phải bay ngược ra sau, trực tiếp đáp xuống đất, lùi liên mấy bước rồi mới có thể đứng vững. Luồng sức mạnh lúc này suýt chút nữa khiến hắn không giữ được đại kiếm trong tay.

- Lực phòng ngự thật mạnh. Công kích của Tát Khắc hoàn toàn không có tác dụng với nó!

La Mạc nói với vẻ sợ hãi.

Tát Khắc cũng vô cùng kinh ngạc, đòn vừa rồi hắn đã tung toàn bộ thực lực, tin chắc trừ phi thực lực đạt tới thiên giai, bằng không không ai có thể đỡ được đòn toàn lực này của hắn.

Con ma thú trước mắt mặc dù khí tức cường đại nhưng thực lực vẫn còn kém thiên giai một chút, theo lý mà nói thì không thể xảy ra những tình huống như thế này, trong lòng không khỏi bồn chồn về lai lịch của nó.

- Đây là địa giai ma thú Lục Trảo Minh Thú!

Trong lúc mọi người còn đang trầm phỏng đoán lai lịch của con ma thú đen đũi xấu xí thì Hàn Phong không biết từ đâu chui ra, lên tiếng giải thích.

Nghe vậy, tất cả mọi người cùng hướng ánh mắt kinh ngạc về phía Hàn Phong. Tát Khắc đương nhiên cũng nghe thấy những gì Hàn Phong nói, nhưng lúc này hắn đang cùng Lục Trảo Minh Thú chiến đấu nên căn bản không thể phân tâm.

Nhưng trong lòng cũng không khỏi kì vọng. Hai ngày nay được chứng kiến những kiến thức thần kì của Hàn Phong, nếu như hắn biết lai lịch của con ma thú này, nói không chừng cũng biết cách làm sao đánh bại nó.

Quả nhiên, như cảm nhận được ánh mắt của mọi người, Hàn Phong không khiến họ thất vọng, mắt nhìn chăm chăm vào con Lục Trảo Minh Thú, mỉm cười, nói:

- Lục Trảo Minh Thú không giống với những ma thú khác, toàn thân nó được bao phủ bởi một lớp vảy đen xì với khả năng phòng ngự siêu cường. Cho dù thiên giai cường giả muốn một quyền đánh vỡ lớp vảy của Lục Trảo Minh Thú cũng khó khăn.

Trầm Ngọc nghe vậy, không khỏi lo lắng hỏi lại:

- Nói vậy có khác gì đánh với một tảng đá lớn?

La Mạn cũng nghi hoặc nhìn Hàn Phong, nhưng thấy vẻ mặt bình thản của đối phương, trong lòng lập tức hiểu ra tên nhóc này chắc chắn đã có cách, dần cảm thấy yên lòng.

Đúng như La Mạn nghĩ, Hàn Phong nói tiếp:

- Cách không phải không có, mặc dù lớp vảy trên người Lục Trảo Minh Thú có khả năng phòng ngự siêu cường nhưng công kích bản thân thì ngược lại, vô cùng yếu ớt. Nếu như Lục Trảo Minh Thú chiến đấu với Tát Khắc, Tát Khắc không thể đả thương được nó thì nó cũng không thể làm gì được Tát Khắc.

Trong lúc Hàn Phong nói chuyện thì bên Tát Khắc và con ma thú đã tấn công nhau được thêm vài lần.

Dừng lại một lúc, Hàn Phong không đợi mọi người lên tiếng hỏi, tiếp tục giải thích:

- Đương nhiên, những điểm này đều không quan trọng, quan trọng là Lục Trảo Minh Thú có một nhược điểm chí mạng, nếu tìm ra nhược điểm đó, muốn giết Lục Trảo Minh Thú hoàn toàn không phải việc gì khó khăn.

- Ôi trời! Người mau nói đi! Người không thấy là Tát Khắc đang bị con quái vật đó làm cho thở không nổi nữa rồi!

Trầm Ngọc thấy Hàn Phong vẫn chậm rãi nói chuyện, vội vàng giục.

Hàn Phong nghe vậy cũng không nổi giận, quay sang Tát Khắc hét lớn:

- Tát Khắc, nhược điểm của Lục Trảo Minh Thú nằm trên hai cái vẩy thứ ba tính từ trên xuống giữa hai chiếc sừng trên đầu. Chiếc vẩy đó chính là nơi yếu nhất trên người con ma thú.

Cách đó không xa, Tát Khắc nghe vậy, hai mắt sáng rực.

Lại bị làm cho bay ngược trở lại, Tát Khắc điều chỉnh lại thân hình, đầu khí toàn thân nhất thời nổ tung, hai chân đồng thời phát lực, bật mạnh thân thể nhìn có vẻ nặng nề lên cao, chém mạnh cự kiếm vào cái đầu cứng rắn của Lục Trảo Minh Thú.

Lại một lúc những âm thanh của kim loại bị cọ sát, nhưng lần này Tát Khắc không bay ngược trở lại mà lợi dụng lực chấn động bay lên một lần nữa.

Trong nháy mắt, Tát Khắc vượt qua cái đầu đen xì của Lục Trảo Minh Thú, xoay người giữa không trung, nhanh chóng tìm kiếm trên đầu nó.

- Thấy rồi!

Theo những gì Hàn Phong chỉ, Tát Khắc tìm ra nhược điểm của Lục Trảo Minh Thú.

Tựa hồ như cảm nhận được sát khí cường liệt truyền đến từ trên đỉnh đầu, Lục Trảo Minh Thú nhất thời rống lên một tiếng bất an, cái đầu cực lớn không ngừng lắc lư ra sức hất Tát Khắc ra khỏi đỉnh đầu.

Tát Khắc là địa giai thất phẩm cường giả, sao có thể để Lục Trảo Minh Thú tránh né dễ dàng đến vậy.

Khí tức sắc bén sớm đã khóa chặt mục tiêu, hai tay Tát Khắc nâng cao đại kiếm, mắt nhìn chăm chú, miệng quát lên một tiếng.

Cự kiếm mang theo sức mạnh cường đại nhanh chóng đâm vào nhược điểm duy nhất trên đầu Lục Trảo Minh Thú.

Thân kiếm và thân thể đối phương vừa mới tiếp xúc với nhau, Tát Khắc liền cảm nhận được một cảm giác hoàn toàn khác với trước đây, lúc này thân kiếm đã có thể xuyên vào cơ thể đối phương một cách rất dễ dàng, trong lòng nhất thời mừng rỡ.

Lục Trảo Minh Thú bị đâm trúng nhược điểm, nhất thời phát ra một tiếng rống rung trời!

Thân thể cực đại rung lên bần bật, đầu không ngừng lắc lư hòng thoát khỏi thanh cự kiếm của Tát Khắc.

Chỉ có điều Tát Khắc sao có thể để Lục Trảo Minh Thú chạy thoát dễ dàng đến vậy, đầu khí trên tay lại truyền xuống, ấn thân kiếm sâu thêm vài phân, tuyệt đối không chịu buông tha. Tát Khắc kết lên một tiếng, thanh cự kiếm trong tay không bị thứ gì cản trở, trực tiếp đâm thẳng vào giữa đầu Lục Trảo Minh Thú.

Lục Trảo Minh Thú trúng một đòn chí mạng, phát ra một tiếng rống không cam tâm, sau đó mới độ ập thân thể khổng lồ xuống đất!

Lúc thân thể của nó tiếp xúc với mặt đất, chỉ nghe thấy một âm thanh nặng nề và một lớp bụi cát mù mịt bốc lên.

- Tốt quá, đánh bại rồi!

Trầm Ngọc và Khải Ly hưng phấn nhìn Lục Trảo Minh Thú ngã xuống, Trầm Ngọc còn hoan hô nói.

La Mạn nhìn Tát Khắc giết chết Lục Trảo Minh Thú, lại nhìn Hàn Phong đứng bên cạnh sắc mặt vẫn vô cùng bình thản, trong lòng không khỏi nảy sinh một tia hiếu kỳ.

Người thiếu niên này rốt cục lai lịch thế nào, sao có thể hiểu biết nhiều đến vậy.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

60. Chương 56: Thoát Hiểm

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - KG

Không chỉ La Mạn, ngay cả lão quản gia Bồ Lô Dịch bên cạnh hắn cũng nhìn Hàn Phong, ánh mắt có chút kì dị. Với kinh nghiệm nhiều năm của mình, ông cũng có chút không hiểu cậu bé này.

Về phần Trầm Ngọc và Khải Ly, cả hai cùng nhìn Hàn Phong sùng bái. Khải Ly còn đỡ vì cô chưa hiểu gì về Hàn Phong, cùng lắm chỉ là ngạc nhiên về vốn kiến thức của hắn như La Mạn.

Nhưng Trầm Ngọc thì hoàn toàn sùng bái hắn.

Người thiếu niên này ngay từ đầu đã cứu mạng cô, sau đó dẫn cô bỏ trốn, cùng nhau trải qua bao nhiêu nguy hiểm. Sự bình tĩnh mà Hàn Phong thể hiện cũng như kiến thức và trí tuệ của hắn hoàn toàn không giống như một thiếu niên mười mấy tuổi.

Trong mắt cô, Hàn Phong thay đổi từng ngày, rõ ràng trong lòng cứ nghĩ hôm nay mình đã bắt đầu hiểu đôi chút về hắn, nhưng ngày thứ hai tỉnh lại đã lại phát hiện ra hắn đã biến hóa, biến thành một người càng khó nắm bắt hơn.

Nhưng cảm giác khó nắm bắt này lại thu hút Trầm Ngọc, khiến cô nảy sinh tình cảm sùng bái với một người thiếu niên còn nhỏ hơn mình.

Mọi người đều không để ý đến Tiểu Bạch trong tay Trầm Ngọc, khoảnh khắc nhìn Lục Trảo Minh Thú ngã xuống, đôi mắt hổ của nó nheo lại, lộ ra một tia nhìn khinh miệt rồi lại lười biếng gục xuống.

Tát Khắc bước đến bên Lục Trảo Minh Thú, dùng chân đá nhẹ vào đầu nó. Sau khi xác nhận Lục Trảo Minh Thú đã chết hắn mới rút thanh cự kiếm ra khỏi đầu đôi phương, quay trở lại chỗ mọi người.

Người đàn ông lòng dạ ngay thẳng này chạy đến bên Hàn Phong, cười lớn, vỗ vỗ vào đôi vai gầy gò của hắn:

- Tiểu tử, quả nhiên nhiều kiến thức, ngay cả một con ma thú cổ quái thế này ngươi cũng biết nhược điểm, thật khiến người ta không sao tin nổi!

Hàn Phong cười cười, không giải thích nhiều.

Chỉ có điều càng làm vậy, Hàn Phong trong mắt bọn La Mạn càng thêm thần bí.

Từ biểu hiện mấy hôm nay, so với họ, Hàn Phong rõ ràng rất am hiểu về khu rừng này, mỗi lần họ sắp gặp nguy hiểm, hắn đều kịp thời phát hiện và nhanh chóng ngăn chặn.

Hơn nữa, có vài lần rõ ràng chỉ cần đi thẳng là đến được mục tiêu nhưng Hàn Phong lại đưa mọi người vòng một vòng lớn. Nghe Hàn Phong giải thích, họ làm vậy là bởi địa vực đó thuộc về một con ma thú địa giai rất mạnh, để tránh không phải chiến đấu, Hàn Phong đành phải dẫn họ vòng qua nó.

Biểu hiện trong hai ngày nay của Hàn Phong khiến bọn La Mạn không khỏi băn khoăn tại sao hắn lại biết hết đám ma thú ra vào trong U Âm sâm lâm này, hơn nữa còn nắm rõ nhược điểm đặc tính của mỗi con ma thú như lòng bàn tay.

Chẳng lẽ hắn đã từng đi qua đây, nhưng như vậy cũng không đúng, Hàn Phong mới mười mấy tuổi, bề ngoài cũng lắm mới chỉ mười bốn mười lăm. Mười lăm tuổi thực lực dù mạnh cũng chẳng mạnh bằng ai, huống hồ đấu khí trên người Hàn Phong rõ ràng chỉ là thất phẩm cơ bản. Trừ phi hắn đã vào thiên giai, nếu không sao có thể che mắt được một địa giai thất phẩm cường giả như Tát Khắc.

Nhưng một thiên giai cường giả mười lăm tuổi? Ngay cả bọn La Mạn cũng cảm thấy ý nghĩ này thật nực cười.

Nghĩ tới nghĩ lui, thực sự nghĩ mãi không ra, mấy người La Mạn đành phải nhìn nhau cười khổ, ánh mắt nhìn Hàn Phong càng thêm phức tạp.

Với những suy nghĩ đang diễn ra trong đầu họ, Hàn Phong đương nhiên không biết. Trước những ánh mắt hiếu kì của họ, hắn có thể đoán ra vài phần, nhưng hắn chẳng quan tâm, đây mới chỉ là khởi đầu, để mời chào được La Mạn, Hàn Phong phải dồn hết công phu, một nhân tài tốt như thế này, nếu không sử dụng thật sự quá đáng tiếc.

Sự xuất hiện của Lục Trảo Minh Thú chỉ như một khúc nhạc đệm, sau đó bọn Hàn Phong bắt đầu chia nhau chiến lợi phẩm, chiến lợi phẩm đương nhiên là thi thể Lục Trảo Minh Thú, nhất là những chiếc vảy trên người nó chính là nguyên liệu tốt nhất để chế tạo vũ khí phòng bị.

Đây là thế mạnh của Tát Khắc nên nhiệm vụ xử lý thi thể đương nhiên được giao cho hắn.

Mức độ cứng rắn của thân thể Lục Trảo Minh Thú còn vượt xa cả sức tưởng tượng của Tát Khắc. Với thực lực của một địa giai thất phẩm như hắn vậy mà cũng phải mất nửa ngày mới rút được mấy cái vảy trên người Lục Trảo Minh Thú. Nhưng, đối với họ mà nói như vậy đã quá đủ. Dù sao họ cũng mà những người chạy nạn, không có đủ không gian để chứa.

Làm xong những việc này, đoàn người lại tiếp tục lên đường. Theo trí nhớ của Hàn Phong thì lúc này họ chỉ còn cách vị trí lối ra một khoảng không xa nữa.

Lại đi thêm hai ngày nữa, Hàn Phong biết họ đã cách lối ra ngày một gần, mọi người tâm tình không khỏi có chút kích động.

Đêm đó, cả sáu người cùng ngồi quay lại quanh đồng lửa, vừa ăn thịt do Hàn Phong nướng, vừa cười nói vui vẻ.

Có lẽ vì cảm thấy sắp thoát khỏi khu rừng đầy nguy hiểm này nên tâm trạng mọi người đều rất vui vẻ.

La Mạn và Tát Khắc thỉnh thoảng lại kéo Hàn Phong nói chuyện.

Trầm Ngọc và Khải Ly thì ngồi một bên chơi đùa với Tiểu Bạch.

Mấy ngày đi cùng nhau, tâm trạng dễ phòng trong lòng mọi người giờ đã hết, hai bên mặc dù vẫn chưa hiểu hết nhau nhưng cũng có thể coi như bạn bè cùng chung hoạn nạn.

Nhất là Trầm Ngọc và Khải Ly, hai cô gái mặc dù ngôn ngữ không thông nhưng cùng có chung sở thích, đó là chơi đùa với Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch thường xuyên bị hai cô gái “tra tấn” tàn tạ không còn ra hình dạng con ... hổ.

Bởi vậy, Tiểu Bạch thường xuyên bất mãn chạy đến bên Hàn Phong kháng nghị, nhưng Hàn Phong căn bản không quan tâm đến nó, trực tiếp giơ tay tóm lấy nó, ném lại cho hai cô gái.

Vì Hàn Phong thường xuyên phải đóng vai trò phiên dịch giữa hai cô gái nên bây giờ Trầm Ngọc cũng có thể nghe hiểu mấy câu nói đơn giản.

Về phần lão quản gia Bồ Lô Dịch, ông lúc nào cũng chỉ một ngồi dựa vào cây nhắm mắt dưỡng thần nên mọi người cũng không cảm thấy kì lạ.

La Mạn và Tát Khắc đang xử lý chiến lợi phẩm mà họ thu được. Đồng thời gặp phải những thứ không biết sẽ quay sang hỏi Hàn Phong và Hàn Phong cũng sẽ kiên nhẫn giải thích cho họ từng thứ một.

Cả quãng đường, đoàn người đã tiêu diệt không biết bao nhiêu địa giai ma thú và lấy được vô số nguyên liệu có giá trị trên thi thể của chúng, Hàn Phong còn thu thập rất nhiều thực vật hiếm thấy.

Những thực vật này nếu như mang ra ngoài kia sẽ là những dược liệu vô cùng quý giá, có những dược liệu quý giá này, cộng với thiên tài địa phủ trong động phủ của Diệp Chấn Phi, Hàn Phong tính, đủ để giúp hắn nâng cao đấu khí lên một cảnh giới nhất định trong vòng hai năm.

Đương nhiên, Hàn Phong cũng không keo kiệt, mỗi lần gặp được dược liệu quý giá, hắn đều giải thích cặn kẽ giá trị của chúng với bọn La Mạn, bọn La Mạn sau khi biết cọng cỏ vô cùng phổ thông trong mắt họ lại có giá trị lớn đến vậy thì đều vô cùng kinh ngạc.

La Mạn nhớ lại mấy ngày trước lúc còn chưa gặp Hàn Phong, trên đường đi bọn họ cũng nhìn thấy không ít loại thực vật này, nhưng vì cả bốn người họ đều không biết nên bỏ qua hết, bây giờ nghĩ lại trong lòng có chút hối hận.

Nhưng, có sự giúp đỡ của Hàn Phong, La Mạn và Tát Khắc hai ngày nay cũng thu hoạch không ít, bọn họ học Hàn Phong, dùng da của những con ma thú giết được làm thành một chiếc túi đơn giản, bỏ hết những chiến lợi phẩm thu hoạch được trên đường vào trong đó.

Mặc dù bọn họ vẫn chưa biết những thực vật có vẻ ngoài vô cùng bình thường, thậm chí còn có thể nói là xấu xí này rốt cục có tác dụng gì nhưng nghĩ đến biểu hiện kinh ngạc lúc nãy của Hàn Phong nếu như là thứ mà hắn cảm thấy quý giá chắc chắn không phải là thứ tầm thường.

61. Chương 56: Thoát Hiểm. (hạ)

Với những suy nghĩ ngốc nghếch của bọn La Mạn, Hàn Phong chỉ biết khịt khịt mũi.

Trong mắt những người ngoài nghề như họ, đương nhiên không hiểu những nguyên liệu luyện thuốc này quý giá đến thế nào. So với một thứ vũ khí cường đại, nâng cao thực lực bản thân bao giờ cũng là quan trọng nhất, vũ khí dù sao cũng chỉ là ngoại lực, sức mạnh bản thân mới là thực tại. Hơn nữa nâng cao năng lực bản thân trừ tu luyện ra, còn có thể dựa vào các loại đan dược khác. Nhất là đối với Hàn Phong, cảm ngộ của hắn đã đạt đến Thiên Giai chi cảnh chỉ cần đầu khí trong cơ thể đủ tấn cấp là hắn liền tấn cấp không sợ vì tu luyện quá nhanh mà sinh ra họa ngầm như người bình thường khác.

Những nguyên liệu luyện thuốc này giá trị cao hơn nguyên liệu luyện khí rất nhiều.

Lấy chuyện hôm trước Hàn Phong phát hiện chu linh hà tiên thảo làm ví dụ, giá trị của nó không thể dùng kim tiền để định lượng được.

Hàn Phong kiếp trước biết một loại đan dược tên là ngũ sắc tiên linh đan thần kỳ, cần phải dùng linh hà tiên thảo này làm chủ dẫn, phối hợp với bốn loại thuốc có được tính khác nhau luyện chế mà thành.

Trong đó, trừ việc phải tìm đủ năm loại nguyên liệu ra, nói một cách tương đối vô cùng khó khăn, ngoài ra cộng thêm quá trình luyện chế vô cùng phức tạp, chỉ cần không cẩn thận một chút là thất bại ngay. Nên ngũ sắc tiên linh đan ở kiếp trước là một loại đan dược vô cùng quý giá và hiếm có.

Đương nhiên, luyện chế khó khăn chỉ là một mặt, ngũ sắc tiên linh đan quý giá vậy là vì hiệu quả mà ngũ sắc tiên linh đan mang lại, có thể khiến võ giả đang còn dậm chân ở địa giai cửu phẩm tấn thăng lên thiên giai mà mình hằng mơ ước với một tỷ lệ thành công nhất định.

Mặc dù hiệu quả chỉ có vậy thôi nhưng với những địa giai cao thủ đang phải khổ sở tìm kiếm cảnh cửa bước vào Thiên Giai chi cảnh mà nói, dù chỉ có một phần vạn cơ hội, họ cũng sẽ bất chấp giá nào để thử.

Hơn nữa, trừ điểm này ra, ngũ sắc tiên linh đan nếu như cho một thiên giai cường giả đang toàn lực trùng quan uống, thì sẽ giúp đỡ rất nhiều cho việc trùng quan của người đó, một lúc nâng cao tỷ lệ thành công tới năm mươi phần trăm!

Có kinh nghiệm tiền kiếp, Hàn Phong biết thiên giai cường giả thăng cấp rất khó, sau khi tới thiên giai, muốn cố gắng tiến thêm một bước, độ khó so với địa giai nhập giai, chẳng khác gì một trời một vực. Ngũ sắc tiên linh đan có thể giúp thiên giai cường giả trùng quan, giá trị rất khó tưởng tượng.

May mà bọn La Mạn không biết giá trị của linh hà tiên thảo nên càng dễ cho Hàn Phong.

Bên kia, La Mạn và Tất Khắc sau khi kiểm kê xong. La Mạn mang theo một nụ cười hài lòng, nhìn Hàn Phong nói:

- Hàn Phong, lần này thật cảm ơn ngươi quá, nếu như không có người dẫn đường thì giờ này chúng ta vẫn đang đi lòng vòng trong rừng nói gì đến chuyện tìm được những thứ quý giá này.

Nghe vậy, Hàn Phong lắc lắc đầu, cười nói:

- Mọi người chỉ là giúp đỡ lẫn nhau, nếu như không có mọi người giúp đỡ, dù ta có biết lối ra ở đâu nhưng chỉ có ta và Trầm Ngọc hai người, trên đường chắc chắn sẽ bị đám địa giai ma thú nuốt chửng, đâu còn có thể đi được đến đây.

Với những gì Hàn Phong vừa nói, La Mạn không thể tin được, hần tin, dù không có bọn chúng đi cùng, với kiến thức của mình, lúc gặp phải nguy hiểm, sự bình tĩnh cũng như trí tuệ chắc chắn sẽ được triển lộ. Cùng lắm là mất thêm vài ngày để tìm đến lối ra.

Nhưng, Hàn Phong đã nói vậy, La Mạn cũng không muốn cố ý vạch trần, tiếp tục hỏi:

- Theo như lộ tuyến đã phán đoán trước, có lẽ tối mai chúng ta sẽ đến được vị trí lối ra.

Hàn Phong gật gật đầu, nói:

- Không sai.

- Thế người có biết lối ra đó thông đi đâu không?

La Mạn hỏi câu hỏi mà hắn đang quan tâm nhất, nhìn Hàn Phong mắt ánh lên một tia chờ đợi.

Nhưng, lần này Hàn Phong lại lắc đầu, thản nhiên nói:

- Nghe nói lối ra đó cũng giống như lối vào, được hình thành bởi một mảng sương mù lớn, chỉ khác là, sương mù ở lối vào là màu trắng còn sương mù ở lối ra là màu xám. Còn sau khi ra khỏi đó, chúng ta sẽ đi đến đâu thì phải xem tâm trạng của mảng sương mù màu xám đó. Bởi vì cũng giống như lối vào, có thể chuyển đi bất cứ đâu. Cũng có thể trực tiếp chuyển về Thiên Tinh đế quốc của ta, và cũng có thể trở về Hán Sâm đế quốc của người, hoặc có thể đưa chúng ta đến một nơi vô danh khác, nhưng như vậy chúng ta sẽ có một chút phiền toái.

Nghe Hàn Phong giải thích, La Mạn cũng phải nhíu mày, nói vậy, dù họ có thực sự thoát khỏi nguy hiểm thì mọi chuyện vẫn phải còn chờ vận khí ngày mai.

Bóng đêm nhanh chóng ập xuống, mọi người tự tìm kiếm nơi nghỉ ngơi cho mình.

Về phần Hàn Phong, không biết tại sao lại có những suy nghĩ khó hiểu.

Tính toán thời gian, họ đã vào U Âm sâm lâm được hơn nửa tháng, như vậy, bản thân hắn đã rời Huyền Thiên Tông đã gần một tháng.

Nhìn linh tê kiếm đã gãy trong tay, Hàn Phong không khỏi nhớ đến cái nhăn mặt và nụ cười của Lâm Nguyệt.

- Cũng không biết sư phụ không tìm thấy mình, có lo lắng không!

Hàn Phong tự thì thầm với mình.

Đêm nay có lẽ sẽ là đêm cuối cùng hắn ở lại trong U Âm sâm lâm.

Sáng sớm hôm sau...

Mấy người La Mạn sớm đã tỉnh giấc.

So với tâm trạng hôm qua, mấy người trù lão quần gia Bồ Lôị Dịch chẳng bao giờ chịu thể hiện cảm xúc ra, những người còn lại đều có chút căng thẳng, lo lắng không biết liệu lối ra có đưa họ ra khỏi đây không.

Hàn Phong thấy vậy, chỉ cười cười, không nói gì.

Mọi người thu dọn đồ đạc, chờ đợi bước vào địa điểm cuối cùng.

Có lẽ được ông trời chiếu cố, lộ trình của ngày cuối cùng hôm nay diễn ra rất thuận lợi và không gặp bất cứ cản trở gì, rất nhanh, một màn sương mờ mịn xuất hiện trước mắt họ.

Nhìn màn sương này, Trầm Ngọc và Khải Ly không khỏi reo lên hoan hô, Tát Khắc và La Mạn cũng không giấu nổi nụ cười sung sướng.

Lão quần gia Bồ Lôị Dịch khước miệng chỉ hơi cong lên, không thể hiện quá nhiều cảm xúc.

Về phần Hàn Phong, bây giờ hắn đã có thể thở phào nhẹ nhõm, bụng thăm nghĩ: cuối cùng có thể rời khỏi nơi quái quỷ này rồi.

Nhìn thấy bộ dạng vui vẻ của mấy người phía sau, Hàn Phong trầm giọng nói:

- Mọi người đừng vội kích động, tranh thủ trời còn chưa tối, chúng ta mau tới vị trí lối ra.

Mọi người nghe vậy, nhanh chóng rảo vội bước chân, bước thẳng vào trong trung tâm màn sương.

Đến đây, trên cơ bản có thể coi là an toàn, mọi người mới đi một lúc đã vào được khu vực trung tâm màn sương.

Nhìn màn sương gần trong gang tấc, mọi người khó giấu nổi tâm trạng kích động trong lòng.

Hàn Phong hít một hơi thật sâu, nhìn những người sau lưng, thì thầm dặn dò:

- Màn sương xám này có thể thay đổi bất cứ lúc nào, vì vậy mọi người phải giữ nhau thật chặt, như vậy chúng ta mới có thể được chuyển đến cùng một nơi.

Mọi người lập tức giữ chặt lấy nhau đúng như những gì hần nói, Hàn Phong lại hít thêm một hơi nữa, trực tiếp bước vào bên trong làn sương mù, những người sau lưng nhanh nhẹn bước theo.

Khoảnh khắc họ bước vào bên trong làn sương xám, bốn phía chuyển sang một màu đen mịt mù. Hàn Phong có tiên thiên đầu khí trợ giúp vậy mà vẫn chẳng nhìn thấy bất cứ cái gì trong làn sương mù này.

Liên sau đó, mọi người cảm thấy trời đất như đang quay cuồng, thân thể giống như không thể tự mình khống chế được, một luồng sức mạnh cường đại tràn đến, cuốn họ vào trong, may mà Hàn Phong đã nhắc nhở trước nên mọi người đều giữ chặt lấy đối phương, nếu không e rằng khoảnh khắc này đã bị luồng sức mạnh vô tri đó tách nhau ra.

Ở một nơi giờ tay cũng không nhìn rõ năm đầu ngón tay như thế này, Trần Ngọc trong lòng có chút căng thẳng, lên tiếng gọi Hàn Phong, phát hiện đối phương không trả lời, nếu như không phải vì một tay cô vẫn đang nắm gấu áo đối phương chắc cô đã sợ chết khiếp rồi.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

62. Chương 57: U Lan Thảo

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - KG

Không chỉ Trần Ngọc, những người khác cũng vậy, không ngờ làn sương mù lại quỷ dị đến vậy, họ phát hiện, đầu khí trong cơ thể mình mặc dù vẫn còn nhưng căn bản không thể thi triển, giống như đang bị một loại sức mạnh kì lạ nào đó khống chế, trong lòng không khỏi hoảng sợ.

Khủng hoảng vẫn chưa kết thúc, đột nhiên vài đợt sóng năng lượng quỷ dị xung quanh đã ập đến. Trong phút chốc họ cảm thấy ngực mình như nghẹn lại, thân thể gần như không còn thuộc về mình mà đang không ngừng biến lớn theo những đợt sóng năng lượng, không gian xung quanh bắt đầu vặn vẹo một cách bất quy tắc.

Và, mọi người cũng mất đi tri giác trong không gian vặn vẹo đó.

Hàn Phong mở to mắt, lúc hần tỉnh lại thì mọi người cũng đồng thời hồi phục tri giác.

Người nọ nhìn người kia, không biết đã xảy ra chuyện gì và cùng dồn ánh mắt về phía Hàn Phong.

Trước ánh mắt của mọi người, Hàn Phong không trực tiếp trả lời mà nhìn bốn phía xung quanh.

Lúc này, dưới chân họ đang là một thảm cỏ xanh, bốn phía thỉnh thoảng lại nhìn thấy một cái cây to trơ trọi đứng một mình, có vẻ như lúc này họ đang ở trên một ngọn núi.

Sau lưng họ, sương trắng mù mịt, sau làn sương đó, mờ mờ vẫn có thể nhìn thấy một phần của U Âm sâm lâm.

Mọi người cũng đang cùng nhìn theo ánh mắt Hàn Phong và chỉ thấy sương mù mờ mịt.

Với làn sương này, tin rằng những người có mặt ở đây đều vẫn còn nhớ rất rõ.

Không sai, sau khi nhìn thấy màn sương này, không ai bảo ai, mọi người đều trở nên kích động.

Họ thực sự đã ra được rồi!

Trần Ngọc vẫn chưa dám tin, kéo kéo tay áo Hàn Phong, hỏi một cách ngốc nghếch:

- Chúng ta thực sự ra rồi chứ?

Hàn Phong thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười gật gật đầu.

Nhận được câu trả lời của Hàn Phong, Trần Ngọc ngây người, mấy giọt nước mắt lấp lánh như châu ngọc lăn dài trên cái cổ trắng muốt của cô.

Thấy Hàn Phong có vẻ kinh ngạc, Trần Ngọc lao cả người vào lòng hắn, khóc nức nở.

Mọi người đều ngẩn ra, Hàn Phong thấy Trần Ngọc kích động như vậy, cảm nhận thân thể đang không ngừng run rẩy trong lòng mình, cũng hiểu, giờ tay vỗ nhẹ lên đôi vai mềm mại của Trần Ngọc.

Nửa tháng chống chọi với việc cận kề cái chết khiến cô gái yêu đuối trong lòng phải chịu đựng quá nhiều, mấy lần phải đối diện với sinh tử, không ngày nào là không phải sợ hãi.

Những thứ này, với một cô gái không biết đấu khí mà nói, đúng là quá tàn khốc.

Cuối cùng thì họ cũng đã thoát hiểm, chẳng trách Trần Ngọc lại kích động và thất thố đến vậy.

Nghĩ đến đây, Hàn Phong nhìn Trần Ngọc vẫn đang khóc thút thít trong lòng, khẽ thở dài.

Tiểu Bạch đáng thương vẫn chưa kịp chạy ra khỏi lòng Hàn Phong đã bị Trần Ngọc ép vào giữa, vốn dĩ đang định phát ra kháng nghị bất mãn nhưng khuôn mặt hồng tròn tròn đột nhiên cảm thấy ấm nóng, hiểu kì nhìn Trần Ngọc gần trong gang tấc, không biết cô đang làm gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn lè lưỡi, liếm khe khe lên má Trần Ngọc.

- Ô! Tát Khắc, cuối cùng ta cũng hiểu tại sao Trần Ngọc tiểu thư không thêm để ý đến ta rồi, thì ra người cô ấy thích là tên tiểu tử Hàn Phong, thật quá đáng tiếc!

La Mạn đứng bên cạnh, nhìn thấy vậy không khỏi lắc đầu thở dài nói.

Nhưng trong mắt thì không giấu nổi ánh cười, nghĩ đến quãng đời còn lại, tâm trạng cảm thấy rất vui vẻ.

Tát Khắc đứng bên cạnh cũng phải cười lớn.

Có vẻ nghe thấy giọng nói của mọi người, cộng thêm hành động của Tiểu Bạch, Trần Ngọc lúc này mới phát hiện mình quá kích động nên mới làm cái việc đáng xấu hổ đó, vội vàng nhảy ra khỏi lòng Hàn Phong, hai tai đỏ bừng.

Tiểu Bạch nhìn thấy bộ dạng đó của Trần Ngọc, ngoẹo đầu ngoẹo cổ, kêu lên mấy tiếng khe khe khó hiểu. Trần Ngọc thì chỉ cúi đầu, không dám nhìn Hàn Phong.

May mà lão quản gia Bồ Lô Diệt lên tiếng đúng lúc giải vây cho Trần Ngọc.

- Thiếu gia, mặc dù chúng ta đã ra được khỏi khu rừng, nhưng đây là đâu thì chúng ta vẫn chưa rõ nên phải cẩn thận chút.

Bồ Lô Diệt quả không hổ là một người từng trải, kinh nghiệm sống phong phú, trong lúc mọi người còn đang kích động thì ông đã kịp nghĩ đến sự an toàn.

Nghe vậy, La Mạn mới từ từ thoát ra khỏi tâm trạng kích động, đứng lên nhìn ngó xung quanh, phát hiện nơi này vô cùng xa lạ, lại quay đầu nhìn về phía Hàn Phong.

Hàn Phong cũng đứng dậy, nhìn khung cảnh heo hút xung quanh, lắc lắc đầu, thể hiện hắn cũng không biết đây là đâu, nhưng hắn vẫn lên tiếng nói:

- Mặc dù không biết đây là đâu, nhưng so với U Âm sâm lâm, nơi này không có gì nguy hiểm.

La Mạn suy nghĩ một lúc, cũng gật gật đầu, nói:

- Vậy thì chúng ta phải mau lên đường, ta muốn rời khỏi khu rừng đó càng xa càng tốt.

Mọi người nghe vậy, cũng gật đầu đồng ý.

Hàn Phong đương nhiên không có ý kiến gì, cả nhóm sắp xếp lại hành lý, đi thẳng xuống núi.

Hai ngày sau, phía trước bất ngờ xuất hiện một lớp bụi vàng và từ xa xuất hiện một đám người.

Hàn Phong mới rời khỏi U Âm sâm lâm chưa lâu, đã đi liền hai ngày hai đêm, mặc dù xung quanh không nhìn thấy một bóng người nhưng cả quãng đường cũng không gặp gì nguy hiểm nên đương nhiên đối với họ

mà nói, đương nhiên quá tốt. Chỉ ít không cần giống như trong U Âm sâm lâm, lúc nào cũng phải cảnh giác với từng gốc cây ngọn cỏ.

- Thiếu gia, phía trước hình như có một tòa thành trấn?

Tát Khắc thấy bụi, chỉ vào một điểm đen phía xa nói.

Mọi người nghe vậy, cùng nhìn về hướng Tát Khắc vừa chỉ, nhưng ngoài Hàn Phong ra, mọi người thực lực đều không đủ nên cuối cùng chẳng nhìn thấy gì.

Hàn Phong có ưu thế tiên thiên đầu khí nên nhìn rõ hơn họ vài phần.

- Tát Khắc nhìn không sai, có lẽ là một tòa thành trấn, bây giờ trời vẫn còn sớm, chúng ta mau tăng tốc, biết đâu sẽ đến đó kịp trước khi trời tối.

Hàn Phong hô lớn.

La Mạn ngạc nhiên nhìn Hàn Phong, thực lực của hắn còn cao hơn Hàn Phong rất nhiều, đã là nhập giai nhị phẩm võ giả, nhưng đến hắn cũng không nhìn thấy điểm đen phía xa đó có phải thành phố hay không thì Hàn Phong sao có thể nhìn thấy được.

Nhưng nghĩ một lúc, cả quãng đường đến đây, Hàn Phong đã mang lại cho hắn không biết bao nhiêu ngạc nhiên, nên hắn cũng không để ý nữa.

Cả đoàn tăng tốc, nhanh chóng đi về phía thành trấn.

Chỉ có điều, đối với một người không có đầu khí như Trần Ngọc mà nói, việc tăng tốc có chút miễn cưỡng.

Thị nữ Khải Ly của La Mạn đầu khí cũng là cơ bản bát phẩm, nên mặc dù có chút mệt nhưng vẫn có thể theo kịp mọi người.

Trần Ngọc thì không giống vậy, cả quãng đường, cô chỉ lặng lẽ đi sau Hàn Phong, cố gắng không mang lại phiền phức cho hắn, dù có khổ có mệt, cô cũng nghiêng rằng chịu đựng. Điều này Hàn Phong không hề hay biết, ngày nào cũng phải đi bộ, hắn gần như đã quên mất cô gái bên cạnh mình là một người bình thường.

Thấy mọi người nói lại phải tăng tốc, Trần Ngọc vốn dĩ định nghiêng rằng đi theo mặc kệ thân thể sớm đã suy nhược của mình, nhưng chưa đi được bao nhiêu đã thấy xiêu xiêu vẹo vẹo, miệng không ngừng phát ra những tiếng thở đau đớn.

Hàn Phong thấy vậy, vội vàng chạy đến bên Trần Ngọc, trầm giọng hỏi:

- Không sao chứ?

Trần Ngọc lắc lắc đầu, đang định đứng lên thì một cơn đau nhói đã truyền lên từ chân, khiến cô không khỏi nhíu mày đau đớn.

Thấy vẻ mặt đau khổ của Trần Ngọc, Hàn Phong cẩn thận vén ống quần, phát hiện mắt cá chân bên trái của cô đã sưng đỏ.

Nhìn khuôn mặt tái nhợt của Trần Ngọc, Hàn Phong xoay người, lấy từ túi ra một cọng thực vật màu đen rất không bắt mắt, bỏ vào miệng nhai rồi đắp lên mắt cá chân sưng đỏ của Trần Ngọc.

Nhất thời, Trần Ngọc cảm nhận được một chút lành lạnh truyền đến từ mắt cá chân, mọi đau đớn nhanh chóng biến mất.

- Đây là cái gì? Thần kì quá!

Trần Ngọc chớp chớp mắt hỏi.

- U lan thảo! Ở đây không có lò luyện thuốc nên tạm thời xử lý như vậy, nhưng nếu chỉ là chữa trị triệu chứng thì thế là đủ rồi.

Hàn Phong giải thích nói.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

63. Chương 58: Phong Ba Vào Thành

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - KG

Trầm Ngọc nghe vậy, gật gật đầu, cũng cảm thấy như vậy, mặc dù cô có thiên phú luyện được cực cường đại nhưng thân phận cô trước đây chỉ là nô bộc, nên đương nhiên chưa bao giờ được nghe về những loại nguyên liệu cao cấp, mà Hàn Phong cũng không nói rõ.

Kì thực, giá trị của u lan thảo cao hơn nhiều so với chu tử la thảo trong tay những kẻ mê thuốc của Huyền Thiên Tông.

Dược tính bản thân của u lan thảo vô cùng mạnh, bất luận vết thương nghiêm trọng thế nào, chỉ cần một nhánh u lan thảo, thời gian hồi phục sẽ được rút ngắn rất nhiều, nếu như lại được qua tay luyện dược sư luyện chế, phối hợp cùng các loại dược liệu khác, có thể luyện chế ra tử dương tâm đan cao cấp.

Nghe nói tử dương tâm đan có công hiệu hồi phục rất mạnh, thậm chí còn có thể cứu sống một người đang đứng ở bờ vực cái chết.

Nhưng, bây giờ u lan thảo đang được Hàn Phong lấy ra điều trị một cái chân treo đơn giản, nếu như bị những luyện dược sư khác biết, e rằng sẽ dấn vào ngực thùm thụp và nổi trận lôi đình mất.

May mà lúc còn ở trong U Âm sâm lâm, Hàn Phong phát hiện ra một nơi mọc rất nhiều u lan thảo, nên bây giờ trong túi của hắn chỉ ít cũng phải còn bảy tám nhánh, bây giờ có dùng một ít Hàn Phong cũng không cảm thấy xót xa. Hơn nữa mặc dù u lan thảo vô cùng quý giá nhưng những thứ đang nằm trong túi xách của hắn còn quý giá hơn u lan thảo rất nhiều lần.

- Trầm Ngọc tiểu thư không sao chứ?

La Mạn chạy đến, quan tâm hỏi han.

Hàn Phong lắc lắc đầu, nói:

- Không sao, chỉ không cẩn thận bị treo chân thôi.

- Vậy thì tốt!

La Mạn nghe vậy, gật gật đầu, nói tiếp,

- Hay là chúng ta nghỉ ngơi một lúc, đợi cho chân của Trầm Ngọc tiểu thư khỏi hẳn rồi hãy lên đường?

Hàn Phong quay sang nhìn, thấy trán Trầm Ngọc lấm tấm mồ hôi, hơi thở gấp gáp, lúc này mới nhớ ra Trầm Ngọc không có đầu khí vậy mà đã phải chạy theo họ cả quãng đường, người cô giờ này chắc phải khó chịu lắm. Không ngờ cô gái này chẳng than thở lấy một tiếng, kiên trì cho đến bây giờ, nếu như không phải lúc này cô không cẩn thận bị ngã thì Hàn Phong đã không để ý tới.

Nghĩ đến đây, Hàn Phong không khỏi tự trách mình quá hồ đồ chủ quan. Nghĩ một lúc, hắn bỏ túi hành lý của mình xuống, thân nhiên đưa cho La Mạn, sau đó cúi xuống ôm Trầm Ngọc đứng dậy, điều chỉnh tư thế để cô dựa vào lưng mình trong ánh mắt ngạc nhiên của La Mạn.

- Á!

Trầm Ngọc bị ôm bất ngờ, không khỏi kêu lên một tiếng kinh ngạc, sau đó phát hiện mình đang được Hàn Phong công, nhất thời có chút xấu hổ, ghé vào tai Hàn Phong, thì thầm nói:

- Người làm gì vậy, bao nhiêu người đang nhìn kia kìa, mau bỏ ta xuống.

Ài ngờ, Hàn Phong lắc lắc đầu, nói:

- Cô bị thương thì cứ nghỉ ngơi đi, chúng ta sẽ vào thành nhanh thôi.

Sau đó, Hàn Phong quay đầu nói với La Mạn:

- Trầm Ngọc để ta công, mọi người cứ tiếp tục lên đường, đợi vào thành rồi cùng nghỉ ngơi sau.

La Mạn nhìn hai người đầy thâm ý, sau đó miễn cưỡng giúp Hàn Phong đeo hành lý, xoay người bước tiếp về phía trước với một bộ dạng rất buồn cười.

Còn Hàn Phong thì mặc kệ những yêu cầu của Trầm Ngọc, bước nhanh theo La Mạn.

Vì Hàn Phong phải công Trầm Ngọc nên bọn La Mạn cũng giảm tốc độ để Hàn Phong có thể theo kịp họ.

Nhưng, quãng đường tiếp theo, đến bọn La Mạn cũng phải ngạc nhiên trước thể lực của Hàn Phong.

Không ngờ Hàn Phong công Trầm Ngọc mà vẫn có thể theo kịp họ, hơn nữa mặt không đỏ và cũng không thở gấp, giống như không có vấn đề gì.

Mấy người La Mạn sau khi kinh ngạc liền thử tăng tốc độ, nhưng Hàn Phong vẫn không nhanh không chậm, theo sát phía sau.

La Mạn và ba người còn lại quay sang nhìn nhau, mắt không khỏi ánh lên một tia kinh ngạc.

Nhưng, trước sự kinh ngạc của bọn La Mạn, Hàn Phong chẳng thèm giải thích nhiều.

Trải qua một ngày dài di chuyển, cuối cùng bọn Hàn Phong cũng đến được mục tiêu, bây giờ họ chỉ còn cách thành trấn mấy chục bước chân.

Lúc này, Trầm Ngọc đã có thể đứng dậy được, u linh thảo quả nhiên là linh dược, chỉ cần nửa ngày, vết thương của Trầm Ngọc về cơ bản đã hoàn toàn bình phục.

Trầm Ngọc nhìn tòa thành trấn trước mặt, ánh mắt có vẻ hưng phấn, nói:

- Cuối cùng cũng đến được một nơi có người, tốt quá!

Hai má cô đỏ bừng, không biết là vì nhìn thấy thành trấn quá hưng phấn hay là vì vẫn còn cảm thấy xấu hổ vì được Hàn Phong công.

Bọn La Mạn nhìn kiến trúc của tòa thành trấn trước mặt, trong lòng cũng cảm thấy nhẹ nhõm.

Nhìn phong cách kiến trúc của tòa thành trấn này, bọn La Mạn biết, nơi này tuyệt đối không phải Hán Sâm đế quốc, còn đây là đâu, trong mắt La Mạn kì thực không quan trọng.

Rời khỏi quốc gia của mình, đối với hần mà nói, nơi nào cũng như nhau.

Hàn Phong nhìn kiến trúc trước mặt, cẩn thận hồi tưởng lại, phát hiện kiếp trước mình đã từng đến đây, lúc đó hần đi cùng thương đoàn vượt đại dương, sau đó có đi qua mảnh đất này.

Nếu như hần nhớ không nhầm, nơi này cách Thiên Tinh đế quốc tương đối xa, ở giữa lại cách một U Âm sâm lâm, trừ phi mạo hiểm quay lại khu rừng đó, thử vận khí truyền tống, bằng không chỉ có một cách duy nhất là lại cùng thương đoàn vượt biển quay về.

Nghĩ đến đây, Hàn Phong không khỏi thở dài, muốn nhanh chóng quay về, xem ra rất khó. Đành phải ở lại đây vài ngày thăm dò tin tức, xem có may mắn gặp được con thuyền nào không.

- Hàn Phong người làm sao vậy?

Trầm Ngọc phát hiện Hàn Phong có chút kì lạ, không khỏi quan tâm hỏi.

Hàn Phong nghe cô hỏi vậy mới hồi lại thần, cười với Trầm Ngọc, sau đó nói:

- Không có gì, chúng ta vào trong thôi!

Bọn Hàn Phong mang theo túi lớn túi nhỏ hành lý, đi về phía cổng thành.

Sự xuất hiện của họ đương nhiên thu hút sự chú ý của đám thủ vệ quân.

- Đứng lại!

Một thủ vệ quân tiến lên quát.

Ngôn ngữ của thủ vệ quân này giống như ngôn ngữ của Thiên Tinh đế quốc, chỉ có điều ngữ điệu có chút khác biệt nên bọn La Mạn đương nhiên nghe không hiểu.

Hàn Phong nhú mày, nói:

- Có chuyện gì không?

- Các người là ai? Ăn mặc kì quặc quá!

Cảnh vệ binh quát hỏi.

Kì thực cũng không thể trách tên vệ binh đó, bởi vì bộ dạng của bọn Hàn Phong vô cùng bi thảm. Y phục trên người họ cơ bản đều rách rưới, bọn La Mạn còn đỡ, được Tát Khắc bảo vệ chứ Hàn Phong và Trầm Ngọc trước đó còn bị Cửu U Bạch Hổ đuổi, quần áo trên người trông chẳng khác gì giẻ rách.

Cộng thêm bọn Hàn Phong vai đeo túi lớn túi nhỏ, những chiếc túi đó chỉ cần nhìn qua cũng biết được làm bởi da ma thú, giống y như một nhóm lưu dân từ trên núi xuống.

Trước câu hỏi của vệ binh, Hàn Phong bình thản trả lời:

- Bọn ta từ nơi khác đến đây, trên đường đi gặp ma thú tấn công nên mới thê thảm thế này.

- Các người muốn vào thành?

Vệ binh có vẻ rất hứng thú với lai lịch của bọn Hàn Phong, lạnh lùng nói.

- Đương nhiên!

Hàn Phong trầm giọng nói.

Nghe Hàn Phong trả lời, vệ binh hừ lạnh một tiếng, nói:

- Vào cũng được, nhưng phải nộp một kim tệ coi như phí nhập thành!

Hàn Phong vẫn chưa kịp nói, Trầm Ngọc đứng đằng sau đã không nhịn được, nói:

- Một kim tệ? Các người muốn cướp đây à?

Vệ binh nghe vậy, không vui nói:

- Hắc! Sao cô lại nói vậy, cả một đám người lai lịch bất minh vào thành, nhất định phải nộp một kim tệ làm lệ phí.

- Người!

Trầm Ngọc nghe vệ binh nói, giận quá, đỏ bừng mặt không biết nói gì.

Hàn Phong đứng phía sau kéo Trầm Ngọc, lắc lắc đầu.

Trầm Ngọc thấy vậy dù có chút không cam lòng nhưng vẫn nghe lời Hàn Phong, nín nhịn.

Hàn Phong nói lại một lượt chuyện lệ phí với bọn La Mạn, La Mạn nghe xong cũng có chút tức giận nhưng cuối cùng vẫn kìm lại được, đương nhiên hắn hiểu cường long còn không thể cãi lại được đạo lý của địa đầu xa, huống hồ bọn hắn là người chạy nạn, đương nhiên không muốn phức tạp thêm.

64. Chương 58: Phong Ba Vào Thành. (hạ)

Nhưng, La Mạn lập tức cười khỏ, lúc còn ở trong U Âm sâm lâm, tất cả tài sản mà hắn mang theo đều đã rơi hết, bây giờ có thể nói không một xu dính túi.

- Thiếu gia, ở đây vẫn còn một ít.

Khải Ly đột nhiên lên tiếng.

La Mạn nghe vậy mới nhớ ra Khải Ly luôn được họ bảo vệ rất kĩ, chưa hề bị thương, trong người có lẽ còn ít tiền.

Nên hẳn bảo Khải Ly đưa hết tiền bạc trên người ra.

Cuối cùng, Khải Ly lấy ra một kim tệ duy nhất trên người, giao cho Hàn Phong, Hàn Phong tiến lên đưa cho tên vệ binh, nói:

- Đây là phí nhập thành, bây giờ chúng ta có thể vào được rồi chứ?

Ai ngờ, tên vệ binh bất mãn nói:

- Tiểu tử, ngươi không nghe rõ à, ta nói mỗi người nộp một kim tệ cơ mà.

- Làm sao chúng ta có nhiều tiền vậy?

Trầm Ngọc nghe vậy, nhất thời phần nộ lên tiếng quát. Một kim tệ trên tay Hàn Phong là tất cả số tiền mà họ có.

- Tiểu cô nương, cô có biết là mình đang nói chuyện với ai không, cô có tin là ta có thể bắt hết tất cả các người không.

Tên vệ binh biến sắc mặt, lạnh lùng nói.

Nhất thời, tên vệ binh như phát hiện ra điều gì đó, không ngừng nhìn khắp người Trầm Ngọc, mặt lộ ra một nụ cười dâm ác.

Y phục trên người Trầm Ngọc mặc dù rách rưới nhưng vẫn không thể giấu được hết vẻ mỹ lệ của cô. Cộng thêm lúc này cô đang giận, hai má đỏ hồng, mê hoặc vô cùng.

Vệ binh thấy có một cô gái xinh đẹp trong đoàn, không khỏi thầm nuốt nước bọt, trong đầu xuất hiện hàng loạt những suy nghĩ đen tối.

Tên vệ binh nheo mắt nhìn Trầm Ngọc, nói:

- Không đủ tiền cũng không sao, chỉ cần tiểu cô nương xinh đẹp này chơi với đại gia ta một lúc, biết đâu ta cao hứng lại để cho các ngươi vào.

Trầm Ngọc nghe vậy, nhất thời giận dữ, cô không ngờ đối phương lại đáng ghét đến vậy.

Hàn Phong cũng lạnh sắc mặt.

Bọn La Mạn phía sau mặc dù không hiểu đối phương đang nói gì, nhưng thấy Hàn Phong biểu tình cũng giận như Trầm Ngọc, biết đối phương đang làm khó họ.

- Hàn Phong, mấy tên này muốn gì vậy?

La Mạn tiến lên hỏi.

Hàn Phong kể sơ lược lại cho hắn nghe, sau khi hiểu rõ mọi chuyện, La Mạn lạnh lùng nhìn đám người trước mặt, thân nhiên nói với Tát Khắc sau lưng:

- Tát Khắc!

Tát Khắc nghe vậy, tiến lên trước một bước, lạnh lùng nhìn tên vệ binh, miệng hừ một tiếng bực bội.

Trong mắt hắn, tên vệ binh này chẳng là gì, nếu muốn bóp chết, hắn chỉ cần một ngón tay là đủ.

Tát Khắc vừa quát mắt, khí thế trên người lập tức tán phát, trực tiếp ép thẳng về phía tên vệ binh.

Tên vệ binh đang định tiến lên trêu ghẹo Trầm Ngọc, đột nhiên cảm thấy một luồng khí tức đáng sợ ập về phía mình, thân thể không khỏi run rẩy, sống lưng lạnh buốt.

Bên kia mấy tên vệ binh phát hiện tình hình có vẻ không ổn, cũng chạy đến.

Tát Khắc chẳng hề bị chúng làm cho sợ hãi, sắc bén nhìn đám người trước mặt.

Những tên vệ binh bị ánh mắt của Tát Khắc quét qua sắc mặt đều trở nên trắng bệch, hô hấp vô cùng khó khăn.

- Hừ!

Tát Khắc nhìn bộ dạng của đám vệ binh, bực bội hừ lạnh một tiếng, thu khí tức lại, bọn này mà cũng dám gây chuyện với hắn.

Mấy tên vệ binh sợ hãi nhìn Tát Khắc, không sao hiểu nổi sao trong đám lưu dân này lại có một cao thủ lợi hại đến vậy. Vẫn còn có thể nhìn thấy rõ sự khiếp sợ trong mắt chúng.

Khí thế và ánh mắt đó xém chút nữa đã dọa cho bọn chúng sợ chết khiếp, nhìn người đàn ông trước mặt, tên vệ binh đứng đầu không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng sợ hãi vô cùng, thân thể lùi lại phía sau một cách vô thức, ai ngờ trước đó vừa bị khí thế của Tát Khắc áp đảo, hai chân vẫn còn mềm nhũn, không cẩn thận ngã lăn quay ra đất.

- Phế vật!

Tát Khắc cũng không quan tâm xem đối phương có hiểu hay không, lạnh lùng bỏ lại một câu rồi quay lại sau lưng La Mạn.

Lúc này, Hàn Phong cũng đã tiến đến trước tên vệ binh đầu tiên, lạnh giọng nói:

- Bây giờ chúng ta có thể vào thành được rồi chứ?

- Có thể! Có thể!

Tên vệ binh có vẻ như bị khí thế của Tát Khắc làm cho sợ phát khiếp, bây giờ Hàn Phong hỏi, lập tức gật đầu điên cuồng, sợ mình trả lời chậm lại bị người đàn ông đáng sợ vừa rồi tặng cho một quyền.

Sau khi nhận được câu trả lời, Hàn Phong quay lại nhìn mấy người La Mạn gật đầu ra hiệu:

- Được rồi, chúng ta có thể vào.

Mấy người La Mạn nghe vậy, lúc này mới đi vào trong cổng thành, Tát Khắc lúc đi qua còn không quên trừng mắt nhìn mấy tên vệ binh.

Mấy tên vệ binh thấy vậy sợ hãi run lấy bầy, không hẹn mà gặp trong lòng cùng toát mồ hôi lạnh.

Nhìn bộ dạng thảm hại của mấy tên vệ binh, Hàn Phong nghĩ ngợi một lúc, tiến lên nhét một kim tệ vào tay tên vệ binh đầu tiên, sau đó cũng không quay đầu, tiếp tục đi theo bọn La Mạn.

Tên vệ binh thấy Hàn Phong nhét một kim tệ vào tay mình, không khỏi có chút ngạc nhiên.

Nhưng nhìn một kim tệ trong tay, hắn vẫn nhất thời cười toét. Một kim tệ này chỉ ít cũng đủ cho hắn no bụng trong mấy ngày nên chuyện mới bị Tát Khắc dạy cho một bài học lúc này lập tức bị hắn ném vào dĩ vãng.

Phản ứng của tên vệ binh thế nào, Hàn Phong không có hứng thú quan tâm.

Lúc này, Trầm Ngọc đang giận dữ hỏi Hàn Phong sao lại đưa một kim tệ cho tên vệ binh.

Hàn Phong cười cười giải thích:

- Nơi này lạ lắm, chúng ta lại lần đầu đến đây, tốt nhất là đừng nên gây chuyện với ai. Lúc này Tát Khắc mặc dù có dạy cho chúng một bài học khiến chúng không dám làm khó chúng ta nhưng chắc chắn chúng sẽ ghi hận trong lòng, đợi chúng ta vào thành rồi tụ tập thêm những người khác tìm chúng ta gây chuyện. Chỉ bằng chúng ta cứ đưa tiền cho chúng trước, như vậy cũng bớt phiền nhiễu.

Đây dù sao cũng chỉ là một khúc nhạc đệm, bọn La Mạn sau khi vào được thành, tâm trạng thoải mái vô cùng, còn Trầm Ngọc sau khi được Hàn Phong giải thích cũng không còn nghĩ về chuyện ấy nữa.

Một tay ôm Tiểu Bạch, Trầm Ngọc kéo theo Khải Ly hai cô gái vừa hưng phấn vừa hiếu kỳ hết ngó Đông lại ngó Tây, ở đây đối với họ mà nói cái gì cũng mới mẻ. Nhất là hai cô gái tuổi đời còn nhỏ nên luôn có tâm lý hiếu kỳ với những thứ mới mẻ.

Hồng Diệp Thành là một tòa thành không lớn lắm, nằm ở một trấn xa xôi trong Thiên Nguyệt đế quốc.

Sở dĩ Hàn Phong biết điều này vì kiếp trước hắn đã từng đi qua đây, biết hết mọi thứ ở đây, mặc dù Hồng Diệp Thành của bây giờ đã có chút khác biệt với Hồng Diệp Thành trong kí ức nhưng về tổng thể mà nói, thay đổi không quá nhiều.

Có lẽ là vì lần cuối cùng đến đây là ở kiếp trước.

- Hàn Phong, chúng ta đi mua mấy bộ quần áo đi, người xem quần áo trên người ta đều sắp rơi hết cả rồi!

Trầm Ngọc kéo tay Hàn Phong, nũng nịu nói.

Bây giờ đã hết nguy hiểm, Trầm Ngọc nhanh chóng quay lại với tính cách hoạt bát ngây thơ của mình. Nhìn những người đang đi trên đường thảnh thơi lại nhìn mình chỉ tỏ, Trầm Ngọc cảm thấy có chút ngượng ngùng, bộ quần áo cô đang mặc trên người chẳng khác gì của một tên ăn mày, nhiều nơi còn rách một lỗ lớn, may mà vẫn có thể miễn cưỡng che thân chưa để lộ hết ra ngoài. Nhưng con gái bẩm sinh luôn ưa hình thức, Trầm Ngọc cũng không phải ngoại lệ.

Vừa hay lúc đó, La Mạn cũng lên tiếng nói:

- Cuối cùng cũng an toàn, Hàn Phong, chúng ta tìm tửu lầu nào đánh chén một bữa đi, trong khu rừng đáng chết đó, ngoài chạy thoát thân ra, chẳng bữa nào được ăn uống tử tế, nói thế nào hôm nay ta cũng phải an ủi cái bụng của mình.

- Thiếu gia nói đúng lắm, mặc dù thịt mà Hàn Phong nướng mùi vị cũng không tệ nhưng cứ ăn mãi, miệng cũng đã chán rồi.

Tát Khắc tiếp lời.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

65. Chương 59: Bảo Vật Hiếm Có.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - KG

Nhìn thần sắc hưng phấn lóe lên trong mắt họ, Hàn Phong cảm thấy có chút buồn cười, hắn nghĩ đã đến lúc nên nhắc nhở đám người vênh vào này.

- Suy nghĩ của mọi người rất hay, nhưng không lẽ mọi người không phát hiện ra trên người chúng ta không có tiền sao?

Hàn Phong thản nhiên nói.

Mọi người nghe vậy, sắc mặt không khỏi chùng xuống.

Nhìn bộ dạng của họ, Hàn Phong cười cười, chỉ chỉ vào túi hành lý của mình, nói:

- Có gì phải lo lắng, đừng quên chúng ta đã thu thập được rất nhiều nguyên liệu quý hiếm trong U Âm sâm lâm, chỉ cần bán đi một ít, sợ gì không có tiền?

La Mạn nghe vậy, nhất thời đại ngộ, không khỏi cao hứng nói:

- Ta thật là hồ đồ, chúng ta mau đi bán hết những thứ này đi.

Cả nhóm tiếp tục di chuyển, rất nhanh sau đó thì tìm thấy một thương hội.

Hàn Phong dẫn theo bọn La Mạn cùng nhau bước vào, họ không hiểu ngôn ngữ ở đây nên mọi thứ phải dựa vào hết Hàn Phong.

Bước vào trong thương hội, bên trong mặc dù không lớn nhưng cũng khá gọn gàng.

Sau khi bọn Hàn Phong bước vào, một vị lão giả mà nhìn hình thức có vẻ giống như ông chủ ở đây bước tới, đầu tiên là nhìn khắp một lượt sáu người bọn họ, mắt không khỏi lóe lên một tia kì dị, sau đó tia nhìn kì dị đó được ông ta giấu đi một cách vô cùng nhanh chóng, ha ha cười lớn, nói:

- Xin chào các vị, không biết các vị cần gì?

Thái độ của người này khiến Hàn Phong vô cùng hài lòng. Thông thường, với bộ dạng hiện tại của họ, người khác chắc chắn sẽ nghĩ họ đến đây gây chuyện, nhưng người này chỉ có chút ngạc nhiên rồi lại hồi phục một cách nhanh chóng, điều này thực sự vô cùng hiếm thấy.

- Ông chủ, bọn ta đến đây không phải mua đồ.

Hàn Phong bình tĩnh nói.

Người này nhìn Hàn Phong, nhíu mày nói:

- Vậy các vị cần gì?

Người này thấy Hàn Phong nói vậy, trong lòng thầm nghĩ đám người này chắc chắn đến đây để gây chuyện, nhưng với kinh nghiệm tích lũy nhiều năm, ông cố gắng không để cho mình nổi giận.

Hàn Phong thấy vậy, cũng không quan tâm, chỉ vào túi hành lý sau lưng mình, nói:

- Bọn ta có vài thứ, muốn bán cho quý thương hội, không biết thương hội có muốn nhận hay không.

- Hừ!

Người này hừ lạnh một tiếng, thầm biết nhân vật đang đối diện với mình khẩu khí cũng không nhỏ, nhất thời ngữ khí có vẻ không vui:

- Các vị cứ đùa, Hồng Diệp Thành này mặc dù vẫn còn vài thương hội khác nữa, nhưng nếu như thứ các vị muốn bán ngay cả Phong Vân thương hội cũng không mua được thì không những thương hội khác càng không thể.

Người này đã hoàn toàn xếp bọn Hàn Phong vào danh sách những kẻ đến quấy rối nên cách nói chuyện lúc này cũng không còn khách khí như ban đầu nữa.

Hàn Phong cười cười, cũng không giải thích nhiều, bỏ túi hành lý xuống, từ từ lấy từ bên trong ra từng thứ từng thứ một.

Người này đang chờ xem đối phương sẽ lấy ra thứ gì mà lại có thể phát ngôn ngông cuồng đến vậy.

Lúc Hàn Phong lấy ra vật phẩm đầu tiên, ánh mắt của ông chủ thương hội đã lập tức thay đổi.

Đó là một chiếc nanh thú màu lửa đỏ!

Ông chủ thương hội cũng là người biết nhìn nên lập tức nhận ra đây là nanh của Hỏa Vũ Diễm Sư.

Đây là nguyên liệu luyện khí thượng phẩm, xem ra những người này không phải đến đây gây sự. Ông chủ thương hội thầm nghĩ, trong lòng không khỏi cảm thấy áy náy với thái độ vừa rồi của mình.

Đang định lên tiếng xin lỗi bọn Hàn Phong thì ai ngờ Hàn Phong đã lấy ra tiếp vật phẩm thứ hai.

Lần này, ông chủ thương hội nhất thời sửng sốt.

Là bích la linh thảo!

So với nanh Hỏa Vũ Diễm Sư vừa rồi, giá trị còn cao hơn rất nhiều lần, chẳng trách lúc này chàng trai này lại nói ra những lời ngông cuồng đến vậy. Nhưng, tính toán một hồi, ông chủ thương hội cũng thấy yên tâm. Hai thứ này mặc dù quý hiếm nhưng với tài lực của thương hội, vẫn chỉ là một sợi lông tơ không đáng nhắc đến.

Ông chủ thương hội cười cười nói:

- Khách nhân, hai món vật phẩm này đúng là rất quý hiếm, nhưng thương hội của ta dù nhỏ vẫn đủ khả năng mua được chúng.

Ai mà ngờ, ông chủ thương hội vừa dứt lời, Hàn Phong liền lấy từ trong túi ra vật phẩm thứ ba.

Nhìn Hàn Phong lấy ra vật phẩm thứ ba, mắt của ông chủ thương hội như muốn nhảy ra ngoài.

Phong linh quả!

Là phong linh quả! Là dược liệu còn quý hơn cả bích la linh thảo.

Sự kinh ngạc của ông chủ thương hội vẫn chưa kết thúc, Hàn Phong đã lại lấy từ trong túi ra vài thứ khác.

Mỗi thứ Hàn Phong lấy ra đều khiến trái tim ông chủ thương hội nhói lên một cái.

Trời ạ! Những người này rốt cục đến từ đâu, sao có thể sở hữu nhiều bảo bối đến vậy!

Nếu như nói nanh thú và bích la linh thảo lúc này, với tài lực của thương hội đương nhiên vẫn có thể tiếp nhận, nhưng bây giờ trước mặt bày ra bao nhiêu nguyên liệu quý hiếm, hẳn sợ dù có điều động toàn bộ tiền trong cả Hồng Diệp Thành này cũng không thể trả hết.

Nghĩ đến đây, ông chủ thương hội không khỏi bối rối nhìn Hàn Phong, nghĩ đến những lời mình vừa nói, chẳng khác gì lấy đá tự chọi vào chân.

Kì thực, những thứ Hàn Phong vừa lấy ra trong mắt hắn chẳng là gì, chỉ là bây giờ hắn đang thiếu tiền nên quyết định mang ra bán.

- Khách nhân tôn quý, lão hủ Tất Thanh Sơn, là ông chủ của Phong Vân thương hội này. Lúc này lão hủ có gì đắc tội, mong khách nhân rộng lòng bỏ quá cho.

Tất Thanh Sơn bối rối nói.

Hàn Phong không nói gì, chỉ chỉ vào những thứ trên bàn, nói:

- Ông xem xem những thứ này đáng giá bao nhiêu tiền, định giá đi!

Nghe vậy, sắc mặt Tất Thanh Sơn không khỏi đỏ bừng, ấp úng nửa ngày cuối cùng mới ngượng ngùng nói:

- Thật ngại quá, trước mắt thương hội không đủ năng lực gom góp nhiều tiền đến vậy.

Hàn Phong nghe vậy, không khỏi ngây người, lúc này mới nhớ ra những thứ này mặc dù là những thứ không có giá trị nhất mà hắn tìm được trong hành lý và đối với hắn cũng chẳng là gì, nhưng trong mắt người khác thì chúng là những nguyên liệu vô cùng giá trị.

Lúc này, ông chủ thương hội thay đổi chủ đề, nói với một chút cao ngạo:

- Vị khách nhân này, lúc trước lão hủ nói chuyện có chút khoa trương, nhưng phần lớn là sự thật, nếu như ngay cả Phong Vân thương hội ta cũng không mua nổi thì không thương hội nào mua nổi đâu.

- Ồ? Ông tự tin đến thế sao?

Hàn Phong lạnh lùng nói.

Tất Thanh Sơn thấy Hàn Phong không tin, nói:

- Khách nhân nếu như không tin, cứ thử đi đến những thương hội khác xem lão hủ có nói dối hay không.

Thấy Tất Thanh Sơn không muốn nói dối, Hàn Phong gật gật đầu, thản nhiên nói:

- Được rồi, coi như ta tin ông, như vậy thì đã làm sao?

Nghe vậy, Tất Thanh Sơn cười nói:

- Lão hủ có một đề nghị, mặc dù trong một thời gian ngắn bốn thương hội không thể gom góp được đủ tiền, nhưng nếu như khách nhân không vội, không biết có thể cho ta thời gian vài ngày được không, ta sẽ đi sang phân hội ở những trấn khác điều động vốn, đến lúc đó chắc chắn sẽ cho khách nhân một cái giá hài lòng.

Tất Thanh Sơn đương nhiên biết giá trị của những thứ này. Nếu như thương hội của ông ta mua được, thực lực nhất định sẽ được nâng lên một tầng cao mới, bởi vậy Tất Thanh Sơn mới tìm đủ mọi cách để có được hết chúng.

Hàn Phong cũng đang suy nghĩ, nếu như những gì đối phương nói là thật thì chuyện bán đi những thứ này cũng không phải dễ, nhưng lúc này bọn họ chẳng một xu dính túi, không thể đợi ở đây vài ngày được.

Hàn Phong chỉ chỉ vào những thứ lấy ra đầu tiên, nói:

- Thế này đi, nanh thú, bích la linh thảo và phong linh quả này ông xem khoảng bao nhiêu tiền? Những thứ còn lại, đợi lần sau bọn ta đến rồi thương lượng sau.

Tất Thanh Phong nghe vậy, cảm thấy Hàn Phong nói cũng hợp lý, gật đầu nói:

- Vậy cũng được, khách nhân đợi một chút, ta sẽ quay trở lại ngay.

Một lúc sau, Tất Thanh Sơn đã quay trở lại trước mặt Hàn Phong, nói:

- Để khách nhân đợi lâu, theo như lão hủ tính toán, ba món này đáng giá khoảng tám trăm kim tệ, khách nhân cảm thấy thế nào.

Tám trăm kim tệ! Hàn Phong thầm nghĩ, giá cả như vậy cũng được.

Gật đầu nói:

- Không vấn đề gì.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

66. Chương 60: Thiên Thạch Huyền Thiên

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - KG

Tất Thanh Sơn thấy đối phương đáp trả thoải mái như vậy, thầm thở phào nhẹ nhõm, ông cứ sợ đối phương cảm thấy cái giá này vẫn còn thấp, đòi tăng giá. Mặc dù tám trăm kim tệ với ba món này không phải là rẻ nhưng với những nguyên liệu quý giá như thế này, dù có phải thêm hai ba trăm kim tệ cũng không là gì.

- Đây là tám trăm kim tệ, khách nhân có cần đếm lại không?

Tất Thanh Sơn nói.

- Không cần, bọn ta vẫn còn có việc, bọn ta đi trước!

Hàn Phong lạnh lùng nói.

Thấy vậy, Tất Thanh Sơn ngậm ngừng lên tiếng:

- Khách nhân xin đợi một chút, còn những món khác...

Hàn Phong hiểu ngay ra ý của ông, đối phương sợ mình gom đủ tiền mà hần lại bán cho người khác, như vậy không phải mất công vô ích sao.

Không đợi ông ta nói hết, Hàn Phong phẩy phẩy tay ngắt lời:

- Mấy ngày nữa ta sẽ quay lại, lúc nó bàn bạc sau.

- Vậy khách nhân đi thông thả!

Thấy Hàn Phong nói vậy, Tất Thanh Sơn cũng chẳng biết làm gì hơn, cung kính nói.

Hắn cũng không sợ đối phương bán những thứ này cho người khác, với thực lực của những tiểu thương hội đó, dù có gom hết toàn bộ cũng không bằng được một nửa Phong Vân thương hội, đương nhiên có gì phải lo.

Hàn Phong bỏ tám trăm kim tệ vào túi hành lý, cùng bọn La Mạn đi ra khỏi thương hội.

Sau khi bước ra khỏi Phong Vân thương hội, dưới yêu cầu quyết liệt của Trần Ngọc, Hàn Phong đành phải dẫn mọi người đi mua mấy bộ quần áo.

Sau đó, Hàn Phong cũng không rời đi luôn, dù sao bây giờ cũng đã thoát hiểm rồi, nhìn bộ dạng vui vẻ hưng phấn của Trần Ngọc và mấy người La Mạn, hắn đành phải theo họ dạo quanh.

Trần Ngọc với tâm tính của một đứa trẻ, kéo Khải Ly chạy hết chỗ này đến chỗ khác, mua mấy món đồ chơi con gái, khuôn mặt hai cô gái lúc nào cũng đầy ắp nụ cười.

La Mạn thì không hứng thú lắm, hắn chỉ muốn được thả lỏng tinh thần, một loạt những sự việc xảy ra trước đây thực sự khiến hắn quá mệt mỏi.

Hàn Phong thì chẳng cảm thấy gì, dù sao kiếp trước hắn cũng đã phiêu bạt nửa đời, nguy hiểm gặp phải cũng không ít, tâm trí sớm đã được rèn luyện vô cùng cứng cỏi, nên không phải chịu quá nhiều ảnh hưởng.

Hàn Phong và La Mạn hai người đi tụt lại phía sau, vui vẻ nhìn hai cô gái, thỉnh thoảng lại trao đổi vài câu.

Đột nhiên, Trần Ngọc quay lại, nhìn Hàn Phong vẫy vẫy tay.

- Gì vậy?

Hàn Phong thấy vậy tiến lên, nghi hoặc hỏi.

Trần Ngọc chỉ vào một quầy bán vũ khí trước mặt, nói:

- Hàn Phong, ta muốn mua một món vũ khí!

Hàn Phong ngạc nhiên nhìn Trần Ngọc, hỏi:

- Cô cần vũ khí làm gì?

- Như vậy ta có thể tự bảo vệ mình, không cần người đi theo bảo vệ ta nữa.

Trần Ngọc ngây thơ nói.

Hàn Phong nghe vậy, không khỏi bật cười nhưng cũng không ngăn cản cô, cười nói:

- Vậy cô chọn đi.

Trần Ngọc nhìn ngó quầy vũ khí nửa ngày, cuối cùng mới chọn một thanh đoản đao xinh xắn, hưng phấn nói:

- Ta thích cái này.

Hàn Phong ngẩn ngía một lúc, thanh đoản đao này về ngoài vô cùng tinh xảo, nhưng chất thì bình thường, nhưng Hàn Phong cũng không ý kiến gì, hắn cảm thấy Trần Ngọc sẽ không có cơ hội dùng đến nó, nên gật gật đầu, móc tiền trả.

Đúng lúc đó, ánh mắt Hàn Phong dừng lại ở góc quầy, chỗ một thanh trường kiếm.

Thanh trường kiếm nhìn hết sức bình thường, đương nhiên không thể thu hút sự chú ý của Hàn Phong, cái thực sự thu hút Hàn Phong là một miếng sắt đen đen không bắt mắt nằm bên cạnh thanh trường kiếm.

Miếng sắt đen nhìn sơ qua có vẻ rất bình thường, không cẩn thận có thể tưởng nhầm là thứ mà người chủ quầy hàng mang ra để giữ cho quầy được chắc.

Nhưng, Hàn Phong chỉ cần nhìn sơ qua có thể nhận ra lai lịch của miếng sắt đó.

Là thiên thạch Huyền Thiên!

Là nguyên liệu cực phẩm rất hiếm có trên đại lục.

Nghe nói lúc luyện khí, chỉ cần cho vào một ít mảnh vụn thiên thạch Huyền Thiên có thể nâng cao phẩm chất vũ khí lên một bậc.

Hơn nữa, thiên thạch Huyền Thiên số lượng rất ít nên giá trị đương nhiên rất quý.

Nhưng, sao một miếng thiên thạch Huyền Nguyên quý giá như vậy lại bị người ta coi như một miếng sắt bình thường, Hàn Phong thầm nghĩ, thật đúng là bạo tàn thiên vật.

Đương nhiên, cũng không thể trách chủ nhân của quầy hàng này không có mắt nhìn đồ, thiên thạch Huyền Thiên thực sự quá hiếm, người thường rất ít khi được nhìn thấy, đương nhiên không thể biết rồi.

Kiếp trước Hàn Phong cũng chỉ vô tình được nhìn thấy một lần, chưa bao giờ sở hữu qua, lúc này, một miếng thiên thạch Huyền Nguyên lớn như vậy đang ở ngay trước mắt hắn, sao hắn có thể dễ dàng bỏ qua được.

Nghĩ đến đây, mặc dù trong lòng Hàn Phong có tính toán nhưng sắc mặt vẫn bình thản như không có gì, chỉ chỉ vào đoản kiếm trong tay Trần Ngọc, hỏi:

- Thanh đoản kiếm này giá bao nhiêu?

- Vị tiểu cô nương này thật biết nhìn, thanh đoản kiếm này do vị luyện khí đại sư số một Hồng Diệp Thành tạo ra, dùng thiên thạch thượng đẳng luyện thành, là loại vũ khí thượng phẩm, mức độ sắc bén thì dù không có dấu khí vẫn có thể chặt sắt như chém bùn...

Chủ nhân quầy hàng này là một người đàn ông ba mươi tuổi gầy gò, miệng nhọn má khỉ, nhìn sơ qua đã biết là phường gian thương, bây giờ hắn đang ra sức quảng cáo cho thanh đoản kiếm của mình.

Hàn Phong đương nhiên không tin những gì hắn nói, nhíu mày, phẩy phẩy tay ngắt lời đối phương, nói:

- Người cứ trực tiếp nói cho ta giá tiền là được rồi!

Chủ quầy đảo đảo mắt, nghiêng răng, ra vẻ tiếu nuối, nói:

- Hai kim tệ!

Trần Ngọc bên cạnh nghe vậy, phì một tiếng, vừa cười vừa nói:

- Không phải người nói thanh đoản kiếm này do luyện khí đại sư số một tạo ra sao, còn nói dùng nguyên liệu thượng đẳng, như vậy giá trị của nó chắc phải cao lắm, không phải sao?

Chủ quầy không hiểu ý đối phương, thấy Trần Ngọc nói vậy, thuận miệng tiếp lời:

- Đương nhiên không sai!

Trần Ngọc nghe vậy, không khỏi khúc khích cười, mãi mới kìm được, vừa thở vừa nói:

- Nếu như thanh đoản kiếm này quý như vậy, sao chỉ bán với giá hai kim tệ!

Nghe Trần Ngọc nói vậy, mặt chủ quầy trở nên đỏ bừng, mãi không thoát nổi nên lời.

Cũng trách chủ quầy quá tham lam, thấy bọn Hàn Phong ăn mặc rách rưới lưng đeo túi to túi nhỏ, hai cô gái trong tay còn cầm rất nhiều vật phẩm mới mua được, tưởng họ chỉ là đám bình dân có tiền ít kiến thức nên mới định kiếm ít tiền, ai ngờ không để ý lại tự lấy đá đập vào chân mình.

Bây giờ lời nói dối bị phát hiện, bối rối chẳng biết nói gì.

Hàn Phong thấy vậy, ngăn không cho Trần Ngọc nói tiếp, bình tĩnh giúp chủ quầy giải vây:

- Thanh đoản kiếm này chất luyện cùng lắm chỉ được coi là phổ thông, hai kim tệ thì hơi đắt.

Dừng lại một lúc, Hàn Phong nói tiếp:

- Thế này đi, để bọn ta chọn thêm một món nữa rồi ta sẽ trả người hai kim tệ.

Chủ quầy thấy Hàn Phong nói vậy, mừng thầm: thanh đoản kiếm này ngoại quan mặc dù tinh xảo nhưng kì thực chỉ là một món binh khí hết sức bình thường, giá trị thực chưa đến hai kim tệ, dù hắn có chọn thêm mười món nữa thì vẫn kiếm được.

Vốn cứ tưởng vụ mua bán này không thành, ai ngờ thằng nhóc này lại ngốc nghếch đồng ý, chủ quầy mừng phát điên, nhưng công phu rèn luyện nhiều năm khiến hắn không để lộ bất cứ cảm xúc nào ra ngoài.

Giả bộ do dự một lúc, sau đó ra vẻ rộng rãi, tiếc nuối nói:

- Được rồi! Coi như ta thiệt, làm như người nói đi.

Lăng Phong chỉ nhếch nhếch khóe miệng, đầu tiên là giả vờ nhìn khắp quầy, cuối cùng chọn thanh trường kiếm hết sức bình thường và tiện tay cầm luôn cả miếng thiên thạch Huyền Thiên, nói với chủ quầy:

- Là thứ này, nhưng cho ta miếng sắt này nhé, để ta chặn giấy.

Chủ quầy nghe vậy, mặc dù có chút hiếu kỳ không biết thằng nhóc này lấy miếng sắt đó để làm gì, nhưng cũng chẳng quan tâm, hai thanh kiếm bán hai kim tệ, đối với hắn mà nói đã là nhiều lắm rồi, cần bản chẳng cần quan tâm đến một cục sắt vô giá trị.

Hàn Phong sau khi trả hai kim tệ cho chủ quầy, lập tức cầm theo thiên thạch Huyền Thiên và dẫn mọi người rời đi.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

67. Chương 61: Tuyệt Ảnh Mê Tung.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - KG

Chủ quầy đợi bọn Hàn Phong đi khuất mới kéo chủ nhân quầy bên cạnh, thì thầm nói:

- Có thấy gì không, thằng ngốc vừa rồi bỏ ra hai kim tệ để mua hai món binh khí của ta đấy.

Chủ quầy bên cạnh nghe vậy, ngạc nhiên nói:

- Cộng thêm cả cục sắt rỉ của người cũng không đáng từng ấy tiền, thằng nhóc đó có phải đồ ngốc không nhỉ?

Hai người ghé tai thì thầm, cố gắng không để cho ai nghe thấy.

Bọn La Mạn không hiểu sao Hàn Phong lại bỏ ra hai kim tệ để mua hai thanh kiếm, ngoài ra còn lấy thêm một cục sắt rỉ, Trầm Ngọc lại càng ngạc nhiên hơn, chớp chớp mắt hiếu kỳ nhìn Hàn Phong.

Đối với nghi hoặc của mọi người, Hàn Phong chỉ cười thần bí, giải thích nói:

- Đây là một món bảo bối đấy!

Sau đó, để mặc cho mọi người nghi hoặc, hắn chỉ lặng lẽ tiến về phía trước.

Thấy Hàn Phong thần bí như vậy, mọi người mặc dù nghi hoặc nhưng cũng không hỏi nhiều, họ đã quá quen với những hành động thần bí của hắn.

Bọn Hàn Phong tìm được trong thành một tửu lầu cũng không tệ.

Mọi người quay về phòng mình, thay bộ quần áo rách rưới trên người,

Sau khi vào được phòng mình, Hàn Phong bỏ hành lý xuống, tắm qua loa, thay quần áo, tìm một chỗ ngồi dưới lầu chờ mọi người.

Chẳng bao lâu, bọn La Mạn cũng xuất hiện, sau khi thay quần áo, họ càng thêm có tinh thần, nhất là La Mạn, từng hành động cử chỉ của hắn đều toát lên một loại khí tức cao quý.

Khải Ly cũng đã thay xong y phục, không thể không thừa nhận, sau khi được thay quần áo mới, Khải Ly trở nên rất xinh đẹp, một vẻ đẹp rất khác biệt.

Trầm Ngọc thì chậm chạp hơn một chút, đợi mọi người có mặt đầy đủ, một lúc lâu sau cô mới xuất hiện.

Nhưng, một Trầm Ngọc trang điểm cẩn thận vừa xuất hiện lập tức thu hút ánh nhìn của rất nhiều người.

Nhất là La Mạn, lúc gặp nhau trong rừng, hắn đã cảm thấy Trầm Ngọc là một đại mỹ nhân, chỉ có điều lúc đó Trầm Ngọc đang khoác trên mình một bộ trang phục vừa bản vừa rách nên vẻ đẹp của cô bị giảm đi không ít.

Lúc này, mái tóc đen dài đang được xõa sau lưng, lọn tóc ngắn gần tai được buộc gọn lại bởi một dải lụa tím, trông cô vừa nghịch ngợm vừa dễ thương.

Tóc cô vẫn còn tỏa ra một mùi thơm dịu dịu, có lẽ là vì vừa được tắm gội xong. Cô mặc một bộ váy trắng, cổ tay trắng muốt đeo chuỗi vòng mới mua, mọi thứ trên người đều rất tươi mới tự nhiên.

Lúc này, thấy mọi người đều đang nhìn mình, Trầm Ngọc có chút ngượng ngùng, hai má đỏ ửng càng thêm cuốn hút.

- Thật sự quá đẹp!

La Mạn nhìn Trầm Ngọc, không khỏi vỗ tay tán thưởng.

Những vị khách khác trong tửu lầu thỉnh thoảng lại liếc nhìn Trầm Ngọc.

Ngay cả Hàn Phong cũng phải ngẩng ra nhìn, hắn không ngờ tiểu cô nương mà mình cứu sau khi trang điểm lại xinh đẹp đến vậy.

Trầm Ngọc ngượng ngùng chạy đến bên cạnh Hàn Phong, thấy Hàn Phong tròn mắt nhìn mình, mặt của cô lại càng thêm đỏ, hai tai nóng bừng, cúi đầu thì thầm nói:

- Nhìn ta kì cục lắm à?

Nghe vậy, Hàn Phong cười cười, nói:

- Không kì cục, chỉ là đang ngạc nhiên trước vẻ đẹp của cô thôi, cô xem bọn La Mạn đều chảy nước miếng hết rồi kìa.

Bị Hàn Phong trêu, Trầm Ngọc chỉ cúi đầu, không dám nhìn ai.

Nhưng, với vẻ đẹp của Trầm Ngọc, Hàn Phong không có quá nhiều suy nghĩ, cùng lắm chỉ là ngạc nhiên trước sự khác biệt quá lớn giữa Trầm Ngọc lúc trước và Trầm Ngọc bây giờ, chỉ vậy mà thôi.

Cả nhóm sau khi chỉnh trang đơn giản giống như được thay một diện mạo mới, nhất là diện mạo xuất chúng của Trầm Ngọc khiến những người có mặt không khỏi ngạc nhiên, thỉnh thoảng lại có một ánh mắt ngưỡng mộ chiếu đến khiến cô không khỏi ngại ngùng.

Hàn Phong cũng chẳng biết làm gì hơn, mắt là của người ta, hắn đâu có thể bắt họ nhắm mắt được.

Sau đó, cả bọn gọi một bàn đầy ắp thức ăn, nhìn những món ăn đầy hấp dẫn, không ai bảo ai tất cả cùng đồng loạt khởi động.

Đương nhiên, trừ Tát Khắc ra, những người còn lại đều rất nhỏ nhả.

Nhất là La Mạn, cách hắn ăn uống tương đối nhỏ nhả, giống như một người được giáo dục từ nhỏ.

Sau khi thức ăn trên bàn được xử lý hơn một nửa, La Mạn mới dừng đũa, thỏa mãn mỉm cười, không ngờ thức ăn ở đây lại ngon đến vậy.

Thấy Hàn Phong cũng đã dừng lại, La Mạn hỏi:

- Hàn Phong, tiếp theo hai người có dự định gì không?

Hàn Phong vừa buông đũa, nghe La Mạn hỏi, suy nghĩ một lúc rồi mới trả lời:

- Ta muốn đưa Trầm Ngọc về Thiên Tinh đế quốc.

Dừng lại một lúc, Hàn Phong nói tiếp:

- Nhưng, ta sẽ ở lại đây một khoảng thời gian.

Đường về Thiên Tinh đế quốc có hai cách, một trong hai cách đó đương nhiên là quay về U Âm sâm lâm, nhưng trước mắt Hàn Phong không có ý định đó. Lần này họ có thể thuận lợi thoát khỏi U Âm sâm lâm đã là vô cùng may mắn rồi. Nếu như còn quay lại đó một lần nữa, chưa chắc đã được may mắn như vậy.

Mà dù có thể thuận lợi ra khỏi đó cũng không biết màn sương màu xám sẽ đưa họ đến đâu. Ngộ nhờ đưa đến một nơi xa hơn, như vậy sẽ càng thêm rắc rối.

Bởi vậy, chỉ có một con đường duy nhất, đó là đi đường biển.

Đường biển mặc dù so với U Âm sâm lâm an toàn hơn rất nhiều nhưng nguy hiểm đến đâu thì Hàn Phong biết. Nếu như chỉ có một mình hắn thì chẳng khác gì tự tìm đến cái chết.

Nên Hàn Phong dự định tìm một thương đoàn để đi nhờ. Nhưng nếu đi theo đường biển sẽ mất rất nhiều thời gian, hơn nữa lúc này hắn cũng không biết có thương đoàn nào chuẩn bị xuất hải nên tạm thời phải ở lại đây tiện nghe ngóng tin tức.

Nghe Hàn Phong nói vậy, La Mạn cũng gật gật đầu, sau đó nói:

- Ta thì không sao, đi đâu cũng được, nếu như người muốn tạm thời ở lại đây thì ta cũng ở lại. Dù sao ở đây ta cũng chỉ quen biết một mình người, có người ở lại cùng cũng tốt.

Sau đó, La Mạn suy nghĩ một lúc, lại nói tiếp:

- Nhưng, ta muốn kiếm cái gì đó để buôn bán, mặc dù lần này trong U Âm sâm lâm thu hoạch không ít nhưng cũng không thể ngồi không mãi được, phải kiếm ra cách gì đó để kiếm tiền chứ, nếu không sớm muộn gì cũng chết đói.

- Buôn bán?

Hàn Phong mừng thầm.

La Mạn là thương nghiệp kì tài, hắn đã buôn bán thì còn lo gì không kiếm được? Nghĩ đến đây, Hàn Phong cảm thấy không nên bỏ lỡ cơ hội hiếm có này.

- Người định buôn gì?

Hàn Phong hỏi.

La Mạn lắc lắc đầu, nói:

- Chuyện này không thể gấp được, ta phải quan sát một thời gian rồi mới có thể quyết định.

- Cũng được!

Hàn Phong gật gật đầu, nói tiếp:

- Nếu như người muốn buôn bán, ở đây ta có một ít tiền, chúng ta có thể hợp tác.

- Người cũng hứng thú với việc kinh doanh?

La Mạn ngạc nhiên hỏi.

Hàn Phong cười cười, nói:

- Đương nhiên rồi.

Hắn đương nhiên không hề có hứng với việc buôn bán, nhưng cơ hội kiếm tiền, hắn sao có thể bỏ qua. Có La Mạn, hắn tin việc đầu tư của mình sẽ có rất nhiều hồi báo. Hắn tin tưởng tuyệt đối vào năng lực của La Mạn.

La Mạn suy nghĩ một lúc, không trực tiếp trả lời câu hỏi của Hàn Phong, hắn cần phải ra ngoài quan sát một thời gian, suy tính rồi mới có thể đưa ra quyết định cuối cùng.

Hàn Phong cũng không có ý kiến, hai người bàn bạc một lúc thì những người khác cũng ăn xong.

Mấy ngày liền di chuyển, mọi người đều có chút mệt mỏi nên sau khi chuyện phiếm xong, ai về phòng người nấy nghỉ ngơi.

Hàn Phong sau khi quay lại phòng mình, đang định tu luyện một lúc thì Trần Ngọc từ bên ngoài bước vào.

Thấy Trần Ngọc bước vào, Hàn Phong nghi hoặc hỏi:

- Mệt như vậy sao còn không nghỉ ngơi đi?

Trần Ngọc lắc lắc đầu, sắc mặt có vẻ do dự, đôi tay trắng ngần không ngừng vò vò gấu áo, cúi đầu không nói gì.

68. Chương 61: Tuyệt Ảnh Mê Tung. (hạ)

Thấy bộ dạng bối rối của Trần Ngọc, Hàn Phong cười cười bước đến trước mặt cô, nói:

- Cô sao vậy? Có gì thì cứ nói ra, không cần phải khách khí với ta.

Trần Ngọc nghe vậy mới ngẩng đầu, nói với vẻ ngượng ngùng:

- Hàn Phong, người có thể dạy ta đấu khí không?

Nói xong, nhìn Hàn Phong chờ đợi.

- Cô muốn học đấu khí?

Hàn Phong ngạc nhiên, hắn cũng không ngờ Trần Ngọc lại chạy đến đây chỉ để nhờ hắn việc này.

- Ừm!

Trần Ngọc ra sức gật đầu, nói:

- Không phải lúc này ngoài phố ta đã nói sao, ta muốn có năng lực tự bảo vệ mình, sau này không cần người phải bảo vệ ta nữa, như vậy ta sẽ không còn là gánh nặng của người.

Nghe Trần Ngọc nói vậy, Hàn Phong suy nghĩ một lúc, có vẻ như việc dạy Trần Ngọc đấu khí cũng không có gì không ổn. Chỉ là trước đây hắn nghĩ Trần Ngọc nên phát triển theo chiều hướng luyện được nên mới bỏ qua bậc rèn luyện đấu khí.

- Không được sao?

Thấy Hàn Phong không trả lời, mắt Trần Ngọc lóe lên một tia thất vọng, cúi đầu nói.

Nhìn bộ dạng thiếu nã của Trần Ngọc, Hàn Phong bật cười nói:

- Làm gì mà ủ rũ thế, ta có nói là không dạy cô đâu, chỉ là ta đang suy nghĩ nên lựa chọn tâm pháp nào cho hợp với cô!

- Thật à?

Nghe vậy, hai mắt Trần Ngọc sáng rực, bộ dạng thiếu nã ban đầu biến mất trong nháy mắt thay vào đó là một tâm trạng vô cùng vui vẻ.

Hàn Phong suy nghĩ một lúc, cuối cùng cũng đưa ra được kết luận cuối cùng.

Ở trong động phủ của Chấn Phi hắn hứng thú với một môn công pháp gọi là tuyệt ảnh mê tung, tâm pháp này mặc dù không cao nhưng vô cùng phù hợp con gái tu luyện. Nhất là một cô gái trẻ tuổi chưa từng tu luyện như Trần Ngọc thì lại càng thích hợp.

Nghĩ vậy, Hàn Phong liền dạy tuyệt ảnh mê tung cho Trần Ngọc sau đó dặn cô tu luyện cho tốt.

Trần Ngọc đương nhiên ngoan ngoãn quay về phòng, chuẩn bị cho đại nghiệp tu luyện của mình.

Hàn Phong nhìn theo bộ dạng hưng phấn của Trần Ngọc, chỉ lắc lắc đầu, đóng cửa bắt đầu tu luyện.

Nửa tháng nay, hắn bận rộn chạy trốn, lại ở trong U Âm sâm lâm, bởi vì Trầm Ngọc không biết đấu khí nên mỗi tối Hàn Phong phải phụ trách canh phòng, đương nhiên không thể tu luyện. Đành phải dựa vào tiên thiên đấu khí, dần dần tích lũy.

Hàn Phong khoan chân ngồi xuống, cảm nhận đấu khí trong cơ thể, bây giờ hắn đã là nhân giai tam phẩm cảnh giới, còn cao hơn phụ thân Nhất Nguyên một bậc. Trước đây bất ngờ đột phá trước ranh giới sống chết, Hàn Phong vẫn chưa kịp củng cố lại đấu khí trong người, bây giờ phải điều chỉnh lại.

Hơn nữa liên tục chiến đấu cùng ma thú, Hàn Phong trong lòng cũng có chút cảm ngộ.

Bây giờ phải tranh thủ cơ hội.

Tu luyện cho đến sáng sớm ngày thứ hai, Hàn Phong mở mắt, cảm nhận một lúc, phát hiện đấu khí trong người tinh tiến không ít. Hơn nữa việc chiến đấu liên tục với ma thú giúp hắn hiểu rõ hơn về đấu khí bản thân.

Lúc này mọi người đều đang nghỉ ngơi, Hàn Phong khẽ mở cửa phòng, cũng không muốn làm phiền người khác, một mình đi xuống tửu lầu.

Lang thang ngoài đường một lúc lâu, cuối cùng Hàn Phong cũng nghe ngóng được tin tức mà mình cần.

Hồng Diệp Thành đúng là có một thuyền đội quy mô rất lớn, do Phong Vân thương hội dẫn đầu, cũng vài tiểu thương hội khác liên hợp tổ chức thành một thuyền đội, nhưng thuyền đội này trước đây đã xuất hải, nghe nói phải mất ba tháng mới quay lại.

Như vậy, Hàn Phong muốn rời khỏi đây, quay lại Thiên Tinh đế quốc, chí ít cũng phải mất ba tháng.

Hơn nữa thuyền đội sau khi quay lại, phải tu sửa cộng thêm trước khi xuất hải phải tính toán hướng gió và khí hậu nên nhanh nhất phải nửa năm nữa mới xuất phát được.

Nghĩ đến đây, Hàn Phong không khỏi thở dài ngao ngán.

Trở về tửu lầu, tâm trạng có chút nặng nề, lúc này mọi người đều đã ngủ dậy, đang xúm lại với nhau thương thảo điều gì đó. Trầm Ngọc không hiểu ngôn ngữ của họ nên chỉ ngồi một bên giúp Tiểu Bạch gãi ngựa. Tiểu Bạch nằm trong lòng Trầm Ngọc, bộ dạng vô cùng hưởng thụ, hai mắt lim dim, chẳng quan tâm đến bất cứ điều gì.

Thấy Hàn Phong bước vào, La Mạn lên tiếng chào hỏi, đợi Hàn Phong lại gần mới nói với hắn:

- Hàn Phong, ta với Bố Lô Địch đã quyết định, ba ngày nữa chúng ta sẽ đi xung quanh xem xét.

- Nhanh vậy sao?

Hàn Phong ngạc nhiên nói.

- Dù sao cứ đợi mãi ở đây cũng không làm được gì, chi bằng sớm hành động.

La Mạn cười cười, nói.

Với quyết định của bọn La Mạn, Hàn Phong đương nhiên không can thiệp, nhưng hắn vẫn hỏi lại với vẻ lo lắng:

- Nhưng mọi người căn bản không hiểu ngôn ngữ ở đây, lúc đó nếu cần bàn bạc không phải sẽ rất phiền phức sao?

La Mạn thấy Hàn Phong hỏi, chỉ chỉ vào Khải Ly bên cạnh nói:

- Khải Ly mấy ngày trước không phải thường xuyên ở cạnh Trầm Ngọc sao, cũng hiểu được một chút ngôn ngữ của hai người, chí ít việc trao đổi mấy câu đơn giản với cô ấy không vấn đề gì.

Không ngờ Khải Ly vẫn còn thiên phú phương diện này, đã như vậy, Hàn Phong đương nhiên không vấn đề gì.

Vì xác định sẽ ở lại một khoảng thời gian dài, Hàn Phong dự định mua một căn nhà, ai ngờ vừa nói ra ý tưởng này đã được La Mạn lập tức ủng hộ.

Dù sao sau đi Hàn Phong rời khi, nếu như họ vẫn còn ở lại đây thì vẫn cũng phải tìm một nơi để ở. Bây giờ Hàn Phong chủ động nhắc đến chuyện này, đương nhiên quá tốt rồi.

Về phần tiền mua nhà, Hàn Phong cũng không lo lắng, số tiền tám trăm kim tệ hôm qua vẫn chưa tiêu hết bao nhiêu, phần còn lại dù có mua nhà thì vẫn còn dư.

Hàn Phong nhanh chóng tìm được một căn nhà nhỏ gần khu ngoại ô, sau đó vội vàng quay lại tửu lầu thu dọn hành lý chuyển vào sống trong căn nhà mới.

Trải qua một ngày bận rộn, cuối cùng họ cũng có một nơi trú thân trong Hồng Diệp Thành.

Đêm đó, Hàn Phong không tiếp tục tu luyện mà nằm trên chiếc giường êm ái ngủ một giấc ngon lành.

Có lẽ vì tin tức nghe được sáng nay khiến tâm trạng của hắn có chút nặng nề.

Phải nửa năm nữa mới về được Thiên Tinh đế quốc, đến lúc đó Lâm Nguyệt e rằng sớm đã lo đến phát điên, huống hồ lâu như vậy, tình hình phụ thân không biết thế nào.

Nghĩ mãi nghĩ mãi, Hàn Phong chìm vào giấc ngủ lúc nào không biết. Mặc dù có tiên thiên đấu khí, bề ngoài giống như một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi nhưng thân thể của hắn thì vẫn là một đứa trẻ mười ba tuổi, nên vẫn cần phải ngủ đủ giấc.

Hai ngày sau, La Mạn dẫn theo Tát Khắc, Khải Ly và lão quản gia Bồ Lô Dịch tạm biệt Hàn Phong rời đi.

Nhưng họ không mang theo những thứ lấy được trong U Âm sâm lâm mà giao hết cho Hàn Phong nhờ hắn bảo quản giúp.

Hàn Phong bắt đầu nhìn đồng nguyên liệu chất như núi trên bàn, trong đó sáu mươi phần trăm là của Hàn Phong, số còn lại là của bọn La Mạn giao cho hắn bảo quản.

Trầm Ngọc cũng đang ngồi bên cạnh, hôm nay Hàn Phong đặc biệt gọi cô đến, mục đích chủ yếu là dạy cô làm quen với một số nguyên liệu.

- Nhiều nguyên liệu như thế này, làm sao ta nhớ hết được?

Trầm Ngọc ôm Tiểu Bạch, nhún nhó nói.

Hàn Phong gật gật đầu, nói:

- Đương nhiên, là một luyện dược sư, việc nhận biết các loại nguyên liệu luyện dược vô cùng quan trọng.

Thấy Hàn Phong nói vậy, Trầm Ngọc đành gật gật đầu, trở thành một luyện dược sư là mơ ước lớn nhất cả đời cô, dù có khổ có mệt đến mấy, cô cũng không muốn từ bỏ.

Cũng vì mơ ước này, Trầm Ngọc lúc còn là một nô bộc bé nhỏ đã bắt đầu nghiên cứu ra các loại đơn thuốc mà ngay cả những luyện dược sư số một trong cung đình phải phải tranh nhau. Phải có tiềm lực và quyết tâm thế nào mới làm được điều đó.

Thấy Trầm Ngọc đột nhiên trở nên nghiêm nghị, Hàn Phong không khỏi trêu chọc:

- Nhưng, nhiều nguyên liệu như thế này, nếu như bán hết thì cũng có một khoản tiền lớn, nếu như cô không muốn tìm hiểu chúng, chúng ta có thể bán chúng đi, sau đó rời khỏi đây, cô thấy thế nào?

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

69. Chương 62: Niềm Tin Của Thiếu Nữ

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bạ Thập Ngũ - KG

Ai ngờ, Trầm Ngọc vừa nghe nói vậy, sắc mặt vụt biến, giận dữ nhìn Hàn Phong nói:

- Sao người có thể nói ra những lời ấy, La Mạn tin tưởng người mới giao những nguyên liệu quý giá này cho người bảo quản. Vậy mà người, người...

Có vẻ như càng nói càng giận, Trầm Ngọc mặt đỏ bừng bừng, nộ khí bừng bừng chăm chú nhìn Hàn Phong.

Hàn Phong rõ ràng bị phản ứng dữ dội của Trầm Ngọc làm cho giật mình, nhìn bộ dạng giận dữ của cô, hần không khỏi bật cười, nhẹ nhàng giải thích:

- Chỉ là thấy cô nghiêm túc như vậy nên mới định giúp cô cảm thấy thoải mái hơn, ai ngờ cô tưởng thật, không lẽ cô nghĩ ta là loại người ấy sao?

Trầm Ngọc nghe vậy, đầu tiên ngây ra, sau đó nghĩ lại những lần tiếp xúc với Hàn Phong, không khỏi đỏ mặt, cúi đầu ấp úng nói:

- Xin lỗi, ta trách nhầm người rồi.

Hàn Phong lắc lắc đầu, ngỡ ý Trầm Ngọc không cần xin lỗi, nhưng với những gì Trầm Ngọc vừa nói, Hàn Phong có thể hiểu thêm về cô phần nào.

Trầm Ngọc không ngây thơ lãng mạn, không mềm yếu như bề ngoài của cô. Trên thực tế, cô là một cô gái ngoài mềm trong cứng, từ nhỏ bị coi là người hầu của Lâm gia, trong hoàn cảnh ác liệt đó, cô vẫn duy trì một tính cách ương ngạnh bướng bỉnh, cô biết phân biệt trắng đen, cố gắng đạt được ước mơ của mình, nhưng lúc cô sắp thành công thì lại bị người ta ngáng chân, không chỉ đập tan mơ ước của cô mà còn suýt chút nữa làm cô mất mạng.

Hôm nay, cô gần như đã quên hết những chuyện đó, mỗi ngày tự do tự tại. Nghĩ đến những chuyện này, Hàn Phong không khỏi kính phục Trầm Ngọc của hiện tại.

Trầm Ngọc đương nhiên không biết lúc này trong lòng Hàn Phong đang nghĩ gì, tưởng đối phương giận, mon men tiến lại gần, ra bộ đáng thương kéo kéo tay Hàn Phong, thì thầm nói:

- Hàn Phong, ta biết là ta không đúng, ta không nên không tin người, người đừng có giận mà.

Hàn Phong nhìn bộ dạng đáng thương của Trầm Ngọc, cười cười nói:

- Ta chỉ là đang nghĩ đến chuyện khác thôi, cô không cần phải lo lắng thế.

Nghe vậy, Trầm Ngọc mới trở nên vui vẻ, lộ ra một nụ cười xinh đẹp.

Tiếp sau đó, Hàn Phong bắt đầu sắp xếp lại số nguyên liệu trên bàn, mỗi lần sắp xếp đến món nào hần lại giới thiệu cho Trầm Ngọc món đó.

Trầm Ngọc ngồi một bên, cẩn thận lắng nghe, bộ dạng vô cùng chuyên chú.

Lúc này, Hàn Phong cầm một thứ quả lớn bằng nửa bàn tay, màu đỏ như máu, hình dạng gồ ghề vô cùng xấu xí. Nhưng Hàn Phong biết, đây là huyết bồ đề cực kì quý giá.

Bởi vậy, hần càng muốn giới thiệu cho Trầm Ngọc công năng của huyết bồ đề một cách cẩn thận.

Huyết bồ đề là nguyên liệu chủ yếu để chế luyện bồ đề tâm đan.

Bồ đề tâm đan được hiệu mặc dù không giúp được nhiều cho chuyện tu luyện nhưng có thể giúp cơ thể nhanh chóng hồi phục đẩu khí đã tiêu hao.

Thử nghĩ mà xem, nếu hai võ giả đang đại chiến sinh tử, đẩu khí tiêu hao tương đương nhau, đột nhiên một bên được uống huyết bồ đề, đẩu khí trong nháy mắt lại hồi phục như lúc ban đầu, kết quả thế nào không cần nói cũng biết. Có thể nói, huyết bồ đề là liều thuốc cứu mạng trong những lúc quan trọng.

- Đó là cái gì?

Trầm Ngọc chỉ vào thứ bên cạnh huyết bồ đề hỏi, đó là một cành thực vật xanh mướt có hình dạng như một chiếc ô nhỏ.

- Thanh linh đằng chi!

Hàn Phong trả lời.

Thanh linh đằng chi là đan dược nhất định phải có để luyện chế sinh huyết hồi dung đan.

Sinh huyết hồi dung đan công hiệu vô cùng đặc thù, có thể khiến huyết dịch trong cơ thể kích phát, tăng tốc độ hồi chuyển đầu khí, tạm thời nâng cao thực lực đầu khí của người sử dụng.

Đương nhiên, cũng có tác dụng phụ, đó là sau khi dược hiệu kết thúc, người sử dụng sẽ bị đau nhức toàn thân, đây là hậu quả do việc tăng tốc độ vận chuyển huyết dịch tạo thành. Nhưng so với các loại đan dược tăng cường phổ thông khác, chút tác dụng đó chẳng là gì.

Nhưng, thanh linh đằng chi thuộc loại dược liệu vô cùng quý hiếm, trong U Âm sâm lâm, Hàn Phong cũng chỉ kiếm được ba cành. Cũng có thể nói, hắn cùng lắm chỉ có thể luyện chế ba viên sinh huyết hồi dung đan.

Sau đó, Hàn Phong lại giới thiệu cho Trầm Ngọc những loại dược liệu quý thường gặp khác. Đó là hỏa lan tử chi, xà đình quả và huyết linh đan sâm.

Hỏa lan tử chi có thể dùng luyện chế hỏa linh tăng ích tán, là loại đơn dược chỉ thích hợp với những địa giai cao thủ.

Sau khi tiến nhập địa giai cảnh giới, đầu khí trong cơ thể mỗi người đều phát sinh những biến hóa tương ứng, có người đầu khí trở nên cường đại, có người lại trở nên yếu đuối hơn.

Kì thực, biến hóa ấy phụ thuộc vào thiên địa nguyên tố ẩn hàm bên trong cơ thể người đó.

Loại nguyên tố đó từ lúc sinh ra đã được xác định, ví dụ như Tát Khắc là địa giai thất phẩm cao thủ và thuộc tính đầu khí của hắn là hỏa nguyên tố nên đầu khí của hắn có thuộc tính hỏa.

Hơn nữa thuộc tính thì không thể kiểm tra trước được, chỉ sau khi tiến nhập địa giai thuộc tính ấy mới dần dần biểu hiện ra trong đầu khí.

Nhưng Hàn Phong thì không giống vậy, mặc dù lúc này đầu khí của hắn chỉ là nhập giai tam phẩm, nhưng kiếp trước hắn đã tiến nhập thiên giai, đương nhiên biết thuộc tính đầu khí của mình.

Đầu khí của hắn thuộc phong nguyên tố, thuộc loại phong tính đầu khí.

Đương nhiên, bất luận là thuộc tính gì trong chiến đấu đều không có ảnh hưởng trực tiếp.

Ảnh hưởng duy nhất của thuộc tính được thể hiện trong việc tu luyện thường ngày.

Sau khi tiến nhập địa giai, lại phải điều chỉnh lại cho tương ứng với việc tu luyện, ví dụ Tát Khắc thuộc hỏa thuộc tính đầu khí, vậy lúc tu luyện hắn phải chú trọng thu nạp hỏa nguyên tố trong thiên địa, như vậy mới có thể nâng cao đầu khí tu vi bản thân.

Hỏa linh tăng ích tán này có thể khiến người uống nhất thời mãn cảm hơn với hỏa thuộc tính trong không khí xung quanh, nâng cao hiệu quả thu nạp hỏa nguyên tố.

Đây cũng chính là lý do tại sao hỏa linh tăng ích tán chỉ thích hợp với địa giai cao thủ.

Nhưng hỏa linh tăng ích tán rõ ràng không thích hợp với Lăng Phong, nên hắn đành phải xếp nó sang một bên.

Về phần xà đình quả và lôi linh đan sâm hai loại nguyên liệu, đều là dược liệu chính điều chế tam thanh huyền linh đan.

Kì thực tam thanh huyền linh đan tổng cộng cần ba loại dược liệu chủ chốt, trừ xà đình quả và lôi linh đan sâm ra, còn cần một loại nữa là thiên lộ diệp.

Ba vị thuốc này đều là ba loại dược liệu vô cùng quý hiếm.

Mỗi một vị trong đó đều có giá trị rất cao huống hồ cần phải có ba loại nguyên liệu đó kết hợp lại đủ biết tam thanh huyền linh đơn là một vật phi phàm.

Tam thanh huyền linh đơn có công hiệu đoạt thiên tạo địa, so với tái tạo đơn mà phụ thân Hàn Nhất Nguyên giúp Hàn Phong luyện chế trước đây lợi hại hơn rất nhiều.

Nhưng lúc này để luyện chế được tam thanh huyền linh đơn vẫn còn thiếu thiên lộ điệp nên Hàn Phong không thể bắt tay luyện chế, đành phải cất hai nguyên liệu còn lại đi, đợi khi nào tìm được thiên lộ điệp thì tính sau.

Nhưng hắn cũng không vội, được hiệu của tam thanh huyền linh đơn này mặc dù mạnh nhưng trước mắt thân thể của hắn vẫn chưa thể chịu đựng được, chờ sau khi đầu khí tu vi của hắn đạt tới địa giai lúc ấy uống là tốt nhất.

Nên trong thời gian này hắn chỉ cần tìm thiên lộ điệp là được.

Một ngày trôi qua nhanh chóng, Trầm Ngọc sau khi được Hàn Phong giảng giải cặn kẽ, mới phát hiện những thành tựu luyện được mà ngay cả thượng quan cũng phải tranh nhau giành giật của mình ngày xưa mới chỉ dừng ở mức độ cơ bản. Những đơn được mà Hàn Phong giới thiệu lúc này, nếu như để cho cô luyện chế, chín mươi chín phần trăm là thất bại.

Xem ra con đường luyện được của cô vẫn còn dài lắm.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

70. Chương 63: Khách Quý.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - KG

Còn Hàn Phong sau khi có nửa ngày sắp xếp, toàn bộ nguyên liệu đã được hắn phân loại gọn gàng, bây giờ trên tay hắn đang cầm một quyển sổ ghi chép lại hết mọi thứ bên trong.

Trong đó, những thứ có giá trị tương đối cao, nhưng lại không có giá trị sử dụng thực tế, Hàn Phong gom lại một chỗ, chuẩn bị tìm thời gian bán đi hết.

Những thứ tương đối quý giá thì hắn cẩn thận cất đi, chuẩn bị sắp tới từ từ luyện chế.

Đương nhiên, vẫn còn một số nguyên liệu cần thiết cho việc tu luyện hàng ngày của Hàn Phong và luyện được của Trầm Ngọc sau này hắn cũng đều phân loại rõ ràng.

Ngoài ra, nguyên liệu luyện khí cũng được hắn phân loại như vậy.

Về nguyên liệu luyện khí, Hàn Phong mặc dù hiểu nhưng cũng không phải sở trường nên xếp sang một bên đợi sau này từ từ nguyên cứu.

Cuối cùng, sau khi sắp xếp xong xuôi, Hàn Phong mới gấp cuốn sổ lại, nhìn Trầm Ngọc đang nhú mào chun mũi, nói:

- Được rồi, đừng có nhăn nhó như thế, mấy ngày tới cô cứ tập làm quen với những dược liệu này, sau khi thành thực, ta sẽ dạy cô những thứ khác.

Những ngày tiếp theo Hàn Phong vừa tu luyện vừa tiếp tục sắp xếp đồng nguyên liệu, thời gian cũng có thể gọi là thoải mái.

Về phần Trầm Ngọc, bộ tuyệt ảnh mê tung mà Hàn Phong giao cho cô trước đây sau khi tu luyện vài ngày đã bị cô từ bỏ triệt để, bây giờ tất cả tinh lực của cô đều chuyển chú vào phương diện luyện dược.

Hàn Phong cũng không nói gì nhiều, hắn không hi vọng Trầm Ngọc có thành tựu gì trên phương diện tu luyện đấu khí.

Hôm nay, Hàn Phong sau khi sắp xếp một số loại nguyên liệu, nói với Trầm Ngọc mấy câu rồi đi ra ngoài, lần này hắn quyết định đến Phong Vân thương hội.

Qua điều tra, Hàn Phong biết Phong Vân thương hội là thương hội mạnh nhất trong Hồng Diệp Thành này, trong thành mặc dù vẫn còn một vài thương hội khác quy mô cũng tương đối lớn nhưng đều là trò vật, so với Phong Vân thương hội, thực lực thua xa.

Bên trong Phong Vân thương hội lúc này đang có hai ba vị khách ăn mặc vô cùng đẹp đẽ đang đứng xem hàng. Hàn Phong chỉ mặc một bộ quần áo bình thường chọn mua trong thành nên so với những người đó bộ dạng có vẻ khó coi.

Hàn Phong vừa bước vào lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, những người đó sau khi nhìn cách ăn vận của hắn càng có vẻ khó chịu hơn, tránh hắn như tránh một người bị hủi, lùi mấy bước nép sát vào góc.

Hàn Phong chẳng quan tâm phản ứng của họ, đi thẳng vào tận bên trong.

Lúc đi qua chỗ mấy vị khách ăn vận đẹp đẽ, Hàn Phong nghe thấy đối phương cất giọng chế giễu:

- Thời buổi này loại người nào cũng có, cũng chẳng biết nhìn thân phận mình, cứ tưởng Phong Vân thương hội là chợ gần nhà hắn sao.

Người thanh niên đi cùng lớn tiếng phụ họa:

- Dù sao họ cũng là loại dân đen vô tri, Trương thiếu tính toán với họ làm gì.

Người thanh niên có tên Trương thiếu thần tình cao ngạo nói:

- Nói cũng có lý, so mình với loại bình dân ngu ngốc này thì chỉ mất giá trị bản thân.

- Đúng vậy, Trương thiếu lại đây mà xem, viên dạ minh châu này màu sắc lấp lánh, trong suốt toàn bộ, nếu như Trương thiếu mua nó tặng cho Liên Linh cô nương nhất định Liên Linh cô nương sẽ rất vui lòng. Nói không chừng, Trương công tử đến lúc đó...

Trương thiếu nghe vậy, nhất thời ý động, chỉ có điều viên dạ minh châu này giá một trăm kim tệ, giá cả có chút cao, nhưng, hắn đảo mắt sang phía Hàn Phong, nói:

- Ý kiến hay, cứ làm như người nói đi.

Hai người trao đổi không quá lớn nhưng bên trong thương hội khá yên tĩnh nên những vị khách xung quanh đều nghe rõ họ đang nói gì.

Thấy có người nói muốn mua dạ minh châu, mọi người nhất loạt ngoái nhìn khiến người thanh niên tên Trương thiếu cảm thấy đắc ý vô cùng, vô thức quay sang phía Hàn Phong liếc nhìn mấy cái.

Thấy đối phương gần như không có phản ứng gì, càng ngăm ngăm định đối phương là loại thiếu hiểu biết, tiện dân không hiểu giá trị của dạ minh châu nên một chút phản ứng cũng không có.

Hắn không biết là Hàn Phong một chút hứng thú với hai người bọn hắn cũng không có.

Liếc sơ qua hai người bọn họ, Hàn Phong nhanh chóng thu ánh mắt và lại tiếp tục đi vào bên trong, lúc này hắn đã nhìn thấy Tất Thanh Sơn đang bước đến, vẫn giữ nguyên nụ cười chuyên nghiệp trên mặt, chỉ có điều Hàn Phong nhìn thấy rõ vẻ kích động trong mắt đối phương.

Trương thiếu thấy Tất Thanh Sơn xuất hiện, càng đắc ý, hắn tưởng Tất Thanh Sơn đến đây là vì nghe nói mình muốn mua dạ minh châu nên mới đích thân chạy đến tiếp cận.

Trong lòng không khỏi càng thêm đắc ý.

Phải biết Phong Vân thương hội là thương hội lớn nhất trong Hồng Diệp Thành, thực lực bản thân vô cùng hùng hậu, sở hữu rất nhiều phân hội ở các thành trấn khác trong Thiên Nguyệt đế quốc, có thể nói sản nghiệp rải khắp Thiên Nguyệt đế quốc này.

Một thương hội khổng lồ như vậy đương nhiên phải có phương thức sinh tồn của riêng mình. Hồng Diệp Thành chỉ là một tiểu thành hẻo lánh cho nên những thế lực ở đây đều là những thế lực nhỏ.

Đối với một đại quái vật khổng lồ như Phong Vân thương hội đương nhiên kính nể vô cùng. Thân là người phụ trách Phong Vân thương hội ở thành phố này, thân phận Tất Thanh Sơn không phải tầm thường.

Có thể nói, trừ thành chủ và mấy vị gia chủ thế gia có năng lực ra, những người khác muốn được Tất Thanh Sơn đích thân tiếp kiến đương nhiên không dễ.

Bọn Hàn Phong lần trước đến đây gặp được Tất Thanh Sơn có thể nói là chuyện vô cùng trùng hợp.

Lúc đó vừa hay những người trong tiệm đang bị ông phái đi làm việc nên ông cũng rỗi rãi ngồi lại, ai ngờ gặp bọn Hàn Phong.

Trương thiếu vội vàng chỉnh lại y phục, tâm trạng có chút kích động chuẩn bị bước ra chào hỏi, bụng thầm nghĩ: viên dạ hải minh châu này mặc dù có đắt một chút, giá trị một trăm kim tệ, phải mua vốn dĩ cũng hơi tiếc, nếu như không phải bị người nên cạnh khích bác, cộng thêm bộ dạng nhà quê của Hàn Phong chưa chắc hẳn đã dám lớn tiếng như vậy.

Nhưng bây giờ thấy Tất Thanh Sơn xuất hiện, nộ khí trong bụng Trương thiếu nhất thời tan thành mây khói. Hắn nghĩ nếu như các đại thế lực trong Hồng Diệp Thành mà biết tin này, chắc chắn thể diện của hắn sẽ được tăng lên rất nhiều.

Nghĩ đến đây, Trương thiếu không khỏi nhếch nhếch miệng nhưng vẫn cố giữ không để cho mình bật cười.

Tất Thanh Sơn mấy ngày này tâm trạng cực kì không tốt, mấy ngày trước chỉ là ngoại lệ đến thương hội quan sát tình hình, ai ngờ gặp bọn Hàn Phong.

Bọn Hàn Phong lúc đó ăn vận như một đám lưu dân từ trên núi xuống, Tất Thanh Sơn vốn dĩ không định quan tâm, nhưng vì quy định của thương hội, ông vẫn phải ra chào hỏi khách hàng.

Vốn dĩ tưởng chào hỏi mấy câu rồi có thể đuổi được đám lưu dân này.

Ai ngờ đám lưu dân trong mắt ông lại mang đến cho ông một niềm vui bất ngờ, niềm vui vượt quá tầm dự đoán của ông.

Ông tự mừng thầm trong bụng, nếu như lúc đó không phải ông mà là đám thủ hạ của ông ra tiếp khách, e rằng đã bị cách ăn vận của đối phương làm cho nổi giận, như vậy không phải sẽ mất đi một vụ làm ăn lớn sao.

Sau khi Hàn Phong rời đi, Tất Thanh Sơn chỉ muốn ra lệnh ngay cho đám thủ hạ đi nghe ngóng tin tức Hàn Phong. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, lại thôi.

Mặc dù bọn Hàn Phong ăn vận vô cùng “kì lạ” nhưng một lần có thể đưa ra nhiều vật phẩm quý giá như vậy chắc chắn không phải là loại tầm thường, huống hồ ông còn nhớ sau lưng bọn Hàn Phong còn vác thêm túi to túi nhỏ.

Nhân lực của ông không tệ, sau khi xác nhận, ông biết túi hành lý mà bọn Hàn Phong đang đeo được làm bằng da đại địa thương hùng thú, đại địa thương hùng thú này là địa giai ma thú.

71. Chương 63: Khách Quý. (hạ)

Có thể dùng da địa giai ma thú làm túi hành lý, chỉ cần nghĩ thôi cũng khiến Tất Thanh Sơn toát mồ hôi, may mà ông phản ứng nhanh không phái thủ hạ đi theo dõi đối phương, nếu không chắc đã chọc giận đối phương rồi.

Không nói chuyện đối phương sẽ vì thế từ chối không bán những nguyên liệu quý giá còn lại cho ông nữa, ngộ ngộ chọc giận đối phương, phát sinh xung đột thì còn thiệt hại nhiều hơn.

Mặc dù Phong Vân thương hội thực lực hùng hậu, dù có xung đột cũng có địa giai cao thủ, chẳng phải sợ đối phương.

Nhưng như vậy sẽ ảnh hưởng đến thanh danh thương hội, muốn lấy cũng không lấy lại được.

Cuối cùng, Tất Thanh Sơn đành phải cử người luân phiên canh ở cửa, chỉ cần đối phương xuất hiện là lập tức chạy về báo cáo.

Hai ngày trước, mấy người ngoại quốc đi cùng Hàn Phong đã rời khỏi Hồng Diệp Thành, vì tướng mạo của họ kì lạ nên Tất Thanh Sơn nhớ rất kĩ.

Nhưng vì Hàn Phong vẫn chưa rời đi, nên Tất Thanh Sơn chưa làm gì hết, mấy ngày nay ông đều ở thương hội đợi, chờ Hàn Phong tới.

Lúc này, ông vừa đếm xong số tiền khổng lồ được chuyển đến từ trấn lân cận, số tiền này được chuẩn bị để mua số phẩm vật trong tay Hàn Phong.

Muốn kiếm được lợi nhuận lớn thì phải mạo hiểm, huống hồ chỉ là mất công vận chuyển mà thôi.

Đợi suốt mấy ngày nay, cuối cùng Hàn Phong cũng xuất hiện, Tất Thanh Sơn sao có thể ngồi yên, vội vàng từ bên trong bước ra, nghênh đón Hàn Phong.,

Chỉ còn hai ba bước nữa Tất Thanh Sơn sẽ xuất hiện trước mặt Hàn Phong, sau lưng Trương thiếu đã chuẩn bị xong, chờ Tất Thanh Sơn nghênh đón.

Tất Thanh Sơn lên tiếng nói:

- Quý khách, ngài cuối cùng cũng đến rồi, ngài khiến lão hủ đợi lâu quá.

Hàn Phong nghe vậy, bình thản nói:

- Yên tâm đi, trước đây đã nhận lời với ngài rồi, đương nhiên không thể nuốt lời được.

- Đó là đương nhiên.

Tất Thanh Sơn bối rối nói, nhưng ông đã điều chỉnh ngay tâm thái, quay người, giơ tay, vô cùng khách khí nói:

- Mời quý khách vào trong này, chúng ta cùng bàn bạc.

Hàn Phong gật gù đầu, nói:

- Gọi ta Hàn Phong được rồi, đừng kêu như vậy kì cục lắm.

Tất Thanh Sơn đương nhiên không phản đối, hai người một trước một sau cùng bước vào trong.

- Đây... đây là chuyện gì?

Trương thiếu đứng ngây ra nhìn cảnh tượng vừa diễn ra trước mắt, đầu óc vẫn còn chưa kịp phản ứng. Thấy Tất Thanh Sơn rời đi rồi, hắn không biết làm sao, hét lớn:

- Tất lão tiên sinh, ta muốn mua viên dạ hải minh châu này.

Tất Thanh Sơn thấy có người gọi mình, quay lại nhìn, ngẫm nghĩ một lúc thấy người thành niên này có chút quen quen nhưng không nhớ rõ lắm là thiếu gia nhà nào, lúc này ông căn bản không có thời gian để ý đến hắn nên nói:

- Vị công tử này xin đợi một lát, ta sẽ gọi người đến tiếp công tử.

Nói đoạn, Tất Thanh Sơn gọi một thủ hạ đang đứng bên cạnh lại rồi dẫn Hàn Phong vào bên trong thương hội.

- Trương thiếu, ngài muốn mua viên dạ hải minh châu này?

Người này nhìn Trương thiếu, cung kính nói.

Lúc này Trương thiếu đang bận nhìn theo Hàn Phong, nhất thời không phản ứng kịp.

Mấy người bạn đi cùng hắn, những vị khách đã từng ra mặt khinh rẻ Hàn Phong lúc này cũng phải ngỡ ngàng. Người thiếu niên này tuổi mới chỉ độ mười mấy, hơn nữa ăn vận còn rất bình thường, sao có thể được Tất lão tiên sinh đích thân tiếp kiến. Hơn nữa thái độ của Tất lão tiên sinh còn rất cung kính nữa.

Cả bọn nhất thời quay sang nhau, chụm đầu bàn tán về lai lịch Hàn Phong.

Trương thiếu dưới sự nhắc nhở của mọi người, cuối cùng cũng hồi phụ lại thần sắc.

Nhìn người nhân viên nét mặt tươi cười tay cầm viên dạ hải minh châu, Trương thiếu nhất thời thấy hối hận vô cùng. Nhưng lúc này bao nhiêu người đã nghe thấy hắn nói, hắn đành phải nghiêng rằng, mua viên dạ hải minh châu.

Không biết vì sao, hắn cảm thấy mọi người đều đang nhìn mình, ánh mắt tràn ngập vẻ chế giễu.

Cảm giác này vô cùng khó chịu, nhân viên dạ hải minh châu từ tay đối phương, Trương thiếu giận dữ bước ra khỏi thương hội.

Lúc này, Hàn Phong đang được Tất Thanh Phong dắt vào phòng trong thương hội.

Nơi này thường ngày được dùng để đón tiếp những vị khách quý, Tất Thanh Phong dẫn Hàn Phong vào đây đủ chứng tỏ thành ý của ông.

Chỉ đáng tiếc Hàn Phong là người mới đến, không hiểu những chuyện này nên không biết được hàm ý bên trong.

Hàn Phong lần này đến đây đương nhiên có mang theo những thứ lần trước đồng ý bán cho đối phương.

Kì thực cũng không phải thứ gì quan trọng, ngoài hai trái huyết ngọc linh quả ra, tất cả đều là nguyên liệu luyện khí lấy được trên người địa giai ma thú. Trong đó có cả miếng vảy của Lục Trảo Minh Thú.

Thấy những thứ mà Hàn Phong mang đến, Tất Thanh Sơn hai mắt sáng rực, miệng không khỏi mỉm cười, nói:

- Nếu như quý khách đã yêu cầu thì lão hủ đành phải gọi ngài là Hàn Phong vậy.

Dừng lại đôi chút, Tất Thanh Phong khách khí nói:

- Hàn Phong, đầu tiên ta xin được thay mặt thương hội cảm ơn ngài đã tín nhiệm thương hội chúng ta.

Hàn Phong khẽ gật đầu nhưng không nói gì.

Hành động này của Hàn Phong khiến Tất Thanh Sơn hiểu đối phương không thích khách sáo nên vội nuốt ngay những lời lẽ hoa mỹ đang định nói vào bụng, đi thẳng vào vấn đề:

- Là thế này, những thứ mà ngài mang đến vô cùng quý giá, trong đó còn có những nguyên liệu rất hiếm có nữa, nên trước đó ta đã báo lại việc này cho Đông gia ta.

- Ô? Không lẽ những thứ này có gì không ổn?

Hàn Phong bình tĩnh hỏi.

Tất Thanh Phong nghe vậy, lắc lắc đầu nói:

- Không phải có gì không ổn, mà là vì chúng quá quý giá nên Đông gia cho ta hai phương án, chờ ngài đến thương lượng với ngài xem có được hay không.

Hàn Phong nghe vậy, có chút nghi hoặc, hỏi:

- Là phương án gì?

Tất Thanh Sơn hắng hắng giọng, nói ra hai phương án mà thương hội đã thương thảo.

Hàn Phong nghe xong cũng nôm na hiểu được ý của đối phương.

Hai phương án này rất đơn giản, một là Phong Vân thương hội bỏ ra một món tiền lớn mua lại toàn bộ vật phẩm của Hàn Phong. Hai là, Hàn Phong ủy thác cho thương hội nhờ thương hội đấu giá giùm mình, như vậy Hàn Phong vẫn nhận được tiền mà thương hội cũng kiếm được một số tiền công trong đó.

Phương án thứ nhất đương nhiên là phương pháp hữu hiệu trực tiếp nhất. Nhưng Tất Thanh Sơn cũng giải thích vì chưa bao giờ gặp phải trường hợp một lần thanh toán nhiều như vậy nên dù thương hội có năng lực mua hết toàn bộ thì cũng khó tránh khỏi trường hợp kẹt vốn, như vậy, rất dễ phát sinh vấn đề.

Bởi vậy thương hội mới đưa ra phương án thứ hai, phương án này mặc dù quá trình tương đối phức tạp và thương hội chỉ nhận được một khoản tiền công nhất định nhưng như Tất Thanh Sơn đã hứa, những thứ này

của hắn nếu bán đấu giá, thương hội sẽ lập tức nhận được tiền mà giá trị đấu giá lúc nào cũng cao hơn hẳn phương án ban đầu. Nếu như đến lúc đó giá trị nhận được thấp hơn, thương hội sẽ chịu phần hao hụt đó.

Đối với Hàn Phong mà nói, cái giá mà hắn phải trả cho phương án thứ hai chỉ là kiên nhẫn chờ đợi một khoảng thời gian. Vì Tất Thanh Sơn nói với hắn, từ giờ đến đại hội đấu giá thường niên của Hồng Diệp Thành chỉ còn khoảng hơn một tháng nữa.

Sau khi suy tính cẩn thận, Hàn Phong đồng ý với phương án thứ hai mà Tất Thanh Sơn đưa ra.

Dù sao lúc này hắn cũng không thiếu tiền, thời gian một tháng, hắn vẫn có thể đợi được.

Hơn nữa Hàn Phong sau khi giao phó mọi thứ cho đối phương, không phải nửa xu cũng không nhận được, những thứ mà hắn mang đến sau khi được định giá, thương hội sẽ trả cho hắn một phần tiền cọc, phần còn lại đương nhiên phải chờ đại hội đấu giá kết thúc mới có thể trả được.

Sau đó, hai người lại bàn bạc thêm một số chi tiết, Hàn Phong sau khi không còn câu hỏi gì nữa cáo từ rồi đi, Tất Thanh Sơn tiễn hắn ra tận cửa.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

72. Chương 64: Tiểu Bạch Thần Kì.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - KG

Hành động này khiến những vị khách đang có mặt trong Phong Vân thương hội không khỏi ngạc nhiên.

Rời thương hội, Hàn Phong đi dạo một vòng quanh phố rồi mới về ngôi nhà nhỏ của mình.

Lúc này, Trầm Ngọc đang ở trong căn phòng luyện dược mà Hàn Phong dựng cho cô luyện chế đan dược. Một ngày sau khi được Hàn Phong hướng dẫn tỉ mỉ, Trầm Ngọc đã hiểu sâu thêm một chút về công việc luyện dược.

Lúc này, cô đang làm theo cách mà Hàn Phong hướng dẫn, luyện chế một viên thanh linh đan bình thường. Đây chính là loại đan dược mà Hàn Phong uống lúc mới bị thương.

Trước đây cô đã thất bại một lần nên lần này luyện chế càng nghiêm túc hơn.

Hàn Phong thấy Trầm Ngọc chuyên chú như vậy, cũng không định làm phiền cô, quay người bước về phòng của mình.

Vì bận rộn khổ luyện nên mấy ngày nay Trầm Ngọc cũng không có thời gian để ý đến Tiểu Bạch.

Hàn Phong vừa bước vào phòng mình bất ngờ phát hiện Tiểu Bạch đang nằm dài trên giường, hai mắt nhắm chặt, bộ dạng vô cùng hưởng thụ.

Hàn Phong thấy vậy, cũng mặc kệ nó, con thiên giai ma thú này đã hoàn toàn biến thành vật cưng của Trầm Ngọc, hàng ngày ngoài việc ăn và ngủ ra, nó chỉ còn biết chơi với Trầm Ngọc, căn bản không có khí thế của một con thiên giai ma thú, sức mạnh nhỏ đến mức đáng thương.

Tiểu Bạch mở mắt, thấy Hàn Phong đã trở về liền ngồi bật dậy, nhẹ nhàng chạy đến bên chân Hàn Phong, nũng nịu kêu lên mấy tiếng.

Hành động này của Tiểu Bạch không thu hút được sự chú ý của Hàn Phong, vì hắn được bất ngờ phát hiện ra hình như đã có ai động vào sổ dược liệu của hắn.

Phát hiện này khiến Hàn Phong không khỏi giật mình, vội vàng kiểm tra lại.

Kiểm tra một lúc, Hàn Phong phát hiện trong số dược liệu mà hắn đã sắp xếp thiếu mất ba trái phong linh quả và hai nhánh u lan thảo.

Hai loại nguyên liệu này mặc dù đối với hắn mà nói không có giá trị gì đặc biệt, nhưng nếu đem ra ngoài bán, giá trị cũng rất lớn. Chẳng lẽ có người vào phòng hắn trộm đồ?

Nhưng cũng không thể như vậy, nếu như có kẻ trộm lẻn vào đây thật tại sao chỉ lấy mỗi phong linh quả và u lan thảo.

Không lẽ là Trầm Ngọc lấy đi?

Cũng không đúng! Năng lực luyện dược của Trầm Ngọc vẫn chưa cần thiết đến những nguyên liệu quý giá này, cô có lấy đi cũng vô dụng, hơn nữa nếu như cô lấy, nhất định sẽ báo cho hắn biết.

Vậy rốt cục là ai?

Hàng trăm suy nghĩ lướt vèo vèo trong đầu Hàn Phong, bất ngờ hắn hừ nhẹ một tiếng, liếc mắt về phía góc nhà, đứng lên bước về phía đó.

Hàn Phong ngồi xổm xuống, nhặt lên mấy hạt đen nhỏ li ti.

Sau khi quan sát cẩn thận, Hàn Phong xác nhận đây là hạt của phong linh quả. Đột nhiên, trong đầu hắn xuất hiện một ý nghĩ vô cùng kì cục. Hắn tìm một lượt quanh phòng, cuối cùng tìm thấy chút rế còn sót lại của hai nhánh u lan thảo trong một góc phòng khác.

Lần này, ý nghĩ duy nhất xuất hiện trong đầu Hàn Phong là số dược liệu này đã bị ai đó ăn vụng.

Và kẻ ăn vụng đó là ai, Hàn Phong không cần nghĩ cũng có thể đoán ra được.

Quay người ngồi lại bên giường, Hàn Phong nhìn chăm chú vào Tiểu Bạch.

Không sai, ngôi nhà này ngoài hắn và Trầm Ngọc ra, không ai có thể vào được.

Kẻ duy nhất có thể vào được phòng hắn chỉ có Tiểu Bạch mà thôi.

Tiểu Bạch thấy Hàn Phong nhìn mình cũng nghiêng đầu, tròn mắt, thắc mắc nhìn lại Hàn Phong. Nó không hề biết mình vừa gây ra một rắc rối lớn.

Nhìn bộ dạng dễ thương vô hại của Tiểu Bạch, Hàn Phong nheo mắt, nhắc bóng Tiểu Bạch lên bằng một tay, đặt sát trước mặt mình, cẩn thận quan sát.

Tiểu Bạch kêu lên một tiếng bất mãn, định chạy khỏi móng vuốt Hàn Phong, đáng tiếc nó hoàn toàn không phải đối thủ.

- Khai mau, có phải lúc này là người ăn vụng dược liệu không?

Hàn Phong nhìn Tiểu Bạch, nhấn mạnh từng câu từng chữ.

Tiểu Bạch thuộc thiên giai ma thú, mặc dù thực lực bản thân vẫn chưa trưởng thành đến thiên giai nhưng trí tuệ không thấp, những gì con người nói, nó hoàn toàn có thể hiểu được.

Chuyện này chỉ có Hàn Phong biết, thậm chí Trầm Ngọc ngày ngày ôm nó, chơi với nó đều không biết khả năng này của Tiểu Bạch, cô chỉ nghĩ Tiểu Bạch có một chút linh tính mà thôi.

Tiểu Bạch thấy Hàn Phong giận dữ nhìn mình, không khỏi ầm ục kêu lên hai tiếng khe khẽ, coi như thừa nhận.

Quả nhiên là Tiểu Bạch! Hàn Phong thầm nghĩ.

Nhắc Tiểu Bạch lên ngang mặt, mặt kệ những tiếng kêu ầm ục của nó, Hàn Phong cẩn thận quan sát sự biến hóa của Tiểu Bạch.

Kết quả sau khi quan sát một lượt từ trước ra sau, Hàn Phong chẳng phát hiện ra điều gì khác biệt, không khỏi có chút thất vọng.

Nhưng, lúc Hàn Phong cảm nhận những biến hóa năng lượng trong người Tiểu Bạch, không khỏi giật mình ngạc nhiên.

Hắn nhớ vài ngày trước năng lượng trong người Tiểu Bạch chỉ mới tương đương với một người ở trình độ cơ sở lục phẩm. Nhưng lần kiểm tra vừa rồi, năng lượng trong người Tiểu Bạch bạo tăng lên nhân giai nhị phẩm cảnh giới.

Một tốc độ tăng trưởng quá chóng mặt, thực sự không thể tin nổi.

Đặt Tiểu Bạch sang một bên, Hàn Phong vừa nhìn Tiểu Bạch vừa nghĩ chưa bao giờ nghe thấy chuyện ma thú tăng trưởng năng lượng bằng việc ăn bảo bối.

Nhưng Tiểu Bạch thì lại vậy, điều này khiến Hàn Phong có chút buồn bực.

Không lẽ, Tiểu Bạch muốn trưởng thành lại phải nhờ đến dược liệu?

Nói như vậy, Tiểu Bạch phải ăn dược liệu mới có thể nhanh chóng nâng cao thực lực sao. Nói như vậy sau này ngày nào hắn cũng phải cho Tiểu Bạch ăn dược liệu sao. Vậy mức độ tiêu hao phải lớn đến thế nào.

Ví dụ như ba trái phong linh quả và hai cành u lan thảo nó vừa ăn, cộng vào chỉ ít cũng phải sáu bảy trăm kim tệ.

Nghĩ đến đây, Hàn Phong không khỏi nhìn Tiểu Bạch xót xa.

Nhưng, mặc dù tổn thất nhiều dược liệu, chỉ ít thực lực Tiểu Bạch cũng bạo tăng đến nhân giai nhị phẩm, cũng có thể coi như thu hoạch không tệ.

Hơn nữa, Hàn Phong biết dược lực vẫn chưa hoàn toàn được Tiểu Bạch hấp thụ hết mà vẫn còn tồn đọng trong cơ thể chờ tiêu hóa dần dần.

May mắn là lúc còn ở trong U Âm sâm lâm, Hàn Phong thu hoạch cũng không tệ nên cũng không quan tâm lắm đến số phong linh quả và u lan thảo mà Tiểu Bạch đã ăn mất.

Nhưng, hắn vẫn phải nghĩ cách giải quyết vấn đề này của Tiểu Bạch.

Phương pháp đơn giản nhất đương nhiên là luyện chế đan dược.

Đối với tình huống của Tiểu Bạch, Hàn Phong vẫn chưa chắc chắn, đành phải bỏ nó sang một bên, sau đó cất giữ dược liệu vào nơi kín đáo, ngoài ra còn phải xách cổ Tiểu Bạch ra đó, dùng ngữ khí đe dọa cảnh cáo nó sau này không được ăn vụng dược liệu.

Trước sự uy hiếp của Hàn Phong, Tiểu Bạch chỉ u u kêu lên hai tiếng, bộ dạng vô cùng ảm ức, bốn chân không ngừng giãy dụa ra sức phản kháng nhưng không ăn thua.

Những ngày tiếp theo, cuộc sống trôi qua vô cùng bình lặng, Hàn Phong mỗi ngày luyện chế đan dược, tu luyện đấu khí. Thỉnh thoảng chỉ dẫn cho Trầm Ngọc một số vấn đề trên phương diện luyện dược. Có một luyện dược đại sư như Hàn Phong ở bên cạnh, cộng thêm thiên phú luyện dược đáng kinh ngạc của Trầm Ngọc, có thể nói, khả năng luyện dược của cô ngày một tiến bộ với tốc độ khó tin.

Hàn Phong cũng vô cùng hài lòng, hắn biết Trầm Ngọc có thiên phú, nếu không sao cô có thể nghiên chế ra đan dược sát thân. Nhưng hắn không ngờ thiên phú của Trầm Ngọc lại cao đến vậy, thực sự vượt quá sức tưởng tượng của hắn.

Trong một thời gian ngắn, khả năng luyện dược của Trầm Ngọc đã vượt qua tiêu chuẩn của một luyện dược sư sơ đẳng mà trực tiếp tiến vào tiêu chuẩn của một luyện dược sư hạ phẩm. Tốc độ này dù có tìm cả đại lục cũng không tìm nổi một người.

Đương nhiên, thời gian này Hàn Phong vẫn không ngừng cung cấp một lượng lớn nguyên liệu cho Trầm Ngọc, dạy cô luyện chế cũng là một lý do quan trọng, phải biết không ít những thứ trong này là những dược liệu quý hiếm được tìm thấy trong U Âm sâm lâm.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

73. Chương 65: Tiếng Đàn Sâu Trong Kí Ức

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - KG

Nhưng Hàn Phong không hề tỏ ra hẹp hòi, hẳn biết, muốn bồi dưỡng ra một luyện được tông sư thì tuyệt đối không được tiết kiệm tiền. Hơn nữa, theo tình hình phát triển trước mắt, hẳn tin chỉ cần cho Trầm Ngọc một khoảng thời gian, cô nhất định sẽ trưởng thành đến một mức độ tương đối đáng sợ.

Còn chuyện có thể đến cảnh giới tông sư hay không, Hàn Phong cũng không rõ, tất cả phụ thuộc vào Trầm Ngọc.

Trầm Ngọc thì không nghĩ gì nhiều, cô chỉ đơn thuần thích luyện được, mục tiêu ban đầu của cô là trở thành một luyện được đại sư được nhiều người tôn kính như Thượng Quan Vô Ngã.

Cũng vì sùng bái Thượng Quan Vô Ngã, Trầm Ngọc mới đưa đơn thuốc cho hắn, vốn dĩ chỉ muốn nhờ hắn kiểm định hộ mình xem đơn thuốc đó có được hay không.

Ai ngờ, Thượng Quan Vô Ngã, người vẫn được cô coi là mục tiêu của mình lại bất chấp thân phận, mở mắt vì tiền, cướp lấy đơn thuốc mà cô khổ luyện nghiên chế và còn muốn hãm hại cô.

Nếu như không phải Hàn Phong phát hiện, chắc gì cô đã sống được đến hôm nay.

Trải qua những chuyện này, Trầm Ngọc không còn quan tâm đến danh lợi nữa, sở dĩ cô vẫn muốn tiếp tục trở thành luyện được dư, ngoài sở thích cá nhân ra, một phần rất lớn là vì Hàn Phong.

Lúc Hàn Phong cứu cô, không đưa ra bất cứ lí do gì.

Trầm Ngọc mặc dù ngây thơ nhưng cô không ngốc, cô với Hàn Phong không thân không thích, trên người cô lại chẳng có gì quý giá đáng để đối phương ra tay tương trợ, nói gì chuyện bất chấp tính mạng.

Sau này thông qua tiếp xúc, Trầm Ngọc phát hiện Hàn Phong rất quan tâm đến khả năng luyện được của cô nên phần nào hiểu được nguyên nhân bên trong.

Thì ra Hàn Phong để ý cô ở điểm này.

Biết được nguyên nhân bên trong rồi nhưng Trầm Ngọc cũng không cảm thấy phiền não mà ngược lại quyết tâm trở thành một luyện được sư. Cô không phải vì mình mà là vì Hàn Phong.

Hơn nữa đối với cô mà nói, trở thành luyện được sư là mơ ước của cô nên cô mới nỗ lực như vậy.

Lúc này Hàn Phong đang ở trong phòng mình, tay cầm một viên thuốc nhỏ màu xanh đen, trước mặt là Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch hai mắt tròn xoe, ngoẹo đầu nhìn Hàn Phong đưa viên thuốc cho mình. Đầu tiên nó ghé sát mũi vào viên thuốc màu xanh đen, khịt khịt đánh hơi. Chỉ sau khi cảm nhận mùi thơm dịu dịu tỏa ra từ viên thuốc cũng như năng lượng ẩn hàm trong đó, hai mắt Tiểu Bạch mới sáng rực.

Nó reo lên một tiếng vui mừng, vươn người, nuốt chửng viên thuốc. Thuốc vừa vào miệng, lập tức tan thành nước, thẩm nhập vào cơ thể Tiểu Bạch.

Hàn Phong cẩn thận quan sát những biến hóa trên người Tiểu Bạch, chỉ thấy Tiểu Bạch sau khi nuốt viên thuốc, ngáp liền mấy cái sau đó lười biếng nằm dài trên giường Hàn Phong, vừa mới nhắm mắt đã thấy ngủ khò khò.

Hàn Phong tiếp tục quan sát, sau khi xác nhận không có chuyện gì mới yên tâm.

Viên thuốc mà Tiểu Bạch vừa ăn trên thực tế là thuốc mà Hàn Phong vừa mới nghiên cứu chế ra.

Viên thuốc này cũng là dùng phong linh quả và u lan thảo mà Tiểu Bạch đã từng ăn vụng trước đây, kết hợp với một vài nguyên liệu nữa luyện chế mà thành.

Hàn Phong gọi nó là tụ năng tán.

Tụ năng tán chỉ có mục đích duy nhất là phục vụ cho Tiểu Bạch, con người mà uống hiệu quả không có gì đặc biệt. Hơn nữa, sau khi được Hàn Phong điều chỉnh, chỉ cần một trái phong linh quả và hai cành u lan thảo là đã có thể chế luyện ra mười viên tụ năng tán.

Hơn nữa, năng lượng ẩn hàm trong mỗi viên tụ năng tán tương đương với một phần ba năng lượng mà Tiểu Bạch ăn vụng.

Như vậy, có thể tiết kiệm tương đối nguyên liệu.

Qua vài ngày quan sát, Hàn Phong có thể xác nhận Tiểu Bạch dựa vào việc ăn dược liệu để nâng cao thực lực bản thân. Hơn nữa, số dược liệu bị Tiểu Bạch ăn vụng trước đây sau khi chuyển hóa đã được Tiểu Bạch hấp thu toàn bộ.

Nhưng số năng lượng cuối cùng sót lại trong cơ thể cũng chỉ đủ giúp thực lực Tiểu Bạch tiến một bước nhỏ chứ không còn khùng bố như lúc ban đầu.

Hàn Phong đoán, có lẽ vì sức mạnh bản thân của Tiểu Bạch quá thấp, dược tính của số dược liệu mà nó ăn lại quá mạnh nên mới khiến thực lực của nó bạo tăng như vậy.

May mà sức mạnh của Tiểu Bạch dù yếu nhưng thân thể thì vẫn là thân thể của thiên giai ma thú nên mức độ cường hãn càng thêm đáng sợ. Nếu vậy, năng lượng ẩn hàm trong phong linh quả và u lan thảo vừa đủ để Tiểu Bạch tăng trưởng.

Cảm nhận những dao động năng lượng bên trong cơ thể Tiểu Bạch, phát hiện dược hiệu của tụ năng tán đã được Tiểu Bạch bắt đầu hấp thu, với tốc độ này, phải mất cả một ngày mới có thể hấp thu toàn bộ.

Nên Hàn Phong cũng không để ý đến nó nữa, tiếp tục luyện chế những loại đan dược khác.

Mấy ngày nay, sau khi được Hàn Phong từng bước điều chỉnh, đồng dược liệu cao như núi đã biến thành những viên đan dược phát ra mùi thơm quyến rũ.

Nhưng, hơn nửa đồng nguyên liệu ấy là những nguyên liệu tương đối quý giá và hiếm gặp, Hàn Phong không định dùng chúng mà cất đi, để dành sau này chẳng may cần đến.

Một nửa còn lại Hàn Phong cũng không vội dùng, bởi vì có số đan dược này, trừ những dược liệu chính ra, phải phối hợp thêm một số nguyên liệu đặc thù khác mới có thể luyện chế thành công. Mà số nguyên liệu đó khá phổ thông, có thể mua được bên ngoài.

Suy nghĩ một lúc, Hàn Phong nhìn một nửa đồng nguyên liệu còn lại, ghi chép lại những thứ còn thiếu để chuẩn bị đi mua.

Vừa ra khỏi nhà, trong lúc Hàn Phong đang chuẩn bị đi chọn mua nguyên liệu thì đột nhiên một âm thanh văng vẳng vọng vào tai hắn.

Nghe thấy âm thanh này, Hàn Phong trong lòng không khỏi giật mình.

- Là tiếng đàn?

Hàn Phong biến sắc, ngạc nhiên nghĩ.

Vì Hàn Phong có đầu khí nên thính lực của hắn mới nhạy cảm hơn người thường, nếu không thực sự không nghe thấy nổi tiếng đàn.

Đương nhiên, người biết đánh đàn trên đại lục này rất nhiều, nếu như chỉ là tiếng đàn bình thường Hàn Phong đã không có biểu tình như vậy.

Nhưng tiếng đàn này lại khiến hắn có một cảm giác vô cùng quen thuộc.

Đúng, hắn không bao giờ có thể quên được cảm giác này.

Sắc mặt Hàn Phong lúc này đã trở quên gấp gáp, bỏ qua luôn mục đích chính, cứ thế đi theo tiếng đàn lúc có lúc không.

Tiếng đàn ngày một rõ hơn, cảm giác quen thuộc trong lòng Hàn Phong mỗi lúc một nồng đậm.

Không sai! Chính là tiếng đàn này, là âm thanh mà cả đời mình cũng không thể nào quên được! Hàn Phong thầm nghĩ.

Lúc này, hắn đã ở rất gần tiếng đàn. Hàn Phong thả chậm bước chân như sợ những động tác vội vàng sẽ làm người đánh đàn giật mình.

Lại đi theo tiếng đàn thêm một quãng đường nữa, cuối cùng Hàn Phong cũng dừng lại ở vùng ngoại ô sát bên bờ sông.

Đứng bên sông, Hàn Phong nhìn sáng cánh rừng liễu đối diện. Cành liễu buông rủ, chấm cả xuống mặt nước, một cơn gió nhẹ thoảng qua, cành liễu lay động, uốn lượn theo tiếng đàn dịu dặt. Âm thanh đó như một thứ rượu mạnh, thấm vào tim người ta khiến Hàn Phong cũng đột nhiên cảm thấy tâm trạng thật thoải mái.

Bước thật nhẹ, Hàn Phong nhìn khắp bốn xung quanh, phát hiện nơi này khung cảnh thanh u, vô cùng yên tĩnh.

Hàn Phong chậm chậm nhắm mắt, để cho thứ cảm giác quen thuộc bủa vây quanh mình.

Đúng, chính là cảm giác đó!

Từ tiếng đàn, hắn có thể nghe ra tâm trạng thê lương buồn bã trong đó.

Nếu nghe kĩ hơn, Hàn Phong còn có thể nhận ra lẫn trong đó là một tâm trạng bất khuất, là niềm tin vào một tương lai tươi sáng. Đường như dù phải chịu bao nhiêu trắc trở thì cũng vẫn dũng cảm bất khuất đối mặt với tất cả.

Hàn Phong vĩnh viễn không thể nào quên, chính là thứ cảm giác đó, khiến kiếp trước trong thời khắc đen tối mơ màng nhất, hắn vẫn có thể tìm lại niềm tin, kiên trì đi theo con đường mình đã chọn. Mặc dù cuối cùng xảy ra sự cố nhưng trong lòng hắn, tiếng đàn ấy khiến linh hồn hắn như được hồi sinh.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

74. Chương 66: Công Chúa Khuyên Thành

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bạ Thập Ngũ - KG

Đứng trước cánh rừng liễu không quá rậm rạp, Hàn Phong nhón chân, phóng tầm mắt qua những tầng liễu rủ, hình ảnh một cô gái với bộ quần áo màu trắng tuyết lọt vào mắt hắn.

Cô gái che một lớp mạng mỏng trước mặt, giấu đi khuôn mặt mình, chỉ để lộ ra đôi mắt đen tràn ngập linh tính. Bộ quần áo màu trắng tuyết phối hợp với thần tình chuyên chú khiến cô như xuất thần.

Cô gái áo trắng ngồi trên một chiếc ghế đá trong rừng liễu, trước mặt cô là một chiếc bằng huyền cổ cầm vô cùng quý giá.

Nhìn cảnh tượng này, Hàn Phong trong lòng không khỏi nghĩ đến những chuyện của kiếp trước, vẫn là bộ quần áo đó, vẫn là cây đàn đó.

Hàn Phong không ngờ, kiếp này vẫn có thể gặp lại được cô.

Sự xuất hiện của Hàn Phong không khiến cô gái áo trắng chú ý.

Chỉ thấy cô thần tình chuyên chú, hai bàn tay trắng ngọc không ngừng gảy nhẹ dây đàn, đùa giỡn với những âm thanh dịu dặt.

Tiếng đàn như đôi cánh bướm, chớp động linh hoạt, lấp lánh không ngừng như ánh sáng viễn cổ vẫn còn lưu lại giữa thiên không.

Âm thanh mỹ diệu đó khiến Hàn Phong như say như ngốc.

Hàn Phong không lên trước làm phiền mà lựa chọn ngồi trên một cành dương liễu, nhắm mắt thưởng thức, thần sắc thanh u lộ rõ trên mặt.

Dần dần, cô gái áo trắng dường như cảm nhận được có điều khác biệt, tiếng đàn đang dịu dặt đột nhiên chuyển sang dồn dập nặng nề, một cảm giác dồn nén cường liệt xuyên qua tiếng đàn, thẩm nhập vào tim Hàn Phong.

Hàn Phong còn chưa kịp phản ứng thì tiếng đàn đã lại chuyển biến, những âm thanh gấp gáp, nhẹ nhàng không ngừng nhảy nhót trên dây đàn.

Trái tim dường như cũng nhảy nhót theo những âm thanh đó.

Tiếng đàn dịu mỹ như gió nhẹ thổi qua nhành liễu, linh động như nước suối luôn khe.

Một lúc lâu sau tiếng đàn mới dừng, chỉ lưu lại từng trận hồi âm kì ảo. Cô gái áo trắng lúc này đã ôm cổ huyền, nhẹ bước rời đi.

Hàn Phong không đuổi theo mà đứng nguyên chỗ cũ, nhìn theo cô gái cho đến khi khuất hẳn.

Mặc dù hắn rất muốn nói chuyện với cô gái nhưng hắn biết sự đường đột này sẽ khiến đối phương sợ hãi. Sau này muốn còn tiếp tục nghe được tiếng đàn, Hàn Phong phải biết tự hài lòng.

Hắn cũng không muốn làm phiền đối phương.

Có lẽ vì mối quan hệ với kiếp trước nên Hàn Phong luôn giữ một cảm giác đặc biệt với cô gái áo trắng.

Ở kiếp trước, cô có một thân phận nổi bật, tuổi vừa hai mươi đã chinh phục nhân tâm với tuyệt thế vô song cầm kì. Cả đại lục, không ai là không mê hoặc tiếng đàn của cô.

Ngay cả những tuyệt thế cường giả cũng phải tự động tìm đến, chỉ mong may mắn nghe cô đàn một lần.

Hàn Phong kiếp trước chỉ là một kẻ gặp nạn trên con đường tu luyện, với thân phận của hắn, đương nhiên rất khó sản sinh quan hệ với cô gái áo trắng.

Kiếp trước, Hàn Phong tổng cộng được nghe cô đàn ba lần.

Cả ba lần đều khiến Hàn Phong không sao quên được, hắn cũng không biết tại sao mình lại như vậy.

Nhưng sau khi biết được thân thế của cô gái áo trắng thì hắn liền hiểu ra vấn đề.

Có thể vì những gì hai người gặp phải đều là khổ cực vất vả khiến nội tâm hắn sản sinh một loại cộng minh. Và những hi vọng cho tương lai cũng như không chịu khuất phục trước số mệnh trong tiếng đàn của cô gái thẩm nhập vào tim Hàn Phong, đốt cháy lại hi vọng trong hắn, giúp hắn kiên cường đến cùng.

Sau này, trải qua một quá trình nỗ lực không mệt mỏi, hắn trở thành thành một thiên giai cường giả khi tuổi đời mới chỉ bốn trăm tuổi.

Sau này Hàn Phong biết thân phận thực sự của cô gái áo trắng là công chúa của Thiên Nguyệt đế quốc, từ lúc sinh ra cô đã nhận được ngàn vạn tình yêu thương.

Thiên Nguyệt đại đế đặt tên cho cô con gái nhỏ mà mình thương yêu nhất là công chúa Khuynh Thành.

Khuynh Thành không chỉ là thân phận hiền hách mà càng lớn, Thiên Nguyệt đại đế càng coi cô như viên minh châu trong tay, trân trọng như bảo vật.

Khuynh Thành công chúa không chỉ có dung mạo tuyệt thế mà thi từ ca phú cái nào cũng tinh thông, thật đúng là được ông trời ưu ái.

Danh tiếng của Khuynh Thành công chúa truyền đến mỗi tấc đất trên Thiên Nguyệt đế quốc. Mỗi người, nhất là đám thanh niên trai trẻ ai cũng muốn được nhìn thấy dung mạo tuyệt thế của Khuynh Thành công chúa một lần.

Thiên Nguyệt đại đế vì thế lại càng yêu thương cô hơn, tăng cường những tầng bảo hộ xung quanh nhằm bảo vệ sự an toàn cho Khuynh Thành công chúa. Còn Khuynh Thành công chúa từ nhỏ đam mê cầm nghệ, cô không thích ra ngoài, ngày ngày ở trong ngôi nhà độc lập mà Thiên Nguyệt đại đế đặc biệt xây dựng cho riêng cô, sống cuộc sống thanh nhàn.

Khiến vô số nam tử phải buồn bã, nuối tiếc không thôi.

Nhưng, có lẽ vì trời ghen hồng nhan, ngay cả ông trời cũng phải ghen tỵ với sự hoàn mỹ của Khuynh Thành công chúa. Năm công chúa mười ba tuổi, đột nhiên trúng phải một loại kì độc, loại kì độc này mặc dù không nguy hiểm đến tính mạng công chúa nhưng lại hủy hoại dung mạo cô, biến cô từ một công chúa tài sắc vô song trong một đêm trở thành một con quái vật.

Đả kích này đối với cô gái chưa đầy mười ba tuổi như Khuynh Thành công chúa mà nói, vô cùng nặng nề.

Nghe nói, lúc Thiên Nguyệt đại đế nghe được tin này, giận đến mức nôn ra máu.

Sau đó, Thiên Nguyệt đại đế vội vàng mời các vị danh y, luyện được sư từ khắp các nơi trong cả nước đến giúp Khuynh Thành công chúa trị bệnh. Đáng tiếc, không một ai tìm ra cách giải loại kì độc này.

Thiên Nguyệt đại đế vô cùng tức giận, tuyên bố sẽ tìm ra hung thủ hãm hại Khuynh Thành công chúa, báo thù cho cô.

Nhưng, ngày thứ hai sau khi phát lệnh, Khuynh Thành công chúa bất ngờ biến mất.

Thiên Nguyệt đại đế lo lắng vô cùng, phái vô số người đi tìm kiếm, nhưng tìm khắp đế đô cũng không thấy bóng dáng công chúa hay dấu vết mà cô để lại.

Vẻ đẹp và tài khí của Khuynh Thành công chúa giống như một mùi hương, thoảng qua trong chớp mắt.

Dần dần, người ta cũng quên mất cô, chỉ thỉnh thoảng có người nhớ lại thì nhắc đến tên Khuynh Thành công chúa, nhưng phần lớn đều lắc đầu nuối tiếc sau đó không nói gì thêm nữa.

Không ai ngờ, mấy chục năm sau, Khuynh Thành công chúa đáng thương, bây giờ lấy tên là Liên Linh, tay ôm băng huyền cổ cầm, xuất hiện lại trong mắt thế nhân.

Liên Linh đeo mạng trắng, che kín toàn bộ khuôn mặt để không ai có thể nhận ra cô. Dựa vào cầm kĩ tuyệt thế của mình, Liên Linh nổi danh khắp đại lục, được bao nhiêu người ngưỡng mộ.

Một số cường giả nguyện cam tâm tình nguyện đi theo bảo vệ cho cô, chỉ mong được tiếp cận với tiên âm.

Nghĩ đến đây, Hàn Phong cũng phải thở dài nuối tiếc, ai ngờ Liên Linh kì nghệ vô song, nổi danh đại lục kiếp trước, lúc này lại đang trốn trong rừng liễu, lấy đàn làm bạn.

Giai nhân mà kiếp trước khổ sở kiếm tìm, muốn nhìn cũng chẳng được bây giờ xuất hiện bên cạnh mình, Hàn Phong không khỏi cảm khái sự kì diệu của vận mệnh.

Đêm đó, Hàn Phong tu luyện vô cùng thuận lợi, không biết có phải vì tiếng đàn của Liên Linh không mà hắn cảm thấy tâm trạng rất thoải mái.

Ngày thứ hai, Hàn Phong lại tìm đến khu rừng liễu, từ xa đã thấy bóng áo trắng thấp thoáng bên trong.

Hàn Phong mừng thầm, nhưng không lên trước quấy rầy mà đứng nguyên chỗ cũ, im lặng lắng nghe.

Tiếng đàn vẫn du dương dịu mỹ như vậy.

Không hay không biết, một ngày lại trôi qua. Mãi đến lúc Liên Linh ôm đàn rời đi Hàn Phong mới thanh tỉnh trở lại.

Những ngày tiếp theo, ngoài việc tu luyện và luyện được ra, Hàn Phong có thêm một việc nữa để làm. Đó là chạy đến cánh rừng liễu ven sông, lặng lẽ chìm đắm trong tiếng đàn.

Mỗi lần đến đây, Hàn Phong không khỏi cảm thán cho vận mệnh may mắn của mình, kiếp trước cầm nghệ Liên Linh nổi danh đại lục, vô số người muốn nghe cô đàn một bản cũng không được.

Vậy mà bây giờ hắn có thể nghe người kì nữ này đánh đàn mỗi ngày, nếu để cho người của kiếp trước biết được, chắc họ sẽ ghen tỵ đỏ mắt mất.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

75. Chương 67: Tấn Cấp Lần Nữa

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - KG

Nhưng, bao nhiêu lần đến đây, Hàn Phong cảm nhận tiếng đàn của Liên Linh bấy nhiêu lần, cụ thể biến hóa như thế nào Hàn Phong nhất thời không nói được, nhưng hắn có thể cảm nhận cảm nghệ của Liên Linh lại có đột phá.

Còn tại sao lại như vậy thì hắn không rõ.

Mặc dù kiếp trước bị Liên Linh ảnh hưởng, Hàn Phong cũng có khổ tâm nghiên cứu cảm nghệ một khoảng thời gian, nhưng trình độ vẫn còn ở mức phổ thông, so với một chuyên gia như Liên Linh đương nhiên một trời một vực.

Liên Linh mấy ngày nay trong lòng cảm thấy có chút kì lạ.

Hai năm trước cô đến đây, ngày nào cũng ngồi trong rừng liễu gảy đàn một mình, ban đầu chỉ là tránh ánh mắt của người đời, hi vọng có thể được yên tĩnh một khoảng thời gian.

Thời gian cứ thế trôi đi, Liên Linh cũng dần dần hồi phục tâm trạng, mỗi ngày lấy việc gảy đàn làm vui, thanh nhàn vô ưu.

Có lẽ chỉ có chiếc cổ cầm trước mắt và những cành liễu rũ xung quanh mới không ghét bỏ diện mạo của cô. Cô cũng chỉ cần lấy đàn làm bạn.

Nhưng, từ mấy ngày trước, cánh rừng liễu này xuất hiện một “vị khách không mời mà đến”.

Hôm đó, Hàn Phong vừa xuất hiện trong rừng liễu, Liên Linh đã phát hiện ra luôn, nhưng vì Hàn Phong chỉ lặng lẽ đứng nghe, không đến làm phiền cô nên Liên Linh cũng không để ý.

Lúc cô đàn xong một bài, phát hiện người trong rừng liễu vẫn đứng yên tại chỗ, nhìn bộ dạng có vẻ giống như đã bị tiếng đàn của cô làm cho mê hoặc. Liên Linh chẳng thèm quan tâm, ôm đàn lặng lẽ rời đi.

Ngày tiếp theo, lúc Liên Linh quay trở lại rừng liễu, bất ngờ phát hiện người đó sớm đã đứng chỗ gốc liễu hôm qua, có vẻ như đang đợi cô đến.

Trong lòng Liên Linh không khỏi cảm thấy có chút ngạc nhiên.

Mặc dù cảm thấy có chút kì lạ nhưng rồi Liên Linh cũng nhanh chóng quên mất, tiếp tục chìm đắm trong tiếng đàn của mình.

Mấy ngày liền như vậy, mỗi ngày khi Liên Linh đến rừng liễu, Hàn Phong đều đã xuất hiện ở đó.

Dần dần, Liên Linh cũng chấp nhận vị khách không mời mà đến đó.

Lúc đánh đàn, suy nghĩ của cô cũng thay đổi một cách vô thức, gần như cố ý khơi gợi cộng minh từ đối phương. Đương nhiên, bản thân Liên Linh cũng không phát hiện ra điều này.

Bởi vì hai năm trước, khán giả duy nhất của cô chỉ là cánh rừng liễu này và việc đánh đàn là cách duy nhất giúp cô tìm lại niềm vui.

Đột nhiên xuất hiện thêm một người lạ khiến cô cảm thấy có chút không quen.

Nhưng, không hổ là đại gia cầm nghệ tương lai, đối mặt với những biến hóa bất ngờ, Liên Linh nhanh chóng điều chỉnh tâm thái, chỉ chuyên chú vào băng huyền cổ cầm trong tay mình, đối với cô, Hàn Phong dường như đã biến thành một gốc liễu, không thể tạo nên bất cứ ảnh hưởng gì đến cô.

Hơn nữa, có một khán giả đặc biệt, cầm nghệ của Liên Linh hình như cũng tiến triển đôi chút.

Lại nửa tháng nữa trôi qua, Hàn Phong và Trần Ngọc đã ở Hồng Diệp Thành này được một tháng, Trần Ngọc rất thích cuộc sống hiện tại, không nguy hiểm, mỗi ngày tự do tự tại làm những việc mà mình thích, mọi thứ đều thật hoàn mỹ.

Khoảng thời gian này Hàn Phong cũng tương đối rảnh rỗi, trừ việc ngày ngày đến rừng liễu nghe Liên Linh đàn ra, thời gian còn lại hẳn đều nỗ lực tu luyện.

Về phần Tiểu Bạch, hơn nửa tháng nay ngày nào cũng được Hàn Phong cho uống một viên tụ năng tán. Mỗi lần uống xong, Tiểu Bạch đều ngủ say như chết, đợi đến ngày thứ hai tỉnh dậy năng lượng trong người nó lại tăng lên một phần.

Lập đi lập lại như vậy, hơn nửa tháng, thực lực của Tiểu Bạch đã gần tiếp cận nhân giai ngũ phẩm, so với Hàn Phong còn cao hơn một bậc.

Tiểu Bạch mới sinh ra đã là thiên giai ma thú nên không cần bất cứ phương pháp tu luyện nào, chỉ cần có thể có đủ năng lượng, nó sẽ tự động tấn cấp.

Đây chính là ưu thế cường đại của thiên giai ma thú.

So với Tiểu Bạch, việc tu luyện của Hàn Phong phức tạp hơn rất nhiều.

Lúc này, Hàn Phong đang ngồi trong chiếc chậu gỗ trong phòng mình, cơ thể ngập trong một thứ dung dịch màu vàng kim, hai mắt nhắm chặt, mày nhíu lại, trông có vẻ như đang tu luyện đến giai đoạn quan trọng.

Trải qua việc tu luyện mấy ngày nay, cộng thêm được sự giúp đỡ của số được liệu kiếm được trong U Âm sâm lâm.

Lúc này, Hàn Phong đã tiến nhập vào nhân giai tam phẩm, chuẩn bị trùng kích nhân giai tứ phẩm.

Bên cạnh thùng thuốc có đặt một chiếc lọ ngọc. Bên trong lọ ngọc hoàn toàn trống rỗng, chỉ còn sót lại một chút hương thơm dịu dịu.

Đây là kim nguyên linh dịch mà Hàn Phong đặc biệt luyện chế cho mình.

Kim nguyên linh dịch này được Hàn Phong đặc biệt luyện chế cho lần trùng kích nhân giai tứ phẩm này của mình, có kim nguyên linh dịch trợ giúp, hẳn tin việc tiến nhập nhân giai tứ phẩm không có gì khó khăn.

Bên trong thùng gỗ, dung dịch màu vàng kim đập dềnh theo từng động tác của hàn Phong, tỏa ra một thứ ánh sáng màu vàng kì dị.

Hàn Phong liên tục vận khởi ngạo thị thiên địa quyết, từng tia năng lượng khí lưu kim sắc ảm áp chậm chậm hội tụ lại xung quanh Hàn Phong, tranh nhau thẩm nhập vào bên trong cơ thể hắn.

Kim sắc năng lượng khí lưu càng chảy càng nhiều, chỉ một lúc sau, khí lưu đã quán chặt lấy toàn thân Hàn Phong, những điểm kim quang khiến cơ thể Hàn Phong như ẩn như hiện, từ xa nhìn lại kì dị vô cùng.

Hàn Phong ra sức hấp thu kim sắc năng lượng vào người, màu vàng của dung dịch bên ngoài cũng dần mờ đi.

Có lẽ vì được khí lưu thẩm nhập không ngừng, bề mặt cơ thể Hàn Phong dần dần chuyển sang màu hồng đỏ.

Lúc này, Hàn Phong lại thay đổi một tư thế mới, đưa ra một kết ấn kì quái.

Kim sắc năng lượng khí lưu và dung dịch trong thùng gỗ bắt đầu xoay chuyển, tốc độ mỗi lúc một nhanh, đến cuối cùng thì cuốn Hàn Phong vào trong.

Khí lưu vận chuyển càng nhanh, dung dịch trong thùng gỗ càng trong hơn.

Cuối cùng, khi chút kim sắc năng lượng cuối cùng bị Hàn Phong hút vào cơ thể, bên trong thùng gỗ, mọi thứ lại khôi phục hình dạng ban đầu, chỉ còn sót lại một chút nước trong suốt.

Sắc hồng đỏ trên cơ thể Hàn Phong cũng dần dần biến mất, những nếp nhăn trên mặt giãn dần ra.

Căn phòng quay trở lại về yên lặng vốn có.

Không có kim nguyên linh dịch giúp đỡ, Hàn Phong chỉ biết không ngừng thu nạp năng lượng xung quanh, từ từ tăng cường đấu khí của mình, trùng kích nhân giai tứ phẩm.

Thời gian cứ thế trôi đi, Hàn Phong cảm nhận đấu khí nồng đậm trong cơ thể mình, biết đã gần đến lúc.

Thân thể lặng đi đôi chút rồi đột nhiên rung lên khe khẽ, liền sau đó, Hàn Phong nhú chặt mày, bề mặt cơ thể khẽ căng ra, đôi mắt đang nhắm chặt cũng phải trừng mở, tinh quang trực tiếp bắn ra từ đó.

Hàn Phong phun ra một ngụm trọc khí.

Cảm nhận đấu khí tràn ngập trong cơ thể, Hàn Phong biết, mình đã đột phá nhân giai tứ phẩm thành công.

Đứng dậy lau khô người, Hàn Phong bước ra cửa, nhìn sắc trời, phát hiện mình đã tu luyện một ngày một đêm.

Lúc này, hắn đột nhiên nhớ ra hình như hôm nay đã bỏ lỡ việc đến rừng liễu nghe Liên Linh đàn, không khỏi vỗ vỗ vào trán tự trách mình.

Nhưng bây giờ có đi thì cũng không kịp, Hàn Phong đành phải tặc lưỡi tiếc rẻ, quay trở lại phòng, bắt đầu củng cố đấu khí vừa mới tấn cấp.

So với Hàn Phong của trước đây, lần tấn cấp này đối với hắn mà nói có vẻ nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Tất cả đều nhờ vào sự giúp đỡ của đan dược.

Mặc dù nói trước đây ở trong động phủ Chấn Phi, phát hiện một số lượng lớn dược liệu quý hiếm, nhưng lúc đó thực lực Hàn Phong còn thấp, cộng thêm số dược liệu đó thứ nào cũng là nguyên liệu cực phẩm, năng lượng ẩn hàm bên trong vô cùng bá đạo, Hàn Phong lúc đó không thể chịu đựng được.

Lần này, số nguyên liệu kiếm được trong U Âm sâm lâm mặc dù quý hiếm nhưng một phần trong đó được tính không quá mạnh, cộng thêm Hàn Phong có dùng những dược liệu điều chế khác, đương nhiên không có vấn đề gì.

Hơn nữa, thực lực của hắn so với trước đây đột phá rất nhiều, thân thể đương nhiên có thể gánh vác nhiều năng lượng hơn.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

76. Chương 68: Trao Đổi Cầm Ngộ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - KG

Ngày tiếp theo, Hàn Phong lại đến rừng liễu ven sông như mọi khi, hôm nay vì Phong Vân thương hội phái người đến bàn với hắn một vài chi tiết có liên quan đến hội đấu giá nên có làm lỡ một chút thời gian của hắn.

Lúc Hàn Phong đến được rừng liễu thì Liên Linh đã ngồi sẵn trong đó.

Chỉ có điều, Hàn Phong cảm thấy kì lạ là Liên Linh hôm nay không đánh đàn một mình như mọi khi mà đang ngồi đó ngẫm nghĩ điều gì đó, nghĩ đến xuất thần.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Hàn Phong cũng cảm thấy có chút ngạc nhiên, không biết vì sao. Hay là hôm qua hắn không xuất hiện đã có chuyện gì đó xảy ra với Liên Linh?

Trong lòng nghĩ vậy, đang do dự có nên tiến lên hỏi hay không. Nhưng hai người hoàn toàn không quen biết nhau, nếu như đột nhiên xuất hiện liệu có đường đột quá không.

Nhưng, Hàn Phong còn chưa nghĩ xong, Liên Linh đã hồi lại thần, lại một trận những âm thanh dừ dật nổi lên, vang khắp cả một khoảng rừng.

Nghe thấy tiếng đàn, Hàn Phong cảm nhận ngay được một tia vui mừng trong đó, mặc dù trong lòng có chút ngạc nhiên nhưng hắn cũng không để ý thêm nữa, tiếp tục dựa vào một gốc cây, nhắm mắt lắng nghe.

Liên Linh không biết tại sao tâm trạng mình lại đột nhiên vui vẻ như vậy. Hai cánh tay cô trở nên nhẹ bẫng, mười đầu ngón tay lướt nhanh trên dây đàn, phát ra những âm thanh tích tích vui tai linh động.

Vốn dĩ, hôm qua Liên Linh cũng đến rừng liễu này như mọi ngày, sau đó phát hiện Hàn Phong không xuất hiện.

Hơn nửa tháng nay, Liên Linh đã dần quen với sự có mặt của vị khách xa lạ này. Hai người mỗi lần gặp mặt đều duy trì một khoảng cách nhất định, hơn nữa chưa ai nói với ai câu gì.

Nhưng trong lòng Liên Linh, dường như cô đã coi Hàn Phong như một sự tồn tại vô cùng quan trọng.

Cảm giác giống như một người bạn, một tri âm.

Tâm thái đánh đàn của cô cũng dần chuyển biến, trước đây cô đánh cho riêng mình, bây giờ cô đánh vì muốn đối phương chìm đắm trong tiếng đàn của cô, muốn truyền đạt những gì mà mình gửi gắm trong tiếng đàn đến cho đối phương, cùng đối phương chia sẻ niềm vui nỗi buồn.

Bởi vì, cô biết, Hàn Phong có thể nghe hiểu tiếng đàn của mình.

Vốn dĩ hôm đó cô vừa sáng tác xong một khúc mới, định đến rừng liễu đánh cho Hàn Phong nghe, ai ngờ, đợi nửa ngày mà không thấy Hàn Phong xuất hiện.

Tâm trạng vui vẻ lập tức trở thành buồn bã, thậm chí Liên Linh còn cảm thấy hơi hơi giận, giận đối phương tại sao không đến.

Đợi đến lúc trời dần về chiều, bóng dáng đối phương vẫn không xuất hiện, Liên Linh thất vọng vô cùng, cảm giác giận dữ trong lòng chẳng còn nữa mà thay vào đó là một chút hụt hẫng.

Đây cũng là lần đầu tiên Liên Linh không để tâm vào việc đánh đàn.

Tính cách cô mờ nhạt, nhưng cũng có chút bướng bỉnh nên vẫn cố gắng đợi thêm chút nữa, đợi cho đến khi trời tối hẳn, vẫn chẳng thấy Hàn Phong đâu, lúc đó cô mới chịu ôm băng huyền cổ cầm, lặng lẽ rời đi.

Đến đó, về nhà rồi mà Liên Linh không sao ngủ được, cô không biết sao mình lại như vậy.

Hàn Phong đối với cô mà nói chỉ là một người qua đường không quen biết, thời gian vừa qua, cùng lắm chỉ được coi là hơi quen quen mà thôi.

Tại sao chỉ có một ngày hắn không xuất hiện, cô đã để mình thất thái đến vậy. Liên Linh không khỏi tự hỏi mình câu đó.

Kì thực, trong mắt Liên Linh, Hàn Phong chỉ là một người bình thường, nhưng nhiều năm lấy đàn làm bạn, lúc nào cũng chỉ có một mình, với một người thiếu cá tính như cô, sớm đã quen với cuộc sống cô độc.

Nhưng, điều ấy không đủ thể hiện nội tâm cô thích cuộc sống đó. Nếu như không phải hai năm trước gặp nạn, thì giờ này biết đâu Liên Linh vẫn còn là một viên minh châu trong tay Thiên Nguyệt đại đế, hằng ngày có thể vô lo vô nghĩ làm những việc mà mình thích.

Mặc dù bây giờ ngày nào cô cũng có thể đánh đàn, nhưng bên cạnh cô không có ai để cô nói chuyện. Sự xuất hiện của Hàn Phong đối với cô mà nói chính là tia sáng le lói duy nhất trong bóng tối.

Hai người mặc dù chưa từng trao đổi với nhau nhưng trong lòng Liên Linh sớm đã coi đối phương như một người bạn, chỉ đối phương mới có thể hiểu được hàm ý mà cô muốn biểu đạt trong tiếng đàn.

Hằng ngày, mỗi lần đánh xong một đoạn, cô đều len lén quay sang nhìn thần sắc Hàn Phong.

Phát hiện, Hàn Phong đang nhắm chặt mắt, biểu tình lúc nào cũng có chút trầm lắng.

Mỗi lần như vậy, trong lòng Liên Linh lại thấy vui khôn tả, Hàn Phong giống như tri âm của cô vậy.

Nhưng hôm đó, tri âm đột nhiên biến mất, điều đó khiến cho một người luôn khát khao có bạn như Liên Linh không khỏi phiền não.

Cũng chính vì lí do đó, sáng sớm hôm sau, Liên Linh đã đến rừng liễu, lặng lẽ chờ đợi, hi vọng có thể nhìn thấy Hàn Phong xuất hiện.

Và vui mừng thay, Hàn Phong quả nhiên xuất hiện thật, đúng hẹn như mọi ngày.

Mọi buồn phiền trong lòng Liên Linh lập tức tan biến, thay vào đó là cảm giác vui mừng khôn xiết.

Có lẽ hôm qua hẳn có việc bận! Liên Linh nghĩ vậy.

Sau đó, cô sắp xếp lại tâm tình của mình, lấy bản nhạc mới sớm đã chuẩn bị ra, chậm chậm đàn tấu.

Những cây liễu trong rừng dường như cũng cảm nhận được niềm vui trong lòng cô, phối hợp với tiếng đàn của Liên Linh, không ngừng lắc lư cành lá.

Khúc nhạc vừa dứt, gió trong rừng liễu cũng đột nhiên dừng lại, những cành liễu mềm mại không còn lay động nữa mà trở về trạng thái bình lặng thường ngày.

Tiếng đàn mặc dù đã dứt nhưng trong lòng Hàn Phong vẫn còn nguyên dư âm của nó, nhất thời không thể nào quên được.

Mới chỉ có một ngày, không ngờ cảm nghệ của Liên Linh đã tiến bộ như vậy. Phong cách đánh đàn khác hẳn với những những bản nhạc trước đây của Liên Linh.

Tiếng đàn trước đây của Liên Linh tràn ngập đau thương và cô đơn nhưng vẫn có một tia hi vọng vào cuộc sống.

Nhưng hôm nay, trong khúc nhạc này, Hàn Phong nghe thấy niềm vui và cả một chút chờ đợi.

Hàn Phong không biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì với Liên Linh khiến cô có thể thay đổi nhiều đến vậy. Trong lúc hẳn còn chưa nghĩ ra thì Liên Linh đã dừng dậy, nhưng lần này cô không ôm luôn băng huyền cổ cầm mà quay sang nhìn Lăng Phong, sau đó bước nhanh về phía hắn.

Lúc này Hàn Phong vừa mới hồi lại thần, bất ngờ phát hiện Liên Linh đang đi về phía mình, nhất thời không biết đối phương định làm gì.

Không đợi cho Hàn Phong hiểu ra, thân ảnh trắng tuyết của Liên Linh đã xuất hiện ngay trước mặt. Hàn Phong chỉ cảm thấy có một mùi hương dịu dịu truyền vào mũi mình, thẩm nhập vào tâm thần mình.

Liên Linh đến trước mặt Hàn Phong, không biết tại sao tự nhiên cảm thấy căng thẳng.

Lúc này, sau khi đánh xong khúc nhạc, cô đang định giống như mọi khi, quay người bỏ đi. Nhưng không biết tại sao, thần xui quỷ khiến thế nào mà cô lại bước về phía Hàn Phong.

Có lẽ là vì hôm qua Hàn Phong không đến, khiến tâm thái Liên Linh có chút biến hóa nên mới phát sinh ra tình cảm này.

Bây giờ khi đã thật sự đứng trước mặt Hàn Phong, cô đột nhiên không biết nên nói gì, nhất thời trở nên vô cùng bối rối.

Hàn Phong nhìn thấy một tia bối rối lướt qua trong mắt Liên Linh, suy nghĩ một lúc, chủ động lên tiếng giải vây:

- Có phải là ta làm phiền cô đánh đàn không? Vô cùng xin lỗi, thực sự tiếng đàn của cô quá nho nhã, khiến ta không thể không có chút đắm chìm.

Liên Linh thấy đối phương nói vậy, mắt ánh lên một tia vui sướng, khe khẽ nói:

- Cảm ơn lời khen của người!

Mặc dù chỉ là mấy chữ ngắn ngủi nhưng giọng nói trong trẻo ấy du dương không khác gì tiếng đàn của cô, khiến người ta thấy tâm thần sảng khoái.

Hai người lại nhìn nhau, không hẹn mà gặp, cùng phì cười, bộ dạng giống như hai người bạn lâu ngày gặp lại.

Đồng thời, Liên Linh cũng có chút kinh ngạc trước tuổi tác của Hàn Phong, nhìn bề ngoài, hình như Hàn Phong hình như cũng chỉ lớn bằng cô, nhưng một thiếu niên sao có thể hiểu được hết những hi vọng ắp ủ trong tiếng đàn của cô.

77. Chương 68: Trao Đổi Cầm Nghệ. (hạ)

Có được một khởi đầu tốt, ngay sau đó hai người bắt đầu nói chuyện như hai người bạn đã quen biết từ lâu.

Liên Linh mời Hàn Phong cùng tới ngồi bên chiếc bàn đá, bắt đầu trò chuyện.

Chỉ có điều Liên Linh tính cách nhát nhòa, lại kiệm lời nên hầu như đều là Hàn Phong chủ đạo, hơn nữa Hàn Phong và Liên Linh chỉ nói với nhau về chuyện đàn, dù sao đây cũng là chủ đề chung giữa hai người.

Sau khi nói chuyện, Liên Linh vô cùng kinh ngạc trước mức độ hiểu biết của Hàn Phong về cầm nghệ. Những kĩ xảo và quan điểm mà Hàn Phong trình bày, từ khi sinh ra đến giờ cô mới được nghe thấy.

Nhưng nghiêng ngẫm một lúc mới phát hiện những quan điểm và kĩ xảo mới mẻ đó giống như một chiếc chìa khóa, mở cánh cửa tâm linh của Liên Linh, giúp cô có thêm những nhận thức mới trên phương diện cầm nghệ.

Tất cả những thứ này đều phải cảm ơn người thiếu niên đang ngồi trước mặt cô.

Lúc Hàn Phong phát hiện, chỉ nói chuyện có một lúc mà Liên Linh đã chuyển sang nhìn hắn bằng ánh mắt sùng bái, nhất thời không khỏi có chút ngượng ngùng.

Kì thực những nội dung mà hắn vừa nói phần lớn là chuyện của một trăm năm trước, là kiến thức do chính Liên Linh nghĩ ra.

Chỉ có điều lúc này đang bị Hàn Phong giành nói trước, không ngờ bị đối phương hiểu nhầm là có kiến thức cao siêu, muốn mượn cơ hội để chỉ điểm cô, thật đúng là một hiểu lầm lớn.

Nhưng Hàn Phong không biết nên giải thích với cô thế nào, đành tự khổ tiểu trong lòng, không ngừng nhắc nhở mình phải cẩn thận hơn, tránh để lộ quá nhiều, nếu không để Liên Linh coi hắn như đối tượng sùng bái, sau này phát hiện kì thực chẳng biết gì thì khó xử vô cùng.

Hai người nói chuyện rất vui vẻ, hào hứng, cho đến khi mặt trời khuất núi mới phản ứng lại.

Hàn Phong nhìn sắc trời, nói với Liên Linh:

- Cũng không còn sớm nữa, hôm nay chúng ta nói đến đây thôi nhĩ! Ngày mai ta lại đến nghe cô đánh đàn.

Liên Linh được Hàn Phong nhắc nhở, cũng tỉnh ngộ ra, nghe Hàn Phong nói vậy nhất thời có chút ngại ngùng, nói:

- Không ngờ thời gian lại qua nhanh vậy.

- Ngại gì, chỉ sợ cô chê ta luyện thuyết thôi!

Hàn Phong cười nói.

Liên Linh nghe vậy, cũng bật cười, dừng dậy ôm đàn nói với Hàn Phong:

- Hôm nay rất vui được quen biết người, nói chuyện với người lâu như vậy giúp ta vỡ vạc không ít.

Hàn Phong cười cười, nói:

- Không phải khách khí, muộn thế này rồi có cần ta đưa cô về không.

Nhưng Liên Linh đã lắc đầu từ chối:

- Chỗ ta sống cách đây không xa, chỉ mấy bước chân là tới, không phải phiền đến người. Tạm biệt!

Nói đoạn, không đợi Hàn Phong trả lời, ưu nhã quay người rời đi.

Chỉ để lại cho Hàn Phong hình ảnh một tấm lưng tuyệt đẹp.

Đợi Liên Linh đi khuất, Hàn Phong mới đứng dậy đi về một hướng khác.

Mấy ngày tiếp theo, Hàn Phong đều đến rừng liễu bên sông nghe Liên Linh đánh đàn.

Nhưng bây giờ không còn giống như trước nữa, hai người đã biết tên nhau, lại từng trò chuyện với nhau cả một thời gian dài, mỗi lần đến đây Hàn Phong không phải đứng bên ngoài rừng liễu nữa mà được Liên Linh mời ngồi cùng trong rừng, trên chiếc ghế đá trước mặt cô.

Hàn Phong đương nhiên không có ý kiến gì, được nghe Liên Linh đánh đàn ở một cự ly gần như vậy, đối với hắn mà nói, là một sự hưởng thụ lớn.

Bụng thâm nghĩ, không biết kiếp trước có ai được đãi ngộ như mình không nhỉ!

Mặc dù cầm nghệ của Liên Linh lúc này vẫn chưa đạt tới viên nhuận vô hoa như kiếp trước nhưng đương nhiên vẫn là những âm thanh hiếm thấy.

Hơn nữa, Hàn Phong phát hiện, trải qua cuộc trò chuyện đầu tiên, cầm nghệ của Liên Linh hình như đã mở ra một cánh cửa lớn, mỗi ngày nghe Liên Linh đàn một khúc nhạc mới, Hàn Phong đều có một cảm giác vô cùng mới mẻ.

Không thể không thừa nhận, thiên phú cầm nghệ của Liên Linh thực sự khiến người ta phải bội phục.

Chỉ cần đợi mấy năm nữa, tin rằng cầm kỹ của Liên Linh có thể chinh phục thế nhân.

Thời gian cứ thế trôi qua với những tiếp xúc không ngừng, Liên Linh cô đơn bây giờ đã coi Hàn Phong như một người bạn, một tri âm.

Nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy bất an, cảm giác bất an này đến từ diện mạo của cô.

Vào những lúc đêm khuya thanh vắng, cô thường nghĩ, nếu như để Hàn Phong nhìn thấy diện mạo thật của mình, không biết hắn sẽ có phản ứng gì, thương xót an ủi hay sợ hãi bỏ chạy.

Cô không biết, cũng không dám nghĩ. Có lẽ giữ nguyên tình trạng như lúc bây giờ là lựa chọn tốt nhất. Cô sợ một ngày bị đối phương nhìn thấy khuôn mặt mình, đối phương sẽ giống như những người khác, sợ hãi dung mạo của cô mà bỏ chạy.

Đó là điều cô không muốn nhìn thấy nhất.

Với những bất an sợ hãi trong lòng Liên Linh, Hàn Phong hoàn toàn không biết.

Kì thực hắn với Liên Linh có suy nghĩ gì đặc biệt, chỉ đơn thuần là thích nghe tiếng đàn của cô. Còn diện mạo Liên Linh thế nào, hắn chưa bao giờ được nhìn thấy, chỉ nghe nói khuôn mặt Liên Linh sau đó đã được một thần y chữa trị, nhưng đó là lúc Liên Linh đã một trăm tuổi.

Kiếp này, hắn được gặp cô trước và cũng muốn giúp đỡ cô, còn chuyện kiếp trước vị thần y kia chữa trị cho Liên Linh kiểu gì, Hàn Phong đương nhiên cũng biết vì đó không phải bí mật gì lớn.

Chỉ có điều, muốn điều chế được thứ thuốc đó phải có những nguyên liệu đặc thù, ngoài thị trường không thấy, chỉ có thể từ từ tìm kiếm.

Hôm nay, nghe Liên Linh đánh đàn và cái biệt cô xong, Hàn Phong thả bộ chậm rãi đi về phía ngôi nhà nhỏ của mình.

Tâm trạng vốn dĩ vẫn còn chút vui vẻ, lúc bước vào trong sân, Hàn Phong bất ngờ phát hiện bóng dáng bạn La Mạn, nhưng trực giác mãnh liệt nói với hắn, không khí bên trong có chút kì lạ.

Bởi vì Trầm Ngọc lúc này đang giận dữ trợn mắt nhìn bạn la mạn, hai bên hình như vừa xảy ra xung đột.

Về phần La Mạn, hắn đang bối rối nhìn Trần Ngọc, có vẻ muốn nói điều gì nhưng ngôn ngữ không thông nên chỉ biết vò đầu bứt tai.

Hàn Phong vừa xuất hiện, lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Trần Ngọc thấy Hàn Phong đã về, hai mắt sáng rực, chạy nhanh về phía Hàn Phong, kéo tay hắn, giận dữ nói:

- Hàn Phong, người mà chưa về, chắc ta đã bị họ làm cho giận chết rồi!

- Sao vậy?

Hàn Phong ngạc nhiên nhìn Trần Ngọc, rồi lại quay đầu nhìn La Mạn, không ngờ La Mạn thấy Hàn Phong nhìn về phía mình, biểu tình nhất thời trở nên bối rối.

Vốn dĩ thấy bọn La Mạn quay về, Hàn Phong còn có chút vui mừng, nhưng lúc này phát hiện tình hình có vẻ không ổn, không khỏi nhíu mày, đang định lên tiếng hỏi thì đã thấy La Mạn chủ động bước tới.

Thấy La Mạn bước tới, Trần Ngọc giận dữ hừ một tiếng, ngoảnh mặt quay đi, không thèm để ý đến hắn khiến La Mạn không khỏi bối rối.

Nhưng, La Mạn vẫn điều chỉnh lại cảm xúc, ngại ngần nói với Hàn Phong:

- Xin lỗi, lúc nãy có chút hiểu lầm nhỏ, ta định để Khải Ly giải thích với Trần Ngọc tiểu thư nhưng Trần Ngọc tiểu thư có vẻ rất giận với hành động lúc nãy của chúng ta, không chịu nghe lấy một lời.

Những lời này của La Mạn khiến Hàn Phong chẳng hiểu gì cả.

Nói:

- Đã xảy ra chuyện gì, mọi người nói lại xem nào, ta mới trở về, có chút mơ hồ.

Nghe vậy, La Mạn ho một tiếng, ngại ngần giải thích.

Sau khi nghe xong những lời La Mạn nói, Hàn Phong cuối cùng cũng đã hiểu ra vấn đề và biết tại sao Trần Ngọc lại giận như vậy.

Thì ra hôm nay, sau khi Hàn Phong rời đi không lâu, bọn La Mạn từ bên ngoài trở về, ai cũng phong trần mệt mỏi.

Trần Ngọc lúc đó đang trong phòng luyện dược, nhìn thấy mấy người họ trở về, vui vẻ ra nghênh đón.

Mặc dù cô với mấy người họ ngôn ngữ không thông, nhưng một tháng không ngừng giao lưu, Khải Ly miễn cưỡng có thể nghe hiểu Trần Ngọc nói gì.

Trong lúc trò chuyện, La Mạn phát hiện đồng nguyên liệu thuộc về họ không còn nữa, Tất Khắc tính khí nóng nảy nhất đã lớn tiếng mắng Hàn Phong không nghĩa khí, âm mưu nuốt trọn tài vật của họ.

Ngay cả thị nữ thiết thân của La Mạn là Khải Ly cũng lên tiếng chỉ trích Hàn Phong.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

78. Chương 69: Vô Cùng Kỳ Diệu.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựạ Thập Ngũ - KG

Mặc dù không hiểu Tất Khắc nói gì nhưng từ thần tình của họ, Trần Ngọc có thể hiểu ra chút vấn đề, hơn nữa lúc này Khải Ly có dùng ngôn ngữ của họ để nói Hàn Phong, Trần Ngọc đương nhiên hiểu. Đầu tiên là mặt đại biến, sau đó lớn tiếng mắng bọn La Mạn vì đã vu vạ cho Hàn Phong.

Nhưng lúc bọn Tát Khắc tìm ra số nguyên liệu ít ỏi còn sót lại trong phòng Hàn Phong, Trần Ngọc cũng không biết giải thích thế nào.

Mặc dù cô tin Hàn Phong không phải loại người đó, nhưng cô cũng không biết Hàn Phong cất số nguyên liệu thuộc về bọn Tát Khắc ở đâu.

May mà lúc đó lão quản gia Bồ Lô Định hiểu chuyện, bảo La Mạn cứ đợi Hàn Phong về đã, chuyện rất cục thế nào lúc ấy tính sau.

La Mạn mặc dù quen biết Hàn Phong chưa lâu, nhưng cũng hiểu đôi chút về con người Hàn Phong, nghĩ chưa chắc hẳn đã làm chuyện này nên biểu tình lộ ra có chút bối rối, vội vàng khuyên nhủ Tát Khắc, đồng thời bắt Khải Ly xin lỗi Trần Ngọc.

Nhưng Trần Ngọc đang nổi giận đùng đùng, căn bản không chịu nghe gì.

Vừa hay lúc đó Hàn Phong trở về.

Sau khi nghe rõ ngọn nguồn câu chuyện, Hàn Phong không hề tỏ ra khó chịu như Trần Ngọc.

Mà ngược lại quay sang mỉm cười với bọn La Mạn, dù sao mọi người cũng quen biết nhau chưa lâu, đối phương tin hẳn nên mới để những thứ quý giá ấy lại chỗ hẳn, kết quả sau khi quay lại phát hiện những thứ vốn dĩ thuộc về mình thiếu đi một nửa, bảo họ sao có thể không sinh nghi.

Hơn nữa La Mạn cũng đã giải thích với Hàn Phong, lúc mới về có chút manh động, nhưng sau khi suy nghĩ cũng biết hẳn không phải loại người ấy, vốn định giải thích với Trần Ngọc tiểu thư nhưng đối tượng giận quá chẳng buồn nghe.

Bởi vậy, Hàn Phong đành phải lên tiếng khuyên giải Trần Ngọc, Trần Ngọc nghe bọn La Mạn giải thích và xin lỗi xong, cơn giận mới chịu giảm đi một nửa, nhưng sắc mặt thì vẫn lạnh băng, rõ ràng vô cùng bất mãn với thái độ vừa rồi của bọn La Mạn.

Đúng lúc đó, Hàn Phong lên tiếng nói:

- Được rồi, để ta dẫn mọi người đi xem thứ này.

La Mạn mặc dù có chút bối rối, nhưng cũng muốn biết Hàn Phong đã xử lý những thứ đó như thế nào.

Kì thực, lúc bọn La Mạn rời đi, cố ý để lại cả túi nguyên liệu quý giá lại, cốt cũng là để kiểm tra nhân phẩm Hàn Phong.

Đây là ý kiến của lão quản gia Bồ Lô Định, bởi vì trước đó Hàn Phong có lên tiếng đề nghị được hợp tác làm ăn với bọn La Mạn, vậy thì trước tiên phải kiểm tra nhân phẩm Hàn Phong thế nào, có đáng tin hay không đã.

Mặc dù đã tiếp xúc với nhau một thời gian trong U Âm sâm lâm nhưng trong mắt họ, Hàn Phong vẫn là một thiếu niên thần bí, luôn mang đến cho họ bất ngờ. Hơn nữa, đối diện với nguy hiểm, bao giờ hẳn cũng giữ được một tâm thái ổn định, là một nhân tài hiếm có. Từ cung cách nói chuyện của hẳn có thể thấy, không giống như một kẻ tiện nhân.

Nhưng đề phòng cẩn thận, lão quản gia Bồ Lô Định vẫn kiến nghị La Mạn nên dò xét phẩm tính Hàn Phong trước đã.

Nên mới có sự việc lúc này.

Thì ra, họ cố ý ở lại bên ngoài thêm vài ngày là để Hàn Phong tưởng họ sẽ không trở về nữa, nhằm dò xét phẩm tính Hàn Phong.

Sau khi họ quay lại, việc đầu tiên là đi kiểm tra đồng hồ đó có còn hay không. Lúc họ phát hiện nguyên liệu không thấy đâu, mới nảy sinh hiểu lầm.

May mà Hàn Phong ở khu rừng liễu ven sông, nghe Liên Linh đánh đàn quay về đúng lúc xử lý.

Hàn Phong dẫn mấy người bọn họ vào trong phòng mình.

Cẩn thận quan sát một lúc, ngoài đồng nguyên liệu của La Mạn ra, những thứ khác không hề có dấu hiệu bị động đến, xem ra bọn La Mạn không phải là những kẻ manh động, không kiểm tra phòng hán chứng tỏ họ vẫn tin hán.

Đầu tiên, nếu như đối phương cố ý kiểm tra phòng hán, Hàn Phong lúc này nhất định sẽ phải nói chuyện với đối phương, nói gì thì nói, tượng bồ tát vẫn có ba phần hỏa khí.

Phòng của mình bị người khác lục lọi, dù không có gì phải giấu nhưng cũng đủ để Hàn Phong nổi giận.

Có điều lúc này xem ra bọn La Mạn cũng không quá tệ.

Hàn Phong hài lòng gật gật đầu, đến một góc khuất trong phòng, nhẹ nhàng mở ra.

Sau đó lấy ra một đồng bình ngọc nhỏ, đặt trước mặt bọn La Mạn.

Nhìn đồng bình ngọc này, bọn La Mạn đều không hiểu gì, nghi hoặc nhìn Hàn Phong, đợi hán lên tiếng.

Hàn Phong thấy mọi người đều có vẻ nghi hoặc, đầu tiên quay sang chiếc tủ bên cạnh lấy ra một quyển sổ nhỏ, đưa cho La Mạn, nói:

- Người cứ xem những thứ ghi chép trong quyển sổ này rồi sẽ hiểu.

La Mạn nghi hoặc nhận cuốn sổ từ tay Hàn Phong, lật giở từng trang.

Quyển sổ không dày, chỉ khoảng mười mấy trang, nhưng La Mạn lật đi lật lại mà vẫn không hiểu.

Đưa quyển sổ cho lão quản gia Bồ Lôị Dịch, hán hi vọng một người hiểu biết rộng như Bồ Lôị Dịch có thể hiểu được cuốn sổ này viết gì. Nhưng Bồ Lôị Dịch sau khi đọc hết một lượt, hai mắt cũng có chút mơ màng.

Quyển sổ này vẽ những kí hiệu rất kì cục, hoàn toàn không có hàm ý gì.

Nhìn thần sắc mơ màng trong mắt họ, Hàn Phong lúc này mới phản ứng lại, lấy bút giấy và nghiền mực ra, chép lại một bản khác.

La Mạn và Bồ Lôị Dịch chạy tới sau lưng Hàn Phong, cẩn thận quan sát hán ghi chép.

Lão quản gia Bồ Lôị Dịch vừa nhìn Hàn Phong viết chữ, vừa đối chiếu với những ghi chép trong cuốn sổ, trong lòng không khỏi nảy sinh một vài cảm xúc.

Nhìn Hàn Phong chép lại, ông đã hiểu những kí hiệu đó có ý nghĩa gì.

Cuốn sổ mà Hàn Phong chép lại cho bọn La Mạn dùng chữ viết, và đương nhiên là chữ viết của bọn La Mạn.

Đợi Hàn Phong chép xong cuốn sổ, lão quản gia càng ngạc nhiên hơn. Ông phát hiện những kí hiệu cổ quái mà Hàn Phong dùng trước đây, mặc dù kì dị nhưng có thể ghi chép lại mọi thứ một cách đơn giản có ích.

Cuốn sổ mà Hàn Phong mới chép xong, luận về độ dày phải dày gấp đôi cuốn sổ cũ, hơn nữa ghi chép vô cùng phức tạp.

Lão quản gia mặc dù trong lòng vô cùng kinh ngạc nhưng vẫn nghi hoặc hỏi:

- Loại kí hiệu kì quái này, người học ở đâu vậy?

Trước câu hỏi của Bồ Lôị Dịch, Hàn Phong chỉ mỉm cười, không lên tiếng giải thích.

Điều này càng khiến cho La Mạn và lão quản gia Bồ Lôị Dịch cảm thấy đối phương thần bí khó đoán.

Nhưng họ đâu biết, những kí hiệu kì quái cùng phương thức ghi chép kì không giống ai kia, đều là Hàn Phong học được từ Ngạo thị thiên địa quyết.

Lúc Hàn Phong mới có được Ngạo thị thiên địa quyết, phát hiện môn tâm pháp này khác hán với những gì cuốn sách hán từng nhìn thấy trước đây. Ban đầu, Hàn Phong cũng hoàn toàn không biết.

Lấy những con số vô cùng đơn giản ghi dưới góc phải mỗi trang trong Ngạo thị thiên địa quyết làm ví dụ, Hàn Phong phải nghiền cứu chúng rất lâu mới có thể hiểu ra ý nghĩa của chúng.

Thì ra những kí hiệu có vẻ vô cùng đơn giản ấy đại diện cho số trang sách, từ trang đầu tiên bắt đầu, sau đó dần dần gia tăng.

Ví dụ ở góc bên phải của trang đầu tiên là một số, trang thứ hai lại uốn như con mãng xà, đằng sau còn có một cái giống như cái đuôi nữa. Trang thứ ba càng kì quái hơn, giống như nửa cái hồ lô.

Sau một thời gian nghiên cứu, hiểu được những kí hiệu mới mẻ đó, Hàn Phong trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Càng nghiên cứu Ngạo thị thiên địa quyết, hắn càng bội phục Vô Cực Chân Nhân vạn phần.

Vô Cực Chân Nhân là cái tên được viết trong Ngạo thị thiên địa quyết, có lẽ là chủ nhân sáng tạo ra tâm pháp nghịch thiên này.

La Mạn và lão quần gia Bồ Lôị Địch thấy Hàn Phong không có ý định nói với mình cũng ngại không dám hỏi thêm nữa. La Mạn cầm cuốn sổ mà Hàn Phong vừa mới chép xong, lật giở.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

79. Chương 70: Hợp Tác.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - KG

Sau đó không khỏi có chút ngạc nhiên trước sự cẩn thận của Hàn Phong và cũng hiểu tại sao đồng nguyên liệu vốn dĩ chất cao như núi sao giờ này chỉ còn lại một ít.

Trước mắt họ đang có khoảng mấy chục chiếc bình ngọc lớn nhỏ, bên trong đựng đầy những loại đan dược quý hiếm được luyện chế từ đồng nguyên liệu đó.

Bên trong còn có cả một số loại dược liệu đi kèm được Hàn Phong mua bằng tiền của chính mình.

Điều này khiến cho bọn La Mạn xấu hổ vô cùng trước hành vi lúc nãy của mình.

Mặc dù bọn La Mạn không hiểu về thuốc nhưng cũng biết phần lớn số đan dược này đều là thượng phẩm linh đandieu dược. Muốn luyện chế loại thượng phẩm linh đan dược này chỉ ít phải là thượng phẩm luyện dược sư mới có khả năng luyện chế. Hơn nữa khả năng luyện chế thành công chỉ có năm mươi phần trăm. Nói một cách sâu hơn, bọn La Mạn muốn mời được một thượng phẩm luyện dược sư luyện chế số đan dược này, sẽ phải trả một số tiền khổng lồ.

La Mạn kiểm tra cuốn sổ, phát hiện số nguyên liệu trước đây không hề bị lãng phí mà phần lớn đều biến thành đồng linh dược trên bàn.

Tỷ lệ thành công gần như là một trăm phần trăm. Muốn làm được điều này, khả năng luyện chế phải đạt đến cảnh giới nào, e rằng chỉ có luyện chế đại sư mới có thể làm được. Nhưng Hàn Phong mới mười bốn tuổi, sao hắn có thể làm được điều đó?

Khoảnh khắc này, hình ảnh Hàn Phong trong lòng bọn La Mạn không ngừng được phóng lớn.

Lão quần gia Bồ Lôị Địch nhìn Hàn Phong, ánh mắt không ngừng lóe lên một tia quang mang kì dị.

Người thiếu niên thần bí đang đứng trước mặt họ đây lại lịch thể nào, hay là sau lưng hắn có một vị sư phụ cường đại?

Nếu không tại sao một thiếu niên tuổi đời mới mười bốn mười lăm lại có được kĩ năng luyện dược tinh thông đến vậy. Hơn nữa đầu khí bản thân nếu so với những người cùng tuổi cũng vô cùng nổi bật.

Bọn La Mạn sau khi thấy đồ không mất, hơn nữa qua tay Hàn Phong còn biến thành những lọ đan dược vô cùng quý giá.

Trong lòng vô cùng hổ thẹn, không ngừng quay sang xin lỗi Hàn Phong.

Nhưng, Hàn Phong đã ngần ngừ đối phương lại. Hắn nghĩ, biết đâu trải qua lần hiểu lầm này, hai bên lại càng tin tưởng nhau hơn để sau này cùng nhau hợp tác có lợi.

Đương nhiên, tiền đề là đối phương chịu hợp tác với mình.

Bởi vì sản sinh hiểu lầm lẫn lộn mất khá nhiều thời gian nên lúc này trời cũng đã về khuya. La Mạn vốn dĩ có một vài điều định nói với Hàn Phong nhưng nghĩ một lúc quyết định đi nghỉ, chờ sáng mai có thời gian sẽ bàn bạc sau.

Một đêm không nói chuyện, thời gian trôi qua rất nhanh.

Sáng sớm hôm sau, Hàn Phong vừa tỉnh dậy, đang định mở cửa đi ra ngoài thì đã thấy La Mạn dẫn theo lão quản gia Bồ Lôị Định đi về phía hắn.

- May quá, ta còn sợ người chưa dậy nữa, định đợi một lát rồi mới đến tìm người, bây giờ gặp rồi, chúng ta nói chuyện với nhau một lúc nhé.

La Mạn bước tới trước mặt Hàn Phong, vui vẻ nói.

Hàn Phong có chút nghi hoặc, mới sáng sớm La Mạn đã tới tìm mình, không biết có ý định gì, nhưng vẫn mở cửa mời hai người họ vào phòng.

- Có chuyện gì không?

Hàn Phong rót hai chén nước, đặt trước mặt La Mạn và lão quản gia Bồ Lôị Định, nghi hoặc hỏi.

La Mạn liếc nhìn Bồ Lôị Định, thấy Bồ Lôị Định khẽ gật đầu mới nhấp một ngụm nước cho nhuận giọng, nói:

- Là thế này, lần này bọn ta đi hơn một tháng, đầu tiên đảo một vòng quanh khu vực thành trấn gần Hồng Diệp Thành, theo như ta quan sát nơi này mặc dù có chút hẻo lánh nhưng không phải không thể kinh doanh.

- Ồ, chắc chứ?

Hàn Phong nghe vậy, hai mắt sáng rực. La Mạn nói với hắn câu này là có ý gì, Hàn Phong sao có thể không hiểu. La Mạn đã đến tìm hắn, nói với hắn chuyện này không phải là muốn hợp tác cùng hắn sao.

Ngay sau đó, La Mạn càng trực tiếp khẳng định suy nghĩ của Hàn Phong.

La Mạn gật gù đầu, nói tiếp:

- Không sai, trước khi chạy nạn đến đây, ta cũng đã từng kinh doanh qua một số thứ, mặc dù cũng có chút tranh chấp nhưng nói chung là chưa lỗ bao giờ. Cho nên về điểm này, ta khá là chắc chắn.

Nhìn biểu tình tự tin của La Mạn, Hàn Phong đương nhiên tin.

Hoài nghi người giàu có nhất đại lục trong tương lai? Hàn Phong dù có phải hoài nghi bản thân mình thì cũng không thể hoài nghi thiên phú kinh doanh của đối phương.

Nghĩ đến đây, Hàn Phong lên tiếng nói:

- Vậy người định tiếp theo thế nào?

La Mạn lắc lắc đầu, nói:

- Cụ thể làm gì, bây giờ ta vẫn chưa nghĩ ra, việc này không thể quá vội vàng, tạm thời cứ từ từ đã.

Dừng lại một lúc, La Mạn nói tiếp:

- Tục ngữ có câu, anh em ruột thịt thì cũng phải tính toán minh bạch, huống hồ chúng ta chỉ là bạn bè bình thường.

Như sợ Hàn Phong không vui, La Mạn vội vàng bổ sung thêm câu nữa

- Đương nhiên, ta rất tin vào nhân phẩm người, điểm này thì người không cần nghi ngờ.

Nghe vậy, Hàn Phong chỉ cười, không suy nghĩ gì. La Mạn mặc dù nói chuyện hơi thẳng thắn nhưng cũng thật thà.

- Muốn kinh doanh, đầu tiên phải có vốn, chỉ cần có được một nguồn vốn lớn là đã có một khởi đầu tốt.

La Mạn nói

- Trước đây người có nhắc đến chuyện muốn được hợp tác cùng ta, giờ ta hỏi người, người còn hứng thú ấy không?

- đương nhiên!

Hàn Phong cười nói. Người đang ngồi trước mắt hắn sẽ là người giàu nhất đại lục trong tương lai, sao hắn lại không có hứng thú được chứ.

La Mạn nghe Hàn Phong trả lời, gật gật đầu, nói tiếp:

- Nếu đã vậy thì trước tiên chúng ta phải bàn bạc vấn đề phân chia lợi nhuận, chỉ có phân chia hợp lý mới có thể hợp tác với nhau được lâu dài.

Những gì La Mạn đang nói, Hàn Phong đương nhiên hiểu.

Nhưng Hàn Phong vẫn lên tiếng, nói:

- Thế này đi, mặc dù ta hợp tác với người, nhưng ta không phải người trong nghề, bởi vậy ngoài việc hợp tác ra, mọi quyết sách đều do người quyết định, ta sẽ không tự mình can thiệp.

- Người chắc chứ?

La Mạn nghe Hàn Phong nói vậy, hai mắt sáng rực, đồng thời trong lòng có chút ngạc nhiên, nếu đúng như những gì Hàn Phong nói thì quả thực là một tin tốt lành đối với hắn,

Hắn sợ nhất là trong thời gian hợp tác hai bên bất đồng quan điểm với nhau, nếu xảy ra trường hợp đó, nói không chừng chuyện làm ăn sẽ có thể thất bại.

Nhưng bây giờ Hàn Phong đã lên tiếng thẳng thắn như vậy, từ bỏ quyền quyết sách, thể hiện việc giao hết quyền lợi cho một tay La Mạn.

La Mạn không hiểu sao Hàn Phong lại làm vậy. Vốn dĩ hắn tìm Hàn Phong hợp tác, nguyên nhân chủ yếu là số vốn hắn đang có không nhiều, nếu như Hàn Phong cùng tham gia, bước khởi đầu của hắn sẽ được nâng cao thêm một bậc, việc phát triển sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

Đương nhiên, nhân phẩm và những biểu hiện trước đây của Hàn Phong cũng là một phần nguyên nhân trong đó.

Kì thực, suy nghĩ của Hàn Phong vô cùng đơn giản, luận về tu luyện đấu khí, có thể La Mạn không phải đối thủ của Hàn Phong. Nhưng luận về phương diện kinh doanh, Hàn Phong tự nhận mình không bằng một góc La Mạn.

Đã như vậy, hắn cần gì phải múa rìu trước mắt thợ nữa mà sáng suốt đẩy hết quyền quyết sách cho La Mạn, bản thân vừa nhẹ nhàng mà La Mạn cũng yên tâm hơn.

Mặc dù không hiểu suy nghĩ của Hàn Phong nhưng đối phương đã nói vậy, La Mạn cũng không phản đối, bắt đầu thảo luận vấn đề phân chia lợi nhuận.

Tất cả vốn liếng mà họ có là đồng đồ thu được trong U Âm sâm lâm, trong đó, Hàn Phong chiếm sáu phần, bọn La Mạn chỉ có bốn phần.

Thảo luận một hồi, hai bên quyết định tất cả lợi nhuận thu được Hàn Phong sẽ được hưởng sáu mươi phần trăm, còn bọn La Mạn hưởng bốn mươi phần trăm.

Hàn Phong nghĩ, mình chỉ có bỏ chút tiền, mọi việc sau này đều do La Mạn xử lý, không tiện hưởng quá nhiều.

80. Chương 70: Hợp Tác. (hạ)

Về phần La Mạn, đêm hôm qua lão quần gia Bồ Lôị Địch mới nói với hắn sau lưng Hàn Phong nhất định còn một vị sư phụ cực kì lợi hại nữa, nếu không Hàn Phong tuổi còn trẻ, dù thiên phú có lợi hại cũng không thể có được thành tựu như bây giờ.

Nên La Mạn đương nhiên cũng không dám làm quá, Hàn Phong đã chủ động nhường một bước, hắn càng không có ý kiến.

Nhất là đối với quyết định từ bỏ quyền quyết sách của Hàn Phong, càng khiến La Mạn bất ngờ.

Có thể trong mắt Hàn Phong, những thứ đó tương đối phức tạp, nhưng đối với một người yêu thích kinh doanh như La Mạn, đương nhiên hắn biết quyền quyết sách quan trọng như thế nào.

Hành động này của Hàn Phong nhất thời nhận được rất nhiều tín nhiệm từ phía La Mạn, có thể nói là không gì sánh bằng.

Thương lượng cả một buổi sáng, cuối cùng cũng bàn xong chuyện hợp tác.

Kì thực cũng chỉ có một chút hiệp nghị, còn cụ thể kinh doanh gì, phải đợi La Mạn nghĩ xong mới biết. Nhưng họ cũng không vội, bởi vì lúc này số tiền họ đang có không nhiều, La Mạn đành phải đợi Hàn Phong đổi hết số nguyên liệu quý giá thành tiền rồi mới quyết định.

Cũng đã gần đến trưa, La Mạn đề nghị để chúc mừng hợp tác thành công, hôm này mọi người sẽ cùng ra ngoài ăn một bữa.

Nhìn La Mạn hứng chí như vậy, Hàn Phong cũng không từ chối.

Gọi thêm Trầm Ngọc, Khải Ly và Tát Khắc, cả nhóm hăm hở đến tửu lầu phồn hoa nhất Hồng Diệp Thành.

Đang là thời gian dùng cơm nên tửu lầu lớn nhất Hồng Diệp Thành đương nhiên cũng đầy khách.

Mọi người đến đúng lúc chỉ còn sót lại một chiếc bàn nơi góc tửu lầu.

Sau khi ngồi xuống, La Mạn nhìn khách khứa khắp nơi, nói:

- Nơi này người ta có vẻ rất quan tâm đến chuyện ăn uống, nếu như chúng ta bắt tay từ đây, cũng là một lựa chọn không tệ.

Hàn Phong mặc dù không đồng ý lắm với ý kiến mở tửu lầu, nhưng lúc trước đã nói tuyệt đối không can thiệp vào quyết sách của La Mạn, nên cũng không đưa ra bất cứ ý kiến gì, chỉ nhắc nhở nói:

- Chỉ cần người suy nghĩ kĩ là được.

Tiếp sau đó, Hàn Phong chọn mấy món ăn, mọi người vừa trò chuyện, vừa đợi tửu lầu phục vụ.

Chỉ có điều, mọi người đã nói đến khô miệng rồi mà vẫn chưa có món nào được bày lên bàn.

Tát Khắc vô cùng bất mãn, lớn tiếng gọi một nhân viên phục vụ, chất vấn hắn tại sao vẫn chưa thấy đồ ăn đâu.

Người phục vụ bị khí thế bức nhân của Tát Khắc ép, sắc mặt chuyển sang trắng bệch, sợ hãi giải thích, vì khách quá nhiều, tửu lầu phục vụ không kịp, hi vọng mọi người bỏ qua cho.

Tát Khắc nghe xong vẫn muốn phát hỏa nhưng La Mạn đã kịp ngăn hắn lại.

Hàn Phong nhìn khách khứa xung quanh, một phần ba trong số đó cũng tương tự như họ nên cũng đành nhắm mắt cho qua.

Đột nhiên, La Mạn bất ngờ hét lớn một tiếng:

- Ta nghĩ ra rồi!

- Nghĩ ra gì?

Hàn Phong ngạc nhiên nhìn hắn.

La Mạn hưng phấn nói:

- Ta nghĩ ra chúng ta phải làm gì rồi?

- Ồ? Nói ra xem nào!

Hàn Phong cũng ngạc nhiên nói.

La Mạn quay sang nhìn Hàn Phong, thái độ vô cùng nghiêm túc, nhấn mạnh từng câu từng chữ:

- Chúng ta mở tửu lầu.

- Tửu lầu? Người chắc chứ?

Hàn Phong nhú mày hỏi.

Mặc dù mở tửu lầu là một lựa chọn không tệ, nhưng Hàn Phong biết trong Hồng Diệp Thành này đang có khoảng mấy chục tửu lầu lớn nhỏ, trừ mấy nhà tương đối nổi tiếng ra, những tửu lầu còn lại chỉ có thể miễn cưỡng kiếm cơm, căn bản không có chút lợi nhuận nào.

Chỉ có điều, La Mạn đã bổ sung thêm một câu:

- Mặc dù chúng ta mở tửu lầu, nhưng tửu lầu của chúng ta sẽ khác với những tửu lầu khác.

Hàn Phong nghi hoặc nhìn La Mạn, không hiểu hắn định nói gì.

La Mạn không giải thích nhiều mà chỉ thần bí nói:

- Bây giờ chưa thể nói rõ được, đợi ta về nhà suy nghĩ kỹ rồi sẽ bàn kế hoạch cụ thể với người sau.

La Mạn đã nói vậy, mặc dù trong lòng hiểu kì nhưng Hàn Phong vẫn gật gật đầu, không hỏi thêm nữa.

Lại đợi thêm một lúc nữa, mấy món ăn mà bọn Hàn Phong chọn mới được dọn lên bàn.

Mọi người lúc này đã không thể đợi thêm được nữa, không ai bảo ai, tất cả cùng nhấc đũa, cầm cúi ăn.

Chỉ có tinh quang vẫn không ngừng lấp lánh trong mắt La Mạn, chứng tỏ hắn đang có một chủ ý không tệ.

Ngày tiếp theo, Tất Thanh Sơn phái người đến mời Hàn Phong.

Hàn Phong lúc này mới nhớ ra hôm nay là ngày cử hành hội đấu giá.

Hắn tìm La Mạn, hỏi xem đối phương có muốn đi cùng mình không, nhưng La Mạn đang ở trong phòng viết gì đó, chỉ ngẩng đầu lên nhìn Hàn Phong, sau đó lại cúi đầu nói:

- Chuyện này người phụ trách là được rồi!

La Mạn đã không đi, Hàn Phong đành phải tự mình động thân vậy.

Trên đường, Hàn Phong nghe được từ những người xung quanh không ít thông tin về hội đấu giá.

Thì ra Phong Vân thương hội mất rất nhiều công phu cho hội đấu giá lần này.

Bây giờ không chỉ Hồng Diệp Thành mà tất cả mọi người đều biết hội đấu giá lần này được Phong Vân thương hội cử hành long trọng nhất, bán những vật phẩm có giá trị nhất.

Hơn nữa, những thế lực tham gia hội đấu giá lần này đã mở rộng ra mười mấy thành trấn xung quanh.

Mặc dù những thành trấn đó chẳng là gì so với Hồng Diệp Thành, nhưng toàn bộ cộng lại cũng rất đáng sợ.

Nhưng, đây đều là tin tốt đối với Hàn Phong. Người càng đông, quy mô càng lớn thì đồ của hắn càng bán được với giá cao.

Đến Phong Vân thương hội, bên trong lúc này yên tĩnh vô cùng, một vị khách cũng không có, Hàn Phong bước lại gần, Tất Thanh Sơn đang ở bên trong chờ hắn.

Thấy Hàn Phong đến, Tất Thanh Sơn ha ha cười lớn chạy ra nghênh tiếp, nói:

- Nếu ngài còn chưa đến thì sẽ không kịp khai mạc hội đấu giá đâu, để ta dẫn ngài đi.

Hàn Phong gật gật đầu, đi theo Tất Thanh Sơn.

Nhìn bộ dạng tất tả của Tất Thanh Sơn, hai ngày nay chắc phải bận rộn vì hội đấu giá lắm.

Vậy mà Tất Thanh Sơn vẫn có thời gian ở đây đợi hân, có thể thấy Phong Vân thương hội coi trọng hân như thế nào.

Nhưng, Hàn Phong không cảm thấy điều gì mà ngược lại coi như là chuyện đương nhiên. Số nguyên liệu mà hân giao cho Phong Vân thương hội trước đây mặc dù đối với hân chẳng là gì nhưng đều là những nguyên liệu vô cùng quý giá.

Đưa một số lượng lớn đồ như vậy cho Phong Vân thương hội đấu giá, ngoài số lợi nhuận có thể kiếm được ra, quan trọng nhất đã gây được tiến vang cho thương hội, đây mới chính là điều Phong Vân thương hội coi trọng nhất. Nếu không, chỉ dựa vào số tiền mà họ kiếm được. Đối với người thường có thể là một số tiền khổng lồ.

Nhưng đối với cả một thương hội mà nói, kì thực không là gì. Đương nhiên cũng không vì một chút tiền tài đó mà coi trọng Hàn Phong như vậy.

Nơi cử hành hội đấu giá cách Phong Vân thương hội không xa, dưới sự hướng dẫn của Tất Thanh Sơn, Hàn Phong nhanh chóng đến được địa điểm đó.

Không thể không nói thực lực của Phong Vân thương hội vô cùng hùng hậu, hội đấu giá mà họ cử hành mỗi năm một lần thu hút được sự chú ý của rất nhiều thế lực lớn nhỏ từ các thành trấn xung quanh.

Thủ vệ của Hồng Diệp Thành cũng bị phái đến bảo vệ trật tự hiện trường nên về phương diện an toàn, họ cũng không vẫn phải lo lắng lắm.

Lần này đến tham gia hội đấu giá đều là những thế lực lớn nhỏ của mười mấy thành trấn xung quanh, bên cạnh những người này đương nhiên cũng có không ít hộ vệ,

Phải biết những thứ được bán trong hội đấu giá vô cùng giá trị, nếu như bên cạnh không có hộ vệ đi theo, ngộ nhỡ mua được món ưng ý, trên đường lại bị người ta chặn cướp thì có khác gì may áo cưới cho người.

Đương nhiên, có thể vào được hội đấu giá đều là những nhân vật có thân phận địa vị, một tháng trước, Phong Vân thương hội đã cho người gửi giấy mời đến những thế lực này.

Muốn vào được bên trong hiện trường phải có giấy chứng minh, chính là thư mời của Phong Vân thương hội, cũng là để tránh những trường hợp đục nước béo cò, định vào làm loạn bên trong.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

81. Chương 71: Hội Đấu Giá.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - KG

Hàn Phong không có giấy mời, nhưng được Tất Thanh Sơn dẫn đường, đương nhiên không bị bất cứ ai ngăn cản.

Bên trong, mọi chỗ ngồi đều đã kín hết, chỉ còn lèo tèo vài chỗ trống.

Tất Thanh Sơn không đưa Hàn Phong đến những vị trí này mà dẫn Hàn Phong đi theo một con đường nhỏ bên cạnh, vào một căn phòng, nói:

- Đây là căn phòng mà thương hội đặc biệt chuẩn bị cho ngài, hôm nay ngoài đấu giá những thứ của ngài ra, thương hội chúng ta vẫn còn vài món đồ chơi không tệ nữa, nếu như ngài thích, ngài có thể tham gia đấu giá. Ta còn chút việc phải làm, xin cáo từ trước.

Hàn Phong nghe vậy, gật gật đầu, Tất Thanh Sơn cũng không ở lại lâu, vội vã rời đi.

Lần này Phong Vân thương hội tuyên bố với bên ngoài sẽ đấu giá một số lượng lớn nguyên liệu vô cùng quý giá.

Có thể nói, những thế lực có mặt ở đây cũng là đều vì số nguyên liệu đó mà đến.

Hội đấu giá bắt đầu, hiện trường nhất thời trở nên yên lặng, Tất Thanh Sơn thần tình nghiêm túc, bước lên trên bục.

Bên dưới, mọi người thấy lần đấu giá này Tất Thanh Sơn đích thân chủ trì lập tức hiểu ngay những lời mà Phong Vân thương hội tuyên truyền hoàn toàn là thật.

Nghĩ đến đây, mọi người càng thêm chờ đợi.

Tất Thanh Sơn rất hài lòng với phản ứng vừa rồi. Hội đấu giá lần này nếu như tổ chức thành công, đối với Phong Vân thương hội mà nói là một món lợi không hề nhỏ.

Húng hắng giọng, Tất Thanh Sơn nhìn khắp một lượt, sau đó cao giọng nói:

- Hoan nghênh mọi người đã đến tham gia hội đấu giá lần này! Hôm nay sẽ do ta đứng ra giúp mọi người chủ trì hội đấu giá!

Sau mấy câu mở màn đơn giản, Tất Thanh Sơn ra hiệu cho hai cô gái mang vật phẩm đấu giá đầu tiên lên đài.

Vật phẩm đầu tiên vừa được đặt lên, ánh mắt mọi người nhất loạt dồn hết về phía ấy.

Tất Thanh Sơn chỉ vào vật phẩm trước mặt, nói:

- Đây là vật phẩm đầu tiên được đấu giá, răng nanh hỏa vũ diệm sư thú!

Tất Thanh Sơn vừa dứt lời, mọi người cùng ồ lên kinh ngạc.

Hỏa vũ diệm sư thú!

Là thứ trên người một địa giai ma thú!

Rất hài lòng với phản ứng này, Tất Thanh Sơn giới thiệu một lượt về răng nanh hỏa vũ diệm sư thú sau đó bắt đầu đưa ra giá khởi điểm.

Mọi người rõ ràng rất hứng thú với những gì liên quan đến địa giai ma thú.

Hàn Phong ngồi trong ghế lô, thấy vật phẩm đầu tiên được đưa ra đấu giá là nanh thú, không khỏi ngây ra, hơn nữa giá khởi điểm của răng nanh hỏa vũ diệm sư thú chỉ có một trăm kim tệ, so với cái giá mà Tất Thanh Sơn đưa ra thấp hơn rất nhiều.

Nhưng, trước phản ứng nhiệt liệt của mọi người, cuối cùng chiếc răng nanh hỏa vũ diệm thú ấy được bán với giá tám trăm kim tệ.

Bản thân Hàn Phong cũng phải giật mình, bằng bốn lần giá trị mà hắn bán cho Tất Thanh Sơn!

Nghĩ đến đây, cả hai mắt Hàn Phong cùng hướng về phía Tất Thanh Sơn, lão già này gian xảo hơn hắn nghĩ nhiều.

Tất Thanh Sơn dường như cũng cảm nhận được ánh mắt của Hàn Phong, liếc về phía ghế lô của hắn, lộ ra một nụ cười bối rối.

Nhưng Hàn Phong cũng không cảm thấy gì, thứ nhất những thứ này đối với hắn mà nói không có tác dụng, thứ hai, mấy người bọn hắn đang thiếu tiền nên cũng không muốn tính toán nhiều.

Hơn nữa, hắn tin dù có đổi sang thương hội khác, nói không chừng giá cả còn thấp hơn.

Nghĩ vậy, trong lòng Hàn Phong cũng cảm thấy thoải mái hơn.

Kì thực rằng nanh hỏa vũ diệm sư thú mặc dù là nói là nguyên liệu luyện khí thượng phẩm, nhưng hiệu quả gia tăng cũng không quá lớn. Có thể bán được với giá tám trăm kim tệ, một phần vì nó là răng của địa giai ma thú, có giá trị sưu tập.

Vật phẩm đầu giá đầu tiên đã chấn động như vậy, mọi người không khỏi chờ đợi sự xuất hiện của vật phẩm tiếp theo.

Chỉ có điều Hàn Phong chẳng hào hứng mấy, bởi vì những thứ này đều là nguyên liệu mà hắn mang đến, không ngờ lại được người ta đầu giá điên cuồng như vậy.

Khoảng thời gian sau đó trôi qua rất nhanh, hội đầu giá cũng gần đến hồi kết thúc, Tất Thanh Sơn cao giọng nói:

- Tiếp theo sẽ là vật phẩm đầu giá cuối cùng, thượng phẩm đan dược hỏa linh tăng ích tán!

Hỏa linh tăng ích tán?

Hiện trường như vỡ òa, mọi ánh mắt đều dồn về phía trước hộp gấm nhỏ trong tay Tất Thanh Sơn, di chuyển theo từng động tác của ông. Hộp gấm vừa mở, một viên đan dược đỏ như lửa trong suốt nhất thời xuất hiện trước mắt mọi người.

Là đan dược thượng phẩm đích thực!

Đó là suy nghĩ duy nhất trong đầu mọi người!

Tất cả mọi người có mặt ở đó đều bị viên đan dược nhỏ màu lửa đỏ thu hút.

Vô cùng hài lòng với hiệu quả này, Tất Thanh Sơn đóng hộp gấm lại, ho khê một tiếng, nói:

- Hỏa linh tăng ích tán này là vật phẩm đầu giá cuối cùng, giá khởi điểm hai ngàn kim tệ!

Hai ngàn kim tệ!

Nếu như bình thường đó chỉ là một món tiền nhỏ, nhưng đối với hỏa linh tăng ích tán mà nói, không thể chỉ dừng ở cái giá đó.

Tiếp sau đó là một sự kích động dị thường, cho đến khi giá trị tăng lên sáu ngàn kim tệ, đại diện của một số thế lực có mặt về cơ bản sớm đã từ bỏ hỏa linh tăng ích tán.

Còn lại là cuộc chiến giữa các ghế lô, nhưng người có thể ngồi được vào ghế lô phần lớn đều là có thân phận và thực lực, đây mới chính là những người mua lớn nhất của hội đầu giá lần này.

Hàn Phong nhìn viên hỏa linh tăng ích tán trong tay Tất Thanh Sơn, đây là thứ mà Tất Thanh Sơn phải phải người đến thỉnh cầu rất nhiều lần mới mua được từ tay Hàn Phong.

Đương nhiên, ông không biết Hàn Phong có đan dược quý như vậy, vốn dĩ chỉ hi vọng nếu như Hàn Phong còn gì quý giá, có thể đưa giao cho thương hội của ông.

Ban đầu Hàn Phong không hề đồng ý với Tất Thanh Sơn, nhưng nghĩ đến việc hợp tác với La Mạn, phải cần đến một món tiền lớn, Hàn Phong đành phải đưa hỏa linh tăng ích tán mà mình mới luyện chế cho Tất Thanh Sơn.

Hỏa linh tăng ích tán mặc dù là loại đan dược vô cùng quý giá, nhưng đối với Hàn Phong mà nói, một chút tác dụng cũng không có, chỉ bằng trực tiếp giao cho Tất Thanh Sơn xử lý.

Tất Thanh Sơn sau khi có được hỏa linh tăng ích tán, thân tình kích động vô cùng, không thua kém gì phản ứng của mọi người lúc này.

Giá trị của hỏa linh tăng ích tán không ngừng tăng lên.

Cuối cùng, viên hỏa linh tăng ích tán được một vị khách ghế lô mua với giá một vạn kim tệ.

Kì thực, giá tiền đó đối với một viên hỏa linh tăng ích tán mà nói không cao. Tại sao cuối cùng lại chỉ có giá một vạn kim tệ nguyên nhân chủ yếu là vì những người có mặt đều biết thân phận của vị khách ngồi ở ghế lô số một.

Thấy nhân vật đó quyết tâm mua được hỏa linh tăng ích tán, đành phải biết ý từ bỏ.

Về chuyện này, Tất Thanh Sơn có chút thất vọng, theo như tính toán ban đầu của ông hỏa linh tăng ích tán này chỉ ít cũng phải bán được với giá một vạn năm ngàn kim tệ, hơn nữa đây là còn tính chặt.

Ai ngờ, kết quả lại như vậy khiến ông có chút nuối tiếc. Nhưng xét tổng thể, hội đấu giá lần này rất thành công.

Hội đấu giá kết thúc thuận lợi, Hàn Phong không vội rời đi bởi vì hắn biết Tất Thanh Sơn sẽ đến tìm hắn.

Hội đấu giá lần này mặc dù vật phẩm đấu giá phần lớn là đồ của Hàn Phong nhưng ba mươi phần trăm trong đó cũng có đồ của Phong Vân thương hội, một thương hội thực lực hùng hậu như vậy đương nhiên phải có đủ vật phẩm trữ bị.

Chuyến đi này của Hàn Phong cũng không phải không có thu hoạch. Trước khi hội đấu giá bắt đầu không lâu, Tất Thanh Sơn đã lấy ra một thứ nhằm thu hút sự chú ý của Hàn Phong.

Hàn Phong nhận ra, đó là một miếng thiên mặc linh thiết.

Lúc hắn nhìn thấy miếng thiên mặc linh thiết, thần tình không khỏi chấn động, nhưng cái giá mà Tất Thanh Sơn còn khiến Hàn Phong ngạc nhiên hơn.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

82. Chương 72: Theo Dõi.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - KG

Giá khởi điểm của thiên mặc linh thiết chỉ có hai trăm kim tệ. Hơn nữa chỉ có vài người có mặt ở hiện trường là tỏ ra hứng thú với nó, Hàn Phong trực tiếp đưa ra cái giá năm trăm kim tệ khiến mọi người không khỏi giật mình, thi nhau đoán hắn là kẻ điên, hoặc không là một kẻ không biết tiêu tiền vào việc gì.

Lúc Tất Thanh Sơn nghe thấy Hàn Phong ra giá, cũng thoáng ngáy người. Không hiểu Hàn Phong để ý miếng thiên mặc linh thiết này ở điểm nào, nếu như sớm biết Hàn Phong cần thứ này, ông đã trực tiếp bán nó cho Hàn Phong với giá thấp, coi như chỗ quen biết.

Hàn Phong vừa đưa ra giá, mấy người còn liền liền lựa chọn từ bỏ. Mặc dù họ cũng có hứng thú với thiên mặc linh thiết nhưng không đến mức phải lãng phí nhiều tiền như vậy.

Đối với suy nghĩ của họ, Hàn Phong hiểu, có lẽ mọi người vẫn chưa biết được tác dụng thực sự của thiên mặc hắc linh thiết. Trải qua một kiếp, Hàn Phong hiểu rất rõ thiên mặc hắc linh thiết có tác dụng gì.

Thiên mặc linh thiết không phải là nguyên liệu luyện khí thượng đẳng gì, nhưng nó có một tác dụng, đó là có thể hồi phục vũ khí bị vỡ.

Phải biết, binh khí có phẩm chất càng cao, sau khi gãy vỡ, khả năng hồi phục càng khó. Bởi vì phẩm chất binh khí càng cao, mức độ ăn ý giữa các loại nguyên liệu càng cao, nếu như xuất hiện nứt vỡ dù có dùng nguyên liệu tương đồng tu sửa cũng vẫn bị bản thân binh khí bài xích, không thể dung hợp. Nên thường chỉ cần binh khí bị hủy hoại, chỉ có một kết cục duy nhất là vứt bỏ.

Nhưng thiên mặc linh thiết không giống vậy, nói một cách nghiêm khắc nó không được coi là một loại nguyên liệu luyện khí, bởi vì lúc luyện khí, nếu như cho thêm thiên mặc linh thiết vào, phẩm chất của binh khí cũng không tăng lên được chút nào mà ngược lại còn hạ thấp thuộc tính tự thân của binh khí.

Có thể nói, thiên mặc linh thiết còn vô dụng hơn cả một miếng sắt bình thường.

Nhưng thiên mặc linh thiết có một đặc tính, đó là nó có thể dung hợp với bất cứ nguyên liệu nào trên đại lục này, hơn nữa mức độ dung hợp là trăm phần trăm.

Nói cách khác, thiên mặc linh thiết là nguyên liệu tốt nhất để sửa chữa vũ khí nứt vỡ.

Đương nhiên, đặc tính của của thiên mặc linh khí chỉ được người ta phát hiện sau hai trăm năm nữa. Đến lúc đó, giá trị của nó được tăng lên gấp nhiều lần.

Như miếng thiên mặc linh thiết được đấu giá vừa rồi, ở kiếp sau, dù có bỏ ra mười vạn kim tệ cũng không mua được, bởi vì thiên mặc linh thiết rất hiếm.

Đây cũng chính là lý do tại sao thiên mặc linh thiết tưởng chừng vô dụng lại chỉ đáng giá hai trăm kim tệ.

Bây giờ Hàn Phong mua nó với giá năm trăm kim tệ, nói thế nào cũng đều có lãi hết.

Còn tại sao lại mua thiên mặc linh thiết, Hàn Phong dự định dùng nó để sửa linh tê kiếm.

Linh tê kiếm mặc dù bản thân đã được cường hóa qua ngũ sắc luyện kim, đã là một món vũ khí thượng phẩm nhưng so với giá trị của thiên mặc linh thiết, vẫn chẳng đáng gì.

Nhưng, linh tê kiếm là món quà đầu tiên Lâm Nguyệt tặng cho Hàn Phong, bất luận kiếp trước hay kiếp này, đối với hắn mà nói đều rất có ý nghĩa, nên hắn muốn sửa được nó bằng bất cứ giá nào.

Đợi trong ghế lô thêm một lúc nữa, cuối cùng Hàn Phong cũng đợi được Tất Thanh Sơn.

Lúc này, sắc mặt Tất Thanh Sơn đang rất tươi tắn. Hội đấu giá vô cùng thuận lợi, hơn nữa số nguyên liệu quý của Hàn Phong, nhất là viên hỏa linh tăng ích tán thu hút được sự chú ý của tất cả mọi người.

Tin rằng sau hôm nay, tiếng tăm của thương hội sẽ truyền đi khắp các thành trấn lớn nhỏ xung quanh, thậm chí còn vang khắp cả Thiên Nguyệt đế quốc.

Bởi vì trong Thiên Nguyệt đế quốc, chưa có thương hội nào lại một lúc đấu giá nhiều vật phẩm quý hiếm đến như vậy.

Số tiền thu được lần này đạt tới ba mươi vạn kim tệ.

Số vật phẩm mà Hàn Phong ủy thác cho thương hội chiếm tám mươi phần trăm, nghĩa là hai mươi tư vạn. Đương nhiên còn phải trừ đi một phần tiền công.

Nhưng dù như vậy, cuối cùng Hàn Phong vẫn có hai mươi hai vạn kim tệ.

Bản thân Hàn Phong cũng có chút ngạc nhiên bởi con số này, không ngờ những nguyên liệu mà hắn coi như vô dụng lại đáng giá nhiều tiền như vậy.

Sau khi cùng Tất Thanh Sơn trao đổi đơn giản, Tất Thanh Sơn đổi hai mươi hai vạn kim tệ thành hai trăm hai mươi viên tử tinh tệ giao cho Hàn Phong.

Tử tinh tệ thuộc về một loại tinh thể hiếm có, một miếng tử tinh tệ có giá trị tương đương một ngàn kim tệ.

Mang theo hai trăm hai mươi viên tử tinh tệ cùng với miếng thiên mặc linh thiết đấu giá được, Hàn Phong lặng lẽ rời khỏi hội đấu giá.

Lúc này, Tất Thanh Sơn cũng hiếu kỳ hỏi Hàn Phong tại sao lại bỏ nhiều tiền như vậy mua một vật trang trí vô dụng.

Hàn Phong đương nhiên không nói cho đối phương biết mà ngược lại hỏi thăm xem Tất Thanh Sơn có còn thiên mặc linh thiết nữa không, nhưng câu trả lời nhận được là không.

Nghe vậy, Hàn Phong có chút thất vọng, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thiên mặc linh thiết có khó tìm thì kiếp sau mới có được cái giá trên trời.

Nói tóm lại, chuyến đi buôn này, Hàn Phong thu hoạch không nhỏ.

Tâm trạng vui vẻ, Hàn Phong chậm rãi bước về ngôi nhà nhỏ bên ngoài ngoại ô của mình.

Nhưng đi chưa được bao xa, Hàn Phong đột nhiên giật mình, không động thần sắc tiếp tục đi về phía trước.

Cho đến khi đến một góc kín, Hàn Phong mới dừng lại, quay người.

Sau lưng hắn, không một bóng người.

Nhưng Hàn Phong vẫn cười lạnh, thản nhiên nói:

- Ra đi! Đã đi theo đến đây, chắc cũng mệt rồi!

Bốn bề yên tĩnh, không hề có nửa phần biến hóa.

Hàn Phong nhếch nhếch khóe miệng, mắt nheo nhìn về phía trước.

Từ lúc này hắn đã biết có người đang đi theo mình, nhưng hắn không hiểu hàm ý của đối phương, hơn nữa hai người đi theo thực lực cũng không cao, một mình Hàn Phong có thể đối phó nên hắn mới yên tâm dẫn người đó đến đây.

Một lúc sau, quả nhiên có hai người bước ra từ góc rẽ.

Hàn Phong ngẩng đầu nhìn, hai người này diện mạo vô cùng phổ thông, trang phục trên người cũng bình thường, nhìn không ra có gì đặc biệt.

- Các người là ai? Sao lại đi theo ta?

Hàn Phong lạnh giọng hỏi.

Hai kẻ mới xuất hiện quay sang nhìn nhau, người cao hơn lên tiếng nói:

- Giao hết tiền trên người người ra, đồng thời nói cho chúng ta biết tại sao người có được những thứ quý giá bán ở hội đấu giá hôm nay. Chỉ cần người nói ra, chúng ta sẽ để cho người sống. Nếu không...

Nghe vậy, Hàn Phong thoáng rung mình, những tên này sao lại biết hắn là chủ sở hữu của những vật phẩm đó? Không lẽ là Tất Thanh Sơn bán đúng hắn?

Cũng không thể nào, làm như vậy chẳng có lợi gì cho Tất Thanh Sơn? Không lẽ những kẻ này do Tất Thanh Sơn phái đến?

Nghĩ đến đây, tâm trạng Hàn Phong càng thêm u ám, hắn lạnh lùng nhìn hai kẻ trước mặt, bình thản nói:

- Là Tất Thanh Sơn phái các người đến đúng không?

Tên cao hơn khó chịu nói:

- Tất Thanh Sơn là cái quái gì mà dám chỉ huy bọn ta. Mau ngoan ngoãn giao nộp, nếu không cẩn thận cái mạng quèn của người.

Thì ra không phải là Tất Thanh Sơn, là hắn hiểu lầm ông ta. Nhíu mày nhìn hai kẻ trước mặt, trong lòng nghi hoặc không biết chúng có lai lịch thế nào, nghe ngữ khí có vẻ rất không thích Phong Vân thương hội.

- Đại ca! Tên tiểu tử này xem ra không muốn nói!

Tên thấp hơn từ này đến giờ chỉ im lặng quan sát Hàn Phong, mặt lộ ra một nụ cười tàn nhẫn, nói với tên cao hơn.

- Hừ, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Tên cao hơn sầm nét mặt, nói:

- Tàn Lang, người đi giúp hắn gân gân cốt, nhớ đừng để hắn chết đấy!

- Hắc hắc! Yên tâm đi, đại ca, đệ tự biết chừng mực!

Tàn Lang hung hăng nói.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

83. Chương 73: Ưu Thế Lớn Nhất – Tiên Thiên Đấu Khí.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - KG

Mắt Hàn Phong ánh lên một tia giễu cợt, hai tên này thực lực cùng lắm chỉ là nhân giai tứ phẩm mà thôi, hấn đương nhiên không sợ.

Lúc này, Tàn Lang sau khi được tên kia đồng ý, lập tức lao vào Hàn Phong.

- Tiểu tử, hưởng thụ đi!

Tàn Lang tàn nhẫn cười.

Nhìn Tàn Lang tiếp cận, Hàn Phong không nói câu gì, nghiêng người, chớp mắt đã thấy biến mất trước mắt Tàn Lang.

Tàn Lang thấy mục tiêu biến mất, nhất thời ngậy ra.

Sau lưng truyền đến một tiếng hét lớn:

- Cẩn thận!

Lời chưa dứt, Tàn Lang đã cảm thấy lưng mình đau nhói, cả người như mất đi toàn bộ sức lực, ngã khụy xuống đất, nhất thời không sao đứng dậy nổi.

- Đồ khốn! Tên tiểu tử này giấu nghề!

Nhìn thấy bộ dạng thảm hại của Tàn Lang, tên cao hơn giận dữ hét lên một tiếng, lao thẳng về phía Hàn Phong. Bản thân hấn cũng không dám khinh địch nên vừa lao lên đã dùng toàn bộ sức lực.

Chỉ có điều, Hàn Phong như đã đoán ra ý đồ của hấn, vịn người, nhấc chân, lúc đối phương còn chưa tiếp cận, trực tiếp cho ngay một đá vào ngực.

Tên kia như bị sét đánh, toàn thân rung lên bần bật, ngã gục xuống đất.

Nhẹ nhàng hạ gục hai người, Hàn Phong đến trước mặt tên cao kều kia, nhìn đối phương, lạnh lùng nói

- Bây giờ có thể nói cho ta biết, là ai phái các người đến?

Hấn giận dữ nhìn Hàn Phong, nghiến răng nói:

- Hừ! Hôm nay ta nhận thua, không ngờ tình báo lại có sai sót, vốn cứ tưởng chỉ là một tiểu tử bình thường, ai ngờ vẫn còn ẩn tàng thực lực.

- Đừng phí lời! Mau nói, là ai phái các người đến!

Hàn Phong dẫm chên lên ngực đối phương, hai mắt tràn đầy lãnh ý.

Ai ngờ tên kia cười lạnh một tiếng, sau đó nói:

- Muốn moi được thông tin từ miệng bọn ta, nằm mơ!

Liền sau đó, không ngờ hấn lại hừ nhẹ một tiếng, sắc mặt trở nên vô cùng đau đớn, một dòng máu đen trào ra từ khóe miệng.

Hàn Phong biến sắc, quỳ xuống xem xét thì đã thấy hấn ngừng thở.

Quay sang tên còn lại, cũng đã chết từ lâu.

Nhìn hai thi thể trước mặt, Hàn Phong khom người, cẩn thận tìm kiếm, đáng tiếc không tìm được bất cứ manh mối nào, nhất thời thở dài ngao ngán.

Ngộ nhờ bị bắt, lập tức uống thuốc tự sát, không để lại cho kẻ thù bất cứ manh mối nào. Huấn luyện thủ hạ như vậy, rốt cục sau lưng họ là một thế lực như thế nào, Hàn Phong chỉ mới nghĩ thôi đã thấy đau đầu.

Cả quãng đường, Hàn Phong cứ nghĩ mãi chuyện vừa nãy, rốt cục hai tên đó từ đâu đến, sao có thể biết được chuyện trong Phong Vân thương hội, nói như vậy, nhất định phải có nội ứng trong Phong Vân thương hội. Xem ra Tất Thanh Sơn vẫn chưa phát hiện ra chuyện này, hẳn nhất định phải thông báo cho đối phương biết.

Không biết sau thất bại lần này, chúng có còn phái người đến nữa không.

Nghĩ đến đây, Hàn Phong không khỏi nhủ thầm, lần này phiền phức thật rồi, tự nhiên lại bị để ý, cảm giác này khiến hắn vô cùng khó chịu, nhưng hắn cũng chẳng biết làm gì.

Sau này chỉ cần cẩn thận hành sự rồi tính sau.

Lúc Hàn Phong quay về nhà, trừ La Mạn ra, những người khác đều đang có mặt ở nhà.

Nhìn thấy Hàn Phong, Tiểu Bạch đang chơi cùng với Trầm Ngọc, vội vàng xòe móng vuốt, lắc lư cơ thể nặng nề, chạy về phía Hàn Phong.

- Hội đấu giá hôm nay thế nào?

Trầm Ngọc thấy Hàn Phong quay về, tiến lên hỏi.

Thấy mọi người đều có mặt, Hàn Phong đành phải tạm thời bỏ qua chuyện vừa xảy ra, quay sang nói với Trầm Ngọc:

- Mọi chuyện đều thuận lợi.

Trầm Ngọc nghe vậy, cũng không hỏi thêm gì nữa.

Hàn Phong thấy mọi người đều đang nhìn mình tò mò, liền tìm một chỗ ngồi, đang định kể lại chuyện ở hội đấu giá cho bọn Bồ Lôi Địch nghe.

Thì đột nhiên nghe thấy tiếng Trầm Ngọc quát:

- Tiểu Bạch, không được bắt nạt Tiểu Hắc!

Hàn Phong nghi hoặc xoay người, nhìn về phía Trầm Ngọc.

Lúc này, bên cạnh Trầm Ngọc đang có hai thân ảnh, một đen một trắng.

Thân ảnh màu trắng không cần phải đoán đương nhiên là Tiểu Bạch.

Còn thứ đen đen bên cạnh, Hàn Phong chưa từng nhìn thấy bao giờ, hiểu kì, Hàn Phong bước ba bước về phía Trầm Ngọc.

- Con tử nhân huyền quy này từ đâu ra vậy?

Trầm Ngọc thấy Hàn Phong bước đến, lên tiếng hỏi:

- Là Tiểu Hắc, vật nuôi mà ta mua được ở chợ hôm qua, chỉ không biết tại sao Tiểu Bạch rất thích bắt nạt nó.

Hàn Phong lúc nãy không nhìn rõ, bây giờ được quan sát kĩ, nhanh chóng nghĩ ra điều gì đó, quay sang nói với Trầm Ngọc:

- Con tử nhân huyền quy này mặc dù là vật nuôi bình thường, căn bản không có tính sát thương nhưng thọ mệnh của nó rất dài, hơn nữa mai của nó rất cứng, Tiểu Bạch không thể làm nó bị thương được. Hơn nữa, nhìn con tử nhân huyền quy này có lẽ cũng phải gần tám trăm tuổi.

- Tám trăm tuổi?

Trầm Ngọc bị con số đó làm cho giật mình. Cô biết, cũng có người sống đến tám trăm một ngàn tuổi, nhưng đó đều là thiên giai cường giả. Hơn nữa, một số thiên giai ma thú cường đại cũng có tuổi thọ dài như vậy.

Bọn Tất Khắc cũng đã chạy đến xem, mọi người đều có chút hiếu kì với tử nhân huyền quy. Chưa bao giờ họ nhìn thấy loại ma thú này, nghĩ cho cùng chỉ có quốc gia này mới có loại ma thú đó.

Nghe được sự thần kì của tử nhân huyền quy từ miệng Hàn Phong, mọi người không giấu được vẻ ngạc nhiên.

Tất Khắc một lúc lâu sau mới thở dài nói:

- Thật là một quốc gia thần kì.

Trước ánh mắt hiếu kì của những người xung quanh, con tử nhân huyền quy có thể hình chỉ bằng một nửa Tiểu Bạch chẳng coi ra gì, lúc này nó đang rứt đầu, trốn trong chiếc mai chắc chắn của mình.

Tiểu Bạch hình như cũng rất hiếu kì với nhân vật kì lạ này, ngoẹo đầu ngoẹo cổ, thỉnh thoảng lại dùng móng cào cào vào chiếc mai cứng của tử nhân huyền quy.

- Tiểu Bạch càng ngày càng nghịch ngợm, bất luận ta nói thế nào, chỉ cần có cơ hội nó liền chạy đến bắt nạt Tiểu Hắc!

Trầm Ngọc đứng một bên, giận dữ nói.

Bố Lôi Địch từ trước đến giờ luôn kiệm lời, nhìn con tử nhân huyền quy, hình như hiểu ra điều gì, lạnh lùng nói:

- Con ma thú này không có công kích tính gì đặc biệt, nhưng Tiểu Bạch không thể làm gì nó, có thể thấy nó đã biết lợi dụng ưu thế của mình.

Dừng lại một lúc, Bố Lôi Địch nói tiếp:

- Bất luận là ma thú hay là người, đều phải biết vận dụng ưu thế của mình, ví dụ thiên giai cường giả, ưu thế lớn nhất của họ là tiên thiên đấu khí, mỗi thiên giai cường giả phải biết vận dụng ưu thế này của mình thì mới có thể mạnh hơn. Hơn nữa nếu như vận dụng tốt những ưu thế này, trong chiến đấu, có thể trực tiếp thay đổi chiến cục.

Mọi người nghi hoặc nhìn Bố Lôi Địch, không ngờ đối phương lại có thể nói ra những lời thâm thúy đến vậy.

Bố Lôi Địch lắc lắc đầu, nói:

- Không phải là ta nói, mà là trước đây lúc còn du lịch bên ngoài, ta đã nghe một ai đó nói qua. Bây giờ nhìn thấy con ma thú này, đột nhiên nhớ lại.

Mọi người nghe vậy, cũng không để ý thêm nữa.

Như để chứng minh những gì Bố Lôi Địch vừa nói, con tử nhân huyền quy này giờ vẫn rứt đầu trong mai, tranh thủ lúc Tiểu Bạch sơ hở, thò cái đầu đen xì ra ngoài, ngoạm một miếng vào chân Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch không ngờ mình lại trúng đòn của đối phương, đau quá kêu lên rối rít.

Tiểu Bạch giơ chân, định tát vào đầu tử nhân huyền quy ai ngờ tử nhân huyền quy giảo hoạt, biết Tiểu Bạch sẽ công kích, cũng không ham chiến, lập tức há miệng, rứt đầu vào mai.

Thấy đối phương giảo hoạt như vậy, Tiểu Bạch nhất thời đại nộ, dù sao nó cũng là Cửu u bạch hổ, đường đường thiên giai ma thú, mặc dù sức lực còn yếu, nhưng bị một con tử nhân huyền quy không có một chút công kích tính nào tấn công, đương nhiên giận không thể tả.

Bực bội kêu lên mấy tiếng, Tiểu Bạch không ngừng cào cào mấy cái móng vuốt của mình vào chiếc mai cứng rắn của tử nhân huyền quy.

84. Chương 73: Ưu Thế Lớn Nhất – Tiên Thiên Đấu Khí. (hạ)

Trầm Ngọc thấy vậy, vội vàng chạy đến bế Tiểu Bạch lên, ôm vào lòng, thì thầm nói:

- Tiểu Bạch, không được nghịch!

Tiểu Bạch kêu lên khe khẽ, có vẻ định cãi lại nhưng Trầm Ngọc không cho nó cơ hội, ôm nó sang một bên không để nó có cơ hội làm phiền tử nhân huyền quy.

Tất Khắc lúc này cũng hiểu kì nên chạy lại nhìn, bây giờ thấy tử nhân huyền quy lại rút đầu vào mai, trong lòng có chút thất vọng.

Về phần Hàn Phong, lúc này hắn đang chớp chớp mắt nhìn tử nhân huyền quy trước mặt.

Nói một cách chính xác, Hàn Phong đang tưởng tượng ra cảnh tử nhân huyền quy và Tiểu Bạch đánh nhau.

Bản thân tử nhân huyền quy không có công kích lực, thứ duy nhất nó có thể dựa vào là cái mai cứng, chỉ cần nó giấu toàn bộ cơ thể vào trong, có thể đảm bảo cho mình không bị thương.

Kì thực điều này cũng không quan trọng, quan trọng là, Hàn Phong nghĩ đến hàm ý ẩn giấu bên trong những lời Bồ Lô Địch vừa nói.

- Ưu thế lớn nhất của cường giả ma thú là tiên thiên đấu khí, các thiên giai cường giả phải biết vận dụng ưu thế này thì mới có thể khiến cho mình mạnh hơn.

- Ưu thế lớn nhất... tiên thiên đấu khí...

Hàn Phong cứ nhắc đi nhắc lại những lời đó trong đầu.

- Bồ Lô Địch nói, ưu thế lớn nhất của thiên giai cường giả là tiên thiên đấu khí, hắn cũng có tiên thiên đấu khí, nói vậy ưu thế lớn nhất của hắn là tiên thiên đấu khí mà người khác không có.

Hàn Phong nghĩ thầm.

- Cũng có thể nói, nếu như mình có thể phát huy ưu thế này, thực lực của mình sẽ được nâng lên cực điểm. Nhưng làm thế nào để phát huy được nó?

Hàn Phong nhíu mày nghĩ.

- Hàn Phong? Sao lại đứng ngẩn ra vậy?

Trầm Ngọc thấy Hàn Phong nửa ngày không nói gì, nghi hoặc hỏi.

Được Trầm Ngọc nhắc nhở, Hàn Phong lúc này mới bừng tỉnh, vội vàng nói:

- Ta đột nhiên có minh ngộ, về phòng tu luyện trước, thời gian này đừng đến làm phiền ta!

Bỏ lại một câu, Hàn Phong quay người chạy thẳng về phòng. Sau khi đóng chặt cửa, hắn liền xếp bằng chân ngồi xuống, không ngừng suy nghĩ.

- Ưu thế của mình là tiên thiên đấu khí, vậy rốt cục phải làm thế nào mới có thể phát huy được ưu thế tiên thiên đấu khí?

Hàn Phong nghĩ nửa ngày, cảm thấy hình như mình đã chạm được vào một cái gì đó, bây giờ chỉ cần tiến lên một bước là đã có thể chạm vào cánh cổng lớn.

Chỉ có điều, bước cuối cùng ấy làm khó hắn cả nửa ngày nay.

Nắm chặt mắt, Hàn Phong bắt đầu cảm nhận sự biến hóa của tiên thiên đấu khí trong cơ thể.

Dù sao cũng nghĩ không thông, vậy thì vừa cảm nhận vừa nghĩ vậy.

Lúc này, Hàn Phong không cố ý điều khiển đấu khí trong cơ thể. Bởi vì có tiên thiên đấu khí giúp đỡ, Hàn Phong dù không tu luyện mỗi ngày, đấu khí trong cơ thể vẫn có thể từ từ tăng trưởng.

Chỉ có điều hắn phát hiện, tốc độ tăng trưởng của đấu khí lúc này hình như không tương đồng với tốc độ tăng phẩm cấp. Điều này khiến Hàn Phong có chút nghi hoặc.

Với tốc độ này, đợi sau này tiến nhập địa giai cảnh giới, tiên thiên đấu khí ưu thế không phải sẽ biến mất sao.

Nhưng kiếp trước lúc tiến nhập tiên giai chi cảnh, rõ ràng cảm nhận đấu khí trong cơ thể thịnh thoả lại không ngừng tăng trưởng, hơn nữa tốc độ tăng trưởng nhanh hơn bây giờ gấp mười lần, thậm chí một trăm lần.

Nghĩ đến đây Hàn Phong cảm thấy vấn đề có lẽ nằm ở đây. Chỉ cần giải quyết được vấn đề, sau này không cần phải tu luyện, tiên thiên đấu khí vẫn có thể giúp hắn tăng trưởng đấu khí.

Tìm ra điểm then chốt, Hàn Phong mừng thầm, ra sức loại bỏ tạp niệm, ý thủ đan điền.

Ý thức dần dần dung nhập vào cơ thể, phân tán ra mỗi góc.

Hắn làm vậy không phải tu luyện, mà là không ngừng cảm nhận tiên thiên đấu khí biến hóa, hi vọng có thể tìm ra phương pháp giải quyết vấn đề.

Thời gian cứ thế trôi qua từng giọt, Hàn Phong đã ngồi đó chần một ngày một đêm.

Trong khoảng thời gian một ngày một đêm đó, toàn bộ sự chú ý của Hàn Phong đều dồn vào sự biến hóa của tiên thiên đấu khí trong cơ thể.

Trải qua một ngày quan sát tỉ mỉ, Hàn Phong cuối cùng cũng có một tia minh ngộ.

Lúc không bị hấn không chế, tiên thiên đấu khí trong cơ thể hắn cứ thế chạy theo một lộ tuyến đã được định trước, chứ không chạy theo lộ tuyến mà Ngạo thị thiên địa quyết yêu cầu như khi hắn tu luyện. Điểm này ngay từ đầu hắn đã biết rõ.

Tu vi của hắn càng cao, năng lượng cần thiết đương nhiên càng nhiều, tiên thiên đấu khí thì vẫn hấp thu năng lượng bên ngoài theo một lộ tuyến nhất định.

Nếu như vậy, cũng chẳng trách được tại sao lợi ích của tiên thiên đấu khí mỗi lúc một ít.

Hàn Phong nghĩ, kiếp trước sau khi mình tiến nhập thiên giai, tiên thiên đấu khí cũng theo một lộ tuyến đặc định không ngừng tự cho chảy trong người hắn, giống như một bộ phận hoàn toàn độc lập với cơ thể Hàn Phong.

Nhưng lúc đó, hắn tiến nhập thiên giai rồi mới có tiên thiên đấu khí, nên ngau từ đầu năng lượng mà tiên thiên đấu khí hấp thu đã vô cùng nồng hậu, không ít ỏi như bây giờ.

Vốn dĩ Hàn Phong dừng lại ở giai đoạn cơ bản mà không cảm thấy gì, bây giờ thực lực của hắn ngày một nâng cao, tác dụng của tiên thiên đấu khí gần như càng ngày càng không rõ ràng.

Đương nhiên, đây là so với trước kia, tiên thiên đấu khí cường đại thế nào không cần phải đoán, trừ tu luyện ra, trong chiến đấu, ưu thế mà tiên thiên đấu khí triển hiện nhiều không kể xiết.

Nếu không, cùng là nhân giai tứ phẩm, mặc dù võ kỹ mà Hàn Phong học có tinh diệu đến đâu, cũng không thể giải quyết hai kẻ theo dõi nhẹ nhàng đến vậy.

Sau khi phát hiện vấn đề, Hàn Phong lại nghĩ đến ý tứ bên trong lời mà Bồ Lôi Dịch nói.

Lợi dụng triệt để ưu thế bản thân!

Không sai, ưu thế của hắn là tiên thiên đấu khí, chỉ cần lợi dụng tốt điều này, khẳng định tốt cho việc tu luyện.

Nghĩ đến đây, Hàn Phong bắt đầu tập trung tinh thần, thử dùng ý thức không chế tiên thiên đấu khí, dùng phương pháp tu luyện hàng ngày, từ từ dẫn nó đi khắp cơ thể.

Dưới sự dẫn dắt của hàn Phong, tiên thiên đấu khí đang tản lạc khắp cơ thể dần dần tụ hợp lại với nhau, không ngừng gột rửa từng sợi dây kinh mạch bên trong cơ thể.

Ngoài ra, kinh mạch trong người càng mạnh hơn một phần, mặc dù chỉ là tăng trưởng rất ót nhưng Hàn Phong vẫn có thể cảm nhận ra.

Lúc này, khối trắng đang từ từ bốc ra từ cơ thể Hàn Phong, toàn thân hắn đỏ rực như tôm luộc.

Theo thời gian, tiên thiên đấu khí không ngừng hấp thu năng lượng bên ngoài, từ từ hình thành nên một khối năng lượng khổng lồ kiên cố.

Khối năng lượng cuộn cuộn đó không ngừng chảy vào kinh mạch bên trong cơ thể, không ngừng mở rộng kinh mạch và cường hóa nhục thể dưới sự không chế gắt gao của Hàn Phong.

Lúc này, tiên thiên đấu khí trong cơ thể Hàn Phong không ngừng lớn mạnh, dần dần cũng trở nên to lớn như kinh mạch cơ thể.

Hàn Phong phát hiện, tiên thiên đấu khí chỉ cần đi theo lộ tuyến tu luyện của mình, tốc độ hấp thu năng lượng bên ngoài nhanh hơn bình thường rất nhiều lần.

Thì ra là vậy! Thì ra tiên thiên đấu khí cường đại như vậy, Hàn Phong mặc dù nói tu luyện hết một ngày một đêm nhưng thời gian tu luyện thực sự chỉ có vài giây vài phút. Không ngờ tiên thiên đấu khí dưới sự không chế của mình lại tăng trưởng với tốc độ mà mắt thường cũng có thể nhìn thấy được!

Bởi vì kiếp trước Hàn Phong mới tiến nhập thiên giai chưa lâu, lại tự nhiên sống lại nên đương nhiên vẫn có thể hiểu được sự ảo diệu của tiên thiên đấu khí.

Mặc dù kiếp này bất ngờ có được tiên thiên đấu khí trước, nhưng Hàn Phong không nghĩ tiên thiên đấu khí vẫn còn diệu dụng đó, hắc tướng, tác dụng lớn nhất của tiên thiên đấu khí trừ chiến đấu ra, chỉ là không ngừng hấp thu năng lượng bên ngoài, bổ sung đấu khí cho cơ thể.

Được Bồ Lô Dịch nhắc nhở, Hàn Phong mới hiểu ra trước đây mình lãng phí như thế nào.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

85. Chương 74: Tấn Cấp Ngũ Phẩm

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - KG

Hàn Phong phát hiện, với tốc độ tu luyện hiện tại, chỉ cần nửa ngày nữa, đấu khí của hắn sẽ đột phá lên nhân giai ngũ phẩm, sớm hơn so với dự định những một tháng.

Nhưng Hàn Phong không chủ quan mà càng thêm tập trung tinh lực, điều khiển tiên thiên đấu khí.

Lại nửa ngày nữa trôi qua.

Bên ngoài, trời đã dần tối, trong phòng, sắc mặt Hàn Phong chuyển sang màu đỏ rực, mồ hôi đầm đìa trên trán, thấm ướt cả y phục.

Đột nhiên, thân thể Hàn Phong khẽ rung lên một cái, cặp lông mày đang nhíu chặt từ từ giãn ra.

Hàn Phong kiểm tra tiên thiên đấu khí trong cơ thể, lúc này, kinh mạch trong cơ thể hắn không thể chịu đựng được nguồn năng lượng khổng lồ nên được mở rộng ra, tu vi của Hàn Phong cũng theo đó mà mở rộng, trùng phá nhân giai tứ phẩm, đạt tới nhân giai ngũ phẩm.

Tiên thiên đấu khí như tìm được chỗ phát tiết, không ngừng chảy vào kinh mạch vừa mới được mở rộng.

Hàn Phong trong lòng có chút vui mừng, không ngờ tiên thiên đấu khí lại cường đại hơn cả những gì mà hắn tưởng tượng.

So với việc đột phá nhân giai ngũ phẩm mà nói, có được tiên thiên đấu khí dụng pháp trong tay, càng khiến Hàn Phong cảm thấy hưng phấn.

Ngay cả ở kiếp trước hắn cũng không có được thứ này!

Bây giờ có tiên thiên đấu khí dụng pháp, Hàn Phong tin rằng tốc độ tu luyện của hắn sau này sẽ có một bước đột phá lớn, Hàn Phong đột nhiên có chút mong đợi, không biết phải mất bao nhiêu thời gian, hắn mới có thể quay trở về thiên giai.

Trong lúc Hàn Phong đang mừng thầm thì đột nhiên hắn lại ngáy người, có chút ngạc nhiên trước những biến hóa kì lạ bên trong cơ thể.

Ngay lúc này, hắn đã dừng việc điều khiển tiên thiên đấu khí, nhưng tiên thiên đấu khí vẫn chưa quay trở lại trạng thái ban đầu, đi theo lộ tuyến đặc định.

Mà ngược lại chậm rãi chạy khắp cơ thể theo lộ tuyến mà Hàn Phong đặt ra.

Mặc dù tốc độ hấp thu năng lượng và tốc độ di chuyển của tiên thiên đấu khí đã chậm hơn so với lúc được điều khiển rất nhiều, nhưng cũng đủ để Hàn Phong phải kích động.

Như vậy, sau này Hàn Phong dù không tu luyện, hắn vẫn có thể tấn thăng tu vi nhanh hơn người khác?

Bây giờ Hàn Phong mới hiểu, tại sao chỉ cần tiến nhập thiên giai, tốc độ tu luyện sẽ nhanh hơn so với địa giai hay nhân giai.

Bình tĩnh từ trong ý niệm, Hàn Phong cử động một chút thân thể sớm đã căng cứng của mình, để phát ra những tiếng xương kêu răng rắc. Từ lúc ở hồi đấu giá quay về đến giờ, hắn đã tu luyện hết hai ngày hai đêm.

Hàn Phong phun ra một ngụm khí độc, mở rộng cửa phòng.

Ai ngờ, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt là Trầm Ngọc với một chiếc ghế nhỏ, ngoẹo đầu dựa vào cây cột ngủ say như chết.

Trong lòng cô, Tiểu Bạch cũng lười biếng nằm dài, thỉnh thoảng lại ve vẩy cái đuôi.

Tiếng mở cửa của Hàn Phong không lớn, nhưng cũng đủ để Tiểu Bạch bừng tỉnh. Tiểu Bạch nhìn thấy Hàn Phong xuất hiện, hai mắt sáng rực, nhảy ra khỏi lòng Trầm Ngọc, vác cái bụng căng tròn chạy lon ton về phía hàn Phong, không ngừng cắn cắn vào ống quần hắn.

Nhìn thấy bộ dạng gấp gáp của Tiểu Bạch, Hàn Phong mới nhớ ra mình bế quan hai ngày mà quên mất nó. Nhìn khuôn mặt trần đầy hi vọng của Tiểu Bạch, Hàn Phong không khỏi phì cười.

Đang định nói gì thì Trầm Ngọc đột nhiên tỉnh dậy, chắc động tác vừa rồi của Tiểu Bạch mạnh quá, làm ồn đến cô. Hàn Phong không khỏi dậm chân dọa dẫm Tiểu Bạch, nhưng Tiểu Bạch đâu có sợ, nhìn Hàn Phong kêu lên hai tiếng khe khẽ.

- Hàn Phong, người ra rồi à!

Ngữ khí Trầm Ngọc tràn đầy sự phấn khích.

Nói đoạn, Trầm Ngọc đứng bật dậy, có thể vì đã ngồi quá lâu nên chân có chút tê mỏi, thân thể mất đi trọng tâm, loạng choạng ngã nhào về phía trước.

Biến cố này khiến Trầm Ngọc có chút kinh hoảng.

Hàn Phong vội vàng giơ tay đỡ lấy cô, bàn tay chạm vào eo đối phương, lại chỉ cách một tầng áo mỏng nên Hàn Phong có thể cảm nhận rõ được sự mềm mại của da thịt.

Điều này khiến hắn không khỏi nghĩ đến cảnh tượng Trầm Ngọc không mặc gì trong U Âm sâm lâm.

Nhưng, lúc ôm Trầm Ngọc vào lòng, đôi mắt quan tâm có chút kích động đó đột nhiên bừng tỉnh.

Trong lòng không khỏi ngượng ngùng. Hàn Phong đỡ Trầm Ngọc đứng thẳng, sau đó rút tay lại, cười nói:

- Sao cô lại ngồi ngủ ở đây, cẩn thận cảm lạnh đấy!

Bị Hàn Phong nói vậy, Trầm Ngọc bối rối nói:

- Hôm đó ta thấy người vội vàng đóng chặt cửa phòng, sợ người xảy ra chuyện gì, hơn nữa hai ngày liền người chẳng có một chút động tĩnh, ta không yên tâm, định ngồi ở cửa chờ người ra, chẳng may người có xảy ra chuyện gì ta còn kịp thời phát hiện, nhưng không biết tại sao lại ngủ thiếp đi mất.

Càng nói, giọng Trầm Ngọc càng nhỏ dần đi. May mà Hàn Phong có tiên thiên đấu khí nên vẫn nghe ra được.

Sau khi nghe Trầm Ngọc nói xong, trong lòng có chút cảm động, không ngờ nha đầu ngốc này đã ngồi chờ trước cửa phòng mình hai ngày hai đêm, cuối cùng vẫn còn tự trách mình vì chuyện trót ngủ quên.

Nghĩ đến đây, Hàn Phong thở dài, giơ tay xoa nhẹ đầu Trầm Ngọc, Trầm Ngọc giật bắn người, đầu càng cúi thấp hơn, gần như sắp ngang với ngực.

- Được rồi ta không sao, sau này đừng làm những chuyện ngốc như vậy. bây giờ thì mau về phòng nghỉ ngơi đi!

Hàn Phong dịu dàng nói.

Trầm Ngọc không dám nhìn Hàn Phong, dùng giọng mũi ừ nhẹ một tiếng, quay người đi như chạy về phòng mình.

Nhìn theo dáng chạy của Trầm Ngọc, Hàn Phong lắc lắc đầu.

Lúc này, Tiểu Bạch lại tiếp tục kéo kéo gấu quần Hàn Phong, như muốn nhắc nhở hắn đến sự tồn tại của mình.

Hàn Phong cúi đầu nhìn Tiểu Bạch, bực bội nói:

- Cái tên này, chỉ biết có ăn, thật phục người quá đấy, theo ta vào đây.

Nói đoạn, Hàn Phong xoay người bước vào phòng, Tiểu Bạch mặt mày rạng rỡ theo sát sau lưng.

Hàn Phong lấy một viên tụ năng tán đưa cho Tiểu Bạch, Tiểu Bạch vui vẻ kêu lên một tiếng khe khẽ, vươn cổ, nuốt chửng viên đơn được màu xanh đen vào bụng.

Sau đó thản nhiên nhảy lên giường Hàn Phong, thoải mái nhắm mắt, ngủ thiếp đi.

Nhìn thấy bộ dạng đó của Tiểu Bạch, Hàn Phong cũng chỉ biết lắc đầu, tên này năng lực không tăng được bao nhiêu nhưng động tác thần thái thì càng lúc càng giống con người.

Thấy Tiểu Bạch đã ngủ, Hàn Phong không để ý đến nó nữa, đi thẳng ra sân, hắn không ngờ mình đã tu luyện hết hai ngày hai đêm.

Bước ra khỏi nhà, Hàn Phong suy nghĩ một lát rồi đi về phía Phong Vân thương hội.

Trong Hồng Diệp Thành này, biết hắn là chủ nhân của số vật phẩm đấu giá kia, chỉ có những người trong Phong Vân thương hội.

Hai tên đi theo hắn hôm trước, biết rõ mọi chuyện về hắn, từ việc phân tích câu chuyện giữa hai bên, Phong Vân thương hội có lẽ không phải là chủ mưu chuyện này, vậy có thể nói, bên trong Phong Vân thương hội khẳng định có nội ứng.

Chỉ có điều hai tên kia đã chết hai ngày trước, cũng không biết đối phương đã biết tin hay chưa, nhưng bây giờ có nghĩ cũng vô dụng, đành phải chấp nhận nghe theo mệnh trời, hi vọng tên nội ứng bên trong Phong Vân thương hội vẫn chưa phát hiện ra hai kẻ đó đã chết, như vậy hắn vẫn có cơ hội tìm ra kẻ nội ứng đó, và lấy được thông tin hữu dụng từ miệng hắn.

Nếu không, đối diện với một kẻ thù giấu mặt, lúc nào cũng có thể nhảy ra cắn cho mình một miếng, cảm giác này khiến Hàn Phong cảm thấy khó chịu vô cùng.

Nghĩ đến đây, Hàn Phong không khỏi rảo nhanh bước chân, chỉ một thoáng đã đến Phong Vân thương hội.

Bước vào bên trong thương hội, vừa hay Tất Thanh Sơn cũng có mặt ở đó, nhưng sắc mặt ông có chút nghiêm trọng, hình như đang nghĩ chuyện gì đó.

Hàn Phong đi thẳng đến chỗ Tất Thanh Sơn, hộ vệ hai bên cũng nhận ra Hàn Phong nên biết ý không ngăn hắn lại.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

86. Chương 75: Trương Tử Lăng

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - KG

Lúc này, Tất Thanh Sơn cũng đã nhìn thấy Hàn Phong, ngạc nhiên hỏi:

- Hàn Phong? Có chuyện gì không?

Hàn Phong gật gật đầu, ghé sát thì thầm nói:

- Tìm chỗ nào không người, ta có chuyện muốn nói với ông.

Mặc dù không hiểu Hàn Phong muốn làm gì, nhưng Tất Thanh Sơn vẫn đưa Hàn Phong vào trong đại sảnh, sau đó mới lên tiếng hỏi:

- Được rồi, có chuyện gì mời ngài cứ nói!

Thấy xung quanh không có ai, Hàn Phong đem chuyện xảy ra hai ngày trước, đơn giản kể lại một lượt.

Nghe xong chuyện, sắc mặt Tất Thanh Sơn có chút âm u bất định, một lúc sau mới quay sang xin lỗi Hàn Phong:

- Là thương hội chúng tôi không cẩn thận, để liên lụy đến ngài, vạn phần xin lỗi.

Hàn Phong lắc lắc đầu, hẳn biết bây giờ có nói gì cũng vô dụng, chỉ muốn tìm ra kẻ nội ứng và lấy được thông tin từ hắn.

Đang định lên tiếng hỏi tiếp, ai ngờ Tất Thanh Sơn đã thở dài, nói:

- Ta có lẽ đã biết nội ứng là ai!

- Thật sao?

Hàn Phong sáng mắt, ngạc nhiên hỏi. Nhưng tâm trạng đã chùng xuống ngay sau đó, trong lòng có một dự cảm không tốt.

Tất Thanh Sơn gật gật đầu, ngữ khí trở nên có chút buồn bã, nói:

- Sáng hôm qua, một người phụ trách trong thương hội uống thuốc độc tự sát, ta nghĩ chắc hẳn mới nhận được thông tin.

Quả nhiên là vậy! Hàn Phong thở dài, xem ra hắn đã đến chậm một bước, không ngờ mấy kẻ đó lại hành động nhanh đến vậy.

- Vốn dĩ ta vẫn còn chút nghi ngờ trước cái chết của người phụ trách, nhưng sau khi nghe ngài nói, cộng thêm những hành động kì lạ thường ngày, về cơ sở có thể khẳng định, hẳn chính là nội ứng được đám người đó cài vào.

Sau khi nhận được đáp án từ đối phương, Hàn Phong trong lòng có chút ảo não!

Cùng Tất Thanh Sơn thảo luận một chút, kết quả vẫn không có thu hoạch gì, Hàn Phong có chút chán nản, đành phải cáo từ ra về.

Bước ra khỏi Phong Vân thương hội, Hàn Phong ngẩng lên nhìn trời.

Lúc này sắc trời cũng đang u ám y như tâm trạng của hắn.

Khẽ thở dài một tiếng, Hàn Phong nghĩ: Sự việc phát triển đến thế này, xem ra sau này phải hết sức cẩn thận. Cũng không biết những tên đó có còn tìm đến nữa hay không.

Có lẽ vẫn nên thông báo cho bọn La Mạn cẩn thận chút, đề phòng gặp phải điều gì bất trắc, nhưng bên cạnh La Mạn đã có một cao thủ địa giai thất phẩm như Tát Khắc bảo vệ, người thường muốn đối phó với hắn cũng không dễ.

Về phần mình, Hàn Phong nhất thời không có tâm trạng, đơn giản không muốn nghĩ nữa.

Lang thang trên đường, đi mãi đi mãi, Hàn Phong đột nhiên nhớ ra đã hai ngày nay mình không đến tìm Liên Linh, trước đó cũng không nói cho nàng rõ tình hình, không biết hai ngày nay không thấy mình đâu, phản ứng của nàng sẽ thế nào.

Nhưng bây giờ cũng không còn sớm nữa, nghỉ đi nghỉ lại, Hàn Phong về nhà, dự định ngày mai sẽ tặng cho Liên Linh một món quà.

Trưa hôm sau, Hàn Phong đến rừng liễu ven sông.

Chỉ có điều, Hàn Phong không nghe thấy tiếng đàn mỹ diệu của Liên Linh.

Không lẽ Liên Linh không đến? Hàn Phong trầm nghĩ.

Mang theo tâm trạng nghi hoặc, Hàn Phong đi vào trong rừng liễu, nhưng vừa mới bước vào cửa rừng hắt đã nghe thấy giọng một người đàn ông.

- Liên Linh nàng nương, không lẽ nàng không biết ta ái mộ nàng từ lâu lắm rồi!

- Trương Tử Lăng, xin ngài tự trọng!

Nghe thấy những lời này, Hàn Phong ngạc nhiên, không khỏi ngó vào trong.

Trong rừng, ngoài Liên Linh ra, Hàn Phong nhìn thấy còn ba người đàn ông lạ mặt nữa đang đứng quay lưng lại với hắn.

Lúc Hàn Phong đi vào, bước rất khẽ, hơn nữa cả ba người đàn ông đều đang chú ý đến Liên Linh, căn bản không nhận ra sự có mặt của hắn.

Lúc này, Liên Linh đang có vẻ rất đau đầu vì họ, nhất là người dẫn đầu.

Người này tên Trương Tử Lăng, thỉnh thoảng lại đến làm phiền nàng, khiến nàng khó chịu vô cùng. Nhưng từ nửa tháng trước, Trương Tử Lăng không đến tìm nàng nữa, mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng nàng vẫn thấy nhẹ nhõm.

Đúng lúc đó, nàng quen Hàn Phong và dần dần quên mất chuyện đó.

Ai ngờ, Trương Tử Lăng hai ngày trước đột nhiên xuất hiện.

Hôm đó vừa hay Hàn Phong không đến, Liên Linh trong lòng vốn dĩ không khó chịu lắm, nhưng Trương Tử Lăng có đứng cạnh nàng nói mãi không thôi, khiến Liên Linh cũng phải bực bội, buộc phải tìm lí do đuổi đối phương đi.

Chỉ có điều nàng không ngờ tên Trương Tử Lăng này vẫn âm hồn bất tán, hôm nay lại chạy đến.

Với sự đeo bám của Trương Tử Lăng, Liên Linh sớm đã cảm thấy phiền, bây giờ thấy Hàn Phong đến, mắt lóe lên một tia mừng rỡ, đang định lên tiếng.

Nhưng, Trương Tử Lăng không phát hiện ra sự có mặt của Hàn Phong, vẫn nhiệt tình nói:

- Liên Linh cô nương, nàng có thể nể mặt mà cùng ta ăn một bữa cơm đi.

Lúc này, Trương Tử Lăng đang đứng quay lưng lại với hắn, từ chỗ Hàn Phong chỉ có thể nhìn thấy ngang mặt nhưng nghe giọng nói thì lại rất quen.

Nghĩ một lúc, Hàn Phong đột nhiên nhớ ra.

Nửa tháng trước, trong Phong Vân thương hội, hắn đã gặp qua tên Trương Tử Lăng này. Chỉ có điều lúc đó Hàn Phong căn bản chẳng thèm quan tâm đến hắn nên không có quá nhiều ấn tượng, chỉ biết hắn được người khác gọi là “Trương thiếu”.

Hôm đó, Trương Tử Lăng có vẻ rất coi thường hắn, đứng bên cạnh hắn lải nhải không ngừng, cuối cùng thì mua một viên dạ hải minh châu.

Hàn Phong nhớ, lúc đó tên đứng bên cạnh Trương Tử Lăng có nói Trương Tử Lăng mua viên dạ hải minh châu này để tặng cho Liên Linh nàng nương, nhưng lúc đó Hàn Phong không để ý nên cũng quên luôn.

Bây giờ nghĩ lại, thì ra Liên Linh nàng nương mà bọn Trương Tử Lăng nhắc đến chính là Liên Linh này.

Vậy có thể nói, Trương Tử Lăng và Liên Linh sớm đã quen biết nhau từ lâu, viên dạ hải minh châu đó cũng là mua tặng Liên Linh.

Nhưng hẳn không nghĩ Liên Linh có mối quan hệ đặc biệt gì với Trương Tử Lăng, đừng nói con người Trương thiếu thể nào, với những gì Liên Linh đã phải trải qua, căn bản không muốn tiếp xúc quá nhiều với người khác, nếu không đâu có một mình chạy đến tiểu thành xa xôi này, lấy đàn làm bạn.

Chuyện hẳn có thể trở thành bạn của Liên Linh, ngay từ đầu đã là một bất ngờ thú vị.

Nhưng sau này mới hiểu, lúc đó Liên Linh mới chỉ mười lăm tuổi, ở tuổi đó một cô gái đáng lý phải được tận hưởng hết niềm vui cuộc đời, còn Liên Linh lại một mình trốn ở nơi heo hút này.

Thỉnh thoảng cũng sẽ cảm thấy cô đơn, may mà hẳn xuất hiện, hai bên lại cùng có chung nhiều vấn đề để nói, thế là tự nhiên thành bạn.

Hàn Phong nhìn sơ qua, Trương Tử Lăng có lẽ là loại công tử ăn chơi trác táng, tu vi chỉ là cơ sở thất phẩm, yếu đến đáng thương. Hai tên bên cạnh hẳn so với Trương Tử Lăng còn yếu hơn đôi chút, chỉ có cơ sở ngũ phẩm.

Thực lực của cả ba người, không thể tạo nên bất cứ thương tổn gì với Liên Linh nên hẳn có thể tạm thời yên tâm, tình nghịch nhìn sang Liên Linh.

Để xem nàng sẽ xử lý thế nào.

Nghe Trương Tử Lăng nói vậy, Liên Linh nhất thời giận sôi người, thầm nghĩ con người này trơ tráo đến thế là cùng.

Liên Linh không biết vì sao, có chút bất an nhìn về phía Hàn Phong, phát hiện Hàn Phong đang nhìn mình, nửa cười nửa không, hình như không có ý định nói điều gì.

Thấy vậy, Liên Linh càng lo hơn, nàng sợ Hàn Phong hiểu lầm mình, nhưng cụ thể sợ hãi điều gì thì bản thân Liên Linh cũng không rõ.

Chỉ có điều, suy nghĩ trong đầu cứ không ngừng nhắc nhở nàng rằng, phải nhanh chóng đuổi mấy tên đáng ghét này đi.

- Trương Tử Lăng, ta nói ra không thích người, người vẫn chưa nghe rõ sao?

Ý tứ của Liên Linh đã rất rõ ràng, mặc dù nàng ghét Trương Tử Lăng, nhưng đối phương cũng chưa làm gì quá đáng với nàng nên từ trước đến giờ mặc dù trong lòng khó chịu nhưng Liên Linh chưa từng đuổi hẳn.

Nhưng những lời nàng vừa thốt ra lúc này, dù có là kẻ ngốc cũng có thể hiểu.

Trương Tử Lăng không phải kẻ ngốc, đương nhiên hiểu Liên Linh muốn nói gì.

Chỉ có điều, hẳn không ngờ hôm nay Liên Linh lại nói thẳng như vậy, nhất thời có chút ngạc nhiên.

Liên sau đó, Trương Tử Lăng phản ứng lại, mặt lúc đỏ lúc xanh, nhìn bộ dạng có vẻ ngượng quá thành giận.

Nhìn thấy đối phương như vậy, Liên Linh lương thiện thoáng hiện lên một tia ngại ngùng. Những lời nàng nói lúc này có thể coi là không khách khí, nhưng nàng vẫn hi vọng tranh thủ cơ hội này, thoát khỏi kẻ đeo bám trước mắt.

Chỉ có điều lúc đó, Trương Tử Lăng đột nhiên tiến lên trước một bước, mắt dán chặt vào Liên Linh, bộ dạng như muốn nuốt chửng nàng.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

87. Chương 76: Liên Linh Phát Uy.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - KG

Thấy Liên Linh nói thẳng như vậy, Trương Thiếu bực bội vô cùng, gằn giọng nói:

- Liên Linh, cô đừng quá tự cao, ta nể mặt cô nên mới khách khí với cô như vậy, nếu như cô còn cố chấp, đừng trách ta không khách khí với cô.

Hắn đã tổn hao không biết bao nhiêu tâm huyết trên người Liên Linh, mặc dù đối phương thái độ rất lạnh nhạt, nhưng hắn tưởng chỉ cần kiên trì một khoảng thời gian, đối phương khẳng định có chuyển biến, đến lúc đó chỉ cần vận dụng thêm một chút mưu kế, đối phương còn lâu mới kịp trở tay.

Trương Tử Lăng nghĩ phụ nữ không thích mạnh bạo, nên những cô gái mà hắn dụ dỗ được trước đây trong mắt hắn không có ai là ngoại lệ.

Mặc dù hắn không biết diện mạo Liên Linh như thế nào, nhưng chỉ cần nhìn cơ thể lả lướt ẩn giấu sau bộ váy trắng đã đủ khiến hắn thêm nhỏ dãi.

Đừng nói đôi mắt đen tràn đầy linh tính của Liên Linh, càng khiến Trương Tử Lăng thêm mê mẩn.

Nhưng không ngờ Liên Linh lại đột nhiên trở mặt với mình, một nỗi giận vô cớ không ngừng trào lên từ trong lòng hắn.

Chỉ có điều, hắn không biết những chuyện đó đều là do hắn từ nghĩ ra.

Liên Linh đương nhiên chẳng có tình cảm gì với hắn.

Lúc nàng nghe Trương Tử Lăng nói ra những lời đó, mắt nhất thời lóe lên một tia chán ghét, lạnh giọng quát:

- Trương Tử Lâm, mời người rời khỏi đây ngay!

Trương Tử Lăng vốn dĩ có chút điên cuồng, bây giờ thấy Liên Linh đuổi mình, không khỏi tiến thêm hai bước, dữ dằn hừ lạnh một tiếng:

- Trong Hồng Diệp Thành, chỉ cần Trương Tử Lăng ta thích, không có cô gái nào mà ta không có được, hôm nay ta phải cho cô biết chộc giận ta có hậu quả như thế nào!

Nói đoạn, gơ tay định tóm lấy Liên Linh.

Liên Linh thấy Trương Tử Lăng định dùng sức, nhú mày, quát lên một tiếng đồng thời nhẹ nhàng di chuyển cước bộ. Thân ảnh trắng tuyết xoay một vòng, lách khỏi cánh tay Trương Tử Lâm, đồng thời giáng cho hắn một đòn.

Trương Tử Lăng chỉ kịp nhìn thấy bàn tay ngọc của Liên Linh chạm vào vai mình, sau đó thì cả cơ thể bay ngược lại phía sau, ngã lăn xuống đất.

Biến cố này xảy ra quá đột ngột, ngay cả hai tên đi theo Trương Tử Lăng cũng không kịp phản ứng.

Thấy chủ nhân nhà mình bị người ta đánh, sắc mặt vụt biến, vội vàng chạy đến bên Trương Tử Lăng, đỡ hắn dậy.

Trương Tử Lăng thế nào cũng không nghĩ ra, một Liên Linh ôn nhu thường ngày đấu khí tu luyện lại cao hơn hắn.

Nhưng, Trương Tử Lăng hắn đã quen tung hoành trong Hồng Diệp Thành, trừ vài người không thể gây sự ra, bình thường ai gặp hắn cũng phải nhìn sắc mặt. Hôm nay bị một cô gái đánh, bảo hắn sao không giận được.

Nhìn thấy hai tên tùy tùng chạy theo dìu mình, Trương Tử Lăng không khỏi giận dữ quát:

- Các người mù hết rồi à! Mau đi bắt cô ta lại!

Hai tên tùy tùng thấy Trương Tử Lăng giận, không dám cãi lại một câu, vội vàng xoay người lao về phía Liên Linh.

Thấy hai người họ lao đến, mắt Liên Linh chẳng có lấy một tia dao động, đợi họ lại gần, đôi cánh tay ngọc lại vỗ hai phát, chớp mắt đã thấy vỗ lên vai đối phương.

Hai tên tùy tùng cũng giống như chủ nhân của chúng, kêu lên một tiếng thảm thiết, ngã lăn ra bên cạnh Trương Tử Lăng.

Trương Tử Lăng thấy Liên Linh lợi hại như vậy, chẳng tốn một chút sức lực đã có thể đánh bại được cả ba người hần, nhất thời kinh ngạc vô cùng.

Từ dưới đất giãy dụa đứng lên, Trương Tử Lăng sợ hãi nhìn Liên Linh, thấy Liên Linh không có phản ứng gì không khỏi phần hận nhìn cô mấy cái. Sau đó, nghiêng rằng nghiêng lợi mắng hai tên tùy tùng vẫn còn nằm lăn dưới đất:

- Còn không đứng dậy cho ta, nuôi đám phế vật các người thật là lãng phí.

Nói xong, Trương Tử Lăng quay người bỏ đi, sau lưng, hai tên tùy tùng bị chủ nhân mắng, vội vàng lồm cồm bò dậy chạy theo.

Nhưng, chưa kịp rời khỏi rừng liễu, chúng đã đụng phải Hàn Phong đang đứng xem trò vui.

Đột nhiên thấy sau lưng có người, Trương Tử Lăng cũng thoáng ngáy ra.

Cẩn thận nhìn lại, Trương Tử Lăng lập tức nhận ra Hàn Phong là người mà hần gặp ở Phong Vân thương hội nửa tháng trước.

Trong lòng nhất thời thoáng lạnh, mắt lóe lên một tia hận ý.

Chuyện xảy ra ở thương hội hôm đó, hần vẫn còn nhớ như in, nguyên nhân gây ra mọi rắc rối chính là kẻ đang đứng trước mắt hần đây.

Thấy đối phương xuất hiện ở đây, hần không khỏi liên tưởng đến Liên Linh, cộng thêm vẻ mặt Hàn Phong lúc này nửa cười nửa không, Trương Tử Lăng sầm nét mặt, nhất thời nổi giận đùng đùng.

Nhưng hần vừa bị Liên Linh đánh, hơn nữa lần trước Tất Thanh Sơn cũng tỏ ra rất khách khí với tên này, nên tạm thời hần chưa thể đoán được lai lịch đối phương.

Đành phải bực bội nhìn Hàn Phong, sau đó xoay người bỏ đi.

Trương Tử Lăng không nói gì, hai tên tùy tùng đi sau cũng không dám nhiều chuyện, vội vàng chạy theo.

Từ đầu đến cuối, Hàn Phong không nói câu nào.

Thấy đối phương rời đi, Liên Linh mới thở dài nhẹ nhõm.

Tiếp đó, Liên Linh quay sang nhìn Hàn Phong, lúc này Hàn Phong đang chậm chậm bước đến.

Thấy bộ dạng tươi cười của Hàn Phong, Liên Linh hờn dỗi trợn mắt lườm hần, ngữ khí có chút bất mãn, nói:

- Tại sao người chỉ đứng đó nhìn ra không ra giúp đỡ ta.

Hàn Phong hiếm khi thấy Liên Linh tinh nghịch như vậy, không khỏi bật cười:

- Không phải cô đã tự mình giải quyết rồi sao.

- Người...

Liên Linh bị Hàn Phong làm cho không nói được câu nào.

Hàn Phong thấy vậy, ha ha cười, nói:

- Nhưng ta không ngờ, đôi tay chỉ dùng để gảy đàn của cô đánh người lại lợi hại như vậy.

Liên Linh thấy Hàn Phong trêu mình, khuôn mặt giấu sau lớp mạng trắng không khỏi ửng đỏ, lườm Hàn Phong, nói:

- Hừ! Không ngờ người cũng lẻo mép vậy.

- Ta chỉ có sao nói vậy thôi!

Hàn Phong nhún nhún vai, ra vẻ nghiêm chỉnh.

- Người còn nói nữa, ta sẽ khiến người giống như chúng đấy.

Liên Linh giận dỗi dậm dậm chân, nói.

Hàn Phong nghe vậy, ha ha cười lớn. Nhưng hắn không tiếp tục trêu Liên Linh nữa mà nhẹ giọng nói:

- Xin lỗi, hai ngày trước ta có vấn đề về phương diện tu luyện nên không kịp đến nói với cô một tiếng.

- Á? Người không sao chứ?

Liên Linh nghe vậy, quan tâm hỏi.

Vốn dĩ hai ngày liền thấy Hàn Phong đến tìm mình, Liên Linh cũng có chút giận dỗi, bây giờ nghe Hàn Phong nói vậy, trong lòng không khỏi lo lắng, đôi mắt đen lác ánh lên một tia quan tâm.

Cảm nhận được sự quan tâm trong ngữ khí của Liên Linh, Hàn Phong cười cười, trấn an:

- Yên tâm đi! Không phải rắc rối gì hết, thực lực của ta lại được nâng cao.

Liên Linh nghe vậy, thở phào nhẹ nhõm, gật gật đầu, nói:

- Vậy thì tốt!

Về việc thực lực của Hàn Phong có nâng cao hay không, đối với Liên Linh mà nói, không quan trọng.

Dừng lại một lúc, Hàn Phong hiểu kì hỏi:

- Đúng rồi, lúc này là chuyện gì vậy?

Liên Linh nghe Hàn Phong hỏi vậy, trong lòng không khỏi lo lắng, giải thích nói:

- Ta với hắn không có quan hệ gì hết, người đừng hiểu lầm!

Nhưng vừa thốt ra câu này, Liên Linh lập tức phản ứng lại, hai má không khỏi đỏ bừng, may mà có mạng che, nên Hàn Phong không nhìn thấy.

Cảm giác của Hàn Phong về Liên Linh vẫn còn dừng ở kiếp trước, căn bản không nghĩ đến những chuyện khác, đương nhiên cũng không để ý đến sự biến hóa trong ngữ khí của Liên Linh. Thấy Liên Linh nói vậy, không khỏi cười nhẹ, nói:

- Ta chỉ có chút hiểu kì mà thôi, nhưng nghe những lời hắn nói lúc này, thân phận ở Hồng Diệp Thành này có vẻ cũng không thấp, liệu có rắc rối gì không?

Hàn Phong nghĩ, đây không phải Huyền Thiên Tông, hắn không việc gì phải kiêng kị, nếu như đối phương uy hiếp đến sự an toàn của Hàn Phong, hắn tuyệt đối không chịu khoan tay đứng nhìn.

Nghe Hàn Phong nói vậy, Liên Linh lúc này mới hiểu đối phương đang lo lắng cho sự an nguy của mình, trong lòng có chút cảm động, lên tiếng nói:

- Ta cũng không rõ, Trương Tử Lăng thời gian vừa rồi cứ quần lấy ta, ta chỉ biết hắn là người của Trương gia trong Hồng Diệp Thành, nhìn thân phận của hắn có lẽ thân phận của Trương gia cũng không thấp.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

88. Chương 77: Bản Nhạc Tuyệt Diệu.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - KG

Gần hai tháng ở Hồng Diệp Thành, Hàn Phong ít nhiều cũng nghe nói đến những thế lực ở đây.

Trương gia là một thế lực không nhỏ trong Hồng Diệp Thành, nghe nói thống lĩnh thủ vệ quân là người của Trương gia, ngoài ra sản nghiệp trong Hồng Diệp Thành cũng khá.

Đương nhiên, so với Phong Vân thương hội thì chỉ là một cọng lông tơ.

Nhưng, bất luận đối phương là ai, chỉ cần uy hiếp đến những người bên cạnh hắn, hắn đều không bỏ qua.

- Đúng rồi, hai ngày người không đến, ta lại có linh cảm mới, ta dung nhập những linh cảm đó vào cảm ngộ của mình, bây giờ đánh thử cho người nghe nhé!

Liên Linh hình như không muốn nhắc đến vấn đề này thêm nữa, nhanh chóng chuyển chủ đề.

Nghe Liên Linh nói vậy, Hàn Phong đương nhiên gật đầu lia lịa.

Sau đó, Liên Linh quay về vị trí, một chuỗi những âm thanh du dương lại nổi lên, phiêu lãng trong rừng.

Dần dần, những u ám trong lòng dường như cũng tan biến theo tiếng đàn du dương, tâm trạng thoải mái hơn rất nhiều.

Hàn Phong có thể cảm nhận được, tiếng đàn của Liên Linh tràn ngập niềm vui.

Hơi ngẩng đầu, thấy Hàn Phong đang nhắm mắt, mặt đầy vẻ hưởng thụ, Liên Linh trong lòng cũng vui sướng vô cùng.

Động tác ngón tay không ngừng biến hóa, mười đầu ngón tay như nhảy nhót trên băng huyền cổ cầm, âm thanh như trực tiếp bắn ra từ lòng bàn tay.

Cô không biết mình đã thay đổi từ lúc nào, chỉ cần có Hàn Phong bên cạnh, tiếng đàn của cô sẽ mang theo một tâm trạng vui vẻ. Hai ngày Hàn Phong không đến, tinh thần cô bắt đầu hoảng hốt, tiếng đàn đánh ra cũng mang theo một tia u buồn.

Cô không muốn nghĩ những chuyện đó, bây giờ cô chỉ muốn dồn hết khả năng của mình, đánh cho Hàn Phong nghe một khúc thật vui.

Chỉ cần nhìn thấy bộ dạng vui vẻ của Hàn Phong, là niềm vui lớn nhất của cô.

Những cây liễu bên cạnh cũng bị tiếng đàn của Liên Linh cảm nhiễm, không hèn mà gặp, nhẹ nhàng lay động.

Khúc nhạc đã kết thúc rồi mà Hàn Phong cảm thấy mình vẫn còn chìm đắm trong âm thanh mỹ diệu.

Đôi mắt lấp lánh như bảo thạch của Liên Linh bừng sáng, khẽ cong lên, mỉm cười nhìn về phía Hàn Phong.

Cảm nhận được ánh mắt đối phương, Hàn Phong từ từ mở mắt, trầm trồ:

- Hai ngày không gặp, cảm ngộ của Liên Linh lại nâng cao không ít!

Được Hàn Phong khen ngợi, Liên Linh đương nhiên thích thú vô cùng.

Lúc này, Hàn Phong đột nhiên nhớ ra có quà muốn tặng cho Liên Linh, kết quả vì chuyện của Trương Tử Lăng mà quên đi mất.

Nghĩ đến đây, Hàn Phong không khỏi cười nói:

- Đúng rồi, hôm nay ta có thứ này cho cô, hi vọng cô sẽ thích nó.

- Tặng cho ta?

Liên Linh nghe vậy, trong lòng có chút nghi hoặc, sao tự nhiên Hàn Phong lại muốn tặng đồ cho cô. Mắt không khỏi lóe lên một tia kì dị, nhưng nhiều nhất vẫn là sự vui thích.

Thấy ánh mắt Liên Linh có chút chờ đợi, Hàn Phong cười cười, rút ra một cuốn sổ nhỏ cuộn tròn trong ngực, đưa cho Liên Linh.

Liên Linh nhận cuốn sổ từ tay Hàn Phong, mắt lóe lên một tia kì quái.

- Đây là gì?

- Mở ra xem, cô sẽ biết ngay!

Hàn Phong thần bí nói.

Liên Linh không nghĩ gì nhiều, với cô, là thứ gì đều không quan trọng, quan trọng là thứ do Hàn Phong tặng cho cô.

Nhưng Liên Linh cũng tò mò muốn xem Hàn Phong rốt cục tặng cô thứ gì, nên nhẹ nhàng lật giở cuốn sổ.

Ngay từ trang đầu tiên, Liên Linh đã nhìn thấy mấy kí hiệu quen thuộc.

Quanh năm làm bạn với cây đàn, Liên Linh đương nhiên nhận ra những kí hiệu này, thì ra Hàn Phong tặng cô một cuốn nhạc phổ, hơn nữa, chỉ cần nhìn qua Liên Linh cũng có thể đoán đây là cuốn nhạc phổ do Hàn Phong tự viết, cô nghĩ trên đại lục này, phàm là nhạc phổ nổi tiếng, cô chỉ nhìn qua là có thể nhận ra.

Năm đó, Thiên Nguyệt đại đế biết cô thích đánh đàn, tiêu hao đại lực, tìm hết mọi loại nhạc phổ quý giá về cho cô, nhưng phần nhạc phổ trước mắt này, cô chưa từng nhìn thấy.

Phát hiện này khiến Liên Linh có chút kinh ngạc, trước đây trò chuyện cùng Hàn Phong, mặc dù có biết Hàn Phong hiểu biết khá nhiều về cầm nghệ, nhưng cô không ngờ Hàn Phong còn biết soạn nhạc nữa. Kì thực cô không biết, những kiến thức này của Hàn Phong kiếp này căn bản không có.

Ôm theo tâm trạng hiếu kì, Liên Linh tiếp tục nhìn xuống dưới.

Ai ngờ, cuốn nhạc phổ nhất thời thu hút toàn bộ tâm thần Liên Linh.

Càng xem, Liên Linh càng thấy chấn động.

Cho đến khi đọc hết cuốn nhạc phổ, Liên Linh mới ngẩng đầu, đôi mắt đen láy tràn đầy ý tứ khó đoán.

Một lúc lâu sau, Liên Linh nhìn Hàn Phong, có chút không xác nhận, hỏi:

- Bản nhạc này là do người viết?

Nghe Liên Linh hỏi vậy, Hàn Phong do dự một lúc mới chịu thừa nhận, nhưng trong lòng không khỏi có chút ngượng ngùng.

Mặc dù hẳn có nghiên cứu một chút về cầm nghệ, nhưng so với Liên Linh, thực sự chẳng là gì.

Kì thực, nhạc phổ này sản phẩm mà Liên Linh tạo ra từ kiếp trước, nhưng lúc đó cầm nghệ của cô đã đạt tới cảnh giới viên mãn, không ai có thể hiểu biết về cầm nghệ bằng cô.

Cho nên phàm là nhạc do cô sáng tác, sẽ đều nổi danh thiên hạ, được mọi người biết đến.

Liên Linh cũng được người đời ca tụng là thiên tài sáng tác.

Lúc đó Hàn Phong rất thích cầm nghệ của Liên Linh, tất cả những bản nhạc do Liên Linh sáng tác đều được hắn thuộc lòng.

Hắn biết Liên Linh cả đời này chỉ thích cầm nghệ, nên mới chép lại một vài bản nhạc mà hắn nhớ tặng cho Liên Linh. Hi vọng có thể giúp Liên Linh nhanh chóng đạt tới cao độ của kiếp trước.

Nhưng, lúc Liên Linh đột nhiên hỏi hắn nguồn gốc nhạc phổ, hắn không thể nói ra sự thật, đành phải liêu gạt đầu.

Liên Linh mặc dù đoán nhạc phổ là do Hàn Phong sáng tác nhưng lúc này thấy Hàn Phong gật đầu thừa nhận, không khỏi kinh ngạc, trầm trồ tán dương:

- Đây là nhạc phổ hay nhất mà ta được thấy từ khi sinh ra đến giờ. Hàn Phong, với thiên phú này, người không đánh đàn thì thực sự quá đáng tiếc.

Hàn Phong nghe vậy, cũng chỉ biết cười, không nói thêm điều gì.

Tránh không để cho mình phải khó xử thêm, Hàn Phong chuyển chủ đề:

- Sao, có thích không?

Liên Linh nghe vậy, dùng hai tay nâng nhạc phổ lên ngang ngực, tán dương:

- Đây là món quà tốt nhất ta từng nhận được! Hàn Phong, cảm ơn người!

Dừng lại một lúc, Liên Linh lại hiếu kì hỏi:

- Nhưng, cũng không biết vì sao, nhìn thấy nhạc phổ này, ta lại cảm thấy vô cùng quen thuộc, giống như nó sinh ra là để chuẩn bị cho ta vậy.

Càng nói, Liên Linh càng cảm thấy ngượng, trong lòng không khỏi xuất hiện một suy nghĩ kì cục, nhạc phổ này không lẽ là Hàn Phong cố ý viết cho riêng cô?

Nghĩ đến đây, Liên Linh cảm thấy trong lòng có chút ngọt ngào, nhưng nghĩ đến dung mạo của mình, ánh mắt không khỏi sầm xuống.

Nhưng chút cảm xúc được cô giấu đi rất nhanh, Hàn Phong căn bản không phát hiện.

Nghe Liên Linh nói vậy, Hàn Phong trầm nghĩ, nhạc phổ này vốn dĩ thuộc về Liên Linh, đương nhiên phải viết theo phong cách của cô, mặc dù kiếp này cô chưa từng nhìn thấy, nhưng tin rằng trên không ai thích hợp với nhạc phổ này bằng cô.

Nghĩ đến đây, Hàn Phong đột nhiên có chút kích động, kiếp trước mặc dù hắn có biết những bản nhạc này, nhưng lúc đó Hàn Phong chỉ là một nhân vật nhỏ đang vật vờ trên con đường tu luyện.

Với thân phận đó, hắn chẳng bao giờ có duyên được nghe Liên Linh đàn, trong lòng không khỏi cảm thấy nuối tiếc.

Lúc này, Liên Linh đang ngồi trước mặt hắn, có thể cảm nghệ của cô vẫn chưa cao bằng kiếp trước nhưng người thường không thể sánh được. Huống hồ nhạc phổ này được do chính tay cô soạn ra, tin rằng dù chưa đạt tới cảnh giới kiếp trước, Liên Linh vẫn có thể đàn tốt.

Nghĩ vậy, Hàn Phong lên tiếng nói với Liên Linh:

- Có thể đánh một khúc cho ta nghe không?

Liên Linh rất thích nhạc phổ này, vốn đã có chút ngứa ngáy tay chân, lúc này nghe Hàn Phong thỉnh cầu vậy, đương nhiên vui vẻ đồng ý.

89. Chương 77: Bản Nhạc Tuyệt Diệu. (hạ)

Mặc dù chỉ xem qua một lần, nhưng đối với một người nghiên cứu cầm nghệ nhiều năm như Liên Linh, cuốn nhạc phổ sớm đã được cô ghi nhớ sâu sắc.

Liên Linh nhắm mắt suy tư, sau đó đặt đôi bàn tay ngọc lên băng huyền cổ cầm.

Một trận âm thanh thanh nhã truyền nhập vào tai Hàn Phong.

Tiếng đàn lúc nhanh lúc chậm, được nghe khúc điệu quen thuộc, Hàn Phong trong lòng không khỏi trầm run rẩy, mặc dù hắn vẫn có thể nghe thấy một chút tì vết nhỏ nhỏ trong tiếng đàn.

Nhưng, không thể không thừa nhận, đây là khúc nhạc hoàn mỹ nhất mà hắn được nghe từ trước đến giờ.

Hàn Phong không khỏi có chút cảm khái, đây có thể coi như một tia cảm khái đền bù cho kiếp trước.

Liên Linh lúc này đã hoàn toàn chìm đắm trong tiếng đàn của mình, cảm giác này dường như sớm đã ăn vào linh hồn cô.

Từ lúc đàn nốt nhạc đầu tiên, mọi thứ hiện ra rất tự nhiên, hơn nữa kĩ xảo ban đầu còn ngượng ngịu, bây giờ đã trở nên vô cùng thuần thực.

Như tiến nhập vào một cảnh giới mới, điều này bản thân Hàn Phong cũng không ngờ đến.

Chỉ có thể nói thiên phú cảm nghệ của Liên Linh thực sự khiến người ta ngưỡng mộ.

Một người nghe đến mê đắm, một người đàn đến quên luôn cả bản thân.

Cả khu rừng liễu đều chìm đắm trong tiếng đàn mỹ diệu.

Lúc Hàn Phong hồi lại thần, phát hiện sắc trời đã dần tối.

Lúc này, Liên Linh vừa mới kết thúc một bản nhạc, vẫn còn chìm đắm trong đó.

Hàn Phong cũng không làm phiền cô, một lúc lâu sau cô mới hồi thần lại, phát ra một tiếng cảm khái:

- Kiếp này được đàn một bản nhạc hay như vậy, có chết cũng không hối hận!

Hàn Phong đương nhiên hiểu tâm trạng Liên Linh, cũng cười cười, nói:

- Sao lại cảm khái vậy, ta tin với năng lực của cô, sau này có thể viết ra những bản nhạc hay hơn nữa.

Nghe vậy, Liên Linh quay sang Hàn Phong cười rạng rỡ, mặc dù có một lớp mạng che mặt nhưng Hàn Phong vẫn có thể cảm nhận được.

Sau đó, hai người lại cùng trò chuyện một lúc, Liên Linh rõ ràng rất hứng thú với cuốn nhạc phổ này. Hàn Phong thấy vậy cũng không muốn làm phiền cô thêm nữa, chuyện phiếm vài câu rồi đứng dậy rời đi.

Lúc quay về nhà, Hàn Phong phát hiện bọn La Mạn không biết đã ngồi ở mấy chiếc ghế đá trong sân từ lúc nào.

Thấy Hàn Phong xuất hiện, La Mạn lập tức lao đến, tóm chặt lấy cánh tay Hàn Phong, nói:

- Cuối cùng thì người cũng về rồi, ta đợi người mãi.

Nghe vậy, Hàn Phong có chút ngạc nhiên, hỏi:

- Tìm ta có việc gì không?

- Liên quan đến kế hoạch tửu lầu đã nói trước đây, ta nghĩ kĩ xong rồi, viết hết ra đây, người xem xem thế nào.

La Mạn hưng phấn nói.

Nghe La Mạn nói vậy, Hàn Phong cũng có chút tò mò, nhận cuốn kế hoạch từ tay La Mạn, giở ra đọc.

Cẩn thận xem hết một lượt từ đầu đến cuối, Hàn Phong không khỏi bội phục La Mạn cũng như những suy nghĩ phi thường của hắn.

- Những thứ này, làm sao người nghĩ ra được.

Hàn Phong nói, hắn có sự cảm, chỉ cần xây xong tửu lầu, tất cả mọi người đều sẽ phải kinh ngạc.

Thì ra, hôm bọn họ cùng ăn cơm ngoài tửu lầu, bởi vì công việc kinh doanh quá phát đạt nên phải đợi nửa ngày thức ăn mới được dọn ra.

La Mạn không hổ danh có đầu óc thương nghiệp cường đại, trong thời gian đợi thức ăn dọn lên, hắn đã nghĩ ra ý tưởng tuyệt diệu này.

Hắn dự định mở một tửu lầu phục vụ khách hàng những món ăn ngon nhất trong thời gian ngắn nhất.

Hắn đương nhiên biết, Hồng Diệp Thành có cả thấy mấy chục tửu lầu lớn nhỏ, nếu như đã quyết định lựa chọn ngành nghề này, nhất định phải có ưu điểm vượt trội so với quần chúng, nếu không sẽ không thể cạnh tranh được với các tửu lầu khác.

Hắn nghĩ, từ xưa đến nay chưa từng ai kinh doanh kiểu này trên đại lục nên cũng rất tin tưởng vào kế hoạch của La Mạn.

Sáng kiến này được La Mạn giải thích nguồn gốc như sau, trước đây khi còn chưa rời khỏi gia tộc của mình, mỗi ngày bắt luận lúc nào, chỉ cần hần muốn ăn gì, một lúc sau đầu bếp trong nhà sẽ tự mình mang đồ ăn đến trước mặt hần. Hần được kích phát chính từ phương diện đó.

Đối với quá trình chế biến trong gia tộc, La Mạn đương nhiên biết.

Mặc dù ý tưởng không tồi, nhưng nhất định phải trải qua một số công đoạn chuẩn bị.

Sau đó, La Mạn lại giới thiệu thêm cho Hàn Phong về kế hoạch của hần, Hàn Phong sau khi nghe xong, đương nhiên không có bất cứ ý kiến gì. Hần không nghĩ năng lực thương nghiệp của mình lại mạnh bằng La Mạn.

Hai người thương thảo một hồi, sau khi xác nhận không còn sai sót gì, Hàn Phong một mình trở về phòng.

Còn cụ thể phải làm gì, Hàn Phong không rõ, bởi hần tin La Mạn chắc chắn sẽ xử lý tốt, căn bản không cần hần phải lo lắng.

Trở về phòng, Hàn Phong phát hiện Tiểu Bạch đã tỉnh ngủ, đang lười biếng nằm dài trên giường hần.

Thấy Hàn Phong trở về, Tiểu Bạch sáng mắt, tung người, lao về phía Hàn Phong. Chớp mắt đã thấy đứng cạnh chân hần, động tác vô cùng thân mật.

Hàn Phong thấy vậy, quỳ xuống bế Tiểu Bạch lên, sau đó mới bắt đầu quan sát.

Thực lực của Tiểu Bạch lại tăng lên, giờ đã có nhân giai ngũ phẩm thực lực.

Phát hiện này khiến Hàn Phong không khỏi ghen tị.

Hần vất vả tu luyện bao lâu nay mà cũng mới tiến nhập nhân giai ngũ phẩm, còn Tiểu Bạch chỉ có ăn đan dược và ngủ, vậy mà có thể dễ dàng đạt được cảnh giới tương đương, thời gian tiêu hao ít hơn hần mấy lần.

Nghĩ đến đây, Hàn Phong cũng có chút cảm khái!

Nhưng, hần lại không nghĩ rằng, so với người thường, tốc độ tu luyện của hần cũng được dùng hai chữ kinh khủng để hình dung, chỉ là hần vô tình quên mất mà thôi!

Nhìn bộ dạng Tiểu Bạch, rõ ràng là lại muốn tìm hần xin tụ năng tán.

Nhưng, Hàn Phong có chút lo lắng, Tiểu Bạch cứ ăn đan dược mãi như vậy, không biết có ảnh hưởng gì không tốt không. Nhưng xét từ vị trí trước mắt, Tiểu Bạch không có bất cứ vấn đề gì không ổn.

Trừ năng lượng cơ thể không ngừng tăng trưởng ra, Hàn Phong có thể cảm nhận được luồng sức mạnh cường đại ẩn chứa trong cơ thể Tiểu Bạch. Nếu như chỉ đơn thuần so sức mạnh, bản thân hần cũng không phải đối thủ của Tiểu Bạch.

Nhìn Tiểu Bạch đang không ngừng gọi mình, Hàn Phong có chút buồn bực, nhưng vẫn lấy ra một viên tụ năng tán ném cho Tiểu Bạch. Thực lực của Tiểu Bạch càng tăng, hiệu quả của tụ năng tán càng lúc càng yếu.

Vốn dĩ chỉ cần ăn một viên đan dược, Tiểu Bạch sẽ ngủ say hết một ngày, sau khi tỉnh lại, sức mạnh sẽ gia tăng nhanh chóng. Bây giờ chỉ cần nửa ngày, Tiểu Bạch đã tỉnh lại, mặc dù thực lực của nó đã lên đến nhân giai ngũ phẩm nhưng so với trước đây, hiệu quả có vẻ hơi chậm.

Nhìn mấy viên tụ năng tán lèo tèo trong lọ, Hàn Phong đau đầu vô cùng.

Không lẽ mấy ngày lại phải điều chế đan dược cao cấp hơn tụ năng tán cho Tiểu Bạch ăn?

Phải biết bình tụ năng tán này, chỉ tính tiền nguyên liệu thôi đã gần ngàn kim tệ, vậy mà mới có vài ngày, Tiểu Bạch đã ăn gần hết.

May mà trên người hần vẫn còn nhiều tiền, nếu không không thể nuôi nổi con thiên giai ma thú này!

Lúc này Tiểu Bạch đang nuốt xong tụ năng tán, tự giác lẩn vào một góc ngủ.

Hàn Phong thở dài, tạm thời gác chuyện Tiểu Bạch sang một bên, bắt đầu tu luyện.

Sáng sớm hôm sau, Hàn Phong bước ra sân, cảm thấy toàn thân vô cùng sảng khoái. Một đêm tu luyện khiến hắn sau khi tiến nhập nhân giai ngũ phẩm, đấu khí nâng cao không ít.

Hàn Phong vận dụng tiên thiên đấu khí để tu luyện nên tốc độ tu luyện bây giờ đã không còn giống như trước nữa.

Lên tiếng chào hỏi Trần Ngọc và La Mạn, Hàn Phong bước ra khỏi nhà, đi vào trong thành, cầm theo cả linh tê kiếm đã gãy.

Hôm trước mua được thiên mặc linh thiết, Hàn Phong sự định tìm một cửa hàng luyện khí, sửa lại linh tê kiếm. Linh tê kiếm đối với hắn mà nói ý nghĩa phi phàm, kiếp này hắn không muốn làm mất nó nữa.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

90. Chương 78: Mạc Gia.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - KG

Đến trung tâm Hồng Diệp Thành thời gian vẫn còn khá sớm, trên đường không có nhiều người qua lại, nhưng các cửa hàng luyện khí đều mở cửa từ rất sớm.

Chỉ có điều Hàn Phong tìm khắp mấy nhà, kết quả phát hiện công cụ luyện khí ở đây quá sơ sài, khiến hắn vô cùng không hài lòng.

Lang thang cả một buổi sáng, Hàn Phong không tìm nổi một cửa hàng luyện khí ưng ý, trong lòng có chút bực bội, không lẽ cả một tòa thành lớn như vậy không có nổi một cửa hàng luyện khí ra hồn.

Đúng lúc Hàn Phong chuẩn bị từ bỏ thì bên tai truyền đến những tiếng rèn sắt leng keng.

Bởi vì cũng đang đi tìm cửa hàng luyện khí nên Hàn Phong đặc biệt chú ý đến âm thanh này, vừa nghe thấy âm thanh, hắn liền vội vã lần theo.

Rất nhanh, hắn nhìn thấy một cửa hàng nhỏ có vẻ rách nát.

Cẩn thận quan sát, Hàn Phong phát hiện đây chỉ là một cửa hàng rèn sắt phổ thông.

Có chút thất vọng, Hàn Phong đang dự định cất bước rời đi.

Xem ra hôm nay không thể tìm ra chỗ sửa linh tê kiếm! Hàn Phong thầm nghĩ.

Nhưng, lúc chuẩn bị rời đi, hắn tình cờ nhìn thấy mấy lưỡi dao bằng sắt treo trên cửa tiệm.

Trong lòng Hàn Phong có chút nghi hoặc.

Sau đó, bước nhanh đến chỗ lưỡi dao.

Hàn Phong quan sát cẩn thận mấy lưỡi dao, mặc dù chỉ là những lưỡi dao được rèn rất bình thường nhưng hắn vẫn có thể nhận ra phẩm chất tuyệt vời của chúng.

Hàn Phong suy nghĩ một lát, xoay người bước vào trong tiệm.

Cửa tiệm này mặc dù không lớn, nhưng bên trong được bài trí rất gọn gàng, bốn bức tường xung quanh treo đầy các loại khí cụ được rèn từ sắt. Hàn Phong nhìn qua một lượt, phát hiện các loại khí cụ này còn tinh xảo hơn cả mấy lưỡi dao treo ngoài cửa.

Lúc này, một người đàn ông trung niên tuổi độ bốn mươi bước đến trước mặt Hàn Phong.

- Xin chào quý khách? Xin hỏi ngài cần gì? Chỗ này của ta mặc dù nhỏ nhưng khí cụ làm ra cái nào cũng chắc chắn tinh xảo, trong Hồng Diệp Thành, cũng có thể coi có chút tiếng tăm.

Người đàn ông trung niên nhiệt tình nói.

Hàn Phong nhìn nhìn, có vẻ như ông ta là chủ nhân của cửa tiệm này.

Bộ quần áo ông ta đang mặc trên người có chút cũ kĩ, vài nơi còn có lỗ thủng. Hai má hình như phải tiếp xúc với nhiệt độ cao nhiều, có chút sạm.

Đúng là bộ dạng mà một thợ rèn nên có.

Thợ rèn và luyện khí sư là hai khái niệm khác nhau, binh khí mà thợ rèn làm ra cùng lắm chỉ là một món binh khí sắc bén.

Nhưng luyện khí sư thì không giống vậy, binh khí do luyện khí sư luyện chế ra, dù kém thế nào, ít nhiều cũng tăng thêm lợi ích phụ trợ cho người dùng nó.

Ví dụ như trước đây Hàn Phong dùng ngũ sắc luyện kim cường hóa linh tê kiếm, hiệu quả đi kèm là đấu khí tăng mười phần trăm.

Đó là năng lực của một luyện khí sư.

Sau khi quan sát một vòng, Hàn Phong mới quay sang người đàn ông trung niên, hỏi:

- Ta thấy mặc dù những vật dụng bằng sắt ở đây đều rất phổ thông, nhưng chất lượng rất tốt, có thể dùng sắt thường để tạo ra những sản phẩm tốt như vậy, kĩ thuật quả nhiên tinh xảo.

Người đàn ông trung niên thấy Hàn Phong khen mình, dù ngượng đến đỏ mặt nhưng vẫn ngoác miệng ra cười, nói:

- Quý khách thật biết nhìn hàng, không phải tự khen nhưng thiết khí trong Hồng Diệp Thành này, chỉ có cửa của hàng ta là nổi tiếng nhất, cho dù là các thành trấn xung quanh, e rằng cũng không có nhà nào qua mặt được cửa hàng ta.

- Cửa hàng hình như rất tự tin về mình!

Hàn Phong cười cười, lơ đãng nói.

Thấy Hàn Phong hình như có vẻ không tin, ông chủ cửa hàng bắt đầu cuống quýt giải thích:

- Quý khách chớ vội không tin, Mạc gia ta vốn dĩ nổi danh nhờ luyện khí, ông tổ là một luyện khí đại sư có tiếng, chỉ có điều tổ tiên sau này lụi bại nên khả năng luyện khí sau khi truyền đến đời ta, càng lúc càng tụt dốc, đến bây giờ chỉ biết dựa vào chút khả năng do tổ tiên truyền lại, mở cửa hàng nhỏ này, kiếm cơm qua ngày.

- Ồ?

Nghe ông chủ nói vậy, Hàn Phong có chút hiếu kì, những dụng cụ tinh xảo này, dù có để cho một luyện khí sư thực lực không tệ luyện chế, e rằng chưa chắc đã làm được.

Vậy mà cửa hàng nhỏ này có thể làm ra, đây chính là lý do thu hút Hàn Phong đến đây.

Bây giờ nghe đối phương nói vậy, lại còn nhắc đến cả họ của mình, Hàn Phong suy nghĩ một lát, nhất thời nhớ ra một cái tên.

Càng nghĩ càng cảm thấy đúng, Hàn Phong thoáng giật mình, ngữ khí có chút ngạc nhiên, hỏi:

- Ông chủ, ông nói ông họ Mạc?

- Đương nhiên! Ta vừa ngại làm gì, không lẽ quý khách biết họ Mạc ta?

Ông chủ nghi hoặc hỏi lại.

Hàn Phong không trả lời, chuyển sang câu hỏi khác:

- Vậy xin được hỏi ông chủ, có quen một người tên Mạc Phàm?

- Mạc Phàm?

Ông chủ cửa hàng tròn tròn hai mắt, kinh ngạc nhìn Hàn Phong, nhìn đến nỗi khiến Hàn Phong cũng không hiểu nổi, mới ngạc nhiên nói:

- Nếu như ta nhớ không nhầm thì Mạc gia ta từ xưa đến nay chỉ có duy nhất một người tên Mạc Phàm, chỉ không biết tại sao quý khách lại biết đến cái tên Mạc Phàm.

- Vậy là ông biết?

Hàn Phong mừng rỡ nói.

Nhắc đến Mạc Phàm, đó là một nhân vật rất nổi tiếng ở kiếp trước.

Mạc Phàm của kiếp trước mới hai mươi tuổi đã tấn cấp làm luyện khí đại sư trẻ tuổi nhất đại lục!

Danh hiệu đó nhất thời biến hắn trở thành nhân vật nổi tiếng nhất đại lục.

Đương nhiên, đại lục rất rộng lớn, luyện khí sư mặc dù không nhiều nhưng cũng không ít. Nếu như chỉ là một luyện khí đại sư bình thường, chắc cũng không được Hàn Phong nhớ rõ như vậy.

Điều khiến hắn ghi nhớ cái tên Mạc Phàm là vì hai mươi năm sau khi trở thành luyện khí đại sư, cũng là lúc Mạc Phàm bốn mươi tuổi, hắn đã làm một việc chấn động đại lục.

Đó là dựa vào năng lực lãnh ngộ cường đại của mình, một mình luyện chế ra một món thần khí, từ đó tiến nhập trở thành luyện khí tông sư ngàn năm có một của đại lục!

Thông tin này vừa truyền ra, lập tức chấn động cả đại lục.

Phải biết trước hắn, mấy ngàn năm nay đại lục chưa từng xuất hiện một luyện khí tông sư!

Là luyện khí tông sư!

Nghe nói, phàm là binh khí do luyện khí tông sư đích thân luyện chế, không cái nào không phải cực phẩm!

Mấy chục năm sau đó, Mạc Phàm dựa vào bản lĩnh tông sư cấp luyện khí của mình, luyện ra không dưới mười món thần khí!

Thành tựu này vượt xa tổ tiên Mạc Thương mấy ngàn năm trước của hắn!

Điều đó lý giải tại sao mặc dù tu vi của hắn không cao nhưng cường giả bình thường nhìn thấy hắn đều rất cung kính!

Thần khí trong mắt người đời có một sức hấp dẫn rất lớn. Nhất là các tuyệt thế cường giả đấu khí đã đạt tới đỉnh phong, biết được một món thần khí sẽ giúp đỡ được họ nhiều như thế nào.

Có thể thấy địa vị của Mạc Phàm lúc đó được tôn sùng ra sao!

Hàn Phong hồi tưởng lại những chuyện liên quan đến Mạc Phàm của kiếp trước.

Mà lúc đó, ông chủ cửa tiệm chỉ biết đứng gãi đầu gãi tai, nhìn Hàn Phong bằng ánh mắt kì quái, nói:

- Đứa con trai mới sinh chưa được bao lâu của ta tên là Mạc Phàm, không biết có phải là Mạc Phàm mà quý khách đang nói đến không.

Hàn Phong nghe ông chủ cửa tiệm nói vậy, không khỏi ngáy người.

Nhưng nếu đúng theo những gì hắn nhớ thì Mạc Phàm lúc này có lẽ mới chào đời, cùng lắm chỉ là một cậu nhóc.

Nghĩ đến đây, Hàn Phong không khỏi cười khổ, lúc này hắn quá kích động mà quên mất điều này.

Trước ánh mắt nghi hoặc của ông chủ cửa tiệm, Hàn Phong không biết nên trả lời thế nào.

Nhưng, Hàn Phong lập tức nảy ra ý tưởng, mặc dù Mạc Phàm lúc này chỉ là một đứa trẻ sơ sinh nhưng không thể phủ nhận thiên phú của nó. Mặc dù bây giờ vẫn chưa thể chiêu mộ nhưng cha nó thì có thể.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

91. Chương 79: Đầu Tư Siêu Lãi.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - KG

Nghĩ vậy, Hàn Phong lập tức nói:

- Không biết phải xưng hô với ông chủ thế nào?
- Ta tên Mạc Thiên Cân! Bẩm sinh chẳng có tài cán gì, được mỗi cái sức khỏe tốt.

Mạc Thiên Cân cười nói.

- Là thế này, lúc này ở bên ngoài ta nghe thấy tiếng có người đang luyện khí, không biết có thể đưa ta đi xem được không.

Hàn Phong gật gật đầu, nói.

Mạc Thiên Cân nghe vậy, ngừng ngừng cười cười, nói:

- Có lẽ là con trai ta làm ồn bên trong, mong ngài đừng cười.
- Ồ? Con trai ông cũng biết luyện khí?

Hàn Phong thăm nghĩ, Mạc Phàm mặc dù có thiên phú, nhưng không biết anh em của nó có được như nó không.

Mang theo hi vọng này, Hàn Phong đi theo Mạc Thiên Cân, đi vào phòng luyện khí phía sau cửa tiệm.

Vừa bước vào phòng luyện khí, nhìn sơ qua, hai mắt Hàn Phong đã sáng rực, không ngờ cửa tiệm bên ngoài có vẻ rách nát này bên trong lại có một phòng luyện khí tinh tế đến vậy.

Những công cụ trong phòng luyện khí này hoàn thiện hơn những cửa tiệm luyện khí lớn mà hắn nhìn thấy bên ngoài kia rất nhiều,

Không ngờ tìm vô tình lại tìm được một cửa tiệm phù hợp để luyện khí.

Lúc này, bên trong đang truyền ra những tiếng động lớn.

Hàn Phong ngược mắt, phát hiện một thanh niên mới chừng mười hai tuổi, đang không ngừng quai chiếc búa sắt trong tay. Bởi vì đứng cạnh lò lửa nên mặt lấm tẩm mồ hôi, hai má cũng bị hun đến đỏ hồng.

Nhìn những động tác thuần thục của người thanh niên, rất có tố chất của một thợ rèn giỏi.

Thấy Hàn Phong nhìn con trai mình, Mạc Thiên Cân cười khổ nói:

- Đây là con trai lớn của ta Mạc Bình, vốn dĩ ta định cho nó học luyện khí, nói dối sản nghiệp tổ tiên, nhưng học bao nhiêu năm nay, bản lĩnh còn không bằng cả một phần ba ta nên đành phải để nó ở nhà giúp đỡ việc rèn sắt, sau này chí ít cũng có thể tự mình kiếm ăn, không sợ chết đói.

Nghe thấy có tiếng người, Mạc Bình dừng công việc trong tay. Sau khi phát hiện người đến là ai, hắn bước đến trước mặt Mạc Thiên Cân, chào một tiếng phụ thân rồi quay sang nhìn Hàn Phong với vẻ ngạc nhiên.

Hàn Phong đồng thời cũng đang quan sát Mạc Bình, Mạc Bình trông rất giống Mạc Thiên Cân, nhưng vì thiên phú của hắn có hạn nên Hàn Phong cũng không để ý.

Cẩn thận nhìn một vòng, Hàn Phong gật gật đầu, nói tiếp:

- Là thế này, ta muốn mua lại cửa tiệm của Mạc gia, không biết ý ông chủ thế nào?

Mạc Thiên Cân ngậy ra một lúc, sau đó mới cảnh giác nói:

- Quý khách cứ đùa, cửa tiệm này của ta chỉ đủ kiếm miếng cơm, căn bản không kiếm được bao nhiêu tiền, quý khách mua nó thì có tác dụng gì.

Nhận ra tia cảnh giác trong mắt Mạc Thiên Cân, Hàn Phong đương nhiên hiểu cho sự lo lắng của đối phương.

Kì thực đúng như những gì đối phương nói, cửa tiệm nhỏ của ông ta vừa rách vừa cũ, những thứ bán ở đây đều là những vật phẩm thông thường, một năm làm việc hầu như chỉ đủ ăn đủ mặc, căn bản không đòi ra được đồng nào.

Vậy mà Hàn Phong lại nói muốn mua cửa tiệm đó, bảo Mạc Thiên Cân sao không hoài nghi được.

Nhưng, Hàn Phong cũng không vội, nói tiếp:

- Ông không cần phải lo lắng, ta thành tâm muốn mua lại cửa tiệm này, ông và người nhà của ông vẫn có thể ở lại đây, mỗi tháng ta sẽ phát cho ông và con trai ông một khoản tiền cố định, coi như tiền công.

- Thiên hạ làm gì có chuyện tốt như vậy! Mạc Thiên Cân ta tính tình thẳng thắn, nhưng cũng không phải kẻ ngốc! Nếu như người đến đây để gây chuyện, ở đây không hoan nghênh người!

Mạc Thiên Cân giận dữ nói.

Thấy Mạc Thiên Cân có vẻ giận, Hàn Phong chẳng biết làm gì.

Nghĩ ngợi một lúc, hắn rút từ trong ngực áo ra một túi tiền nhỏ, đặt trước mặt Mạc Thiên Cân, bình tĩnh nói:

- Ta biết không thể nói không, hôm nay ta không mang theo nhiều tiền trong người, ở đây có một trăm kim tệ, coi như là tiền đặt cọc, như vậy ông có thể tin được rồi chứ!

Mạc Thiên Cân thấy Hàn Phong rút túi tiền, cũng triệt để ngây ra. Thầm nghĩ, không lẽ một chuyện tốt như vậy có thể đến với mình sao?

Có chút không dám tin, ông nhấc túi tiền trên bàn lên, cầm một tay đúng là hơi nặng.

Mạc Thiên Cân cẩn thận mở túi tiền, nhìn vào bên trong.

Là vàng thật!

Không tin nổi vào mắt mình, Mạc Thiên Cân cẩn thận đếm, vừa đúng một trăm kim tệ, không ít không nhiều.

Sau khi kiểm tra xong, Mạc Thiên Cân ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn Hàn Phong, nói:

- Ngài... ngài thực sự muốn mua cửa tiệm này sao?

- Đương nhiên, không lẽ ông vẫn tưởng ta nói đùa?

Hàn Phong nói.

- Nhưng, tất cả những thứ trong này gộp lại cũng chỉ hơn ba mươi kim tệ, ngài đưa nhiều quá!

Mạc Thiên Cân lắp bắp nói.

Hàn Phong nhìn Mạc Thiên Cân, gật gật đầu, Mạc Thiên Cân này xem ra là một người rất thật thà. Cửa tiệm của ông ta vừa rách vừa cũ, đúng là cùng lắm chỉ đáng giá ba mươi kim tệ, Hàn Phong lúc này đưa ra một trăm kim tệ, một là hôm nay hắn không mang nhiều tiền, hai là hắn muốn kiểm tra nhân phẩm Mạc Thiên Cân.

Nhưng, những lời lúc này ông ta nói, chứng tỏ Mạc Thiên Cân khá thật thà, là một người đàn ông thẳng thắn.

Đương nhiên, một trăm kim tệ đối với hắn mà nói chẳng là gì. Nếu như trên người hắn có một ngàn kim tệ, hắn cũng đưa cho đối phương không chút do dự.

Nếu như dùng số tiền này để đổi lấy một thiên tài luyện khí tông sư tương lai nổi danh đại lục không phải quá lời sao?

Đương nhiên, luyện khí tông sư lúc này chỉ mới là một đứa trẻ sơ sinh, ngay cả nói chuyện còn chưa biết, nên Hàn Phong quyết định ra tay từ phụ thân nó trước.

Chỉ cần chiêu mộ phụ thân nó về phía mình, lo gì việc không xử lý được một đứa trẻ?

- Số tiền này ông cứ yên tâm cầm lấy! Đây mới chỉ là tiền đặt cọc, mấy ngày nữa ta sẽ quay lại nói chuyện kĩ với ông, sau này mỗi tháng ta sẽ trả ông một khoản tiền tương ứng, coi như ông giúp ta quản lý cửa tiệm này.

Hàn Phong cười nói.

- Cái này... nhưng...

Mạc Thiên Cân sớm đã không nói nổi nên lời.

Một lúc lâu sau, Mạc Thiên Cân mới bình phục được tâm trạng đang kích động của mình, nghi hoặc hỏi:

- Có thể nói cho ta biết, tại sao ngài lại quan tâm đến cửa tiệm nhỏ của ta không?

- Bởi vì có duyên!

Hàn Phong đơn giản nói.

- Có duyên?

Mạc Thiên Cân bị câu trả lời này làm cho ngây ra, trên đời này còn có lý do kì lạ như vậy sao?

Hàn Phong thấy Mạc Thiên Cân ngây ra, nói:

- Lúc này không phải ta có nhắc đến Mạc Phàm sao, ta rất thân thiết với cái tên Mạc Phàm nên dự định giúp đỡ mọi người.

- Bởi vì con trai ta tên là Mạc Phàm?

Mạc Thiên Cân vẫn không sao hiểu nổi.

Nhìn thần sắc bồn chồn của Mạc Thiên Cân, Hàn Phong trầm nghĩ: Đó là vì mọi người chưa biết cái tên Mạc Phàm mấy chục năm nữa có ý nghĩa như thế nào.

Nhưng, bên ngoài Hàn Phong vẫn giải thích nói:

- Đương nhiên là vì nó, không lẽ ông nghĩ ta còn có ý đồ gì với cửa tiệm của ông?

Mạc Thiên Cân nghe xong câu cuối cùng của Hàn Phong, bật cười bối rối. Kì thực tất cả tài sản của ông cộng lại e rằng cũng không đủ một trăm kim tệ của Hàn Phong, nếu như nói Hàn Phong có ý đồ gì, bản thân ông cũng thấy khó tin.

Nghĩ đến đây, cuối cùng Mạc Thiên Cân cũng có thể yên lòng.

Sau đó, Hàn Phong nói muốn dùng nhờ phòng luyện khí của Mạc Thiên Cân. Mạc Thiên Cân đương nhiên bằng lòng, bây giờ cả Mạc gia này đều là của Hàn Phong, ông đương nhiên không có ý kiến gì.

Hàn Phong xách theo linh tê kiếm trong tay, bước đến bên lò, hơi nóng hùng hực lập tức ập vào mặt hắn.

Nhưng, lúc này Hàn Phong chẳng cảm thấy gì, bỏ cả linh tê kiếm và thiên mặc linh thiết vào trong lò, hai mắt nhìn chăm chăm vào linh tê kiếm, chớp cũng không dám chớp, chỉ sợ gặp tình huống ngoài ý muốn.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

92. Chương 80: Đúc Lại Linh Tê Kiếm

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đả tự: Bạ Thập Ngũ - KG

Thời gian trôi đi, thiên mặc linh thiết trong lò dần nóng chảy.

Và một cảnh tượng vô cùng kinh ngạc xuất hiện, thiên mặc linh thiết vừa tan chảy như có linh tính, chậm chậm ôm lấy linh tê kiếm bị gãy.

Dần dần, bề mặt linh tê kiếm được phủ kín một tầng thiên mặc linh thiết màu đen, phần nứt gãy thì chủ động liền lại.

Lúc này, ngoài tầng màu đen bên ngoài ra, linh tê kiếm đã gần như quay lại hình dạng ban đầu.

Không thể không nói, thiên mặc linh thiết quả nhiên thần kì.

Thấy cũng đã gần xong, Hàn Phong lấy linh tê kiếm ra khỏi lò.

Điểm khác nhau lớn nhất giữa thợ luyện khí và thợ rèn là luyện khí sư trong lúc luyện chế binh khí, công cụ cần dùng là đấu khí bản thân, luyện khí sư có thể không phải thiên giai cường giả, nhưng nhất định phải có đấu khí cơ bản, nếu không không thể hoàn thành được bước cuối cùng.

Hàn Phong không ngừng truyền đấu khí của mình vào lớp thiên mặc linh thiết đang ôm lấy linh tê kiếm.

Đấu khí truyền vào càng nhiều, ngân quang phát ra từ bề mặt linh tê kiếm càng trở nên rõ ràng, cuối cùng, khi ngân quang trở nên chói mắt nhất, lớp vỏ đen bên ngoài linh tê kiếm “rắc” một tiếng, vỡ vụn.

Vết nứt xuất hiện càng nhiều, những mảng đen đen không ngừng rơi xuống.

Cho đến cuối cùng, để lộ ra một thân kiếm hoàn toàn mới.

Nhìn đến đây, hai mắt Hàn Phong sáng rực, tiếp tục vận lực cho đến khi lớp màu đen bên ngoài linh tê kiếm rụng hết mới dừng việc chuyển đấu khí.

Nhắc linh tê kiếm lên, Hàn Phong cẩn thận quan sát.

Linh tê kiếm lúc này như được sinh ra một lần nữa vậy, toàn thân không có lấy một vết xước, đẹp đẽ vô cùng. Hơn nữa Hàn Phong cảm thấy linh tê kiếm lúc này so với trước đây hình như còn có phần cứng rắn hơn.

Sau khi sửa xong linh tê kiếm, Hàn Phong không đi ra luôn mà tiếp tục dùng những khí cụ này cường hóa linh tê kiếm.

Tận cho đến lúc trời tối, Hàn Phong mới từ phòng luyện khí bước ra.

Lúc này ở bên trong, Hàn Phong thử dùng những nguyên liệu khác cường hóa linh tê kiếm, nhưng phát hiện năng lực của mình không đủ, lúc này linh tê kiếm đã thuộc về thượng phẩm binh khí. Nếu như tiếp tục cường hóa nữa, rất có thể sẽ biến thành cực phẩm binh khí, nhưng để luyện chế ra một thanh cực phẩm binh khí, chỉ ít phải có thực lực luyện khí đại sư thì tỷ lệ thành công mới lớn.

Cũng không thể nói chưa đạt tới thực lực luyện khí đại sư thì không thể luyện chế ra cực phẩm binh khí.

Nhưng, nếu như đổi thành một thượng phẩm luyện khí đại sư cường hóa, tỷ lệ thành công sẽ cao hơn luyện khí đại sư rất nhiều. Chẳng may cường hóa thất bại, mặc dù bản thân binh khí không bị tổn hại nhưng nguyên liệu cường hóa coi như lãng phí.

Càng là nguyên liệu luyện khí cao cấp, giá trị bản thân càng đắt đỏ, căn bản không thể thử đi thử lại như vậy được.

Nên luyện khí đại sư trên đại lục mới được người đời tôn trọng như vậy.

Hàn Phong cũng không tinh thông luyện khí cho lắm nên chỉ có thể miễn cưỡng coi là thượng phẩm luyện khí sư.

Trước đây hắn đã cường hóa một lần linh tê kiếm, bởi vì chỉ cường hóa nên so với việc tạo ra một món binh khí mới, độ khó tương đối nhỏ.

Hơn nữa lần trước hắn trực tiếp dùng luyện kim ngũ sắc để cường hóa, đương nhiên không có vấn đề gì,

Phải biết ngũ sắc luyện kim thuộc về nguyên liệu bát cấp, dùng để cường hóa một món trung phẩm linh tê kiếm thì có chút hơi lãng phí, nếu như để cho những luyện khí sư khác biết, nhất định sẽ mắng Hàn Phong.

Một miếng ngũ sắc luyện kim, kết hợp với mấy miếng nguyên liệu lục cấp, qua tay thượng phẩm luyện khí sư, nhất định luyện chế ra một món binh khí còn mạnh hơn cả linh tê kiếm trong tay Hàn Phong.

Đừng nói luyện khí đại sư.

Đương nhiên, đối với những nguyên liệu này, Hàn Phong chẳng hề cảm thấy nuối tiếc, trước đây khi phát hiện ra Hồng Chấn Phi động phủ, bên trong có rất nhiều nguyên liệu quý hiếm, trước đó, miếng huyền thiên vắn thạch mà hắn có được cũng là nguyên liệu cực phẩm.

Có nhiều nguyên liệu như vậy nhưng Hàn Phong không hề hàm hồ.

Nhưng hắn cũng biết năng lực của mình vẫn chưa thể cường hóa linh tê nên cũng không mạo hiểm.

Sau đó, Hàn Phong bảo Mạc Thiên Cân dẫn mình đi gặp luyện khí tông sư tương lai, nhưng thẳng nhóc lúc này đang ngủ nên Hàn Phong cũng không định làm phiền nó.

Chỉ có điều, hắn nói với Mạc Thiên Cân rằng, đợi Mạc Phàm hiểu chuyện, hắn sẽ nhận nó làm đồ đệ.

Mạc Thiên Cân nghe vậy, đương nhiên gật đầu lia lịa, ngay từ lúc Hàn Phong bước ra ông đã nhận ra thanh linh tê kiếm trong tay hắn.

Ông vẫn còn nhớ, lúc Hàn Phong bước vào, thanh kiếm ấy rõ ràng gãy thành hai nửa, nhưng chỉ có một buổi chiều, thanh kiếm đã được hồi phục như mới.

Hơn nữa thân kiếm còn đang tỏa ra những tia hàn quang, có thể nhìn ra là vật bất phàm.

Chính bởi vậy, Mạc Thiên Cân mới đoán Hàn Phong là một luyện khí sư bí hiểm. Nếu như không phải Hàn Phong còn quá trẻ, Mạc Thiên Cân suýt chút nữa đã nghĩ đối phương là luyện khí đại sư.

Nhưng bất luận thế nào, chỉ cần dựa vào năng lực sửa chữa binh khí đặc đã đủ để chứng minh sự lợi hại của hắn.

Nếu như con trai mình có thể trở thành đồ đệ của hắn, ông đương nhiên không có ý kiến gì.

Rời khỏi cửa tiệm Mạc gia, tâm trạng Hàn Phong rất vui vẻ.

Hôm nay không chỉ sửa xong linh tê kiếm hơn nữa còn bất ngờ gặp được Mạc Phàm, luyện khí tông sư tương lai. Mặc dù luyện khí tông sư lúc này chỉ là một thẳng nhóc chỉ biết ăn với bú sữa nhưng với thiên phú kinh nhân kiếp trước, bây giờ lại có thêm Hàn Phong tận tình giúp đỡ, biết đâu chẳng cần mất đến hai mươi năm, Mạc Phàm đã có thể trở thành luyện khí đại sư trẻ nhất đại lục.

Về phần luyện khí tông sư, đành phải dựa vào thiên phú của hắn. Muốn trở thành một luyện khí tông sư, điều kiện đầu tiên là luyện chế thành công một món thần khí.

Thần khí là bằng chứng duy nhất của luyện khí tông sư.

Về đến nhà thì trời đã tối, hôm qua hắn đã nói qua với Liên Linh là hôm nay không đến chỗ cô được.

Vừa bước vào sân, Hàn Phong đụng phải ngay Trầm Ngọc, ngạc nhiên hỏi:

- Muộn thế này rồi cô còn định đi đâu?

Trong ấn tượng của hắn, từ sau khi chuyển vào ngôi nhà này, trừ mấy lần cùng hắn ra ngoài ra, chưa bao giờ thấy Trầm Ngọc đi đâu một mình, hàng ngày cô đều nghe theo lời Hàn Phong, ngoan ngoãn ở trong phòng luyện dược, không biết một mỗi lần đi lặp lại quá trình luyện chế vô vị đó.

- Không phải là ta muốn đi đâu, mà là ta ở đây đợi người.

Mắt Trầm Ngọc ánh lên một tia hưng phấn, ngữ khí có chút vui vẻ.

- Đợi ta?

Hàn Phong bắn khoắn nhìn Trầm Ngọc.

Trầm Ngọc không giải thích mà ôm lấy cánh tay Hàn Phong, nói:

- Đi theo ta, ta cho ngươi xem thứ này.

Nhìn bộ dạng hào hứng của Trầm Ngọc, Hàn Phong chẳng biết làm sao, đành phải để mặc cho cô kéo đi.

Trải qua ba tháng, thực lực của Hàn Phong đã tăng lên, thân thể cũng có chút biến hóa. Lúc mới gặp Trầm Ngọc, Hàn Phong còn thấp hơn cô nửa cái đầu, nhưng bây giờ, hằn với Trầm Ngọc đứng cạnh nhau, đầu đã cao ngang với Trầm Ngọc, thậm chí còn nhỉnh hơn tí xíu.

Bị Trầm Ngọc lôi xềnh xệch đến phòng luyện được, nhìn bộ dạng gấp gáp của cô, Hàn Phong cũng có chút hiếu kì không biết cô muốn cho mình xem thứ gì.

Vừa bước vào trong phòng, một mùi thơm dịu dịu của rất nhiều được liệu hợp lại ập vào mũi Hàn Phong.

Hàn Phong đương nhiên đã rất quen với mùi này, đây là thứ mùi tổng hợp được tích lũy sau một thời gian dài luyện được.

Phòng luyện được mới được xây dựng chưa lâu, muốn có được mùi thơm này, không biết phải luyện chế bao nhiêu đơn được mới tích lũy được.

Nghĩ đến đây, Hàn Phong không khỏi liếc trộm sang phía Trầm Ngọc.

Chỉ cần ngửi mùi thơm dịu dịu ấy thôi, Hàn Phong có thể biết Trầm Ngọc đã phải đổ biết bao mồ hôi tinh lực trong căn phòng này.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

93. Chương 81: Thanh Liên Bảo Đan – Uy Thế Của Tiểu Bạch.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - KG

“So với Trầm Ngọc, bản thân dường như có phần lơ lửng hơn”. Hàn Phong hồ thẹn nghĩ.

Nhưng, Hàn Phong cũng phải bội phục sự kiên trì của Trầm Ngọc, có lẽ chính vì sự kiên trì này mà cô mới đi đến được hôm nay.

- Hàn Phong! Mau lại đây xem!

Trầm Ngọc xoay người, nhìn Hàn Phong đứng đó có chút mơ màng, không khỏi lên tiếng nhắc nhở.

Hồi thần lại, Hàn Phong bước đến bên Trầm Ngọc. Lúc này Trầm Ngọc đang cầm một hộp gấm nhỏ trong tay, bên trong đựng một viên đan được màu xanh lá.

Một mùi thơm nồng đậm thỉnh thoảng lại tỏa ra từ viên đan được màu xanh.

- Đây là... bát phẩm đan được?

Hàn Phong kinh ngạc nhìn viên đan được màu xanh trước mặt, ngạc nhiên hỏi.

Trầm Ngọc thấy Hàn Phong ngạc nhiên như vậy, trong lòng vui sướng vô cùng. Thời gian vừa rồi, cô phải bỏ ra bao nhiêu nỗ lực. Hàng đêm, trong lúc mọi người đã say ngủ hoặc là đang xếp gối tu luyện thì cô vẫn miệt mài với công việc luyện đan của mình.

Trước đây không biết cô đã thất bại bao nhiêu lần, sau đó dần dần mới học được cách nắm bắt các loại đan được cũng như quá trình luyện chế, những kiến thức này không phải tự nhiên có được mà phải trải qua vô số những lần thử nghiệm không ngừng.

Gần hai tháng này, vốn dĩ số nguyên liệu mà Trầm Ngọc tiêu hao cộng vào đã gần một vạn kim tệ, tất cả là vì đẳng cấp luyện dược của cô quá thấp, nguyên liệu sử dụng đều là những thứ phổ thông nếu không thì sự tiêu hao đó còn không biết còn nhiều đến mức nào nữa.

Hôm qua, trải qua hai tháng không ngừng nỗ lực, Trầm Ngọc giấu Hàn Phong, bí mật thu thập những nguyên liệu mà mình cần.

Cả ngày hôm nay, cô nhốt mình trong phòng luyện dược, bắt đầu cẩn thận luyện chế viên đan dược mà cô hằng mơ ước.

Nhìn viên bát phẩm đan dược trước mặt, Hàn Phong không thể nói là không kinh ngạc, hẳn không biết nhiều về bát phẩm đan dược, nhưng vẫn có thể nhận ra từ màu sắc và mùi thơm của nó.

- Là cô luyện chế?

Hàn Phong nhìn Trầm Ngọc, mắt ánh lên vẻ ngạc nhiên.

Trầm Ngọc vui vẻ nói:

- Đúng vậy! Thế nào?

- Cô đã vào cảnh giới luyện dược đại sư?

Hàn Phong cố kìm nén cảm giác chấn động trong lòng.

Bị Hàn Phong hỏi vậy, Trầm Ngọc lắc lắc đầu, rõ ràng vẫn chưa hài lòng với năng lực bản thân, buồn rầu nói:

- Vẫn chưa, ta bây giờ có lẽ là trung phẩm luyện dược sư cảnh giới, còn cách thượng phẩm một bước nữa.

Trung phẩm luyện dược sư?

Cho dù là trung phẩm luyện dược sư, Hàn Phong cũng rất kinh ngạc. Hắn nhớ Trầm Ngọc mới tiến nhập hạ phẩm luyện dược sư chưa được bao lâu, mới có hai tháng sao cô đã lại tấn cấp lên trung phẩm.

Hơn nữa theo như cô nói, cô còn cách thượng phẩm luyện dược sư cảnh giới một bước nữa.

Tốc độ tấn cấp này chỉ có thể dùng hai chữ khủng bố để hình dung.

Chỉ có điều, Hàn Phong lại nghĩ đến một vấn đề khác, đó là chưa nghe thấy trung phẩm luyện dược sư luyện chế ra bát cấp đan dược bao giờ.

Cho dù là thượng phẩm luyện dược sư, muốn luyện chế ra bát phẩm đan dược, tỷ lệ thành công chỉ gần một nửa, Trầm Ngọc chỉ là trung phẩm luyện dược sư cảnh giới mà đã có thể luyện chế ra bát phẩm đan dược.

Bảo Hàn Phong không chấn động sao được.

Nhưng khi Hàn Phong nhận viên đan dược màu xanh lá từ tay Trầm Ngọc, cẩn thận quan sát, trong đầu bỗng có một chút minh ngộ. Hắn lên tiếng hỏi:

- Đây là thanh liên bảo đan mà cô nghiên cứu ra lúc còn ở trong Lâm gia mà?

Trầm Ngọc gật gù đầu, ầm ừ nói:

- Dược phương cũng là do ta vô tình nghĩ ra, không biết có được hay không nên mới đi hỏi Thượng Quan Vô Ngã, ai ngờ hắn tham lam, không chỉ muốn cướp được phương của ta mà còn vu oan cho ta!

Hàn Phong đương nhiên hiểu cảm giác của Trầm Ngọc.

Nhìn viên thanh liên bảo đan trong tay, Hàn Phong hiểu ra một chút vấn đề.

Bởi vì dược phương của thanh liên bảo đan do Trầm Ngọc nghiên cứu ra nên về lý mà nói, cô rất hiểu cách luyện chế nó. Co dù chỉ có trung phẩm luyện dược sư cảnh giới, nhưng dựa vào trình độ am hiểu dược phương, cộng thêm mấy ngày liên tục luyện chế các loại đan dược, trong lòng vừa hay có chút cảm ngộ, mới giúp cô may mắn luyện ra bát phẩm thanh liên bảo đan.

Nhưng không thể phủ nhận thiên phú cường đại của Trần Ngọc cùng với nỗ lực trong suốt hai tháng qua của cô.

Mấy ngày sau, Hàn Phong đưa Trần Ngọc vào trung tâm Hồng Diệp Thành.

Đây là nơi có nhiều người qua lại nhất.

- Hàn Phong, hôm nay người định đưa ta đi đâu?

Trần Ngọc không ngừng nhìn ngó xung quanh, hiếu kì hỏi.

Hàn Phong đi bên cạnh cô, cười nhẹ, nói:

- Ta thấy cô ở trong phòng luyện được sắp mốt người lên rồi nên đặc biệt dẫn cô đi chơi.

Trần Ngọc nghe vậy, cảm động, nở một nụ cười rạng rỡ. Trong lòng cô, Tiểu Bạch đang nằm dài lười biếng, hai mắt nhắm hờ, tinh thần có chút uể oải.

- Tiểu Bạch gần đây làm sao mà cứ ngủ từ sáng đến tối, liệu có vấn đề gì không?

Trần Ngọc lo lắng nhìn Tiểu Bạch.

Hàn Phong đương nhiên biết tại sao Tiểu Bạch lại buồn ngủ nhưng không nói với Trần Ngọc, bình thản nói:

- Yên tâm, nó không làm sao đâu.

- Ồ!

Mặc dù không hiểu gì, nhưng Trần Ngọc luôn tin tưởng vào những gì Hàn Phong nói.

Mấy ngày trước, từ sau khi đưa thanh liên bảo đan cho Hàn Phong xem và được Hàn Phong hết lời khen tặng, trong lòng Trần Ngọc có chút ngọt ngào.

Sau đó, cô kiên quyết đưa thanh liên bảo đan cho Hàn Phong, Hàn Phong cũng không khách khí vì thứ này có để lại cho Trần Ngọc cũng không có tác dụng gì.

Thanh liên bảo đan thuộc về bát phẩm đan dược, dược tính cực mạnh, Hàn Phong nếu như uống luôn bây giờ mặc dù đầu khí vẫn có thể tăng trưởng nhưng làm vậy là quá lãng phí, với dược hiệu của thanh liên bảo đan này, Hàn Phong định đợi thực lực hắn khi nào lên đến nhân giai cửu phẩm thì mới lấy ra trùng kích địa giai cảnh giới.

Hơn nữa với tốc độ tu luyện hiện nay của hắn, muốn tấn thăng lên nhân giai cửu phẩm, thời gian cần dùng cũng không nhiều.

Sau khi đưa thanh liên bảo đan cho Hàn Phong, Trần Ngọc còn nói luôn cả dược phương với hắn.

Nhưng Hàn Phong chỉ ghé mắt nhìn qua một lát, hắn không có nhiều hứng thú với dược phương.

Mặc dù bát phẩm đan dược vô cùng quý giá nhưng Hàn Phong biết bát phẩm đan dược không có dưới mười loại, nên thanh liên bảo đan đối với hắn mà nói không có sức hấp dẫn quá lớn. Đây cũng chính là lí do khiến Hàn Phong chưa từng hỏi Trần Ngọc vấn đề liên quan đến dược phương.

So với dược phương thanh liên bảo đan, Hàn Phong coi trọng thiên phú của Trần Ngọc hơn, một người rất có thể sẽ trở thành luyện dược tông sư, một dược phương bát phẩm đan dược sao có thể sánh được.

Trong mắt Hàn Phong, Thượng Quan Vô Ngã - người trước đây đã cướp dược phương của Trần Ngọc là một kẻ vô cùng ngu ngốc, nếu như hắn coi trọng thiên phú của Trần Ngọc, chỉ cần bồi dưỡng cho cô thật tốt, tương lai chắc chắn sẽ có tác dụng.

Hơn nữa Thượng Quan Vô Ngã chỉ vì một dược phương bình thường mà muốn giết chết Trần Ngọc, một kẻ ngu ngốc như vậy sao xứng trở thành luyện dược đại sư.

Trong lúc Hàn Phong còn đang bận suy nghĩ thì một tiếng quát lớn đột nhiên vang lên giữa dòng người.

- Tránh ra! Tránh ra cho ta! Mù à, bảo tránh đường không nghe thấy sao!

Tiếng quát vừa xuất hiện, dòng người lập tức trở nên xao động bất an.

Hàn Phong ngược mắt nhìn, phát hiện phía trước là một thanh niên ăn vận vô cùng hoa lệ, xem ra thân phận cũng không phải bình thường, người này đang nhìn đám đông có chút hoảng loạn bằng ánh mắt rất hài lòng.

Trước mặt người thanh niên đó là một con liệt phong thú chỉ cao một nửa đầu người, đang há miệng nhe răng không ngừng dọa dẫm những người xung quanh.

Chẳng trách dòng người lại xao động như vậy, liệt phong thú là một loại ma thú rất hung dữ, thực lực càng không yếu, sắp tiếp cận địa giai. Hàn Phong thầm nghĩ.

94. Chương 81: Thanh Liên Bảo Đan – Uy Thế Của Tiểu Bạch. (hạ)

Mặc dù liệt phong thú đang hung hăng nhìn vào đám đông xao động xung quanh nhưng vẫn có thể coi như khác chế, không hung tính đại phát lao về phía trước.

Trầm Ngọc nhìn thấy liệt phong thú, kêu lên một tiếng kinh hoảng, sợ hãi nép sát sau lưng Hàn Phong, thì thầm hỏi:

- Sao trong thành lại xuất hiện một thứ đáng sợ như vậy!
- Nhìn bộ dạng có vẻ như nó là vật nuôi của người phía sau.

Hàn Phong nhẹ giọng nói.

Trầm Ngọc nghe vậy, có chút không hiểu, thì thầm nói:

- Ai lại rồi hơi, vô duyên như vậy, nuôi một con ma thú nguy hiểm làm vật nuôi, không sợ nó làm bị thương người khác à.

Hàn Phong nghe Trầm Ngọc nói vậy, không khỏi liếc nhìn Tiểu Bạch đang nằm trong lòng cô, bụng thầm nghĩ: Nếu như cô biết Tiểu Bạch là thiên giai ma thú, chắc cô không nói vậy đâu nhỉ.

Trầm Ngọc mặc dù biết Tiểu Bạch là con của cửu u bạch hổ mà cô nhìn thấy trong U Âm sâm lâm, nhưng bởi vì Tiểu Bạch không để lộ sức mạnh của mình ra ngoài, nên Trầm Ngọc chỉ coi nó như một vật nuôi bình thường. Điều duy nhất khiến Tiểu Bạch trở nên đặc biệt là nó ăn nhiều hơn những vật nuôi khác một chút.

Người thanh niên nhìn đám đông hoảng loạn, vẻ mặt đắc ý vô cùng, giơ tay vuốt nhẹ liệt phong thú, vênh vào tiến lên phía trước.

Người thanh niên đi đến đâu, dòng người rẽ ra đến đó như sợ chọc giận đối phương, hoặc cũng có thể nói sợ chọc giận con liệt phong thú trước mặt đối phương.

Ngộ nhỡ nó hung tính đại phát, người thường không có khả năng ngăn chặn.

Hàn Phong thấy người thanh niên bước đến, hơi nhíu mày, nhưng hắn cũng không thích gây chuyện nên kéo Trầm Ngọc sang một bên.

Chỉ có điều người thanh niên lúc đi qua chỗ Hàn Phong, đắc ý nhìn khắp đám đông một lượt, vô tình nhìn thấy Trầm Ngọc đang đứng nép sau lưng Hàn Phong, hai mắt lập tức sáng rực.

Vỗ nhẹ lên cái lưng đầy những vẩy cứng của liệt phong thú, người thanh niên tiến đến trước mặt Trầm Ngọc, cười hi hi nói:

- Không ngờ ở Hồng Diệp Thành này vẫn có thể gặp được một cô gái dễ thương như vậy, cô nương định đi đâu vậy?

Trầm Ngọc cảm thấy rất ghét nụ cười của hắn, lại thấy con liệt phong thú đang chăm chăm nhìn vào mình, đôi mắt to tròn thỉnh thoảng ánh lên lục quang tăm tối khiến Trầm Ngọc không khỏi rùng mình, nép sát vào Hàn Phong một cách vô thức.

Nhìn hành động này của Trầm Ngọc, người thanh niên mới chuyển sự chú ý sang phía Hàn Phong.

Hàn Phong ăn vận bình thường, nhìn bộ dạng chắc chỉ là một kẻ thường dân. Nghĩ đến đây, người thanh niên không khỏi lộ ra một nụ cười khinh miệt, nói:

- Cô nương, tên tiểu tử này ăn vận quá nghèo nàn, sao phải theo hắn chịu khổ làm gì. Ta thấy cô nên theo ta thì tốt hơn, chỉ cần hầu hạ bốn thiếu gia thật tốt, đảm bảo cô có gấm vóc nhung lụa mặc cả đời, cô thấy thế nào?

Trầm Ngọc nghe vậy, nổi giận đùng đùng, nhỏ phì một tiếng, quát:

- Thật không biết xấu hổ!

- Hắc hắc! Cô bé, Bạch Triển Phong ta chịu mở lời hỏi thăm đã là cho cô thể diện rồi, cô đừng có mà không biết tốt xấu, không lẽ cô tưởng chỉ cần dựa vào tên tiểu tử này là có thể ngăn được ta sao? Ta khuyên cô ngoan ngoãn nghe lời, đừng để ta phải ra tay, ngộ nhỡ không cẩn thận làm bị thương làn da nõn nà này, ta sẽ đau lòng lắm!

Người thanh niên vênh váo nói.

Bạch Triển Phong vừa dứt lời, hai tên gia nô đi sau lập tức ập đến, hung hăng nhìn Hàn Phong hòng bảo hắn nên biết điều.

Trước ánh mắt khiêu khích của hai tên nô bộc, Hàn Phong lạnh sắc mặt, hắn không thích gây chuyện nhưng không có nghĩa là hắn sợ, huống hồ chỉ là hai tên nô bộc cỏn con.

Hàn Phong tiến lên trước một bước, lạnh lùng nhìn thẳng ba người.

Bạch Triển Phong thấy vậy, không khỏi cười khẩy, đang định lên tiếng.

Ai ngờ Tiểu Bạch đang ngủ trong lòng Trầm Ngọc cũng bị giọng nói của hắn ta làm phiền, không khỏi ngẩng cái đầu tròn tròn, nhìn mấy người trước mặt rít lên mấy tiếng khe khẽ.

Bạch Triển Phong nghe tiếng Tiểu Bạch rít, cười nói:

- Không nhìn ra thứ nhỏ bé này cũng biết bảo vệ chủ, nhưng thật đáng tiếc, mày chỉ là một thứ vật nuôi vô dụng mà thôi.

Ai ngờ, hắn vừa nói xong, liệt phong thú oai phong hiên hách bên cạnh hắn đột nhiên rùng mình, bốn chân mềm nhũn, quỳ sụp xuống đất, sợ hãi nhìn Tiểu Bạch, run lên từng hồi.

Bạch Triển Phong vốn dĩ đang đắc ý, thầm nghĩ đợi đưa được Trầm Ngọc về rồi sẽ nhàn nhã hưởng thụ, ai ngờ liệt phong thú của mình giống như bị kích thích quá mức, cả người mất hết sức lực, nằm bẹp trên mặt đất.

Bạch Triển Phong ngỡ ngàng, chẳng buồn quan tâm đến những thứ khác, vội vàng chạy đến bên liệt phong thú, phát hiện liệt phong thú lúc này còn oai phong lắm liệt bây giờ đang quỳ mọp dưới đất, hơn nữa dưới chân nó còn có một vũng nước lớn, ngửi rõ mùi khai nồng nặc xộc vào mũi.

Nhìn bộ dạng liệt phong thú, sắc mặt Bạch Triển Phong âm u bất định, hắn phải mất một món tiền lớn mới mua được liệt phong thú, vốn định hôm nay dẫn ra ngoài kiếm chút uy phong, ai ngờ bây giờ nó lại gây ra cảnh tượng mất mặt đến vậy.

- Là chuyện gì vậy?

Khuôn mặt Bạch Triển Phong thất sắc, rống lên giận dữ với hai tên gia nô bên cạnh.

Hai tên gia nô cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhất thời không đưa ra được câu trả lời.

- Thiếu gia, bọn con cũng không biết!

Bọn chúng sao có thể biết, con vật tưởng như vô hại trong lòng Trầm Ngọc lại là một thiên giai ma thú. Lúc này Tiểu Bạch rít lên, kì thực không nhắm vào liệt phong thú, nhưng trên người nó có thiên giai khí thể bẩm sinh, khiến những con ma thú có trí tuệ thấp như liệt phong thú sợ vỡ mật.

Những người xung quanh vừa bị liệt phong thú làm cho sợ hãi, bây giờ thấy bộ dạng thảm hại như gặp phải cái gì đáng sợ lắm của nó, không khỏi lộ ra một nụ cười chế giễu.

Bạch Triển Phong nhận ra thần sắc giễu cợt của đám đông xung quanh, giận dữ quát:

- Nhìn cái gì, mau rút súng một bên!

Nói đoạn, Bạch Triển Phong lại quay sang hung hăng nhìn liệt phong thú đang quỳ mọp dưới đất, giận dữ mắng:

- Đúng là phế vật! Hai người mau lại kéo con súc sinh này về, đừng đứng lại đây cho thêm mất mặt nữa!

Sau đó, Bạch Triển Phong không ở lại đó nữa mà đẩy đám đông rảo bước rời đi. Quên luôn cả Trầm Ngọc mà hẳn định trêu chọc.

Hai tên gia nô sau lưng lúc này chỉ biết nhẩn nhó, cố nhịn mùi lạ, kéo liệt phong thú đứng dậy, nhanh chóng rời khỏi đám đông, đuổi theo chủ nhân chúng.

Nhìn những biến hóa trước mặt, Trầm Ngọc cũng có chút ngây ra, không hiểu liệt phong thú sao lại vậy, không khỏi ngạc nhiên nói:

- Xảy ra chuyện gì vậy? Con ma thú đáng sợ đó sao lại đột nhiên trở nên như vậy?

Hàn Phong nhìn bộ dạng nghi hoặc của Trầm Ngọc, cười cười không giải thích, liếc nhìn Tiểu Bạch vẫn đang nằm trong lòng Trầm Ngọc, Tiểu Bạch cũng chuyển cho Hàn Phong một cái nhàn dắc ý.

Sự việc vừa rồi đối với hắn mà nói, chỉ là một khúc nhạc đệm.

Sau khi người thanh niên rời đi, đám đông cũng dần dần lấy lại sự ồn ào vốn có của nó.

Hàn Phong dẫn Trầm Ngọc đến cửa hàng mà La Mạn mới mua.

Hôm nay họ ra phố, đương nhiên không đơn thuần chỉ là dẫn Trầm Ngọc đi chơi, đối tượng hợp tác số một của hắn lúc này đang bận rộn chạy đôn chạy đáo xây tửu lầu, hắn không tiện một mình ngồi nhà nhàn nhã.

Vừa đến ngoài cửa tiệm thì La Mạn bên trong đã phát hiện ra hai người, vội chạy ra đón.

- Hai người đến rồi!

La Mạn mặc dù đang rất bận rộn nhưng thấy Hàn Phong và Trầm Ngọc đến, vẫn dừng lại hết công việc trong tay, tươi cười chào hỏi.

- La Mạn, có cần giúp đỡ gì không?

Trầm Ngọc nhìn bộ dạng bận rộn của mấy người họ, cười hỏi.

- Ô! Tiểu thư Trầm Ngọc thân yêu, những chuyện như thế này sao dám phiền đến cô chứ, yên tâm đi! Cũng gần xong rồi, chỉ còn đợi khai trương nữa thôi.

La Mạn nói với Trầm Ngọc.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

95. Chương 82: Liên Linh Mất Tích.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - KG

Hai tháng vừa rồi, La Mạn đã có thể trao đổi đơn giản với Trầm Ngọc. Chỉ có điều ngữ điệu vẫn có chút kì quái, Trầm Ngọc thường xuyên bị cách phát âm của La Mạn làm cho cười không được mà khóc cũng không xong.

- Sao, mọi chuyện vẫn thuận lợi chứ?

Hàn Phong nhìn tửu lầu về cơ bản gần như đã xong xuôi, hỏi.

La Mạn nghe vậy, gật gật đầu, nói:

- Về cơ bản đều đã chuẩn bị xong xuôi, may mà có Tắt lão tiên sinh của Phong Vân thương hội giúp đỡ nên mới thuận lợi như vậy! Hơn nữa lúc mua cửa hàng này cũng tiết kiệm được không ít tiền.

Sau đó, La Mạn chuyển sang bàn một số chuyện với Hàn Phong, Trầm Ngọc không hứng thú với những chuyện đó nên chạy đi tìm Khải Ly nói chuyện.

Hàn Phong cũng từ miệng La Mạn biết được, những chuyện liên quan đến tửu lầu đều đã chuẩn bị gần xong, chỉ đợi hai ngày nữa là có thể chính thức khai trương.

Nhìn biểu tình có phần đắc ý của La Mạn, Hàn Phong biết, hẳn tràn ngập tự tin với lần khai trương tửu lầu này.

Lúc này vừa đúng buổi trưa, La Mạn thấy mọi người bận rộn cả ngày, dần dần thuộc hạ chuẩn bị một ít đồ ăn ngon. Ngạc nhiên là La Mạn vừa mới ra lệnh, một lúc sau đã thấy toàn đồ ăn ngon nóng hổi được bưng ra.

Trầm Ngọc hiếu kì hỏi:

- Sao làm nhanh thế?

La Mạn có vẻ sớm đã dự đoán được điều này, cười cười giải thích nói:

- Đây là điểm đặc biệt của tửu lầu chúng ta, ở Hồng Diệp Thành có rất nhiều tửu lầu, chúng ta muốn nổi bật nhất định phải có đặc điểm khác với họ, như vậy mới có thể thu hút được nhiều khách hàng.

Ngừng lại một lúc, La Mạn tiếp tục nói:

- Hơn nữa, điều ta hướng đến là, chỉ cần khách hàng cần, tửu lầu chúng ta sẽ lập tức chuẩn bị các loại thực phẩm, bảo đảm tuyệt không lãng phí thời gian của khách hàng, đó là tôn chỉ của tửu lầu chúng ta.

- Lợi hai vậy sao!

Trầm Ngọc nghe La Mạn nói, không khỏi tắc lưỡi, La Mạn trước đây chỉ nói kế hoạch của mình cho Hàn Phong nghe nên Trầm Ngọc không biết.

Mọi người ngồi quanh một chiếc bàn nhỏ, cùng nhau thưởng thức gần chục loại món ăn.

La Mạn nhìn ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, cười nói:

- Mọi người cùng nếm thử, xem mùi vị thế nào?

Trầm Ngọc nghe vậy, không khách khí nữa, khởi động đầu tiên, những người khác cũng không chịu thua kém.

- Wa! Mùi vị thật đặc biệt!

Trầm Ngọc sau khi nếm xong một miếng, tròn tròn mắt, kêu lên kinh ngạc.

Hàn Phong cũng nếm thử, thức ăn vừa vào miệng, thơm thơm giòn giòn, còn có một mùi thơm dịu dịu, mặc dù không giống như đồ ăn vẫn ăn thường ngày nhưng có thể coi như mỹ vị.

Đặt đũa xuống, Hàn Phong cũng gật gật đầu, nói:

- Không sai, những món ăn này đều rất mới lạ, người tin chắc ý tưởng của mình không có vấn đề gì chứ?

La Mạn thấy phản ứng của mọi người không tệ, càng thêm tự tin, bây giờ thấy Hàn Phong hỏi vậy, toét miệng cười, để lộ hàm răng trắng bóc, nói:

- Mọi người cũng thử qua rồi, mấy món này mặc dù không giống với những món thường ngày, nhưng mùi vị cũng được, hơn nữa ta dám đảm bảo, chỉ cần khách hàng cần, đầu bếp của ta vẫn có thể lập tức làm ra những món ăn có mùi vị tương đương.

Hàn Phong ghe vậy, cũng gật gật đầu, theo như những gì La Mạn nói, từ lâu sau này kinh doanh nhất định rất phát đạt.

Mọi người đều rất hứng thú với món ăn mới, chỉ một lúc sau, mười mấy món trên bàn đều đã bị họ xử lý sạch sẽ.

Tiểu Bạch từ đầu đến cuối uể oải, dưới sự phân phó của La Mạn, đang ăn với số lượng thức ăn tương đương trên bàn, khiến mọi người không khỏi tròn mắt kinh ngạc.

Nhưng nó chẳng quan tâm, lắc lư cái bụng tròn căng, chạy vào lòng Trần Ngọc, ngủ say như chết.

Sau khi thấy không còn gì để làm, Hàn Phong đưa Trần Ngọc dạo thêm một vòng nữa rồi mới trở về nhà.

Đi chơi cả một ngày, Trần Ngọc cũng có chút mệt, Hàn Phong dặn dò cô nên nghỉ ngơi cẩn thận, việc luyện được không nên quá gấp gáp. Trần Ngọc ngoan ngoãn gật đầu, quay về phòng mình nghỉ ngơi.

Ngày tiếp theo, Hàn Phong đến khu rừng liễu từ sớm, đã ba ngày hắn không đến thăm Liên Linh, hôm nay vừa có thời gian liền chạy đến tìm cô.

Đến bên bờ sông, Hàn Phong đột nhiên cảm thấy có chút không đúng.

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, không còn tiếng đàn ưu nhã như mọi khi. Tình hình này vô cùng bất bình thường, khiến Hàn Phong trong lòng không khỏi cảnh giác.

Hàn Phong thả nhẹ bước chân, chậm rãi đi vào trong rừng liễu.

Kết quả, bên trong nửa bóng người cũng không có. Nhưng Hàn Phong nhìn thấy trên chiếc bàn đá giữa rừng, là băng huyền cổ cầm mà Liên Linh chưa bao giờ rời tay, mí mắt không khỏi giật giật.

Có chuyện rồi!

Đó là suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Hàn Phong.

Hàn Phong khẳng định đã xảy ra chuyện, nếu không sao Liên Linh lại bỏ băng huyền cổ cầm mà mình yêu quý nhất lại đây!

Phát hiện này nhất thời khiến Hàn Phong vô cùng lo lắng. Hắn bắt đầu tìm kiếm bốn phía, kết quả mới đi được vài bước đã phát hiện ra một chiếc giày con gái rơi gần đó.

Hàn Phong nhặt chiếc giày lên, mới nhìn đã nhận ra là của Liên Linh, lòng khê thắt lại.

Đi thêm vài bước nữa, Hàn Phong nhặt được chiếc giày còn lại.

Phương hướng của hai chiếc giày hướng về phía căn nhà nhỏ của Liên Linh.

Nghĩ đến đây Hàn Phong không khỏi do dự, vận khí toàn thân, chạy như bay về phía ngôi nhà.

Căn nhà của Liên Linh cách khu rừng liễu không xa, Hàn Phong đã từng đến đây một lần.

Liên Linh, cô nhất định không được xảy ra chuyện!

Hàn Phong trong lòng lo lắng vạn phần nhưng sắc mặt thì vẫn lạnh như băng, chỉ có đôi mắt đỏ ngầu là đang phản ứng nội tâm lo lắng và phần nộ của hắn.

Bất luận là ai, chỉ cần đụng đến một sợi tóc của Liên Linh, Hàn Phong hắn nhất định sẽ khiến kẻ đó phải hối hận vì hành vi ngu ngốc của mình.

Lúc này, Hàn Phong đột nhiên nhớ đến Trương Tử Lăng - người lần trước gặp phải.

Không lẽ là hắn?

Liên Linh mấy ngày nay không đắc tội ai, chỉ có xô xát với một mình Trương Tử Lăng, nhưng lúc đó Liên Linh không cho Hàn Phong can thiệp nên Hàn Phong do dự một lúc cũng phải đồng ý.

Trong mắt hắn, Trương Tử Lăng chỉ là một tên ăn chơi trác táng bình thường, còn Liên Linh là nhân giai ngũ cấp vô giả, trong Hồng Diệp Thành này, mặc dù không phải mạnh nhất nhưng cũng đủ để tự bảo vệ mình.

Không phải ai cũng như La Mạn, có một địa giai cao thủ bảo vệ.

Nhưng lúc này, Liên Linh lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nghĩ đến đây, Hàn Phong càng nóng như lửa đốt, dốc toàn lực chạy về phía trước.

Chớp mắt, Hàn Phong đã có mặt trong ngôi nhà nhỏ thuộc về Liên Linh.

Không thể không nói, căn nhà của Liên Linh rất thanh u đậm nhã, giống y như tính cách của Liên Linh vậy, chẳng màng đến sự đời.

Nhưng, lúc này Hàn Phong có tâm trạng thưởng thức cảnh đẹp.

Bởi vì hắn đã nhìn thấy hai tên thủ vệ mặc trang phục thủ vệ quân đang đứng trong sân.

Hàn Phong đương nhiên biết những người này khẳng định không phải đến bảo vệ Liên Linh. Mặc dù vậy, chúng cũng không được phép trối Liên Linh.

Nhìn hai tên thủ vệ, Hàn Phong sớm đã nóng mắt, nộ khí trong lòng bạo phát.

Hắn không quan tâm đối phương có thân phận gì, cho dù lúc này kẻ đứng trước mặt hắn là thành chủ, hắn cũng động thủ không chút do dự.

Lúc này, hai tên thủ vệ canh gác bên ngoài đã phát hiện ra sự có mặt của Hàn Phong.

Cả hai lập tức chuyển sang trạng thái phòng bị.

Hai tên này đều là tinh anh trong thủ vệ quân Hồng Diệp Thành, bởi vì thực lực không yếu nên mới được gọi đến đây, cả hai đều là nhân giai ngũ phẩm.

Mặc dù còn thấp hơn Liên Linh một bậc nhưng cả hai đều đã từng lăn lộn trong quân ngũ, rất biết cách đối phó với kẻ thù.

Liên Linh mặc dù là nhân giai ngũ phẩm, võ kỹ cũng coi tinh thông, nhưng rất ít giao thủ cùng người khác, hơn nữa cộng thêm mê mẩn cầm nghệ, đương nhiên không thể địch nổi hai nhân giai tứ phẩm liên thủ.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

96. Chương 83: Mặc Cảm Về Diện Mạo.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - KG

Thấy hai người hắn đã phát hiện ra mình, Hàn Phong cũng không nấp nữa, hét lên một tiếng, thân thể bắn mạnh về phía hai tên thủ vệ như tên rời cung.

Hai tên thủ vệ không ngờ người vừa xuất hiện tốc độ lại nhanh như vậy, thoáng giật mình. May mà cả hai đều có kinh nghiệm phong phú nên đã nhanh chóng ra tay thủ thế.

Một người di chuyển bước chân, giãn dần khoảng cách, chuẩn bị đợi Hàn Phong chui đầu vào lưới sau đó cả hai cùng phối hợp công kích hai mặt.

Chỉ có điều, suy nghĩ của chúng không sai, sau ở chỗ chúng đã đánh giá quá thấp thực lực Hàn Phong.

Lúc này Hàn Phong đang nóng như lửa đốt, đâu còn thời gian lằng nhằng với chúng.

Tay đặt lên eo, hắn rút ra thanh linh tê kiếm vừa mới sửa xong, trong chớp mắt, đấu khí được tăng mười phần trăm.

Hàn Phong đến trước mặt một người, trong lúc tên thủ vệ còn chưa kịp xuất quyền, linh tê kiếm đã mang theo một đường hàn quang, chém mạnh xuống, một đường máu tươi bắn ra.

Liền sau đó, Hàn Phong trở tay, tung một quyền đánh bay tên thủ vệ còn lại.

Tranh thủ cơ hội, Hàn Phong xoay người, linh tê kiếm lại đối quỹ tích, đâm về phía tên thủ vệ.

Lúc này, trong tay Hàn Phong, linh tê kiếm như một món binh khí tràn đầy sát khí.

Trong nháy mắt đã thấy đâm xuyên qua hầu tên thủ vệ.

Hai thi thể vẫn còn ấm đỏ gục xuống đất.

Vừa hay lúc đó, bên trong truyền ra những tiếng thét kinh hoàng. Hàn Phong cảm thấy huyết dịch trong người mình như phun trào, một luồng nộ hỏa không thể khống chế thiêu đốt toàn thân.

Bởi vì, hắn nhận ra tiếng thét kinh hoàng đó là của Liên Linh.

Tại một căn phòng trong nhà Liên Linh.

Lúc này, Liên Linh đang nằm bẹp trên giường, toàn thân vô lực, trước mặt cô là hai người.

Một người trong đó Liên Linh biết, đó chính là Trương Tử Lăng mấy ngày trước vừa bị cô đánh đuổi, người thanh niên đứng trước mặt Trương Tử Lăng thì cô không có chút ấn tượng nào.

Nhưng thông qua cuộc đối thoại của hai người, Liên Linh có thể biết thân phận của người đó, hắn là con trai thành chủ Hồng Diệp Thành Đỗ Bằng.

- Hắc hắc! Tử Lăng, vậy là không được đâu nhé, có món hàng đẹp thế này mà giấu đi không báo cho ca ca biết.

Đỗ Bằng mặt đầy tà dâm, nhìn thân thể ẩn mềm mại dưới lớp quần áo của Liên Linh.

Trương Tử Lăng đứng bên cạnh nhìn Liên Linh đầy căm phẫn, lòng thầm nghĩ: Tiện nhân, lần trước để cô đắc ý, để xem lát nữa cô có phải quỳ xuống van xin ta không.

Nếu như không phải lần trước bị Liên Linh ra tay dạy bảo, biết mình tuyệt đối không phải đối thủ của cô, hắn cũng không tìm đến Đỗ Bằng nhờ báo thù.

Mặc dù gia tộc có vào tên thủ vệ tương đối mạnh, nhưng đó đều là thân tín của phụ thân hắn Trương Tử Sơn, hắn căn bản không thể điều động được.

Trong lúc không biết làm gì, hắn đành tìm Đỗ Bằng.

Đỗ Bằng thân là con trai thành chủ Đỗ Bán Thành, trong Hồng Diệp Thành đương nhiên có quyền lực không nhỏ.

Kì thực, Đỗ Bằng cũng chỉ là một tên ăn chơi trác táng, những người chơi với hắn đều chỉ quan tâm đến nhân vật Đỗ Bán Thành sau lưng hắn.

Trương Tử Lăng lần trước chịu thiệt, lần này đặc biệt dặn dò Đỗ Bằng, bảo Đỗ Bằng gọi thêm hai tên thủ vệ quân tinh anh nữa cùng đi.

Thủ vệ quân thủ vệ nghe thiếu thành chủ phát lệnh, tranh nhau đòi đi, cố tìm cơ hội biểu hiện trước mặt thiếu thành chủ, mong được thiếu thành chủ để ý, sau này còn có cơ hội phát triển sự nghiệp.

Đỗ Bằng làm việc gì cũng cẩn thận, thấy Trương Tử Lăng nói có vẻ nghiêm trọng, liền chọn ngay hai tên nhân giai tứ phẩm tinh anh nhất.

Mọi chuyện sau đó rất đơn giản, Trương Tử Lăng dẫn Đỗ Bằng cùng hai tên thủ vệ đến rừng liễu mà Liên Linh hay ngồi đánh đàn, để cho hai tên thủ vệ ra tay cùng một lúc.

Nhưng Liên Linh dù sao cũng cao hơn họ một phẩm cấp, hơn nữa trước khi động thủ Đỗ Bằng đã dặn hai người hắn không được làm bị thương Liên Linh, nên ban đầu hai tên thủ vệ cũng có chút bó chân bó tay.

Kết quả vẫn để Liên Linh tìm thấy khe hở, chạy thoát.

Hai tên thủ vệ khó khăn lắm mới tìm được cơ hội biểu hiện trước mặt Đỗ Bằng, sao có thể để cho cô chạy thoát dễ dàng như vậy, vội vàng đuổi theo.

Kết quả, Liên Linh vì quá hoảng loạn, bị đối phương đuổi kịp ngay trước cửa nhà mình.

Hai người hấn đương nhiên không để sai lầm lặp lại lần thứ hai, nhanh chóng chế phục Liên Linh.

Thấy tu vi Liên Linh lợi hại như vậy, Đỗ Bằng sợ đối phương sẽ giãy dựa phản kháng, nên sớm đã chuẩn bị nhuyễn hương tán, vẩy về phía Liên Linh.

Ban đầu, Liên Linh chỉ cảm thấy đầu khí trong người không thể tụ tập, sau đó cơ thể mềm nhũn vô lực, trong lòng hoảng sợ vô cùng.

Đỗ Bằng sai hai tên thủ vệ đưa Liên Linh vào phòng, sau đó đứng ngoài canh cửa.

Đợi hai tên thủ vệ ra ngoài, Đỗ Bằng mới đóng cửa phòng, đến bên Liên Linh.

- Tiểu mỹ nhân, để ca ca xem mặt mũi cô thế nào, sao phải che mạng, nhìn thân thể của cô, ta sắp không chịu nổi nữa rồi!

Đỗ Bằng nhìn Liên Linh nửa nằm nửa ngồi trên giường, mỉm cười dâm dăng nói.

Liên Linh sợ hãi nhìn đôi bàn tay đang dần tiếp cận mình, trong lòng hoảng sợ vô cùng.

Biểu tình này của Liên Linh càng kích phát thú tính trong người Đỗ Bằng.

Giơ tay nắm lấy tấm mạng che mặt, Đỗ Bằng ra sức giật!

Khoảnh khắc tấm mạng che mặt rơi xuống, Liên Linh cuối cùng cũng không kìm được nỗi sợ hãi trong lòng, thét lên một tiếng.

Tấm mạng rơi xuống, phần khuôn mặt xấu xí bị độc tố ăn mòn của Liên Linh lộ ra ngoài. Liên Linh cố nén cảm giác xấu hổ, phần nộ nhìn hai kẻ trước mặt.

- Đây... đây là cái gì vậy?

Đỗ Bằng sau khi nhìn rõ diện mạo thực sự của Liên Linh, sợ hãi lùi một bước, tấm mạng trong tay cũng bị hấn vội vàng vứt đi như trên đó dính thứ gì dơ bẩn lắm.

Trương Tử Lăng lúc này cũng đã nhìn thấy khuôn mặt thực sự của Liên Linh, sợ hãi nhắm chặt mắt.

Đỗ Bằng phản ứng nhanh hơn, lên tiếng chửi rủa Trương Tử Lăng:

- Đồ khốn, cái thứ xấu xí này mà dám lãng phí thời gian của lão tử.

Trương Tử Lăng há mồm, định lên tiếng phản bác nhưng chợt nhớ ra thân phận của Đỗ Bằng, đành phải nuốt vào bụng. Sao hắn có thể ngờ Liên Linh lại xấu xí như vậy, nếu như hắn biết trước, hắn đã không lãng phí từng ấy tinh lực trên người cô.

Nghĩ đến đây, Trương Tử Lăng lại cảm thấy phần nộ.

Cảm thấy bản thân như một thằng ngốc bị lừa. Vì cô gái này, hắn tổn không biết bao nhiêu tâm lực, không ngờ cuối cùng lại là một kẻ xấu xí.

Nhìn Liên Linh đang nằm trên giường, mắt Trương Tử Lăng ánh lên vẻ hung tàn, tiến lên phía trước, định dạy cho Liên Linh một bài học cho hả giận.

Đúng lúc đó, cánh cửa đang đóng chặt đột nhiên bật tung.

Cả hai cùng giật mình thẳng thốt.

Đỗ Bằng đã quen với việc tác oai tác quái trong Hồng Diệp Thành, đang định xoay người mắng kẻ nào không có mắt, dám xông vào đây.

Lúc hắn nhìn thấy Hàn Phong tay cầm linh tê kiếm, biểu tình không khỏi ngáy ra, có vẻ như chưa ý thức được nguy cơ trước mắt. Đỗ Bằng khó chịu nói:

- Người là ai? Sao dám tự tiện xông vào đây, chán sống rồi à.

Lúc này, Trương Tử Lăng cũng đã nhìn thấy Hàn Phong, lên tiếng nhắc nhở Đỗ Bằng:

- Tên này ta đã từng gặp trong rừng liễu, hình như có quen với Liên Linh.

Đỗ Bằng nghe vậy, nhỏ phì một tiếng, quát:

- Tiểu tử, ta mặc kệ ngươi là ai, bây giờ quỳ xuống dập đầu cho ta, dập cho đến khi bốn thiếu gia cảm thấy hết giận thì ta sẽ không trách ngươi tội làm ta giận nữa. Nếu không sau này đừng hòng dung thân được ở Hồng Diệp Thành này, cũng không biết tiểu tử ngươi mắc bệnh gì mà lại để ý đến một thứ xấu xí như cô ta.

Liên Linh đang nằm trên giường, khoảnh khắc Hàn Phong bước vào, thân thể cô không khỏi run lên, trong lòng bùng lên một tia hi vọng.

Nhưng chớp mắt, nghĩ đến việc mạng che mặt của mình đã bị người ta gỡ xuống, khuôn mặt xấu xí đã bị Hàn Phong nhìn thấy hết, nhất thời tim lạnh như tro, lòng tràn đầy tuyệt vọng.

97. Chương 83: Mặc Cảm Về Diện Mạo. (hạ)

Hàn Phong vừa xông vào đã nhìn thấy Liên Linh đang nằm trên giường, may mà ngoài mạng che mặt ra, quần áo trên người vẫn hoàn chỉnh, có vẻ như đã đến kịp lúc.

Nhưng hắn vẫn không sao khống chế nổi cơn giận trong lòng, lúc Đỗ Bằng nhắc đến ba chữ “thứ xấu xí”, Hàn Phong nhất thời cảm thấy khó chịu vô cùng, biểu tình cũng lạnh đến cực điểm.

Chỉ thẳng linh tê kiếm trong tay vào mặt Đỗ Bằng, Hàn Phong lạnh lùng nói:

- Hôm nay, cả hai người các ngươi đều phải chết!

Cảm nhận sát khí nồng đậm truyền đến từ người Hàn Phong, Đỗ Bằng lúc này mới phản ứng lại, bản thân hắn chỉ là một kẻ ăn chơi trác táng vô học, đấu khí cũng giống như Trương Tử Lăng, chỉ là cơ bản ngũ phẩm.

Cảm nhận áp lực khí thể tấn phát từ người Hàn Phong, sắc mặt Đỗ Bằng lập tức chuyển sang trắng bệch, hoảng hốt nói:

- Thủ vệ đâu? Bên ngoài không phải có thủ vệ canh chừng sao? Hai người bọn chúng đi đâu rồi?

- Để ta đưa ngươi đi gặp bọn chúng!

Hàn Phong nhẹ nhàng tiến lên trước một bước, linh tê kiếm trong tay phát ra một luồng hàn khí ớn lạnh.

Một giây sau đó Hàn Phong đã đứng trước mặt Đỗ Bằng, trong đôi mắt sợ hãi của Đỗ Bằng, linh tê kiếm đâm thẳng vào tim hắn, kiếm khí mạnh mẽ trong giây lát biến trái tim hắn thành vô vàn mảnh vụn.

Đến lúc chết, Đỗ Bằng cũng không tin nổi vào những gì đang diễn ra trước mắt mình.

Trương Tử Lăng thấy Hàn Phong giết chết Đỗ Bằng dễ dàng như vậy, hai chân mềm nhũn, sợ hãi nhìn Hàn Phong như nhìn một con ma thú.

Lúc này, linh tê kiếm trong tay Hàn Phong vẫn không ngừng nhỏ máu, là máu của Đỗ Bằng.

Trương Tử Lăng sợ hãi vô cùng, nhưng vẫn có thể phản ứng, vội vàng lùi lại phía sau, hắn tóm chặt lấy Liên Linh, biết bây giờ chỉ có Liên Linh mới giúp hắn giữ được mạng sống này.

Nhưng Hàn Phong đâu để cho hắn có cơ hội làm vậy.

Mặc dù giữa hai người còn cách một khoảng nữa nhưng tốc độ của một cơ bản ngũ phẩm như Trương Tử Lăng sau sánh được với Hàn Phong?

Khoảnh khắc tay Trương Tử Lăng chạm vào gấu áo Liên Linh, hắn cảm thấy thân thể đột nhiên rung mạnh, miệng đồng thời hự một tiếng, xoay người, kết quả mới xoay được nửa vòng mắt đã tối sầm lại, sức lực trong người như bị rút cạn, đổ vật xuống đất, chớp mắt đã thấy đứt hơi.

Vị trí sau lưng hắn lúc này, không biết từ lúc nào, Lăng Phong đã thấy xuất hiện ở đó, phong tê kiếm trong tay thấm đẫm máu đỏ.

Thấy hai kẻ trước mặt đều đã chết, Hàn Phong đặt linh tê kiếm sang một bên, chạy nhanh đến bên Liên Linh, vội vàng hỏi:

- Liên Linh, cô không sao chứ?

Liên Linh thấy Hàn Phong lại gần, cũng không biết lấy đâu ra sức lực, quay đầu sang hướng khác, miệng hét lớn:

- Đứng lại đây! Đứng nhìn ta!

Hàn Phong bị hành động quá khích của Liên Linh làm cho giật mình, vội vàng ôm chặt lấy cô, dịu dàng nói:

- Không sao! Không sao, hai người bọn chúng đều đã chết rồi, không việc gì phải sợ!

- Đứng! Đứng nhìn ta, ta không muốn người nhìn ta!

Liên Linh căn bản không quan tâm Hàn Phong nói gì, vẫn ra sức giãy dụa.

Nhuễn hương tán mặc dù khiến cô tạm thời mất đi đầu khí nhưng trên người vẫn còn chút sức lực. Thấy cô giãy dụa như vậy, Hàn Phong cũng không dám dùng sức, sợ cô bị thương.

Nhưng, Liên Linh không ngừng giãy dụa, gần như không thể tự khống chế cảm xúc, Hàn Phong cũng không biết làm gì, một tay vòng qua ôm lấy eo Liên Linh, một tay trực tiếp giữ nắm lấy vai cô, giữ cho thân hình cô thẳng lại.

Liên Linh vẫn lắc đầu điên cuồng, gần như sợ Hàn Phong nhìn thấy khuôn mặt mình.

Hàn Phong hiểu tâm trạng của Liên Linh, hiểu chuyện này nếu như không xử lý tốt, sau này sẽ trở thành đả kích rất lớn đối với đối phương, đây không phải là điều hắn muốn nhìn thấy.

Nghĩ một lúc, Hàn Phong chuyển cánh tay đáng giữ trên vai Liên Linh, trực tiếp ôm lên khuôn mặt mà bản thân hắn cũng không muốn chạm vào.

Khoảnh khắc cảm nhận được bàn tay đối phương, thân thể Liên Linh bỗng trở nên cứng đờ, mặt ngậy ra, hai mắt tròn tròn, mơ màng nhìn Hàn Phong.

Nhìn thấy ánh mắt không có tiêu cự của Liên Linh, Hàn Phong nhất thời có chút xót xa.

Kiếp trước, hắn chỉ đơn thuần thích cầm nghệ của cô, với một tiểu nhân vật như hắn, căn bản không thể tiếp xúc được với Liên Linh, nói gì đến chuyện cùng nhau trò chuyện.

Thời gian gần đây, hai người không ngừng giao lưu, Liên Linh kì thực không biết hắn sớm đã biết chuyện dung mạo của cô nên thỉnh thoảng trong lúc trò chuyện, ngữ khí lại lộ ra một cảm giác bất lực.

Nhưng từ đó, Hàn Phong có thể cảm nhận được sự kiên cường trong trái tim Liên Linh.

Trừ bản thân Liên Linh, ai có thể hiểu được những gì mà cô đã gặp phải.

Vốn dĩ cao cao tại thượng, thân phận tôn quý Khuynh Thành công chúa, sau một đêm trở thành một kẻ xấu xí bị người đời phỉ nhổ, đành phải bỏ nhà bỏ cửa, bỏ phụ vương mẫu hậu hết lòng thương yêu mình, một mình trốn trong tiểu thành xa xôi này, sống cuộc sống ẩn cư, bên cạnh không có ai ngoài băng huyềnn cổ cầm, không có lấy một người bạn để trò chuyện.

Phải biết, hai năm trước, Liên Linh mới mười lăm tuổi.

Nên cảm giác mà Liên Linh mang lại cho Hàn Phong là kiên cường lạc quan, cũng chính sự độc lập tự cường của cô thu hút hắn, thậm chí so với cầm nghệ, hắn càng thích tính cách của Liên Linh hơn.

Nhưng, Liên Linh kiên cường trong mắt hắn lúc này hai mắt nhòa lệ, miệng không ngừng lắp bắp nói:

- Đứng! Đứng nhìn ta, ta không muốn người nhìn ta! Ta xấu xí thế này sẽ làm người sợ đấy! Đứng... cầu xin người...

Nhìn Liên Linh đang nức nở trong lòng, Hàn Phong đột nhiên cũng thấy đau lòng theo, cảm giác đó nhanh chóng chuyển sang phần nộ.

Mặc dù Đỗ Bằng và Trương Tử Lăng đã chết, nhưng tâm trạng của hắn vẫn chưa cân bằng lại như cũ, Liên Linh vốn đã rất đáng thương, bây giờ lại bị người ta rạch vào vết thương cũ.

Hắn chỉ muốn xé thi thể hai kẻ đề tiện ấy thành nghìn mảnh.

Kim nén cơn giận trong lòng, Hàn Phong đột nhiên trầm giọng, quát:

- Liên Linh, nhìn ta đây!

Bị Hàn Phong quát, Liên Linh lúc này mới có phản ứng, ánh mắt hồi phục lại một tia trong sáng, nhìn Hàn Phong theo kiểu không biết phải làm gì. Lúc này, Hàn Phong đang nổi giận đùng đùng, Liên Linh chưa bao giờ thấy hắn như vậy, trong lòng nhất thời có chút sợ hãi.

Nhưng sau đó lập tức nghĩ, không biết có phải vì nhìn thấy diện mạo mình mà hắn mới giận như vậy không, giận vì trước đây ta đã lừa hắn. Quả nhiên ta chỉ nên một mình, không nên ôm bất cứ huyền tưởng nào hết.

Nghĩ đến đây, Liên Linh càng thêm chua chát.

Lúc này, cô giống như một đứa trẻ mồ côi không nơi nương tựa, yếu ớt vô cùng.

- Liên Linh, đừng như vậy!

Mắt Hàn Phong tràn ngập sự xót xa, nhìn Liên Linh nói.

- Liên Linh mà ta quen là một cô gái kiên cường độc lập, là một cô gái yêu thích cảm nghệ. Trong mắt ta, cô vô cùng hoàn mỹ, ta căn bản không quan tâm đến diện mạo của cô!

Những lời Hàn Phong nói khiến cơ thể nhỏ bé của Liên Linh không khỏi run rẩy.

- Cô biết không, trước khi quen cô, ta chưa bao giờ được nhìn thấy cô, nhưng ta thích nghe cô đàn, thích nói chuyện cùng cô! Cô phải nhớ, bất luận diện mạo của cô thế nào, cô vẫn là Liên Linh mà ta thích.

Giọng nói của Hàn Phong tràn ngập dịu dàng.

Lúc Hàn Phong nói những lời này, hai mắt Liên Linh dán chặt vào hắn, như muốn tìm kiếm sự thật giả trong ánh mắt đó.

Hàn Phong không sợ phải nhìn thẳng vào mắt cô.

- Người... người thực sự không chê diện mạo của ta chứ?

Liên Linh thì thầm hỏi, nhìn Hàn Phong không chớp mắt.

Thấy Liên Linh như vậy, Hàn Phong khẽ thở dài, chuyện xảy ra hôm nay là một sự đả kích quá lớn đối với cô, không khỏi gờ tay vuốt vuốt má Liên Linh, trầm giọng nói:

- Ngốc, nếu như ta chê cô, ta còn ở đây nói chuyện với cô nữa không.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

98. Chương 84: Xuân Quang Mê Hoặc

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - KG

Liên Linh nghe vậy, trái tim băng lạnh lúc này mới cảm thấy ấm áp một chút.

Cảm nhận sự ấm áp truyền đến từ má, trong lòng Liên Linh có chút ngượng ngùng, lúc này cô mới phát hiện cả cơ thể mình đang nằm gọn trong tay Hàn Phong, tư thế của hai người vô cùng nhạy cảm.

Chỉ có điều không biết tại sao, Liên Linh không muốn rời khỏi vòng tay ấm áp đó, dường như trong đó, cô mới tìm được sự an toàn, thân thể không khỏi nép sát vào lòng Hàn Phong một cách vô thức.

Thấy Liên Linh dần dần lấy lại thần thái, Hàn Phong biết cô đã hồi phục, trong lòng không khỏi mừng thầm. Hắn không ngờ Liên Linh lại để ý đến dung mạo của mình như vậy, có lẽ vì liên quan đến kiếp trước.

Liên Linh của kiếp trước, trước khi phục hồi dung mạo, cũng đã từng gỡ bỏ mạng che mặt, hơn nữa, cô dường như không quan tâm đến ánh mắt kinh hãi của mọi người

Lúc đó, Hàn Phong cũng có mặt, và cũng bị diện mạo xấu xí của Liên Linh làm cho giật mình.

Bây giờ, ngồi sát bên cô, Hàn Phong mặc dù vẫn còn chút sợ hãi nhưng cảm giác xót xa còn nhiều hơn.

Đương nhiên hắn cũng biết diện mạo này của Liên Linh chỉ mang tính tạm thời. Kiếp trước sau khi hồi phục dung mạo, khuôn mặt của một Liên Linh - Khuynh Thành công chúa, Hàn Phong vẫn khắc ghi trong lòng.

Kì thực, Hàn Phong không biết, sở dĩ Liên Linh trở nên quan tâm đến diện mạo của mình như vậy, tất cả đều vì hắn. Lúc trước bị Đỗ Bằng giật mạng che mặt, muốn giở trò đòi bại với cô, mặc dù trong lòng vô cùng giận dữ, nhưng phản ứng cũng không dữ dội như khi nhìn phải đối mặt với Hàn Phong.

Ôm Liên Linh trong lòng, Hàn Phong dường như không muốn Liên Linh phải tiếp tục buồn phiền vì dung mạo của mình, lên tiếng nói:

- Kì thực, dung mạo của cô không phải là không hồi phục được.

Nghe vậy, Liên Linh không khỏi ngẩng đầu, Hàn Phong thậm chí còn có thể cảm nhận bàn tay đang ôm lấy cánh tay mình dường như chặt hơn một chút, xem ra Liên Linh rất quan tâm đến chuyện dung mạo của mình.

- Người nói thật chứ?

Ngữ khí Liên Linh tràn ngập vẻ khó tin.

Ngay cả những vị danh y và luyện dược sư từng được Thiên Nguyệt đế quốc mời đến cũng phải bó tay. Thực sự cô khó có thể tin được những gì Hàn Phong nói, cho dù cô biết Hàn Phong không bao giờ lừa mình.

- Đương nhiên, ta đã lừa cô bao giờ chưa?

Hàn Phong tự tin cười nói.

Cảm nhận được sự tự tin trong ngữ khí Hàn Phong, hai mắt Liên Linh không khỏi sáng rực, thanh âm có chút vội vàng, hỏi:

- Người mau nói cho ta biết, là cách gì?

Hàn Phong nghĩ một lúc, nói:

- Ta thấy dung mạo cô, là hậu thiên trúng độc tạo thành, mặc dù độc tố trong cơ thể đã được loại bỏ phần lớn nhưng độc tính của loại độc được này cực mạnh, một số độc tố còn sót lại đã thâm nhập vào da cô, mới khiến dung mạo cô trở nên như vậy, xem ra không chỉ hai bên má cô, mà trên cơ thể cô cũng có những vùng thể này.

Những lời Hàn Phong vừa nói càng khiến Liên Linh tin tưởng hắn. Chuyện này cô chưa từng nói cho Hàn Phong biết, không ngờ hắn chỉ nhìn qua đã có thể đoán ra, thậm chí ngay cả cơ thể cô thế nào, hắn cũng đoán ra hết.

Nhưng, Hàn Phong không phát hiện ra sự biến đổi trong biểu tình của Liên Linh, vẫn tiếp tục nói:

- Muốn hồi phục dung mạo của cô, kì thực rất đơn giản, chỉ cần tạo ra một loại thuốc giải thanh trừ hết độc tố còn lại trong cơ thể cô, là sẽ có thể phục hồi dung mạo cũ.

Nhìn vẻ kích động trong mắt Liên Linh, Hàn Phong nói:

- Ta biết một loại đơn dược tên là thiên tâm tán. có thể giải trừ bách độc, một chút độc tố trong người cô, có lẽ chẳng là gì.

- Thật sao? Vậy làm sao để có thiên tâm tán?

Liên Linh kích động hỏi.

Hàn Phong cười cười, nói:

- Phương pháp luyện chế thiên tâm tán, rất ít người trong thiên hạ này biết được.

Dừng lại đôi chút, thấy Liên Linh lộ ra thần sắc thất vọng, Hàn Phong bổ sung thêm:

- Và ta là một trong số đó.

Nghe Hàn Phong nói vậy, Liên Linh lại quay về vẻ kích động ban đầu, nhưng trong đó vẫn xen lẫn một chút không dám tin.

Nhưng Hàn Phong lại nói:

- Mặc dù ta biết cách luyện chế loại đơn dược đó, nhưng nguyên liệu đang có không nhiều. Nhưng nguyên liệu này không hiếm, nhưng cũng không phải một chốc một lát là có thể tìm ra, sau này đành phải từ từ tìm vậy.

Hàn Phong mặc dù nói vậy, nhưng Liên Linh chẳng quan tâm, đối với cô mà nói, hai năm có thể trôi qua thì cô cũng chẳng để ý đến chuyện phải đợi bao lâu nữa.

Quan trọng hơn, Hàn Phong không vì chuyện diện mạo của cô mà bỏ rơi cô, đây mới là điều quan trọng nhất.

- Vậy, cô không còn phải lo lắng nữa nhé? Ta nhất định sẽ tìm đủ nguyên liệu, giúp cô hồi phục dung mạo.

Hàn Phong nói.

Liên Linh khe khẽ gật đầu.

Thấy Liên Linh đã hồi phục hoàn toàn, Hàn Phong lúc này mới yên tâm, hai tay khẽ dùng lực, đặt thân thể yếu ớt của Liên Linh lại lên giường.

Lúc này, Liên Linh vì tác dụng của nhuyễn hương tán, thân thể chẳng còn một chút sức lực, Hàn Phong biết được tính của nhuyễn hương tán này phải mất một lúc nữa mới có thể hồi phục lực khí.

Đúng lúc đó, một chuyện hết sức bối rối đã xảy ra.

Vốn dĩ, sau khi trải qua một trận ẩu đả, quần áo trên người Liên Linh đã cps chút xộc xệch, cộng thêm việc giãy dụa trong lòng Hàn Phong, không cẩn thận để phần y phục trước ngực lệch sang một bên.

Chiếc cổ áo rộng khiến Liên Linh bị lộ ra xuân quang mê hoặc bên trong.

Lúc này vì ép sát vào lòng Hàn Phong nên không nhìn rõ. Bây giờ đặt Liên Linh nằm thẳng trên giường, xuân quang mê hoặc ấy vô tình lọt vào tầm mắt Hàn Phong. Liên Linh phát hiện ra biểu tình khác lạ của Hàn Phong, cũng lập tức phát hiện ra vấn đề.

Chỉ có điều, lúc này cô không còn chút sức lực nào để chỉnh sửa lại trang phục cho mình.

Hàn Phong thì lại càng bối rối hơn, không biết có nên giúp Liên Linh chỉnh lại cổ áo hay không, nhưng nếu như để hấn động thủ, hai người khó tránh khỏi có những tiếp xúc cơ thể, hơn nữa đó lại là chỗ nhạy cảm nhất của người phụ nữ nên hấn nhất thời cũng có chút khó xử.

Hai người cứ đơ ra như vậy một lúc, Liên Linh ngượng đến nhắm tịt mắt, chỉ có điều vẫn cảm nhận được ánh mắt thỉnh thoảng lại dừng lại trên ngực mình.

Liên Linh mím chặt môi, do dự một lúc, mới đè nén nỗi xấu hổ trong lòng, nói nhỏ:

- Hàn... Hàn Phong, mau giúp ta... chỉnh lại một chút!

- Ồ!

Nghe Liên Linh nói vậy, Hàn Phong lúc này mới kịp phản ứng, bồi rồi tiến lên, giơ tay cẩn thận chỉnh lại y phục cho Liên Linh, triệt để che xuân quang mê hoặc lại.

Trong lúc chỉnh y phục, tay Hàn Phong không khỏi chạm vào cơ thể Liên Linh khiến cơ thể Liên Linh không ngừng run lên khe khẽ.

Sự bối rối giữa hai người cũng dần biến mất theo xuân quang. Cách đó không xa là hai thi thể bê bết máu.

Thấy Liên Linh hình như vẫn có vẻ ngượng ngùng, Hàn Phong nghĩ một lúc, kéo thi thể Đỗ Bằng và Trương Tử Lăng ra ngoài, tiện thể xử lý luôn thi thể của hai tên thủ vệ bên ngoài.

Có thể điều động được cả thủ vệ Hồng Diệp Thành, xem ra thân phận cũng không đơn giản.

Để đề phòng cẩn thận, Hàn Phong đưa xác bốn tên ra một nơi hẻo lánh xử lý. Kiếp trước sống hơn bốn trăm năm, giết không biết bao nhiêu người, Hàn Phong đương nhiên rất biết cách xử lý các xác chết.

Sau khi tiêu hủy sạch sẽ bốn cái xác, Hàn Phong quay trở lại trong phòng.

Liên Linh lúc này đã hồi phục được hơn một nửa lực khí, đang ngồi dựa vào đầu giường, trang phục vốn có chút lộn xộn cũng được cô chỉnh sửa sạch sẽ, tấm mạng che mặt bị Đỗ Bằng giật xuống cũng được trùm lên, che kín toàn bộ khuôn mặt.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

99. Chương 85: Liên Linh Cùng Nhập Hội

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - KG

Không thể không nói, che hết toàn bộ khuôn mặt, chỉ để lộ ra đôi mắt đẹp biết nói chuyện, cộng thêm thân hình nhỏ bé nhưng rất mê hoặc của Liên Linh, bảo sao Trương Tử Lăng thần hồn điên đảo.

Thấy Hàn Phong bước vào, Liên Linh nhớ lại cảnh tượng xấu hổ vừa rồi, sắc mặt không khỏi có chút ửng đỏ.

Hàn Phong vì không muốn tiếp tục không khí ngượng ngùng giữa hai người, lên tiếng trước:

- Thân thể hồi phục thế nào rồi?

- Vẫn cảm thấy hơi mệt, đầu khí trong người căn bản không thể điều động, những những hành động cơ bản thì không vấn đề gì.

Liên Linh khẽ nhú mày nói.

Hàn Phong nghe vậy, gật gật đầu nói:

- Vậy chúng ta nghỉ ngơi thêm lát nữa, sau đó cô hãy về nhà ta, để cô ở đây một mình, ta không yên tâm.

Liên Linh nghe Hàn Phong nói xong, hai mắt mở tròn, ngẩn ra nhìn hắn, sau đó cúi đầu, thần sắc lộ ra một chút ngượng ngùng, ấp úng nói:

- Sao có thể làm vậy được! Ta...

Liên Linh chưa nói hết, Hàn Phong đã ngắt lời, cứng rắn nói:

- Không phải băn khoăn gì hết, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, ta không đến kịp thì làm thế nào? Chuyển đến chỗ ta, hai bên có thể chăm sóc cho nhau. Mặc dù ngôi nhà ta đang sống khá rộng, nhưng vẫn còn vài người bạn nữa, nên sau này cô có thể tiếp xúc với họ, tốt hơn việc sống một mình nhiều.

Nghe ngữ khí có chút bá đạo của Hàn Phong, Liên Linh không hề giận, cô biết Hàn Phong đang lo lắng cho cô. Nhưng bấy lâu nay cô đã quen sống một mình, bây giờ đột nhiên chuyển đến sống với một nhóm người, trong lòng cô có chút sợ hãi.

Nhưng dưới sự yêu cầu mạnh mẽ của Hàn Phong, cuối cùng Liên Linh vẫn phải nghe theo kiến nghị của hắn.

Thu dọn qua loa một chút quần áo, hai người cùng đi về phía nhà Hàn Phong, bằng huyền cổ cầm cũng được Hàn Phong mang theo.

Càng gần đến cửa, Liên Linh càng căng thẳng, cuối cùng vẫn phải có Hàn Phong cổ vũ tinh thần cô mới dám bước những bước cuối.

Lúc này bọn La Mạn cũng đã quay về, Trầm Ngọc đang ở trong sân chơi với Tiểu Bạch.

Hai người vừa bước vào, ánh mắt mọi người lập tức dồn về phía Liên Linh sau lưng Hàn Phong,

Bởi vì Liên Linh đang che mặt nên không ai nhìn rõ. Nhưng khí chất đậm nhũ toát ra từ người cô, cộng với thân thể mỏng manh mềm mại khiến mọi người không khỏi ngẩn ra.

Nhất là La Mạn, một tên không hề có sức đề kháng trước mỹ nữ như hắn, hai mắt càng trợn to hơn.

Nhưng, thấy Liên Linh vì căng thẳng mà vô ý nép sát vào người Hàn Phong, La Mạn chỉ biết tặc lưỡi nuốt tiếc, sau đó ném một cái nhìn đầy ẩn ý về phía Hàn Phong.

Tất Khắc không có hứng thú với nữ sắc, nhưng sống với Hàn Phong bấy lâu này, thấy lần nào hắn cũng dẫn theo một cô gái xinh đẹp về nhà, trong lòng không khỏi bội phục.

Về phần Bố Lôi Dịch, ông chỉ nửa cười nửa không, liếc qua một chút rồi không để ý thêm nữa.

Trầm Ngọc vốn đang bận chơi đùa với Tiểu Bạch, thấy Hàn Phong dẫn theo một cô gái đầy khí chất về nhà, cũng tròn mắt ngạc nhiên.

Ném Tiểu Bạch sang một bên, Trầm Ngọc chạy về phía hai người.

Hàn Phong không biết quý nha đầu này muốn làm gì, chỉ thấy Trầm Ngọc chạy quang Liên Linh, nhìn khắp một lượt, thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng chặc chặc.

Bộ dạng ấy trong chẳng khác gì đám lưu manh bên ngoài.

Liên Linh cũng bị Trầm Ngọc làm cho có chút sợ hãi, thân thể gần như sắp nép vào sau lưng Hàn Phong.

Hàn Phong thấy vậy, xoa xoa đầu Trầm Ngọc, nói:

- Đừng có ồn, cô làm người ta sợ rồi đấy.

Trầm Ngọc nghe vậy, bắt mồm bĩu môi, trong lòng có chút ghen tị, nhưng không thể hiện ra ngoài.

Lúc này, bọn La Mạn cũng đã bước tới, Hàn Phong giới thiệu Liên Linh với mọi người.

Đương nhiên chuyện dung mạo Liên Linh, Hàn Phong chỉ nói sơ qua một chút, chỉ nói Liên Linh có bệnh lạ, tạm thời phải dùng mạng che lại.

Sau khi biết được cảnh ngộ đáng thương của Liên Linh, mọi người đều tỏ ý đồng tình.

Về phần Trầm Ngọc, hai mắt lúc này đỏ hồng, khóc thút thít, vòng tay khoắc lấy tay Liên Linh khiến Hàn Phong không khỏi phì cười.

Liên sau đó, Trầm Ngọc chủ động thay hàn Phong dẫn Liên Linh đến căn phòng trống bên cạnh phòng cô, nhìn bộ dạng hai người như bạn bè đã quen biết nhau từ lâu lắm rồi ấy.

Dường như cảm nhận con người Trầm Ngọc cũng lương thiện, Liên Linh cũng dần dần từ bỏ cảm giác đề phòng ban đầu.

Trước ánh mắt hiếu kì xen lẫn chờ đợi của mọi người, Liên Linh cũng ngồi trong sân, biểu diễn cho mọi người khúc nhạc.

Sau khi Liên Linh đàn xong, không khí trở nên kì lạ vô cùng, mọi người không ngờ Liên Linh còn trẻ mà cầm nghệ lại lợi hại như vậy. Ánh mắt nhìn Liên Linh bỗng nhiên có thêm một phần bội phục.

Những ngày tiếp theo, ngôi nhà nhỏ của Hàn Phong lại quay về vẻ yên bình vốn có, chỉ có điều thêm một Liên Linh, thỉnh thoảng lại đàn cho mọi người nghe một khúc, khiến mọi người mê mẩn vô cùng. Bản thân Liên Linh cũng dần dần quen với bọn Trầm Ngọc.

Mấy ngày sau, Hàn Phong lại ra ngoài nghe ngóng tin tức thuyền đội, nhưng vẫn như lần trước, hẩn lại thất vọng quay về.

Với chuyện này, Hàn Phong cũng chẳng còn cách nào khác, rời Huyền Thiên Tông lâu như vậy, cũng không biết Lâm Nguyệt lúc này như thế nào, còn cả phụ thân nữa, có bình an vô sự hay không.

Nghĩ đến đây, Hàn Phong có chút chán nản.

Không hay không biết, Hàn Phong đến gần khu vực tửu lầu từ lúc nào. Thăm nghĩ, dù sao cũng không có việc gì làm, đến xem bọn La Mạn thế nào.

Tửu lầu của La Mạn đã khai trương được một thời gian, nhưng ban đầu những món ăn mới mẻ ấy vẫn rất khó được người ta chấp nhận. Phần lớn mọi người không dám thử, nên việc kinh doanh của tửu lầu vô cùng quanh quẽ.

Về chuyện này, Hàn Phong cũng có chút khổ não.

Sau này, hàn Phong đưa ra một kiến nghị khiến một thiên tài thương nghiệp như La Mạn cũng phải sáng mắt.

Hàn Phong nghĩ, mọi người đều không biết đồ ăn của chúng ta, vậy thì cho mọi người ăn miễn phí một lần, nếu như cảm thấy ngon, lần sau bọn họ sẽ tự động đến.

La Mạn quả không hổ danh là thiên tài, Hàn Phong vừa đưa ra giải pháp, hẩn lập tức nghĩ ra rất nhiều thứ. Ví dụ như những thực khách đến ăn thử ở tửu lầu, sau khi ăn xong có thể miễn phí nhận một vài vật phẩm. Phần lớn trong số đó đều là những món đồ chơi xinh xắn, nhưng tin rằng vẫn có thể thu hút được rất nhiều người.

Có chủ ý rồi, La Mạn lập tức hành động. Liên tiếp ba ngày, tửu lầu vốn dĩ vắng vẻ hôm nay đã đầy ngập khách.

Lúc cao trào còn đông đúc dị thường, rất nhiều người không kiếm được bàn trống.

Bởi vậy, La Mạn lại nghĩ ra ý khác, dù sao những món ăn mà hẩn kinh doanh cũng đặc thù, rất tiện để mang theo, nên hẩn đưa ra một hình thức kinh doanh khác.

Hình thức kinh doanh đó rất đơn giản, những lúc tửu lầu hết chỗ, nếu như khách cần dùng cơm, tửu lầu có thể bỏ đồ ăn vào một cái hộp nhỏ để khách mang đến nơi khác thưởng thức.

Phương pháp này được đưa ra, không chỉ giải quyết áp lực chỗ ngồi cho tửu lầu mà còn nâng cao hiệu quả kinh doanh.

Bây giờ, mỗi ngày tửu lầu đều đầy ngập khách, La Mạn càng bận rộn hơn.

Đúng là những thứ mới mẻ đều rất được mọi người hoan nghênh.

Nhìn cảnh tượng náo nhiệt trước mắt, Hàn Phong cũng không khỏi bội phục thiên phú trên phương diện thương nghiệp của La Mạn. Nhìn công việc kinh doanh của tửu lầu tốt như vậy, Hàn Phong rất vui, bởi vì một nửa số tiền tửu lầu kiếm được thuộc về hẩn.

Vào bên trong tửu lầu, lúc này không phải thời gian dùng bữa nhưng mọi chỗ ngồi bên trong đều đã kín đặc người.

Hàn Phong tìm một vị trí ở góc, vừa quan sát việc kinh doanh, một người hợp tác như hẩn thật không xứng đáng, quảng hết mọi vấn đề cho La Mạn, bản thân chưa từng quan tâm đến.

Nghĩ đến đây, Hàn Phong không khỏi có chút ngượng ngùng.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

100. Chương 86: Ác Khách Đến Tử Lầu.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - KG

Trong lúc Hàn Phong chọn xong món ăn, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến những tiếng ồn ào huyền ảo.

Liền sau đó, mấy tên du côn bộ dạng vô cùng hung ác bước vào, vừa nhìn thấy chúng, Hàn Phong không khỏi nhủ mày.

Chúng có khoảng bảy tám người, kẻ nào kẻ nấy mặt mày dữ tợn, tên cầm đầu chỉ cần nhìn sơ qua cũng biết là ác bá cường hào ở đây.

Mấy tên ác bá vừa bước vào, lập tức nhìn một lượt tử lầu với vẻ bất thiện, nhất là tên cầm đầu, mặt mũi hung hăng, phàm là khách hàng bị ánh mắt của hắn chiếu đến, không ai là không cúi đầu.

Những thực khách gan nhỏ, ngay cả đồ ăn ngon trên bàn cũng không màng, vội vàng bỏ đi.

Người thứ nhất vừa bỏ đi, liền sau đó càng lúc càng có nhiều thực khách cũng lủ lượt bỏ đi, chỉ còn sót lại vài người ít ỏi vẫn ngồi im tại chỗ, nhưng tránh khá xa, chắc là muốn xem trò vui.

Đám thủ hạ sau lưng hắn, bắt đầu lớn tiếng hò hét.

Cách đó không xa, Hàn Phong lạnh lùng nhìn đám người, trong đầu đang nghĩ điều gì đó.

Lúc này, người phụ trách tử lầu nghe thấy tiếng la hét của đám du côn, trong lòng cũng có chút sợ hãi.

Thấy khách hàng đều bị chúng làm cho sợ hãi bỏ chạy, trong lòng mặc dù giận nhưng thấy đám người đó khí thế hùng hổ, trong tay còn có vũ khí, cũng hiểu không nên đụng vào.

Nhưng việc kinh doanh thì vẫn phải làm, nếu như cứ để chúng đứng ở đây, hôm nay chắc phải đóng cửa sớm.

Nghĩ vậy, người phụ trách đành phải nghiêng răng đi về phía đám lưu manh.

Tên phụ trách thấy có người bước đến, thần sắc có chút không vui, bước đến một chiếc bàn, ngồi xuống.

- Các vị quý khách muốn dùng gì? Tử lầu chúng tôi mới khai trương, nếu như quý khách lần đầu đến đây, ta có thể làm chủ, tặng cho quý khách một món ăn miễn phí.

Người phụ trách mỉm cười nói.

Tên thủ lĩnh lạnh lùng ngược nhìn ông, khó chịu bĩu môi, nói:

- Ông già, tử lầu này là của ông à?

Người phụ trách vội vàng nói:

- Ta chỉ là phụ trách ở đây thôi, ông chủ hôm nay có việc không đến, quý khách quen với ông chủ của chúng tôi sao?

- Đừng phí lời, ông chủ các người sao có thể quen được với bọn đại gia ta? Hôm nay ta đến nói cho các người biết, đây là địa bàn của La Phi ta, tử lầu của các người quá ồn ào, ta nhìn không thuận mắt, nên hôm nay đến thông báo cho các người một tiếng, ngày mai ta không muốn nhìn thấy tử lầu các người tiếp tục mở cửa kinh doanh nữa.

La Phi thờ ơ nói, giống như đang nói một chuyện rất bình thường vậy.

Người phụ trách thấy La Phi nói vậy, trán lấm tấm mồ hôi, đám du côn này đúng là đến gây chuyện, lúc này La Mạn không có ở đây nên hắn cũng không biết phải làm thế nào.

Bởi vậy, người phụ trách đành phải nhã nhặn nói:

- Quý khách, có thể đợi ông chủ của chúng tôi về cùng ngài thương thảo không?
- Thương thảo cái gì, đại ca ta bảo các người đóng cửa, không lẽ các người coi lời đại ca ta nói là gió thoảng bên tai sao?

Một tên du côn đứng sau La Phi nói.

- Chuyện này... chuyện này...

Người phụ trách bị ngữ khí hung hãn của đối phương làm cho giật mình, không dám lên tiếng. Ông chỉ là một ông già trói gà không chặt, sao có thể địch nổi với đám du côn này.

La Phi thấy người phụ trách có vẻ hoảng sợ, cười lạnh, nói:

- Xem ra các người vẫn chưa được nghe danh La Phi ta, để ta nói cho người biết, muốn kinh doanh được ở Hồng Diệp Thành này, nhất định phải báo cáo với ta trước, các người làm vậy là phá hoại quy tắc, nhất định phải đóng cửa. Nếu như các người không đóng, đám thủ hạ của ta rất vui lòng được giúp các người.

La Phi vừa dứt lời, đám thủ hạ sau lưng hắn lập tức ra sức phá phách bàn ghế xung quanh.

Người phụ trách thấy đám du côn này nói là làm, chẳng chịu giảng đạo lý, mồ hôi càng túa ra nhiều hơn.

Hàn Phong vốn dĩ chỉ định ngồi một chỗ, thấy đám du côn bắt đầu đập phá tứ lall đương nhiên không thể để cho chúng tiếp tục làm vậy.

Hàn Phong đứng dậy, từ từ đi về phía đám người.

La Phi thấy Hàn Phong bước về phía chúng, ánh mắt có chút ngạc nhiên, nhưng trong lòng thì vẫn cười lạnh, thời buổi này bọn rồi hơi đúng là nhiều thật.

- Ông lui trước đi!

Hàn Phong đến bên cạnh người quản lý, vỗ nhẹ lên vai ông, bình thản nói.

Người quản lý nhìn thấy Hàn Phong, cũng biết thân phận của hắn, mặc dù Hàn Phong rất ít đến tứ lall nhưng là người phụ trách tứ lall, ông đương nhiên đã từng gặp qua Hàn Phong.

Nhất thời không khỏi có chút kích động, đang định nói gì nhưng Hàn Phong đã lắc lắc đầu, ra hiệu để hắn tự giải quyết.

Người phụ trách thấy vậy đương nhiên không có ý kiến gì, vội vàng lùi lại phía sau. Đám người trước mặt đều là bọn du côn lưu manh, khó chịu là chúng động thủ, chút xương cốt ọp ẹp của ông chẳng đủ cho chúng bẻ.

- Người tên La Phi?

Hàn Phong lạnh lùng nhìn tên du côn cầm đầu.

- Tiểu tử, chán sống rồi à? Dám quản chuyện của La Phi gia gia ta.

La Phi ngông nghênh dựa vào ghế, cười lạnh nhìn Hàn Phong, nói.

Đám thủ hạ sau lưng cũng cười hùa theo:

- Lão đại, thằng nhóc chưa lớn hết này cứ để cho ta dạy dỗ, để hắn biết thế nào là dám nhúng mũi vào chuyện người khác.

La Phi phẩy tay ra hiệu cho sau lưng trật tự, đứng lên, sải từng bước lớn đến trước mặt Hàn Phong, từ trên cao cúi xuống nhìn hắn.

Hàn Phong chỉ đứng đến ngực hắn, trong mắt La Phi, Hàn Phong căn bản không tạo nên bất cứ uy hiếp gì, không khỏi cười lạnh nói:

- Tiểu tử, hôm nay tâm trạng ta khá tốt, chỉ cần bây giờ người chui qua háng ta, ta sẽ không tính toán với người nữa, nếu không người sẽ biết thế nào là đắc tội với La Phi này.

Nói đoạn, La Phi giơ tay, toan chụp vào vai Hàn Phong.

Nhưng, cánh tay La Phi mới gia ra được một nửa đã phải dừng lại.

Liền sau đó, sắc mặt La Phi cứng lại, cảm giác đau nhói truyền đến từ cánh tay khiến mặt hắn chuyển sang trắng bệch, không khỏi rống lên một tiếng lớn:

- Buồng tay! Mau buông tay! Thằng khốn này!

Thì ra, lúc La Phi giơ tay, Hàn Phong đã nhanh hơn hắn, tóm chặt lấy cánh tay La Phi.

Bị đối phương tóm, La Phi nổi giận đùng đùng, bàn tay còn lại nắm thành nắm đấm, giáng thẳng vào mặt Hàn Phong, hòng bắt Hàn Phong phải buông cánh tay bên này.

Nhưng, La Phi chỉ là một tên du côn trong Hồng Diệp Thành, thực lực bản thân mới ở cơ bản cửu phẩm, thường ngày chỉ dám bắt nạt đám thường dân phổ thông nhưng trong mắt Hàn Phong, căn bản chẳng là gì.

Hàn Phong hai chân chẳng hề động đậy, đợi nắm đấm của La Phi bay đến, đầu ngoẹo sang một bên. La Phi đấm vào không khí còn bàn tay đang nắm lấy cánh tay đối phương của Hàn Phong đột nhiên phát lực.

Chỉ nghe thấy “rắc” một tiếng, cánh tay to gấp đôi tay Hàn Phong của La Phi bị bẻ thành hai đoạn.

La Phi chưa bao giờ bị như thế này, cơn đau như xuyên vào từng sợi thần kinh của hắn, mặt hắn chuyển sang trắng bệch, miệng thét lên một tiếng thảm thiết, trán lấm tấm mồ hôi.

Hàn Phong quyết không tha, giơ cánh tay còn lại, tóm lấy cánh tay vẫn còn chưa kịp thu lại của La Phi, thực hiện một động tác tương tự, lại một tiếng “rắc” đánh gọn, cánh tay còn lại của La Phi cũng phải chịu hậu quả tương tự.

Sau đó, Hàn Phong buông cả hai tay, chỉ thấy La Phi đau quá đứng không vững, cứ thế ngã xuống đất.

Cả quá trình xảy ra nhanh như điện xẹt, đám thủ hạ sau lưng La Phi thậm chí chẳng kịp phản ứng.

Cho đến khi La Phi ngã đất và không những phát ra những tiếng rên đau đớn chúng mới hồi lại thần, thấy lão đại chớp mắt bị Hàn Phong hạ gục, nhất thời kinh ngạc.

- Các người còn ngây ra đó làm gì, mau bắt tên tiểu tử đó lại cho lão tử!

La Phi nằm trên đất, cố nhịn đau, gào lên như xé gan xé phổi.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiệt

101. Chương 87: Sát Cơ – Thủ Đoạn Của Đỗ Thành Chủ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - KG

Bây giờ thì đám thủ hạ mới phản ứng lại, tên này đẩy tên kia, lao về phía Hàn Phong.

Hừ! Một đám du côn. Hàn Phong lạnh lùng nhìn đám người đang lao về phía mình, thân hình không lùi mà tiến lên phía trước, len vào giữa đám người.

Nhanh chóng, từ giữa đám du côn không ngừng truyền ra những tiếng lêu thẩm thiết.

Không đến một lúc, cả đám du côn vốn dĩ khí thế hùng hực, lúc này không còn một tên nào là có thể đứng vững.

Sau lưng Hàn Phong, những người phục vụ trong tửu lầu thấy đám du côn khí thế hùng hực trong chớp mắt đã bị một người thiếu niên giải quyết dễ dàng, đồng loạt hướng ánh mắt kinh ngạc về phía Hàn Phong.

Hàn Phong phúi phúi tay áo, đi đến trước mặt La Phi, dẫm chân lên ngực đối phương, lạnh lùng nói:

- Là ai sai người đến đây gây chuyện?

La Phi cũng khá cứng đầu, cổ nhìn đau, không lên tiếng.

Hàn Phong thấy vậy cũng không quan tâm, nhấc bàn chân đang dẫm lên ngực La Phi lên.

La Phi đang định thở phào nhẹ nhõm, ai ngờ chân trái mà Hàn Phong vừa nhấc lên bất ngờ trực tiếp dẫm mạnh lên cánh tay phải bị gãy của Hàn Phi.

Một tiếng kêu xé gan xé ruột vang lên, vang khắp cả tửu lầu, thậm chí ngay cả những người đi ngang qua tửu lầu cũng nghe thấy tiếng kêu thảm thiết đó.

- Đồ... đồ khốn... mau bỏ ra!

Nỗi đau quá lớn khiến thân thể La Phi không ngừng run rẩy, ngay cả sức nói chuyện cũng không còn nữa.

Đám thủ hạ bên cạnh hắn thấy Hàn Phong hung hãn như vậy, nhất thời cũng sợ hãi vô cùng.

- Bây giờ người có nói hay không?

Hàn Phong lạnh lùng nhìn La Phi đang nhăn nhó hết cả mặt vì đau, nói.

- Người muốn ta nói gì, ta cái gì cũng không biết.

La Phi lúc này nói chuyện vô cùng phí lực, hắn hận sao mình không trực tiếp ngắt đi, để đỡ phải tiếp tục đau đớn thế này.

- Được lắm!

Hàn Phong bình thản nói.

Hàn Phong nhấc chân, chuyển sang bên kia của La Phi, nhưng lần này Hàn Phong không lập tức dẫm xuống.

Nhưng cảm giác đó càng khiến La Phi khó chịu hơn, gần như không chịu được kiểu giày vò đó, La Phi cuối cùng cũng sợ, mệt mỏi nói:

- Là người khác bỏ tiền bảo ta đến đây gây chuyện, ta không quen người đó nhưng ta biết tửu lầu này gần đây kinh doanh rất tốt, khiến những tửu lầu khác căn bản không thể làm ăn được gì, ta đoán chắc là những người đó phái người đến tìm ta.

La Phi nói xong, thấy Hàn Phong vẫn lạnh lùng nhìn mình, chẳng dám thở, vội vàng nói:

- Ta chỉ biết vậy, xin người... tha cho ta!

Rõ ràng, một dẫm vào rồi của Hàn Phong khiến một tên cường hào ác bá nhiều năm tung hoành trong Hồng Diệp Thành như La Phi lúc này cũng chỉ muốn nhanh nhanh rời khỏi đây, để tránh đụng phải sát tinh trước mắt.

Hàn Phong thấy La Phi sợ hãi nhìn mình, biết những gì đối phương vừa nói không phải là giả, gật gật đầu, sau đó lại trực tiếp dẫm xuống trước mắt ánh kinh hoàng của La Phi.

A!

Lại một tiếng thét đau đớn nổi da gà nữa vang lên, La Phi trực tiếp ngắt đi.

Đám du côn xung quanh run lấy bối, sợ hãi nhìn Hàn Phong, không hiểu tại sao lão đại đã nói rõ mọi chuyện rồi mà đối phương vẫn đối xử tàn nhẫn vậy.

Đối với ánh mắt của chúng, Hàn Phong hoàn toàn không quan tâm, lạnh lùng nói:

- Đưa lão đại của các người lập tức biến mất khỏi mắt ta, nếu không hậu quả thế nào các người chắc cũng rõ!

Đám du côn nghe vậy, lập cập bỏ chạy, bắt chập vết thương trên người, kéo lão đại của chúng, thảm hại chạy khỏi tử lâu.

Sau khi thấy đám du côn rời đi, Hàn Phong thầm nghĩ. Xem ra bên này kinh doanh quá tốt, khiến những tử lâu khác bất mãn, vấn đề này nhất định phải xử lý, nếu không sẽ lại có rắc rối lớn.

Về phần đám du côn, chỉ đóng vai trò rất nhỏ, loại người đó chuyên bắt nạt người lành, chỉ cần đánh cho chúng sợ, chúng sẽ không dám đến nữa.

Đây chính là lý do tại sao Hàn Phong ra tay tàn nhẫn như vậy.

Nhưng, Hồng Diệp Thành không lớn, nhưng có vô số cường hào ác bá, nói không chừng ngày mai lại chạy đến một nhóm, cứ đà này nhất định sẽ ảnh hưởng đến việc kinh doanh.

Nghĩ đến đây, Hàn Phong không ở lại lâu, dặn dò những người trong tử lâu máu câu, bước nhanh về nhà, kể lại chuyện này cho La Mạn vẫn còn đang say ngủ.

La Mạn vừa nghe thấy có người đến tử lâu gây chuyện liền tỉnh như sáo, sau khi biết Hàn Phong đã đuổi đám du côn phiền phức ấy đi mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó hai người thương lượng một hồi, quyết định thuê một nhóm thủ vệ để bảo đảm an toàn cho tử lâu.

Bàn xong, La Mạn vội vàng dẫn theo Tát Khắc rời khỏi nhà.

Lúc này, trong phủ thành chủ Hồng Diệp Thành.

Thành chủ Đỗ Bán Thành hai mắt tràn ngập lo lắng, nhìn tên thủ hạ đang quỳ trước mặt ngơ ngác lạnh băng hỏi:

- Kiểm tra kĩ chưa?

Tên thủ hạ cúi đầu, dường như biết được sự phẫn nộ trong lòng Đỗ Bán Thành, vội vàng nói:

- Đại nhân, kiểm tra kĩ rồi ạ, thiếu chủ và con trai Trương gia chủ Trương Tử Lăng hai người cùng mất tích, ngoài ra còn có hai tên thủ vệ quân tinh nhuệ đi theo.

- Ta chỉ muốn biết ai là hung thủ!

Đỗ Bán Thành rõ ràng đã giận đến cực điểm, ngữ khí lạnh như băng.

Tên thủ hạ vội vàng nói tiếp:

- Theo như thủ hạ điều tra, Trương Tử Lăng từng xảy ra xung đột với một cô gái tên Liên Linh trong rừng liễu ven sông, cô gái đó thực lực cao cường, đã dạy cho Trương Tử Lăng và hai tên gia bộc của hắn một bài học. Sau đó Trương Tử Lăng đến cầu cứu thiếu chủ, bảo thiếu chủ chọn ra hai tên thủ vệ tinh nhuệ nhất trong đám thủ vệ quân, cùng đi tìm cô gái đó, sau đó thì không có thông tin gì nữa.

Dừng lại một lúc, dường như cảm nhận được sự bức bối của Đỗ Bán Thành, tên thủ hạ vội vàng nói:

- Thủ hạ điều tra tiếp, cuối cùng phát hiện ra manh mối trong một ngôi nhà nhỏ ngoài ngoại ô, ở đó rõ ràng có dấu vết ấu dâm, hơn nữa, phát hiện tổng cộng bốn vết máu khác nhau, có lẽ là của bốn người thiếu chủ, theo như thủ hạ đoán, bốn người thiếu chủ bị đối phương tấn công trong cùng một thời gian ngắn.

Nói đoán đây, tên thủ hạ cẩn thận nhìn Đỗ Bán Thành, xác nhận Đỗ Bán Thành không có bất cứ biểu tình gì, mới tiếp tục nói:

- Thủ hạ cũng điều tra qua, căn nhà nhỏ đó thuộc về một cô gái tên Liên Linh, chỉ có điều bây giờ Liên Linh không còn sống trong đó nữa.

- Vậy cô gái tên Liên Linh đâu?

Lúc này, Đỗ Bán Thành không sao kìm được cơn giận trong lòng, bóp nát chiếc cốc trong tay thành mảnh vụn.

Nghe thấy ngữ khí lạnh lùng của Đỗ Bán Thành, tên thủ hạ cũng toát mồ hôi, ấp úng trả lời:

- Tạm thời chưa có tin tức.

- Đây là kết quả điều tra của người sao?

Đỗ Bán Thành bật cười.

Cho đến khi lưng áo tên thủ hạ ướt đầm mồ hôi, Đỗ Bán Thành mới cố nén nộ hỏa trong lòng, ngữ khí lạnh lùng nói:

- Ta muốn người điều tra ngay cô gái tên Liên Linh, cho dù cô ta có không phải là hung thủ giết con trai ta thì chắc chắn cũng có liên quan đến chuyện này, ta cho người thời gian ba ngày, nếu như không tìm thấy cô ta, người không cần phải đến gặp ta nữa.

- Rõ!

Tên thủ hạ đáp lời, như được đại xá, lui nhanh ra ngoài.

Trong đại sảnh chỉ còn lại mình Đỗ Bán Thành, lúc này sắc mặt của hắn có chút dữ tợn.

- Bất luận là ai làm hại con trai ta, ta sẽ xé kẻ đó thành nghìn mảnh để trả mối hận giết con này!

Mấy ngày sau, Hàn Phong đến cứu tiệm Mạc gia.

Lúc này, trong cửa tiệm chỉ có con trai lớn của Mạc Thiên Cân Mạc Bình một mình ngồi trông cửa tiệm, Mạc Thiên Cân đang ở trong phòng luyện khí rèn thiết cụ.

Trước đây Mạc Thiên Cân cũng biết luyện chế một vài binh khí bình thường, nhưng vì hạn chế một vài nguyên tố, nên ông chỉ có thể luyện chế ra những binh khí cấp thấp.

102. Chương 87: Sát Cơ – Thủ Đoạn Của Đỗ Thành Chủ. (hạ)

Bất luận thử thế nào, cũng đều không thể nâng cao năng lực luyện khí của mình, cuối cùng đành phải từ bỏ, chuyển sang làm thợ rèn.

Sau khi tìm hiểu tình hình Mạc Thiên Cân, Hàn Phong không ngừng hồi tưởng lại những kí ức liên quan đến kiếp trước, sau khi nghe Mạc Thiên Cân trình bày, Hàn Phong nhanh chóng phát hiện ra vấn đề.

Trước đây, tổ tiên của Mạc Thiên Cân Mạc Thương trừ việc là một luyện khí tông sư được người đời tôn trọng ra, bản thân cũng là một địa giai cao thủ.

Cũng vì có khí lực và đấu khí cường đại nên ông mới có thể luyện chế ra hung khí đại hạ long tước chấn động đại lục. Nhưng không biết vì sao, trước khi chết, Mạc Thương chép lại bản lĩnh luyện khí và tâm đắc cả đời mình, làm thành một cuốn luyện khí bảo giám, truyền lại cho con cháu đời sau mà không truyền lại tâm pháp tu luyện ban đầu.

Luyện khí bảo giám là một cuốn bí kíp luyện khí cường đại, nhưng đồng thời cũng cần phải có tu vi đấu khí tương ứng.

Điều đó dẫn đến Mạc gia sau này mặc dù ai cũng có bản lĩnh luyện khí tinh thông, nhưng lại không tìm ra tâm pháp tương ứng.

Đây chính là vấn đề mà Mạc Thiên Cân đang gặp phải, đối với luyện khí bảo giám mà tổ tiên lưu truyền, ông đã nắm bắt được bảy tám phần, nếu như có đủ đấu khí tu vi đối ứng, đương nhiên chỉ cần ba năm thời gian là có thể trở thành một luyện khí sư thượng phẩm ưu tú, nếu như vận khí tốt, đạt tới luyện khí đại sư cảnh giới cũng không biết chừng.

Đáng tiếc, khổ tâm tu luyện đấu khí bao năm nay, bây giờ vẫn chỉ dừng lại ở nhân giai tam phẩm cảnh giới, hơn nữa đấu khí tu vi này, so với yêu cầu đấu khí trong luyện khí bảo giám vẫn còn thua xa.

Thân là một luyện khí sư, bản thân phải bỏ rất nhiều thời gian vào việc luyện khí mới có được thành tựu, đấu khí chỉ là phụ trợ. Hai thứ không thể bao đồng, đây cũng chính là lý do tại sao đại lục này luyện khí sư lại ít hơn luyện được sư.

Hàn Phong hồi tưởng lại kiếp trước, năm đó Mạc Phàm là kì tài số một, mới hai mươi tuổi đã trở thành luyện khí đại sư, chấn động đại lục.

Đồng thời, đấu khí tu vi của Mạc Phàm cũng đạt đến nhân giai cửu phẩm, chỉ luận thực lực không thôi, những người cùng tuổi hiếm ai có được thiên phú dị thường như vậy.

Nhưng, điều khiến người ta bất ngờ nhất, đấu khí tâm pháp mà Mạc Phàm tu luyện, là ly hỏa phần quyết rất phổ thông trên đại lục. Say khi trở thành luyện được đại sư năm hai mươi tuổi, Mạc Phàm gần như không luyện chế một món binh khí nào mà khổ tâm tu luyện ly hỏa phần quyết.

Chỉ có điều không gian phát triển của môn tâm pháp ấy quá hạn hẹp, nên dù Mạc Phàm nỗ lực thế nào, hai mươi năm sau cũng không thể tiến bộ.

Trong lúc mọi người sắp quên mất luyện khí thiên tài trẻ tuổi nhất đại lục thì Mạc Phàm dựa vào thiên tư siêu phàm và nỗ lực không mệt mỏi của mình, biến ly hỏa phần quyết thành một môn tâm pháp phù hợp với mình, người đời cũng không rõ tên của môn tâm pháp đó.

Nhưng, Mạc Phàm với bộ tâm pháp danh, chỉ trong hai năm ngắn ngủi tiến nhập thành công địa giai cảnh giới, hơn nữa tu vi tăng mạnh, cho đến khi trở thành địa giai đỉnh phong mới chịu dừng lại.

Sau đó, Mạc Phàm nhốt mình vào phòng luyện khí mà đã hai mươi năm nay hần chưa bước ra, một tháng sau, hần mang theo món thần khí đầu tiên, vụt xuất hiện trong mắt người đời.

Sự xuất hiện này lập tức khiến cả đại lục chấn động.

Mạc Phàm năm bốn mươi tuổi, dùng một món thần khí tuyên bố với cả thế giới rằng luyện khí đại sư trẻ nhất đã trở lại.

Hơn nữa, lúc này hần đã không còn là luyện khí đại sư nữa mà là luyện khí tông sư luyện chế ra thần khí mà đại lục ngàn năm mới có một.

Lúc này, thế nhân đã ghi nhớ cái tên Mạc Phàm.

Nghĩ lại một số tài liệu kiếp trước, Hàn Phong không khỏi cảm thán thiên tư siêu phàm của Mạc Phàm, đồng thời cũng hiểu Mạc Thiên Cân lúc này cần một tâm pháp tu luyện thích hợp.

Sau hôm gặp cha con Mạc Thiên Cân, Hàn Phong truyền dạy ly hỏa phần quyết cho Mạc Thiên Cân.

Ly hỏa phần quyết nghe nói được Mạc Phàm lựa chọn từ vô số tâm pháp bình thường, mặc dù là một môn tâm pháp cấp thấp nhưng lại rất thích hợp với Mạc Thiên Cân, nói một cách chính xác tâm pháp tu luyện phù hợp với luyện khí bảo giám nhất.

Hơn nữa, cho Mạc Thiên Cân tu luyện ly hỏa phần quyết cũng là để cho Mạc Phàm sau này lĩnh ngộ vô danh tâm pháp, thế giới này trừ Mạc Phàm ra, không một ai biết bộ tâm pháp đó nên Hàn Phong chỉ có thể giúp đỡ kiểu này.

Biết Hàn Phong đến, Mạc Thiên Cân cũng từ phòng luyện khí đi ra, Hàn Phong nhìn Mạc Thiên Cân một lượt, sau đó mới hỏi tình hình mấy ngày gần đây.

Sau khi biết ly hỏa phần quyết đúng là có giúp đỡ được cho Mạc Thiên Cân, Hàn Phong hài lòng gật gật đầu. Mặc dù Mạc Thiên Cân và con trai lớn của ông ta Mạc Bình đã bỏ qua giai đoạn tu luyện tốt nhất, nhưng luyện khí sư đấu khí chỉ dùng để phụ trợ, chứ không dùng để chiến đấu, nên ly hỏa phần quyết ít nhiều cũng có tác dụng không nhỏ.

Lại hướng dẫn cho Mạc Thiên Cân vài điểm mà ông còn đang nghi hoặc, Hàn Phong lúc này mới rời đi.

Bởi vì căn nhà của Hàn Phong ở nơi tương đối hẻo lánh nên quãng đường về nhà càng lúc càng trở nên vắng vẻ.

Nhưng, Hàn Phong lúc này cảm thấy có chút không ổn.

Con đường hình như yên tĩnh hơn thường ngày.

Trong lòng thầm cảnh giác, đột nhiên một luồng sát khí nồng đậm xộc đến.

Hàn Phong giật mình, không kịp nghĩ, thân thể nhanh nhẹn tránh sang một bên.

Ầm!

Nơi mà Hàn Phong vừa đứng, lúc này đã bị người đào một cái hố sâu hoắm.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Hàn Phong không khỏi rùng mình.

Đúng lúc đó, một tiếng cười lạnh lẽo truyền đến tai Hàn Phong, chớp mắt đã thấy hai bóng người xuất hiện trước mặt hắn.

- Hắc hắc! Tính cảnh giác của thằng nhóc này cũng không tệ đấy chứ, chẳng trách giết được hai thủ vệ tinh nhuệ nhất của thủ vệ quân.

Vừa nhìn thấy hai người này, đồng tử Hàn Phong không khỏi co rút lại.

Địa giai cao thủ, hơn nữa còn mạnh hơn Tát Khắc rất nhiều!

Hàn Phong cảnh giác nhìn hai bóng người vừa xuất hiện.

Người vừa đến là hai vị lão giả, một khoắc hắc bào, một khoắc lam bào, Hàn Phong phát hiện hai người này có tướng mạo rất giống như, nhau đúc từ cùng một khuôn vậy.

Khí tức phát ra từ cơ thể họ khiến Hàn Phong có chút chấn động. Mặc dù vẫn chưa đạt đến khí thể của thiên giai cường giả, nhưng so với Tát Khắc thì hơn hẳn.

- Các người là ai?

Hàn Phong trầm giọng hỏi.

Lão giả áo lam nhìn Hàn Phong một lượt, cất giọng khàn khàn nói:

- Có thể tránh được nhất kích vừa rồi quả nhiên không đơn giản, xem ra hai thủ vệ quân thủ vệ là do người giết.

Hàn Phong nghe vậy, thoáng rùng mình, sau đó mới hiểu ra có lẽ chuyện giết Trương Tử Lăng và Đỗ Bằng hôm trước đã bị phát hiện.

- Người tự bó tay chịu trời, hay là để ta phải động thủ!

Lão giả áo lam mặt đầy vẻ khinh thường, nhìn Hàn Phong như nhìn một con kiến.

Hàn Phong không trả lời, trong đầu đang nghĩ làm thế nào để đối phó với hoàn cảnh khó khăn trước mắt.

Đối với một địa giai thất phẩm cao thủ như Tát Khắc, mặc dù không có khả năng chống lại nhưng muốn bỏ chạy cũng không phải là khó.

Nhưng lúc này, hắn đang phải đối diện với hai kẻ có địa giai đầu khí còn cường đại hơn cả Tát Khắc, theo như khí tức của họ thì hai vị lão giả chỉ ít cũng tiếp cận địa giai cửu phẩm.

Dưới sự vây hãm của hai địa giai cửu phẩm, Hàn Phong muốn an toàn rút lui, chẳng khác gì nằm mơ giữa ban ngày.

Thấy Hàn Phong im lặng không nói, hắc bào lão giả này giờ vẫn chưa lên tiếng chăm chú nhìn Hàn Phong bằng ánh mắt sắc bén, sau đó lạnh lùng nói:

- Đừng tìm cách bỏ chạy, cho dù là thiên giai cường giả bình thường, muốn chạy thoát khỏi hai lão già này cũng không dễ đâu!

Những gì hắc bào lão giả vừa nói Hàn Phong đương nhiên biết, nhưng ngồi im chờ chết không phải là tác phong của hắn.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

103. Chương 88: Cường Địch

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - KG

Nhưng, lam bào lão giả hình như không có ý định tiếp tục phí lời với Hàn Phong, nhìn Hàn Phong như nhìn một con kiến, hừ lạnh một tiếng, nói:

- Xem ra người không định ngoan ngoãn phối hợp, vậy thì đứng trách bọn ta bắt nạt trẻ con!

Lời vừa dứt, lam bào lão giả nhún nhẹ chân, một đường khí kinh mà mắt thường cũng có thể nhìn thấy được đột nhiên xuất hiện dưới chân hắn, nơi khí kinh xuất hiện, mặt đất xung quanh nứt ra như hình mai rùa.

Không đợi Hàn Phong trả lời, thân hình màu lam lóe lên một cái, cũng không thấy khí thế trên người biến đổi gì nhưng ngay một giây sau đó đã thấy xuất hiện trước mặt Hàn Phong, giáng ngay một đòn vào mặt Hàn Phong.

Nhanh quá!

Hàn Phong ngây người, nếu như không phải có tiên thiên đấu khí giúp đỡ, chắc hắn đã không thể theo kịp động tác của lam bào lão giả.

Lúc này, Hàn Phong căn bản không có cơ hội bỏ chạy, thấy thân ảnh màu lam áp sát, nhất thời không dám lao vào. Đấu khí trong cơ thể sớm đã được vận chuyển toàn thân, khoảng khắc thấy thân hình đối phương biến mất, hắn liền lùi vội ra sau, đồng thời cũng tung ra một quyền.

Động tác của Hàn Phong mặc dù rất nhanh nhưng lam bào lão giả thân là địa giai cao thủ, với thực lực hiện tại của mình, Hàn Phong không thể ngăn chặn được.

Thấy Hàn Phong không biết lượng sức, chống lại nhất kích của mình, lam bào lão giả khóe miệng khẽ nhếch lên một tia cười lạnh, đấu khí trên nắm đấm không hề dừng lại, trực tiếp giáng thẳng vào Hàn Phong!

Bình!

Một tiếng va chạm trầm đục vang lên, lấy hai người làm trung tâm, từng đường sóng khí không ngừng lan tỏa.

Khoảnh khắc nắm đấm của hai người tiếp xúc, thân hình lam bào lão giả không hề động đậy, còn Hàn Phong thì bị sóng khí đẩy ngược lại phía sau, lam bào lão giả mới chỉ tung một quyền mà đã có thể trực tiếp phá tan đấu khí của Hàn Phong.

Khí kinh cường đại trực tiếp đập vào Hàn Phong, khiến khí huyết trong cuộn trào, không khỏi phun ra vài ngụm máu tươi.

Vừa đáp xuống, Hàn Phong phải lùi hơn chục bước mới có thể giữ cho thân hình được vững. Nhất kích này của lam bào lão giả khiến hắn bị thương không nhẹ.

Vội vàng lấy ra một viên đan dược trong ngực áo, trong khoảnh khắc bỏ vào miệng, Hàn Phong nhanh nhẹn quan sát địa hình xung quanh, có vẻ như đang tìm kiếm cơ hội bỏ trốn.

Thực lực của lam bào lão giả, hiện tại hắn không thể chống đỡ được, càng đừng nói sau lưng hắn còn có một hắc bào lão giả thực lực không hề thua kém nữa.

Nếu như hai lão giả này cùng xuất thủ, dù hắn có chín cái mạng cũng không đủ.

- Ý? Vẫn còn đứng được cơ à, xem ra ta đã xem nhẹ ngươi rồi!

Lam bào lão giả sắc mặt cũng có chút kinh ngạc.

Phải biết lúc này mặc dù chỉ dùng ba tầng lực đạo nhưng thực lực của hắn đã đạt đến địa giai đỉnh phong, vốn tưởng có thể khiến tên tiểu tử trước mặt thừa sống thiếu chết, ai ngờ Hàn Phong vẫn có thể đứng vững.

- Lão nhị, làm gì vậy!

Hắc bào lão giả đứng bên cạnh hình như có vẻ bất mãn với hành động chậm chạp của đồng đội mình, khó chịu nói.

Trong mắt hắn, Hàn Phong chỉ là một nhân giai ngũ phẩm tiểu tử, căn bản không cần phải mất quá nhiều thời gian, nếu như không phải những tên khác trong phủ thành chủ đều bị phái đi làm nhiệm vụ khác thì cũng không đến lượt hai huynh đệ hắn động thủ.

Lam bào lão giả thấy sắc mặt đại ca mình không vui, không khỏi thấp giọng trầm ngâm nói:

- Tiểu tử này rất cổ quái! Nhìn bên ngoài thì là nhân giai ngũ phẩm, nhưng lúc này lúc tiếp một quyền của ta, ta cảm nhận sức mạnh mà hắn phát huy vượt xa phẩm cấp của mình, hơn nữa đấu khí hình như có chút không giống.

- Dù hắn có giấy dựa thế nào cũng không thoát khỏi lòng bàn tay ta, đừng lãng phí thời gian nữa, cùng nhau động thủ cho nhanh!

Hắc bào lão tử lúc nào cũng vội vàng như vậy.

Lam bào lão giả nghe vậy, đương nhiên cũng không có ý kiến, kì thực đối diện với một nhân vật nhỏ như Hàn Phong, một mình hắn là đủ, nhưng hắc bào lão giả là đại ca của hắn, hắn biết đại ca từ xưa đến nay không thích lãng phí thời gian nên đành gật đầu đồng ý.

Không thể không nói hai người quả nhiên là huynh đệ, ngay cả mắt cũng không thèm chớp, thân hình đồng thời khởi động, một trái một phải bay đến chỗ Hàn Phong.

Nhìn đối phương cùng nhau động thủ, Hàn Phong không kịp nghĩ, rút từ trong ngực áo ra một nhúm bột thuốc, ném ra ngoài. Bột thuốc trong nháy mắt bao phủ lấy toàn bộ cơ thể Hàn Phong.

- Hừ! Trò trẻ con, người nghĩ làm vậy có thể ngăn được hai huynh đệ ta sao?

Lam bào lão giả thấy Hàn Phong làm vậy, sắc mặt không hề thay đổi, khó chịu nói.

Hàn Phong mặc kệ những lời chế giễu của đối phương, sau khi rắc xong bột thuốc, cố chịu đựng thương thế, xoay người bỏ chạy.

Loại bột thuốc này trước đây Hàn Phong luyện chế để phòng thân, có thể khiến đấu khí trong người đối phương tạm thời đông cứng, đối phó nhân giai võ giả bình thường, thậm chí cao thủ mới tiến nhập địa giai cũng có hiệu quả không tệ.

Nhưng, lúc này hắn đang phải đối phó với hai địa giai đỉnh phong cao thủ, đương nhiên hiểu những thứ này của mình không có quá nhiều tác dụng. Chỉ có điều lúc này hắn không có cách nào khác, chỉ có thể liều một phen, nếu không chỉ còn duy nhất một con đường chết.

Theo như hắn nghĩ, thứ bột thuốc này cùng lắm chỉ có thể ngăn chặn hành động của hai người một lúc mà thôi.

Nhưng Hàn Phong đã đánh giá quá thấp thực lực của hai người họ.

Lam bào lão giả thấy Hàn Phong ném bột thuốc, chớp mắt, vận khí trong người vụt chuyển, một tấm màng đấu khí mỏng được hình thành, bao phủ toàn bộ bề mặt cơ thể hắn. Số bột thuốc của Hàn Phong vừa tiếp xúc với tấm màng đó, lập tức bật ra.

Hai người căn bản không bị ngăn lại, một giây sau đã xuất hiện bên cạnh Hàn Phong.

Thấy hai người bọn họ vẫn đuổi theo, Hàn Phong cũng giật mình, hắn không ngờ tốc độ của hai người họ lại nhanh như vậy.

Không kịp nghĩ thêm điều gì, hắc bào lão giả này giờ vẫn chưa xuất thủ, mắt ánh lên một tia hung tàn, tung ra một quyền mà mục tiêu chính là lưng Hàn Phong.

Sức mạnh của địa giai đỉnh phong mặc dù Hàn Phong có thể đỡ được nhưng nhiệt huyết vẫn phun ra từ miệng hắn, cả cơ thể Hàn Phong mất khống chế, bay về phía trước.

Kinh khí cường đại như gần như làm Hàn Phong suýt ngất.

Ầm!

Thân thể Hàn Phong đập mạnh xuống đất, trực tiếp tạo ra một hố lõm lớn, bụi đất xung quanh bắn lên mù mịt.

Hai lão giả thấy vậy, thoáng dừng lại, im lặng chờ đợi cho bụi tan bớt.

Hắc lão giả tin, nhất kích này đủ để Hàn Phong không thể động dậy, đây là sự tự tin của một đỉnh phong cường giả.

- Lần này thì tiểu tử còn lâu mới đứng dậy được!

Hắc bào lão giả cảm nhận khí tức yếu ớt đằng sau lớp bụi, bình thản nói.

- Tên tiểu tử này còn trẻ mà đã có thực lực như vậy, nếu như để hắn tiếp tục trưởng thành, tương lai nhất định sẽ có thành tựu, đáng tiếc hắn lại giết thiếu thành chủ, chỉ có thể trách mạng hắn không tốt.

Lam bào lão giả có chút nuối tiếc nói.

- Nhiệm vụ của chúng ta là bắt người, không cần phải nghĩ những chuyện khác.

Hắc bào lão giả lạnh lùng nói.

Lúc này, bụi đã gần tan hết, thân thể Hàn Phong dần dần lộ ra.

Quả nhiên như hắc bào lão giả nghĩ, Hàn Phong lúc này đang nằm bẹp trong hố, nếu như không phải trên người vẫn còn chút khí tức phản ứng yếu ớt, hai người thậm chí còn nghĩ hắn đã chết.

- Được rồi, đưa hắn đi, thành chủ bảo phải bắt sống!

Hắc bào lão giả lạnh lùng nói.

Lam bào lão giả nghe vậy, gật gù đầu tiến lên phía trước.

Đến bên cạnh Hàn Phong, đang chuẩn bị động thủ tóm hắn.

Đúng lúc đó, đột biến xảy ra, một đường cường quang chói mắt từ trong cơ thể Hàn Phong bất ngờ phát ra.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

104. Chương 89: Đòi Bắt Người.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Trong lúc không đề phòng, lại ở cự ly gần nhất, lam bào lão giả bị làm cho giật mình, lùi lại phía sau hai bước một cách vô thức, giơ tay áo chặn ngang mặt.

Hắc bào lão giả đứng sau lưng thấy xảy ra biến cố, cũng có chút kinh ngạc, nhưng sắc mặt vụt biến, vội vàng lên tiếng nhắc nhở:

- Lão nhị, tóm lấy hắn, tên tiểu tử ấy định chạy!

Lời vừa dứt, hắc bào lão giả liền khởi động thân hình, mặc dù cường quang khiến hắn tạm thời những nhìn rõ tình hình xung quanh nhưng cảm tri cường đại vẫn có thể nắm bắt được vị trí của Hàn Phong.

- Muốn chạy! Ở lại đây cho ta!

Lam bào lão giả nghe vậy, cũng nhanh chóng phản ứng, lạnh lùng hét lên một tiếng, đồng thời giơ tay tóm lấy Hàn Phong.

Hai người họ đều không ngờ Hàn Phong bị thương nặng như vậy mà vẫn có thể làm được hành động này.

Trong lúc lam bào lão giả tiếp cận Hàn Phong, hắc vẫn nằm im trong hố chẳng hề động đậy, đột nhiên hét lên một tiếng khe khẽ, xung quanh thân thể cuồng phong đại phát, triệt để cuốn thân thể hắc vào giữa.

Cường quang kết hợp với cuồng phong, hình thành nên một luồng khí kinh mãnh liệt, cuốn hết bụi đất xung quanh. Lam bào lão giả đứng ngay gần đó, bị luồng sức mạnh bất ngờ đó chặn lại, hai tay không thể làm được gì.

Trong khoảnh khắc đó, Hàn Phong bắt chấp khí huyết trong cơ thể đang không ngừng cuộn lên, cắn đầu lưỡi, vận vẹo thân hình một cách kì lạ, không gian xung quanh như bị xé ra làm đôi.

Lam bào lão giả cảm nhận những biến hóa kì dị xung quanh, nhất thời giật mình, tăng đầu khí trong cơ thể, tóm mạnh về phía Hàn Phong nhưng vẫn muộn một bước.

Cuồng phong đang cuốn lấy cơ thể Hàn Phong thu lại từng hồi, cường quang chói mắt xung quanh càng lúc càng trở nên chói mắt hơn.

Khoảnh khắc cường quang vụt tắt, thị lực hai người cũng hồi phục lại bình thường, nhưng không còn nhìn thấy bóng dáng Hàn Phong đâu nữa.

- Tên tiểu tử ấy đâu rồi?

Lam bào lão giả nhìn khắp bốn phía, hỏi.

- Chạy rồi!

Hắc bào lão giả lạnh lùng nói.

- Sao... sao có thể như vậy được?

Lam bào lão giả ngây người nói.

Mặc dù thực lực của hai người bọn họ chỉ đạt đến địa giai đỉnh phong, nhưng với hợp kích chi thuật mà họ tự tạo, cho dù là cường giả mới tiến nhập thiên giai cũng khó làm ăn được gì.

Nhưng lúc này, một nhân giai ngũ phẩm thiếu niên, lại có thể bỏ chạy thành công ngay trước mắt họ, đối với huynh đệ hai người bọn họ mà nói, là một sự sỉ nhục quá lớn.

Nghĩ đến đây, lam bào lão giả không khỏi đại nộ.

Nhưng, hắc bào lão giả lại tương đối bình tĩnh, ngăn lam bào lão giả lại, lạnh lùng nói:

- Tên tiểu tử đó chắc sử dụng phương pháp cổ quái gì đó mới có thể chạy thoát khỏi tay chúng ta. Khí tức của hắc đã biến mất trong phạm vi cảm tri của ta rồi.

- Tên tiểu tử này giao hoạt thật!

Lam bào lão giả khó chịu nói.

- Bỏ đi, đi bắt con bé còn lại, còn về phần tên tiểu tử này, chỉ cần hắc còn ở trong Hồng Diệp Thành, sợ gì không tìm được người.

Hắc bào lão giả nhú mày nói.

Lam bào lão giả nghe vậy, mặc dù không cam tâm nhưng cũng biết chuyện đã xong, đành phải tính toán phương án kế tiếp nên gạt gạt đầu.

Hai thân ảnh một lam một hắc nhanh chóng bay về phía ngôi nhà nhỏ của Hàn Phong.

Lúc đó, trong một khu rừng nhỏ kín đáo, một bóng người vô cùng thể thảm đột nhiên xuất hiện.

Bóng người đó vừa đáp xuống, liền hự một tiếng, nôn ra vài ngụm máu tươi sau đó lại giãy dụa đứng lên. Bóng người đó chính là Hàn Phong - người vừa biến mất một cách khó hiểu.

Lúc này sắc mặt Hàn Phong đã chuyển sang trắng bệch, đầu tóc và y phục trên người rối bời.

Thực lực của hai lão già đó đúng là quá đáng sợ, không ngờ Hồng Diệp Thành nhỏ bé này cũng có những nhân vật lợi hại đến vậy. Hàn Phong thầm nghĩ.

Lúc này hắn trúng một quyền của hắc bào lão giả, xương cốt trong người như muốn gãy hết, may mà tiên thiên đẩu khí không ngừng làm dịu, nên lúc ngã xuống đất hắn vẫn có thể hồi phục một chút.

Nhưng dựa vào một chút lực khí này, muốn đứng dậy còn khó huống hồ làm việc khác,

Nếu như lúc này hắn không dùng một loại bí pháp tên là linh phong độn, thật không biết phải đối phó thế nào với sự truy sát của hai địa giai cao thủ.

Nhưng, sau khi sử dụng linh phong độn, Hàn Phong cũng nguyên khí đại thương, thân thể vốn đã tàn tạ bây giờ lại càng yếu ớt hơn.

Không phải vì hai người bọn họ quá xem thường hắn, không dùng toàn lực vào đòn công kích vừa rồi, thì ngay cả cơ hội giãy dụa cũng không có, nghĩ đến đây, Hàn Phong không khỏi cảm thấy may mắn.

Đột nhiên, sắc mặt Hàn Phong vụt biến: Chết rồi! Nếu như bọn họ đã biết chuyện mình giết chết con trai thành chủ, vậy thì chắc chắn cũng biết chuyện Liên Linh.

Nghĩ đến đây, Hàn Phong ngẩng đầu, nhìn về phía ngôi nhà. Bọn chúng không bắt được hắn, nhất định sẽ đến tìm Liên Linh.

Nghĩ đến đây, Hàn Phong chẳng buồn quan tâm đến thương thế trên người, đứng dậy dốc toàn lực chạy như bay về nhà.

Lúc này, đúng như Hàn Phong nghĩ, hai bóng người một lam một hắc đã xuất hiện trước cửa nhà hắn.

- Là chỗ này!

Lam bào lão giả nói.

- Trừ con bé đó, còn lại giết hết!

Hắc bào lão giả lạnh lùng nói.

Ầm!

Cánh cửa vốn đóng kín, trong nháy mắt vỡ tan thành từng mảnh vụn.

Lúc này, La Mạn và Tát Khắc đang đứng trong sân bị tiếng động đó làm cho giật mình. Liền sau đó, thất hai người đàn ông lạ mặt bước vào, không khỏi ngẩn ra.

La Mạn lớn tiếng quát:

- Các người là ai?

Lam bào lão giả nhìn thoáng qua La Mạn sau đó dừng ánh mắt ở chỗ Tát Khắc, mắt ánh lên một tia kì dị, không ngờ trong ngôi nhà này còn có một địa giai thất phẩm võ giả.

Nhưng, lam bào lão giả cũng không quan tâm, lạnh giọng nói:

- Đưa con bé tên Liên Linh ra đây, ta sẽ để các người được yên

Đúng lúc này, Trầm Ngọc đang ở trong phòng Liên Linh nói chuyện. Động tĩnh bên ngoài khá lớn, đương nhiên cũng thu hút sự chú ý của hai cô gái, nhất là nghe nói đối phương đang tìm mình, Liên Linh càng thấy lạ.

Do dự một lúc, Liên Linh định ra ngoài xem xảy ra chuyện gì, nghe khẩu khí đối phương có vẻ không phải người lương thiện, nếu như tìm cô gây chuyện, cô đương nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn, liền lụ lụ mọi người.

Nhưng, Trầm Ngọc đã kéo Liên Linh lại, ngăn chặn cô hành động, lắc lắc đầu nói:

- Không được xúc động, bên ngoài có Tát Khắc đại thúc rồi, nhất định có thể giải quyết, nếu như Tát Khắc đại thúc cũng không có cách, chúng ta ra ngoài cũng vô dụng.

Nghe vậy, Liên Linh còn định nói điều gì, nhưng Trần Ngọc ra hiệu cho cô đừng nói chuyện, đồng thời bước đến bên cửa, nhìn qua lỗ.

Lúc này, Tát Khắc cảm nhận khí thế cường đại không ngừng toát ra từ cơ thể hai người mới đến, vội vàng lùi đến trước mặt La Mạn, cảnh giác nhìn cả hai.

Chỉ riêng khí thế của hai người bọn họ thôi, Tát Khắc đã cảm thấy không có hi vọng, đôi bàn tay cầm kiếm ướt đẫm, sắc mặt cũng trở nên nghiêm trọng.

Lam bào lão giả chỉ nhìn lướt qua Tát Khắc, nhận ra hành động cảnh giác của đối phương, lạnh lùng nói:

- Một địa giai thất phẩm còn con mà cùng đòi ngăn chặn bọn ta!

- Giết! Trong phòng vẫn còn vài luồng khí tức, có lẽ con bé tên Liên Linh đang ở trong đó.

Hắc bào lão giả quét ánh mắt qua căn phòng mà Liên Linh và Trần Ngọc đang trốn, ngữ khí không hề có một chút cảm tình nào.

- Thiếu gia, mau chạy!

Tát Khắc nghe hai người họ nói vậy, lập tức đẩy La Mạn ra xa, bỏ thanh đại kiếm xuống.

Khí tức hai người quá mạnh, hẳn biết mình không phải đối thủ của đối phương, nhưng vì sự an toàn của La Mạn, đành phải liều mạng vậy, hi vọng có thể kéo dài một chút thời gian, giúp thiếu gia có cơ hội chạy thoát.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

105. Chương 90: Giết Mình

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

- Không biết lượng sức!

Lam bào lão giả hừ lạnh một tiếng, chẳng hề sợ hãi đòn công kích của Tát Khắc. Tiến lên trước một bước, cánh tay giấu dưới lớp quần áo phát lực, hai ngón tay kẹp chặt lấy cự kiếm của Tát Khắc.

Tát Khắc truyền hết đầu khí toàn thân vào cự kiếm, nhất thời không thể di chuyển.

Hai mắt kinh ngạc nhìn vị lão giả trước mặt, Tát Khắc rõ ràng đã quá xem thường thực lực của họ.

Nhìn Tát Khắc mặt đỏ bừng bừng, lam bào lão giả ngón tay khẽ dùng lực, chỉ nghe thấy một tiếng nứt vỡ trầm đục vang lên, đại kiếm trong tay Tát Khắc bị lam bào lão giả bóp vụn.

Trong khi Tát Khắc vẫn còn chưa tin vào mắt mình, hắc bào lão giả sau lưng đã tranh thủ cơ hội đập một quyền vào ngực hắn, Tát Khắc chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh cực mạnh ập đến, không thể kiềm chế phun một ngụm máu tươi ra ngoài, thân thể như con điều đứt dây, lão đảo mấy cái rồi ngã gục xuống, nhìn bộ dạng hình như đã chết ngất.

Hắc bào lão giả sau khi đánh trúng, không quan tâm đến Tát Khắc nữa mà bay về phía La Mạn.

Lúc này, La Mạn vẫn còn bất ngờ về chuyện một địa giai thất phẩm như Tát Khắc bị đánh bại, nhất thời quên mất bỏ trốn.

Lúc hắc bào lão giả sắp tiếp cận La Mạn, một luồng khí tức cực mạnh đột nhiên xộc vào ngôi nhà, ngay cả mây trên trời cũng bị luồng khí tức cường đại đó ảnh hưởng, làm cho trở nên bất an.

- Là chuyện gì, khí tức cường đại quá!

Hắc bào lão giả là người đầu tiên biểu lộ sự kinh ngạc trước biến cố đang xảy ra trước mắt.

Ầm! Ầm! Ầm!

Khí thể vẫn chưa kịp tăng, xung quanh đã bất ngờ nổi lên một trận cuồng phong. Ngôi nhà nhỏ vốn yên tĩnh, lúc này trở nên có chút xao động, mọi cánh cửa sổ vốn đóng chặt cũng bị luồng khí tức đó làm cho lung lay, phát ra những tiếng cọt kẹt không dứt.

Cảm nhận năng lượng đáng sợ ẩn hàm trong luồng khí thể đó, hai người cùng giật mình, La Mạn đứng bên cạnh cũng phải kinh ngạc.

Lúc này, luồng khí thể đã đạt đến cực điểm, hắc bào lão giả thậm chí có thể cảm nhận việc hô hấp của mình đã trở nên có chút khó khăn, cảm giác bất an trong lòng mỗi lúc một cường liệt.

Trong lúc hắc bào lão giả đang nghĩ phải làm gì thì đột nhiên phát hiện đầu khí trong người có chút đình trệ, thân thể không thể nhúc nhích nửa phần.

Phát hiện này khiến hắn nhất thời rùng mình, lập tức nhìn sang phía lam bào lão giả, lam bào lão giả cũng đang sợ hãi nhìn hắn.

Và cùng nhận ra sự kinh hoàng trong mắt đối phương.

Nghĩ đến việc hai người đều là địa giai đỉnh phong cao thủ nổi danh, chỉ còn cách thiên giai chi cảnh một bước, cộng thêm hai người là huynh đệ song sinh, phối hợp với nhau rất ăn ý, thiên giai cao thủ bình thường cũng không thể đánh bại được hai người bọn họ.

Nhưng, lúc này có người chỉ cần dùng khí tức thôi cũng có thể khiến hai người bọn họ không sao động đậy nổi, là loại thực lực gì chứ. Từ lúc nào Hồng Diệp Thành này ẩn giấu một tuyệt thế cường giả cường đại như vậy.

- Hai tên tiểu bối vô tri, dám ở đây làm càn!

Trong lúc hai người còn đang kinh ngạc, thì một bóng người đã chậm chậm bước ra từ căn phòng trong góc.

Lúc La Mạn nhìn rõ mặt người này, hai mắt đột nhiên tròn tròn, mặt đầy vẻ khó tin.

Người vừa đến không ai khác, chính là vị quân gia mà hắn vẫn tôn trọng, Bồ Lô Dịch!

La Mạn tròn tròn mắt nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mặt, hắn thậm chí còn tự nhéo tai mình xem có phải đang nằm mơ hay không.

Thực lực của hắn mặc dù không cao, nhưng vẫn có thể nhận ra khí tức đang phát ra từ người Bồ Lô Dịch cường đại thế nào. Khí tức cường đại đó không phải nhắm vào hắn nhưng cũng đủ để khiến hắn ngộp thở.

Trong phòng, Trần Ngọc có thể nhìn thấy hết mọi thứ qua khe cửa, lúc này cô cũng há hốc miệng, mặt đầy vẻ khó tin nhìn Bồ Lô Dịch vừa xuất hiện.

Cô không sao nghĩ được vị quân gia vừa kiêu ngạo nhưng rất nhân hậu ấy lại có khí tức mạnh đến vậy.

- Tiền bối, dám hỏi...

Hắc bào lão giả đã không còn khí thể cao ngạo lúc này nữa, sắc mặt trắng bệch, hai mắt lộ rõ vẻ sợ hãi, khó khăn lắm mới nặn được nửa câu.

Nhưng Bồ Lô Dịch chẳng quan tâm, ép mạnh khí thể trên người, trực tiếp ngắt lời đối phương, chẳng thèm nhìn đối phương lấy một cái, lạnh lùng nói:

- Chỉ là hai địa giai đỉnh phong vô gia mà thôi, dám làm bị thương thiếu gia ta, đi chết đi!

Bồ Lô Dịch vừa dứt lời, hai người bọn họ liền cảm thấy đầu khí trong người như bị rút sạch, cũng không thấy Bồ Lô Dịch có động tác gì, lồng ngực đột nhiên đau nhói.

Cả hai cùng cúi đầu, bất ngờ phát hiện, không biết từ lúc nào ngực mình đã bị lõm xuống, vài giọt máu đang không ngừng chảy ra, thấm đẫm ngực áo.

Hai người định mở miệng nói chuyện, nhưng phát hiện không còn một chút sức lực nào nữa, mang theo thần sắc kinh ngạc và khó tin ngã xuống.

Hai kẻ lúc này còn rất khoa trương, còn chưa nhìn thấy Bồ Lôị Địch ra tay thế nào đã lăn ra chết.

Bồ Lôị Địch từ đầu đến cuối không nhúc nhích lấy nửa bước.

Mặt ông cũng không có nửa phần cảm xúc, mọi thứ đơn giản chỉ có vậy.

Ngôi nhà lúc này yên tĩnh một cách kì lạ, Tát Khắc thì đã ngất, La Mạn và Trầm Ngọc trong phòng thì đang bận trợn mắt há mồm ngạc nhiên nhìn Bồ Lôị Địch, nhất thời vẫn chưa tỉnh lại được.

Tràng diện thay đổi quá nhanh, nhất thời khiến hai người họ không kịp phản ứng.

Hồng Diệp Thành thành phũ.

Đỗ Bán Thành ngồi trong đại sảnh, tay không ngừng xoay miếng thúy lục cổ ngọc, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Sao rồi?

Đỗ Bán Thành trầm ngâm hỏi.

- Hai vị đại nhân đã động thân, có lẽ giờ này đã bắt được một nam một nữ.

Tên thuộc hạ đang quỳ trước mặt hắn cung kính nói, mắt ánh lên một tia sợ sệt.

- Hừ! Dám giết con trai Đỗ Bán Thành ta, ta nhất định khiến chúng hối hận đến lúc chết.

Lúc này, ở một con đường cách ngôi nhà không xa, Hàn Phong đang lết thân thể trọng thương của mình, đi như bay. Đầu khí lộn xộn trong cơ thể đang bị hắn nén xuống, hai hàm răng nghiến chặt, sắc mặt có chút dữ dằn.

Thực lực của hai lão giả vừa rồi rõ ràng bọn Liên Linh không thể địch nổi, cho dù bên cạnh cô có địa giai thất phẩm Tát Khắc cũng không thể chống đỡ được mấy hồi.

Chạy thêm một đoạn, Hàn Phong về được đến nhà.

Lúc này cánh cửa đã vỡ vụn, nhưng ngôi nhà thì vô cùng yên tĩnh, không hề có âm thanh ầu ẩu.

Không lẽ hắn về quá muộn?

Cách chân hắn không xa, hai địa giai đỉnh phong lão giả - kẻ đã ép hắn phải dùng linh phong độn để thoát thân lúc này đã nằm lằn trên mặt đất, ngực lõm xuống, mắt trợn tròn, nhìn bộ dạng hình như chết mà không biết tại sao mình chết.

Là chuyện gì?

Lòng đầy băn khoăn, Hàn Phong ngược mắt nhìn, thấy cách đó không xa là Tát Khắc đang nằm yên không động đậy, không biết còn sống hay đã chết.

Trong sân chỉ còn Bồ Lôị Địch và La Mạn đang đứng.

La Mạn lúc này biểu tình có chút kì lạ, miệng há hốc, ánh mắt đầy vẻ khó tin nhìn Bồ Lôị Địch.

Nhất thời, Hàn Phong có chút không hiểu.

Lúc này, phòng Liên Linh bật mở, Trầm Ngọc và Liên Linh từ trong đó bước ra, thấy hai cô gái bình yên vô sự, Hàn Phong lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Trầm Ngọc và Liên Linh thấy người xấu đã chết, yên tâm đi ra ngoài, vừa hay nhìn thấy Hàn Phong xuất hiện liền chạy lại đến bên Hàn Phong. Bồ Lôị Địch lúc này cũng bước đến bên La Mạn, hai người cùng nhau đi vào phòng thì thăm trao đổi chuyện gì.

Hàn Phong thấy hai cô gái đi đến, vội vàng kéo Trầm Ngọc lại hỏi, tại sao địa giai cao thủ ép mình phải dùng đến bí thuật tổn hao nguyên khí mới có thể chạy thoát, bây giờ lại lăn ra chết.

Nghe Hàn Phong hỏi, Trầm Ngọc đem toàn bộ câu chuyện mà cô nhìn thấy, kể lại với Hàn Phong.

Trầm Ngọc không biết đấu khí nhưng cô biết Tát Khắc là địa giai thất phẩm cao thủ, người có thể chớp mắt đánh bại Tát Khắc, thực lực chắc phải rất cao. Vậy mà Bồ Lô Dịch chỉ dùng khí thể để giết đối phương, thật không còn gì để nói.

Đương nhiên, bởi vì Trầm Ngọc không hiểu nên trong mắt cô hai địa giai lão giả bị Bồ Lô Dịch dùng khí thể giết chết,

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

106. Chương 91: Thiên Giai Cường Giả Bồ Lô Dịch

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Nghe Trầm Ngọc miêu tả xong, hàn Phong nhìn Bồ Lô Dịch bên cạnh La Mạn, mắt tràn ngập vẻ kinh chấn động.

Nhưng nghe Trầm Ngọc nói, Hàn Phong có thể xác nhận, Bồ Lô Dịch - người luôn có mặt bên cạnh La Mạn, người thường ngày không để lộ ra bất cứ điều gì, là một thiên giai cường giả.

Đương nhiên, thiên giai cường giả mặc dù cường đại nhưng cũng không thể dùng khó thể giết chết hai địa giai đỉnh phong cao thủ. Chỉ là Bồ Lô Dịch ra tay quá nhanh, Trầm Ngọc không biết đấu khí đương nhiên không thể phát hiện.

Hàn Phong tự nhận, dù là mình ở thời kì đỉnh cao, cũng không thể giết chết hai địa giai đỉnh phong cao thủ trong nháy mắt.

Có thể thấy, thực lực của Bồ Lô Dịch không dừng ở thiên giai võ giả bình thường, mà là một thiên giai cường giả người thực việc thực, so với Hàn Phong của kiếp trước mà nói, thực lực còn mạnh hơn rất nhiều.

Thật không ngờ, Bồ Lô Dịch nhìn gầy yếu thế kia, lại có thực lực đáng sợ như vậy. Hơn nữa xem ra bọn La Mạn cũng không biết, có thể nhận ra điều đó từ biểu tình chấn động trên mặt La Mạn.

Lúc này, hai người có lẽ đã trao đổi xong, La Mạn dẫn Bồ Lô Dịch đến trước mặt Hàn Phong.

Đến trước mặt Hàn Phong, La Mạn cười khổ nói:

- Về việc này, ta cũng vừa mới biết.

Hàn Phong gật gù đầu, thể hiện đã hiểu, cho dù La Mạn có ý giấu hẩn chuyện này thì cũng không có gì quan trọng.

Sau đó, La Mạn nói sơ chuyện của Bồ Lô Dịch cho hẩn biết.

Sau đó, Hàn Phong lại giải thích lại với hai cô gái sau lưng.

Vốn dĩ thiên giai cao thủ Bồ Lô Dịch từng được ông La Mạn cứu mạng, để đền ơn, Bồ Lô Dịch ở lại trong gia tộc La Mạn, làm một quản gia bình thường, trừ ông nội của La Mạn ra, không ai biết thực lực thực sự của ông.

Nếu như không phải lúc này quá nguy cấp, Bồ Lô Dịch chưa chắc đã để lộ thân phận thiên giai cường giả của mình.

Nghe La Mạn giải thích xong, Hàn Phong liền hiểu ngay một loạt những sự việc trước đây.

Tại sao bọn La Mạn không biết gì về U Âm sâm lâm mà lại dám xông vào. Sau này La Mạn nói là ý kiến của Bồ Lôị Địch, lúc này hắn hiểu, thân là thiên giai cường giả Bồ Lôị Địch, đương nhiên đã từng thăm qua U Âm sâm lâm, đương nhiên hiểu rất rõ tình hình trong đó.

Cũng hiểu tại sao họ lang thang trong U Âm sâm lâm bao nhiêu ngày mà vẫn bình an vô sự, tất cả là vì có sự giúp đỡ âm thầm của Bồ Lôị Địch.

Sau này, chuyện chẳng may đụng phải thiên giai ma thú cửu u bạch hổ, cũng là vì cửu u bạch hổ vừa mới sinh Tiểu Bạch, cảm nhận được khí thế trên người Bồ Lôị Địch nên mới sản sinh địch ý.

Cuối cùng, cũng vì có Bồ Lôị Địch ngấm bảo vệ, La Mạn mới có thể may mắn thoát nạn.

Tiếp đó, hàn Phong lại nghĩ đến những lời Bồ Lôị Địch nói khi nhìn thấy Tiểu Hắc và Tiểu Bạch đánh nhau mấy ngày trước.

Thì ra Bồ Lôị Địch mượn cơ hội đó chỉ điểm mình, xem ra ông ta đã nhận ra việc mình có tiên thiên dấu khí.

Buồn cười là lúc đó, hắn vẫn nghĩ đó chỉ là một hành động đơn thuần của Bồ Lôị Địch.

Trừ những chuyện ấy ra, Hàn Phong nhớ lại những chi tiết nhỏ trong cuộc sống hàng ngày, bây giờ ngẫm lại những chuyện nhỏ ấy hầu như đều phản ánh sự khác biệt của Bồ Lôị Địch.

Nhưng, không ai ngờ, Bồ Lôị Địch là một thiên giai cường giả.

Nghĩ đến đây, Hàn Phong cũng phải cười khổ.

Lúc này, ánh mắt nhìn Bồ Lôị Địch đã trở nên có chút khác thường.

Đương nhiên, Hàn Phong ngoài cảm giác kinh ngạc ban đầu cũng không có ý nghĩ nào khác. Thực lực của hắn mặc dù mới ở nhân giai nhưng vẫn duy trì tâm thái kiêu trước, hơn nữa hắn tin, chỉ cần cho hắn một chút thời gian, đạt tới thiên giai không phải vấn đề gì khó khăn.

Tiểu cô nương Trầm Ngọc thì ngược lại, lão quần gia hiền lành thường ngày, đột nhiên biến thành thiên giai cường giả khiến người ta nể sợ, nhất thời có chút không kịp phản ứng, đôi mắt đẹp mở to, hiếu kỳ nhìn Bồ Lôị Địch.

Đối với phản ứng của mọi người, Bồ Lôị Địch sớm đã lường trước, cũng không để tâm, thu hết toàn bộ khí tức, mỉm cười với Trầm Ngọc và lại quay về bộ dạng của một lão quần gia hiền từ của thường ngày.

Nhưng, trừ tiểu nha đầu Trầm Ngọc suy nghĩ đơn thuần ra, những người khác tâm thái ít nhiều đều có chút biến hóa.

Ngay cả La Mạn cũng vậy.

Mặc dù trước đây không biết thực lực thật sự của Bồ Lôị Địch, hắn vẫn rất kính trọng ông, không phải chỉ vì Bồ Lôị Địch hiểu biết rộng, mà vì Bồ Lôị Địch đã chấp chưởng cả gia tộc từ thời ông nội hắn, trung thành tuyệt đối, cho đến bây giờ hắn lưu vong bên ngoài, ông vẫn trung thành như vậy.

Nhưng lúc hắn biết bị quần gia vô cùng đáng kính ấy là một thiên giai cường giả, đầu óc nhất thời có chút ngây ngơ.

- Chuyện gì vậy, bọn Tôn lão sao đi mãi mà chưa thấy về?

Đỗ Bán Thành ngồi trong thanh phủ đại sảnh, mày nhíu chặt, ngữ khí lạnh nhạt nói.

Sau lưng hắn, một vị lão giả địa vị có vẻ không thấp thấy Đỗ Bán Thành hỏi vậy, thấp giọng nói:

- Đại nhân, có cần phái người đi xem không!

Đỗ Bán Thành suy nghĩ một lúc, cũng gật gật đầu, gọi thủ hạ, dặn dò hắn đi kiểm tra.

Không biết vì sao, Đỗ Bán Thành đột nhiên cảm thấy bất an, nhưng sau đó lập tức nghĩ đến thực lực của bọn Tôn lão, trong Hồng Diệp Thành này có thể coi là mạnh nhất, nên cũng yên tâm hơn.

Phải biết, hẳn có thể ngồi vững ở vị trí thành chủ Hồng Diệp Thành này, một nửa công lao thuộc về bọn Tôn lão.

Có thể quen được hai người Tôn lão, cũng là một sự vô tình.

Hai mươi năm trước, huynh đệ Tôn thị sớm đã là những địa giai cao thủ nổi tiếng, lại bởi vì hai người là huynh đệ song sinh nên phối hợp vô cùng ăn ý.

Dù gặp phải địch thủ cao hơn hai người họ một bậc, họ cũng có thể đối phó dễ dàng.

Nhưng vì lúc đó hai người vô tình chọc giận một thiên giai cường giả, bị thiên giai cường giả đó truy sát. Mặc dù cuối cùng chạy thoát thành công, nhưng bởi vì vết thương quá nặng, gần như chỉ còn thở thoi thóp.

Đúng lúc đó, Đỗ Bán Thành vừa mới trở thành thành chủ Hồng Diệp Thành đi qua, nhìn thấy hai người trọng thương, liền cứu hai huynh đệ họ.

Sau khi vết thương của hai huynh đệ lành, vô cùng cảm kích với Đỗ Bán Thành, đương nhiên không muốn liên lụy đến ân nhân cứu mạng nên nói cho Đỗ Bán Thành biết họ có đắc tội với một thiên giai cường giả, nếu như còn tiếp tục ở lại đây sẽ dẫn đến họa truy sát.

Lúc đó Đỗ Bán Thành vừa mới đến Hồng Diệp Thành, vị trí vẫn chưa ổn, nghe hai người họ nói vậy, trong lòng cũng có chút do dự.

Xét cho cùng Đỗ Bán Thành cũng là nhân vật, với thế lực lúc đó căn bản không thể quét sạch mọi thế lực trong Hồng Diệp Thành nhưng cuối cùng vẫn mạo hiểm giữ hai người họ lại.

Huynh đệ Tôn thị đương nhiên cảm kích không cầm nổi nước mắt, sau này giúp đỡ Đỗ Bán Thành giải quyết hơn một nửa những kẻ ngang đường, giúp hắn nắm bắt thành công Hồng Diệp Thành đại quyền.

Sau đó huynh đệ Tôn thị bắt đầu bế quan khổ tu, hai năm sau cuối cùng đạt tới địa giai đỉnh phong, chuyên môn nghiên cứu ra một bộ kích sát thiên giai cường giả hợp kích chi thuật.

Cuối cùng thực sự giết chết thiên giai cường giả đó.

Từ đó trở đi, huynh đệ Tôn thị tọa trấn ở Hồng Diệp Thành, các thế lực lớn nhỏ xung quanh không ai dám đắc tội với Đỗ Bán Thành.

Những thế lực đó không phải không nói không có địa giai cường giả, nhưng địa giai võ giả có thể giết chết thiên giai cường giả, chỉ có huynh đệ Tôn thị mà thôi.

Mặc dù chỉ là một thiên giai cường giả, nhưng thiên giai chi uy không hề nhỏ, có thể giết chết thiên giai võ giả, danh tiếng của Tôn thị huynh đệ càng thêm nổi.

Đỗ Bán Thành nghĩ lại những chuyện này, cũng cảm thấy sự lựa chọn trước đây của mình là đúng đắn.

107. Chương 91: Thiên Giai Cường Giả Bỏ Lôi Địch. (hạ)

Đúng lúc đó, tên thuộc hạ ban nãy bước nhanh vào trong, mặt có chút kinh hoảng.

- Kiểm tra được chưa? Bọn Tôn lão đang lừng khờ ở đâu vậy?

Đỗ Bán Thành lạnh lùng hỏi.

- Đại nhân! Bọn Tôn lão... chết rồi!

Tên thuộc hạ sợ hãi nói.

- Cái gì!

Đỗ Bán Thành đứng bật thân hình có chút béo phì của mình dậy.

Thúy lục cổ ngọc trong tay trực tiếp rơi xuống đất, phát một tiếng, vỡ thành mấy mảnh.

- Người nói lại lần nữa!

Đỗ Bán Thành không sao giấu nổi vẻ ngạc nhiên trong mắt, có chút không tin vào tai mình.

Tên thuộc hạ thấy Đỗ Bán Thành như vậy, đành phải liều mạng nói:

- Lúc nãy các huynh đệ tìm thấy thi thể của bọn Tôn lão trong khu rừng ngoài ngoài ô, còn tên thiếu niên Hàn Phong cùng đồng bọn của hắn gần như không bị thương tổn gì.

- Sao lại có thể! Sao lại có thể như vậy được!

Đỗ Bán Thành dường như không tin vào tai mình. Thực lực huynh đệ Tôn thị thế nào, hắn rõ hơn ai hết, làm sao có người giết họ được, hay là sau lưng tên thiếu niên Hàn Phong có thiên giai cường giả bảo hộ.

Nghĩ đến đây, Đỗ Bán Thành thoáng rung mình, đột nhiên nghĩ, ngộ nhờ thiên giai cường giả đó vì chuyện này mà tìm đến, vậy tính mạng của hắn cũng không còn, ngay cả huynh đệ Tôn thị còn không là đối phủ của hắn, tin rằng Hồng Diệp Thành không còn cường giả nào có thể địch nổi.

Thiên giai cường giả không phải con chó con mèo bên đường, chỉ cần muốn là bắt được một đồng.

Thiên giai cường giả trên cả đại lục này tổng cộng cũng không được bao nhiêu.

Phản ứng của Đỗ Bán Thành thế nào, bọn Hàn Phong không biết, cho dù biết thì cũng không có gì phải sợ. Bây giờ đã có Bồ Lô Dịch, đương nhiên không còn gì phải lo lắng nữa.

Mấy ngày tiếp theo, Hàn Phong đều ở trong nhà.

Tát Khắc sớm đã vứt hai thi thể đó vào rừng và cũng không xử lý gì nhiều.

Bởi vì Hàn Phong nghĩ, Đỗ Bán Thành không thấy hai người bọn họ về báo cáo, nhất định sẽ phái người đến kiểm tra, đến lúc đó không tìm thấy thi thể, Đỗ Bán Thành cùng lắm chỉ đoán được hai người họ đã bị hại, còn cụ thể thế nào thì không biết, thà cứ trực tiếp ném thẳng ra bên ngoài.

Hơn nữa, bây giờ có một thiên giai cường giả như Bồ Lô Dịch tọa trấn, dù Đỗ Bán Thành có muốn gây chuyện thì cũng phải suy nghĩ chín chắn.

Bởi vì thực lực đã bại lộ, Bồ Lô Dịch cũng không giấu giếm thêm nữa, mấy ngày nay chỉ ở trong nhà hướng dẫn cho Tát Khắc và Hàn Phong tu luyện.

Hôm đó, Tát Khắc hôn mê tỉnh lại, biết được Bồ Lô Dịch là thiên giai cường giả lại càng bội phục hơn, đối với một người đơn giản như Tát Khắc mà nói, hắn bội phục nhất là cường giả, hơn nữa với những thiên giai cường giả hơn hắn bản thân như Bồ Lô Dịch hắn lại càng bội phục.

Hai ngày nay được Bồ Lô Dịch hướng dẫn, Tát Khắc cảm thấy hình như đã có dấu hiệu đột phá.

Phát hiện này khiến hắn mừng đến phát điên, phải biết hắn đã dừng ở địa giai thất phẩm mười năm nay, cứ tưởng cả đời này sẽ không tiến thêm được nữa.

Không ngờ chỉ có mấy ngày ngắn ngủi đấu khí trong cơ thể rõ ràng có dấu hiệu đột phá, hơn nữa càng lúc càng rõ ràng.

Sau khi biết tình hình Tát Khắc, Bồ Lô Dịch chỉ điểm cho hắn thêm mấy câu nữa, bảo hắn vào phòng bế quan hai ngày, hi vọng đủ để đột phá.

Tát Khắc đương nhiên ngoan ngoãn nghe lời, ngoài ra Hàn Phong còn đặc biệt dùng số nguyên liệu còn lại luyện chế một viên hỏa linh tăng ích tán cho Tát Khắc hồng giúp hắn tấn cấp thuận lợi.

Hành động này Hàn Phong khiến Tát Khắc cảm kích vạn phần. Mặc dù hắn có chút thô lỗ, nhưng cũng hiểu giá trị của hỏa linh tăng ích tán. Bây giờ có Bồ Lô Dịch chỉ điểm và hỏa linh tăng ích tán của Hàn Phong giúp đỡ, hắn tin rằng lần này mình nhất định sẽ đột phá.

Trong sân, vì Tát Khắc đã bắt đầu bế quan nên lúc này chỉ còn Bồ Lô Dịch và Hàn Phong hai người.

Về phần La Mạn, so với tu luyện, hắn có hứng thú với kinh doanh hơn nên bản thân Bồ Lô Dịch cũng không biết làm gì.

Nhưng tình hình thân thể của Hàn Phong khiến ông có chút hiếu kì. Tiên thiên đấu khí hầu như chỉ xuất hiện trên người thiên giai cường giả, bây giờ lại xuất hiện trên người Hàn Phong, sao có thể không ngạc nhiên được.

Với nghi hoặc của Bồ Lô Dịch, Hàn Phong không ngạc nhiên gì, hẳn đương nhiên biết bí mật này của mình không thể qua được mắt một thiên giai cường giả như Bồ Lô Dịch. E rằng ngay từ lần đầu gặp mặt trong U Âm sâm lâm, Bồ Lô Dịch đã đoán ra tu vi thực sự của hắn.

Đương nhiên, Hàn Phong cũng không có gì để giấu diếm, kể lại tình huống dẫn đến việc có được tiên thiên đấu khí một cách đơn giản. Còn chuyện sống lại, hẳn đương nhiên không nói với người khác.

Nghe xong nguyên nhân hoang đường của Hàn Phong, Bồ Lô Dịch trừ kinh ngạc ra, chỉ có thể cảm thán vận khí của Hàn Phong quá tốt.

Ông không hề nghi ngờ tính chất thật giả trong những lời Hàn Phong nói, dù sao những chuyện thế này cũng chưa từng xảy ra, Hàn Phong có thể có được tiên thiên đấu khí coi như là do vận khí của hắn.

Hơn nữa lúc Hàn Phong hỏi có phải lần trước Bồ Lô Dịch mượn cơ chỉ điểm cho hắn không, Bồ Lô Dịch cũng dứ khoát gật đầu thừa nhận.

Sau đó, hai người bắt đầu giao lưu. Bồ Lô Dịch vốn dĩ chỉ định chỉ điểm cho Hàn Phong một vài thứ liên quan đến tiên thiên đấu khí, nhưng càng trao đổi, Bồ Lô Dịch càng ngạc nhiên phát hiện rất nhiều quan điểm mà Hàn Phong nói đều là những lý luận mà ông chưa từng nghe thấy.

Nhưng chỉ cần chuyên tâm nghiền ngẫm những lý luận đó, sẽ phát hiện chúng rất mới mẻ và cũng rất có đạo lý.

Hàn Phong càng đưa ra nhiều lý luận mới mẻ, ánh mắt Bồ Lô Dịch ban đầu còn là hiếu kì, nhưng cuối cùng đã trở thành chấn động.

Thậm chí, dưới những lý luận mới mẻ đó, Bồ Lô Dịch có thể tìm ra rất nhiều câu trả lời cho những vấn đề khó khăn trên phương diện tu luyện tích lũy bao nhiêu năm nay.

Mấy chục năm nay, tu vi của ông không hề tiến bộ, bây giờ những vấn đề đó được hóa giải, tự nhiên bỗng có cảm giác tinh tiến.

Phát hiện này khiến vị quân gia thường ngày trầm ổn không khỏi vui mừng.

Phải biết, sau khi tiến nhập thiên giai, tu vi muốn tiến thêm một bước khó khăn dị thường. Bây giờ đấu khí đã đình trệ trong cơ thể bấy lâu này đột nhiên biến hóa, bảo ông không kích động sao được.

Tất cả là nhờ vào những lý luận mới mẻ của Hàn Phong, ánh mắt nhìn Hàn Phong của Bồ Lô Dịch không khỏi càng thêm hiếu kì.

Ông không thể nghĩ được vì sự phụ thần bí - nhân vật đứng sau người thiếu niên này thực lực thế nào mà có thể hiểu được những lý luận tinh diệu như vậy.

Kì thực sau lưng Hàn Phong không có vị sư phụ thần bí nào hết. Những gì hắn nói đều là lý luận của vài trăm năm nữa. Ở thời điểm đó, không ai trên đại lục là không biết đến những thứ đó.

Chỉ có điều kiếp này những lý luận đó chưa được người ta biết đến mà thôi.

Không thể không nói, Bồ Lô Dịch không hổ danh là thiên giai cường giả, kinh nghiệm phong phú của ông cũng giúp Hàn Phong thu thập không ít. Dù sao kiếp trước hắn đã bước vào thiên giai, lại tự nhiên sống lại nhưng kinh nghiệm vẫn chưa bằng được Bồ Lô Dịch.

Bây giờ Bồ Lô Dịch truyền lại kinh nghiệm của mình cho Hàn Phong, khiến Hàn Phong bắt đầu có chút cảm ngộ.

Sau khi hai địa giai đỉnh phong cao thủ bị Bồ Lô Dịch giết chết một cách dễ dàng, đã mấy ngày nay, bên thành chủ không thấy phản ứng gì hết.

Nhưng Hàn Phong nghĩ, nếu như hắn là Đỗ Bán Thành, e rằng cũng không dám tìm đến làm phiền, hai địa giai đỉnh phong huynh đệ ấy thực lực xác thực như vậy, vậy mà vẫn bị Bồ Lô Dịch trảm sát.

Không cần nghĩ cũng biết, Đỗ Bán Thành tám phần là đã biết sợ.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

108. Chương 92: Quyền Quý.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Chiều tối hôm đó, bên ngoài Hồng Diệp Thành, một đoàn người ngựa chậm rãi bước đến, ước chừng có khoảng mấy chục người.

- Phía trước là Hồng Diệp Thành?

Một thanh niên trong đội, khí chất phi phàm, ăn mặc vô cùng hoa lệ nhìn Hồng Diệp Thành phía xa, quay sang hỏi người sau lưng.

Vị lão giả sau lưng người thanh niên thấp giọng đáp:

- Vâng, thiếu gia.

Bên cạnh người thanh niên, một người thiếu niên tuổi độ mười bốn mười lăm, ăn vận cũng rất hoa lệ, diện mạo có bảy tám phần giống người thanh niên, hưng phấn nói:

- Tốt quá, đi bao nhiêu ngày như vậy, cuối cùng cũng đến rồi!

Nhìn bộ dạng hưng phấn của thiếu niên, người thanh niên cũng mỉm cười, nói:

- Phí lão, thông báo cho mọi người tăng tốc, chúng ta sẽ vào thành đêm nay.

Phí lão gật đầu đáp một tiếng, đi về phía những người khác.

Lúc này bên trong thành phủ Hồng Diệp Thành, không khí có chút nóng bỏng.

Trong đại sảnh, vài bóng người đang ngồi quây lấy chiếc bàn tròn, người ngồi trước đương nhiên là Hồng Diệp Thành thành chủ Đỗ Bán Thành, bên trái là Hắc Nham Thành thành chủ Phạm Thế Thiên.

Những vị trí còn lại đều là những người có máu mặt trong Hồng Diệp Thành, đương nhiên, đối với Đỗ Bán Thành và Phạm Thế Thiên mà nói, địa vị của những người này thấp hơn rất nhiều.

Lần này, Hắc Nham Thành thành chủ Phạm Thế Thiên đến tìm Đỗ Bán Thành là để thương thảo chuyện hợp tác giữa hai bên. Đỗ Bán Thành đương nhiên nhiệt tình đón tiếp.

Trong lúc mọi người trò chuyện vui vẻ, ăn uống linh đình, quản gia của Đỗ Bán Thành có chút hoảng hốt từ bên ngoài chạy vào, chạy đến bên Đỗ Bán Thành thì thào mấy câu gì đó.

Đỗ Bán Thành nghe xong, sắc mặt vụt biến, thấy quản gia gật đầu xác nhận Đỗ Bán Thành không khỏi vụt đứng dậy, nhấc chân đi ra ngoài.

Mọi người trong đại sảnh thấy vậy, nhất thời ngây ra. Phạm Thế Thiên thấy Đỗ Bán Thành vút hần ở lại đấy, một mình chạy ra ngoài, sắc mặt có chút không vui, lạnh giọng nói:

- Đỗ thành chủ hành sự cũng lạ thật, Phạm mỗ từ Hắc Nham Thành xa xôi đến đây, vậy mà lại được đối đãi kiểu này?

Đỗ Bán Thành lúc này không có thời gian rảnh quan tâm đến Phạm Thế Thiên, thấy sắc mặt của hắn không vui cùng mặc kệ, vội vàng mang theo quản gia và một tên hộ vệ, chạy đến trước cửa tửu lầu nổi tiếng nhất Hồng Diệp Thành.

Để lại sau lưng đám đông ngơ ngác và Phạm Thế Thiên mặt đầy nộ ý.

Nhanh nhẹn đi đến cửa tử lâu, Đỗ Bán Thành thì thầm hỏi:

- Người chắc chắn ở trong này chứ?

Quản gia bên cạnh gật gật đầu, đáp lời:

- Không sai được đâu ạ, thủ hạ hôm đó cùng đại nhân đi Đế Đô bàn chuyện, cũng đã nhìn qua dung mạo hai vị diện hạ, mặc dù hai vị diện hạ đã lớn nhưng dung mạo cũng không thay đổi nhiều.

Đỗ Bán Thành có được xác nhận, không nghi ngờ thêm nữa, đi vào trong tử lâu.

Lúc này, ngoài cửa tử lâu đang có mấy tên hộ vệ ăn mặc như võ giả, mới chỉ nhìn lướt qua có thể phát hiện nhưng hộ vệ này thực lực không thường, trong lòng càng chắc chắn quản gia không lừa hắn.

Cúi đầu sửa soạn dung mạo, Đỗ Bán Thành xốc lại tinh thần, đi vào trong tử lâu.

Chỉ có điều, lúc hắn đi qua cửa đã bị mấy người hộ vệ ngăn lại.

Một người trong đó lạnh lùng nhìn Đỗ Bán Thành, lạnh giọng quát:

- Tử lâu này đã được chủ nhân nhà ra bao hết rồi, người khác không được đi vào.

Đỗ Bán Thành nghe vậy, ngẩn ra, sau đó mới sực nhớ nếu cứ tự nhiên xông vào đúng là có chút không ổn thật, đang định lên tiếng giải thích ai ngờ tên thủ hạ sau lưng đã lạnh chanh quát lớn:

- To gan, có biết người đang đứng trước mặt người là ai không, một hộ vệ cón con mà cũng dám cuồng vọng!

Thôi Húc là một địa giai cửu phẩm cao thủ, trước đây bị Đỗ Bán Thành phái đi, mấy ngày trước mới quay trở lại Hồng Diệp Thành. Vừa quay lại đã nghe thấy tin Tôn nhị lão - kẻ vẫn luôn chằm chệ trên đầu mình đã bị giết.

Nhưng Thôi Húc không hề cảm thấy phần nộ mà ngược lại vui vẻ như vừa tai qua nạn khỏi.

Cùng là thủ hạ của Đỗ Bán Thành, Tôn nhị lão luôn ỷ vào tu vi cao cường, không coi những người khác ra gì, Thôi Húc sớm đã khó chịu với hai vị lão giả.

Bây giờ hai người đều đã chết, cộng thêm mấy ngày trước bất ngờ tiền nhập địa giai cửu phẩm, khiến hắn trở thành thủ hạ số một dưới tay Đỗ Bán Thành.

Thậm chí trong Hồng Diệp Thành cũng không tìm ra người đủ khả năng luận cao thấp với hắn. Thân phận của hắn đương nhiên lên như điều gặp gió, ngay cả thái độ của Đỗ Bán Thành với hắn cũng trân trọng hơn trước vài phần.

Sự chuyển biến đột ngột này khiến Thôi Húc cũng không khỏi có chút tự đắc, làm việc chẳng còn kiêng nể ai nữa.

Thôi Húc vừa dứt lời, đám hộ vệ lập tức lạnh sắc mặt, đồng loạt sờ vào binh khí bên hông, lạnh lùng nhìn vào ba người Đỗ Bán Thành. Chỉ cần thêm một câu không hợp nữa thôi là sẽ động thủ.

Nghe Thôi Húc nói chuyện như vậy, Đỗ Bán Thành cũng biến sắc, trong lòng thầm mắng Thôi Húc sao lại ngu ngốc như vậy.

Nhưng hắn vẫn chưa kịp lên tiếng mắng thì Thôi Húc đã một mình nhảy ra, hừ lạnh một tiếng, một luồng khí thể cường đại trong nháy mắt ập về phái mấy người hộ vệ trước mặt.

Mấy người hộ vệ cảm nhận khí tức truyền đến từ người Thôi Húc, thần tình trở nên nghiêm trọng, người hộ vệ đầu tiên trầm giọng quát:

- Bắt hắn lại!

Lời vừa dứt, thân ảnh của bốn năm hộ vệ đã cùng đồng thời lao vào Thôi Húc.

Lúc này, bên trong tử lâu vô cùng yên tĩnh, chỉ có một chiếc bàn là đang có hai người ngồi.

Người thanh niên tuổi có vẻ lớn hơn nghe thấy bên ngoài ồn ào, không khỏi nhíu mày, có vẻ khó chịu với kẻ đã làm phiền họ dùng cơm.

Vị lão giả sau lưng thấy vậy, trầm giọng nói:

- Thiếu gia, để ta ra ngoài xem đã xảy ra chuyện gì.

Người thanh niên nghe vậy, cũng gật gật đầu, nói:

- Vậy phiền Phí lão.

Vị lão giả được gọi là Phí lão cung kính hành lễ, đi ra ngoài cửa.

Ra đến cửa tửu lầu, Phí lão thấy hộ vệ bên mình đang ẩu đả cùng người khác, ánh mắt không khỏi quắc lại.

Địa giai cửu phẩm!

Chỉ cần nhìn sơ qua, Phí lão biết hộ vệ bên mình trong một thời gian ngắn không thể bắt được người này, lạnh lùng nói:

- Các người lui hết đi, đừng làm phiền thiếu gia dùng cơm.

Mấy tên hộ vệ đang cùng Thôi Húc ẩu đả thấy vậy, không do dự, một chiêu tránh đòn công kích của Thôi Húc, sau đó rầm rập rút lui.

Thấy đối phương đã rút, ánh mắt Thôi Húc có vẻ không vui, nhưng mặt thì đầy tự đắc.

Đột nhiên, một luồng khí tức không hề có dấu hiệu báo trước khóa chặt lấy hắn, Thôi Húc không kịp phản ứng thì đã thấy thân ảnh Phí lão xuất hiện trước mặt hắn.

Thôi Húc thậm chí còn chưa kịp nhìn rõ đối phương, chỉ cảm thấy ngực đau nhói, cả người bay ngược lại phía sau, đập vào bức tường đá sau lưng, rơi mạnh xuống đất.

Nhất thời, khí huyết trong người Thôi Húc cuộn lên, chỉ cảm thấy xương cốt trong người như rời ra, đầu khí mà hắn vẫn luôn tự hào trực tiếp bị kích tán, trong một thời gian ngắn khó có thể hồi phục được.

Thôi Húc vốn tưởng Tôn thị nhị lão chết rồi, mình sẽ là người mạnh nhất trong Hồng Diệp Thành, những lúc này ngay cả bộ dạng đối phương thế nào còn không nhìn rõ đã bị đánh bại, trong lòng chấn động vô cùng.

Nhẹ nhàng giải quyết xong mọi chuyện, Phí Lão chuyển ánh mắt sang phía Đỗ Bán Thành.

Đỗ Bán Thành thấy Phí lão nhìn mình, sắc mặt nhất thời sợ hãi bất an, tay không ngừng lau mồ hôi, miệng lắp bắp giải thích:

- Phí... Phí lão, tất cả những chuyện này đều là hiểu lầm, xin ngài nghe ta giải thích.

- Người biết lão phu?

Phí lão nghe vậy, không khỏi nhìn Đỗ Bán Thành khắp một lượt, xác nhận không có bất kì ấn tượng gì mới lạnh lùng nói.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

109. Chương 93: Hai Vị Điện Hạ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Lúc này, Đỗ Bán Thành đến trước mặt Phí lão, thái độ cung kính nói:

- Tại hạ thành chủ Hồng Diệp Thành Đỗ Bán Thành, mấy năm trước may mắn được gặp Phí lão, đến bây giờ mọi kí ức vẫn còn như mới.

- Thì ra là Đỗ thành chủ, vậy người lúc này là thủ hạ của người.

Giọng nói Phí lão có chút lạnh lùng, gần như chẳng thèm quan tâm đến thân phận thành chủ của Đỗ Bán Thành.

Cảm nhận được lãnh ý trong giọng nói của Phí lão, Đỗ Bán Thành càng toát mồ hôi lạnh, vội vàng giả thích:

- Phí lão hiểu lầm rồi, tại hạ lúc này nhận được tin, biết có khách quý đến Hồng Diệp Thành nên mới vội vàng đến đây, không ngờ để xảy ra chuyện này, là tại hạ cai quản không nghiêm.

Phí lão nhìn bộ dạng Đỗ Bán Thành, biết hẳn không nói dối, ngữ khí dịu đi đôi chút, nhưng vẫn lạnh giọng nói:

- Đỗ thành chủ có lòng!

Nhìn bộ dạng Phí lão, Đỗ Bán Thành nhẹ nửa người, lại cẩn thận hỏi:

- Không biết Phí lão có thể dẫn tại hạ đi gặp hai vị quý khách được không ạ, để thể hiện tình cảm của một vị chủ nhà.

Đỗ Bán Thành cũng là kẻ thông minh, thấy đoàn người đi lại kín đáo như vậy, cũng không trực tiếp nói ra thân phận của người bên trong.

Phí lão lạnh lùng nhìn Đỗ Bán Thành, nghĩ một lúc, rồi nói:

- Đợi ở đây, hai vị chủ nhân đang dùng bữa, không thích bị người khác làm phiền.

- Vâng! Vâng! Vậy tại hạ đợi bên ngoài, phiền Phí lão!

Đỗ Bán Thành ngữ thái vô cùng khiêm nhường nói.

Phí lão thấy vậy cũng mặc kệ đối phương, quay người bỏ vào trong tửu lầu.

- Đại nhân, Thôi Húc vẫn còn nằm ở kia, đứng không?

Tên quản gia sau lưng thì thầm nhắc.

Đỗ Bán Thành nghe vậy, giận dữ hừ một tiếng, nói:

- Đứa làm được việc thì không có, đứa không làm được việc thì lại thừa ra, không cần quan tâm đến hắn.

Lúc này, Hàn Phong đang đi đến cửa tiệm Mặc gia nên đương nhiên không biết chuyện xảy ra bên tửu lầu. Từ lúc bị hai địa giai cao thủ đánh trọng thương, lại bị ép tiêu hao nguyên khí linh phong độn, Hàn Phong mấy ngày nay đều ở trong nhà tu dưỡng.

Cho đến hôm nay thương thế triệt để hồi phục mới dành thời gian đi tìm Mặc Thiên Cân, đương nhiên để xem ly hỏa phần quyết có giúp được gì cho luyện khí bảo giám của Mặc gia hay không.

Mặc dù kiếp trước biết Mặc Phàm dựa vào ly hỏa phần quyết để trở thành luyện khí đại sư, nhưng chưa từng nghe nói về thành tựu của phụ thân và huynh đệ hắn.

Sau khi rời khỏi cửa tiệm Mặc gia, Hàn Phong coi như có thể yên tâm.

Lúc này ở cửa tiệm Mặc gia, Mặc Thiên Cân nói với hắn, trải qua mấy ngày tu luyện ly hỏa phần quyết, ông cảm thấy đầu khí đã ngừng trệ trong người mình bấy lâu nay, tinh tiến rất nhiều, hơn nữa ly hỏa phần quyết đúng là bộ tâm pháp cấp thấp rất phù hợp cho người của Mặc gia tu luyện. Bây giờ Mặc Thiên Cân, mặc dù đầu khí tu vi không tăng lên nhưng được ly hỏa phần quyết giúp đỡ, có thể miễn cưỡng đạt đến cảnh giới trung phẩm luyện khí sư.

Đương nhiên, còn cách trung phẩm luyện khí sư thực sự một chút nữa, nhưng cũng là tiến bộ không nhỏ, trước đây trình độ luyện khí của Mặc Thiên Cân chỉ có thể coi là hạ phẩm luyện khí sư.

Về phần con trai lớn của Mặc Thiên Cân, Mặc Bình, hình như có chút chậm chạp, tư chất cũng bình thường, thậm chí còn không bằng được phụ thân hắn, nhưng có ly hỏa phần quyết giúp đỡ, Hàn Phong tin tưởng

lai hấn nhất định có thành tựu, mặc dù không được cao bằng đệ đệ Mạc Phàm, nhưng cũng là luyện khí sư hiếm có.

Dù sao, bên trong luyện khí bảo giám, Mạc Thương đã ghi lại các loại luyện khí phương pháp và tâm đắc.

Chỉ có điều Mạc gia sau Mạc Thương và Mạc Ly, không còn xuất hiện thêm luyện khí đại sư nào nữa, thậm chí ngay cả một thượng phẩm luyện khí sư ra hồn cũng chỉ có ba người. Cũng chính bởi vậy, mới dẫn đến Mạc gia dần suy sụp. Và luyện khí bảo giám trở thành vật vô dụng trong mắt người đời.

Nếu như không phải vậy, lúc Hàn Phong hỏi Mạc Thiên Cân, Mạc Thiên Cân đã không đưa ra dễ dàng như vậy.

Lúc này, Đỗ Bán Thành đang đứng trước tử lâu, trong lòng vô cùng lo lắng, nhưng biểu tình không dám lộ ra một tia mệt mỏi. Hai vị bên trong không phải là những người hấn có thể đắc tội.

Mang theo tâm trạng nôn nao, lại đợi thêm một lúc nữa, Đỗ Bán Thành cuối cùng cũng thấy một tên hộ vệ ra thông báo cho hấn vào. Đỗ Bán Thành lập tức xúc lại tinh thần, bảo quản gia đứng bên ngoài đợi, bước nhanh vào trong tử lâu.

Trong tử lâu, Đỗ Bán Thành nhìn lướt là có thể nhận ra cả đại sảnh chỉ có hai người đang ngồi, trong lòng không khỏi hoảng sợ, vội vàng bước nhanh về phía trước, lúc còn cách hai người đó chừng mười bước chân, mới run rẩy khom người, cung kính hành lễ, căng thẳng nói:

- Hồng Diệp Thành thành chủ Đỗ Bán Thành kính chào hai vị điện hạ.

Lúc này, ông chủ tử lâu đang đứng cách đó không xa, nhìn thấy Đỗ Bán Thành đến, ban đầu là ngạc nhiên, sau lại càng kinh ngạc trước những gì hấn nói.

Có thể khiến thành chủ đại nhân thường ngày cao cao tại thượng cung kính đối đãi như vậy, có thể thấy thân phận hai vị khách nhân này không hề bình thường. Lúc này hình như thành chủ đại nhân còn gọi họ là điện hạ.

Nghĩ đến đây, bàn tay đang cầm bút của ông chủ tử lâu không khỏi run rẩy, suýt chút nữa thì làm rơi xuống đất, hai mắt không giấu nổi vẻ kinh ngạc.

Thì ra người mà ông vừa tiếp đãi chính là đương kim hoàng tử điện hạ Tiêu Dật và Tiêu Thần.

Lúc này, Tiêu Dật vừa dùng xong cơm, thấy Đỗ Bán Thành vào, lạnh lùng nói:

- Đỗ thành chủ không cần đa lễ.

- Thần không biết hai vị điện hạ đến thăm, không thể nghênh tiếp từ xa, mong điện hạ trách tội.

Đỗ Bán Thành vẫn khom người, khiêm nhường trầm giọng trả lời.

Nhìn bộ dạng sợ hãi của Đỗ Bán Thành, Tiêu Dật không khỏi cười nhẹ nói:

- Lần này bốn điện và tam đệ đến đây, không muốn kinh động bất cứ ai, cũng không thể trách tội người, Đỗ thành chủ không cần lo lắng.

Đỗ Bán Thành nghe Tiêu Dật nói vậy, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp đó, Đỗ Bán Thành hơi ngẩng đầu, nhìn hai người Tiêu Dật và Tiêu Thần, thần thái cũng kính nói:

- Hai vị điện hạ ngồi xe vất vả cả ngày, chỉ bằng đến phủ thuộc hạ nghỉ ngơi, để hạ thần được bày tỏ lễ nghĩa của một vị chủ nhà.

Tiêu Dật nghĩ ngợi một lúc, cũng không phản đối, gật đầu nói:

- Đỗ thành chủ phí tâm, vậy bốn điện và tam đệ xin được làm phiền.

Đỗ Bán Thành nói liền mấy câu không dám.

Tiêu Thần thấy đại ca của mình quyết định vậy, cũng không có ý kiến gì.

Rất nhanh, dưới sự dẫn đường của Đỗ Bán Thành, Tiêu Dật và Tiêu Thần cùng mười mấy hộ vệ đã đến được phủ thành chủ.

Sau khi sắp xếp cho bọn Tiêu Dật nghỉ ngơi xong, quản gia đến thông báo cho Đỗ Bán Thành, Phạm Thế Thiên sau khi thấy hắn rời đi cũng giãn dãn bỏ về, hơn nữa còn tuyên bố hủy bỏ chuyện hợp tác trước đây.

Đỗ Bán Thành nghe vậy, cười lạnh, không nói điều gì.

Một Hắc Nham Thành thành chủ con con, sao có thể bằng được hai vị điện hạ trước mặt, nếu như lần này không phải quản gia cơ linh, phát hiện hành tung hai vị điện hạ, nói không chừng hắn đã lỡ mất cơ hội ngàn năm này.

Đại sảnh phủ thành chủ, người đang ngồi ở vị trí đầu tiên đương nhiên là Tiêu Dật, bên cạnh hắn là Tiêu Thần, Đỗ Bán Thành lúc này đang cung cung kính kính đứng trước mặt hai người.

Tiêu Dật lạnh lùng nói:

- Không ngờ một thành chủ phủ nhỏ bé cũng độc đáo đến vậy, xem ra Đỗ thành chủ cũng là người có nhả hứng.

Đỗ Bán Thành nghe vậy, sợ sệt nói:

- Điện hạ quá khen.

- Ha ha! Đỗ thành chủ không phải lo lắng, lần này bốn điện hạ tam đệ đến đây, chỉ là ý tưởng nhất thời, không có ý định can thiệp vào chuyện của Đỗ thành chủ.

Tiêu Dật nhìn bộ dạng sợ sệt của Đỗ Bán Thành, cười cười nói.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

110. Chương 94: Hãm Hại.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Tiêu Thần bên cạnh còn nhỏ, ham chơi, không khỏi lên tiếng hỏi Đỗ Bán Thành Hồng Diệp Thành này có chỗ nào vui.

Nghe Tiêu Thần hỏi vậy, Đỗ Bán Thành đang định lên tiếng trả lời thì ánh mắt chợt dừng lại ở chỗ Phí lão, một ý nghĩ nảy ra trong đầu.

Giả vờ trầm ngâm một hồi, Đỗ Bán Thành buồn rầu nói:

- Nếu như đổi thành thường ngày, hạ thần sẽ dẫn hai vị điện hạ dạo chơi một vòng quanh Đỗ Bán Thành, chỉ có điều.

- Đỗ thành chủ sao lại áp dụng như vậy, không lẽ có chuyện gì bốn điện hạ không thể biết?

Tiêu Dật liếc nhìn Đỗ Bán Thành, giữa hai chân mày vô tình lộ ra một tia uy nghiêm lạnh lạnh.

Đỗ Bán Thành thấy Tiêu Dật còn trẻ mà đã có phong phạm của một vị đế vương, trong lòng vừa ngạc nhiên vừa sợ, nhưng thù giết con khiến hắn bất chấp tất cả.

Thế nên, Đỗ Bán Thành nghiêng rằng, tiếp tục nói:

- Điện hạ chắc không biết, gần đây Hồng Diệp Thành không được thái bình cho lắm nên hai vị điện hạ cũng đừng nên ra ngoài nhiều, tránh gặp phải nguy hiểm.

- Ồ? Hồng Diệp Thành xảy ra chuyện gì?

Tiêu Dật nghe vậy, có chút nghi hoặc hỏi.

Đỗ Bán Thành thầm tính toán trong lòng, bên ngoài ra vẻ hồ thẹn nói:

- Hạ thần không dám giấu hai vị điện hạ, mấy ngày trước, Hồng Diệp Thành xuất hiện một cô gái, nghe nói chuyên bán mỹ sắc, quyến rũ con cháu thế gia trong thành, đầy chiếm lấy thế gia cơ mật, hơn nữa một vài con cháu thế gia còn bị giết hại thảm thiết.

Dừng lại một chút, ngữ khí Đỗ Bán Thành chuyển sang bi phẫn:

- Hạ thần nghe được chuyện này, sau con trai mang theo hộ vệ đi bắt cô ta, ai ngờ bên cạnh cô ta bất ngờ xuất hiện một thiếu niên tu vi cao thâm, không chỉ cứu thoát cô ta mà còn giết chết hộ vệ quân hộ vệ, đứa con trai duy nhất của thần cũng bị chết thảm dưới tay đối phương.

Nói đến đây, Đỗ Bán Thành có chút ngậm ngùi, bộ dạng không hề có nửa phần giả dối.

Nhưng, những lời bịa đặt của hắn đã khiến Tiêu Dật và Tiêu Thần nổi giận đùng đùng.

- Hai kẻ tiện nhân đó đúng là to gan lớn mật, dám công khai giết hại hộ vệ quân hộ vệ.

Tiêu Thần giận dữ nói.

- Không ngờ những chuyện thế này mà Đỗ thành chủ còn giấu trong lòng.

Tiêu Dật nhìn bộ dạng Đỗ Bán Thành, trong lòng cũng có chút phẫn nộ.

Đỗ Bán Thành thu lại cảm xúc, chấp tay nói tiếp:

- Đa tạ điện hạ quan tâm, hạ thần không sao. Sau khi biết con trai gặp nạn, hạ thần vừa buồn vừa giận, phải hai tên thủ hạ là địa giai đỉnh phong cao thủ đi bắt hai kẻ ác tặc đó. Ai ngờ sau lưng ác tặc còn có cao thủ bảo vệ, hai địa giai đỉnh phong cao thủ mà hạ thần phái đi cũng bị chúng giết chết.

- Bọn ác tặc đó lợi hại vậy sao?

Tiêu Thần nghe mà không khỏi ngạc nhiên.

Đỗ Bán Thành nghiêng răng gật gật đầu, nói:

- Biết tặc nhân thực lực lợi hại, hạ thần thực sự không biết phải làm gì. đành phải trở mắt đứng nhìn đám tặc nhân đó ngang nhiên hãm hại dân chúng Hồng Diệp Thành.

Nói đoạn, Đỗ Bán Thành quỳ xuống, đau khổ nói:

- Là hạ thần vô dụng, mong hai vị điện hạ trách tội.

Tiêu Dật nghe vậy, vội vàng nói:

- Đỗ thành chủ chỉ không cần làm vậy, bốn điện biết ngài đã tận lực, chỉ trách đám tặc nhân đó quá mạnh, chuyện này ta đã biết, chắc chắn không khoan tay đứng nhìn.

Thấy Tiêu Dật nói vậy, Đỗ Bán Thành đang cúi đầu, khóe miệng không khỏi nhếch lên, nhưng nụ cười đó đã được hắn giấu đi rất nhanh.

- Phí lão cảm thấy thế nào?

Tiêu Dật quay đầu hỏi.

Phí lão đứng phía sau nghe vậy, khẽ cúi người, nói:

- Điện hạ quyết định, lão phu đương nhiên không có ý kiến gì.

Nhưng, Đỗ Bán Thành biết người đứng sau lưng Hàn Phong và Liên Linh thực lực cường đại, nó có chút không yên tâm, nói:

- Hai địa giai cao thủ trong tay thuộc hạ tình thông một bộ hợp kích cho thuật vậy mà cũng không làm gì được thiên giai cường giả đó, bị hắn kích sát một cách dễ dàng, có thể thấy thực lực của đám tặc nhân đó

cao thâm khó đoán, điện hạ chi bằng phát lệnh truy nã, hạ thần kiến nghị hay là điều động cao thủ cường đại của các thành trấn xung quanh lại giúp đỡ, đề phòng cẩn thận?

Nghe nói trong đám tặc nhân có thiên giai cường giả, Tiêu Dật không khỏi liếc nhìn Phí lão.

Phí lão nghe vậy, cũng suy nghĩ một lúc, sau đó nói:

- Điện hạ chi bằng cứ làm như Đỗ thành chủ nói, đề phòng bắt trắc, lão phu mất mạng là chuyện bình thường, hai vị điện hạ tuyệt đối không thể để xảy ra chuyện.
- Phí lão khiêm tốn, Thiên Nguyệt đế quốc này có thể đánh bại được phí lão, e rằng không có mấy người. Mấy tên ác tặc con con đương nhiên không là vấn đề.

Tiêu Dật cười lạnh nói.

Đối với thực lực Phí lão, Tiêu Dật rất có tự tin.

Nhưng, Phí lão vì sự an toàn, kiên quyết khuyên nhủ, cuối cùng Tiêu Dật đành phải gật đầu đồng ý nói:

- Đã vậy thì cứ làm theo lời Đỗ thành chủ, phái người đi thông báo cho các thành trấn xung quanh, bảo họ phái người đến, lần này nhất định phải nhổ tận gốc đám ác tặc này.

Đỗ Bán Thành thấy Tiêu Dật nói vậy, trong lòng không khỏi mừng rỡ.

Lúc hần quay người rời khỏi đại sảnh, đến một nơi bọn Tiêu Dật không nhìn thấy, không khỏi thì dử dử, thì thầm nói: Cứ đợi đấy, lần này ta nhất định khiến hai đứa cháu nam nữ các người chết không toàn thây để an ủi linh hồn con trai ta.

Từ cửa tiệm Mặc gia quay về, vừa đến cửa Hàn Phong nghe thấy trong nhà có tiếng ồn ào.

Bước vào xem kĩ, thì ra Tát Khắc bế quan mấy ngày nay cuối cùng cũng ra, lúc này đang cùng Bồ Lô Dịch giao thủ

Hai người đang tỷ thí rất vui vẻ, Hàn Phong thấy vậy cũng không làm phiền, một mình đứng ra một góc.

Ở đó, Liên Linh và Trầm Ngọc đang ngồi với nhau, vừa trò chuyện vừa nhìn hai người tỷ thí.

Liên Linh bây giờ là nhân giai ngũ phẩm võ giả, đối với những chiêu thức tinh diệu của hai người, đương nhiên cũng hiểu một chút.

Trầm Ngọc chẳng qua chỉ mới học được mấy ngày tuyệt ảnh mê tung mà Hàn Phong đưa cho cô, đấu khí căn bản không chưa kịp hình thành trong người, những cũng quan sát đầy hứng thú, đến chỗ hấp dẫn sắc mặt lập tức trở nên hưng phấn.

Hàn Phong đến bên hai cô gái, thấy chỉ còn vị trí bên cạnh Liên Linh liền thuận thế ngồi xuống.

Vì Hàn Phong ngồi cạnh nên Liên Linh có thể cảm nhận được khí tức đàn ông trên người hần, nhớ lại hôm đó được hần che chở trong phòng, tim không khỏi đập bịch bịch.

Hàn Phong lúc này đang cẩn thận quan sát trận đấu giữa hai người, không chú ý đến biểu tình của Liên Linh, mà chỉ nghi hoặc hỏi Trầm Ngọc:

- Cô xem có hiểu những võ kĩ này không?

Trầm Ngọc thấy Hàn Phong hỏi vậy, ngoác miệng nói luôn:

- Không hiểu.
- Vậy cô hưng phấn cái gì?

Hàn Phong ngạc nhiên hỏi.

Trầm Ngọc chỉ chỉ vào Tát Khắc, cười ha ha nói:

- Người không cảm thấy bộ dạng của Tát Khắc đại thúc, kết hợp với động tác của thúc ấy, rất giống với xon địa địa thương hùng mà chúng ta gặp trong khu rừng U Âm sao?

Phì.

Liên Linh nghe Trần Ngọc nói vậy, nhất thời không thể kìm được, cũng cười ra thành tiếng.

Nhìn khuôn mặt ngây thơ vô tội của Trần Ngọc, Hàn Phong cũng bị câu trả lời của cô làm cho không biết nên khóc hay nên cười. Trong lòng không khỏi trầm nghĩ, nếu như Tát Khắc biết trong mắt Trần Ngọc, hẳn giống như một con đại địa thương hùng thì không biết cảm thấy thế nào.

Chán nản lắc lắc đầu, Hàn Phong mặc kệ Trần Ngọc, quay sang Liên Linh, hỏi:

- Sao, sống ở đây đã thấy quen chưa?

Liên Linh nghe vậy, khẽ gật đầu, dịu dàng nói:

- Chỗ này rất tốt, mọi người thường ngày cũng rất quan tâm đến ta, ta thích cảm giác này.

Trần Ngọc bên cạnh cũng góp chuyện:

- Yên tâm đi, ngày nào ta cũng ở cạnh Liên Linh, không để cô ấy phải buồn. Đâu có giống người, cả ngày thần thần bí bí, không biết làm cái gì, chẳng thấy bóng dáng đâu.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

111. Chương 95: Đồi Chiến Cùng Cường Giả.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Bị Trần Ngọc nói vậy, Hàn Phong cười khổ sở sở mũi, hình như từ lúc đến Hồng Diệp Thành, trừ lúc tu luyện và luyện chế đơn dược ra, lúc nào cũng thấy hần bận rộn.

Thấy bộ dạng bối rối của Hàn Phong, Liên Linh lên tiếng giải vây cho hần:

- Hàn Phong chắc có việc phải làm, đừng có trách hần.

Trần Ngọc nghe vậy, néo nhẹ cánh tay Liên Linh, cười hì hì thì thào vào tai cô:

- Cô còn nói thay hần, bảo sao thường ngày hần lo lắng cho cô như vậy.

Những lời này của Trần Ngọc nhất thời khiến Liên Linh đỏ mặt, len lén nhìn sang phía Hàn Phong, phát hiện Hàn Phong không có biểu hiện gì khác, mới yên tâm.

Sau đó, Liên Linh xấu hổ quá thành giận, néo vào hông Trần Ngọc mấy cái, ngượng ngùng nói:

- Tiểu nha đầu, còn nói linh tinh nữa, không biết ai ngày nào cũng lảm bảm nhắc đến tên người ta đâu.

Trần Ngọc cũng không ngờ Liên Linh thường ngày dịu dàng, lại có thể nói ra những lời như vậy, khuôn mặt xinh xắn nhất thời trở nên đỏ ửng, hai tay yếu ớt cào cào vào hông Liên Linh.

Hai cô gái chẳng thèm quan tâm đến Hàn Phong, tiếp tục chơi đùa với nhau.

Hàn Phong mặc dù không có biểu tình gì nhưng trong lòng thì đang vô cùng bối rối.

Mặc dù lúc này hai cô gái thì thào rất nhỏ nhưng Hàn Phong có tiên thiên đầu khí, thính lực so với võ giả bình thường linh mãnh hơn rất nhiều, cộng thêm lại đang ngồi khá gần nên nghe không lọt một chữ nào.

Hàn Phong không phải khùc gỗ, sống hơn bốn trăm năm, mặc dù cơ bản đều là bế quan tu luyện, nhưng không có nghĩa không hiểu gì về chuyện nam nữ.

Sống cùng nhau bấy lâu này, từ thấu độ của hai cô gái, hần ít nhiều cũng có thể cảm nhận được.

Chỉ có điều lúc này đối với hắn mà nó, việc nâng cao thực lực là quan trọng nhất, chuyện tình cảm hắn cảm thấy cứ để thuận theo lẽ tự nhiên.

Hàn Phong giả như không nghe thấy hai cô gái nói gì, dồn toàn bộ sự chú ý vào Bồ Lô Dịch và Tát Khắc.

Hai người tỷ thí đương nhiên không dùng đến đấu khí, nhưng dựa vào năng lực cảm tri tiên thiên đấu khí cường đại, Hàn Phong phát hiện đấu khí của Tát Khắc so với trước khi bế quan tinh tiến không ít, có lẽ lần bế quan này hắn đã tiến nhập địa giai bát phẩm thành công.

Nghĩ đến đây, Hàn Phong cũng cảm thấy vui mừng thay cho Tát Khắc.

Lúc này, hai nhân vật chính đang đánh rầy vui vẻ, có một thiên giai cường giả như Bồ Lô Dịch đích thân mớm chiêu, Tát Khắc đương nhiên hưng phấn vô cùng, vận dụng toàn bộ bản lĩnh, mang hết những gì mà mình lĩnh ngộ được ra, từng chiêu từng chiêu đánh về phía Bồ Lô Dịch, không hề có ý nương tay.

Nhìn kiểu này, nếu như không biết tình hình, còn tưởng giữa Bồ Lô Dịch và Tát Khắc có thâm thù đại hận. Bồ Lô Dịch thỉnh thoảng lại chỉ ra chiêu thức của Tát Khắc còn điều gì chưa ổn, khiến Tát Khắc vô cùng hưng phấn.

Mặc dù hai người không dùng đấu khí nhưng lúc đối chiêu, xung quanh cơ thể vẫn có nổ ra từng trận phá không.

Là bởi vì võ giả một khi đến địa giai cảnh giới, sức mạnh bản thân cũng được gia tăng theo đấu khí tu vi. Còn thân thể cường độ của thiên giai cường giả, địa giai võ giả đương nhiên không thể sánh được.

Một thiên giai cường giả, không dùng đấu khí phụ trợ, chỉ dựa vào sức mạnh ẩn hàm, cũng không phải một nhân giai đỉnh phong võ giả toàn lực thi triển đấu khí có thể chống lại được.

Đây là sự đáng sợ của thiên giai cường giả.

Nhưng, tình huống của Hàn Phong tương đối đặc thù, mặc dù thực lực còn dừng ở nhân giai, nhưng bởi vì có tiên thiên đấu khí thường xuyên giúp hắn làm dịu và cường hóa thân thể, nên Hàn Phong lúc này cường độ so với một địa giai cao thủ bình thường, không hề thua kém.

Nếu không lúc còn trong khu rừng U Âm, chỉ dựa vào một nhân giai chi lực còn con, sao có thể chống lại được thiên giai ma thú cửu u bạch hổ mà chỉ đơn giản nôn vài ngụm máu, bị thương vài nơi.

Hai người đánh thêm một lúc, Hàn Phong nhìn ngứa ngáy tay chân cũng đứng dậy, cười cười hô lớn:

- Hai người đánh lâu như vậy, tính thêm cho ta một phần đi?

Nói đoạn, không đợi hai người họ đáp lời, thân hình Hàn Phong loáng lên một cái, chớp mắt đã thấy lao vào giữa hai người.

Tát Khắc thấy Hàn Phong gia nhập, cũng cười lớn, nói:

- Đến đúng lúc lắm.

Nói đoạn, thân hình Tát Khắc cũng không dừng lại, đánh một quyền về phía Bồ Lô Dịch.

Bồ Lô Dịch cũng mỉm cười, hai tay cùng xuất, đồng thời công kích cả Tát Khắc và Hàn Phong.

Hàn Phong và Tát Khắc trước đây đã từng sánh vai chiến đấu trong khu rừng U Âm, nhưng phần lớn đều là Tát Khắc làm chủ, Hàn Phong cùng lắm chỉ đứng bên cạnh trợ giúp.

Nhưng ít nhiều cũng coi như hiểu nhau, lúc này phối hợp lại, đương nhiên vô cùng ăn ý.

Đối diện với công kích sắc bén của hai người, Bồ Lô Dịch đúng là thừa tài năng, nhẹ nhàng hóa giải hết, Nhưng Bồ Lô Dịch cũng rất ngạc nhiên trước những chiêu thức bất ngờ của Hàn Phong.

Bởi vì không có đấu khí cheo chống, mặc dù uy lực của chiêu thức không lớn nhưng với kinh nghiệm của mình, Bồ Lô Dịch đương nhiên nhìn ra sự tinh diệu trong đó, không khỏi sáng mắt.

Ba người đánh đi đánh lại, vui vẻ vô cùng.

Ban đầu Bồ Lôị Địch còn nghĩ Hàn Phong chỉ là nhân giai thực lực, thân thể cường độ không thể chịu được sức mạnh của ông.

Nhưng, sai khi giao thủ vài chiêu, Bồ Lôị Địch phát hiện cường độ của Hàn Phong so với Tát Khắc chỉ yếu hơn chút ít.

Nhất thời nhớ ra Hàn Phong có tiên thiên đấu khí, Bồ Lôị Địch cũng không ngạc nhiên nữa mà thi triển toàn lực.

Đánh nhau một hồi, Tát Khắc dần dần cảm thấy có chút đuối, mặc dù thực lực cao hơn Hàn Phong rất nhiều, nhưng võ kỹ mà hắn học được không nhiều, lúc này không có đấu khí chống đỡ, lặp đi lặp lại chỉ có vài chiêu, sớm đã bị Bồ Lôị Địch nhìn thấu.

Tát Khắc đến cuối cùng phát hiện công kích của mình không có tác dụng mà có chút liên lụy Hàn Phong, lùi ra khỏi vòng chiến, đứng một bên nhìn hai người đối chiến.

Kiếp trước Hàn Phong học được rất nhiều thứ, võ kỹ trong đầu vô số kể, lúc này đối diện với một Bồ Lôị Địch kinh nghiệm phong phú, liên tiếp biến chiêu, khiến Bồ Lôị Địch có chút ứng phó không lại.

Nhưng Bồ Lôị Địch là thiên giai cường giả, không chỉ kinh nghiệm phong phú mà khả năng quan sát các lỗ hổng trong chiêu thức cũng hơn hẳn Hàn Phong.

Mặc dù Bồ Lôị Địch trong lòng không khỏi kinh ngạc vì Hàn Phong nắm bắt được quá nhiều võ kỹ tinh diệu, nhưng vẫn dựa vào những kinh nghiệm của mình, không ngừng hóa giải những chiêu thức đó, nhất thời quên mất bản thân, hoàn toàn chìm đắm trong những chiêu thức tinh diệu.

Hai người tung ra vô số chiêu thức khiến Tát Khắc đứng bên cạnh cũng phải mê mẩn lại nhảy vào đánh vào chiêu.

Cảnh tượng đó tiếp tục duy trì cho đến khi La Mạn từ bên ngoài trở về mới dừng lại.

Trải qua một trận tỷ thí, Hàn Phong không khỏi bội phục thực lực Bồ Lôị Địch, những chiêu thức mà hắn sử dụng đều là võ kỹ cao cấp phải mấy trăm năm nữa mới xuất hiện mà Bồ Lôị Địch đều nghĩ ra cách phá giải ngay từ khi hắn mới tung ra.

Chỉ có thể nói khả năng lý giải võ kỹ của Bồ Lôị Địch đã ở một tầng quá cao, Hàn Phong có thể học được rất nhiều kinh nghiệm trong đó. Hơn nữa những kinh nghiệm này cũng giúp được rất nhiều cho hắn.

Kì thực, Hàn Phong không biết, trong khi hắn bội phục Bồ Lôị Địch thì Bồ Lôị Địch đồng thời cũng rất kinh ngạc vì Hàn Phong, những chiêu thức tinh diệu mà Hàn Phong sử dụng lúc này kì thực khiến ông mở rộng tầm mắt.

Mặc dù ông có thể tìm ra cách phá giải trong một thời gian ngắn nhưng điều kiện trước mắt là hai người vẫn chưa dùng đến đấu khí.

Giả dụ Hàn Phong lúc này cũng có thực lực thiên giai như ông, e rằng ông cũng khó địch nổi.

Nghĩ đến đây, ánh mắt nhìn Hàn Phong của Bồ Lôị Địch càng tràn ngập sự kinh ngạc và tán dương.

Về phần Tát Khắc, sớm đã rất bội phục người thiếu niên thần bí này.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

112. Chương 96: Phát Hiện Của Tiểu Bạch.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Ba người giao lưu xong thì trời cũng dần tối.

Lúc Hàn Phong trở về phong, bất ngờ nhìn thấy Tiểu Bạch đang chạy nhanh về phía hắn, thần tình hình như có chút kích động.

Nhìn hành động kì quái của Tiểu Bạch, Hàn Phong có chút không hiểu. Bình thường tên nhóc này rất lười biếng, hôm nay đã xảy ra chuyện gì?

Trong lúc Hàn Phong còn đang ngạc nhiên, Tiểu Bạch đã cắn gấu quần hắn, không ngừng giật giật. Hàn Phong nhất thời khó chịu nói:

- Tên nhóc này lại làm sao vậy?

Tiểu Bạch thấy Hàn Phong không hiểu ý mình, khuôn mặt tròn xoe không khỏi lộ vẻ lo lắng.

Con người đảo một vòng, Tiểu Bạch chạy ra cửa, quay đầu nhìn Hàn Phong kêu lên một tiếng, sau đó giơ chân trước, chỉ chỉ ra ngoài.

Cái này thì Hàn Phong còn hiểu, thăm dò nói:

- Tên nhóc này muốn ta đi theo người?!

Thấy Hàn Phong cuối cùng cũng hiểu ý mình, Tiểu Bạch mừng rỡ kêu lên một tiếng, lắc lư cái đầu tròn tròn.

Hàn Phong nhìn Tiểu Bạch, có chút hồ nghi, Tiểu Bạch thấy Hàn Phong không động đây, lại chạy đến bên hắn, cắn gấu quần, ra sức kéo Hàn Phong ra cửa.

Nhìn bộ dạng gấp gáp này của Tiểu Bạch, Hàn Phong cũng không hiểu gì, nhưng Tiểu Bạch thân là thiên giai ma thú, bốn thân lại có trí tuệ cực cao, nếu như nó đã làm vậy nhất định phải có dụng ý.

Hàn Phong do dự một lúc, đi theo Tiểu Bạch ra ngoài.

Tiểu Bạch dẫn Hàn Phong ra tận ngoài thành.

Bởi vì lúc này trời đã tối nên cổng thành sớm đã đóng kín.

Nhưng, đương nhiên không thể làm khó Hàn Phong, nhờ có tiên thiên đấu khí giúp đỡ, Hàn Phong thu hết tiên bộ khí tức trên người, ôm Tiểu Bạch, nhẹ nhàng nhảy qua tường, chạy tít ra xa.

Sau khi xuất thành, Tiểu Bạch có chút hưng phấn, chạy càng nhanh hơn, Hàn Phong không hiểu chân nó nhỏ như vậy, lại vác cái bụng tròn vo, vậy mà chạy cũng chẳng thua gì hắn.

Chạy một lúc lâu, vượt qua hai ngọn núi, thấy Tiểu Bạch vẫn chưa có ý dừng lại, Hàn Phong có chút bức bối.

Nhưng, hắn không ngăn Tiểu Bạch lại, bởi vì hiếm khi hắn thấy Tiểu Bạch hưng phấn như vậy.

Một người một hổ chạy như bay trong núi.

Cuối cùng, lúc vượt qua ngọn núi thứ ba, Tiểu Bạch dẫn Hàn Phong vào một sơn cốc hẻo lánh trong sườn núi rồi mới thả chậm bước chân.

Bước vào sơn cốc, Hàn Phong nhìn bốn phía, cũng có chút kinh ngạc, ngọn núi này nhìn có vẻ bình thường mà lại có một nơi u tĩnh như vậy, nếu như không phải Tiểu Bạch dẫn đường, e rằng rất khó phát hiện ra.

Tiểu Bạch lại tiến thêm mấy bước, sau đó quay đầu nghênh nghênh nhìn Hàn Phong, ra hiệu cho hắn đi theo.

Lại đi thêm một lúc, vòng qua mấy bụi cỏ, Hàn Phong cuối cùng nhìn thấy không xa trước mặt có một hồ nước tĩnh lặng, ánh trăng phản chiếu xuống, ánh lên lam quang mờ ảo.

Lúc này, Tiểu Bạch đang đứng cạnh Hàn Phong, giơ chân trước chỉ chỉ.

Hàn Phong nhìn theo hướng chỉ của nó, phát hiện các hồ nước chỉ mấy bước chân, có một cảnh dã thảo vô cùng bình thường, nhưng dưới ánh trăng lại trở nên đặc biệt bắt mắt.

Hình dạng của cảnh dã thảo này không có gì đặc biệt, nhưng nhìn quanh, cả khu vực này chỉ có duy nhất một cảnh dã thảo sinh trưởng.

Cũng có thể do ảnh hưởng của ánh trăng, màu xanh của cảnh dã thảo như phủ một tầng ngân quang bàng bạc, quan sát một lúc, Hàn Phong cảm thấy trong đầu hình như có chút ấn tượng.

Nghĩ đến đây, Hàn Phong bước đến bên cảnh dã thảo ánh bạc, cẩn thận quan sát.

Chỉ một lúc sau, hai mắt Hàn Phong sáng rực, hắn đã nhớ ra nhìn thấy loại dã thảo này ở đâu, đây rõ ràng là một cảnh long giao tiên hiếm có.

Đây không phải là lần đầu tiên Hàn Phong được nhìn thấu thiên tài địa bảo quý hiếm.

Kiếp trước Hàn Phong đã từng được nghe giới thiệu về long giao tiên trong một cuốn sách cổ, biết long giao tiên không có hình thái đặc định, đặc trưng duy nhất là vào ban đêm, nó sẽ phát ra quang mang ngân sắc bàng bạc như ánh trăng trên bầu trời.

Long giao tiên về lý không được coi là thực vật, nó thuộc về một loại tồn tại từ viễn cổ đến giờ, là nước bọt của loài ngân nguyệt giao long ma thú chuyển hóa mà thành.

Ngân nguyệt giao long khác với những ma thú khác ở chỗ lúc sinh ra nó chỉ có nhân giai ma thú thực lực, sau khi tiến nhập vào giai đoạn trưởng thành, thực lực tăng lên nhân loại địa giai đỉnh phong.

Sau đó, thực lực của ngân nguyệt giao long không tiến triển nữa, nhưng không thể nói ngân nguyệt giao long cả đời chỉ có thể đạt tới trình độ địa giai.

Ngược lại, ngân nguyệt giao long thuộc về một loại viễn cổ thiên giai ma thú vô cùng hiếm gặp, hơn nữa thực lực so với thiên giai ma thú bình thường cường đại hơn rất nhiều.

Nguyên nhân là vì kết cấu cơ thể của nó không giống, bên trong cơ thể ngân nguyệt giao long tồn tại một viên long giao châu, viên long giao châu này là nguồn gốc sức mạnh của ngân nguyệt giao long.

Ngân nguyệt giao long muốn tiến hóa thành thiên giai ma thú, phải dựa vào viên long giao châu này.

Sau khi tiến nhập vào giai đoạn trưởng thành, ngân nguyệt giao long mỗi đêm trăng tròn lại bỏ long giao châu ra khỏi cơ thể, khiến nó không ngừng thu nạp nguyệt quang, dùng để toái luyện long giao châu.

Quá trình toái luyện này không cần nhiều thời gian, nhưng phải được tích lũy quá nhiều năm nhiều tháng, cụ thể bao lâu, Hàn Phong không biết, nhưng hắn biết đợi long giao châu tích lũy đủ năng lượng, ngân nguyệt giao long sẽ tiến hóa thành thiên giai ma thú.

Quá trình này vô cùng khó khăn, rất có thể sẽ thất bại trong gang tấc, nhưng chỉ cần ngân nguyệt giao long tiến hóa thành công, thực lực không thể sánh nổi.

Ngay cả cửu u bạch hổ cũng không phải đối thủ của nó.

Long giao tiên là ngân nguyệt giao long tiến hóa thành công, dùng để học hồi sức mạnh.

Bởi vì ngân nguyệt giao long trong quá trình tiến hóa tiêu hao rất nhiều sức mạnh, nên thực lực sẽ quay ngược trở lại địa giai sơ kì. Đây là lúc nó yếu nhất, nên nhất định phải dùng long giao tiên hỗ trợ phục hồi.

Phương thức bồi dưỡng của long giao tiên cũng vô cùng độc đáo, ngân nguyệt giao long sau khi tiến nhập giai đoạn trưởng thành, liền tìm một nơi yên tĩnh, tìm một cảnh thực vật bình thường, mỗi ngày dùng nước bọt của mình tưới cho nó, cho đến khi nó tiến giai thành công, mới dừng lại.

Nên năng lượng ẩn hàm trong long giao tiên vô cùng cường đại, chỉ có điều Hàn Phong biết long giao tiên không có tác dụng gì nhiều với con người.

Nhưng nó đặc biệt có tác dụng với ma thú, nhất là những loại vừa mới sinh ra đã là thiên giai ma thú như Tiểu Bạch, hiệu quả càng cao.

Cái này chỉ cần nhìn bộ dạng Tiểu Bạch cũng biết.

Tiểu Bạch lúc này hai mắt sáng rực, nhìn chăm chăm vào cảnh long giao tiên, chỉ muốn nhảy vào nuốt chửng lấy nó, nhưng vẫn cố nín nhịn.

Hàn Phong cũng hiểu ý Tiểu Bạch, tên nhóc này muốn hắn lấy long giao tiên về, giúp nó luyện chế thành đơn dược sau đó cho nó ăn.

Tiểu Bạch những ngày này đã quen ăn đơn dược mà Hàn Phong luyện chế nên nghĩ để Hàn Phong luyện chế long giao tiên thành đơn dược, hiệu quả sẽ tốt hơn.

Bực bội liếc nhìn Tiểu Bạch đang vô cùng hưng phấn, tên nhóc này đúng là chẳng lịch sự gì cả, trực tiếp biến hắn thành người phục vụ miễn phí cho nó.

Nhưng nghĩ lại, Hàn Phong vẫn gơ tay ngắt long giao tiên.

Nhưng đúng lúc đó, mặt hồ đang yên tĩnh đột nhiên gợn sóng, Hàn Phong chỉ cảm thấy một luồng khí tức cường đại truyền đến từ đáy hồ.

Hàn Phong trong lòng thoáng rung mình, nhất thời nghĩ nếu như long giao tiên xuất hiện ở đây, thì xung quanh nhất định phải có một con ngân nguyệt giao long mới đúng. Vậy mà hắn quên bồng đi mất.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, một tiếng gầm lớn liền vang lên.

Nhất thời, mặt hồ bị nhấc lên bằng mấy đầu người, nhờ ánh trăng, Hàn Phong có thể nhận ra sau làn nước ấy là một bóng đen vừa to vừa dài.

Tiểu Bạch vừa cảm nhận được khí tức tán phát ra từ bóng đen ấy, lông trên người lập tức dựng ngược, hai mắt phát ra lam quang âm u, nhìn thẳng vào mặt hồ trước mặt.

Hàn Phong lần đầu tiên thấy Tiểu Bạch như vậy, từ nhỏ đến giờ chưa bao giờ Tiểu Bạch phát ra khí thế mạnh đến vậy.

Hàn Phong hiểu đây là phản ứng bản năng khi gặp đối thủ cùng cấp.

Là ma thú cùng cấp với Tiểu Bạch, cộng thêm có sự xuất hiện của long giao tiên.

Cũng có thể nói, bóng đen này là một ngân nguyệt giao long đã tiến hóa thành công thiên giai ma thú.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

113. Chương 97: Giao Long Châu.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Grào.

Một tiếng rống bao hàm nộ ý vang lên, mặt nước nhất thời vỡ tung ra, vô số hạt nước biến thành thủy tiễn điên cuồng bắn về phía Hàn Phong và Tiểu Bạch.

Hàn Phong lúc vừa nhìn thấy bóng đen đã kịp thời vồ lấy long giao tiên bên cạnh, truyền đầu khí vào hai chân, nhanh chóng lùi lại phía sau, tránh xa phạm vi công kích của trụ nước.

Sau khi trụ nước tan ra, bóng đen cuối cùng cũng để lộ ra diện mạo thực của nó.

Là một con ngân nguyệt giao long cao độ mười trượng đang lúc lắc thân hình khổng lồ, dưới sự phản chiếu của ánh trăng, không ngừng tán phát ra quang mang ngân sắc.

Grào

Ngân nguyệt giao long vừa rống lên một tiếng điên cuồng, một luồng khí tức thực chất trong nháy mắt tràn ngập sơn cốc.

Cảm nhận khí tức cường đại, Hàn Phong rung mình, quả nhiên là thiên giai.

Hàn Phong lúc này căn bản không có thời gian thưởng thức hình dạng của con viên cổ ma thú, từ khí tức mà ngân nguyệt giao long tán phát ra, có thể chứng minh nó đã tiến nhập thiên giai.

Thiên giai ma thú.

Lần trước cứu u bạch hổ xém chút nữa lấy mạng hẳn, Hàn Phong không muốn lại bị con súc sinh này rượt.

Guồng bước chân, Hàn Phong dự định chạy thẳng ra ngoài sơn cốc.

Thấy giao long tiên đã bị Hàn Phong lấy mất, ngân nguyệt giao long bất ngờ bay vọt lên từ mặt nước, thân, vận vẹo thân hình khổng lồ, bỏ nhào về phía Hàn Phong.

- Tiểu Bạch, tên nhóc này thường ngày ham ăn lười biếng không nói làm gì, lần này còn mang lại rắc rối lớn cho ta.

Hàn Phong vừa chạy vừa bực bội nói.

Tiểu Bạch sau lưng ầm ục kêu lên hai tiếng, cũng guồng chân chạy sát bên cạnh Hàn Phong.

Lúc này, ngân nguyệt giao long đã vô cùng giận dữ, không ngừng vận vẹo thân hình cao hơn mười trượng của mình, trên cái đầu mọc đầy vẩy, đôi mắt phát ra lục quang u ám.

Đột nhiên ngân nguyệt giao long tức giận phun ra một quả cầu màu trắng lao nhanh về phía Hàn Phong. Hàn Phong nhìn thấy công kích uy mãnh của ngân nguyệt giao long thì không khỏi cảm thấy bất lực. Đúng lúc này bỗng nhiên có một bóng trắng xuất hiện che chắn trước người hắn.

Thân hình màu trắng trong nháy mắt chạm vào giao long châu, phát ra âm thanh dữ dội.

Tiểu Bạch.

Hàn Phong thoáng giật mình,

Cái bóng trắng vừa bất ngờ xuất hiện Hàn Phong đương nhiên biết là Tiểu Bạch.

Lúc này Tiểu Bạch nhìn thấy Hàn Phong gặp nạn, không nghĩ nhiều, trực tiếp bay đến, chặn đứng trước mặt Hàn Phong, dùng thân thể cường đại của nó chặn giao long châu lại.

Giao

Trong lúc nguy cấp, Tiểu Bạch không kịp làm công tác chuẩn bị, bị giao long châu đập trúng, cơn đau khiến nó không khỏi rống lên một tiếng.

Liền sau đó, Hàn Phong thấy Tiểu Bạch rùng mình, thân thể không thể khống chế co lại một cách nhanh chóng, chớp mắt đã thấy nhỏ lại như lúc ban đầu.

Hàn Phong thấy Tiểu Bạch biến lại hình dạng ban đầu, hơn nữa bộ dạng có vẻ yếu ớt, không khỏi lo lắng, nhanh chóng ôm Tiểu Bạch lên.

Nhưng hắn chưa kịp kiểm tra xem vết thương của Tiểu Bạch thế nào Hàn Phong đã cảm nhận một đòn công kích lạnh thấu xương đang ập về phía mình.

Thì ra ngân nguyệt giao long thấy đòn vừa rồi không đánh trúng nên đã sử dụng giao long châu tấn công Hàn Phong lần nữa.

Nhưng, lần năng lượng của giao long châu chỉ còn lại một nửa so với ban đầu, khí tức cũng yếu đi không ít.

Nghĩ đến việc Tiểu Bạch dùng thân thể chặn đứng công kích cho mình, Hàn Phong lập tức hiểu ra tại sao khí tức của giao long châu lại trở nên yếu như vậy.

Nhưng dù nó đã yếu đi, Hàn Phong vẫn không sao né được.

Lúc này thấy Tiểu Bạch vì bảo vệ mình mà bị thương, khiến Hàn Phong trong lòng nhất thời đại nộ.

Lúc này giao long châu đã đến trước mặt hắn, Hàn Phong vội vàng nín thở, đâm mạnh linh tê kiếm về phía trước, dồn toàn bộ chút khí còn lại trong người vào linh tê kiếm, tập trung ở đầu kiếm, hình thành nên một quang điểm nhỏ xíu.

Ầm.

Khoảnh khắc quang điểm hình thành, va chạm cùng giao long châu.

Hàn Phong chỉ cảm thấy một trận năng lượng cường đại cuộn lên, cánh tay cầm kiếm suýt chút nữa bị cơn chấn động làm cho rơi xuống đất, may mà hắn nghiêng rằng chịu đựng.

Ngân nguyệt giao long hình như cũng không hơn gì.

Giao long châu là sức mạnh nguồn của nó, mỗi lần công kích đều tiêu hao một phần nguyên khí, đợi đến khi nguyên khí tiêu hao hết, cũng có nghĩa sinh mệnh lực của nó biến mất triệt để.

Ban đầu ngân nguyệt giao long nghĩ với sức mạnh của giao long châu chỉ cần một lúc là có thể giết chết Hàn Phong, đòi lại giao long tiên.

Nhưng ai ngờ Tiểu Bạch bên cạnh Hàn Phong không biết dùng cách nào, nâng sức mạnh lên ngang hàng với nó.

Bất đắc dĩ, ngân nguyệt giao long đành phải không ngừng dùng giao long châu cùng đối phương chiến đấu, và sau mỗi lần giao phong, khí tức của ngân nguyệt giao long lại yếu đi một phần.

Đến lúc này, sức mạnh của nó đã giảm xuống còn bằng nhân giai đỉnh phong. Nhưng Hàn Phong lúc này cũng tiêu hao một phần lớn đấu khí, dù ngân nguyệt giao long lúc này đã trở nên vô cùng yếu thì Hàn Phong cũng không thể địch lại được.

Phì

Mặc dù dồn toàn lực vào kiếm cuối cùng, đánh bay giao long châu nhưng Hàn Phong cũng bị kinh cường đại của giao long châu làm cho học máu.

Lảo đảo bước chân, Hàn Phong ngã vật về phía sau, linh tê kiếm trong tay cũng rơi xuống theo.

May mà lúc này, ngân nguyệt linh giao sau một kích cuối cùng, thân thể khổng lồ có chút run rẩy, viên giao long châu lặn lốc một bên càng trở nên tối hơn.

Nhưng, ngân nguyệt giao long cũng đứng dậy được, xem ra nó đang chuẩn bị tấn công tiếp.

Hàn Phong chỉ còn biết cười khổ, lúc này thân thể của hắn không còn nổi một chút đấu khí.

Ngân nguyệt giao long thấy con người trước mặt không động dậy được nữa, mừng rỡ rống lên một tiếng khe khẽ, vẩy vẩy thân hình khổng lồ, từ từ tiến về phía Hàn Phong.

Con người chết tiệt này làm mà tiêu hao quá nhiều sức mạnh nguồn, cho dù có lấy lại được giao long tiên, e rằng thực lực trong một thời gian ngắn có thể phục hồi lại được.

Grao

Tiểu Bạch vừa rống lên, một viên đạn sáng đập vào giữa trán ngân nguyệt giao long.

Hàn Phong nhìn chiêu này khá quen, lúc còn ở trong khu rừng U Ám, cửu u bạch hổ hình như cũng dùng chiêu này với địa huyết nham long.

Lúc này ngân nguyệt giao long thân thể đã vô cùng yếu, làm sao chịu được một đòn của Tiểu Bạch.

Sau khi nhận một đòn của Tiểu Bạch, ngân nguyệt giao long run rẩy thân hình khổng lồ và ngã vật xuống.

Tiểu Bạch cũng ngã xuống ngay sau đó, khí tức trở nên còn yếu hơn trước.

Hàn Phong cẩn thận quan sát ngân nguyệt giao long, phát hiện sinh mệnh lực của đối phương đã mất hết, mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm, một mối dựa vào một thân cây khô, một mối nhìn Tiểu Bạch nằm cách đó không xa.

Tiểu Bạch sau khi bắn ra đạn quang, cũng yếu đi trông thấy, nằm gục trên mặt đất, rên lên mấy tiếng khe khẽ với Hàn Phong.

Sau đó, Hàn Phong không nói thêm gì nữa, từ từ hồi phục lực khí trong cơ thể mình.

Một lúc lâu sau, Tiểu Bạch hình như cũng hồi phục được một chút lực khí, giãy dụa đứng dậy, lảo lảo đi về phía Hàn Phong, lè lưỡi liếm liếm vào tay hắn.

Hàn Phong nhìn hành động thân thiện này của Tiểu Bạch, không khỏi phì cười, mắng:

- Tên nhóc này, suýt chút nữa thì bị người hại chết rồi, đợi về nhà ta sẽ xử lý người.

Tiểu Bạch nghe vậy, đảo mắt, run run đi về phía ngân nguyệt giao long.

Lúc này ngân nguyệt giao long đang nằm im không nhúc nhích, cách nó không xa, viên giao long châu sớm đã mất đi ánh sáng lấp lánh bên cạnh.

Tiểu Bạch dùng miệng nhặt giao long châu lên, bước nhanh về bên Hàn Phong.

Nhìn thấy hành động này của Tiểu Bạch, Hàn Phong có chút không hiểu.

Cho đến khi Tiểu Bạch đặt giao long châu vào tay hắn, sau đó kêu nhẹ hai tiếng, Hàn Phong mới biết thì ra Tiểu Bạch muốn hắn nuốt giao long châu.

Giao long châu là tinh hoa trong người ngân nguyệt giao long, ẩn hàm năng lượng khổng lồ. Nhưng vì lúc này đã bị ngân nguyệt giao long dùng hơn một nửa năng lượng nên lúc này chỉ còn bằng hai ngón tay Hàn Phong.

Nhưng cùng bởi vậy Hàn Phong mới có thể nuốt nó một cách dễ dàng, chứ nếu vẫn còn là giao long châu đầy năng lượng, Hàn Phong lúc này khó có thể chịu đựng được.

Đối với hảo ý của Tiểu Bạch, Hàn Phong không chối từ, đối với nhánh giao long tiên lúc này, giao long châu này thực sự chẳng là gì,

Hàn Phong dùng tay khó khăn cầm viên giao long châu lên, trực tiếp nuốt vào bụng.

Giao long châu vừa vào miệng, bắt đầu tan ra thành dịch thể, chảy vào cơ thể Hàn Phong.

Sau đó, Tiểu Bạch thấy bề mặt cơ thể Hàn Phong xuất hiện một tầng ngân quang bàng bạc.

Chỉ một lát, Hàn Phong cảm thấy xương cốt trong người như được một luồng năng lượng ấm nóng ôm lấy, những chỗ bị thương cũng trở nên ấm áp, thoải mái vô cùng.

Giao long châu quả nhiên là kì vật, dù năng lượng còn lại không nhiều nhưng đủ để khiến hắn nhanh chóng hồi phục thân thể bị thương.

Cảm nhận năng lượng cuộn cuộn trong người, Hàn Phong vận người ngồi dậy, bắt đầu khoan chân tu luyện.

Tiểu Bạch thấy nghiêng đầu nhìn Hàn Phong, thấy Hàn Phong đang tu luyện, liền nằm bên cạnh nghỉ ngơi. Vết thương của nó cũng chẳng thua gì Hàn Phong, chỉ có điều thể chất ma thú bẩm sinh đã cường hãn hơn con người, nên mới kiên trì được đến bây giờ.

Sau đó Tiểu Bạch cũng chìm vào giấc ngủ, ngọn núi tắm tối lại quay trở về sự yên lặng vốn có của nó, chỉ có cơ thể Hàn Phong là vẫn không ngừng tán phát ra ngân quang dịu dàng.

Một lúc lâu sau, Hàn Phong đột nhiên mở trừng mắt, bởi vì hắn phát hiện thương thể trên người mình đã khôi phục hoàn toàn. Tốc độ hồi phục đó thực sự khiến hắn hết sức kinh ngạc.

Năng lượng còn lại của giao long châu vẫn còn một nửa, một nửa này nếu như hắn hấp thu hết, đủ để tấn cấp thêm lần nữa.

Nghĩ đến đây, Hàn Phong đương nhiên không muốn bỏ lỡ cơ hội hiếm có này, dù sao sơn cốc này cũng tương đối kín đáo, không sợ bị người khác phát hiện.

Hàn Phong bắt đầu vận khởi ngạo thị thiên địa quyết, không ngừng thu nạp năng lượng bên trong giao long châu.

Lúc này bên trong Hồng Diệp Thành thành phủ, so với mọi ngày, không khí bên trong đại sảnh thành chủ phủ có vẻ tương đối nghiêm trọng.

Tiêu Dật Tiêu Thần hai huynh đệ đang ngồi ở vị trí đầu tiên trong đại sảnh, bình tĩnh nhìn Đỗ Bán Thành báo cáo.

Đỗ Bán Thành lúc này cung kính đứng trước mặt Tiêu Dật, khẽ cúi người, nói nhanh:

- Hai vị điện hạ, hạ thần đã liên lạc với các thành chủ thành trấn xung quanh, những vị thành chủ này đều đồng ý phái một hộ vệ tinh nhuệ đến, giúp đỡ điện hạ diệt trừ ác tặc!

- Ủm, những người đó lúc nào đến?

Tiêu Dật lạnh lùng hỏi, như kiểu chuyện này đã được hẩn liệu từ trước.

Đỗ Bán Thành nghĩ ngợi một lúc, trả lời:

- Biết điện hạ ở đây, những thành chủ đó đương nhiên không dám chậm trễ, phái người đi cả đêm đến đây, theo như lộ trình, gần nhất cách đây hai thành trấn chỉ một lúc nữa là đến, những nơi xa hơn muộn lắm sáng sớm ngày mai có mặt ở Hồng Diệp Thành.

Sau khi nghe Đỗ Bán Thành trả lời, Tiêu Dật gật gật đầu, nói:

- Không tệ, các người quả nhiên rất trung thành, đợi ta trở về nhất định sẽ bẩm báo lại với phụ hoàng, khen thưởng cho các người.

Đỗ Bán Thành nghe vậy, nhất thời mừng thầm nhưng miệng thì liên tục kêu không dám.

Tiêu Dật chỉ cười nhạt, không nói gì nữa.

Dừng một lúc, Đỗ Bán Thành tiếp tục nói:

- Hạ thần tính, lần này tổng cộng có năm thành trấn xuất hộ vệ tinh nhuệ đến, nhưng hạ thần nghĩ đến thiên giai cường giả sau lưng bọn tặc nhân ấy nên bảo các thành chủ chỉ phái cao thủ địa giai trở lên, năm thành trấn toàn bộ cộng lại tổng cộng có mười ba địa giai cao thủ, cộng thêm trong tay thần có một địa giai ngũ phẩm cao thủ cùng với địa giai đỉnh phong Thôi Húc trước đây, mười lăm địa giai cao thủ. Về phần thiên giai cường giả thần bí, đành phiền Phó lão vậy.

Tiêu Dật nghe vậy, gật gật đầu nói:

- Có mười lăm địa giai cao thủ, cộng thêm trong tay ta có địa giai hộ vệ và Phó lão, đám tặc nhân đó chắc chắn sẽ bắt được.

Sau khi thương thảo xong, Tiêu Dật quyết định, đợi ngày mai các địa giai võ giả đến, lập tức hành động.

Nghe Tiêu Dật quyết định xong, Đỗ Bán Thành cúi đầu lộ ra một tia cười hung dữ, lòng thầm nghĩ:

- Đợi đấy, ngày mai ta ta bắt các người trả nợ máu.

Ngày thứ hai, bên ngoài Hồng Diệp Thành vốn yên tĩnh, xuất hiện một vài bóng người, những người này vừa gặp nhau chỉ dừng lại một chút rồi đi theo một người dẫn đường về phía thành chủ phủ.

Lúc này, trong một sơn cốc bên ngoài Hồng Diệp Thành, Hàn Phong vẫn im lặng khoanh chân tu luyện. Tầng ngân quang bàng bàng phủ trên người hắn lúc này đã mỏng đi rất nhiều.

Khí thể trên người Hàn Phong sớm đã khởi hẩn, bây giờ hắn mới hấp thu hết năng lượng còn lại trong giao long châu, đang trùng kích nhân giai lục phẩm.

Tiểu Bạch lúc này sớm đã tỉnh lại, trải qua một đêm nghỉ ngơi, thân thể của nó hồi phục rất nhiều, đây chính là điểm mạnh của thiên giai ma thú.

Tiểu Bạch hơi nhìn Hàn Phong, cảm nhận khí tức truyền đến từ người hắn. so với trước khi bị thương, hình như như còn hùng hậu hơn, nên cũng yên tâm.

Thời gian trôi qua từng giọt, cho đến khi tia nắng đầu tiên chiếu vào sơn cốc, Hàn Phong khẽ động đậy cơ thể, chậm chậm mở mắt.

Phun ra một ngụm tạp khí, Hàn Phong cận động một chút cơ thể cứng đờ của mình.

Cảm nhận một chút dấu khí trong người, Hàn Phong hiểu hẳn đã tiến nhập thành công nhân giai lực phẩm.

Sau đó, Hàn Phong đột nhiên phát hiện, trong lúc thu nạp năng lượng bên trong giao long châu, năng lượng của giao long châu cũng giúp thân thể của hắn thêm cứng rắn.

Phát hiện này khiến Hàn Phong không khỏi ngẩn ra.

Những nghĩ một lúc, hắn cũng hiểu giao long châu bản thân chính là ngân nguyệt giao long dùng để tiến hóa thiên giai ma thú.

Ma thú và con người khác nhau ở chỗ ma thú bản thân chú trọng sự cường đại nên so với người có thực lực tương đương, ma thú bao giờ cũng mạnh hơn.

Đây cũng chính là lí do tại sao thi thể của những ma thú có phẩm cấp tương đương cao đều là những nguyên liệu quý giá.

Hàn Phong hôm qua mới hấp thu giao long châu, mặc dù năng lượng còn lại trong giao long châu không nhiều nhưng cũng đủ để Hàn Phong nâng cao cường độ cơ thể.

Hàn Phong cẩn thận cảm nhận, bây giờ dấu khí của hắn đã đạt tới nhân giai lực phẩm, nhưng chỉ đơn thuần xét về cường độ cơ thể, hắn còn mạnh hơn Tất Khắc rất nhiều.

Điều này nằm ngoài tầm dự đoán của Hàn Phong.

Sau khi đứng lên, việc đầu tiên Hàn Phong làm là quay sang nhìn Tiểu Bạch, phát hiện thương thể của Tiểu Bạch đã hồi phục được một nửa, không khỏi không cảm thán năng lực hồi phục của thiên giai ma thú, quả nhiên không hề bình thường.

Sau đó, nhớ đến ngân nguyệt giao long đã chết, Hàn Phong tự tin tiến về phía nó. Điều khiến Hàn Phong ngạc nhiên là chỉ qua một đêm, xác của con ngân nguyệt giao long đã trở nên khô quắt như chết được vài ngày vậy.

Hàn Phong dùng linh tê kiểm chọc chọc vào người nó, kinh ngạc phát hiện linh tê kiểm chạm đến đâu, thân thể ngân nguyệt giao long như bị phong hóa, tan ra đến đó.

Hàn Phong nhìn mà cũng phải sửng sờ.

Mặc dù ngân nguyệt giao long trước khi chết chỉ có thể coi là bước được nửa bước vào thiên giai ma thú, nhưng thi thể của nó có lẽ cũng là bảo bối. Vốn dĩ Hàn Phong còn định tìm xem có gì hay không thì lại xuất hiện cảnh tượng kinh ngạc này.

Nhưng, Hàn Phong nhớ đến giao long châu bị mình nuốt mất, nhất thời hiểu ra giao long châu là nguồn gốc năng lượng, mất đi năng lượng thi thể ngân nguyệt giao long giống như một tờ giấy, đâm một cái lập tức đổ gục.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

114. Chương 98: Bao Vây.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Liền sau đó, Hàn Phong đi dạo một vòng trong sơn cốc, xác nhận sơn cốc không còn bảo bối gì đáng giá nữa mới thất vọng ôm Tiểu Bạch rời đi.

Nhưng, chuyến đi này thu hoạch cũng không tệ, tin rằng Tiểu Bạch có giao long tiên giúp đỡ, thực lực có thể tăng lên mấy tầng.

Không chỉ Tiểu Bạch, sau khi thu nạp giao long châu xong, thực lực Hàn Phong cũng có đột phá.

Quan trọng hơn, dưới tác dụng cường hóa của giao long châu, thân thể cường độ cũng mạnh lên không ít. Hàn Phong nhắm tính, dù một cao thủ mới tiến nhập cảnh giới địa giai toàn lực tri triển nhất kích, cũng không thể tạo nên thương tổn quá lớn với hắn.

Đương nhiên, với thực lực của mình, Hàn Phong cũng không thể làm gì được đối phương.

Đi theo lộ trình hôm qua, Hàn Phong ôm Tiểu Bạch trong lòng, vận đấu khí, chạy nhanh về Hồng Diệp Thành.

Đêm qua trước khi ra ngoài, Hàn Phong không nói gì với mọi người, đến hôm nay đã là một ngày, nếu như còn không mau về, mọi người nhất định sẽ nghĩ đã có chuyện gì xảy ra với hắn.

Lúc này, bên trong đại sảnh thành phủ chủ Hồng Diệp Thành, mọi người đang xếp thành hai hàng dọc.

Những người cùng mặc cùng một kiểu quần áo đương nhiên là hộ vệ của Tiêu Dật và Tiêu Thần, tổng cộng có sáu địa giai cao thủ.

Xa hơn một chút là cao thủ mà các thành chủ phái đến hỗ trợ Tiêu Dật. Những người này đều là cao thủ được huấn luyện, thực lực thậm chí còn cao hơn hộ vệ của Tiêu Dật Tiêu Thần một chút.

Những người này không biết thân phận của Tiêu Dật Tiêu Thần, chỉ biết họ được phái đến giúp thành chủ Hồng Diệp Thành diệt trừ một tên tặc tử.

Tiêu Dật nhìn đám cao thủ trước mặt mình, hài lòng gật gật đầu, nói với Đỗ Bán Thành:

- Đám tặc nhân đó lúc này có động tĩnh gì không?

Đỗ Bán Thành cung kính nói:

- Hạ thần đã phái người đi điều tra, bởi vì đối phương có cao thủ nên không thể tiếp cận quá gần, chỉ giám sát từ xa. Ngôi nhà đó hình như không có động tĩnh gì, hình như chúng vẫn chưa phát hiện ra hành động của chúng ta.

Nghe vậy, Tiêu Dật gật gật đầu nói:

- Nếu đã tốt như vậy thì đừng chần chừ thêm nữa, lần này nhất định phải diệt trừ hết đám tặc tử Hồng Diệp Thành.

Nghe Tiêu Dật nói vậy, Đỗ Bán Thành trong lòng thầm đắc ý, chỉ muốn nhanh nhanh giúp con trai mình báo thù.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của Đỗ Bán Thành, đoàn người chia thành hai đội, một trước một sau tiến về phía nhà Hàn Phong.

Để thống nhất chỉ huy, Đỗ Bán Thành giao mười lăm địa giai cao thủ đến từ các nơi cho Tiêu Dật thống lĩnh, nhưng Tiêu Dật cũng không tình thông việc này cho lắm nên ra lệnh cho Phí lão sắp xếp, Phí lão đương nhiên không chối từ.

Đám đại giai cao thủ ngày thường cao ngạo, cảm nhận từng trận khí thế căn bản khiến chúng không thể kháng cự truyền đến từ bộ dạng bình thản của Phí lão, không ai dám tạo phản, thái độ vô cùng cung kính.

Hàn Phong chạy một lúc, giữa trưa thì về được đến nhà.

Vừa bước vào sân, Trầm Ngọc vừa hay từ trong phòng bước ra, nhìn thấy bóng dáng Hàn Phong, vui vẻ chạy đến.

Sau đó, Trầm Ngọc phát hiện quần áo trên người Hàn Phong xộc xệch, lại còn có vài vết máu rất rõ ràng, trong lòng không khỏi lo lắng, vội vàng hỏi han.

Nhìn bộ dạng lo lắng của Trầm Ngọc, Hàn Phong cười cười, an ủi nói:

- Gặp chút rắc rối nhỏ ấy mà, những giải quyết xong rồi, yên tâm đi.

Trầm Ngọc nghi hoặc nhìn Hàn Phong, hình như không tin những gì hắn nói. Mặc kệ cho Hàn Phong phản đối, Trầm Ngọc vẫn xoay hắn một vòng, cẩn thận nhìn trước nhìn sau, sau khi xác nhận Hàn Phong đúng là không bị sao, mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm.

Hàn Phong vốn dĩ không sao, chỉ có điều không cãi lại được Trầm Ngọc, muốn để cô yên tâm hoàn toàn nên đành mặc kệ cho đối phương dùng đôi tay mềm mại sờ chỗ này nắn chỗ kia.

Nhưng, điều này cũng khiến cho Hàn Phong có chút bối rối, Trầm Ngọc dù sao cũng là mỹ nữ, tuổi mặc dù không lớn nhưng diện mạo rất xinh đẹp, nhất là Hàn Phong đã từng tận mắt nhìn thấy thân thể dưới lớp quần áo lùnh bùnh của Trầm Ngọc, trong lòng nhất thời không khỏi dâng lên một tia dục niệm, phần dưới cơ thể phản ứng một cách tự nhiên.

Khó khăn lắm Trầm Ngọc mới chịu dừng tay, Hàn Phong vội vàng nói:

- Được rồi, ta về phòng thay quần áo.

Nói đoạn, không đợi Trầm Ngọc trả lời, vội vàng chạy về phòng tránh cho mình khỏi bị bối rối.

Trong lúc Hàn Phong thay một bộ quần áo mới sạch sẽ, ngoài sân đột nhiên truyền đến những tiếng động lớn.

Liền sau đó, Hàn Phong nghe thấy Trầm Ngọc kêu lên hoảng hốt.

Hàn Phong giật mình, không nghĩ nhiều, đạp cửa xông ra.

Ra đến sân, Hàn Phong thấy Trầm Ngọc ngã lăn trên đất, trước mặt cô là một đồng vụn gỗ, từ ngoài cửa, một tốp cao thủ khí tức không hề yếu nhanh chóng tiến vào.

Lúc này, La Mạn và Tát Khắc nghe thấy tiếng động đều đã chạy ra khỏi phòng.

Nhất là Bồ Lôị Dịch, thậm chí ông còn xuất hiện trên sân nhanh hơn Hàn Phong một bước.

Sau khi thấy Bồ Lôị Dịch xuất hiện, Hàn Phong có chút yên tâm, vội vàng chạy đến bên Trầm Ngọc, cẩn thận quan sát. Phát hiện ngoài một chút đất dính trên mặt ra, Trầm Ngọc không bị thương tổn gì, mới cẩn thận đỡ cô dậy.

Vừa hay Liên Linh cũng đến bên cạnh Trầm Ngọc, Hàn Phong giao Trầm Ngọc cho cô, sau đó đến bên Bồ Lôị Dịch, nhìn đám người vừa mới xông vào.

Trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc.

Nhóm người này toàn bộ là địa giai cao thủ, người yếu nhất chỉ ít cũng là địa giai tam phẩm.

Đếm kĩ, Hàn Phong càng kinh ngạc hơn, địa giai cao thủ tổng cộng có hơn ba mươi người.

Hàn Phong có chút không tin, Hồng Diệp Thành nhỏ bé này lấy đâu ra nhiều địa giai cao thủ như vậy.

Hắn tin, gộp tất cả các thế lực trong Hồng Diệp Thành này lại, e rằng một lần cũng không thể tìm ra nhiều địa giai cao thủ như vậy.

Lúc này, Tát Khắc đã đến bên Hàn Phong, cảnh giác nhìn kẻ thù có thực lực tương đương hắn.

Bồ Lôị Dịch nhìn ba mươi địa giai võ giả trước mặt, khẽ nhíu mày, sau đó trầm giọng nói:

- Những người này khí tức không yếu, mặc dù ta không sợ chúng, nhưng muốn giải quyết hết trong một thời gian ngắn, có chút khó khăn.

Hàn Phong cũng hiểu những gì Bồ Lôị Dịch nói, những địa giai cao thủ này đối với hắn mà nói đúng là không thể địch nổi, nhưng trong mắt thiên giai cường giả như Bồ Lôị Dịch thì chẳng khác gì con kiến.

Nhưng, dù là kiến, số lượng quá đông giết cũng tốn thời gian.

Ngộ nhờ đợi một lát Bồ Lôị Dịch bận giao thủ, đối phương tranh thủ cơ hội, ra tay với bọn hắn thì gay to.

Nghĩ đến đây, Hàn Phong không khỏi liếc sang phía La Mạn, ra hiệu cho hắn và những người khác trốn vào phòng.

Hắn và Tát Khắc cùng lui lại, ẩn thân cảnh giác nhìn kẻ thù trước mặt.

Đúng lúc này, một bóng người nữa lại từ bên ngoài bước vào.

Khoảnh khắc người đó đi vào trong sân, Hàn Phong cảm nhận khí thế trên người Bồ Lô Dịch đột nhiên bắn ra, khiến hai người Hàn Phong và Tát Khắc cũng phải lùi lại hai bước.

Kinh ngạc trước phản ứng của Bồ Lô Dịch, Hàn Phong quay sang người mới đến.

- Thiên giai cường giả

Hàn Phong thoáng rung mình.

Bóng người đó vừa bước vào sân, Hàn Phong lập tức cảm nhận được khí thế cường đại phát ra từ hắn.

Tát Khắc bên cạnh và Bồ Lô Dịch phía trước cùng nhìn người vừa đến bằng ánh mắt nghiêm trọng.

Hàn Phong không tài nào hiểu được, đầu tiên là một đám địa giai cao thủ xuất hiện, sau đó lại là một thiên giai cường giả đến.

Từ lúc nào hắn đắc tội với nhiều cường giả như vậy.

Người duy nhất mà hắn va chạm trong Hồng Diệp Thành này là thành chủ Đỗ Bán Thành, nhưng hắn không nghĩ một thành chủ nhỏ bé lại có thể chiêu mộ được nhiều cao thủ như vậy.

Nhưng, không phải Đỗ Bán Thành thì là ai?

Đối với nghi hoặc của Hàn Phong, đám người trước mặt hình như không có ý định giải thích.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

115. Chương 99: Thiên Giai Đụng Độ Thiên Giai.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Sau khi thiên giai cường giả bước vào sân, ba mươi địa giai cao thủ trong nháy mắt chia thành mấy nhóm, chia nhau bao vây lấy bọn Hàn Phong.

Bên kia, Phí lão từ sau khi bước vào sân, hai mắt khóa chặt lấy Bồ Lô Dịch.

Cảm nhận khí tức trên người Bồ Lô Dịch, Phí lão cũng phải giật mình, khí thế của người này không hề thua kém hắn.

Bồ Lô Dịch lúc này hai mắt cũng trở nên ngưng trọng, nhìn chằm chằm Phí lão.

Hai luồng ánh mắt chạm nhau trong giữa không trung.

Ầm

Không hề có bất cứ dấu hiệu gì, hai luồng khí tức cường đại chạm nhau trong nháy mắt.

Hàn Phong và Tát Khắc lại bị khí kinh sản sinh từ sự va chạm của hai luồng khí tức đó làm cho lùi liên mấy bước, tình hình của đám địa giai cao thủ bên kia cũng không hơn gì bọn Hàn Phong.

Đám địa giai cao thủ kinh ngạc nhìn hai người đang đứng giữa sân.

Thật là khí thế đáng sợ.

Đây chính là thực lực của thiên giai cường giả sao.

Chỉ cần dùng khí thế mà có thể đẩy lùi hơn ba mươi địa giai cao thủ, sức mạnh ấy thật đáng sợ.

Nhất là Thôi Húc - địa giai cửu phẩm cao thủ trong tay Đỗ Bán Thành, lúc này trong lòng càng thêm sợ hãi, vốn dĩ hần vẫn ghi hận chuyện bị Phí lão đánh trọng thương.

Nhưng lúc này trong lòng hần lại trào lên một tia bất mãn. Thì ra thực lực Phí lão cao thâm khó đoán như vậy, lần trước hần chỉ bị trọng thương, xem ra là đối thủ vẫn còn nhẹ tay, nếu không hôm nay hần đã không đứng được ở đây.

Đòn vừa rồi của Phí lão và Bồ Lôi Dịch chỉ là thăm dò nhau mà thôi.

Hình như trong lòng hai người vẫn còn chút kiêng kỵ, nên không lập tức động thủ, ai cũng ngưng tụ đấu khí của mình lại, thăm dò phòng.

Bồ Lôi Dịch đương nhiên lo cho sự an nguy của bọn Hàn Phong La Mạn sau lưng.

Còn Phí lão không biết ở đâu xuất hiện một thiên giai cường giả có thực lực tương đương mình, thậm chí còn cao hơn ông một chút. Mặc dù bên ông còn có ba mươi địa giai cao thủ nhưng trước mặt thiên giai cường giả, căn bản không có tác dụng.

Vốn dĩ ông tưởng đối phương chỉ là một thằng nhóc vừa mới tiến nhập thiên giai chi cảnh, cả Thiên Nguyệt đế quốc này, có thiên giai cao thủ nổi tiếng nào mà ông không biết chứ.

Ông cũng không ngờ, Hồng Diệp Thành nhỏ bé này lại xuất hiện một thiên giai cao thủ thực lực không hề thua kém mình.

Trong lúc cả hai cùng đang phòng bị trước đối phương thì Tiêu Dật ở bên ngoài phát hiện bên trong có động tĩnh, nhất thời hiếu kỳ bước vào trong sân, xem rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Đỗ Bán Thành vội vàng ngăn Tiêu Dật lại, mặc dù hần cũng muốn tận mắt nhìn thấy kẻ giết chết con mình phải chết, nhưng hai vị điện hạ tuyệt đối không được xảy ra bất cứ vấn đề gì.

Nhưng, Tiêu Dật trực tiếp khoát khoát tay, nói:

- Người nghĩ là có Phí lão và bao nhiêu địa giai cao thủ bên trong, bốn điện và tam đệ còn gặp phải nguy hiểm gì sao? Hơn nữa gần đây đều đã bị hộ vệ quân bao vây hết rồi, nếu như xuất hiện sự cố gì, bốn điện có vào hay không, kết quả như nhau cả thôi.

Lạnh lùng bỏ lại một câu, Tiêu Dật dẫn theo Tiêu Thần cùng đi vào trong.

Đỗ Bán Thành nghĩ đúng như là như vậy thật nên cũng không nói thêm điều gì, cẩn thận bám sát sau Tiêu Dật, bước vào trong sân.

Tiêu Dật và Tiêu Thần vừa bước vào, phát hiện không khí trong này có chút dị thường.

Bên đối diện có ba người, Phí lão từ xưa đến nay luôn bình thản, sắc mặt lúc này vô cùng nghiêm trọng, bản thân Tiêu Dật cũng thấy kinh ngạc.

Thấy Tiêu Dật và Tiêu Thần bước vào, Phí lão vốn đang đề phòng bỗng nhiên trở nên căng thẳng, từ từ di chuyển bước chân, chặn đứng trước mặt Tiêu Dật và Tiêu Thần, thiên giai cường giả thần bí trước mặt không dễ đối phó, ông không thể để Tiêu Dật và Tiêu Thần bị thương được.

- Phí lão, sao còn chưa động thủ?

Tiêu Dật không hiểu hỏi.

Phí lão vẫn nhìn chằm chằm vào Bồ Lôi Dịch, thấy Tiêu Dật hỏi, trầm giọng nói:

- Vị thiên giai cường giả trước mặt thực lực còn nhỉnh hơn thần, hai vị điện hạ mau rời khỏi đây, lão phu mới có thể yên tâm chiến được.

- Cái gì?

Tiêu Dật nghe vậy, kinh ngạc nhìn Bồ Lôi Dịch.

Sau khi Tiêu Dật bước vào, Hàn Phong đã chuyển sự tập trung sang phía hần.

Hắn cũng đã nhìn thấy hành động vừa rồi của vị thiên giai cường giả, rõ ràng hai thanh niên mới bước vào có thân phận không thấp, có riêng một thiên giai cường giả đi theo bảo vệ.

Về phần người đàn ông trung niên thân thể có chút béo tốt sau lưng hai người thanh niên, Hàn Phong hình như có chút ấn tượng, cẩn thận nghĩ một lúc, nhất thời nhớ ra là thành chủ Hồng Diệp Thành, hắn từng nhìn thấy người này trong hồi đầu giả của Phong Vân thương hội.

Nhìn thấy Đỗ Bán Thành xuất hiện, Hàn Phong đương nhiên hiểu mục đích hôm nay của đối phương.

Lạnh giọng hừ một tiếng, Hàn Phong nói:

- Đỗ thành chủ có bản lĩnh, có thể thỉnh động được nhiều địa giai cao thủ như vậy đến bắt ta, càng không ngờ còn có thiên giai cường giả đến trợ giúp nữa.

Hàn Phong vừa dứt lời, Tát Khắc và Bồ Lô Dịch lập tức hiểu ra vấn đề.

Lúc này, Tiêu Thần thấy Hàn Phong lên tiếng, không khỏi lạnh giọng quát:

- Đám ác tặc các ngươi, trong Hồng Diệp Thành này reo rắc không biết bao nhiêu tội ác, còn dám giết chết hộ vệ trong thành, bây giờ thì các ngươi biết lợi hại rồi chứ.

Hàn Phong thấy người thiếu niên tuổi tác không lớn mà khẳng khái dũng dạc, bộ dạng căm phẫn. Thoáng nhú má, nhanh chóng phân tích vấn đề.

Sau khi xác nhận không hề có ấn tượng gì về hai người thanh niên này, Hàn Phong mới tiến lên một bước, cao giọng nói:

- Không biết chư vị đến đây có mục đích gì, hình như không có xô xát gì với bọn ta, sao lại bị người ta làm cho mờ mắt.

Rõ ràng người ta mà Hàn Phong nhắc đến là Đỗ Bán Thành.

Cũng không còn cách nào khác, đối phương cao thủ quá nhiều, dù bên này còn có Bồ Lô Dịch nhưng đối diện còn một vị lão giả nữa thực lực cũng chẳng thua kém gì Bồ Lô Dịch.

Nếu như đánh nhau thật, bên hắn nhất định không thể địch nổi.

Nhìn người thiếu niên vừa nói chuyện, Hàn Phong đoán đối phương bị Đỗ Bán Thành lừa nên mới đem người đến đây bao vây bởi vậy liền tiếng thăm dò trước.

Sau khi quan sát cẩn thận, người thanh niên đứng trước Đỗ Bán Thành và người thiếu niên bên cạnh hắn thân phận không hề bình thường, ngay cả Đỗ Bán Thành đường đường chủ nhân một thành lúc nhìn hai người cũng phải tỏ vẻ cung kính, nên những người này chắc chắn không thủ hạ của Đỗ Bán Thành.

Cũng chính bởi vậy, Hàn Phong mới thử nói chuyện với đối phương, biết đâu tránh được một trận ẩu đả không đáng có. Dù sao đám người trước mặt thực lực vượt trội hơn mình, muốn giải quyết nhẹ nhàng không hề đơn giản.

- Hừ, đám tặc tử các ngươi còn định狡辯, lần này có hai vị điện hạ đích thân đến đây, ngươi có mọc cánh cũng khó lòng thoát nổi.

Đỗ Bán Thành thấy Hàn Phong nói vậy, lên tiếng phản bác.

Điện hạ? Hàn Phong nghe xong hai chữ này, không khỏi ngây người.

Không đợi hắn hiểu ra, Tiêu Dật này giờ im lặng có vẻ cũng không muốn giấu thân phận của mình, lạnh lùng nói:

- Bốn điện là Thiên Nguyệt đế quốc hoàng tử, các ngươi làm điều ác trong Hồng Diệp Thành, bốn điện cũng có nghe qua, trong cảnh nội Thiên Nguyệt đế quốc ta, phạm những tội ác như vậy, căn bản không thể tha thứ.

Đỗ Bán Thành đứng bên cạnh đặc ý nhìn bọn Hàn Phong, lạnh giọng nói:

- Ta khuyên các ngươi từ bỏ việc phản kháng, ngoan ngoãn đầu hàng để tránh bị đau đớn thể xác.

Bây giờ thì Hàn Phong đã hiểu, thì ra đối phương còn là thân phận hoàng tử, chẳng trách đột nhiên xuất hiện bao nhiêu cao thủ, cũng hiểu tại sao Đỗ Bán Thành lại cung kính với hai người họ như vậy.

Đối với thân phận hoàng tử của Tiêu Dật, Tất Khắc mặc dù trong lòng có chút kinh ngạc nhưng nhiều nhất là khó chịu, thấy đám người này đến bao vây nhà mình, quý chúng và Đỗ Bán Thành về cũng một mối, không khỏi giận dữ quát:

- Hoàng tử? Dễ dàng nghe lời người khác xúi gạt như vậy, Thiên Nguyệt đế quốc có một hoàng tử như người, thật quá bi thảm. Muốn đánh thì cứ đánh, cần gì phải phí lời.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

116. Chương 100: Giật Mình Kinh Ngạc

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Nghe đối phương sỉ nhục Tiêu Dật, Phí lão nhất thời nổi giận, quát lớn:

- Động thủ.

Đồng thời, thân hình Phí lão cũng loáng lên một cái, xông thẳng đến trước mặt Bồ Lô Địch.

Mặc dù biết đối phương thực lực còn nhỉnh hơn Phí lão bên mình, nhưng Tiêu Dật tin Phí lão có thể cầm chân được thiên giai cường giả đối diện, đợi những địa giai cường giả khác tiêu diệt xong đám người còn lại, sau đó có thể cùng nhau đối phó.

Có ba mươi địa giai cao thủ cầm chừng, hẳn tin với năng lực của Phí lão nhất định có thể đánh bại đối phương.

Thấy đối phương xuất thủ, Bồ Lô Địch sắc mặt không biến, một chân dậm mạnh, một luồng sức mạnh sục sôi trong nháy mắt trào ra từ trong cơ thể, tinh quang ánh lên trong mắt, mũi hừ nhẹ một tiếng, nắm đấm ẩn dưới y bào độ nhiên bắn ra.

Ầm.

Hai đại thiên giai cường giả bắt đầu giao phong chính diện.

Ầm.

Một tiếng nổ trầm đục vang lên.

Một chiêu đơn giản vừa rồi của hai người khiến mặt đất xung quanh nứt toác, vang lên những tiếng nổ chói tai, thỉnh thoảng dội vào màng nhĩ người ta đau nhói.

Sức mạnh của thiên giai cường giả quả nhiên phi phàm.

Hàn Phong nhìn hai người giao thủ, trong lòng cũng có chút kinh ngạc.

Mặc dù kiếp trước hẳn cũng đạt tới thiên giai chỉ cảnh nhưng so với sức mạnh của hai người trước mặt còn yếu hơn rất nhiều. Không những thế sau khi tiến nhập cảnh giới thiên giai hẳn cũng chưa từng độ thủ với đối thủ xứng tầm nào nên cũng không nắm rõ được lực phá hoại của cao thủ thiên giai.

Hai đại thiên giai cường giả vừa bắt đầu giao phong, ba mươi địa giai cao thủ bên cạnh cũng như nhận được tín hiệu, đồng loạt lao vào Hàn Phong và Tất Khắc.

Tất Khắc thấy vậy, giận dữ hừ một tiếng, đầu khí của một địa giai bát phẩm vừa tấn cấp bạo phát, một tay nâng đại kiếm lên ngang ngực, sắc mặt không hề có vẻ sợ hãi.

Hàn Phong bên cạnh cũng nghiêm sắc mặt, nâng đầu khí trong người, cẩn thận phòng bị.

Trận trước vừa được kích phát, đột nhiên một giọng nói lạnh lẽo truyền đến từ sau lưng:

- Dừng tay.

Nghe giọng nói này, Hàn Phong cũng giật mình, quay lại phía sau, không biết từ lúc nào, Liên Linh đã ở sau lưng hắn, câu nói vừa rồi chứng là cô thốt ra.

Thấy Liên Linh đột nhiên chạy đến, Hàn Phong ngây người, vội vàng đẩy cô sang một bên, trách móc nói:

- Không phải bảo cô trốn đi rồi sao, sao còn ra đây.

Liên Linh nhìn Hàn Phong, cười với hắn, mặc dù có vẻ như Hàn Phong đang trách móc cô, nhưng Liên Linh không hề giận mà còn thấy trong lòng có chút ngọt ngào.

Bởi vì cô biết Hàn Phong quan tâm cô.

Trong lúc Hàn Phong vừa dứt lời, La Mạn cũng từ trong phòng bước ra, theo sau hắn là Trầm Ngọc và Khải Ly.

Thấy Hàn Phong nhìn về phía họ, La Mạn nở một nụ cười khổ sở, bất lực nói:

- Liên Linh cô nương không nghe ta khuyên bảo, kiên quyết đòi ra ngoài, ta cũng không ngăn được.

Hàn Phong nghe vậy, cũng chán nản lắc lắc đầu.

Nhưng lúc này Liên Linh đã vòng qua Hàn Phong, đi đến chỗ đám người trước mặt.

Hàn Phong cuống quýt, đang định nói gì thì Liên Linh đã không cho hắn cơ hội, lạnh giọng quát đám người đối diện:

- Dừng hết tay cho ta.

Thấy một cô gái mặt che mạng đột nhiên xuất hiện quát mình, đám địa giai cao thủ nhất thời cũng ngây ra.

Đỗ Bán Thành nhìn thấy Liên Linh xuất hiện, thần sắc có chút vận vận.

Mặc dù hắn chưa gặp Liên Linh nhưng thủ hạ báo cáo con trai hắn bị một cô gái đao mạng hại.

Cô gái đeo mạng này chính là đầu mối của mọi tội lỗi.

Nghĩ đến đây, hai mắt Đỗ Bán Thành không khỏi trở nên đỏ ngầu, giọng nói cũng trở nên vận vận, rít lên giận dữ:

- Được lắm, con tiện nữ này cuối cùng cũng xuất hiện.

Dừng lại một lúc, Đỗ Bán Thành nói với Tiêu Dật:

- Hai vị điện hạ, đây chính là cô gái chuyên quyến rũ con cháu thế gia, chúng làm như vậy là muốn khống chế hiệu lực của các thế lực trong Hồng Diệp Thành, mục đích thật đáng sợ.

Lạnh lùng nhìn Đỗ Bán Thành, chẳng thèm quan tâm đến những lời bắn thỉu của hắn, Liên Linh quay sang nhìn Tiêu Dật và Tiêu Thần, ánh mắt có chút phức tạp.

Bố Lôị Địch và Phí lão vốn dĩ tưởng sau khi công kích xong một chiêu sẽ tiếp tục động thủ, nghe tiếng Liên Linh quát, Bố Lôị Địch cũng phải ngăn ra, lùi nhanh lại phía sau, đến trước mặt Liên Linh, cẩn thận phòng bị.

Biết được sự lợi hại của Bố Lôị Địch, Phí lão cũng không dám làm càn, lùi lại trước mặt Tiêu Dật và Tiêu Thần, đợi Tiêu Dật chỉ thị.

Đám địa giai cao thủ thấy đến Phí lão cũng phải dừng tay, nhất thời dừng hết lại, dồn hết ánh mắt về phía cô gái thần bí mới xuất hiện.

Tiêu Dật và Tiêu Thần khẽ nhíu mày, giọng nói cô gái này hình như có chút quen thuộc, không biết đã nghe thấy ở đâu.

Nhìn biểu tình trên mặt Tiêu Dật, Liên Linh đột nhiên thở dài, trầm giọng nói:

- Tiêu Dật, hôm nay còn muốn bắt ta không?

Lời vừa dứt, tất cả mọi người có mặt không khỏi ngây ra.

Bọn La Mạn ngạc nhiên nhìn Liên Linh, nghe khẩu khí Liên Linh hình như quen biết đối phương.

Bên Đỗ Bán Thành đương nhiên biết thân phận Tiêu Dật. Chuyển đi lần này của Tiêu Dật và Tiêu Thần vô cùng lặng lẽ, trừ những người có mặt ở đây, tin rằng không ai biết thân phận tôn quý của họ.

Nhưng cô gái này vừa mở miệng đã nhận ra luôn Tiêu Dật, hơn nữa còn trực tiếp gọi tên hắn.

Nghĩ đến đây, không hiểu vì sao Đỗ Bán Thành chợt có dự cảm không tốt.

Đương nhiên, Hàn Phong biểu tình lúc này không giống như mọi người.

Bởi vì hắn nghĩ đến một khả năng, sắc mặt không khỏi hiện lên một tia cổ quái, có chút không tin nhìn Liên Linh và hai vị hoàng tử trước mặt.

Nghe cô gái trước mặt gọi tên mình, Tiêu Dật cũng lộ vẻ kinh ngạc, cẩn thận quan sát cô gái, càng nhìn càng cảm thấy quen thuộc:

Đột nhiên, Tiêu Dật mở to mắt, thất thanh kêu lên:

- Tiểu muội, cô là tiểu muội?

Tiêu Thần đứng bên cạnh nghe Tiêu Dật nói vậy, cũng kịp thời phản ứng, nhận ra thân phận cô gái trước mặt, mừng rỡ kêu lên:

- Tỷ tỷ.

Nhìn vẻ kích động trên mặt Tiêu Dật và Tiêu Thần, Liên Linh trong lòng cũng có chút cảm khái, khẽ gật đầu.

Dau khi Liên Linh gật đầu xác nhận, Tiêu Thần nhanh chóng xông lên trước, mừng rỡ kêu lên:

- Tỷ tỷ, hai năm nay tỷ đi đâu, có nhớ tiểu đệ không.

Liên Linh mỉm cười nhìn Tiêu Thần. Cậu bé bây giờ đã cao đến ngực cô, hai năm không gặp, lúc đó Tiêu Thần mới chỉ mười tuổi, bây giờ cao lên không ít, nhưng vẫn còn nguyên bộ dạng trẻ con ấy.

Tiểu Dật lúc này cũng vô cùng kích động, không khỏi tiến lên vài bước, cẩn thận quan sát Liên Linh, sau đó bình phục lại tâm trạng kích động, quan tâm hỏi:

- Tiểu muội, tại sao hai năm trước không nói một câu đã một mình bỏ đi? Muội làm chúng ta lo muốn chết.

Liên Linh nhìn Tiêu Dật, ánh mắt có chút phức tạp, buồn buồn nói:

- Chuyện này đừng nhắc đến nữa, nếu như không phải hôm nay hai người dẫn theo bao nhiêu người, khí thế hùng hục tìm đến tận nơi, chắc muội cũng không xuất hiện trước mặt hai người.

- Tỷ tỷ

Tiêu Thần lên tiếng, định nói điều gì đó.

Nhưng Tiêu Dật bên cạnh đã kéo kéo Tiêu Thần, nhìn Liên Linh đeo mạng, nghĩ đến chuyện trước đây xảy ra với cô, nhất thời thấu hiểu tâm trạng tiểu muội.

Sau đó, Tiêu Dật sức nhớ mục đích đến đây, sắc mặt không khỏi trầm xuống, quay sang Đỗ Bán Thành.

Mọi người vốn dĩ vẫn chưa hồi lại thần, bây giờ thấy hành động này của Tiêu Dật, không hẹn mà gặp cùng nhau dồn ánh mắt về phía Đỗ Bán Thành.

Đỗ Bán Thành mặt mày tái mét, hai chân mềm nhũn run lẩy bẩy.

Từ lúc nghe Tiêu Dật gọi “tiểu muội”, đầu hắn đã trở nên trống rỗng, lòng lạnh như băng.

- Hừ, Đỗ Bán Thành, người thật là to gan.

Tiêu Dật sầm nét mặt, lạnh lùng nhìn Đỗ Bán Thành lúc này đã sắc mặt đã chuyển sang trắng bệch, giọng nói không giấu nổi vẻ phẫn nộ.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

117. Chương 101: Đoàn Tụ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Nghe giọng nói đầy hàn ý lạnh lẽo của Tiêu Dật, Đỗ Bán Thành không thể kiềm chế được sự sợ hãi trong lòng, hai chân mềm nhũn, ra sức dập đầu, miệng liên tục xin tha.

Làm sao hắn biết cô gái hại chết con trai mình là em gái Tiêu Dật.

Tiêu Dật là thân phận gì, là đương kim Thiên Nguyệt đế quốc hoàng tử điện hạ, vậy muội muội của hắn không cần nói, khẳng định là công chúa.

Hắn đột nhiên nhớ ra việc trước đây nói đường đường đế quốc công chúa là kẻ dễ tiện, là yêu nữ mua sắc bán hương. Nghĩ đến đây, Đỗ Bán Thành không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Bây giờ, ruột gan hắn sớm đã lộn tùng phèo, ai ngờ công chúa không ở trong đế đô mà lại một mình chạy đến tiểu thành xa xôi này ẩn cư.

Nhìn bộ dạng Đỗ Bán Thành, Tiêu Dật mặt không chút cảm xúc, Tiêu Thần đứng bên cạnh cũng nhớ lại trước đây hắn đã sử nhục tỷ tỷ mình thế nào, nhất thời nổi giận, hai ba bước đến trước mặt Đỗ Bán Thành, giơ chân đá bay hắn, hình như vẫn chưa hả giận, Tiêu Thần còn định rút bội kiếm trên người, chém chết Đỗ Bán Thành.

Nhưng, Tiêu Dật đã lên tiếng ngăn cản.

Nếu như để Đỗ Bán Thành chết thì dễ cho hắn quá. Dám sỉ nhục một công chúa, tội đáng chém đầu.

Lạnh lùng vẫy tay, vài tên hộ vệ chạy đến kéo Đỗ Bán Thành đang phủ phục dưới đất về.

Biến hóa này khiến những địa giai cao thủ đến trợ giúp cũng phải bất ngờ, nhưng bây giờ họ đều biết thân phận Tiêu Dật, nên nhìn Đỗ Bán Thành bị giải đi, không ai dám tạo phản, nhất thời mắt to tròn mắt nhỏ, không biết tiếp theo phải làm gì, nhất là Thôi Húc - thủ hạ dưới tay Đỗ Bán Thành, sợ đến nỗi mặt trở nên trắng bệch.

Nhưng, Tiêu Dật không còn hơi sức đâu để quan tâm đến chúng, ra lệnh cho các địa giai cao thủ lùi hết ra ngoài, chỉ còn một mình Phí lão ở lại bảo vệ.

Lúc này, bọn La Mạn cũng có chút ngạc nhiên, Hàn Phong thì ngược lại, sắc mặt bình thản không để lộ ra bất cứ biểu hiện kinh ngạc nào.

Thân phận Liên Linh, hắn sớm đã biết, chỉ có điều Liên Linh không nói nên hắn cũng không nhắc đến,

Cảnh tượng vừa rồi, Hàn Phong sớm đã chuẩn bị tinh thần nên đương nhiên không có bất cứ phản ứng ngạc nhiên nào.

Lúc này, Liên Linh trao đổi với Tiêu Dật vài câu, sau đó dẫn theo hai người cùng cả Phí lão đi về phía Hàn Phong.

Kế tiếp, Liên Linh giới thiệu hai huynh đệ Tiêu Dật và Tiêu Thần với mấy người Hàn Phong.

Lúc này, Tiêu Dật tiến lên hai bước, hướng về phía mọi người nói:

- Chuyện xảy ra lúc trước chỉ là hiểu lầm, đều do ta dễ dàng tin lời gièm pha của đối phương, nay xin được nhận lỗi, mong chư vị bỏ qua cho.

Hàn Phong tỉ mỉ quan sát Tiêu Dật, thấy bất kể ngôn hành cử chỉ đều là khí độ phi phàm, cũng không khỏi âm thầm gật đầu, quả nhiên sinh ra trong gia đình đế vương, tính cách trầm ổn nội liễm, không kiêu không nhược, không hề giống đám công tử quần áo lụa là cử chỉ lỗ mãng, ngạo mạn.

Mấy người La Mạn vừa rồi cũng nghe ra thân phận của hai huynh đệ này, bất quá ngoài Trần Ngọc, những người khác tựa hồ cũng không quá mức kinh ngạc, lúc này nghe được đối phương chủ động chịu nhận lỗi, cũng không tính toán nhiều, khách khí đáp lại vài câu.

Mà phản ứng như vậy cũng lọt hết vào mắt Tiêu Dật, khiến hắn thầm kinh ngạc, tuy hắn tịnh không có ý dựa vào thân phận hoàng tử của mình, nhưng những người này tựa hồ quá mức bình thản, có cảm giác căn bản không để thân phận hoàng tử của hắn để trong mắt.

Đương nhiên, Tiêu Dật đối với chuyện này cũng không hề tức giận, ngược lại trong lòng hết sức tò mò, không ngừng đánh giá lai lịch của đám người trước mắt.

Nhất là trước đó vài ngày, ngay cả cường giả như Phí Lão cũng nói không nắm chắc có thể chiến thắng đối phương.

Phí Lão là loại thực lực gì? Tiêu Dật rất rõ ràng, trong toàn bộ đám cường giả mà hoàng thất cung phụng, thực lực của hắn bài danh đệ tam.

Cho dù là hai gã cung phụng kia cũng chỉ hơn Phí Lão có một chút mà thôi.

Nghĩ vậy, Tiêu Dật cũng không khỏi quan sát Bồ Lôị Địch thêm vài lần. Trong lòng không ngừng tự đánh giá, có thể mời chào những người này trở lại nghe để quốc hiệu lực hay không?

Phí Lão sau khi trải qua giao thủ đơn giản vừa rồi, đối với thực lực của Bồ Lôị Địch, càng cảm thấy bội phục, không ngờ Thiên Nguyệt đế quốc trừ hai người bài danh phía trên hắn, lại vẫn còn có người có thực lực trên hắn một bậc, hơn nữa Bồ Lôị Địch khiến Phí Lão có cảm giác hãi hãi gia hỏa lưu thủ ở đế đô, mạnh không kém.

Về phần Bồ Lôị Địch cũng hết sức cảm thấy hứng thú đối với thực lực của Phí Lão, dù sao đấu khí của họ đạt tới tầng này, muốn gặp đối thủ có thực lực tương đương cũng không dễ dàng gì.

Hôm nay vừa vặn gặp phải, tự nhiên có chút ngứa tay, hai người khi trước tuy vì hiểu lầm mà xuất thủ, nhưng thực tế mới chỉ qua lại có mấy chiêu, đồng thời còn có chút cố kỵ, chưa dùng toàn lực. Bây giờ hóa giải hiểu lầm, sao chịu bỏ qua cơ hội như vậy.

Hai đại thiên giai cao thủ tựa hồ minh bạch tâm tư đối phương, liền nhìn nhau cười, rồi thân hình lập tức chợt lóe, tìm nơi luận bàn võ kỹ của nhau.

Bên ngoài sân còn có rất nhiều địa giai cao thủ bảo hộ, vì vậy hai người cũng không lo lắng sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Nhìn thấy hai người rời đi, mấy người La Mạn cũng là thức thời ly khai, dù sao huynh muội người ta gặp lại, tự nhiên muốn ôn chuyện một phen, vì vậy mọi người tùy ý trò chuyện vài câu liền mượn cớ ly khai.

Liên Linh vốn không muốn để Hàn Phong ly khai, thế nhưng lúc này xấu hổ không dám mở miệng, không thể làm gì khác hơn là có chút lưu luyến nhìn hắn rời khỏi.

Mà hành động này của Liên Linh cũng không có tránh được ánh mắt của Tiêu Dật. Hắn nhìn thấy Liên Linh khẩn trương đối với thiếu niên tên là Hàn Phong như vậy, trong lòng không khỏi vừa chuyển, lập tức nhìn về phía Hàn Phong rời khỏi, như có điều gì suy nghĩ.

Tuy rằng đã hai năm không thấy, thế nhưng Tiêu Dật đối với tính cách của người muội muội này vẫn vô cùng thấu hiểu, hắn chưa từng thấy qua Liên Linh khẩn trương như vậy đối với một người nào như vậy.

Nghĩ vậy, Tiêu Dật hơi chút nhú mày.

Hai năm trước Liên Linh gặp phải đả kích rất nặng, hôm nay lần thứ hai gặp lại, Tiêu Dật tất nhiên sẽ ráng đem toàn lực để bảo vệ người muội muội số khổ này, không để cho nàng phải chịu thêm bất kỳ thương tổn nào nữa. Nếu có người dám có bất kỳ tâm tư không tốt nào với nàng, hẳn tất nhiên sẽ không bỏ qua.

Những suy nghĩ này chỉ chợt lóe lên trong đầu Tiêu Dật, thì bên cạnh Liên Linh đã mở miệng dò hỏi:

- Phụ hoàng và mẫu hậu thân thể có khỏe không?

Tiêu Dật nghe vậy lắc đầu, nói:

- Mẫu hậu sau khi muội rời khỏi, tâm tình vẫn thập phần u buồn, tưởng nhớ tới người.

Liên Linh vừa nghe, thân thể mảnh mai không khỏi run rẩy, đôi mắt đẹp toát ra một cổ hổ thẹn.

Thấy điệu bộ này của Liên Linh, Tiêu Dật cũng thở dài, nói:

- Lần này phụ hoàng cũng không biết vì sao, vốn là muốn muốn ta và tam đệ đi ra lịch lãm một phen, đồng thời để huynh đệ chúng ta đến nơi khác nhìn xem một chút.

Ngừng lại một chút, Tiêu Dật nói tiếp:

- Bất quá, chuyến này cũng không tính là uống công vô ích, , chỉ ít tìm được Linh Nhi người, nếu như phụ hoàng mẫu hậu biết muội trở về, tất nhiên sẽ rất vui vẻ.

Ba người lại là trò chuyện một phen, Liên Linh tựa hồ đối với hai người có chút bài xích vô ý thức, nghĩ đến là bởi vì hai năm trước dung mạo của mình bị hủy, khiến bản thân nàng không muốn tiếp xúc với những người có thể gợi lại hồi ức đau buồn kia.

Nhìn thấy bộ dáng của Liên Linh, Tiêu Dật cũng minh bạch tiểu muội của mình vẫn còn khúc mắc chưa giải, vì vậy cũng không ép buộc, lại trò chuyện thêm vài câu, liền cùng Tiêu Thần trở lại phủ thành chủ.

Trong suy nghĩ của Tiêu Dật dù sao cũng đã biết nơi Liên Linh hạ lạc, về sau thời gian còn nhiều, không cần phải gấp gáp nhất thời.

Hắn cũng cần phải trở về để xử lý sự vụ tại Đỗ Bán Thành, chỉ một thành trì nhỏ nhỏ lại dám làm loạn như thế, nếu như không xử lý chuyện này cho tốt, uy nghiêm của hoàng thất e là sẽ bị tổn hại.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

118. Chương 102: Nguy Cơ Của Thiên Nguyệt Đế Quốc

Nhóm dịch: Dungenhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Sáng sớm ngày thứ hai, lúc Hàn Phong đi tới trong viện, liền đã thấy Liên Linh một mình ngồi chờ ra. Vì vậy liền bước tới, ngồi xuống trước mặt nàng, nhẹ giọng hỏi:

- Sao ngươi lại ngồi một mình ở đây?

Nghe được bên cạnh có người nói chuyện, Liên Linh mới kịp phản ứng, trông thấy Hàn Phong đang nhìn mình, lập tức cười cười nói:

- Không có gì, chỉ là muốn nghỉ lại một chút.

Ngừng lại một chút, Liên Linh đột nhiên ngẩng đầu hướng về Hàn Phong nói:

- Hàn Phong, có chuyện ta vẫn chưa nói cho ngươi biết, hi vọng ngươi chớ có trách ta.

- Chuyện gì?

Hàn Phong kỳ quái hỏi.

Liên Linh nhìn Hàn Phong, trong mắt hiện lên vẻ ngượng ngùng khó hiểu, thấp giọng nói:

- Kỳ thực Liên Linh vốn không phải là tên của ta, tên thật của ta là Tiêu Linh.

- Tiêu Linh?

Hàn Phong hỏi lại.

- Cái tên này chỉ có phụ hoàng và mẫu hậu, cùng với mấy người nữa biết được.

Lúc nói ra những lời này Tiêu Linh căn bản không dám nhìn Hàn Phong, bên tai từ từ đỏ lên.

Mà Hàn Phong nghe được Tiêu Linh nói như thế, cũng có chút lặng người, lập tức trong lòng có chút kỳ quái, hẳn không phải kẻ ngu, tự nhiên có thể từ trong lời nói của nàng tìm ra chút manh mối.

Bầu không khí giữa hai người trong lúc đó nhất thời có chút kiểu diễm.

Bất quá lúc này, Trầm Ngọc cũng xuất hiện hợp thời làm giảm bớt sự xấu hổ giữa hai người.

Trầm Ngọc đối với thân phận công chúa của Tiêu Linh vẫn còn có chút kinh ngạc không thôi, đôi mắt đẹp mở lớn không ngừng đảo qua đảo lại trên người Tiêu Linh, tựa như muốn nhìn ra cái gì đó khác biệt trên người nàng.

Đối với ánh mắt hiếu kỳ của Trầm Ngọc, Tiêu Linh và Hàn Phong đều có chút buồn cười.

Tiêu Linh đã sớm quên đi bầu không khí kiểu diễm lúc trước, kéo tay Trầm Ngọc một cái, đem nàng đến ngồi bên cạnh mình. hờn dỗi nói:

- Nha đầu ngươi nhìn cái gì, lẽ nào trên người ta có chỗ nào không đúng sao?

- Ngươi chính là công chúa nha, ta muốn nhìn xem rốt cuộc công chúa và người thường có cái gì bất đồng.

Trầm Ngọc vẻ mặt thành thật trả lời.

Lời này nhất thời khiến Hàn Phong cười khẽ không ngớt.

Hai nàng vui đùa ầm ĩ một hồi, sau đó Tiêu Linh cũng không giấu diếm hai người, đem chuyện Tiêu Dật và Tiêu Thần đơn giản nói ra một lượt.

Mà nghe xong Tiêu Linh nói, trong lòng Hàn Phong có chút suy nghĩ kỳ quái.

Tiêu Linh mới vừa nói, hai huynh đệ Tiêu Dật và Tiêu Thần là bị Thiên Nguyệt đại đế phái ra bên ngoài để lịch lãm, đồng thời để cho bọn họ đến những nơi khác du lịch một phen, nếu có cơ hội còn muốn bọn họ rời khỏi Thiên Nguyệt đế quốc, đến những quốc gia khác nhìn ngắm một chút.

Đó cũng là nguyên nhân vì sao hai người họ đến Hồng Diệp Thành, bởi vì muốn đi những quốc gia khác, chỉ có thể từ Hồng Diệp Thành thuyền ly khai, bằng không một con đường duy nhất còn lại đó là U Âm Sâm Lâm.

Nhưng khiến cho Hàn Phong có chút không giải thích được chính là Thiên Nguyệt đại đế suốt đời chỉ có hai nhi tử, là Tiêu Dật và Tiêu Thần, hơn nữa Tiêu Dật còn là người sẽ kế thừa vương vị.

Bây giờ, Thiên Nguyệt đại đế phái hai người này tới những thành trấn xa xôi như vậy, đồng thời còn dự định để hai hoàng tử rời khỏi Thiên Nguyệt đế quốc, cử động này có chút khác thường.

Phải biết rằng, là người kế thừa vương vị, lấy tuổi tác của Tiêu Dật hiện tại nên ở lại để đó, phụ tá Thiên Nguyệt đại đế cùng nhau xử lý triều chính, chứ không phải là mang theo hơn mười địa giai hộ vệ ra ngoài du lãm.

Hơn nữa ngay cả Tiêu Thần mới chỉ có mười ba tuổi cũng đi ra, cái này đáng để người ta suy ngẫm. Cái này đâu giống đi lịch lãm, cử động của Thiên Nguyệt đại đế càng giống để hai vị hoàng tử ra ngoài tị nạn hơn.

Nghĩ tới đây, Hàn Phong không khỏi nhú mào, trong đầu không ngừng hồi ức ký ức kiếp trước. Trong ấn tượng của hắn, Thiên Nguyệt đế quốc tựa hồ cũng không có phát sinh nguy cơ gì lớn.

Hắn còn nhớ rõ, sau khi dung mạo của Tiêu Linh khôi phục, thì được đón về Thiên Nguyệt đế quốc, chỉ khác biệt là Thiên Nguyệt đã đổi thành Tiêu Dật.

Vì sao hiện tại Tiêu Dật lại xuất hiện ở đây?

Đột nhiên trong đầu Hàn Phong nghĩ đến, kiếp trước lúc này hình như Thiên Nguyệt đế quốc phát sinh một đại sự, bất quá lúc đó hắn còn đang ở Huyền Thiên Tông nỗ lực tu luyện, vì vậy chi tiết cụ thể hắn cũng không phải thập phần rõ ràng.

Chẳng qua lúc đó ngẫu nhiên nghe được người bên ngoài đề cập, vì vậy ký ức của hắn có chút không rõ.

Bất quá cẩn thận nghĩ lại, Hàn Phong cũng khẳng định được lần này Tiêu Dật và Tiêu Thần ra ngoài tất nhiên là Thiên Nguyệt đại đế muốn bảo vệ họ. Nghĩ đến hai huynh đệ Tiêu Dật và Tiêu Thần tính không rõ ràng lắm chuyện này, bằng không tất nhiên cũng không có tâm trạng thanh thản như vậy để đến “thảo phạt” bọn họ.

Hàn Phong duy nhất có chút ấn tượng đó là lúc trước hình như hai cỗ thế lực lớn nhất trong Thiên Nguyệt đế quốc đã liên hợp lại làm phản, hơn nữa một đường giết tới đế đô, bất quá sau đó xác thực bị Thiên Nguyệt đại đế hóa giải.

Việc này khi đó được kể lại rất náo nhiệt, cuối cùng kết quả làm cho vô số người được mở rộng tầm mắt.

Hàn Phong hơi chút hồi ức, lập tức nhớ tới, tựa hồ thủ lĩnh của hai cỗ thế lực kia bằng mặt không bằng lòng, sau cùng một cỗ thế lực trong đó đã quay giáo đầu hàng đế quốc, khiến lần phản loạn này chỉ có thể thất bại, Thiên Nguyệt đế quốc cũng nhờ đó tránh khỏi họa diệt vong.

Nghĩ vậy, Hàn Phong không khỏi nhìn về phía Liên Linh, suy nghĩ xong, liền đem sự tình do mình suy đoán được nói cho nàng biết. Ký ức kiếp trước tự nhiên là bị hắn bỏ qua, Hàn Phong chỉ nói là từ cử động của hai người Tiêu Dật và Tiêu Thần suy đoán ra.

Liên Linh vốn là người thông minh, nghe được Hàn Phong phân tích cũng hiểu rõ mấu chốt trong đó, sắc mặt không khỏi thoáng cái trở nên trắng bệch.

Thiên Nguyệt đế quốc, đế đô Thiên Nguyệt Thành.

Nơi tượng trưng cho quyền lực, Thiên Nguyệt hoàng cung, lúc này bầu không khí có chút nặng nề.

Là người nắm trong tay Thiên Nguyệt đế quốc, Tiêu Thiên Bách lúc này vẻ mặt âm trầm, hai mắt lộ ra buồn bực và tuyệt vọng thật sâu.

Vừa rồi, Tiêu Thiên Bách nhận được tin tức, thế lực phản loạn một đường thế như chẻ tre, chỉ dùng năm ngày ngắn ngủi đã hạ được mười ba thành, dựa theo tiến độ hiện tại, e là không quá nửa tháng, đế đô sẽ bị rơi vào tay giặc.

Nghĩ đến đây, Tiêu Thiên Bách không khỏi chán chường dựa vào kim sắc bảo tọa.

Trên đại điện vắng vẻ, chỉ có một mình Tiêu Thiên Bách.

- Lẽ nào Thiên Nguyệt đế quốc thật sự sẽ chôn vùi trong tay Thiên Nguyệt đế quốc ta? Sau khi chết đi, ta sao có thể nhìn mặt lịch đại tổ tiên?

Hai mắt Tiêu Thiên Bách tựa hồ mất đi khí phách phong thái uy nghiêm ngày xưa, lúc này có chút mê man, thỉnh thoảng lại lộ vẻ thống khổ.

Một lúc lâu sau, Tiêu Thiên Bách mới thở dài nói:

- Cũng không biết hai người Dật Nhi và Thần Nhi đang ở đâu? Bây giờ có an toàn hay không?

Không biết qua bao lâu, dưới đại điện rộng lớn, một vị mỹ phụ cung trang hoa lệ, thân thể cao quý đi tới.

Mỹ phụ đi tới đằng sau Tiêu Thiên Bách, vươn tay ra nhẹ nhàng xoa bóp trên vai hắn, đồng thời ngữ khí thập phần ôn nhu dò hỏi.

Tiêu Thiên Bách nhìn thê tử của mình, trong lòng không khỏi hiện lên một tia ôn nhu.

Vốn hắn cũng muốn đem ái thê của mình rời khỏi đế đô, thế nhưng vị Huệ Vương này bình thường hiền lành ôn nhu, lại có thái độ khác thường cố ý muốn lưu lại.

Tiêu Thiên Bách vô luận khuyên bảo ra sao đều không thể thay đổi được tâm ý của ái thê, chỉ có thể bất đắc dĩ đồng ý. Cuối cùng hắn phải Phí Lão mà hắn tín nhiệm nhất đi theo bảo hộ hai nhi tử.

Tiêu Thiên Bách biết, nếu như lần này đế quốc thật sự diệt vong. Vậy hai người Tiêu Dật và Tiêu Thần chính là hy vọng duy nhất, chỉ có hai người bọn họ bình an, ngày sau Thiên Nguyệt đế quốc mới có cơ hội quật khởi một lần nữa.

Vì vậy, từ lúc quân phản loạn vừa hành động, Tiêu Thiên Bách liền an bài xong tất cả.

Chỉ là không biết hai người bọn họ sau khi phát hiện đế quốc xảy ra chuyện, có xung động nhất thời mà trở về hay không, như vậy bố cục mà hắn khổ sở an bài, tất cả chẳng phải là uổng phí rồi sao?

Bất quá, lúc trước hắn đã dặn dò Phí Lão, nghĩ đến tính cách trầm ổn của Phí Lão tất nhiên sẽ không để cho hai người bọn họ xằng bậy.

Nghĩ vậy, Tiêu Thiên Bách cũng yên lòng hơn.

Lúc này, đằng sau vương hậu đột nhiên cảm khái nói:

- Bệ hạ, đột nhiên ta có chút nhớ tới Linh nhi, cũng không biết nữ nhi đáng thương của ta hiện tại đang ở đâu?

Nghe được lời nói này của vương hậu, sắc mặt Tiêu Thiên Bách cũng trở nên buồn bã. Nữ nhi đã từng cả ngày nằm trong lòng hắn làm nũng, hiện tại đế quốc đã sắp bị diệt vong, nghĩ đến cuộc đời không còn hy vọng gặp lại.

Nhìn ái thê đang tưởng nhớ nữ nhi, trong lòng Tiêu Thiên Bách càng nặng nề không ngớt, trong đại điện rộng lớn mở hồ truyền đến từng tiếng khóc nhỏ.

Lúc này, trong Hồng Diệp Thành xa xôi, từ lúc được Hàn Phong biết được phụ hoàng mẫu hậu của mình đang đối diện với nguy hiểm, Tiêu Linh mỗi ngày đều lo lắng bất an.

Tuy Tiêu Dật niên kỷ mới chỉ hai mươi, nhưng được Tiêu Thiên Bách dành thời gian bồi dưỡng, chỉ cần nghe Tiêu Linh thoáng nhắc nhở liền lập tức nghĩ thông tiền căn hậu quả của chuyện này.

Kết quả sau khi suy đoán, Tiêu Dật khẳng định vô cùng, không để ý tới mọi người khuyên can, lập tức muốn trở về đế đô.

Bất quá lại bị Hàn Phong ngăn lại.

Sau đó khi Phí Lão biết được cử động của Tiêu Dật, cũng rất kinh hãi, vội đem chuyện Tiêu Thiên Bách phân phó nói ra.

Thẳng đến khi Phí Lão đem lời dặn dò của Tiêu Thiên Bách nói ra, Tiêu Dật mới hiểu được thế lực của quân phản loạn quá lớn, lần này e là dữ nhiều lành ít, vì muốn bảo trụ huyết mạch của đế quốc, hắn và đệ đệ Tiêu Thần phải lập tức ly khai Thiên Nguyệt đế quốc, tới nơi khác để tránh nạn, về sau mới lại có hành động khác.

Chỉ là nghĩ đến phụ hoàng, mẫu hậu của mình đang phải chịu đau khổ ở đế đô, Tiêu Dật càng nghiến răng nghiến lợi, hai tay nắm chặt tới mức nổi lên gân xanh. Nhìn biểu tình này của hắn có thể biết nội tâm đang lo lắng và phần nộ cỡ nào.

Không chỉ Tiêu Dật, mà cả Tiêu Thần cùng với Tiêu Linh đứng ở bên cạnh hắn cũng lo lắng không thôi. Bất quá trải qua mọi người khuyên bảo cũng hiểu rõ lúc này có trở về đế đô cũng không có tác dụng gì.

Mang theo Tiêu Linh trở lại tiểu viện, dọc theo đường đi Tiêu Linh đều là bộ dáng tâm thần không yên, khiến Hàn Phong thấy mà cực kỳ yêu thương. Tuy rằng trong lòng hắn hiểu rõ lần này nguy cơ của Thiên Nguyệt đế quốc e là nghiêm trọng nhất từ trước tới nay, bất quá dựa theo ký ức kiếp trước, chỉ cần qua nửa tháng, trận nguy cơ này sẽ tự sụp đổ.

Chỉ là Hàn Phong cũng không đành nói cho Tiêu Linh, bằng không khi người sau hỏi, hắn cũng không biết phải giải thích ra sao.

Ngày kế tiếp, do sự lo lắng của ba huynh muội Tiêu Linh mà nhanh chóng trôi qua.

Lúc này bởi vì thanh thế của quân phản loạn quá mức to lớn, ngay cả Hồng Diệp Thành cũng đồng dạng thu được tin tức.

Lúc Tiêu Linh biết được quân phản loạn còn mười ngày nữa sẽ đánh tới đế đô, nhất thời hoảng loạn vô cùng, Hàn Phong chỉ đành ra sức an ủi.

Về phần Tiêu Dật càng là ra sức cố gắng, khắc chế bản thân không được vọng động.

Thật vất vả mới an ủi được Tiêu Linh, mạch suy nghĩ của Hàn Phong không ngừng xoay chuyển.

Hồi lâu sau, khỏe miệng Hàn Phong mới lộ ra một tia tiểu ý thần bí, bất quá Hàn Phong lại bất ngờ quyết định bế quan.

Từ sau khi nuốt chửng Long Giao Châu, đấu khí của Hàn Phong tiến nhập nhân giai lục phẩm đã hơn nửa tháng.

Hai ngày này, Hàn Phong liền mơ hồ cảm giác đấu khí của mình có tịnh tiến, mượn Long Giao Châu trợ giúp, hôm nay đấu khí của hắn lại tiến nhập bình cảnh. Nếu như không phải lúc trước xảy ra chuyện, khiến hắn phải mất thời gian an ủi Tiêu Linh, có thể bây giờ Hàn Phong đã là nhân giai thất phẩm rồi.

Nghĩ vậy, Hàn Phong ngồi ngay ngắn, khoan chân tu luyện.

Trong cơ thể đấu khí được ý niệm của hắn điều khiển, dựa theo bí quyết Ngạo Thị Thiên Địa bắt đầu vận công, nhanh chóng di chuyển tới các nơi trong cơ thể. Theo thực lực của Hàn Phong càng ngày càng cao, cường độ đấu khí càng ngày càng mạnh. Hiện tại đấu khí trong cơ thể Hàn Phong chạy chạy một tuần thiên so với lúc hắn vừa sống lại nhanh hơn không dưới mười lần.

Hơn nữa, từ ngày nuốt chửng Long Giao Châu, hắn phát hiện thân thể của mình cũng xuất hiện một ít biến hóa không bình thường.

Trải qua Hàn Phong tỉ mỉ quan sát, hắn phát hiện cường độ thân thể của mình tựa hồ so với ngày trước càng thêm cứng cỏi, hơn nữa tối trọng yếu chính là năng lực khôi phục còn mau hơn rất nhiều.

trước kia mỗi lần cùng Tát Khắc hoặc Bố Lô Địch luận bàn, thân thể đều lưu lại một ít thương thế. Tuy rằng khi luận bàn, song phương không phải dùng tới đấu khí, nhưng mục tiêu luận bàn của Hàn Phong chính là thiên giai cường giả, vì vậy trong quá trình giao thủ xuất hiện một ít thương thế thật nhỏ cũng là điều không thể tránh khỏi.

Dựa theo kinh nghiệm trước kia, mỗi lần luận bàn xong, Hàn Phong chỉ cần dùng Thánh Tâm Bí Pháp hơi chút trị liệu, ngày thứ hai những thương tích nhỏ này liền khôi phục hoàn toàn.

Nhưng từ ngày nuốt chửng Long Giao Châu, Hàn Phong phát hiện, mỗi lần cùng Bố Lô Địch luận bàn, thương thế trên người tựa hồ không nghiêm trọng như lúc trước, hơn nữa thường chỉ cần nửa ngày, một ít thương thế nhỏ liền tự động khép lại, hiệu quả so với khi hắn dùng Thánh Tâm Bí Pháp trị liệu tốt hơn rất nhiều.

Phát hiện này khiến Hàn Phong cũng kinh dị không thôi, lo lắng thân thể mình xuất hiện cải biến gì, vì vậy liên tiếp vài ngày Hàn Phong đều cẩn thận quan sát, xác nhận Long Giao Châu cũng không mang lại cho mình hiệu quả gì không tốt, lúc này mới yên lòng lại.

Theo thời gian chậm rãi trôi qua, Hàn Phong cảm giác đấu khí trong cơ thể đã đạt được trạng thái tràn đầy. Vì vậy Hàn Phong đặt hai tay trước ngực, hai tay nhanh chóng biến ảo bất thể, theo thủ thế biến ảo, một cỗ năng lượng ngay cả mắt thường cũng có thể nhìn thấy không ngừng dũng mãnh tiến vào trong thân thể Hàn Phong.

Theo năng lượng không ngừng tụ tập, đấu khí trong cơ thể Hàn Phong nhanh chóng lớn mạnh, đồng thời dưới sự điều khiển của hắn chậm rãi hình thành một đạo suối chảy, không ngừng đem đấu khí nhanh chóng thu nạp.

Lại một khoảng thời gian nữa trôi qua, Hàn Phong cảm thấy năng lượng trong cơ thể có thể dung nạp đã gần bão hòa, đột nhiên thân thể một trận vi súc, thân thể dưới áo bào chợt hơi bành trướng, chớp mắt lại khôi phục như lúc ban đầu.

Hai mắt Hàn Phong bỗng nhiên mở ra, hai đạo tinh quang bắn ra. Hai tay dần dần buông xuống, Hàn Phong thoáng cảm thụ nội tình phía dưới, phát hiện lần này đấu khí thăng cấp, so với trong tưởng tượng còn dễ dàng hơn rất nhiều, hiện tại hẳn đã là nhân giai thất phẩm võ giả. So với lúc Hàn Phong ly khai Huyền Thiên Tông còn cao hơn một phẩm.

Nghĩ tới đây, Hàn Phong đột nhiên cũng có chút tưởng nhớ nguyệt ở tại Huyền Thiên Tông xa xôi và vị phụ thân vẫn còn đang ngủ say. Cũng đã lâu lắm rồi hẳn không gặp phụ thân, không gặp sư phụ, huynh đệ tỷ muội đồng môn.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

119. Chương 103: Giải Nguy.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Ngày thứ hai sau khi thăng cấp nhân giai thất phẩm, Hàn Phong nói cho Tiêu Linh biết mình có việc muốn ra ngoài một chuyến, tâm tư của nàng lúc này đều đặt tại tình hình chiến đấu ở đế đô, cũng không quá mức lưu ý.

Lần này ra ngoài, Hàn Phong dẫn theo Bồ Lô Dịch, dù sao lúc này Hồng Diệp Thành tương đối mà nói cũng là thập phần an toàn, hơn nữa còn có Phí lão tọa trấn, nên không cần lo lắng bọn họ gặp nguy hiểm gì, vì vậy Bồ Lô Dịch cũng không chút do dự, theo Hàn Phong xuất môn.

Hai người chuyển này ra ngoài muốn làm gì thập phần bí mật. Thăng đến hai ngày sau, Hàn Phong mới dẫn theo Bồ Lô Dịch trở lại trong tiểu viện.

Bất quá cử động của hai người cũng không khiến người khác quan tâm lắm, ngay cả mấy người Trầm Ngọc và La Mạn mấy ngày này cũng là vì Tiêu Linh mà lo lắng.

Đương nhiên, thấy bộ dáng này của mọi người, Hàn Phong cũng không hề tức giận, ngược lại còn thầm thấy may mắn không thôi, bằng không không sao ăn nói cho tốt với mọi người về hành tung của mình trong hai ngày nay.

Khi Hàn Phong nhìn thấy Tiêu Linh, vẫn như cũ lo lắng, cũng chỉ khuyên giải an ủi một phen, nhưng hiệu quả cũng không lớn. Ngâm lại, Hàn Phong liền không khuyên giải thêm nữa, một mình trở về phòng tu luyện.

Đây cũng không phải nói hắt lạnh lòng, mà là hẳn biết bây giờ có nói cái gì, Tiêu Linh cũng đều không nghe, mà hẳn đã nắm chắc vài ngày sau, nhất định có tin tức tốt truyền đến.

Thiên Nguyệt đế quốc, tại một bình nguyên cách đế đô Thiên Nguyệt Thành chưa tới ba ngày lộ trình,

Làm hai cỗ thế lực lớn nhất trong đám quân phản loạn, thủ lĩnh hai phe lúc này đang cùng tranh luận làm sao để công hãm đế đô, và xử lý Thiên Nguyệt đại đế cùng đám quyền quý.

Trong đó một nam tử mặt râu quai nón, mặc hổ bào chiến khải, hai mắt tràn ngập vẻ hung ác, chăm chú nhìn trung niên văn sĩ thoát nhìn nhã nhặn nho nhã ngồi ở đối diện.

- Người thực sự muốn giết sạch đám quyền quý và huyết mạch hoàng thất ở đế đô sao?

Nam tử khuôn mặt râu quai nón trầm giọng nói.

Ngược lại trung niên văn sĩ vẻ mặt bình thản, ngữ khí không chút cảm tình nói:

- Trình Nguyên Long người đang chất vấn ta sao? Đám quyền quý này cùng Tiêu Thiên Bách thất phu đều là cá mè một lứa, nếu như không giết sạch, ngày sau chúng ta ở Thiên Nguyệt Thành sẽ gặp phiền toái lớn.

-Bất luận ra sao, việc này ta đều không đồng ý, lúc trước ta đáp ứng giúp người, chẳng qua là vì bất mãn hành vi của một vài lão gia ở đế đô mà thôi, chứ không hề nghĩ tới người muốn huyết tẩy đế đô.

Trình Nguyên Long lạnh giọng nói.

- Trình Nguyên Long, lúc trước chúng ta khởi nghĩa, người hẳn phải dự tính đầy đủ, hiện tại người cho rằng rời khỏi, thì lão thất phu Tiêu Thiên Bách sẽ dễ dàng mà bỏ qua cho người sao? Người đây là lòng dạ đàn bà, như vậy sao có thể thành đại sự?

Trung niên văn sĩ cũng nổi giận, sắc mặt trở nên thập phần âm trầm, ngữ khí một mảnh băng lãnh nói.

Trình Nguyên Long thân là nhất phương thủ lĩnh, lúc này bị người ta chỉ trích trước mặt, nhất thời giận dữ nói:

- Liễu Thế Minh, người là cái thá gì mà đòi giáo huấn ta, đoạn đường này nếu không dựa vào Trình mỗ ta, người cho rằng dựa vào một kẻ tay yếu chân mềm như người, mà có thể nhanh chóng đánh tới đây như vậy sao?

Liễu Thế Minh nghe được Trình Nguyên Long mắng khó nghe như vậy, vốn sắc mặt bình tĩnh cũng có chút đỏ lên, hai mắt lo lắng nhìn chằm chằm vào Trình Nguyên Long.

Mà Trình Nguyên Long cũng không chút yếu thế trừng mắt với Liễu Thế Minh.

Bầu không khí bên trong đại trường có chút có chút khẩn trương. Xung quanh vài tên thủ lĩnh mấy thế lực nhỏ nhìn thấy hai người giương cung bạt kiếm như vậy, vội vàng lên tiếng khuyên bảo.

Một lúc lâu sau, trung niên văn sĩ mới hung hăng trừng mắt với Trình Nguyên Long, rồi phát tay áo mạnh một cái, không thèm quay đầu mà rời khỏi đại trường, trong miệng thấp giọng chửi bới:

- Quả thực chính là nhất giới mông phu.

Trình Nguyên Long thấy Liễu Thế Minh đi rồi, cũng hừ lạnh một tiếng, lập tức mang theo thân binh rời khỏi. Trong vòng đại trường chỉ còn lại vài tên thủ lĩnh nhỏ nhìn nhau cười khở.

Trình Nguyên Long nổi giận dùng dùng trở lại doanh địa của mình, trong đầu còn đang suy nghĩ sự tình vừa rồi tranh chấp cùng Liễu Thế Minh, càng nghĩ càng cảm thấy tức giận, đang muốn mắng chửi vài tiếng thì đột nhiên cảm giác xung quanh có chút không đúng.

Không đợi hắn kịp phản ứng, đột nhiên hai đạo nhân ảnh hiện ở trước mặt hắn.

Trình Nguyên Long lập tức kinh hãi, thân vệ bên cạnh cũng kịp thời phản ứng, rút binh khí ra, vẻ mặt cảnh giác nhìn hai đạo nhân ảnh kia.

- Các người là ai?

Trình Nguyên Long lớn tiếng quát lên.

Nghe tiếng quát, một đạo nhân ảnh trong đó từ trong bóng tối chậm rãi đi tới.

Trình Nguyên Long nhìn chăm chú, phát hiện chỉ là một thiếu niên, vẻ mặt tựa cười như không cười nhìn hắn.

...

Trong Hồng Diệp Thành, sau khi Hàn Phong mang theo Bồ Lô Dịch trở về, lại hai ngày nữa trôi qua.

Ngay sáng sớm ngày hôm nay, Tiêu Dật vừa nhận được tin tức, quân phản loạn trải qua hai ngày tu chỉnh, đêm hôm qua đã thành công đánh hạ Lam Lâm Thành ở gần Thiên Nguyệt Thành.

Tiêu Dật rõ ràng lúc hắn nhận được tin tức, e là đã binh lâm đế đô. Nghĩ tới phụ hoàng, mẫu hậu vẫn còn đang ở đó, sắc mặt Tiêu Dật một mảnh bi thảm, tuy rằng còn chưa tiếp nhận đế vương vị, nhưng hắn đối

với binh lực để đô cũng có hiểu biết. Hiện tại quân phản loạn thanh thế lớn, lấy thực lực của quân binh ở để đô căn bản vô pháp ngăn cản.

Cứ như vậy, nước mất nhà tan đã trở thành sự thực không thể thay đổi. Nghĩ đến đây, trong lòng Tiêu Dật nhất thời một mảnh tro tàn.

Lúc Tiêu Dật đi tới tiểu viện, đem việc này báo cho Tiêu Linh biết, sắc mặt nàng cũng trở nên trắng bệch, thân thể tựa như thoát khí mà ngã xuống, cũng may Hàn Phong bên cạnh nhanh tay đỡ lấy, giúp nàng không bị ngã nhào trên mặt đất.

Thấy bộ dáng này của Tiêu Linh, Hàn Phong có chút yêu thương, hơi do dự một lát, lúc này mới thở dài nói:

- Các người không cần quá mức lo lắng, sự tình có thể còn có cơ hội xoay chuyển, hiện tại đừng vội kết luận sớm.

Tiêu Linh nghe vậy, giống như là bắt được một cọng rơm cứu mạng, hai mắt nhìn chăm chăm vào Hàn Phong, hi vọng từ trong miệng hắn nghe được tin tức hữu dụng.

Ngay cả Tiêu Dật luôn luôn bình tĩnh ổn trọng, khi đối mặt với tình cảnh nước mất nhà tan trước mắt cũng trở nên có chút hoảng loạn. Dù sao hắn bắt quá mới chỉ hai mươi tuổi mà thôi, chớ nói chi Tiêu Thần vẫn chỉ là một hài tử.

Thấy ánh mắt mọi người không hện mà cùng nhìn về phía mình, Hàn Phong thản nhiên cười nói:

- Tin tưởng ta, một ngày nữa sẽ có kết quả không tưởng.

- Vì sao người khẳng định như vậy?

Tiêu Dật vẫn chưa hiểu biết nhiều về Hàn Phong, cho nên đối với lời nói của hắn tịnh không ủng hộ, ngược lại cảm thấy hắn bắt quá chỉ vì muốn an ủi mình mà thôi.

Ngược lại, Tiêu Linh tuy rằng trong lòng cũng là có chút không dám khẳng định, lấy hiểu biết về Hàn Phong trong thời gian qua, nàng biết hắn tất nhiên là nắm được cái gì đó, bằng không lúc nói những lời này, đã không tỏ ra tự tin như vậy.

Tuy rằng trong lòng vẫn còn có chút lo lắng, nhưng nhờ lời nói này của Hàn Phong, nàng cũng miễn cưỡng không chế được sự bất an.

Mà tại đây, chỉ có Bồ Lô Dịch đứng sau, ánh mắt mang theo một chút tiểu ý liếc nhìn Hàn Phong, tịnh không nói thêm cái gì.

Đối với câu hỏi của Tiêu Dật, Hàn Phong cũng không có giải thích quá nhiều, chẳng qua bình thản cười.

Tự nhiên, tự nhiên lời này cũng không có tác dụng gì đối với hai huynh đệ Tiêu Dật, dưới sự lo nghĩ và bất an, thời gian một ngày đêm rất nhanh đã trôi qua.

Hàn Phong tự nhiên không trông cậy vào bọn họ sẽ tin tưởng mình, hắn nói thế chỉ vì không đành lòng nhìn thấy Tiêu Linh tiếp tục lo lắng.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

120. Chương 104: Đế Quốc Thoát Nạn.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Bây giờ, hắn đang ở trong phòng của mình quan sát tình hình của Tiểu Bạch, từ ngày đạt được Long Giao Tiên trở về, Hàn Phong bớt thời giờ đem Long Giao Tiên phối hợp với mấy vị được liệu tính chất nhu hòa khác, thay Tiểu Bạch luyện chế bát phẩm đũa được Long Giao Đan.

Trên thực tế Long Giao Đan là tên do Hàn Phong tự đặt. Bởi vì lúc trước cũng chưa từng có luyện được sư thay ma thú luyện chế đan dược. Hàn Phong coi như là trường hợp duy nhất trên đại lục trong trăm ngàn năm qua.

Lần đầu tiên Tiểu Bạch nhìn thấy Hàn Phong luyện chế ra Long Giao Đan, liền có chút khấn trương, chạy đến bên người Hàn Phong, không ngừng làm nũng, bộ dáng thập phần tức cười.

Hàn Phong không ngờ chính là Tiểu Bạch ngủ lâu tới nửa tháng, trong thời gian đó Trần Ngọc cũng từng tới hỏi hắn về vấn đề của Tiểu Bạch.

Hàn Phong cũng chỉ có thể cười khổ, không biết giải thích thế nào, dù sao tình hình của Tiểu Bạch, hắn cũng chưa bao giờ tiếp xúc/

Cũng may khí tức trên người Tiểu Bạch mỗi ngày đều không ngừng tăng trưởng, khiến tâm tình của Hàn Phong buông lỏng không ít.

Sáng sớm hôm nay, Hàn Phong tỉnh lại, đầu tiên là phát hiện Tiểu Bạch có chút khác biệt.

Trong một đêm, khí tức trên người Tiểu Bạch đột nhiên bạo tăng gấp đôi, điều này làm cho Hàn Phong thực sự kinh ngạc không thôi. Vì đề phòng Tiểu Bạch xảy ra chuyện ngoài ý muốn, lúc này hắn liền ở bên ngoài canh giữ, cẩn thận quan sát.

Nhưng hắn cũng không rõ rốt cuộc Tiểu Bạch đã xảy ra chuyện gì, vì vậy cũng không dám tùy tiện xuất thủ, chỉ có thể vẻ mặt ngưng trọng cảm thụ biến hóa của nó.

Cứ như vậy qua nửa ngày, khí thể trên người Tiểu Bạch vẫn còn đang không ngừng tăng lên, càng về sau càng khiến Hàn Phong kinh ngạc hơn. Lúc này khí tức của Tiểu Bạch đã tăng trưởng đến tương đương với nhân loại nhân giai cửu phẩm đỉnh phong.

Đồng thời, khí tức vẫn chưa đình chỉ tăng, dưới ánh mắt của Hàn Phong tiếp tục tăng lên.

Rất nhanh, khí tức đã đột phá hạn chế của nhân giai đỉnh phong.

Đến đây, Hàn Phong cũng đã hiểu rõ, Tiểu Bạch đang đột phá, nhưng khiến trong lòng hắn cảm thấy vô cùng kinh ngạc chính là chỉ một quả Long Giao Đan dĩ nhiên có thể giúp Tiểu Bạch từ nhân giai ngũ phẩm trực tiếp trùng kích đến địa giai cảnh giới. Đây quả thực là một chuyện khiến người ta không thể tin nổi.

Nhưng biến hóa của Tiểu Bạch trước mắt lại khiến hắn phải tin tưởng.

Lúc khí tức đột phá nhân giai đỉnh phong

Tuy rằng thân thể cao hơn một vòng, nhưng lúc này lại không khác trước cho lắm, cảm giác tựa như không thay đổi quá nhiều.

Sau một loạt động tĩnh như vậy, khí tức trên người Tiểu Bạch chậm rãi dừng lại, thẳng đến một lúc lâu sau, khí tức rốt cuộc ngừng tăng.

Lập tức, Tiểu Bạch sau hơn nửa tháng ngủ say, đã chậm rãi mở mắt ra.

Sau khi tỉnh lại, Tiểu Bạch thoải mái lắc lắc thân thể. Khi nhìn tới Hàn Phong ngồi ở trước mặt mình, không khỏi vui sướng kêu một tiếng, nhanh chóng nhào tới bên chân hắn, vô cùng thân thiết cọ xát.

Hàn Phong thấy thế, một tay đem Tiểu Bạch nhấc lên, tỉ mỉ quan sát một phen.

Khi xác định Tiểu Bạch thực sự không có gì khác thường, lúc này mới đem nó để xuống bên cạnh.

Bất quá, khiến Hàn Phong càng thêm kinh ngạc là lúc này Tiểu Bạch dĩ nhiên đạt tới thực lực địa giai nhị phẩm.

Kinh ngạc qua đi, Hàn Phong đối với Tiểu Bạch thực lực đề thăng, trong lòng tất nhiên là vui vẻ không ngớt.

Hôm nay thực lực của Tiểu Bạch cùng cấp với một võ giả địa giai nhị phẩm, cộng thêm một ít nặng lực trợ giúp đặc thù của thiên giai ma thú, về sau sẽ là một trợ lực rất lớn đối với Hàn Phong.

Nghĩ đến đây, Hàn Phong đột nhiên có loại xung động muốn luyện chế thêm một ít Long Giao Đan nữa để Tiểu Bạch nhanh chóng đề thăng thực lực. Dù sao lấy thân thể của Tiểu Bạch cũng có thể chịu đựng được, tới trước khi đạt tới thiên giai, không gặp phải khó khăn gì, chỉ cần đủ năng lượng là được. Cứ như vậy, sau này nếu hắn gặp phải nguy hiểm, cũng có thêm một phần lực lượng trợ giúp.

Đương nhiên, Hàn Phong cũng chỉ là suy nghĩ tùy tiện thôi, hắn tự biết loại thiên tài địa bảo như Long Giao Tiên, không phải dễ dàng tìm được như vậy, lần này có thể phát hiện đã là vô cùng may mắn rồi.

Ngay khi Hàn Phong đang vui vẻ có thừa, ngoài cửa đột nhiên truyền đến thanh âm của Tiêu Thần. Hàn Phong mơ hồ có thể nghe ra vẻ hưng phấn trong đó, khóe miệng không khỏi nhếch lên một nụ cười.

Biết, bên kia đề đô tất nhiên có tin tức truyền đến.

Hàn Phong mở cửa đi ra ngoài, vừa lúc hai huynh đệ Tiêu Dật và Tiêu Thần vẻ mặt tươi cười đi tới.

Nghe được tiếng gọi ấm ỉ vui mừng của Tiêu Thần Tiêu Linh mấy ngày này cơ bản không có ngủ được, so với Hàn Phong sớm hơn từng bước đi tới trong viện tử.

- Có phải có tin tức từ đề đô truyền tới hay không? Tình hình hiện tại ra sao? Phụ hoàng và mẫu hậu thế nào rồi?

Tiêu Linh vừa thấy được Tiêu Dật và Tiêu Thần, liền vội vàng hỏi ba vấn đề.

- Không có việc gì! Không có việc gì!

Tiêu Thần lúc này tâm tình rõ ràng hết sức kích động, trong lúc nhất thời có chút lộn xộn.

Ở phía sau Tiêu Dật có vẻ trầm ổn hơn, bất quá Hàn Phong vẫn có thể nhận thấy một tia hỉ sắc từ trên mặt hắn.

Tiêu Dật nhìn thấy bộ dáng khẩn trương của Tiêu Linh, liền trực tiếp nói:

- Nguy cơ của đề đô đã được giải trừ, phụ hoàng và mẫu hậu đều là bình an vô sự.

- Thật sao?

Tiêu Linh nghe vậy, con mắt nhất thời sáng ngời, có chút không dám tin tưởng nói.

Thẳng đến Tiêu Dật cười gật đầu, lúc này mới như người vừa tỉnh giấc mộng, Hàn Phong rất ít khi thấy nàng có bộ dáng kích động như thế, từ hiểu biết của hắn về Tiêu Linh tới nay, nàng luôn khiến cho hắn có cảm giác bình tĩnh.

Bất quá, Hàn Phong cũng hiểu được cử động của Tiêu Linh, dù sao đó cũng là cha mẹ của nàng.

Mà lúc này tại Thiên Nguyệt Thành, Tiêu Dật Tiêu Dật vừa nhận được tin tức nguy cơ của đề đô được giải trừ, Tiêu Thiên Bách ngồi trong đại điện, vẻ mặt cũng có chút không dám tin tưởng.

Nếu như không phải mấy đại thần bên người nhiều lần khẳng định, hắn vẫn còn cho là mình đang nằm mơ.

Không lâu trước, quân phản loạn đã đem Thiên Nguyệt Thành vây chặt như nêm, Tiêu Thiên Bách đã hiểu lấy thực lực của cấm vệ quân, tối đa nửa ngày, Thiên Nguyệt Thành sẽ hoàn toàn bị công hãm.

Nguyên bản hắn đã cùng vương hậu làm ra dự định cuối cùng, chuẩn bị hi sinh cho tổ quốc.

Không nghĩ tới đúng lúc này, một cấm vệ vệ sĩ tiến đến nói cho hắn biết, trong quân phản loạn đột nhiên có người lâm trận phản chiến.

Một trong hai đại thế lực của quân phản loạn, Trình Nguyên Long thừa dịp thế lực kia còn chưa phát giác, đã mang theo vài tên bộ hạ của mình, ra ngoài đem những thủ lĩnh còn lại bắt giữ, nhất là Liễu Thế Minh bị hắn chém chết tại trận.

Sau đó, Trình Nguyên Long lợi dụng thế sét đánh không kịp bưng tai, cấp tốc khống chế quân phản loạn.

Lúc này Trình Nguyên Long đã mang theo vài tên tướng lĩnh của quân phản loạn đi tới bên ngoài Thiên Nguyệt Thành yêu cầu được gặp hần.

Nghe được thủ hạ liên tiếp hồi báo, Tiêu Thiên Bách vẫn còn tựa như đang nằm mộng, hần thực sự không thể tin được những điều mà mình vừa nghe được, thẳng đến khi cấm vệ quân cẩn thận nhắc nhở hai tiếng, Tiêu Thiên Bách lúc này mới kịp phản ứng.

Tuy rằng trong lòng vẫn còn có chút không dám tin tưởng, nhưng là người nắm trong tay Thiên Nguyệt đế quốc, hần vẫn nhanh chóng thu liễm tâm tình, đồng thời xuất ra từng đạo mệnh lệnh.

Lập tức trong đại điện, lo lắng đến khi Trình Nguyên Long tới.

Thẳng đến khi Trình Nguyên Long buộc mấy tên tướng lĩnh của quân phản loạn tới đại điện, lúc này Tiêu Thiên Bách mới rốt cục vững tin, nguy cơ của đế đô đã được giải trừ, nhất thời mừng rỡ như điên.

Cảm giác này cũng như từ địa ngục thoát cái bay vào thiên đường, chỉ là hần đã làm đế vương nhiều năm, nên không chế nội tâm cực kỳ tốt, vẻ mặt như cũ không chút sợ hãi.

Mọi chuyện sau đó rất đơn giản, Trình Nguyên Long bắt mãn đại thế trong quân phản loạn muốn huyết tẩy Thiên Nguyệt Thành, vì vậy nên giận xuất thủ chế phục, đồng thời mang theo những tướng lĩnh này đến đầu nhập Tiêu Thiên Bách, hi vọng hần có thể đặc xá cho tội lỗi của họ lúc trước.

Lúc này Tiêu Thiên Bách đối với yêu cầu của Trình Nguyên Long tự nhiên không có bất kỳ ý kiến gì. Trên ý nghĩa nào đó, Trình Nguyên Long đã cứu lại cả Thiên Nguyệt đế quốc, tuy rằng lúc trước hần là thành viên của quân phản loạn.

Sau đó, Tiêu Thiên Bách thông minh tuyên bố với bên ngoài, Trình Nguyên Long thật ra là được hần phái đến nằm vùng trong quân phản loạn, tại thời khắc quyết định ra tay diệt gọn toàn bộ quân phản loạn. Cứ như vậy không chỉ có thay Trình Nguyên Long rửa sạch tội danh phản loạn, mà còn nhận được hảo cảm của đối phương.

Theo tin tức này truyền ra, Tiêu Thiên Bách kế tiếp lại gia phong phần thưởng lớn cho Trình Nguyên Long.

Vài ngày sau khi nguy cơ được giải trừ, tại Hồng Diệp Thành.

Lúc này Tiêu Dật và Tiêu Thần mang theo Phí Lão cùng với hơn mười người thủ hạ địa giai đang đứng ngoài cửa thành.

Trước mặt bọn họ là mấy người Tiêu Linh và Hàn Phong.

- Linh nhi, người thực sự không có ý định quay về gặp phụ hoàng và mẫu hậu sao? Hiện tại nguy cơ của đế đô đã được giải trừ, chắc sẽ có nhiều sự vụ cần phụ hoàng xử lý, vì vậy ta và Thần đệ nhất định phải nhất định phải mau chóng quay trở về, giúp phụ hoàng chia sẻ chính vụ bề bộn.

Tiêu Dật nhìn Tiêu Linh, ngữ khí tận tình khuyên bảo.

Ngay khi Tiêu Dật biết được nguy cơ được giải trừ, hần liền suy nghĩ mau chóng trở về đế đô. Mấy người Phí Lão cũng không có ý kiến gì.

Về phần Tiêu Linh, hai huynh đệ Tiêu Dật và Tiêu Thần đã khuyên nhủ nàng hai ngày nay, hi vọng nàng có thể cùng bọn họ một đường quay về đế đô, nhưng Tiêu Linh vẫn thủy chung không chịu.

Thẳng đến bây giờ Tiêu Dật chuẩn bị rời khỏi, mới lại hỏi tới.

Tiêu Linh nhìn hai người Tiêu Dật và Tiêu Thần, trong lòng có chút do dự.

Thứ nhất nàng xác thực cũng thập phần nhớ nhung phụ hoàng và mẫu hậu ở đế đô xa xôi, thế nhưng hai năm trước phát sinh sự tình, thủy chung vẫn tồn tại một bóng ma trong lòng nàng, khiến nàng vô ý thức không muốn quay về.

Nhưng trong lòng Tiêu Linh lúc này là sự lo lắng không yên. Nghĩ tới đây, Tiêu Linh không khỏi liếc mắt nhìn Hàn Phong vài lần.

Mà cử động này của nàng cũng không tránh được con mắt của Tiêu Dật.

Thấy cử động này của tiểu muội mình, Tiêu Dật cũng là bất đắc dĩ, hơi cười khổ nhìn Hàn Phong bên cạnh, trong lòng không khỏi thở dài.

Nếu Tiêu Linh không muốn theo hắn quay về, Tiêu Dật cũng sẽ không hề miễn cưỡng, hắn dự định mau chóng trở về đế đô, đem chuyện của nàng nói cho phụ hoàng và mẫu hậu, để hai người bọn họ quyết định.

Bất quá hắn hiện tại Bất quá hắn đối với Hàn Phong thật ra cảm thấy hết sức hứng thú, trước đó hai ngày Hàn Phong từng nói với bọn họ, nguy cơ sẽ được giải trừ.

Lúc đó, Tiêu Dật coi những lời này chỉ là để an ủi Tiêu Linh mà thôi. Lại không ngờ sự tình thực sự bị Hàn Phong nói đúng. Ngay từ đầu Tiêu Dật cũng từng cảm thấy Hàn Phong bất quá chỉ là ngẫu nhiên đoán đúng. Thế nhưng sau đó nghĩ lại ngữ khí và vẻ mặt thần nhiên của Hàn Phong khi nói chuyện, liền hiểu rõ đối phương có cơ sở mới dám khẳng định như vậy.

Tiêu Dật càng nghĩ càng kinh ngạc, nhưng thủy chung đoán không ra Hàn Phong làm sao biết được.

Từ trong miệng Tiêu Linh nghe được đủ loại biểu hiện của Hàn Phong lúc trước, càng khiến hắn cảm thấy Hàn Phong bí hiểm.

Đối với nhân vật thần bí như vậy, lại là ý trung nhân của muội muội mình, Tiêu Dật quyết định sau khi trở về nhất định phải để phụ hoàng điều tra một phen.

Mấy người lại nói thêm vài câu, rồi Tiêu Dật và Tiêu Thần liền mang theo thủ hạ nhanh chóng đi về phía đế đô.

Nhìn thân ảnh dần dần tiêu thất, Tiêu Linh đứng ở ngoài thành nhìn thật lâu.

Hàn Phong thấy thế, không khỏi nhẹ giọng nói:

- Vì sao không chịu quay về? Nghĩ đến phụ hoàng và mẫu hậu người nhất định phi thường nhớ người đó.

Tiêu Linh nghe vậy, nhẹ nhàng mà cúi đầu, qua chốc lát mới chậm rãi lên tiếng:

- Ta sợ mình chưa dám đối mặt với tất cả.

Thấy khúc mắc trong lòng Tiêu Linh vẫn chưa được hóa giải, Hàn Phong cũng cực kỳ yêu thương, không khỏi giơ tay vuốt nhẹ mái tóc của nàng, thở dài nói:

- Có một số việc thủy chung vẫn phải đối mặt, người cũng không thể cả đời không gặp mặt phụ mẫu của mình.

Khi bàn tay to lớn của Hàn Phong tiếp xúc đến mái tóc dài của nàng, thân thể Tiêu Linh không khỏi hơi run rẩy một chút, lập tức trong lòng liền cảm thấy một trận ấm áp, nàng tựa hồ rất thích cảm giác được Hàn Phong che chở.

Nghe được Hàn Phong khuyên bảo, Tiêu Linh tỉ mỉ suy nghĩ một chút, lúc này mới thấp giọng nói:

- Người nói đúng, nhưng ta còn chưa chuẩn bị tốt, chờ một thời gian nữa xem sao.

Những ngày kế tiếp tựa hồ lại quy về yên bình.

Mỗi ngày Hàn Phong đều tu luyện, dù sao ngay cả thực lực của Tiểu Bạch cũng đã tiến nhập địa giai nhị phẩm. Mà hắn vẫn là nhân giai thất phẩm.

Vì thế, Tiểu Bạch những ngày này đều ở trước mặt hắn điều võ dương oai, khiến Hàn Phong cũng là có chút xấu hổ.

Bất quá đối với cử động này của Tiểu Bạch, Hàn Phong tự nhiên là lựa chọn không thèm để ý, Tiểu Bạch chính là thiên giai ma thú, cùng nó so sánh tốc độ tu luyện, vậy thuần túy là tự tìm phiền phức cho mình.

Hàn Phong vừa kết thúc tu luyện, đang ở trong sân nghe Tiêu Linh đánh đàn.

Lúc này từ bên ngoài một người đi tới, Hàn Phong nhận được là một trong những hộ vệ của Tiêu Dật lưu lại.

Với điều này, Hàn Phong cũng không có ý kiến gì.

Người nọ tiến đến, hướng về hai người Hàn Phong và Tiêu Linh hành lễ, sau đó liền nói rõ ý đồ đến.

Tiêu Linh sau khi nghe xong, trong lòng càng cảm thấy kỳ lạ.

Phụ hoàng lại muốn tiếp kiến Hàn Phong, còn nói nếu như Hàn Phong không thể phân thân, liền dự định tự mình đến đây.

Tiêu Linh đối với phụ hoàng của mình vẫn là có chút hiểu biết, nàng chưa từng thấy qua phụ hoàng bấy lâu luôn luôn uy nghiêm có cử động như vậy, muốn tự mình đến đây tiếp Hàn Phong.

Khi biết được tin tức này, Tiêu Linh đầu tiên nghĩ đến chút suy nghĩ trong lòng mình đã bị thân ca ca Tiêu Dật nhìn ra, sau đó báo lại cho phụ hoàng.

Nghĩ vậy, sắc mặt Tiêu Linh không khỏi có chút hồng nhuận, thế nhưng sau đó lại lập tức đem ý nghĩ này bỏ qua.

Bởi vì nàng rõ ràng, phụ hoàng của mình lúc này tất nhiên còn đang bận rộn xử lý để quốc phản loạn, sao có thể nghĩ đến chuyện của nàng, còn muốn đích thân tới đây.

Đường đường nhất quốc quân chủ lại muốn khuất phục tới gặp một người thường, đây là loại vinh dự tới mức nào, Tuy rằng nàng cũng biết Hàn Phong đối với những thứ này tựa hồ cũng không coi trọng.

Nhưng điều đó cũng đủ để nói rõ phụ hoàng đối với Hàn Phong coi trọng.

Tiêu Linh rất nhanh liền đã liên tưởng đến trước đó vài ngày, Hàn Phong đột nhiên mang theo Bồ Lô Dịch rời khỏi hai ngày, sau đó khi trở về liền nói cho nàng biết nguy cơ của đế quốc ít ngày nữa sẽ được giải trừ.

Hơn nữa cử động của Tiêu Thiên Bách đã chứng minh.

Lập tức, Tiêu Linh nhìn lại Hàn Phong, một cỗ ý niệm trong đầu nháy mắt hiện lên, trong ánh mắt toát ra vẻ khiếp sợ vô cùng.

Lẽ nào nguy cơ được giải trừ là nhờ Hàn Phong? Trong lòng Tiêu Linh không dám tin tưởng nghĩ lại.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

121. Chương 105: Thiên Đại Công Lao.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hai ngày sau, Hàn Phong và Tiêu Linh đi tới Thiên Nguyệt Thành.

Lần này cùng đi với bọn họ còn có Tát Khắc cùng với Tiểu Bạch, Bồ Lô Dịch. Những người khác thì ở lại Hồng Diệp Thành bảo vệ La Mạn và Trầm Ngọc.

Đứng ngoài cửa thành, Tiêu Linh nhìn tường thành quen thuộc trước mắt, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ phức tạp. Sau hai năm xa cách, nàng lại trở về đây lần nữa, bây giờ nội tâm càng có chút sợ hãi.

Tựa hồ nhận thấy được sự bất an của Tiêu Linh, Hàn Phong ở bên cạnh không khỏi nhẹ nhàng vỗ lên vai nàng. Tiêu Linh cảm nhận được sự ấm áp và cổ vũ từ bàn tay to lớn truyền đến, sắc mặt có chút ửng đỏ, nhưng trong lòng ngược lại thoáng bình ổn.

Chuyến đi này, Hàn Phong tự nhiên là tiếp nhận lời mời của Tiêu Thiên Bách mà đến. Tiêu Thiên Bách nói muốn ban cho hắn một vài thứ, Hàn Phong dĩ nhiên không có lý do gì đi cự tuyệt loại chuyện tốt như vậy.

Hơn nữa, hắn cũng hy vọng Tiêu Linh có thể dừng cảm tới đối mặt với tất cả, cũng không hy vọng từ chuyện lần trước khiến trong lòng nàng vẫn tồn tại bóng ma.

Tiếp theo, mấy người Hàn Phong đang muốn vào thành, nhưng không ngờ cửa vào lại bị cấm quân ngăn lại.

Hàn Phong đầu tiên là sững sốt, sau đó lập tức hiểu ra, dù sao đế quốc cũng vừa trải qua một hồi chiến loạn, khiến lúc này đế đô cảnh giới sâm nghiêm, nhìn từng tốp năm tốp ba người qua đường bị cản ở cửa thành, hẳn cũng nhú mào không thôi.

Bất quá, mấy người cũng không phải chờ lâu, chỉ thấy từ trong thành có một đám người nhanh chóng phi tới. Hàn Phong tỉ mỉ quan sát, người dẫn đầu chính là Tiêu Thần mới vừa cách biệt không lâu.

Tiêu Thần mang theo vài tên hộ vệ một đường vội vã chạy tới cửa thành.

Cấm vệ quân thủ vệ cửa thành thấy thế, ào ào hành lễ.

Tiêu Thần cũng không có để ý tới, mà nhanh chóng đi tới trước mặt mấy người Hàn Phong, mới dừng bước lại.

Nhìn Hàn Phong trước mắt, Tiêu Thần cung kính hành lễ, nói:

- Hàn Phong tiên sinh, rốt cuộc ngài đã đến, đại ca của ta vừa nhận được tin tức thủ hạ truyền đến, vốn định tự mình tới nghênh tiếp, nhưng ngài cũng biết trong khoảng thời gian này đế đô tương đối phức tạp, không có thời gian để phân thân, vì vậy không thể làm gì khác hơn là phái ta tới.
- Điện hạ khách khí rồi, Hàn Phong chỉ là một thường nhân, không nhận nổi đại lễ như vậy của điện hạ.

Hàn Phong nhàn nhạt cười nói.

Tiêu Thần và Hàn Phong nói xong, tiếp theo liền phát hiện Tiêu Linh đứng bên cạnh hẳn, trên mặt không khỏi lộ vẻ vui mừng, ngữ khí hưng phấn nói:

- Tỷ tỷ, rốt cuộc người cũng chịu trở về? Phụ hoàng và mẫu hậu nhất định sẽ rất vui vẻ. Lúc trước mẫu hậu biết được tin tức của người, liền kích động tròn một ngày một đêm, thiếu chút nữa đã chạy tới Hồng Diệp Thành tìm người rồi.

Tiêu Linh nghe vậy, nhớ tới giọng nói và dáng điệu nụ cười của mẫu thân, nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Trong lòng nàng đột nhiên lại có một cỗ xung động muốn gặp bọn họ.

Tiêu Thần biết đây không phải là nơi thích hợp để nói chuyện, vì vậy đoàn người dưới ánh mắt kinh nghi của mọi người, nhanh chóng đi đến hoàng cung.

Thẳng đến khi thân ảnh mấy người Hàn Phong triệt để tiêu thất, vài tên cấm vệ quân vừa rồi ngăn cản bọn họ trong lòng vẫn còn sợ hãi tới mức trên trán đổ mồ hôi lạnh.

Vừa rồi dĩ nhiên ngay cả tam điện hạ cũng phải cung kính đối với bọn họ như thế, hơn nữa hình như còn gọi nữ tử duy nhất trong ba người là tỷ tỷ.

Đây chẳng phải nói thân phận của nàng ta là công chúa sao?

Nghĩ tới đó, vài tên cấm vệ lại càng cảm thấy ớn lạnh tới xương sống, trong lòng thấp thỏm không thôi.

Đối với suy nghĩ của mấy tên cấm vệ, Hàn Phong tự nhiên không hề hay biết.

Mấy người vừa tới bên ngoài hoàng cung, Tiêu Linh liền bị người do vương hậu phái tới đón đi, nghĩ lại hẳn là nghe được tin tức nữ nhi trở về, vương hậu sốt ruột, khẩn cấp muốn gặp nữ nhi đã xa cách hai năm, điều này Hàn Phong cũng không để ý quá nhiều.

Mà Tiêu Thiên Bách vốn đang cùng các đại thần thương thảo, nghe nói Hàn Phong đã tới bên ngoài đại điện, lập tức phân phó thị vệ ra đón vào.

Rất nhanh, Hàn Phong và Tát Khắc được hai gã thị vệ hướng dẫn, chậm rãi xuất hiện bên trong đại điện.

Lúc này hai bên đại điện, vô số đại thần đem ánh mắt hướng lên người thiếu niên vừa mới xuất hiện. Nhất là mấy người dẫn đầu, càng dùng ánh mắt ngạc nhiên tỉ mỉ đánh giá Hàn Phong.

Là tâm phúc đại thần của Tiêu Thiên Bách, những người này tự nhiên rõ ràng lúc trước quân phản loạn Trình Nguyên Long sở dĩ lâm trận phản chiến, toàn bộ là nhờ công lao của gã thanh niên trước mắt.

Nghĩ vậy, ánh mắt của mấy người này càng thêm hiếu kỳ cường liệt.

Những đại thần khác tuy cũng hơi lơ mơ đoán được chuyện này, nhưng cũng không phải thập phần rõ ràng, lúc này tự nhiên là càng ào ào hướng mắt nhìn Hàn Phong đang tiến vào trong đại điện.

Đối với ánh mắt từ hai bên hướng tới, Hàn Phong cũng không quá để ý.

Lúc này sự chú ý của hắn đang hướng về phía giữa đại điện, lên trên người Thiên Nguyệt đại đế vẻ mặt uy nghiêm, mặc hoa phục để vương.

Đây là lần đầu tiên Hàn Phong nhìn thấy Tiêu Thiên Bách, so với trong tưởng tượng thì hắn trẻ hơn rất nhiều, trong lúc giở tay nhắc chân, đều tản ra một cỗ khí thế uy nghiêm của đế vương.

Phối hợp với bầu không khí trong đại điện lúc này, Hàn Phong thật sự cảm thụ được khí thế mà một vị đế vương cần phải có. Mà điểm này trên người Tiêu Dật vẫn còn chưa có được.

Nhìn thấy hai mắt Hàn Phong nhìn chăm chăm về phía mình, Tiêu Thiên Bách cũng hứng thú quan sát thiếu niên trước mặt đã từng giải quyết nguy cơ của đế quốc này.

Đối với ánh mắt quan sát tỉ mỉ của Tiêu Thiên Bách, Hàn Phong cũng không có như người bình thường, có vẻ khẩn trương và bất an, mà ngược lại tỏ ra bình thản, tự nhiên.

Trong mắt của hắn, Tiêu Thiên Bách và người bình thường cũng không khác nhau quá nhiều, nếu như thật muốn phân ra sự khác biệt, đó chính là Tiêu Thiên Bách là phụ thân của Tiêu Linh, không hơn.

Mà Tiêu Thiên Bách trải qua một hồi quan sát, trong lòng không khỏi trầm nghĩ, người này tuổi còn nhỏ lại có được tâm tính bình thản như vậy, ngày sau tất sẽ bất phàm.

Vốn hắn còn chưa tin Hàn Phong có thể thuyết phục Trình Nguyên Long lâm trận phản chiến, hóa giải nguy cơ của đế quốc. Nhưng chỉ bằng phần khí độ hiện tại của Hàn Phong, trong lòng Tiêu Thiên Bách đã tin tưởng rồi.

- Người là Hàn Phong ư?

Tiêu Thiên Bách lộ ra một tia tiếu ý nhàn nhạt, ngữ khí khá ôn hòa hỏi.

Hàn Phong nghe vậy, hai mắt nhìn thẳng về phía Tiêu Thiên Bách, thản nhiên đáp:

- Đúng là tại hạ.

- Quả nhiên đáng về phi phạm, trăm lần này thay mặt cả Thiên Nguyệt đế quốc cảm tạ người!

Tiêu Thiên Bách cao giọng nói.

Lời này vừa nói ra, trong đại điện nhất thời một loạt tiếng ồ vang lên, mọi người đều nghi hoặc hướng mắt về phía Hàn Phong, tựa như muốn nhìn ra cái gì đó.

Hàn Phong đối với ánh mắt của người ngoài, tịnh không rảnh mà để ý, chỉ nhàn nhạt nói:

- Bệ hạ quá lời rồi, bất quá chỉ là cái nhắc tay mà thôi!

Hàn Phong nói lời này tự nhiên là sự thật, trong lòng hắn biết rõ, lần này nguy cơ của đế quốc cho dù không có hắn, Thiên Nguyệt đế quốc cuối cùng cũng chuyển nguy thành an, hắn chẳng qua giúp nó đến sớm vài ngày, không hơn.

Bất quá, hiện tại xem ra đã để hắn chiếm được tiện nghi lớn mà thôi. Thấy vẻ mặt cảm kích của Tiêu Thiên Bách, trong lòng Hàn Phong cũng có chút buồn cười.

- Không cần khiêm tốn, người có biết đối với người chỉ là cái nhắc tay đã cứu lại cả đế đô, thậm chí cả Thiên Nguyệt đế quốc.

Ngừng chút, Tiêu Thiên Bách tựa như không thấy biểu tình kinh ngạc của những người khác, tiếp tục nói:

- Lần này, nếu không nhờ có người âm thầm trợ giúp, thì e là Thiên Nguyệt Thành đã máu chảy thành sông từ lâu rồi. Nói người là ân nhân cứu mạng của trăm cũng không có gì quá lời cả, lần này trăm nhất định phải hảo hảo phong thưởng người một phen.

Tiêu Thiên Bách vung mạnh tay lên, căn bản không cho Hàn Phong cơ hội cự tuyệt.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

122. Chương 106: Ban Thưởng.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Mọi người trong đại điện đều là hạng người cáo già. Từ những lời nói của Tiêu Thiên Bách đã tìm ra chút manh mối, nhất thời minh bạch trước đó vài ngày trong quân phản loạn xảy ra biến cố, nghĩ đến tất nhiên là có liên quan tới thiếu niên trước mặt.

Nghĩ tới đây, trong ánh mắt của những người này nhìn về phía Hàn Phong, càng từ nghi hoặc chuyển sang khiếp sợ.

Tiêu Thiên Bách sau khi nói xong những lời này, hai mắt cũng nhìn chăm chăm về phía Hàn Phong, không chút che giấu vẻ hân thưởng. Từ lúc Hàn Phong còn chưa tới Thiên Nguyệt Thành, hắn đã phái người đi điều tra một phen.

Sau cuộc điều tra đó, Tiêu Thiên Bách nhất thời phát hiện phía sau Hàn Phong lộ vẻ thần bí. Trải qua phân tích, Tiêu Thiên Bách cũng nhận định phía sau Hàn Phong tất nhiên có một vị sư phụ thần bí khó lường.

Hơn nữa hắn cũng từ hai nhĩ tử của mình, cùng với lời giải thích từ miệng Phí Lão mà biết được Hàn Phong tính cách trầm ổn, hơn nữa kiến thức quảng đại, tu vi cũng không kém.

Quan trọng hắn bất quá là một thiếu niên, lấy tiềm lực của hắn, về sau trưởng thành, không gian phát triển chính là vô cùng rộng lớn.

Tổng hợp lại những tin tức này, Tiêu Thiên Bách lập tức liền động tâm tư mượn hơi Hàn Phong, dù sao trừ lần này hắn trợ giúp đế quốc, cùng với tiềm lực và vị sư phụ thần bí mà hắn biểu hiện ra, liền đáng để Tiêu Thiên Bách mượn hơi, vì vậy hắn thật sự bỏ vốn rất lớn.

Đương nhiên, trong chuyện này hắn cũng có chút tư tâm, từ trong miệng Tiêu Dật và Tiêu Thần hắn đã biết được nữ nhi của mình tựa hồ đã vô cùng vừa ý với Hàn Phong, vì vậy Tiêu Thiên Bách tự nhiên muốn suy nghĩ cho nữ nhi nhiều một chút.

Kế tiếp, Tiêu Thiên Bách liền phân phó thị vệ ban cho Hàn Phong rất nhiều đồ vật,

Là đương sự, Hàn Phong sau khi nghe được những thứ Tiêu Thiên Bách ban cho mình, hắn cũng có chút khiếp sợ.

Hắn không ngờ Tiêu Thiên Bách dĩ nhiên lại rộng rãi như thế, không chỉ phong cho hắn làm Thân Vương, còn đem Hồng Diệp Thành phong làm lãnh địa của hắn. Quan trọng hơn là Tiêu Thiên Bách vẫn còn cho phép hắn tiến vào bảo khố của hoàng gia tùy tiện lựa chọn hai loại bảo bối.

Đây chính là bảo khố hoàng gia, là bảo khố hoàng gia của một đế quốc, bên trong tất nhiên cất giấu vô số bảo bối.

So với cái gì Thân Vương, lãnh địa, Hàn Phong đối với những thứ trong bảo khố hoàng gia càng thêm cảm thấy hứng thú.

Về phân danh hiệu Thân Vương, Hàn Phong căn bản không có lưu ý, bởi vì trải qua mấy tháng, hắn tất nhiên phải về Thiên Tinh Đế Quốc, vì vậy hư danh này đối với hắn mà nói hoàn toàn vô dụng.

Bất quá đối với Hồng Diệp Thành ban cho hắn làm lãnh địa, Hàn Phong cũng cảm thấy khá được, như vậy càng thêm thuận tiện cho La Mạn phát triển.

Tiêu Thiên Bách cũng không dài dòng, đem những thứ ban cho Hàn Phong nói ra hết, liền phân phó thị vệ dẫn hắn tới bảo khố hoàng gia chọn vài thứ.

Hàn Phong tự nhiên vui vẻ đáp ứng, lập tức hành lễ, liền cùng một thị vệ rời khỏi đại điện.

Mà lúc này trong đại điện, mọi người vẫn như cũ còn chưa lấy lại được tinh thần, Tiêu Thiên Bách thấy thế cũng thẳng thắn kết thúc buổi thiết triều ngày hôm nay.

Sau đó Tiêu Thiên Bách rời khỏi đại điện, Tiêu Dật vừa rồi vẫn đứng phía sau hắn vội đuổi theo.

Lúc này thấy bốn bề vắng lặng, nhện không được nghi hoặc hỏi:

- Phụ hoàng, ngài ban cho Hàn Phong có phải hơi nhiều rồi hay không? Có vẻ không phù hợp với quy củ lúc trước.

Tiêu Thiên Bách nghe vậy, thản nhiên cười nói:

- Dật Nhi, ngươi phải nhớ kỹ, có một số người không thể nhìn bề ngoài mà thôi. Hơn nữa lần này nếu như không có Hàn Phong hỗ trợ, ngươi cho rằng Thiên Nguyệt đế quốc còn có thể tồn tại sao? So sánh với điểm ấy, một tòa tiểu thành trấn cũng không tính là cái gì, hơn nữa ta cũng biết thiếu niên này cũng không coi trọng mấy thứ đó. Cho nên mới để hắn đến hoàng gia bảo khố chọn hai loại vật phẩm.

Ngừng một chút, Tiêu Thiên Bách đột nhiên thở dài, nói:

- Về phần phong hân làm thân vương, dụng ý trong chuyện này hẳn ngươi cũng rõ ràng.

Tiêu Dật đầu tiên là sững người, sau đó thấp giọng nói:

- Phụ hoàng chỉ Linh nhi sao?

Tiêu Thiên Bách gật đầu, ngữ khí trầm giọng nói:

- Khó có được người không chê dung mạo nữ nhi gốc của ta, người làm phụ hoàng như ta tự nhiên phải tận lực giúp nàng.

Nghe vậy, Tiêu Dật cũng là trầm mặc gật đầu.

Lúc hai người Tiêu Thiên Bách và Tiêu Dật nói chuyện, Hàn Phong đã được thị vệ đưa tới một chỗ hẻo lánh trong hoàng cung, Hàn Phong một đường nhìn sang đều là phòng chứa củi.

Lại đi thêm một lát, rốt cuộc tên thị vệ mang theo Hàn Phong tới một kiến trúc không quá bắt mắt thì dừng lại. Sau đó hắn báo cho Hàn Phong nơi này chính là hoàng gia bảo khố.

Nhìn kiến trúc thập phần cổ xưa trước mặt, Hàn Phong khó có thể tin được nó chính là hoàng gia bảo khố.

Tạm không nói cái khác, chỉ riêng cánh cửa sắt rỉ sét loang lổ này cũng khiến Hàn Phong chỉ muốn tin đây là một tòa cổ trạch hoang phế mà thôi.

Một tòa kiến trúc cũ nát như vậy thật khó khiến người ta tin tưởng đây chính là hoàng gia bảo khố.

Nếu có kẻ muốn tới hoàng gia bảo khố ăn cắp bảo vật, e là tìm kiếm xong một hồi, mới có thể tìm đến nơi này.

Đương nhiên, mặc dù không ai có thể tìm tới được nơi này, Hàn Phong tin tưởng phương diện phòng thủ nhất định thập phần nghiêm mật, muốn đánh chủ ý lên bảo khố, cũng không phải dễ dàng như vậy.

Ngay khi trong đầu Hàn Phong đang nghĩ tới những điều này, thì chiếc cửa sắt rỉ sét kia bỗng "két" một tiếng, mở ra.

Tên thị vệ khi nãy trở lại, làm thủ thế ra hiệu có thể đi vào.

Lúc này Hàn Phong mới gật đầu, đi vào bên trong, còn tên thị vệ ở bên ngoài chờ đợi.

Hàn Phong mang theo cảm giác hiếu kỳ cường liệt đi vào bên trong bảo khố, mà ở phía sau hắn, cánh cửa kia lập tức tự động đóng lại.

Bất quá, khiến Hàn Phong vô cùng kinh ngạc chính là không gian bên trong tựa như được bịt kín này lại tràn ngập ánh sáng, không hề ảnh hưởng tới tầm nhìn của hắn chút nào.

Mang theo sự nghi hoặc trong đầu, Hàn Phong trước tiên đi lại vài vòng, rất nhanh liền vào bên trong bảo khố. Hắn có thể cảm giác được tòa bảo khố nhìn có vẻ rất bình thường này đang ẩn chứa một cỗ năng lượng rất mạnh, hẳn là để bảo hộ các bảo vật bên trong.

Hàn Phong hơi nhìn qua bốn phía một chút, nơi hắn đang đứng có một loạt các loại binh khí áo giáp.

Hàn Phong cẩn thận quan sát, thì phát hiện những binh khí, áo giáp này đều có một tầng bụi rất dày bên trên. Bất quá lấy ánh mắt độc đáo của hắn, vẫn có thể nhận ra chúng đều là những vũ khí bất phàm.

Có điều hắn hiểu rõ những thứ này chỉ là đồ trang trí bên ngoài, bảo vật chân chính hẳn là ở bên trong.

Mang theo tâm tư như vậy, Hàn Phong một đường bước nhanh vào, ven đường phát hiện một vài bảo khố khá tốt, nhưng chưa đủ để hắn chú ý tới.

Dù sao Tiêu Thiên Bách chỉ đồng ý cho hắn chọn lấy hai loại, hắn tất nhiên muốn chọn thứ có giá trị nhất rồi.

Mới từ bên ngoài nhìn vào, thì hoàng gia bảo khố cũng không tính là lớn, không ngờ khi vào trong mới phát hiện còn có một động thiên khác, Hàn Phong một đường đi vào, phải mất một hồi lâu mà vẫn chưa đi tới cùng.

Bất quá một đường đi xuống, Hàn Phong phát hiện khá nhiều gian phòng, bên trong ẩn chứa rất nhiều kỳ trân dị bảo. Nhưng hắn chỉ liếc mắt nhìn qua, rồi đi tiếp, bởi hắn tin tưởng chỉ có tận cùng bên trong mới có bảo bối trân quý nhất.

Lại qua một hồi, Hàn Phong sau khi vòng qua một chỗ, rốt cuộc đi tới trước một cánh cửa sắt.

Hơi chút quan sát, Hàn Phong liền giơ tay đẩy nhẹ ra, tình cảnh ngay sau đó khiến hai mắt hắn không khỏi sáng ngời.

Hắn đã từng gặp qua vô số kỳ trân dị bảo, nhưng lúc này trái tim cũng nhện không được đập mạnh vài cái.

Trong căn phòng trước mặt hắn, là vô số thiên tài địa bảo quý hiếm, thật sự khiến đầu óc Hàn Phong có chút choáng váng.

Những thứ này đều là bảo bối a!

Thấy những vật phẩm quý hiếm này, trong lòng Hàn Phong cũng là có chút kích động. Nhưng Tiêu Thiên Bách đáp ứng chỉ cho hắn hai loại khiến hắn có chút tiếc nuối.

Vì vậy, Hàn Phong chậm rãi đi tới đám kỳ trân dị bảo, tỉ mỉ lựa chọn.

Không bao lâu, hắn phát hiện một tảng đá toàn thân trong suốt, to cỡ nắm tay.

Hàn Phong không ngờ trong bảo khố này, lại cất giấu một khối Băng Tinh Hàn Thạch vô cùng hiếm có như vậy.

Nhẹ nhàng đem Băng Tinh Hàn Thạch cầm trong tay, một cỗ khí tức lạnh lẽo trong nháy mắt xuyên thấu qua lòng bàn tay, lan tràn toàn thân thể.

Chính là loại cảm giác này, Hàn Phong có thể khẳng định đây là Băng Tinh Hàn Thạch, trong lòng càng thêm một trận kích động.

Băng Tinh Hàn Thạch so với Huyền Thiên vân thạch mà khi trước bất ngờ có được mà nói, phẩm chất kém hơn rất nhiều. Nhưng nếu dùng nó để cường hóa binh khí, cũng có thể thay đổi phẩm chất vốn có của binh khí.

Tựa như khi trước Hàn Phong dùng Ngũ Thái Luyện Kim để cường hóa Linh Tê Kiếm, kỳ thực chỉ là cường hóa bề ngoài của nó một phen, tuy rằng có đầu khí gia tăng hiệu quả, nhưng tính cứng rắn của nó cũng không được đề thăng bao nhiêu.

Băng không ngày đó đã không bị Cửu U Bạch Hổ trực tiếp phách thành hai đoạn.

Hiện tại có Bằng Tinh Hàn Thạch, Hàn Phong liền có thể đem phẩm chất của Linh Tê Kiếm chân chính rèn luyện thành thượng phẩm binh khí. Bất quá cái này cần có một đại khí sư tương ứng mới có thể hoàn thành được, lấy năng lực luyện khí của hắn vẫn có chút miễn cưỡng.

Đương nhiên, mặc kệ thế nào, Bằng Tinh Hàn Thạch này Hàn Phong tự nhiên là sẽ không bỏ qua.

Đem Bằng Tinh Hàn Thạch cẩn thận thu lại, tâm tình của Hàn Phong thập phần sung sướng, xem ra hoàng gia bảo khố của Thiên Nguyệt Đế Quốc xác thực danh bất hư truyền, có thể để hắn tìm được cực phẩm tài liệu như vậy.

Nếu Thiên Tiên Bách đã không keo kiệt, Hàn Phong tự nhiên cũng sẽ không khách khí với hắn.

Lại qua một hồi, Hàn Phong liền tiếp phát hiện vài bảo bối hiếm có.

Trong đó có một cây Thiên Niên Huyết Tham dài cỡ cánh tay càng khiến cho hai mắt Hàn Phong tỏa sáng, tim đập thành thịch. Đây chính là tài liệu tốt nhất để luyện chế cửu phẩm đan dược, hơn nữa nhìn màu sắc của Huyết Tham ít nhất sinh trưởng hai nghìn năm. Có thể coi là hiếm thấy trong Thiên Niên Huyết Tham.

Bất quá ngay bên cạnh Thiên Niên Huyết Tham là một viên Tuyết Tiên Quả tản ra khí tức băng lãnh. Cả hai đều là trân quý như nhau, khiến Hàn Phong trong khoảng thời gian ngắn khó có thể lựa chọn.

Về phần một vài bảo vật khác, tuy cũng vô giá, nhưng so với Thiên Niên Huyết Tham cùng Tuyết Tiên Quả mà nói, vẫn là hơi kém chút.

Đang lúc Hàn Phong có chút do dự, một bên góc truyền đến âm thanh đồ vật bị rơi.

Nghe được đằng sau có động tĩnh, trong lòng Hàn Phong vừa nhảy, vội vàng xoay người nhìn lại.

Nhất thời, Tiểu Bạch đang cuộn tròn thân thể rơi vào trong mắt Hàn Phong.

Cẩn thận nhìn lên, nguyên lai là vừa rồi Tiểu Bạch nhảy lên góc bàn, không cẩn thận làm đồ vật rơi xuống đất.

Lúc trước trong lòng Hàn Phong vẫn mãi quan sát bảo vật tại đây, nên không chú ý tới Tiểu Bạch, không ngờ nó dĩ nhiên theo vào.

Thị vệ bên ngoài thấy nó chỉ là một con súc vật nhỏ tầm thường, cũng không có ngăn cản nhiều.

Bất quá, nơi này dấu sao cũng là trọng địa, không thể mặc cho Tiểu Bạch làm càn. Hắn vẫn còn nhớ rõ chuyện lần trước Tiểu Bạch ăn vụng được liệu.

Nghĩ tới đây, Hàn Phong đang chuẩn bị mở miệng nhắc nhở Tiểu Bạch, lại không ngờ nó cắn lấy một viên hắc sắc tiểu châu đưa tới trước mặt hắn.

Dưới ánh mắt nghi hoặc của Hàn Phong, Tiểu Bạch đem tiểu châu đặt một bên, giật nhẹ ống quần hắn, sau đó dùng móng vuốt nhỏ chỉ về phía hạt châu, rồi kêu hai tiếng với Hàn Phong.

Hàn Phong thấy thế, không khỏi nhặt hạt châu lên, cẩn thận quan sát.

Nhưng nhìn cả nửa ngày, Hàn Phong vẫn không phát hiện hạt châu này có gì đặc biệt.

Bất quá, Tiểu Bạch tựa hồ đối với hạt châu màu đen này có chủ ý. Từ lúc Hàn Phong cầm hạt châu lên, liền ôm chặt lấy chân hắn không chịu buông ra, bộ dáng thập phần khôi hài.

Hàn Phong nhìn thấy nó như vậy, cũng là khẽ cười.

Tiểu Bạch thấy Hàn Phong chẳng hề quan tâm, lập tức không ngừng thấp giọng rít gào, xem ra rất lo lắng.

Nhìn thấy cử động khác thường của Tiểu Bạch, Hàn Phong cũng trở nên do dự.

Tuy rằng hắn cũng không biết hạt châu này có tác dụng gì, bất quá hắn tin tưởng Tiểu Bạch sẽ không vô duyên vô cớ cầm lấy hứng thú với một hạt châu bình thường, Long Giao Tiên lúc trước là minh chứng tốt nhất.

Tỉ mỉ lo lắng một hồi, dưới ánh mắt cầu xin của Tiểu Bạch, Hàn Phong Tiểu Bạch vỗ vỗ trán, thở dài nói:

- Được rồi, người thật là phiền phức, người đã muốn thứ này, vậy cầm lấy đi.

Tiểu Bạch vừa nghe, khuôn mặt trở nên vui sướng khôn tả, trông rất tức cười.

Hàn Phong cố nén mê hoặc cực lớn do hai loại bảo vật kia mang lại, cuối cùng đành lựa chọn Băng Tinh Hàn Thạch cùng với hạt châu mà Tiểu Bạch đang ôm trước ngực.

Thấy vẻ mặt vui vẻ của Tiểu Bạch, Hàn Phong có chút buồn bực mở miệng nói:

- Tiểu Bạch, đến lúc đó nếu như ta phát hiện hạt châu này không có bất cứ tác dụng gì, để xem ta có lột da người xuống làm tài liệu luyện chế hay không nhé!

Tiểu Bạch không chút để ý tới lời uy hiếp của Hàn Phong, vẫn ôm lấy hạt châu màu đen không chút thu hút đó, một chút cũng không muốn rời tay.

Nhìn thấy Tiểu Bạch kiên trì như thế, Hàn Phong rơi vào đường cùng, đành phải bỏ qua Thiên Niên Huyết Tham cùng Tuyệt Tiên Quả, rồi hung hăng tóm lấy Tiểu Bạch rời khỏi hoàng gia bảo khố.

Nó đang dùng hai chân trước ôm chặt lấy hạt châu, căn bản không thể bước đi, Hàn Phong tự nhiên cũng không nỡ để Tiểu Bạch dùng hai chân sau bước đi, nên đành tự mình xuất thủ.

Hai ngày kế tiếp, Hàn Phong cùng Tát Khắc được Tiêu Thần an bài nghỉ ngơi tại một khách phòng thập phần hoa lệ.

Bởi Tiêu Thiên Bách bận xử lý các loại chính vụ, trong hai ngày này chỉ tới thăm Hàn Phong được một lần, bất quá cũng chỉ là nói chuyện qua loa, rồi lại vội vã rời đi.

Hàn Phong nhìn ra được, thân là quân chủ một quốc gia, xác thực thập phần bận rộn. Thấy Tiêu Thiên Bách mỗi ngày bận tới mệt muốn chết, cũng không khỏi lắc đầu.

Bất quá, Hàn Phong cũng từ những lời nói chuyện giản đơn của Tiêu Thiên Bách nhìn ra ý tứ khác.

Hàn Phong hơi chút xem xét, liền phân tích ra đại khái là Tiêu Thiên Bách nhìn trúng tiềm lực của hắn, nên có ý muốn mời chào hắn, đồng thời còn hứa hẹn rất nhiều chỗ tốt.

Cái này Hàn Phong cũng mới hiểu ra, vì sao lúc trước Tiêu Thiên Bách phong thưởng cho hắn nhiều như vậy, hẳn là vì muốn mời chào hắn.

Đáng tiếc là Hàn Phong đối với Tiêu Thiên Bách tận lực mời chào chỉ có thể nói xin lỗi, đồng thời trực tiếp nói rõ cho Tiêu Thiên Bách hắn là người của Thiên Tinh Đế Quốc, qua mấy ngày nữa chờ thuyền đội trở về Hồng Diệp Thành, sẽ cùng bọn họ rời khỏi.

Tiêu Thiên Bách thấy Hàn Phong kiên quyết như vậy, trong lòng cũng cực kỳ tiếc hận, nhưng cũng không tiếp tục khuyên bảo nữa.

Bất quá Tiêu Thiên Bách nghe thấy Hàn Phong muốn theo đội thuyền trở về, liền mở miệng mời hắn ở lại thêm mấy ngày.

Tiêu Thiên Bách nói cho Hàn Phong biết hắn có một thuyền đội chuyên môn phục vụ cho đế quốc, nội trong mấy ngày tới sẽ rời bến, nếu như Hàn Phong không chê, đến lúc đó có thể theo thuyền đội này, trên đường cũng đi qua Thiên Tinh Đế Quốc

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

123. Chương 107: Đột Phá.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Nghe được Tiêu Thiên Bách nói như thế, Hàn Phong tất nhiên là vui mừng quá đỗi, so với thuyền đội của thương đoàn, thì thuyền đội của đế quốc tự nhiên là đáng tin cậy hơn rồi.

Hơn nữa quan trọng là có thể trở thành thuyền đội chuyên phục vụ cho đế quốc, thuyền viên hẳn là kinh nghiệm thập phần phong phú, già dặn. Đồng thời quy mô thuyền đội như thế, đế quốc nhất định phải cấm vệ quân đi theo bảo hộ, xác suất an toàn tự nhiên là cao hơn bình thường.

Nên Hàn Phong căn bản không có do dự, trực tiếp đáp ứng luôn.

Tiếp theo, Hàn Phong liền nghỉ ở hoàng cung thêm mấy ngày, đợi Tiêu Thiên Bách thông báo tin tức cho thuyền đội của hắn.

Trong mấy ngày còn lại này, Hàn Phong đột nhiên phát hiện, Tiêu Linh từ ngày đó được vương hậu đón đi liền bật vô âm tín.

Bất quá, sau đó Tiêu Linh phái một thị nữ trở lại truyền lời, bởi vì vương hậu quá mức thương nhớ nữ nhi, nên giữ nàng ở lại. Nhiều ngày qua, hai mẹ con ở bên nhau, tạm thời không thể phân thân được, nói Hàn Phong không cần lo lắng quá mức.

Biết được tình hình của Tiêu Linh, Hàn Phong cũng cảm thấy yên lòng hơn.

Lại qua vài ngày, tính thời gian thì từ lần trước Hàn Phong thăng cấp nhân giai thất phẩm đã qua hơn nửa tháng rồi.

Mấy ngày này trong lúc rảnh rỗi ở đế đô, Hàn Phong liền nhốt mình cả ngày trong phòng, liệu mạng tu luyện. Hơn nữa Tiên Thiên đấu khí cuộn cuộn không ngừng mà hấp thu năng lượng xung quanh, nên đấu khí trong cơ thể Hàn Phong lại tiến nhập trạng thái bão hòa.

Sau khi phát hiện điều này, Hàn Phong liền phân phó Tát Khắc, bản thân muốn bế quan hai ngày, để hắn nói cho hai thị nữ không được quấy rầy.

Tát Khắc nghe vậy gật đầu, đợi cho Hàn Phong trở về phòng mới kịp phản ứng, hơn nửa tháng qua, tiểu tử này mới vừa đột phá, sao chưa tới nửa tháng, lại muốn thăng cấp nữa?

Tốc độ tu luyện cũng quá kinh khủng đi?

Nghĩ tới đây, Tát Khắc trợn tròn mắt, vẻ mặt bất khả tư nghị nhìn Hàn Phong đóng cửa phòng lại.

Tỉ mỉ tính toán, lần đầu tiên Tát Khắc nhìn thấy Hàn Phong, thực lực chân chính của hắn chỉ là nhân giai tam phẩm, dựa theo tuổi tác của Hàn Phong lúc đó thì thiên phú như vậy là khá tốt.

Bất quá hiện tại mới chưa tới một năm, Hàn Phong dĩ nhiên bắt tri bất giác thăng cấp đến nhân giai thất phẩm, hơn nửa lúc này còn muốn đột phá tiếp.

Đây chẳng phải nghĩa là chưa tới một năm, đấu khí tu vi của Hàn Phong đã đề thăng tới năm cấp sao? Nhưng tuổi tác của hắn bất quá mới chỉ là mười ba mà thôi, tuy bề ngoài so với thiếu niên mười sáu tuổi cũng không khác biệt.

Đối với Tát Khắc kinh ngạc phát hiện, Hàn Phong cũng không biết, lúc này hắn đang ngồi khoanh chân, hai tay đặt trước ngực, hai bàn tay nhanh chóng biến ảo các loại thủ thế bất đồng.

Theo thủ thế của Hàn Phong không ngừng biến ảo, trong cơ thể tràn đầy đấu khí cũng là chậm rãi cấp tốc vận chuyển.

Từ khi hắn được Bồ Lô Dịch dẫn dắt, đối với Tiên Thiên đấu khí vận dụng càng ngày càng thuần thực, mỗi ngày dựa vào Tiên Thiên đấu khí trợ giúp, hấp thu năng lượng bên ngoài càng ngày càng nhiều.

Hiện tại mới chỉ nửa tháng, đã để hắn lần thứ hai tiến nhập bình cảnh đột phá.

Bởi vì có kinh nghiệm kiếp trước, nên Hàn Phong đối với trùng kích phẩm cấp tiếp theo cũng không tính là quá khó khăn.

Tuy rằng không được như Tiểu Bạch chỉ cần năng lượng tích lũy đầy đủ là tự động thăng cấp.

Nhưng cũng không cần như các tu luyện giả khác, mỗi lần trùng kích đều phải vất vả chuẩn bị cả nửa ngày.

Hàn Phong không chế được đầu khí trong cơ thể, chậm rãi tụ tập cùng nhau, sau đó dựa theo kinh nghiệm kiếp trước, nhanh chóng trùng kích kinh mạch trong cơ thể.

Thời gian chậm rãi trôi qua, lúc này sắc mặt của Hàn Phong đã ửng hồng, mồ hôi thấm đẫm y phục, còn có vài giọt từ trên trán rơi xuống.

Bên ngoài Tát Khắc biết được Hàn Phong đang ở trùng kích nhân giai bát phẩm, liền ở cửa phòng canh giữ, tránh cho những người khác vô ý xông vào, quấy rối đến Hàn Phong.

Hàn Phong cứ như vậy tiến nhập trạng thái vong ngã, từ sáng sớm vẫn duy trì liên tục đến bình minh ngày hôm sau, mới từ từ dừng lại.

Khi tia nắng đầu tiên chiếu vào trong phòng, lúc này mồ hôi trên người Hàn Phong đã sớm bị đầu khí vận chuyển cao tốc trong cơ thể sản sinh nhiệt lượng chưng khô.

Trải qua một ngày đêm, Hàn Phong giờ hai tay trước ngực, lại biến ảo vài thủ thế, rồi chậm rãi buông xuống, nguyên bản sắc mặt đang ửng hồng cũng từ từ khôi phục bình thường.

Trong cơ thể đầu khí mất đi Hàn Phong không chế, liền trở về bình ổn, dựa theo lộ tuyến đặc biệt của Ngạo Thị Thiên Địa Quyết chậm rãi di chuyển.

Lại qua chốc lát, một đạo năng lượng bị hấp thu, đồng thời dòng suối đầu khí trong cơ thể cũng đột nhiên run lên.

Ngay sau đó lấy tốc độ vô cùng quỷ dị, nhanh chóng hấp thu, trong cơ thể tràn đầy đầu khí.

Hàn Phong không dám khinh thường, đem toàn bộ tâm thần quay chung quanh dòng suối đầu khí, cẩn thận quan sát.

Theo dòng suối chuyển động càng lúc càng nhanh, đồng thời dùng một loại tiết tấu cực kỳ có quy luật xoay tròn, tâm thần của Hàn Phong tiến vào tìm tòi, nhất thời kinh hỉ phát hiện, đầu khí trong dòng suối, không ngừng mà ngưng tụ thành trạng thái nửa rắn.

- Rốt cục muốn đột phá sao?

Tỉ mỉ quan sát đến đầu khí, Hàn Phong vội vàng thu liễm tâm thần, lẳng lặng chờ đợi biến hóa của dòng suối đầu khí.

Lại một hồi nữa trôi qua, dòng suối đã từ từ bình ổn lại. Đầu khí trong cơ thể Hàn Phong cũng đã bị dòng suối tụ tập lại một chỗ.

Không biết qua bao lâu, một đạo thanh âm quen thuộc nặng nề vang lên trong đầu Hàn Phong.

Nương theo thanh âm này vang lên, dòng suối bắt đầu chậm rãi tán đi. Lúc này, tâm thần của Hàn Phong có thể cảm thụ được rõ ràng, kinh mạch trong cơ thể vốn đã dung nạp đầy đầu khí, lại mở rộng ra rồi.

Lẳng lặng cảm thụ sự biến hóa này, trong lòng Hàn Phong rõ ràng, hắn đã thành công thăng cấp nhân giai bát phẩm.

Chậm rãi mở mắt, con ngươi vốn thâm thúy, chợt hiện lên một đạo ngân quang, rồi nhanh chóng biến mất. Hàn Phong nhẹ nhàng thở ra một hơi, hai tay vỗ nhẹ ván giường, thân thể liền phiêu nhiên rơi xuống trên mặt đất.

Nhẹ nhàng duỗi người, xương cốt có vẻ hơi cứng ngắc, sinh ra một trận âm thanh răng rắc.

Tuy rằng chỉ là tiến giai một cấp, nhưng Hàn Phong vẫn cảm nhận rõ ràng đầu khí trong cơ thể so với lúc trước cường đại hơn rất nhiều.

Nghĩ tới lần này thăng cấp nhân giai bát phẩm cách lần trước thăng cấp mới chỉ gần một tháng, tốc độ tu luyện như thế, trên đại lục này có thể cùng với hắn so sánh cũng không có được mấy người. Hàn Phong cười nhẹ nghĩ lại, trong lòng càng dâng trào một cỗ cảm giác sung sướng.

Hơi chút chỉnh lý y phục hỗn loạn, Hàn Phong đi tới cửa, đi ra ngoài.

Lúc này sắc trời đã có chút hôn ám, Hàn Phong biết thời gian lần này tu luyện có lẽ cũng không nhanh.

Đang chuẩn bị đi tìm Tát Khắc dò hỏi một phen, lại phát hiện hắn đang ngồi ở ngay bên cạnh.

Hàn Phong không khỏi lạng người, lập tức liền minh bạch Tát Khắc hiển nhiên là lo lắng nơi này xa lạ, chỉ cần có người không hiểu chuyện xuất hiện quấy rầy hắn, nên cho nên mới lo lắng thủ tại chỗ này.

Nghĩ vậy, Hàn Phong có chút cảm động.

Nhìn thấy Hàn Phong đi ra, Tát Khắc đầu tiên là sững người, rồi lập tức đi tới, quan sát từ đầu đến chân Hàn Phong, rồi kinh ngạc khen:

- Cũng không biết tiểu tử ngươi tu luyện kiểu gì, hơn nửa tháng trước vừa mới thăng cấp, giờ lại đột phá, so với tiểu tử ngươi, năm đó ta đây hẳn có tự hào vì tốc độ tu luyện của mình, cũng không dám đem ra so sánh nữa.

Tát Khắc vừa nói, một bên có chút buồn bực lắc đầu.

Hàn Phong chỉ có thể mỉm cười, cũng không có giải thích, dù sao mình được sống lại một lần, tu luyện tự nhiên nhanh hơn người thường rất nhiều.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

124. Chương 108: Trở Về.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Sau khi Hàn Phong thăng cấp nhân giai bát phẩm, lại một ngày nữa trôi qua.

Tiêu Thiên Bách rất cực gọi người mang tin tức tới cho Hàn Phong, khoảng chừng mười ngày nữa, thuyền đội lệ thuộc đế quốc sẽ từ thủy vực Thiên Nguyệt Thành đi tới bến cảng Hồng Diệp Thành.

Sau khi Hàn Phong nhận được tin tức, tự nhiên là mừng rỡ không thôi. Mấy ngày nay hắn ở lại đế đô chờ đợi tin tức, hiện tại nghe được Tiêu Thiên Bách xác nhận.

Khổ sở chờ một năm trời, hôm nay rốt cục có thể trở về, không có chuyện nào làm hắn vui vẻ bằng chuyện này.

Sau đó, Hàn Phong thu thập đơn giản, rồi dẫn theo Tát Khắc tới gặp Tiêu Thiên Bách để từ biệt.

Bởi vì thuyền đội còn mười ngày nữa mới từ Hồng Diệp Thành xuất cảng rời khỏi Thiên Nguyệt Đế Quốc, nên Hàn Phong phải sớm quay về Hồng Diệp Thành, đem tất cả mọi chuyện ở đó an bài cho tốt, nên không thể tiếp tục ở lại Thiên Nguyệt Thành nữa.

Tiêu Thiên Bách biết Hàn Phong đã hạ quyết tâm trở về, nên cũng không ngăn cản thêm, nói chuyện qua loa vài câu, liền gọi hai gã phụ trách liên lạc với thuyền đội hộ tống mấy người Hàn Phong rời đi.

Hàn Phong đối với Tiêu Thiên Bách trợ giúp tự nhiên là thập phần cảm tạ.

Hai người lại khách sáo thêm một hồi, Hàn Phong liền dẫn theo Tát Khắc cùng với hai gã hộ vệ ngựa không dừng vó, trở về Hồng Diệp Thành.

Về phần Tiêu Linh, trong lòng Hàn Phong cũng có chút do dự, thế nhưng lúc này nàng đang ở cùng mẫu thân, nếu mình tới gặp, để nàng cùng mình trở về, tựa hồ không phải.

Thiên Tinh Đế Quốc nhất định phải quay về, ở đó có phụ thân và sư phụ của hắn. Nếu như hắn không quay về, đến lúc đó phụ thân tỉnh lại tìm không được mình, sẽ phải làm sao?

Mấy năm sau đó, Huyền Thiên tông gặp phải Tinh Hải Các cường thế xâm chiếm sẽ phải đoạt lại như thế nào?

Nhớ tới những chuyện hung hiểm của kiếp trước, Hàn Phong càng khẩn cấp muốn trở về.

Hàn Phong cùng Tát Khắc và hai gã hộ vệ thực lực đều trên địa giai, trải qua hai ngày một đêm chạy vội, rốt cuộc vào buổi tối ngày thứ hai đã về tới Hồng Diệp Thành.

Sau khi trở lại tiểu viện, thấy mọi người tựa hồ cũng đã nghỉ ngơi, Hàn Phong cùng Tát Khắc cũng không quấy rầy bọn họ, mà tự động trở về phòng nghỉ.

Hàn Phong tuy rằng trải qua thời gian dài ôn tập, nhưng nhờ Tiên Thiên đấu khí chống đỡ, ngược lại so với Tát Khắc càng thêm khỏe mạnh. Điều này cũng khiến hai gã hộ vệ đi cùng cảm thấy kinh dị.

Nên sau khi Hàn Phong trở về phòng, cũng không có trực tiếp nghỉ ngơi, mà tiếp tục ngồi khoanh chân tu luyện.

Tuy rằng vừa thăng cấp nhân giai bát phẩm, nhưng đối với hắn vẫn còn quá mức yếu kém, hắn phải mau chóng đề thăng thực lực, để đến khi xảy ra chuyện còn có thêm một phần bảo đảm.

Một đêm không nói chuyện, rất nhanh trời đã sáng. Hôm sau, đấu khí trong cơ thể Hàn Phong lại có chút tăng lên.

Sau đó Hàn Phong mở cửa phòng đi ra ngoài.

Lúc này Trầm Ngọc đã thức dậy, mà La Mạn cũng đang dẫn theo Khải Ly chuẩn bị xuất môn.

Đến trong viện, Hàn Phong vội gọi hai người La Mạn đang muốn ra ngoài lại, sau đó vẫy tay gọi Trầm Ngọc qua. Tiếp theo, Hàn Phong liền đem sự tình xảy ra trong mấy ngày nay đơn giản nói lại một lần.

Cuối cùng mới lên tiếng, bản thân muốn dẫn theo Trầm Ngọc trở lại Thiên Tinh Đế Quốc.

Trầm Ngọc nghe xong tự nhiên vui vẻ không thôi, tuy rằng mọi người ở đây chung sống hòa thuận. Nhưng nàng thủy chung cảm thấy không hợp, tựa hồ bản thân rất khó dung nhập với cuộc sống ở nơi này.

Không thể không nói, cái này cũng phần lớn là do nàng quá chú tâm vào việc luyện chế đan dược.

Sau khi La Mạn cùng Khải Ly nghe được Hàn Phong phải đi, đều là lộ ra thần sắc kinh ngạc.

La Mạn tuy vẫn nhớ Hàn Phong ngay từ đầu đã nói đến khi thuyền đội quay về, sẽ dẫn theo Trầm Ngọc rời khỏi. Bất quá hiện tại hắn cùng Hàn Phong chính là đối tác buôn bán, hơn nữa Hàn Phong còn nắm giữ lợi nhuận lớn hơn hắn vài thành, không ngờ lại muốn rời khỏi.

Nghĩ vậy, La Mạn không khỏi hỏi:

- Người đi rồi, sinh ý nơi này phải làm sao bây giờ?

- Nơi này không phải vẫn còn có người ư? Ta đối với những việc này không hiểu, bấy lâu đều do người tới phụ trách. Như vậy đi, ta đem lợi nhuận của tửu lâu chia thêm cho người phân nửa, chúng ta đều bằng nhau, ta cam đoan sẽ không nhúng tay vào bất kỳ chuyện gì nữa, tất cả đều để người phụ trách. (DG: Không vãi, không làm gì vãn đc 1 nửa, còn làm như cao cả lắm!)

Hàn Phong vừa cười vừa nói.

La Mạn nghe xong đành cười khổ không thôi, thở dài nói:

- Người thật là một kẻ kỳ quái, việc buôn bán của người, lại nhất định không chịu nắm trong tay mình, còn đòi thoái thác, thật đúng là chưa từng thấy qua người nào như vậy!

Hàn Phong đối với La Mạn oán giận, chỉ nhún vai, cười nói:

- Hiện tại người không phải nhìn thấy rồi sao, thôi, việc này cứ quyết định vậy đi, tuy lần này ta theo thuyền đội trở về, nhưng qua một thời gian ngắn ta sẽ trở lại.

Đương nhiên, Hàn Phong nói như vậy với La Mạn, nhưng trong lòng lại nghĩ khác, hắn không phải kẻ ngu si, cùng một thiên tài thương nghiệp tranh quyền quyết sách?

Nói chuyện với hai người Trầm Ngọc, La Mạn xong, Hàn Phong phân phó Trầm Ngọc mấy ngày nay đem mọi chuyện thu thập tốt một phen, thứ gì không cần thiết thì để lại, miễn cho công kênh.

Bởi vì thuyền đội là xem hướng gió khởi hành, nên cũng không ráng chờ bọn hần, vạn nhất bỏ qua hướng gió, hành trình sẽ bị lỡ.

Nên trong mười ngày này, Hàn Phong phải thu thập xong.

Sau khi rời khỏi tiểu viện, Hàn Phong bước nhanh tới Mạc Gia Khí Phường, đem việc mình phải rời khỏi nói cho Mạc Thiên Căn.

Ai biết, lúc Hàn Phong vừa nói xong, Mạc Thiên Căn liền vỗ bộ ngực rắn chắc, nói:

- Yên tâm đi, thiếu gia, mặc kệ người đi đâu, người trước tiên ta nhất định theo ngài. Nếu không nhờ ngài lúc trước trợ giúp, ta cùng nhi tử hiện tại bất quá là khí sư ở một khí phường nho nhỏ, đâu còn có thành tựu như ngày hôm nay.

Nguyên lai từ lần trước Hàn Phong đem cả khí phường mua lại, đồng thời để Mạc Thiên Căn có thêm thời gian rảnh rỗi nghiên cứu những thứ tổ tiên hần lưu lại, quan trọng hơn là Hàn Phong còn truyền thụ cho bọn hần một bộ Ly Hỏa Phần Quyết thập phần thích hợp.

Trải qua mấy ngày nay tu luyện, đấu khí trong người Mạc Thiên Căn dĩ nhiên sau nhiều năm chôn vùi, rốt cuộc thành công đột phá nhân giai tam phẩm.

Đấu khí dễ thăng đồng nghĩa với hần có thể luyện chế ra binh khí có phẩm cấp tốt hơn, tự nhiên trong lòng Mạc Thiên Căn rất vui vẻ.

Chuyện này khiến Mạc Thiên Căn mất cả một ngày như nằm trong mộng, đến ngày thứ hai mới hồi phục lại tinh thần.

Lập tức đối với Hàn Phong càng vô cùng cảm kích, nên hiện tại nghe thấy Hàn Phong phải đi, tự nhiên không chút do dự nói ra quyết định của mình.

Nhìn thấy thái độ của Mạc Thiên Căn, tâm trạng của Hàn Phong cũng vui mừng, hần đang lo lắng trung niên hần tử bề ngoài thoát nhìn thành thật hàm hậu, nhưng kì thực nhận thức quật cường này không đồng ý rời khỏi cùng hần.

Vì thế hần mới chuẩn bị một bụng lý do thoái thác, hiện tại xem ra tiết kiệm được nhiều lời rồi.

Nếu một nhà Mạc Thiên Căn nguyện ý theo nguyện ý theo rời khỏi, Hàn Phong liền dặn bọn họ trong mấy ngày này chuẩn bị một chút chuẩn bị một chút, chờ tới lúc, hần sẽ lại đến thông tri với bọn họ.

Xử lý tốt tất cả chuyện này, Hàn Phong liền trở lại tiểu viện của mình, bắt đầu chỉnh lý tài liệu.

Hơn mười ngày trong chớp mắt trôi qua, mấy ngày này Hàn Phong đầu tiên là đem đồ đạc chỉnh lý xong xuôi, sau đó tiếp tục tu luyện một ngày một đêm.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

125. Chương 109: Quyết Định Của Tiêu Linh.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Trong lúc này, Tiêu Thiên Bách cũng phái người trở lại, hộ tống người kế nhiệm tân thành chủ Hồng Diệp Thành.

Nội dung của Nhâm Mệnh Thư tự nhiên là đem Hồng Diệp Thành ban tặng cho Hàn Phong làm đất phong. Từ sau khi nhận được Nhâm Mệnh Thư, mỗi một tấc đất của Hồng Diệp Thành đều thuộc về Hàn Phong, bao gồm cả thu nhập từ thuế trong thành.

Kể từ đó, Hàn Phong trong một đêm, từ một thiếu niên không có tiếng tăm gì, đảo mắt trở thành một thành chủ trẻ tuổi nhất đế quốc.

Với điều này, Hàn Phong thật ra không có cảm giác gì, lưu lại một câu:

- Về sau lời hấn nói chính là lời ta nói.

Sau đó một mình rời khỏi, để La Mạn cùng tân nhiệm thành chủ một trận xấu hổ.

Đương nhiên, đây chỉ là một khúc nhạc đệm vô cùng nhỏ, sáng sớm hôm nay, Hàn Phong liền tới bến cảng duy nhất ngoài Hồng Diệp Thành. Theo phía sau hấn tất nhiên là Trầm Ngọc, Tiểu Bạch cùng với người một nhà Mạc Thiên Cần.

Đáng ngạc nhiên chính là Bồ Lô Dịch dĩ nhiên cũng đi cùng.

Kỳ thực đó cũng là La Mạn phân phó, bởi vì Hồng Diệp Thành đã trở thành lãnh địa của Hàn Phong, hơn nữa Tiêu Thiên Bách cũng đáp ứng phái tới một ít cao thủ trở lại bảo hộ an toàn cho mấy người La Mạn.

Cộng thêm Tát Khắc bảo hộ, La Mạn nghĩ chắc không gặp phải nguy hiểm gì,

Nên để Bồ Lô Dịch theo Hàn Phong rời bến, cũng thuận tiện thay hấn khảo sát tình hình Thiên Tinh Đế Quốc, có lẽ vào sau hấn sẽ tới kinh thương.

Đối với có thiên giai cường giả bảo hộ bên người, Hàn Phong tự nhiên không có ý kiến gì.

Kỳ thực, có một chút Hàn Phong cùng La Mạn cũng không rõ ràng, chính là Bồ Lô Dịch xác thực sau khi biết La Mạn sẽ không có nguy hiểm gì, nỗ lực đi thăm dò thần bí cường giả phía sau hấn.

Đó mới là nguyên nhân chính của hấn.

Một lát sau, xa xa một thuyền đội thập phần khổng lồ chậm rãi chạy đến.

Thấy thuyền đội di về phía bọn họ, trái tim Hàn Phong cũng là nhin không được nhảy lên vài cái,

Mà theo thuyền đội chậm rãi tới gần, rốt cục đến khi có cơ hội quay về trong lòng Hàn Phong cũng kích động không thôi.

Thấy thiên hạ quen thuộc này, Hàn Phong kinh ngạc có thừa, lại càng thêm vui vẻ, ngay cả khoe miệng cũng nhếch lên.

Dưới sự quan sát của mấy người Hàn Phong, hai mươi mấy chiến thuyền chậm rãi đi tới trước mặt bọn họ, rồi mới dừng lại.

Một thân ảnh màu trắng đứng phía đầu thuyền, dưới ánh mắt vô cùng kinh ngạc của Hàn Phong, chậm rãi từ trên thuyền đi xuống.

Đi tới trước người Hàn Phong, gương mặt trắng nõn giấu sau tấm khăn che mặt có chút đỏ lên, trong cặp mắt đen láy linh động hiện lên vẻ u oán.

Trông thấy Tiêu Linh xuất hiện trước mặt mình, Hàn Phong từ trong ánh mắt biết nói của nàng, đọc ra chút bất mãn và ai oán.

Ở đằng sau cách Hàn Phong không xa, La Mạn cũng nhìn thấy Tiêu Linh xuất hiện, không khỏi cười quái dị với Tát Khắc cùng Khải Ly bên cạnh nói:

- Hàn Phong tiểu tử này mị lực ghê gớm thật, dĩ nhiên có thể làm cho công chúa điện hạ khả ái của chúng ta đuổi theo cả ngàn dặm, thật khiến kẻ khác ước ao a!

Tát Khắc đứng bên cạnh, cũng nhếch miệng cười lớn, hướng về Hàn Phong dựng thẳng ngón tay cái lên.

La Mạn nói chuyện không tính là lớn, nhưng cũng có thể rõ ràng truyền vào tai của Hàn Phong cùng Tiêu Linh.

Nghe được lời trêu chọc của La Mạn, khuôn mặt Tiêu Linh càng thêm đỏ bừng, cúi đầu xuống.

Về phần Hàn Phong, sống mấy trăm năm rồi, da mặt tự nhiên đủ dày, đối với những lời nói đó của La Mạn không thềm để ý. Bất quá nhìn về e then động nhân của Tiêu Linh, trong lòng Hàn Phong thật sự rất cảm động.

Tuy rằng Tiêu Linh cái gì cũng chưa nói, thế nhưng một cử động kia của nàng đã cho thấy tất cả.

Hàn Phong cũng không nhiều lời thừa thãi nữa, trực tiếp tiến lên nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé, mềm mại của Tiêu Linh, cười khẽ nói:

- Cùng ta đi cho vui.

Trước mặt nhiều người như vậy, bị Hàn Phong cầm tay, Tiêu Linh vốn đang vì hành động lớn mật của mình mà cảm thấy xấu hổ, càng thêm bất an. Nhưng sau khi nghe lời nói của Hàn Phong, trong lòng mới yên tâm, gật đầu, thấp giọng đáp ứng.

Nhìn thấy cử động này của Tiêu Linh, đằng sau La Mạn cùng Tát Khắc càng không ngừng cười lớn, khiến Tiêu Linh hận không thể tìm lỗ nẻ chui xuống. Hàn Phong nhìn thấy bộ dáng khó xử của nàng, cũng vui vẻ mỉm cười.

Lúc này, từ trên thuyền lại có một đạo thân ảnh đi tới, Hàn Phong ngẩng đầu vừa nhìn, chính là Phí Lão ngày trước đi theo hộ vệ cho hai huynh đệ Tiêu Dật cùng Tiêu Thần.

Thấy Phí Lão xuất hiện, Hàn Phong hơi chút kinh ngạc, rồi lập tức hiểu ra, tất nhiên Tiêu Thiên Bách vì lo lắng cho an nguy của nữ nhi mình, nên mới phái Phí Lão tới bảo hộ bên người Tiêu Linh.

Tiêu Linh nhìn thấy Phí Lão xuất hiện, cũng là xấu hổ rút tay ra khỏi lòng bàn tay của Hàn Phong, sắc mặt đỏ bừng chạy đến bên cạnh Trầm Ngọc. Nàng cười kéo lấy cánh tay của Tiêu Linh, trong mắt thoáng hiện lên một tia cô đơn.

Mà chút cô đơn này bị Tiêu Linh tâm tư mẩn tiệp bắt được, trong lòng không khỏi nghĩ ngợi.

Bởi vì đội tàu chỉ có thể dừng lại chốc lát, nên mấy người Hàn Phong cũng không dừng lại lâu, sau khi cáo biệt mấy người La Mạn đoàn người liền lên thuyền.

Nhìn thuyền đội rời khỏi Hồng Diệp Thành, Hàn Phong đứng ở đầu thuyền nhìn xa xăm, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Không nghĩ tới ngày trước rời khỏi Huyền Thiên Tông, cũng đã qua hơn một năm, không biết nơi đó giờ ra sao, còn phụ thân có an toàn hay không.

Theo thuyền đội tiến lên, mạch suy nghĩ của Hàn Phong không ngừng xoay chuyển.

Ngày kế tiếp, thuyền đội vừa đứng tiến về phía Thiên Tinh Đế Quốc.

Trong mấy ngày trên biển, mọi người đều không có chuyện gì làm, từ ngày đó Tiêu Linh ngoài ý muốn xuất hiện, Hàn Phong cũng từ Phí Lão biết được chuyện phía bên kia.

Nguyên lai Tiêu Linh sau khi từ chỗ mẫu thân trở về, biết được Tiêu Linh sắp theo thuyền đội của đế quốc rời khỏi Thiên Nguyệt Đế Quốc.

Cái này, Tiêu Linh nhất thời lo lắng vạn phần, trong lòng tuy rằng oán giận Hàn Phong không nói lời từ biệt với nàng, nhưng cũng không chịu nổi nỗi nhớ.

Trải qua một ngày đêm suy nghĩ, Tiêu Linh liền quyết định tìm đến Hàn Phong.

Lúc đầu Tiêu Thiên Bách biết được quyết định của nữ nhi cũng không đồng ý.

Nhưng vị nhất quốc quân chủ trong ngày thường làm việc mạnh mẽ, sát phạt quyết đoán, lại bị một chiêu lấy cái chết ra để ép của Tiêu Linh khiến cho đau đầu không thôi.

Cuối cùng bất đắc dĩ đành phải chiều theo ý nàng. Tiêu Thiên Bách tự nhiên vô cùng thương tiếc Tiêu Linh, lo lắng nàng gặp chuyện không may, nên phái Phí Lão đến bảo hộ an toàn cho nàng.

Sau đó, Tiêu Linh liền đi theo thuyền đội tới Hồng Diệp Thành.

Mặc dù Phí Lão nói đơn giản, nhưng Hàn Phong biết vì hấn, Tiêu Linh đã phải hy sinh ra sao. Trong lòng nhất thời cảm động vô cùng, hấn cũng không ngờ nàng lại cương liệt như vậy. Đối với phần chấp niệm này của nàng, Hàn Phong càng quyết tâm, sẽ không phụ nàng.

Về phần dung mạo của Tiêu Linh, kỳ thực trong mấy ngày nay ở Hồng Diệp Thành, Hàn Phong đã thu thập gần đủ phối được để luyện chế Thiên Tâm tán, hiện tại chỉ còn thiếu một loại nữa là có thể luyện chế.

Lúc trước Hàn Phong cũng từng nhắc tới chuyện này với Tiêu Thiên Bách, nhưng loại tài liệu này tuy không trân quý, lại vô cùng hiếm có, cả hoàng gia bảo khố cũng không tìm được.

Hàn Phong nghĩ tới nghĩ lui, chỉ đành đem chuyện này bỏ qua một bên, chờ trở lại trở lại Thiên Tinh Đế Quốc mới quyết định.

Bất tri bất giác, nhóm người Hàn Phong đã rời khỏi Thiên Nguyệt Đế Quốc gần một tuần.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

126. Chương 110: Xấu hổ Kiều Diễm.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Mấy ngày nay ở trên biển, Hàn Phong trừ tu luyện, thì lại luận bàn tỷ thí cùng hai người Bồ Lô Dịch và Phí Lão.

Hai đại thiên giai cường giả, kinh nghiệm chiến đấu tự nhiên là phong phú vô cùng, trải qua không ngừng tỷ thí, Hàn Phong cũng từ trên người hai người học được không ít kinh nghiệm chiến đấu. Bồ Lô Dịch cùng Phí Lão là thiên giai cường giả thành danh đã lâu khi cùng Hàn Phong luận bàn thu được không ít gợi ý.

Mỗi ngày không ngừng giao lưu, ba người đối với đấu khí cùng vũ kỹ cũng có lý giải càng sâu.

Hôm nay, ngoài khơi thập phần yên tĩnh, hai mươi mấy chiếc thuyền lớn từ Vô Biên Hải chạy đi.

Lúc này, Hàn Phong đang luận bàn cùng Phí Lão.

Phí Lão thân là thiên giai cường giả, tận lực đem đấu khí dừng ở nhân giai đỉnh phong, còn Hàn Phong xuất lực không chút bảo lưu.

Một bên Bồ Lô Dịch có chút hăng hái quan khán.

Rầm rầm oanh!

Thực lực hai người lúc này tương đương, các loại vũ kỹ tinh diệu không ngừng xuất ra, tuy rằng vũ kỹ của Phí Lão không có quỷ dị như Hàn Phong, nhưng dựa vào kinh nghiệm vô cùng phong phú vẫn vững vàng chiếm thượng phong.

Vũ kỹ trên người Hàn Phong tuy rằng pha tạp, nhưng thực lực vẫn kém hơn một chút, hai người giằng co nhau cả nửa ngày.

Thân hình Phí Lão hơi nghiêng, tránh khỏi công kích của Hàn Phong, thừa dịp hấn để lộ khe hở, hai tay đánh mạnh ra. Mặc dù Hàn Phong nhận thấy được ý đồ của đối phương, nhưng đấu khí căn bản không theo ý hấn, chỉ có thể trở mắt nhìn công kích của Phí Lão đánh vào vai mình.

Bị trúng một kích kia của Phí Lão, thân hình Hàn Phong không ngừng lui về phía sau. Bởi vì Phí Lão cũng không có dùng toàn lực, nên sau khi Hàn Phong hạ xuống cũng không có bị bất cứ tổn thương gì thật sự, chỉ là chỗ vai bị đánh trúng hơi đau chút mà thôi.

- Ha ha lão gia này, vừa rồi ngươi có vẻ đã ăn gian rồi.

Bên ngoài Bồ Lô Địch nhìn thấy hai người kết thúc chiến đấu, không khỏi đi tới, vừa cười vừa nói.

Phí Lão nghe vậy, trên khuôn mặt già nua cũng hiện lên vẻ xấu hổ:

- Không có biện pháp, phản ứng tự nhiên của thân thể, nhất thời vẫn không khống chế được lực đạo, Hàn Phong người không sao chứ?

Hàn Phong cười cười, lắc đầu biểu thị không có việc gì, hắn tự nhiên rõ ràng, vừa rồi khi Phí Lão né tránh một kích cuối cùng của mình, khí thế trên người bỗng bạo tăng, mơ hồ đã vượt qua phạm trù nhân giai võ giả.

Nhất là một kích đánh trúng bên vai của hắn, Hàn Phong đánh giá khoảng chừng dùng ra lực lượng địa giai.

Cũng may Long Giao Châu đã giúp hắn thay đổi cường độ thân thể, nên bị trúng một kích vừa rồi, nhưng cũng không bị thương tổn gì, chỉ cần quay về nghỉ ngơi chốc lát là khôi phục.

Đương nhiên, hắn cũng không trách Phí Lão, hắn tự nhiên hiểu rõ, mặc dù đối phương đem thực lực tận lực dùng ở nhân giai, nhưng trong lúc chiến đấu, thân thể tổng hội vô ý thức không bị khống chế.

Tựa như Hàn Phong hôm nay, tuy rằng ánh mắt cùng kinh nghiệm của hắn vô cùng phong phú, thế nhưng thân thể lực lượng lại vô pháp đuổi kịp ý thức, còn Phí Lão thì ngược lại với hắn.

Xoa bóp bên vai một chút, Hàn Phong lại nói:

- Ta trở về điều dưỡng một chút, hôm nay luận bàn tới đây thôi.

Bồ Lô Địch cười nói:

- Hàn tiểu tử, người cứ yên tâm đi điều dưỡng, kế tiếp ta đến báo thù cho người. Lão gia này, hai chúng ta luận bàn một chút chứ?

Phí Lão cũng là cười lớn một tiếng, nói:

- Đến đây đi! Tưởng ta sợ người sao?

Dứt lời, thân hình hai đại thiên giai cường giả đồng thời chột lóe, sau một khắc liền bắt đầu chiến đấu.

Hàn Phong thấy thế, cũng không ở lại quan sát thêm, thực lực hai người tuy rằng cường đại, nhưng khống chế lực đạo thấp phần tinh chuẩn, khi chiến đấu tự nhiên sẽ không phá hoại địa hình xung quanh,

Sau khi trở lại phòng, Hàn Phong vừa cởi y phục, vừa quan sát thương thế ở vai.

Kỳ thực cũng không quá mức nghiêm trọng, cho dù không cần chăm sóc, hai ngày sau cũng tự nhiên khỏi hắn, hơn nữa cũng không gây trở ngại gì.

Hàn Phong từ trong ngăn tủ lấy ra một bình thanh linh tán, nhẹ nhàng xoa vài vai, thanh linh tán này là do Hàn Phong luyện chế riêng cho mình, dùng để trị liệu ngoại thương hiệu quả thấp phần hữu hiệu.

Thanh linh tán vừa xoa lên vai, lập tức truyền đến một trận cảm giác lạnh lẽo.

Sau đó, Hàn Phong yên lặng vận khí Thánh Tâm Bí Pháp bắt đầu trị liệu thương thế.

Thánh Tâm Bí Pháp tự nhiên chính là năm đó Hàn Phong được vị thần y vô tình gặp được cứu giúp dạy cho, dùng để trị liệu các loại nội ngoại thương hiệu quả thấp phần thần kỳ.

Nhờ có thanh linh tán cùng Thánh Tâm Bí Pháp trợ giúp, chỉ mất nửa ngày ngắn ngủi, vai của Hàn Phong đã hoàn toàn khôi phục, nhìn kỹ, cũng không nhận ra bất kỳ dấu vết bị thương nào.

Hàn Phong cũng rất hài lòng với hiệu quả trị liệu lần này.

Nhìn vai trơn bóng, không chút dấu vết gì, trong đầu Hàn Phong đột nhiên hiện lên một ý niệm, bí pháp chữa thương này có thể trợ giúp với khuôn mặt của Tiêu Linh hay không?

Ý niệm trong đầu này khiến Hàn Phong rơi vào trầm tư suy nghĩ.

Hai người Bồ Lô Địch cùng Phí Lão luận bàn, tự nhiên khiến cho những người khác trên thuyền quan tâm.

Những người này đại bộ phận đều là hộ vệ phụ trách bảo hộ thuyền đội, thực lực trên dưới nhân giai, chỉ có đội trưởng mới có thực lực địa giai.

Lúc này có thể may mắn tận mắt thấy hai gã thiên giai cường giả đối chiêu, mọi người tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, mặc dù hầu hết các hộ vệ đều không nhìn rõ động tác của hai người, nhưng vẫn thấy hứng thú.

Còn Hàn Phong lúc này đang ở trong phòng mình, trong đầu không ngừng suy nghĩ vấn đề lúc trước.

Hôm nay Thiên Tâm Tán vẫn còn thiếu một loại tài liệu đặc biệt là cốt linh ngọc có tác dụng chăm sóc da thịt sau khi hồi phục.

Mặc dù không có cốt linh ngọc, Hàn Phong dựa vào tài liệu đã thu thập trong tay cũng có thể luyện chế ra Địa tâm tán có hiệu quả tương đương với Thiên Tâm Tán.

Thế nhưng như vậy chỉ có thể bài trừ độc tố lưu lại trong cơ thể Tiêu Linh, mà vô pháp hồi phục dung nhan cho nàng.

Vấn đề Hàn Phong đang suy nghĩ đó là có thể dùng Thánh Tâm Bí Pháp này để thay thế tác dụng của cốt linh ngọc trợ giúp khôi phục dung mạo cho Tiêu Linh hay không?

Vì vấn đề này, Hàn Phong ở trong phòng ngồi cả một ngày một đêm, đầu óc không ngừng dùng Thánh Tâm Bí Pháp thay thế cốt linh ngọc.

Thẳng đến khi bên ngoài truyền đến một trận tiếng đập cửa, mới đưa Hàn Phong từ trong trầm tư giật mình tỉnh lại.

Đi tới trước cửa, Hàn Phong mở cửa ra, thấy Tiêu Linh đang đứng bên ngoài.

- Người không sao chứ? Phí Lão nói hấn trong lúc vô ý đã dả thương người, ta thấy người một ngày đêm không có ra ngoài, có phải thương thế rất nghiêm trọng hay không? Phí Lão thực sự là xuất thủ dĩ nhiên không biết nặng nhẹ, sau khi trở về ta nhất định phải nói hấn một chút mới được.

Tiêu Linh vừa thấy được Hàn Phong, liền quan tâm hỏi.

Hàn Phong nghe vậy, cũng sững người, lập tức trong lòng thay Phí Lão cảm thấy ủy khuất, thật ra hấn rất ít khi nhìn thấy bộ dáng tức giận của Tiêu Linh, phỏng chừng sau khi trở về, Phí Lão sẽ ăn đủ.

Kỳ thực, hấn biết khi Tiêu Linh còn bé, Phí Lão đã được Tiêu Thiên Bách phái đi bảo hộ Tiêu Linh. Mà Phí Lão suốt đời không có con cái, nên đối với Tiêu Linh tự nhiên thương yêu có thừa, còn Tiêu Linh đối với Phí Lão luôn bên cạnh bảo hộ mình, cũng thập phần thân thiết, lời nói cùng hành động càng kính yêu có dư.

Bất quá khi nghe Phí Lão dĩ nhiên xuất thủ dả thương người mình thích, Tiêu Linh tự nhiên tức giận vô cùng, trong lòng dự định đợi lát nữa sau khi trở về liền tìm Phí Lão nói chuyện một phen.

Thấy vẻ mặt yêu thương cùng bộ dáng tức giận của Tiêu Linh, Thấy khẽ cười một tiếng, gơ tay kéo nàng tới, sau đó đóng cửa phòng lại.

Tiêu Linh bị hành động này của Hàn Phong làm cho giật mình, lẳng lặng nhìn hấn, không biết hấn định giở trò gì. Bất quá trong lòng nàng không có bài xích hành vi của Hàn Phong.

Khi Hàn Phong nhìn thấy Tiêu Linh, trong đầu đã có biện pháp. Đến khi đóng kín cửa phòng, Hàn Phong lôi kéo Tiêu Linh ngồi xuống bên cạnh, sau đó trực tiếp nói:

- Hiện tại ta dạy người một môn tâm pháp chữa thương, mấy ngày này người dựa theo yêu cầu của ta quay về tu luyện một thời gian ngắn, nếu như có hiệu quả, ta nắm chắc tám phần có thể lập tức giúp người khôi phục dung mạo.

- Thật sao?

Tiêu Linh nghe được Hàn Phong nói như thế, thân thể không khỏi run lên, hai mắt càng tràn ngập vẻ kích động.

- Đương nhiên là thực sự, ta đã bao giờ đã lừa gạt người chưa?

Hàn Phong khẽ cười nói.

Dừng chút, Hàn Phong ngữ khí biến đổi, tiếp tục nói:

- Bất quá còn phải xem môn tâm pháp chữa thương này có hiệu quả hay không, nếu như đến lúc đó phát hiện không có tác dụng gì, thì chỉ có thể chờ chúng ta trở lại Thiên Tinh Đế Quốc, sau đó tìm được một vị tài liệu cuối cùng mới có thể giúp người phục hồi như cũ.

Đây là Hàn Phong lo lắng Tiêu Linh quá mức kích động, nên đem kết quả xấu nhất nói ra, để tránh khỏi đến lúc đó vạn nhất không có hiệu quả, Tiêu Linh sẽ không chịu nổi đả kích.

Bất quá, Hàn Phong hiển nhiên hiểu rõ tầm quan trọng của dung mạo đối với một nữ tử, bây giờ nghe được Hàn Phong nói ra biện pháp, tự nhiên sẽ không đơn giản buông tha.

Do đó, dưới sự thúc giục không ngừng của Tiêu Linh, Hàn Phong đem Thánh Tâm Bí Pháp truyền cho nàng.

Sau khi Tiêu Linh học được tâm pháp, liền khẩn cấp quay về tu luyện. Thậm chí cả việc muốn hỏi thăm tình hình thương thế của Hàn Phong cũng quên mất.

Hàn Phong cũng là cười khổ không thôi. Xem ra bất kể là nữ tử nào đối với dung mạo của mình cũng đều không ngoại lệ a.

Thời gian lặng yên trôi qua.

Sau đó vài ngày, Hàn Phong mỗi ngày đều tới hỏi Tiêu Linh, Thánh Tâm Bí Pháp này có tác dụng hay không?

Trải qua mấy ngày nay luyện tập thử, Tiêu Linh có chút uể oải nói cho Hàn Phong biết tâm pháp này không có bất kỳ hiệu quả gì.

Hàn Phong tỉ mỉ hỏi thăm, mới hiểu được mỗi lần Tiêu Linh sử dụng Thánh Tâm Bí Pháp này trị liệu thương thế trên khuôn mặt, ngay từ đầu cảm thấy rất nhột, tựa như trên mặt bị con gù đó liếm lên.

Nhưng nàng định vận chuyển Thánh Tâm Bí Pháp, lại phát hiện trên mặt cũng không có bất kỳ biến hóa gì.

Khi Tiêu Linh nói những lời này, trên mặt lộ ra biểu tình thập phần chán nản.

Bất quá Hàn Phong nghe xong lại là hai mắt sáng lên, trong lòng có chút vui vẻ.

Dựa theo phản ứng mấy ngày nay của Tiêu Linh mà xem, Thánh Tâm Bí Pháp cũng không phải một chút tác dụng cũng không có như Tiêu Linh nói.

Chỉ là độc tố lưu lại trong cơ thể Tiêu Linh quá mức bá đạo, nên Tiêu Linh mới không có cảm giác gì như vậy.

Hàn Phong đem phân tích này nói cho Tiêu Linh, quả nhiên vẻ mặt chán nản của nàng biến mất, chuyển thành kích động.

Sau đó, Hàn Phong phân phó Tiêu Linh mấy ngày kế tiếp phải bảo đảm dùng Thánh Tâm Bí Pháp trị liệu thương thế của mình. Sau đó lấy ra tài liệu bắt đầu luyện chế Địa Tâm Tán.

Thiếu một loại cốt linh ngọc nên Thiên Tâm Tán tự nhiên là vô pháp luyện chế. Bất quá Hàn Phong hiện tại có Thánh Tâm Bí Pháp thay thế, nên Địa Tâm Tán là lựa chọn tốt nhất.

Địa Tâm Tán chủ yếu bài trừ độc tố tàn dư trong cơ thể Tiêu Linh. Chỉ cần đem những thứ này bài trừ ra ngoài, lại để Tiêu Linh sử dụng Thánh Tâm Bí Pháp tự hành trị liệu, tin tưởng sẽ có thể nhất cử đem dung mạo bị hao tổn khôi phục.

Địa Tâm Tán tương đương với bát phẩm, để Hàn Phong luyện chế tự nhiên thuận buồm xuôi gió, quá trình căn bản không có gì phiền toái.

Ba ngày sau đó, tất cả đã được chuẩn bị.

Hàn Phong mang theo Địa Tâm Tán đi tới phòng của Tiêu Linh, đồng thời dặn dò người khác không được quấy rối.

Mọi người biết Hàn Phong muốn thay Tiêu Linh khôi phục dung mạo, cũng là ào ào cổ vũ Tiêu Linh, mà Phí Lão càng chủ động gánh chịu chức trách trông cửa.

Sau khi tiến vào phòng của Tiêu Linh, Hàn Phong đầu tiên là hơi chút quan sát, tuy rằng đây chẳng qua là khách phòng, nhưng sau khi Hàn Phong đi vào vẫn là cảm giác được một cỗ mùi vị khác thường.

Cả gian phòng được Tiêu Linh bố trí thanh nhã, giống với tính cách của nàng.

- Hàn Phong, ta đột nhiên có chút sợ hãi.

Tiêu Linh lúc này có chút bất an nói.

Hàn Phong tự nhiên minh bạch tâm tình bây giờ của Tiêu Linh, vì vậy cầm tay nàng, thấp giọng an ủi:

- Yên tâm đi, tất cả đã có ta.

Ngừng lại một chút, Hàn Phong lại nói thêm:

- Hơn nữa người cũng không cần quá mức lo lắng, dù cho lần thất bại, chỉ cần tìm được cốt linh ngọc, vẫn có thể có thể khôi phục dung mạo, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

- Ừm.

Tiêu Linh được Hàn Phong an ủi, trong lòng cuối cùng cũng an ổn trở lại.

Bất quá, mấy câu kế tiếp của Hàn Phong khiến tâm tình hơi chút bình phục lại của nàng lại khẩn trương lên.

Sau khi Tiêu Linh nói xong, liền nhanh chóng ngâm mình trong nước thuốc, tựa hồ cho rằng làm như vậy thân thể của mình sẽ không bị Hàn Phong nhìn thấy. Nhưng có vẻ nàng đã quên mất, nước trong bồn này cũng là trong suốt.

Bất quá lúc này, Hàn Phong đã nhanh chóng điều chỉnh tâm tính của mình, thấy sắc mặt khẩn trương của Tiêu Linh, không khỏi thấp giọng nhắc nhở:

- Hiện tại bắt đầu, chú ý tập trung, đem Thánh Tâm Bí Pháp lúc trước ta dạy ngươi vận chuyển theo, nếu không được ta đồng ý, thì không thể ngừng lại.

Nghe được Hàn Phong nói, Tiêu Linh thở sâu, cố nén cảm giác quái dị từ ánh mắt của Hàn Phong mang đến cho thân thể nàng, bắt đầu yên lặng vận chuyển theo Thánh Tâm Bí Pháp.

Nhìn Tiêu Linh từ từ tiến nhập trạng thái, Hàn Phong cũng không có lập tức đem tâm tán vào trong, mà đợi thêm một lát, thẳng đến khi phát hiện khí tức trong cơ thể Tiêu Linh từ từ bình ổn lại.

Lúc này mới móc trong lòng ra một bình ngọc nhỏ trong suốt, đầu tiên là nhẹ nhàng đổ một ít vào trong bồn.

Thuốc bột màu tím vừa tiếp xúc với nước, lập tức bị hòa tan. Nhưng là chỉ có một chút không ngờ có nhuộm tím cả bồn nước.

Nước thuốc màu tím vừa vụn bao phủ chiếc cổ trắng ngần của Tiêu Linh, nguyên bản có một chút máu do Hàn Phong phun ra cũng bị dịch thể màu tím này hoàn toàn che lấp.

Điều này cũng giúp cho thần kinh đang căng thẳng của Hàn Phong cuối cùng được thả lỏng một chút, phải biết rằng thân thể Tiêu Linh tuy rằng toàn là những vết thương màu đen, thế nhưng lại không thể che giấu dáng hình tuyệt diễm của nàng.

Theo tâm tán vào trong bồn thuốc, Hàn Phong tỉ mỉ quan sát một hồi, thấy dịch thể màu tím đang xuyên thấu từng chút qua da thịt của Tiêu Linh, từ từ bị hút vào trong cơ thể.

Nhìn tới đây, Hàn Phong lấy ra băng gạc đã chuẩn bị từ trước, sau đó đem tâm tán khuấy thành dạng cao, đặt trên băng gạc.

Tiếp theo, Hàn Phong đi tới bên người Tiêu Linh, thấp giọng nói:

- Tập trung tinh thần, hiện tại ta sẽ đem tâm tán bôi lên mặt ngươi, qua một lúc, toàn thân ngươi sẽ có cảm giác nhột vô cùng, nhưng phải ráng nhẫn nhịn, bằng không sẽ thất bại trong gang tấc.

Nói xong, Hàn Phong cầm lấy băng gạc, động tác dịu dàng đem tâm tán xoa lên mặt Tiêu Linh, sau đó băng bó hai vòng lại.

Thời gian từ từ trôi qua, hai mắt Hàn Phong thủy chung đặt ở trên người Tiêu Linh, đề phòng xảy ra bất kỳ biến động gì,

Dịch thể trong bồn thuốc càng lúc càng nhạt, dần dần, tâm tán trong nước đã bị Tiêu Linh hấp thu toàn bộ vào trong thân thể.

Thấy thế, Hàn Phong đem chỗ tâm tán còn lại chia làm hai lần đổ dần vào bồn.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

127. Chương 111: Dung Nhan Tuyệt Thế.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Qua nhiều lần như vậy, trải qua đúng một ngày một đêm.

Ngoài cửa Phí Lão chờ tới sốt ruột, nhưng cũng không dám quấy rầy hai người đang trị liệu ở bên trong. Còn Trầm Ngọc càng lúc càng khẩn trương, mang theo một chiếc ghế nhỏ, đi tới bên cạnh Phí Lão ngồi xuống cùng nhau chờ đợi bên ngoài cửa phòng.

Theo tia nắng đầu tiên xuất hiện, Tiêu Linh đã ở trong bồn thuốc tròn một ngày đêm.

Một ngày trôi qua, dịch thể màu tím trong bồn thuốc đã bị nàng hấp thu hết. Tiêu Linh vốn không chút động đậy, dần dần cảm giác trong cơ thể một cỗ nóng rực không ngừng kích động các nơi trên thân thể.

Cảm giác nóng rực này càng lúc càng mãnh liệt, khiến Tiêu Linh nhịn không được thân thể có chút rung động.

Nhìn thấy tình hình này của Tiêu Linh, Hàn Phong vội vàng lên tiếng nhắc nhở:

- Ráng chịu đựng, địa tâm tán đã tiến nhập trong cơ thể ngươi, nên ngươi sẽ cảm thấy đau nhức, bởi vì độc tố đang được bài tiết ra ngoài, lúc này không được để xảy ra bất cứ sai lầm nào.

Hàn Phong mới vừa nói xong, liền thấy từ bộ vị bị thương trên thân thể Tiêu Linh có vài giọt dịch thể màu đen không ngừng chảy ra. Lại qua một hồi, cả nước trong bồn cũng bị nhuộm thành một màu đen.

Nhìn thấy điều này, Hàn Phong biết trị liệu đối với Tiêu Linh đã thành công phân nửa.

Ngay sau đó, theo độc tố trong cơ thể Tiêu Linh bài tiết ra ngoài, dưới sự trợ giúp của Thánh Tâm Bí Pháp, thương tổn bên ngoài thân thể Tiêu Linh lấy tốc độ mắt thường không thể thấy chậm rãi khép lại.

Trong quá trình này, cũng khiến Tiêu Linh có cảm giác như bị vô số con kiến cắn xé, vài lần thiếu chút nữa nhịn không được nhịn không được muốn từ bỏ.

Hàn Phong tự nhiên hiểu rõ tầm quan trọng của thời khắc cuối cùng này, nên không ngừng lên tiếng nhắc nhở nàng.

Có vẻ như ngôn ngữ Hàn Phong nói với Tiêu Linh thập phần cổ lệ. Trong lòng Tiêu Linh cố gắng nén cảm giác nhột nhạt, đồng thời vận chuyển Thánh Tâm Bí Pháp, trong đầu lại nghĩ những chuyện khác phân tán lực chú ý của bản thân.

Nàng nghĩ đến nhiều nhất tự nhiên là về Hàn Phong, không biết tại sao chỉ cần nghĩ tới hắn, trong lòng Tiêu Linh lại dâng trào cảm giác ấm áp.

Thời gian trôi qua rất nhanh, nhưng với Tiêu Linh và Hàn Phong lại dài đằng đặc dị thường.

Bất tri bất giác, sắc trời đã chậm rãi tối lại.

Cũng vào lúc này, cổ cảm giác ngứa ngáy, khó chịu khiến Tiêu Linh nhiều lần suýt bỏ cuộc đã dần giảm xuống, sau đó biến mất hoàn toàn.

Thấy Tiêu Linh bình tĩnh trở lại, Hàn Phong cuối cùng được thở phào nhẹ nhõm.

Bước khó khăn nhất đã vượt qua, kế tiếp chỉ cần Tiêu Linh không ngừng dùng Thánh Tâm Bí Pháp chăm sóc da thịt mới sinh của mình.

Sau đó liền có thể hoàn toàn khôi phục dung mạo trước kia.

Lại qua một khoảng thời gian, lúc này ngoài cửa Trầm Ngọc đã ngủ gật trên chiếc ghế nhỏ, còn Phí Lão thân là thiên giai cường giả, hai ngày không ngủ đối với hắn cũng không đáng là gì, vì vậy hiện tại vẫn mở to hai mắt thủ vững.

Trong phòng, Tiêu Linh được Hàn Phong ra hiệu, rốt cuộc ngừng vận chuyển Thánh Tâm Bí Pháp.

Lúc này cả khuôn mặt của nàng đều bị Hàn Phong dùng băng gạc cuốn lấy, nên không thể thấy được biến hóa gì, mà khắp thân thể nàng cũng bị dịch thể màu đen bao phủ, nên dù là Hàn Phong cũng không biết rõ nàng đã khôi phục lại chưa.

Tiêu Linh chậm rãi mở mắt ra, đã thấy Hàn Phong đang nhìn mình chăm chú, nghĩ đến lúc này bản thân vẫn đang khóa thân, sắc mặt nàng nhất thời đỏ lên.

Bất quá, khi nàng ngửi thấy dưới thân truyền đến một cỗ mùi tanh, thì không khỏi nhăn trán lại.

- Có chuyện gì thế?

Tiêu Linh thấp giọng hỏi.

Hàn Phong cười cười, giải thích:

- Đừng lo lắng, những thứ này đều là độc tố do cơ thể ngươi bài tiết ra, đợi tẩy rửa một chút là hết thôi.

- Hiện tại ta..

Tiêu Linh hơi chút do dự hỏi lại.

Tiêu Linh lời còn chưa dứt, Hàn Phong đã biết nàng muốn hỏi cái gì, vì vậy lên tiếng cổ vũ:

- Để ta giúp ngươi đem băng gạc trên mặt tháo xuống, dung mạo của ngươi đã khôi phục rồi.

Nói xong, Hàn Phong đang muốn động thủ thì Tiêu Linh vội vàng lắc đầu ngăn cản.

- Ngươi...có thể ra ngoài trước một lát được không, chờ ta tắm rửa một chút, lại vào.

Tiêu Linh cúi đầu, nhỏ giọng nói.

Nghe nàng cự tuyệt, Hàn Phong cũng ngừng người, lập tức nhớ ra Tiêu Linh vẫn đang khóa thân, hơn nữa vẻ mặt của nàng còn có chút lo lắng.

Hàn Phong ngẫm lại, rồi nói:

- Được, vậy ta ra ngoài chờ ngươi, một lát có gì cứ gọi.

Nói xong, Hàn Phong liền xoay người đi ra ngoài.

Từ trước, Hàn Phong đã sớm chuẩn bị một bồn nước khác, bên trong cho thêm ít dược liệu chăm sóc da, dùng để Tiêu Linh tắm rửa.

Sau khi Hàn Phong ra khỏi phòng, Phí Lão ở bên ngoài chờ đợi đã lâu, vội tiến lên dò hỏi, mà Trầm Ngọc nghe thấy tiếng động, cũng từ trong mộng tỉnh giấc, có chút khẩn trương nhìn Hàn Phong.

Hàn Phong cười với hai người, biểu thị không có vấn đề gì, lúc này cả hai mới đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Ba người ở bên ngoài chờ đợi một lát, mà Bồ Lô Dịch và một nhà Mạc Thiên Căn cũng nhận được tin tức chạy tới.

Mọi người lại cùng nhau chờ đợi một hồi.

Trong phòng có chút an tĩnh, rốt cuộc truyền ra tiếng kêu của Tiêu Linh.

- Hàn... Hàn Phong, người có thể vào đây một chút được không?

Hàn Phong vừa nghe, liền ra hiệu với mọi người, rồi đi vào trong phòng.

Lúc này, Tiêu Linh đã mặc lại một thân y phục màu trắng, bất quá khiến Hàn Phong vô cùng kinh ngạc chính là băng gạc trên mặt nàng đã được tháo xuống, nhưng nàng vẫn mang một lớp mạng che mặt.

Thấy Tiêu Linh vẫn mang mạng che mặt, Hàn Phong không khỏi nghi hoặc nói:

- Tại sao lại đeo mạng che mặt làm gì?

Thấy Hàn Phong tiến đến, Tiêu Linh có chút khẩn trương, sợ hãi nói:

- Ta...Ta không dám nhìn.

Nghe vậy, Hàn Phong nhất thời hiểu rõ suy nghĩ của nàng, không khỏi tiến lên hai bước, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Tiêu Linh, ôn nhu nói:

- Nha đầu ngốc, chẳng lẽ nàng không tin ta sao?

- Không phải, chỉ là ta vẫn còn có chút sợ hãi, vạ nhất...

Tiêu Linh có vẻ thập phần bất an nói.

Hàn Phong đang muốn tiếp tục an ủi, thì Tiêu Linh lại mở miệng nói:

- Người... Người tới giúp ta vạch mạng che mặt ra được không? Tự ta không làm được.

Hàn Phong khẽ cười một tiếng, bất đắc dĩ nói:

- Như vậy cũng được.

Nhìn thấy Hàn Phong đáp ứng, Tiêu Linh có chút khẩn trương nhắm mắt lại, đầu hơi ngẩng lên, mang theo tâm trạng lo lắng đợi Hàn Phong cởi mạng che mặt xuống.

Hàn Phong nhìn bộ dáng của nàng, cũng hít một hơi thật sâu, tuy hẳn rất tin tưởng vào kỹ thuật chế thuốc của mình, nhưng phương pháp này hẳn chưa từng dùng qua, vì vậy trong lòng Hàn Phong cũng có chút không yên, chậm rãi vươn tay tới gần bên tai trái của Tiêu Linh.

Ngay sau đó, ngón cái và ngón trỏ hơi túm lấy một góc của mạng che mặt, động tác của Hàn Phong vô cùng dịu dàng, từ từ kéo chiếc mạng xuống, thẳng đến khi lộ ra toàn bộ gương mặt của Tiêu Linh.

Tiêu Linh đang nhắm mắt lại chỉ cảm thấy mất đi một tấm lá chắn, trong lòng nhất thời trở nên lo lắng. Sau đó chờ một lát, vẫn không có động tĩnh gì, không khỏi càng thêm bất an.

Mí mắt run nhẹ, cuối cùng Tiêu Linh thực sự nhẹn không được mở mắt ra, đập vào mắt nàng là vẻ mặt kinh ngạc của Hàn Phong đang nhìn chăm chăm vào mình.

Nhất thời, cả trái tim của Tiêu Linh đều nhảy lên, mặc dù vừa rồi trong lúc tắm rửa, nàng đã phát hiện độc tố trên thân thể mình hoàn toàn khôi phục, nhưng gương mặt thì nàng vẫn không dám nhìn.

Bây giờ nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Hàn Phong, nàng cho rằng trị liệu lần này thất bại, trong lòng thoáng chốc trở nên băng lãnh.

Lẽ nào thất bại rồi? Hắn nhìn mình như vậy, có phải là ghét bỏ mình không? Tiêu Linh bắt đầu miên man suy nghĩ, lập tức nước mắt không khống chế được từ từ chảy xuống.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

128. Chương 112: Hồi Phục Dung Nhan.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Thấy Tiêu Linh rơi lệ, Hàn Phong nhất thời cả kinh, thấy vẻ thất vọng trong mắt nàng, hắn lập tức hiểu ra nữ hài ngốc ngếch này đã hiểu lầm.

Hàn Phong không khỏi cười rộ lên, lập tức phát ra lời khen từ tận đáy lòng:

- Linh nhi, dung mạo cùng với tài đánh đàn của ngươi giống nhau, lúc nào cũng khiến người ta say sưa lúc nào không biết.

Trong lòng Tiêu Linh đang từ từ băng lãnh nghe được lời này của Hàn Phong, đầu tiên là sửng người, sau đó lập tức hiểu ra, trong ánh mắt hiện lên vẻ không thể tin nổi nhìn về phía Hàn Phong.

Nhìn dung mạo tuyệt thế lại mang vẻ kiêu diễm ươt át như vậy, Hàn Phong đột nhiên có cảm giác như không gặp mấy đời.

Kiếp trước hắn cũng đã gặp từng nhìn thấy Tiêu Linh sau khi khôi phục dung mạo, nhưng là lúc này Tiêu Linh so với kiếp trước tuổi hãy còn trẻ, khí chất ngây thơ của thiếu nữ không khỏi làm Hàn Phong cảm thấy tim đập thình thịch.

Nhất là lúc này trên mặt Tiêu Linh còn có chút dấu vết sau lê hoa đái vũ càng khiến người ta vừa nhìn đã thương.

Thấy Tiêu Linh tựa hồ vẫn chưa tin dung mạo của mình đã khôi phục thực sự, Hàn Phong không khỏi thu liễm tâm thần, nhẹ nhàng cười nói:

- Ta biết Tiêu Linh không thể thiếu tự tin như vậy.

Nói xong, Hàn Phong tiến lên nắm lấy bàn tay nhỏ bé, mềm mại của nàng, rồi kéo nàng đến bên bồn thuốc, trong đó vẫn còn chứa đầy nước trong suốt.

Hàn Phong chỉ vào nước trong bồn, ra hiệu cho Tiêu Linh tự mình soi nhìn, tất cả sẽ rõ ràng.

Dưới ánh mắt cổ vũ của Hàn Phong, Tiêu Linh do dự một chút lúc này mới lúc này mới cắn chặt môi, như hạ quyết định rất lớn, chậm rãi đi tới trước bồn nước, cúi đầu nhìn xuống.

Nhất thời, một khuôn mặt xinh đẹp hiện lên trong mắt Nhất thời, tuy rằng ảnh tử trong bồn nước có chút không rõ, thế nhưng nàng vẫn có thể thấy rõ đó là một khuôn mặt không chút tỳ vết.

Tiêu Linh mở to hai mắt, có chút không thể tin nổi, giơ tay lên mặt sờ nhẹ, thẳng đến khi trong tay truyền đến cảm giác trơn bóng, non mịn, nàng mới vững tin tất cả chuyện này đều là sự thật.

Lại nhìn thêm vài lần, Tiêu Linh xoay mạnh người, thấy đằng sau Hàn Phong đang cười cười nhìn mình, nàng đứng chôn chân tại chỗ, thật lâu không có lên tiếng.

Chốc lát trôi qua.

Tí tách!

Dưới ánh mắt chăm chú của Hàn Phong, hai giọt nước mắt trong suốt đột nhiên từ viền mắt Tiêu Linh chảy ra, theo khuôn mặt trơn bóng của nàng rơi xuống sàn nhà.

Ngay sau đó, Tiêu Linh dưới ánh mắt kinh dị của Hàn Phong, mạnh mẽ lao về phía trước.

Hàn Phong chỉ cảm thấy một cổ ôn hương nhuyễn ngọc lao tới, hai tay vô ý thức vươn ra, nhẹ nhàng ôm lấy.

Được một hồi, Hàn Phong liền cảm giác trên ngực một mảnh ướt át.

Nhẹ nhàng thở dài, Hàn Phong vỗ nhẹ bờ vai của Nhẹ nhàng.

Nhiều năm như vậy phải một mình chịu đựng tất cả chuyện này, đối với Tiêu Linh mà nói thực sự quá mức trầm trọng, cũng nhờ lúc này dung mạo được khôi phục, tâm tình của nàng mới trở nên kích động như thế.

Ai có thể tưởng tượng được, mấy năm nay nàng phải sống ra sao?

Hàn Phong cũng không có khuyên giải an ủi Tiêu Linh, mà nhẹ nhàng ôm chặt lấy vòng eo thon thả, mềm mại của nàng, để nàng tùy ý phát tiết tâm trạng của mình.

Theo thời gian yên lặng trôi qua, Hàn Phong cảm nhận được dưới lớp y phục, một thân thể mềm mại, co dãn kinh người, cộng thêm vì đang khóc nên thỉnh thoảng lại run vài cái, tất cả chuyện này gợi lên một đoàn hỏa diễm trong lòng Hàn Phong.

Theo hương thơm thanh nhã truyền đến trong mũi, nhớ tới bộ dáng xích lô của Tiêu Linh vừa rồi, dần dần cổ hỏa diễm trong lòng Hàn Phong đã có chút không thể khống chế.

Lúc này, tâm tình của Tiêu Linh cuối cùng cũng bình phục lại một chút, nàng ngẩng đầu lên, đập vào mắt Hàn Phong là một khuôn mặt tinh xảo như lê hoa đái vũ.

Tiêu Linh tựa hồ cũng cảm nhận được biến hóa rất nhỏ trên thân thể Hàn Phong, lúc này mới đột nhiên tỉnh giấc, nhớ tới lúc này bản thân đang nằm trong lòng một nam tử, nhất thời ngượng ngùng vô cùng.

Nghĩ tới đây, Tiêu Linh vội vàng thoát ra, cúi đầu chỉnh lý y phục hỗn loạn. Bất quá rồi đi như vậy, làm cho nàng có chút lưu luyến cảm giác ấm áp khi nằm trong ngực, nội tâm Tiêu Linh dâng lên một cổ cảm giác không muốn.

Sau đó, nàng phát hiện một mảnh ướt át trước ngực Hàn Phong, chính là kiệt tác của mình vừa rồi, nhất thời có chút xấu hổ cúi đầu, hai bên tai nhỏ nhắn dần dần ửng đỏ.

Hàn Phong trông thấy dáng dấp e thẹn động nhân của Tiêu Linh, vì tránh cho hai người tiếp tục xấu hổ, không khỏi mở miệng nói:

- Chúng ta đi ra ngoài đi, tất cả mọi người đang ở bên ngoài chờ đó.

Tiêu Linh nghe vậy, nhẹ nhàng gật đầu, liền đi theo đằng sau Hàn Phong.

Cửa phòng vừa mở ra, mấy người Trầm Ngọc chờ ở bên ngoài lập tức tiến lại gần. Ánh mắt nhất tề rơi vào trên người Tiêu Linh ở phía sau Hàn Phong.

Tựa hồ cảm nhận được ánh mắt của mọi người, Tiêu Linh có chút xấu hổ cúi đầu xuống.

- Linh nhi, người mau ngẩng đầu lên cho ta xem, hiện tại ta còn chưa biết bộ dáng của người.

Trầm Ngọc có quan hệ tốt nhất với Tiêu Linh, nhìn thấy nàng liền tiến lên từng bước, ngữ khí hưng phấn nói.

Phí Lão cùng mấy người Bồ Lô Dịch cũng là hiếu kỳ. Khi trước Tiêu Linh luôn mang theo khăn che mặt gặp mọi người. Nhưng ai nấy đều biết nàng bị thương, nên cho tới nay đều rất đồng tình.

Mà hôm nay, dung nhan của Tiêu Linh đã được Hàn Phong khôi phục lại, trong lòng tự nhiên hiếu kỳ rất tốt cuộc khuôn mặt của nàng như thế nào?

Dưới sự cổ vũ của Hàn Phong cùng Trầm Ngọc, lúc này Tiêu Linh mới ngượng ngùng chậm rãi ngẩng đầu lên.

Ngay sau đó, một dung nhan tuyệt thế khiến lúc trước Hàn Phong kinh diễm không thôi, từ từ tiến nhập tầm mắt của mọi người.

Trầm Ngọc ở gần nhất, khi nhìn thấy khuôn mặt tinh xảo, như mộng như ảo của Tiêu Linh, không khỏi há to miệng, hai mắt tròn tròn lên.

Hai người Phí Lão cùng Bồ Lô Dịch khi nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của Tiêu Linh, trong mắt cũng hiện lên một tia ngạc nhiên, nhất là Bồ Lô Dịch, hẳn không ngờ tới, nữ tử lúc trước Hàn Phong vô thanh vô tức dẫn về, vốn tưởng rằng chỉ là nữ tử bình thường, lại không ngờ từ thân phận công chúa của nàng đã khiến mọi người cả kinh, hiện tại khi nàng khôi phục dung nhan lại còn là một nữ tử tuyệt sắc.

Nếu như nói Trầm Ngọc là loại nữ tử nghịch ngợm khả ái, vậy Tiêu Linh chính là thanh nhã điềm tĩnh, lại thêm một chút khí chất cao quý mỹ lệ.

Bồ Lô Dịch không khỏi có chút bội phục ánh mắt của Hàn Phong, ở bên ngoài tùy tiện dẫn một nữ tử về, dĩ nhiên lại tốt như thế.

Cũng may, Phí Lão cùng Bồ Lô Dịch đều là lão đầu tử từng trải, nên biểu tình liền khôi phục lại.

Mà một bên hai phụ tử Mạc Gia nhìn thấy dung nhan tuyệt thế của nàng, cũng là ngây ra như phỗng, hai mắt tràn ngập vẻ không thể tin nổi, thật lâu vô pháp kịp phản ứng.

Ngay cả Trầm Ngọc cũng nhịn không được, đi tới trước mặt hai người hơi bất mãn hừ lạnh một tiếng, lúc này mới khó khăn lắm phục hồi tinh thần lại, có chút xấu hổ cười trừ.

Mọi người đầu tiên là nói chuyện phiếm vài câu, sau đó liền ào ào tản ra, chỉ để lại Hàn Phong cùng Trầm Ngọc, Trầm Ngọc đối với dung mạo Tiêu Linh khôi phục hết sức tò mò, quần quít lấy Tiêu Linh đòi nàng kể lại quá trình trị liệu.

Tiêu Linh nhớ tới quá trình trị liệu vừa rồi có chút cảm thấy khó xử, đầu cúi nói cho Trầm Ngọc. Dừng dư quang liếc mắt với Hàn Phong, rồi lập tức giải thích qua loa.

Bất quá, hiển nhiên điều này làm cho Trầm Ngọc hết sức bất mãn.

Cuối cùng vẫn là Hàn Phong khuyên bảo, mới có chút không cam lòng trở lại phòng mình.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

129. Chương 113: Nhân Giai Đỉnh Phong.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hàn Phong tự nhiên rõ ràng nguyên nhân Tiêu Linh không chịu kể lại quá trình trị liệu cho Trầm Ngọc, nhớ tới một màn hương diễm vừa rồi, trong lòng Hàn Phong cũng là ngứa ngáy.

Vội vàng khống chế tâm trạng của bản thân, Hàn Phong nhìn Tiêu Linh nói:

- Hai ngày này rảnh rồi, tận lực dùng Thánh Tâm Bí Pháp tư nhuận các bộ vị trên hạ thân, như vậy có lợi cho da thịt vừa sinh của người.

Tiêu Linh nghe vậy, tự nhiên gật đầu đáp ứng.

Hàn Phong dặn dò thêm vài câu, rồi cũng trở về phòng của mình.

Trong vài ngày sau đó, cả đội thuyền đều nghe được tin tức công chúa điện hạ khôi phục dung mạo, những người này đều là thần dân của Thiên Nguyệt Đế Quốc, tự nhiên biết đại danh khuynh thành của công chúa năm đó.

Chỉ là sau đó nghe nói dung mạo của nàng bị gian nhân làm hại, trở thành hình dạng vô cùng xấu xí, sau đó biến mất vô tung.

Bất quá đáng tiếc mấy ngày này, Tiêu Linh tựa hồ rất ít ra khỏi phòng, làm cho mọi người hoàn toàn thất vọng.

Kỳ thực Tiêu Linh cũng là bất đắc dĩ, bởi vì trước đó vài ngày, lúc nàng xuất hiện trên boong thuyền, dung mạo của nàng nhất thời hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Có một vài thuyền viên thậm chí khi nhìn thấy dung mạo của nàng, liền quên luôn công việc trên tay, thiếu chút nữa làm đội thuyền bị chệch khỏi quỹ đạo đi.

Vì thế, tên thuyền viên kia đã bị hung hăng quở trách.

Tiêu Linh đối với điều này cũng là có chút bất đắc dĩ, vì vậy để tránh phát sinh sự tình tương tự, đành lựa chọn tận lực trốn trong phòng. Cùng vì thế mà Trần Ngọc vẫn thường trêu chọc nàng.

Sau mấy ngày chữa trị dung mạo của Tiêu Linh xong, đấu khí của Hàn Phong cũng có chút ngoài ý muốn đột phá nhân giai bát phẩm, tiến nhập cảnh giới nhân giai cửu phẩm.

Với điều này, Hàn Phong cũng là có chút kinh hỉ, tuy rằng trước đó hắn đã mơ hồ cảm giác có dấu hiệu đột phá, nhưng bởi mấy ngày này, hắn đều dồn tinh lực vào việc trị liệu, nên không có để ý nhiều.

Không ngờ sau khi trị liệu hoàn tất, vì tinh thần mệt mỏi, Hàn Phong liền nghỉ ngơi vài ngày, không ngờ bất ngờ thăng cấp trong mộng, sau khi hắn phát hiện cũng là vô cùng kinh ngạc.

Bất quá thăng cấp chung quy là chuyện tốt, nên Hàn Phong tự nhiên là rất vui mừng.

Hiện tại hắn chỉ còn cách cảnh giới địa giai có một bước.

Tính ngày, Hàn Phong biết đội thuyền muốn đến Thiên Tinh Đế Quốc vẫn còn nửa tháng nữa.

Dựa theo tốc độ tiến triển của đấu khí hiện nay, Hàn Phong tin tưởng chỉ cần cho hắn thêm một tháng là có thể đạt tới nhân giai cửu phẩm đỉnh phong.

Đến lúc đó dựa vào công hiệu của Thanh Liên Bảo Đan do Trần Ngọc luyện chế lúc trước, tin tưởng đột phá địa giai chỉ cũng không phải quá mức khó khăn.

Sau khi Tiêu Linh khôi phục dung mạo, đã qua hơn phân nửa tháng.

Hàn Phong sau khi tiến nhập nhân giai cửu phẩm, càng điên cuồng tu luyện, hắn đã có chút khẩn cấp muốn đột phá địa giai.

Hôm nay, Hàn Phong tu luyện xong lại cùng Bồ Lô Dịch luận bàn một phen.

Bồ Lô Dịch cũng là càng ngày càng kinh ngạc, đấu khí của Hàn Phong dĩ nhiên tiến triển thần tốc như vậy, tuy rằng hắn cũng biết chuyện Hàn Phong có Tiên Thiên đấu khí. Nhưng chưa từng nghĩ tới, Hàn Phong lúc trước chỉ dùng một tháng ngắn ngủi đã từ nhân giai bát phẩm lần thứ hai thăng cấp đến nhân giai cửu phẩm.

Từ lúc Hàn Phong tiến nhập nhân giai cửu phẩm, mỗi ngày đều tìm đến Bồ Lô Dịch cùng Phí Lão luận bàn.

Có thể nói hơn phân nửa tháng này, Bồ Lô Dịch thấy tận mắt đấu khí của Hàn Phong mỗi ngày đều nhanh chóng tăng trưởng, từ nửa tháng trước thăng cấp nhân giai cửu phẩm, đến hiện tại đã mơ hồ đạt tới trạng thái đỉnh phong.

Tốc độ tu luyện tới mức này chỉ có thể dùng tử kinh khủng để hình dung. Bồ Lô Dịch tin tưởng, mặc dù là Hàn Phong cơ duyên xảo hợp, có được Tiên Thiên đấu khí, cũng không thể nhờ vậy mà có tốc độ tu luyện kinh khủng như thế.

Chỉ ít nếu như hắn là Hàn Phong khẳng định làm không được điểm này.

Chỉ là trùng kích mỗi một phẩm cấp liền đã mất cả ngày rồi. Nào có giống như Hàn Phong đấu khí dễ thăng đơn giản như ăn cơm.

Bồ Lôị Định tự nhiên không biết bí mật lớn nhất trên người Hàn Phong đó là việc hắn đã sống lại, có kinh nghiệm hơn người khác một đời.

So với ưu thế Tiên Thiên đấu khí, Hàn Phong có thể dễ dàng thắng đấu khí nhanh chóng như vậy, một phần là nhờ vào Ngạo Thị Thiên Địa Quyết cùng bốn trăm năm kinh nghiệm tu luyện.

Đối với Bồ Lôị Định trong lòng vô cùng kinh ngạc, Hàn Phong tự nhiên là không biết, nếu như hắn biết Bồ Lôị Định tán thưởng tốc độ tu luyện kinh khủng của mình, thì Hàn Phong không biết phải dùng cái gì để hình dung tốc độ tu luyện của Tiểu Bạch.

Từ khi từ Thiên Nguyệt Đế Quốc trở về, cho tới bây giờ đã gần hai tháng trôi qua, Tiểu Bạch đã lại dễ dàng.

Hiện tại Tiểu Bạch đã có thực lực địa giai tam phẩm, vượt xa thực lực của Hàn Phong.

Nhưng nó cả ngày hết ăn lại nằm, chỉ thích được hai người Trầm Ngọc cùng Tiêu Linh ôm ấp, Hàn Phong tựa hồ chẳng mấy khi nhìn thấy thân ảnh của nó.

Bây giờ cũng không biết nó đang nằm ngủ nướng ở đâu nữa.

Nghĩ vậy, Hàn Phong không khỏi cảm khái ước ao. Hắn tu luyện mệt muốn chết, hôm nay cũng mới vừa đạt được thực lực nhân giai đỉnh phong. Nhưng Tiểu Bạch mỗi ngày chỉ cần ngủ cũng đã bỏ xa hắn lại đằng sau, Hàn Phong chỉ đành cười khổ không thôi.

Hai người Bồ Lôị Định cùng Phí Lão lúc này đang luận bàn rất vui vẻ, Hàn Phong cũng tỉ mỉ quan sát vũ kỹ của cả hai.

Bên cạnh hắn, Trầm Ngọc cùng Tiêu Linh đang thấp giọng trò chuyện, Hàn Phong thỉnh thoảng nghe được giọng nói trong trẻo của các nàng, làm lòng người khoan khoái.

Hơi ngẩng đầu nhìn nắng, ngày hôm nay thời tiết thật tốt.

Nhưng không biết tại sao trong lòng Hàn Phong có loại cảm giác kỳ quái, nhất thời không nghĩ ra được.

- Hàn Phong, người đang ở đây nghĩ gì thế?

Trầm Ngọc ngồi ở bên cạnh, nhìn thấy Hàn Phong sững người ra, không khỏi hiếu kỳ lay lay cánh tay hắn, nghi hoặc hỏi.

- Không có việc gì!

Hàn Phong cười cười nói, tạm thời đem nghi hoặc trong lòng đè xuống.

Lúc này, Mạc Thiên Cán không biết đi tới từ lúc nào, một tay lau cái trán đầy mồ hôi, sắc mặt hơi đỏ lên oán giận nói:

- Thời tiết quái quỷ gì thế này, ngay cả chút gió cũng không có.

Mạc Thiên Cán đứng cách Hàn Phong không xa, cộng thêm giọng nói của hắn khá lớn, nên Hàn Phong cùng Tiêu Linh cũng đều nghe thấy.

Trầm Ngọc nghe được Mạc Thiên Cán oán giận, cũng là tràn đầy đồng cảm, ngày hôm nay không khí tựa hồ so với bình thường hơi oi bức hơn chút, ngay cả trán nàng cũng tràn đầy mồ hôi rồi.

Hàn Phong nghe được Mạc Thiên Cán oán giận cũng sửng sốt.

Sau đó như là nghĩ đến điều gì đó vội vàng đứng dậy, đi tới đầu thuyền nhìn kỹ hải vực phía dưới.

Vẫn bình thường, lúc này ngoài khơi đúng là không chút gợn sóng, ngay cả chút động dấy cũng không có.

Phát hiện này khiến trong lòng Hàn Phong máy động, sắc mặt từ từ chuyển sang ngưng trọng.

Đằng sau Tiêu Linh cùng Trầm Ngọc nhìn thấy Hàn Phong cả kinh cũng ngừng nói chuyện, hai đôi mắt đẹp đều hướng về phía hắn, trong đó tràn ngập vẻ nghi hoặc.

Không để ý đến thần tình của hai nàng, Hàn Phong tỉ mỉ quan sát một hồi, ý nghĩ trong đầu càng ngày càng rõ ràng.

Lúc này, sắc mặt Hàn Phong biến đổi mạnh mẽ, trong đầu hần đột nhiên hiện lên một ý niệm đáng sợ. Ý niệm này vừa hiện lên, Hàn Phong cũng mặc kệ tất cả, người nhanh chóng chạy vào khoang thuyền.

Bố Lô Dịch cùng Phí Lão đang luận bàn nhìn thấy Hàn Phong lo lắng như vậy, cũng là sửng người, lập tức dừng lại.

Ấn tượng của Bố Lô Dịch đối với Hàn Phong luôn luôn là bình tĩnh ổn trọng, rất ít khi nhìn thấy Hàn Phong hoảng loạn như vậy, nhất thời hiếu kỳ cũng là nhanh chóng đuổi theo.

Sau một khắc, Hàn Phong đã đẩy cửa khoang thuyền ra, dẫn đoàn người đi vào.

Trong khoang thuyền, lão thuyền trưởng Hoắc Lợi đang cùng vài tên thủ hạ tán gẫu, đột nhiên thấy Hàn Phong xông tới, đều là sửng người.

Còn chưa kịp phản ứng, Hàn Phong đã nắm vai Hoắc Lợi, gấp giọng nói:

- Mau mau thay đổi đường đi.

Kinh ngạc nhìn Hàn Phong, Hoắc Lợi nhất thời nghi hoặc, không khỏi lên tiếng hỏi:

- Thân vương điện hạ, lời này là có ý gì?

Hàn Phong được Tiêu Thiên Bách phong thưởng thân vương, địa vị tôn quý, Hoắc Lợi tự nhiên không dám chậm trễ, thế nhưng Hàn Phong đột nhiên mặc danh kỳ diệu xông tới nói hần phải thay đổi hải trình, thực là khiến hần khó hiểu vô cùng.

Lúc này, đằng sau Bố Lô Dịch cùng Phí Lão, và hai nàng Trần Ngọc cũng đuổi tới, đều không rõ ý đồ của Hàn Phong.

Nhìn thấy ánh mắt khó hiểu của mọi người, Hàn Phong sắc mặt nghiêm túc, hít một hơi thật sâu, đè xuống sự bất an trong lòng, trầm giọng nói:

- Qua một hồi nữa, chúng ta sẽ gặp phải Hắc Phệ Phong Bạo phi thường hiếm thấy, nếu như hiện tại không thay đổi hải trình, sẽ bị đắm.

- Thân vương điện hạ, tuy rằng thân phận của người tôn quý, nhưng không thể ăn nói lung tung như vậy, Hoắc Lợi ta đi lại tại hải vực này đã bốn mươi mấy năm, có phong bạo hay không, ta liếc mắt là có thể nhìn ra, ngày hôm nay cái hải vực này ngay cả chút gió cũng không có, sao có phong bạo gì được?

Hoắc Lợi có chút bất mãn nói.

Là một lão hành gia kinh nghiệm phong phú, cái hải vực này từ lâu hần đã quen thuộc, căn bản không có khả năng phát sinh sự tình như lời nói Hàn Phong.

Không chỉ là Hoắc Lợi, ngay cả vài tên thủ hạ bên cạnh hần cũng có biểu tình tương tự.

Hàn Phong nhìn thấy Hoắc Lợi trả lời như vậy, nhất thời tức giận.

Đằng sau hai nàng Trần Ngọc cùng Tiêu Linh cũng là cảm thấy lời nói của Hoắc Lợi có đạo lý.

Xác thực, dựa theo lúc bình thường, hiện tại không có hiện tượng gì có vẻ như sắp có phong bạo cả.

Thế nhưng chính là vì không có chút gió nào, lại thêm nhiệt độ không khí không ngừng tăng cao khiến trong lòng Hàn Phong càng thêm lo lắng, kiếp trước hần cũng từng gặp phải Hắc Phệ Phong Bạo một lần, tình cảnh lúc đó hoàn toàn giống với bây giờ. Khi đó hần cũng không hiểu những thứ này, cũng may lúc đó thuyền trưởng thuyền đội mà Hàn Phong đi cùng lại có kinh nghiệm vô cùng phong phú. Khi nhận ra sắp có phong bạo, hần đã dẫn thuyền đội tách ra trước, cuối cùng may mắn tránh khỏi.

Lúc đó Hàn Phong đã tận mắt thấy sự kinh khủng của Hắc Phệ Phong Bạo, đến nay vẫn còn rất mới mẻ trong ký ức của hần.

Hắn tin tưởng lấy uy lực của phong bạo, chỉ cần chốc lát liền có thể phá hủy hai mươi mấy thuyền lớn của bọn họ.

Nhưng lúc này Hoắc Lợi căn bản không nghe Hàn Phong khuyên bảo, vẫn kiên trì bảo lưu cái nhìn của mình, đồng thời cho rằng Hàn Phong là kẻ hồ đồ.

Bất quá, đằng sau Bồ Lô Địch lại khác biệt, hắn biết rõ Hàn Phong không phải con người như vậy, lấy tính cách trầm ổn của hắn, nếu như không phải thực sự gặp chuyện nguy hiểm, chắc chắn sẽ không ăn nói lung tung.

Nghĩ vậy, sắc mặt Bồ Lô Địch cũng trở nên ngưng trọng, thấp giọng nói vài câu với Phí Lão, sắc mặt Phí Lão cũng kinh ngạc không thôi/

Hơi chút ngấm lại, Phí Lão liền hạ mệnh lệnh với Hoắc Lợi, bắt hắn làm theo lời nói của Hàn Phong, thay đổi hải trình.

Trong lòng Hoắc Lợi hơi giận, thế nhưng thân phận của Phí Lão, hắn biết rõ. So với vị thân vương chưa đủ lòng đủ cánh như Hàn Phong, càng có quyền phát ngôn hơn.

Nhất thời, Hoắc Lợi cũng không dám phản bác, tuy rằng trong lòng thập phần không tình nguyện, nhưng vẫn là dựa theo lời nói của Hàn Phong, phân phó thủ hạ thay đổi hải trình.

Thấy điều này, Hàn Phong mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Linh đi tới nhỏ giọng nói:

- Hàn Phong, người đang làm cái gì vậy?

Hàn Phong lắc đầu, không có giải thích, chỉ nói:

- Một hồi các người liền biết được.

Nói xong, dẫn đầu rời khỏi khoang thuyền, đi tới đầu thuyền, lẳng lặng quan sát ngoài khơi.

Lại qua một lúc lâu, ngoài khơi vẫn không chút gợn sóng.

Hoắc Lợi cùng thủ hạ nhìn Hàn Phong đứng ở đầu thuyền, đều không ngừng cười nhạo.

- Một tiểu hài tử, thật là không hiểu chuyện, cũng không biết vì sao công chúa điện hạ cùng Phí đại nhân lại tin tưởng hắn.

Hoắc Lợi trách móc.

Không chỉ Hoắc Lợi cùng mấy thuyền viên này, mà ngay cả mấy người Bồ Lô Địch cũng đều mơ hồ không hiểu.

Chỉ có sắc mặt Hàn Phong càng ngày càng ngưng trọng.

Lại một lát nữa trôi qua, ngoài khơi vốn đang yên bình, đột nhiên có một tia biến hóa rất nhỏ.

- Đến!

Hàn Phong trầm nghĩ trong lòng.

Ngay khi Hàn Phong nghĩ xong, ngoài khơi vốn đang yên bình, bỗng nhiên cuồng phong nổi lên bốn phía, một chút dấu hiệu báo trước cũng không có.

Mọi người thấy đột nhiên nổi cơn cuồng phong, đều là cả kinh.

Sau đó, cách thuyền đội không xa, vốn là trên hải trình của bọn họ lúc trước, một đạo hắc sắc quỷ phong xuất hiện tại đó.

Hoắc Lợi cùng với mọi người đều là sắc mặt kinh ngạc nhìn về phía hắc sắc phong bạo.

Nước biển và không khí xung quanh đều không ngừng bị phong bạo thôn phệ.

Trong nháy mắt, Hắc Phệ Phong Bạo đã to ra hơn một vòng lớn.

Lúc này, xung quanh thuyền đội cũng bị ảnh hưởng một chút, hai mươi mấy chiến thuyền lớn đều có dấu hiệu sắp bị lật.

Thấy mọi người còn đang ngẩn ra, Hàn Phong vội vàng hét lớn:

- Nhanh chóng rời khỏi chu vi của phong bạo, nếu không sẽ bị đắm.

Bị một tiếng hét lớn này của nhắc nhở, Hoắc Lợi nhất thời hoàn toàn tỉnh ngộ, cũng bất chấp kinh ngạc, vội vàng phân phó, thuyền đội dùng toàn bộ mã lực, nhanh chóng tránh về phía bên trái của phong bạo.

Hai mươi mấy chiến thuyền dưới sự điều khiển rất nhanh thoát ra khỏi phạm vi của phong bạo. Hoắc Lợi cũng đá, thuyền viên đều trợn tròn mắt nhìn hắc sắc phong bạo đang không ngừng lớn mạnh.

Trong phạm vi của phong bạo, tựa hồ ngay cả nước bị cũng bị cuốn theo.

Hai mắt Hàn Phong hí lại, ánh mắt chăm chú tập trung vào phong bạo, nước biển xung quanh đã làm y phục của hắn ướt nhẹp, nhưng hắn vẫn hồn nhiên chưa phát hiện ra.

Hai nàng Tiêu Linh cùng Trần Ngọc vốn muốn đợi ở bên ngoài, nhưng Hàn Phong lại lệnh cho Phí Lão đưa cả hai về phòng, bảo hộ cho tốt.

Về phần Bồ Lô Dịch lúc này đang đứng bên cạnh Hàn Phong, đồng dạng có chút ngạc nhiên nhìn hắc sắc phong bạo trước mắt. Lấy thực lực thiên giai của hắn, vẫn có thể cảm nhận được một cỗ lực lượng thôn phệ đáng sợ từ trong hắc sắc phong bạo.

Cỗ lực lượng này dĩ nhiên mơ hồ mang đến cho hắn cảm giác nguy hiểm.

Bồ Lô Dịch có lý do tin tưởng, nếu như lúc trước không được Hàn Phong nhắc nhở, để thuyền đội của bọn họ tránh khỏi đường đi của phong bạo, e là hai mươi mấy chiếc thuyền lớn cùng mọi người bao gồm cả hắn đều không tránh được bị hắc sắc phong bạo tập kích.

Nghĩ tới đây, Bồ Lô Dịch không khỏi liếc mắt nhìn Hàn Phong, kinh ngạc mà người này mang đến cho hắn càng ngày càng nhiều. Lấy tuổi tác của hắn cũng không vượt hơn Hàn Phong, kiến thức càng vô cùng phong phú.

Hoắc Lợi không hổ là lão hành gia kinh nghiệm phong phú, tuy rằng Hắc Phệ Phong Bạo xuất hiện trong nháy mắt, từng khiến hắn sửng sốt, không kịp phản ứng một lúc, nhưng ngay sau đó hắn đã chỉ huy toàn bộ thuyền viên nhanh chóng rời khỏi phạm vi của phong bạo.

Thuyền đội chao đảo nhanh chóng rời khỏi phạm vi của phong bạo.

Lực lượng thôn phệ không còn ảnh hưởng tới thuyền đội được nữa, Hàn Phong mới thở phào nhẹ nhõm.

Cũng may vừa rồi Mạc Thiên Căn xuất hiện nhắc nhở hắn, nếu không e là tất cả mọi người đều vĩnh viễn nằm lại tại đây.

Lại một hồi nữa qua đi, thuyền đội cũng từ từ bình ổn lại.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

130. Chương 114: Trùng Kích Địa Giai.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Lúc này, Hoắc Lợi dẫn theo vài tên thủ hạ đi tới phía Hàn Phong. Khi đi tới trước mặt Hàn Phong, khuôn mặt già nua của Hoắc Lợi tràn ngập vẻ cảm kích cùng xấu hổ, ngữ khí chân thành nói:

- Thân vương diện hạ, cầu xin người tha thứ cho ta lúc trước vô tri, lần này nếu không nhờ ngài cảnh cáo trước, e là hai mươi mấy chiến thuyền đều táng thân tại đây rồi. Hoắc Lợi ta khi đó sẽ trở thành tội nhân.

Mấy thuyền viên đằng sau Hoắc Lợi cũng đều tỏ ra xấu hổ, trong ánh mắt nhìn về phía Hàn Phong lại tràn ngập kinh ngạc.

Bọn họ thật sự rất khó tưởng tượng. Hàn Phong trước mắt chỉ là một thiếu niên mười mấy tuổi, hẳn sao có thể biết lần này sẽ có phong bạo xuất hiện. Ngay cả bọn họ là những đại hành gia trong nghề cũng chưa từng hắc sắc phong bạo kinh khủng như thế.

Trông thấy biểu tình của mấy người Hoắc Lợi, Hàn Phong khoát khoát tay, cười nói:

- Thuyền trưởng không cần như vậy, vừa rồi nếu như không có ngài và thủ hạ đồng tâm hiệp lực, thì cũng không thể dễ dàng thoát khỏi hắc sắc phong bạo rồi. Năng lực của thuyền trưởng tại hạ cũng rất bội phục.

Khi Hàn Phong khích lệ cùng giở tay nhắc chân khiến mấy người Hoắc Lợi càng thêm xấu hổ không thôi.

Lúc này Tiêu Linh cùng Trầm Ngọc cũng đi tới, các nàng vừa rồi cũng cảm nhận được sự kinh khủng của phong bạo, hiện tại vẫn còn có chút sợ hãi.

Bất quá khi nhìn thấy Hàn Phong toàn thân ướn nhẹp, trong lòng hai nàng đều vô cùng yêu thương, và đối với năng lực đoán trước của Hàn Phong càng thêm kính phục.

Theo thuyền đội không ngừng tiến lên, hắc sắc phong bạo từ từ thu nhỏ lại thành một điểm đen nhỏ. Nhưng Hoắc Lợi cũng không dám để thuyền đội quay lại, lực lượng thôn phệ của phong bạo thực sự quá mức đáng sợ.

Nên sau một phen thương lượng, Hoắc Lợi quyết định để thuyền đội rời khỏi tuyến đường an toàn, tuy rằng sẽ làm lỡ hành trình một chút, nhưng vẫn tốt hơn đụng phải Hắc Phệ Phong Bạo, thuyền hủy người vong.

Ngay cả Hàn Phong cũng không biết phong bạo rốt cuộc bao giờ mới ngừng lại, cũng không ai biết phương hướng di động của nó.

Bởi vì phạm là tất cả sự vật từng tiếp xúc với Hắc Phệ Phong Bạo cũng đều bị hủy diệt hoàn toàn, nên tự nhiên không ai có thể biết được.

Lúc này đây gặp phải phong bạo kinh khủng như thế, khiến mọi người biết lần này rồi hẳn cũng không có an toàn như trong tưởng tượng, mọi người càng hoàn toàn đả thông tinh thần.

Bất quá, trừ lần này gặp phong bạo, những ngày kế tiếp liền khôi phục lại bình yên, không có gặp phải nguy hiểm gì nữa.

Sau mấy ngày tiến lên, thuyền đội đã đi được một vòng lớn trở lại hải trình ban đầu.

Trong mấy ngày này, Hàn Phong cảm thụ được đấu khí trong cơ thể tràn đầy đấu khí, hẳn biết mình đã tiến nhập nhân giai bình cảnh.

Kế tiếp nếu như muốn đấu khí đề thăng, tự nhiên là phải trùng kích địa giai.

Chỉ là từ nhân giai tiến nhập địa giai cũng không đơn giản như trước đó vài ngày hẳn trùng kích nhân giai cứu phẩm.

Sau khi tiến nhập địa giai, đấu khí của hắn sẽ bước vào một cảnh giới hoàn toàn mới, so với nhân giai trước đây là một khái niệm hoàn toàn bất đồng.

Từ những chuyện trước kia Hàn Phong trải qua mà xem là có thể rõ ràng, trong hơn một năm này, địa giai cao thủ cùng địa giai ma thú hẳn gặp phải nhiều vô số kể.

Nhưng cho dù chỉ là một cao thủ vừa mới tiến nhập địa giai, Hàn Phong cũng không thể đánh bại, gặp phải những kẻ có thực lực cao hơn một chút nữa, hẳn ngay cả cơ hội chạy trốn cũng khó.

Nhờ đó có thể thấy được, chênh lệch giữa địa giai cùng nhân giai to lớn ra sao.

Trải qua hai ngày chuẩn bị, Hàn Phong đem đấu khí trong thân thể điều chỉnh đến trạng thái điều kiện tốt nhất, sau đó nói với mọi người một tiếng, rồi bắt đầu bế quan trùng kích địa giai chí cảnh.

Biết được tin tức này, Bồ Lôì Địch cùng Phí Lão cũng chỉ có thể lắc đầu cười khổ.

Tốc độ tu luyện của Hàn Phong thật khiến bọn họ hơi chút xấu hổ, trước đó vài ngày còn đang cảm khái hấn nhanh như vậy đã tiến nhập nhân giai cửu phẩm, không ngờ tới mới cách một tháng, hấn dĩ nhiên đã muốn trực tiếp đột phá địa giai.

Đây chính là địa giai a!

Trên đại lục địa giai võ giả không tính là nhiều, bằng không cũng sẽ không được xưng là cao thủ.

Trên đại lục, người trẻ tuổi đạt tới nhân giai đỉnh phong võ giả cũng không ít.

Thế nhưng Hàn Phong mới vừa tiến vào nhân giai cửu phẩm được một tháng, dĩ nhiên lại muốn đột phá địa giai chỉ cảnh.

Phóng nhân cả đại lục, có thể làm được như vậy, đã ít lại càng ít.

Bồ Lôì Địch nghĩ tới mình năm đó từ nhân giai cửu phẩm tấn chức đến địa giai nhất phẩm phải mất tròn nửa năm, lúc đó xem như đã là vô cùng nhanh chóng rồi.

Nhưng khi so sánh với Hàn Phong, Bồ Lôì Địch cũng chỉ có thể mặc cảm.

Phí Lão đồng dạng là thiên giai cường giả, ý nghĩ trong lòng cũng tương tự với Bồ Lôì Địch.

Bất quá, Phí Lão càng vì tiểu công chúa nhà mình mà cảm thấy vui vẻ.

Hàn Phong tuổi còn nhỏ, không chỉ có khôi phục dung mạo cho công chúa, tư chất tu luyện càng cường đại như thế. Một thiếu niên có thiên phú dị bẩm, tự nhiên là xứng đôi với công chúa Tiêu Linh của bọn họ.

Mọi người bên ngoài suy nghĩ ra sao, Hàn Phong cũng không biết.

Lúc này hấn đang ngồi khoanh chân, trước mặt hấn là một viên đan được màu xanh sẫm. Chính là bát phẩm đan dược Thanh Liên Bảo Đan do Trầm Ngọc luyện chế từ trước.

Thanh Liên Bảo Đan lúc này đang được Hàn Phong dùng đầu khí nhẹ nhàng giữ ở giữa không trung.

Trước tiên quan sát Thanh Liên Bảo Đan vài lần, bỗng nhiên hai tay Hàn Phong duỗi ra, kẹp lấy nó trong lòng bàn tay. Ngay sau đó Hàn Phong điều động đầu khí trong cơ thể, chậm rãi tụ tập trong lòng bàn tay, đem Thanh Liên Bảo Đan triệt để dung nhập trong đó.

Theo đầu khí không ngừng tụ tập, Thanh Liên Bảo Đan không ngừng tản ra bích lục quang mang nhàn nhạt. Sau đó, khí tức màu xanh sẫm từ mặt trên của Thanh Liên Bảo Đan bắn ra, dọc theo bàn tay của Hàn Phong chậm rãi tiến vào trong cơ thể Hàn Phong.

Thấy thế, hai tay Hàn Phong lại biến ảo thủ thế, Thanh Liên Bảo Đan trong tay hấn biến hóa đủ loại hình dạng bất đồng.

Cả viên đan dược như bị ép ra.

Theo khí tức màu xanh sẫm không ngừng tiến vào trong cơ thể Hàn Phong, vốn Thanh Liên Bảo Đan lớn cỡ nửa nắm tay, đảo mắt đã chỉ còn lại cỡ ngón cái.

Hàn Phong thấy tới lúc, liền yên lặng vận chuyển Ngạo Thị Thiên Địa Quyết, đầu khí trong cơ thể vốn đang bình ổn, lập tức nhanh chóng chuyển động.

Lúc này, vốn đầu khí màu bạc trắng còn có thêm một tia khí tức màu xanh sẫm. Hàn Phong tự nhiên biết tia khí tức đó thuộc về Thanh Liên Bảo Đan.

Lúc một tia năng lượng cuối cùng trên Thanh Liên Bảo Đan bị Hàn Phong hút vào trong cơ thể, hai tay hấn nhanh chóng biến hóa các loại thủ thế bất đồng, dùng ý niệm khống chế đầu khí nhanh chóng chuyển động.

Tâm thần của Hàn Phong trong khoảnh khắc này cũng hoàn toàn ngăn cách với ngoại giới, tập trung toàn bộ vào biến hóa của đầu khí trong cơ thể.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Trên boong thuyền, Tiêu Linh giương mắt nhìn về phía gian phòng của Hàn Phong, lúc này hắn đã bế quan được hai ngày hai đêm, nàng cùng Trầm Ngọc từng vài lần đứng trước cửa phòng yên lặng quan sát, cũng không nghe được bất kỳ động tĩnh gì.

Trong lòng Tiêu Linh mặc dù có chút lo lắng, nhưng biết Hàn Phong đang trong thời khắc quan trọng nên không dám quấy rầy.

Lúc này thấy Phí Lão từ bên trong đi tới, Tiêu Linh có chút không yên lòng tiến lên hỏi, trên khuôn mặt dung nhan tuyệt mỹ tràn đầy lo lắng.

- Phí Lão, Hàn Phong lâu như vậy còn chưa ra, có phải có vấn đề gì hay không?

Phí Lão nhìn thấy tiểu công chúa nhà mình vẻ mặt vội vàng, trong lòng thầm than tiểu tử Hàn Phong kia phúc khí không cạn, có được tình yêu của nàng, hơn nữa nhìn bộ dáng của Tiêu Linh hiển nhiên là một lòng quan tâm hắn.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

131. Chương 115: Hải Quái.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Bất quá, chuyện của đám người trẻ tuổi, một lão đầu tử như hắn cũng không muốn để ý quá nhiều, nghe Tiêu Linh hỏi, liền cười trấn an nói:

- Công chúa đừng lo, Hàn Phong lúc này đang trùng kích địa giai chỉ cảnh, tuy rằng thiên phú tu luyện của hắn vượt xa người thường, thế nhưng địa giai chỉ cảnh cũng không phải một, hai ngày ngắn ngủi liền có thể đạt tới. Ta vừa mới ở bên ngoài tỉ mỉ quan sát, khí tức của hắn thập phần bình ổn, hơn nữa so với lúc trước khi bế quan còn mạnh hơn vài phần nên không đáng lo ngại.

Nghe được Phí Lão giải thích, trong lòng Tiêu Linh cũng coi như thoáng yên tâm hơn.

Đúng lúc này một thanh âm đột nhiên vang vọng cả thuyền đội.

Tiêu Linh không khỏi sửng sốt, nghi hoặc hỏi:

- Đây là thanh âm gì vậy?

Ngay khi Phí Lão vừa định mở miệng giải thích, ngoài khơi đột nhiên nổi lên một cơn sóng khiến cả chiếc thuyền bị nhấc lên.

Tiêu Linh nhất thời không có đứng vững, cước bộ một trận lảo đảo, thiếu chút nữa ngã xuống đất. Cũng may Phí Lão nhanh tay đỡ lấy nàng.

Lúc này từ bên trong sóng biển đột nhiên xuất hiện một đạo hắc ảnh, phi tới vị trí mà Tiêu Linh vừa đứng.

- Cẩn thận.

Nhìn thấy Tiêu Linh gặp nạn, Phí Lão biến sắc, khí thể thiên giai trong nháy mắt bộc phát ra, thân hình chợt lóe, trong khoảnh khắc liền xuất hiện ở trước người nàng, đồng thời đánh ra một chưởng.

Một đạo kinh khí bạo liệt từ cánh tay của hắn bắn ra, trong nháy mắt đánh lên hắc ảnh.

Hắc ảnh chỉ kịp hét thảm một tiếng, sau đó liền bị Phí Lão đánh trở về.

Ổn định thân hình Tiêu Linh xong, lúc này mới nhìn rõ hắc ảnh vừa rồi, dĩ nhiên là một con hải quái lớn bằng hai người.

Sau khi hải quái rơi xuống, biển liền trở lại yên bình.

Tiêu Linh còn có chút sợ hãi nhìn về phương hướng hải quái xuất hiện, sau đó đôi mắt xinh đẹp trợn lớn, tràn ngập chấn động.

Ngay cả Phí Lão luôn luôn trầm ổn, nhìn cảnh tượng trước mặt, cũng không khỏi biến sắc.

Thì ra trong hải vực cách bọn họ không xa, một đám hắc ảnh đang bơi tới.

Tốc độ của chúng cực kỳ nhanh, chớp mắt đã tới gần đội thuyền của bọn họ.

Tiêu Linh nhìn kỹ, những hắc ảnh này có hình dạng tương tự với con hải quái lúc nãy tấn công nàng.

Phí Lão nhìn thấy đám hải quái này kéo tới, sắc mặt ngưng trọng, vội vàng nói:

- Công chúa mau trở lại phòng của mình, thanh âm vừa rồi hẳn là thuyền đội dùng để cảnh báo. Bọn họ chắc cũng đã phát hiện ra tung tích của đám hải quái này.

Tiêu Linh nghe vậy, liền gật đầu, nàng biết thực lực của Phí Lão, mình còn ở lại chỉ gây thêm phiền phức cho hắn. Nghĩ tới đây, Tiêu Linh không hề do dự nhanh chóng đi vào khoang thuyền.

Lúc này, Bồ Lô Địch nghe được động tĩnh bên ngoài cũng nhanh chóng lao ra.

Sau một lát đã xuất hiện bên cạnh Phí Lão, khi hắn thấy đám hải quái nhúc nhúc này, sắc mặt đồng dạng có chút ngưng trọng.

Trong mắt hai đại thiên giai cao thủ, thực lực của đám hải quái này cũng không tính là cường đại, hầu hết chỉ tương đương với nhân giai tam phẩm.

Hình dạng của chúng hết sức kỳ lạ, cái lưng dài đầy những lân phiến lục sắc, cái đầu bẹt chiếm một phần ba thân thể, cùng bốn con mắt đỏ sẫm.

Lúc Bồ Lô Địch xuất hiện, mấy con hải quái gần đấy đều há rộng miệng ra, để lộ hàm răng bén nhọn.

Phốc phốc phốc!

Ba con hải quái ở phía trước nhảy mạnh lên, thân ảnh cực lớn bay ra khỏi mặt nước, đánh tới đầu thuyền.

Lúc này, hai mươi mấy chiếc thuyền đồng thời vang lên âm thanh cảnh báo chói tai, lập tức vô số hộ vệ lao ra, trong tay đều mang theo binh khí.

Bất quá khi bọn họ thấy được đám hải quái, đều bị hù cho phát sợ.

Là thuyền trưởng, Hoắc Lợi hiển nhiên có tố chất tốt nhất, tuy rằng hắn cũng khiếp sợ đám hải quái đột nhiên xuất hiện, nhưng vẫn nhanh chóng lên tiếng nhắc nhở:

- Toàn bộ thuyền viên cẩn thận, cùng ta đánh đuổi đám súc sinh này trở về biển!

Nghe được tiếng hét này của Hoắc Lợi, đám hộ vệ cuối cùng cũng phục hồi tinh thần lại, bọn họ vốn là cấm vệ quân của đế quốc, nên tố chất bản thân rất cao!

Lúc này kịp phản ứng, đều là tuốt vũ khí, mấy người làm một tổ kết thành tiểu trận, nhanh chóng xông lên đầu thuyền, chiến đấu với đám hải quái này.

Bồ Lô Địch cùng Phí Lão cầm đầu xung phong, hai người bay lên trời, không đợi đám hải quái tới gần, đã đánh tới.

Nhìn thấy chúng đã vây quanh chiếc thuyền, Hoắc Lợi cũng hơi nghi hoặc, đám hải quái này hẳn tự nhiên biết được.

Kiểm Xỉ Huyền Sa, một loài nhân giai hải thú hung tàn.

Nhưng khiến Hoắc Lợi cảm thấy nghi hoặc chính là loài hải quái này ngày trước đi biển cũng có thể gặp phải, nhưng chỉ có một hai con thôi, chưa từng có tình cảnh gặp cả đám hơn mười con bao giờ.

Hay như hôm nay, thoáng cái xuất hiện rất nhiều Kiểm Xỉ Huyền Sa, Hoắc Lợi cũng chưa từng thấy.

Tuy rằng Kiếm Xỉ Huyền Sa không quá cường đại, nhưng cả một đoàn nhiều con như vậy, Hoắc Lợi cũng cảm thấy da đầu tê dại một trận.

Đối với sự tình bên ngoài, lúc này Hàn Phong vẫn không hề hay biết.

Hắn cũng không biết đã trải qua bao lâu, lúc này một đạo khí tức xanh nhạt cuối cùng trong cơ thể cũng đã bị hắn chuyển hóa hoàn toàn thành đấu khí.

Hàn Phong tâm thần hợp nhất, tỉ mỉ quan sát đấu khí trong cơ thể đang chuyển động nhanh chóng.

Theo thời gian từng phút trôi qua, vốn dòng suối đấu khí đang bình ổn, lại xuất hiện một tia rung động rất nhỏ.

Theo rung động sản sinh, đấu khí trong cơ thể bị kiểm hãm mạnh mẽ, sau đó lấy tốc độ cuồng bạo trong nháy mắt tràn đầy tứ chi bách hài của Hàn Phong.

Nếu như lúc này có người ngoài sẽ phát hiện thân thể của Hàn Phong dưới y phục cũng đang to ra.

Hàn Phong thậm chí có thể cảm nhận được mỗi một chỗ trong thân thể đang như bị đánh gậy, phát ra âm thanh tan vỡ.

Với điều này, Hàn Phong cũng không kinh ngạc quá mức, trên tay động tác lại biến ảo, ý niệm nhanh chóng dẫn đạo đấu khí trong cơ thể.

Cứ như vậy duy trì trong hai ngày, Hàn Phong không hề nhúc nhích tẹo nào.

Bên ngoài thuyền, mấy trăm tên hộ vệ cầm vũ khí trong tay không ngừng quơ lên.

Lúc này, Kiếm Xỉ Huyền Sa trong biển giống như bị kích động, từng con bắt kể sống chết lao nhanh lên boong thuyền.

Bồ Lôi Địch cùng Phí Lão đã phân ra, chém giết. Kiếm Xỉ Huyền Sa sao có thể chịu nổi công kích của hai đại thiên giai cường giả.

Khiến kẻ khác giật mình chính là mỗi khi có một con Kiếm Xỉ Huyền Sa bị hai người oanh giết mà chết, đồng loại ở xung quanh nó sẽ nhanh chóng ăn sạch sẽ thi thể.

Đối với một màn máu lạnh như vậy, Bồ Lôi Địch cùng Phí Lão cũng không khỏi nhíu mày.

Bất quá điều này cũng không ảnh hưởng tới động tác của hai người, chỉ trong công phu ngắn ngủi, trên hải vực đã bị nhuộm thành lục sắc do máu của Kiếm Xỉ Huyền Sa chảy ra.

Vốn hai người còn muốn xung phong liều chết một phen, thế nhưng khi bọn họ phát hiện xung quanh thuyền đội càng ngày càng nhiều Kiếm Xỉ Huyền Sa tới gần, đành từ bỏ ý niệm này, nhanh chóng trở về boong thuyền, trợ giúp đám hộ vệ ngăn địch.

Có hai đại thiên giai cao thủ áp trận, áp lực của hộ vệ trên thuyền giảm xuống, cuối cùng cũng miễn cưỡng đuổi đám Kiếm Xỉ Huyền Sa liều mạng này ra bên ngoài.

Bất quá mấy chiếc thuyền còn lại không thể may mắn được như vậy.

Ngay khi Bồ Lôi Địch cùng Phí Lão trở lại boong thuyền, một chiếc thuyền lớn bị Kiếm Xỉ Huyền Sa không ngừng vây công tới vỡ nát, toàn bộ thuyền viên cùng hộ vệ đều rơi xuống nước, họ còn chưa kịp có phản ứng, đã bị đám hải quái đuổi tới nuốt chửng vào bụng, ngay cả chút xương cũng không còn.

Nhìn thấy một màn này, trong lòng mọi người đều đổ mồ hôi lạnh. Nhất là những người ở các thuyền khác không có Bồ Lôi Địch cùng Phí Lão bảo hộ càng phải xuất toàn bộ lực lượng, không ngừng chém giết Kiếm Xỉ Huyền Sa.

Tuy rằng luận thực lực của một người, họ đều là những hộ vệ được đế quốc nghiêm chỉnh huấn luyện, thuộc về quân đội tinh nhuệ, có thực lực nhân giai tứ phẩm, nhưng mãnh hổ cũng không chịu nổi đàn lang.

Huống chi lúc này đối mặt với bọn họ là một đám hải quái khổng lồ.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

132. Chương 116: Hộ Thuyền.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Thời gian trôi qua, cả đám hộ vệ đều là đầu khí tiêu hao vô cùng nghiêm trọng, trừ Bồ Lô Dịch cùng Phí Lão bảo hộ thuyền chính, những thuyền còn lại đã có hai cái bị phá hoại.

Lúc này, Tiêu Linh cùng Trầm Ngọc cũng là vẻ mặt lo lắng đứng ngoài cửa phòng của Hàn Phong, sự tình xảy ra bên ngoài, hai nàng cũng biết, nhưng các nàng càng lo lắng chính là Hàn Phong đang trùng kích địa giai chi cảnh, bên ngoài động tĩnh lớn như thế, không biết có ảnh hưởng tới hắn hay không?

- Linh nhi, hiện tại chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Hàn Phong bây giờ còn chưa có động tĩnh gì, vạn nhất để cho chúng xông tới, chẳng phải là hỏng bét sao?

Trầm Ngọc vẻ mặt u sầu nói.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Tiêu Linh cũng tràn ngập lo lắng, nắm chặt hai tay lại.

Đối với câu hỏi của Trầm Ngọc, nàng cũng không biết phải giải thích ra sao.

Lúc này hộ vệ bên ngoài đã dần dần có chút lực bất tòng tâm. Theo thời gian từng phút trôi qua, Kiếm Xỉ Huyền Sa đã dẫn tới gần thuyền đội.

Đúng lúc này, một con Kiếm Xỉ Huyền Sa thừa dịp một hộ vệ thoát lực đột nhiên nhảy lên cao, rơi xuống boong thuyền, trong miệng hét ra những tiếng chói tai.

Vài tên hộ vệ bên cạnh thấy thế, vội vàng xông lên phía trước, đem Kiếm Xỉ Huyền Sa đánh gục.

Nhưng là càng lúc càng nhiều Kiếm Xỉ Huyền Sa thừa cơ nhảy lên thuyền.

Hai người Bồ Lô Dịch cùng Phí Lão thấy thế cũng nhú mào, nhưng vẫn không thể phân thân được.

Tình huống đã đến sinh tử tồn vong trước mắt, mà lúc này Hàn Phong vẫn không có chút động tĩnh gì.

Hai ngày hai đêm đã trôi qua, chiến đấu đã duy trì liên tục, mà đầu khí trong cơ thể Hàn Phong cũng không ngừng vận chuyển.

Lập tức, Hàn Phong chậm rãi mở hai mắt ra, bên trong một đạo tinh quang lạnh thấu xương bắn ra.

Ngay sau đó, thân thể Hàn Phong phát ra tiếng “răng rắc”. Theo biến hóa xuất hiện, Hàn Phong chỉ cảm thấy thân thể nguyên bản có chút nặng nề, so với lúc trước càng thêm nhẹ nhàng hơn.

Đầu khí vừa chuyển, thân thể Hàn Phong liền bay bổng từ trên giường xuống mặt đất.

Cảm nhận được một loạt biến hóa của thân thể, Hàn Phong kinh hãi phát hiện bản thân đã là một địa giai nhất phẩm võ giả.

Sau khi tiến nhập địa giai, Hàn Phong cảm thấy rõ ràng thị giác cùng thính giác đều tăng cường hơn rất nhiều.

Đột nhiên, Hàn Phong đang chìm đắm trong niềm vui sướng tiến nhập địa giai chi cảnh, nhất thời nghe được một trận động tĩnh kịch liệt ở bên ngoài.

Ngay sau đó, bên ngoài phòng truyền đến tiếng hét thương tâm của Tiêu Linh:

- Đùng mà!

Nghe được tiếng la của Tiêu Linh, Hàn Phong bỗng nhiên kinh hãi, sắc mặt một trận biến đổi đột ngột.

Không kịp ngẫm nghĩ nữa, hai chân Hàn Phong phát lực, thân hình trực tiếp lao ra.

Phanh!

Cửa phòng trực tiếp bị hấn phá ra.

Bên ngoài Trầm Ngọc nhìn Kiếm Xỉ Huyền Sa hình dạng xấu xí, khuôn mặt nhỏ nhắn đã sợ đến trắng bệch. Hai tay tức thì bị nàng nắm chặt trước ngực, lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi lạnh.

Đối mặt với Kiếm Xỉ Huyền Sa đột nhiên xuất hiện, Trầm Ngọc thậm chí quên mất sử dụng Tuyệt Ảnh Mê Tung mà lúc trước Hàn Phong đã dạy nàng. Cả người chỉ ngây ngốc nhìn quái vật không ngừng tới gần mình.

Tiêu Linh ở bên cạnh thấy thế, vốn định tiến lên hỗ trợ, thế nhưng lại bị một con Kiếm Xỉ Huyền Sa khác quần chặt lấy, lấy thực lực nhân giai ngũ phẩm của nàng tuy Kiếm Xỉ Huyền Sa không thể uy hiếp gì được, nhưng muốn thoát khỏi nó cũng không dễ dàng.

Bởi vậy, khi nàng thấy Kiếm Xỉ Huyền Sa mở cái miệng lớn, muốn cắn tới Trầm Ngọc, thì không khỏi kêu lên một tiếng.

Còn Trầm Ngọc sớm đã nhắm chặt hai mắt, thân thể không hề nhúc nhích.

Lúc này, trong đầu nàng tràn đầy hình bóng của Hàn Phong.

Thình thịch!

Kiếm Xỉ Huyền Sa tự nhiên sẽ không để ý tới ý nghĩ của Trầm Ngọc, hàm răng lớn cắn tới Trầm Ngọc.

Sau một lát, không hề có tràng diện huyết nhục bắn tung tóe xảy ra.

Tiêu Linh một chiêu bức lui Kiếm Xỉ Huyền Sa, thân hình nhanh chóng lao tới chỗ của Trầm Ngọc.

Tiêu Linh lo lắng tìm kiếm, nhưng không hề phát hiện bóng dáng của Trầm Ngọc, trong lòng nhất thời lạnh toát. Ngay cả hai đầu Kiếm Xỉ Huyền Sa đằng sau lao tới cũng không biết.

Đúng lúc này, bên tai Tiêu Linh đột nhiên truyền đến một tiếng quát nhẹ:

- Linh nhi mau tránh ra!

Ngay sau đó, chợt nghe thấy âm hưởng trầm trọng.

Tiêu Linh nhanh chóng xoay người, nhất thời phát hiện Kiếm Xỉ Huyền Sa không biết từ lúc nào đã ngã xuống trước người mình, cái đầu đã bị vỡ nát.

Sau đó, thân ảnh Hàn Phong xuất hiện ở trước mặt nàng. Trong lòng hấn chính Trầm Ngọc mới vừa rồi bị sợ đến khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Thấy hai người đều là bình an vô sự, Tiêu Linh cũng thở phào nhẹ nhõm.

Về phần Trầm Ngọc vốn đã bị sợ tới mức ngây ngốc, đột nhiên có cảm giác ôm ấp quen thuộc, nỗi sợ hãi trong lòng nhất thời tiêu thất.

Chậm rãi mở mắt ra, đó là ánh mắt vô cùng thân thiết của Hàn Phong. Trong lòng Trầm Ngọc ấm áp, có chút lưu luyến tựa đầu vào ngực hấn, tựa như làm nũng không muốn dậy.

Hàn Phong nhìn thấy Trầm Ngọc không có việc gì, trong lòng cũng thầm cảm thấy may mắn vì mình đã xuất hiện kịp thời, nếu chậm một bước, e là nha đầu này đã bị hương tiêu ngọc vẫn rồi.

Lập tức, Hàn Phong nhìn hai đầu hải quái nằm trên mặt đất, nghi hoặc hỏi Tiêu Linh:

- Xảy ra chuyện gì vậy? Sao trên thuyền lại xuất hiện loại vật này?

Tiêu Linh cũng biết bây giờ không phải lúc để tâm sự, vội vàng thu thập tâm tình, nhanh chóng kể tóm tắt lại mọi việc.

Lúc này Hàn Phong cũng nghe được động tĩnh bên ngoài, đem Trầm Ngọc trong lòng giao cho Tiêu Linh, rồi phân phó cả hai ở trong phòng, không được ra ngoài.

Sau đó, Hàn Phong rất nhanh đi tới boong thuyền.

Đập vào mắt là một đám quái vật lục sắc.

Kiểm Xỉ Huyền Sa? Hàn Phong liếc mắt liền nhận ra lai lịch của đám hải quái này. Trong lòng hắn sản sinh nghi hoặc giống Hoắc Lợi.

Kiểm Xỉ Huyền Sa theo lý không thể xuất hiện nhiều như thế.

Trong đầu nhanh chóng xoay chuyển, Hàn Phong đột nhiên nhớ tới, Hắc Phệ Phong Bạo bọn họ vừa mới gặp phải, Kiểm Xỉ Huyền Sa có lẽ đã bị Hắc Phệ Phong Bạo ảnh hưởng nên mới xuất hiện ở đây.

Sở dĩ có thể liên tưởng đến điểm này nhanh như vậy cũng là nhờ kiếp trước Hàn Phong chịu thiệt bởi thua thiệt, sau đó bọn hắn cũng gặp phải một đám Kiểm Xỉ Huyền Sa tương tự bây giờ.

May mắn chính là vị thuyền trưởng kia tựa hồ đã từng gặp phải nguy hiểm tương tự nên dễ dàng giải quyết.

Nhớ tới phương pháp mà vị thuyền trưởng sử dụng năm đó, thân hình Hàn Phong chợt lóe, đi tới boong thuyền, hai mắt nhanh chóng tìm kiếm thân ảnh của hai người Bồ Lô Dịch cùng Phí Lão.

Lúc này hai người đang tách ra, không ngừng đi lại trong đàn Kiểm Xỉ Huyền Sa, nhưng nơi đi qua đều lưu lại hai cỗ thi thể.

Hàn Phong vừa trợ giúp đánh chết Kiểm Xỉ Huyền Sa, đồng thời cao giọng hô:

- Phí Lão, Bồ Lô Dịch, các người tìm trong đàn hải quái, một con Kiểm Xỉ Huyền Sa toàn thân tím đen, đánh chết nó. Đó chính là thủ lĩnh của đám hải quái này. Chỉ cần nó chết rồi, cả đám sẽ mất đi khống chế, tự động lui về thôi.

Bồ Lô Dịch cùng Phí Lão ở phía bên kia cũng đã thấy Hàn Phong, lại nghe được lời nói của hắn, hai mắt đồng thời rực sáng.

Lúc trước Hàn Phong dự đoán Hắc Phệ Phong Bạo giúp thuyền đội của bọn họ may mắn thoát khỏi, bắt tri bất giác, hai người đối với lời nói của hắn hoàn toàn tin tưởng.

Khí thể trên người Bồ Lô Dịch cùng Phí Lão đồng thời bắn ra, Kiểm Xỉ Huyền Sa nguyên bản quần quanh hai người đều không chịu nổi khí thể cường đại như vậy, ào ào bạo thể mà chết.

Hai đại thiên giai cường giả liền thủ nhanh chóng mở đường máu lao ra.

Nguy cơ trước mắt, khí thể của hai người không hề ẩn dấu, hải quái bên ngoài đều sợ hãi cuống cuồng thoái lui.

Lấy tốc độ của hai người, chỉ trong chốc lát, trong đám Kiểm Xỉ Huyền Sa, tìm được Kiểm Xỉ Huyền Sa toàn thân màu tím như lời nói của Hàn Phong.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

133. Chương 117: Huyền Thiên Tông.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Bồ Lô Dịch liếc mắt với Phí Lão, đầu khí trên người Phí Lão tán ra, yểm hộ Bồ Lô Dịch. Sau đó để hắn nhanh chóng bay về phía Kiểm Xỉ Huyền Sa màu tím.

Kiểm Xỉ Huyền Sa màu tím trốn trong đàn hải quái, tựa hồ cảm nhận được uy hiếp, trong miệng phát ra âm thanh kêu thét dị thường, nhất thời đoàn hải quái xung quanh rối loạn một trận, liều mạng chắn trước mặt Bồ Lô Dịch.

Bố Lôi Dịch hừ lạnh một tiếng, một quyền oanh xuất, nhất thời bắn ra một mảnh huyết vũ, rồi lập tức lao tới trước mặt Kiếm Xỉ Huyền Sa.

Nguyên lai là con súc sinh này đang làm trò quỷ, nhìn Kiếm Xỉ Huyền Sa màu tím có khí tức địa gia, trong lòng Bố Lôi Dịch cười lạnh một tiếng, cũng không do dự, quát nhẹ một tiếng, đầu khí trong cơ thể bắn ra.

Kiếm Xỉ Huyền Sa màu tím nào chịu được một kích lạnh thấu xương của Bố Lôi Dịch, thậm chí không kịp kêu một tiếng, cả thân thể trong nháy mắt phát nổ, huyết nhục bắn văng ra.

Hải quái xung quanh cũng không giống lúc trước, nuốt chửng thi thể của Kiếm Xỉ Huyền Sa màu tím, ngược lại sợ hãi hét vang.

Sau một lát, cả hải vực đều bị tiếng hét của chúng bao phủ.

Mọi người trên thuyền thấy thế, đồng loạt kinh hãi cho rằng có chuyện xảy ra.

Mọi người dưới sự mê hoặc và sợ hãi, đám hải quái nhanh chóng thối lui.

Đợi khi tất cả kịp phản ứng, chúng đã chạy xa rồi.

Không được một hồi chỉ còn lại vài hắc ảnh nhỏ nhoi, sau đó tiêu thất.

Mọi người thấy đoàn hải quái thối lui, tuy rằng không rõ nguyên do, nhưng vẫn hoan hô, một ít hộ vệ đầu khí tiêu hao quá lớn, cũng không chịu nổi nữa đặt mông ngồi xuống đất. Trên mặt tràn ngập vẻ vui sướng.

Lúc này Bố Lôi Dịch cùng Phí Lão cũng trở lại thuyền.

Hàn Phong nhìn thấy đàn hải quái thối lui cũng thở phào nhẹ nhõm. Lần này cũng do hấn sơ suất, quên mất Hắc Phệ Phong Bạo qua đi còn có thể gặp phải nguy hiểm kiểu này.

May là hấn tỉnh lại đúng lúc, bằng không hậu quả thực sự là không thể tưởng tượng nổi.

Hải quái đã lui, Tiêu Linh dẫn theo Trầm Ngọc đi ra, hai nàng lúc trước cũng bị dọa sợ hãi không ít.

Kế tiếp, Hoắc Lợi rất nhanh thống kê tình hình thương vong.

Vốn cả thấy hai mươi bốn chiếc thuyền, trải qua một phen vừa rồi bị phá hủy mất năm chiếc. Còn lại mười chín chiếc, trừ chiếc do mấy người Hàn Phong hộ vệ, thì đều bị tổn hại, mau mà vẫn có thể tiếp tục đi, nhưng cần tu chỉnh hai ngày.

Về phần hàng hóa trên thuyền cũng bị tổn thất không ít, nhưng nói tóm lại vẫn có thể đi được.

Bố Lôi Dịch cùng Phí Lão trở lại boong thuyền đồng thời thở phào nhẹ nhõm, lấy thực lực thiên giai của họ trải qua một phen chém giết vừa rồi, y phục trên người cũng hỗn loạn.

Đi tới bên người Hàn Phong, Bố Lôi Dịch trước tiên tỉ mỉ quan sát Hàn Phong một phen, sau khi xác định khí tức trên người hấn, cũng nhận không được cảm khái nói:

- Người thật là một kẻ kinh khủng, chỉ dùng ba ngày, dĩ nhiên đã thuận lợi đột phá địa giai. Nhớ năm đó ta đã dùng tròn nửa năm, mới có thể làm được phân nửa của người, nói ra thật đáng hổ thẹn a!

Bên cạnh Phí Lão cũng là đồng cảm gật đầu.

Với điều này, Hàn Phong chỉ có thể mỉm cười không giải thích thêm.

Lúc này tại Huyền Thiên Tông ở Thiên Tinh Đế Quốc.

Trên một khoảng đất trổ ở hậu viên của Huyền Thiên Tông, một đạo thân ảnh thanh lệ đang múa kiếm, không ngừng biến ảo các động tác.

Theo kiếm kỹ của nàng không ngừng biến hóa, từng đạo kiếm khí sắc bén không ngừng sinh ra, đánh vào trên cây khô cách đó không xa.

Xệt xệt!

Thân cây cứng chắc cũng không chịu nổi kiếm khí sắc bén liên tiếp công kích, rầm rầm một tiếng, ngã nghiêng ra.

- Sư phụ, người thật lợi hại!

Một nữ tử dáng dấp xinh đẹp, mặc váy hoa lục sắc, mái tóc đen nhánh thả bay trong gió.

Trên mặt nàng tràn ngập vẻ sùng bái nhìn nữ tử đang luyện kiếm, nói.

Nghe được thiếu nữ tán thưởng, nữ tử kia dịu dàng cười, thu kiếm lại, đi tới bên người nàng, nhẹ nhàng xoa đầu, ôn nhu nói:

- Vân nhi chỉ cần nỗ lực tu luyện, về sau cũng sẽ lợi hại như vậy, thậm chí còn giỏi hơn cả sư phụ nữa.

- Vân nhi đã rất nỗ lực rồi, hiện tại đấu khí cũng chỉ là nhân giai cửu phẩm, ngay cả con đại bối hùng cũng đánh không lại.

Thiếu nữ tên là Vân nhi, chu mỏ, chán nản nói.

- Thật sao?

Vân nhi nghe vậy, con mắt đen láy, to tròn tràn ngập vui vẻ, rồi lại hỏi tiếp.

Nữ tử vừa nghe hai chữ Hàn Phong, ngọc thủ của Vân nhi run mạnh lên, chợt ngẩng đầu nhìn về phía gian phòng cách đó không xa, thở dài.

Phanh!

Trên hải vực rộng lớn, đội thuyền do mười chính chiếc thuyền lớn tạo thành đang đón gió, chậm rãi tiến lên.

Trên chiếc thuyền đi đầu, hai đạo thân ảnh không ngừng giao chiến, phát ra âm thanh va chạm kịch liệt.

Tiêu Linh cùng Trầm Ngọc cùng ngồi một bên, hai đôi mắt đẹp không ngừng liếc nhìn một đạo thân ảnh trong đó.

Ầm!

Lại là một tiếng âm hưởng trầm trọng vang lên.

Ngay sau đó hai đạo thân ảnh đều thối lui, rơi xuống boong thuyền.

- Bố Lôì Địch, lão gia hỏa người lần trước còn nói lão đầu tử ta ăn gian, hiện tại xem ra, người cũng không giỏi hơn ta chút nào.

Hai người vừa rơi xuống đất, Phí Lão vốn đứng ở đằng sau Tiêu Linh, không khỏi khẽ cười nói.

Hai đạo thân ảnh vừa rồi chính là Hàn Phong cùng Bố Lôì Địch.

Lúc này cách lần trước gặp phải Kiếm Xỉ Huyền Sa đã qua hơn một tháng.

Hiện tại Hàn Phong đã tiến nhập địa giai chi cảnh, nên sử dụng vũ kỹ so với trước kia càng thêm pha tạp, vận dụng cũng càng thêm cổ quái xảo diệu.

Do đó vừa rồi Bố Lôì Địch chỉ có thể đem đấu khí đề thăng tới địa giai tam phẩm, mới có thể miễn cưỡng ứng phó.

Đối với lời trêu chọc của Phí Lão, Bố Lôì Địch chỉ đành lắc đầu cười khổ, ai bảo tiểu tử Hàn Phong này rõ ràng mới tiến nhập địa giai chi cảnh không lâu, vốn tưởng rằng hắn còn cần trải qua một thời gian thật dài mới có thể chậm rãi thích ứng.

Không hiểu sao, mới có hai ba ngày, Hàn Phong đã thập phần thành thạo.

Hơn nữa trải qua một tháng này, mỗi ngày Hàn Phong đều cùng hai người bọn họ luận bàn, tốc độ trưởng thành càng kinh khủng, cho tới bây giờ hắn tiến nhập địa giai đã hơn một tháng, dĩ nhiên có thể dùng đấu khí địa giai nhất phẩm chống đỡ vững vàng bản thân, tuy rằng là do hắn đem đấu khí của mình áp chế tại địa giai nhất phẩm.

Hàn Phong đối với đấu khí càng ngày thành thạo, lại có ưu thế Tiên Thiên đấu khí, rơi vào đường cùng, Bố Lôì Địch chỉ có thể đem đấu khí đề thăng tới địa giai tam phẩm, mới có thể miễn cưỡng ứng phó thế tiến công của hắn.

Bên kia, thân hình dừng lại sau đó là Hàn Phong, cảm nhận được trong cơ thể tràn đầy đấu khí, trong lòng hắn cũng vui sướng dị thường.

Một tháng này rất nhanh thích ứng thay đổi khi tiến nhập địa giai, mỗi ngày Hàn Phong đều cùng hai lão gia luận bàn, nên đấu khí trong cơ thể hắn đã hoàn toàn quen thuộc, đồng thời một vài vũ kỹ trước kia chưa sử dụng được hoặc chưa thành thạo, hiện tại cũng đã có thể thi triển.

Dựa vào những loại vũ kỹ khác nhau này cùng ưu thế Tiên Thiên đấu khí, Hàn Phong tin tưởng lấy thực lực của hắn hiện tại, cho dù có gặp địa giai nhị phẩm võ giả, cũng chắc chắn đánh bại được đối phương.

Về phần gặp phải địa giai tam phẩm, hắn muốn liều mạng bỏ chạy, cũng là chuyện dễ dàng.

Sau khi tiến nhập địa giai, Hàn Phong cảm thấy không chỉ có đấu khí có biến hóa, các hạng cơ năng khác cũng càng cường đại hơn.

Vô luận là thị giác hay thính giác, hoặc các phản ứng của thân thể hắn đều mạnh mẽ hơn mấy lần.

Hơn nữa tuy nói luyện được sư đối với đấu khí yêu cầu không quá cao, chỉ cần cảnh giới nhân giai bình thường cũng có thể trở thành một luyện được sư được thể nhân tôn sùng.

Nhưng nếu như đấu khí cũng mạnh tương đương, thời gian cùng xác suất luyện chế thành công cũng có chút ảnh hưởng. Lấy đấu khí địa giai của hắn lúc này, tin tưởng trong quá trình luyện chế đan dược sẽ càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Hơi chút điều chỉnh khí tức, Hàn Phong liền tới ngồi xuống bên cạnh Tiêu Linh cùng Trầm Ngọc.

Tiêu Linh nhìn thấy trên trán Hàn Phong tràn đầy mồ hôi, vì vậy lấy ra một chiếc khăn tay đưa tới.

Hàn Phong cũng cảm thấy bình thường, nên nhận lấy, lau trán một cái.

Sau đó, Tiêu Linh giờ tay lấy lại, trong đôi mắt đẹp hiện lên một tia ngưng ngững, cẩn thận thu hồi khăn tay vào trong người.

Trầm Ngọc bên cạnh nhìn thấy, không khỏi nhỏ giọng nói bên tai Tiêu Linh vài câu, chỉ thấy vành tai nàng từ từ đỏ ửng lên.

- Sao vậy?

Hàn Phong nhìn thấy vẻ mặt đỏ ửng của Tiêu Linh, khó hiểu hỏi.

Không ngờ hắn vừa hỏi như thế, Tiêu Linh lại càng xấu hổ, còn Trầm Ngọc thấy thế, ôm cười khanh khách không .

Nhìn thấy phản ứng ngừng của hai nàng, Hàn Phong vuốt vuốt mũi, biết khẳng định là chuyện mà mình không nên hỏi, đành nghiêng đầu nhìn về phía khác.

Qua một hồi lâu, Trầm Ngọc đột nhiên mở miệng hỏi:

- Hàn Phong, chúng ta có phải sắp trở lại Thiên Tinh Đế Quốc?

Nghe vậy, Hàn Phong mới quay đầu lại, xác nhận:

- Dựa theo tốc độ của đội thuyền hiện tại, khoảng một tháng nữa, chúng ta có thể đến được hải vực của Thiên Tinh Đế Quốc.

- Vậy sau khi trở về, chúng ta sẽ đi đâu?

Trầm Ngọc nghi hoặc hỏi tiếp.

Tuy rằng trong lòng nàng cũng muốn nhanh chóng trở lại Thiên Tinh Đế Quốc, thế nhưng sau khi trở về nàng lại không còn chỗ để đi. Lâm gia nàng tự nhiên không thể quay về, hiện tại chỗ dựa duy nhất của nàng là Hàn Phong, nên hắn đi đâu nàng cũng sẽ theo đó.

- Huyền Thiên Tông!

Hàn Phong thần nhiên trả lời.

Nhắc tới Huyền Thiên Tông, Hàn Phong liền nhớ tới Lâm, cùng với phụ thân Hàn Nhất Nguyên còn đang ở Vân Sơn trấn.

Nghĩ vậy, Hàn Phong không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía xa.

Lúc này tại Vân Sơn trấn, sắc trời vừa hửng sáng.

Trên đường cái trong trấn, mọi người bắt đầu đi lại.

Trong một đại viện ở vùng ngoại ô cách thôn trấn không xa, Từ lão đã dậy từ sớm, tựa như thường ngày mang theo nước tưới tưới cho cây cỏ trong vườn.

Đây là việc mà hai năm qua hắn vẫn thường làm.

Từ hai năm trước, đi tới đại viện này, mỗi ngày Từ lão không có việc gì, đành mua một ít hoa cỏ về trồng, thay cho trò chuyện.

Nói đến, hình như từ một năm trước tới giờ, thiếu gia vẫn chưa trở về, mà lão gia ở hơn một năm trước cũng không hề có động tĩnh gì.

Tuy rằng lúc trước thiếu gia để lại cho mình rất nhiều kim tệ, dùng đến nay cũng chưa hết một phần ba, nhưng hắn cũng cảm thấy hiếu kỳ vì sao thiếu gia hơn một năm không thấy đâu.

Khi Từ lão còn đang nghi hoặc, gian phòng vốn thuộc về Hàn Nhất Nguyên đột nhiên truyền đến một chút âm hưởng.

Từ lão có chút nghi hoặc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cửa phòng nguyên bản đóng chặt, chỉ nghe một tiếng bị mở ra.

Ngay khi Từ lão còn đang khiếp sợ, một đạo nhân ảnh từ trong phòng chậm rãi đi ra.

Nếu như Hàn Phong ở đây, tất nhiên có thể liếc mắt nhận ra được đạo nhân ảnh này chính là phụ thân của hắn Hàn Nhất Nguyên.

Lúc này, hai mắt Hàn Nhất Nguyên có chút lơ mơ, sau hai năm ngủ say, trong đầu có chút trống rỗng, tựa hồ chưa kịp thích ứng.

Khi hắn ra khỏi phòng, liền thấy một lão đầu đang trợn tròn mắt, kinh ngạc nhìn mình.

Hàn Nhất Nguyên gãi gãi đầu, có chút không hiểu, mở miệng hỏi:

- Lão trượng, đây là nơi nào?

- Lão gia, người rốt cục đã tỉnh lại?

Từ lão buông bình nước trong tay xuống, thần sắc có chút kích động tiến lên hai bước nói.

Bất quá, trong lòng hắn có chút khấn trương, không biết tính tình của vị lão gia này thế nào, có tốt như thiếu gia không. Nói tới thiếu gia, hắn lại nghĩ nếu như người biết lão gia đã tỉnh lại tất sẽ rất vui mừng.

- Người là ai? Vì sao lại gọi ta là lão gia?

Trên mặt Hàn Nhất Nguyên vẫn có chút mơ hồ.

Lúc này Từ lão mới nhớ tới, vị lão gia này chưa từng gặp mình, vì vậy vội vàng giải thích:

- Ta được Hàn Phong thiếu gia mời tới chăm sóc ngài.

- Phong nhi ”

Khi nghe đến hai chữ Hàn Phong, nhãn thần có chút mê man của Hàn Nhất Nguyên nhất thời sáng lên, trong đầu một vài hình ảnh nhanh chóng hiện lên.

Lúc này, Từ lão đem chuyện hai năm qua kể lại một lần cho Hàn Nhất Nguyên.

Nghe được lời kể của Từ lão, trí nhớ của Hàn Nhất Nguyên cũng hơi chút khôi phục lại.

Cùng Từ lão trò chuyện vài câu, Hàn Nhất Nguyên liền trở lại phòng của mình.

Ngồi trên đầu giường, Hàn Nhất Nguyên vận khởi đầu khí.

Bỗng nhiên một cổ đầu khí mạnh mẽ từ trong cơ thể hần tuôn ra. Kinh khí bắn ra lúc này khiến Hàn Nhất Nguyên khiếp sợ.

- Đây là...?

Trong đầu Hàn Nhất Nguyên có chút không dám tin tưởng.

Qua một hồi lâu, đến khi Hàn Nhất Nguyên phục hồi tinh thần lại, mới thử triệu tập đầu khí lần nữa.

Chậm rãi, một đạo đầu khí mạnh mẽ lại từ trong cơ thể hần dũng mãnh tiến ra.

Có kinh nghiệm lần trước, Hàn Nhất Nguyên lúc này cố nén sự khiếp sợ trong lòng, cẩn thận cảm nhận biến hóa của thân thể.

Sau một lát, Hàn Nhất Nguyên có chút ngạc nhiên mở mắt, vẻ mặt không thể tin nổi.

Lúc này ở trong đầu hần không ngừng hiện lên hai chữ: “Địa giai”.

Càng khiến Hàn Nhất Nguyên kích động nhưng vẫn không thể tin nổi.

Lập tức nhắm mắt lại, vận chuyển đầu khí trong cơ thể, thẳng đến một lúc lâu sau, hần mới mở mắt ra. Đồng thời khiếp sợ hô:

- Địa giai! Ta đã là địa giai vô giả? Thật sự là không thể tin nổi.

Hai mắt Hàn Nhất Nguyên nhìn hai tay của mình, trong lòng tràn ngập vui sướng.

Nguyên lai lúc trước Phong nhi nói đều là sự thật, quả hạch đó thật là thần kỳ vô cùng.

Còn Phong nhi?

Nghĩ đến con của mình, Hàn Nhất Nguyên nhất thời đem tâm tình vui sướng vừa rồi đè nén lại.

Trong phòng đi lại một hồi, Hàn Nhất Nguyên liền phát hiện một cái bao được gói lại.

Hàn Nhất Nguyên vừa mở ra nhìn, bên trong là một ít đan dược, còn có một phong thư nữa.

Rút phong thư ra, Hàn Nhất Nguyên đại khái đọc một lượt.

Bức thư này là do Hàn Phong để lại cho phụ thân của mình, nói cho hần biết mình đã bái nhập Huyền Thiên Tông, đang tu luyện ở trong đó, trong bao là đan dược chờ Hàn Nhất Nguyên tỉnh lại để hần dùng khi tu luyện.

Xem xong thư, Hàn Nhất Nguyên cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, đồng thời hết sức vui mừng, con trai của mình lại được đại phái nhìn trúng, thu làm đệ tử.

Hàn Nhất Nguyên cất kỹ bức thư, bắt đầu nhìn lại đan dược trên bàn.

Khi biết rõ tác dụng của chúng, Hàn Nhất Nguyên liền trở lại giường, khoanh chân bắt đầu tu luyện.

Đây là điều mà Hàn Phong căn dặn hần sau khi tỉnh lại, phải tu luyện cho tốt, mới có thể thích ứng đầu khí bạo tăng trong cơ thể.

Hàn Nhất Nguyên đành tạm bỏ qua ý niệm tới Huyền Thiên Tông tìm nhi tử, để chuyên tâm tu luyện.

- Hàn Phong, đây chính là Thiên Tinh Đế Quốc sao?

Tiêu Linh có chút ngạc nhiên nhìn tất cả xung quanh, cảm giác so với Thiên Nguyệt Đế Quốc cũng không có gì khác biệt quá lớn.

Hàn Phong đứng trên mảnh đất đã xa cách gần hai năm nay, trong lòng cũng có chút cảm khái.

Ngay lúc đó, Hoắc Lợi dẫn theo đội thuyền rút cuộc tới gần hải vực ở Thanh Mộc Thành tại biên cảnh của Thiên Tinh Đế Quốc. Hàn Phong dẫn đoàn người rời thuyền, về phần thuyền đội sẽ dừng ở đây vài ngày, sau đó lại tiếp tục đi đến một quốc gia khác.

Lúc này, Hàn Phong nghe được câu hỏi của Tiêu Linh, liền vừa cười vừa nói:

- Không sai, nơi này là tiêu thành ở biên cảnh của Thiên Tinh Đế Quốc, lấy cước trình của chúng ta, hai ngày sau là tới được Huyền Thiên Tông.

Nghe được Hàn Phong trả lời như vậy, nhân thần của Tiêu Linh sáng lên, nàng cảm thấy rất hứng thú với tông môn của Hàn Phong. Ở đằng sau, Bồ Lô Dịch tựa như có điều suy nghĩ, hẳn cũng có chút hiếu kỳ đối với Huyền Thiên Tông này, rốt cuộc là loại tông môn nào lại có thể bồi dưỡng được nhân tài như Hàn Phong vậy.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

134. Chương 118: Trở Về Cổ Thổ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hoặc giả nói, tông môn này chẳng qua là nguy trang, kỳ thực tất cả đều là do thần bí cao nhân ở phía sau Hàn Phong làm?

Mang theo nghi hoặc như vậy, đoàn người được Hàn Phong suất lĩnh nhanh chóng tiến về Huyền Thiên Tông.

Mấy ngày nay, Trầm Ngọc bị Hàn Phong ép buộc cũng bắt đầu nghiêm túc tu luyện Tuyệt Ảnh Mê Tung, tuy rằng hiện tại đấu khí của nàng đẳng cấp không cao, chỉ là cơ sở thất phẩm. Nhưng luận tốc độ chạy trốn, một nhân giai nhất phẩm võ giả bình thường cũng rất khó bắt được nàng.

Mà lúc này, tại Huyền Thiên Tông, Lâm Nguyệt đang ngồi ngay ngắn ở trong phòng của mình, vừa hoàn tất tu luyện, trên cái trán trơn bóng, vẫn còn mồ hôi chảy ra.

Hai năm trước, từ khi đạt được bí kíp Bồ Đề Tâm Ảnh từ tay thần bí nhân, đấu khí của nàng đã từ nhân giai lục phẩm tấn chức đến nhân giai cửu phẩm.

Hơn nữa mấy ngày này, mỗi khi nàng tu luyện xong, đều mơ hồ cảm giác rất nhanh liền có thể thăng cấp địa giai chi cảnh, lúc này, cảm giác đó càng mãnh liệt hơn.

Đây chính là chuyện trước đây nàng ngay cả nghĩ cũng không dám.

Không chỉ có nàng, nghe nói lần này sau khi đi ra tông chủ bế quan xong, đấu khí lâu nay đình chỉ cũng lại có đột phá, đạt tới tu vi địa giai cửu phẩm.

Mà các đệ tử khác nhờ vào đan dược do thần bí nhân hai năm trước tặng cho, cũng có sự tăng trưởng lớn. Nhất là Mạnh Hùng tuy rằng chỉ có tu vi nhân giai tam phẩm, nhưng lại có thể đấu ngang tay với sư phụ của hắn, phải biết rằng sư phụ của hắn chính là nhân giai lục phẩm võ giả.

Có thể nói, Mạnh Hùng trải qua hai năm nỗ lực, trong đệ tử đời thứ ba coi như xứng đáng là đệ nhất. Tất nhiên tông chủ cùng các nghi trượng trưởng lão khác càng dốc lòng tài bồi hắn.

Nghĩ đến Mạnh Hùng, Lâm Nguyệt liền nhớ lại tên đồ đệ đáng ghét của mình hai năm nay chưa về, lông mày không khỏi nhíu lại, thở dài một hơi.

Hàn Phong tuy rằng tư chất kém một chút, nhưng dù sao cũng là đệ tử của nàng, hơn nữa bình thường cũng rất quan tâm sư phụ, mỗi khi có ưu phiền gì, chỉ cần nói chuyện cùng hắn là nàng lại cảm thấy thoải mái hơn.

Chỉ là trước khi nàng bế quan, Hàn Phong có để lại một phong thư, nói là ra ngoài vài ngày sẽ về, nhưng giờ đã hai năm trôi qua, vẫn không hề có tin tức gì, không biết có gặp chuyện gì ngoài ý muốn hay không.

Nghĩ tới đây, đôi mi thanh tú của Lâm Nguyệt cũng vô ý thức nhú lại.

Đối với ý nghĩ của Lâm Nguyệt, Hàn Phong tất nhiên là không biết, lúc này hắn đang dẫn mọi người một đường đi nhanh, thẳng đến khi màn đêm buông xuống mới tìm chỗ nghỉ chân.

- Ngày hôm nay chúng ta liền nghỉ lại đây, ngày mai là có thể tới được Huyền Thiên Tông rồi.

Hàn Phong nhìn tiểu trấn trước mặt, đề nghị.

Mọi người đối với đề nghị của Hàn Phong, tự nhiên không có ý kiến. Nhất là hai nàng đi tới địa phương xa lạ, xung quanh đều có cảm giác mới mẻ, nên dưới đề nghị của Hàn Phong, hai người liền nhanh chóng đi tới chợ trong trấn, mà Hàn Phong lo lắng an toàn của cả hai, nên đành cười khổ theo sát hộ tống.

Trông thấy vẻ mặt tươi cười của hai nàng, Hàn Phong đi ở đằng sau cũng là cười vang lên.

Sáng sớm hôm sau, dưới chân Huyền Thiên Tông có một nam một nữ đi tới.

- Sư muội, nơi này chính là chân núi Huyền Thiên Tông.

Nam tử kia chừng gần hai mươi tuổi, dung mạo tuấn lãng, lúc này đang có chút lấy lòng nói chuyện với cô gái đi bên cạnh.

Thiếu nữ nghe được lời nói của nam tử, trên mặt không có bao nhiêu biểu tình, ngữ khí có chút lãnh đạm ừm một tiếng, rồi dẫn đầu đi lên trên núi.

Thanh niên nam tử kia thấy thế, chỉ đành lắc đầu đuổi theo.

Chỉ qua chốc lát, trong Huyền Thiên Tông, Huyền Kỳ Tử ngồi ở trong phòng khách, mà trước mặt hắn chính là đôi nam nữ vừa rồi.

Lúc này, thanh niên nam tử kia lấy ra một tấm thiệp mời, giao cho đối phương, rồi cao giọng nói:

- Huyền Kỳ Tử tiên bối, đây là thiệp mời của Thiên Thánh Đại Hội lần này. Thời gian là vào khoảng một tháng sau, hi vọng đến lúc đó quý tông có thể đến tham dự.

Huyền Kỳ Tử nhìn một nam một nữ trước mắt, lấy ánh mắt của hắn tự nhiên là nhìn ra được thực lực của hai người, thực lực của thanh niên kia hẳn là nhân giai thất phẩm, so với đệ tử đời thứ ba của mình đều mạnh hơn a. Cũng may hai năm qua được thần bí nhân trợ giúp, thực lực chính thể đã đề thăng không ít, còn có Mạnh Hùng ứng phó được, thế nhưng vẫn không thể so sánh với thanh niên trước mắt.

Về phần thiếu nữ đứng bên cạnh, Huyền Kỳ Tử càng là hai mắt sáng ngời.

Nhìn bộ dáng của nàng cũng chưa quá mười lăm mười sáu tuổi, thế nhưng Huyền Kỳ Tử có thể cảm nhận được một cỗ khí tức không kém gì thanh niên nam tử kia. Thậm chí còn mạnh hơn vài phần nữa, liếc mắt nhìn lại, thực lực của nàng thấp nhất cũng là nhân gia cửu phẩm a!

Nàng ta tuổi tác còn trẻ như vậy, dĩ nhiên có được thực lực bậc này, Huyền Kỳ Tử cũng là có chút cảm khái nội tình thâm hậu của Thiên Thánh Cốc, có thể bồi dưỡng được đệ tử xuất sắc như vậy.

Hơi chút cảm thán, Huyền Kỳ Tử thu thập tâm tình, khẽ cười nói:

- Thiên Thánh Đại Hội mười năm một lần, Huyền Thiên Tông tất nhiên sẽ tham dự. Hai người chắc đã phải đi một đoạn đường xa, không bằng ở lại đây nghỉ ngơi một chút, cũng để bốn tông làm trong bốn phạm chủ nhà, được chứ?

- Đa tạ tông chủ, vậy ta cùng sư muội đành phải làm phiền rồi.

Thanh niên chấp tay khách khí nói.

Tiếp theo, Huyền Kỳ Tử liền phân phó hai gã đệ tử dẫn hai người ra ngoài.

- Tông chủ, người này chính là Thiếu cốc chủ của Thiên Thánh Cốc, tuổi còn trẻ, tu vi đầu khí dĩ nhiên đã đạt tới nhân giai thất phẩm, so với đệ tử đời thứ hai của chúng ta còn mạnh hơn vài phần, không hổ là Thiên Thánh Cốc!

Đợi cho hai người ra ngoài, một nghi trượng trưởng lão ngồi bên dưới Huyền Kỳ Tử cũng cảm khái nói.

Huyền Ky Tử nghe vậy, gật đầu nói:

- Nội tình của Huyền Thiên Tông vẫn kém một chút, nếu như không phải hai năm trước ngoài ý muốn được thần bí cao nhân chỉ điểm, tin tưởng Thiên Thánh Đại Hội lần này, Huyền Thiên Tông chúng ta sẽ lại là cái đích để chê cười.

Mấy tên nghi trượng trưởng lão khác cũng đồng cảm gật đầu, nghĩ đến lần Thiên Thánh Đại Hội trước, Huyền Thiên Tông phái ra đệ tử, biểu hiện tất nhiên không tốt, bằng không cũng không có cảm xúc như vậy.

Huyền Ky Tử cùng vài tên nghi trượng trưởng lão cảm khái một hồi, rồi đồng loạt rời khỏi.

Một lúc lâu, dưới chân núi Huyền Thiên Tông cũng có một đoàn người đi tới.

- Hàn Phong, chính là nơi này sao?

Mở to đôi mắt đẹp, Trầm Ngọc nhìn quanh bốn phía, có chút hiếu kỳ hỏi. Máy người Tiêu Linh ở bên cạnh cũng đồng dạng có chút ngạc nhiên đánh giá.

Hàn Phong nhìn đỉnh núi quen thuộc này, trong lòng cũng là cảm khái vạn phần, nghe được câu hỏi của Trầm Ngọc, thì gật đầu nói:

- Nơi này chính là chân núi Huyền Thiên Tông.

Dứt lời, Hàn Phong liền dẫn đầu mọi người nhanh chóng đi lên núi.

Phanh!

Trong diễn võ trường tại hậu viện của Huyền Thiên Tông, lưỡng đạo thân ảnh đang ở giữa sân không ngừng giao chiến, chung quanh có một đám đệ tử Huyền Thiên Tông đứng nhìn.

Ầm!

Lại một âm thanh nặng nề vang lên, trong sân một đạo thân ảnh nhất thời bị đánh bay ra, rơi xuống chân mọi người.

Một đám đệ tử Huyền Thiên Tông nhất thời luống cuống tay chân đỡ người nọ dậy.

- Trịnh Tùng sư huynh, người không sao chứ?

Đoạn Nhạc ở bên cạnh, nhìn Trịnh Tùng sắc mặt có chút tái nhợt, vội vàng hỏi.

Trịnh Tùng mới vừa rồi bị một chiêu của đối phương đánh bại, lúc này khí tức trong cơ thể có chút hỗn loạn, nhưng vẫn miễn cưỡng mở miệng nói:

- Thực lực của Trác Dật đích thực vượt xa ta, ta không phải là đối thủ của hắn.

Đoạn Nhạc cùng vài tên đệ tử khác ở đằng sau nghe xong, sắc mặt cũng buồn bã, không hèn mà cũng ngắc đầu nhìn tên thanh niên kia nam tử đang đứng ngạo nghễ ở giữa sân.

Ngạo Thệ Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

135. Chương 119: Trở Lại Sơn Môn.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Trong sân Trác Dật cùng với thiếu nữ ở đằng sau, chính là đệ tử tới gửi thiệp mời của Thiên Thánh Cốc, thanh niên tên là Trác Dật.

Trác Dật nhìn đám đệ tử Huyền Thiên Tông, vẻ mặt không phục nhìn mình, khoe miệng nhếch lên một nụ cười khinh thường, nói:

- Vị sư huynh này thật xin lỗi, ta vốn cho rằng chỉ dùng ba thành thực lực, người sẽ chịu được, không ngờ vẫn là đánh gia cao người, gây ra thương tổn cho người, Trác Dật vạn phần xin lỗi.

Trong miệng nói xin lỗi, nhưng trên mặt Trác Dật lại hoàn toàn nhìn không ra một chút xấu hổ nào, hơn nữa trong giọng nói tràn ngập sự khinh thường.

Mấy người Đoạn Nhạc vừa nghe, nhất thời sắc mặt đỏ lên, lời nói khinh thị như vậy, khiến trong lòng đám đệ tử Huyền Thiên Tông oán giận không thôi, ngay cả Triệu Lâm Lâm tính tình bấy lâu ôn hòa cũng không khỏi đỏ mặt.

Đối với biểu tình phần nộ của những người này, Trác Dật căn bản không chú ý, cười khinh miệt rồi mở miệng nói:

- Còn có người muốn tỷ thí nữa không? Lần này ta sẽ chú ý thủ hạ lưu tình.

Nghe được lời nói vô cùng miệt thị này của Trác Dật, Đoạn Nhạc co người đứng lên, tuy rằng đấu khí của hắn so với Trịnh Tùng còn kém hơn nhiều, thế nhưng lại không chịu nổi khiêu khích của Trác Dật.

Trong suy nghĩ của hắn, dù có bị đánh chết, Đoạn Nhạc cũng không muốn bị miệt thị như vậy.

Ngay khi Đoạn Nhạc đang muốn tiến lên một đôi bàn tay hữu lực trực tiếp vỗ vai hắn.

Đoạn Nhạc nhìn lại, sắc mặt nhất thời sắc mặt vui mừng, còn chưa kịp nói chuyện, đã nghe người đằng sau trầm giọng nói:

- Người này giao cho ta.

- Mạnh Hùng sư huynh cố gắng lên, đánh bại tên gia hỏa không kiếp này.

Một thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn từ đằng sau theo sát tới cổ vũ.

Trác Dật nghe tiếng nhìn lại, thấy rõ là một thiếu nữ dung mạo thanh tú mười ba mười bốn tuổi, mái tóc dài được chỉnh lý tỉ mỉ, tựa như một con búp bê xinh đẹp.

Thấy thiếu nữ xuất hiện, nguyên bản trong mắt lộ vẻ khinh miệt, Trác Dật cũng không khỏi sợ hãi than thở.

Không nghĩ tới Huyền Thiên Tông nho nhỏ này lại có thiếu nữ tuyệt sắc như thế.

Thiếu nữ đột nhiên xuất hiện chính là một đệ tử khác được Lâm Nguyệt nhận từ năm ngoái, Lâm Phỉ Vân.

Lâm Phỉ Vân là cô nhi, ngay cả chính nàng cũng không biết mình tên là gì, vì vậy Lâm Nguyệt liền để nàng theo họ của mình, đồng thời đặt một cái tên vô cùng dễ nghe cho nàng.

Đoạn Nhạc nhìn Mạnh Hùng đằng sau mình, trên mặt không chút nào che giấu vẻ vui thích.

Lúc này, Hàn Phong dẫn theo đoàn người đã đi tới giữa sườn núi, nhìn sơn đạo quen thuộc, Hàn Phong đột nhiên nhớ tới hai năm trước mới nhập môn.

Ngay lúc đó hắn vẫn còn là một tiểu hài tử chỉ có tu vi cơ sở bát phẩm, mà trải qua hai năm ai có thể ngờ được hắn đã bước vào địa giai chỉ cảnh.

Khi hắn thấy lương đình giữa sườn núi, Hàn Phong vẫn còn nhớ rõ lúc đó mình từng hỏi sư phụ, nơi này vì sao không có một lương đình, hôm nay nơi này quả nhiên giống như trí nhớ của kiếp trước.

Thấy vậy, trong lòng Hàn Phong càng khẩn trương muốn đi nhanh lên núi.

Trong hai năm, thay đổi không chỉ có mỗi lương đình nho nhỏ này.

Trải qua hai năm qua chăm chỉ tu luyện, Mạnh Hùng đã là một nhân giai tam phẩm võ giả, trong chuyện này trừ đan dược do Hàn Phong lúc trước lưu lại trợ giúp, càng là do Mạnh Hùng khổ cực tu luyện mà có được.

Tuy rằng hiện nay tu vi đấu khí của hắn chỉ có nhân giai nhưng kết hợp với loại tâm pháp rất bá đạo Phách Viêm Chiến Thiên Quyết cũng có thể đánh bại nhân giai lục phẩm võ giả.

Ánh mắt của Mạnh Hùng hướng về Trác Dật trong sân, đồng thời đối phương cũng chăm chú quan sát hắn.

Trong mắt Trác Dật, khí thể trên người Mạnh Hùng so với Trịnh Tùng lúc trước còn kém hơn một chút, đấu khí của Trịnh Tùng chỉ có nhân giai tứ phẩm, nên hắn dùng ba tầng thực lực liền đơn giản đánh bại đối phương.

Nhưng vì sao đám người kia lại hưng phấn như thế, chẳng lẽ bọn họ cho rằng dựa vào tiểu tử kia có thể đánh bại mình? Trác Dật có chút buồn cười nghĩ thầm.

Lúc này, Mạnh Hùng đã đi tới chỗ hắn.

- Vị sư huynh này muốn luận bàn một phen, Mạnh Hùng ta sẽ tiếp ngươi.

Mạnh Hùng đầu tiên là hành lễ nghi võ giả, ngữ khí có chút băng lãnh nói.

Khi hắn vừa dứt lời, liền thấy sư huynh Trịnh Tùng bình thường luôn quan tâm mình bị đánh trọng thương, trong lòng đã sớm giận dữ không thôi.

Nếu như không phải biết hai người trước mặt là khách nhân do tông chủ cố ý phân phó chiêu đãi cho tốt, Mạnh Hùng sao có thể nói chuyện khách khí như vậy, mà đã sớm trực tiếp đánh một quyền rồi.

Nhìn Mạnh Hùng cố nén lửa giận trong lòng, Trác Dật khinh thường cười cười, động tác tiêu sái vỗ vỗ y phục, thần nhiên nói:

- Không biết tự lượng sức mình, lẽ nào Huyền Thiên Tông các ngươi không có tên đệ tử nào ra dáng một chút sao?

Thình thịch!

Mạnh Hùng vốn tính tình nóng nảy, nhất là sau hai năm tu luyện Phách Viêm Chiến Thiên Quyết, trong người càng dung nhập một chút khí thể đặc biệt bá đạo. Loại bá đạo này không giống người bình thường khi tức giận, mà một khi bị khiêu khích, sẽ hoàn toàn kích phát máu nóng toàn thân hắn, từ đó phát huy được thực lực vượt xa lúc bình thường.

Mà lúc này, khi hắn nghe được lời nói của Trác Dật, cũng không khống chế được lửa giận trong lòng nữa, đấu khí bá đạo sắc bén chợt từ trong cơ thể bắn ra.

Ngay sau đó, Mạnh Hùng hét lớn một tiếng, thân thể cao lớn tựa như đạn pháo trực tiếp lao tới Trác Dật.

Trác Dật vốn vẫn còn trấn định, thần nhàn, cũng bị biến hoá bất thường của Mạnh Hùng làm cho giật mình, không ngờ Mạnh Hùng đột nhiên bộc phát ra khí tức dĩ nhiên vượt xa thực lực bên ngoài, đồng thời mơ hồ còn gần đạt tới cấp bậc của hắn.

Lập tức, Trác Dật thu hồi lòng khinh thị, đấu khí trong cơ thể xoay chuyển, cước bộ hơi chuyển, trong sát na, tích tụ đấu khí trong lòng bàn tay.

Đồng thời quát khẽ một tiếng, bàn tay trực tiếp nghênh tới Mạnh Hùng.

Trác Dật tuy rằng kiêu ngạo, nhưng không có nghĩa hắn là kẻ ngu dốt, thực lực đối phương biểu hiện ra ngoài đã đủ để khiến cho hắn coi trọng.

Oanh!

Quyền đầu của Mạnh Hùng cùng thủ chưởng của Trác Dật va chạm phát ra khí lãng rung động, quay chung quanh hai người.

Thân hình cả hai đồng dạng thối lui về phía sau mấy bước.

Mạnh Hùng mới vừa thối lui, đấu khí lại bộc phát, Phách Viêm Tam Thức thức thứ nhất, Cuồng Phong Nộ Hống!

Trác Dật chỉ cảm thấy một cỗ khí thể lạnh thấu xương không ngừng bức về phía mình. Lập tức cũng không dám bảo lưu thực lực nữa, đồng dạng vận chuyển đầu khí, thân hình chợt biến, hai tay phách tới Mạnh Hùng.

Ầm!

Hai người quyền giao tiếp, sinh ra từng trận âm hưởng.

Sau mấy chiêu, Trác Dật hơi kinh hãi, không ngờ một kẻ thoát nhìn chỉ có thực lực nhân giai tam phẩm dĩ nhiên có thể bộc phát ra lực lượng kinh người như vậy.

Nhất là khí thể vô khổng bất nhập càng có chút áp chế đầu khí của hắn.

Lúc này, ngoài cửa lớn Huyền Thiên Tông.

- Hàn Phong, đây là Huyền Thiên Tông sao?

Trầm Ngọc ngẩng cái đầu nhỏ, nhìn kiến trúc có chút hoa lệ trước mặt, con mắt tròng ngập kinh ngạc hỏi.

Lúc này vẻ mặt của Hàn Phong cũng có chút kinh ngạc, hắn cũng không nhớ được từ lúc nào đại môn của Huyền Thiên Tông lại có khí thế uy vũ tới như vậy.

Trong ấn tượng của hắn, đại môn của Huyền Thiên Tông tuy rằng không đến mức sứt mẻ bất kham, nhưng lại là cổ xưa vô cùng, chứ không có rực rỡ như hiện tại.

Nên đối với câu hỏi của Trầm Ngọc, trong khoảng thời gian ngắn Hàn Phong cũng không biết trả lời ra sao.

Uống!

Trong diễn võ trường của Huyền Thiên Tông, thân hình hai người Mạnh Hùng cùng Trác Dật không ngừng giao thác.

Bên ngoài, mấy người Đoạn Nhạc đang không ngừng hò hét cổ vũ, trong đó âm thanh lớn nhất phải kể đến tiểu nha đầu Lâm Phỉ Vân.

Tiểu nha đầu này đang đứng phía trước mọi người, hai tay nắm chặt trước ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng tràn đầy tức giận, trong miệng không ngừng phát ra những tiếng thanh thúy.

Đối diện bọn họ, một thiếu nữ dung mạo thanh nhã, khoảng mười lăm mười sáu tuổi cũng lộ vẻ ngạc nhiên quan chiến.

Thiếu nữ này tên là Doãn Băng Hình, chính là trong hàng đệ tử của Thiên Thánh Cốc, thiên phú cực cao, mới có mười lăm tuổi đã có đầu khí đạt tới nhân giai cửu phẩm. Lực áp các đệ tử khác trong cốc, hoàn toàn xứng đáng trở thành người đứng đầu trong đám đệ tử.

Lúc này, Doãn Băng Hình nhìn Mạnh Hùng trong sân, đích biểu tình băng lãnh cũng có chút kinh dị, trong suy nghĩ của nàng loại tông môn hạng hai như Huyền Thiên Tông có thể có được người đánh ngang tài với Trác Dật, nhất thời cũng là chuyện lạ đáng để quan sát.

Bên kia Trác Dật cùng Mạnh Hùng quá chiêu xong, cũng nhú mào, tên trước mặt này giống như trâu vậy, đánh như muốn liều mạng, công kích cũng như bão tố, không cho hắn chút cơ hội để thở.

Hắn nhìn được mọi phương diện của Mạnh Hùng hầu như đều là kẻ hỏ, thế nhưng lại không tìm được cơ hội xuất thủ, làm hắn thật sự có chút uất nghẹn.

Hai người lại giao đấu hồi lâu, từng đạo kinh khí từ xung quanh hai người tản ra, công kích song phương va chạm, thỉnh thoảng phát ra những âm hưởng trầm trọng, khiến mọi người bên ngoài nghe được đều ong tai.

Bất quá cũng có một người ngoại lệ, đó chính là Doãn Băng Hình.

Dưới sự quan sát của nàng, liền biết được thực lực của Mạnh Hùng tối đa chỉ đạt tới nhân giai lục phẩm hoặc nhân giai thất phẩm là cùng.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiệt

136. Chương 120: Doãn Băng Hình.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Nhưng vũ kỹ của hắn tương đối kỳ lạ, nên Trác Dật trong khoảng thời gian ngắn mới bị áp chế như vậy.

Hai người lại quá chiêu, Doãn Băng Hình đã dần dần có chút không kiên nhẫn, không khỏi khẽ cau mày.

Đợi cho hai người lùi lại, Doãn Băng Hình đột nhiên ngữ khí có chút lãnh đạm nói:

- Trác Dật, đối phương chỉ là nhân giai tam phẩm, ngươi lại mất nhiều thời gian như vậy, thôi để ta đến đi.

Nói xong, Doãn Băng Hình cũng không chờ Trác Dật trả lời, nhẹ nhàng bước tới, sau một khắc liền hiện tại ở giữa hai người.

Trác Dật thấy sự muội của mình dĩ nhiên chắn trước mặt, vẻ mặt cũng sửng sốt, bất quá hắn hiểu rõ tính cách của nàng, nên cũng không có phản bác. Thoáng điều chỉnh hô hấp, liền lùi lại phía sau, nhắc nhở:

- Sự muội cẩn thận, vũ kỹ của người này có chút cổ quái.

Không để ý tới lời nhắc nhở của Trác Dật, Doãn Băng Hình nhìn Mạnh Hùng, tức giận nói:

- Ba chiêu, chỉ cần ngươi có thể tiếp được ba chiêu của ta, trận thi đấu này liền tính ta thua.

Mạnh Hùng vốn nhìn thấy một tiểu cô nương đột nhiên xuất hiện ngăn cản hai người tỷ thí, liền có chút kinh ngạc. Nhưng khi hắn nghe được ngôn ngữ khinh miệt của nàng, nhất thời hai mắt đỏ bừng, lửa giận không ngừng bốc lên.

Cũng không quản đối phương là chỉ là một tiểu cô nương, khí thế trên người Mạnh Hùng lại bộc phát, huyết mạch sôi trào, trong miệng không ngừng gầm lên giận dữ, tiến về phía Doãn Băng Hình.

Phách vương chi nộ hỏa.

Thức cuối cùng trong Phách Viêm Tam Thức lúc này được Mạnh Hùng không chút bảo lưu đánh ra.

Đối mặt với công kích như bài sơn đảo hải, sắc mặt Doãn Băng Hình bất biến, chiếc miệng nhỏ nhắn khẽ quát một tiếng, chợt chém ra.

Ầm!

Theo thế tấn công mãnh liệt của Mạnh Hùng, thân thể khổng lồ bỗng nhiên bay ngược ra, liên tiếp lui bảy tám bước mới dừng lại được.

Biến hóa này nhất thời khiến mọi người thất kinh, ai có thể ngờ một thiếu nữ thoát nhìn mới mười năm, mười sáu tuổi dĩ nhiên dễ dàng hóa giải được công kích cực mạnh của Mạnh Hùng.

Mạnh Hùng ổn định lại thân hình, cũng kinh ngạc nhìn thiếu nữ vẻ mặt lãnh đạm trước mặt.

Bất quá Doãn Băng Hình tựa hồ không muốn để Mạnh Hùng có cơ hội, thân hình lại chớp động, liền tới trước mặt Mạnh Hùng, trong miệng nói:

- Đây là chiêu thứ hai, cẩn thận!

Phanh!

Đối mặt với công kích sắc bén như vậy của Doãn Băng Hình, Mạnh Hùng miễn cưỡng vận đấu khí đánh ra một quyền.

Thế nhưng vừa rồi chiến đấu với Trác Dật, lại thêm một chưởng lúc trước bị Doãn Băng Hình đánh tan, giờ lại ráng xuất chiêu nên tự nhiên không thể chịu đựng được công kích của đối phương.

Quả nhiên, thân thể cao lớn của Mạnh Hùng bị một chưởng này của Doãn Băng Hình đánh tan, bất quá Doãn Băng Hình tựa hồ không muốn buông tha, cước bộ điểm nhẹ, thân hình lại đuổi tới.

Bàn tay biến đổi đánh tới Mạnh Hùng ở giữa không trung.

Mọi người đối với biến cố bất thành linh đều không kịp phản ứng.

Mạnh Hùng nếu như bị trúng một chiêu này, ít nhất cũng phải nằm trên giường mấy tháng.

Trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc, đột nhiên một tiếng hừ lạnh truyền đến, đồng thời một cổ khí thể mạnh mẽ trong nháy mắt tập trung về phía Doãn Băng Hình.

- Một tiểu oa nhi, xuất thủ không ngờ tàn nhẫn như vậy!

Nương theo tiếng nói truyền đến, một đạo nhân ảnh đột nhiên xuất ở giữa Doãn Băng Hình cùng Mạnh Hùng, đồng thời đánh ra một chưởng, chạm lên bàn tay Doãn Băng Hình.

Khi thân ảnh kia xuất hiện ngăn cản Doãn Băng Hình hạ thủ, một đạo nhân ảnh khác cùng đồng thời tới bên cạnh Mạnh Hùng, một tay đỡ lấy hắn, vững vàng rơi xuống mặt đất.

Doãn Băng Hình bị đột phá công kích, thân thể mảnh mai bị bay ngược ra.

Trác Dật đối với biến hóa này cũng là kinh ngạc không thôi.

Nhưng hắn vẫn kịp thời phản ứng, vận khởi đấu khí, nhanh chóng đi tới bên cạnh Doãn Băng Hình, giúp nàng ổn định thân hình.

Sau khi hai người rơi xuống đất, Trác Dật không khỏi quát lạnh:

- Ai dám xuất thủ đánh lên?

Nương theo âm thanh của Trác Dật phát ra, mọi người chỉ thấy giữa sân đột nhiên xuất hiện một lão giả, lúc này đang chấp tay sau lưng, lãnh đạm nhìn hai người Trác Dật cùng Doãn Băng Hình.

Doãn Băng Hình lúc này đã ổn định thân hình, tỉ mỉ quan sát đấu khí bên trong, phát hiện không bị tổn thương gì. Một chưởng kia của đối phương tựa hồ chỉ là mượn lực đạo của nàng để đánh lui nàng mà thôi.

Bất quá, mặc dù là như vậy, trong lòng Doãn Băng Hình cũng là kinh ngạc vạn phần.

Nàng tin tưởng dưới tình huống vừa rồi, nếu là một địa giai cao thủ tuyệt không thể hóa giải toàn bộ công kích của mình, rồi lại đem tất cả trả lại cho nàng.

Trong nháy mắt, nàng liền cảm thấy trên người lão giả trước mặt phát ra một cổ khí thể cường đại.

Cổ khí tức này mạnh mẽ tới mức khiến trong lòng Doãn Băng Hình phát ra ý niệm không thể phản kháng.

Nghĩ tới đây, Doãn Băng Hình không khỏi hai mắt kinh ngạc nhìn về phía lão giả đột nhiên xuất hiện giữa sân.

Thiên giai cường giả!

Ý niệm này xoay chuyển trong đầu Doãn Băng Hình.

Làm sao có thể? Một Huyền Thiên Tông nho nhỏ sao có thể có thiên giai cường giả tồn tại? Lẽ nào có bí mật gì không muốn người khác biết được?

Nghĩ tới đây, trong lòng Doãn Băng Hình càng khiếp sợ vô cùng, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ, muốn nhanh chóng nói tin tức này cho cốc chủ. Nếu Huyền Thiên Tông tồn tại thiên giai cường giả tọa trấn, vì sao lúc trước chưa từng để lộ ra tin tức?

Không chỉ là hai người Doãn Băng Hình cùng Trác Dật, ngay cả mấy người Đoạn Nhạc, mặc dù thực lực chênh lệch, nhưng khí thể mạnh mẽ phát ra trên người lão giả vừa rồi, bọn họ cũng chưa từng thấy qua.

Khí thể đó mặc dù có không phát ra về phía bọn họ, nhưng lại khiến cho mọi người cảm thấy hô hấp bị kiềm hãm.

Khí tức mạnh như vậy là từ lão giả này phát ra?

Đây là ý niệm trong đầu mấy người Đoạn Nhạc. Lấy năng lực của bọn họ tự nhiên vẫn chưa thể nhận ra người này là một thiên giai cường giả.

Mà lúc này Mạnh Hùng đã bị một kích của Doãn Băng Hình, mặc kệ thương thế trên người, vẻ mặt kinh ngạc nhìn thân ảnh đứng bên cạnh mình.

Người kia cũng vui vẻ nhìn hắn.

Sau một lát, Mạnh Hùng dần chuyển sang vui mừng, muốn lên tiếng nói chuyện thì động phải vết thương, không khỏi ho khan kịch liệt.

Bất quá, Mạnh Hùng vẫn nhận ra người này, đó chính là Hàn Phong đã xa cách hai năm qua.

Hai năm không gặp, Hàn Phong cao hơn không ít, lúc này tuy chưa tròn mười bốn, nhưng so với thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi cũng không khác biệt.

Hàn Phong nhìn thấy bộ dáng của Mạnh Hùng, liền lấy ra một bình ngọc nhỏ, đổ một viên linh đan đưa cho Mạnh Hùng, mà hắn cũng không chút do dự nuốt vào miệng.

Sau đó, Hàn Phong buông Mạnh Hùng ra, trực tiếp đi tới giữa sân, qua bên cạnh lão giả, đánh giá một nam một nữ trước mặt, trong mắt cũng hiện lên vẻ kinh dị, nhất là cô gái vừa rồi càng cảm thấy kinh ngạc vì tu vi đấu khí của nàng.

- Các người là ai? Vì sao xuất thủ ngăn cản ta?

Doãn Băng Hình nhìn lão giả vẻ mặt lãnh đạm đứng giữa sân, cường chế sự kinh hãi trong lòng, ngữ khí chuyển sang bình thản nói.

Hàn Phong thờ ơ liếc mắt nhìn Doãn Băng Hình rồi chợt lạnh giọng nói:

- Trong lúc tỷ thí, thụ thương là khó tránh khỏi. Nhưng người dĩ nhiên nhân lúc đối phương mất đi lực chiến, lại hạ thủ, thì hơi quá đáng rồi đó.

- Hừ! Tài nghệ không bằng người chỉ có thể trách chính hắn!

Mặc dù có sợ hãi thiên giai cường giả ở bên, nhưng Doãn Băng Hình vẫn quật cường phản bác.

Lúc này lão giả lại thản nhiên nói:

- Tuổi còn nhỏ lại xuất thủ tàn nhẫn như vậy, thật không biết sư phụ của người giáo dục người ra sao?

- Người!

Doãn Băng Hình nghe lão giả nhục mạ sư phụ của mình, nhất thời không nhịn được tức giận, nhưng vừa nghĩ tới đối phương là thiên giai cường giả, liền kiềm nén lại, nắm chặt bàn tay tới mức trắng bệch.

- Mặc kệ các người là ai, chuyện vừa rồi dừng ở đây, hiện tại mời các người rời khỏi nơi này.

Hàn Phong giơ tay tiễn khách.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiệt

137. Chương 121: Sư Đồ

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Trác Dật nhìn thấy thiếu niên tuổi tác còn nhỏ hơn mình, dĩ nhiên đối xử với bọn họ như vậy, biểu tình không khỏi bị kiềm hãm, lập tức nói:

- Người là ai? Đây cũng là đạo đài khách của Huyền Thiên Tông các người sao?

- Huyền Thiên Tông đối với hạng người khác nhau tự nhiên có phương pháp riêng biệt.

Trác Dật còn muốn nói điều gì, bất quá lại bị Doãn Băng Hình bên cạnh ngăn cản, hơi chút quan sát hai mắt Hàn Phong, nhìn thấy thiếu niên này dĩ nhiên tùy ý đứng trước thiên giai cường giả, trong lòng cũng là ngạc nhiên vô cùng, nhưng biết lúc này hẳn có thiên giai cường giả trợ trận, nếu tiếp tục tranh luận thì kẻ phải chịu thiệt chính là mình.

Vì vậy. Doãn Băng Hình có chút khinh thường mở miệng nói:

- Huyền Thiên Tông bất quá cũng chỉ là loại tông môn giới ỷ lớn hiếp nhỏ, đệ tử đánh không lại, liền thế hệ trước xuất thủ, ngày hôm nay cuối cùng cũng được kiến thức, ta rất mong đợi quý tông tại Thiên Thánh Đại Hội có thể đạt được thành tích tốt!

Nói xong, Doãn Băng Hình liền nháy mắt với Trác Dật, hai người cũng không quay đầu lại mà xuống núi.

Phí Lão đứng bên cạnh Hàn Phong, nhẹ nhàng lắc đầu, nói:

- Bất quá là hai gã đệ tử tâm cao khí ngạo của Thiên Thánh Cốc, không cần để ý tới bọn họ. Thật vất vả mới về tới, ta cũng không muốn tạo ra phiền phức không cần thiết.

- Đã như vậy, lão đầu tử ta đây cũng không quản nữa.

Phí Lão vuốt râu, nhàn nhạt cười nói.

Hai người tùy ý nói chuyện như vậy lọt vào trong mắt đám người Đoạn Nhạc khiến họ càng không thể tin nổi.

Nhìn ngữ khí nói chuyện của thiếu niên, tựa hồ vô cùng quen thuộc với cường giả.

Mà lúc này, Mạnh Hùng trải qua thời gian ngắn điều tức, không khỏi đi tới, vui vẻ nói:

- Hàn Phong. người tốt cuộc đã trở về?

Lời này của Mạnh Hùng vừa nói ra, Đoạn Nhạc cùng Triệu Lâm Lâm đều sửng sốt, rồi kinh ngạc nhìn thiếu niên trước mặt.

Hàn Phong?

Hàn Phong nghe được thanh âm của Mạnh Hùng, cũng xoay người lại, nhìn về mặt kích động của ba người, khẽ cười nói:

- Đã lâu không gặp!

- Hàn Phong, thật sự là người sao?

Đoạn Nhạc nghe vậy, không khỏi kinh hỉ bước tới, vỗ vai Hàn Phong, vui vẻ nói:

- Tiểu tử người hai năm qua đã đi đâu, chúng ta còn tưởng người gặp phải chuyện gì rồi chứ?

Lúc này, Mạnh Hùng cùng Triệu Lâm Lâm cũng bắt đầu hỏi thăm Hàn Phong một phen.

Hàn Phong từ trong ánh mắt của bọn họ có thể cảm nhận được sự vui mừng, trong lòng cũng là cảm động.

Chỉ bất quá, mấy người Mạnh Hùng tựa hồ nhớ tới bên cạnh Hàn Phong còn có một lão giả thực lực mạnh mẽ, nhất thời sắc mặt cứng lại, vội vàng thi lễ, ngữ khí cung kính nói:

- Đa tạ tiên bối xuất thủ cứu giúp, tiểu tử Mạnh Hùng vô cùng cảm kích.

Phí Lão nghe vậy, chỉ mỉm cười, không có nhiều lời.

Hàn Phong thấy thế, khoát khoát tay nói:

- Các người không cần quá mức khấn trương, Phí Lão là bằng hữu của ta.

Mấy người Mạnh Hùng cùng Đoạn Nhạc vừa nghe đều là trợn mắt há miệng, có chút không thể tin nổi nhìn Hàn Phong.

Bọn họ thật sự không ngờ, Hàn Phong có thể là bằng hữu của vị tiên bối kia.

Với điều này, Hàn Phong cũng không giải thích, đơn giản mặc kệ bọn họ.

Đúng lúc này, một đạo thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn chui qua đoàn người, nguyên lai là một thiếu nữ mười hai mươi ba tuổi, đang mở to mắt đánh giá Hàn Phong.

Tựa hồ đối với Hàn Phong trước mắt, thiếu nữ cảm thấy hết sức hứng thú, trong mắt không ngừng hiện lên vẻ tò mò.

Hàn Phong cũng nhìn thiếu nữ trước mắt. nhất thời cảm thấy quen thuộc.

Bất quá hẳn còn chưa kịp nhớ ra nàng là ai, thiếu nữ đã mở miệng nói:

- Người chính là Hàn Phong mà sư phụ hay nhắc tới?

Nguyên lai thiếu nữ đó là Lâm Phỉ Vân do Lâm Nguyệt lúc trước thu nhận.

Nghe được câu hỏi của nàng, Hàn Phong cũng lặng người.

Lập tức nhìn về phía thiếu nữ trước mắt, trong đầu nhất thời hiện ra rất nhiều hình ảnh từ kiếp trước.

Nguyên lai là nàng, Hàn Phong đột nhiên nhớ tới.

Thiếu nữ trước mắt, hẳn cũng biết, hơn nữa quan hệ giữa hai người vô cùng thân thiết.

Lâm Phỉ Vân chăm chú nhìn Hàn Phong, cũng không nói lời nào, sắc mặt có chút buồn bực, trừng mắt tức giận nói:

- Người ta hỏi người đó, sao người không trả lời ta?

Bị thiếu nữ này hỏi làm Hàn Phong giật mình tỉnh lại, khi nhìn về mặt khả ái của nàng, trong lòng không khỏi buồn cười, vị sư tỷ này quả nhiên vẫn giống kiếp trước.

Bất quá, kiếp này nàng đã trở thành sư muội của mình, trong lòng Hàn Phong nghĩ lại.

- Ta chính là Hàn Phong, còn người là ai?

Hàn Phong tuy rằng rõ ràng lai lịch của thiếu nữ trước mắt, nhưng vẫn làm bộ hỏi.

Lâm Phỉ Vân tròn mắt vừa chuyển, hiện lên vẻ giảo hoạt, nói:

- Ta không nói cho người biết, hừ!

Nói xong, Lâm Phỉ Vân liền dắt mọi người sang hai bên, rồi chạy ra ngoài.

Đối với cử động này của Lâm Phỉ Vân, Hàn Phong cũng mặc kệ, hiện tại nàng mới chỉ mười ba tuổi, tuy rằng so với tuổi tác của Hàn Phong cũng không lớn hơn, nhưng tâm trí vô cùng đơn thuần, tựa như một tiểu hài tử vậy.

Mạnh Hùng nhìn thấy Hàn Phong kinh ngạc thì nhếch miệng cười, thô lỗ nói:

- Hàn Phong, đây chính là tiểu sư muội mà sư phụ người mới vừa thu nhận. Người đã trở về, từ sau phải trông coi nàng, đừng để nàng làm phiền ta nữa. Một năm qua ta bị nàng lấn qua lấn lại đến thảm.

Nghe được Mạnh Hùng nói như thế, Hàn Phong không cần nghĩ cũng biết, trong thời gian này, Lâm Phỉ Vân không ít lần trêu chọc hắn. Việc này kiếp trước hắn đã từng trải qua rất nhiều, tự nhiên hiểu rõ tại sao Mạnh Hùng lại có vẻ mặt thống khổ như vậy.

Nghĩ thế, Hàn Phong cũng chỉ lắc đầu cười khổ không nói.

Kế tiếp sau khi trò chuyện vài câu cùng mọi người, Hàn Phong liền rời khỏi.

Lúc này, hắn đi tới tiểu viện của Lâm Nguyệt.

Tới gần sân, trong lòng Hàn Phong cũng không khỏi có chút kích động.

Đúng lúc này, cánh cửa phòng chợt chi nha một tiếng rồi mở ra, một đạo thân ảnh quen thuộc chậm rãi bước tới.

Lâm Nguyệt vốn đang nằm nghỉ, ai ngờ tiểu đồ đệ của nàng cả cửa cũng không thèm gõ, đột nhiên vội vã lao vào phòng.

Khiến Lâm Nguyệt bất ngờ chính là nàng tới chỉ để ngủ cùng mình.

Khi ngồi dậy, thấy được là tiểu đồ đệ mà mình thương yêu, mặc dù không có ý muốn trách cứ, nhưng nàng vẫn giả vờ mắng:

- Vân nhi, ta đã nói với người bao nhiêu lần rồi, khi muốn vào phòng thì phải gõ cửa, người lại cứ thế lao vào...

- Ai nha! Sư phụ, lần sau con sẽ chú ý hơn.

Lâm Phỉ Vân đi tới bên giường, nói.

Lâm Nguyệt thấy thế, biết tiểu đồ đệ này của mình tính tình vốn đã như vậy, đành sẵn giọng nói:

- Người nha, cũng không biết phải nói sao với người mới tốt nữa.

Lâm Phỉ Vân không để ý tới lời nói của Lâm Nguyệt, ngược lại có chút kích động kéo tay áo nàng, nói:

- Sư phụ, để con nói cho người biết một chuyện.

- Chuyện gì lại làm tiểu Vân nhi của chúng ta kích động như vậy.

Lâm Nguyệt yêu thương vuốt nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Phỉ Vân, cười nói.

- Vừa rồi, ta đã gặp Hàn Phong sư huynh.

Lâm Phỉ Vân nhìn Lâm Nguyệt, nói rõ ràng từng chữ.

Bỗng nhiên, Lâm Phỉ Vân có thể cảm giác được bàn tay của Lâm Nguyệt đang vuốt ve khuôn mặt của mình có chút run rẩy.

Chợt, Lâm Nguyệt phục hồi tinh thần lại, không khỏi vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Lâm Phỉ Vân:

- Vân nhi, không được nói dối.

- Vân nhi không có nói dối, vốn con cũng không biết Hàn Phong sư huynh, nhưng Mạnh Hùng đã nói thế, nên con vội chạy ngay về đây báo cho người biết.

Lâm Phỉ Vân thấy Lâm Nguyệt không tin, vẻ mặt bất mãn nói.

Nghe được Lâm Phỉ Vân nói như thế, biểu tình trên mặt Lâm Nguyệt rốt cục có một tia biến hóa.

- Vân nhi, con nói thật chứ? Con ở đâu gặp được hắn?

Lâm Nguyệt không khỏi gấp giọng hỏi.

Trác Dật nhìn thấy thiếu niên tuổi còn nhỏ hơn mình, dĩ nhiên đối xử với bọn họ như vậy, biểu tình không khỏi bị kiềm hãm, lập tức nói:

- Người là ai? Đây cũng là đạo đài khách của Huyền Thiên Tông các người sao?

- Huyền Thiên Tông đối với hạng người khác nhau tự nhiên có phương pháp riêng biệt.

Trác Dật còn muốn nói điều gì, bất quá lại bị Doãn Băng Hình bên cạnh ngăn cản, hơi chút quan sát hai mắt Hàn Phong, nhìn thấy thiếu niên này dĩ nhiên tùy ý đứng trước thiên giai cường giả, trong lòng cũng là ngạc nhiên vô cùng, nhưng biết lúc này hắn có thiên giai cường giả trợ trận, nếu tiếp tục tranh luận thì kẻ phải chịu thiệt chính là mình.

Vì vậy. Doãn Băng Hình có chút khinh thường mở miệng nói:

- Huyền Thiên Tông bất quá cũng chỉ là loại tông môn giới ỷ lớn hiếp nhỏ, đệ tử đánh không lại, liền thế hệ trước xuất thủ, ngày hôm nay cuối cùng cũng được kiến thức, ta rất mong đợi quý tông tại Thiên Thánh Đại Hội có thể đạt được thành tích tốt!

Nói xong, Doãn Băng Hình liền nháy mắt với Trác Dật, hai người cũng không quay đầu lại mà xuống núi.

Phí Lão đứng bên cạnh Hàn Phong, nhẹ nhàng lắc đầu, nói:

- Bất quá là hai gã đệ tử tâm cao khí ngạo của Thiên Thánh Cốc, không cần để ý tới bọn họ. Thật vất vả mới về tới, ta cũng không muốn tạo ra phiền phức không cần thiết.

- Đã như vậy, lão đầu tử ta đây cũng không quản nữa.

Phí Lão vuốt râu, nhàn nhạt cười nói.

Hai người tùy ý nói chuyện như vậy lọt vào trong mắt đám người Đoạn Nhạc khiến họ càng không thể tin nổi.

Nhìn ngữ khí nói chuyện của thiếu niên, tựa hồ vô cùng quen thuộc với cường giả.

Mà lúc này, Mạnh Hùng trải qua thời gian ngắn điều tức, không khỏi đi tới, vui vẻ nói:

- Hàn Phong, người rốt cuộc đã trở về?

Lời này của Mạnh Hùng vừa nói ra, Đoạn Nhạc cùng Triệu Lâm Lâm đều sửng sốt, rồi kinh ngạc nhìn thiếu niên trước mặt.

Hàn Phong?

Hàn Phong nghe được thanh âm của Mạnh Hùng, cũng xoay người lại, nhìn về mặt kích động của ba người, khẽ cười nói:

- Đã lâu không gặp!

- Hàn Phong, thật sự là người sao?

Đoạn Nhạc nghe vậy, không khỏi kinh hỉ bước tới, vỗ vai Hàn Phong, vui vẻ nói:

- Tiểu tử người hai năm qua đã đi đâu, chúng ta còn tưởng người gặp phải chuyện gì rồi chứ?

Lúc này, Mạnh Hùng cùng Triệu Lâm Lâm cũng bắt đầu hỏi thăm Hàn Phong một phen.

Hàn Phong từ trong ánh mắt của bọn họ có thể cảm nhận được sự vui mừng, trong lòng cũng là cảm động.

Chỉ bất quá, mấy người Mạnh Hùng tựa hồ nhớ tới bên cạnh Hàn Phong còn có một lão giả thực lực mạnh mẽ, nhất thời sắc mặt cứng lại, vội vàng thi lễ, ngữ khí cung kính nói:

- Đa tạ tiền bối xuất thủ cứu giúp, tiểu tử Mạnh Hùng vô cùng cảm kích.

Phí Lão nghe vậy, chỉ mỉm cười, không có nhiều lời.

Hàn Phong thấy thế, khoát khoát tay nói:

- Các người không cần quá mức khấn trương, Phí Lão là bằng hữu của ta.

Mấy người Mạnh Hùng cùng Đoạn Nhạc vừa nghe đều là trợn mắt há miệng, có chút không thể tin nổi nhìn Hàn Phong.

Bọn họ thật sự không ngờ, Hàn Phong có thể là bằng hữu của vị tiền bối kia.

Với điều này, Hàn Phong cũng không giải thích, đơn giản mặc kệ bọn họ.

Đúng lúc này, một đạo thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn chui qua đoàn người, nguyên lai là một thiếu nữ mười hai mười ba tuổi, đang mở to mắt đánh giá Hàn Phong.

Tựa hồ đối với Hàn Phong trước mắt, thiếu nữ cảm thấy hết sức hứng thú, trong mắt không ngừng hiện lên vẻ tò mò.

Hàn Phong cũng nhìn thiếu nữ trước mặt. nhất thời cảm thấy quen thuộc.

Bất quá hần còn chưa kịp nhớ ra nàng là ai, thiếu nữ đã mở miệng nói:

- Người chính là Hàn Phong mà sư phụ hay nhắc tới?

Nguyên lai thiếu nữ đó là Lâm Phỉ Vân do Lâm Nguyệt lúc trước thu nhận.

Nghe được câu hỏi của nàng, Hàn Phong cũng lặng người.

Lập tức nhìn về phía thiếu nữ trước mắt, trong đầu nhất thời hiện ra rất nhiều hình ảnh từ kiếp trước.

Nguyên lai là nàng, Hàn Phong đột nhiên nhớ tới.

Thiếu nữ trước mắt, hắn cũng biết, hơn nữa quan hệ giữa hai người vô cùng thân thiết.

Lâm Phỉ Vân chăm chú nhìn Hàn Phong, cũng không nói lời nào, sắc mặt có chút buồn bực, trừng mắt tức giận nói:

- Người ta hỏi người đó, sao người không trả lời ta?

Bị thiếu nữ này hỏi làm Hàn Phong giật mình tỉnh lại, khi nhìn về mặt khả ái của nàng, trong lòng không khỏi buồn cười, vị sự tỷ này quả nhiên vẫn giống kiếp trước.

Bất quá, kiếp này nàng đã trở thành sư muội của mình, trong lòng Hàn Phong nghĩ lại.

- Ta chính là Hàn Phong, còn người là ai?

Hàn Phong tuy rằng rõ ràng lai lịch của thiếu nữ trước mắt, nhưng vẫn làm bộ hỏi.

Lâm Phỉ Vân tròn mắt vừa chuyển, hiện lên vẻ giảo hoạt, nói:

- Ta không nói cho người biết, hừ!

Nói xong, Lâm Phỉ Vân liền dắt mọi người sang hai bên, rồi chạy ra ngoài.

Đối với cử động này của Lâm Phỉ Vân, Hàn Phong cũng mặc kệ, hiện tại nàng mới chỉ mười ba tuổi, tuy rằng so với tuổi tác của Hàn Phong cũng không lớn hơn, nhưng tâm trí vô cùng đơn thuần, tựa như một tiểu hài tử vậy.

Mạnh Hùng nhìn thấy Hàn Phong kinh ngạc thì nhếch miệng cười, thô lỗ nói:

- Hàn Phong, đây chính là tiểu sư muội mà sư phụ người mới vừa thu nhận. Người đã trở về, từ sau phải trông coi nàng, đừng để nàng làm phiền ta nữa. Một năm qua ta bị nàng lấn qua lấn lại đến thảm.

Nghe được Mạnh Hùng nói như thế, Hàn Phong không cần nghĩ cũng biết, trong thời gian này, Lâm Phỉ Vân không ít lần trêu chọc hắn. Việc này kiếp trước hắn đã từng trải qua rất nhiều, tự nhiên hiểu rõ tại sao Mạnh Hùng lại có vẻ mặt thống khổ như vậy.

Nghĩ thế, Hàn Phong cũng chỉ lắc đầu cười khổ không nói.

Kế tiếp sau khi trò chuyện vài câu cùng mọi người, Hàn Phong liền rời khỏi.

Lúc này, hắn đi tới tiểu viện của Lâm Nguyệt.

Tới gần sân, trong lòng Hàn Phong cũng không khỏi có chút kích động.

Đúng lúc này, cánh cửa phòng chợt chi nha một tiếng rồi mở ra, một đạo thân ảnh quen thuộc chậm rãi bước tới.

Lâm Nguyệt vốn đang nằm nghỉ, ai ngờ tiểu đồ đệ của nàng cả cửa cũng không thèm gõ, đột nhiên vội vã lao vào phòng.

Khiến Lâm Nguyệt bất ngờ chính là nàng tới chỉ để ngủ cùng mình.

Khi ngồi dậy, thấy được là tiểu đồ đệ mà mình thương yêu, mặc dù không có ý muốn trách cứ, nhưng nàng vẫn giả vờ mắng:

- Vân nhi, ta đã nói với người bao nhiêu lần rồi, khi muốn vào phòng thì phải gõ cửa, người lại cứ thế lao vào...

- Ai nha! Sư phụ, lần sau con sẽ chú ý hơn.

Lâm Phỉ Vân đi tới bên giường, nói.

Lâm Nguyệt thấy thế, biết tiểu đồ đệ này của mình tính tình vốn đã như vậy, đành sáng giọng nói:

- Người nha, cũng không biết phải nói sao với người mới tốt nữa.

Lâm Phỉ Vân không để ý tới lời nói của Lâm Nguyệt, ngược lại có chút kích động kéo tay áo nàng, nói:

- Sư phụ, để con nói cho người biết một chuyện.
- Chuyện gì lại làm tiểu Vân nhi của chúng ta kích động như vậy.

Lâm Nguyệt yêu thương vuốt nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Phỉ Vân, cười nói.

- Vừa rồi, ta đã gặp Hàn Phong sư huynh.

Lâm Phỉ Vân nhìn Lâm Nguyệt, nói rõ ràng từng chữ.

Bỗng nhiên, Lâm Phỉ Vân có thể cảm giác được bàn tay của Lâm Nguyệt đang vuốt ve khuôn mặt của mình có chút run rẩy.

Chợt, Lâm Nguyệt phục hồi tinh thần lại, không khỏi vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Lâm Phỉ Vân:

- Vân nhi, không được nói dối.
- Vân nhi không có nói dối, vốn con cũng không biết Hàn Phong sư huynh, nhưng Mạnh Hùng đã nói thế, nên con vội chạy ngay về đây báo cho người biết.

Lâm Phỉ Vân thấy Lâm Nguyệt không tin, vẻ mặt bất mãn nói.

Nghe được Lâm Phỉ Vân nói như thế, biểu tình trên mặt Lâm Nguyệt rốt cục có một tia biến hóa.

- Vân nhi, con nói thật chứ? Con ở đâu gặp được hắn?

Lâm Nguyệt không khỏi gấp giọng hỏi.

Nhìn thấy Lâm Nguyệt rốt cục tin tưởng mình, Lâm Phỉ Vân liền đem sự tình xảy ra vừa rồi kể lại một lượt.

Lúc này, trong lòng Lâm Nguyệt càng thêm tin tưởng lời nói của Lâm Phỉ Vân.

Nghĩ đến tên đồ đệ hai năm trước thất tung của mình, trong lòng Lâm Nguyệt nhất thời kích động không thôi.

Trong hai năm qua, không có lúc nào, nàng không nghĩ tới sinh tử của đồ đệ, hôm nay hắn rốt cuộc đã trở về, sự lo lắng thấp thỏm trong lòng coi như hoàn toàn bùng nổ.

Nghĩ tới đây, Lâm Nguyệt cũng mặc kệ, nhanh chóng mở cửa đi ra ngoài.

Lúc này, Hàn Phong vừa đi tới sân, nhìn thấy cửa phòng từ từ mở ra, trong lòng cũng đồng thời kích động.

Khi bóng người quen thuộc từ trong phòng đi ra, Hàn Phong cũng khó lòng khống chế được nội tâm kích động, không khỏi tiến về phía trước vài bước, đi tới trước mặt người kia.

Trong lòng Hàn Phong cảm thấy tràn ngập ấm áp, khóe miệng hơi run run hô lên:

- Sư phụ, con đã trở về.

Lâm Nguyệt lặng lẽ nhìn Hàn Phong đang đứng trước mặt, nhất thời trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Nàng nhớ tới lúc trước Hàn Phong mới được mình dẫn về Huyền Thiên, chẳng qua là một tiểu hài tử cao chưa tới vai nàng, nhưng hôm nay đứng chung một chỗ, hắn đã mơ hồ cao hơn nàng một nửa cái đầu.

Trên mặt cũng ít đi vài phần trẻ con, mà thay vào đó là một chút ổn trọng cùng thành thực.

Nhìn đồ đệ đã hai năm xa cách, Lâm Nguyệt cũng vô cùng xúc động, chậm rãi đi tới trước mặt Hàn Phong, vô ý thức giơ bàn tay trắng nõn, vuốt nhẹ lên mặt hắn.

Cảm nhận được bàn tay ấm áp, nõn nà của Lâm Nguyệt đang vuốt nhẹ trên mặt mình, Hàn Phong có chút bất đắc dĩ, mở miệng nói:

- Sư phụ, con đã không còn là một tiểu hài tử nữa rồi.

Khanh khách!

Nghe vậy, Lâm Nguyệt nhìn về mặt bất đắc dĩ của Hàn Phong, cũng nhin không được cười thành tiếng.

Lâm Nguyệt có chút hơi giận hỏi:

- Hai năm qua, người đã đi đâu? Dĩ nhiên không một tiếng mà bỏ đi, người có biệt sự phụ lo lắng nhiều thế nào hay không?

Nói tới chữ cuối cùng, khóe mắt Lâm Nguyệt không khỏi có chút ửng hồng. Tuy rằng nàng cùng Hàn Phong ở chung không lâu, nhưng Lâm Nguyệt đặt trên người hắn rất nhiều tình cảm, Hàn Phong cũng đem lại cho những hồi ức đẹp đẽ.

Có thể nói, Hàn Phong không chỉ là đồ đệ của nàng, mà còn như người thân của nàng, nên hôm nay gặp lại hắn, Lâm Nguyệt mới không thể không chế được tâm tình như thế.

Hàn Phong thấy hai mắt Lâm Nguyệt hơi đỏ lên, cũng hiểu được trong hai năm mình biến mất, nàng nhất định đã lo lắng rất nhiều. Trong lòng cũng cảm thấy hổ thẹn cùng cảm động.

Bất quá Hàn Phong cũng không hề hối hận, nếu không nhờ thế, hắn sao có thể tìm được Trần Ngọc và Tiêu Linh, lại làm thế nào quen biết được với thiên tài thương nghiệp như La Mạn.

Lúc này, Lâm Phỉ Vân vốn núp ở phía sau, cũng lộ cái đầu nhỏ ra, mở to đôi mắt hiếu kỳ đánh giá hai người.

Khi nàng nhìn thấy hai mắt Lâm Nguyệt ửng đỏ. Khuôn mặt nhỏ nhắn cũng một mảnh kinh ngạc, nàng chưa từng thấy bộ dáng như vậy của sư phụ mình, nhất thời cho rằng Hàn Phong sư huynh khi dễ sư phụ.

Nghĩ vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Phỉ Vân không khỏi giận dữ, từ trong phòng xông tới, vung nắm đấm nhỏ đánh lên ngực Hàn Phong. Đồng thời trong miệng lớn tiếng trách mắng:

- Người là đồ xấu xa, dĩ nhiên khi dễ sư phụ, xem chiêu!

Đối với công kích này, Lâm Nguyệt nhất thời không kịp phản ứng.

Bất quá đầu khí của Lâm Phỉ Vân chỉ là cơ sở cử phẩm, lấy thực lực hiện tại của Hàn Phong dù có đứng im cũng không bị bất cứ thương tổn gì.

Nhưng Hàn Phong không dám dùng đầu khí hộ thể, lo lắng sẽ đả thương tiểu nha đầu này.

Rơi vào đường cùng, Hàn Phong đành phải xuất thủ, nhẹ nhàng giữ lấy nắm đấm nhỏ của Lâm Phỉ Vân.

Hàn Phong tự nhiên sẽ không trở mặt nhìn nàng bị ngã, nhất thời giơ tay đỡ lấy, thuận lợi ôm cả thân thể của Lâm Phỉ Vân vào trong ngực.

Hàn Phong chỉ cảm thấy thân thể của tiểu nha đầu này không ngờ trơn bóng như vậy, hơn nữa vóc người cũng khá lả lướt.

Vốn trong đầu Hàn Phong không chút tà niệm, hiện tại cũng không khỏi hơi rung động.

Lúc này, Lâm Nguyệt cũng đã kịp có phản ứng, nhanh chóng bước tới nói:

- Vân nhi, người làm cái gì vậy?

- A! Buông!

Bị Hàn Phong đột nhiên ôm một cái như vậy, Lâm Phỉ Vân chỉ cảm thấy một cổ khí tức nam tử kéo tới, trong lòng không khỏi quỳnh lên, sắc mặt hoảng loạn hồ.

Nghe Lâm Phỉ Vân hô to, Hàn Phong cũng có chút xấu hổ, vội vàng buông nàng ra, nhanh chóng thu hồi hai tay.

Có lẽ đã bị ký ức kiếp trước ảnh hưởng, vì vậy khi Hàn Phong tiếp xúc với Lâm Phỉ Vân, tình không có quá nhiều cổ kỳ, ngược lại hắn quên mất mình và nàng mới chỉ là lần đầu gặp mặt.

Lúc này Lâm Nguyệt đã đi tới, trước tiên trừng mắt với Hàn Phong, rồi kéo bàn tay nhỏ nhắn của Lâm Phỉ Vân, kiểm tra trên dưới một phen rồi nói:

- tiểu tử thói người, mới vừa trở về liền đã khi dễ sư muội, hai năm không gặp, người thật mạnh a!

Hàn Phong nghe vậy, chỉ có thể xấu hổ sờ mũi, không có giải thích thêm.

Cũng không thể đi tính toán với một tiểu cô nương.

Kể đó, Lâm Nguyệt kéo Lâm Phỉ Vân đến bên người, nhẹ giọng nói:

- Vân nhi, đây là Hàn Phong sư huynh của người, về sau người phải cùng sư huynh chung sống hòa thuận.

- A!

Lâm Phỉ Vân liếc mắt nhìn Lâm Nguyệt, lại quay đầu nhìn Hàn Phong, hơi chút hiếu kỳ nói một tiếng.

Hàn Phong thấy thế, không khỏi mỉm cười lại với nàng.

Bất quá Lâm Phỉ Vân chỉ là quay mặt đi, hừ nhẹ một tiếng. Hiển nhiên chuyện vừa rồi vẫn để bụng.

Lâm Nguyệt thấy thế, trước tiên đưa Lâm Phỉ Vân trở về, rồi dẫn Hàn Phong vào trong phòng, thăm hỏi chuyện hai năm qua.

Hàn Phong hơi chút suy nghĩ, liền đem chuyện trong hai năm qua kể tóm tắt một lượt.

Đương nhiên một ít chuyện rùng rợn, Hàn Phong tịnh không nói ra, chủ yếu là sợ Lâm Nguyệt quá mức lo lắng.

Sư đồ hai năm không gặp, vừa thấy mặt liền trò chuyện tới đêm mới thôi.

Lâm Phỉ Vân phải trở về, chủ yếu là vì lúc này trong tông đột nhiên xuất hiện vài người không rõ lai lịch.

Bất quá, những người đó nói là bằng hữu của Hàn Phong, nên Lâm Phỉ Vân đành phải chạy đến xác minh.

Nhờ có Lâm Phỉ Vân nhắc nhở, Hàn Phong mới nhớ tới, vừa rồi vì quá kích động khi gặp lại Lâm Nguyệt nên đã quên mất đám người Trầm Ngọc cùng Tiêu Linh.

Lâm Nguyệt nghe được là bằng hữu do Hàn Phong dẫn theo, cũng cảm thấy hiếu kỳ, nên cùng hắn đi tới diễn võ trường.

Lúc này, Trầm Ngọc cùng Tiêu Linh đều đang ngồi trong tiểu viện, mấy người Mạnh Hùng cũng đứng ở gần đó, về mặt hiếu kỳ đánh giá bọn họ.

Nhất là khi nhìn thấy dung mạo của Tiêu Linh cùng Trầm Ngọc, mấy thiếu niên như Đoạn Nhạc đều là đỏ mắt mà nhìn.

Tuy nói dung mạo Doãn Băng Hình của Thiên Thánh Cốc cũng không thua kém hai nàng, nhưng so với cả hai, trên người Doãn Băng Hình nhiều hơn một phần băng lãnh ngạo khí khiến đám người Đoạn Nhạc cảm thấy thập phần khó chịu.

Nhất là lúc trước tỷ thí lời nói khinh miệt của nàng càng khiến Đoạn Nhạc giận dữ vô cùng.

Hàn Phong lại đi tới diễn võ trường, thấy mấy người đang buồn chán ngồi ở đó, trên mặt không khỏi có chút xấu hổ.

Sau đó, Hàn Phong vội vàng đem mọi người giới thiệu cho Lâm Nguyệt.

Lâm Nguyệt từ trước lúc đến đây đã từ miệng của Hàn Phong biết đến hai nàng. Bất quá nàng cũng không ngờ cả hai lại xinh đẹp như vậy.

Quan trọng chính là ánh mắt của hai thiếu nữ này đều hướng về phía đồ đệ của mình, Lâm Nguyệt phát hiện quan hệ của bọn họ không rõ ràng.

Lâm Nguyệt không khỏi quan sát tinh tế hai nàng, sau đó lại dùng ánh mắt tự tiểu phi tiểu nhìn Hàn Phong vài lần.

Cảm nhận được ánh mắt có chút trêu chọc của Lâm Nguyệt, nét mặt của Hàn Phong cũng lộ ra một tia xấu hổ.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

138. Chương 122: Tu Vi Đột Tăng.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Tiêu Linh cùng Trầm Ngọc cũng không ngờ sư phụ của Hàn Phong lại là một nữ tử xinh đẹp như vậy, nhất thời trong lòng cũng là hết sức hiếu kỳ.

Lúc Lâm Nguyệt nhìn lướt qua hai nàng, thấy hai lão giả đứng phía, trong mắt càng hiện lên một tia nghi hoặc, nàng phát hiện mình không ngờ không thể thấu hiểu được thực lực của họ.

Phải biết rằng, hiện tại nàng đã là một nhân giai cứu phẩm võ giả.

Có thể khiến nàng nhìn không ra, thực lực tự nhiên là ở trên nàng.

Hay nói cách khác, hai lão giả này chính là địa giai cao thủ?

Nghĩ vậy, Lâm Nguyệt cũng là có chút khiếp sợ vì Hàn Phong dĩ nhiên có thể trở thành bằng hữu với địa giai cao thủ.

Sau khi giới thiệu với mọi người xong, Hàn Phong cũng không chú ý tới ánh mắt kinh ngạc của Lâm Nguyệt, mà nói với nàng rằng mấy bằng hữu này của mình muốn gia nhập Huyền Thiên Tông,

Bất quá, với việc này Lâm Nguyệt cũng không thể làm chủ, chỉ có thể đem mấy người an bài nghỉ ngơi tại phòng khách trước đã, sau đó mới đem chuyện này thông tri cho tông chủ, tất cả đều phải do tông chủ quyết định.

Hàn Phong nghe vậy, cũng chỉ gật đầu. Tiếp theo dưới sự giúp đỡ của Lâm Nguyệt đem mấy người Tiêu Linh tạm thời an bài xong.

Nhìn sắc trời còn chưa tối, Hàn Phong liền dự định hạ sơn một chuyến. Bây giờ trong lòng hắn đang nhớ tới phụ thân hai năm không gặp.

Cùng Lâm Nguyệt nói một tiếng, Hàn Phong liền vội vã hạ sơn.

Lấy thực lực của hắn hiện tại, từ Huyền Thiên Tông đến Vân Sơn trấn cũng chỉ là công phu chốc lát.

Khi hắn đi tới bên ngoài Vân Sơn trấn, cảm giác nhớ nhung trong lòng càng mãnh liệt.

Nhanh chóng đi tới sân, rồi khi bước vào viện tử, thấy Từ lão đang ngồi nghỉ ngơi một mình.

Mà Từ lão nghe được bên ngoài sân có động tĩnh cũng mở mắt nhìn ra ngoài. Khi hắn thấy thân ảnh của Hàn Phong cũng có chút sững người.

Dù sao hai năm không gặp, Hàn Phong cũng có chút thay đổi, nếu không phải người thân quen, thoáng nhìn thật khó có thể nhận ra.

- Từ lão, đã lâu không gặp.

Hàn Phong trông thấy ánh mắt kinh ngạc của Từ lão, không khỏi mỉm cười chào.

Nghe được thanh âm quen thuộc này, Từ lão mạnh mẽ đứng dậy, ánh mắt có chút nhòa đi, nhất thời kích động nói:

- Hàn Phong thiếu gia.

Đi tới trước mặt Hàn Phong, Từ lão làm như không tin vào mắt mình cố nhìn kỹ một lượt, khi hẳn rất cực nhận ra Hàn Phong mới vui vẻ nói:

- Hàn Phong thiếu gia, người rất cực đã trở về, nếu lão gia biết nhất định sẽ rất cao hứng.

Hàn Phong nghe được Từ lão nói như thế, không khỏi sững người một chút, sau đó sắc mặt bỗng biến đổi, cầm lấy tay Từ lão hỏi:

- Từ lão, người vừa nói cái gì? Lẽ nào cha ta đã tỉnh lại?

Từ lão có chút kỳ quái nhìn Hàn Phong nói:

- Từ nửa tháng trước, lão gia đã tỉnh lại, bất quá lúc đó thiếu gia không có nhà, nên hai ngày sau lão gia liền nói muốn ra ngoài tìm kiếm thiếu gia.

- Cái gì?

Hàn Phong sau khi nghe xong, cũng là kinh hãi vô cùng.

Làm sao có thể? Thời gian phụ thân thức tỉnh, dĩ nhiên so với kiếp trước còn sớm hơn ba tháng. Trong lòng Hàn Phong không ngừng suy nghĩ, bất quá nghĩ lại hẳn thấy chuyện này kỳ thực đối với phụ thân cũng không phải là chuyện xấu.

Nguyên bản Hàn Phong dựa theo tình huống thân thể của Hàn Nhất Nguyên để phán đoán, cần phải hai năm mới có thể hoàn thành cải tạo thân thể. Bất quá hiện tại sớm tỉnh lại chứng tỏ thân thể phụ thân so với dự liệu của hắn còn tốt hơn rất nhiều.

Nghĩ tới đây, Hàn Phong cũng yên lòng, hỏi:

- Phụ thân ta hiện giờ ở đâu?

- Không rõ lắm, nửa tháng trước sau khi lão gia rời khỏi, liền không trở về, lúc trước nghe nói là muốn tới Huyền Thiên Tông tìm thiếu gia, sau đó thì bất vô âm tín.

Từ lão lắc đầu, hồi đáp.

Đi Huyền Thiên Tông?

Trong lòng Hàn Phong có chút kinh ngạc nghĩ đến khi hẳn ở Huyền Thiên Tông cũng không nghe qua có người tới tìm mình. Nghĩ vậy, Hàn Phong không khỏi nhủ mảy mai, trong lòng hơi lo lắng tới an nguy của phụ thân.

Cùng Từ lão nói chuyện vài câu, Hàn Phong liền trở lại Huyền Thiên Tông, dọc theo đường đi hẳn không ngừng suy nghĩ chuyện của phụ thân.

Chỉ là nghĩ tới hiện tại phụ thân tỉnh lại, thực lực tất nhiên tiến nhanh, dựa theo dự đoán hẳn đã tiến nhập địa giai nên trong lòng cũng yên tâm hơn.

Liền tiếp bên ba ở bên ngoài hồi lâu, rốt cực đã trở lại Huyền Thiên Tông, Hàn Phong cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, nên trở lại trong phòng, chuẩn bị nghỉ ngơi một phen.

Bất quá, khi hẳn phát hiện gian phòng của mình dù hai năm qua không có ở, nhưng vẫn sạch sẽ, không chút bụi bặm. Trong nháy mắt, Hàn Phong liền hiểu rõ là do Lâm Nguyệt thường xuyên trở lại quét dọn.

Nghĩ đến hành động của Lâm Nguyệt, nội tâm Hàn Phong cũng hết sức cảm động.

Một đêm này, Hàn Phong ngủ rất thoải mái, có lẽ căng thẳng thần kinh thời gian dài, đột nhiên được thư giãn nên hẳn ngủ tới khi mặt trời lên cao mới tỉnh dậy.

Khiến hẳn vô cùng kinh ngạc chính là trải qua một đêm nghỉ ngơi, đầu khí trong cơ thể hẳn dĩ nhiên tăng trưởng rất nhiều.

Phát hiện này nhất thời khiến Hàn Phong cảm thấy không thể tin nổi. Nhưng hẳn cũng chỉ đem nó quy công cho tác dụng của Tiên Thiên đầu khí, chứ không tiếp tục nghĩ thêm.

Kỳ thực sở dĩ đấu khí của Hàn Phong đạt được tinh tiến tất cả đều là vì hai năm qua, Hàn Phong mất ăn mất ngủ tu luyện, rất ít khi nghỉ ngơi, nên trong lúc bất chợt dừng lại, đã trợ giúp đấu khí tăng trưởng.

Đương nhiên, loại tình huống này cũng chỉ thỉnh thoảng mới xuất hiện một lần.

- Sư huynh!

Ngay khi Hàn Phong còn đang suy nghĩ, thì ngoài cửa đã truyền đến âm thanh trong trẻo.

Hàn Phong vừa nghe, liền biết được chủ nhân của nó chính là tiểu sư muội Lâm Phỉ Vân.

Đứng dậy đi tới trước cửa, Hàn Phong quả nhiên thấy tiểu nha đầu Lâm Phỉ Vân đang hai tay chống nạnh đứng trước cửa phòng mình. Khi thấy hắn đi ra, vẻ mặt nhỏ nhắn bất mãn nói:

- Sư huynh, bây giờ đã là chính Ngọ, mà ngươi vẫn còn ngủ nướng.

- Sư muội tìm ta có chuyện gì không?

Đối với Lâm Phỉ Vân quả trách, Hàn Phong cũng buồn cười, không nghĩ tới mình thỉnh thoảng mới lười biếng một lần, lại bị tiểu sư muội mắng.

Lâm Phỉ Vân thấy Hàn Phong không nhìn mình, không khỏi tức giận nói:

- Ta không thèm tìm ngươi, là sư phụ thấy ngươi cả ngày không có động tĩnh, mới sai ta tới, không ngờ ngươi vẫn trốn trong phòng ngủ.

Hàn Phong mỉm cười, giơ tay đặt trên đầu Lâm Phỉ Vân, vuốt tóc nói:

- Ta là sư huynh của muội, sao có thể nói với ta như thế?

- Đây là do sư phụ mất thời gian khá lâu mới chải tóc được cho ta, sư huynh thực sự là đáng ghét!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Phỉ Vân giận dữ nói.

Bất quá Hàn Phong cũng mặc kệ nói:

- Được, chúng ta đi tìm sư phụ.

Nói xong, cũng không để ý Lâm Phỉ Vân ở đằng sau dẫn đầu đi tới phòng của Lâm Nguyệt. Lâm Phỉ Vân thấy thế cũng chỉ đành tức giận đi theo.

Hai người một trước một sau đi tới tiểu viện của Lâm Nguyệt.

Khi nhìn thấy Hàn Phong đi đến, Lâm Nguyệt tới trước mặt hắn, ôn hòa nói:

- Hôm nay ta đã nói với tông chủ, về việc mấy người Tiêu Linh muốn gia nhập Huyền Thiên Tông.

- Tông chủ nói như thế nào?

Hàn Phong hỏi.

Lâm Nguyệt cười cười, nói rằng:

- Mặc dù có chút không hợp quy củ, thế nhưng ngày hôm qua ta thoáng quan sát, phát hiện khí tức những người đó cũng không kém, nên tông chủ đã đáp ứng yêu cầu của người. Nhưng điều kiện là bọn họ phải trải qua kiểm tra.

Nhìn thần sắc nghi hoặc của Hàn Phong, Lâm Nguyệt giải thích:

- Ngày mai tông chủ sẽ phái người phụ trách cuộc kiểm tra này, chỉ cần bọn họ có thể vượt qua, liền có thể tiến nhập Huyền Thiên Tông.

- Thì ra là thế!

Sau khi nghe Lâm Nguyệt giải thích, Hàn Phong không có nghĩ quá nhiều, hắn tin tưởng lấy thực lực của mấy người Tiêu Linh, một cuộc kiểm tra nho nhỏ không tính là gì.

Sau khi Lâm Nguyệt nói xong, cũng hơi chút quan sát Hàn Phong rồi nói:

- Lâu như vậy không gặp, Tiểu Phong tu vi của người tiến bộ không ít để sư phụ ta kiểm tra, được chứ?

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

139. Chương 123: Sư Huynh Muội.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

- Sư huynh, bọn người sẽ giúp ta giáo huấn Mạnh Hùng được không?

Lâm Phỉ Vân đang chớp mắt nhìn Hàn Phong, đôi bàn tay bé nhỏ đáng kéo áo hắn, vẻ mặt ngây thơ nói.

Lúc này, Hàn Phong đã ra khỏi tiểu viện của Lâm Nguyệt, đang đi tới chỗ của mấy người Tiêu Linh. Phía sau hắn chính là Lâm Phỉ Vân đang mặc váy hoa lục sắc.

- Tên Mạnh Hùng kia sao lại chọn tới muội?

Đối mặt với Lâm Phỉ Vân không ngừng lảng tránh, trên mặt Hàn Phong không khỏi lộ ra vẻ cười khổ, thở dài hỏi.

Nghe được Hàn Phong rốt cục phản ứng, nhãn tình Lâm Phỉ Vân sáng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn chợt có chút tức giận nói:

- Mỗi lần ta gọi hắn giúp ta giáo huấn mấy kẻ bại hoại, hắn đều mượn cớ tu luyện, không chịu giúp ta, người nói hắn có đáng ghét hay không?

- Chỉ vì chuyện này thôi sao?

Hàn Phong dở khóc dở cười nói, trong lòng không khỏi thay Mạnh Hùng cảm thấy oan ức.

Nhìn thấy Hàn Phong tựa hồ không chịu, Lâm Phỉ Vân không khỏi có chút gấp gáp, hôm nay đã rất bội phục vị sư huynh vừa gặp mặt này.

Vừa rồi, Hàn Phong cùng Lâm Nguyệt giao thủ trong tiểu viện. Kết quả tất nhiên là Hàn Phong dễ dàng đạt được thắng lợi, kết quả này khiến Lâm Phỉ Vân đứng bên cạnh tràn ngập vẻ không thể tin nổi.

Không chỉ là nàng, ngay cả Lâm Nguyệt, cũng kinh ngạc dị thường.

Vốn nàng chỉ muốn xem đồ đệ xa cách hai năm, thực lực hiện tại có chút tiến bộ nào hay không?

Khiến nàng không ngờ chính là trải qua một phen giao thủ, Lâm Nguyệt phát hiện thực lực của Hàn Phong đã khác biệt so với ngày trước.

Đầu khí của Lâm Nguyệt không chút bảo lưu thì triển nhưng Hàn Phong vẫn bình tĩnh, vô luận Lâm Nguyệt biến hóa vũ kỹ thế nào, hắn cũng không chút khó khăn hóa giải.

Thấy điều này, đôi mắt đẹp của Lâm Nguyệt cũng không ngừng hiện lên vẻ kinh dị.

Bất quá, đối với việc thực lực của đồ đệ mình vượt quá bản thân, trong lòng Lâm Nguyệt cũng không hề cảm thấy đổ kỵ, mà chỉ cảm thấy vui vẻ tự đáy lòng.

Không nghĩ tới đồ đệ hai năm trước nàng phải thập phần lo lắng, hôm nay đã trưởng thành vượt qua tưởng tượng của nàng. Hơn nữa nhìn dáng dấp của Hàn Phong hiển nhiên vừa rồi vẫn chưa xuất ra toàn lực.

Mà đối với lần luận bàn này, Hàn Phong cũng không có bảo lưu thực lực quá nhiều, cho nên đối với vẻ kinh dị trong mắt Lâm Nguyệt cũng là nằm trong dự liệu của hắn.

Hiện tại thực lực của hắn đã tiến nhập địa giai, cũng không dự định giấu diếm.

Lúc trước mới vừa gia nhập Huyền Thiên Tông, Hàn Phong sở dĩ không có bại lộ thực lực chân chánh, thứ nhất là bởi vì tu vi đấu khí thực sự quá yếu, Hàn Phong cảm giác nguy cơ kiếp trước quấy phá nên vô ý thức làm như vậy. Và lại hắn hi vọng tìm về cái cảm giác được Lâm Nguyệt tận tình quan tâm như khi kiếp trước mới gia nhập Huyền Thiên Tông.

Bất quá hiện tại tựa hồ đã không cần phải như vậy nữa, nên Hàn Phong cũng sẽ không tiếp tục ẩn giấu.

Đương nhiên, cuối cùng hắn đem tất cả chuyện này đều quy về công lao của hai người Bồ Lô Dịch cùng Phí Lão.

Lâm Nguyệt đối với hai lão giả thần bí khó lường cũng ấn tượng sâu sắc, tuy rằng vô pháp nhìn ra tu vi chân chính của họ, nhưng chỉ ít Lâm Nguyệt có thể cảm giác được thực lực của hai người so với tông chủ Huyền Kỳ Tử còn mạnh hơn không ít, tối thiểu cũng là địa giai cửu phẩm cao thủ.

Được hai người này chỉ điểm, đấu khí của Hàn Phong tiến triển nhanh như vậy cũng là chuyện bình thường.

Do đó, Lâm Nguyệt cũng không truy hỏi thêm.

Thực lực hiện nay của Lâm Nguyệt bất quá cũng chỉ là nhân giai cửu phẩm đỉnh phong, lấy tu vi của Hàn Phong tự nhiên là có thể đánh bại dễ dàng.

Hắn đáp ứng cùng Lâm Nguyệt luận bàn chủ yếu là trợ giúp nàng đề cao thực lực.

Hai sư đồ luận bàn xong, Hàn Phong đã đại thể nắm bắt được tình hình đấu khí của Lâm Nguyệt. Lâm Nguyệt dựa vào Bồ Đề Tâm Ảnh lúc trước trong hai năm ngắn ngủi đã từ nhân giai lục phẩm thăng cấp đến nhân giai cửu phẩm, tốc độ tu luyện như vậy tuy vẫn kém Hàn Phong, nhưng ở Huyền Thiên Tông vẫn là rất giỏi.

Bất quá, có thể là thăng cấp quá nhanh nên Lâm Nguyệt đối với lực lượng tự thân vẫn vô pháp nắm giữ hoàn toàn, cho nên Lâm Nguyệt muốn đột phá nhân giai đến địa giai chỉ cảnh sẽ có khó khăn nhất định.

Đương nhiên, hôm nay Hàn Phong trở về, trở về vấn đề tu vi của Lâm Nguyệt, hắn tất nhiên là có biện pháp giải quyết, chẳng qua vẫn còn muốn chờ một thời gian ngắn nữa.

Sau khi cáo biệt Lâm Nguyệt, Hàn Phong vốn là dự định đi tìm mấy người Tiêu Linh, ai ngờ vị tiểu sư muội này dĩ nhiên quần lấy không rời, mà Lâm Nguyệt cũng không có phản đối, muốn Hàn Phong chiếu cố nàng cho tốt, không được phép khi dễ nàng.

Với điều này, Hàn Phong cũng đành vẽ mặt phien muộn nhận lời, còn Lâm Phỉ Vân nghe được Lâm Nguyệt nói, liền cười gian nhìn hắn.

Bất quá, đối với vị sư tỷ kiếp trước, sư muội kiếp này, trong lòng Hàn Phong vẫn cảm thấy vô cùng thân thiết.

Kiếp trước ngoại trừ sư phụ Lâm Nguyệt, trong Huyền Thiên Tông, Lâm Phỉ Vân là người quan tâm hắn nhất. Mặc dù biết khi đó đấu khí của hắn vẫn dừng lại ở cơ sở tứ phẩm nhưng nàng vẫn không ghét bỏ hắn, còn thường xuyên giúp hắn đánh đuổi những đồng môn hay ức hiếp hắn.

Những ký ức này không ngừng hiện lên trong đầu Hàn Phong.

Đương nhiên, khi đó tính cách của Lâm Phỉ Vân tuy rằng cũng giống tiểu hai tử, nhưng nếu so với hiện tại thì trầm ổn hơn một chút.

Hiện tại Lâm Phỉ Vân càng giống một tiểu cô nương không hiểu thế sự, tính cách ngây thơ trong sáng, trong lòng không có bất kỳ chuyện gì khiến nàng phải lo lắng.

Hai người một trước một sau, rất nhanh đã đến bên trong viện tử của đệ tử đời thứ ba, nơi ở của mấy người Tiêu Linh cũng ngay bên cạnh đây.

Hàn Phong một đường đi tới, Lâm Phỉ Vân riu rít kể cho hắn các chuyện lớn bé trong Huyền Thiên Tông gần đây. Bất quá nàng cũng mới nhập môn không lâu nên cũng không quá rõ ràng mọi chuyện.

Nên Hàn Phong cũng chỉ là nghe được đại khái.

Chủ yếu là về hai tên tới khiêu khích hôm nay, Hàn Phong đã hiểu rõ là đệ tử do Thiên Thánh Cốc phái tới đưa thiệp mời.

Về phần tại sao lại cùng mấy người Mạnh Hùng nảy sinh xung đột, hẳn cũng được Lâm Phỉ Vân nói rõ ràng.

Thì ra thanh niên kia đúng là Thiếu cốc chủ của Thiên Thánh Cốc, còn Doãn Băng Hình lại là đại đệ tử có thiên phú tốt nhất.

Hai người vốn là tâm cao khí ngạo, tự nhiên khinh thường tông môn nhị lưu như Huyền Thiên Tông, cho nên đối với ngữ khí khi nói chuyện với mấy người Đoạn Nhạc tràn ngập khinh miệt.

Vì vậy hai bên phát sinh tranh cãi, chẳng đến cuối cùng diễn biến thành giao đấu, đương nhiên là trên danh nghĩa luận bàn, kỳ thực chỉ là hai gã đệ tử Thiên Thánh Cốc muốn mượn chuyện này để giáo huấn mấy người Đoạn Nhạc.

Về phần kết quả, tự nhiên không cần nói cũng biết, đám người Đoạn Nhạc khẳng định không phải đối thủ của Trác Dật, mà Lâm Phỉ Vân cũng linh mẫn, nhìn thấy manh mối liền đến hậu sơn tìm Mạnh Hùng trợ trận.

Bất quá, lấy thực lực hiện tại của Mạnh Hùng mặc dù cực mạnh trong đệ tử đời thứ ba của Huyền Thiên Tông, nhưng chỉ là bình chiến được với Trác Dật. Chứ đối mặt với Doãn Băng Hình thiên phú trác tuyệt, Mạnh Hùng ngay cả một chiêu cũng không đỡ được.

Mà sự tình sau đó, Hàn Phong tự nhiên cũng đã biết rõ.

Xem ra nội tình Huyền Thiên Tông vẫn có chút yếu, tông môn lớn chỉ tùy tiện phái ra hai gã đệ tử đã đánh bọn họ tới mức đó, nếu không có mình trở về đúng lúc, không chừng Mạnh Hùng đã nằm bẹp rùi.

Nghĩ vậy, Hàn Phong cũng hơi thở dài, mặc dù so với kiếp trước, Huyền Thiên Tông dưới sự trợ giúp của hắn xác thực cường đại không ít, nhưng so với thế lực khác vẫn tồn tại chênh lệch không nhỏ.

Dựa theo quỹ tích phát triển của kiếp trước còn có năm năm nữa, Huyền Thiên Tông sẽ bị Tinh Hải Các chèn ép, sau đó chiếm đoạt. Lấy tình hình trước mắt, thực lực của Huyền Thiên Tông vẫn là quá yếu ớt, hẳn phải mau chóng nghĩ biện pháp để Huyền Thiên Tông càng cường đại hơn.

Bằng không năm năm sau phải đối mặt với Tinh Hải Các ra sao đây?

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

140. Chương 124: Âu Dương Y Y.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Ngẫm lại, Hàn Phong không khỏi nghĩ đến Thiên Thánh Đại Hội một tháng sau, có thể chính là cơ hội rất tốt. Kiếp trước dù hắn chưa từng có cơ hội tham gia thịnh hội này, thế nhưng cũng hiểu rõ chỉ cần trên đại hội có được vị trí nhất định sẽ có phần thưởng xa xỉ.

Phần thưởng này có thể giúp tông môn đề cao thực lực chinh thể, lấy tu vi địa giai nhất phẩm của hắn hiện nay tựa hồ muốn có được vị trí nhất định cũng không khó, hơn nữa có thể quen biết với một vài cao thủ trẻ tuổi cũng là thể nghiệm tốt.

- Sư huynh!

Ngay khi Hàn Phong đang lo lắng làm sao để trợ giúp tông môn trở nên càng cường đại hơn, Lâm Phỉ Vân ở bên lại giật góc áo của hắn.

Hàn Phong nghi hoặc quay đầu lại, hỏi:

- Sao vậy?

Lâm Phỉ Vân chỉ về phía trước, ngữ khí có chút chán ghét nói:

- Sư huynh, chúng ta đi mau, có một đám người đáng ghét đang đi đến.

Nghe được Lâm Phỉ Vân nói, Hàn Phong cũng hiểu kỳ, nhìn theo hướng nàng chỉ, rất nhanh liền thấy vài đạo thân ảnh đi về phía mình.

Cẩn thận đánh giá người tới, Hàn Phong không có ấn tượng gì, bất quá khi hắn thấy nữ tử dẫn đầu, sắc mặt cũng hơi chút dị dạng.

- Tiểu Vân, người muốn đi đâu?

Lâm Phỉ Vân nghe xong, không khỏi cau mày, hơi nhăn mũi lại, hừ nhẹ một tiếng.

Đối với giọng nói này, Hàn Phong cũng vô cùng quen thuộc, giương mắt đánh giá thiếu nữ trước mắt, trong lòng càng cảm khái không ngớt.

Trông thấy thiếu nữ đột nhiên xuất hiện, Hàn Phong cũng chỉ còn lại vẻ mặt băng lãnh. Nhưng trong lòng vẫn có chút cảm khái.

Có lẽ cũng là phản ứng do kiếp trước lưu lại, thiếu nữ trước mắt là người một năm sau cùng hắn tiếp nhập Huyền Thiên Tông, không ngờ hôm nay lại gặp sớm một năm.

Hàn Phong còn nhớ rõ tên nàng là Âu Dương Y Y.

Dung mạo của Âu Dương Y Y tuy rằng thua Lâm Phỉ Vân ở vẻ thanh thuần khả ái, nhưng lại mang vẻ yếu điệu, xinh đẹp không phù hợp với tuổi tác của nàng.

Tuy rằng lúc này Âu Dương Y Y cũng chưa tới mười năm tuổi, nhưng vẻ mị hoặc của nàng đúng là đòn trí mạng với thanh niên, năm đó Hàn Phong chính là bị Âu Dương Y Y hấp dẫn sâu sắc.

Nhưng Hàn Phong nhớ rõ lúc hai người nhập môn, Âu Dương Y Y vẫn là tiểu cô nương không hiểu chuyện, hai người chung sống cũng vô cùng hòa hợp, dần dần mở nảy sinh tình cảm.

Bất quá theo tuổi tác của cả hai tăng dần, thực lực của Hàn Phong vẫn không chút tiến triển, Âu Dương Y Y dựa vào thiên phú khá tốt, đấu khí vượt xa Hàn Phong cho nên đối với việc hắn chỉ có cơ sở tứ phẩm, trong lòng dần nảy sinh tâm lý bài xích.

Ngay từ đầu Hàn Phong cũng không có phát hiện Âu Dương Y Y thay đổi, thẳng đến có một lần, hắn tới giờ vẫn không thể nào quên, tại một khu rừng sau tông môn, nhìn thấy Âu Dương Y Y cùng một vị sư huynh thân mật.

Trong khoảnh khắc, Hàn Phong thậm chí cảm thấy như bị cả một tòa tháp rơi xuống.

Do dự một lúc lâu, Hàn Phong cũng không có lựa chọn vạch trần hai người, bởi vì hắn hiểu rõ làm như vậy chỉ đổi lại sự giễu cợt, ai bảo thực lực của hắn yếu ớt như vậy, nên Hàn Phong cuối cùng lựa chọn yên lặng rời khỏi.

Vào ngày hôm sau, Âu Dương Y Y cũng bắt đầu bất hòa với hắn. Càng về sau, càng thẳng thắn cùng vị sư huynh kia kết đôi xuất hiện trước mặt hắn.

Đối với hành động khi ấy của Âu Dương Y Y, Hàn Phong sớm đã có chuẩn bị tâm lý, tuy vẫn tức giận, nhưng vẫn cắn răng chịu đựng.

Hắn biết lấy thực lực của mình căn bản không xứng với Âu Dương Y Y, nguyên bản hắn cũng không muốn trách mình. Nhưng nàng tuyệt tình như thế làm trong lòng hắn thập phần không cam lòng, đồng thời sau đó liều mạng tu luyện, thể nhưng khi đó tư chất của hắn có hạn, mặc dù hắn nỗ lực gấp người bình thường vài lần, đấu khí vẫn không thể tiến triển được.

Vì thế, Hàn Phong vẫn bị những tên sư huynh đệ khác cười nhạo.

Nhưng khi một việc khác xảy ra, Hàn Phong mới hoàn toàn nhận rõ chân diện mục của Âu Dương Y Y, cũng chính là khi đó, hắn mới phát hiện cảm tình mà mình vẫn cố chấp là một chuyện ấu trĩ.

Âu Dương Y Y tự nhiên không rõ ràng lắm ý nghĩ trong lòng Hàn Phong.

Nhẹ nhàng bước tới trước mặt hai người, một đôi mắt đẹp của Âu Dương Y Y tràn ngập hiếu kỳ quan sát Hàn Phong.

Xem ra tựa hồ đối với nam tử xa lạ đột nhiên xuất hiện này hết sức cảm thấy hứng thú.

- Tiểu Vân, người bên cạnh ngươi là ai? Vì sao ta chưa từng gặp qua?

Âu Dương Y Y có chút nghi hoặc nhìn Hàn Phong, trong mắt hiện lên một tia thần sắc không đối.

Âu Dương Y Y so với Lâm Phỉ Vân lớn hơn một tuổi, nhưng đầu khí chỉ có cơ sở bát phẩm, mặc dù đang trong đệ tử đời thứ ba của Huyền Thiên Tông cũng coi như là vô cùng khá, nhưng so với Lâm Phỉ Vân vẫn kém hơn.

Nghe được Âu Dương Y Y hỏi, Lâm Phỉ Vân cũng nói:

- Hắn là sư huynh của ta, người chưa được thấy qua sự lợi hại của huynh ấy đâu, về sau các ngươi cũng không nên chọc ta, nếu không ta sẽ bảo sư huynh giáo huấn các ngươi.

Nói xong, Lâm Phỉ Vân ôm cánh tay Hàn Phong để thị uy, đồng thời nắm chặt quả đấm nhỏ gọn về phía mấy người Âu Dương Y Y.

Đối với hành động của nàng, Hàn Phong cũng không nói gì, chỉ cảm thấy buồn cười vì hình như mình đã trở thành tay sai của nhà đầu này.

Sư huynh?

Âu Dương Y Y nghe vậy, căn bản không để ý tới động tác của Lâm Phỉ Vân, trong mắt càng lóe ra vẻ hiếu kỳ không ngừng đánh Hàn Phong.

Đối với sự thúc Lâm Nguyệt nguyên bản còn có một tên đồ đệ phế vật là Hàn Phong, mấy người bọn họ cũng từng nghe qua.

Nhưng lúc này nghe được Lâm Phỉ Vân khen ngợi Hàn Phong lợi hại như vậy, trong lòng càng tràn ngập khinh thường, nhất là vài tên thiếu niên đứng sau Âu Dương Y Y.

- Xin chào ta là Âu Dương Y Y, vị sư huynh này xưng hô như thế nào?

Âu Dương Y Y nhìn Hàn Phong, đôi mắt đẹp lưu chuyển nói.

Hàn Phong đối với Âu Dương Y Y thực sự không còn chút hứng thú, nên biểu tình trên mặt cũng không có biến hóa gì, chỉ lễ phép trả lời:

- Hàn Phong!

- Thì ra là Hàn Phong sư huynh, vì sao trước đây Y Y chưa từng thấy qua sư huynh?

Âu Dương Y Y nhẹ giọng hỏi.

Ngữ khí ôn nhu khiến người ta nghe rồi có cảm giác thư thái.

Không thể không nói hình dạng của Âu Dương Y Y lúc này so với Lâm Phỉ Vân thanh thuần khả ái, càng thêm hấp dẫn ánh mắt của người khác phái.

Chỉ ít lúc này vài tên thiếu niên bên cạnh nàng, ánh mắt nhìn về phía Âu Dương Y Y đều là vẻ ái mộ sâu sắc.

Bất quá, trải qua kiếp trước, Hàn Phong tự nhiên rõ ràng thái độ làm người của nàng, đối với thiếu nữ xinh đẹp mỹ lệ này căn bản không có bất kỳ cảm giác gì.

Hắn thật ra biết được Huyền Thiên Tông sau khi bị Tinh Hải Các chiếm đoạt, Âu Dương Y Y đã chủ động quay về đưa tin, rồi không được vài ngày đã được thiếu các chủ của Tinh Hải Các chiếm đoạt.

Hàn Phong cũng trong cái đêm đó triệt để thấy rõ diện mục chân thực của Âu Dương Y Y.

Chút tình yêu còn lại dành cho nàng trong lòng đã triệt để biến mất, chỉ còn lưu lại cảm giác chán ghét.

Hàn Phong giương mắt nhìn đối phương rồi nhàn nhạt nói:

- Ta mới trở về từ hôm qua, nếu như sư muội không có chuyện gì, chúng ta đi trước đây.

Hàn Phong vừa nói xong, trong đôi mắt đẹp của Âu Dương Y Y cũng hiện lên một tia biến hóa, nhưng rất nhanh đã bị nàng che giấu.

Lâm Phỉ Vân đứng bên cạnh Hàn Phong thấy thái độ của hắn với Âu Dương Y Y lãnh đạm như vậy, nhất thời tâm hoa nộ phóng, vẻ mặt càng đầy đắc ý.

Nàng đã sớm không vừa mắt với Âu Dương Y Y, mỗi lần nhìn thấy cô ta đều cảm thấy chán ghét vô cùng.

Không có cẩn thận quan sát vẻ mặt của Âu Dương Y Y, Hàn Phong dẫn theo Lâm Phỉ Vân đi qua mấy người họ.

Chỉ là mấy tên thiếu niên phía sau Âu Dương Y Y, lúc này kịp phản ứng, tiến lên vài bước ngăn cản Hàn Phong.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

141. Chương 125: Kiểm Tra Nhập Môn.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiểm Giới

Một thiếu niên trong đó có tu vi đấu khí khá mạnh, nhìn Hàn Phong lạnh giọng nói:

- Người chính là Hàn Phong kẻ có thực lực thấp nhất Huyền Thiên Tông? Vừa rồi Y Y hảo tâm người nói chuyện người nói chuyện, người lại lạnh lùng như vậy, không để nàng vào mắt, ta muốn người lập tức xin lỗi nàng.

Kinh ngạc nhìn thiếu niên trước mắt, trong lòng Hàn Phong không khỏi có chút buồn cười, những thiếu niên này xem ra đã bị Âu Dương Y Y làm cho thần hồn điên đảo, nghe khẩu khí này, tựa như bản thân không phản ứng là đã phạm phải tội lớn ngạt trời.

Hơi chút suy nghĩ, Hàn Phong rất nhanh liền nhớ lại mấy người kia, nhãn thần không khỏi rùng mình.

Hàn Phong nhớ kỹ, thiếu niên trước mắt ngăn trở hắn, chính là sư huynh kiếp trước của hắn, mà nay cũng chỉ là sư đệ vừa nhập môn.

Những cái này cũng không phải điều quan trọng, mà điều quan trọng là năm người này chính là những kẻ kiếp trước hay thương tổn hắn.

Thế nhưng khi Huyền Thiên Tông cùng Tinh Hải Các chiến đấu, bọn họ rất sợ chết, vì bảo toàn tính mạng đã phản bội sư môn, chuyển đầu nhập Tinh Hải Các, giúp đỡ Tinh Hải Các chèn ép sư huynh đệ đồng môn, hành vi này khiến Hàn Phong thập phần khinh thường.

Đã nhận ra thân phận của họ, Hàn Phong cũng không hề khách khí, hừ lạnh một tiếng, lập tức nói:

- Tránh ra!

- Nếu như ta không tránh ra thì sao?

Tên thiếu niên chặn đường Hàn Phong khinh thường nói.

Kỳ thực hắn cũng biết rõ sư huynh hai năm thất tung, có tu vi đấu khí thập phần thấp kém, nên mới không hề sợ hãi. Hiên nhiên đem Hàn Phong trở thành đối tượng có thể tùy tiện khi dễ.

Bất quá, Hàn Phong cũng không dự định cùng bọn chúng nói nhiều lời, nếu đối phương không cho, Hàn Phong trực tiếp vươn một tay đẩy hai tên thiếu niên trước mặt ra, khiến chúng mất trọng tâm, ngã ngược ra đằng sau.

Cũng may đồng bạn bên cạnh thấy thế vội vàng đỡ lấy.

Hàn Phong xuất thủ động tác vô cùng nhanh chóng, mấy người vẫn chưa tới kịp phản ứng, đã mang theo Lâm Phỉ Vân rời khỏi.

- Đáng ghét!

Hai gã thiếu niên bị Hàn Phong đánh ngã, sau khi phản ứng kịp, nhất thời nổi giận, người này dĩ nhiên khiến bọn chúng mất mặt trước người mình ái mộ, không khác gì tát mạnh vào mặt chúng.

Nghĩ đến đây, hai người đầu tiên là nhìn Âu Dương Y Y một cái, sau đó đành đuối theo phía Hàn Phong rời đi.

Bất quá, Âu Dương Y Y lúc này mở miệng ngăn cản nói:

- Vu Hàn dừng tay!

Nghe được Âu Dương Y Y mở miệng, thiếu niên tên là Vu Hàn cùng tên đồng bạn khác đành dừng lại.

Âu Dương Y Y như có điều suy nghĩ nhìn về phía Hàn Phong rời đi.

Hàn Phong vừa rồi đẩy hai người ra, hiển lộ thực lực vượt xa lời đồn, xem ra Lâm Phỉ Vân mới nói sư huynh của nàng đấu khí rất giỏi, không phải là lời tùy tiện.

Nghĩ vậy, Âu Dương Y Y không khỏi lộ ra một tia quỵ dị.

Sáng sớm hôm sau, Hàn Phong đã dẫn theo mấy người Tiêu Linh đi tới diễn võ đường.

Ngày hôm nay chính là ngày bọn họ tiến hành kiểm tra nhập môn.

Qua một lát, Huyền Kỳ Tử dẫn theo vài nghi trượng trưởng lão đi tới, theo phía sau bọn họ là vài tên đệ tử đời thứ hai.

Hàn Phong hơi kinh ngạc, trắc thí hôm nay dĩ nhiên được tông chủ quan tâm nhiều như thế, liếc mắt nhìn lại, toàn bộ nghi trượng trưởng lão đều đã đến đông đủ,

Lúc này, Lâm Nguyệt dẫn theo Lâm Phỉ Vân đi tới bên cạnh Hàn Phong, thấy vẻ mặt kinh ngạc của hắn, chợt thấp giọng giải thích:

- Tông chủ hôm nay là đến vì hai vị tiền bối Phí Lão cùng Bồ Lô Địch, hôm trước ta đem chuyện của hai vị tiền bối kể lại với tông chủ, hắn rất coi trọng nên hôm nay cố ý dẫn theo toàn bộ trưởng lão tìm để biểu thị sự coi trọng của mình.

Hàn Phong nghe xong, cũng bình tĩnh đại ngộ gật đầu.

Lập tức, ánh mắt Hàn Phong hướng về phía Huyền Kỳ Tử, đây cũng là lần đầu tiên trong kiếp này hắn gặp qua tông chủ. Vẫn là bộ trưởng sam màu xám cổ xưa, khuôn mặt có những nếp nhăn, cùng chòm râu dài tới ngực, chỉ là lúc này đang tràn đầy ngạc nhiên nhìn hai người Bồ Lô Địch cùng Phí Lão.

Dung mạo Huyền Kỳ Tử so với hai người Phí Lão thoát nhìn còn già hơn một chút, đây cũng là khác biệt rõ ràng nhất giữa địa giai cùng thiên giai. Sau khi tiến nhập thiên giai, bởi vì Tiên Thiên đấu khí, thân thể cơ năng sẽ lão hóa chậm đi, thực lực việt cường, tốc độ lão hóa càng chậm.

Hơi chút quan sát, Huyền Kỳ Tử vội ho một tiếng, lập tức giới thiệu quy củ của Huyền Thiên Tông với mấy người bọn họ.

Tuy rằng Huyền Thiên Tông thực lực không mạnh, thế nhưng cũng có quy củ của nó, không thể vì bất kỳ lý do nào mà cải biến, cho nên muốn gia nhập chỉ có thể trải qua khảo hạch.

Với điều này, mấy người Bồ Lô Địch tự nhiên là không có bất luận ý kiến gì.

Huyền Kỳ Tử thấy thế cũng không có nhiều lời, ra hiệu bắt đầu kiểm tra.

Lập tức, một đệ tử đời thứ hai phụ trách trắc thí đi lên.

Hàn Phong hơi chút quan sát. Người phụ trách trắc thí lần này là sư bá Trịnh Luân, đấu khí nhân giai bát phẩm.

Đương nhiên, kết quả trắc thí cũng không phải là đánh bại vị sư bá này, dựa theo quy củ trước đây, chỉ cần trải qua một lượng chiêu số nhất định của người phụ trách liền coi như là qua.

- Được, các người ai tới trắc thí trước.

Trịnh Luân nhìn mấy người Tiêu Linh, chấp tay nói.

Hàn Phong quay đầu lại liếc mắt với mọi người, Trầm Ngọc dẫn đầu đi lên, nói:

- Ta tới trước, ta đã sớm muốn xem thử đấu khí của mình.

Nhìn vẻ hứng phấn của Trầm Ngọc, Hàn Phong nhắc nhở:

- Người cũng nên chú ý, tuy rằng đấu khí chỉ phụ trợ người, nhưng nếu người ngay cả mười chiêu cũng không qua được, đến lúc đó ta cũng không giúp được người.

Trầm Ngọc nghe vậy, biểu thị tự mình biết rồi đi tới.

- Ta là Trầm Ngọc, một luyện được sư, vị tiền bối này mời chỉ giáo!

Trầm Ngọc đi tới trước mặt Trịnh Luân, hành lễ cung kính nói.

- Luyện được sư?

Trịnh Luân nghe vậy, cũng sững người, rồi lập tức khôi phục, tiếp tục nói:

- Tuy rằng là thế, nhưng trắc thí cơ bản nhất vẫn phải làm, nếu như trên phương diện đấu khí người có thể vượt qua, thì tự nhiên được tiến nhập Bách Thảo Đường.

Trầm Ngọc nghe vậy, tự nhiên là gật đầu.

- Chúng ta đây liền bắt đầu đi.

Trịnh Luân nói xong, ra hiệu Trầm Ngọc cẩn thận.

Rồi thân thể khẽ động, không khách khí tiến về phía Trầm Ngọc, đương nhiên hấn vẫn chưa sử dụng toàn lực, bởi vì hấn nhìn ra đấu khí của nàng chỉ là cơ sở thất phẩm, mặc dù so với rất nhiều đệ tử đời thứ ba mạnh hơn nhiều, nhưng tuổi tác của nàng cũng lớn hơn.

Trên thực tế đấu khí của nàng cũng không quá mạnh mẽ. Nếu như chỉ có như vậy, Trầm Ngọc rất khó vượt qua khảo hạch. Trong lòng Trịnh Luân nghĩ thế.

Bất quá hấn cũng không dự định thủ hạ lưu tình, Trịnh Luân thiết diện vô tư cả Huyền Thiên Tông coi như là nổi danh, cũng vì điểm này, hấn mới có thể trở thành người phụ trách mỗi lần khảo hạch.

Đương nhiên, Trầm Ngọc bởi vì thời gian tu luyện ít, cộng thêm bình thường đều chú trọng luyện chế đan dược, mà không thích tu luyện, nếu như không phải bị Hàn Phong ép buộc tu tập dùng để tự bảo vệ mình, sợ là hiện tại nàng ngay cả cơ sở thất phẩm cũng không thể đạt được.

Hàn Phong lúc trước cũng đã lo lắng tình hình của nàng, nên ban đầu mới lựa chọn thân pháp Tuyệt Ảnh Mê Tung truyền cho nàng.

Tuyệt Ảnh Mê Tung kỳ thực cũng không tính là tâm pháp cao giai, bởi vì tính công kích của nó không mạnh, ngược lại trọng điểm của nó là chuyên môn dùng để chạy trốn.

Đừng xem hiện tại đấu khí của Trầm Ngọc chỉ có cơ sở, thế nhưng nếu thật sự gặp nguy hiểm, ngay cả nhân giai nhị phẩm võ giả muốn nhanh chóng bắt được nàng cũng vô cùng khó khăn.

Lúc này, công kích của Trịnh Luân đã đánh tới trước mặt Trầm Ngọc. Nàng cũng nghiêm mặt lại, vận chuyển đấu khí trong cơ thể, cước bộ điểm nhẹ, cả thân thể tựa như phiến lá rơi theo gió, lách sang một bên.

Nhìn thấy Trần Ngọc dễ dàng trốn thoát khỏi quyền đầu của mình, trong mắt Trịnh Luân cũng hiện lên một tia kinh ngạc. Bất quá cái này cũng không ảnh hưởng tới động tác của hắn.

Trần Ngọc cũng không hoảng loạn, hai chân lại biến đổi, thân hình theo một góc độ không thể tin nổi lại tránh thoát khỏi công kích của Trịnh Luân.

Huyền Kỳ Tử nhìn Trần Ngọc liên tục né tránh được công kích của Trịnh Luân, trong mắt cũng là cực kỳ hiếu kỳ,

Là một người đứng đầu tông phái, thực lực của hắn cũng khá, nên đối với thân pháp tinh diệu của Trần Ngọc cũng là hết sức cảm thấy hứng thú.

- Tuyệt Ảnh Mê Tung quả nhiên là một môn tâm pháp thập phần tinh diệu, cơ sở thất phẩm chống lại nhân giai bát phẩm lại vẫn có thể tránh thoát như vậy, thật là được đại khai nhãn giới. Đáng tiếc môn tâm pháp này cũng quá mức chú trọng thân pháp, mà không chú ý phương diện tấn công.

Phí Lão ở đằng sau Hàn Phong có chút cảm khái nói.

Hàn Phong nghe vậy, vừa cười vừa nói:

- Điều này cũng không có gì đáng tiếc, có được tất có mất, nếu như muốn nàng phân chia tinh lực cho công kích, thân pháp tất nhiên vô pháp đạt được cực hạn. Thế gian này vốn không có sự tình hoàn mỹ.

Bổ Lôi Dịch cũng là gật đầu phụ họa nói:

- Hàn Phong nói không sai, lúc ta mới gặp các người, Trần Ngọc chỉ là một nha đầu không hiểu biết về đấu khí. Chỉ trong một năm ngắn ngủi đã có thể dưới tay của nhân giai bát phẩm võ giả cầm cự như vậy đã vô cùng khá rồi.

Mấy người đàm luận, giữa sân Trần Ngọc đã tránh thoát Trịnh Luân hơn mười lần công kích.

Trịnh Luân mất thấy công kích của mình căn bản vô pháp đả thương Trần Ngọc, thân hình ngừng lại.

Tuy rằng toàn lực xuất thủ, Trần Ngọc căn bản vô pháp chạy trốn, nhưng đây chỉ là một hồi trắc thí, liên không phù hợp quy củ, lấy bát phẩm đấu khí toàn lực thi triển trong đệ tử đời thứ ba cho dù có là Mạnh Hùng cũng chỉ miễn cưỡng đỡ được mấy chiêu, những người khác càng không thể chống đỡ được.

Lập tức, Trịnh Luân liền tuyên bố Trần Ngọc vượt qua lần trắc thí này.

Đương nhiên, đó cũng là bởi vì Trần Ngọc là luyện được sư nên trắc thí tương đối dễ một chút.

Bên cạnh Huyền Kỳ Tử hít mắt lại, vuốt cằm râu của mình, tán thưởng nhìn Trần Ngọc ở giữa sân.

Nàng mặc dù hơi lúng lỉnh nhưng bộ pháp tinh diệu cũng khiến người ta được mở rộng tầm mắt.

Người kế tiếp đi tới là Mạc Thiên Cân.

Mạc Thiên Cân khi nhìn Trần Ngọc trắc thí cũng có chút muốn thử, tu luyện đấu khí nhiều năm như vậy hắn còn chưa từng cùng người ta luận bàn.

Tu vi đấu khí của Mạc Thiên Cân tuy rằng trải qua Hàn Phong chỉ điểm cũng có tiến bộ, nhưng hiện tại cũng chỉ là nhân giai tứ phẩm.

Hơn nữa tâm pháp tu luyện cũng là Ly Hỏa Phần Quyết tầm thường nhất, thậm chí cả một ít vũ kỹ cũng chưa từng tu tập.

Có thể nói, hắn tuy là nhân giai tứ phẩm nhưng nếu giao đấu thật sự ngay cả một nhân giai nhị phẩm võ giả cũng đánh không lại.

Đây cũng là đặc điểm của luyện khí, bọn họ tu luyện đấu khí chỉ là để luyện khí, ít khi dùng để chiến đấu, Trịnh Luân đầu tiên là nghiêng đầu nhìn Huyền Kỳ Tử một cái, thấy hắn gật đầu.

Đạt được tông chủ ra hiệu, Trịnh Luân cũng không hề do dự, ra hiệu Mạc Thiên Cân bắt đầu trắc thí.

Trắc thí bắt đầu.

Mạc Thiên Cân lấy ra vũ khí trong tay, đó là một thanh trường kiếm lục sắc.

Thanh trường kiếm này là do hắn luyện chế khi vừa rời khỏi Thiên Nguyệt Đế Quốc, có thể coi là thanh binh khí phẩm chất tốt nhất của hắn.

Hít một hơi thật sâu, hai mắt Mạc Thiên Cân mở to ra, trong miệng quát lên một tiếng lớn.

Bỗng, một đạo khí tức sắc bén tự trong cơ thể hắn bắn ra.

Thấy Mạc Thiên Cân bộc phát ra khí tức, Hàn Phong cũng hơi hơi kinh hãi, khí tức này rõ ràng so với thực lực của Mạc Thiên Cân cao hơn vài phần.

Chợt, Hàn Phong nhìn về phía thanh trường kiếm trong tay Mạc Thiên Cân tựa hồ đã hiểu ra.

Đứng đối diện với Mạc Thiên Cân, Trịnh Luân cũng bị khí tức do hắn bộc phát ra làm kinh sợ một chút.

Mạc Thiên Cân cũng nhân lúc này đánh ra một kiếm về phía Trịnh Luân.

Trường kiếm hóa thành một đạo tàn ảnh màu xanh sẫm, trong nháy mắt đã tới trước người Trịnh Luân khiến sắc mặt hắn co lại. Đầu khí trong cơ thể vận chuyển, hai chân đạp mạnh, thân hình chợt nghiêng sang vừa vặn né tránh một kiếm này của Mạc Thiên Cân.

Một kích không trúng, Mạc Thiên Cân cũng không nản chí, eo lưng vừa chuyển, trường kiếm màu xanh sẫm đã lại chém về phía Trịnh Luân.

Lúc này Trịnh Luân đã có chuẩn bị, sao dễ dàng để Mạc Thiên Cân đánh trúng.

Tay trái nắm chặt, chém mạnh ra, quyền đầu nhanh chóng nện lên thân kiếm của Mạc Thiên Cân.

Đình!

Một tiếng thanh thúy vang lên.

Nguyên bản một kiếm rất có khí thế trong nháy mắt liền bị quyền đầu của Trịnh Luân đẩy ra.

Trịnh Luân tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, cước bộ khẽ động, cả người nhanh chóng lao về phía Mạc Thiên Cân, song quyền đồng thời xuất động.

Mạc Thiên Cân kinh nghiệm chiến đấu còn kém, bị một phen phản công này của Trịnh Luân, nhất thời có chút chóng đờ không nổi, liền tiếp lui về phía sau.

Bên ngoài Hàn Phong thấy thế, cũng có chút tiếc nuối lắc đầu, đối với kết quả như vậy đã sớm nằm trong dự liệu của hắn, chỉ là đối với thanh trường kiếm trong tay Mạc Thiên Cân hắn có chút ngạc nhiên mà thôi.

Vừa rời Mạc Thiên Cân thi triển ra thực lực vượt xa so với đầu khí của bản thân, nghĩ đến hắn là do tác dụng của thanh trường kiếm này.

Hắn đã dự định sẽ về hỏi Mạc Thiên Cân cho rõ.

Bất quá trận đầu Trầm Ngọc tâm pháp thập phần tinh diệu vốn khiến mọi người tràn ngập mong chờ, nhưng hiện tại nhìn thấy Mạc Thiên Cân không có cách nào tấn công, đều lắc đầu không ngừng.

Ngay cả Huyền Kỳ Tử nhìn thấy Mạc Thiên Cân cũng hơi chút thất vọng.

Khi mọi người còn đang thở dài, giữa sân lại mấy chiêu nữa qua đi.

Lúc này thân hình Mạc Thiên Cân đã Trịnh Luân làm cho lung lay sắp đổ. Chỉ bất quá dựa vào đầu khí vẫn cần răng chịu đựng.

Trịnh Luân thấy thế, trong mắt tinh quang chợt lóe. Hai chân lại đạp mạnh, thân thể bỗng nhiên bạo khởi, hơi nghiêng thân tránh khỏi trường kiếm của Mạc Thiên Cân, đồng thời nhân lúc sơ hở, oanh xuất một quyền.

Phanh!

Quyền đầu nện vào giữa ngực Mạc Thiên Cân khiến thân hình hắn nhoáng lên. Ngay sau đó không thể khống chế mà ngã ngược lại, trường kiếm trong tay cũng bị rơi xuống đất, phát ra âm hưởng thanh thúy.

Một kích đắc thủ, Trịnh Luân cũng không tiếp tục tấn công nữa, dựa theo quy tắc trắc thí, Mạc Thiên Căn ngay cả hắc hai mươi của hắc cũng không chống đỡ nổi, nên đã thất bại.

Một bên Trầm Ngọc cùng Tiêu Linh thấy thế đều tỏ vẻ lo lắng. Nhưng Hàn Phong đối với điều này cũng không quá bất ngờ.

Xoa bóp, sắc mặt Mạc Thiên Căn có chút khổ não đứng dậy, đối với kết quả trắc thí hắc cũng không có quá nhiều chán nản.

Đi tới một bên, chuẩn bị nhật trường kiếm lên, trong cuộc chiến vừa rồi, hắc đã nắm rõ hiệu quả của nó.

Đúng lúc này, một đạo thân ảnh vốn đang ngồi ở bên cạnh lại bay lên giữa sân, nhanh hơn Mạc Thiên Căn nhật lấy trường kiếm.

Mạc Thiên Căn nhìn thấy binh khí của mình bị người ta đoạt mất, cũng hơi sững sờ, rồi lập tức nhìn thấy một lão giả ăn mặc hơi có vẻ lôi thôi, lúc này hai mắt tỏa ánh sáng chăm chú nhìn trường kiếm trong tay, nói lầm bầm.

Nhìn thấy tình huống này, Mạc Thiên Căn không hiểu gãi đầu, quay lại nhìn Hàn Phong, thấy hắc gật đầu biểu thị không cần lo lắng.

Từ lúc lão giả lôi thôi kia tiến lên, Hàn Phong sớm đã chú ý.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

142. Chương 126: Môn Đồ Tuyệt Hảo.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Lão giả lôi thôi này Hàn Phong tự nhiên nhận ra được, chính là Bành Mộc Thiết người phụ trách Thần Binh Các trong Huyền Thiên Tông, cùng bối phận với lão được si, thái độ có chút điên điên, nhưng bản lĩnh luyện khí cũng coi như không kém, là luyện khí duy nhất trong Huyền Thiên Tông.

Bành Mộc Thiết suốt đời say mê luyện khí, trừ luyện khí, tính cách cũng vô cùng nóng nảy, chỉ cần trong tông có kẻ nào đui mù chọc giận hắc, nhất định bị ản chửi ảm ỉ.

Cả Huyền Thiên Tông, e là trừ tông chủ Huyền Ky Tử cũng không thể tìm ra được người thứ chấn trụ hắc.

Huyền Ky Tử nhìn thấy Bành Mộc Thiết đột nhiên lao lên đài, cũng sững người. Vốn muốn mở miệng trách mắng, nhưng khi thấy lão nhân này đang cầm thanh trường kiếm của Mạc Thiên Căn không rời tay, nghĩ lại cũng không có ngăn cản nữa.

Qua một lát, trong miệng Bành lão đầu đột nhiên phát ra một trận cười quái dị, lập tức không để ý tới mọi người, một bước tiến lên nắm lấy cánh tay của Mạc Thiên Căn nói:

- Mau mau nói cho ta biết, thanh binh khí này lấy từ đâu?

Mạc Thiên Căn có chút buồn bực nhìn lão giả trước mắt, nói:

- Đây là do ta mới luyện chế ra.

- Sao? Là do ngươi luyện chế?

Bành lão đầu nghe vậy, khuôn mặt già nua cũng hiện những tia kì dị, tiếp tục nói:

- Ngươi là luyện khí sư?

- đương nhiên!

Trong giọng nói của Mạc Thiên Cân cũng mang theo một cổ kiêu ngạo.

Sau đó Bành Mộc Thiết cũng không để ý những người khác, trực tiếp lôi kéo Mạc Thiên Cân hỏi vài vấn đề, khi biết được Mạc Thiên Cân dĩ nhiên là một trung phẩm luyện khí, trong lòng càng kinh ngạc và kích động vô cùng.

Bành lão đầu cũng là một thượng phẩm luyện khí, ánh mắt tự nhiên thập phần độc đáo, từ lúc trước sớm đã nhìn ra chỗ bất phàm của thanh trường kiếm này.

Nhìn phẩm chất bên ngoài, đó là một thanh trung phẩm vũ khí khá được, hơn nữa từ trong miệng của Mạc Thiên Cân chứng thực, thanh binh khí này có hiệu quả tăng phúc 50% năng lượng đấu khí cho người sử dụng. Chỉ là sau đó giống như Mạc Thiên Cân hiện tại hơi chút thoát lực mà thôi.

Hai người nói chuyện với nhau thanh âm không quá lớn, nhưng vừa vặn để mọi người nghe được.

Lúc mọi người biết được thanh vũ khí này có hiệu quả tăng phúc như thế, vẻ mặt cũng là chấn động, Huyền Kỵ Tử đối với biểu hiện lúc trước của Mạc Thiên Cân có chút thất vọng, lúc này cũng chuyển thành kinh ngạc.

So với việc trường kiếm màu xanh sẫm, Huyền Kỵ Tử càng thêm chú trọng chính là thân phận trung phẩm luyện khí sư của Mạc Thiên Cân, phải biết rằng cả Huyền Thiên Tông cũng chưa có mười tên luyện khí sư, trừ Bành Mộc Thiết là thượng phẩm luyện khí sư, đẳng cấp cao nhất cũng chỉ là hạ phẩm luyện khí mà thôi, còn lại đều là luyện khí học đồ. Thậm chí cả luyện khí sư cũng không có nhiều.

Hôm nay đột nhiên một trung phẩm luyện khí xuất hiện, sao không khiến nội tâm Huyền Kỵ Tử không kích động cho được.

Đừng xem Bành Mộc Thiết bình thường điên điên khùng khùng, thế nhưng làm chính sự lại không hàm hồ chút nào, tuy hấn hỏi mấy vấn đề vụn vặt, nhưng khi Mạc Thiên Cân dễ dàng trả lời được, thậm chí có những đáp án khiến Bành Mộc Thiết trong mắt sáng ngời.

Sau một lát, Bành Mộc Thiết xoay người lớn tiếng nói với Huyền Kỵ Tử:

- Tông chủ, người này Thần Binh Các ta muốn, ai cũng không được cướp đoạt với ta.

Tự nhiên, mọi người cũng không hề có ý kiến gì, dù sao tu vi đấu khí của Mạc Thiên Cân cũng quá yếu.

Sau khi nói xong, Bành Mộc Thiết đơn giản lôi kéo Mạc Thiên Cân đi sang một bên, rồi hai người bắt đầu khí thế ngất trời thảo luận các loại vấn đề về luyện khí.

Hàn Phong thấy thế, cũng là mỉm cười, trong lòng hấn tự nhiên rõ ràng, lấy thực lực của Mạc Thiên Cân muốn tiến nhập Thần Binh Các cũng không có gì khó khăn.

Tiếp theo, hấn đưa mắt nhìn Tiêu Linh bên cạnh, nàng gật đầu với hấn, rồi lập tức bước lên đài.

Lúc này, mọi người mới rời tầm mắt từ trên người Mạc Thiên Cân. Hai mắt Trịnh Luân cũng là sáng ngời

Không chỉ mình hấn, Huyền Kỵ Tử và mấy tên nghi trưởng trưởng lão cũng tập trung ánh mắt lên người Tiêu Linh, lấy thực lực của họ tự nhiên có thể dễ dàng nhìn ra thực lực của nàng đã là nhân giai lục phẩm, mà nhìn dáng dấp của nàng cũng chỉ khoảng mười sáu, mười bảy tuổi.

Tuổi tác như thế đã đạt tới nhân giai lục phẩm coi như là vô cùng tốt rồi.

Lúc này, Tiêu Linh đã cùng Trịnh Luân giao thủ.

Dùng hai người làm trung tâm, từng đạo khí lăng rung động không ngừng lan ra xung quanh.

Bên ngoài Hàn Phong nhìn thấy Tiêu Linh không ngừng biến ảo thân hình, trong đầu không khỏi nhớ tới mấy tháng trước, một màn kiều diễm ấy trong lòng cũng hơi quyến luyến.

Lúc này, Tiêu Linh đã cùng Trịnh Luân luận bàn hơn mười chiêu. Là hòn ngọc quý trên tay Thiên Nguyệt đại đế, sở học vũ kỹ của nàng tự nhiên cũng không phải là loại tầm thường.

Đều là những vũ kỹ cao giai thập phần tinh diệu, vì vậy đừng nhìn bình thường Tiêu Linh luôn bộ dáng ôn nhu, nhưng nếu thật sự giao đấu, e là nhân giai thất phẩm võ giả phổ thông cũng không phải đối thủ của nàng.

Đây cũng là ưu thế của việc mang trên người vũ kỹ cao giai.

Ngay từ đầu Trịnh Luân cũng chịu thua thiệt vì điều này, may mà thực lực của hắn so với Tiêu Linh cao hơn hai phẩm cấp, hiện tại toàn lực thi triển ra, cuối cùng cũng áp chế trở lại.

Lại mấy chiêu nữa qua đi, Trịnh Luân đã biết được thực lực của Tiêu Linh, vì vậy nương theo lực đạo do quyền chưởng va chạm sinh ra, bay ngược trở về.

Trải qua trắc thí ngắn, thực lực của Tiêu Linh tất nhiên là không phải bàn cãi, nhất định là có thể vượt qua trắc thí.

Bất quá lúc này xuất hiện một vấn đề khác.

Các đệ tử đời thứ hai vì tranh đoạt thu nhận nàng làm đệ tử mà cãi tới đỏ mặt tía tai.

Hiển nhiên những người này nhìn nhận sự ưu tú của nàng, nên đều có ý niệm thu nhận làm đồ đệ.

Huyền Kỳ Tử nhìn đám đệ tử đời thứ hai tranh đoạt một đệ tử tới mức đỏ mặt tía tai, trong lòng cũng hiểu rõ, thế nhưng biểu hiện vẫn là bất mãn, lạnh lùng hừ một tiếng.

Mấy tên đệ tử đời thứ hai đang mải tranh đoạt để tử thấy sắc mặt tông chủ trầm xuống, cũng im lặng lại.

Nhìn thấy mấy người ngừng tranh cãi, lúc này Huyền Kỳ Tử mới trầm giọng nói:

- Mấy người các ngươi tuổi tác đã lớn, lại tranh nhau náo loạn cả lên như phường lưu manh, còn ra thể thống gì?

Bình thường tuy rằng Huyền Kỳ Tử không hay lộ diện, nhưng là người đứng đầu một tông phái, tự có uy tín của mình, quát lớn vài câu, mọi người quả nhiên không dám phản bác, chỉ là ánh mắt nhìn Tiêu Linh vẫn ẩn chứa vẻ ham muốn.

Hàn Phong nhìn cử động của mấy vị sư thúc bá, cũng có chút dở khóc dở cười, hắn cũng không ngờ tư chất của Tiêu Linh lại khiến mọi người phản ứng lớn như thế.

Đến lúc này hắn cũng mới tính ngộ, cho tới nay, hắn phần lớn là chú trọng tài đánh đàn của Tiêu Linh mà không lưu ý tới tu vi đấu khí của nàng.

Có lẽ là bởi vì nguyên nhân của bản thân, nên không chú ý tới nàng mới mười sáu tuổi, đã là nhân giai lục phẩm võ giả, bậc thiên phú này đặt tại tông môn cũng coi như thập phần giỏi rồi.

Hơn nữa hôm nay lại đặt tại tông môn nhị lưu như Huyền Thiên thì càng là đệ tử khiến mọi người tranh đoạt.

Tiêu Linh thấy dưới sân có chút hỗn loạn, cũng nghe rõ nguyên nhân tranh cãi là vì mình, nhất thời có chút xấu hổ, không khỏi quay đầu lại nhìn Hàn Phong.

Lập tức có chút do dự nói:

- Tông chủ, ta có thể lựa chọn sư phụ của mình hay không?

- A? Như vậy mặc dù có chút không hợp quy củ, thế nhưng lấy tư chất của ngươi cho người một lần ngoại lệ, cùn không có gì, dù sao mọi người đều là nguyện ý.

Huyền Kỳ Tử khẽ cười, gật đầu đồng ý.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

143. Chương 127: Trắc Thí Nhập Môn Của Phí Lão.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Tiêu Linh nghe vậy, chuyển ánh mắt về phía Lâm Nguyệt.

Mọi người nhìn thấy Tiêu Linh dời ánh mắt về phía Lâm Nguyệt, trong nháy mắt liền hiểu rõ ý tứ của nàng, nên có chút chán nản.

Bất quá mọi người cũng hết cách, ai kêu những người này đều là do đệ tử của Lâm Nguyệt dẫn đến, tiện nghi này tự nhiên là để Lâm Nguyệt chiếm được.

Huyền Ky Tử liếc mắt nhìn Lâm Nguyệt, cũng vừa cười vừa nói:

- Người muốn làm đệ tử của Lâm Nguyệt?

- Ừm.

Tiêu Linh gật đầu, lên tiếng xác nhận.

Lâm Nguyệt thấy Tiêu Linh lựa chọn mình, cũng hơi bất ngờ, so với các sư huynh đệ khác, nàng không có ý niệm thu nhận đồ đệ mạnh mẽ như thế, thứ nhất tuổi tác của nàng không lớn, bản thân cũng vẫn đang tiếp nhận sự dạy dỗ của sư phụ, thứ hai, môn hạ của nàng hiện nay tính thêm cả Hàn Phong mới trở về cũng đã là hai người rồi.

Vừa rồi Tiêu Linh thi triển thực lực, chứng minh tư chất thập phần trác tuyệt, vì vậy Lâm Nguyệt lo lắng mình không đủ sức làm sư phụ, khiến Tiêu Linh lỡ dở.

Bất quá Hàn Phong nhìn thấy vẻ mặt của Lâm Nguyệt, đoán được suy nghĩ của nàng, không khỏi kéo cánh tay, khuyên nhủ:

- Sư phụ, nếu Linh nhi muốn làm đồ đệ của người, người cứ nhận lấy đi.

- Chính là...

Lâm Nguyệt vẫn còn có chút chần chờ.

Nhưng bị Hàn Phong ngắt lời nói:

- Yên tâm đi, Linh nhi tự có phương pháp tu luyện riêng, bất kể là báii nhập làm môn hạ của ai cũng có kết quả giống nhau.

- Được rồi, đã như vậy, ta đây liền đồng ý.

Lâm Nguyệt không do dự nữa, gật đầu đáp ứng.

Nếu Tiêu Linh đã có lựa chọn, Lâm Nguyệt cũng đồng ý, Huyền Ky Tử cũng không nhiều lời thêm, vung tay lên quyết định.

Tiếp theo, Tiêu Linh nhẹ nhàng bước trở lại bên cạnh Hàn Phong, rồi hướng về phía Lâm Nguyệt ôn nhu gọi một tiếng sư phụ.

Lâm Nguyệt trực tiếp kéo Tiêu Linh đến trước người, từ đầu đến chân quan sát cẩn thận một phen, ánh mắt cũng tràn ngập khó hiểu, thẳng đến khi thấy khuôn mặt của Tiêu Linh dần đỏ ửng mới thôi.

Nhìn thấy dáng dấp xấu hổ của Tiêu Linh, Lâm Nguyệt không khỏi liếc mắt với Hàn Phong, trong lòng không khỏi buồn cười, rồi kéo Tiêu Linh sang một bên thấp giọng trò chuyện.

Tiêu Linh trắc thí đã kết thúc, kế tiếp tự nhiên là hai người Bồ Lôi Dịch và Phí Lão.

Nhìn hai người tuổi tác cao, Hàn Phong cũng có chút không hiểu được trong lòng cả hai đang nghĩ gì, lấy thực lực thiên giai của bọn họ, cả Huyền Thiên tông cùng lên cũng không phải là đối thủ, nhưng hai người lại nhiều lần nói muốn cùng mình gia nhập tông môn.

Tuy rằng không rõ suy nghĩ của hai người, nhưng Hàn Phong cũng không có ý kiến gì, Huyền Thiên tông có thể nhận được hai thiên giai cường giả, không thể nghi ngờ là nhiều thêm hai tay chân tuyệt thế. Có hai người tọa trấn, nếu có địch nhân muốn gây bất lợi, e là cũng phải suy nghĩ kỹ.

Trong lòng Hàn Phong còn đang âm thầm lúc cao hứng, bên kia Phí Lão đã dẫn đầu đi tới giữa sân.

Phụ trách trắc thí Trịnh Luân đang nhìn Phí Lão tiến lên, biểu tình cũng là sửng sốt, trong lòng không khỏi nổi lên nghi hoặc.

Đúng lúc này, đằng sau Huyền Ky Tử cũng đồng thời mở miệng nói:

- Trịnh Luân, lần trắc thí này để sư huynh của ngươi Nghiêm Chí đến phụ trách, người trước tiên lui lại đã.

Trịnh Luân nghe lời lui lại, nhưng trên mặt cũng lộ vẻ kinh ngạc vô cùng, không rõ ý đồ của tông chủ.

Sau khi Huyền Ky Tử nói xong, từ trong đám đệ tử đời thứ hai, một hán tử thân hình khôi ngô đi ra, người này tự nhiên chính là Nghiêm Chí.

Nhìn Nghiêm Chí đi tới giữa sân, Trịnh Luân tự nhiên rõ ràng thực lực của sư huynh mình, có thể nói trong đám đám đệ tử đời thứ hai, hắn là người có thực lực mạnh nhất. Năm ngoái đã thành công tiến nhập địa giai.

Hàn Phong nhìn Huyền Ky Tử dĩ nhiên phái Nghiêm Chí sư bá ra trận, cũng có chút kinh ngạc, nhưng nghĩ tới thực lực của Phí Lão cũng vẫn thoải mái.

Kỳ thực dù là ai tới phụ trách trắc thí, Phí Lão cũng không có vấn đề gì, lấy thực lực thiên giai cường giả của hắn, chỉ là một cuộc trắc thí căn bản không có gì khó khăn.

Nghiêm Chí cũng không hiểu vì sao tông chủ lại gọi mình tới, nhưng hắn cũng cố gắng hoàn thành trách nhiệm, nhìn Phí Lão, trầm giọng nói:

- trắc thí kế tiếp do ta phụ trách, lão nhân gia cũng phải cẩn thận.

Tuy rằng không rõ thực lực của lão giả trước mắt, nhưng Nghiêm Chí mới vừa tiến nhập địa giai chỉ cảnh không lâu, trong lòng cũng mạnh dạn hơn. Dù sao trong đệ tử đời thứ hai, hắn là người mạnh nhất, lại thấy quanh thân Phí Lão cũng không có dấu khí gì, nên khó tránh khỏi có chút tự đại.

Phí Lão thản nhiên nhìn Nghiêm Chí, cũng không có động tác gì, áo bào trên người không có gió, một cỗ khí thể lạnh thấu xương đột nhiên phát ra, nhắm thẳng vào Nghiêm Chí.

Nguyên bản Nghiêm Chí vẫn còn đang lo lắng giao thủ, muốn bảo lưu vài phần thực lực bản thân, chợt cảm thấy một trận khí tức băng lãnh kéo tới, trong nháy mắt ép hắn tới mức không thở nổi.

Hai mắt hoảng sợ nhìn chằm chằm vào Phí Lão, trong lòng Nghiêm Chí bỗng nổi lên cảm giác sợ hãi.

Khí tức thật đáng sợ!

Lão giả này là ai? Sao lại có khí thể mạnh mẽ đến vậy?

Nghiêm Chí cũng không ngốc, bằng không cũng không trở thành địa giai võ giả được, vì vậy bị khí thể chèn ép, trong nháy mắt liền hiểu được là do lão giả trước mắt tạo ra.

Chẳng qua mặc kệ hắn nghĩ gì, cũng không rõ, vì sao lão giả thoát nhìn rất bình thường, dĩ nhiên lại bộc phát khí tức mạnh như vậy.

Bất quá, không đợi Nghiêm Chí suy nghĩ cẩn thận, khí thể đã ép hắn tới không thở nổi. Khuôn mặt có chút ngăm đen, đã không còn chút huyết sắc nào, nước mắt không ngừng chảy ra.

Phí Lão cũng không quá mức làm khó Nghiêm Chí, khí thể vừa rồi hắn đã tận lực khống chế, nhưng không ngờ tên to con này lại không thể chịu đựng được.

Nhìn tới đó, Phí Lão cũng bắt đầu lắc đầu, trong nháy mắt thu lại khí thế.

Lúc này Nghiêm Chí mới cảm thấy sức ép toàn thân giảm nhẹ, hai chân không khỏi có chút nhũn ra, cũng may tâm trí của hắn coi như kiên định, sắp không thể chống đỡ được ngã xuống rồi.

Phí Lão vừa thu lại khí thế, chỉ trong khoảnh khắc, mọi người thậm chí còn chưa biết chuyện gì phát sinh, đã thấy sắc mặt Nghiêm Chí trở nên thập phần tái nhợt.

Huyền Kỳ Tử vẫn bình tĩnh ngồi ở vị trí chủ tọa, lúc này cũng đã đứng dậy.

Mọi người không giải thích được và vô cùng kinh ngạc nhìn Huyền Kỳ Tử chột lao đến bên cạnh Nghiêm Chí, hai mắt có chút ngưng trọng nhìn Phí Lão, đồng thời phát tay Nghiêm Chí lui ra phía sau.

- Tông chủ, này...

Nghiêm Chí đang muốn mở miệng nói, bất quá lại bị Huyền Kỳ Tử cắt đứt.

- Trắc thí lần này do ta tự mình phụ trách, người lui lại trước đi.

Huyền Kỳ Tử trầm giọng nói.

Nghiêm Chí thấy biểu tình của tông chủ nghiêm túc như vậy, cũng không nói thêm nữa, mà thối lui đứng sòng vai cùng Trịnh Luân. Hai mắt chăm chú nhìn thân ảnh Phí Lão, làm như muốn đem Phí Lão nhìn ra đến tột cùng ra sao.

- Người không ngại trắc thí lần này để ta tự mình tiến hành chứ?

Huyền Kỳ Tử nhìn Phí Lão trầm giọng nói.

Phí Lão hơi chút quan sát Huyền Kỳ Tử, lập tức không thể nói:

- Không ngại, chỉ cần có thể vượt qua trắc thí, thuận lợi gia nhập quý tông thì cứ tiến hành.

Huyền Kỳ Tử nghe vậy, cũng gật đầu nói:

- Tốt lắm, chúng ta bắt đầu đi thôi.

Nói xong, hai mắt Huyền Kỳ Tử nháy nháy, thân là địa giai cửu phẩm cao thủ, đấu khí trong cơ thể mạnh mẽ vận chuyển, trong nháy mắt bộc phát. Hắn biết rõ thực lực của Phí Lão rất cao minh.

Từ lúc vừa rồi đi tới, hắn đã chăm chú đánh giá Phí Lão và Bồ Lô Dịch, kết quả cũng vô pháp nhìn thấu tu vi của cả hai, vì vậy vừa tới, Huyền Kỳ Tử chuẩn bị toàn lực thi triển.

Đáng tiếc chính là Phí Lão cũng không có cho hắn cơ hội, vẫn như cũ phát ra cỗ khí thế so với lúc trước càng mạnh hơn vài phần, nháy mắt bao phủ toàn thân thể Huyền Kỳ Tử.

Vốn Huyền Kỳ Tử đã vận khởi đấu khí, chỉ cảm thấy thân thể bỗng bị kiềm hãm, ngay sau đó, trong lòng liền sản sinh một cỗ ý niệm vô pháp kháng cự trong đầu.

Ý niệm này trong đầu vừa mới hiện lên, Huyền Kỳ Tử chột mở to hai mắt, khó có thể che giấu sự khiếp sợ dày đặc.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiệt

144. Chương 128: Môn Đồ Thiên Giai.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Thiên giai cường giả! Dĩ nhiên là thiên giai cường giả!

Huyền Ky Tử thực sự không thể tin được tất cả sự tình đã phát sinh trước mắt.

Phải biết rằng, hôm nay Huyền Ky Tử đã là địa giai cửu phẩm cao thủ, hẳn tự nhận cho dù đối thủ có là địa giai cửu phẩm đỉnh phong, cũng không thể bằng vào khí thế liền làm hắn sản sinh ý niệm không thể kháng cự trong đầu.

Có thể làm được một bước này, không thể nghĩ ngờ chỉ có thiên giai cường giả mới có thể làm được.

Nói như thế, tên này vẫn làm hắn vô pháp nhìn thấu lão giả trước mắt, dĩ nhiên là một thiên giai cường giả.

Nghĩ tới đây, Huyền Ky Tử là một người đứng đầu tông môn, trong mắt cũng không khỏi kinh hoảng.

Hít sâu một hơi, miễn cưỡng đem nội tâm khiếp sợ đè xuống, Huyền Ky Tử dễ dàng chống lại, đấu khí trên người tản mát. Thân hình sau này lùi lại vài bước.

Nhìn thấy Huyền Ky Tử như vậy, Phí Lão cũng giống lúc trước, thu hồi khí thế.

- Ta thua.

Huyền Ky Tử thấy Phí Lão thu lại khí thế, cũng là thập phần hào hiệp trực tiếp thừa nhận.

Mọi người dưới sân còn chưa hiểu chuyện gì, vốn dĩ thấy Huyền Ky Tử bất chấp thân phận, muốn tự mình ra tay phụ trách trắc thí lần này.

Hành động như vậy đã khiến mọi người khó hiểu, lúc này khi cả hai còn chưa động thủ, hắn lại đột nhiên nhận thua.

Đối với thực lực của tông chủ, đệ tử Huyền Thiên Tông tự nhiên hiểu rõ.

Chính là Huyền Ky Tử lại nhận thua trước một lão giả thoát nhìn hết sức bình thường, sao không khiến cho mọi người khó hiểu được.

- Không biết vì sao tiền bối đến Huyền Thiên Tông ta?

Huyền Ky Tử đổi thành vẻ cung kính nói.

Trước mắt chính là thiên giai cường giả, Huyền Ky Tử tự nhiên là phải dùng đủ bậc lễ nghĩa, đó cũng chẳng phải là chuyện mất mặt gì.

- Không phải ta đã nói rồi sao, ta muốn gia nhập Huyền Thiên Tông!

Phí Lão thần nhiên giải thích.

Huyền Ky Tử nghe vậy, trên mặt cũng hiện lên vẻ cổ quái, lập tức có chút bất đắc dĩ nói:

- Tiền bối chớ nói đùa, lấy thực lực của ngài đủ để làm sư phụ của ta. Huyền Thiên Tông chúng ta chỉ là tiểu tông môn...

Không chờ Huyền Ky Tử nói xong, Phí Lão liền vung tay, nói:

- Như vậy có là gì, người cứ coi ta như đệ tử bình thường là được, dù sao ta cũng đã vượt qua trắc thí, cũng không làm trái quy củ của các người.

Nhìn thấy Phí Lão tựa hồ không giống nói giỡn, Huyền Ky Tử do dự, nói tiếp:

- Tiền bối, người đã tôn trọng Huyền Thiên Tông, không bằng để văn bối thay sư phụ nhận đồ đệ. Sau này chúng ta liên tính ngang hàng, ngài thấy sao?

Đối với thiên giai cường giả như Phí Lão quy củ trong lòng Huyền Ky Tử cũng là ngựa ngáy khó chịu, hắn tự nhiên hiểu rõ một tông môn có thiên giai cường giả tọa trấn, ý nghĩa ra sao.

Cho dù nhất lưu đại tông môn như Thiên Thánh Cốc cũng chỉ có ba thiên giai cường giả mà thôi.

Thế lực nhị lưu bình thường đối với thiên giai cường giả căn bản là chuyện không dám nghĩ tới.

Cho nên khi biết được lão giả trước mắt không ngờ là thiên giai cường giả, trong lòng Huyền Ky Tử tuy rằng khiếp sợ, nhưng đầu óc vẫn nhanh chóng xoay chuyển, tính toán làm thế nào để lưu hắn lại.

Tuy rằng Phí Lão nói muốn gia nhập Huyền Thiên Tông, nhưng Huyền Ky Tử thủy chung là không dám coi hấn như đệ tử bình thường, cho nên suy nghĩ một lát, mới đưa ra biện pháp này.

Bất quá, Phí Lão tựa hồ cương quyết muốn làm một tên đệ tử đời thứ ba bình thường, nên vô luận Huyền Ky Tử khuyên bảo ra sao, cũng không chịu nghe.

Mà lúc này, mọi người bên sân cũng từ hành động cùng lời đối thoại của hai người mà phân tích ra được, lão giả giữa sân không ngờ là thiên giai cường giả.

Sau khi đưa ra kết luận này, mọi người đều là khiếp sợ dị thường, một số người phản ứng nhanh, khi lấy lại tinh thần, hai mắt đều tràn ngập nóng bỏng nhìn về phía Phí Lão, trong lòng thật lâu không thể bình tĩnh trở lại.

Không để ý đến phản ứng của mọi người, Huyền Ky Tử trải qua một phen đấu tranh, thấy Phí Lão thủy chung kiên trì quyết định của mình, cuối cùng đành bất đắc dĩ gật đầu đáp ứng.

Bất quá trong lòng vẫn có chút bất an, an bài như vậy, hiện tại hấn chính là tổ sư danh nghĩa của Phí Lão.

Ý niệm này vừa hiện lên, trong lòng Huyền Ky Tử cũng là một trận buồn bực, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười khổ.

Hiện tại là sư tổ của Thiên giai cường giả, thật là đứng ngồi không yên a!

Thấy Huyền Ky Tử rốt cục gật đầu đáp ứng, Phí Lão cũng hài lòng cười cười, lập tức liền đi trở lại bên cạnh Hàn Phong, thuận tiện liếc mắt với Bồ Lô Dịch.

Bồ Lô Dịch thấy thế, không khỏi cười lớn, thân hình chợt lóe đi tới giữa sân, ôm quyền nói với Huyền Ky Tử:

- Tông chủ, kế tiếp đến phiên ta đi?

Nghe được Bồ Lô Dịch nói chuyện, Huyền Ky Tử lúc này mới giật mình tỉnh lại, lập tức hát hiện một lão giả khác mà mình nhìn không thấu đứng trước mặt, trong lòng đã có suy đoán, nhưng vẫn chưa xác định được hỏi:

- Vị này có thể trực tiếp nói cho ta biết, tu vi đấu khí của ngươi được không?

Bồ Lô Dịch tự nhiên hiểu rõ ý tứ của Huyền Ky Tử, ngẫm lại, dứt khoát trực tiếp mở miệng nói:

- thực lực của ta so với lão gia hỏa kia không kém bao nhiêu, nếu tông chủ không tin, có thể thử qua một lần.

Quả nhiên...

Trong lòng Huyền Ky Tử đã sớm đoán được, bất quá giờ phút này nghe được đối phương chính miệng thừa nhận, trong lòng vẫn nhịn không được rung động, lập tức lộ ra biểu tình bất đắc dĩ, thở dài nói:

- Không biết vị tiền bối này, có phải cũng muốn gia nhập Huyền Thiên Tông ta hay không?

- Tất nhiên rồi. Hơn nữa, lão gia hỏa kia nếu đã thành đệ tử đời thứ ba, thì ta cũng không thể có vai vế cao hơn hấn được, cho nên tông chủ cứ làm theo quy củ đi.

Bồ Lô Dịch chấp tay sau lưng, cười nói.

Nghe Bồ Lô Dịch nói, Huyền Ky Tử cũng biết mình có nói nữa cũng vô ích, nên dứt khoát gật đầu đồng ý.

Bất quá Huyền Ky Tử cũng như đang nằm mơ, bình thường hiếm khi gặp được thiên giai cường giả, hôm nay hấn lại đồng thời gặp được hai người.

Càng khiến người ta không thể tưởng tượng nổi chính là hai gã thiên giai cường giả này cứ khẳng khẳng muốn gia nhập Huyền Thiên Tông, hơn nữa còn bất chấp thân phận trở thành đệ tử đời thứ ba, một loạt chuyện này e là có nói cũng chẳng ai tin.

Miền cương không chế được tâm tình kích động của mình, Huyền Ky Tử lập tức đơn giản giới thiệu về Huyền Thiên Tông một lượt, rồi nói từng phần kết quả quá trác thú ngày hôm nay.

Sau khi trắc thí chấm dứt, Hàn Phong cùng tông chủ dẫn dò một tiếng, liền dẫn mọi người cùng rời đi.

Chờ đến khi Hàn Phong dẫn Phí Lão cùng Bồ Lôị Địch rời đi, mấy tên nghi trượng trưởng lão vẫn ngồi bên cạnh, liền nhanh chóng đến bên cạnh Huyền Kỳ Tử, một lão giả tính tình nóng nảy trong đó lên tiếng nói:

- Tông chủ, hai người kia vừa rồi...?

Huyền Kỳ Tử phục hồi tinh thần lại, nhìn thấy mấy gã trưởng lão, vốn biểu tình bình tĩnh, lúc này cũng không giấu nổi vẻ kích động, lập tức mở miệng nói:

- Hai vị tiền bối vừa rồi cứ khẳng khái đòi làm đệ tử đời thứ ba, bất kể ra sao, vẫn phải dùng lễ đối đãi, đừng làm họ tức giận.

- Thật sự là thiên giai?

- Trời ạ! Chuyện này thật không thể tin nổi!

Mấy gã trưởng lão nghe Huyền Kỳ Tử xác nhận, cũng lộ ra thần sắc khiếp sợ, có mấy người không áp chế nổi tâm tình, thất thanh kêu lên.

Mà tiếng kêu này khiến đệ tử đời thứ hai xung quanh cũng hiểu được sự tình.

Nhất thời, tất cả mọi người tại đây đều bị tin tức này chấn trụ.

Lâm Nguyệt vừa mới đi tới cửa phòng luyện võ, nghe được mấy gã trưởng lão nói chuyện, nhất thời cũng không tin nổi nhìn hai vị lão giả trước mắt.

Tuy rằng, từ ban đầu nàng đã đại khái biết được hai người này có tu vi đấu khí thập phần cao thâm, nhưng nàng lại chưa từng nghĩ tới cả hai đồng thời là thiên giai cường giả.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

145. Chương 129: Tiên Bộ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Khi biết được thực lực chân chính của hai lão giả là thiên giai, trong lòng Lâm Nguyệt càng cảm thấy khiếp sợ, đôi mắt đẹp cũng càng không ngừng liếc nhìn Hàn Phong.

Hiện giờ nàng càng ngày càng không hiểu tên đồ đệ thần bí này. Rốt cuộc trong hai năm qua, Hàn Phong đã trải qua những chuyện gì ở bên ngoài, thậm chí ngay cả thiên giai cường giả cũng trở thành bằng hữu của hắn, điều này thật khiến người ta không thể tin nổi.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lâm Nguyệt nhìn về phía Hàn Phong không khỏi có chút phức tạp.

Bất quá lúc này Hàn Phong cũng không chú ý tới ánh mắt của Lâm Nguyệt, bởi vì hắn đang không hiểu vì sao hai người Bồ Lôị Địch cùng Phí Lão lại khẳng khái muốn trở thành đệ tử đời thứ ba, lấy thực lực của cả hai, tùy tiện an bài cũng có thể làm trưởng lão.

Đối với điều này, Bồ Lôị Địch cùng Phí Lão cũng đều cười thần bí, không có lên tiếng giải thích.

Thấy hai người không chịu trả lời, Hàn Phong cũng đành nhún vai, dứt khoát không hỏi nữa. Dù sao hai lão gia này cũng sẽ không làm chuyện gì bất lợi với hắn, nên hắn cũng chẳng muốn quản hai người.

Kỳ thật hai người kiên trì muốn ngang hàng với Hàn Phong, nguyên nhân quan trọng nhất là muốn tìm hiểu ra vị sư phụ thần bí sau lưng hắn.

Hai người trải qua quan sát nhiều lần, đều cho rằng sau lưng Hàn Phong tất nhiên có một cường giả tuyệt thế truyền dạy. Nếu không cho dù hắn có thiên phú dị bẩm cũng không thể với từng ấy tuổi đạt được thành tựu kinh người như thế.

Không nói tốc độ tu luyện hiện giờ đã là Địa giai nhất phẩm cao thủ. Chỉ riêng vũ kỹ lúc trước hắn dùng để luận bàn với hai người cũng đã đủ để chứng minh điều đó.

Quan trọng hơn chính là Hàn Phong mới chỉ có mười ba tuổi mà thôi.

Địa giai cao thủ mười ba tuổi đủ để hù dọa vô số thiên tài trên đại lục.

Cho nên có cảm giác sau lưng hắn tồn tại một vị sư phụ thần bí, hai người tự nhiên chỉ có thể ngang hàng với Hàn Phong.

Đương nhiên, tất cả chuyện này Hàn Phong cũng không rõ. Nếu để hắn biết được, e là sẽ bị suy đoán linh tinh của hai người làm cho dở khóc dở cười.

Trong rừng trúc phía sau núi Huyền Thiên Tông.

Lúc này đã ba ngày trôi qua kể từ khi mấy người Tiêu Linh tiến hành trắc thí nhập môn.

Ba ngày này đủ để cho cả Huyền Thiên Tông đều biết Phí Lão cùng Bồ Lô Địch là hai đại thiên giai cường giả.

Càng khiến cho vô số đệ tử kinh ngạc họ không ngờ làm đệ tử đời thứ ba.

Bất quá, vai vế cũng chỉ là tượng trưng, trong Huyền Thiên Tông e là không có ai dám đem thân phận của hai làm trò, chỉ có Hàn Phong, ngay cả Huyền Kỳ Tử gặp được hai người cũng không dám tỏ ra quá mức lớn lối.

Hiện giờ hai người Phí Lão cùng Bồ Lô Địch trang nghiêm trở thành những người cường đại nhất Huyền Thiên Tông. Có hai người che chở, tin tưởng bất kể thế lực nào cũng không dám khinh địch mà tìm Huyền Thiên Tông gây rối.

Đối với phản ứng của mọi người, Hàn Phong đã sớm dự liệu được.

Không thể không nói, hai năm không gặp, Mạnh Hùng đối với Phách Viêm Chiến Thiên Quyết cùng Phách Viêm Tam Thức đã có lý giải sâu sắc.

Giống lúc trước Hàn Phong đã nói với Mạnh Hùng, Phách Viêm Tam Thức phối hợp với Phách Viêm Chiến Thiên Quyết, nếu vận dụng thích đáng, chiêu thức sẽ càng thiên biến vạn hóa, xuất kỳ bất ý.

Trong quá trình giao thủ, Hàn Phong cũng có thể nhận thấy được Mạnh Hùng thi triển Phách Viêm Tam Thức quả thật thay đổi liên tục, nếu gặp đối thủ thực lực ngang nhau, tất nhiên khó có thể chống đỡ.

Bất quá Mạnh Hùng còn cách cảnh giới viên mãn rất xa.

Nghĩ đến đây, trong lòng Hàn Phong cảm thấy may mắn vì ngày đó đã đem Phách Viêm Chiến Thiên Quyết giao cho Mạnh Hùng.

Hàn Phong vừa nghĩ đồng thời không ngừng ứng phó thể công mãnh liệt của Mạnh Hùng.

Hai người đã luận bàn hồi lâu, Mạnh Hùng lúc này khuôn mặt đỏ bừng, Hàn Phong biết đầu khí của hắn đã tiêu hao gần hết.

Vì thế, Hàn Phong chuyển cước bộ, thân hình biến ảo, né tránh quyền của Mạnh Hùng, đồng thời đi đến bên cạnh hắn, trực tiếp quét ngang một cước.

Chân trái Hàn Phong bất ngờ quét vào chân Mạnh Hùng.

Mạnh Hùng chỉ cảm thấy từ móng truyền đến một lực lượng cực lớn, thân hình khổng lồ nhất thời không bị khống chế té về phía trước.

Thân thể rơi sấp xuống đất, phát ra âm thanh nặng nề, đồng thời bụi đất bám đầy lên quần áo.

Một kích đắc thủ, Hàn Phong liền dừng lại, giương mắt nhìn về phía Mạnh Hùng ngã xuống đất, khóe miệng nhếch lên mỉm cười.

Cảnh tượng này hình như đã hai năm rồi hắn mới lại nhìn thấy, trong lòng Hàn Phong cũng là có chút hoài niệm.

- Khanh khách!

Bất quá, lúc này ở phía sau lại truyền đến một tiếng cười vui vẻ.

Nghe thấy tiếng cười này, Hàn Phong chợt chuyển thành cười khở, quay đầu nhìn về phía rừng trúc.

Nơi đó có một thiếu nữ mặc váy hoa nhỏ, đang ngồi trên tảng đá, khuôn mặt xinh xắn đang vui vẻ cười khúc khích.

Thiếu nữ đó chính là Tiểu sư muội Lâm Phỉ Vân của Hàn Phong.

Cũng không biết vì sao tiểu nha đầu này từ lần đầu gặp Hàn Phong tựa hồ như nhất kiến chung tình. Cả ngày đều lẻo đẻo đi theo sau lưng hắn.

Đương nhiên, Hàn Phong đối với tiểu nha đầu kiếp trước thập phần chiếu cố hắn cũng rất yêu thích, nên cũng không bài xích nàng.

Lúc này Lâm Phỉ Vân gây cho Hàn Phong cảm giác giống một muội muội bình thường, hơn nữa còn luôn cần được quan tâm.

Sáng sớm nay, Hàn Phong nguyên bản đáp ứng Mạnh Hùng tới chỉ điểm vũ kỹ cho hắn, nhưng cũng không biết tiểu nha đầu này từ đâu thăm dò được tin tức, sáng sớm đã ngồi trước cửa phòng đợi.

Không có cách nào, Hàn Phong chỉ đành đem nàng đi theo, dù sao hắn hiện tại cũng không muốn tiếp tục ẩn giấu thực lực, cho nên cũng không sợ bị người khác phát hiện.

Bất quá, nha đầu kia tựa hồ thích chứng kiến bộ dáng chật vật của Mạnh Hùng, nên vừa thấy hắn bị đánh bại, liền cười vui vẻ.

Mạnh Hùng bị ngã, từ trên mặt đất đứng dậy, buồn bực nhìn Hàn Phong, nói:

- Ta nói Hàn Phong, hai năm không gặp, vì sao ngươi vẫn thích đá vào mông ta như vậy, chẳng lẽ mông của ta có thù oán với ngươi sao?

Hàn Phong nghe vậy, chỉ bất đắc dĩ nhún nhún vai nhún nhún vai lập tức nói với Lâm Phỉ Vân:

- Ngươi cũng không nên trách ta. ai bảo bình thường ngươi chọc tới vị tiểu tổ tông này, chính là nàng muốn ta đá vào mông ngươi đó.

Nghe được Hàn Phong Hàn Phong, sắc mặt Mạnh Hùng cũng trở nên bí xị, không nói gì nữa.

Ai bảo hắn trước kia không cẩn thận đắc tội tiểu bà cô này, hắn chỉ đành ráng chịu đựng thôi.

Chứng kiến bộ dáng của Mạnh Hùng, trong lòng Hàn Phong âm thầm buồn cười, lập tức nói:

- Hai năm qua ta đi vắng, đấu khí của ngươi có thể tu luyện tới mức này, quả thật khó có được. Xem ra hai năm qua ngươi cũng thập phần cố gắng a!

Mạnh Hùng nghe Hàn Phong nói như thế, trên mặt cũng lộ ra tia cười ngây ngô, nhưng lại chán nản nói:

- Chỉ là cố gắng tu luyện nữa cũng vẫn kém tên quái thai nhà ngươi, cho dù ta dùng hết toàn lực, vẫn bị ngươi thoải mái hóa giải, nói ra thật làm người ta tức muốn chết a! ta đến bây giờ vẫn không thể thăm dò được sức mạnh của ngươi.

Nhìn thấy Mạnh Hùng có chút chán nản, Hàn Phong không khỏi nghiêm mặt nói:

- Tình hình của ta có chút đặc biệt, ngươi không cần so với ta, lấy tuổi tác hiện tại của ngươi, đã có được tu vi như thế. Chỉ cần ngươi tiếp tục cố gắng, sau này tất có thể đứng hàng đầu trên đại lục, Phách Viêm Chiến Thiên Quyết cũng sẽ bởi vì ngươi mà vang vọng đại lục.

- Nổi tiếng đại lục sao? Hắc hắc, thật hy vọng ngày đó có thể đến nhanh một chút a!

Mạnh Hùng thấy Hàn Phong tin tưởng mình như vậy, cũng không khỏi lộ ra vẻ mặt ngây ngô.

Mà lúc này, Lâm Phỉ Vân nhìn thấy hai người luận bàn chấm dứt, cũng hưng phấn đi tới.

- Sư huynh, người thật là lợi hại a! Ngay cả Mạnh Hùng cũng dễ dàng đánh bại được, hẳn chính là kẻ mạnh nhất trong đám đệ tử đời thứ ba đó.

- Ha ha tiểu Vân cố gắng tu luyện, thì cũng sẽ lợi hại giống sư huynh, dễ dàng đánh bại Mạnh Hùng thôi mà.

Hàn Phong cười sờ sờ đầu nhỏ của Lâm Phỉ Vân, lên tiếng cổ vũ.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

146. Chương 130: Thanh Lý Môn Hộ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Mạnh Hùng nghe hai sư huynh muội nói chuyện, nhin không được trợn mắt lên. Cảm giác mình trong mắt hai người này chỉ là cục đất để họ tùy ý nhào nặn.

Ba người lại nói chuyện phiếm một lát, sau đó liền trở lại tiểu viện.

Trên đường đi, Hàn Phong cũng từ Mạnh Hùng biết được trong hai năm qua Huyền Thiên Tông rất nhiều biến hóa.

Trong đó điều khiến Hàn Phong để ý nhất là ngày trước khi rời đi, hắn đã giao cho Lão Dược Sĩ phương pháp bồi dưỡng Tử La Thảo.

Theo lời của Mạnh Hùng, Hàn Phong biết được hai năm trước Lão Dược Sĩ đã trồng được lượng lớn Tử La Thảo, rồi đem bán được một số kim tệ rất lớn.

Mà số tiền này, Lão Dược Sĩ giao cho Huyền Kỳ Tử phụ trách một phần, còn lại đều đổi thành dược liệu khác.

Hàn Phong mới vừa trở về Huyền Thiên Tông thấy được đại môn hùng tráng cũng là tiền từ đó mà ra.

Hiện giờ chính thể thực lực của Huyền Thiên Tông so với hai năm trước mạnh hơn gấp mấy lần.

Trừ chuyện về Lão Dược Sĩ, Hàn Phong cũng từ Mạnh Hùng biết được chuyện của mấy người Đoạn Nhạc.

Mấy người tư chất có hạn, cho dù được Hàn Phong để lại một ít dược liệu để sử dụng. Nhưng qua hai năm, hiện giờ Đoạn Nhạc cũng chỉ mới bước vào nhân giai nhất phẩm, tuy rằng tốc độ tu luyện như vậy cũng khá, nhưng so với Mạnh Hùng cùng với Tiêu Linh có chút chênh lệch.

Hàn Phong vốn không có hy vọng quá lớn, nên cũng không thất vọng nhiều.

Bất quá, có một người thật ra khiến Hàn Phong hơi có chút kinh ngạc.

Triệu Lâm Lâm nguyên bản đầu khí kém cõi nhất, hiện giờ tu vi cũng vượt qua dự liệu của Hàn Phong, đạt tới nhân giai nhất phẩm võ giả như Đoạn Nhạc.

Càng khiến Hàn Phong kinh ngạc chính là, Triệu Lâm Lâm không chỉ đột phá trên phương diện đầu khí, mà về việc luyện chế đan dược cũng có những thành tựu nhất định.

Học tập luyện dược mới có hai năm ngắn ngủi, lúc này Triệu Lâm Lâm đã là một gã hạ phẩm luyện dược sư.

Nhớ tới tiểu cô nương lúc trước cho dù gặp bất kỳ ai cũng đỏ mặt tía tai, hiện giờ có thành tích trác tuyệt như thế, thật khiến Hàn Phong cảm thấy kinh ngạc không thôi.

Sau đó, Hàn Phong lại hỏi mấy vấn đề khác, Mạnh Hùng đang muốn đang muốn thì cách đó truyền đến thanh âm nũng nịu:

- Mạnh Hùng sư huynh, thì ra người ở đây nha! Vừa rồi ta tới tìm người không thấy, liền đoán người lại đến hậu sơn, cho nên đang định qua đó tìm người.

Nghe âm thanh đó, Hàn Phong cùng Lâm Phỉ Vân đều cùng nhú mày.

Ngay cả Mạnh Hùng cũng lộ vẻ chán ghét.

Nhìn thấy Âu Dương Y Y đi về phía mình, Hàn Phong cũng hơi nhú mày, tuy rằng kiếp trước cùng nữ nhân này csos khúc mắc, nhưng hiện tại hẳn đã sớm bỏ qua.

Nếu không phải lúc trước lại gặp được nữ nhân này, trong lòng hẳn sẽ không nhớ tới chuyện cũ.

Bất quá, đối với bản tính của nàng, hẳn vẫn hiểu rõ, hơn nữa nhìn biểu cảm của Lâm Phỉ Vân cùng Mạnh Hùng, hiển nhiên cũng không vui mừng khi gặp Âu Dương Y Y.

Cho nên, từ đáy lòng Hàn Phong không muốn lại cùng nữ nhân này tiếp tục có bất kỳ quan hệ gì.

Nhìn thấy Âu Dương Y Y đã đi tới trước mặt ba người bọn họ, Hàn Phong quay đầu nói với Mạnh Hùng:

- Là tới tìm người, không có việc gì, ta đi trước nha!

Nói xong, Hàn Phong không đợi Mạnh Hùng trả lời, liền rời đi trước, Lâm Phỉ Vân bên cạnh tất nhiên cũng theo sau. Nha đầu kia đối với Âu Dương Y Y chính là thập phần chán ghét, cho nên nhìn thấy Hàn Phong rời đi, liền vội vàng đuổi theo.

Lúc này, Âu Dương Y Y phát hiện Hàn Phong cùng Lâm Phỉ Vân đang ở đó.

Nhìn thấy Hàn Phong, Âu Dương Y Y vốn định tiến lên chào hỏi, nàng từ sư phụ biết được Hàn Phong dẫn về hai gã thiên giai cường giả.

Có thể cùng hai gã thiên giai cường giả ngang hàng, vô luận bản thân thực lực của Hàn Phong ra sao, cũng đủ để hẳn làm người khác chú ý.

Cho nên Âu Dương Y Y đối với Hàn Phong cũng là hết sức tò mò, trong lòng càng có ý muốn kết giao.

Chỉ là có một số chuyện luôn không theo ý nàng. Ngay khi nàng đang nghĩ như vậy, Hàn Phong đã sớm dẫn theo Lâm Phỉ Vân rời đi.

Lúc này khoảng cách hai người cũng không xa, Âu Dương Y Y tự nhiên rõ ràng Hàn Phong nhất định đã nhìn thấy mình, nhưng vẫn cố tình mặc kệ, trực tiếp rời đi, cử động này chính là không muốn gặp mặt nàng.

Điều này làm cho Âu Dương Y Y luôn luôn tâm cao khí ngạo, không khỏi thâm hận.

Lập tức, đôi mắt yêu mị gắt gao nhìn theo bóng dáng Hàn Phong rời đi, đôi tay bị nàng nắm chặt tới mức trắng bệch. Nhưng nhờ giàu đẳng sau lưng nên không ai nhìn thấy.

Khi nàng nhìn thấy Mạnh Hùng vẫn đứng đó, mới vội vàng thu liễm cảm xúc, miễn cưỡng tươi cười nói:

- Mạnh Hùng sư huynh, người vừa rời đi là Hàn Phong sư huynh sao?

Đối với Âu Dương Y Y, Mạnh Hùng cũng có chút buồn bực, vì vị sư muội này không có việc gì cũng rất vui vẻ quần lấy hắn, làm cho Mạnh Hùng cảm thấy không thoải mái.

Trong nhận thức của hắn, hắn tình nguyện tu luyện còn hơn nói chuyện với nàng.

Cho nên, nhìn thấy Âu Dương Y Y tựa hồ lại muốn quần lấy mình, đầu óc Mạnh Hùng vừa chuyển, lập tức nói:

- Âu Dương sư muội, đột nhiên ta nhớ tới, ta còn có việc muốn hỏi Hàn Phong, lần sau chúng ta tiếp tục nói chuyện nhé.

Nói xong, không đợi Âu Dương Y Y trả lời, Mạnh Hùng đã nhanh chóng đuổi theo Hàn Phong.

Nhìn thấy Mạnh Hùng rời đi, Âu Dương Y Y cũng không nhìn được nữa khuôn mặt xinh đẹp tức giận tới mức trắng bệch.

Hai mắt mang theo hận ý nhìn thân ảnh ba người rời đi, Âu Dương Y Y thở dài thật sâu, lúc này mới rời đi.

Hồi sáng gặp được Âu Dương Y Y đối với Hàn Phong mà nói chỉ là khúc nhạc đệm, nhưng lại làm hấn nhớ tới những kẻ xuất ngày vây quanh Âu Dương Y Y kia.

Trong đám này có ba kẻ mà Hàn Phong còn nhớ rõ ràng, năm đó khi Huyền Thiên Tông bị Tinh Hải Các dùng cường thế chiếm đoạt, ba người này liên tục tiếp đầu hàng địch nhân.

Hơn nữa còn trợ giúp Tinh Hải Các đối phó Huyền Thiên Tông.

Đối với loại phản đồ này, Hàn Phong cũng không muốn tiếp tục lưu chúng lại.

Đương nhiên, nếu dựa theo quỹ tích kiếp trước phát triển, ba tên này chính là cùng mấy người Lục Minh cấu kết với nhau.

Nhưng vì lúc trước, Lục Minh đã sớm bị hấn giải quyết, cho nên ba người này hiện giờ chỉ là cả ngày chơi bời lêu lổng vây quanh Âu Dương Y Y.

Nghĩ đến đây, Hàn Phong trực tiếp đi tìm Bồ Lô Dịch.

Tuy rằng ba người này có thể trở thành nội gián, nhưng hôm nay vẫn chưa làm ra chuyện gì xấu, chỉ là ba kẻ hạng người ham sống sợ chết, do ngày đó vì bị uy hiếp tánh mạng mới phản bội.

Cho nên, Hàn Phong cũng chẳng muốn làm khó chúng, chỉ muốn nhờ Bồ Lô Dịch đuổi cả ba rời khỏi Huyền Thiên Tông, đề phòng sau này.

Nghe được ý đồ của Hàn Phong, Bồ Lô Dịch cảm thấy hơi khó hiểu, không biết vì sao hấn lại mồn mình đối phó với ba gã đệ tử chưa từng gặp mặt.

Nhưng theo trong tiềm thức, Bồ Lô Dịch cũng không có cự tuyệt.

Bởi vì theo biểu hiện lúc trước của Hàn Phong, Bồ Lô Dịch tự nhiên biết mỗi chuyện hấn làm đều có nguyên do của nó.

Cho nên khi Hàn Phong nói cho hấn biết nói cho hấn biết để cho hấn dùng thân phận thiên giai đi uy hiếp mấy người kia rời khỏi Huyền Thiên Tông thì hấn cũng không có hỏi nhiều.

Ban đêm, Hưu Thông cùng hai gã đệ tử khác từ bên Âu Dương Y Y trở về.

Ngay tại vừa rồi, Âu Dương Y Y bình thường luôn luôn ôn hòa không biết vì sao vô cớ nổi giận, mắng chửi cả ba một trận rồi đuổi đi.

Lúc này, sắc mặt của Hưu Thông cùng hai tên kia đều có vẻ âm trầm.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiệt

147. Chương 131: Địa Giai Nhị Phẩm.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Một gã đệ tử đi sau Hưu Thông, có chút không cam lòng, tức giận nói:

- Lão Đại, Âu Dương Y Y kia nói mình một trận, chẳng lẽ chúng ta cứ mặc cho nàng ta vô duyên vô cớ nhiech mắng như vậy sao?

- Câm miệng!

Hầu Thông nghe được tiểu đệ oán hận, trong lòng cũng là tức giận, nhin không được mở miệng quát.

Ngừng lại, Hầu Thông có chút tức giận nói:

- Tiệp nhân kia, trong mắt chỉ có tên đại ngốc Mạnh Hùng, cũng vì hắn có thực lực mạnh nhất trong đám đệ tử đời thứ ba, nếu ta có thể có thực lực như vậy, tiệp nhân kia chẳng phải ta nói một câu liền tùy ý an bài sao.

Nghĩ tới dáng người tuyệt vời của Âu Dương Y Y, Hầu Thông cũng là nhin không được phải chảy nước miếng.

- Đây chỉ là Âu Dương Y Y đơn phương mà thôi, ta thấy Mạnh Hùng cả ngày chỉ biết tu luyện, đối với nữ nhân căn bản một chút hứng thú cũng không có.

Một tên đệ tử khác nói.

- Hừ! Nếu không phải như vậy, người cho rằng ta còn tốn nhiều công phu với Âu Dương Y Y như vậy sao? Hai người các người hãy chờ xem, đến lúc ta chiếm đoạt được nàng, sẽ tính cả vốn lẫn lãi chuyện này.

Hầu Thông cười lạnh nói.

Phía sau hai người tự nhiên cũng là vô mộng ngựa theo.

Khi ba người đang nói chuyện, từ bên trong đường nhỏ đột nhiên một đạo nhân ảnh đi ra.

Hầu Thông thấy thế, ba người nhất thời kinh hãi, vừa rồi thanh âm nói chuyện của bọn hắn nếu bị Âu Dương Y Y nghe được, như vậy mấy ngày nay cố gắng chẳng phải là uống phí sao?

Ngay tại trong lòng Hầu Thông không yên, bóng người rốt cục xuất hiện ở trước mặt bọn họ, mà khi Hầu Thông nhìn thấy, trong mắt cũng hiện lên một tia kinh dị cùng bối rối, bất quá lập tức nhớ tới thân phận của người tới, vội vàng hành lễ lắp bắp nói:

- Tiền bối, sao người lại ở đây?

Người tới chính là Bồ Lô Dịch, mà ba người trước mắt này tự nhiên là mục tiêu Hàn Phong phân phó hắn đuổi ra khỏi Huyền Thiên Tông.

Thản nhiên nhìn Hầu Thông, Bồ Lô Dịch lộ vẻ khinh thường.

Từ lúc ba người nói chuyện, hắn đã ở gần đó, mỗi câu nói đều lọt vào tai hắn.

Nguyên bản hắn cũng không hiểu được, nhưng lúc này cũng đã hiểu vì sao Hàn Phong muốn mình đuổi chúng ra khỏi tông môn

Hôm sau, ba người Hầu Thông quả nhiên làm theo lời Bồ Lô Dịch, thu thập đơn giản, rồi nhân lúc thời gian còn sớm vội vã rời khỏi Huyền Thiên Tông.

Tuy rằng trong lòng ba người còn có chút không cam lòng, nhưng sợ uy hiếp của Bồ Lô Dịch nên chỉ đành thỏa hiệp.

Sau khi đuổi ba người rời khỏi tông môn, những ngày kế tiếp cũng giống như trí nhớ kiếp trước của Hàn Phong.

Cuộc sống yên bình như vậy, rất nhanh nửa tháng trôi qua.

Trong nửa tháng này, mỗi ngày Hàn Phong ngoại trừ tự mình tu luyện thì là cùng Bồ Lô Dịch và Phí Lão giao lưu luận bàn.

Trong khoảng thời gian này, Lâm Nguyệt tuy vẫn rất quan tâm hắn, nhưng có lẽ nàng không muốn thua kém đồ đệ mình, nên mỗi ngày đều bề quan tu luyện chuẩn bị để sớm ngày trùng kích địa giai.

Nghĩ đến bị đồ đệ vượt mặt, đã kích động nàng thật lớn, nên mới quyết định chăm chỉ bế quan tu luyện một phen.

Cũng vì thế mà Lâm Phỉ Vân mấy ngày nay trở lại đây chỉ có thể do sư huynh là hần phụ trách chiếu cố.

Bất quá còn có Tiêu Linh ở bên, đối với tiểu nha đầu kém mình vài tuổi này, nàng cũng vô cùng yêu thích, hai người mỗi ngày rảnh rỗi đều cùng nhau nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng lại đi tìm Trần Ngọc.

Chỉ là sau khi Trần Ngọc tiến nhập Bách Thảo Đường đã được Lão Dược Sĩ thu làm quan môn đệ tử.

Mấy ngày nay, Trần Ngọc cả ngày bị Lão Dược Sĩ tự mình chỉ dạy, ngay cả mặt cũng khó nhìn thấy.

Bất quá nghe Tiêu Linh nói, chỉ trong nửa tháng ngắn ngủi Trần Ngọc hiển lộ thiên phú luyện chế đan dược khiến cho tông chủ cùng các trưởng lão khác coi trọng.

Mấy ngày trước, Trần Ngọc nhờ Hàn Phong mượn danh nghĩa của Lâm Nguyệt đưa cho tông môn phối phương Tụ Linh Đan dùng để trợ giúp đệ tử tu luyện, hơi chút cải tiến một phen, hôm nay dựa theo phối phương, hiệu quả so với trước đây tốt hơn tới ba lần.

Đối với Huyền Thiên Tông mà nói, không thể nghi ngờ là thu hoạch rất lớn.

Biết được chuyện của Trần Ngọc trong nửa tháng qua, Hàn Phong cũng thấy vui vẻ vì nàng.

Ngoại trừ Trần Ngọc, Mạc Thiên Căn lúc trước bị Bành Mộc Thiết bắt đi, cũng thi triển tài luyện khí hơn người.

Dù sao cũng là đệ tử đi ra từ luyện khí thế gia, trải qua hơn một năm yên lặng, Mạc Thiên Căn ở phương diện luyện khí đã có tiến bộ rất lớn.

Tuy rằng hiện nay hần vẫn còn bị vây trong cảnh giới trung phẩm luyện khí sư, nhưng nhờ có Luyện Khí Bảo Giám trợ giúp, đối với một ít vấn đề luyện khí mà ngay cả Bành Mộc Thiết cũng khó mà giải thích được, Mạc Thiên Căn trái lại có thể đưa ra kiến nghị rất khá.

Những kiến nghị này để Bành Mộc Thiết nghe được, quả thực như nhật được chí bảo, trong lòng đối với năng lực của Mạc Thiên Căn càng thêm khẳng định lớn.

Trần Ngọc cùng Mạc Thiên Căn đi tới Huyền Thiên Tông chưa được một tháng đã khiến mọi người rung động, mà đối với người dẫn họ tới là Hàn Phong tự nhiên cũng được quan tâm theo.

Nhưng nhận thức của mọi người đối với Hàn Phong cũng vẫn dừng lại tại hai năm trước, chứ chưa biết hần hiện tại đã là địa giai võ giả.

Ngay cả Lâm Nguyệt cũng từ lần trước luận bàn biết được thực lực của Hàn Phong đã vượt qua nàng, chứ chưa biết cụ thể ra sao.

Cũng chính vì thế, Lâm Nguyệt nhiều lúc có cảm giác như đang nằm mơ.

Đối với phản ứng của Lâm Nguyệt, Hàn Phong cũng lý giải được, dù sao đầu tiên là mình mượn danh kỳ diệu thất tung hai năm, sau khi trở về biểu hiện đủ loại chuyện khác biệt quá lớn so với trước đây.

Đối với vấn đề này, Hàn Phong cũng không quá lưu ý, vì vô luận hần biến đổi ra sao, hần vẫn là Hàn Phong, hần tin tưởng sự quan tâm của Lâm Nguyệt đối với mình sẽ không vì thế mà thay đổi.

Trong mấy ngày này, trong lòng Hàn Phong lo lắng nhất vẫn là phụ thân của mình.

Từ sau khi trở về, biết được phụ thân sớm thức tỉnh, đồng thời đã rời khỏi Vân Sơn trấn để ra ngoài tìm mình, hiện tại cũng đã được một tháng rồi.

Mấy hôm trước, hần có trở về lần nữa, nhưng vẫn không có tin tức của phụ thân, vì thế trong lòng Hàn Phong tự nhiên là có chút lo lắng.

Chỉ là thực lực hiện nay của phụ thân đã có đề thăng rất lớn, nên cũng không lo gặp phải chuyện nguy hiểm, hơn nữa tính cách của người trầm ổn, nên sẽ không chủ động trêu chọc người khác.

Nghĩ vậy, Hàn Phong cũng bớt lo lắng hơn.

Lập tức nghĩ đến nếu phụ thân đã thức tỉnh, tiểu viện tự nhiên sẽ không cần Từ lão tiếp tục trông coi nữa. Nên Hàn Phong liền dẫn theo Từ lão trở lại Huyền Thiên Tông.

Đương nhiên, Từ lão chẳng qua là người thường, nên vô pháp trở thành đệ tử Huyền Thiên Tông. Bất quá tông môn lớn như vậy cũng cần có một vài người phụ trách công việc hàng ngày.

Do đó Hàn Phong liền để Từ lão ở lại Bách Thảo Đường phụ trách trông coi dược liệu cùng công cụ luyện chế.

Bởi vì có hai đại thiên giai cường giả Bồ Lô Địch cùng Phí Lão, nên trưởng lão phụ trách xử lý công việc hàng ngày cũng rất sáng khoái đáp ứng.

Dù sao cũng trong tông cũng thiếu người nên coi như là cấp mặt mũi cho Bồ Lô Địch cùng Phí Lão.

Đương nhiên, sau khi đưa Từ lão tới Huyền Thiên Tông, Hàn Phong cũng không bán tiểu viện đi, mà lưu lại cho phụ thân một phong thư, chỉ cần phụ thân trở về thấy được sẽ biết chỗ ở của hắn hiện tại.

Khiến hắn cảm thấy bất đắc dĩ chính là Âu Dương Y Y chẳng biết tại sao, không có việc gì cũng xuất hiện trước mặt hắn, dù cho Hàn Phong cũng không để ý tới nàng.

Nhưng tục ngữ nói gươm tay không đánh mặt cười, Hàn Phong mỗi lần gặp cũng chỉ đành chào hỏi qua loa mà thôi.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

148. Chương 132: Thiên Tài.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Ai biết, cũng vì thế, Âu Dương Y Y lại càng thêm táo tợn, cứ tìm tới Hàn Phong suốt, khiến Lâm Phỉ Văn bên cạnh cực kỳ bất mãn.

Ngay khi Âu Dương Y Y lại tìm được hắn.

Bất quá để hoàn toàn cắt đứt ý niệm trong đầu nàng, Hàn Phong luôn giữ vẻ mặt vô cảm, từ chối vì mình có việc, nên trở lại phòng.

Điều này cũng khiến sắc mặt Âu Dương Y Y dần trở nên âm trầm, cắn chặt môi.

Điều này làm cho Âu Dương Y Y luôn luôn tâm cao khí ngạo càng khó chịu, nhưng Hàn Phong là người không thể động vào, nên nàng chỉ đành giậm chân, tức giận rời khỏi.

Từ ngoài cửa sổ thấy Âu Dương Y Y rời khỏi, Hàn Phong cũng thở phào nhẹ nhõm. Tuy rằng không rõ vì sao mấy ngày nay Âu Dương Y Y cứ tới tìm mình, nhưng lấy hiểu biết của hắn với Âu Dương Y Y, tự nhiên rõ ràng đối phương khẳng định không có hảo ý.

Đuổi Âu Dương Y Y đi, Hàn Phong ngẫm lại, trong lúc rảnh rỗi liền trực tiếp khoan khoái tu luyện Ngạo Thị Thiên Địa Quyết.

Hiện tại hắn đã tiến nhập địa giai, nên khi tu luyện lộ tuyến hành tẩu của đấu khí trong cơ thể cũng càng thêm phức tạp hơn.

Điều này cũng là do Ngạo Thị Thiên Địa Quyết, dù sao hắn vốn tư chất cực kỳ kém cỏi, nên phương pháp tu luyện tự nhiên khác biệt với người khác.

Hai tay đặt trước ngực, đấu khí trong cơ thể bị Hàn Phong dụng ý niệm khống chế được chậm rãi chạy khắp toàn thân.

Sau khi tiến nhập địa giai, kinh mạch trong cơ thể rõ ràng đã mở rộng thêm nhiều, có thể dung nhập đấu khí nhiều hơn lúc trước.

Nhờ có môn công pháp Ngạo Thị Thiên Địa Quyết thần kỳ, sau khi Hàn Phong tiến nhập địa giai, tốc độ tu luyện so với lúc trước còn muốn nhanh hơn một chút.

Trải qua mấy ngày nay chăm chỉ tu luyện, bất tri bất giác đấu khí trong cơ thể Hàn Phong đã dần dần có dấu hiệu đột phá.

Đó cũng là sau phân nửa thời gian vận công, Hàn Phong mới phát hiện ra, nhất thời trong lòng không khỏi có chút kích động. Bất quá lập tức lại ép buộc bản thân tỉnh táo lại, bởi vì bây giờ chính là lúc khẩn yếu quan đầu, chỉ cần hơi chút sơ sẩy, đều có thể dẫn đến vấn đề.

Đây cũng là bất đồng lớn nhất giữa địa giai cùng nhân giai.

Đấu khí càng là cao cấp thì tu luyện càng khó khăn, nguy hiểm. Do đó sau khi tiến nhập địa giai, phải hết sức chăm chú tu luyện, không được qua loa.

Đó cũng là vì sao mà địa giai cao thủ cùng thiên giai cường giả có khi bất động bế quan mấy tháng, thậm chí mấy năm liền.

Mục đích tự nhiên chính là vì đề phòng khi tu luyện bị người ta làm phiền.

Bất quá đối với Hàn Phong mà nói, nhờ có kinh nghiệm kiếp trước, những thứ phiêu lưu tự nhiên sẽ ít hơn.

Lúc này, Hàn Phong cảm nhận được mình sắp thăng cấp, liền không hề kéo dài.

Tâm thần ngưng định, nhất thời, trong cơ thể tràn đầy đấu khí, bỗng nhiên bắt đầu khởi động, một cỗ đấu khí như bị dẫn dắt về khí xoáy tụ tập.

Theo đấu khí nhanh chóng áp súc, thể tích của chúng cũng trở nên càng ngày càng nhỏ, cho đến cuối cùng biến thành một đoàn năng lượng tinh thuần.

Nhìn chăm chú vào đoàn năng lượng tinh thuần này, trong lòng Hàn Phong nhẹ nhàng kêu một tiếng. Tâm thần khẽ động.

Nhất thời, năng lượng dâng trào, hỗn loạn trùng kích kinh mạch.

Ầm!

Khi năng lượng tràn vào đầu tinh, tiếng nổ vang cơ hồ khiến đầu óc Hàn Phong muốn nổ tung, trong chốc lát, cảm giác đau đớn như cầu xé hiện lên.

Năng lượng cuộn trào mãnh liệt, không ngừng cuộn cuộn quán chú vào trong kinh mạch, chỉ thấy sau khi bị năng lượng tinh thuần trùng kích, kinh mạch cũng từ từ mở rộng thêm.

Đinh!

Không biết qua bao lâu, một đạo âm thanh khẽ vang lên trong cơ thể Hàn Phong.

Theo đạo âm thanh này vang lên, khí thể cả người Hàn Phong mạnh lên rất nhiều.

- Thành công!

Trong lòng Hàn Phong vẫn vui vẻ cảm nhận được biến hóa trong cơ thể, vừa rồi hẳn đã biết mình vừa thành công tiến nhập địa giai nhị phẩm.

Lần thăng cấp này, tựa hồ cách lần trước mới hai tháng.

Tốc độ thăng cấp như vậy, e là khiến hai người Bố Lô Địch cùng Phí Lão biết được sẽ lắc đầu không thôi.

Hôm sau quả nhiên giống như suy nghĩ của Hàn Phong.

Lúc Bố Lô Địch cùng Phí Lão thấy Hàn Phong tự nhiên nhìn ra đấu khí của hắn có đề thăng. Hai người đối với điều này cũng có miễn dịch nhất định, nhưng vẫn nhìn không được trong lòng thâm than không ngớt.

Hàn Phong cũng không để ý tới tâm tình của hai người. Vừa thắng cấp, trong lòng hẳn rất vui vẻ, vì vậy lôi kéo hai người luận bàn một phen.

Lúc này, Lâm Phỉ Vân vẻ mặt kích động chạy tới. Nhìn thấy hai người Bồ Lô Dịch cùng Phỉ Lão cũng ở đây, tiểu nha đầu này cũng nhu thuận chào hỏi.

Thanh âm ngọt ngào khiến hai lão gia này có chút hưởng thụ.

Đối với tiểu nha đầu người gặp người yêu này, hai người cũng rất quý mến, trong một tháng này, mỗi khi Hàn Phong cùng hai người luận bàn, một người trong lúc rảnh rỗi cũng thường chỉ điểm cho nàng.

Thiên phú của Lâm Phỉ Vân không kém, cho nên được hai đại thiên giai cường giả chỉ điểm, tự nhiên một chút liền đã hiểu rõ, tuy rằng đấu khí chưa đề thăng được bao nhiêu, nhưng hiểu biết đối với đấu khí càng thêm thấu triệt. Điều này đối với con đường tu luyện sau này của nàng có thể tạo tác dụng lớn.

Bất quá, ngày hôm nay Lâm Phỉ Vân không phải tới xem mọi người luận bàn, mà là tông chủ có việc muốn gặp Hàn Phong, nên sai nàng tới truyền chỉ.

Nghe được Huyền Kỳ Tử muốn gặp mình, nhất thời Hàn Phong cũng hơi kinh ngạc, nhưng vẫn theo Lâm Phỉ Vân rời khỏi tiểu viện.

Trong nghị sự đường của Huyền Thiên Tông.

Hàn Phong đang đứng bên trong, có chút nghi hoặc nhìn Huyền Kỳ Tử ngồi trên ghế chủ tọa, đang mỉm cười nhìn mình.

Hàn Phong không rõ vị tông chủ bình thường hiếm khi thấy mặt này tìm mày có chuyện gì.

- Hàn Phong, ngày hôm nay ta tìm ngươi, thật ra có một việc muốn làm phiền.

Huyền Kỳ Tử trước tiên quan sát Hàn Phong một phen rồi nhàn nhạt cười nói.

Hàn Phong nghe vậy, tuy rằng trong lòng nghi hoặc, nhưng vẫn khéo léo đáp:

- Tông chủ có chuyện gì, cứ nói đừng ngại, nếu đệ tử có thể làm được, tất nhiên sẽ không chối từ.

Bây giờ tỉ mỉ quan sát một phen, Huyền Kỳ Tử cũng có chút bất ngờ, hẳn phát hiện thậm chí hơi không nhìn thấu tên đệ tử đời thứ ba này.

Từ lúc trước biết được người này dẫn một số người trở về, Huyền Kỳ Tử liền điều tra về hắn. Tự nhiên rõ ràng Hàn Phong hai năm trước khi mới nhập môn, đấu khí mới chỉ là cơ sở tứ phẩm.

Sau đó không hiểu sao biến mất, hai năm sau hắn trở về, cũng dẫn theo hai gã thiên giai cường giả đi cùng.

Cái này không khỏi khiến Huyền Kỳ Tử coi trọng.

Nếu như nói bản thân Hàn Phong không có điều gì đặc biệt, mà có thể dẫn về hai vị thiên giai cường giả, đánh chết Huyền Kỳ Tử cũng không tin tưởng.

Trải qua một hồi quan sát ngắn ngủi như vậy, Huyền Kỳ Tử phát hiện lời nói cử chỉ của Hàn Phong cũng không có giống đệ tử bình thường, nói chuyện với mình kính trọng có thừa, mà là trấn định tự nhiên, rất có phong phạm.

Quan trọng nhất là trước khi Huyền Kỳ Tử tìm Hàn Phong đã Lâm Nguyệt biết được tu vi đấu khí của Hàn Phong.

Đúng là mạnh hơn so với sư phụ của hắn.

Thực lực của Lâm Nguyệt, Huyền Kỳ Tử cũng vô cùng rõ ràng, là nhân giai cửu phẩm võ giả. Trong đệ tử đời thứ hai, lấy tuổi tác như vậy thật sự rất tốt.

Mà Hàn Phong trước mắt, đấu khí so với sư phụ hắn mạnh hơn vài phần, tuổi tác hiện tại vẫn chưa tới mười bốn tuổi a.

Đương nhiên, ý nghĩ của hắn cũng giống với Lâm Nguyệt, có hai đại thiên giai cường giả dốc lòng chỉ đạo, Hàn Phong có thể có thành tựu như vậy, tuy có chút khiến kẻ khác ngạc nhiên, nhưng cũng coi như là hợp lý.

Thu hồi ánh mắt, Huyền Ky Tử nghe được Hàn Phong trả lời, hơi trầm ngâm rồi chợt nói rằng:

- Chắc hẳn ngươi cũng rõ ràng nửa tháng nữa, chính là Thiên Thánh Đại Hội mười năm một lần.

Hàn Phong gật đầu, biểu thị đã biết.

- Là như vậy, danh ngạch dự thi đại hội chỉ có mười người, hơn nữa đều phải dưới hai mươi tuổi. Do đó chuyển đi này muốn chọn hai người dẫn đội, dựa theo lệ cũ, vốn muốn để hai nghi trọng trưởng lão phụ trách. Bất quá lần này, ta nghĩ nên thay đổi một chút.

Huyền Ky Tử nói.

Nghe được Huyền Ky Tử trả lời, mạch suy nghĩ của Hàn Phong vừa chuyển, rất nhanh liền minh bạch ý tứ của hắn, không khỏi mở miệng nói tiếp:

- Chẳng lẽ tông chủ muốn để hai người Bồ Lô Địch cùng Phí Lão dẫn đội tham gia đại hội lần này.

Huyền Ky Tử tán thưởng nhìn Hàn Phong, chợt gật đầu nói:

- Không sai, ta đúng là dự định như thế, bất quá việc này ta cảm thấy để ngươi mở miệng thì hay hơn.

Sở dĩ Huyền Ky Tử muốn hai đại thiên giai cường giả dẫn đội, chủ yếu là muốn cho mười tên đệ tử kiệt xuất có cơ hội cùng hai vị tiền bối thân cận một phen, nói không chừng có thể có được hai người chỉ điểm, đó chính là kết quả tốt nhất.

Ôm dự định như vậy, Huyền Ky Tử lúc này mới mới tìm đến Hàn Phong, bất quá trừ việc này ra, hắn còn muốn hỏi Hàn Phong một chuyện khác nữa.

Hàn Phong tự nhiên minh bạch Huyền Ky Tử vì sao phải nhờ hắn làm chuyện này, dù sao Bồ Lô Địch cùng Phí Lão cũng là do hắn dẫn về, hơn nữa tuy rằng thân phận hai người lúc này cùng hắn là một đệ tử đời thứ ba.

Nhưng cả Huyền Thiên Tông e là không ai dám coi hai người thực sự là đệ tử đời thứ ba, ngay cả Huyền Ky Tử khi gặp hai người cũng là dùng lễ đối đãi, khách khí vô cùng.

Cả Huyền Thiên Tông có lẽ chỉ mình Hàn Phong không có kính nể hai người quá nhiều.

Hiểu rõ mục đích của Huyền Ky Tử, Hàn Phong cũng sáng khoái đáp ứng.

Sau khi Hàn Phong đáp ứng, Huyền Ky Tử mở miệng tiếp tục nói:

- Ngoài chuyện này, ta còn có một chuyện khác cần nhờ ngươi, đương nhiên ngươi thân là đệ tử đời thứ ba, nên ta hy vọng ngươi có thể hoàn thành tốt việc này.

Đón ánh mắt nghi hoặc của Hàn Phong, Huyền Ky Tử vuốt râu, cười nói:

- Lần này tham gia Thiên Thánh Đại Hội, ta cùng mấy nghi trọng trưởng lão đã quyết định cho ngươi tham gia.

- Tham gia Thiên Thánh Đại Hội?

Hàn Phong nghe được cũng là hơi suy nghĩ.

Bất quá lập tức khôi phục lại, hôm nay có hai đại thiên giai cường giả bảo hộ, hắn cũng không có có thể thực lực của chính mình, nghĩ đến hắn là Lâm Nguyệt đã kể lại cho Huyền Ky Tử.

Huyền Ky Tử thấy trên mặt Hàn Phong chỉ chợt hiện vẻ ngạc nhiên, rồi lại khôi phục bình thường, cũng khen ngợi liếc mắt nhìn hắn, nói tiếp:

- Không sai, là do sự phụ trợ của ngươi đã nói qua thực lực của ngươi vượt hơn nàng một bậc, nàng cũng hy vọng cho ngươi tham gia đại hội lần này, nên cố ý cầu với ta.

Ngừng lại chốc lát, Huyền Ky Tử nhìn về mặt thần nhiên của Hàn Phong, tiếp tục nói:

- Nguyên bản ta còn không quá tin tưởng lời nói của nha đầu kia, nhưng hôm nay vừa thấy, ngay cả ta cũng không thể nhìn thấu người, có thể nói cho ta biết tu vi đấu khí của người hiện tại được không?

Nghe được Huyền Ky Tử hỏi, Hàn Phong trầm ngâm một phen, rồi đơn giản nói:

- Đệ tử may mắn vào hôm qua vừa thăng cấp địa giai nhị phẩm.

- Cái gì?

Chợt nghe Hàn Phong trả lời, sắc mặt Huyền Ky Tử trở nên cực kỳ cổ quái, có khiếp sợ, có nghi hoặc đan xen.

Huyền Ky Tử vốn cũng có chuẩn bị tâm lý nhưng khi nghe Hàn Phong nói tu vi đấu khí dĩ nhiên đã đạt tới địa giai nhị phẩm, trong khoảng thời gian ngắn cũng là không thể tin được.

Biểu tình trên mặt cuối cùng trở thành bộ dáng không thể tin nổi.

Thấy bộ dáng thần nhiên của Hàn Phong, Huyền Ky Tử mới miễn cưỡng áp chế các loại tâm tình trong lòng, hơi run run nói:

- Người thật sự đã tiến nhập địa giai nhị phẩm?

Hàn Phong ngẫm lại, cũng không nói, một cước hơi bước về phía trước, một đạo khí thể một cước từ trong cơ thể hắn bộc phát ra nhắm thẳng vào Huyền Ky Tử.

Lúc cảm thụ được khí tức này bất ngờ phóng tới, sắc mặt Huyền Ky Tử lại biến đổi, lần này hai mắt sáng ngời, biểu tình cũng từ khiếp sợ chuyển sang mừng như điên.

Không sai, khí tức này quả nhiên là địa giai đấu khí.

Lúc này, hai mắt Huyền Ky Tử gắt gao nhìn chăm chăm Hàn Phong, tựa hồ muốn đem hắn từ trong ra ngoài nhìn rõ ràng.

Thật sự là địa giai nhị phẩm võ giả.

Lúc trước, Huyền Ky Tử từ Lâm Nguyệt thám thính được tin tức, mặc dù đối với việc Hàn Phong có thể đánh bại nhân giai cửu phẩm cũng là hết sức kinh ngạc, nhưng trong suy nghĩ của hắn, cho dù Hàn Phong có thiên phú tốt thế nào, lấy tuổi tác của hắn, tối đa cũng chỉ là thực lực nhân giai đỉnh phong.

Mặc dù là vậy, cũng đã vượt xa toàn bộ đệ tử đời thứ ba trong tông môn, dù là một vài đệ tử đời thứ hai cũng không bằng được.

Chính là bây giờ Hàn Phong trực tiếp dùng hành động nói cho hắn biết.

Địa giai nhị phẩm võ giả mười ba tuổi, đây quả thực là quá mức điên cuồng. Huyền Ky Tử thực sự khó có thể tưởng tượng một thân tu vi đấu khí của Hàn Phong rốt cuộc là tu luyện ra sao?

Trong nhận thức của Huyền Ky Tử, trăm ngàn năm qua, trên đại lục địa giai võ giả dưới hai mươi tuổi cũng từng xuất hiện không ít, ở tuổi này có thể đạt tới địa giai võ giả, không thể nghi ngờ ngày sau nhất định có thể trở thành thiên giai cường giả.

Hiện tại Hàn Phong chỉ có mười ba tuổi.

Hơn nữa càng quan trọng là theo hắn biết, hai năm trước, Hàn Phong chỉ có tu vi đấu khí cơ sở tứ phẩm.

Như vậy tính ra, Hàn Phong chỉ cần hai năm ngắn ngủi đã từ cơ sở võ giả phổ thông bước vào địa giai cao thủ.

Huyền Ky Tử đã có thể dự kiến tương lai của Hàn Phong, đồng thời trong lòng của hắn cũng không khỏi kích động, tuy rằng hiện tại Huyền Thiên Tông đã có hai gã thiên giai cao thủ tọa trấn, nhưng hai vị tiền bối này phần lớn là vì nể mặt Hàn Phong mới có thể tiến nhập Huyền Thiên Tông.

Nên đối mặt với đệ tử trong tương lai có thể trở thành thiên giai cường giả, tâm tình Huyền Ky Tử tự nhiên càng thêm vui vẻ không ngớt.

Nếu một ngày, Hàn Phong thật sự có thể tiến nhập thiên giai, như vậy chính thể thực lực của Huyền Thiên Tông tự nhiên sẽ nâng cao một bước, phải biết rằng trăm nghìn năm trước Huyền Thiên Tông coi như là nhất lưu tông môn, nhưng mấy trăm ngàn năm qua nhân tài hao mòn, nên bây giờ đành chịu làm một thể lực nhị lưu.

Cũng vì thế, Huyền Ky Tử nhìn về phía Hàn Phong càng tràn ngập kích động.

Hàn Phong nhìn thấy Huyền Ky Tử hưng phấn như vậy, một chút phong phạm tông chủ cũng không còn, cũng bất đắc dĩ lắc đầu cười.

Bất quá đối với yêu cầu của Huyền Ky Tử, Hàn Phong chỉ hơi suy nghĩ một chút rồi gật đầu đáp ứng.

Nguyên bản hẳn đối với Thiên Thánh Đại Hội cũng có hứng thú không nhỏ, hơn nữa phần thưởng khi trên đại hội thu được thứ hạng cao, đối với chính thể thực lực của Huyền Thiên Tông trợ giúp rất lớn.

Nên Hàn Phong tự nhiên vui vẻ đáp ứng.

...

Ba ngày sau, chân núi Huyền Thiên Tông một đám người đi ra.

Dẫn đầu là hai người Bồ Lô Diệt cùng Phí Lão.

Đằng sau họ lấy Hàn Phong dẫn đầu mười ba đệ tử khác.

- Sư phụ, Thiên Thánh Đại Hội là thế nào? Ngày trước người có từng tham gia chưa?

Lâm Phỉ Vân vô cùng thân thiết kéo tay Lâm Nguyệt, vẻ mặt hiếu kỳ hỏi.

Lâm Nguyệt quay đầu đi, liếc mắt nhìn tiểu đồ đệ, khẽ cười, giải thích:

- Mười năm trước tuổi của sư phụ cũng như người, cũng từng tham gia, chỉ là không ngờ mười năm sau, ta lại dùng một thân phận khác tham gia đại hội lần này.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

149. Chương 133: Thiên Thánh Đại Hội.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Nguyên bản lấy tư lịch của Lâm Nguyệt chưa đủ tư cách phụ trách dẫn đoàn tham gia đại hội.

Nhưng vì lần này có Bồ Lô Diệt cùng Phí Lão dẫn đầu, mà hai người đối với đại hội cũng không hiểu biết gì. Do đó, Huyền Ky Tử đành phái một đệ tử tới trợ giúp hướng dẫn.

Lâm Nguyệt chính là người được Huyền Ky Tử lựa chọn.

Lúc này, Lâm Phỉ Vân nghe được Lâm Nguyệt trả lời, không khỏi hưng phấn hỏi:

- Sư phụ, người mau nói cho ta biết về Thiên Thánh Đại Hội này đi! Ta tới bây giờ cũng chưa từng nghe nói về nó đấy.

Lâm Nguyệt ôn nhu cười cười, bắt đầu giới thiệu:

- Thiên Thánh Đại Hội cứ mười năm tiến hành một lần, mỗi lần tổ chức, thì tất cả các thể lực lớn nhỏ trong Thiên Tinh Đế Quốc đều ứng hẹn đến tham dự. Hơn nữa ngay cả hoàng thất đế quốc cũng phái người tới tham gia.

- Oa! Như vậy rất náo nhiệt rồi, lúc đó vui chơi sẽ càng vui vẻ đây!

Lâm Phỉ Vân nghe được Lâm Nguyệt nói như thế, đôi mắt đẹp đen láy cũng sáng ngời, lập tức mặt mày rạng rỡ nói.

Hàn Phong bên cạnh thấy thế, cũng cười cười, nghĩ đến tính cách hiếu động của tiểu nha đầu này.

Đối với Thiên Thánh Đại Hội tuy rằng Hàn Phong cũng biết chút ít, nhưng kiếp trước hẳn chưa từng tham gia, nên tự nhiên cũng muốn nghe Lâm Nguyệt giới thiệu nhiều một chút.

Lâm Nguyệt thấy các đệ tử khác cũng đồng loạt hướng ánh mắt tò mò về phía mình, nàng cũng đơn giản giới thiệu một phen.

Nội dung mà Lâm Nguyệt giới thiệu, kỳ thực so với hiểu biết của Hàn Phong cũng không khác là mấy.

Hàn Phong biết, Thiên Thánh Đại Hội là do Thiên Thánh Cốc tổ chức.

Nói đến Thiên Thánh Cốc coi như là nhất lưu tông môn tại Thiên Tinh Đế Quốc. So với Tinh Hải Các kiếp trước chiếm đoạt Huyền Thiên Tông, thực lực còn mạnh hơn rất nhiều.

Kỳ thực, tại ngàn năm trước, Thiên Thánh Cốc chẳng qua là một tiểu tông môn, nhưng trong Thiên Thánh Cốc lại có một loài thần thụ sống cả vạn năm.

Thần thụ này cứ mười năm đều cho ra một loài quả thần kỳ, sau khi ăn vào có thể đề cao tu vi rất nhanh. Hàn Phong cũng là từ lúc trước tại Chấn Phi Động Phủ tìm được một bình Thiên Địa Thánh Quả Hạch nên mới biết về thần thụ này.

Sau đó, một vài thế lực cũng nhận được tin tức, ào ào đi tới Thiên Thánh Cốc muốn tìm Thiên Địa Thánh Quả. Lúc mới đầu, Thiên Thánh Cốc tự nhiên không chịu. Nhưng sau đó càng lúc lại càng có nhiều thế lực muốn tới.

Mặc dù Thiên Thánh Cốc cũng không dám đắc tội với tất cả các thế lực này, vạn nhất để bọn họ kết hợp lại với nhau, lấy thực lực của Thiên Thánh Cốc chỉ sợ là chống không nổi.

Vì vậy sau đó, cốc chủ Thiên Thánh Cốc đành lùi một bước, đưa ra biện pháp. Hy vọng cứ mười năm một lần tổ chức đại hội, để phân chia quyền sở hữu Thiên Địa Thánh Quả.

Đây cũng là nguyên do mà Thiên Thánh Đại Hội tồn tại.

Về phần phân chia Thiên Địa Thánh Quả ra sao kỳ thực rất đơn giản.

Đơn giản chính là các đại tông môn cùng với các thế lực khác phái ra môn hạ, cùng nhau tiến hành giao lưu, bàn luận.

Cuối cùng dựa theo thành tích, thứ hạng mà phân chia Thiên Địa Thánh Quả. Đề nghị này được đưa ra liền nhận được đồng ý của hầu hết các thế lực, thậm chí về sau phát triển đã không còn đơn giản là một hồi tranh giành Thiên Địa Thánh Quả nữa. Bởi vì thịnh hội có quy định, đệ tử tham gia tỷ thí chỉ có thể là dưới hai mươi tuổi, nên càng khảo nghiệm thứ lực kế cận của các tông môn.

Bất quá, thần này mỗi lần kết xuất Thiên Địa Thánh Quả số lượng cũng không nhiều, chỉ khoảng chín đến mười một quả.

Là chủ nhân của thần thụ, Thiên Thánh Cốc trước tiên có thể lấy một quả. Là người thống trị Thiên Tinh Đế Quốc, hoàng thất cũng được hai quả.

Số còn lại, tự nhiên là theo thứ hạng mà phân chia. Thế lực xếp hạng ba được một quả, hạng hai được hai quả, phần còn lại toàn bộ thuộc về hạng nhất.

Nếu như may mắn, thần thụ có thể cho ra mười một Thiên Địa Thánh Quả, thế lực xếp thứ nhất có thể được năm quả.

Tất nhiên nếu chỉ có chín quả, vậy chỉ có thể thu được ba quả.

Về phần vì sao chỉ đệ tử dưới hai mươi tuổi mới được tham gia, ngay từ đầu Hàn Phong cũng đã hiểu rõ, bất qua khi nghe Lâm Nguyệt giải thích mới thấu triệt được.

Nguyên nhân chính là do thần thụ.

Thần thụ mỗi ngày hấp thụ tinh hoa trong thiên địa, khoảng mười năm sẽ tự động khai hoa kết quả.

Trái cây kia tự nhiên chính là Thiên Địa Thánh Quả.

Quan trọng chính là thần thụ không hổ là linh vật trong thiên địa, trước mỗi lần kết quả cả cây sẽ hóa thành một đoàn hư ảnh, hơn nữa trong đó sẽ sản sinh một không gian phong bế kỳ diệu.

Không gian này kỳ lạ ở chỗ phàm là có người tiến nhập sẽ gặp ảo ảnh, mỗi người trong ảo ảnh đều sẽ trải qua một kiếp người.

Một năm trong ảo ảnh chỉ bằng một thời thần ở bên ngoài.

Không gian kỳ diệu này tổng cộng duy trì khoảng hai mươi canh giờ.

Khi thời gian đó tới, không gian sẽ tự động đóng lại, còn thần thụ sẽ khai hoa kết quả, rồi khôi phục hình dạng ban đầu.

Đồng thời, không gian này mỗi lần chỉ có thể để mười người tiến nhập, nếu vượt qua mười người hoặc người tiến nhập hơn hai mươi tuổi, thần thụ sẽ tự động sản sinh năng lượng đẩy người đó ra ngoài.

Điều này cũng là nguyên nhân vì sao đại hội hạn chế chỉ cho đệ tử dưới hai mươi tuổi tham gia.

Đương nhiên, bên trong cũng không chỉ đơn giản là một lần nhân sinh, mà ảo ảnh sẽ từ trong trí nhớ của tu luyện giả chọn lựa ra người có thực lực mạnh nhất làm đối thủ.

Huyễn hóa ra đối thủ, lúc đầu sẽ chỉ tương đương với thực lực của người đó, nhưng chỉ cần đánh bại, thì đối thủ sau đó sẽ có thực lực gấp hai lần.

Cứ như vậy tăng dần, trừ phi chiến bại, nếu không huyễn ảnh vẫn tăng mạnh thực lực, cuối cùng thực lực sẽ đề thăng cả chục lần. Thăng đến một năm sau, mới có thể lựa chọn đối thủ khác, bắt đầu lại.

Bởi vì không gian, đệ tử có thể thu được lợi ích, trước mỗi trận đấu, thực lực bản thân đều khôi phục đến trạng thái mạnh nhất.

Cho dù đối thủ trận trước có đem người xé xác. Khi kết thúc trận đấu liền sẽ khôi phục hoàn toàn.

Nói thẳng ra, không gian này là nơi tốt nhất để tu luyện võ kỹ và tâm chí. Cứ thử nghĩ trong hiện thực chỉ có thể gặp đối thủ tương đương hoặc thậm chí còn yếu hơn một chút, chỉ khi nào thực lực tăng gấp chục lần mới không như vậy.

Nghĩ đến đây, Hàn Phong chút âm thầm lú lười. Bất quá hẳn thật sự muốn tiến nhập xem thử.

Về phần làm sao để có tư cách tiến nhập thần thụ đó là đạt được vị trí trong mười người đầu tiên ở Thiên Thánh Đại Hội.

Bất quá, muốn lấy được bài danh từ thứ mười trở lên, đối với Hàn Phong cũng không quá khó khăn.

Hơn nữa dù có không vì thứ tự này, hẳn cũng ráng tranh thủ thứ hạng cao nhất, vì chỉ có ba thể lực đứng đầu mới được Thiên Địa Thánh Quả cùng phong thưởng của hoàng thất.

Là hoàng thất của một đế quốc, loại thịnh hội kiểu này, đồ vật xuất ra tất không phải tầm thường. Đối với những điều này, Hàn Phong quyết phải có được.

Nhưng, hẳn có lòng tin tuyệt đối với bản thân. Đáng tiếc chính thể thực lực của Huyền Thiên Tông yếu hơn so với các tông môn khác rất nhiều.

Cho dù lúc trước được Hàn Phong âm thầm trợ giúp, nhưng so với các thể lực nhất lưu vẫn còn thua kém.

Quay đầu lại liếc mắt nhìn chín tên đệ tử.

Trong đó tự nhiên có Mạnh Hùng, Đoạn Nhạc cùng Triệu Lâm Lâm. Tuy hai người chỉ có thực lực nhân giai nhất phẩm nhưng trong đám đệ tử đời thứ ba đã là rất khá rồi.

Trừ ba người này còn có hai người khác cũng đạt được nhân giai nhất phẩm là Tôn Hàm cùng Thạch Viễn Bằng.

Kế đến là ba người sư huynh của Hàn Phong, thực cũng rất khá. Thấp nhất là nhân giai nhị phẩm, còn mạnh nhất là đại sư huynh đã có nhân giai tam phẩm.

Đương nhiên, còn có người cuối cùng là Tiêu Linh.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

150. Chương 134: Xung Đột.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Lấy thực lực nhân giai lục phẩm của nàng, Huyền Ky Tử tự nhiên là muốn để nàng tham dự.

Hơi chút đánh giá thực lực của họ, trong lòng Hàn Phong cũng hơi ảo não. Trừ Mạnh Hùng cùng Tiêu Linh, bảy người còn lại muốn đạt được thành tích tốt tại đại hội tương đối khó khăn.

Chỉ có đại sư huynh còn có chút cơ hội. Vì dựa vào trí nhớ kiếp trước của hắn, Hàn Phong biết hắn khi tham dự đại hội đã đứng thứ tư, nên thành tích coi như không đáng ngại.

Hiện tại Huyền Thiên Tông có thể xuất ra đội hình mạnh nhất, nói thật là hơi khó.

Về phần Lâm Phỉ Vân cùng hai vị sư đệ thực lực kém chút được phái đi là để đề phòng có người gặp tình huống bất ngờ, không thể tham gia thi đấu được sẽ thay thế.

Xem ra lần đại hội này, muốn đạt thứ hạng từ ba trở lên không hề đơn giản.

Hàn Phong nhìn về phía xa xăm, không ngừng suy nghĩ đối sách.

Liên tục đi tiếp hai ngày đường, đoàn người Hàn Phong đi tới bên ngoài sơn cốc.

Lúc này chỉ còn cách ngày bắt đầu đại hội khoảng mười ngày, nhưng dọc đường đi, họ đã gặp được đệ tử của hơn tám tông môn khác tới tham dự.

Mọi người lại đi tiếp một đoạn, rốt cuộc gần tới thì đến được Thiên Thánh Cốc.

Không thể không nói, Thiên Thánh Cốc không hổ là tông môn nhất lưu tại Thiên Tinh Đế Quốc, tông môn thoát nhìn so với Huyền Thiên Tông có khí thế hơn nhiều.

Tuy rằng đại hội có các thế lực lớn tham gia, nhưng vì an toàn với đề phòng một số tên đạo chích tới gây rối, nên phạm là tông môn tiên nhập Thiên Thánh Cốc trước tiên đều phải đưa ra thiệp mời.

Những thứ này, Lâm Nguyệt đã chuẩn bị thỏa đáng từ trước, nên tất nhiên không có vấn đề gì.

Rất nhanh, mọi người đã được đệ tử của Thiên Thánh Cốc dẫn đường nhanh chóng đi tới chỗ nghỉ ngơi.

Lúc này, đã có không ít người tới trước bọn họ, Hàn Phong cũng nhân cơ hội quan sát thực lực của những người này.

Nhưng chỉ hơi đảo qua một vòng, Hàn Phong liền thu hồi ánh mắt lại.

Cũng không có gì lạ, vì thực lực những người này cũng không quá cao, chỉ hơi đảo qua, Hàn Phong đã mất hứng.

Đương nhiên, hắn cũng biết, bởi vì còn cách đại hội một khoảng thời gian, nên một số tông môn cùng thế gia lớn, sẽ không tới sớm như vậy.

Mọi người đi vài ngày đường liền, nên một vài người thực lực yếu đều có chút phong trần.

Vì vậy Lâm Nguyệt sau khi dặn dò mọi người cẩn thận một phen, liền trở lại phòng,

Hai ngày kế tiếp, lại có đệ tử của các tông phái khác lục tục kéo đến.

Sơn cốc vốn có vẻ thanh nhã, cũng từ từ trở nên náo nhiệt.

Từ Lâm Nguyệt, lúc này Hàn Phong biết được các thế lực đến Thiên Thánh Cốc lớn nhỏ khoảng năm mươi cái.

Còn một vài thế lực lớn hoặc đường xa nên chưa tới kịp.

Có thể nói hôm nay các thế lực có thể đứng ở tầng trên tại Thiên Tinh Đế Quốc đã đến được bảy tám thành.

Cảm nhận được bầu không khí náo nhiệt của đại hội, Hàn Phong cũng không khỏi cảm khái, cũng chỉ có tông môn nội tình thâm hậu như Thiên Thánh Cốc mới có thể hoàn thành thịnh hội như vậy.

Huyền Thiên Tông cũng những thế lực nhất lưu này còn tồn tại chênh lệch rất lớn.

Bất quá, trong lòng Hàn Phong cũng không bức tức, hấn tin tưởng sau lần đại hội này, tất nhiên sẽ khiến cả Thiên Tinh Đế Quốc biết đến ba chữ Huyền Thiên Tông.

Hôm nay, Hàn Phong đang cùng Bồ Lô Dịch và Phí Lão thương thảo, thì Đoạn Nhạc lão đảo đi tới.

Nhìn vẻ mặt vàng của hấn, ba người cũng hơi giật mình.

- Hàn Phong...có chuyện không hay rồi.

Đoạn Nhạc đi tới trước mặt Hàn Phong, có chút lo lắng nói.

- Chuyện gì?

Hàn Phong nghe vậy, sắc mặt không khỏi trầm xuống, theo lý thuyết tại Thiên Thánh Cốc không thể nào xảy ra chuyện gì.

- Tiêu Linh cùng Tiểu Vân.... ở bên ngoài...

Vèo!

Đoạn Nhạc còn chưa nói xong, đã cảm thấy hoa mắt, Hàn Phong đã tiêu thất trước mắt hấn.

Khi nghe đến Tiêu Linh cùng Lâm Phỉ Vân gặp chuyện không may, trong lòng Hàn Phong căng thẳng, đầu còn chờ được Đoạn Nhạc nói xong, thân hình chợt lóe, dẫn đầu từng bước đi ra ngoài.

Đằng sau Phí Lão nghe nói công chúa của mình gặp chuyện, cũng là sắc mặt phát lạnh, sau khi Hàn Phong rời khỏi, cũng theo sát phía sau.

Bồ Lô Dịch thấy thế tự nhiên cũng đuổi theo họ.

Ngay khi Hàn Phong rời khỏi tiểu viện, liền cảm thấy cách đó không xa có một cỗ khí tức quen thuộc, trong lòng Hàn Phong rung mình, hấn tự nhiên biết cỗ khí tức bá đạo này thuộc về Mạnh Hùng.

Lập tức không hề do dự, thân thể hóa thành một đạo lược ảnh, rất nhanh bay về phía đó.

Sau một lát Hàn Phong đã tới nơi có khí tức phát ra.

Hàn Phong giương mắt nhìn lên, chỉ thấy chung quanh chỉ thấy một đám người đang vây quanh, bên trong là Mạnh Hùng đang phát ra đấu khí.

Về phần Tiêu Linh cùng Lâm Phỉ Vân cũng đứng trong đám người kia, vẻ mặt lo lắng nhìn hai người tranh đấu.

Thấy hai nàng không có việc gì, Hàn Phong cũng mới thở phào nhẹ nhõm, bước lên một bước, nhanh chóng hòa vào đám người.

Lúc này trừ Tiêu Linh cùng Lâm Phỉ Vân, vài tên đệ tử Huyền Thiên Tông khác cũng đứng chung một chỗ.

Sắc mặt mọi người đều tràn ngập tức giận cùng lo lắng,

Khi thấy Hàn Phong đến, Tiêu Linh nguyên bản có chút lo lắng, lúc này mới hơi thoải mái.

Về phần Lâm Phỉ Vân khi nhìn thấy sư huynh đi tới, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy tức giận tiến đến trước người Hàn Phong, nói:

- Sư huynh, đám bại hoại này khi dễ ta và Linh tỷ tỷ, ngươi phải giúp ta giáo huấn bọn họ.

Hàn Phong nhẹ nhàng xoa cái đầu nhỏ của nàng, trấn an vài câu, rồi đưa ánh mắt dời về phía Tiêu Linh.

Tiêu Linh hiển nhiên cũng bị đối phương chọc giận, nàng tính tình luôn hiền hòa, chưa từng thấy vẻ mặt giận dữ như lúc này.

Thấy vậy, Hàn Phong không khỏi quay đầu nhìn về phía người nọ đang cùng Mạnh Hùng tranh đấu, còn có mười mấy người đằng sau hắn, trong mắt hàn quang chợt lóe.

Hơi chút quan sát người đang cùng Mạnh Hùng tranh đấu, phát hiện thực lực người nọ cũng chưa tới nhân giai tam phẩm, tuy rằng đấu khí tương đương với Mạnh Hùng nhưng rõ ràng không phải đối thủ của hắn.

Sau mấy chiêu, Mạnh Hùng đã từ từ chiếm thượng phong.

Chỉ bất quá, mười mấy người đứng xung quanh bọn họ, đều không thua kém. Hàn Phong liếc mắt liền thấy trên ngực họ có một tiêu ký.

Minh Hà Tông.

Hàn Phong liếc mắt liền nhận ra lai lịch của những người này, nói đến thực lực của Minh Hà Tông này tuy rằng cũng là tông môn nhị lưu nhưng so với Huyền Thiên Tông thì mạnh hơn nhiều.

Àm!

Ngay khi Hàn Phong đang đánh giá những người này, một tiếng nặng nề vang lên, chỉ thấy người nọ đang tranh đấu với Mạnh Hùng bị một quyền của hắn đẩy lùi. Sắc mặt tái nhợt, lập tức phun ra một ngụm máu, hiển nhiên bị thương không nhẹ.

Mà trong lúc Mạnh Hùng tranh đấu, Hàn Phong đã biết tình hình chuyện này.

Thì ra vừa rồi Tiêu Linh cùng Lâm Phỉ Vân đang định đi dạo trong Thiên Thánh Cốc đã gặp phải vài tên đệ tử của Minh Hà Tông.

Chúng bị sắc đẹp của hai nàng hấp dẫn, nên muốn mời cả hai nói chuyện.

Tự nhiên, yêu cầu của họ bị Tiêu Linh cự tuyệt. Thế là đám đệ tử Minh Hà Tông này liền trêu chọc nàng.

Đúng lúc đó, mấy người Mạnh Hùng vừa vặn đi qua.

Nguyên bản chúng còn muốn dây dưa, nhưng tính tình Mạnh Hùng nóng nảy, song phương vài câu bất hòa, liền đánh nhau, vài tên đệ tử Minh Hà Tông thực lực hiển nhiên tương đồng, bị Mạnh Hùng đánh ngược lại.

Động tĩnh của họ tự nhiên khiến những người gần đó chú ý, không được một hồi liền tụ tập thành một nhóm lớn, hầu hết là đại bộ phận đến đây tham gia Thiên Thánh Đại Hội.

Nhìn thấy có người xung đột, hầu hết đều muốn xem náo nhiệt, thản nhiên đứng nhìn.

Lúc này, thấy đồng môn của mình bị đả thương, mấy tên đệ tử Minh Hà Tông khác, sắc mặt nhất thời biến đổi, bước lên, bao vây mấy người Mạnh Hùng.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

151. Chương 135: Chèn Ép.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Một thanh niên mặc hắc bào sắc mặt có chút âm trầm nhìn Mạnh Hùng quát lên:

- Bằng hữu hạ thủ hơi ác độc rồi.
- Hừ! Đây đều là tự hấn chuốc lấy.

Mạnh Hùng xem thường nói rằng.

Thanh niên hắc bào nhìn thấy Mạnh Hùng cuồng vọng như vậy, sắc mặt lại biến, lập tức xuất chiêu, mười tên đệ tử đằng sau cũng đồng loạt rút binh khí, vẻ mặt tức giận bao vây mấy người lại.

Ngay sau đó, hai gã đệ tử nhanh chóng đánh về phía Mạnh Hùng.

Thực lực Mạnh Hùng không kém, nhưng dù sao đấu khí của hắn chỉ có nhân giai tam phẩm, hơn nữa chú trọng công kích, lúc này bị hai người cuốn lấy, trong lúc nhất thời bị lâm vào hạ phong.

- Sư huynh, Mạnh Hùng dường như gặp nguy hiểm.

Lâm Phỉ Vân nhìn thấy tình hình của Mạnh Hùng không khỏi kinh hô.

Hàn Phong từ trước khi Lâm Phỉ Vân mở miệng đã phát hiện lập tức thân hình chợt lóe, chớp mắt đã đến bên cạnh Mạnh Hùng, vận khởi đấu khí, một quyền đánh vào tên đệ tử trong đó.

Tên kia nào chịu nổi lực lượng của Hàn Phong, tuy đã bày ra thế phòng ngự, nhưng vẫn bị một quyền của hắn đánh cho huyết mạch nhộn nhạo.

Thanh niên lúc trước nói chuyện nhìn thấy đối phương lại có người xuất thủ, hơn nữa một chiêu đã đã thương đồng môn, nhất thời kinh hãi, bất chấp tất cả, kêu những người khác lao lên.

Hàn Phong thấy thế, tự nhiên cũng sẽ không khách khí, vận khởi đấu khí, đang định giáo huấn một chút thì lúc này đã có mấy đạo thân ảnh đi tới.

Một đạo nhân ảnh lác mình liền tới giữa đám người, hét lớn một tiếng:

- Dừng tay cho ta, ai dám gây rối ở Thiên Thánh Cốc!

Vừa nghe ba chữ Thiên Thánh Cốc, đệ tử Minh Hà Tông cũng vô ý thức dừng lại, đồng loạt nhìn về phía hắc bào thanh niên nói chuyện lúc trước.

Hắc bào thanh niên nhìn thấy người tới cũng không dám quá mức lỗ mãng, dù sao nơi này là địa bàn của người ta, hơn nữa thực lực Thiên Thánh Cốc vượt xa Minh Hà Tông, trong lúc nhất thời cũng không dám tiếp tục động thủ.

Nhìn thấy Minh Hà Tông không hề động, Hàn Phong cũng dừng lại.

Bất quá hắn cũng không muốn dễ dàng bỏ qua cho đối phương.

Lúc trước vài tên đệ tử Minh Hà Tông xuất khẩu vũ nhục Tiêu Linh đâu là điều Hàn Phong không thể dễ dàng tha thứ.

Tiêu Linh bỏ qua phụ mẫu cùng địa vị, rời khỏi quê hương, đi theo hắn tới đây. Trong lòng Hàn Phong từ lâu quyết định thề sống chết đều phải bảo vệ tốt cho nàng, bây giờ nhìn thấy Tiêu Linh chịu nhục, trong lòng tự nhiên giận không kềm được.

Lúc này, hơn mười người đệ tử Thiên Thánh Cốc cũng từ xung quanh đi tới.

Là chủ nhân của đại hội lần này, Thiên Thánh Cốc tự nhiên phái ra đệ tử đệ tử phụ trách trật tự trong đại hội.

Dù sao nhiều thế lực tới đây như vậy khó bảo đảm không có xung đột.

Nhìn thấy song phương ngừng tay, lúc này tên đệ tử kia lại nói:

- Ta chính là Hoàng Bác phụ trách trật tự của đại hội lần này, vì sao các ngươi gây rối ở đây?

Thấy người của Thiên Thánh Cốc nhanh như vậy đã chạy tới, ánh mắt Hàn Phong chợt hiện, cũng không biết nghĩ gì.

Trái lại đệ tử Minh Hà Tông bên kia hiển nhiên hơi kiêng kỵ uy danh của Thiên Thánh Cốc.

Bất quá lúc này thấy Hoàng Bác lên tiếng hỏi, tên hắc bào thanh niên lập tức mở miệng nói trước:

- Tại hạ Minh Hà Tông Triệu Ngạn, nguyên bản vô ý gây rối ở đây, động thủ trước là bọn họ, ta chỉ muốn đòi lại công đạo mà thôi.

Hoàng Bác nghe vậy, ánh mắt không khỏi dời về phía Hàn Phong cùng Mạnh Hùng.

Thấy nhân thần thăm dò của Hoàng Bác, Hàn Phong nhú mày, ngược lại là Mạnh Hùng bên cạnh thấy Triệu Ngạn nói như thế, lập tức phản bác:

- Nếu không phải các người vũ nhục hai vị sư muội của ta, ta sao lại động thủ trước?

- Hừ! Sư đệ ta cùng lắm chỉ hơi quá khích một chút, nhưng người liền đánh hấn trọng thương, bộ dáng của hấn lúc này sao còn tham gia Thiên Thánh Đại Hội được nữa? Người rõ ràng nhân cơ hội quét dọn đối thủ cho tông môn cho các người, dụng tâm hiểm ác, thật đáng sợ!

Triệu Ngạn lạnh giọng nói.

Triệu Ngạn vốn là đuôi lý trước, nhưng hấn vừa nói ra lời này, khiến Mạnh Hùng trở thành tiểu nhân bất chấp thủ đoạn.

Ngay cả người tới xem náo nhiệt, ánh mắt nhìn về phía Hàn Phong cùng Mạnh Hùng cũng trở nên khác lạ.

Hoàng Bác nghe được, cũng là sắc mặt hơi trầm xuống, nhìn hai người Mạnh Hùng nói:

- Lời của Triệu Ngạn có phải là thật hay không?

Mạnh Hùng nghe Triệu Ngạn dĩ nhiên ngậm máu phun người, đang định nổi giận đã bị Hàn Phong ngăn lại.

Hàn Phong hơi liếc mắt nhìn về mặt đắc ý của Triệu Ngạn, rồi lập tức quay đầu dời ánh mắt về phía Hoàng Bác, nhân nhạ nói:

- Hấn xuất khẩu vũ nhục bằng hữu của ta, nếu như là ta ở đó, chỉ sợ không đơn giản là đổ mấy ngụm máu thôi đâu. Hơn nữa, thực lực của mấy người kia, Huyền Thiên Tông ta không cần phải dùng thủ đoạn ti tiện đó.

Nghe được Hàn Phong kiêu ngạo như vậy, hiển nhiên là không để Minh Hà Tông vào mắt, Triệu Ngạn cùng mấy tên đệ tử khác nhất thời sắc mặt giận dữ.

Triệu Ngạn càng quát lạnh một tiếng:

- Huyền Thiên Tông người bắt quá mới tính là tiểu tông môn nhị lưu lại dám kiêu ngạo như thế! Cũng không sợ chọc cười người khác sao?

Hiển nhiên Triệu Ngạn biết thực lực Huyền Thiên Tông không bằng Minh Hà Tông, cho nên mới dám khinh thị đối phương như thế.

Bằng không, nếu là nhất lưu thế lực như Thiên Thánh Cốc e là Triệu Ngạn ngay cả rắm cũng không dám đánh một tiếng.

Hoàng Bác thấy hai người nói chuyện, cũng mở miệng nói:

- Việc này ta đã rõ, tuy rằng đệ tử Minh Hà Tông có sai trước, nhưng bọn người lại trong Thiên Thánh Cốc xuất thủ đả thương người đả thương người, hiển nhiên không coi chúng ta ra gì, việc này ta tất nhiên phải truy cứu trách nhiệm, hai người các người đi theo ta một chuyến.

Nghe được Hoàng Bác nói như thế, Mạnh Hùng cùng với các đệ tử Huyền Thiên Tông đằng sau không khỏi biến sắc, ngược lại mấy người Triệu Ngạn lại tỏ vẻ hả hê.

Một câu này của Hoàng Bác đã tỏ ra đứng về phía Minh Hà Tông.

Theo Hoàng Bác nói xong, mấy tên đệ tử Thiên Thánh Cốc cùng ào ào tới vây lấy mấy người Hàn Phong.

- Ta cũng không muốn làm khó các người. Xin mời hai vị bằng hữu vừa rồi động thủ đi theo ta một chuyến, về phần những người khác ta tất không làm khó dễ.

Hoàng Bác nhàn nhạt nói xong, thái độ hoàn toàn không để ý tới Huyền Thiên Tông.

Một tông môn nhì lưu như Huyền Thiên Tông vốn hẳn chưa nghe qua, chỉ là nửa tháng trước, sau khi Doãn Bằng Hình từ bên ngoài trở về, nói với hắn đã bị Huyền Thiên Tông khi dễ.

Bất quá Doãn Bằng Hình chỉ nói là Huyền Thiên Tông ý lớn hiếp nhỏ.

Nghe được tiểu sư muội bình thường được cưng chiều hết mực, không ngờ bị ủy khuất như vậy, Hoàng Bác nhất thời giận dữ, trong lòng từ lâu quyết định tìm cơ hội giáo huấn Huyền Thiên Tông một phen. Lần này chính là cơ hội tốt nhất.

Vốn hắn đang suy nghĩ làm sao tìm được cơ hội hạ thủ, lại không ngờ đám đệ tử Huyền Thiên Tông vừa mới đến vài ngày đã cùng tông môn khác xung đột, cơ hội tốt như vậy, Hoàng Bác tự nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Huyền Thiên Tông tự nhiên không rõ ý nghĩ của Hoàng Bác, thế nhưng thấy đám Thiên Thánh Cốc này dĩ nhiên bênh vực đối phương, cũng tức giận vô cùng.

Lâm Phỉ Vân tức giận quát:

- Rõ ràng bọn họ khi dễ ta cùng Linh tỷ tỷ, các người không bắt bọn họ lại đi bắt sư huynh của ta, Thiên Thánh Cốc các người đều là lũ phôi đản.

- Càn rỡ!

Nghe được tiếng mắng của Lâm Phỉ Vân, Hoàng Bác lạnh giọng nói:

- Thiên Thánh Cốc ta đâu phải là thứ để một Huyền Thiên Tông nho nhỏ tùy ý nhục mạ.

Lâm Phỉ Vân bị khí thế kia của Hoàng Bác làm cho sợ hãi, trốn phía sau Tiêu Linh, chỉ để lộ cái đầu nhỏ ra ngoài.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

152. Chương 136: Kiêu Ngạo Tan Biến

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Khi khí thế của Hoàng Bác bộc phát, Hàn Phong sắc mặt lạnh lẽo, một cỗ khí thế thâm sâu khó lường cũng đồng thời bạo phát, lập tức bước lên một bước, cả thân thể che chắn phía trước Lâm Phỉ Vân, hừ lạnh một tiếng nói:

- Thiên Thánh Cốc tốt lắm, dĩ nhiên khi dễ một tiểu cô nương, đây cũng là đạo đãi khách của các người sao? Hôm nay, Hàn Phong ta cuối cùng cũng được mở rộng tầm mắt.

Hoàng Bác nhìn thấy Hàn Phong đột nhiên chắn trước mặt mình, hơn nữa không hề bị khí thế của bản thân ảnh hưởng, trong lòng nhất thời sửng sốt, thế nhưng khi nghe ngữ khí trào phúng của Hàn Phong, sắc mặt cũng trở nên âm trầm.

Nhưng hắn cũng không thể phản bác được, nên nói sang chuyện khác:

- Mặc kệ như thế nào, hai người phải đi cùng ta tới gặp Chấp pháp trưởng lão của Thiên Thánh Cốc một chuyến, nếu như hắn cho rằng các người không sai, tự nhiên sẽ thả các người ra.

Hàn Phong không phải là tên gốc, Hoàng Bác căn bản chưa từng hỏi qua đám đệ tử Minh Hà Tông, liếc mắt liền biết hắn tận lực nhắm vào mình, nên Hàn Phong rất nhanh nhớ tới chuyện xung đột với hai người Doãn Băng Hình khi mới vừa trở lại Huyền Thiên Tông.

Nghĩ vậy khoe miệng Hàn Phong nhếch lên nụ cười nhạt, nói:

- Chuyện này hai chúng ta chẳng làm gì sai, sao phải đi theo các người? Hơn nữa, các người chưa từng hỏi rõ chân tướng, đã có kết luận như vậy, chẳng lẽ là cố ý nhắm vào Huyền Thiên Tông?

Hoàng Bác nghe thấy Hàn Phong một lời nói trúng suy nghĩ trong lòng hắn, ánh mắt hơi co lại, nhưng rồi lập tức khôi phục.

Thấy điều đó, trong lòng Hàn Phong càng thêm xác định đối phương cố ý nhắm vào mình, tuy rằng lần này xác định, Hàn Phong cũng không muốn gây phiền phức, nhưng đối phương đã đánh tới cửa, hắn tất sẽ không tùy ý để chúng làm bậy.

Huống chi hôm nay Huyền Thiên Tông tồn tại hai đại thiên giai cường giả bảo hộ, cho dù đại thể lực như Thiên Thánh Cốc thì có sao?

Không đợi Hoàng Bác mở miệng nói, Hàn Phong đã lên tiếng:

- Huyền Thiên Tông ta tuy thua kém Thiên Thánh Cốc người, nhưng không phải người có thể tùy tiện khi dễ, vô luận ai dám khi dễ, ta sẽ đòi lại gấp trăm lần.

Hoàng Bác hí mắt nhìn Hàn Phong trước mắt, không khỏi liên tục cười nhạt, đối với lời nói này hắn không để trong lòng, hắn chỉ ước gì mấy người Hàn Phong phản kháng, như vậy càng có thể danh chính ngôn thuận ra tay.

Theo Hoàng Bác vung tay lên, vài tên đệ tử Thiên Thánh Cốc đã áp sát, định bắt giữ hai người Hàn Phong lại.

Hàn Phong thản nhiên nhìn mấy người này, lấy năng lực của hắn muốn đối phó với bọn họ cũng vô cùng dễ dàng, chỉ là hắn không muốn bại lộ thực lực quá sớm, để dành cho đại hội gây bất ngờ.

Tựa hồ hiểu được suy nghĩ trong lòng của Hàn Phong, Phí Lão vốn đứng ở xa, nhìn thấy đám đệ tử Thiên Thánh Cốc muốn bắt người, cũng tức giận hừ một tiếng, lập tức đi tới trước mặt mọi người.

Chợt, khí thế trên người Phí Lão bạo phát, lập tức đem mười tên đệ tử Thiên Thánh Cốc bao phủ bên trong.

Cảm nhận được luồng uy áp này, trong lòng đám đệ tử Thiên Thánh Cốc đều là cả kinh.

Trong lòng Hoàng Bác càng sợ hãi, Huyền Thiên Tông quả nhiên có giấu cao thủ, trước kia Doãn Băng Hình nói cho hắn biết Huyền Thiên Tông có thiên giai cường giả, hắn vẫn chưa tin.

Lúc này cảm thụ được khí tức ngay cả hắn cũng vô pháp sản sinh ý niệm phản kháng trong đầu, sắc mặt cũng trở nên hơi khó coi.

Phí Lão tự nhiên biết nơi này là Thiên Thánh Cốc, nên cũng không quá mức làm khó đối phương, rất nhanh liền thu lại khí thế, thế nhưng mấy người Hoàng Bác lúc này cũng là mồ hôi tuôn ra đầm đìa.

Biến hóa trong sân, khiến mọi người vây xem đều vô cùng kinh ngạc, tuy rằng thực lực khác nhau, nhưng trong đó không ít hảo thủ, tự nhiên minh bạch lão giả xuất hiện giữa sân vừa ra tay, không phải người bình thường có thể làm được.

Chỉ dựa vào khí thế có thể làm hơn mười nhân giai võ giả chế phục trong nháy mắt, cho dù là địa giai cao thủ cũng không dễ dàng làm được.

Thấy vậy, mọi người không khỏi chuyển ánh mắt về phía lão giả.

Trong lòng Hoàng Bác cũng là có chút hối hận, thậm chí trách bản thân quá mức lỗ mãng, hắn cũng không nghĩ tới đối phương thậm chí có thiên giai cường giả bảo hộ.

Huyền Thiên Tông rõ ràng là nhị lưu thế lực, thiên giai cường giả từ đâu đi ra?

Cho dù là Thiên Thánh Cốc tổng cộng cũng không quá ba thiên giai cường giả. Cũng chính là nhờ vào bọn họ tọa trấn, Thiên Thánh Cốc mới có thể nhất cử trở thành nhất lưu tông môn ở Thiên Tinh Đế Quốc.

Có thể thấy được thiên giai cường giả thực lực cường đại ra sao? Nhưng hôm nay vô tình đắc tội một người, phải làm thế nào cho phải đây?

Hoàng Bác đang kêu khổ không thối, thì một đạo âm thanh từ xa truyền tới:

- Không biết vị bằng hữu kia quang lâm Thiên Thánh Cốc ta, nên đã không kịp tiếp đón.

Tiếng nói vừa dứt, một trung niên nam tử mặc thanh sắc trường sam, mang trên mặt nụ cười thản nhiên đi tới.

Người tới mặc một thân thanh sắc trường sam cổ xưa, trên mặt luôn giữ nụ cười ôn hòa, nhìn tuổi tác khoảng chừng chưa quá năm mươi tuổi.

Khi Hàn Phong đánh giá đối phương, mấy người Hoàng Bác nhìn thấy người kia, đều cung kính hành lễ nói:

- Tham kiến cốc chủ!

- Các người lui ra đi!

Trung niên nam tử kia khoát tay bảo mấy người Hoàng Bác lui ra, rồi đi tới trước người Phí Lão.

Trung niên nam tử hơi chút quan sát Phí Lão, trong mắt cũng hiện lên chút kinh ngạc, bất quá lập tức liền khách khí nói:

- Tại hạ Trác Minh, không biết vị bằng hữu kia đến từ nơi nào?

- Huyền Thiên Tông!

Phí Lão thản nhiên nhìn Trác Minh, trong mắt cũng thoáng hiện vẻ kinh ngạc, trung niên nhân này dĩ nhiên cũng là một thiên giai cường giả, tuy rằng hắn có thể ẩn dấu khí tức, nhưng dù sao thực lực vẫn kém hơn Phí Lão, vì vậy Phí Lão chỉ hơi liếc mắt liền đã nhìn thấu. Nhưng dù vậy, Phí Lão cũng không dám xem thường, thấy hành động của mấy người Hoàng Bác vừa rồi, hiển nhiên Trác Minh này chính là Thiên Thánh Cốc cốc chủ.

Nơi này dù sao cũng là địa bàn của người ta, một tông môn lớn như vậy mà không có vài tên cao thủ tọa trấn, Phí Lão tất nhiên là không tin.

- Ta và người đều là bậc tiền bối, việc gì phải ở đây khi dễ một đám tiểu bối làm gì, vừa rồi môn hạ của ta có gì đắc tội, hy vọng các hạ nể mặt ta, được chứ?

Trác Minh gữ khí ôn hòa nói.

Phí Lão liếc mắt nhìn Hàn Phong, khi thấy hắn cũng gật đầu ra hiệu, liền chấp tay nói:

- Nếu cốc chủ đã tự mình đứng ra, lão phu cũng không muốn tiếp tục gây sự, việc này chấm dứt tại đây thôi.

Khi hai người Phí Lão và Hàn Phong đánh mắt với nhau, hết thấy đều rơi vào trong mắt Trác Minh, khiến hắn không khỏi kinh ngạc.

Hắn không hiểu vì sao, một thiên giai cường giả so với hắn còn mạnh hơn vài phần, lại vẫn nghe lệnh của thiếu niên này.

Thiếu niên này lại là người như thế nào? Trong lòng Trác Minh không khỏi sản sinh hứng thú với Hàn Phong.

Đối với thân sắc của Trác Minh, Hàn Phong cũng không để ý tới mà quay đầu nhìn về phía đám người Minh Hà Tông.

Sự tình của Thiên Thánh Cốc, Hàn Phong có thể bỏ qua, nhưng mấy tên đệ tử Minh Hà Tông dám nhục mạ Tiêu Linh, hắn nhất định phải tính toán.

Chỉ là lúc này có Thiên Thánh Cốc cốc chủ, nên hắn tự nhiên không ra tay, mà ánh mắt nhìn về phía bọn họ chợt lóe hàn quang rồi thu hồi lại.

Hàn Phong chấp tay nói:

- Nếu đã không còn chuyện gì, ta đây liền rời khỏi trước.

Nói xong, liền dẫn mọi người rời khỏi.

Trác Minh thấy mấy người rời khỏi, vẻ mặt vẫn không hề thay đổi, nhìn đoàn người Hàn Phong và Phí Lão rời đi, trong mắt hiện lên vẻ khó hiểu, tựa như đang suy nghĩ.

Triệu Ngạn và đệ tử Minh Hà Tông khác khi nhìn thấy Phí Lão xuất hiện, sớm đã lo lắng, lúc này thấy đám người Hàn Phong rút cuộc rời khỏi, trong lòng đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Ai ngờ một tiểu tông phái như Huyền Thiên Tông dĩ nhiên xuất hiện một thiên giai cường giả.

Có lẽ trong mắt nhất lưu thế lực, đối với Huyền Thiên Tông căn bản không có ấn tượng gì. Nhưng bọn họ biết rõ đây chỉ là một tiểu tông môn nhị lưu.

Triệu Ngạn cũng không hiểu, Huyền Thiên Tông khi trước đều không qua nổi vòng một lại có một thiên giai cường giả tồn tại.

Không chỉ là Triệu Ngạn, mà đám người vây quanh cũng ào ào bàn luận về chuyện của Huyền Thiên Tông.

Dù sao đột nhiên xuất hiện thiên giai cường giả, thực sự vượt xa dự liệu của mọi người.

Có lẽ Huyền Thiên Tông vốn không chút danh khí, nhưng tin tưởng sau chuyện vừa rồi, các thế lực khác cũng đều nhớ kỹ nó.

Lúc này, Trác Minh xoay người lại, trước tiên là tùy ý quan sát mấy tên đệ tử Minh Hà Tông vài lần, rồi mặc kệ đi tới chỗ mấy người Hoàng Bác.

Lúc này sắc mặt Hoàng Bác cũng hơi phát khổ, nhìn thấy tông chủ đi tới, trong lòng càng thấp thỏm không thôi.

- Chuyện vừa rồi, người có gì để giải thích không?

Trác Minh đi tới trước mặt Hoàng Bác, ngữ khí lãnh đạm nói.

Cảm nhận được ánh mắt sắc bén của Trác Minh, Hoàng Bác nhất thời túa mồ hôi lạnh, không nói nên lời.

Nhìn vẻ mặt phát khổ của Hoàng Bác, Trác Minh lập tức lạnh giọng nói:

- Đừng tưởng rằng ta không biết chút tâm tư trong lòng người, Dật Nhi đã kể lại chuyện ngày trước cho ta nghe. Người đem sự vụ trên người giao phó lại, rồi tự tới Cháp Pháp Đường lĩnh phạt đi!

Nói xong, Trác Minh không để ý tới hần nữa, thân hình chợt hiện, chớp mắt đã tiêu thất.

Hoàng Bác nhìn thấy Trác Minh rời khỏi, hơi chút chán nản, nhưng đã là lời nói của cốc chủ, hần tuyệt không dám chống đối, đành gọi vài tên đệ tử đi tới giao lại sự vụ, rồi đi đến Cháp Pháp Đường.

Thấy cũng không còn náo nhiệt để xem, người xung quanh cũng đều đồng loạt tản ra.

Nhưng trải qua chuyện vừa rồi, trong lòng mọi người đều có dự định bất đồng.

Huyền Thiên Tông đột nhiên xuất hiện một thiên giai cường giả, trên đại hội lần này, thực lực đệ tử của bọn họ như thế nào, nghĩ tới hần phải điều tra một phen.

Đối với ý nghĩ của những người này, trong lòng Hàn Phong cũng đoán được vài phần.

Nhưng lần này tham gia đại hội, Hàn Phong cũng không muốn ẩn giấu thực lực, hiện tại hần có hai gã thiên giai cường giả hộ tống, tự nhiên không cần lo lắng tới an nguy.

Lúc này nói vài câu rồi mọi người đều tự rời khỏi.

Trải qua sự tình vừa rồi, Tiêu Linh và Lâm Phĩ Vân cũng không còn hứng thú đi dạo nữa, liền trở về phòng nghỉ ngơi.

Hàn Phong ngẫm lại, liền đi tới phòng của Tiêu Linh.

Nhìn thấy Hàn Phong trở lại, Tiêu Linh hơi bất ngờ, nhưng cũng không thêm để ý tới hắn.

- Người sao vậy?

Tiêu Linh thấy Hàn Phong nhìn mình, trong lòng hơi chút ngưng ngừng hỏi.

Nhìn dung nhan tuyệt mỹ của nàng, Hàn Phong không khỏi hơi thất thần.

- Linh nhi, chuyện vừa rồi đều tại ta không tốt.

Hàn Phong tự trách nói.

Tiêu Linh nghe vậy, ôn nhu cười, nói:

- Không có gì, sư phụ, Tiểu Vân và sư huynh sư tỷ khác đối với ta rất tốt. Ta cũng rất thích cái cảm giác này.

- Mấy tên đệ tử Minh Hà Tông đã làm gì với ngươi? Ta biết lấy tình tình của ngươi, nếu là tình huống bình thường, hiếm khi nổi giận như vậy.

Hàn Phong hỏi.

Tiêu Linh nghe vậy, lắc đầu nói:

- Nguyên bản những người đó xác thực muốn động thủ, may mà Mạnh sư huynh tới, ta và Vân nhi không hề bị tổn thương gì. Chuyện đã qua, ngươi không cần phiền não, chuẩn bị đại hội cho tốt, ta cũng sẽ tận lực hỗ trợ ngươi.

Tuy rằng tiếp xúc với Hàn Phong chưa lâu, nhưng Tiêu Linh rất hiểu hắn. Mấy ngày nay Hàn Phong biểu hiện như vậy, nàng tự nhiên biết hắn thập phần coi trọng đại hội lần này.

Vì trợ giúp Hàn Phong đạt được thứ tự tốt trong lần đại hội này, Tiêu Linh cũng rất nỗ lực tu luyện. Nàng làm vậy không phải vì mưu cầu danh lợi.

Hàn Phong nghe được Tiêu Linh nói như vậy, không khỏi nhìn về phía nữ hài trước mắt. Nàng vì hắn mà buông bỏ tất cả, cùng hắn phiêu dương quá hải, kỳ thực luôn ở bên lo lắng cho mình, mà hắn lại có chút không để ý tới nàng.

Hàn Phong đột nhiên nổi lên xung động muốn ôm nàng vào lòng.

Nghĩ vậy, Hàn Phong bỗng nhiên vươn hai tay, kéo mạnh người Tiêu Linh lại.

Thân thể mềm mại nhu nhược của nàng trong nháy mắt trong nháy mắt ngã vào trong lòng Hàn Phong.

Đối với hành động này của Hàn Phong, Tiêu Linh không khỏi kinh hô một tiếng.

Nhưng khi cảm thụ được khí tức nam nhân trên người Hàn Phong, sắc mặt đỏ lên, im lặng.

Cảm thụ được thân thể mềm mại trong lòng, Hàn Phong cúi đầu, ngửi mùi hương thoang thoảng trên tóc nàng.

Đây là lần đầu tiên Hàn Phong chủ động ôm, tuy rằng động tác có chút thô lỗ, nhưng trong lòng Tiêu Linh cũng phê không tả nổi. Nàng mặc kệ tất cả, theo hắn tới đây, cái ôm này khiến nàng cảm thấy hết thảy đều đáng giá.

Bầu không khí bên trong phòng tựa hồ nóng lên, cảm nhận được thân thể mềm mại trong lòng có chút uốn éo, Hàn Phong cũng hơi xung động.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến một tiếng ho khan.

Nghe được thanh âm này, Tiêu Linh nhất thời như kinh cung chi thổ, trong nháy mắt thoát khỏi lòng của Hàn Phong.

Lập tức hai người nhìn lại trước cửa, thì ra Phí Lão không biết đã đứng ở đó từ bao giờ.

Vừa rồi cửa phòng vẫn chưa đóng lại, hai người tựa hồ cũng quên mất, lúc này về mặt Phí Lão tựa cười như không cười nhìn hai người.

Tiêu Linh nhìn thấy biểu tình của Phí Lão, nào chịu được xấu hổ, giậm chân một cái, muốn xoay người rời khỏi. Nhưng nghĩ tới đây là phòng mình, không khỏi hờn dỗi liếc mắt với Hàn Phong, lập tức đẩy hẳn ra ngoài.

Ngay sau đó, đóng sầm cửa lại.

Bị Tiêu Linh đuổi ra, Hàn Phong thấy Phí Lão nhìn mình, có chút xấu hổ nói:

- Phí Lão, sao ngươi trở lại?

- Trách ta quấy rối chuyện tốt của ngươi?

Phí Lão nhìn Hàn Phong nói.

Hàn Phong thấy Phí Lão già còn mất nét, cũng cười khổ không thôi.

Vừa rồi hẳn chẳng qua là nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của Tiêu Linh, lo lắng nàng có chuyện nên mới chạy tới, ai ngờ lại thấy một màn như vậy.

Nguyên bản Phí Lão không định quấy rầy hai người, nhưng lúc này chính là ban ngày, kẻ đến người đi tấp nập, vì danh dự của tiểu công chúa, hẳn đành phải lên tiếng nhắc nhở.

Trải qua sự tình xung đột với Minh Hà Tông, lúc này các thế lực trong Thiên Thánh Cốc đều biết đến Huyền Thiên Tông có một thiên giai cường giả tọa trấn, vì vậy người phụ trách dẫn đội các thế lực đều dặn dò môn hạ, đệ tử không nên trêu chọc họ.

Vì vậy, trong mấy ngày kế tiếp, đệ tử Huyền Thiên Tông cũng không có phát sinh xung động gì khác. Nhưng mấy người Mạnh Hùng nhưng cũng bị Hàn Phong lưu lại.

Ngoài Tiêu Linh, đám người còn lại chia làm hai tổ, mỗi ngày đều phải tiếp thu dạy dỗ của hai người Phí Lão và Bồ Lô Diệt.

Hàn Phong cũng không hy vọng trong vài ngày ngắn ngủi bọn họ có thể đề cao tu vi, chỉ là muốn tăng chút kinh nghiệm chiến đấu và lý giải về vũ kỹ cho họ.

Bởi vì đại hội tiến hành bốc thăm chọn đối thủ, nên chỉ có trước lúc thi đấu mới biết được đối thủ của mình là ai.

Lúc này còn bốn ngày nữa là bắt đầu đại hội, một vài thế lực chưa tới cũng đã tới đầy đủ. Nghe nói hôm qua người hoàng thất phái đến cũng tới.

Trải qua thống kê, lần này tông môn thế gia lớn nhỏ tham gia đại hội có hơn bảy mươi, nói cách khác, đệ tử dự thi tổng cộng có hơn bảy trăm người.

Tính toán như vậy, nếu như muốn đoạt danh hiệu đệ nhất, ít nhất phải thắng được mười trận.

Nhưng đối với Hàn Phong cũng không khó. Mấy ngày này, Lâm Nguyệt đều ra ngoài thăm dò tin tức, hiển nhiên là muốn chuẩn bị đầy đủ nhất cho thi đấu.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

153. Chương 137: Giao Dịch Đại Hội.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Theo tin tức Lâm Nguyệt đạt được, vài tên tuyển thủ thực lực phần lớn đều là nhân giai bát phẩm đến nhân giai cửu phẩm.

Tựa như đệ tử Thiên Thánh Cốc Doãn Bằng Hình mà ngày trước Hàn Phong gặp được đều là những ứng cử viên sáng giá cho vị trí quán quân.

Đương nhiên còn có một tên Lý Ngọc đến từ Thiên Môn, nghe nói hắn cũng chưa quá mười bảy tuổi, nhưng hai năm trước cũng đã là nhân giai cửu phẩm võ giả.

Cộng thêm hai năm nay bế quan khổ tu, thực lực chân chính của hắn, người ngoài không rõ lắm. Nhưng nghe nói, hắn đã đạt tới nhân giai đỉnh phong, đồng thời còn cách địa giai chỉ cảnh chỉ có một bước.

Đương nhiên, lấy thực lực của Thiên Môn, có thể bồi dưỡng được đệ tử ưu tú như vậy, trong mắt mọi người cũng không tính là cái gì.

Phải biết rằng, tuy rằng Thiên Môn và Thiên Thánh Cốc đều là nhất lưu thế lực, nhưng nội tình so với Thiên Thánh Cốc thâm hậu hơn chút.

Dù sao Thiên Thánh Cốc bắt quá là nhờ ngàn năm trước có thần thụ mới đạt được thành tựu như hiện nay.

Từ mấy nghìn năm trước khi Thiên Thánh Cốc quật khởi, Thiên Môn đã là thế lực lớn.

Tuy rằng hiện tại mọi người đều biết trong Thiên Môn cũng chỉ có ba gã thiên giai cường giả như Thiên Thánh Cốc, nhưng cả ba đều mạnh hơn ba đại thiên giai cường giả của Thiên Thánh Cốc.

Ba người này ở trên đại lục cũng đều là thiên giai cường giả thành danh từ lâu, thiên giai phổ thông căn bản vô pháp đánh đồng.

Vả lại, chỉ cần không phải kẻ ngu si đều có lý do tin tưởng, thực lực chân chính của Thiên Môn không đơn giản như biểu hiện ra bên ngoài như vậy. Trong đó rất cuộc ẩn chứa bao nhiêu tuyệt thế cường giả, thế nhân cũng không biết được.

Thiên Môn mấy nghìn năm qua đều vô cùng bí ẩn, cũng không tự nhiên đi trêu chọc người khác, vì vậy ấn tượng của mọi người đối với họ không nhiều, nên cũng không quá sợ hãi.

Đương nhiên ngoài Doãn Bằng Hình và Lý Ngọc, thiếu niên thiên tài cũng chỉ là số ít, đa số đệ tử đều là thực lực bình thường, trên dưới nhân giai ngũ phẩm.

Một vài tông môn thế gia thực lực kém hơn ngay cả một nhân giai ngũ phẩm võ giả cũng không có.

Những tông môn này cũng không nghĩ tới đạt được thứ tự gì, chỉ là hy vọng đệ tử của mình có thể ở đại hội ma luyện một phen cho tốt, tương lai thực lực mới có thể đề thăng.

Kỳ thực, dựa theo thành tích, Huyền Thiên Tông bọn họ ngày trước cơ bản đều thất bại toàn từ vòng một, mặc dù có đệ tử may mắn tiến nhập vòng hai cũng rất nhanh bị bại trận.

Nên thu thập những tin tức này cũng không có tác dụng gì, nhưng lần này thì khác biệt.

Lâm Nguyệt sớm đã biết thực lực chân chính của Hàn Phong đã là địa giai nhị phẩm cao thủ, so với nàng còn cao hơn hai phẩm.

Cho nên đối với việc Hàn Phong đạt được thứ tự tốt trong đại hội, Lâm Nguyệt cũng ôm kỳ vọng cực lớn. Lần này thu thập được nhiều tin tức như vậy, cũng vì Hàn Phong mà thôi.

Ngoài những tuyển thủ hạt giống, Hàn Phong còn từ Lâm Nguyệt biết được Hàn gia cũng đang đến.

Nghĩ tới Hàn gia, trong lòng hắn cũng hơi buồn bực.

Thăm nghĩ trong lòng: Vẫn là cần phải đối mặt.

Chỉ là hai năm xa cách, e là Hàn gia sớm đã quên mất tiểu nhân vật mà bọn họ dễ dàng khi dễ này rồi.

Lấy hình dạng của hắn hiện tại đã khác biệt lúc trước, vì vậy Hàn Phong cũng không lo lắng bị bọn họ nhận ra.

Lùi một bước mà nói, dù cho nhận ra, Hàn Phong cũng mặc kệ.

Tuy rằng Hàn gia coi như là một trong tam đại thế gia của đế đô, nhưng thực tế cũng chỉ là nhị lưu thế gia mà thôi, chỉ vì tổ tiên có công khai quốc nên mới nổi danh.

Kỳ thực mấy năm qua, đệ tử Hàn gia đã ngày một giảm sút, so với hai nhà Lâm gia cùng với Tiết gia đã kém xa rồi.

Bằng không cũng không vì một năm sau đắc tội thế lực khác mà trong một đêm bị tàn sát sạch sẽ.

Đương nhiên đối với sự sống chết của Hàn gia, Hàn Phong kỳ thực cũng không quá quan tâm, chỉ là vì phụ thân, hắn biết tình cảm của Hàn Nhất Nguyên đối với Hàn gia, hắn cũng không thể hiểu được.

Nếu như một năm sau, Hàn gia giống như kiếp trước bị họa diệt môn, e là chỉ có hắn mới giúp được Hàn gia.

Về phần thế lực đối địch của Hàn gia, kiếp trước Hàn Phong cũng đã điều tra ra, lấy thực lực của hắn hiện tại, cộng thêm hai đại thiên giai Bồ Lôi Địch cùng Phí Lão, để đối phó cũng không có gì khó khăn.

Trừ Hàn gia, một thế lực khác cũng được Hàn Phong âm thầm lưu ý đó là Tinh Hải Các cũng tham gia đại hội lần này.

Chuyện này cũng nằm trong dự liệu của Hàn Phong, thực lực của Tinh Hải Các so với Huyền Thiên Tông mạnh hơn gần gấp đôi, tuy Các chủ Tinh Hải Các Diệp Tuyền hiện tại chỉ là địa giai đỉnh phong cao thủ, thế nhưng Hàn Phong biết không lâu sau hắn sẽ đột phá địa giai, nhất cử bước vào thiên giai chi cảnh.

Cũng vì đấu khí của Diệp Tuyền bước vào thiên giai khiến trong lòng hắn không ngừng bành trướng, sau đó dựa vào thiên giai liên tục chiếm đoạt vài thế lực nhỏ xung quanh, lúc đó Huyền Thiên Tông cũng là một trong số ấy.

Bất quá, kiếp này có Hàn Phong xuất hiện, quỹ tích lịch sử tựa hồ đã chậm rãi thay đổi, Huyền Thiên Tông tuy rằng vẫn không bằng rất nhiều tông môn, thế gia, nhưng so với hai năm trước, thực lực cũng đề thăng không ít.

Cộng thêm có hai đại thiên giai cường giả Phí Lão và Bồ Lôi Địch tọa trấn, Hàn Phong tự nhiên cũng sẽ không sợ Tinh Hải Các.

Đương nhiên, việc này tạm thời còn chưa cần Hàn Phong phải quan tâm, bây giờ điều hắn quan tâm nhất là ngày mai sẽ tổ chức giao dịch đại hội.

Từ trước khi tới Thiên Thánh Cốc, Hàn Phong cũng đã biết tới chuyện này.

Quy mô của giao dịch đại hội này có thể xem là lớn nhất tại Thiên Tinh Đế Quốc.

Kỳ thực giao dịch này tồn tại là vì các đệ tử tinh anh do các thế lực lớn nhỏ phái ra, trên người đều có một chút bảo bối giá trị.

Lúc đầu chỉ là một vài tên đệ tử theo nhu cầu tiến hành trao đổi.

Sau đó càng lúc càng nhiều, đệ tử tham gia đại hội mỗi lần cũng từ từ tăng nhanh, phát triển đến hiện tại đã hoàn toàn trở thành giao dịch hội khổng lồ.

Giao dịch hội này có đặc điểm là toàn bộ vật phẩm không thể dùng tiền để mua được, mà phải lấy vật phẩm tương ứng để trao đổi.

Nếu như đối phương không có hứng thú thì giao dịch không thể đạt thành.

Đương nhiên, người cũng có thể dùng bảo bối có giá trị hơn để giao dịch, chỉ cần được người kia đồng ý là có thể thành giao.

Loại phương thức giao dịch này cũng đặc biệt hấp dẫn mọi người. Sau này còn có một số tuyển thủ ôm tâm lý hy vọng may mắn trong thời gian giao dịch đại hội ngắn ngủi này trao đổi được bảo bối có giá trị.

Đối với giao dịch đại hội như vậy, Hàn Phong sao chịu bỏ qua.

Từ lúc bọn họ rời khỏi Huyền Thiên Tông, hắn đã bớt thời gian đi đến Diệp Chấn Phi Động Phủ, thuận lợi mang theo một vài bảo bối không có giá trị với hắn trở về.

Một đêm trôi qua, Hàn Phong từ trong tu luyện tỉnh lại, cảm thụ được trong cơ thể tràn đầy đấu khí, trong lòng cũng hiện lên cảm giác tin tưởng. Sau khi tiến nhập địa giai, tác dụng của Tiên Thiên đấu khí cũng được biểu hiện ra.

Hiện tại dù hắn không có tận lực tu luyện, nhưng nhờ Tiên Thiên đấu khí trợ giúp, tốc độ tăng trưởng cũng vẫn tăng nhanh.

Cứ như vậy, hắn mỗi lúc đều tiến hành tu luyện, đấu khí muốn không đề thăng cũng khó.

Lúc này, sắc trời đã sáng rõ, Hàn Phong mở cửa đi ra ngoài.

Hôm nay chính là ngày bắt đầu giao dịch đại hội.

Tuy rằng giao dịch hội này là hoạt động do các đệ tử tự tổ chức, nhưng Thiên Thánh Cốc cũng cấp một nơi dành riêng để cử hành.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

154. Chương 138: Bích Linh Cổ Mộc!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hàn Phong đã sớm tới đó, bên cạnh còn có Tiêu Linh và Lâm Phỉ Vân đi cùng, về phần những người khác dù cũng có hứng thú với giao dịch hội, nhưng so với việc có thể cùng hai đại thiên giai cường giả luận bàn, hiển nhiên là không bằng.

Vả lại, tuy rằng trong hai năm qua Huyền Thiên Tông dựa vào Lão Dược Sư nuôi trồng Tử La Thảo, đổi được lượng lớn kim tệ, nhưng đệ tử trong tông cũng không dư dả, nên không có vật phẩm gì quý trọng.

Vì vậy, bọn họ liền tập trung trong tiểu viện, tiếp thu giáo dục của hai người Bồ Lô Dịch.

Ngày hôm qua, Hàn Phong cũng từ trong miệng hai người Bồ Lô Dịch và Phỉ Lão biết được, trải qua mấy ngày này huấn luyện, thực lực tám gã đệ tử mặc dù không có đề thăng quá lớn, nhưng đối với vận dụng đấu khí và một ít vũ kỹ cũng có tiến bộ rất lớn. Tin tưởng trên đại tất sẽ có biểu hiện không kém.

Về phần hai người Tiêu Linh và Lâm Phỉ Vân thì Tiêu Linh tất nhiên là không cần phải nói, thực lực bản thân chính là nhân giai lục phẩm, vũ kỹ do nàng nắm giữ đều là cao giai từ hoàng thất Thiên Nguyệt đế quốc, cộng thêm lúc trên biển cũng thường nhìn hai người Phỉ Lão luận bàn, đối với vận dụng đấu khí cũng vượt xa người khác.

Còn Lâm Phỉ Vân lần này đi theo cũng không phải để tham gia thi đấu, chỉ là để nàng được kiến thức thêm mà thôi, vì vậy Hàn Phong cũng không quá mức nghiêm khắc với nàng.

Nghe nói hôm nay có chuyện náo nhiệt, nên nàng đã sớm quần lầy Hàn Phong đòi đi theo.

Địa điểm giao dịch đại hội là một chỗ trống trải, khoảng sáu bảy trăm người tụ tập cũng không sợ chen chúc.

Thiên Thánh Cốc cũng vì giữ gìn trật tự giao dịch đại hội, nên phái ra gần trăm đệ tử duy trì an ninh xung quanh.

Lúc này bên trong đã thiết lập không ít bàn đá.

Trên những bàn đá này cũng bày đủ loại vật phẩm nhiều màu sắc, đoàn người xung quanh đi lại nhộn nhịp, khí thế lớn như vậy khiến Lâm Phỉ Vân không khỏi có chút nín thở, bất quá phần lớn là hưng phấn.

Về phần Hàn Phong, so với những việc này, hắn càng thêm hứng thú những vật phẩm.

Vì vậy, Hàn Phong dẫn theo hai nàng đi thẳng đến trong đám người, đương nhiên, lấy dung mạo của hai nàng Tiêu Linh và Lâm Phỉ Vân cũng dẫn tới ánh mắt của rất nhiều người xung quanh.

Bất quá vì chuyện với Minh Hà Tông hôm trước nên phần lớn mọi người đều nhận ra thân phận của hai nàng, nên tự nhiên biết ba người thuộc về nhị lưu tông môn Huyền Thiên Tông.

Có một thiên giai cường giả đi theo bảo hộ, mọi người tự nhiên cũng không dám vô lễ như Minh Hà Tông. Huống chi lúc này đủ loại vật phẩm trân quý hấp dẫn cũng phân tán lực chú ý của bọn họ.

Cảm nhận được xung quanh tiếng động lớn, Tiêu Linh và Lâm Phỉ Vân cũng bị gọi lên hăng hái, hai nàng nắm tay nhau đi trước mặt Hàn Phong, tùy ý liếc mắt nhìn đủ loại vật phẩm xung quanh, trong đó không thiếu một ít vật phẩm tinh mỹ hấp dẫn con mắt của hai nàng.

Cũng may nơi này coi như rộng rãi, Hàn Phong cũng không lo lắng hai nàng sẽ bị kẻ chiếm được tiện nghi.

Vì vậy, ánh mắt của hắn cũng không ngừng đảo qua các vật phẩm xung quanh, nhưng trong lòng càng thêm kinh ngạc.

Hắn phát hiện một ít vật phẩm nơi này, tuy rằng không có nhiều đồ hiếm thấy, nhưng chủng loại cũng thập phần đa dạng, có lẽ là vì nguyên nhân hạn chế, Hàn Phong bình thường cũng khó có thể nhìn thấy.

Trong lòng kinh ngạc một phen, Hàn Phong bắt đầu tỉ mỉ tìm kiếm, muốn xem có thể tìm được vật phẩm giá trị gì không.

Cùng Tiêu Linh đi cả nửa ngày, Hàn Phong không khỏi hơi chút thất vọng.

Một đường đi tới, hắn cũng gặp một vài vật phẩm hiếm thấy, chỉ là đối với hắn cũng không có hấp dẫn gì.

Trông thấy nhiều người đang khí thế ngất trời cò kè mặc cả, Hàn Phong không khỏi có chút buồn bực.

Bất đắc dĩ thở dài, Hàn Phong tuy vẫn không ngừng quét mắt qua đồng vật phẩm, nhưng đã mất đi hứng thú lúc trước.

Qua một lúc lâu, Lâm Phỉ Vân đang đi phía trước, đột nhiên quay đầu lại, nũng nịu nói với Hàn Phong:

- Sư huynh, người mau tới đây xem này!

Nghe vậy, Hàn Phong không khỏi ngần ra, chợt có chút nghi hoặc nhìn về phía bàn đá trước người Lâm Phỉ Vân, trên đó đang bày một vài món đồ cổ quái.

Trong lòng hơi nghi hoặc, Hàn Phong bước tới chỗ của hai nàng.

Đi tới bên cạnh hai người, con mắt Hàn Phong nhìn lên trên bãi đá, chỉ thấy đằng sau là một thiếu niên mặc y phục màu xám, đang ngồi ngay ngắn, ánh mắt đậm đặc, cũng không để ý tới người xung quanh lui tới.

Hàn Phong tỉ mỉ đánh giá thiếu niên này, phát hiện khí tức của hắn cũng không quá mạnh, nhưng lại cảm thấy còn có một loại khí tức kỳ lạ, quái dị vô cùng.

Bất quá, hắn cũng không có cẩn thận tra xét, ánh mắt từ trên người thiếu niên nọ chuyển sang đám vật phẩm trên bãi đá.

Theo ánh mắt quét qua, trong lòng Hàn Phong càng thêm kinh ngạc, trên bàn đá này bày bán không ít tài liệu trên người ma thú, mà những thứ này Hàn Phong đại khái nhận biết được, trong đó có một vài địa giai ma thú tương đối hiếm thấy, không ngờ thiếu niên này dĩ nhiên xuất ra nhiều như vậy.

Thấy Hàn Phong trở lại, Lâm Phỉ Vân kéo ống tay áo của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy ngây thơ nói:

- Sư huynh, hạt châu này thật đẹp a! Ta rất thích nó, chỉ là sư phụ không kể với ta về giao dịch đại hội này, hại người ta không có chuẩn bị đồ vật trao đổi.

Nghe vậy, Hàn Phong không khỏi vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Lâm Phỉ Vân, rồi nhìn về hạt châu mà nàng nói.

Vừa nhìn xuống, Hàn Phong cũng ngạc nhiên mỉm cười.

Hạt châu đẹp đẽ mà Lâm Phỉ Vân nói thì ra là nội hạch của một con nhân giai ma thú Thôn Thiên Thú.

Loài Thôn Thiên Thú này khá kỳ lạ, toàn thân không có bất kỳ xương cốt nào, có thể tùy ý thay đổi hình dạng, bản thân không có năng lực công kích nào, nhưng khả năng ngụy trang và phòng ngự là rất tốt. Mà tất cả năng lượng của nó đều là từ hạt thôn thiên châu phát ra quang mang tựa như thủy tinh này.

Thôn thiên châu đối với Thôn Thiên Thú mà nói là nơi phát ra năng lượng, nhưng đối với nhân loại thì không có tác dụng gì lớn.

Chỉ có những tiểu cô nương giống như Lâm Phỉ Vân mới thích nó, chỉ cần chế tác giống kiểu đồ chơi thì nó cũng không phải là đồ vật không có giá trị.

Quay đầu nhìn về mặt có chút thêm khát của Lâm Phỉ Vân, Hàn Phong không khỏi buồn cười nói:

- Quý nha đầu người, muốn nói cứ việc nói thẳng, còn muốn cùng sư huynh bày đặt cái gì, hạt châu này cũng không phải đồ vật gì lớn, lát nữa ta liền đổi nó cho người.

- Sư huynh, người nói thật chứ? Không được gạt ta, nếu không ta sẽ không để ý tới người.

Lâm Phỉ Vân nghe được Hàn Phong nói như thế, hai mắt không khỏi sáng ngời, nói.

Tựa hồ lo lắng Hàn Phong đổi ý, nàng lại nói thêm:

- Không chỉ mình ta không để ý tới người, mà ta còn bảo cả Linh nhi tỷ tỷ, Ngọc nhi tỷ tỷ cũng không để ý tới người nữa.

Nói xong, vẫn còn dương dương tự đắc, ra vẻ đã đạt được gian kế.

Thấy bộ dáng này của Lâm Phỉ Vân, Hàn Phong mới biết tiểu nha đầu này ra vẻ lừa mình.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Hàn Phong vẫn đang di động ánh mắt bỗng nhiên ngưng trọng, chăm chú nhìn vào một vật phẩm trên bàn đá.

Hấp dẫn ánh mắt của Hàn Phong là một vật phẩm cổ quái, dài nửa thước, màu bích lục, mơ hồ còn có đường vân điều khắc ở bên ngoài như một con lục xà.

- Đây là...

Hàn Phong ngẩn ra, chợt trong lòng chấn động.

Bích Linh Cổ Mộc!

Không ngờ dĩ nhiên may mắn gặp được nó ở đây.

Bích Linh Cổ Mộc là vật cực kỳ hiếm có, Hàn Phong nhìn đường vân trên mình nó, hiển nhiên phẩm chất thập phần thuần khiết. Một cây linh vật, không ngờ lại xuất hiện ở chỗ này, thật khiến Hàn Phong kinh ngạc không thôi.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

155. Chương 139: Oan Gia Ngõ Hẹp.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Đây chính là tài liệu chủ yếu dùng để luyện chế Bích Linh Đan, mà Bích Linh Đan chính là cứu phẩm đan dược, nếu có Bích Linh Đan trợ giúp, hẳn tin tưởng muốn đột phá thêm một phẩm cũng không phải việc gì khó.

Nghĩ vậy, Hàn Phong liền đưa tay chớp lấy Bích Linh Cổ Mộc.

Mà thiếu niên áo xám, vốn vẻ mặt đậm mạc, khi thấy hành động này của Hàn Phong, trong mắt cũng là hiện lên đĩnh quang, lập tức liền vung tay ngăn cản Hàn Phong.

Hàn Phong thấy thế, trong mắt cũng hiện lên vẻ vô cùng kinh ngạc, động tác của thiếu niên này còn nhanh hơn hắn!

- Muốn, liền cầm vật phẩm tới trao đổi, bằng không đừng hòng chạm vào!

Thiếu niên áo xám có chút lãnh đạm nói.

Nghe vậy, Hàn Phong không khỏi nghĩ đến thiếu niên này thật quái dị.

Bất quá, lấy thực lực của hắn có thể phân biệt Bích Linh Cổ Mộc này là thật hay giả, nên mở miệng nói:

- Thứ này cộng thêm một khóa thôn thiên châu, ta muốn! Không biết người muốn đổi lấy vật gì?

Thiếu niên áo xám nghe Hàn Phong nói như thế, cũng trực tiếp nói thẳng:

- Ta cần một viên địa linh đan!

Ngừng một chút, hắn lại nói thêm:

- Nếu không có địa linh đan, thì đổi một gốc ngũ linh thảo cũng được.

Nghe được vật phẩm mà thiếu niên áo xám muốn đổi, Hàn Phong cũng hơi bị sửng sốt, địa linh đan này hắn cũng biết, đây là lục phẩm đan được.

Nghĩ vậy, Hàn Phong không khỏi giương mắt nhìn lại thiếu niên áo xám này, trong lòng nhất thời suy nghĩ.

Ngay khi Hàn Phong đang đánh giá thiếu niên áo xám kia, thì đằng sau đột nhiên truyền tới thanh âm.

- Bích Linh Cổ Mộc này, ta muốn! Người muốn ngũ linh thảo, ta cũng có thể cho người!

Chỉ là khi Hàn Phong thấy người tới, trong mắt cũng chợt hiện tinh quang.

Dĩ nhiên là hắn!

Theo tiếng nói truyền tới, một nam tử mặc thanh sắc trường sam đi tới, phía sau hắn là hai gã nhìn hình dạng hắn là đệ tử tới dự thi.

- Bích Linh Cổ Chi này ta tìm kiếm đã lâu, không ngờ hôm nay dĩ nhiên có thể nhìn thấy, vận khí thật tốt.

Nam tử tựa hồ không nhìn thấy Hàn Phong ở bên cạnh, mà trực tiếp đi tới trước bàn đá, hai mắt có chút vui mừng nhìn chằm chằm vào Bích Linh Cổ Chi ở trên đó.

Hàn Phong nhìn nam tử đột nhiên xuất hiện trước mắt, không ngừng hiện lên vẻ suy ngẫm.

- Người sao lại vậy? Thứ này rõ ràng là sư huynh ta thấy trước, người không hỏi một tiếng liền đã muốn cướp đoạt.

Lâm Phỉ Vân khả ái nói.

Tiêu Linh ở bên cạnh cũng có chút nhú mày nhìn người tới.

Thanh y nam tử nghe được lời nói, mới xoay người lại, trước tiên thoáng liếc mắt nhìn hai nàng, không khỏi hiện lên vẻ kinh dị.

Chợt, thanh y nam tử hơi chút chỉnh lý y phục, ngữ khí có chút phong độ nói:

- Không biết hai vị cô nương là người của tông môn nào? Vừa rồi ta hạ nhất thời nóng nảy, thật đã thất lễ với hai vị.

Nhìn thấy thanh y nam tử thanh y nam tử phong độ xin lỗi như vậy, Lâm Phỉ Vân tâm tư đơn thuần nên đã hết giận phân nửa, bất quá biết rõ người kia, Hàn Phong liền đi tới chắn trước mặt hai nàng, nói:

- Bích Linh Cổ Chi này là ta thấy trước, vị bằng hữu dù muốn, e là cũng không kịp.

Tựa hồ lúc này, thanh y nam tử mới phát hiện Hàn Phong, không khỏi nghi hoặc quan sát hắn, có thể cùng hai mỹ nữ như vậy đồng hành, tiểu tử trước mắt rốt cuộc là ai?

Bất quá vô luận như thế nào, Bích Linh Cổ Chi này đối với hắn đối với hắn có chút trọng yếu. Chỉ cần đối phương không phải thế lực quá mức cường đại, hắn không tiếc đắc tội, cũng phải đoạt lại bằng được.

Kỳ thực Bích Linh Cổ Chi ba trăm năm này là tài liệu không thể thiếu để luyện chế cửu phẩm đan dược Bích Linh Đan. Nhưng hiện tại công hiệu của nó cũng còn lâu mới được như vậy.

Tối đã cũng chỉ là thuốc dẫn phụ trợ để luyện chế một ít thất phẩm đan dược và bát phẩm đan dược mà thôi.

Liếc mắt nhìn nam tử kia, đối với hắn, e là có hóa thành tro Hàn Phong cũng nhận ra.

Là Tinh Hải Các - Hạo Thiên!

Hắn là kẻ chủ mưu chiếm đoạt Huyền Thiên Tông, đồng thời dẫn đến Lâm Nguyệt tự sát.

Từ hai năm trước, Hàn Phong đã từng nhìn thấy hắn, không ngờ hiện tại lại gặp được.

Có thể nói là oan gia ngõ hẹp!

Bất quá khi Hàn Phong cảm thụ được khí tức phát ra trên người Hạo Thiên, vẻ mặt cũng không khỏi hơi bị một trận kinh ngạc.

Dĩ nhiên là địa giai nhất phẩm võ giả, Hạo Thiên quả nhiên cũng là kỳ tài ngút trời.

Chẳng qua, Hàn Phong lập tức lại nghĩ tới lúc này Hạo Thiên đã hơn hai mươi tuổi.

Khi nhìn tới hai gã thiếu niên bên cạnh, nghĩ đến hắn là lần này Hạo Thiên phụ trách dẫn đội.

Ngay khi trong lòng Hàn Phong đang suy nghĩ, Hạo Thiên đã lại mở miệng nói:

- Vị bằng hữu kia, Bích Linh Cổ Chi này đối với tại hạ mà nói thập phần trọng yếu, không biết các hạ có thể bỏ qua, ta là Hạo Thiên, Tinh Hải Các thiếu các chủ, nếu như các hạ để lại nó, tại hạ tất khắc cốt ghi tâm.

Nhìn thái độ nho nhã lễ độ của Hạo Thiên, trong lòng Hàn Phong cười nhạt một phen, ngữ khí đậm mạc nói:

- Phàm là có trước có sau, nếu như bằng hữu thật sự cần thiết, có thể tới chỗ khác tìm thử, về phần cây này, đối với ta cũng rất quan trọng.

- Người!

Môn hạ đệ tử bên cạnh Hạo Thiên nghe được găm lên.

Nơi này chính là Thiên Thánh Cốc, người tới đây hôm nay đều là đệ tử của các thế gia tông môn, nói không chừng ba người trước mặt thuộc về nhất lưu tông môn.

Thực lực Tinh Hải Các tuy rằng không kém, nhưng cũng chưa tới mức có thể làm càn. Vạn nhất chọc tới thế lực không nên dây vào, vậy chỉ là được không bằng mất. Đó cũng là nguyên nhân vì sao vừa rồi hắn thăm dò lai lịch đối phương.

Quát bảo thủ hạ ngưng lại, Hạo Thiên không khỏi chấp tay nói:

- Môn hạ đệ tử quá mức vô lễ! Mong bằng hữu không để ý, chỉ là tại hạ cảm thấy hai vị thập phần có duyên, xin hỏi bằng hữu đến từ tông môn nào?

- Huyền Thiên Tông!

Hàn Phong tự nhiên minh bạch cố kỵ trong lòng Hạo Thiên, bất quá hắn cũng không quan tâm, đơn giản nói ra.

Nghe được Hàn Phong nói ra ba chữ Huyền Thiên Tông, Hạo Thiên thoáng suy tư, rồi lập tức khước miệng hơi nhếch lên một nụ cười nhạt.

Huyền Thiên Tông hẳn cũng đã nghe nói qua, cách Tinh Hải Các không xa, trong ấn tượng của Hạo Thiên, Huyền Thiên Tông bất quá là một nhĩ lưu tông môn xuống dốc, căn bản không có gì đáng e ngại.

Nghĩ tới đây, trong ánh mắt hiện lên một tia khinh miệt, Hạo Thiên lập tức nói:

- Nguyên lai là bằng hữu Huyền Thiên Tông, chúng ta là hàng xóm thân cận, hy vọng bằng hữu nể mặt Tinh Hải Các ta, ngày sau chắc chắn hậu tạ.

Trong ánh mắt Hạo Thiên hiện lên một tia khinh miệt, Hàn Phong đã sớm nhận thấy được, đối phương lấy danh nghĩa Tinh Hải Các, đơn giản là muốn uy hiếp hắn,

Bất quá, hiện tại Hàn Phong đâu có e ngại hắn.

- Xin thứ lỗi khó nghe theo!

Hàn Phong thản nhiên nói, căn bản không hề nể mặt Hạo Thiên.

Nhìn thấy Hàn Phong liên tục cự tuyệt thỉnh cầu của mình, trong lòng Hạo Thiên thâm tức giận, nhất là khi biết được Hàn Phong chỉ là đệ tử của Huyền Thiên Tông, đã sớm mất kiên nhẫn.

Chỉ là Hàn Phong cũng không để ý tới hắn, mà xoay người nói với thiếu niên áo xám:

- Người muốn địa linh đan đơn giản là vì muốn dẫn thông đầu khí bế tắc lâu ngày trong cơ thể đúng không?

Thiếu niên áo xám vốn thờ ơ, lạnh nhạt, nghe được Hàn Phong dĩ nhiên nói ra được bệnh của mình, sắc mặt cũng chợt biến đổi.

Không đợi thiếu niên nọ trả lời, Hàn Phong liền nói tiếp:

- Ta cần Bích Linh Cổ Chi của người, nhưng ta không có Ngũ Linh Thảo mà người cần.

Hạo Thiên nghe vậy, đầu tiên là ngẩn ra, khinh thường nói:

- Hừ! Nói nhiều như vậy, thì ra không có đồ để trao đổi, đã như vậy có tư cách gì mà đòi cùng ta tranh đoạt?

Thiếu niên áo xám cũng gật đầu nói:

- Dựa theo quy củ, vật này người thấy trước, nhưng người đã không thể lấy ra đồ vật trao đổi, ta đành cùng vị này trao đổi vậy.

Diệp Hạo Thiên nghe vậy, nhìn về phía Hàn Phong có chút đắc ý.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

156. Chương 140: Hồi Dung Sinh Huyết Đan.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hàn Phong cũng mặc kệ, nói tiếp:

- Hẳn người cũng là đệ tử tới dự thi, chắc cũng rõ ràng cho dù bây giờ người có nuốt địa linh đan, không có năm ngày, cũng đừng mơ tưởng hoàn toàn trị khỏi thương thế, mà hai ngày sau đã bắt đầu đại hội rồi.

Ngừng lại chút, Hàn Phong tiếp tục nói:

- Tuy rằng trên người của ta không có Địa Linh Đan, nhưng ta có phương pháp trị khỏi thương thế của người.

Thiếu niên kia nghe được Hàn Phong nói như thế, trên mặt cũng là ngẩn ra, chợt có chút khó tin nói:

- Người nói là thật hay giả?

- Lát nữa, người đi theo ta, chỉ cần nửa canh giờ, là biết được lời ta nói có phải sự thật hay không?

Hàn Phong lại nói:

- Nếu như người phát hiện ta lừa người, thì có thể lại đem Bích Linh Cổ Chi tới trao đổi với vị Tinh Hải Các thiếu các chủ này, ta tin tưởng hẳn sẽ đáp ứng.

Diệp Hạo Thiên nghe Hàn Phong nói như thế, trong lòng nhất thời giận dữ, lạnh giọng nói:

- Hừ! Huyền Thiên Tông khá lắm, người rõ ràng không có Địa Linh Đan, lại kiếm lý do thoái thác, có phải là muốn khó dễ Tinh Hải Các ta!

Hàn Phong nghe vậy, thản nhiên nói:

- Lời ta nói đều là sự thật, nếu người có biện pháp chữa khỏi thương thế của vị bằng hữu này, người có thể nói như vậy, chỉ là vạn nhất lúc đó làm không được, Tinh Hải Các khó tránh bị cá tông môn khác cười nhạo.

- Người! Tốt lắm, Huyền Thiên Tông, chuyện ngày hôm nay, Tinh Hải Các ta ghi nhớ, tương lai người nhất định sẽ cảm thấy hối hận!

Diệp Hạo Thiên giận dữ cười nói.

- Ta đây sẽ chờ đợi!

Hàn Phong thản nhiên đáp lại.

Nghe vậy, Diệp Hạo Thiên phất ống tay áo, dẫn theo hai gã đệ tử, rời đi rất nhanh.

Nhìn bóng lưng ba người rời khỏi, trong mắt Hàn Phong chợt hiện tinh quang rồi lập tức khôi phục lại.

Tiêu Linh ở bên cạnh, có chút kỳ quái, không hiểu bình thường Hàn Phong luôn luôn trầm ổn, sao hôm nay gặp phải Diệp Hạo Thiên lại có vẻ khác biệt như vậy.

Nhưng là khác biệt ở đâu, Tiêu Linh nhất thời cũng không rõ.

Mà lúc này, thiếu niên kia thấy Diệp Hạo Thiên đi rồi, ngấm lại liền thu thập đồ vật trên bàn đá một phen, rồi nói với Hàn Phong:

- Người đã nói có biện pháp giúp ta trị khỏi thương thế trước đại hội, ta sẽ tin người một lần. Bất quá Bích Linh Cổ Chi này phải chờ thương thế của ta khỏi hẳn, mới có thể giao cho người!

- Không thành vấn đề!

Hàn Phong gật đầu nói.

Thiếu niên kia ngấm lại, chợt đem thôn thiên châu xuất ra, đưa cho Hàn Phong, nói rằng:

- Hại châu này vốn không có tác dụng gì với ta, có thể cho người trước, hy vọng người không lừa gạt ta.

Hàn Phong thuận lợi tiếp nhận thôn thiên châu, đưa nó cho Lâm Phỉ Vân ở đằng sau, nói tiếp:

- Đã như vậy, giờ người đi theo ta được chứ?

Thiếu niên tự nhiên là gật đầu đáp ứng.

Tiêu Linh và Lâm Phỉ Vân thấy Hàn Phong phải đi về, tự nhiên không có bất kỳ ý kiến gì.

Vì vậy, Hàn Phong dẫn theo hai nàng cùng thiếu niên áo xám rời khỏi giao dịch đại hội.

Trên đường, Hàn Phong đột nhiên nói:

- Được rồi, ta là Hàn Phong, hai vị bên cạnh là ta sư muội Tiêu Linh và Lâm Phỉ Vân của ta, không biết bằng hữu xưng hô ra sao?

- Thanh Mộc Tông, Tàn Phong!

Trên mặt thiếu niên vẫn đạm mạc, tựa như bẩm sinh đã vậy.

Thanh Mộc Tông Tần Phong?

Hàn Phong bỗng trợn tròn mắt nhìn thiếu niên trước mặt, không thể tin nổi.

Nhìn thiếu niên trước mặt, Hàn Phong thực sự khó có thể không nhớ tới hắn ở kiếp trước.

Thanh Mộc Tông Tần Phong, trong trí nhớ kiếp trước của Hàn Phong chính là một thiên giai cường giả mà ai nấy đều biết.

So với các thiên giai cường giả khác có chút khác biệt, Tần Phong này tới vô ảnh đi vô tung, rất ít người từng nhìn thấy khuôn mặt của hắn, chỉ riêng một môn thân pháp quỷ dị này e rằng mấy thiên giai cường giả cũng theo không kịp.

Thế nhân đối với Tần Phong chỉ biết hắn xuất thân từ Thanh Mộc Tông, có người nói lúc Tần Phong còn là thiếu niên, đã chịu khổ diệt môn, chỉ mình hắn may mắn sống sót.

Sau đó, Tần Phong dựa vào thân pháp tuyệt thế không ngừng tránh né cừu nhân truy sát, đồng thời dựa vào thiên phú tự thân, rốt cục vài chục năm sau thành công tiến nhập thiên giai.

Tiến nhập thiên giai xong, Tần Phong cũng không có xung động, mà tiếp tục bế quan tiềm tu hai mươi năm. Sau khi xuất quan, chuyện thứ nhất hắn làm là đánh chết tất cả địch nhân lúc trước.

Trong đó còn có hai gã thực lực không kém thiên giai cường giả.

Cũng chính bởi vì Tần Phong chém giết hai gã thiên giai cường giả này mới để thế nhân biết đến tên Tần Phong. Tốc độ quỷ dị của hắn làm cho vô số tuyệt thế cường giả than thở.

Một người đã từng gây tình phong huyết vũ trên đại lục, hiện tại đứng trước mặt mình, trong lòng Hàn Phong cũng là trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Tao ngộ kiếp trước của Tần Phong cũng tương tự với hắn. Chỉ là kiếp trước Hàn Phong tư chất cực kém, khổ tu bốn trăm năm mới đạt được thiên giai chi cảnh, mà khi đó cừu nhân của hắn cũng đã sớm trở thành thiên giai cường giả thành danh ở bên ngoài.

Hàn Phong và hắn khi ấy cách biệt quá lớn.

Một đường nghĩ lại ký ức kiếp trước, Hàn Phong dẫn Tần Phong trở lại tiểu viện tạm thời thuộc về Huyền Thiên Tông.

Quay đầu lại nhìn Tần Phong, Hàn Phong chợt nói:

- Người ở đây chờ một chút, ta sẽ trở lại ngay.

Tần Phong nghe vậy, gật đầu, một mình đi tới bên cạnh ngồi nghỉ.

Hai nàng Tiêu Linh lên tiếng kêu gọi, Hàn Phong lập tức trở lại gian phòng của mình.

Mấy người Mạnh Hùng thấy Hàn Phong dẫn một kẻ xa lạ trở về, trong lòng cũng là có chút nghi hoặc, bắt quá mọi người cũng không để ý tới hắn. Vừa rồi cùng hai người Bồ Lô Địch luận bàn một phen, trong lòng ai nấy đều có sở ngộ, lúc này đang ngồi cẩn thận lĩnh hội.

Nhất thời, không khí trong viện có chút quái dị.

Bất quá, qua một lúc, cửa phòng mở ra, Hàn Phong đi tới, trong tay còn cầm một chiếc hộp gấm.

Tần Phong ngồi ở bên, nghe thấy động tĩnh, cũng chuyển ánh mắt về phía Hàn Phong, nghe hắn cười nói:

- Đây là Hồi Dung Sinh Huyết Đan do ta đặc chế, có tác dụng rất tốt đối với hồi phục thương thế của người, lát nữa người trở về, ăn nó vào, rồi ngồi điều tức một đêm. Tin tưởng sáng mai là có thể khỏi hẳn. Sau đó lại tiếp tục tu luyện một phen, tới lúc trước bắt đầu đại hội, hẳn tu vi đấu khí của người sẽ tịnh tiến.

Nghe vậy, Tần Phong hơi ngẩn ra, nhất là khi nghe được Hồi Dung Sinh Huyết Đan, lại có thể giúp đấu khí của hắn tịnh tiến, trong lòng càng hơi nghi ngờ.

- Hồi Dung Sinh Huyết Đan, ta cũng đã được nghe nói. Đây chính là bát phẩm đan dược, người muốn dùng nó để đổi lấy Bích Linh Cổ Chi của ta thật sao?

Hai mắt hai mắt nhìn chăm chăm vào hộp gấm nhỏ trên tay Hàn Phong, trong mắt không chút sợ hãi nói.

Phản ứng của đối phương sớm đã nằm trong dự liệu của Hàn Phong, kỳ thực dựa theo tính toán, Hàn Phong chỉ muốn luyện chế một viên lục phẩm đan dược Hoạt Huyết Đan.

Hoạt Huyết Đan cũng là một loại đan dược điều trị đầu khí bế tắc trong cơ thể, chիր là hiệu quả khôi phục không tốt bằng Địa Linh Đan. Thế nhưng Hàn Phong là luyện dược sư, hẳn chỉ cần cho thêm một ít tài liệu cao cấp, hiệu quả không thua kém một viên thất phẩm đan dược.

Đương nhiên, đối với một gốc cây Bích Linh Cổ Chi thì một viên Hoạt Huyết Đan cũng không tính là cái gì, thế nhưng khi Hàn Phong biết được lai lịch của Tần Phong, lại có ý niệm khác trong đầu.

Thiếu niên trước mặt chính là tuyệt thế cường giả ngày sau danh chấn đại lục, nếu để hắn gặp được, Hàn Phong tất nhiên muốn lôi kéo, mặc dù vô pháp mời chào hắn, cũng ít nhất phải tạo được quan hệ tốt.

Cũng chính bởi vì vậy, Hàn Phong mới thay đổi chủ ý, buông bỏ ý niệm luyện chế Hoạt Huyết Đan, chuyển thành luyện chế Hồi Dung Sinh Huyết Đan này.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

157. Chương 141: Ngũ Sắc Tuyệt Liên.

Nhóm dịch: Dungenhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hồi Dung Sinh Huyết Đan này tương đương với bát phẩm đan dược, năng lực trị liệu rất mạnh, như trên người Tần Phong đã chịu đả thương, lấy Hồi Dung Sinh Huyết Đan trị liệu thật có chút lãng phí, bất quá công hiệu của nó không chỉ đơn giản là trị liệu, mà quan trọng nhất còn có thể đề thăng tu vi đầu khí của người dùng.

Bất quá, Hàn Phong tin tưởng, thiếu niên trước mặt này có thể tạo lên một hồi tinh phong huyết vũ, thiên phú tự thân tuyệt không thể nghi ngờ. Hồi Dung Sinh Huyết Đan này dùng trên người hắn coi như cũng không lãng phí.

Trong lòng suy tư, Hàn Phong đồng thời mở miệng giải thích:

- Người không cần suy nghĩ nhiều, Hồi Dung Sinh Huyết Đan này tuy rằng trân quý, nhưng tầm quan trọng của Bích Linh Cổ Chi với ta vượt xa nó.

Ngừng lại một chút, Hàn Phong cũng không để Tần Phong tiếp tục hỏi nữa, mà đem cái bọc Hồi Dung Sinh Huyết Đan đưa cho hắn.

Tần Phong thấy thế, vội vàng cẩn thận đưa tay tiếp nhận, vẻ mặt cũng có chút kích động.

Hơi chút suy nghĩ, Tần Phong đưa Bích Linh Cổ Chi cho Hàn Phong, nói:

- Tuy rằng người nói như vậy, nhưng dù sao Hồi Dung Sinh Huyết Đan thực sự quá mức quý trọng, tin tưởng người sẽ không lừa ta, Bích Linh Cổ Chi người cứ cầm lấy, ta còn có đồ vật khác nếu như người cần, ta liền cho người.

Hiển nhiên lúc này Hàn Phong đưa cho Hồi Dung Sinh Huyết Đan đã khiến Tần Phong tăng không ít hảo cảm đối với hắn.

Phải biết rằng bát phẩm đan dược mặc dù trong mắt Hàn Phong cũng không tính là gì, chỉ cần hắn muốn là có thể luyện chế một đồng, đương nhiên cũng vì tài liệu trong tay hắn vô cùng phong phú, bằng không đổi lại là người khác mặc dù có năng lực luyện chế, cũng không có nhiều tài liệu để cung cấp cho hắn như vậy.

Lấy một viên bát phẩm đan dược đổi lấy tài liệu luyện chế cửu phẩm đan dược, cộng thêm có được hảo cảm của một thiên giai cường giả trong tương lai, bút giao dịch này cũng không tính là thua thiệt.

Ngoại trừ Bích Linh Cổ Chi, đồ vật khác trên người Tần Phong, Hàn Phong không hề có hứng thú.

Hai người nói chuyện phiếm vài câu, Tần Phong liền nhanh chóng đem Hồi Dung Sinh Huyết Đan rời khỏi.

Sáng sớm hôm sau, Hàn Phong lại đi tới giao dịch đại hội.

So với hôm qua, trong khoảng sân rộng rãi này rõ ràng đã có nhiều người hơn một chút.

Hàn Phong đứng ở trong đám người, hơi chút quan sát một hồi.

Rất nhanh liền biết rõ ràng thực lực mấy người giữa sân.

Mấy người này tuổi tác không lớn, bốn gã đệ tử Liệt Diễm Các chỉ khoảng mười tám mười chín tuổi, thực lực đều khoảng nhân giai lục phẩm và nhân giai thất phẩm.

Thực lực như vậy xác thực so với tông môn thế gia thì mạnh hơn rất nhiều.

Ba đệ tử của Băng Tuyết Các khí tức kém hơn một chút, nhưng cách biệt không nhiều. Hơn nữa các nàng đều khoảng mười sáu mười bảy tuổi, so với đệ tử của Liệt Diễm Các còn nhỏ hơn một chút.

Từ những lời bàn luận của mọi người xung quanh, Hàn Phong cũng biết được nguyên nhân hai bên tranh cãi.

Thì ra Băng Tuyết Các nhìn thấy một đoá Ngũ Sắc Tuyết Liên trước, đang định trao đổi.

Ai ngờ đúng lúc đó vài tên đệ tử Liệt Diễm Các cũng nhìn thấy nó.

Song phương vốn cũng không quen biết, nhưng lại vì đoá Ngũ Sắc Tuyết Liên này mà tranh nhau tới kẻ sống người chết.

Về phần chủ nhân của đoá Ngũ Sắc Tuyết Liên này, chắc hẳn cũng nhận ra thân phận của hai bên, biết dù trao đổi với ai cũng khiến bên kia ghi hận, nhất thời đành ừ ừ đứng một bên.

Song phương khẩu chiến tự nhiên khiến cho mọi người xung quanh chú ý, khi đệ tử Thiên Thánh Cốc chạy tới, thấy kẻ gây rối dĩ nhiên là đệ tử của Băng Tuyết Các và Liệt Diễm Các, ngại thân phận của song phương, trong thời gian ngắn cũng có chút rắc rối.

Song phương ở trước mặt mọi người tranh cãi quyết liệt, cuối cùng vẫn người của Thiên Thánh Cốc đứng ra điều đình, mới dẹp yên được.

Chỉ là Ngũ Sắc Tuyết Liên cuối cùng cũng bị Liệt Diễm Các dùng một viên thất phẩm đan dược Huyền Linh đan trao đổi, khiến ba nữ đệ tử Băng Tuyết Các tức giận không thôi.

Kỳ thực giá trị của đoá Ngũ Sắc Tuyết Liên cũng không cao như vậy, tối đa chỉ bằng một viên lục phẩm đan dược. Chỉ là Liệt Diễm Các mún đả kích Băng Tuyết Các nên mới không tiếc dùng Huyền Linh đan để trao đổi.

Hành động này cũng làm cho đệ tử Băng Tuyết Các tức giận tới đỏ mặt, nhưng chỉ đành giậm chân một cái, rồi xoay người rời khỏi.

Còn chủ nhân của đoá Ngũ Sắc Tuyết Liên đạt được thất phẩm đan dược Huyền Linh đan, trong lòng vui sướng không thôi.

Chuyện hài này kết thúc, Hàn Phong cũng xoay người rời khỏi.

Trở lại tiểu viện, Hàn Phong nhìn thấy mấy người Mạnh Hùng vẫn đang khổ luyện võ kỹ, trên mặt cũng mỉm cười nhìn.

Lập tức, Hàn Phong tìm được Bồ Lô Dịch và Phí Lão tìm hiểu tình hình của mấy người Mạnh Hùng.

Sau đó hẳn biết được mọi người trong mấy ngày này đều tiến bộ không ít, trong lòng cũng hết sức cao hứng.

Cứ như vậy, bọn họ muốn trong đại hội thu được thứ tự cao cũng có cơ hội lớn hơn.

Buổi tối, Hàn Phong tịnh không có ý định tiếp tục tu luyện, mà đem thân thể điều chỉnh tới trạng thái tốt nhất để ứng đối với ngày mai thi đấu.

Trong lúc rảnh rỗi, Hàn Phong liền đi dạo trong cốc.

Hàn Phong đi dạo rất lâu, cuối cùng đi tới một nơi khá yên tĩnh.

Sau khi tìm được một chỗ sạch sẽ, Hàn Phong liền nằm xuống, đồng thời hai mắt xuất thần nhìn lên bầu trời đêm, nhất thời mạch suy nghĩ xoay chuyển.

Một lúc lâu, Hàn Phong đột nhiên khẽ cười một tiếng, hẳn nhớ tới kiếp trước lúc này, hẳn tựa hồ còn đang nỗ lực tu luyện để đột phá cơ sở tứ phẩm.

Ai ngờ lúc này hẳn lại đã là một địa giai nhị phẩm võ giả, còn đại biểu cho Huyền Thiên Tông tới tham gia Thiên Thánh đại hội lần này.

Mặc dù đối với thực lực hiện nay, trong lòng Hàn Phong vẫn hết sức bất mãn, nhưng hẳn cũng biết không thể quá mức nóng vội, phải từ từ mà tiến.

Nếu như không nhờ từng trải kiếp trước, lấy tốc độ thăng cấp nhanh như vậy, đã là hết sức bất ngờ. Đó cũng là ưu thế của Hàn Phong.

Ngay khi Hàn Phong đang lẳng lặng hồi tưởng lại, cách đó không xa mơ hồ truyền đến một trận thanh âm.

Hàn Phong tò mò, không khỏi ngưng thần lắng nghe.

Phát hiện chẳng qua là hai nữ tử đang thấp giọng nói chuyện với nhau mà thôi, cũng nhờ hiện tại hẳn đã là địa giai nhị phẩm cộng thêm ưu thế Tiên Thiên đấu khí, nếu không thật khó mà nghe được giọng nói của hai người.

- Vũ Nhu tỷ, người nói đám hỗn đản Liệt Diễm Các có đáng ghét hay không, dĩ nhiên cướp đoạt Ngũ Sắc Tuyết Liên của chúng ta.

Một nữ tử trong đó, ngữ khí hơi phần nộ nói.

Lập tức một giọng nói thanh thúy bên cạnh phát ra:

- Hảo sư muội, chuyện đã xảy ra, người đâu có tức giận, cũng không có tác dụng gì, chi bằng nghĩ biện pháp khác thì hơn.

- Ai! Cũng không biết vì nguyên nhân gì, Ngũ Sắc Tuyết Liên cũng không quá mức quý trọng, mà sao chúng ta tìm nhiều thành trấn như vậy, lại vẫn không tìm được. Hôm nay khó khăn mới tìm được, lại bị mấy tên thối Liệt Diễm Các kia cướp đi, thật tức chết ta mà.

Nghe đến đó, Hàn Phong đã nhận ra thân phận của hai nữ tử này, chính là đệ tử của Băng Tuyết Các. Thảo nào khi nghe thanh âm các nàng nói chuyện lại có chút quen tai.

Bất quá, Hàn Phong đối với cô nàng Vũ Nhu sư tỷ cũng hết sức tò mò. Chắc hẳn đó là đệ tử mạnh nhất của Băng Tuyết Các lần này Đường Vũ Nhu.

Kỳ thực hẳn biết được nàng là nhờ tư liệu do Lâm Nguyệt thu thập được lúc trước.

Nhất là một ít tuyển thủ hạt giống, Lâm Nguyệt càng nhất nhất giới thiệu với Hàn Phong.

Đường Vũ Nhu chính là một trong số đó.

Theo tin tức của Lâm Nguyệt, đường Vũ Nhu là đệ tử có tư chất mạnh nhất của Băng Tuyết Các trong mấy năm gần đây, mới chỉ có mười sáu tuổi đã là nhân giai cửu phẩm võ giả, một thân Băng Tuyết kiếm kỹ càng là xuất thân nhập hóa.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

158. Chương 142: Hổ Trợ

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Nghe nói từ một năm trước, Đường Vũ Nhu đã dựa vào uy lực cường đại của Băng Tuyết kiếm, đánh bại đại sư tỷ Liễu Tình đã là địa giai võ giả.

Tin tức này rất nhanh đã truyền khắp cả cảnh nội Thiên Tinh Đế Quốc, các thế lực đều bị thiên phú của nàng làm cho giật mình.

Một số thế lực hơi yêu càng đổ kị vô cùng.

Sau khi đánh bại sư tỷ, Đường Vũ Nhu liền được Băng Tuyết Các các chủ đưa vào Băng Tuyết cấm địa khổ tu, để chuẩn bị trên Thiên Thánh đại hội lần này có thể lực áp quần hùng, vì Băng Tuyết Các tranh giành thứ hạng tốt.

Trong đầu nhớ lại tư liệu của Lâm Nguyệt, trong lòng Hàn Phong khẽ động, bây giờ hắn rất muốn nhìn thử xem, đường Vũ Nhu này hình dáng ra sao.

Nghĩ vậy, Hàn Phong mượn Tiên Thiên đấu khí, đem khí tức tự thân hoàn toàn thu vào thể nội, sau đó lén lút tới gần chỗ hai người nói chuyện.

Rất nhanh, Hàn Phong xuyên thấu qua rừng cây, nhìn thấy hai đạo lam sắc thân ảnh.

Lúc này nữ tử đứng về phía hắn, Hàn Phong cũng nhận ra chính là một trong ba nữ tử hồi sáng.

đứng bên cạnh nàng hắn là Đường Vũ Nhu, nhưng nàng lại quay lưng về phía hắn, Hàn Phong căn bản vô pháp thấy rõ dung mạo của nàng.

Bất quá, Hàn Phong hơi chú ý quan sát một phen, phát hiện khí tức trên người nàng xác thực không kém, hơn nữa mơ hồ còn mang theo một chút lãnh ý trong đó.

Khi Hàn Phong còn đang đánh giá hai người, Đường Vũ Nhu đã mở miệng nói:

- Lần này sư tôn bị gian nhân làm hại, trọng thương không nhẹ, phải dùng đan dược mới có thể khôi phục hoàn toàn, Ngũ Sắc Tuyết Liên chính là thuốc dẫn then chốt.

Ngừng lại một chút, Đường Vũ Nhu lại tiếp tục nói:

- Nghĩ đến tặc tử kia cũng biết tình huống của người, vì vậy sớm đã đi tới các thành trấn xung quanh Băng Tuyết các thu mua sạch Ngũ Sắc Tuyết Liên rồi. Vì vậy, chúng ta phải nhiều đề tử như thế vẫn không thể tìm được.

- Thì ra là như vậy, hoa tặc nhân đáng ghét.

Đường Vũ Nhu cũng gật đầu, tiếp tục nói:

- Nguyên bản trong các cũng hy vọng nhân đại hội lần này, tìm xem có thể có được một gốc Ngũ Sắc Tuyết Liên hay không. Nghĩ đến kẻ thù hắn cũng vô pháp tới đây.

- Lẽ nào Vũ Nhu tỷ tỷ nghi ngờ Liệt Diễm Các có quan hệ với tặc nhân?

Nàng kia nghe được Đường Vũ Nhu nói như thế, sắc mặt nhất thời biến đổi, kinh thanh hỏi.

Bất quá, Đường Vũ Nhu cũng hơi lắc đầu, nói:

- Hắn là không phải, lấy tính các của đám người Liệt Diễm Các, muốn đối phó Băng Tuyết Các chúng ta tự nhiên khinh thường việc liên thủ với người ngoài. Đường nhiên cũng không loại trừ khả năng này.

Hàn Phong nghe được hai người nói chuyện, trong lòng nhất thời minh bạch, thì ra sáng nay Băng Tuyết Các sở dĩ tranh đoạt như vậy là vì muốn dùng Ngũ Sắc Tuyết Liên để cứu người.

Ngũ Sắc Tuyết Liên cũng không phải vật phẩm gì quý trọng, hiển nhiên là do địch nhân của Băng Tuyết Các đã thu mua toàn bộ trên đại lục.

Nghe đến đó, trong lòng Hàn Phong hơi suy tư, nhất thời đã có chủ ý, tuy rằng hiện tại trong tay hắn không có Ngũ Sắc Tuyết Liên, nhưng hắn còn nhớ rõ trong Diệp Chấn Phi động phủ vẫn còn có vài cây Thất Sắc Tuyết Liên.

Nghĩ đến so với Ngũ Sắc Tuyết Liên có giá trị hơn nhiều.

Tin tưởng Băng Tuyết Các đối với Thất Sắc Tuyết Liên rất có hứng thú.

Nghĩ vậy, Hàn Phong suy tư chốc lát liền có quyết định, nhưng không hề ẩn dấu khí tức trên người đã truyền tới hai nàng.

- Ai?

Đường Vũ Nhu không hổ là đệ tử kiệt xuất nhất của Băng Tuyết Các, Hàn Phong mới có động tác liền bị nàng nhận thấy được.

Nghe được tiếng quát trong trẻo nhưng lạnh lùng của Đường Vũ Nhu, Hàn Phong không sợ hãi, nhẹ nhàng đi tới trước mặt hai người.

Nhìn thấy Hàn Phong đột nhiên xuất hiện, nữ tử bên cạnh Đường Vũ Nhu không khỏi quát lên:

- Người là ai, vì sao lén lút trốn bên cạnh nghe lén?

Đường Vũ Nhu tuy không lên tiếng, nhưng hai mắt cũng lạnh lùng quan sát Hàn Phong.

Hàn Phong cũng mặc kệ, mỉm cười giải thích:

- Tại hạ vốn muốn ở bên kia nghỉ ngơi, vốn vô ý quấy rối hai vị cô nương, chỉ là không cẩn thận nghe được hai người nói chuyện, nên lúc này mới đi ra.

- Cái gì không cẩn thận! Ta thấy ngươi rõ ràng là do tặc nhân phái tới, tìm hiểu tin tức của sư tôn từ chúng ta.

Nàng kia hung hăng nói, đồng thời rút đoản kiếm bên hông, đâm thẳng tới Hàn Phong.

Tu vi đấu khí của nữ tử này mới chỉ là nhân giai ngũ phẩm, so với Mạnh Hùng và Tiêu Linh còn yếu hơn, công kích của nàng trong mắt Hàn Phong mà nói căn bản không hề có tính uy hiếp.

Bất quá, Hàn Phong cũng không có ý định đánh loạn với nàng, cước bộ nhất điểm, thân hình khê động, đồng thời vươn một tay, ngay khi nàng còn chưa kịp phản ứng, điểm nhẹ lên cổ tay cầm kiếm của nàng.

Nàng kia nhất thời như bị sét đánh, cánh tay cầm kiếm tê rần, đoản kiếm suýt nữa rơi trên mặt đất.

Đường Vũ Nhu ở bên thấy thế, hai mắt trong trẻo hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng lo lắng an nguy của sư muội, liền nhanh chóng đi tới bên nàng, đồng thời lên tiếng nói:

- Tiểu Hàn, không được xung động, ngươi không phải đối thủ của hắn!

- Sư tỷ, hắn...

Nàng kia nghi hoặc nói, Đường Vũ Nhu đã ngắt lời:

- Ta tin tưởng lời nói của hắn, lấy thực lực của vị bằng hữu này, nếu như không phải hắn chủ động hiện thân, lấy tu vi của ta căn bản không phát hiện được, nếu như hắn là địch nhân, cần gì phải làm như vậy.

Đường Vũ Nhu khi nói chuyện, hai mắt cũng có chút kinh ngạc nhìn Hàn Phong.

Vừa rồi Hàn Phong xuất thủ, nàng có chút nhìn không thấu nông sâu của đối phương, nhưng người này tuổi tác có vẻ không khác biệt với nàng lắm, lẽ nào đây cũng là cao thủ trẻ tuổi được tông môn bồi dưỡng được? Trong lòng Đường Vũ Nhu âm thầm suy đoán.

Về phần Hàn Phong cũng không biết suy nghĩ của nàng, một kích đắc thủ vừa rồi hắn cũng không tiếp tục tấn công, mà đứng im lại.

Đứng cách hai nàng hơn một bước, lẳng lặng quan sát Đường Vũ Nhu.

Bây giờ khoảng cách gần như vậy, Hàn Phong mới phát hiện, Đường Vũ Nhu không chỉ thực lực không thấp, dung mạo cũng vô cùng thanh lệ.

Hàn Phong hơi so sánh với Tiêu Linh, phát hiện Đường Vũ Nhu cũng không hề thua kém.

So với khí chất lãnh đạm trên người Tiêu Linh, Đường Vũ Nhu khiến Hàn Phong cảm giác là băng lãnh và cao ngạo.

Ngay khi Hàn Phong quan sát Đường Vũ Nhu, nàng cũng mở miệng nói:

- Vị bằng hữu kia, không biết đột nhiên xuất hiện, có chuyện gì?

Nghe được Đường Vũ Nhu lên tiếng hỏi, Hàn Phong thu hồi ánh mắt, khẽ cười nói:

- Vừa rồi tại hạ nghe được sư tôn của cô nương tựa hồ bị tặc nhân làm hại, cần một cây Ngũ Sắc Tuyết Liên mới có thể trị hết phải không?

- Chuyện này liên quan gì tới người?

Nàng kia nói tiếp.

Hàn Phong cười lắc đầu, tiếp tục nói:

- Ta có thể giúp đỡ các người.

Lời này vừa nói ra, hai mắt Đường Vũ Nhu rực sáng, nàng kia khẩn cấp hỏi:

- Lẽ nào người có Ngũ Sắc Tuyết Liên?

- Không có!

Ngừng lại một chút, Hàn Phong trông thấy trong mắt hai nàng hiện lên một tia thất vọng, không đợi họ mở miệng, liền nói tiếp:

- Tuy trên người ta không có Ngũ Sắc Tuyết Liên, nhưng ta có Thất Sắc Tuyết Liên càng thêm trân quý hơn, không biết có thể giúp được hai vị hay không?

- Thất Sắc Tuyết Liên?

Hai nàng nghe được Hàn Phong nói ra bốn chữ Thất Sắc Tuyết Liên, cũng biến sắc, sư muội Đường Vũ Nhu càng không kiềm chế được kêu lên.

Thất Sắc Tuyết Liên là tài liệu vô cùng trân quý, nghe nói là từ Ngũ Sắc Tuyết Liên biến dị mà ra.

Cứ một nghìn cây Ngũ Sắc Tuyết Liên thì chỉ có một cây Thất Sắc Tuyết Liên được sản sinh, từ đó có thể thấy được nó hiếm có tới mức nào.

- Người thật sự có Thất Sắc Tuyết Liên?

Sư muội Đường Vũ Nhu phục hồi lại tinh thần, có chút không tin tưởng hỏi lại.

Đường Vũ Nhu tuy tương đối trấn định, nhưng trong mắt vẫn tràn ngập kinh ngạc nhìn Hàn Phong.

Hàn Phong rõ ràng nghi hoặc của hai người, giải thích:

- Tất nhiên, tại hạ và hai vị cô nương không quen biết, tựa hồ không cần phải lừa dối hai vị.

Hàn Phong vừa nói như thế, hai nàng ngược lại tin tưởng, bất quá so với sư muội biểu tình hưng phấn, Đường Vũ Nhu có vẻ lý trí hơn một chút.

- Không biết vị bằng hữu kia xưng hô như thế nào? Vì sao vô duyên phải giúp đỡ Băng Tuyết Các?

Đường Vũ Nhu nhìn Hàn Phong như muốn tìm được tin tức từ trên mặt hắn.

Nhìn thấy Đường Vũ Nhu lý trí như vậy, trong mắt Hàn Phong cũng lộ vẻ tán thưởng, lập tức nói:

- Tại hạ Hàn Phong, chính là đệ tử Huyền Thiên Tông.

- Huyền Thiên Tông?

Đường Vũ Nhu tựa hồ chưa nghe qua cái tên này, nhất thời có chút mê hoặc.

Bất quá Hàn Phong cũng không giải thích, tiếp tục nói:

- Lời của vị cô nương này không sai, tại hạ xác thực có một gốc Thất Sắc Tuyết Liên, nhưng chắc hẳn cũng biết nó vô cùng trân quý. Vì vậy Băng Tuyết Các nếu muốn có được hẳn phải nỗ lực một chút.

Đường Vũ Nhu nghe được Hàn Phong nói như thế, cũng không hề ngạc nhiên, dù sao bọn họ không thân chẳng quen, căn bản đối phương không có lý do gì tự nhiên trợ giúp các nàng.

Nhưng lời này của Hàn Phong khiến Đường Vũ Nhu càng thêm tin tưởng trong tay hẳn thật sự có Thất Sắc Tuyết Liên.

Kỳ thực Đường Vũ Nhu biết rõ, thương thế của sư tôn dù có Ngũ Sắc Tuyết Liên trợ giúp, không có ba năm e là khó mà khôi phục hoàn toàn.

Nàng cũng rõ ràng, nếu như có được Thất Sắc Tuyết Liên luyện chế thành đan dược, chỉ cần khoảng nửa tháng là sư tôn khôi phục hoàn toàn.

Chỉ là các nàng ngay cả Ngũ Sắc Tuyết Liên cũng không tìm được, nói chi tới Thất Sắc Tuyết Liên càng thêm hiếm có.

Vì vậy, khi biết trong tay Hàn Phong có Thất Sắc Tuyết Liên, hai nàng mới kinh ngạc như thế, nhưng Đường Vũ Nhu cũng càng thêm kiên định muốn có được nó.

Nghe vậy, Hàn Phong mỉm cười, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Đường Vũ Nhu, thản nhiên nói:

- Băng Ngọc Linh Quả!

- Vô sỉ! Người rõ ràng là muốn ăn cướp mà!

Đường Vũ Nhu còn chưa lên tiếng, sư muội bên cạnh đã nhện không được mở miệng nói.

Kỳ thực, ngay cả Đường Vũ Nhu khi nghe được Hàn Phong muốn Băng Ngọc Linh Quả cũng tức giận không thôi.

Cả Băng Tuyết Các hiện tại cũng chưa có được mười quả, mà Băng Ngọc Linh Quả này chính là mấy trăm năm qua mới thu thập được từng đó.

- Băng hữu có phải hơi quá đáng rồi không? Thất Sắc Tuyết Liên tuy rằng trân quý, nhưng còn xa mới bằng được Băng Ngọc Linh Quả. Điều kiện như vậy, thứ cho Vũ Nhu không thể đáp ứng.

Đường Vũ Nhu lạnh lùng từ chối.

Tựa hồ sớm đã dự liệu được phản ứng của hai nàng, vì vậy Hàn Phong cũng không cảm thấy kỳ quái, nếu như hai nàng không chút nghĩ ngợi đã đồng ý với hắn, vậy mới khiến hắn nghi hoặc.

- Đúng là bình thường Thất Sắc Tuyết Liên thua xa giá trị của Băng Ngọc Linh Quả. Nhưng vừa rồi nghe được hai vị cô nương nói chuyện, tựa hồ trong khoảng thời gian này, Băng Tuyết Các gặp phải phiền toái không nhỏ.

Nghe được Hàn Phong nói như thế, Đường Vũ Nhu không khỏi nhíu mày, thanh âm có chút lãnh đạm nói:

- Cái đó thì quan hệ gì với Thất Sắc Tuyết Liên?

- Đương nhiên là có quan hệ!

Hàn Phong vừa cười vừa nói:

- Chắc hẳn cô nương chính là đệ tử mạnh nhất của Băng Tuyết Các Đường Vũ Nhu! Còn sư tôn trong miệng nàng hẳn là Băng Tuyết Các Mộ các chủ.

Đường Vũ Nhu nghe vậy, cũng không trả lời mà lẳng lặng nghe Hàn Phong nói xong.

- Mộ các chủ chính là thiên giai cường giả thành danh đã lâu, thân là người đứng đầu một các, địch nhân có thể đánh người trọng thương, hẳn là rất cường đại. Băng Tuyết Các nếu mất đi Mộ các chủ tọa trấn, hẳn sẽ bị địch nhân tập kích.

Hàn Phong nói đến đây thì ngừng lại, nhưng hẳn tin tưởng lấy năng lực của Đường Vũ Nhu tự nhiên có thể biết được.

Xác thực, Băng Tuyết Các hiện tại còn ba gã thiên giai cường giả tọa trấn, thực lực như vậy, phóng nhân cả Thiên Tinh Đế Quốc có thể đối địch chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Chỉ là Đường Vũ Nhu biết rõ, địch nhân của họ thực lực cũng không hề thua kém, nếu như có thể mau chóng chữa khỏi thương thế của sư tôn, không thể nghi ngờ có thể giúp Băng Tuyết Các văn hồi không ít tổn thất.

Lúc trước nếu như không phải sư tôn bị tặc nhân đánh lén, cũng không bị thương nghiêm trọng như vậy. Tặc nhân đến nay còn chưa động thủ, chẳng qua là kiêng kỵ dư uy của sư tôn mà thôi, sớm muộn gì hẳn cũng lại ra tay.

Nghĩ vậy, hai mắt của Đường Vũ Nhu cũng không ngừng xoay chuyển.

Nhìn vẻ mặt cười đều của Hàn Phong, Đường Vũ Nhu không hiểu sao cảm thấy hơi tức giận.

- Người nói xác thực không sai, nhưng Băng Ngọc Linh Quả này chính là Trấn Các Chi Bảo của chúng ta. Vũ Nhu không thể tự ý làm chủ, nếu như bằng hữu không ngại, có thể đợi ta trở về thương lượng với hai vị sư bá, rồi mới quyết định.

Đường Vũ Nhu lạnh lùng nói.

Nghe vậy, Hàn Phong tự nhiên biết rõ bọn họ không thể tự mình làm chủ, nên đành nói:

- Tất nhiên, đại hội còn có mấy ngày nữa, hai vị cô nương có thể trở về thương lượng cẩn thận, nếu có quyết định cứ đến tiểu viện của Huyền Thiên Tông tìm ta.

Sau khi nói xong, Hàn Phong chào hỏi, liền một mình rời khỏi.

Nhìn bóng lưng Hàn Phong rời đi, sư muội của Đường Vũ Nhu cảm hận nói:

- Sư tỷ, người này thật vô sỉ, hẳn rõ ràng nhân lúc chúng ta gặp nạn mà kiếm lợi, lẽ nào chúng ta thực sự phải đáp ứng điều kiện của hắn?

Đường Vũ Nhu lắc đầu, bất đắc dĩ nói:

- Chúng ta nên nhanh chóng trở về báo lại với hai vị sư bá, để các nàng quyết định/

Nói xong, hai người cũng nhanh chóng rời khỏi.

Hàn Phong trở về phòng, nằm lên giường không khỏi nghĩ lại chuyện vừa rồi.

Băng Ngọc Linh Quả chính là bảo bối hiếm có, nếu là lúc bình thường, Hàn Phong tự nhiên sẽ không có chủ ý với nó.

Không ngờ vận khí của hắn quá tốt, dĩ nhiên nghe được hai người Đường Vũ Nhu nói chuyện.

Tuy rằng hai người nói chuyện không nhiều, nhưng Hàn Phong có lý do tin tưởng, Băng Tuyết Các khẳng định sẽ đáp ứng điều kiện của mình. Dù sao có thể thấu tóm toàn bộ Ngũ Sắc Tuyết Liên, vậy thế lực địch nhân của bọn họ cũng không tầm thường.

Có cổ áp lực này, Băng Tuyết Các dù biết bị lỗ, chắc hẳn vẫn nhịn đau đáp ứng.

Sáng sớm hôm sau, lúc Hàn Phong mở cửa phòng đi ra sân, Lâm Nguyệt cùng các đệ tử khác đã sớm tụ tập đầy đủ.

Ngay cả Lâm Phỉ Vân vốn nghịch ngợm, lúc này cũng yên lặng đứng bên cạnh Lâm Nguyệt.

Hai người Phí Lão và Bồ Lô Địch cũng ở trong đó, khi Hàn Phong đi ra, ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người hắn.

Lâm Phỉ Vân chu miệng một cái, bắt mồm trách:

- Sư huynh, mười mấy người chúng ta đều đợi một mình người a! Nếu không phải sư phụ sợ người đang tu luyện, xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, ta đã sớm tới gõ cửa rồi.

Nghe vậy, Hàn Phong không khỏi xấu hổ ho một tiếng, lập tức nhìn sắc trời, phát hiện vẫn còn sớm, không khỏi hiểu kỳ nói:

- Không phải vẫn chưa tới lúc, sao các người đều đã tập trung vậy?

Lâm Nguyệt thấy biểu tình nghi hoặc của hắn, liền mở miệng giải thích:

- Trước khi đại hội bắt đầu, dựa theo lệ cũ, hoàng thất sẽ phát biểu trước, thuận tiện công bố phần thưởng dành cho đại hội lần này.

Nghe xong Lâm Nguyệt giải thích, Hàn Phong mới hiểu được. Mọi người thu thập một phen, rồi đi tới hội trường tổ chức Thiên Thánh đại hội.

Dọc theo đường đi, Hàn Phong cũng gặp đệ tử của các thế gia tông môn lục tục kéo đến.

Chỉ chốc lát sau, Lâm Nguyệt dẫn mọi người đi vào trong hội trường.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

159. Chương 143: Đại Hội Mở Màn.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Nhìn kiến trúc khí thế trước mắt, Hàn Phong biết đây là diễn võ trường mà Thiên Thánh Cốc cố ý kiến tạo cho đại hội này.

Diễn võ trường này đã trải qua ngàn năm, từ bên trong xuất hiện không biết bao nhiêu lớp thiên tài.

Mang theo một chút cảm khái, Hàn Phong theo Lâm Nguyệt tiến vào.

Diễn võ trường được xây dựng lộ thiên, khi đi vào bên trong, liếc mắt nhìn lại, có khoảng hai mươi cái đài lớn nhỏ, Hàn Phong biết đây chính là lối đài dùng để thi đấu trong đại hội lần này.

Theo số người đi vào trong này càng lúc càng nhiều, đoàn người Hàn Phong cũng nhanh chóng tìm được vị trí của mình.

Bên cạnh bọn họ là vài tiểu tông môn vô danh.

Bọn họ đến đây không phải hy vọng vào phần thưởng của đại hội, phần lớn là vì muốn kết giao với các thế lực khác, để môn hạ, đệ tử tiến hành tôi luyện một phen.

Vì vậy nhưng thế lực nhỏ này cũng tương đối hoà hợp. Có vài tên đệ tử cũng đi tới bắt chuyện với mấy người Hàn Phong.

Hàn Phong cũng mỉm cười nói chuyện với bọn họ.

Hiển nhiên những thế lực nhỏ này cũng đánh đồng Huyền Thiên Tông với mình, chỉ tới đây để giao lưu học hỏi.

Nếu như dựa theo biểu hiện trước kia cũng đúng là thế. Chỉ là lần này có Hàn Phong cùng mấy người Mạnh Hùng tham gia, thực lực đề cao rất nhiều, vì vậy lần này mục tiêu của Huyền Thiên Tông sẽ không giống mấy tiểu tông môn xung quanh.

Bởi vì biểu hiện của Huyền Thiên Tông ngày trước không tốt, vì vậy tất nhiên sẽ bị an bài ở đây.

Hàn Phong giương mắt nhìn ngó chung quanh một lượt, nơi này đều một vài đệ tử thuộc nhất lưu thế lực. Hơn nữa khác biệt với bọn họ chính là trong nhất lưu thế lực đều tự phân biệt rõ ràng, trừ phi hai bên quen biết, có quan hệ mật thiết, còn không họ căn bản rất ít khi đứng ra bắt chuyện.

Nghĩ đến, thực lực càng lớn những thứ cố kỵ càng nhiều. Hai bên tranh đấu cũng càng kịch liệt.

Trong những thế lực này, Hàn Phong cũng phát hiện được Băng Tuyết Các.

Đệ tử của Băng Tuyết Các đều là các nữ tử trẻ tuổi, xinh đẹp mặc y phục màu lam, cộng thêm thân phạm không tầm thường tự nhiên hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của nam nhân đệ tử.

Tựa hồ cũng quen với phản ứng của mọi người, các nữ đệ tử này cũng không có để ý tới ánh mắt của mọi người, chỉ có hai tiểu cô nương niên kỷ nhỏ lần đầu tiên tham gia thịnh hội to lớn như vậy, nhất thời có chút sợ hãi.

Hàn Phong cũng nhìn thấy Đường Vũ Nhu đang ngồi giữa đám đệ tử của Băng Tuyết Các.

Có lẽ là do bóng đêm nên so với hôm qua, Đường Vũ Nhu thoát nhìn càng thêm thanh lệ, mái tóc đen óng dài tới hông, được ràng buộc bằng một tấm lụa màu xanh, khuôn mặt xinh đẹp, lạnh lùng không chút tỳ vết.

Đường Vũ Nhu tựa hồ cũng cảm nhận được ánh mắt của Hàn Phong, không khỏi mở mắt ra, nhìn về phía hắn.

Nhìn thấy Hàn Phong cũng đang nhìn mình, Đường Vũ Nhu chỉ hơi gật đầu, rồi khôi phục trạng thái như trước.

Nhìn thấy động tác của nàng, Hàn Phong cũng hơi ngạc nhiên, không ngờ thị lực của nàng lại kinh người như vậy, trong nháy mắt đã phát hiện hắn đang quan sát nàng.

Bất quá, đây chỉ là nhạc đệm, khi toàn bộ thế lực cũng đã đến hội trường, là chủ nhân của đại hội, Thiên Thánh Cốc tự nhiên đi ra chủ trì.

Rất nhanh, một trưởng lão phụ trách đại hội lần này xuất hiện giữa đài.

Sau khi tên trưởng lão này xuất hiện, cũng phát biểu một phen, Hàn Phong hơi chút lắng nghe phát hiện chỉ là giới thiệu về đại hội, và hy vọng mọi người không nên gây rối.

Cũng may hắn không nói nhiều, rất nhanh đã kết thúc. Hàn Phong biết kế tiếp mới là vấn đề chính.

Quả nhiên, trưởng lão hơi dừng lại một lúc, liền mở miệng nói:

- Kế tiếp, mời Thượng Quan tiên sinh ra công bố bắt đầu cùng danh mục phần thưởng của hoàng thất.

Lời này vừa ra, một đạo nhân ảnh chậm rãi từ phía sau Thiên Thánh Cốc trưởng lão đi tới.

Người tới cũng là một lão giả, mặc trường sam màu đen, sắc mặt hồng nhuận, trong mắt thản nhiên.

Xem cách ăn mặc của hắn có lẽ là một luyện được sư.

Lão ta trước tiên mỉm cười, rồi nói:

- Lão phu Thượng Quan Vô Ngã, lần này cùng diện hạ tới tham gia thịnh hội, cũng cảm thấy vô cùng vinh hạnh.

Thượng Quan Vô Ngã?

Nghe được tên này, Hàn Phong bỗng nhiên trong lòng khê động, hai mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm hắc y lão giả giữa sân.

Đây chính là Thượng Quan Vô Ngã?

Kể đầu số làm hại Trầm Ngọc thiếu chút nữa mất tính mệnh?

Nghĩ tới đây, trong mắt Hàn Phong không khỏi hiện lên một đạo tinh quang, trong lòng không ngừng suy tư.

Cũng may lần này Trầm Ngọc không đi cùng, bằng không để nàng nhìn thấy hấn xuất hiện ở đây, không biết sẽ có tâm trạng gì.

Bất quá, mặc dù Trầm Ngọc không đến, Hàn Phong cũng đã hạ quyết tâm, chỉ cần có cơ hội, hấn tất sẽ không dễ dàng buông tha cho Thượng Quan Vô Ngã trước mặt.

Đương nhiên, hiện tại Thượng Quan Vô Ngã là người của hoàng thất, trừ phi vạn phẩm nắm chắc, bằng không Hàn Phong tự nhiên sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.

Đem mạch suy nghĩ giấu sâu trong lòng, Hàn Phong lại tiếp tục lắng nghe Thượng Quan Vô Ngã phát biểu.

- ... Đại hội lần này, căn cứ theo tính toán của bộ hạ, tuyển thủ đạt danh hiệu đệ nhất sẽ nhận được một viên bát phẩm đan dược Thanh Liên Bảo đan do lão phu tự mình luyện chế. Khi nhân giai đỉnh phong võ giả trùng kích địa giai chi cảnh sẽ có hiệu quả không tưởng.

Lời này của Thượng Quan Vô Ngã vừa nói ra, hiện trường không khỏi hỗn loạn một trận, mọi người đều ào ào bình luận.

Nhìn giữa sân có chút hỗn loạn, Thượng Quan Vô Ngã không khỏi họ nhẹ một tiếng, đồng thời ra hiệu mọi người an tĩnh, bất quá trong lòng cũng có chút dắc ý, dù sao đan dược do dù sao mình luyện chế có thể làm cho nhiều người khiếp sợ như vậy.

Bất quá, Hàn Phong đối với điều này cũng không ngừng cười nhạt.

Thanh Liên Bảo đan này lúc trước Trầm Ngọc trong lúc vô ý nghiên cứu ra phối phương, cũng vì nó mà nàng thiếu chút mất đi tính mạng, không ngờ Thượng Vô Ngã thật sự quá mức vô liêm sỉ cướp đoạt.

Chỉ là Hàn Phong cũng vô pháp vạch trần hấn.

Đáng tiếc không có chứng cứ, thế nhân tự nhiên sẽ không tin tưởng.

Lúc này, giữa sân đã lại yên lặng, Thượng Quan Vô Ngã lại nói tiếp:

- Ngoài Thanh Liên Bảo đan này, người thắng trận còn có thể nhận được Long Túc Kiếm do bộ hạ ban tặng. Đồng thời môn phái cũng nhận được sự che chở của đế quốc trong hai năm. Hi vọng mọi người cố gắng biểu hiện cho tốt.

Thượng Quan Vô Ngã nói xong, dưới tràng lại vang lên tiếng nghị luận sôi nổi, tất cả mọi người đều cảm thấy hết sức hứng thú với phần thưởng lần này của hoàng thất.

Bát phẩm đan dược đã đủ để khiến mọi người điên cuồng, huống chi ngay cả Long Túc Kiếm cũng được đưa ra, thực sự ngoài dự liệu của mọi người.

Nghe nói đây chính là một thanh cực phẩm binh khí, khi còn trẻ Thiên Hành đại đế ra ngoài lịch lãm, đã mời một luyện khí đại sư nổi danh nhất trong đế quốc chế tạo.

Chỉ riêng điểm này cũng đủ để chứng minh sự bất phàm của nó.

Tiếng động lớn giữa sân duy trì một lúc, cho đến khi Thiên Thánh Cốc trưởng lão lại xuất hiện giữa sân, mọi người mới yên tĩnh trở lại.

Bởi vì bọn họ rõ ràng, dựa theo lệ cũ, kế tiếp đó là rút thăm trước thi đấu.

Trải qua công tác thống kê, lần này tham gia đại hội tổng cộng có bảy mươi môn phái, nói cách khác là có hơn bảy trăm thí sinh.

Vì vậy nghi thức bốc thăm cũng cần cả nửa ngày mới kết thúc.

Quy tắc rút thăm rất đơn giản, đệ tử dự thi đều phải tới một dãy thẻ bài chọn lấy một cái.

Những người có cùng số bài sẽ thi đấu với nhau, kẻ thắng sẽ được cộng điểm, và tiến vào vòng trong.

Mà người thất bại tự nhiên phải đào thải.

Lúc Hàn Phong nhận lấy thẻ bài của mình, nhìn trên đó là số ba trăm ba năm.

Dựa theo số trên thẻ bài, hôm nay hẳn chưa phải thi đấu.

Như vậy cũng tốt, vừa lúc có thể quan sát thực lực của các đệ tử dự thi lần này ra sao?

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

160. Chương 144: Luận Võ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiểm Giới

Tuyển thủ lần lượt được gọi lên đài, tổng cộng có hai mươi cái nên có thể đồng thời tiến hành hai mươi trận thi đấu.

Bên phía Huyền Thiên Tông, trừ Hàn Phong và đại sư huynh, mọi người đều sẽ tiến hành thi đấu ngày hôm nay.

Mạnh Hùng may mắn lấy được số mười, nên ngay từ đầu đã đến phiên hẳn lên đài thi đấu.

Huyền Thiên Tông thấy Mạnh Hùng lên đài, đều cổ vũ ầm ầm.

Rất nhanh, mọi người liền đi theo Mạnh Hùng tới lối đài số mười.

Khi mi người đi tới, đối thủ của Mạnh Hùng sớm đã xuất hiện trên lối đài.

Phí Lão đảo mắt nhìn tên đệ tử trên đài kia, lập tức nói:

- Hài tử kia thực lực không kém, tu vi đấu khí nhân giai tam phẩm, bất quá lấy thực lực của Mạnh Hùng, tự nhiên không có gì đáng lo.

Mọi người nghe được Phí Lão nói xong, cũng mới yên lòng.

Lúc này Mạnh Hùng đã đi tới trên đài, song phương đầu tiên là thông báo danh tính, rồi người phụ trách ra hiệu, bắt đầu thi đấu.

Quả nhiên như Phí Lão nói, đối thủ của Mạnh Hùng chỉ có nhân giai tam phẩm, hai người quá chiều vài lần, người nọ hiển nhiên đã cảm thấy có chút khó khăn.

Xem tới đây, mọi người đều không ngừng hoan hô, Hàn Phong thấy thế cũng thở phào nhẹ nhõm, đây chính là trận đầu của Huyền Thiên Tông, nếu như để thua sẽ khiến mọi người chịu đả kích nghiêm trọng.

May là Mạnh Hùng không phụ sự mong đợi của mọi người không phụ sự mong đợi của mọi người, lại qua mấy chiêu, tên đệ tử nhân giai tam phẩm đã bị hẳn làm cho sắc mặt có chút trắng bệch, hiển nhiên là đối với công kích như cuồng phong bạo vũ, đấu khí đã vô pháp chống đỡ.

Hàn Phong thấy thế, cũng hơi lắc đầu, Mạnh Hùng tu luyện Phách Viêm Chiến Thiên Quyết thập phần bá đạo. Một khi được hẳn thi triển ra, thì càng đánh càng hăng, nên thắng bại đã không đáng lo ngại.

Đi tới dưới lối đài, Mạnh Hùng không khỏi nhếch miệng cười cười.

Bên dưới chỉ còn lại Đoạn Nhạc, bất quá còn một lúc nữa mới bắt đầu, Lâm Nguyệt cũng nhân lúc rảnh rỗi, để mọi người tỉ mỉ quan sát các tuyển thủ khác trên lối đài.

Không đợi Lâm Nguyệt nói, Hàn Phong sớm đã chú ý xung quanh, chỉ là lúc này tựa hồ không có tuyển thủ nào đáng để hẳn chú ý tới cả.

Những người lên đài trong vòng thứ nhất này, thực lực mạnh nhất ngoài Mạnh Hùng, cũng chỉ là một tuyển thủ nhân giai ngũ phẩm, còn lại đều là nhân giai nhị phẩm.

Sau đó lại mấy trận đấu kết thúc, vẫn chưa tới lượt Đoạn Nhạc lên đài.

Bất quá, cũng có một người làm Hàn Phong chú ý.

Người này cũng có duyên với Hàn Phong, đã từng phát sinh xung đột không nhỏ với hắn, không phải ai khác chính là Thiên Thánh Cốc Doãn Băng Hình.

Đối thủ của Doãn Băng Hình hiển nhiên cũng thập phần sợ hãi uy danh của Thiên Thánh Cốc, càng biết Doãn Băng Hình chính là đệ tử cực mạnh trong Thiên Thánh Cốc, nên vừa lên đài liền đã tránh né, không dám đối kháng chính diện với nàng.

Những người khác trong Huyền Thiên Tông cũng phát hiện Doãn Băng Hình, đều hướng mắt nhìn lại.

Lúc này, hiển nhiên Doãn Băng Hình thập phần tức giận đối thủ trước mắt, khuôn mặt xinh đẹp lạnh như băng, không khỏi nhíu mày lại, chợt hừ lạnh một tiếng rồi thân hình khẽ động.

Chớp mắt liền tới trước mặt đối thủ, không thèm để ý tới vẻ kinh ngạc của đối phương, một cổ đầu khí sắc bén từ lòng bàn tay nàng bắn ra.

Đối thủ của Doãn Băng Hình kỳ thực thực lực cũng khá, tu vi nhân giai tứ phẩm, dùng thực lực của hắn, vận khí tốt chút là có thể tiến nhập vòng thứ ba.

Đáng tiếc, vừa mới vòng thứ nhất đã gặp phải ứng cử viên cho vị trí quán quân là Doãn Băng Hình, cộng thêm đã sớm sợ hãi thực lực của đối phương, nên lúc này bị một chiêu của Doãn Băng Hình đánh rơi.

Thấy vậy, Mạnh Hùng không khỏi nói:

- Tên kia thật vô dụng, dĩ nhiên ngay cả dùng khí giao thủ với nha đầu kia cũng không có, thực sự làm mất mặt nam nhân chúng ta.

Hàn Phong nhìn Doãn Băng Hình giữa sân, lắc đầu nói rằng:

- Doãn Băng Hình này thực lực rất mạnh, hơn nữa công thêm lúc trước bị ủy khuất trong tông môn chúng ta. Do đó nếu gặp phải nàng, tất muốn giết người hả giận, nên nếu các người không địch lại, tốt nhất lập tức chịu thua, tránh cho đối phương cơ hội hạ sát thủ.

Nghe được Hàn Phong nói như thế, Mạnh Hùng còn muốn phản bác vài câu, nhưng lại bị Hàn Phong trừng mắt, trầm giọng nói:

- Lễ nào người đã quên, lần đó cùng nàng giao thủ, nếu không nhờ Phí Lão xuất thủ kịp thời, người sao có thể hoàn toàn không hao tổn gì đứng ở đây được.

Nghe Hàn Phong răn dạy như vậy, lúc này Mạnh Hùng mới nhớ tới tình hình lúc trước, không khỏi chán nản gật đầu.

Đại sư huynh Diệp Phàm liếc mắt nhìn Doãn Băng Hình, lên tiếng hỏi:

- Hàn sư đệ, nếu người gặp phải nàng, có nắm chắc thắng được nàng hay không?

Thực lực chân chánh của Hàn Phong, trong tông không mấy người biết được.

Mọi người hiểu tính cách của Mạnh Hùng, biết hắn sẽ không nói dối, cộng thêm tông chủ tự mình lên tiếng, mọi người cũng không có ý kiến.

Lúc này vài tên đệ tử nhìn thấy Mạnh Hùng bị Hàn Phong răn dạy, dĩ nhiên không chút nổi nóng, cũng vô cùng kinh ngạc.

Cũng chính vì thế, Diệp Phàm mới nhin không được hỏi Hàn Phong, kỳ thực trong lòng hắn cũng rất muốn biết, sư đệ hai năm không gặp, rốt cuộc có năng lực ra sao.

Đối với nghi hoặc trong lòng bọn họ, Hàn Phong đã sớm phát hiện, nguyên bản không muốn để ý, nhưng hiển nhiên nếu không nói gì, tất sẽ ảnh hưởng tới tâm lý thi đấu của mọi người.

Thấy các đệ tử khác đều nhìn mình, vì vậy Hàn Phong không thể làm gì khác hơn là mở miệng nói:

- Nàng không phải đối thủ của ta!

Nghe được câu này của Hàn Phong, mọi người đều hít một hơi thật sâu.

Thực lực của Doãn Băng Hình là nhân giai cử phẩm võ giả, còn là đệ tử đặc ý của Thiên Thánh Cốc, trên người có vô số cao giai võ kỹ.

Thực lực như vậy đặt ở đâu cũng đều được coi trọng.

Nhưng vừa rồi Hàn Phong nói ra một câu, tựa hồ hoàn toàn không đem năng để trong mắt.

Nếu như Hàn Phong không phải quá mức cuồng vọng, thì chính là thực lực của hắn cũng đã là nhân giai cử phẩm, thậm chí nhân giai đỉnh phong!

Diệp Phàm cũng một vài đệ tử khác, lúc này vẻ mặt kinh ngạc nhìn Hàn Phong, ngược lại hắn tỏ vẻ đạm mạc.

- Hàn sư đệ, lẽ nào đấu khí của ngươi đã đạt tới nhân giai đỉnh phong?

Diệp Phàm phát hiện mình nói có chút ngắc ngứ, hiển nhiên hắn cũng hiểu rõ và lựa chọn tin tưởng Hàn Phong.

Nhân giai đỉnh phong?

Nghe được Diệp Phàm hỏi, Hàn Phong mỉm cười, nói:

- Xem như thế đi!

Diệp Phàm vừa nghe, có chút mơ hồ, cái gì gọi là xem như thế đi?

Bất quá Hàn Phong cũng không hề giải thích, lại chốc lát qua đi, đã đến lượt Đoạn Nhạc lên đài.

Bình thường Mạnh Hùng cùng Đoạn Nhạc quan hệ tốt nhất, lúc này thấy Đoạn Nhạc có chút khẩn trương, không khỏi vỗ vai hắn, nói:

- Nỗ lực lên, phải tin tưởng chính mình, mặc dù thua, chúng ta cũng không trách người đâu.

Lâm Phỉ Vân nghe được Mạnh Hùng nói như thế, không khỏi tức giận nói:

- Há có ai cổ vũ như vậy?

Nói xong, không để ý tới biểu tình xấu hổ của Mạnh Hùng, quay đầu nói với Đoạn Nhạc:

- Đoạn sư huynh, nỗ lực lên, đem đối thủ đánh cho hoa rơi nước chảy.

Nói xong, Lâm Phỉ Vân vẫn còn dương dương tự đắc giơ quả đấm nhỏ lên.

Được mọi người cổ vũ, Đoạn Nhạc cũng cảm thấy tin tưởng, sải bước đi lên lôi đài.

Bất quá khi mọi người nhìn thấy đối thủ của Đoạn Nhạc cũng đành thở dài.

Hàn Phong trông thấy đối thủ của Đoạn Nhạc cũng hơi lắc đầu, không ngờ là đệ tử của Liệt Diễm Các.

Một thân y phục màu hồng, cùng tiêu ký ở ngực đã chứng minh thân phận của đối phương.

Người này là Liệt Diễm Các Viêm Khải, trong đám đệ tử dự thi xếp thứ ba, nghe nói đấu khí đã tiến nhập nhân giai thất phẩm.

Thực lực như vậy, vượt xa khả năng đối kháng của Đoạn Nhạc.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

161. Chương 145: Tiêu Linh Xuất Trận..

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Quả nhiên vừa mới lên đài, Đoạn Nhạc thấy đối thủ của mình không ngờ là Liệt Diễm Các Viêm Khải, lòng tin vừa mới dâng lên, thoáng cái đã tụt xuống, khuôn mặt càng phiền muộn vô cùng.

Viêm Khải thấy bộ dáng của Đoạn Nhạc cũng nhếch miệng cười lớn:

- Tiểu tử, ngươi không phải đối thủ của ta, ta xem ngươi nên chịu thua đi, tránh phải chịu thương tích.

Bị đối phương kích động như vậy, Đoạn Nhạc nổi máu, nói:

- Không đánh làm sao biết kết quả, ít lời phé thoại, động thủ đi.

Viêm Khải vừa nghe, không khỏi ngẩn ra, chợt vừa cười vừa nói:

- Hắc hắc! Tiểu tử, ta có hảo ý nhắc nhở, Liệt Diễm chiến kỹ một khi thi triển, rất khó khống chế, đến lúc đó ngươi dắt tay cụt chân cũng đừng trách ta xuất thủ tàn nhẫn.

Nói xong, Viêm Khải mạnh mẽ vận đẩu khí, không khí xung quanh không ngờ vì vậy mà nóng lên.

- Tiểu tử, cẩn thận!

Viêm Khải khẽ quát một tiếng, cước bộ nhất điểm, cả thân hình bạo xạ, chớp mắt lao tới chỗ Đoạn Nhạc.

Đoạn Nhạc nhìn thấy đối phương nói động thủ liền đã động thủ, nhất thời có chút luống cuống tay chân, vội vàng vàng vận đẩu khí toàn thân, muốn ngăn cản công kích của Viêm Khải.

Bất quá thực lực hai người quá cách biệt, cộng thêm Đoạn Nhạc nhất thời hoảng hốt, đẩu khí cũng chưa bộc phát được hết, thì Viêm Khải đã đi tới trước người hắn, không chút khách khí nện một quyền vào ngực Đoạn Nhạc.

Một quyền này của Viêm Khải vẫn chưa dùng toàn lực, nhưng dù là thế Đoạn Nhạc cũng chịu không nổi.

Đoạn Nhạc bị đánh trúng, thân thể không ngừng lùi về phía sau bảy tám bước, cuối cùng ngã phịch xuống đất, vẻ mặt đau đớn.

Nhìn hắn như vậy, hiển nhiên đã mất đi sức chiến đấu.

Viêm Khải đứng trước mặt Đoạn Nhạc, ngữ khí có chút khinh thường có chút khinh thường nói:

- Không biết tự lượng sức mình!

Nói xong liền xoay người đi xuống lôi đài.

Diệp Phàm cùng Mạnh Hùng vội vàng đi tới, cẩn thận đỡ Đoạn Nhạc dậy, còn Hàn Phong lấy ra một viên Hồi Khí Đan đưa cho Đoạn Nhạc nuốt vào.

Hồi Khí Đan chính là lúc trước ở Huyền Thiên Tông Hàn Phong cố ý luyện chế để chuẩn bị cho việc trị liệu trong đại hội lần này.

Đoạn Nhạc thụ thương cũng không quá nghiêm trọng, sau khi nuốt Hồi Khí Đan vào, chỉ cần hơi tu dưỡng một chút, là có thể khôi phục. Hiển nhiên vừa rồi Viêm Khải đã lưu thủ, chỉ là ngữ khí của hắn thập phần cuồng vọng, hiển nhiên không coi Đoạn Nhạc chỉ có nhân giai nhất phẩm ra gì, điều này khiến trong lòng mọi người có chút khó chịu.

Lâm Nguyệt vội vàng phân phó hai gã đệ tử khác, phụ trách đưa Đoạn Nhạc về phòng nghỉ ngơi.

Mọi người lại tiếp tục ở hội trường, chờ trận thi đấu tiếp theo.

Lại ba đệ tử nữa của Huyền Thiên Tông kết thúc tỷ thí.

May mà vận khí tốt, trong đó có hai người thuận lợi tiến nhập vòng sau.

Khiến Hàn Phong tương đối quan tâm đó là qua mấy trận thi đấu này, hắn phát hiện có vài tuyển thủ thực lực không thể coi thường được.

Ngoài trừ Liệt Diễm Các cùng Băng Tuyết Các ra, lưỡng các cùng tề danh khác là Phong Minh Các cùng Thiên Lôi Các, đệ tử cũng biểu hiện vô cùng khá.

Nhất là Thiên Lô Các Lô Chấn, là đệ tử mạnh nhất trong trận đấu của mình đã dùng thế lô đình vạn quân, đem đối thủ nhân giai ngũ phẩm trực tiếp đánh đến trọng thương hôn mê, có thể thấy thực lực rất cao.

Còn có Phong Minh Các Lý Dịch Phi, vũ kỹ của hắn tuy rằng không cương liệt như Lô Chấn, chiêu thức thoát nhìn có chút nhẹ nhàng, nhưng lại ẩn chứa lực sát thương cường đại.

Lý Dịch Phi dùng chưa tới năm chiêu đã khiến đối thủ nhân giai tam phẩm mất đi sức chiến đấu hoàn toàn.

Hiển nhiên hai người thi đấu đều không gặp được đối thủ tương xứng, Hàn Phong nhất thời cũng không đoán được thực lực của cả hai.

Bất quá đại khái cũng biết cả hai trên dưới nhân giai cửu phẩm.

Hàn Phong cũng biết Tứ Diệu chi các tuy rằng cũng có chút liên hệ. Nhưng đây chỉ là Các chủ tứ các giúp đỡ lẫn nhau mà thôi, còn các đệ tử khác đều tranh đấu rất gay gắt.

Cũng vì có tranh đấu như vậy, nên đệ tử tứ các mới nỗ lực tu luyện gấp bội để có thể vượt lên đệ tử của tam các còn lại.

Đệ tử đời này tứ các phân biệt là Liệt Diễm Các Liệt Kinh Vân, Phong Minh Các Lý Dịch Phi, Thiên Lô Các Lô Chấn, cùng với Băng Tuyết Các Đường Vũ Nhu, bốn người này dần dần hình thành các thiếu niên cao thủ mạnh nhất trong tứ các.

Bốn người này phóng nhãn trong cả Thiên Tinh Đế Quốc coi như không mấy khi gặp được đối thủ, trừ Thiên Môn đệ tử thần bí Lý Ngọc.

Còn có Thiên Thánh Cốc Doãn Băng Hình và Thánh Lam Tông Niếp Ngôn cũng có khả năng chống đỡ.

Về phần đệ tử của các tông môn thế gia khác lại kém hơn một chút, hoặc giả một vài người lại hơn hai mươi tuổi nên không tính.

Thi đấu cứ thế tiếp tục, rất nhanh ngày thi đầu tiên đã sắp kết thúc.

Triệu Lâm Lâm cùng Thạch Viễn Bằng cũng phân biệt kết thúc trận đấu của mình, vận khí của cả hai đều không tồi, vòng thứ nhất gặp phải đối thủ chỉ có nhân giai nhất phẩm.

Bất quá Thạch Viễn Bằng thực lực kém đối thủ, cho dù đã được Phí Lão chỉ điểm, thế nhưng tư chất hữu hạn cuối cùng bị đánh bại.

Ngược lại Triệu Lâm Lâm biểu hiện khiến Hàn Phong cũng có chút kinh ngạc, nguyên bản theo Hàn Phong dự kiến, trong mười người tham gia đại hội lần này Triệu Lâm Lâm thực lực yếu nhất.

Dù hai năm qua, nàng đã nỗ lực rất nhiều, rồi gần đây tiến nhập nhân giai. Nếu như không phải Huyền Thiên Tông thực sự không còn ai, lấy thực lực của nàng rất khó được lựa chọn.

Mọi người tham gia đại hội lần này cũng không hy vọng quá lớn vào Triệu Lâm Lâm, chỉ mong nàng có thể rút ra kinh nghiệm, trợ giúp cho việc tu luyện sau này.

Nhưng biểu hiện của nàng vừa rồi cũng trực tiếp phủ định suy nghĩ trong lòng mọi người. Hàn Phong sau khi xem Triệu Lâm Lâm thi đấu xong, cũng có chút cảm khái, từ nhận thức của Hàn Phong về Triệu Lâm Lâm tới nay, nàng cho hắn có ấn tượng vĩnh viễn đều là bộ dáng ôn nhu, yếu ớt, bị người khi dễ cũng nén chịu đựng.

Cho dù hai năm không gặp, Triệu Lâm Lâm cũng đã là đại cô nương, nhưng tính cách ấy vẫn không thay đổi.

Ai ngờ một nữ tử như vậy, không ngờ trên lời đài lại rất cường hãn. Dám dựa vào công kích liên tục đem đối thủ không kém nàng bao nhiêu đánh bại.

Đối với nghị luận bên ngoài, mấy người Tiêu Linh cùng Hàn Phong cũng có chút phát hiện.

Bất quá Tiêu Linh hoàn toàn không thèm để ý, ngược lại có chút vui vẻ nhìn về phía Hàn Phong bên dưới.

Thấy bộ dáng tươi cười của nàng, Hàn Phong cũng không khỏi mỉm cười.

Ai có thể ngờ, Tiêu Linh danh tiếng đại lục, lại là một tiểu cô nương khả ái như vậy.

Bộ dáng tươi cười này của nàng không chỉ Hàn Phong mà mọi người đều thấy được.

Nhất là Diệp Hạo Thiên hôm trước mới gặp được Tiêu Linh cũng nhìn thấy.

Lúc này Diệp Hạo Thiên ngồi ở bên ngoài, hai mắt hí lại nhìn về phía Tiêu Linh trên lôi đài, khóe miệng không khỏi lộ ra một tia cười nhạt, trong miệng càng nhẹ giọng thì thầm:

- Huyền Thiên Tông! Tiêu Linh!

Tiêu Linh rất nhanh liền đã kết thúc thi đấu.

Tựa hồ bởi vì không chịu nổi ánh mắt nóng bỏng của mọi người, nên vừa lên đài, Tiêu Linh liền không hề lưu giữ lực lượng, trực tiếp đánh bay đối thủ khỏi lôi đài.

Đối thủ của Tiêu Linh cũng là một đệ tử tầm thường, khi mới vừa nhìn thấy dung mạo của nàng, nhất thời có chút mất hồn, quên mất mình còn đang phải thi đấu.

Cũng vì thế, ngay cả thân hình Tiêu Linh đã đi tới trước người hắn, hắn cũng không phát hiện ra. Cứ như vậy bị Tiêu Linh trực tiếp đánh bay khỏi lôi đài, rước lấy một trận cười lớn của mọi người.

Sau khi thi đấu chấm dứt, Tiêu Linh lập tức rời khỏi lôi đài, trở lại bên cạnh Hàn Phong, tựa hồ chỉ có hắn mới đem lại cho nàng cảm giác an toàn.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

162. Chương 146: Cường Giả Đỉnh Phong Tương Lai.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Sau khi trận đấu của Tiêu Linh kết thúc, ngày thi đấu tiên của Huyền Thiên Tông đã có tám người lên đài, và chỉ có bốn người vượt qua.

Nếu như ngày mai, Hàn Phong cùng đại sư huynh Diệp Phàm cũng có thể thuận lợi đi qua, thì đây chính là thành tích tốt nhất của Huyền Thiên Tông.

Ngày thi đấu này thuận lợi kết thúc, trong đó tự nhiên có người vui kẻ buồn.

Phí Lão cùng Bồ Lô Dịch dẫn mọi người lập tức rời khỏi hội trường.

Sau khi trở lại tiểu viện, Lâm Nguyệt đã sớm ở đó chờ, khi biết được Tiêu Linh vượt qua, cũng tỏ vẻ vui mừng. Lập tức phân phó mọi người nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai còn cổ vũ cho hai người Hàn Phong cùng Diệp Phàm.

Buổi tối, so với hôm trước mọi người Huyền Thiên Tông đều có chút uể oải, đi nghỉ ngơi. Hàn Phong lại có chút nhàm chán ngồi trong viện quan sát những tuyển thủ khác.

Phát hiện trong đó cũng không thiếu người có thực lực cao, lấy thực lực hiện nay của Huyền Thiên Tông, muốn tiến nhập ba vị trí đầu của đại hội tựa hồ có chút khó khăn.

Chưa nói tới Tứ Diệu Chi Các cùng Thiên Môn nội tình hùng hậu, chỉ riêng chủ nhân đại hội lần này là Thiên Thánh Cốc cùng với Thánh Lam Tông nổi danh nhất lưu thế lực phái ra môn hạ đệ tử đều là những tinh anh.

Thực lực những người này trung bình đều là nhân giai tứ phẩm, mạnh hơn chút đã ngoài nhân giai lục phẩm.

Càng không nói đến những thiếu niên thiên tài như Đường Vũ Nhu, Lý Dịch Phi.

Huyền Thiên Tông bọn họ nếu không tính tới hắn, chỉ còn có hai người Mạnh Hùng cùng Tiêu Linh là có cơ hội.

Hơn nữa Mạnh Hùng chỉ là dựa vào tâm pháp đặc thù mới có thể phát huy ra thực lực vượt qua dấu khí tự thân. Một khi phương thức tiến công của hắn bị đối phương nắm rõ rất dễ rơi vào bị động.

Đương nhiên đó cũng không phải nói Phách Viêm Chiến Thiên Quyết không tốt, mà là bởi vì thực lực của Mạnh Hùng vẫn quá yếu, vô pháp hoàn toàn thi triển ra tinh yếu chân chính của nó.

Nghĩ tới đây, trong lòng Hàn Phong nhất thời có chủ ý. Vì vậy gọi Mạnh Hùng đang tu luyện trong phòng, đi tới một chỗ yên tĩnh trong sơn cốc.

Thăng đến sáng sớm hôm sau, hai người mới trở lại tiểu viện.

Chỉ qua chốc lát, những người khác cũng lần lượt thức giấc, rất nhanh tập trung lại.

- A? Mạnh sư đệ, người làm sao vậy? Có chi mà sắc mặt tái nhợt như thế?

Diệp Phàm đứng bên cạnh Mạnh Hùng, đột nhiên phát hiện sắc mặt hắn có chút quái dị, không khỏi ngạc nhiên hỏi.

Nghe được thanh âm của Diệp Phàm, mọi người cũng đều đưa ánh mắt nghi hoặc về phía Mạnh Hùng, nhất là Lâm Nguyệt càng lo lắng dò hỏi. Thực lực của Mạnh Hùng chính là đứng đầu Huyền Thiên Tông, nếu như có chuyện gì ngoài ý muốn, dẫn đến hắn thi đấu thất bại sẽ là chuyện vô cùng đáng tiếc.

Nhận thấy ánh mắt quan tâm của mọi người, Mạnh Hùng hơi liếc mắt với Hàn Phong, lập tức lắc đầu nói:

- Ta không sao, chẳng qua ngày hôm qua nghỉ ngơi không tốt.

Nghe vậy, lúc này Lâm Nguyệt mới yên lòng lại, rồi thấp giọng dặn dò vài câu, sau đó dẫn mọi người tới hội trường thi đấu.

Bởi vì Hàn Phong cùng Diệp Phàm đều là số cuối nên mọi người đều ngồi một bên, lẳng lặng quan sát những tuyển thủ khác thi đấu.

So với ngày hôm qua, các cuộc thi đấu ngày hôm nay càng thêm đặc sắc.

Đầu tiên là Liệt Kinh Vân của Liệt Diễm Các, vừa lên tràng liền thi triển ra Liệt Diễm Chưởng, đem đối thủ của hắn là một tiểu cô nương nhân giai tứ phẩm thiếu chút nữa thiêu trụi.

Tiểu cô nương kia hiển nhiên cũng bị chiêu thức ấy của Liệt Kinh Vân dọa cho sợ hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn mê người càng ủy khuất vô cùng, thiếu chút nữa bật khóc, làm cho một đám nam nhân bên dưới nổi lòng thương hại.

Bất quá Liệt Kinh Vân lại không để ý, vẻ mặt thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra.

Hàn Phong đối với Liệt Kinh Vân cũng có chút nhận thức, vài chục năm sau, người này cũng thành công tiến nhập thiên giai chỉ cảnh là cao thủ thiếu niên trong tứ các trở thành thiên giai võ giả sớm nhất.

Sau đó, nhờ vào thiên phú của mình, tiến thêm một bước trở thành tân các chủ của Liệt Diễm Các.

Nhưng Liệt Kinh Vân tựa hồ không hứng thú với vị trí các chủ này cho lắm. Nên sau khi trở thành Các chủ, liền đem toàn bộ sự tình trong Liệt Diễm Các giao cho các trưởng lão, rồi tiến nhập Phần Hải Cấm Địa bế quan khổ tu.

Từ đó về sau, không có ai gặp qua Liệt Kinh Vân, mãi cho đến sau trăm tuổi, tứ các gặp phải nguy hiểm, mới lại xuất hiện trước mắt thế nhân.

Khi đó hắn cũng là dựa vào Liệt Diễm Chưởng, lấy sức một người chế trụ ba gã thiên giai cường giả có thể cho Tứ Diệu Chi Các có cơ hội nghỉ ngơi, sau đó thuận lợi đánh tan địch nhân.

Về phần ba gã thiên giai cường giả kia cuối cùng cũng bị Liệt Kinh Vân đánh gục tại chỗ, từ đó có thể thấy thực lực của hắn cực kỳ thâm bất khả trắc (sâu không thể dò).

Bất quá trận chiến này cũng khiến Liệt Kinh Vân bị thương vô cùng nghiêm trọng, mấy chục năm sau đó, thực lực càng không thể khôi phục đến đỉnh phong.

Nhớ đến đủ loại chuyện trong kiếp trước của Liệt Kinh Vân, Hàn Phong cũng là cảm khái không ngớt.

Trừ Liệt Kinh Vân, đệ tử Đường Vũ Nhu của Băng Tuyết Các sau đó cũng thành công thi đấu thắng lợi.

Đối thủ của nàng thực lực không mạnh, chỉ có nhân giai nhất phẩm. Người nọ khi nhìn thấy đối thủ của mình dĩ nhiên là Đường Vũ Nhu, liền trực tiếp nhận thua.

Mặc dù có rất nhiều người cho rằng hẳn không có cốt khí, nhưng trong mắt Hàn Phong, cử động của người nọ xác thực sáng suốt.

Phải biết rằng hai người bọn họ chênh lệch quá nhiều, lấy thực lực nhân giai nhất phẩm của người nọ căn bản không thể tiếp được một chiêu của Đường Vũ Nhu.

Đã như vậy cần gì phải vì chút mặt mũi mà chịu khổ?

Sau khi Đường Vũ Nhu thi đấu xong, Niếp Ngôn đệ tử của Thánh Lam Tông cũng thuận lợi vượt qua.

Hàn Phong tỉ mỉ quan sát Niếp Ngôn, người này dùng một thanh trường đao toàn thân màu đen, bề ngoài cũng khoảng mười bốn mười lăm tuổi, một thân đao khí cũng đạt được nhân giai cửu phẩm.

So với mấy người Đường Vũ Nhu vẫn còn có chút thua kém, nhưng phải biết rằng bọn họ đều lớn hơn hẳn hai ba tuổi.

Khiến Hàn Phong cảm thấy hứng thú chính là khi thi đấu, Niếp Ngôn thi triển ra đao pháp, đối thủ của hắn lại quá yếu nên chưa được hai chiêu đã bị đánh bay khỏi lôi đài.

Hàn Phong cũng từ trong hai chiêu đao pháp của Niếp Ngôn tìm được một tia tung tích, đao pháp này hẳn cũng biết tựa hồ giống với Băng Phong Lục Thức.

Băng Phong Lục Thức chính là vô thượng tuyệt học của Thánh Lam Tông, nghe nói chỉ cần tập thành đao pháp này, cũng có năng lực khiêu chiến thiên giai cường giả.

Lời đồn có lẽ hơi khuếch trương, nhưng cũng chứng tỏ bộ Băng Phong Lục Thức này rất cường đại. Bất quá muốn luyện thành nó điều kiện cũng vô cùng hà khắc, mấy trăm năm qua chưa từng nghe nói có ai đạt được uy lực chân chính của đao pháp này.

Trong trí nhớ kiếp trước của Hàn Phong, sau đó Thánh Lam Tông còn có một vị kinh tài tuyệt diệu, dựa vào một người một đao, đánh bại cả sáu vị thiên giai cường giả đã thành danh đại lục, không những thế còn trong đó chẳng ai tiếp nổi ba đao của người này. Khi tin tức đó truyền ra đã làm chấn động đại lục, sau đó danh tiếng của Thánh Lam Tông lại một lần nữa đạt tới đỉnh phong,

Sau khi đánh bại sáu gã thiên giai cường giả, người nọ liền trở lại Thánh Lam Tông chuyên tâm khổ tu, không ai biết thân phận cùng lai lịch chân chính của hắn, chỉ biết người này hình như cũng là họ Niếp.

Chẳng lẽ chính là thiếu niên trước mắt?

Trong đầu Hàn Phong như có điều suy nghĩ.

Ngày thi đấu thứ hai trong khí thế ngất trời đã từ từ đến hồi kết thúc, ngay cả trận đấu của đại sư huynh Diệp Phàm cũng đã kết thúc, Diệp Phàm vận khí không sai, đối thủ của hắn là một đệ tử vừa thăng cấp nhân giai nhất phẩm, cộng thêm có Bồ Lôi Địch ở bên nhắc nhở, Diệp Phàm không uống phí thực lực, liền đạt được thắng lợi.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

163. Chương 147: Hàn Phong Lên Đài.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Sau khi chiến thắng, Diệp Phàm cũng thở phào nhẹ nhõm, dù sao hắn là đại sư huynh, sư đệ sư muội đã có phân nửa thắng lợi, nếu như hắn ngay ở vòng thứ nhất đã bị đào thải, như vậy quá mất mặt rồi.

Lại chốc lát qua đi, rốt cuộc đến phiên Hàn Phong lên đài.

Nhìn thấy Hàn Phong thi đấu, mọi người trong Huyền Thiên Tông cũng điên cuồng cổ vũ, bất quá trừ mấy người Diệp Phàm không biết nội tình, những người khác biết rõ thực lực của Hàn Phong đều không có bất kỳ lo lắng nào.

Lấy thực lực hiện tại của Hàn Phong tựa hồ trong hội trường không ai có thể so sánh với hắn.

Bất quá, tiểu nha đầu Lâm Phi Vân nhìn thấy sư huynh sắp lên đài, nhất thời khuôn mặt nhỏ đỏ bừng kích động, không ngừng cổ vũ hắn.

Hàn Phong thấy vậy, cũng mỉm cười xoa đầu nàng.

Đi lên đài, lúc này đối thủ của Hàn Phong sớm đã đứng đó, thoáng liếc mắt, Hàn Phong đã nhìn ra thực lực của hắn chỉ là nhân giai nhị phẩm, đối với hắn mà nói nửa điểm uy hiếp cũng không có.

Khi người phụ trách ra lệnh một tiếng, trận đấu cũng chính thức bắt đầu.

Người nọ hiển nhiên không biết thực lực thật sự của Hàn Phong, lúc này thấy hắn ngây ngốc nhìn mình, cũng không phòng thủ, trong lòng không khỏi vui mừng.

Nguyên bản còn đang lo lắng gặp phải đối thủ thực lực quá mạnh, không ngờ dĩ nhiên gặp một kẻ ngu dốt.

Nghĩ tới đây, người này tự nhiên buông bỏ cơ hội tốt như vậy. Nhân lúc Hàn Phong vẫn còn ngây ngốc chưa kịp phản ứng, quát khẽ một tiếng, toàn thân đấu khí tăng vọt, lập tức lao nhanh tới chỗ Hàn Phong.

Nhìn đối thủ vọt mạnh tới, Hàn Phong hơi nghiêng về phía sau, đồng thời đánh ra một quyền.

Trong sát na, quyền đầu của hai người chạm nhau, phát ra âm hưởng nặng nề.

Quyền này của Hàn Phong vẫn chưa dùng toàn lực, nhưng dù là thế, đối thủ của hắn vẫn bị đánh lui về phía sau vài bước, cánh tay đã có chút tê dại.

Ánh mắt hơi nghi hoặc nhìn Hàn Phong, tựa hồ đối với việc hắn bộc phát ra thực lực, cảm thấy hơi bất khả tư nghị.

Hàn Phong cũng không muốn tiếp tục lãng phí thời gian, nếu quyết định tham gia đại hội lần này, hắn cũng không định ẩn giấu thực lực làm gì. Dù sao có hai đại thiên giai cường giả Phí Lão cùng Bồ Lô Dịch bảo hộ, người bình thường cũng không dám trêu chọc hắn.

Huống chi, lần này trong đám tuyển thủ tham gia đại hội tham gia đại hội, không thiếu một ít đối thủ thực lực mạnh mẽ, nếu muốn thu được thắng lợi cuối cùng, chỉ có thể đem bọn họ toàn bộ đánh bại, tới khi đó dù hắn có muốn giấu diếm thực lực, e là cũng không thể được.

Vì vậy, Hàn Phong không hề do dự, hai chân đạp mạnh, thân thể trong nháy mắt xuất hiện trước mặt người nọ.

Đối thủ của Hàn Phong cũng không ngờ hắn lại nhanh như vậy, vội vàng vận đấu khí, ngăn trở công kích.

Chỉ là đối với Hàn Phong điều đó chỉ là vô ích, thấy người nọ còn muốn chống lại, Hàn Phong gấp người một cái, vòng tay qua che trước mặt đối phương, đơn chỉ chọt điểm trong nháy mắt đã đánh trúng ngực hắn.

Người nọ bị trúng ba chỉ này của Hàn Phong, chỉ cảm thấy ngực bỗng tê rần, đấu khí toàn thân dường như không nghe điều khiển, vô pháp vận khởi nửa phần lực lượng, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ sợ hãi.

Hàn Phong không để ý tới thần tình của đối phương, đánh ra một chưởng, đối thủ kia đã mất đi dấu khí bảo hộ, thân thể nhất thời thối lui hơn một bước, ngay sau đó, tựa như mất đi khí lực ngồi phịch xuống đất, có vẻ đã mất đi năng lực chiến đấu.

Đương nhiên, một chưởng này của Hàn Phong căn bản không dùng lực đạo, bằng không người này há chỉ đơn giản mất đi sức chiến đấu?

Vừa rồi trong lòng còn đang huyền tưởng lập tức là có thể đạt được thắng lợi, ai biết chỉ trong nháy mắt đã bị đánh bại. Đối thủ của Hàn Phong trên mặt tràn ngập vẻ bất phục.

Bởi vì vừa rồi Hàn Phong cũng không có sử dụng bao nhiêu dấu khí, nên người nọ cho rằng sở dĩ hấn bị Hàn Phong trong nháy mắt đánh bại, chỉ vì hấn nhất thời sơ suất, cộng thêm chiêu thức của Hàn Phong thập phần cổ quái, mới có thể bị đánh lén thành công.

Nhìn vẻ mặt không cam lòng của đối phương, Hàn Phong cũng mặc kệ, sau khi vững tin đã đạt thắng lợi, liền xoay người trở lại bên cạnh mọi người.

Mọi người nhìn thấy Hàn Phong đơn giản đạt được thắng lợi, tuy rằng trong quá trình không có biểu hiện ra dấu khí cường đại. Nhưng ánh mắt nhìn Hàn Phong cũng khác xưa, một tia bất mãn trong lòng cũng tiêu tan thành mây khói.

Dù sao, ngay cả mấy người Đoạn Nhạc có thực lực nhân giai nhất phẩm cũng có thể tham gia đại hội lần này, chớ nói chi một đối thủ nhân giai nhị phẩm cũng bị Hàn Phong đánh bại.

Lâm Phỉ Vân nhìn thấy Hàn Phong giành chiến thắng, đã sớm mặt mày rạng rỡ, tựa như chính mình giành được thắng lợi vậy.

Rất nhanh, sau khi trận đấu của Hàn Phong chấm dứt, vài tên tuyển thủ cuối cùng cũng lần lượt kết thúc chiến đấu.

Từ đó, lại qua hai ngày, vòng thứ nhất của đại hội cũng kết thúc.

Tiếp theo, người phụ trách của Thiên Thánh Cốc lại giới thiệu một chút về vòng thi đấu thứ hai.

Lần này có tổng cộng ba trăm sáu mươi lăm tuyển thủ thăng cấp, những người này tiếp tục tham gia vòng hai trong vòng một ngày một đêm, quy tắc như cũ.

Bất quá vì số người thăng cấp là số lẻ, nên sẽ có một tuyển thủ không phải thi đấu.

Nói cách khác, giả như một người đạt được quán quân, thế nhưng chín tên đồng bạn ngay cả vòng thứ nhất cũng không vượt qua được, như vậy số điểm tích lũy tất nhiên vô pháp đạt được trước ba.

Mỗi tuyển thủ đạt được thắng lợi đều sẽ nhận được điểm tích lũy tương ứng.

Đương nhiên, nếu như có thể đạt được vị trí quán quân, sẽ dành được ba phần phần thưởng, người thứ hai được hai phần.

Trừ phi tuyển thủ thập phần tin tưởng vào thực lực của mình, bằng không điều đó cũng chưa chắc đã là chuyện tốt.

Sau khi người phụ trách giới thiệu xong, các thể lực cũng lần lượt rời khỏi hội trường, đoàn người Hàn Phong cũng theo sát phía sau.

Nhưng khi hấn sắp đi ra khỏi cửa, thì nhận thấy có người chú ý mình, không khỏi nghi hoặc quay đầu nhìn lại.

Rất nhanh liền thấy Diệp Hạo Thiên đứng cách đó không xa nhìn mình.

Hiển nhiên vừa rồi Hàn Phong lên đài cũng đã khiến cho Diệp Hạo Thiên chú ý.

Chỉ là Hàn Phong không biết, ngoài Diệp Hạo Thiên ra, khi hấn thi đấu vẫn còn có người khác chú ý.

Đó chính là đệ tử của Băng Tuyết Các Đường Vũ Nhu.

Đêm hôm đó, tuy rằng vẫn chưa giao thủ với Hàn Phong, nhưng trực giác nói cho Đường Vũ Nhu biết, thiếu niên này kỳ thực thâm bất khả trắc.

Qua nhiều năm như vậy, Hàn Phong là một trong số những người đồng bối làm cho nàng cảm thấy bị uy hiếp.

Khiến Đường Vũ Nhu thất vọng chính là vừa rồi trong lúc thi đấu, Hàn Phong vẫn chưa biểu hiện ra quá nhiều thực lực. Tuy rằng hắn dễ dàng đánh bại đối thủ, nhưng dựa vào xảo kính, nên không mất quá nhiều sức lực.

Cứ như vậy, thực sự rất khó khiến người ta phán đoán được thực lực của hắn đến tột cùng ra sao.

Bất quá, trong lòng Đường Vũ Nhu cũng không nóng vội, nàng biết thực lực của Hàn Phong tất nhiên vượt xa biểu hiện bề ngoài của hắn.

Trừ Băng Tuyết Các, trong khu nghỉ ngơi của Thiên Thánh Cốc cũng có hai người chú ý tới Hàn Phong.

Trong hai người này có thiếu nữ thiên tài tiếng tăm lừng lẫy Thiên Thánh Cốc Doãn Băng Hình.

Lúc đó, nàng dùng ánh mắt phần hận nhìn chằm chằm Hàn Phong, bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi. Một thiếu nữ khác ở bên cạnh thấy vậy, lắc đầu cười nói:

- Sư muội, người sao vậy, lẽ nào hắn đắc tội với người?

Doãn Băng Hình nghe được thiếu nữ hỏi, lập tức liền kể lại chuyện ở Huyền Thiên Tông, nhất là việc nàng bị Hàn Phong đuổi ra khỏi Huyền Thiên Tông tựa như ác nhân.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

164. Chương 148: Dâm Tặc ?

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Sau khi thiếu nữ kia nghe xong, cũng lắc đầu nói:

- Nói như vậy, người này thật quá ghê gớm. Thảo nào mấy ngày trước, Hoàng Bác sư huynh vô cớ bắt giữ Huyền Thiên Tông, cuối cùng lại bị cốc chủ bắt tới Chưởng Pháp Đường chịu phạt, thì ra là vì muốn thay tiểu sư muội hả giận.

Doãn Băng Hình nghe nàng ta nói thế, có chút bất mãn nói:

- Đáng tiếc sư phụ vẫn còn cố ý phân phó, không cho ta được tới gây phiền phức với bọn họ, bằng không ta thật sự muốn đánh cho hắn một trận.

Thiếu nữ kia nghe vậy, cũng đưa mắt nhìn về phía mấy người Hàn Phong.

Bất quá, lúc nàng nhìn thấy bóng lưng của Hàn Phong, đột nhiên nhíu mày lại, tựa như trong lòng có điều suy nghĩ.

- Di sư tỷ, người sao vậy? Có phải muốn tìm cách giáo huấn hắn hay không?

Doãn Băng Hình nhìn thấy sư tỷ nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Hàn Phong, lại còn nhíu mày, nhất thời nghi hoặc hỏi.

Chu Di nghe vậy, cũng không có trả lời ngay, thẳng đến mấy người Hàn Phong rời khỏi hội trường, lúc này quay đầu hỏi Doãn Băng Hình:

- Hình Nhi, người nói người nọ là đệ tử Huyền Thiên Tông?

- Đúng vậy! Vừa rồi không phải ta đã nói rồi sao, có vấn đề gì không Di sư tử?

Doãn Băng Hình kỳ quái nhìn Chu Di, vẻ mặt không giải thích được.

Không để ý tới ánh mắt nghi hoặc của Doãn Băng Hình, Chu Di lại cúi đầu suy nghĩ một lát.

Thẳng đến Doãn Băng Hình thực sự nhịn không được muốn lên tiếng, Chu Di mới ngẩng đầu lên, kinh hô:

- Là hần!

Chợt, Chu Di giống như là nhận được Hàn Phong, trong mắt tràn ngập xấu hổ cùng tức giận, khuôn mặt xinh đẹp càng đỏ lên.

Doãn Băng Hình không hiểu được nhìn Chu Di, không rõ vì sao nàng lại đột nhiên tức giận như vậy.

Điều này làm cho Doãn Băng Hình thoáng có chút sợ hãi, không khỏi nhỏ giọng hỏi:

- Sư tử, người sao vậy?

Nghe được Doãn Băng Hình hỏi, lúc này Chu Di mới phục hồi tinh thần lại, miễn cưỡng đè nén sự tức giận trong lòng, làm như không có gì nói:

- Không...không có việc gì. Hình Nhi, ta đột nhiên nhớ tới còn có chuyện, ta rời đi trước nha!

Nói xong, không đợi Doãn Băng Hình mở miệng, Chu Di liền đứng dậy vội vã rời đi.

Chỉ để lại Doãn Băng Hình mơ hồ.

Là hần!

Không sai, tuy rằng so với hai năm trước có chút biến hóa, nhưng nhất định là hần! Sau khi Chu Di rời khỏi hội trường, vừa đi vừa nghĩ.

Bất quá, Chu Di nỗ lực khống chế tâm tình của mình, nhưng càng muốn tức giận.

Ghê tởm! Người này dĩ nhiên vô sỉ như vậy! Năm đó dĩ nhiên...dĩ nhiên....

Nghĩ đến về sau, Chu Di tựa hồ nhớ tới cái gì, trong lúc nhất thời sắc mặt càng đỏ bừng lên.

Cuối cùng, thực sự vô pháp khống chế tâm tình, Chu Di hỏi nơi ở của Huyền Thiên Tông, rồi về mặt giận dữ đi tới đó.

Không được chốc lát, Chu Di đã tới bên ngoài tiểu viện, may mắn dừng thẳng, nhịn không được quát lớn:

- Hàn Phong! Người đi ra cho ta!

Lúc này đại hội vừa mới kết thúc, dọc theo đường đi còn có rất nhiều đệ tử, tiếng hô lớn này nhất thời hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Khi nhìn thấy người phát ra tiếng quát lớn đó là một thiếu nữ dung mạo xinh đẹp, nhất thời cũng có chút ngạc nhiên, liền đồng loạt dừng bước.

Hiển nhiên trong lòng bọn họ cũng rất muốn biết, cô gái kia đến tột cùng là ai?

Mà giờ khắc này, Hàn Phong vừa mới cùng mọi người trở lại tiểu viện, ngồi còn chưa ấm chỗ, chợt nghe thấy bên ngoài sân truyền đến một tiếng hét lớn.

Sau khi nghe thấy thanh âm này, mọi người nhất thời đem ánh mắt tập trung ở trên người Hàn Phong.

Lâm Phỉ Vân hiểu kỳ mở to mắt nhìn Hàn Phong, không giải thích được hỏi:

- Sư huynh, ở đây người có bằng hữu à?

Trong lòng Hàn Phong cũng tự hỏi, là ai đang gọi hần? Thiên Thánh Cốc người hần biết không nhiều, duy nhất chỉ có hai nha đầu của Băng Tuyết Các.

Bất quá, nghe giọng nói này hần không phải là Đường Vũ Nhu, vậy thì là ai?

Khi mọi người còn đang nghi hoặc, tiếng quát kia lại vang lên.

Hàn Phong cũng không dám tiếp tục ngồi yên nữa, vội vàng đứng dậy đi ra ngoài, nếu như lại để người nọ hét lên, e là ngày mai mọi người trong Thiên Thánh Cốc đều biết tới hắn.

Về phần những người khác cũng là hết sức tò mò cùng ra ngoài.

Chu Di gọi hai tiếng, thấy tên vô sỉ kia vẫn không chịu ra, trong lòng càng nhận định đối phương có tật giật mình, không dám đi ra gặp nàng.

Trong lúc nhất thời trong lòng càng tức giận, muốn gọi một lần nữa, không ngờ chưa ra tới miệng đã thấy một thân ảnh đi tới.

Chu Di tỉ mỉ quan sát, thấy đúng là tên vô sỉ kia, lập tức khoe miệng không khỏi lộ ra một nụ cười nhạt.

Hàn Phong đi tới bên ngoài sân, thấy có một nữ tử dung mạo thanh lệ, đang có vẻ rất tức giận, không khỏi ngăn người.

Không chờ hắn mở miệng hỏi dò, Chu Di đã cả giận nói:

- Rốt cuộc ngươi cũng đi ra, ta còn tưởng rằng ngươi trốn ở bên trong không dám đi ra ngoài luôn chứ?

Mấy người Lâm Nguyệt đằng sau đi tới, vừa vặn nghe được lời nói của Chu Di, ánh mắt nhìn về phía Hàn Phong không khỏi có chút kinh nghi cùng mập mờ.

Lâm Nguyệt hết nhìn Chu Di, lại nhìn Hàn Phong, nhú mày, không biết suy nghĩ cái gì.

Tiêu Linh sau khi nghe xong cũng không có phản ứng quá lớn, chỉ hơi liếc mắt nhìn Chu Di.

Hàn Phong vừa ra tới đã bị cô gái trước mắt mắng to, nhất thời cũng sững giăng đầy đầu, khi xác nhận không quen biết với thiếu nữ trước mắt, mới cau mày nói:

- Cô nương, có phải ngươi nhận lầm người rồi hay không? Hình như ta không quen biết ngươi.

Nghe vậy, Chu Di không khỏi giận quá hóa cười, nói:

- Tên vô sỉ này, ngươi làm ra chuyện hạ lưu như vậy, tư nhiên không dám mở miệng thừa nhận, ngày hôm nay ta nhất định phải giáo huấn ngươi.

Tiếng nói vừa dứt, Chu Di chợt quát nhẹ một tiếng, đoản kiếm thành linh xuất trong tay nàng, ngay sau đó thân hình liền thiểm, đâm tới Hàn Phong.

Xem tư thế tựa hồ như có thâm cừ đại hận với Hàn Phong.

Đối mặt với công kích ào ạt của thiếu nữ kia, Hàn Phong cũng đành hơi nghiêng người, tránh khỏi đoản kiếm của đối phương, đồng thời một tay vươn ra điểm mấy cái.

Cổ tay cầm kiếm của Chu Di tê rần, bàn tay nhất thời mất đi lực đạo, làm đoản kiếm rơi xuống.

Tiếp theo, Hàn Phong bức lui Chu Di.

Chu Di thấy đối phương dĩ nhiên một chiêu đã đánh rơi đoản kiếm của mình xuống đất, cũng vừa sợ vừa giận, đang muốn tiếp tục tiến lên, lúc này Hàn Phong đã mở miệng:

- Cô nương, vừa rồi ta đã thủ hạ lưu tình, nếu ngươi còn càn quấy, đừng trách ta không khách khí. Ta nói qua ta không quen ngươi, chắc hẳn cô nương đã nhận lầm người.

- Nhận lầm? Tuy rằng hai năm qua ngươi thay đổi hình dạng, nhưng ta tuyệt đối không nhận lầm, hai năm trước, ngươi đã từng xuất hiện tại Vân Sơn trấn đúng không?

Chu Di thấy Hàn Phong không thừa nhận, lập tức liền mở miệng chất vấn.

Hàn Phong vừa nghe, cũng có chút ngạc nhiên, tuy rằng trong lòng không rõ làm sao đối phương biết được, nhưng vẫn nói:

- Không sai!

- Ngươi đã thừa nhận, vậy còn chối cái gì!

Chu Di thấy Hàn Phong thừa nhận, trong lòng càng không ngừng cười nhạt.

Cái này Hàn Phong càng hồ đồ, không khỏi nghi hoặc hỏi:

- Cô nương tại sao lại biết chuyện ấy, không lẽ chúng ta đã từng gặp mặt?

Chu Di nghe vậy, nhất thời xấu hổ nói:

- Chúng ta đâu chỉ đã gặp mặt, người còn từng...từng...

Phân nửa, Chu Di tựa hồ nói không nên lời, nhất thời đỏ mặt, hai mắt phún lửa nhìn chằm chằm Hàn Phong, tựa như muốn nuốt Hàn Phong vào bụng.

Lời này vừa nói ra, trong nháy mắt Hàn Phong liền cảm thấy xung quanh vô số ánh mắt lạnh thấu xương hướng về phía hắn.

Đằng sau hai người Phỉ Lão cùng Bồ Lô Địch tựa hồ cũng cảm thấy có chút cảm thấy có chút bất khả tư nghị, thời gian bọn họ cùng Hàn Phong ở chung ở chung cũng không ngắn, đối với thái độ làm người của Hàn Phong vẫn có chút hiểu biết.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

165. Chương 149: Mập Mờ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Tuy rằng không rõ trước mắt đến tột cùng xảy ra chuyện gì, nhưng hai người tin tưởng Hàn Phong, chỉ là ôm tâm tình xem kịch vui nhìn hai người giữa sân.

Về phần mấy người Mạnh Hùng đều giật mình trợn mắt nhìn Hàn Phong cùng Chu Di, tựa như muốn từ trên người cả hai tìm được manh mối.

Lâm Phỉ Vân sau khi nghe Chu Di nói xong, cũng có ý nghĩ giống mọi người, không khỏi giật nhẹ ống tay áo của Tiêu Linh, nói:

- Linh tỷ tỷ, sư huynh dĩ nhiên giấu người thông đồng cùng nữ tử khác, quá ghê tởm rồi.

Nghe vậy, Tiêu Linh chỉ mỉm cười, vươn cánh tay trắng nõn vuốt nhẹ lên má Lâm Phỉ Vân, nói:

- Không được nói bậy, sư huynh của người không phải người như vậy, vị cô nương kia tất nhiên đã hiểu lầm, hơn nữa, sao gọi là sau lưng ta, nha đầu người không được nói lung tung.

Lâm Phỉ Vân nghe vậy, bất mãn hừ hai tiếng, lập tức cúi đầu thì thầm:

- Các người đừng tưởng ta không biết, mấy ngày trước, ta đã thấy hai người lén lút ôm nhau đó.

May mà Tiêu Linh không có nghe thấy lời này, bằng không chắc xấu hổ muốn chui xuống đất rồi.

Lâm Phỉ Vân nói không lớn, nhưng Hàn Phong cũng nghe được, trong lòng không khỏi bất đắc dĩ cười khổ, lập tức nói:

- Cô nương, ta nghĩ người đã hiểu lầm rồi. Ta thật sự không nhận ra người, chớ nói chi mạo phạm.

- Đồ hạ lưu, vô sỉ!

Chu Di mở miệng mắng.

Chỉ là từ nhỏ chưa từng mắng người, nên nhất thời ngoài mấy từ này ra, nàng không còn biết nói gì khác.

Nhìn thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của Hàn Phong, Tiêu Linh không khỏi có chút yêu thương, chợt tiến lên hai bước đi tới bên cạnh hắn, ôn nhu nói với Chu Di:

- Vị cô nương này, hai bên có phải có chỗ hiểu lầm hay không? Hàn Phong không phải loại người như người nói đâu.

Chu Di đang nổi nóng, lại nghe được người khác nói thế, bất quá khi thấy càng ngày càng có nhiều người vây xem, hơi chút tỉnh táo lại, nhất thời nghĩ tới mấy lời mình lời tựa hồ có ý nghĩa khác.

Người vây xung quanh, ánh mắt có chút mập mờ.

Sau khi Chu Di phát hiện, nhất thời tỉnh ngộ, bất chấp tìm Hàn Phong phiền phức, nói:

- Người cứ đợi đấy!

Rồi lập tức xoay người, thoát khỏi đoàn người, chớp mắt đã tiêu thất.

Thấy Chu Di rời khỏi, mọi người vây quanh cũng dần dần tản đi. Bất quá, lúc này trong lòng Hàn Phong là có chút phiền muộn, bị người ta mặc danh kỳ diệu mắng, hơn nữa phiền phức có lẽ vẫn chưa kết thúc, nghĩ vậy, Hàn Phong đã cảm thấy đau đầu.

Trở lại trong sân.

Lâm Nguyệt phân phó các đệ tử khác, giữ lại Tiêu Linh cùng Lâm Phỉ Vân đồng thời dùng ánh mắt trêu chọc nhìn Hàn Phong.

Đi tới trước mặt Hàn Phong, Lâm Nguyệt cau mày hỏi:

- Tiểu Phong, đây là chuyện gì?

Nghe vậy, Hàn Phong cũng dở khóc dở cười nói:

- Hiện tại ta cũng không hiểu chuyện gì.

Lâm Nguyệt tin tưởng Hàn Phong sẽ không làm ra chuyện như vậy. Bất quá gặp phải vấn đề như vậy, thật có chút phiền phức, như vậy, Lâm Nguyệt không khỏi trợn mắt nhìn, chợt nói:

- Người có biết nàng ta là ai không?

Hàn Phong lắc đầu, nói rằng:

- Ta căn bản chưa từng gặp nàng, chỉ là hai năm trước ta đúng là đã tới Vân Sơn trấn, như thế có chút kỳ quái, không lẽ thật sự ta đã gặp qua nàng sao?

Thở dài, Lâm Nguyệt bất đắc dĩ nói:

- Nữ hài kia chính là đệ tử Thiên Thánh Cốc.

- Thì sao? Sư huynh đều nói chưa làm gì có lỗi với nàng ta, dù là đệ tử Thiên Thánh Cốc cũng không thể không nói lý lẽ.

Lâm Phỉ Vân ở bên cạnh ngắt lời.

Tuy rằng chúng ta tin tưởng tiểu Phong, nhưng người Thiên Thánh Cốc vị tất tin tưởng, dù sao chúng ta cũng đang ở trên địa bàn của họ, hơn nữa mấy ngày nay ta không muốn có chuyện gì ngoài ý muốn.

Lâm Nguyệt có chút lo lắng nói.

Hàn Phong thấy Lâm Nguyệt lo lắng, không khỏi trấn an nói:

- Yên tâm đi, sư phụ! Chuyện này ta sẽ xử lý tốt, sẽ không ảnh hưởng tới thi đấu.

- Vậy là tốt rồi! Nếu không có việc gì, các người cũng đi nghỉ ngơi trước đi.

Lâm Nguyệt dặn dò vài câu, rồi rời khỏi.

Sau khi trở về phòng, Hàn Phong không khỏi nghĩ lại chuyện mới vừa rồi.

- Nữ hài kia là ai? Sao lại biết ta từng tới Vân Sơn trấn?

Hàn Phong nằm ở trên giường, lẳng lặng suy ngẫm.

Lúc trước thời gian hắn ở Vân Sơn trấn cũng không dài, phần lớn đều là tu luyện.

Hơn nữa dù có ra ngoài, hắn cũng đều ở trong Diệp Chấn Phi Địch Động Phủ.

Sau đó...

Diệp Chấn Phi Địch Động Phủ!

Thì ra là thế, Hàn Phong ngồi dậy, vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ, lập tức thấp giọng nói:

- Chẳng lẽ là nữ tử gặp trong hồ kia?

Nữ tử trong miệng Hàn Phong không phải ai khác chính là nữ tử hắn nhìn thấy khi tắm trong hồ.

Cũng vì nàng, Hàn Phong mới có thể đúng lúc đem dấu khí tự thân chuyển sang Tiên Thiên, còn phải cảm ơn nàng.

Bất quá, hắn còn nhớ rõ lúc đó bản thân đã nhìn rõ thân thể cô nương nhà người ta.

Hiện tại nhớ lại thật có chút ấn tượng với nàng.

Nghĩ vậy, Hàn Phong nhất thời cười khở, xem ra hôm nay người ta tìm tới cũng không phải là hiểu lầm rồi.

Hai ngày sau, đợt thi đấu thứ hai sẽ bắt đầu, sáng sớm Lâm Nguyệt đã dẫn mọi người tới hội trường.

Trải qua một ngày tu chỉnh, cộng thêm đan dược của Hàn Phong phụ trợ, thương thế của hai người Đoạn Nhạc cùng Triệu Lâm Lâm đã khôi phục tốt, nhất là Triệu Lâm Lâm, không biết có phải trong họa được phúc hay không, lúc này lực lượng tiêu hao, nhưng lại giúp cho dấu khí của nàng có được đề cao rất lớn. Tuy vẫn chưa đột phá nhân giai nhị phẩm, nhưng cũng tăng trưởng mười phần.

Tin tưởng, nếu lại gặp đấu thủ, ắt sẽ không chật vật như trước nữa.

Qua một ngày đêm, Hàn Phong đưa Mạnh Hùng ra ngoài, thẳng đến tối mới vội vã trở về, mọi người đều không biết hai người đã đi đâu, cho dù có hỏi, cả hai cũng chỉ cười hàm hồ.

Kỳ thực Hàn Phong dẫn Mạnh Hùng ra ngoài cả ngày, chủ yếu là vì chuyện hôm trước, khi hắn nhớ tới nữ tử tìm hắn gây rối, trong lòng cũng có chút xấu hổ.

Lo lắng nàng lại tới tìm mình, tuy không sợ nàng, nhưng bản thân Hàn Phong đuối lý, hắn cũng không dám động thủ với người ta, nên mới lựa chọn tránh né nàng. Bất quá tựa hồ hắn đã lo lắng thừa, hôm qua Chu Di không có trở lại.

Trong lòng Hàn Phong nghĩ lại chuyện này, đột nhiên, đằng sau truyền đến một tiếng hừ nặng nề.

Nghe được thanh âm này, Hàn Phong có chút bất đắc dĩ thở dài, trong đầu thầm nghĩ xem ra muốn tránh cũng không được.

Nghĩ vậy, Hàn Phong không khỏi xoay người nhìn lại.

Đằng sau, vài tên đệ tử Thiên Thánh Cốc đang đi về phía bọn họ, trong đó, có cả Chu Di, bên cạnh nàng là Doãn Băng Hình vẻ mặt vô cùng chán ghét hắn.

Đằng sau hai nàng, mấy tên đệ tử Thiên Thánh Cốc còn lại cũng đang nhìn chăm chăm vào hắn, trong đó có Trác Minh mà mọi người đã từng gặp ở Huyền Thiên Tông.

Tiếng hừ lạnh vừa rồi là của Chu Di, bên cạnh Doãn Băng Hình thản nhiên nhìn Hàn Phong, tin tưởng nếu không vì sư tôn phân phó, e là nàng đã nhện không được rút kiếm xông tới.

Ngày hôm trước, Chu Di đi tìm Hàn Phong gây rối, nàng đã biết được hoặc giả cả Thiên Thánh Cốc đều biết.

Chu Di tuy rằng tức giận Hàn Phong đã từng rình trộm mình tắm, nhưng chuyện này làm sao nói ra được, vì thế người khác đã biến tấu chuyện này thành đủ loại, khiến Chu Di càng tức giận không thôi.

Doãn Băng Hình bình thường rất được Chu Di chiều cố, vốn đã bắt mắt với mấy người Huyền Thiên Tông, cộng thêm chuyện của Chu Di, khiến nàng càng tràn ngập địch ý với Hàn Phong.

Trong lòng Hàn Phong mặc dù có chút xấu hổ, nhưng trên mặt vẫn thản nhiên như không. Lúc này hắn vẫn lãnh đạm nhìn Chu Di cùng Doãn Băng Hình, rồi quay đầu đi vào bên trong hội trường.

- Hừ! Sư tỷ, có cơ hội ta nhất định thay người giáo huấn ác nhân này!

Doãn Băng Hình nhìn bóng lưng Hàn Phong bóng lưng biến mất, cắn hận nói.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

166. Chương 150: Gặp Gỡ Trên Đường Đi.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Chu Di nghe vậy, nhíu mày nói:

- Hình Nhi, người cũng đừng có làm điều xằng bậy, sư tôn đã phân phó, trong đại hội không được gây rối.

Trong mắt Doãn Băng Hình hiện lên một tia giáo hoạt, cười nhạt nói:

- Sư tôn đúng là đã nói như vậy, nhưng nếu gặp nhau ở trên lôi đài, vậy thì khác rồi. Tốt nhất hôm nay cứ để ta gặp được hắn, ta nhất định dùng kiếm đâm cho hắn vài nhát, trút giận cho người.

Tuy rằng cảm thấy cách làm của Doãn Băng Hình có chút không thích hợp, nhưng Chu Di cũng không phản đối, thật sự là Hàn Phong quá mức ghê tởm, nếu như không giáo huấn hắn, thực sự khó lòng tiêu đi cơn giận của nàng.

Tiến nhập hội trường, Hàn Phong cũng không biết ý nghĩ của mấy người Thiên Thánh Cốc. Qua một hồi, toàn bộ tuyển thủ đều đã đến đủ, đại hội cũng sẽ bắt đầu.

So với vòng thứ nhất, vòng thi đấu thứ hai, tuyển thủ đã ít hơn phân nửa, nên thời gian cũng là rút thăm cũng giảm đi rất nhiều.

Không biết qua bao lâu, hơn ba trăm tuyển thủ còn lại đều đã có thể bài của mình.

Chỉ là khi Hàn Phong nhìn số thể bài trong tay, sắc mặt có chút cổ quái.

Lâm Nguyệt thấy thế, không khỏi quan tâm hỏi:

- Tiểu Phong, sao vậy? Có vấn đề gì không?

Mấy người khác nghe vậy, cũng nhìn về phía Hàn Phong, sau đó thấy hắn lắc đầu cười cười, lập tức mở bàn tay ra, thể bài nho nhỏ nhất thời hiện lên trong mắt mọi người.

Mọi người thấy rõ ràng số trên thể bài, cũng lộ vẻ cổ quái, lập tức phần lớn là vui vẻ.

Diệp Phàm cũng vừa cười vừa nói:

- Hàn Phong sư đệ, vận khí của người thực sự là không sai, xem ra hôm nay có thể nghỉ ngơi cho tốt được rồi.

Hàn Phong cũng không nghĩ tới trong hơn ba trăm số, chỉ có một số không duy nhất lại bị hắn ngẫu nhiên bắt được.

Bất quá đối với Hàn Phong mà nói, kỳ thực phải đấu hay không đều như nhau.

Nghĩ vậy, Hàn Phong trực tiếp trở về chỗ ngồi, chờ xem những người khác thi đấu.

- Ghê tởm, tên kia vận khí thật tốt, dĩ nhiên không phải thi đấu.

Trác Minh nhìn Hàn Phong trong khu nghỉ ngơi, có chút nổi nóng nói.

Doãn Băng Hình cũng mặc kệ, chỉ cười nhạt.

Trong khu nghỉ ngơi của Tinh Hải Các, Diệp Hạo Thiên biết được Hàn Phong dĩ nhiên không phải đấu, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhạt.

Chuyện Hàn Phong không phải thi đấu chỉ là một khúc nhạc dạo, sau khi rút thăm xong, thi đấu liền bắt đầu.

Trải qua vòng thi đấu thứ nhất, Huyền Thiên Tông tổng cộng có sáu người thắng cấp, mà trừ Hàn Phong hôm nay còn có năm người thi đấu.

Người đầu tiên lên đài là Diệp Phàm.

Số của hắn bắt được ở trong dãy đầu tiên, chưa được một lát, liền đến lượt hắn lên đài, đối thủ của hắn là đệ tử Thanh Mộc Tông.

Phí Lão đơn giản liếc mắt liền nhìn ra thực lực của người nọ chỉ là nhân giai nhị phẩm, hơn nữa khí tức thập phần bất ổn, hiển nhiên Diệp Phàm tạo thành uy hiếp không quá lớn.

Hơi chút thấp giọng dặn Diệp Phàm vài câu, Phí Lão liền mặc kệ.

Mọi người sau khi biết được thực lực đối thủ của Diệp Phàm cũng đều yên tâm hơn.

Chỉ là khi Hàn Phong biết được đối phương là đệ tử Thanh Mộc Tông, không khỏi đưa mắt liếc nhìn một vòng, rất nhanh phát hiện thân ảnh Tần Phong trong đám người.

Lúc này Tần Phong cũng nhìn về phía hắn gật đầu, rồi quay sang chú ý lên lôi đài.

Hơi chút quan sát, Hàn Phong phát hiện, khí tức trên người Tần Phong phát hiện ổn định, hiển nhiên Hồi Dung Sinh Huyết Đan đã giúp thương thế trong nội thể của hắn bình phục hoàn toàn.

Diệp Phàm rất nhanh bắt đầu thi đấu, Hàn Phong chỉ liếc nhìn vài lần, là biết tên đệ tử Thanh Mộc Tông này vô pháp đánh bại đại sư huynh, nên chuyển ánh mắt qua chỗ khác.

Hơi đảo mắt một vòng, Hàn Phong cũng không thấy được tuyển thủ nào đáng để hắn quan tâm, nhưng vẫn có mấy người khiến hắn chú ý.

Cũng không phải vì thực lực của họ rất được mà đều là “người quen”.

Đầu tiên là vài tên đệ tử Tinh Hải Các, đối với kẻ trong thời gian tới có thể sản sinh uy hiếp đối với Huyền Thiên Tông, Hàn Phong tự nhiên muốn quan tâm một chút.

Khi hắn xem vài tên đệ tử Tinh Hải Các tỷ thí, trong lòng cũng là khe khẽ thở dài.

Quả nhiên vẫn là quá ít, hai năm qua, thực lực của mọi người đều có tiến bộ không nhỏ, nhưng so với nhiều tông môn vẫn còn cách biệt quá lớn.

Chỉ cần nhìn mấy tên đệ tử Tinh Hải Các này, thực lực thấp nhất cũng là nhân giai tam phẩm, thực lực cao nhất là nhân gia thất phẩm, hơn nữa còn có ba người.

Đội hình như vậy Huyền Thiên Tông sao có thể sánh bằng.

Trừ đệ tử Tinh Hải Các, Hàn Phong cũng hơi quan sát mấy tên đệ tử Hàn gia. Mấy kẻ này, Hàn Phong cũng từng gặp, nhưng không nói với nhau được nửa câu.

Dù sao trong mắt mấy tên đệ tử Hàn gia tâm cao khí ngạo này, năm đó hắn chỉ là một kẻ đáng thương bị khi dễ, bọn họ tự nhiên coi thường việc nói chuyện với hắn.

Hơi chút nhìn vài cái, Hàn Phong cũng lắc đầu không nói, Hàn gia những năm gần đây, đã càng ngày xuống dốc, trong mười người lần này tới thi đấu, thực lực mạnh nhất cũng chỉ có nhân giai ngũ phẩm, những tên khác đều là nhân giai tam phẩm.

Mặc dù so với Huyền Thiên Tông mạnh hơn không ít, nhưng là một trong đệ đô tam đại thế gia, thực lực như thể quả nhiên là hữu danh vô thực a!

Khi Hàn Phong quan sát những người này, Triệu Lâm Lâm cùng Tiêu Linh cũng hoàn thành thi đấu, đáng mừng là cả hai đều chiến thành.

Tiêu Linh hoàn hảo một chút, lấy thực lực chiến thắng cũng không phải chuyện gì khó.

Về phần Triệu Lâm Lâm lại khiến mọi người mở rộng tầm mắt, không ngờ tiểu cô nương bình thường ôn nhu này dĩ nhiên càng đánh càng hăng, mạnh mẽ tiến nhập vòng ba.

Đương nhiên cũng là vì đối thủ của nàng ở vòng hai chỉ là một nhân giai nhất phẩm võ giả. Có kinh nghiệm vòng thứ nhất, cộng thêm Phí Lão chỉ điểm, Triệu Lâm Lâm cuối cùng đạt được thắng lợi.

Chỉ là sau khi thi đấu kết thúc, Triệu Lâm Lâm vẫn như trận đầu, bước đi có chút khó khăn, trên trán cũng đầy mồ hôi, Lâm Nguyệt ở bên thấy vậy cũng cực kỳ thương yêu.

Bất quá Triệu Lâm Lâm lại vô cùng vui vẻ, trong mắt của nàng tràn ngập hưng phấn.

Kế tiếp, một tên đệ tử khác là Bằng Sương cũng may mắn vượt qua vòng hai.

Cứ như vậy chỉ còn Tạ Tầm, nếu hắn có thể vượt qua chính là sự cổ vũ cực lớn cho Huyền Thiên Tông.

Chỉ là mọi chuyện không như mong muốn, Tạ Tầm gặp phải đối thủ mạnh hơn hắn mấy lần, căn bản không có bất cứ cơ hội nào đã bị đào thải.

Càng khiến mọi người phần nộ chính là Tạ Tầm đã chịu thua, đối thủ cũng không buông tha đánh hắn trọng thương,

Nhìn hình dạng huyết nhục không rõ của Tạ Tầm, mọi người trong Huyền Thiên Tông đều tức giận nếu không phải Phí Lão cùng Bồ Lô Dịch quát bảo ngưng lại, hắn có người muốn xông lên đòi.

Về phần Hàn Phong ngồi phía sau, cũng vẻ mặt lạnh lẽo nhìn về đạo thân ảnh kia.

Tạ Tầm được Diệp Phàm cùng một đệ tử khác đưa về tiểu viện. Hàn Phong đã quan sát thương thế của hắn phát hiện rất nghiêm trọng.

Ngoài chịu một kích của đối phương, đấu khí trong cơ thể càng vô cùng hỗn loạn, cũng may có Phí Lão dùng đấu khí mạnh mẽ áp chế.

Bằng không Tạ Tầm cả đời vô pháp tu luyện đấu khí.

Hàn Phong cũng lấy ra hai viên đan dược, để Tạ Tầm ăn vào, hai viên này có thể giảm bớt thương thế trên người hắn, sau đó chỉ có thể chờ khi trở về quan sát tiếp.

Mạnh Hùng vốn tính tình nóng nảy, thấy sư huynh bị người ta đánh trọng thương như vậy, không khỏi mở miệng mắng:

- Người biết rất rõ ràng sư huynh của ta không phải là đối thủ của ngươi, lại vẫn ra tay nặng như vậy, thật sự đáng ghét!

- ... Hừ! Tài nghệ không bằng người có thể trách ai, ta chỉ là nhất thời lỡ tay, không cần thận đánh bị thương hắn mà thôi, toàn bộ bằng hữu ở đây có thể làm chứng cho ta.

Người nọ vẻ mặt đắc ý nói.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiệt

167. Chương 151: May Mắn Vô Cùng

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đả tự: Bạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Mạnh Hùng nghe vậy, lập tức càng không khống chế được tức giận, đang định xông lên thì bị Hàn Phong kéo lại.

Hàn Phong nhìn người nọ trên lôi đài, chợt tiến lên vài bước, thanh âm vô cùng lạnh lùng nói:

- Doãn Băng Hình, hi vọng ngươi sẽ không phải hối hận vì chuyện lần này.
- Hừ! Khẩu khí thật lớn, ngươi khi dễ sư tỷ của ta, sớm muộn gì ta cũng đòi lại.

Doãn Băng Hình lạnh lùng lưu lại một câu, sau đó xoay người rời khỏi.

Nhìn thân ảnh Doãn Băng Hình rời đi, trong mắt mọi người gần như phún lửa, nếu không phải Lâm Nguyệt cùng lưỡng lão ngăn lại, e là đã liều mạng xông lên.

Hàn Phong biết những người này đang rất tức giận, lo lắng bọn họ gặp phải tranh chấp vô ích, vì vậy mở miệng nói:

- Mọi người không nên vọng động, Tạ Tầm bị đả thương trên lôi đài, nếu như các ngươi tìm nàng gây phiền phức thì đúng ý của nàng rồi.
- Nhưng vừa rồi Tạ Tầm rõ ràng muốn chịu thua, nữ nhân kia vẫn hạ thủ. Lẽ nào cứ bỏ qua như vậy sao?

Mạnh Hùng vẫn tức giận nói.

- Sẽ có cơ hội mà! Cứ chờ đi!

Hàn Phong nhàn nhạt nói xong.

Mọi người tuy rằng không giải thích được, nhưng rõ ràng Hàn Phong nói có đạo lý, cuối cùng bất đắc dĩ đành tạm bỏ qua.

Vì chuyện của Tạ Tầm, nên mọi người cũng chẳng còn tâm lực chú ý các trận tiếp theo.

Mãi đến khi toàn bộ các trận thi đấu kết thúc, mọi người mới phần nộ nhanh chóng rời khỏi.

Kế tiếp, đại hội theo thường lệ nghỉ ngơi một ngày đêm.

Tạ Tầm được Phí Lão cùng Hàn Phong trợ giúp, thương thế cũng dần ổn định, bất quá không có mười ngày nữa tháng khó lòng khỏi hẳn.

Ban đêm, trong lòng Hàn Phong có chút nặng nề, không khỏi một mình ra ngoài.

Lại đi vào trong rừng, Hàn Phong đứng trước một cây cổ thụ, lẳng lặng nhìn ngắm bầu trời đêm, trong đầu trống rỗng, tâm tình cũng dần bình tĩnh lại.

Không biết qua bao lâu, ngoài rừng, một thân ảnh đi tới, Hàn Phong ngẩng đầu nhìn lại, trên mặt không khỏi ngẩn ra.

Theo ánh trăng nhìn lại, Hàn Phong thấy rõ người tới dĩ nhiên là Chu Di.

Đêm nay tâm tình Chu Di cũng là có chút phiền muộn, sáng sớm Doãn Băng Hình đánh trọng thương một đệ tử Huyền Thiên Tông, nàng cũng ở đó.

Chu Di tự nhiên minh bạch Doãn Băng Hình là vì nàng mà làm thế.

Bất quá, từ nhỏ Chu Di tính tình ôn hòa, đối với cách làm của Doãn Băng Hình cũng không đồng tình. Tuy nàng giận Hàn Phong đã từng làm ra chuyện vô sỉ với mình, nhưng những người khác vô tội.

Do đó, tâm tình của nàng hơi buồn bực, không khỏi một mình tới đây đi dạo.

Nhưng không ngờ lại gặp phải người mà nàng không muốn thấy nhất.

Thấy Hàn Phong ở đây, phản ứng đầu tiên của Chu Di là xoay người rời khỏi. Đột nhiên nhớ tới chuyện hồi sáng, Chu Di hơi chút do dự rồi cắn môi xoay người lại, đi về phía Hàn Phong,

Thấy hành động của Chu Di, Hàn Phong cũng không hiểu, nhưng vẻ mặt vẫn thản nhiên. Chuyện của Tạ Tầm rõ ràng là do nàng dựng lên, tuy rằng lúc trước có xích mích với Doãn Băng Hình, nhưng nàng ra tay nặng nề như vậy hẳn là vì Chu Di.

Do đó đối với Chu Di, trong lòng Hàn Phong đã sớm không còn thấy hổ thẹn.

Đi tới trước mặt Hàn Phong, Chu Di thầm hận nói: Người này, rõ ràng làm ra chuyện như vậy, vẫn tỏ ra lạnh nhạt với mình.

Chẳng qua, Chu Di biết sáng sớm Doãn Băng Hình tựa hồ hơi quá đáng, tuy trong thi đấu, bị thương là chuyện khó tránh khỏi, nhưng người sáng suốt đều có thể thấy ác ý của nàng. Nếu không vì người trách là trưởng lão Thiên Thánh Cốc, e là hành vi của Doãn Băng Hình sang nay đã bị hủy tư cách thi đấu.

Nghĩ vậy, Chu Di không khỏi mở miệng nói rằng:

- Chuyện hôm nay, ta thay sư muội xin lỗi. Hình Nhi từ nhỏ đã bị mọi người nuông chiều thành hư, hành sự có chút bất cần.
- Không cần, mỗi người đều phải vì hành vi của mình mà trả giá nhất định.

Hàn Phong nhàn nhạt nói.

Nghe vậy, Chu Di khẽ cau mày, chợt tức giận nói:

- Hừ! Vậy người Vậy người lúc trước làm ra chuyện đó, sao không phải chịu gì?

Hàn Phong cũng vì chuyện của chuyện, lập tức lạnh lùng trả lời:

- Chuyện ngày ấy chỉ là ngoài ý muốn, người chưa tới ven hồ, ta đã ở đấy rồi.

Ai ngờ, Chu Di nghe xong Hàn Phong nói, trên mặt nhất thời vừa thẹn vừa giận, nói:

- Rốt cuộc người đã thừa nhận mình làm chuyện vô sỉ, lại còn lời lẽ hùng hồn.
- Việc phát sinh trong hồ ngày ấy thực sự ta không hề hay biết. Sau khi hôn mê tỉnh dậy ta không thấy người đâu nữa cho nên cũng không có ấn tượng quá lớn, nếu như không phải người mở miệng nhắc lại chuyện hai năm trước ở Vân Sơn trấn thì ta cũng quên mất rồi.

Hàn Phong nhàn nhạt đáp lời.

- Hừ, miệng lưỡi trơn tru. Người cho rằng ta sẽ tin tưởng lời người nói sao ?

Chu Di cười nhạt đáp lại.

- Sự thật là như thế, còn tin hay không là tùy người.

Hàn Phong cũng không cố gắng bào chữa.

Chu Di thấy Hàn Phong sống chết không chịu nhận liền buồn bực dậm chân nói:

- Ta vừa mới nói qua, vì ta thấy sư muội có chút quá phận nên mới thay mặt nàng xin lỗi người. Người đã không lĩnh tình thì ta cũng không nói nữa. Việc giữa ta và người cũng không dễ dàng cho qua vậy đâu, người cứ chờ xem.

Nói xong Chu Di liền xoay người rời khỏi.

Nhìn thấy thân ảnh Chu Di biến mất đột nhiên Hàn Phong nói to:

- Hai vị bằng hữu trốn xem chắc cũng đủ rồi phải không.

Hàn Phong vừa nói xong xung quang liền truyền đến tiếng cười to rồi sau đó có hai đạo thân ảnh từ trong rừng cây đi ra.

Thấy hai người xuất hiện Hàn Phong quan sát một lúc rồi lập tức mở miệng:

- Thánh Vân Lam Tông ?

Hai người đột nhiên xuất hiện, thân phận cũng khá đặc biệt. Thấy Hàn Phong nhận ra thân phận mình, thiếu niên có vẻ nhiều tuổi hơn lên tiếng:

- Bằng hữu quả có con mắt tinh tường, tại hạ là Thánh Vân Lam Tông Vệ Trạch còn bên cạnh là sư đệ Niếp Ngôn.

Khi hai người xuất hiện Hàn Phong đã nhận ra Nhiếp Ngôn. Lúc trước trong khi thi đấu hắc cũng đã lưu ý đến Niếp Ngôn.

Niếp Ngôn thấy Hàn Phong nhìn về phía mình cũng hơi gật đầu thần tình có chút lãnh đạm.

Vệ Trạch đứng cạnh thấy thế liền giải thích:

- Bằng hữu bỏ qua cho, sư đệ của ta trời sinh đã có bộ dáng này, chỉ cần người tiếp xúc lâu liền biết thái độ làm người của hắc cũng không phải là xấu.

Hàn Phong nghe vậy cũng chỉ cười cười. Hắc cũng không phải chú ý đến thái độ của Niếp Ngôn mà là thấy hiếu kỳ vì sự xuất hiện của hai người mà thôi.

Vì vậy Hàn Phong không khỏi mở miệng hỏi:

- Ta là Hàn Phong, đệ tử Huyền Thiên Tông, không biết tại sao hai vị lại đến đây ?

- Ha ha, đại danh Hàn huynh đệ ta vẫn thường xuyên được nghe thấy.

Dừng lại một chút, Vệ Trạch lại tiếp lời.

- Hàn huynh đệ chớ trách, ta và sư đệ cũng chỉ là ngẫu nhiên đi qua mà thôi vừa lúc này nghe huynh đệ và vị cô nương kia nói chuyện chỉ là vô tâm mà thôi.

Niếp Ngôn đứng bên cạnh vẫn không có biểu tình gì, chỉ lãnh đạm đứng thế mà thôi. Tuy nhiên Hàn Phong cũng phát hiện ra một tia xấu hổ trong ánh mắt hắc. Hiển nhiên hai người cũng đã nghe trộm một lúc lâu.

Tuy nhiên Hàn Phong cũng không suy xét, nhàn nhạt đáp:

- Cũng không phải là việc quan trọng không thể để người khác biết được.

Vệ Trạch nghe vậy liền biết Hàn Phong không hề vì việc này mà nổi giận lập tức nở nụ cười nói:

- Hàn huynh đệ thật là sáng khoái.

Sau đó hai người liền tùy ý trò chuyện.

Một lát sau đột nhiên Vệ Trạch nói:

- Hàn Phong, thứ cho ta nói thẳng vừa rồi ta đã nghe người và cô nương kia nói chuyện nghe khẩu khí tựa hồ muốn động thủ với Thiên Thánh Cốc chẳng ?

Hàn Phong nghe vậy đầu tiên là sửng sốt rồi chợt suy nghĩ liền lập tức nói:

- Ta cũng không có ý định làm vậy, ta tới đây để tham gia thi đấu cũng không phải đến để nháo sự.

Vệ Trạch khoát khoát tay, rồi nói:

- Mặc kệ người có dự định gì, nhưng ta muốn nhắc nhở, Thiên Thánh Cốc không dễ chọc vào đâu, nhưng nên cẩn thận.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Vệ Trạch, Hàn Phong ngẫm lại, liền nói rằng:

- Đa tạ lời khuyên, Hàn Phong ghi nhớ!

Vệ Trạch nghe vậy, cũng không quản Hàn Phong có nghe không, lập tức biến thành bộ dáng vui đùa nói chuyện.

Một phen khuyên nhủ của Vệ Trạch cũng khiến Hàn Phong có hảo cảm với hắc, về sau nói chuyện, thái độ làm người của Vệ Trạch cũng khiến hắc có ý kết giao.

Hai người cộng thêm Niếp Ngôn cùng nhau nói chuyện ngay ngoài bia rừng.

Ngày tiếp theo, mọi người trong Huyền Thiên Tông lại tới hội trường thi đấu, ngày hôm nay chính là vòng thứ ba của đại hội.

Khi Hàn Phong đi tới hội trường, lại đụng phải mấy người Chu Di cùng Doãn Băng Hinh.

Thấy Doãn Băng Hinh xuất hiện, nhân thần Mạnh Hùng trở nên sắc bén, hận ý nồng đậm hiện lên trong mắt, còn Hàn Phong ở bên lại vẻ mặt bình tĩnh nhìn mấy người này.

Khi Chu Di thấy Hàn Phong, lập tức nhớ tới hôm qua nói chuyện, cũng hơi nhíu mày lại, rồi không nói một tiếng nào bước nhanh vào bên trong.

Các đệ tử Thiên Thánh Cốc khác cũng tiến vào sau, chỉ là mấy tên nam đệ tử khi đi qua mọi người Huyền Thiên Tông, vẻ mặt khinh miệt biểu lộ rõ ràng. Nếu như không phải Hàn Phong lôi kéo, Mạnh Hùng e là đã đánh nhau với mấy người kia.

Đợi cho người của Thiên Thánh Cốc rời khỏi, lúc này Hàn Phong mới buông Mạnh Hùng ra, lập tức lên tiếng nhắc nhở:

- Ta đã nói không được vọng động, nếu lúc này ngươi động thủ, sẽ bị thủ tiêu tư cách tham dự đại hội.

Nghe vậy, lúc này Mạnh Hùng mới không cam lòng huy quyền đầu, vẻ mặt chán nản.

Lúc này, đằng sau truyền đến một trận âm hưởng, Hàn Phong quay đầu lại phát hiện thì ra là đệ tử của Băng Tuyết Các, dẫn đầu tự nhiên là Đường Vũ Nhu.

Đường Vũ Nhu trừ thực lực bản thân khá cao, dung mạo cũng là xuất chúng, tự nhiên khiến cho mọi người đồng loạt chú ý.

Chỉ là Hàn Phong có chút kỳ quái, bên cạnh Đường Vũ Nhu còn có một nam tử đi theo.

Người này Hàn Phong cũng biết, chính là Thiên Môn Lý Ngọc. Hai vòng thi đấu trước, Hàn Phong cũng lưu ý đến hắn, nhưng không có phát hiện gì đặc biệt.

Lý Ngọc trong hai trận đấu đó, cũng không biểu hiện ra nhiều thực lực, nhưng Hàn Phong vẫn có thể nhìn ra đấu khí của Lý Ngọc hẳn đã đạt tới nhân giai đỉnh phong, tương đương với Đường Vũ Nhu.

Chỉ là Hàn Phong không rõ ràng lắm hai người này từ lúc nào dĩ nhiên đi cùng một chỗ.

Ngay khi trong lòng Hàn Phong còn đang suy tư, Đường Vũ Nhu cũng nhìn thấy Hàn Phong, không khỏi gật đầu xem như chào hỏi.

Lập tức, đoàn người Đường Vũ Nhu cũng đi qua bên cạnh Hàn Phong. Khi đi qua người Hàn Phong, Lý Ngọc đã quay đầu lại liếc mắt với hắn đầy thâm ý.

Hàn Phong cũng chỉ cười cười, cũng không lưu ý. Sau đó liền đi theo mọi người tiến nhập hội trường.

Rất nhanh, vòng thi đấu thứ ba bắt đầu.

Chỉ là khi Hàn Phong nhìn vào số thứ tự trong thẻ bài của mình, sắc mặt lại trở nên cổ quái.

Hắn không ngờ lại lấy phải số không, dựa theo nhân số của đại hội lần này, tổng cộng chỉ có ba số không, không ngờ hắn lại may mắn có được hai lần.

Các đệ tử xung quanh đối với vận khí của Hàn Phong, cũng đều ào ạt nghị luận, Thiên Thánh Cốc trưởng lão phụ trách rút thăm cũng có chút nghi hoặc.

Hắn chủ trì nhiều lần Thiên Thánh Đại Hội như vậy, nhưng cho tới bây giờ chưa từng thấy qua kẻ nào may mắn như thế, dĩ nhiên hai lần liên tiếp bốc phải số không.

Hàn Phong cũng không có cảm giác gì đặc biệt, nhưng mọi người xung quanh biết được có người hai lần liên tiếp bốc được số không, đều chuyển ánh mắt về phía hắn.

Bởi vì chuyện ngày đó với Chu Di cũng khiến cho mọi người biết đến Huyền Thiên Tông, nhất là Hàn Phong càng là cái tên được mọi người nhớ kỹ.

Hôm nay, Hàn Phong lại càng khiến mọi người đổ kị không thôi.

Đối với phản ứng của mọi người, Hàn Phong cũng không có cảm giác gì, vẫn như cũ ngồi vào vị trí của mình, lặng lẽ quan sát các trận thi đấu.

Trải qua hai đợt đào thải, vốn có hơn bảy trăm tuyển thủ, hôm nay chỉ còn lại một trăm tám mươi ba người.

Huyền Thiên Tông cộng thêm Tạ Tầm thì tổng cộng đã bị đào thải năm người.

Triệu Lâm Lâm liên tục chiến thắng hai vòng, ngày hôm nay cũng không còn may mắn nữa, là đệ tử đầu tiên của Huyền Thiên Tông lên đài. Nàng gặp phải đối thủ có thực lực nhân giai ngũ phẩm, đối mặt với đối thủ có thực lực vượt xa mình như vậy, Triệu Lâm Lâm không hề lo lắng tới chuyện thắng thua.

Bất quá, mặc dù thua, Triệu Lâm Lâm vẫn đạt được thành tích hơn xa dự đoán của mọi người.

Hai người Mạnh Hùng cùng Tiêu Linh đồng thời tiến hành thi đấu, nhanh chóng giải quyết đối thủ, tiến vào vòng sau.

Nhất là Mạnh Hùng, mỗi lần lên đài đều triển khai công kích như cuồng phong bạo vũ đã để lại ấn tượng rất sâu trong lòng mọi người.

Sau khi hai người thủ thắng, Diệp Phàm cũng bắt đầu thi đấu, bất quá đối thủ có thực lực tương đương với hắn, cũng đã được Phí Lão dặn dò từ sớm, lúc này mới hữu kinh vô hiểm tiến nhập vòng bốn.

Huyền Thiên Tông thi đấu rất nhanh đã kết thúc, đối với thành tích hiện tại, Lâm Nguyệt cũng hết sức hài lòng. Trải qua công tác thống kê, lấy điểm tích lũy mà họ đạt được tới giờ, trong các thế lực hẳn là xếp hạng trung, so với ngày trước đã tốt hơn nhiều lắm.

Tuy rằng mọi người đã kết thúc thi đấu, nhưng mấy người Hàn Phong cũng không có rời đi ngay, lúc này Hàn Phong có chút hăng hái nhìn lên đài phía bên trái.

Người đang ở trên đài là Thanh Mộc Tông Tần Phong.

Nội thương của Tần Phong khôi phục, hiện tại thực lực khoảng nhân giai ngũ phẩm, mà đối thủ của hắn là đệ tử Địa Minh Vực có thực lực nhân giai lục phẩm.

Địa Minh Vực này Hàn Phong cũng từng nghe qua, là một tông môn thập phần thần bí, chính thể thực lực lớn cỡ Tinh Hải Các.

Đương nhiên đây chỉ là thực lực biểu hiện ra bên ngoài, còn về phần bên trong có cấu trúc thực lực gì khác hay không thì không một ai biết.

Mọi người đối với Tần Phong cũng có chút ấn tượng, vì vậy tập trung ánh mắt về phía hắn.

Hai người thi đấu đã bắt đầu một hồi lâu, bất quá nhìn dáng vẻ hai người trên đài thì thực lực tương đương, nhất thời bất phân thắng bại.

- Vũ kỹ đệ tử Địa Minh Vực quỷ dị như vậy, Tần Phong chỉ đành không ngừng né tránh, e là trận này hẳn phải thua rồi.

Mạnh Hùng nhìn hai người trên đài, nói.

Nghe được phân tích của Mạnh Hùng, Hàn Phong cười cười, nói rằng:

- Vậy cũng chưa chắc, tuy rằng đệ tử Địa Minh Vực dùng vũ kỹ quỷ dị, hơn nữa đấu khí còn hơn Tần Phong một bậc, thế nhưng từ biểu hiện thông dong của Tần Phong, hiển nhiên vẫn còn dư lực.

Nghe vậy, những người khác tỉ mỉ quan sát đích biểu tình của Tần Phong, xác thực như lời nói của Hàn Phong, nhất thời cũng bị hấp dẫn.

- Tốc độ thân pháp của người này hết sức kỳ lạ, bất quá so với Tuyệt Ảnh Mê Tung của nha đầu Trầm Ngọc kia vẫn còn kém một chút.

Bố Lôị Định xem vài lần rồi nói.

Hàn Phong lại khẽ lắc đầu, nói:

- Cái này không đúng, Tuyết Ảnh Mê Tung là buông bỏ tiến công, chú trọng tốc độ, còn tốc độ của Tần Phong tuy kém một chút, nhưng lực lượng khi độ chưởng với đối thủ cũng không thấp.

Bổ Lôi Dịch ngẫm lại, đúng là có chuyện như vậy, nên không nhiều lời nữa.

Lúc này, trên lôi đài, Tần Phong đang không ngừng né tránh, rốt cục bắt được một tia sơ hở của đối thủ, phản công khiến hắn trở tay không kịp.

Người nọ cũng không ngờ Tần Phong vẫn né tránh lại đột nhiên xuất thủ, nhất thời không kịp phòng ngự bị Tần Phong đánh một quyền trúng ngực, ngã xuống đất không dậy nổi.

Thấy Tần Phong thủ thắng, mấy người Mạnh Hùng cùng Diệp Phàm đối với ánh mắt của Hàn Phong thập phần bội phục, nếu như không nhờ Hàn Phong nhắc nhở, bọn họ đều cho rằng Tần Phong nhất định thất bại.

Bởi vì đệ tử dự thi đã bị đào thải ba phần tư, nên vòng thứ ba rất nhanh tuyên bố kết thúc.

Đại hội theo thường lệ nghỉ ngơi một ngày đêm, Hàn Phong lại như trước kéo Mạnh Hùng ra ngoài, thẳng đến nửa đêm, Mạnh Hùng mới mang theo thân thể mệt mỏi trở về, mọi người cũng thành thói quen, chỉ có hai người Bổ Lôi Dịch cùng Phí Lão rõ ràng, Hàn Phong mang theo Mạnh Hùng đi tiến hành huấn luyện đặc biệt, còn huấn luyện cái gì hai người cũng không rõ.

Đại hội bắt đầu ngày thứ tám, thi đấu đã bước vào vòng thứ tám.

Hàn Phong đi tới hội trường từ sớm, Hàn Phong rất nhanh nhìn thấy số thẻ bài của mình.

Sau khi tất cả mọi người cầm thẻ bài, Hàn Phong cũng đi tới lôi đài, vừa lúc đối thủ của hắn cũng lên đài.

Viêm Dương, đệ tử Liệt Diễm Các, đấu khí nhân giai thất phẩm.

- Có trò hay để xem rồi, người này hai lần trước đều bốc được số không, không ngờ vòng này dĩ nhiên gặp phải Viêm Dương, nghe nói người này khi tu luyện Liệt Diễm bí quyết đã xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, dẫn đến hỏa độc công tâm, nên tính tình không tốt, tiểu tử này e là muốn chết cũng khó đây.

Thiên Thánh Cốc, Trác Dật nhìn Hàn Phong có chút hả hê nói.

Chu Di nghe vậy, không khỏi liếc mắt nhìn Hàn Phong, trong lòng không biết suy nghĩ cái gì.

Bên phía Băng Tuyết Các, Đường Vũ Nhu nhìn thấy đối thủ của Hàn Phong dĩ nhiên là Viêm Dương, đôi mắt đẹp cũng chăm chú nhìn về phía Hàn Phong, khe miệng nhếch lên một đường cong hấp dẫn.

- Sư đệ, là tên Hàn Phong kia, tiểu tử này vận khí khiến người ta đổ kị, liên tục hai lần bốc được số không, không biết lần này hắn sẽ ứng phó thế nào.

Vệ Trạch nhìn Hàn Phong lên đài, không khỏi cười nói với Niếp Ngôn.

Niếp Ngôn lại thần nhiên nói rằng:

- Viêm Dương đánh không lại hắn!

- A? Làm sao ngươi biết.

Vệ Trạch hiểu kỳ hỏi.

Niếp Ngôn cũng không trả lời hắn.

Trong khu nghỉ ngơi của Thiên Môn, đệ tử Lý Ngọc, lúc này cũng hai mắt hứng thú nhìn Hàn Phong, thấp giọng nói:

- Người có thể làm cho Vũ Nhu lưu ý, ta muốn nhìn xem ngươi có thực lực gì.

Lúc này, trên lôi đài, vẻ mặt Viêm Dương đầy khinh miệt nhìn Hàn Phong, nói rằng:

- Tiểu tử, ta biết ngươi, hai vòng trước vận khí rất khá, nhưng đến đây nên dừng lại thôi.

Viêm Dương nói thập phần kiêu ngạo, hội trường mọi người lúc này cũng tập trung chú ý hai người. Nghe được Viêm Dương nói như thế cùng mang tâm tình xem náo nhiệt.

- Người này hai lần trước vận khí rất khá, không ngờ hôm nay phải thua, Viêm Dương chính là kẻ điên, tên kia e là không thiếu chân, cụt tay không được.
- Nghe nói lúc trước, Băng Tuyết Các Đường Vũ Nhu cũng đã từng so chiêu với Hàn Phong, thật không biết hắn có bản lĩnh gì mà có thể được giai nhân ưu ái.
- Chính là, Tiêu Linh lớn lên thực sự là xinh đẹp! Nếu có cơ hội...
- Người tiết kiệm sức lực đi! Người ta sẽ coi trọng người sao, đừng nằm mơ nữa đi!
- Vậy cũng chưa chắc, nếu không ta cũng không đi so vận khí với Hàn Phong.

Kỳ thực, Hàn Phong thắng cấp cũng không khiến mọi người chú ý, khiến họ chú ý thật sự chính là vì Tiêu Linh.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

168. Chương 152: Vận May Hay Là Thực Lực ?

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Tiêu Linh mỹ lệ vô luận đi đến nơi nào cũng thu hút ánh mắt của mọi người, đương nhiên những đệ tử tinh anh tới tham gia đại hội lần này cũng sẽ không làm ra những hành động lưu manh.

Nhưng trong lòng đối với người đứng bên cạnh nàng là Hàn Phong hết sức ghen tỵ, cũng muốn coi hắn rốt cuộc có bản lĩnh gì, mà được giai nhân ưu ái.

Nay Hàn Phong chỉ lên đài một lần, mà đối thủ lần đó lại quá yếu, Hàn Phong cũng chưa thi triển ra thực lực gì, sau đó liên tục hai lần bốc được số không, nên không có cơ hội xuất thủ.

Bất quá, hiện tại đã khác, lần này cần Hàn Phong đối mặt với Liệt Diễm Các Viêm Dương.

Tuy rằng Thiên Tinh Đế Quốc rất lớn, nhưng tin tức giữa các thế lực với nhau vẫn thập phần nhiều, do đó đối với đại thế lực như Liệt Diễm Các càng thập phần quan tâm.

Viêm Dương cũng được mọi người biết đến, nhất là qua ba vòng đấu trước càng khiến họ có ấn tượng sâu sắc.

Với điều này, Hàn Phong cũng biết rõ, ba vòng trước, đối thủ của Viêm Dương thụ thương nhẹ nhất cũng là hôn mê, mà thậm chí là hai cánh tay nát bấy hoàn toàn, đến nay vẫn nằm trên giường không thể động đây.

Bất quá, ba người này đều bị thương trong lúc thi đấu, nên các thế lực kia tuy phần nộ cũng đành chấp nhận.

Hơn nữa, Hàn Phong cũng nghe nói Viêm Dương khi trước tu luyện đấu khí, xảy ra sự cố ngoài ý muốn, dẫn đến hỏa độc nhập thể, tuy rằng cuối cùng trải qua trị liệu đúng lúc, tu vi vẫn chưa bị ảnh hưởng quá lớn, thế nhưng tính tình cũng là trở nên thập phần tàn bạo.

- Ha ha! Tiểu tử, chắc hẳn ngươi đã biết ba tên gia hỏa trước ngươi đã trở thành hình dạng gì khi kết thúc trận đấu, nếu như ngươi chịu thua trước, thì nên làm ngay đi bằng không ngay cả cơ hội mở miệng cũng không có.

Trên mặt Viêm Dương lộ ra một vẻ tươi cười tàn bạo, thần tình có chút điên cuồng nói.

- Lời này vẫn nên giữ lại cho ngươi đi!

Hàn Phong căn bản không để ý tới lời nói của Viêm Dương, mà thản nhiên đáp lại.

Viêm Dương nghe vậy, không khỏi hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt dữ tợn nói:

- Tiểu tử, ta ghét nhất bị vẻ mặt hy vọng này của ngươi.

Khu nghỉ ngơi của Liệt Diễm Các, Viêm Khải ngồi bên cạnh Liệt Kinh Vân nhìn Viêm Dương cùng Hàn Phong trên lôi đài, nói:

- Tên điên Viêm Dương này, hạ thủ càng ngày càng tàn nhẫn, nếu hắn còn làm như vậy, vạn nhất đánh chết người đối với chúng ta không phải là chuyện tốt.

Liệt Kinh Vân vẫn thản nhiên nói:

- Không cần phải xen vào chuyện của hắn, tuy rằng hành vi của hắn càng ngày càng cực đoan, nhưng hạ thủ vẫn rất đúng mực, sẽ không làm chết người đâu.

Nghe Liệt Kinh Vân nói như thế, Viêm Khải cũng là im lặng.

Khi hai người nói chuyện, thì trận thi đấu đã bắt đầu.

- Ha ha! Tiểu tử, ném thử Liệt Diễm chương của Viêm Dương đại gia đi!

Viêm Dương cười lớn một tiếng, lập tức đấu khí tụ vào quyền đầu, một cỗ năng lượng hồng sắc tức thì xuất trên bàn tay của hắn.

- Là Liệt Diễm chương! Viêm Dương vừa ra tay đã trực tiếp dùng đến nó, tên Hàn Phong kia e là lĩnh đủ rồi.

Người bên ngoài nhìn thấy Viêm Dương vừa ra tay đã dùng một trong tuyệt học của Liệt Diễm Các là Liệt Diễm, nhất thời ào ào nghị luận.

Hàn Phong trông thấy bàn tay Viêm Dương không ngừng đánh tới gần hắn, trong mắt tinh quang chợt lóe, một chân hơi cong, lập tức đạp mạnh về phía trước, đấu khí trong cơ thể tuôn ra, đồng dạng đánh một chương, nghênh tiếp quyền đầu của Viêm Dương.

Thấy Hàn Phong dĩ nhiên muốn cùng mình ngạnh công, khoe miệng Thấy nhếch lên một nụ cười nhạt, vạn khởi đấu khí trong cơ thể, bên ngoài quyền đầu mơ hồ có thể thấy một cỗ hồng sắc tụ tập lại.

Trong chớp mắt, song chương của hai người đã va chạm với nhau.

Lập tức, hai cỗ đấu khí va chạm sản sinh kinh khí rung động, nhất thời lấy hai người làm trung tâm tản ra xung quanh, còn bàn tay hai người vừa chạm vào nhau, lập tức lại phân ra. Hàn Phong chỉ cảm thấy một cỗ năng lượng nóng cháy tựa hồ xuyên qua bàn tay mình, chui vào cơ thể.

Lập tức hừ lạnh một tiếng, một cỗ đấu khí từ trong cơ thể hắn bộc phát, trong khoảnh khắc liền bức cỗ năng lượng nóng cháy kia ra ngoài.

Viêm Dương chịu một chương của Hàn Phong, nhất thời chỉ cảm thấy cánh tay tê dại, đấu khí trong cơ thể xuất hiện ngưng trệ, trong lòng nhất thời hoảng hốt.

Làm sao có thể? Tiểu tử này đến tột cùng có lai lịch gì, dĩ nhiên có thể ngạnh kháng Liệt Diễm chương của mình, sau đó còn đẩy lùi mình nữa.

Thân hình Viêm Dương sau khi thối lui một bước, một tay đỡ lấy cánh tay tê dại kia, hai mắt hơi chút ngạc nhiên nhìn về phía Hàn Phong.

- A! Hàn Phong có chút bản lĩnh, dĩ nhiên có thể tiếp được Liệt Diễm chương của Viêm Dương.

Thiên Lôi Các Lôi Chấn trông thấy tình hình trong sân, có chút thấp giọng nói.

Lôi Chấn xưa nay bất hòa với Liệt Diễm Các Liệt Kinh Vân, nhưng đối với thực lực của Viêm Dương vẫn có chút hiểu biết, lúc này thấy Hàn Phong dĩ nhiên có thể ngạnh tiếp một chương, hơn nữa còn chiếm thượng phong, có thể thấy hắn cũng không yếu như trong tưởng tượng.

- Sư tỷ, Hàn Phong này đúng là có chút bản lĩnh, Viêm Dương dù hơi điên, nhưng ngoài Liệt Kinh Vân, Liệt Diễm chương của hắn là mạnh nhất.

Băng Tuyết Các, Tiểu Hàn thấy Hàn Phong một chưởng bức lui Viêm Dương, không khỏi thanh nói với Đường Vũ Nhu bên cạnh.

Đường Vũ Nhu nhìn Hàn Phong trong sân, nhưng cũng không trả lời Tiểu Hàn.

Trong khu nghỉ ngơi của Thiên Môn, Lý Ngọc tựa hồ đối với đối với biểu hiện của Hàn Phong cũng không quá mức kinh ngạc, chỉ là khi hắn xuất thủ, trong mắt chợt lóe tinh quang.

- Tiểu tử, nhìn không ra ngươi còn có bản lĩnh này, hy vọng ngươi có thể chống đỡ thêm vài lần.

Viêm Dương xoa cánh tay có chút tê dại, nói.

Hàn Phong cũng không để ý gì tới Viêm Dương, khi hắn còn đang nói, trong nháy mắt đã lao tới trước mặt.

Lúc này đến lượt hắn tấn công!

Viêm Dương thấy thế, cũng không sợ hãi, vận đấu khí, thân thể cơ mạnh lại, cả người như đạn pháo bắn về phía Hàn Phong.

Nhìn thấy Viêm Dương lại sử dụng Liệt Diễm chưởng, khoe miệng Hàn Phong hơi nhếch lên, giữa không trung biến chưởng thành quyền, đánh về phía đối phương.

Quyền chưởng tiếp xúc nhau, đấu khí trong cơ thể Hàn Phong vừa chuyển mạnh, chợt một cỗ kinh khí thực chất từ trong quyền đầu của hắn bắn ra.

Trong nháy mắt liền đem hỏa độc trên bàn tay Viêm Dương toàn bộ đánh tan, đồng thời một cỗ năng lượng mãnh liệt xuyên thấu qua lòng bàn tay Viêm Dương, chui vào trong cơ thể hắn.

Trong lòng Viêm Dương kinh hãi, hắn cũng không ngờ quyền kinh của Hàn Phong dĩ nhiên bá đạo như vậy.

Không kịp ngẫm nghĩ nữa, Viêm Dương vội vàng vận đấu khí toàn thân, đồng thời thân hình bay ra ngoài, thu hồi lực đạo.

Hàn Phong tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, nhìn thấy Viêm Dương lui về phía sau, đầu ngón chân điểm một cái trên mặt đất, tốc độ tăng nhanh, thân thể hóa thành một đạo tàn ảnh đuổi theo Viêm Dương.

Nhìn thấy tốc độ Hàn Phong dĩ nhiên nhanh như vậy, trong lòng Viêm Dương rung mình, cường chế sự sợ hãi, quát một tiếng, hai tay liên tục đánh ra.

Một cỗ hơi thở nóng bỏng lại lan ra xung quanh thân thể Viêm Dương.

Đối mặt với năng lượng nóng bỏng cuồng bạo này, Hàn Phong không chút sợ hãi, trong mắt tinh quang chợt lóe, bay thẳng đến Viêm Dương.

Nhìn thấy Hàn Phong không hề sợ hãi lao tới, Viêm Dương lập tức cắn răng một cái, toàn bộ đấu khí trong cơ thể quán nhập cánh tay, đồng thời hét lớn một tiếng, một chưởng nghênh đón.

Phanh!

Công kích của hai người lại chấn khởi một cỗ khí lãng rất nhỏ.

Bất quá lần này Viêm Dương sau khi chịu một quyền, cả thân thể không thể khống chế, lui liền bảy tám bước, mới miễn cưỡng đứng lại được, Hàn Phong thì vẫn vững như núi.

Thực lực mạnh yếu, liếc mắt liền thấy.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

169. Chương 153: Thực Lực Của Hàn Phong.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Từ lúc thi đấu bắt đầu, cũng chỉ trong chớp lát, thế nhưng hai người chiến đấu cũng khiến hầu hết mọi người trợn mắt mà nhìn.

- Nguyên lai Hàn Phong này vẫn còn có chút bản lĩnh, dĩ nhiên mấy chiêu đã khiến Viêm Dương chật vật như vậy, chẳng lẽ đấu khí của Hàn Phong đã có nhân giai bát phẩm?

- Ai biết được, cho dù không phải, ít nhất cũng là nhân giai thất phẩm.

Huyền Thiên Tông, mọi người lúc này cũng là hưng phấn không thôi, nhất là mấy người Diệp Phàm, bọn họ cũng không ngờ vị sư đệ này thực lực dĩ nhiên khá như vậy, nhất thời lòng tin tăng lên nhiều.

Viêm Dương lại bị Hàn Phong bức lui, trong lòng không khỏi giận dữ, hẳn có thể tiếp thu thất bại, nhưng hẳn không thể chịu đựng được bản thân dĩ nhiên bại trong tay đệ tử của một nhị lưu tông môn.

Nghĩ tới đây, hai mắt Viêm Dương đỏ đậm, trong họng phát ra âm hưởng cổ quái, chợt thân thể hẳn có chút bất khả tư nghị bành trướng ra.

- Tên điên Viêm Dương này dĩ nhiên dùng Liệt Hỏa Phần Thể!

Đám đệ tử Liệt Diễm Các nhìn thấy cử động của Viêm Dương, đều trợn mắt lên, nhất là hai gã trưởng lão Liệt Diễm Các phụ trách đại hội lần này càng tức giận đến nổi trợn lồi đình.

Liệt Hỏa Phần Thể chính là một chiêu vũ kỹ dã thương địch thủ một nghìn tổn hại tám trăm.

Tuy rằng có thể đề cao đấu khí trong thời gian ngắn, nhưng sau đó phải chịu đựng thống khổ như liệt hỏa thiêu đốt, một chút không tốt, liền dẫn đến đấu khí bị ảnh hưởng rất lớn.

Hàn Phong trông thấy cử động của Viêm Dương, biểu tình cũng là nao nao, bất quá lập tức minh bạch ý đồ của đối phương.

Chẳng qua đây đối với hẳn mà nói cũng là vô dụng.

- Người tên là Hàn Phong? Ta xác thực đã xem thường người.

Sắc mặt Viêm Dương hơi đỏ lên, nói:

- Bất quá ta tuyệt đối không bại bởi tên đệ tử nhị lưu tông môn như ngươi, tiếp chiêu đi.

Nói xong, Viêm Dương chợt khẽ động, lập tức dùng tốc độ cực nhanh lao về phía Hàn Phong.

- Viêm Dương người này, nếu như không phải bởi vì trước hỏa độc nhập thể, lấy tư chất của hẳn, quyết không chỉ có nhân giai thất phẩm mà thôi mà thôi, bất quá người này hôm nay dĩ nhiên ngay cả Liệt Hỏa Phần Thể đều dùng đến, thực sự là không sợ chết a!

Thiên Lôi Các Lôi Chấn trông thấy Viêm Dương trên đài, khóe miệng hơi cười nhạt nói.

Vệ Trạch trông thấy khí tức trên người Viêm Dương, cũng nhú mày nói:

- Liệt Diễm Các không hổ là tông môn truyền thừa lâu đời, không tính tác dụng phụ về sau, Liệt Hỏa Phần Thể xác thực là vũ kỹ thập phần cường đại, lúc này đấu khí của Viêm Dương mặc dù vẫn chưa tới nhân giai bát phẩm, nhưng là kém không xa, không biết rằng Hàn Phong dự định ứng phó thế nào.

Một bên Niếp Ngôn vẫn bình thản, không có phản ứng.

Bên trong hội trường, một ít tuyển thủ thực lực cao hơn, lúc này trông thấy Viêm Dương nhất thời đều im lặng.

Hàn Phong trông thấy khí tức Viêm Dương tăng vọt, biểu tình không có một tia biến hóa, đấu khí trên người nhanh chóng vận chuyển. Đợi cho Viêm Dương tiếp cận, trong mắt Hàn Phong hiện lên một đạo kim sắc quang mang, cước bộ tiến về phía trước, một cỗ đấu khí quán nhập vào lòng bàn tay.

Khai Sơn Chỉ!

Quát nhẹ một tiếng, ngón tay Hàn Phong trong nháy mắt điểm lên bàn tay Viêm Dương, một cổ đấu khí lạnh thấu xương từ trong chỉ của hắn bắn ra trong nháy mắt phá vỡ đấu khí của Viêm Dương.

Ngay sau đó, đấu khí bàng bạc xâm nhập cánh tay Viêm Dương, trong khoảnh khắc liền phá hủy hoàn toàn đấu khí của hắn.

Bị đả kích mãnh liệt như vậy, Viêm Dương cuối cùng nhịn không được tràn ra một ngụm máu, đấu khí lúc trước dâng trào cuồng bạo chợt tiêu thất.

Sắc mặt cũng dần trở nên tái nhợt, thân hình hơi nhoáng lên, cước bộ lảo đảo lui về phía sau vài bước, một cánh tay của hắn đã bị đấu khí của Hàn Phong triệt để phá hủy, trong thời gian ngắn rất khó khôi phục.

Trên cánh tay truyền đến cảm giác đau đớn, không khỏi khiến cái trán Trên cánh tay không ngừng toát ra mồ hôi lạnh.

- Hồn... Hồn đản...Người dĩ nhiên phế tay của ta!

Viêm Dương cảm cánh tay đã mất đi tri giác, vẻ mặt hung ác nói, trong lòng càng kinh hãi.

Ai có thể ngờ, ngay cả Liệt Hỏa Phần Thể cũng đã dùng đến, mà tên tiểu tử vô danh này lại vẫn thoải mái đánh bại hắn như vậy.

Trong lòng tuy rằng không cam lòng, nhưng không thừa nhận cũng không được thực lực của Hàn Phong so với hắn mạnh hơn.

Lúc này, Hàn Phong nhàn nhạt liếc mắt nhìn Viêm Dương, nói:

- Người tốt nhất nên nhanh chóng tìm các trưởng lão trị liệu. Bằng không cánh tay của người có thể sẽ thực sự bị phế.

Vừa rồi một chỉ bá đạo của Hàn Phong chỉ là tạm thời đánh tan đấu khí trong cánh tay của Viêm Dương, làm hắn tạm thời mất đi tri giác, hắn không có thù oán gì với Liệt Diễm Các. tự nhiên không cần hạ thủ tàn độc.

Nhưng nếu không đem lực lượng còn sót lại bên trong cánh tay bức ra ngoài, mà để nó tiếp tục tùy ý phá hoại trong cơ thể của Viêm Dương đến lúc đó thần tiên khó cứu.

Nghe được Hàn Phong nói như thế, trong lòng Viêm Dương rung mình, tuy rằng hắn yêu thích nhìn vẻ mặt thống khổ vạn vạ của đối thủ, nhưng không đại biểu hắn không lo lắng thân thể của mình.

Dù thế nào đi nữa hắn đã vô lực tái chiến, lập tức liền vội vàng kéo cánh tay chịu thương, đi đến khu vực nghỉ ngơi Liệt Diễm Các, trừ thương thế ở cánh tay, hắn còn phải chịu đựng Liệt Hỏa Phần Thể phản phệ.

Sau khi Viêm Dương rời khỏi lôi đài, phụ trách chủ trì thi đấu lập tức tuyên bố Hàn Phong thắng lợi.

Trận thi đấu này Hàn Phong bày ra thực lực cũng khiến mọi người có chút khiếp sợ.

Ai có thể ngờ, đệ tử của một nhị lưu tông môn như Huyền Thiên Tông lại có thể thắng được một đệ tử nhân giai thất phẩm.

Cái này mọi người đối với thực lực của Hàn Phong có chút coi trọng.

Nhất là Diệp Phàm cùng mấy đệ tử không quá hiểu biết thực lực của Hàn Phong, khi nhìn thấy sư đệ dĩ nhiên là cao thủ thâm tàng bất lộ, nhất thời cứ như nằm mơ.

Có thể đánh bại nhân giai thất phẩm Viêm Dương, chẳng phải là thực lực của Hàn Phong so với Mạnh Hùng còn mạnh hơn rất nhiều, mọi người nghĩ đến đây, trong lòng càng kích động không thôi.

So với Huyền Thiên Tông, mấy tên đệ tử Thiên Thánh Cốc vạn phần ngạc nhiên.

Doãn Băng Hình nhìn Hàn Phong ngồi phía đối diện, trong mắt cũng là hiện lên một tia kinh ngạc, nàng cũng không ngờ thực lực của hắn dĩ nhiên không kém.

Chỉ là Doãn Băng Hình tuy kinh ngạc, cũng không quan tâm, dù sao đấu khí của nàng cũng là nhân giai cửu phẩm, dù cho Hàn Phong đánh bại nhân giai thất phẩm Viêm Dương, lấy đấu khí của hắn vừa rồi tối đa cũng chỉ có nhân giai bát phẩm mà thôi.

Chu Di thấy Hàn Phong dĩ nhiên lợi hại như thế, trong lòng cũng là kinh ngạc vạn phần, thảo nào lần trước tên lưu manh này có thể dễ dàng đánh bại mình.

Chẳng qua tựa hồ lại nghĩ tới chuyện Hàn Phong làm lúc trước, trong lòng Chu Di nhất thời lại nổi trận lôi đình.

- Hắc, nhìn không ra Hàn Phong người này quả nhiên có môn đạo, Viêm Dương ba vòng trước kiêu ngạo như vậy, hôm nay bị như thế cũng là đáng đời.

Vệ Trạch nhìn thấy Hàn Phong thắng lợi, nhếch miệng cười nói.

Niép Ngôn vẫn trầm mặc này giờ, đột nhiên nói:

- Có cơ hội, ta muốn cùng hắn đánh một trận.

Lời này nhất thời khiến Vệ Trạch kinh ngạc, có chút hồ nghi nhìn sư đệ mình, nói:

- Người không phải vẫn muốn đấu với Lý Ngọc sao? Thế nào lại đổi thành Hàn Phong?

- Lý Ngọc muốn đánh, Hàn Phong cũng muốn!

Niép Ngôn nói rõ ràng từng chữ.

Hàn Phong kết thúc thi đấu, kết quả thực khiến mọi người kinh ngạc, mà các trận đấu kế tiếp cũng vô cùng đặc sắc.

Dù sao trải qua ba vòng đào thải, ngoài một vài tuyển thủ nhờ vận khí mà tiến nhập vòng bốn, còn lại hầu hết đều có thực lực không kém.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

170. Chương 154: Đối Thủ

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Thi đấu lại tiến hành ban ngày, Băng Tuyết Các Đường Vũ Nhu, Thiên Thánh Cốc Doãn Băng Hình, cùng với Liệt Kinh Vân, Lôi Chấn đều thuận lợi thăng cấp.

Điều này làm cho một ít tuyển thủ hy vọng thấy cảnh mạnh đấu mạnh hồ thất vọng.

Dù sao tồn tại những người này, bọn họ muốn đoạt giải quán quân đoạt giải quán quân cũng không có cơ hội.

Về phần Huyền Thiên Tông, đối thủ ngày hôm nay của Mạnh Hùng thực lực khá mạnh, là một nhân giai lục phẩm.

Bất quá, dưới công kích như cuồng phong bạo vũ của Mạnh Hùng cuối cùng cũng đành bại trận.

Bởi vì quan hệ với Hàn Phong, mọi người đối với Huyền Thiên Tông cùng thêm vài phần quan tâm, khi thấy Mạnh Hùng thi đấu, hầu hết đều hai mắt sáng ngời, Mạnh Hùng này khí tức tuy rằng yếu hơn Hàn Phong rất nhiều.

Nhưng không thể phủ nhận, vũ kỹ của Mạnh Hùng thập phần đặc biệt, khiến cho mọi người có ấn tượng sâu sắc.

Đương nhiên, trừ hai người Mạnh Hùng cùng Hàn Phong, Tiêu Linh luôn luôn là mục tiêu được quan tâm.

Dù sao, nữ tử tuyệt sắc như vậy tự nhiên hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Đối thủ hôm nay của Tiêu Linh là đệ tử Minh Hà Tông, cũng chính là Triệu Ngạn, đầu khí nhân giai ngũ phẩm, nghĩ đến là đệ tử thực lực cao nhất lần này.

Tiêu Linh tự nhiên cũng nhận ra Triệu Ngạn, đối với tên đệ tử Minh Hà Tông thập phần chán ghét này, ngay từ lúc vừa bắt đầu nàng đã không hề nương tay, mấy chiêu liền đánh bay đối thủ khỏi lôi đài.

Cũng qua trận đấu này khiến mọi người hiểu hơn về Tiêu Linh. Thì ra nàng không chỉ có dung mạo tuyệt sắc, thực lực cũng không thể coi thường được.

Về phần Diệp Phàm cũng vô cùng may mắn gặp được đối thủ nhân giai tam phẩm, nên tự nhiên cũng hữu kinh vô hiểm đạt được thắng lợi.

Khi Thiên Thánh Đại Hội đang tiến hành, thì bên ngoài đế đô Thiên Tinh Thành, vài tên đại hán đang vây bắt một người trung niên nam tử, tên đầu lĩnh mặc thanh y, vẻ mặt trêu tức đang nói cái gì đó.

- Hàn Nhất Nguyên, hai năm trước ngươi đã thương tộc đệ, trốn khỏi Hàn gia. Không ngờ hôm nay vẫn dám trở lại Thiên Tinh Thành, ta nên bội phục dũng khí của ngươi, hay nên cười ngươi ngu xuẩn đây?

Trung niên nam tử bị vây, chính là phụ thân của Hàn Phong, Hàn Nhất Nguyên mới tỉnh lại không lâu.

Lần này Hàn Nhất Nguyên trở lại Thiên Tinh Thành, chủ yếu là muốn do thám một vài tin tức, xem có thể tìm được Hàn Phong hay không. Không ngờ hắn còn chưa bước vào Thiên Tinh Thành liền đã gặp đám người này vây công.

Tên nam tử dẫn đầu, hắn cũng biết. Người này là Lưu gia đệ tử. Tuy rằng Lưu gia so với Hàn gia thực lực yếu hơn không ít, nhưng Lưu Bán này là trưởng tử dòng chính của Lưu gia, thân phận so với đứa con tư sinh như hắn cao hơn không ít.

Mấy năm trước, Hàn Nhất Nguyên đã từng có xích mích với Lưu Bán, nên bây giờ gặp phải, Hàn Nhất Nguyên cũng có chút nhủm mày.

- Hàn Nhất Nguyên, ngươi xem hình dạng của ngươi hiện tại đi, ngay cả chó lớn cũng không bằng.

Lưu Bán khinh miệt nhìn dáng vẻ phong trần mệt mỏi của Hàn Nhất Nguyên, trong mắt hiện lên một tia đùa cợt.

Hàn Nhất Nguyên nhìn quét bốn kẻ đang vây quanh mình, lập tức trầm giọng nói:

- Ngươi muốn làm gì, nếu không tránh ra cũng đừng trách ta không khách khí.

Nghe vậy, Lưu Bán như nghe được chuyện cười, nói:

- Ha ha! Hàn Nhất Nguyên, ngươi không phải hai năm lần trốn, đầu bị ngu đi rồi, lẽ nào ngươi không còn nhớ chuyện năm đó bị ta giáo huấn hay sao?

Hàn Nhất Nguyên nhìn vẻ mặt đắc ý của Lưu Bán, trầm giọng nói rằng:

- Ta không muốn nghe mấy lời linh tinh của ngươi, bảo người tránh ra cho ta!

- Hừ! Hàn Nhất Nguyên, hai năm qua lá gan của ngươi lớn lên không ít, ngươi cũng biết đây chính là hạch tâm đệ tử, hơn nữa Minh chủ lão nhân gia đích thân chỉ điểm, thực lực đã là nhân giai thất phẩm.

Lưu Bán nói.

- Thế thì đã sao?

Hàn Nhất Nguyên thản nhiên nói.

Lưu Bán thấy Hàn Nhất Nguyên sau khi nghe xong không có phản ứng gì, lập tức giận dữ nói:

- Các ngươi lên cho ta, để tên đui mù này được kiến thức một chút.

Bốn gã vây công Hàn Nhất Nguyên, nhất thời nhìn chằm chằm xông tới.

- Hàn Nhất Nguyên, chờ ta giáo huấn người xong, sẽ bắt người trở về Hàn gia, tin tưởng người của Hàn gia nhất định sẽ cảm tạ ta.

Lưu Bàn đặc ý nói rằng.

Nhìn mấy kẻ đang áp sát mình, sắc mặt Hàn Nhất Nguyên trầm xuống, lập tức không hề do dự, trong nháy mắt rút ra trường kiếm bên hông, đâm về phía chúng.

Hồi lâu sau, Lưu Bàn nằm trên mặt đất phục hồi tinh thần lại, đầu tiên là nhìn mấy tên đệ tử cũng đang bị ngã trên mặt đất, sau đó hai mắt kinh hoàng nhìn phương hướng Hàn Nhất Nguyên rời khỏi.

- Cái này...sao có thể, tên hỗn đản này trở nên lợi hại như vậy từ bao giờ?

Lưu Bàn có chút hoảng loạn thấp giọng lẩm nhẩm, lập tức nghĩ đến mới vừa rồi mình bị đánh ngã, nhất thời có chút xấu hổ cùng tức giận.

Sáng sớm thi đấu vòng bốn, Hàn Phong triển hiện thực lực khiến mọi người rung động.

Ban đêm, Hàn Phong cùng Tiêu Linh ngồi trong tiểu viện, nguyên bản Tiểu Bạch mấy ngày này đều ở cùng Lâm Phỉ Vân.

Sau khi trở về Thiên Tinh Đế Quốc, Hàn Phong tương đối bận rộn, nên không có thời gian chú ý tới Tiểu Bạch, mà Tiểu Bạch rất thích theo nữ nhân, nên mỗi ngày không theo Tiêu Linh thì theo Trần Ngọc.

Đại hội lần này, Trần Ngọc theo Lão Dược Sĩ ở lại trong tập học tập chế thuốc, mấy ngày nay Tiêu Linh cũng chăm chỉ tu luyện, ngay cả chuyện đánh đàn mà nàng yêu thích nhất cũng tạm thời đặt sang một bên.

Do đó, Tiểu Bạch liền rơi vào ma trảo của Lâm Phỉ Vân, cả ngày cùng tiểu nha đầu này đùa giỡn hoàn toàn không giống với hành động của một con thiên giai ma thú.

- Hàn Phong, đã lâu rồi ta không đàn cho người nghe!

Tiêu Linh ngẩng đầu nhìn trăng sáng, lập tức nhẹ giọng nói.

Hàn Phong vừa nghe, đầu tiên là ngẩn ra, hơi thở dài nói:

- Vốn người không nên theo ta chạy ngược chạy xuôi, mà ở lại Thiên Nguyệt Đế Quốc an tâm làm công chúa của người, như vậy mỗi ngày người đều có thể làm chuyện mà mình yêu thích.

Tiêu Linh nghe vậy, đôi mắt đẹp yếu ớt nhìn Hàn Phong, lập tức nhoẻn miệng cười, lắc đầu nói rằng:

- Ta cũng không cảm thấy bây giờ có gì không tốt, đây là lựa chọn của ta mà.

Ngừng chút, Tiêu Linh nói tiếp:

- Hàn Phong, đêm nay theo ta đi ra bên ngoài đi một chút nhé!

Hàn Phong tự nhiên là gật đầu đáp ứng.

Vì vậy, hai người làm bạn đi tới bên ngoài tiểu viện.

Lúc này người chung quanh cũng không nhiều, thỉnh thoảng có người thấy Hàn Phong cùng Tiêu Linh đi chung cũng nhận ra thân phận của hai người, nhất thời đổ kỵ không thôi.

Tiêu Linh không hề để ý ánh mắt của người xung quanh, nàng vô cùng thích cái cảm giác ấm áp khi ở bên Hàn Phong, tựa như nhớ lại lúc hai người mới gặp nhau, tại rừng liễu bên cạnh bờ sông.

Cứ đi mãi, hai người đi tới một khu rừng yên tĩnh, Tiêu Linh nhìn khung cảnh xung quanh, liền tìm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống.

Trông thấy khuôn mặt xinh đẹp của Tiêu Linh luôn lộ vẻ tươi cười, Hàn Phong cũng là vui vẻ vô cùng.

- Đáng tiếc lần này tham gia đại hội không có đem theo Băng Huyền Cổ Cầm theo, nếu không ta có thể đánh đàn cho người nghe, thời gian này, ta có phổ được mấy bài mới, chắc người sẽ thích nó.

Lúc này Tiêu Linh giống như một con chim nhỏ, trên mặt tràn ngập vẻ tươi cười.

Hàn Phong nghe vậy, khẽ cười một tiếng, lập tức dang tay ôm thân thể của nàng vào lòng, nói:

- Yên tâm đi, chờ lần đại hội này kết thúc, ta nhất định sẽ nghe người đàn vài ngày.

Nhìn động tác của Hàn Phong, Tiêu Linh cúi đầu hét một tiếng kinh hãi, tuy rằng không phải lần đầu tiên bị Hàn Phong ôm vào trong ngực, nhưng mỗi một lần Tiêu Linh đều là ngượng ngùng không thôi.

Cặp mắt mỹ lệ có chút khấn trương nhắm lại, lông mi đẹp dễ hơi run.

Bất quá khi nàng cảm nhận được khí tức ấm áp từ bàn tay của Hàn Phong truyền đến, cũng dần bình tĩnh lại, nhắm mắt nghe tiếng tim đập của Hàn Phong.

Hai người liền bảo trì tư thế như vậy, tĩnh tâm hưởng thụ sự yên tĩnh cùng ấm áp này.

Cúi đầu ngửi mùi thơm từ tóc Tiêu Linh truyền đến, trong khoảng thời gian ngắn Hàn Phong cũng là có chút say mê.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên Tiêu Linh trong lòng hơi ngọ nguậy, chợt đứng dậy rời khỏi vòng tay của Hàn Phong.

Hơi chút chỉnh lý mái tóc có chút mất trật tự, Hàn Phong có thể từ trên khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng, phát hiện một vẻ hồng nhuận động nhân.

- Linh nhi, người thật đẹp!

Hàn Phong mỉm cười, tán thưởng nói.

Nghe được Hàn Phong ca ngợi, trong lòng Tiêu Linh cũng rất vui vẻ, nhưng trên mặt vẫn hơi đỏ lên.

Đem cảm giác ngượng ngùng đè xuống, Tiêu Linh nói với Hàn Phong:

- Người có thể ngắt cho ta một cái lá xuống được không?

Hàn Phong nghe vậy, có chút nghi hoặc nhưng lập tức nhẹ giọng cười, cũng không thấy hắn có động tác gì, thân hình trong không trung khẽ đảo, ngay sau đó bàn tay liền ngắt xuống một chiếc lá đẹp dễ.

Sau khi rơi xuống đất, Hàn Phong đưa chiếc lá cho Tiêu Linh, hỏi:

- Người muốn làm gì với nó?

Tiêu Linh tiếp nhận chiếc lá, rồi nhoẻn miệng cười nói:

- Ta muốn dùng nó để thổi một bài cho người nghe.

- Sao? Ta đây nên hảo hảo hưởng thụ một chút.

Hàn Phong có chút ngạc nhiên, cười nói.

Tiêu Linh nhìn Hàn Phong, rồi đem chiếc lá đặt lên môi, sau đó nhắm mắt lại.

Hàn Phong cũng im lặng, mỉm cười nhìn dung nhan tuyệt mỹ của nàng, lẳng lặng chờ đợi.

Chỉ qua chốc lát, Tiêu Linh vốn không hề động đậy, bờ môi xinh đẹp mấp máy ở chiếc lá, tiếp theo vài âm thanh trong trẻo phát ra.

Theo âm thanh không ngừng phát ra, không gian u tĩnh trong rừng nhất thời tràn ngập giai điệu.

Hàn Phong chợt nghe, cũng kinh ngạc một trận, hắn không ngờ Tiêu Linh không chỉ chơi đàn hay, mà ngay cả một chiếc lá cây bình thường cũng có thể thổi ra khúc nhạc được như vậy.

Trông thấy thần tình chăm chú của Tiêu Linh, Hàn Phong mỉm cười, cũng là thả lỏng tâm thần, lẳng lặng lĩnh hội giai điệu của khúc nhạc.

Từ lúc bắt đầu cho tới khi khúc nhạc kết thúc, Tiêu Linh mới bỏ chiếc lá ra, trên trán nàng cũng lấm tấm những giọt mồ hôi.

- Ta thổi thế nào? Có hay không?

Tiêu Linh tràn đầy nhìn Hàn Phong, hỏi.

Lá cây không thể so với Băng Huyền Cổ Cầm của nàng, nếu như chỉ là tùy tiện thổi một khúc nhạc, tự nhiên lãng phí khí lực rất lớn, nhưng âm nhạc do Tiêu Linh thổi ra vô cùng hay, hơn nữa lại trước mặt người mình, nên càng thêm hoàn mỹ.

Cũng chính bởi vì như vậy, khi thổi, Tiêu Linh bắt giác nhập tâm vô cùng, điều này mới có thể khiến từ chiếc lá cây phát ra khúc nhạc hay như thế.

Hàn Phong giơ tay nhẹ nhàng lau đi vài giọt mồ hôi trên trán Tiêu Linh. Sau đó cười nói:

- Linh nhi thổi ra khúc nhạc, tất nhiên là hay rồi.

Thấy Hàn Phong nói như thế, trong lòng Tiêu Linh vui vẻ, bất quá đôi mắt đẹp cũng lườm hắn một cái, sáng giọng:

- Không nghĩ tới người cũng miệng lưỡi trơn tru!

Trong lòng Tiêu Linh tự nhiên vui vẻ không thôi, hai người trò chuyện thêm vài câu, ngay khi Tiêu Linh dự định tiếp tục thổi một khúc nhạc nữa.

Từ bên ngoài cánh rừng có vài đạo nhân ảnh đi tới.

- Vừa rồi tại hạ nghe ở đây có giai điệu tuyệt vời như vậy, trong lòng yêu thích, đang định trở lại tìm xem đến tốt cùng, lại không ngờ thì ra Tiêu Linh cô nương cũng ở đây.

Tiếng nói vừa dứt, bóng người kia đã đi tới trước hai người.

Hàn Phong đưa mắt nhìn, phát hiện thì ra là Phong Minh Các Lý Dịch Phi, bên cạnh còn hai gã đệ tử khác.

Sao hắn lại xuất hiện ở đây? Trong lòng Hàn Phong có chút nghi hoặc.

Tiêu Linh ở bên cạnh nhìn thấy đột nhiên có người xuất hiện, quấy rối nàng cùng Hàn Phong, trong lòng nhất thời hơi giận.

Lý Dịch Phi tựa hồ không có phát hiện thần tình bất mãn của Tiêu Linh, vẫn đáng vẻ tiêu sái nói:

- Chắc hẳn khúc nhạc vừa rồi là do Tiêu Linh cô nương thổi, tạ hạ thập phần bội phục.

- Đa tạ khích lệ, chỉ là trò vui đùa mà thôi.

Tiêu Linh thản nhiên nói.

Đối với ngữ khí của Tiêu Linh, Lý Dịch Phi cũng không giận mà nói tiếp:

- Chỉ là trò chơi mà đã hay như vậy, nghĩ đến Tiêu Linh cô nương tinh thông âm luật, tại hạ bình thường cũng có chút yêu thích, nếu Tiêu Linh cô nương rảnh rồi, tại hạ nguyện ý cùng cô nương giao lưu một phen.

Lý Dịch Phi từ đầu đến cuối chưa từng liếc mắt nhìn Hàn Phong, lời này vừa nói ra, càng đem Hàn Phong trở thành không khí.

Hàn Phong nhìn thấy dáng dấp của Lý Dịch Phi, lông mày rậm vừa nhíu, bất quá còn chưa chờ hắn mở miệng nói chuyện, sắc mặt Tiêu Linh đã hơi trầm xuống, ngữ khí lãnh đạm nói rằng:

- Đa tạ hảo ý của người, ta chỉ ở trước mặt người mình thích thổi một khúc nhạc, nên lời mời các hạ, Tiêu Linh xin lĩnh giá.

Tiêu Linh nói xong lời này, không chút khách khí cự tuyệt Lý Dịch Phi.

Đối mặt Tiêu Linh từ chối như vậy, sắc mặt Lý Dịch Phi cũng thoáng có chút xấu hổ. nhưng chỉ là thoáng qua.

Chợt có chút phong độ nói:

- Đã như vậy, tại hạ đã đường đột rồi, nếu như Tiêu Linh tiểu thư thay đổi chủ ý, tại hạ lúc nào cũng hoan nghênh.

Nói xong Lý Dịch Phi hướng Tiêu Linh cáo biệt, liền xoay người rời đi.

Từ lúc đến tới lúc đi, hắn chưa từng liếc mắt nhìn Hàn Phong, tựa như coi hắn thành không khí.

Hiển nhiên, tuy rằng ban ngày Hàn Phong đem Viêm Dương đánh bại, hiển lộ thực lực không tầm thường, nhưng trước mặt nhưng tên thiên chi kiêu tử tâm cao khí ngạo này cũng không đáng là gì.

Lý Dịch Phi không coi mình ra gì, Hàn Phong cũng mặc kệ, lúc này hắn đang tự tiểu phi tiểu nhìn dung nhan tuyệt mỹ của Tiêu Linh.

Thằng đem Tiêu Linh sắc mặt đỏ bừng, cuối cùng nhịn không được mở miệng nói:

- Người đang nhìn cái gì vậy?

- Ta chỉ nghĩ tới lời nói vừa rồi của người thôi!

Hàn Phong cười nói.

Tiêu Linh vừa nghe Hàn Phong nói như thế, sắc mặt càng đỏ lên, lập tức thấp không dám nhìn hắn.

Vừa rồi nàng nhất thời trong cơn tức giận, nói ra, mặc dù không có cảm giác gì, nhưng hiện tại bị Hàn Phong nói thế, nhất thời xấu hổ vô cùng.

Bộ dáng này của nàng càng khiến Hàn Phong cười to một trận.

Nghỉ ngơi một ngày đêm, đại hội cũng chuẩn bị vòng thứ năm.

Nhân số càng ngày càng ít, đệ tử của các thế lực đứng đầu, cũng càng có cơ hội giao thủ với nhau.

Chỉ là lúc này Hàn Phong cũng có chút đau đầu.

Cũng không có gì lạ vì đối thủ vòng này của hắn dĩ nhiên là Thiên Thánh Cốc Chu Di!

Bởi vì đã bước vào vòng thứ năm, nhân số chỉ còn lại bốn mươi mấy người, nên từ vòng này, tất cả các trận đấu đều do đại hội trực tiếp rút ra, sau đó công bố cho tuyển thủ.

Cho nên trước khi trận đấu bắt đầu, mọi người mới biết được tình hình thi đấu.

Ngoài đối thủ của Hàn Phong là Thiên Thánh Cốc Chu Di.

Đối thủ của Mạnh Hùng cùng Tiêu Linh ở vòng này cũng có chút khó giải quyết, đối thủ của Mạnh Hùng là đệ tử của một tông môn kỳ lạ, tên là Địa Nham Môn.

Hàn Phong biết Địa Nham Môn tu luyện tâm pháp hết sức bá đạo, hiệu quả so với Phách Viêm Chiến Thiên Quyết mà Mạnh Hùng tu tập cũng tương đương, đều là tâm pháp chú trọng khí thể cùng công kích.

Chỉ bất quá Mạnh Hùng tu luyện Phách Viêm Chiến Thiên Quyết so với Địa Nham Môn cao cấp hơn nhiều lắm.

Về phần đối thủ của Tiêu Linh chính là Băng Tuyết Các Đường Vũ Nhu, lấy thực lực trước mắt của Tiêu Linh tất nhiên không cách nào thắng được Đường Vũ Nhu.

Mọi người trong Huyền Thiên Tông khi biết được đối thủ của Tiêu Linh dĩ nhiên là Đường Vũ Nhu cũng là hết sức nuối tiếc.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

171. Chương 155: Theo Người Liền.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Trận đấu bắt đầu hôm nay là của Thiên môn Lý Ngọc. Hắn vốn là một trong những người được xem trọng nhất cho danh hiệu quán quân đại hội. Tuy là cùng mấy người Đường Vũ Nhu với Liệt Kinh Vân tề danh, nhưng thực sự đều kém hơn hắn một chút.

Bởi vì dù sao tông môn này cũng đã truyền thừa lâu đời, so với Tứ Diệu Chi Các còn thâm hậu hơn, tuyệt học bí pháp lại càng nhiều.

Một tông môn cổ xưa khổng lồ như thế, đệ tử do họ toàn lực bồi dưỡng, sao lại kém cho được?

Lý Ngọc vừa ra trận, tự nhiên hấp dẫn ánh mắt của mọi người, nhất là một ít nữ đệ tử, càng ái mộ hắn không thôi.

Không thể không nói Lý Ngọc quả thật cũng ngọc thụ lâm phong, một thân trường sam màu trắng bạc, vẻ mặt thản nhiên, lại thêm nụ cười khê, đối với nữ tử chính là có lực hấp dẫn trí mạng.

Đương nhiên cũng không phải tất cả nữ tử đều có cảm giác như thế.

Thiên Thánh Cốc Chu Di lúc này hơi nhíu mày, đôi mắt đẹp không khỏi nhìn về phía Hàn Phong ngồi ở đối diện.

Bởi vì lúc trước xúc động làm cho mọi người trong Thiên Thánh Cốc đều truyền lưu rằng nàng cùng Hàn Phong có quan hệ mờ ám, sau khi Chu Di biết được cũng rất giận dữ, nhưng lại không thể nói rõ nguyên nhân.

Bởi vậy mấy ngày qua, nàng cả ngày cũng vì thế mà cảm thấy tâm phiền ý loạn, thậm chí còn bị sư phụ gọi tới hỏi chuyện.

Nghĩ tới đây, Chu Di nhìn về phía Hàn Phong nhất thời tràn ngập phần nộ.

Đúng lúc này, trận đấu của Lý Ngọc cũng là bắt đầu.

Đối thủ của Lý Ngọc là một đệ tử của Bắc Nguyên Mục Gia.

Bắc Nguyên Mục Gia vốn là một trong vài đại thế gia chỉ kém hoàng thất của Thiên Tinh Đế Quốc, ngoài tổ tiên cùng Thiên Tinh hoàng thất cùng nhau chinh chiến thiên hạ.

Lần này, Mục Gia phái mười tên đệ tử tham gia đại hội, tu vi đấu khí cao nhất chính là Mục Dịch.

Mục Dịch vốn là một nhi tử của đại đương gia của Bắc Nguyên Mục Gia, mới chỉ có mười sáu tuổi, đấu khí đã đạt tới nhân giai bát phẩm, cũng là một thiếu niên thiên tài hiếm có.

Chỉ bất quá, hôm nay Mục Dịch phải đối mặt với Thiên môn Lý Ngọc so với hắn còn xuất sắc hơn.

Trận đấu này tự nhiên cũng hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Khi trận đấu tiến hành, Mục Dịch cũng hiển lộ thực lực làm cho người khác không thể không bội phục.

Hàn Phong nhìn hai người trên đài đôi công với nhau, trong đó không thiếu một ít vũ kỹ tinh diệu tuyệt luân.

Tuy rằng kiếp trước Hàn Phong đã từng tiếp xúc qua các loại tâm pháp vũ kỹ thập phần pha tạp, mà sau đó sống lại cũng ở trong Chấn Phi Động Phủ đạt được một ít cao giai tâm pháp.

Thế nhưng hai người trước mắt, người thứ nhất là đệ tử Thiên Môn thân bí cổ xưa, người còn lại đến từ Thiên Tinh Đế Quốc Bắc Nguyên Mục gia, vũ kỹ mà họ sử dụng cũng đều là truyền thừa lâu đời.

Hàn Phong đối với vũ kỹ của hai người này cũng cảm thấy hết sức hứng thú.

Lý Ngọc cùng Mục Dịch đôi công vài lần, Hàn Phong liếc mắt liền nhìn ra Lý Ngọc vẫn chưa dùng tới toàn lực, còn Mục Dịch cho dù cũng sử dụng vũ kỹ tinh diệu tuyệt luân, thế nhưng xác thực gặp phải Lý Ngọc, cũng vẫn vô pháp chiếm được nửa phần lợi thế.

Phí Lão xem trận đấu này của Lý Ngọc, trong mắt cũng hiện lên một tia tán thưởng, nói:

- Kể tên Lý Ngọc kia xác thực khá mạnh.

Hàn Phong cũng gật đầu nói rằng:

- Thiên Môn đúng là nơi tàng long ngọc hử, có thể bồi dưỡng được đệ tử ưu tú như vậy, đại hội này Lý Ngọc đúng là được vận người chú mục.

Quay đầu đi, hơi liếc mắt với Hàn Phong, Phí Lão thâm ý nói:

- Nhưng cho dù có ưu tú, vẫn còn kém hơn người một chút.

Trừ Hàn Phong biết mình, nếu như không nhờ hãn ngoại ý muốn sống lại, dựa theo quỹ tích phát triển của kiếp trước, e là hôm nay hãn vẫn chỉ là một đệ tử bình thường nhất của Huyền Thiên Tông mà thôi, sao có thể ngồi ở đây tham gia đại hội được.

Hàn Phong cùng Phí Lão lại nói ngắn gọn vài câu, trên lời đài đột nhiên truyền đến một tiếng hét lớn.

Thì ra là Mục Dịch thấy mình dùng hết võ học của bản thân mà vẫn không thể phá vỡ phòng ngự của đối phương, nhất thời có chút ảo não. Bắc Nguyên Mục gia thiện sử trường thương, lúc này Mục Dịch chính đang cầm một thanh trường thương ngân sắc.

Nương theo tiếng hét lớn của Mục Dịch, ngân sắc trường thương đột nhiên hóa thành tàn ảnh, một cổ thương trợn sắc bén nhất thời hiện tại trước người hãn, lấy tốc độ tựa như lưu tinh áp về phía Lý Ngọc.

Ngũ Hành Truy Hồn!

Đây chính là tuyệt kỹ thành danh của Bắc Nguyên Mục gia, lúc này do Mục Dịch thi triển ra, có được khí phách sắc bén, nhất thời dẫn tới tiếng cổ vũ của mọi người.

Lý Ngọc trong trung tâm thương ảnh, trên mặt cũng lộ vẻ ngưng trọng, nhưng trong mắt không hề có lấy nửa điểm sợ hãi, mà là thưởng thức nhàn nhạt.

Chợt, trong tiếng hô của mọi người, thân hình Lý Ngọc khê động, một cổ khí thế cường đại tự trên người hãn bộc phát ra.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, Lý Ngọc đã nhảy vào trong thương ảnh của Mục Dịch.

Nhìn thấy hành động của Lý Ngọc, khóe miệng Mục Dịch hơi nhếch lên, đang vui vẻ nhìn đối phương tự chui đầu vào lưới, đột nhiên thần sắc biến đổi, hai mắt lộ ra quang mang bất khả tư nghị.

Ngay sau đó, Mục Dịch chỉ cảm thấy ngân sắc trường thương trong tay đột nhiên như bị mắc kẹt, không thể nhúc nhích nửa phần.

Cúi đầu vừa nhìn, nhất thời hoảng sợ phát hiện thì ra trường thương của mình đang bị một tay đối phương cầm lấy.

Ngũ Hành Truy Hồn cứ như vậy bị hóa giải dễ dàng.

Nghĩ tới đây, trên mặt Mục Dịch một mảnh âm tình bất định, còn Lý Ngọc vẫn tiểu ý nhàn nhạt.

Trường thương, Mục Dịch bất đắc dĩ khê cần môi, thu hồi trường thương, đặt đằng sau, cười khổ nói rằng:

- Ta thua!

Một kích cực mạnh của mình bị đối phương đơn giản hóa giải, nên có tiếp tục so sấu cũng vô nghĩa.

Chiêu thức ấy của Lý Ngọc đối với Mục Dịch đã kích tương đối lớn.

- Vừa rồi Mục Dịch sử dụng thương pháp xác thực tinh diệu, đáng tiếc đầu khí còn quá yếu, kẻ hử trong đó rất nhiều, bằng không cũng không bị Lý Ngọc trực tiếp cầm lấy mũi thương.

Phí Lão phân tích nói.

Phí Lão không hổ là thiên giai cường giả, chỉ cần liếc mắt là có thể thấy hết ảo diệu bên trong, Hàn Phong cũng gật đầu đáp lại.

Buông trường thương trong tay ra, Lý Ngọc gật đầu với Mục Dịch, rồi ánh mắt quét về phía Hàn Phong, khi hãn thấy Hàn Phong trong mắt nhất thời lộ ra một cổ tinh quang.

Không chờ Hàn Phong có phản ứng, Lý Ngọc liền lặng yên thu hồi ánh mắt, một mình đi xuống đài.

Nhìn thấy động tác của Lý Ngọc, trong lòng Hàn Phong nao nao, chợt cũng lộ ra tiểu ý.

Lý Ngọc này không đơn giản.

Sau khi trận đấu tinh diệu tuyệt luân của hai người chấm dứt, lại qua bốn trận thín đấu.

Mấy trận này cũng không đặc sắc như trận đấu của Lý Ngọc cùng Mục Dịch, nhưng vẫn được mọi người lên tiếng cổ vũ.

Rất nhanh, rốt cục đến phiên Hàn Phong lên đài.

Lâm Nguyệt thấp giọng dặn dò, Hàn Phong bước chân lên đài.

Lúc này, bên Thiên Thánh Cốc, Chu Di thấy Hàn Phong đã lên đài, đôi mi thanh tú hơi nhíu, do dự một chút lúc này mới đứng dậy đi lên đài.

Lúc hai người xuất hiện trên đài, hiện trường nhất thời nổi lên nghị luận ào ào.

Cũng không có gì kỳ lạ, Hàn Phong cùng Chu Di đã truyền khắp các thế lực lớn nhỏ trong Thiên Thánh Cốc.

Đối với những suy đoán này, Hàn Phong nghe xong cũng vô cùng xấu hổ, nhưng nếu Chu Di không đứng ra giải thích, hẳn cũng chẳng muốn nhiều lời.

Dù sao hẳn cũng không quan tâm mọi người nghĩ gì về mình.

Trên đài, Chu Di lẳng lặng đứng tại đó, tiếng nghị luận xung quanh nàng cũng nghe được.

Cắn chặt môi, trên mặt hiện lên một chút do dự, lập tức Chu Di ngẩng đầu lên, nói với Hàn Phong:

- Chuyện hôm nay coi như kết thúc, sau này vô luận thắng bại ra sao, ta sẽ không tìm người gây phiền phức nữa.

Vì vậy, Hàn Phong thản nhiên nói:

- Theo người liền!

- Người!

Chu Di thấy bộ dáng đó của Hàn Phong nhất thời tức giận.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

172. Chương 156: Hàn Phong Đấu Chu Di.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Không chỉ nàng, đồng đạo đệ tử Thiên Thánh Cốc cũng vô cùng tức giận, lời nói vừa rồi của Chu Di là có ý nhân từ, không ngờ Hàn Phong dĩ nhiên chẳng thức thời như thế.

Chu Di mặc dù tướng mạo không xuất chúng như Doãn Băng Hình, nhưng tính cách ôn hòa thanh nhã, bình thường cũng được rất nhiều đệ tử theo đuổi.

Lúc này thấy nàng bị tên đệ tử Huyền Thiên Tông chưa tới nhị lưu khi dễ, đâu có chịu được.

Trong khoảng thời gian ngắn, không khỏi ào ào giận dữ nhìn Hàn Phong trên đài.

Doãn Băng Hình đang chú ý tới hai người, trong mắt càng hiện lên một tia tức giận, bộ dáng hận không thể nuốt Hàn Phong vào bụng.

Chu Di thật vất vả mới đè xuống tức giận trong lòng, cũng không nói nhiều, khẽ quát một tiếng, một thanh đoản kiếm tinh xảo xuất hiện trong tay nàng.

Ngay sau đó, đấu khí vận chuyển, cả người tựa như hồ điệp bay múa, dáng người mờ ảo lao về phía Hàn Phong.

Hàn Phong nhìn Chu Di trong mắt cũng hiện lên một tia dị sắc.

Hắn thật không ngờ, đấu khí của Chu Di trong hai năm ngắn ngủi dĩ nhiên đã đạt tới nhân giai thất phẩm.

Một chiêu Diệp Ảnh Thiên Huyền sử dụng lại càng tinh diệu tuyệt luân.

Lúc này, trong sân Chu Di hóa thân trở thành tàn ảnh công tới Hàn Phong.

Nếu như là đối thủ thực lực hơi yếu, e là đã bị tàn ảnh làm cho đầu óc choáng váng. Bất quá thực lực của Hàn Phong tự nhiên không hề sợ hãi. Ánh mắt có chút đảo qua liền nhìn ra sơ hở trong đó.

Thân hình vụt một cái, sau một khắc xuất hiện ở bên trái lôi đài, đối diện là tàn ảnh của Chu Di. Hàn Phong lập tức cũng không khách khí, đấu khí quán chú cánh tay, ánh mắt chăm chú, thắt lưng vừa động, quyền đầu liền đánh về phía đạo tàn ảnh.

Bịch!

Bỗng nhiên, tất cả tàn ảnh trong sân chịu một quyền của Hàn Phong nhất thời hóa thành bọt nước.

Thân hình Chu Di cũng chợt xuất hiện bên cạnh Hàn Phong.

Nguyên bản Chu Di đang vận sức chuẩn bị đánh một kiếm, không ngờ lại bị Hàn Phong phá giải dễ dàng như thế, hơn nữa quyền kinh từ trên thân kiếm truyền đến làm cho cánh tay cầm kiếm của nàng bị một trận tê dại, khuôn mặt xinh xắn cũng nhanh chóng trắng bệch.

Quá sợ hãi, Chu Di vội vàng thối lui về phía sau, giãn cách cự ly giữa hai người, hai mắt có chút kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Hàn Phong.

Đối với mọi người Thiên Thánh Cốc quen thuộc Chu Di, lúc này thấy Diệp Ảnh Thiên Huyền lại bị Hàn Phong phá giải dễ dàng như thế, trong khoảng thời gian ngắn cũng là có chút sững sờ.

Mặc dù lúc trước Hàn Phong đánh bại Liệt Diễm Các Viêm Dương, mọi người cũng có chút kiến thức về thực lực của hắn, tất nhiên đã ngoài nhân giai thất phẩm.

Nhưng bọn họ tuyệt đối không ngờ, thực lực của Hàn Phong mạnh mẽ đến mức có thể hóa giải Diệp Ảnh Thiên Huyền một trong bảy đại tuyệt kỹ của Thiên Thánh Cốc trong nháy mắt.

Diệp Ảnh Thiên Huyền chính là do Thiên Thánh Cốc cốc chủ đời thứ nhất trải qua mười năm bế quan mà cảm ngộ được, trải qua ngàn năm truyền thừa, thêm vào các đời cốc chủ cải biến, tinh diệu trong đó không phải tùy tiện.

Hàn Phong nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Chu Di, cũng hiểu rõ suy nghĩ trong lòng nàng, nhưng hắn cũng không muốn giải thích.

Quả thật, Diệp Ảnh Thiên Huyền kiếp trước hắn đã sớm nhìn thấy, đối với vũ kỹ tinh diệu tuyệt luân như thế, Hàn Phong tự nhiên cảm thấy hứng thú.

Kiếp trước mặc dù tư chất tu luyện cực kém, nhưng Hàn Phong có hiểu biết cực kỳ trác tuyệt đối với các loại vũ kỹ. Lúc ấy hắn cũng chỉ dùng mười ngày liền nghiên cứu ra chỗ tinh diệu.

Càng quan trọng là thực lực của Chu Di chỉ có nhân giai thất phẩm, sử dụng Diệp Ảnh Thiên Huyền cũng không thuần thực, Hàn Phong muốn phá giải tự nhiên dễ dàng.

Chu Di nhìn thấy Diệp Ảnh Thiên Huyền bị Hàn Phong dễ dàng phá giải, trên mặt mặc dù kinh ngạc không thôi, nhưng nàng biết rõ lúc này đang trong trận đấu, vội vàng kiềm nén sự kinh ngạc, vận chuyển đấu khí, giơ đoản kiếm lên trước người, trong miệng quát một tiếng, đâm tới Hàn Phong.

Đối với Hàn Phong mà nói, công kích của Chu Di mặc dù không kém, nhưng so với một chiêu Liệt Hỏa Phần Thể của Viêm Dương mà nói vẫn còn kém một chút.

Hai người thoáng qua mấy chiêu, Chu Di càng đánh càng kinh hãi, mặc dù chỉ có chốc lát ngăn ngừa, nhưng kiếm của nàng thủy chung không cách nào tạo thành nửa điểm uy hiếp đối với Hàn Phong.

Trái lại sắc mặt Hàn Phong từ đầu tới giờ đều là thản nhiên, trong lòng nhất thời nổi giận.

Doãn Băng Hình nhìn thấy một phen công kích của Chu Di dĩ nhiên chưa tạo được bất kỳ tác dụng gì, đã rõ thực lực của Hàn Phong vượt xa sư tỷ. Trong lòng nhất thời có chút kinh ngạc. Chẳng lẽ thực lực người này thật sự đã là nhân giai bát phẩm?

Nhân giai bát phẩm đối với một vài thế lực nhất lưu cường đại cũng không phải chuyện gì đặc biệt, nhưng xuất hiện trong một tiểu tông môn nhị lưu, không khỏi khiến mọi người kinh ngạc.

Không chỉ Doãn Băng Hình, mà mọi người nhìn bộ dáng của Hàn Phong cũng kinh dị phi thường.

Băng Tuyết Các Tiểu Hàn nhìn Hàn Phong, cũng tròn tròn mắt, nói:

- Sư tỷ, nguyên lai người này lợi hại như vậy!

Bên cạnh Đường Vũ Nhu nghe vậy, đôi mắt đẹp thủy chung chăm chú nhìn Hàn Phong, thản nhiên nói:

- Thực lực của hắn không chỉ như vậy, vẫn còn bảo lưu.

Lúc này, cách đó không xa Vệ Trạch nhìn Hàn Phong trong sân, cũng đầy vẻ hứng thú nói:

- Tiểu sư đệ, vẻ mặt của người quả nhiên lợi hại, thực lực của tiểu tử Hàn Phong này e là không kém sư huynh ta rồi.

- Người không phải đối thủ của hắn!

Niếp Ngôn trực tiếp nói một câu, không hề để ý tới vẻ mặt cười khổ của Vệ Trạch bên cạnh.

Về phần Lý Ngọc lúc trước đánh bại Mục Dịch, khi nhìn thấy biểu hiện của Hàn Phong, trong mắt cũng chợt lóe tinh quang, rồi lại nhắm mắt dưỡng thần.

Lúc này, Trác Minh ngồi tại nơi cao nhất của hội trường, nhìn Hàn Phong trên lôi đài, cũng có chút cảm khái.

- Người này dĩ nhiên liếc mắt một cái khám phá huyền bí của Điện Ảnh Thiên Huyền, thật là rất cao. Thật sự là khó có thể tưởng tượng, một Huyền Thiên Tông nho nhỏ dĩ nhiên có thể bồi dưỡng ra đệ tử xuất sắc như vậy.

- Cốc chủ cần gì phải tự coi nhẹ mình, ta biết đệ tử của quý cốc tham gia đại hội lần này có một nhân giai cử phẩm, coi như lần này đạt được quán quân rồi.

Bên cạnh thân Trác Minh, một lão giả mặc hoa phục, chòm râu bạc trắng, thản nhiên cười nói.

- Thượng Quan Tiên Sinh quá khen rồi! Chỉ riêng đệ tử của Tứ Diệu Các cùng với Thiên Môn đã có thể so sánh rồi, chức quán quân đại hội lần này, Thiên Thánh Cốc ta cơ hội cũng không lớn. Hơn nữa người này tựa hồ cũng không đơn giản như bên ngoài, nói không chừng còn khiến cho chúng ta một ít ngạc nhiên.

Trác Minh thản nhiên nói.

Trác Minh nói đến đây, đồng thời ánh mắt không khỏi chuyển hướng về phía Huyền Thiên Tông.

Phí Lão tựa như cảm giác được, cũng thoáng quay đầu nhìn lại, trong mắt tinh quang liên hiện.

Nhìn thấy cử động của Phí Lão, Trác Minh cũng mỉm cười gật đầu, rồi lập tức thu hồi ánh mắt. Trên lôi đài, lúc này Chu Di đã có chút thở hổn hển, từ đầu đến giờ, vô luận nàng dùng cách nào cũng không chạm được tới góc áo của Hàn Phong.

Kết quả này làm cho Chu Di hết sức nổi giận, vừa thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Hàn Phong, trong lòng càng thêm điên lên.

- Tại sao người không đánh trả, có phải xem thường ta hay không?

Nghe vậy, Hàn Phong nói:

- Được rồi! Người cẩn thận, ta tấn công đây!

Chuyện hai năm trước, mặc dù hấn không sai, nhưng dù sao Hàn Phong coi như cũng đã nhìn thấy thân thể của Chu Di, hơn nữa chuyện của Tạ Tầm cũng không phải chủ ý của nàng, nên Hàn Phong mới chưa ra tay.

Nào ngờ Chu Di dĩ nhiên hiểu lầm hấn xem thường nàng. Đã như vậy, Hàn Phong cũng nhân tiện không cần phải lưu thủ nữa.

Tiếng nói vừa dứt, thân hình Hàn Phong chợt biến mất, khi Chu Di kịp có phản ứng, thì hấn đã tới trước mặt nàng.

- Cẩn thận đó!

Hàn Phong quát nhẹ một tiếng, nhất thời đánh ra một chưởng!

Liệt Địa Chưởng!

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

173. Chương 157: Cường Giả Đối Chiến.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Chu Di chỉ cảm thấy không khí chung quanh tựa như vẩn vèo một trận, một cỗ chưởng phong mãnh liệt đánh về phía nàng, khiến hai mắt nàng sinh ra cảm giác đau đớn.

Không kịp ngẫm nghĩ, Chu Di vội vàng giơ đoản kiếm, ngăn cản công kích của đối phương, nhưng vì tốc độ của Hàn Phong quá nhanh, hơn nữa hơi chút thất thần, lúc này phản ứng đã không kịp nữa rồi.

Bàn tay của Hàn Phong trực tiếp đánh lên ngực nàng.

Cảm thụ được một trận mềm mại truyền đến, vẻ mặt Hàn Phong cũng sửng sốt, hấn không ngờ Chu Di dĩ nhiên không hề né tránh, nhất thời cả thân thể bị một chưởng của hấn đánh bay ra ngoài.

Giữa không trung sắc mặt Chu Di tái nhợt, ngực lại càng truyền đến một trận đau nhức. Nội tạng bên trong cơ thể cũng bị đánh tan.

- Sư tỷ!

Dưới đài Doãn Băng Hình thấy Chu Di bị Hàn Phong đánh rơi khỏi đài, nhất thời kinh hãi, thân hình chợt lóe, vội vàng chạy về phía Chu Di rơi xuống.

Bởi vì hai người cách xa nhau khá xa, mặc dù Doãn Băng Hình toàn lực thi triển, nhưng vẫn không kịp đỡ lấy Chu Di.

Đúng lúc này, một đạo thân ảnh xuất hiện bên cạnh Chu Di, một tay ôm lấy nàng, ngay sau đó thân hình vừa chuyển, đã nhảy lên đài.

Bóng người đột nhiên xuất hiện tự nhiên là người cách Chu Di gần nhất - Hàn Phong.

Nhìn thấy Chu Di bị mình đánh ngã, Hàn Phong cũng sửng sốt, sau đó cũng không nghĩ nhiều, vội vàng lao về phía Chu Di rơi xuống.

Mới vừa rồi một chưởng của hấn tuy chỉ dùng năm thành lực đạo, nhưng Chu Di vì không đề phòng bị đánh trúng, đã bị thương không nhẹ, nếu như lại rơi xuống đất, e là càng bị đả thương nặng hơn.

Cũng vì vậy mà Hàn Phong mới có thể kịp thời ra tay đỡ lấy nàng.

Doãn Băng Hình nhìn thấy Hàn Phong ôm Chu Di vào trong ngực, nhất thời giận dữ, quát lên một tiếng:

- Buông sư tỷ của ta ra!

Vừa nói, thân hình đồng thời cướp tới, đánh một chưởng về phía Hàn Phong.

Thấy Doãn Băng Hình bất ngờ công kích, sắc mặt Hàn Phong lạnh lẽo, lập tức trong miệng hừ lạnh một tiếng, cũng không thèm nhìn tới đối phương, đồng dạng đánh ra một chưởng.

Ầm!

Hàn Phong phát sau mà đến trước, kinh khí mãnh liệt từ lòng bàn tay của hắn bạo phát ra.

Doãn Băng Hình chỉ cảm thấy một trận kinh khí mạnh mẽ kéo tới, nhất thời cả người không khỏi thối lui về phía sau, trong mắt càng hiện lên một tia kinh ngạc.

Theo lực đạo, Hàn Phong cũng ôm c Chu Di trở lại lôi đài.

Sau khi rơi xuống đất, trong lòng Doãn Băng Hình vẫn không phục, đang muốn tiếp tục xuất thủ, thì trưởng lão Thiên Thánh Cốc phi tới, ngăn cản nàng.

- Làm càn, đây là trận đấu, còn không lui ra!

Nói xong, trưởng lão kia cũng quay đầu lại nhìn Hàn Phong cùng với Chu Di đang ở trong lòng hắn.

Lúc này Chu Di đã hôn mê, Hàn Phong cũng tiến lên giao Chu Di giao cho trưởng lão kia.

Trưởng lão kia cũng coi như là thấu tình đạt lý. biết mới vừa rồi nếu không nhờ Hàn Phong vội vàng ra tay đỡ lấy Chu Di, lúc này thương thế của nàng tất càng thêm nghiêm trọng.

Cho nên cũng không làm khó hắn, mà gật đầu ra hiệu hắn đã chiến thắng, rồi mang theo Chu Di rời khỏi hội trường. Doãn Băng Hình bên cạnh vẫn hai mắt phần nộ nhìn Hàn Phong.

Hàn Phong hoàn toàn không để ý tới nàng, mà rời khỏi lôi đài.

Hai mắt Doãn Băng Hình lạnh lùng nhìn Hàn Phong rời khỏi lôi đài, sau đó mới không cam lòng xoay người đi.

Trận đấu giữ Hàn Phong cùng Chu Di chấm dứt, mọi người nhìn về phía Hàn Phong càng tràn ngập khí hiếu.

Bất quá, Hàn Phong vẫn chưa để ý tới ánh mắt quái dị của mọi người, trở lại chỗ nghỉ ngơi của Huyền Thiên Tông, lặng lẽ ngồi yên.

Mà Tiêu Linh cuối cùng cũng không thể đánh bại được Băng Tuyết Các Đường Vũ Nhu.

Đấu khí giữa hai người chênh lệch ba phẩm cấp, dù Tiêu Linh cố gắng ngạnh kháng, cũng bị Đường Vũ Nhu đánh bại dễ dàng.

Tiêu Linh rời khỏi lôi đài, sắc mặt có chút chán nản, cũng không phải vì kết quả trận đấu, mà vì không thể giúp Hàn Phong lấy được một điểm tích lũy.

Đối với điều này, Hàn Phong chỉ cười, không để ý tới ánh mắt của mọi người, nhẹ nhàng kéo bàn tay nhỏ bé của nàng, thấp giọng an ủi.

Tiêu Linh vốn còn có chút chán nản, thấy Hàn Phong dĩ nhiên trước mặt nhiều người như vậy kéo tay nàng, khuôn mặt xinh đẹp nhất thời đỏ ửng, rất là mê người.

Hàn Phong làm như vậy càng khiến người xung quanh hâm mộ, đương nhiên ngoài người của Huyền Thiên Tông, hầu hết đều là ghen ghét.

Phí Lão nhìn bộ dáng của hai người, cũng mỉm cười, tỏ vẻ an ủi đi tới.

Lâm Nguyệt nhìn đồ đệ của mình, hai năm trước, Hàn Phong vẫn chỉ là một hài tử còn cần nàng chiếu cố, hôm nay đã trở thành một thiếu niên phong độ, bên người còn có tuyệt sắc giai nhân làm bạn, trong lòng cũng là một trận cảm khái.

Về phần Lâm Phỉ Vân càng mở to hai mắt, nhìn hai người, tròn mắt đen láy không ngừng xoay chuyển không biết đang suy nghĩ cái gì.

Sau khi trận đấu của Tiêu Linh kết thúc, liền đến phiên Diệp Phàm lên lời đài.

Thực lực của Diệp Phàm chỉ có nhân giai tam phẩm, có thể tiến vào vòng thứ năm đã là chuyện hết sức may mắn, hôm nay đối thủ của hắn, đấu khí mặc dù không quá mạnh, chỉ có nhân giai ngũ phẩm, nhưng đã thừa sức đối phó Diệp Phàm.

Cho nên, trận đấu nhanh chóng kết thúc với thất bại của Diệp Phàm.

Diệp Phàm cũng lắc đầu cười khổ, mặc dù hắn là đại sư huynh, nhưng thực lực so với mấy vị sư đệ, sư muội này còn kém xa.

Bất quá, Diệp Phàm coi như cũng hiểu chuyện, trong lòng cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ là cổ vũ Mạnh Hùng một phen, rồi ngồi sang một bên nghỉ ngơi.

Trận đấu tiếp tục tiến hành, trải qua hơn nửa ngày, hai mươi ba trận đã tiến hành được hai mươi.

Rốt cuộc đến một trận đấu gây chú ý của mọi người.

Thiên Lô Các Lôi Chấn cùng Thánh Lam Tông Niếp Ngôn.

Đây là trận đấu đầu tiên trong đại hội có hai tuyển thủ nhân giai cửu phẩm.

- Tiểu sư đệ, người có nắm chắc không?

Vệ Trạch thấy Niếp Ngôn trầm mặc không nói, không khỏi lo lắng hỏi.

- Ta sẽ đánh bại hắn!

Nhẹ nhàng lưu lại một câu này, Niếp Ngôn chậm rãi đi tới lời đài.

Nhìn thấy Niếp Ngôn lên đài, Lôi Chấn ngồi ở khu nghỉ ngơi của Thiên Lô Các, trong mắt hiện lên đạo tình quang, lập tức cười to một tiếng, thân hình vừa chuyển, thân thể khôi ngô đã xuất hiện trên lời đài.

Lúc này hiện trường không khí hiển nhiên náo nhiệt, hai người trên lời đài còn chưa ra tay. Mọi người đã bắt đầu đàm luận ưu khuyết của hai bên.

Biểu hiện của cả hai trong các trận đấu trước, mọi người cũng ấn tượng sâu sắc, dù sao người có tên cây có bóng, so với người bình thường, thì tuyển thủ hạt giống tự nhiên càng hấp dẫn chú ý của mọi người.

- Hàn Phong, người cảm thấy hai người này, ai có cơ hội thủ thắng.

Mạnh Hùng trên mặt mang theo một chút hưng phấn hỏi.

Lúc này Hàn Phong cũng đang hết sức chú ý tới trận đấu của hai người, nghe được Mạnh Hùng hỏi như thế, cũng trầm ngâm chốc lát rồi nói:

- Vài trận đấu trước của Lôi Chấn, ta cũng chú ý, quả thật rất mạnh, bất quá đao của Niếp Ngôn không dễ đối phó. Hơn nữa ta đối với Niếp Ngôn có cảm giác nhìn không thấu, trong cơ thể hắn có ẩn giấu một cỗ lực lượng nào đó. Lôi Chấn trận này vốn không có cơ hội.

Hai người Bồ Lô Địch cùng Phí Lão cũng là gật đầu đồng ý với lời nói của Hàn Phong.

Thực lực hai người đã đạt tới thiên giai tự nhiên chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra khí tức quái dị trên người Niếp Ngôn.

Lúc này trên đài, Niếp Ngôn nhìn thấy Lôi Chấn lên đài, đột nhiên cổ tay run lên, thanh trường đao màu đen nhất thời phát ra một trận rung động, lập tức đâm thẳng tới Lôi Chấn.

- Đao này tên là Thâm Uyên, chỉ cần người có thể tiếp được ba đao của ta, liền tính ta thua.

Niếp Ngôn vẻ mặt lạnh lùng vừa nói, trong mắt không chút ba động tựa như không có gì quan trọng.

Thanh âm của Niếp Ngôn không lớn, nhưng cực có lực xuyên thấu, mọi người ở đây đều nghe được.

- Tiểu tử này, nói chuyện vẫn cuồng vọng như vậy.

Dưới đài Vệ Trạch nhìn lên, vẻ mặt cười cười tự nhủ:

- Bất quá ta thích.

Trên đài Lôi Chấn nghe xong lời nói cuồng vọng của Niếp Ngôn, lập tức lạnh giọng nói:

- Tiểu tử không biết trời cao đất rộng, ngươi đã tự tin như vậy, để ta thử xem rốt cuộc ngươi có cân lượng ra sao.

Hiển nhiên, Lôi Chấn cũng bị lời nói vừa rồi của Niếp Ngôn kích động, lập tức không hề khách khí, thân hình vừa động, trong nháy mắt cũng lao về phía đối phương.

Đồng thời, lấy thân thể Lôi Chấn làm trung tâm, từng đạo điện lưu màu tím không ngừng xuất hiện xung quanh hai người.

Song chưởng của màu tím đồng thời tụ tập thành một quyền đầu màu tím.

Lôi Chấn nắm mạnh tay lại, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, đánh vào Niếp Ngôn.

Thiên Lôi Cửu Động!

- Lôi Vân Cuồng Quyết của Lôi Chấn tựa hồ tịnh tiến rất nhiều, Thiên Lôi Cửu Động đã có thể khống chế được năm đạo lôi điện, nhân tiện ta muốn xem thử tiểu tử cuồng vọng kia phá giải thế nào?

Liệt Kinh Vân khi Lôi Chấn ra tay, đột nhiên mở miệng lẩm bẩm.

- Lôi Vân Cuồng Quyết của Thiên Lôi Các quả thật hết sức thần kỳ, dĩ nhiên có thể bằng vào đấu khí tự thân dẫn phát lôi điện trong thiên địa đến trợ giúp, tên tiểu tử kia tựa hồ gặp phiền toái rồi.

Phí Lão nhìn Lôi Chấn, trong mắt hiện lên một tia tinh quang, có chút tán thưởng nói.

Hai mắt Hàn Phong nhìn chằm chằm hai người trên đài, đồng thời mở miệng nói:

- Thiên Lôi Cửu Động của Lôi Chấn mặc dù sắc bén, nhưng đạo của Niếp Ngôn so với hắn càng thêm bá đạo, tin tưởng hắn sẽ mang đến cho chúng ta một ít kinh hỉ.

Lời nói của Hàn Phong vừa dứt, bên kia Niếp Ngôn rốt cục di chuyển.

- Vù vù!

Một tiếng ngâm nhẹ, Thâm Uyên trong tay Niếp Ngôn hiện lên một tia lãnh quang.

Ngay sau đó, hai mắt Niếp Ngôn ngưng trọng, quát nhẹ một tiếng, chợt hai tay nắm đao, một cổ hàn khí lạnh thấu xương nhất thời từ thân đao phát ra.

Huyền Ngưng Băng Sát!

Niếp Ngôn chém ra Thâm Uyên, một đao mạnh mẽ không ngừng đem khí tức băng lãnh khuếch tán ra xung quanh.

Ầm!

Hai đạo khí lưu vô cùng sắc bén nhất thời va chạm sinh ra âm hưởng kịch liệt. Chấn động khiến một vài tuyến thủ thực lực hơi yếu không khỏi che lấy lỗ tai, tránh cho âm thanh chói tai kích thích.

Lôi Chấn cũng không ngờ đao của Niếp Ngôn lại bá đạo như thế, Thiên Lôi Cửu Động của hắn vừa mới tiếp xúc với đao của đối phương, liền bị hàn băng đao khí làm cho nát bấy.

Trong lòng kinh ngạc đồng thời Lôi Chấn vội vàng trốn về phía sau, tránh bị đao khí làm tổn thương.

Đúng lúc này, Niếp Ngôn rốt cục di chuyển, khi Lôi Chấn thối lui về phía sau, Thâm Uyên trong tay lại biến đổi, đao khí trong nháy mắt bạo phát.

Phong Tuyết Băng Thiên!

Nhìn thấy Niếp Ngôn dĩ nhiên theo sát không tha, Lôi Chấn không kịp suy nghĩ, đâm mạnh về phía trước, từng đạo lôi điện màu tím nhất thời tụ tập lên quyền đầu.

Cuồng Lôi Thiên Tập!

Điện lưu màu tím cùng hàn khí màu trắng lại va chạm với nhau.

Hai cỗ năng lượng càng không ngừng cắn nuốt lẫn nhau, nhất thời bất phân thắng bại.

Bất quá lúc này đao trong tay Niếp Ngôn vẫn chưa đình chỉ, thất lưng vừa chuyển, Thâm Uyên lại phát ra tiếng xé gió.

Chợt một cỗ đao khí càng bá đạo hơn trước trực tiếp đánh về phía Lôi Chấn giữa không trung.

Băng Phong Vạn Lý!

Một thức đao khí cuối cùng trực tiếp đánh tan hoàn toàn lôi điện màu tím của Lôi Chấn.

Đao khí lạnh như băng tựa như mãnh thú hung hãn lao thẳng tới Lôi Chấn.

Lôi Chấn chỉ kịp tụ tập đầu khí cố gắng ngăn cản khí thế bá đạo, chỉ là đao của Niếp Ngôn há lại chống đỡ được dễ dàng như thế.

Cũng may thực lực Lôi Chấn không kém, khi sắp rơi xuống đất, mạnh mẽ vận đầu khí làm cho thân thể đứng thẳng, tránh bị thua quá mức khó coi.

Sau khi rơi xuống đất, Lôi Chấn biết rõ mình đã thua, đao của Niếp Ngôn quả thật hết sức cường đại, lấy thực lực nhân giai cửu phẩm không cách nào đỡ được ba đao, lúc này hắn đã bị thương không nhẹ.

Niếp Ngôn lúc này sắc mặt cũng thoáng trắng bệch, ba đao vừa rồi đã tiêu hao tám phần đầu khí của hắn, nếu như Lôi Chấn còn có thể chiến đấu, người thua hẳn phải là hắn.

Đây cũng chính vì sao hắn nói Lôi Chấn chỉ cần tiếp được ba đao, hắn liền nhận thua.

Lôi Chấn biết mình không phải đối thủ của Niếp Ngôn, liền sáng khoái nhận thua, đối với lời nói khi trước của đối phương không để trong lòng.

Còn cười to nói với Niếp Ngôn:

- Tiểu tử, đao của ngươi quả thật lợi hại, tuy lần này ta thua, nhưng có cơ hội nhất định tìm ngươi đấu lại một phen.

- Tùy thời phụng bồi!

Niếp Ngôn thần nhiên nói, rồi xoay người xuống đài, nhưng khi rời đi, ánh mắt của hắn mơ hồ nhìn thoáng về phía Thiên Môn.

Nơi ấy, Lý Ngọc cũng vẻ mặt thần nhiên ngồi xem trận đấu, tựa hồ chẳng hề để tâm tới thất bại của Lôi Chấn.

- Đao của người này thật bá đạo, không biết Phách Viêm Tam Thức có thể chống đỡ được hay không?

Mạnh Hùng khi nhìn đến Niếp Ngôn thì triển ra công kích kịch liệt, nhất thời nắm quyền đầu nói.

Hàn Phong thấy thế, không khỏi khuyên can:

- Nếu đầu khí của ngươi tương đương được với hắn, nói không chừng còn có lực liều mạng, bây giờ xác thực cũng không phải đối thủ của hắn.

Mạnh Hùng nghe vậy, nhất thời có chút chán nản, Lâm Phỉ Vân tò mò hỏi:

- sư huynh, có thể đánh bại hắn không?

- Ta?

Hàn Phong thấy ánh mắt của mọi người hướng về phía mình, thần nhiên cười nói:

- Có cơ hội để ta thử xem!

Trận quyết đấu đặc sắc giữa Lôi Chấn cùng Niếp Ngôn kết thúc, mọi người vẫn còn đang mải bàn luận, nên ba trận còn lại đều không hấp dẫn ánh mắt của ai.

Bất quá trận đấu của Mạnh Hùng coi như có điểm đáng chú ý.

Đối thủ của Mạnh Hùng là đệ tử đến từ Địa Nham Môn, đấu khí nhân giai lực phẩm vừa vặn tương xứng với Mạnh Hùng.

Hai người đồng dạng tu luyện tâm pháp hết sức bá đạo, càng đánh càng hăng, không ngừng tấn công lẫn nhau.

Mấy ngày này đặc huấn của Hàn Phong đối với Mạnh Hùng cũng phát sinh hiệu quả.

Khí thể trên người Mạnh Hùng lúc này không ngừng tăng tiến, so với khi trước càng thêm mạnh mẽ, mơ hồ đã gần đạt tới ranh giới nhân giai thất phẩm.

Đệ tử Địa Nham Môn ngay từ đầu còn đấu tương đương được với Mạnh Hùng, nhưng về sau dần dần có chút chống đỡ không nổi.

Dù vậy, Mạnh Hùng vẫn bỏ qua hết thủy phòng ngự khiến cho hắn cũng bị thương không nhẹ.

Cuối cùng, hai người kịch chiến một hồi lâu, Mạnh Hùng nhân lúc đối thủ hao hết đấu khí, đánh bại hắn.

Lúc này Mạnh Hùng toàn thân không một chỗ nào hoàn hảo, tóc tai tán loạn, khoe miệng dính máu, thể nội càng một trận đau đớn, xem bộ dáng cần phải điều dưỡng một phen cho tốt mới có thể hoàn toàn khôi phục.

Mạnh Hùng chiến thắng vòng đấu thứ năm cũng kết thúc.

Trải qua năm vòng đấu loại, cuối cùng chỉ có hai mươi ba tuyển thủ tiến vào.

Huyền Thiên Tông có hai người, thành tích trác tuyệt như vậy lại làm cho mọi người nhớ kỹ tiểu tông môn này.

Ban đêm, trong tiểu viện thuộc về Tinh Hải Các, Diệp Hạo Thiên đang một mình ngồi nhắm mắt dưỡng thần, một tên đệ tử đứng trước mặt hắn báo cáo cái gì đó.

Chỉ thấy Diệp Hạo Thiên nguyên bản đang nhắm mắt, sau khi nghe tên đệ tử kia báo cáo xong, bỗng mở mắt, trầm giọng nói:

- Tin tức người lấy được có phải là thật hay không?

Tên đệ tử Tinh Hải Các gật đầu nói:

- Chuyện này mới xảy ra chưa lâu, lúc ấy cũng có nhiều người ở đó, hẳn là không sai được.

Diệp Hạo Thiên nghe xong, lạnh lùng nói:

- Khó trách một đệ tử nhị lưu tiểu tông môn nho nhỏ dĩ nhiên lại kiêu ngạo như thế, thì ra phía sau có thiên giai cường giả làm chỗ dựa.

- Thiếu chủ, kế tiếp nên làm gì?

Đệ tử ọ thấy vẻ mặt âm trầm của Diệp Hạo Thiên, không khỏi cẩn thận hỏi thăm.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

174. Chương 158: Yêu Cầu Nho Nhỏ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Thoáng suy nghĩ, Diệp Hạo Thiên khoát tay áo, trầm giọng nói:

- Không ngờ Huyền Thiên Tông này đột nhiên nảy ra một cường giả như vậy, chuyện ngày trước tạm thời dừng tại đây. Hết thấy chờ Các chủ bế quan đi ra mới quyết định.

Trong tiểu viện của Huyền Thiên Tông, Hàn Phong đang cùng hai nàng Tiêu Linh và Lâm Phỉ Vân trò chuyện, thì một đạo thân ảnh máu trắng đi vào.

- A! Đây không phải là Băng Tuyết Các Đường Vũ Nhu sao? Sao nàng ta lại tới nơi này?

Lâm Phỉ Vân từ xa đã nhìn thấy thân ảnh nọ, khuôn mặt tràn đầy ngạc nhiên hỏi.

Đường Vũ Nhu đến, Hàn Phong tự nhiên cũng đã sớm phát hiện, lúc này nghe được Lâm Phỉ Vân lên tiếng hỏi, liền đứng dậy.

Vừa lúc Đường Vũ Nhu cũng đi tới trước mặt ba người, đầu tiên là thoáng liếc mắt đánh giá hai nàng một cái, gật đầu chào Tiêu Linh.

Còn Lâm Phỉ Vân đối với “địch nhân” hồi sáng đánh bại Tiêu Linh có chút khó chịu nhìn nàng đi tới, khuôn mặt tràn đầy vẻ mất hứng.

Tựa hồ nhận thấy được vẻ mặt của Lâm Phỉ Vân, Hàn Phong không khỏi đưa tay vỗ đầu nàng, rồi nói:

- Sao ngươi lại tới đây? Có việc gì vậy?

Nghe được Hàn Phong hỏi, Đường Vũ Nhu lúc này mới dời ánh mắt về phía hắn, thanh âm lạnh lùng nói:

- Về chuyện lần trước, ta hy vọng có thể cùng ngươi bàn rõ chi tiết.

Từ lúc Đường Vũ Nhu xuất hiện, Hàn Phong đã mơ hồ đoán được mục đích của nàng, lúc này nghe nàng nhắc tới cũng không kinh ngạc, nói một tiếng với hai nàng Tiêu Linh cùng Lâm Phỉ Vân, rồi đi theo Đường Vũ Nhu ra bên ngoài.

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, Lâm Phỉ Vân không khỏi bĩu môi, bất mãn nói:

- Linh tỷ tỷ, ngươi nhìn sư huynh đi theo nàng ta, không thấy ngại chút nào sao? Không bằng chúng ta lên đi theo xem một chút?

Tiêu Linh có chút buồn cười nhìn Lâm Phỉ Vân, nói:

- Nha đầu ngươi, cả ngày chỉ nghĩ gây rối, Đường cô nương đến tìm hắn, tất là có chuyện, ngươi không được phép làm chuyện xằng bậy.

- Linh tỷ tỷ, ngươi nên để ý tới sư huynh, cẩn thận không hắn bị nàng ta câu dẫn mất đấy.

Lâm Phỉ Vân lăm bầm nói.

Nghe vậy, Tiêu Linh tức giận nheo cái mũi nhỏ của Lâm Phỉ Vân, nói:

- Quỷ nha đầu, ta thấy là ngươi lo lắng sư huynh của mình bị đoạt đi thôi.

- Hừ! Ta mới không thèm sợ.

Lâm Phỉ Vân cau mũi, phản bác.

Cùng Đường Vũ Nhu sóng vai đi tới cánh rừng lần trước gặp mặt, Hàn Phong lẳng lặng đứng đợi Đường Vũ Nhu mở miệng.

Nhìn thấy Hàn Phong không hề động đậy, Đường Vũ Nhu đành mở miệng nói:

- Lần trước ngươi nói có Thất Sắc Tuyết Liên, có phải là thật hay không?

- Chẳng lẽ đến bây giờ các ngươi còn chưa tin? Ta không phải kẻ ngốc, tự nhiên đi trêu chọc Băng Tuyết Các, đối với ta có gì hay chứ?

Hàn Phong vừa cười vừa nói.

Đường Vũ Nhu nghe xong cũng gật đầu, tiếp tục nói:

- Hôm qua sư tôn đã phái người tới truyền lời, nên hôm nay ta tới tìm người, muốn thương thảo chuyện này.

- Sao, sư tôn người đồng ý rồi à?

Hàn Phong thản nhiên hỏi.

Đường Vũ Nhu nói tiếp:

- Đúng sư tôn đã đồng ý, nhưng có một yêu cầu nho nhỏ.

- Yêu cầu gì?

Hàn Phong nghi hoặc nói.

- Đúng vậy, thương thế của sư tôn nghiêm trọng, hiện tại chỉ có thể ở Băng Tuyết Các điều dưỡng, vì Thất Sắc Tuyết Liên chưa từng có ai thấy qua, nên ý của sư tôn là sau đại hội hy vọng người có thể tự mình mang nó đến, sau khi chứng minh nó là thật, Băng Ngọc Linh Quả tự nhiên sẽ đưa cho người.

Đường Vũ Nhu giải thích.

Nghe được Đường Vũ Nhu nói vậy, Hàn Phong không khỏi nhíu mày, suy nghĩ.

Đường Vũ Nhu thấy thế, cũng lẳng lặng đứng một bên.

Cũng may Hàn Phong chỉ suy tư chốc lát, rồi tiếp tục nói:

- Nếu như vậy, người trở về chuyển cáo Mộ các chủ, ngày khác Hàn Phong sẽ mang Thất Sắc Tuyết Liên đến.

Nghe được Hàn Phong nói như thế, Đường Vũ Nhu thở phào nhẹ nhõm, nói:

- Cảm ơn người!

Cười khoát tay áo, Hàn Phong khách khí nói:

- Không có gì, so với Băng Ngọc Linh Quả đây chỉ là một yêu cầu nho nhỏ mà thôi.

Hàn Phong chưa nói xong, Đường Vũ Nhu nghe tới Băng Ngọc Linh Quả, sắc mặt nàng lạnh xuống, lúc này mới nhớ tới hành động nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của của hắn, Thất Sắc Tuyết Liên mặc dù trân quý, nhưng so với Băng Ngọc Linh Quả mà nói xa xa không bằng.

- Nếu người đã đảm bảo như vậy, ta liền đi trước, sau khi đại hội chấm dứt, ta sẽ lại tìm người.

Đường Vũ Nhu lạnh lùng lưu lại một câu rồi xoay người rời đi.

Đối với ngữ khí thay đổi đột ngột của Đường Vũ Nhu, Hàn Phong chút nghi hoặc, bất quá tựa hồ cũng không có quan hệ gì tới hắn.

Lắc đầu, Hàn Phong cũng theo sau.

Sáng sớm hôm sau, Hàn Phong đang ở trong phòng mình tu luyện, đột nhiên bên ngoài truyền đến một trận ồn ào làm hắn chú ý.

Mang theo nghi hoặc ra khỏi phòng, phát hiện Lâm Phỉ Vân vừa lúc đi tới.

Nhìn bộ dáng tức giận của nàng, Hàn Phong hiếu kỳ hỏi:

- Sao vậy? Mới sáng sớm, ai dám khi dễ Vân nhi đáng yêu của chúng ta thế?

Nghe được giọng nói của Hàn Phong, Lâm Phỉ Vân không khỏi ngẩng đầu chống nạnh nói:

- Không phải vì sư huynh người sao?

- Vì ta ư?

Hàn Phong kỳ quái hỏi.

Ai ngờ Lâm Phỉ Vân càng tức giận nói:

- Đương nhiên là vì ngươi rồi, tên Phong Minh Các Lý Dịch Phi tới bên ngoài muốn gặp Linh tỷ tỷ, ta là vì sư huynh mà ngăn hãm lại.

Hàn Phong vừa nghe, không khỏi dở khóc dở cười đối với tiểu sư muội tinh quái này lắc đầu không thôi.

Ngay lúc hai người đang nói chuyện, bên ngoài sân một đạo nhân ảnh đi tới. Hàn Phong giương mắt nhìn lại, người tới chính là Phong Minh Các Lý Dịch Phi.

-A! Ta đã nói Linh tỷ tỷ đang nghỉ ngơi, sao ngươi lại chạy vào rồi?

Lâm Phỉ Vân nhìn thấy Lý Dịch Phi tiến vào, nhất thời bất mãn nói.

Ai ngờ, Lý Dịch Phi căn bản không để ý tới nàng, nhìn chằm chằm vào Hàn Phong, nói:

- Tiểu cô nương, ta đến tìm hãm chứ không phải Tiêu Linh cô nương.

Hàn Phong nghe thấy Lý Dịch Phi dĩ nhiên tới tìm mình, nhất thời có chút nghi hoặc, nhưng vẫn thản nhiên như không, lặng lẽ nhìn đối phương.

Không thèm để ý thấy Hàn Phong không nói tiếp, liền cười tiêu sái nói:

- Nói thật, lúc trước ta có chút xem thường ngươi, không ngờ ngươi lại phá giải Điệp Ảnh Thiên Huyền của Thiên Thánh Cốc đơn giản như thế. Coi như là ta cũng không dám cam đoan làm được.

- Chuyện này đương nhiên, ngươi cũng không xem sư huynh ta là ai?

Lâm Phỉ Vân không khỏi kiêu ngạo nói.

Hàn Phong giơ tay ngăn nàng lại, nói:

- Ta nghĩ ngươi tới không phải chỉ vì nói mấy lời này?

Lý Dịch Phi cười khẽ hai tiếng, trầm giọng nói:

- Ta tới hạ chiến thư với ngươi.

Hàn Phong nghi hoặc nhìn Lý Dịch Phi, không rõ ý tứ lời nói vừa rồi của hãm.

Thấy Hàn Phong không hiểu, Lý Dịch Phi thở sâu, thẳng thắn nói:

- Ta biết ngươi cùng Tiêu Linh cô nương có chút quan hệ, mà ta cũng yêu thích nàng, nên ta muốn cùng ngươi đánh một trận, người thua phải chủ động đem Tiêu Linh cô nương nhường lại.

Nghe vậy, Hàn Phong không khỏi ngẩn ra, lập tức khẽ cau mày.

- Ngươi không dám sao?

Hai mắt Lý Dịch Phi khiêu khích nhìn Hàn Phong, trầm giọng hỏi.

Chẳng qua, Hàn Phong lạnh lùng đáp:

- Chuyện nhảm chán.

- Lẽ nào ngươi ngay cả dũng khí đánh một trận cũng không có, người như vậy có thể nào xứng với Tiêu Linh cô nương!

Lý Dịch Phi thản nhiên nói.

Hàn Phong đối với lời nói châm chọc của hãm, căn bản không để ý.

Lâm Phỉ Vân khinh thường nói:

- Ta ghét nhất loại người tự cho là đúng, Linh tỷ tỷ sao có thể coi trọng ngươi được.

Lý Dịch Phi căn bản không thèm để ý tới lời nói của Lâm Phỉ Vân, mà chăm chú đợi câu trả lời của Hàn Phong.

Nhìn bộ dáng của Lý Dịch Phi, hiển nhiên nếu Hàn Phong không đồng ý hãm sẽ không chịu rời khỏi.

Nhưng hắn sẽ không đồng ý đối phương, đang nghĩ làm sao để đuổi hắn đi, thì đằng sau truyền đến tiếng bước chân nhỏ.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

175. Chương 159: Đánh Giá Thấp.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hàn Phong quay đầu nhìn lại, thì ra Tiêu Linh đã tới phía sau hắn từ lúc nào, vẻ mặt khó chịu, hiển nhiên cũng không hài lòng với lời nói của Lý Dịch Phi.

Đi tới bên người Hàn Phong, Tiêu Linh ôn nhu cười, mở miệng nói:

- Lý công tử xin tự trọng, ta thích gì là quyền của ta, không phải một trận quyết chiến của người liền quyết định được. Cho dù người thắng Hàn Phong, cũng không thể thay đổi ý kiến của ta, người cần gì phải chấp nhất như vậy.

Ngừng lại, Tiêu Linh đột nhiên vừa chuyển ngữ khí lãnh đạm nói:

- Huống chi, người cần bản không phải đối thủ của hắn.

- Có phải hay không phải đánh mới biết được.

Lý Dịch Phi cũng không nổi giận, thản nhiên nói:

- Hàn Phong người đừng quên, trên đại lục này điều quan trọng nhất là thực lực, nếu người ngay cả ta cũng đánh không lại, người có năng lực gì mà đòi bảo vệ người mình yêu?

Dứt lời, Lý Dịch Phi cũng không dừng lại, xoay người rời đi.

- Lý Dịch Phi thật đáng ghét, thái độ kiêu ngạo, thật khiến người ta nổi giận.

Lâm Phỉ Vân đứng bên cạnh, nhìn bóng lưng Lý Dịch Phi rời đi, oán hận nói.

- Bất quá hắn nói không sai, muốn bảo vệ người mình yêu an toàn, tất phải có thực lực cường đại.

Hàn Phong cũng thản nhiên nói.

- đã như vậy, Hàn tiểu tử, người nên đồng ý với trận chiến này.

Không biết từ lúc nào, Phí Lão đã đi tới đằng sau ba người, cười nhạt nói.

Ba người nghe vậy, không khỏi quay đầu lại nhìn về phía Phí Lão.

- Lấy dung mạo của công chúa về nhau tất sẽ còn nhiều chuyện như thế, sao không nhân cơ hội này để cảnh cáo đám người nhiều chuyện chớ làm trò lỗ mãng.

Phí Lão vuốt râu nói.

Nghe được Phí Lão nói như thế, Hàn Phong cũng trầm ngâm suy nghĩ, mấy ngày nay trước tiên là xung đột với Minh Hà Tông, tiếp theo là Phong Minh Các Lý Dịch Phi đến đây khiêu chiến, trong đó tất bởi vì dung mạo của Tiêu Linh, nhưng cũng là vì hắn chỉ là một tiểu nhân vật vô danh, lời này của Phí Lão xác thực không phải không có lý.

Thấy Hàn Phong trầm tư, Phí Lão lại nói tiếp:

- Vừa rồi tiểu tử Phong Minh Các hành sự coi như quang minh lỗi lạc. Nhưng nếu là người khác, người có thể bảo đảm họ cũng giống như Lý Dịch Phi? Mặc dù tiểu thư có ta và người bảo vệ, nhưng loại chuyện này cũng rất phiền phức.

Theo lời Phí Lão, Hàn Phong làm sao không biết, chỉ là để hấn dùng Tiêu Linh đánh cược, trong lòng thủy chung không tán đồng.

Tựa như hiểu được suy nghĩ trong lòng Hàn Phong, Tiêu Linh không khỏi ôn nhu nói:

- Lời của Phí Lão không phải không có lý, ta biết ngươi lo lắng cảm nhận của ta, nhưng ta tin tưởng ngươi.

Nói xong, Tiêu Linh mới nhớ ra còn có nhiều người bên cạnh, nghĩ tới lời nói của mình vừa rồi, nhất thời khuôn mặt đỏ bừng, không dám ngẩng đầu lên.

Bất quá nghe Tiêu Linh vừa nói như thế, Hàn Phong cũng không suy nghĩ nhiều, tự tin nói:

- Phí Lão nói đúng, chỉ là việc này kỳ thực cũng không cần quá phiền não, đại hội lần này kết thúc tin tưởng sẽ không còn ai dám coi thường ta.

Mấy người đều biết rõ thực lực của Hàn Phong, tự nhiên minh bạch ý tứ của hấn, lấy đích địa giai nhị phẩm, quán quân đại hội lần này tự nhiên là nắm chắc.

Chỉ có đoạt giải quán quân, cộng thêm thiên giai cường giả Phí Lão, kẻ nào có ý đồ xấu với Tiêu Linh cũng phải suy nghĩ nhiều chút.

Hàn Phong đi tới hội trường, nghỉ ngơi một ngày đêm, hôm nay là vòng thi đấu thứ sáu.

Khi Hàn Phong đi tới hội trường, lại phát hiện ánh mắt của mọi người không ngừng đảo về phía hấn. Điều này làm Hàn Phong cảm giác hết sức kỳ quái.

Mặc dù trước đó vài ngày, phát sinh hiểu lầm cùng Chu Di, cũng không gặp những ánh mắt kỳ quái này, nhất thời trong lòng có chút nghi hoặc.

Người trong Huyền Thiên Tông phát hiện điều này, cũng có chút khó hiểu.

Mọi người đang nghi hoặc, một giọng nói truyền đến.

- Ha ha! Hàn Phong, lần này ngươi nổi danh thật rồi.

Hàn Phong nhìn lại, chỉ thấy sư huynh đệ Vệ Trạch cùng Niếp Ngôn đang đi về phía mình.

Nghe Vệ Trạch nói vậy, Hàn Phong càng thêm nghi hoặc, mở miệng hỏi:

- Vệ huynh, lời này của ngươi là có ý gì?

Vệ Trạch vừa nghe, sững sốt lập tức cười nói:

- Ngươi đừng giả vờ không biết nữa, chuyện Lý Dịch Phi tìm người hạ chiến thư, đã truyền khắp cả Thiên Thánh Cốc. Có người nói là do Tiêu Linh cô nương bên cạnh ngươi! Chà chà, Tiêu Linh cô nương đúng là một nữ tử xinh đẹp, khó trách Lý Dịch Phi bất chấp thân phận tìm người khiêu chiến. Tiểu sư đệ, ngươi làm cái gì...

Vệ Trạch có chút kỳ quái quay đầu lại nhìn Niếp Ngôn.

Theo phương hướng Niếp Ngôn chỉ nhìn lại, Vệ Trạch nhất thời thấy Tiêu Linh đang đứng đó, vẻ mặt tươi cười điềm tĩnh. Bên cạnh nàng là một tiểu nha đầu.

Thấy Tiêu Linh đứng đó, lúc này Vệ Trạch mới nhớ tới lời nói của mình, không khỏi xấu hổ vô cùng.

Bất quá, Tiêu Linh cũng không ngại, mỉm cười kéo Lâm Phí Vân sang một bên.

- Xin lỗi! Nhất thời có chút kích động, không có phát hiện nàng ở đây.

Vệ Trạch cười gượng nói.

Ai biết lời này lại bị Tiêu Linh còn chưa đi xa nghe được, nhất thời khuôn mặt đỏ bừng, nhưng cũng không lên tiếng phản bác.

Lúc này xung quanh cũng không ít người, Vệ Trạch nói vậy, họ cũng nghe được, khi thấy Tiêu Linh không có phản bác, Hàn Phong nhất thời chuốc lấy ánh mắt đổ kỵ.

Vệ Trạch còn chưa kịp phản ứng, lại tiếp tục hỏi:

- Nói đến Lý Dịch Phi này cũng không tốt đẹp gì, dĩ nhiên bất chấp thân phận khiêu chiến với người, phải biết rằng hắn đã là nhân giai cửu phẩm võ giả, còn đi khi dễ người! Nhưng người nghìn vạn lần không nên đáp ứng hắn.

Thấy Vệ Trạch lộ vẻ chân thành, Hàn Phong cười cười nói:

- Ta xác thực không đáp ứng hắn.

Nghe được Hàn Phong cự tuyệt lời khiêu chiến của Lý Dịch Phi, người xung quanh đều không khỏi nhìn hắn khinh thường,

Đương nhiên Hàn Phong chẳng hề quan tâm, trên mặt không chút biến hóa.

Vệ Trạch cũng không có cảm giác gì, trong suy nghĩ của hắn, tuy rằng mấy vòng vừa qua, Hàn Phong biểu hiện không kém, nhưng dù sao Huyền Thiên Tông chỉ là tiểu tông môn, cho dù Hàn Phong thiên phú trác tuyệt cũng không thể mạnh hơn Lý Dịch Phi.

- Vô luận Hàn Phong có đáp ứng hay không, Lý Dịch Phi đã đạt được mục đích.

Lý Ngọc không biết từ lúc nào cũng đã đi vào hội trường, người vừa nói chính là hắn.

Vệ Trạch thấy Lý Ngọc xuất hiện, không khỏi thấp giọng nói rằng:

- Hàn Phong, người quen biết hắn từ bao giờ?

Niếp Ngôn hừ lạnh một tiếng, không trả lời hắn.

Lúc này, bên cạnh Lý Ngọc còn có Đường Vũ Nhu và vài nữ đệ tử khác của Băng Tuyết Các.

- Là Lý Ngọc! Còn có Đường Vũ Nhu!

- Sao bọn họ đều biết Hàn Phong?

- Chẳng lẽ Lý Ngọc cũng có hứng thú với Tiêu Linh? Nghe nói hắn có quan hệ khá tốt với Đường Vũ Nhu.

Người xung quanh khi nhìn thấy Lý Ngọc xuất hiện, nhất thời ào ào nghị luận.

Sau khi tiến vào hội trường, Đường Vũ Nhu đầu tiên là liếc mắt với Tiêu Linh, tiếp theo đem ánh mắt liếc về phía Hàn Phong, cũng không nói lời nào, bất quá năng đối với thực lực của hắn có chút hiểu biết. Chẳng qua chuyện tranh giành tình nhân này năng vô cùng coi thường, nên không nói gì.

Không để ý tới người chung quanh nghị luận, Lý Ngọc tiến lên hai bước đi tới trước mặt Hàn Phong, chợt cười nhạt nói:

- Tin tưởng chuyện này, tất nhiên là Lý Dịch Phi cố ý đưa ra tin tức, hòng bức người đáp ứng lời khiêu chiến của hắn.

Tuy không hiểu sao Lý Ngọc lại nói chuyện với mình, nhưng Hàn Phong cũng thản nhiên, không nói gì.

Lý Ngọc cũng mặc kệ thái độ của Hàn Phong, tiếp tục nói:

- Bất quá hắn lại đánh giá thấp người, có vẻ người không hề để tâm tới chuyện này.

- Chẳng qua là ý nghĩ nhàm chán của hắn mà thôi.

Hàn Phong nhàn nhạt nói rằng.

Nghe vậy, Lý Ngọc cũng gật đầu, có chút thâm ý nói:

- Tin tưởng trận thi đấu tiếp theo sẽ rất đặc sắc, ta rất mong chờ biểu hiện của người.

Nói xong, Lý Ngọc liền một mình rời khỏi, đi tới khu nghỉ ngơi của Thiên Môn.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

176. Chương 160: Đánh Tới Cùng.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Đường Vũ Nhu cũng liếc mắt với Hàn Phong rồi rời khỏi.

- Câu nói cuối cùng của Lý Ngọc là có ý gì? Lễ nào hẳn coi trọng Hàn Phong này?
- Ta cũng nghe không rõ, bất quá Hàn Phong quả thật cũng có chút năng lực.
- Có năng lực thì sao, người khác đánh tới cửa, mà hẳn lại không dám ứng chiến, người nhu nhược!

Đối với tiếng nghị luận xung quanh, Hàn Phong chỉ cười, không có phản bác.

Đến vòng thứ sáu, chỉ còn lại ba mươi ba tuyển thủ, mà hôm nay sẽ lại lựa chọn một người không phải đánh.

Nghĩ tới đây, ánh mắt của mọi người không khỏi lại chuyển về phía Hàn Phong.

Đối với Hàn Phong hai lần may mắn bốc được số không, mọi người vẫn đổ kỵ không thôi.

Trải qua một vòng thi đấu này, tin tưởng sẽ chỉ còn lại những tuyển thủ càng cường đại. Nếu tuyển thủ kém chút bốc được số không, vòng tiếp theo tỷ lệ gặp phải đối thủ cường đại là vô cùng lớn.

Suy đoán của mọi người cùng những tuyển thủ yếu cũng không duy trì lâu, người phụ trách Thiên Thánh Cốc liền công bố trình tự thi đấu của vòng thứ sáu này.

Hàn Phong đã không còn vận khí tốt bốc được số không nữa, đối thủ của hắn là đệ tử Phong Minh Các.

Tên của người này là Tà Quân, trong đám đệ tử tham gia đại hội là kẻ có thực lực gần bằng Lý Dịch Phi, đấu khí nhân giai bát phẩm.

Hơn nữa, từ vài trận đấu trước của hắn, đấu khí đã có dấu hiệu đột phá, có thể thấy thực lực không hề đơn giản.

Hơn nữa, ngày hôm qua truyền ra tin tức Lý Dịch Phi khiêu chiến Hàn Phong. Do đó trận đấu này của hai người tự nhiên được quan tâm rất lớn.

Bất quá trước khi hai người thi đấu còn phải chờ mấy trận đấu trước, cũng vô cùng đặc sắc.

Trận thi đấu đầu tiên là Liệt Kinh Vân lợi dụng thực lực áp đảo tuyệt đối, đánh bại đối thủ, trở thành tuyển thủ đầu tiên tiếp nhập thập nhị cường.

Kế tiếp, Đường Vũ Nhu cùng Lý Ngọc cũng đồng dạng hiển lộ thực lực hơn người, dễ dàng thắng cấp.

Chỉ là trận thứ tư, đến phiên Mạnh Hùng lên đài, gặp ngay phải Doãn Băng Hình.

Thiên Thánh Cốc cùng Huyền Thiên Tông có mâu thuẫn, mọi người đều biết rõ.

Khi hai người thi đấu cũng được mọi người chú ý.

Mạnh Hùng thấy Doãn Băng Hình lên đài, hai mắt từ lâu đã tràn đầy huyết sắc, bộ dáng như muốn nuốt Doãn Băng Hình vào bụng.

Bất quá, Doãn Băng Hình cũng lạnh lùng cười, coi như không thấy.

Khi trận đấu bắt đầu, Mạnh Hùng rống lên một tiếng, một cỗ khí tức bá đạo trong nháy mắt tràn đầy thân thể hắn.

Oanh!

Thân thể to lớn của Mạnh Hùng chợt khê động, cả người bắn về phía Doãn Băng Hình.

Nhìn thấy Mạnh Hùng lao tới, Doãn Băng Hình cười lạnh một tiếng, hồn nhiên không thèm để ý.

Trường kiếm trong tay vung lên, đồng dạng một cổ khí tức sắc bén từ trong cơ thể nàng truyền vào thân kiếm, trường kiếm mang theo kinh khí lạnh thấu xương đâm về phía Mạnh Hùng.

Phanh

Mũi kiếm trực tiếp đâm vào quyền đầu thô dày của Mạnh Hùng, cũng may nhờ có đầu khí bảo hộ, quyền đầu của Mạnh Hùng cũng không bị thương tổn quá lớn.

Nhưng khi kinh khí hai bên va chạm, chấn khởi một cổ khí lẫm.

Thực lực của Doãn Băng Hình rõ ràng vượt xa Mạnh Hùng, một quyền ẩn chứa sức mạnh cùng phần nộ của hắn không ngờ bị một kiếm của nàng hóa giải dễ dàng.

Mạnh Hùng bị trúng công kích, không thể khống chế thân hình, hai chân liên tục lùi về phía sau. Sắc mặt đỏ lên nhìn Doãn Băng Hình.

Mạnh Hùng cũng không cam lòng, hắn tự biết mình không phải đối thủ của Doãn Băng Hình, nhưng vừa nghĩ tới Tạ Tầm bị nàng đả thương vẫn đang nằm trên giường. Mạnh Hùng không cách nào áp chế lửa giận trong lòng.

Tuy rằng trước khi lên đài, Hàn Phong đã nhắc nhở hắn phải lãnh tĩnh, chuyện của Tạ Tầm, hắn sẽ lấy lại công đạo. Nhưng lúc này Mạnh Hùng đã không còn bận tâm tới điều này nữa.

Hàn Phong đứng bên dưới, nhìn hình dạng của Mạnh Hùng, cũng không khỏi nhíu mày lại.

Mạnh Hùng rõ ràng đã vô cùng tức giận, lấy thực lực của hắn hiện nay, căn bản không phải đối thủ của Doãn Băng Hình, cộng thêm phần nộ mất đi lý trí, Hàn Phong lo lắng sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Thế nhưng Hàn Phong cũng chỉ đành đứng yên lặng dưới đài quan sát, sáng sớm hắn đã nhắc nhở hai người Bồ Lôi Dịch cùng Phí Lão, một khi có chuyện gì không được liền xuất thủ cứu người.

Hắn còn nhớ rõ, ngày đó khi ở Huyền Thiên Tông, nếu không phải mình tới kịp, lấy ba chiêu tàn nhẫn của Doãn Băng Hình cũng đủ để lấy nửa cái mạng của Mạnh Hùng.

Ngay khi Hàn Phong đang lo lắng, Mạnh Hùng đã không thể khống chế được tâm tình, lửa giận ngập trời từ trong cơ thể hắn bạo phát ra.

Cảm thụ được khí tức sắc bén của Mạnh Hùng, biểu tình của Hàn Phong cũng thoáng kinh ngạc.

Mạnh Hùng tu luyện Phách Viêm Chiến Thiên Quyết, tin tưởng tại đây không ai hiểu bằng hắn.

Cổ khí tức này so với trước kia càng ngày càng cường đại hơn.

Thấy vậy, hai mắt Hàn Phong sáng ngời, theo lý thuyết Mạnh Hùng đã dừng tại nhân giai tam phẩm đã được một thời gian, dừng lại Hàn Phong đưa Mạnh Hùng đi huấn luyện riêng, cũng hy vọng hắn có chút đột phá.

Phách Viêm Chiến Thiên Quyết ban đầu tu luyện xác thực hết sức dễ dàng, hơn nữa tiến triển cũng nhanh hơn bình thường rất nhiều. Chỉ tấn công không phòng thủ, có thể phát huy ra lực lượng tự nhiên so với bình thường càng cường đại hơn.

Chính xác mà nói, Phách Viêm Chiến Thiên Quyết tu luyện không chỉ riêng đấu khí, mà càng chú trọng biến hóa khí thể.

Mấy ngày này, mỗi ngày Hàn Phong đều bắt chước thiên giai cường giả kích động Mạnh Hùng, hi vọng hắn có thể nhờ đó mà đột phá.

Đáng tiếc là cho tới hôm nay vẫn không có tiến triển gì.

Nhưng hắn không ngờ ngay lúc này, đầu khí của Mạnh Hùng vẫn đang không ngừng tăng tiến, Hàn Phong mình bực, Mạnh Hùng đây là đang đột phá!

Trên người hắn đang bốc lên một cỗ lửa giận không thể nào kìm nén được, cũng vì thế mà khiến cho hắn lần thứ hai đạt được sự chuyển biến về khí thể. Hàn Phong thoáng quan sát một chút liền phát hiện khí thể của Mạnh Hùng đã tiến nhập cảnh giới nhân gia thất phẩm nhưng vẫn không ngừng đề thăng.

Ngoài Hàn Phong, những người khác tại đây, không ai biết Mạnh Hùng xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy khí tức của hắn đang không ngừng tăng lên. Vốn mọi người đối với phương thức chiến đấu kỳ lạ này có ấn tượng rất sâu, lại thêm nguyên nhân Huyền Thiên Tông nên càng nhớ kỹ.

Đương nhiên, Mạnh Hùng có thể tiến nhập vòng thứ sáu cũng chứng minh thực lực của hắn không yếu.

Chỉ là khí tức của Mạnh Hùng đang không ngừng tăng lên, thực khiến mọi người hơi kinh ngạc, mà Doãn Băng Hình cũng lộ vẻ kinh dị.

Từ lúc ở Huyền Thiên Tông, nàng đã từng cùng Mạnh Hùng giao thủ, người này khi ấy ngay cả hai chiêu của nàng cũng không đỡ nổi, từ mấy ngày qua, nàng cũng xem hắn thi đấu, nên đối với thực lực của Mạnh Hùng cũng hiểu biết đại khái. Nên nàng chưa từng để hắn vào mắt.

Nhưng bây giờ Mạnh Hùng bất ngờ có biến hóa khiến nàng hơi kinh ngạc. Nàng cảm nhận được thực lực của hắn không ngừng tăng lên, bất quá bản tính nàng kiêu ngạo, tất nhiên xem thường việc đánh lén, nên vẫn lẳng lặng đứng một bên quan sát.

Thấy Doãn Băng Hình không hề động thủ Hàn Phong cũng thở ra một hơi. Bây giờ Mạnh Hùng đang trong quá trình đột phá không thể nào để bị quấy rối nếu như Duẩn Băng Hình cố ý xuất thủ vậy thì cho dù có phá hư quy củ đại hội hắn cũng phải ngăn chặn lại bằng không Mạnh Hùng không những không đột phá được mà còn bị tổn thương cực kỳ nghiêm trọng.

A! A! A!

Một lát sau Mạnh Hùng đột nhiên há mồm hét to. Nguyên bản khí tức đang dao động đột nhiên tăng lên nhanh chóng, một cỗ khí tức hùng hậu sắc bén xuất hiện.

Thành!

Hàn Phong thấy biến hóa mạnh mẽ của Mạnh Hùng liền biết hắn đã thuận lợi đột phá.

Loại đột phá này cũng không phải đơn thuần là tăng cường lực lượng mà còn là đột phá về khí thể. Tuy rằng bây giờ đấu khí của Mạnh Hùng mới chỉ là nhân giai tứ phẩm thể nhưng thực lực chân chính hắn có thể triển khai lại lên đến nhân gia bát phẩm. Ngay khi khí tức Mạnh Hùng đạt đến đỉnh phong, mọi người còn chưa thích ứng kịp biến hóa của hắn thì thân thể Mạnh Hùng đã chợt lóe lên lao về phía Doãn Băng Hình.

Cuồng Phong Nộ Hồng!

Thấy Mạnh Hùng lao đến, tuy trong lòng có cảm thấy ngạc nhiên về sự thay đổi của đối thủ nhưng Doãn Băng Hình không hề sợ hãi, trường kiếm trong tay cũng lập tức đâm ra.

Lần thứ hai quyền đầu và mũi kiếm va chạm. Tuy nhiên lần này Mạnh Hùng không bị bức lui về phía sau mà thay đổi thân hình ngay giữa không trung tiếp đó lại tung ra một chiêu.

Phá Phủ Trầm Chu!

Lúc này khắp người Mạnh Hùng đều là sơ hở thể nhưng Doãn Băng Hình cũng không có cơ hội mà phản công. Đối mặt với chiêu thức sắc bén của Mạnh Hùng nàng cũng không dám coi thường. Nàng cũng không muốn bị thương trong trận đấu này.

Vì vậy Doãn Băng Hình huy động trường kiếm nhẹ nhàng liên tục tránh né lắt mình thoát khỏi công kích của Mạnh Hùng, đồng thời nàng khẽ quát lên một tiếng, trường kiếm trong tay biến ảo liên tục tấn công về phía đối thủ.

Lược Ảnh Thất Diệu!

Mọi người thấy Doãn Băng Hình sử dụng Lược Ảnh Thất Diệu nhất thời hai mắt sáng ngời. Đây chính là tuyệt kỹ nổi danh của Thiên Thánh Cốc, có cơ hội cần phải quan sát một phen.

Mặc dù Mạnh Hùng không biết sự lợi hại của Lược Ảnh Thất Diệu nhưng khi cảm nhận được cỗ khí thể đang bao trùm bản thân hắn liền không chút do dự lui lại phía sau tung ra tuyệt chiêu cuối cùng.

Thức cuối cùng trong Phách Viêm Tam Thức, Phách Vương Chi Nộ Hỏa!

Khí thể kết hợp với cơn giận ngập trời của Mạnh Hùng nhất thời biến ảo thành một đạo hỏa diễm hồng sắc, tựa như nộ sư lao tới.

Kiểm khí cùng hỏa diễm va chạm, xung quanh lôi đài xuất hiện một đường nứt rất nhỏ.

Lúc này, trong mắt Doãn Băng Hình lãnh quang chợt lóe, trường kiếm trong tay đột nhiên bay ra, bắn thẳng đến Mạnh Hùng. Nhất thời hỏa diễm bị bạch sắc kiếm khí đánh tan hoàn toàn, dư lực còn trực tiếp đánh lên thân thể không chút phòng bị của Mạnh Hùng.

Phun ra một ngụm máu tươi, cả người Mạnh Hùng bị đánh ra bên ngoài, ngất đi.

Khi hần sắp rơi xuống đất, Hàn Phong đã sớm đi tới bên cạnh, đỡ lấy, tỉ mỉ quan sát, sau khi xác định không có gì đáng lo ngại mới trở lại lôi đài, vừa vặn đón nhận ánh mắt của Doãn Băng Hình.

Nhìn khuôn mặt đầy vẻ khó chịu của Doãn Băng Hình, Hàn Phong không lộ một chút cảm xúc, đưa Mạnh Hùng về khu nghỉ ngơi của Huyền Thiên Tông, từ đầu đến cuối không nói một câu nào.

Nhưng với một người rất hiểu Hàn Phong như Tiêu Linh, nhìn bộ dạng Hàn Phong lúc này, cô biết hần đang giận lắm.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

177. Chương 161: Một Chiêu.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Tiêu Linh cũng hiểu tại sao Hàn Phong giận như vậy, ngay cả một người tính tình mềm mỏng như cô nhìn hành vi của Doãn Băng Hình trong hai trận đấu liên tiếp, cũng cảm thấy khó chịu.

Đương nhiên, Mạnh Hùng vẫn còn đỡ, chỉ có điều với khả năng của Hàn Phong có thể nhìn ra lúc Doãn Băng Hình xuất ra chiêu cuối cùng, Mạnh Hùng đã không thể chống đỡ được vậy mà cô ta vẫn tung thêm một kiếm, đánh ngất Mạnh Hùng.

Nguyên nhân khiến cô ta làm vậy, Hàn Phong đương nhiên cũng biết.

Đúng lúc Hàn Phong nhìn Doãn Băng Hình thì Doãn Băng Hình cũng ném một ánh mắt khiêu khích về phía hần.

Mạnh Hùng lúc này đã được mấy vệ tử dìu về, Hàn Phong và Phí lão đã kiểm tra thương thế của hần, không nghiêm trọng như của Tạ Tầm chỉ cần nghỉ ngơi hai ngày là có thể hồi phục.

Chỉ có điều, bọn Diệp Phàm có vẻ rất phẫn nộ với hành động của Doãn Băng Hình.

Đương nhiên, bên Thiên Thánh Cốc không cảm thấy có gì không ổn, người duy nhất cảm thấy không ổn là Châu Di - nhân vật đã từng bị Hàn Phong đánh bại.

Hai ngày trước trận đấu, Châu Di đã nói rõ nếu như thua Hàn Phong, sẽ không tính toán chuyện trước đây nữa.

Nhưng lúc này Doãn Băng Hình lại ra tay đánh trọng thương một đệ tử Huyền Thiên Tông, Châu Di trong lòng cảm thấy có chút bất an, bản tính cô lương thiện còn Mạnh Hùng chỉ là một người vô tội, sau lần bị thương vừa rồi, cô đã nghĩ đến những gì Hàn Phong nói, biết chuyện lần trước mặc dù người bị thiệt là cô, nhưng không thể hoàn toàn trách Hàn Phong, chỉ có điều hành vi vừa rồi của Doãn Băng Hình khiến cô không biết phải làm thế nào.

Trận đấu kết thúc, Mạnh Hùng mặc dù thất bại nhưng những người có mặt rất hứng thú với thực lực mà hần thể hiện và phải nhìn nhận lại hần bằng một con mắt khác.

Nhưng, với nhân giai cửu phẩm thực lực cùng với những thủ đoạn độc ác mà Doãn Băng Hình thể hiện, mọi người một lần nữa nhận ra cô thiếu nữ có vẻ ngoài trong sáng này không hề đơn giản.

Mạnh Hùng bị thương chỉ có người của Huyền Thiên Tông lo lắng, cuộc thi vẫn được tiến hành bình thường.

Tiếp sau đó Vệ Trạch và Nhiếp Ngôn cũng tấn cấp thuận lợi.

Vệ Trạch khá may mắn, đụng phải một đối thủ là nhân giai lục phẩm, đương nhiên giành thắng lợi dễ dàng.

Đối thủ Nhiếp Ngôn là một đệ tử nhân giai bát tinh của Thiên Lô Các, chỉ có điều ngay cả Lô Thần cũng bại dưới tay Nhiếp Ngôn huống hồ đệ tử còn thua hẳn một bậc.

Chỉ qua hai đạo, nhân giai bát tinh đệ tử của Thiên Lô Các đã bị làm cho thê thảm, không còn sức để chiến đấu.

Đến bây giờ, tất cả đệ tử Thiên Lô Các đều bị đào thải, người có khả năng giành thắng lợi nhất là Lô Thần và tên đệ tử nhân giai bát tinh vừa rồi, cuối cùng đều bị Nhiếp Ngôn làm cho ngã ngựa, phải dừng bước.

Cái tên cuồng đao của Nhiếp Ngôn một lần nữa được người ta ghi nhớ.

Tiếp theo sẽ là trận đấu của Hàn Phong. Đối thủ của hắn đương nhiên là Hình Quân đến từ Phong Minh Các, đấu khí nhân giai bát phẩm. Trận đấu này đương nhiên được rất nhiều người để ý.

Lúc này, Lý Dịch Phi đang ngồi dưới đài nhìn Hàn Phong không chớp mắt, mặc dù ban đầu hắn rất coi thường Hàn Phong nhưng dần dần cũng chuyển sang quan sát Hàn Phong thi đấu.

Đối thủ mỗi trận đấu của Hàn Phong đối với những đệ tử thế lực nhất lưu như hắn mà nói, không phải quá mạnh, nhưng cũng phải là những người có thể bị hạ gục một cách dễ dàng.

Nhất là Viêm Dương và bí thuật liệt hỏa phần thể diệt địch một ngàn, hại mình tám trăm của hắn cũng không thể làm gì được Hàn Phong.

Đây cũng là lí do khiến Lý Dịch Phi đi tìm Hàn Phong khiêu chiến hôm qua, nếu như Hàn Phong chỉ là một nhân vật không có thực lực, với thực lực và thân phận của Lý Dịch Phi, chắc chắn sẽ không hạ mình làm điều đó.

Sở dĩ khiêu chiến Hàn Phong, Lý Dịch Phi chỉ là muốn thử thực lực của hắn, hoặc là tìm cho mình một lý do để từ bỏ.

Nếu như chiến thắng, hắn đương nhiên không có bất cứ cơ hội nào, nếu như Hàn Phong thất bại, Tiêu Linh không từ bỏ Hàn Phong, thì không có cơ hội nào cho hắn.

Nếu như bởi vì Hàn Phong thất bại mà Tiêu Linh ngã vào lòng người khác, hắn sẽ coi thường Tiêu Linh, thậm chí căm ghét cô.

Nên bất luận thế nào, cuối cùng hắn đều không có được Tiêu Linh.

Sở dĩ hắn làm vậy vì Tiêu Linh là cô gái đầu tiên khiến hắn mới nhìn đã cảm thấy rung động. Nếu như cứ nghĩ mãi về một cô gái, hắn sợ sẽ ảnh hưởng đến con đường tu luyện của mình.

Nên mới muốn tranh thủ cơ hội này, bắt mình phải từ bỏ.

Có được quyết định này, Lý Dịch Phi đã phải rất khổ tâm. Còn việc người khác nhìn chuyện này thế nào, hắn căn bản không quan tâm.

Hình Quân là người rất hiểu Lý Dịch Phi, đương nhiên biết được động cơ của hắn.

Lúc lên đài, Hình Quân không châm biếm Hàn Phong nhiều, mà ngược lại lịch sự chào hỏi đối phương khiến khán giả ngồi dưới không khỏi ngạc nhiên.

Hàn Phong cũng bình thản đáp lễ, trận đấu chính thức bắt đầu.

- Mấy hôm nay, Lý sư huynh luôn nhắc đến tên ngươi, hôm nay ta xin được lĩnh giáo một chút.

Hình Quân cảnh giác nhìn Hàn Phong, trầm giọng nói.

Dứt lời, Hình Quân hét lên một tiếng, đầu khí trong người cuồng chuyển, động bước chân, chớp mắt đã thấy tấn công về phía Hàn Phong.

Nhưng, dù sư huynh đệ Lý Dịch Phi và Hình Quân coi trọng thế nào, cũng vẫn coi nhẹ Hàn Phong.

Hình Quân cứ tưởng chỉ cần mình dốc toàn lực khiến đối phương không kịp trở tay, giành thế thượng phong, dù không thể đả thương Hàn Phong nhưng chí ít cũng có thể khiến Hàn Phong thê thảm.

Nhưng không ai ngờ, Hàn Phong dù khá bất ngờ trước đòn tấn công toàn lực của Hình Quân nhưng phản ứng của hắn nhanh hơn, sớm đã phát hiện ra động tác của Hình Quân.

Nên, đối diện với đòn công kích toàn lực này, Hàn Phong vô cùng bình thản, không hề có bất cứ biến hóa gì.

Tiến một chân lên trước, một luồng khí thể hùng lực nhất thời bạo xuất từ trong cơ thể, Hàn Phong không lùi mà tiến, liền hai ba bước tiếp cận Hình Quân, đồng thời nhanh tay tung ra một quyền.

Bôn lôi quyền.

Lúc này, bề mặt nắm đấm của Hàn Phong ánh lên một luồng khí kinh màu tím khá giống lôi điện.

Khí kinh màu tím dưới sự điều khiển của Hàn Phong, hội tụ nơi đầu nắm đấm, hình thành nên một khối lôi điện màu tím.

Hình Quân không ngờ Hàn Phong lại phản ứng nhanh như vậy, trong lòng có chút ngạc nhiên, nhưng hắn không còn lựa chọn nào khác. Chỉ thấy Hình Quân thét lên một tiếng, cánh tay lại vung lên lần nữa, bắn ra một quyền đồng dạng.

Phá phong.

Một quyền của Hình phong vừa đánh ra, không khí như bị gió ngăn cách, sản sinh ra một lực vặn nhỏ.

Bùm

Nắm đấm hai người vừa chạm nhau, như bị thứ gì đó hút, dính chặt lấy, không làm cách nào tách ra được.

Lúc này, hai người lại phát lực, khiến không khí xung quanh càng thêm hỗn loạn.

Lấy chân hai người làm trung tâm, từng đường khí kinh lượn sóng không ngừng tỏa ra xung quanh.

A!!!

Hình Quân thấy đòn phá phong của mình không gây ra cho Hàn Phong bất cứ thương tổn gì, càng thêm kinh ngạc, đồng thời trong lòng có chút không cam tâm.

Chỉ có điều hắn là nhân giai bát phẩm, bất luận hắn phát lực thế nào, Hàn Phong vẫn thờ ơ, biểu tình vô cùng bình thản.

Từng giây từng phút trôi qua, chỉ qua vài hơi thở ngắn, sắc mặt Hình Quân đã dần trở nên đỏ bừng.

Hàn Phong biết hắn sắp không chịu được, cũng không muốn làm khó hắn nên cánh tay này giờ vẫn chưa động hơi rung lên, một luồng đầu khí sắc bén từ trong cơ thể, theo cánh tay truyền nhập vào trong nắm đấm.

Làm vậy, sẽ khiến Hình Quân không kịp trở tay.

Ngay sau đó, một luồng khí kinh cường đại không chút nể nang đập thẳng vào người Hình Quân.

Một ngụm máu tươi phun ra, Hình Quân chỉ cảm thấy toàn kinh mạch trong người đau nhói, hai chân không thể khống chế lùi liền hai bước, đầu khí trong người bị một quyền của Hàn Phong làm cho tiêu tán.

Một chốc một lát khó có thể hồi phục. Cảm nhận sự biến hóa trong người mình, Hình Quân nhìn Hàn Phong, lắc đầu nói:

- Ta thua. Không ngờ ta không chịu được một đòn của ngươi. Một chiêu! Ta thua tâm phục khẩu phục!

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

178. Chương 162: Oan Gia Tụ Hội.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Lúc này Hình Quân đã không còn sức để chiến đấu tiếp nữa, hắn cũng hiểu lúc này Hàn Phong đã nhẹ tay với mình, nếu không đâu có dừng ở việc học máu.

Thất bại của Hình Quân hầu như đã được mọi người đoán trước.

Chỉ có điều họ không ngờ Hàn Phong có thể đánh bại Hình Quân trong một thời gian ngắn như vậy, và chỉ sử dụng đúng một chiêu.

Hình Quân là ai chứ? Là nhân giai bát phẩm võ giả, hơn nữa đã rất gần đến nhân giai cửu phẩm. Hàn Phong có thể đánh bại đối phương dễ dàng như vậy, trừ phi thực lực của hắn đã đến nhân giai cửu phẩm?

Rất nhiều người bị ý nghĩ này làm cho giật mình.

Nhưng một nhân giai cửu phẩm xuất hiện trong một nhị lưu tông môn nhỏ bé, hơn nữa ngoài ra còn có một nhân giai bát phẩm thực lực Mạnh Hùng, cũng đến từ Huyền Thiên Tông.

Huyền Thiên Tông này rốt cục lai lịch thế nào mà một lúc sở hữu hai đệ tử lợi hại đến vậy.

Lúc này mọi người đã ngầm nhận ra, tương lai tông môn nhỏ bé này sẽ có những việc khiến họ không thể ngờ tới.

Lần này, ánh mắt nhìn về phía Hàn Phong đã có sự thay đổi, nếu như nói trước đây là hiếu kỳ và nghi hoặc thì bây giờ là coi trọng hơn.

Lý Ngọc và Đường Vũ Nhu, hai người sớm đã nhìn ra thực lực bất phàm của Hàn Phong hoàn toàn không có vẻ kinh ngạc.

Nhưng Doãn Băng Hinh, người từng có xung đột với Hàn Phong, mắt ánh lên một tia sợ hãi, nhưng sau đó đã bị cô ta giấu đi rất nhanh.

Việc Hàn Phong giành chiến thắng một cách nhanh gọn đương nhiên thu hút không ít sự chú ý, nhưng lúc này phần đông đang dồn ánh mắt về phía Lý Dịch Phi.

Lý Dịch Phi sớm đã lường trước kết quả này, biểu tình trên mặt không có nhiều thay đổi, nhưng trong lòng thì sớm đã vị một chiêu của Hàn Phong làm cho chấn động.

Hắn tưởng mình đã nhìn ra thực lực của Hàn Phong, ai ngờ vẫn còn xem nhẹ đối phương.

Thân thủ của Hình Quân thế nào Lý Dịch Phi sao không biết, không ngờ lại bị Hàn Phong đánh bại dễ dàng đến vậy, hơn nữa bộ dạng còn rất mệt mỏi.

Nhưng, Lý Dịch Phi không phải người thường, sau khi thoáng kinh ngạc, liền hồi phục lại như cũ.

Thực lực mà Hàn Phong vừa thể hiện thực sự khiến người ta kinh ngạc, nhưng Lý Dịch Phi không phải phế vật, lúc này hắn đang chờ đợi đến lúc được chiến đấu cùng Hàn Phong.

Bên Huyền Thiên Tông, bọn Diệp Phàm thấy Hàn Phong nhẹ nhàng đánh bại Hình Quân, không giấu nổi sự sung sướng. Nhất là Lâm Phi Vân, thậm chí còn vỗ tay hoan hô. Tiểu Bạch mà cô ôm trong lòng, vì hành động này bị rơi xuống đất.

May mà Tiểu Bạch phản ứng nhanh, chưa chạm đất đã xoay người, đáp xuống nhẹ nhàng, liền sau đó ngẩng đầu, nhìn Lâm Phi Vân kêu lên hai tiếng bất mãn, chỉ có điều Lâm Phi Vân lúc này đã hoàn toàn quên mất nó.

Tiểu Bạch đành phải âm ức chạy sang phía Tiêu Linh, hi vọng tìm được ở Tiêu Linh một tia an ủi.

Đối với Tiểu Bạch mà nói, những trận đấu hấp dẫn này căn bản không làm nó cảm thấy hứng thú, nó dường như là thiên giai ma thú, mặc dù vẫn chưa trưởng thành hoàn toàn nhưng chỉ ít cũng có thực lực địa giai tứ phẩm, muốn đánh bại những tuyển thủ này, chỉ cần một móng là đủ.

Mấy trận đấu hấp dẫn liên tiếp khiến mọi người ở dưới hò reo đã đời.

Nhưng ba trong bốn trận đấu tiếp theo thì hơi kém một chút.

Chỉ có trận của Lý Dịch Phi là còn được, vốn dĩ mọi người chỉ muốn quan sát để so sánh Lý Dịch Phi và Hàn Phong, đáng tiếc mặc dù đối thủ của hắn cũng là nhân giai bát phẩm nhưng so với Hình Quân còn kém vài phần.

Như bị Hàn Phong kích thích, Lý Dịch Phi thay đổi phương thức miễn tấn công phóng khoáng thường ngày, vừa vào trận đã sấm vang chớp giạt, một quyền đánh bại đối thủ, khiến mọi người đều có chút kinh ngạc.

Mười một trận đấu vòng sáu của Thiên Thánh Đại Học kết thúc như vậy, mười một tuyển thủ chiến thắng cộng thêm một tuyển thủ bất ngờ được chọn tổng cộng mười hai người tấn cấp vào vòng bảy.

Đương nhiên mười hai người này không phải là những tuyển thủ mạnh nhất trong cuộc thi này, như Lôi Thần bị Nhiếp Ngôn loại trước đây, hay Viêm Dương và Hình Quân bị Hàn Phong đánh bại, thực lực đều không tệ. Cộng thêm nếu như không đụng cường địch thì cơ hội được vào top 12 cũng rất lớn.

Người huynh đệ tình cờ được chọn về mặt lúc này hết sức khổ não, có lẽ đang lo lắng cho trận đấu tiếp theo. Dù sao thực lực của hắn trong top 12 cũng thuộc hạng chót, cơ hội bị loại là rất cao.

Sau khi đại hội kết thúc, mọi người lũ lượt rời đi và Hàn Phong nằm trong số những người đầu tiên.

Chỉ có điều khi hắn vừa bước ra khỏi hội trường thì sau lưng đã có người gọi lại.

Mọi người quay đầu, phát hiện là Châu Di, bên cạnh cô còn có Doãn Băng Hình và Trác Dật.

Nhìn thấy họ, Hàn Phong hơi nhướng mày, mặt tình lạnh nhạt, nhưng không nói gì.

Nhìn biểu tình lạnh lẽo trên mặt Hàn Phong, Châu Di do dự một lúc, sau đó quay sang nói gì đó với Doãn Băng Hình bên cạnh, Doãn Băng Hình hình như có chút bất mãn, nhưng cuối cùng vẫn theo những người khác rời đi.

Lúc đi qua chỗ Hàn Phong, vẫn không quên nhìn hắn đầy khiêu khích.

Thực lực đáng sợ mà Hàn Phong thể hiện lúc này thực sự cũng khiến Doãn Băng Hình cảm thấy giật mình, nhưng thân là đệ tử trẻ tuổi kiệt xuất nhất Thiên Thánh Cốc, bản thân Doãn Băng Hình có sự cao ngạo của mình, cộng thêm một loạt những chuyện xảy ra trước đây, dù thực lực Hàn Phong không tệ thì cô vẫn coi thường một đệ tử nhị lưu tông môn như hắn, đương nhiên không thể tỏ ra thoải mái được.

Thấy bọn Doãn Băng Hình rời đi rồi, biểu tình của nhóm Huyền Thiên Tông mới dịu đi đôi chút, nhưng đối với Châu Di, họ cũng không có cảm tình gì.

- Có chuyện gì sao?

Hàn Phong nhìn biểu tình có chút âm ức trên mặt Châu Di, trong lòng thoáng nghi hoặc, bình thản hỏi.

Châu Di đương nhiên cảm nhận được ánh mắt thù địch của mọi người, nhưng cô vẫn tiến lên trước hai bước, lên tiếng nói:

- Ta muốn thay Băng Hình sư muội có lời xin lỗi đồng môn của ngươi, sư muội không phải người xấu, cô ấy rất lương thiện, nhưng bởi vì hiểu lầm trước đây nên mới ra tay hơi nặng.

Ai ngờ Châu Di nói vậy, người bên Huyền Thiên Tông càng phần nộ, Lâm Phi Vân nha đầu không quản đối phương là ai, mặc dù bình thường cô vẫn gọi Mạnh Hùng là con gấu ngốc và còn muốn Hàn Phong giúp cô bắt nạt Mạnh Hùng nhưng nói cho cùng mối quan hệ của Lâm Phi Vân và Mạnh Hùng rất tốt.

Đừng nhìn Mạnh Hùng thường ngày chỉ lo tu luyện, hẳn yêu quý Lâm Phi Vân như em gái của mình, ai dám bắt nạt hay nói xấu Lâm Phi Vân, chỉ cần bị Mạnh Hùng biết, không cần nói nhiều đi tìm kẻ đó lý luận, thậm chí ra tay đánh, vì cô không biết bao nhiêu lần hẳn bị sư phụ trách mắng.

Có thể thấy, lần này Mạnh Hùng bị thương, Lâm Phi Vân hận Doãn Băng Hình đến cực điểm, thậm chí ghét luôn cả Thiên Thánh Cốc.

Bây giờ nghe Châu Di nói vậy, định lên tiếng đòi co, nhưng Hàn Phong đã giơ tay ra hiệu cho tiểu nha đầu không được lên tiếng.

Nhìn thẳng vào mắt Châu Di, biểu tình trên mặt Hàn Phong vẫn không thay đổi, lạnh lùng nói:

- Còn chuyện gì nữa không?

Nghe ngữ khí của Hàn Phong và biểu tình của những người khác, Châu Di biết nộ khí của họ với Doãn Băng Hình không thể hóa giải chỉ bởi một câu nói.

Do dự một lúc lâu, Châu Di thực sự không biết nói gì, đành phải cúi đầu, thì thầm nói:

- Ta... ta đã từng nghĩ, và đã hiểu.... chuyện... chuyện trước đây... là vô tình, nên không trách người!

Dừng lại một lúc, Châu Di đỏ mặt nói tiếp:

- Hơn nữa trận đấu vừa rồi cũng thua người, nên chuyện này coi như đến đây chấm dứt, chỉ là Băng Hình sư muội tính tình có chút ngang bướng, nên... nên...

- Được rồi, nếu không còn chuyện gì nữa ta xin phép đi trước!

Hàn Phong lạnh lùng phẩy tay cắt ngang lời Châu Di, cũng không thèm nhìn cô, cùng những người khác rời đi.

Nhìn bọn Hàn Phong rời đi, Châu Di sầm nét mặt, khẽ thở dài.

- Tiểu Phong, mặc dù Mạnh Hùng và Tạ Tầm đều bị Doãn Băng Hình đánh trọng thương, nhưng tiểu cô nương tên Châu Di đó cũng không tệ, đầu cần phải lạnh nhạt với người ta như vậy?

Trở về nhà, Lâm Nguyệt không khỏi lên tiếng hỏi Hàn Phong.

Ai ngờ, Hàn Phong không trả lời, chỉ ngồi một bên nghịch nghịch đuôi Tiểu Bạch, Lâm Phi Vân lập tức tỏ ra bất mãn, nói:

- Sư phụ, Thiên Thánh Cốc đều là người xấu, Mạnh Hùng sư huynh bị họ đánh ra như vậy, người còn nói giúp họ! Nếu như con có thực lực, con sẽ dạy cho bọn Thiên Thánh Cốc một bài học, khiến họ sau này không dám bắt nạt Huyền Thiên Tông ta nữa.

Dịu dàng cười, Lâm Nguyệt xoa xoa đầu tiểu nha đầu, kéo cô vào lòng, nhẹ giọng nói:

- Tiểu nha đầu này, ở ngoài không được ăn nói linh tinh như vậy nghe chưa, nếu không sẽ có rắc rối lớn đấy.

Hàn Phong nghe hai sư đồ nói chuyện, cũng cười cười, đợi đến lúc Lâm Nguyệt quay sang phía mình mới nói:

- Trong hoàn cảnh đó, người bảo con nói gì? Bất luận con nói cái gì cũng không thay đổi được quyết định của mình, vậy thì cần gì phải nói tiếp. Doãn Băng Hình đó, nếu như để con gặp lại cô ta trong trận đấu tiếp theo, con sẽ thay Mạnh Hùng và Tạ Tầm đòi lại công bằng.

Tiểu Bạch đang bị Lâm Phi Vân “giày vò”, nghe Hàn Phong nói vậy cũng kêu lên hai tiếng phối hợp, giống như đang ủng hộ Hàn Phong vậy.

- Nhưng đây là Thiên Thánh Cốc, với thân phận của Doãn Băng Hình, nếu như còn làm quá, đến lúc đó....

Lâm Nguyệt có chút lo lắng.

Hàn Phong thấy Lâm Nguyệt nhú mày, đành phải lên tiếng nói:

- Yên tâm đi sư phụ, con sẽ không quá kích động đâu!

Mặc dù vẫn cảm thấy không ổn, nhưng nhìn bộ dạng kiên quyết của Hàn Phong, biết không thể thay đổi được suy nghĩ của đồ đệ, Lâm Nguyệt không khuyên nhủ thêm nữa, hơn nữa bản thân cũng có chút khó chịu với hành vi của Doãn Băng Hình.

Tối hôm sau, Hàn Phong mở tròng mắt, phun ra một ngụm tạp khí, từ lúc rời Huyền Thiên Tông đến đây cũng gần một tháng.

Một tháng này Hàn Phong không để ảnh hưởng đến chuyện tu luyện của mình, mặc dù đã tiến nhập địa giai, tiến độ tu luyện chậm hơn trước rất nhiều.

Nhưng có tiên thiên đấu khí đặc biệt trợ giúp, một tháng này, đấu khí của Hàn Phong có tiến bộ không nhỏ, thậm chí hẳn có thể cảm nhận đấu khí của mình đã tới giới hạn địa giai nhị phẩm.

Hắn tin, chỉ cần đại hội kết thúc, tìm thời gian bế quan mất ngày, nhất định có thể đột phá địa giai tam phẩm thuận lợi.

Thu lại cảm xúc, Hàn Phong khởi động một chút thân thể đã cứng đờ của mình, rồi mới mở cửa phòng đi ra.

Đúng lúc hắn vừa mở cửa thì Lâm Nguyệt không biết đã đợi từ lúc nào bất ngờ xuất hiện trước mặt.

Nhìn thấy Lâm Nguyệt, Hàn Phong hơi ngây người, sau đó nghi hoặc lên tiếng hỏi:

- Sư phụ, có chuyện gì vậy?

Lâm Nguyệt lườm đồ đệ ngốc của mình một cái, sau đó nói:

- Bởi vì chỉ còn lại mười hai tuyển thủ, nên vòng đấu thứ bảy hôm nay sớm đã công bố, có lẽ hôm nay, cả Thiên Thánh Cốc này chỉ còn mình con là không biết.

Bị Lâm Nguyệt nói vậy, Hàn Phong cười gượng gạo, sau đó hiểu kì hỏi:

- Vậy đối thủ ngày mai của con là ai?

Lâm Nguyệt khẽ thở dài, bắt đầu kể:

- Thiên Thánh Cốc, Doãn Băng Hình!

- Là cô ta?

Hàn Phong đầu tiên ngay ra, sau đó mắt ánh lên một tia hàn quang!~!

Đại hội ngày thứ mười ba, đại hội đã vào đến vòng thứ bảy.

Từ sớm hôm qua, tất cả mọi người đã mong chờ được nhìn thấy danh sách đối chiến hôm nay.

Và trong sáu trận thi đấu hôm nay, tin rằng trận đấu được mọi người thích nhất là trận đấu giữa Hàn Phong và Doãn Băng Hình.

Mấy ngày nay, ai cũng biết Doãn Băng Hình liên tục đánh trọng thương hai đệ tử Huyền Thiên Tông, ra tay vô cùng độc ác.

Giữa Hàn Phong và Châu Di có rất nhiều vướng mắc, có thể gọi là rối rắm.

Chính bởi vậy, mọi người đều vô cùng mong đợi trận đấu giữa hai người hôm nay.

Đương nhiên, mặc dù Hàn Phong thực lực không tệ, mọi người cũng ngầm đoán đấu khí của Hàn Phong có thể đạt tới nhân giai cửu phẩm. Nhưng so với hắn, phần lớn vẫn đánh giá Doãn Băng Hình cao hơn.

Nói thế nào, Thiên Thánh Cốc cũng là nhất lưu thế lực truyền thừa nghìn năm, nền móng chỉ thua yếu hơn Thiên Môn và Băng Tuyết Các những tông môn cổ lão một chút.

Một nhị lưu Huyền Nguyên Tông nhỏ bé, sao có thể sánh được với họ.

Cùng là nhân giai cửu phẩm, nhưng đệ tử do Thiên Thánh Cốc bồi dưỡng, đương nhiên những thế lực bình thường không thể so sánh được.

Những bình luận này đều đã truyền đến tai Hàn Phong.

Nhưng, Hàn Phong chỉ cười nhạt, tịnh không để ý, sau khi biết đối thủ hôm nay của mình là Doãn Băng Hinh, Hàn Phong trong lòng sớm đã có quyết định.

Hắn còn nhớ hai năm trước, lúc mình vừa mới tái sinh, trong lòng quyết định kiếp này phải bảo vệ những người bên cạnh mình, bù đắp cho những nuối tiếc của kiếp trước.

Hôm nay, Tạ Tầm và Mạnh Hùng hai người bị đánh trọng thương ngay trước mắt hắn, nhất là Tạ Tầm, nếu như không phải Phí lão động tác nhanh, con đường tu luyện của hắn chắc đã triệt để chấm dứt.

Mấy ngày nay, mặc dù bên ngoài không có phản ứng gì, nhưng hành động này của Doãn Băng Hinh đã chạm đến giới hạn chịu đựng của hắn.

Trên đường đến hội trường, không biết có phải ý trời hay không mà Hàn Phong lại gặp nhóm Thiên Thánh Cốc. Doãn Băng Hinh và Châu Di đương nhiên cũng có mặt ở đó.

Hàn Phong khẽ nheo mắt, trong mắt ánh lên một chút thần sắc khó đoán, nhưng không hề có ý định để ý đến đối phương.

Nhưng, dù hắn không có ý định để ý đến họ thì mấy tên đệ tử Thiên Thánh Cốc cũng không có ý định buông tha Hàn Phong.

- Hắc, Trác Dật sư huynh, huynh đoán hôm nay đối thủ của Doãn Băng Hinh sư muội sẽ có kết cục thể nào?

Một đệ tử khá thân với Trác Dật, ngữ khí khiêu khích nói.

- Phải xem kẻ đó có biết tự lượng sức mình hay không, nếu như vẫn điên cuồng như ngày hôm kia, nói không chừng kết cục còn thảm hơn.

Trác Dật khinh miệt liếc sang phía Hàn Phong, ngữ khí đầy vẻ khó chịu.

Châu Di đứng bên cạnh thấy họ nói vậy, trong lòng không biết nên khóc hay nên cười.

Không biết vì sao, hôm nay có luôn có dự cảm không tốt, gần như sẽ có chuyện gì không tốt xảy ra, nhưng cô không thể nói được là chuyện gì.

Khoảnh khắc nhìn thấy Hàn Phong, cảm giác bất an trong lòng càng mãnh liệt. Cô cũng không biết tại sao lại vậy, hình như dự cảm đó ám chỉ trận đấu hôm nay giữa Hàn Phong và Doãn Băng Hinh.

Sau đó, Châu Di lại lập tức phủ định suy nghĩ của mình. Mặc dù cô cũng nhìn ra Hàn Phong thực lực không tệ, nhưng Hinh Nhi là đệ tử xuất sắc nhất Thiên Thánh Cốc, Hàn Phong dù mạnh cũng không phải đối thủ của cô.

Bên Huyền Thiên Tông cũng nghe thấy mấy câu khiêu khích của sư huynh đệ Trác Dật, giận không để đâu cho hết, cùng nhau phóng ánh mắt thù hận sang phía Thiên Thánh Cốc.

Hàn Phong thì ngược lại, chỉ lạnh lùng nhìn Doãn Băng Hinh, sau đó dẫn những người khác vào hội trường.

Vì các tuyển thủ đã bị đào thải một nửa nên đại hội hôm nay chỉ còn lại sáu trận đấu. Những võ đài cũ đã bị dỡ bỏ, thay vào đó là một võ đài mới lớn hơn khá thể hơn, đủ dùng cho những trận đấu tiếp theo.

Trận đấu của Hàn Phong được xếp cuối cùng nên hắn cũng không để ý đến những người khác, ngồi một mình một góc, nhắm mắt dưỡng thần.

Trận đấu đầu tiên là Băng Tuyết Các Đường Vũ Nhu, và đối thủ của cô là Thánh Lam Tông Vệ Trạch.

Vệ Trạch hôm qua từ sau khi biết đối thủ của mình là Đường Vũ Nhu, không hề tỏ ra quá kinh ngạc, đại hội đến thời điểm này, chỉ còn sót lại những đối thủ khó nhằn nên hắn sớm đã chuẩn bị sẵn tâm lý.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

179. Chương 163: Coi Nhẹ Người.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Vừa lên đài, Vệ Trạch hì hì cười nói:

- Đường cô nương, lát nữa tỷ thí thì nhẹ tay giùm, ta vẫn còn muốn mang cái mạng già này về tông môn báo cáo với trưởng bối.

Câu nói đùa của Vệ Trạch khiến mọi người đều phải phì cười, Nhiếp Ngôn đang đứng ở xa quan sát Vệ Trạch thì dấu khuôn mặt lạnh lùng vạm vỡ năm không đổi cũng có một chút biến hóa. Chỉ có cẩn thận quan sát mới có thể phát hiện khoe miệng Nhiếp Ngôn vừa nhếch lên hai cái.

Đường Vũ Nhu quả không hổ danh là băng tuyết tiên tử, không hề tỏ thái độ gì trước câu nói đùa của Vệ Trạch, chỉ lạnh lùng nhìn hắn, sau đó nói:

- Vệ công tử quá lời, đây là một cuộc thi đấu thôi mà.

Nói đoạn, thân thể mỹ diệu của Đường Vũ Nhu thoáng chuyển động, một đường khí tức lạnh lẽo tán phát ra từ cơ thể cô.

Vệ Trạch bên ngoài cười nói vui vẻ nhưng thực chất hai mắt sớm đã chú ý nhất cử nhất động của Đường Vũ Nhu, mặc dù biết mình không đánh thắng được Đường Vũ Nhu nhưng Vệ Trạch vẫn là một kẻ cao ngạo, hắn không muốn mới đánh mấy chiêu đã phải hạ đài, như vậy quá mất mặt.

Lúc thân hình Đường Vũ Nhu vừa di chuyển, Vệ Trạch cũng đồng thời chuyển động.

Đấu khí lăm liết không ngừng trào ra, Vệ Trạch hét lên một tiếng, lao về phía Đường Vũ Nhu.

Không thể không nói, mặc dù Vệ Trạch đấu khí chỉ có nhân giai bát phẩm, nhưng bây giờ dốc sức, cũng chẳng thua kém gì Đường Vũ Nhu.

Hai bên giao thủ với nhau khoảng mười chiêu, coi như ngang sức ngang tài.

Nhưng Hàn Phong ngồi bên dưới chỉ liếc qua mấy cái, có thể nhận ra luôn khoảng cách giữa hai bên, lúc này Vệ Trạch hơi có chút mệt mỏi, còn Đường Vũ Nhu thì vẫn chưa có thay đổi gì.

Như vậy, cao thấp thế nào coi như đã rõ.

Hơn nữa, nếu như hiểu Băng Tuyết Các rõ như ba cắc còn lại, đương nhiên sẽ biết giống như Liệt Kinh Vân, Lý Dịch Phi và Lôi Thần, Đường Vũ Nhu sở trường dùng kiếm nên bây giờ không phải là lúc cô ta mạnh nhất, cho dù như vậy, Vệ Trạch đã có chút không chịu đựng nổi, chuyện thắng thua chỉ còn là vấn đề sớm muộn.

Quả nhiên, sau khi mọi người ra định luận, Vệ Trạch miễn cưỡng đỡ của Đường Vũ Nhu vài chiêu, sau đó, khí tức trên người trở nên có chút không ổn định.

Đường Vũ Nhu cũng không nể nang, tranh thủ một sai lầm nhỏ của Vệ Trạch, liên tục ra tay.

Vệ Trạch vốn dĩ đã rất mệt mỏi, lúc này đương nhiên càng không thể chống đỡ nổi, đành phải chịu thua.

Sau khi nhìn thấy Vệ Trạch thất bại, Hàn Phong cũng chỉ khẽ lắc đầu, Vệ Trạch thực lực không yếu, nếu như đối thành một nhân giai cử phẩm võ giả bình thường, cho dù Vệ Trạch chỉ có nhân giai bát phẩm, vẫn có cơ hội giành chiến thắng, chỉ có điều Đường Vũ Nhu không phải người thường, tinh anh đệ tử do Băng Tuyết Các bồi dưỡng ra đương nhiên phải có năng lực đặc biệt.

Nhưng trận đấu tiếp theo không có gì để nghĩ.

Liệt Kinh Vân, Lý Ngọc và Lý Dịch Phi liên tiếp đánh bại đối thủ, tấn cấp thành công. Nhiếp Ngôn vẫn không để mất danh tiếng cuồng đao của mình, đối diện với một đối thủ nhân giai bát phẩm, Nhiếp Ngôn chỉ đưa nhẹ một đao, đã khiến đối phương không sao chống đỡ nổi, xin thua ngay lập tức.

Tiếp sau đó là trận chiến giữa Hàn Phong và Doãn Băng Nhi mà mọi người quan tâm nhất.

Cuối cùng cũng đến lượt mình, Hàn Phong từ từ đứng dậy, ngược nhìn lên đài mặt không hề có chút biểu tình. Trải qua bao nhiêu ngày thi đấu, những đệ tử khác của Huyền Thiên Tông cũng đã bảy tám phần hiểu được thực lực của Hàn Phong nên rất tự tin vào hắn, thi nhau cổ vũ, hi vọng Hàn Phong có thể đánh bại Doãn Băng Hình, khiến cô gái vừa cao ngạo vừa độc ác đó nếm mùi thất bại.

Trong đó, tiểu nha đầu Lâm Phi Vân là hét to nhất:

- Sư huynh, huynh phải cố lên đây, thay muội dạy dỗ cô gái đáng ghét đó.

Nghe vậy, Hàn Phong chỉ khẽ gật đầu, cười nói:

- Yên tâm đi, sư huynh đã làm muội thất vọng bao giờ chưa?

Lâm Phi Vân nghe Hàn Phong nói vậy, hai mắt sáng rực, mặt cũng giãn ra phần nào.

Trên võ đài, Doãn Băng Hình sớm đã nhanh chân đứng trên đó, thấy Hàn Phong bước lên, Doãn Băng Hình không hề khách khí vung thanh trường kiếm trong tay, chỉ thẳng vào Hàn Phong, cười lạnh nói:

- Không nhìn ra người cũng có vài phần bản lĩnh, có thể vào được tận vòng bảy, đúng là trước đây ta đã có chút sai lầm.

- Sai lầm của cô không chỉ từng ấy đâu.

Hàn Phong lạnh lùng nhìn Doãn Băng Hình, nói.

Thấy Hàn Phong thái độ vậy, Doãn Băng Hình khó chịu bĩu bĩu môi, nói:

- Hi vọng lát nữa người vẫn đủ sức nói ra câu đó.

Hàn Phong cười nhẹ, không trả lời.

Trận chiến vẫn chưa bắt đầu nhưng những người ngồi dưới đã ngửi thấy mùi thuốc súng nồng đậm.

Trác Minh đang ngồi trên vị trí chủ trì, nhìn hai kẻ trên bục, chân mày cũng phải nhíu lại.

Thượng Quan Vô Ngã bên cạnh thấy vậy, ha ha cười nói:

- Hình như hai kẻ đang đứng trên võ đài có mâu thuẫn với nhau. Tuyển thủ tên Hàn Phong đấu khí tu vi cũng không tệ, cóc chủ không lo lắng sao?

Nghe vậy, Trác Minh chỉ cười nhạt, nói:

- Mâu thuẫn giữa bọn tiểu bối ấy mà, để cho chúng tự giải quyết. Chúng ta chỉ nên đứng nhìn thôi.

Nhưng, trong lòng Trác Minh lại đang có một suy nghĩ khác, hắn sớm đã nhận ra vấn đề trên người Hàn Phong, mặc dù không thể phán đoán thực lực thật sự nhưng với con mắt của một thiên giai cường giả, hắn có thể nhận thấy một luồng khí tức lúc có lúc không trên người Hàn Phong, so với Doãn Băng Hình mà nói, thậm chí còn mạnh hơn vài phần, nhưng hắn lại không lên tiếng nhắc nhở.

Đại hội cử hành đến ngày hôm nay, Thiên Thánh Cốc ngoài Doãn Băng Hình ra những đệ tử tham gia khác sớm đã bị đào thải.

Với số điểm trước mắt, trừ phi Doãn Băng Hình giành được quán quân, mới có thể giúp Thiên Thánh Cốc lọt vào top ba.

Nhưng, rõ ràng phía trước vẫn còn Đường Vũ Nhu, Lý Ngọc những tuyển thủ không hề yếu, nên Trác Minh biết lần này Thiên Thánh Cốc muốn vào được top ba là chuyện không thể.

Vậy thì cứ mặc kệ cho Doãn Băng Hình và Hàn Phong thi đấu một trận, tiện thể mượn tay Hàn Phong kiềm chế ngạo khí trên người Doãn Băng Hình.

Doãn Băng Hình không biết ý tưởng của cóc chủ, sau khi tuyên bố trận đấu bắt đầu, sớm đã đâm ra một kiếm.

- Hàn Phong, hôm nay ta sẽ thay mặt sư tỷ dạy dỗ người.

Keng!

Doãn Băng Hình hét lên một tiếng, trường kiếm trong tay vung nhẹ, rung lên khe khẽ.

Bộ y bào trắng tuyết dù không có gió nhưng vẫn tự động uốn lượn mềm mại.

Vì đã phần nào hiểu được thực lực Hàn Phong nên ngay từ khi bắt đầu Doãn Băng Hình đã không có ý định nể nang, chân hơi dịch chuyển, cả thân người bay lên như mộng như huyền, hướng về phía Hàn Phong.

Điệp ảnh thiên huyền!

Phía dưới có người thấy Doãn Băng Hình vừa lên đã dùng đến điệp ảnh thiên huyền, nhất thời cũng sáng mắt. Họ vẫn còn nhớ rất rõ, mấy ngày trước lúc Hàn Phong đấu với Châu Di, Châu Di cũng dùng điệp ảnh thiên huyền ngay từ khi bắt đầu.

Lúc đó, Hàn Phong đã hóa giải chiêu thức này một cách rất dễ dàng.

Nhưng điệp ảnh thiên huyền mà Doãn Băng Hình thể hiện bên trong đậm mùi coi thường.

Thấy Doãn Băng Hình lại dùng điệp ảnh thiên huyền, Hàn Phong mắt ánh lên một tia dị sắc, khóe miệng hơi nhếch lên, cười lạnh nói:

- Cô gái này đúng là hiếu thắng!

Thì ra điệp ảnh thiên huyền mà Doãn Băng Hình dùng tinh diệu hơn của Châu Di, chỉ có điều với Hàn Phong mà nói, không quá khác biệt.

Không phải điệp ảnh thiên huyền uy lực không lớn, chỉ có điều bản thân nó hợp với địa giai võ giả trở lên hơn, với những đệ tử đầu khí mới ở nhân giai như Doãn Băng Hình, điệp ảnh thiên huyền sử dụng chỉ là bản giản hóa, đương nhiên Hàn Phong chỉ nhìn quá đã có thể phá giải.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

180. Chương 164: Điệp Ảnh Thiên Huyền Đấu Điệp Ảnh Thiên Huyền.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hạ quyết tâm dạy cho cô ta một bài học, Hàn Phong đạp mạnh một chân lên trước, sau đó cả thân hình đột nhiên khởi động, lao vào Doãn Băng Hình này giờ vẫn không ngừng thay đổi phương vị.

Khoảnh khắc Hàn Phong đạp chân, mắt Trác Minh ánh lên một tia tinh quang vô danh, biểu tình trên mặt chuyển từ bình thản sang nghiêm trọng.

Theo sự biến hóa không ngừng của cơ thể Hàn Phong, đám đông dưới đài thi nhau phát ra những tiếng hô kinh ngạc.

Nhất là đám đệ tử Thiên Thánh Cốc, ánh mắt càng có chút sợ hãi nhìn Hàn Phong phiêu động thân hình.

- Trời ạ! Là điệp ảnh thiên huyền!

Một đệ tử Thiên Thánh Cốc sau khi nhìn động tác của Hàn Phong, thất thanh nói.

Trác Dật ngồi bên cạnh cũng thích thú nhìn Hàn Phong, mặt đầy vẻ khó tin, lẩm bẩm nói:

- Là... là chuyện gì vậy? Sao tên đó lại biết điệp ảnh thiên huyền của Thiên Thánh Tông ta?

Doãn Băng Hình lúc này cũng bị những biến hóa đột ngột của Hàn Phong làm cho giật mình. Thân hình đang phiêu động không khỏi dừng lại trong giây lát, may mà sau đó vẫn điều chỉnh kịp.

- Điệp ảnh thiên huyền? Sao hấn lại biết điệp ảnh thiên huyền?

Doãn Băng Hình trong lòng không ngừng đặt ra câu hỏi, nhưng lúc này cô không có thời gian nghĩ kĩ, bởi vì thân hình Hàn phong đã đến trước mặt cô.

Kinh ngạc thì vẫn kinh ngạc, nhưng Doãn Băng Hình không hổ danh là đệ tử kiệt xuất nhất Thiên Thánh Cốc, đầu khí trong người cuồng chuyển, một đường kiếm khí nồng đậm bất ngờ phủ lên bề mặt thanh trường kiếm trong tay.

Trường kiếm vung ra, từng đường kiếm khí mang theo hàn quang lạnh lẽo, bắn nhanh về phía Hàn Phong.

Nhìn động tác của Doãn Băng Hình, Trác Dật nhất thời thở phào nhẹ nhõm, cười lạnh nói:

- Hừ! Mặc dù không biết tại sao tên Hàn Phong đó lại dùng điệp ảnh thiên huyền của Thiên Thánh Cốc ta nhưng hấn cũng thật ngốc, Băng Hình sư muội là người hiểu điệp ảnh thiên huyền nhất, Hàn Phong đó chẳng khác gì múa rìu qua mắt thợ, như vậy sẽ càng khiến hấn rơi vào thế bị động nhanh hơn.

Đạo lý mà Trác Dật biết sao Hàn Phong không biết, nhưng hấn căn bản không quan tâm, hấn cố ý dùng chiêu này là để Doãn Băng Hình phải cúi cái đầu cao ngạo của cô ta.

Lúc Doãn Băng Hình xuất thủ, Hàn Phong cũng đồng thời di chuyển, hấn không lấy ra linh tê kiếm mà vung một tay, điểm liền mấy cái vào kiếm ảnh đang dần tiếp cận.

Khai sơn chỉ!

Mấy đường kiếm khí của Doãn Băng Hình bị Hàn Phong làm cho tan ra.

Hai thân ảnh không hề dừng lại, bước chân không ngừng biến hóa, liên tục thay đổi phương vị.

Ở giữa, hai người vẫn tung chiêu với nhau, đầu khí tràn ra tứ phía, khiến mọi người càng xem càng hào hứng.

Họ phát hiện, hôm nay Hàn Phong không dùng phương thức chiến đấu trực tiếp trước đây nữa, Hàn Phong của hôm nay mang lại một cảm giác rất lạ.

Họ cũng không ngờ thực lực Hàn Phong có nhân giai cửu phẩm, hơn nữa có thể ngang tài ngang sức với Doãn Băng Hình của Thiên Thánh Cốc.

- Bồ Lôị Địch ngươi có cảm thấy phong cách chiến đấu hôm nay của Hàn Phong không giống ngày thường không?

Phí lão ngược mắt nhìn Hàn Phong nói.

- Ta cảm thấy tên tiểu tử này cả ngày cứ ra vẻ già dặn, nhưng hôm nay thì giống thanh niên rồi.

Bồ Lôị Địch cười hì hì nói.

Bình!

Hàn Phong và Doãn Băng Hình lại vừa đối nhau một chiêu, Doãn Băng Hình bị tác động với lực chấn động, hơi lùi ra sau một chút, ra khỏi phạm vi tiến công của Hàn Phong.

Hàn Phong thấy vậy cũng không đuổi theo, đáp xuống, thản nhiên nhìn Doãn Băng Hình.

Thầm điều chỉnh hơi thở, thời gian giao thủ mặc dù không dài nhưng đây là lần đầu tiên Doãn Băng Hình cảm nhận được áp lực từ đối thủ trong đại hội lần này.

- Tại sao ngươi lại biết điệp ảnh thiên huyền?

Doãn Băng Hình chỉ trường kiếm vào Hàn Phong, lạnh giọng hỏi.

Câu hỏi này của Doãn Băng Hình khiến mọi người một lần nữa lại đổ dồn ánh mắt về phía Hàn Phong, Trác Minh đang ngồi ở vị trí chủ trì cũng nhìn Hàn Phong, điệp ảnh thiên huyền là một trong võ kĩ cao cấp của Thiên Thánh Tông, chỉ những đệ tử có tư chất mới đủ tư cách học, hơn nữa mức độ trung thành của những đệ tử này được chuyển chọn rất gắt gao, đương nhiên không thể lọt ra ngoài.

Nhưng, Hàn Phong trước mắt là một ngoại lệ. Trác Minh rất muốn biết rốt cục là ai giao điệp ảnh thiên huyễn cho người thiếu niên này.

Trước câu hỏi của Doãn Băng Hình, Hàn Phong nhún nhún vai, chỉ xuống dưới đài, nói:

- Đương nhiên là học cô ấy!

Mọi người nhìn theo ánh mắt Hàn Phong, người ngồi đó chính là Châu Di, Châu Di cũng không ngờ Hàn Phong lại bất ngờ nhắc đến mình, nhất thời có chút bối rối. Đối diện với ánh mắt vừa nghi hoặc vừa khó hiểu của mọi người, vô vừa thẹn vừa giận, quên mất cả phản bác.

- Người nói láo, sư tỷ ta không phải loại người đó!

Doãn Băng Hình lạnh giọng quát.

Hàn Phong vẫn thản nhiên nói:

- Mấy ngày trước cô ấy có dùng chiêu này một lần trước mặt ta, điệp ảnh thiên huyễn cũng không phải võ kỹ gì cao siêu, nên có khó gì!

Xôn xao!

Câu nói này của Hàn Phong khiến tất cả mọi người đều phải ồ lên kinh ngạc!

Họ không ngờ Hàn Phong lại có ngữ khí khoa trương đó. Quan trọng hơn, họ không thể nghĩ được Hàn Phong chỉ cần nhìn một lần, đã có thể nắm bắt toàn bộ, đó là bản lĩnh gì chứ?

Cũng không ai tỏ ra hoài nghi những lời Hàn Phong nói. Thiên Thánh Cốc thân là tông môn nhất lưu, đương nhiên có cách quản giáo đệ tử trong cốc, đảm bảo các loại bí pháp võ kỹ mà Thiên Thánh Cốc không bao giờ lộ ra ngoài.

Nhưng hôm nay đúng là Hàn Phong đang dùng điệp ảnh thiên huyễn của Thiên Thánh Cốc, vượt quá xa tầm tưởng tượng của họ.

- Wa! Trước đây không nhìn ra Hàn Phong lợi hại vậy, sư tỷ có phải tỷ sớm đã biết thực lực của hắn không?

Tiểu Hàn ngồi bên cạnh Đường Vũ Nhu kinh ngạc nhìn Hàn Phong, hỏi.

Đường Vũ Nhu nhíu mày, lắc đầu nói:

- Mặc dù ta biết thực lực của hắn không đơn giản, nhưng cũng không ngờ hắn có thiên phú như vậy, chỉ mới nhìn qua một lần, đã có thể sử dụng điệp ảnh thiên huyễn, khả năng quan sát đó ngay cả ta cũng không sánh được.

Lý Ngọc nhìn trận đấu giữa hai người, khóe miệng lộ ra một tia cười nhạt, lẩm bẩm nói:

- Nếu không lầm, đại hội lần này sẽ rất thú vị.

Nghe Hàn Phong trả lời, tất cả đệ tử Thiên Thánh Cốc ngoài kinh ngạc ra, nhiều hơn là cảm giác phẫn nộ, Hàn Phong nói vậy chẳng khác gì công khai coi thường họ.

Doãn Băng Hình trong lòng còn giận hơn.

- Người dám coi thường Thiên Thánh Cốc ta, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết tay!

Dứt lời, Doãn Băng Hình lại nhắc kiếm bay nhanh về phía Hàn Phong, điệu bộ quyết ăn thua đủ.

Thấy Doãn Băng Hình lao đến, Hàn Phong nghiêm nét mặt, đầu khí súc sôi không ngừng trào ra từ trong cơ thể.

Hàn Phong không muốn tiếp tục kéo dài trận đấu thêm nữa, cô gái đã từng khiến Tạ Tầm và Mạnh Hùng trọng thương, hắn đã chuẩn bị bắt cô ta phải trả giá.

A!

Khí tức cường đại bạo phát theo tiếng thét của Hàn Phong, thân thể chúm mạnh về đằng trước, Hàn Phong lao cả người, nắm đấm siết chặt, đầu khí mãnh liệt cuồng chuyển bay ra.

Sấm đánh!

Đây là lần thứ hai Hàn Phong sử dụng chiêu này.

Nắm đấm mang theo dòng điện màu tím, phá vỡ không khí xung quanh, nhắm thẳng vào Doãn Băng Hình.

Một quyền này đã được Hàn Phong tăng thêm vài phần sức mạnh, đương nhiên hẳn biết Doãn Băng Hình không thể chịu đựng được một quyền này.

Doãn Băng Hình cũng cảm nhận được khí tức đáng sợ truyền đến từ nắm đấm của Hàn Phong, ánh mắt trở nên nghiêm trọng, nâng đầu khí trên người, truyền vào trường kiếm trong tay.

Lược ảnh thất diệu!

Doãn Băng Hình đang dùng một trong những tuyệt kỹ của Thiên Thánh Cốc mà cô ta dùng để đánh bại Mạnh Hùng. Hơn nữa, uy lực còn mạnh hơn lúc đối phó với Mạnh Hùng rất nhiều.

Nhưng, Hàn Phong không quan tâm, hẳn không hề có ý định dừng lại, nắm đấm mang theo tàn ảnh màu tím, trực tiếp xâm nhập vào kiếm trận được kết thành từ vô số những đường kiếm khí.

Ầm!

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

181. Chương 165: Xuất Thủ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hai luồng sức mạnh cường đại bất ngờ chạm vào nhau, không xuất hiện tiếng nổ kinh thiên động địa như người ta tưởng tượng, Hàn Phong đẩy mạnh cánh tay, nắm đấm đập vào trong kiếm trận, điện lưu màu tím trong nháy mắt đánh tan kiếm khí xung quanh.

Không còn kiếm khí ngăn cản, nắm đấm của Hàn Phong lạnh lùng giáng vào bụng Doãn Băng Hình.

Trúng một đòn mãnh liệt, đầu khí trong người Doãn Băng Hình khựng lại, hai chân lùi liền mấy bước, trường kiếm rời khỏi tay, rơi xuống đất.

Kiếm khí tiêu tan, Doãn Băng Hình phải lùi hơn mười bước mới miễn cưỡng đứng vững được, lúc này khoe miệng cô đang rỉ máu, mặt trắng bệch, nhìn Hàn Phong mắt ánh lên một tia khó tin.

- Ta... ta đã xem nhẹ người rồi!

Doãn Băng Hình lấy tay lau vết máu trên miệng, gượng gạo nói tiếp.

Mọi người cũng bị sự bất ngờ này làm cho giật mình, Lúc này hai bên còn ngang tài ngang sức, sao đột nhiên Doãn Băng Hình lại bị Phong đánh trúng, hơn nữa thương thế xem ra cũng không nhẹ.

Trong lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, một luồng khí tức cường đại hơn không ngừng trào ra từ cơ thể Doãn Băng Hình.

Trác Minh đang ngồi trên bục thấy vậy đứng bật dậy.

Châu Di này giờ chuyên chú quan sát hai người, thần sắc lúc này càng căng thẳng, nói:

- Không ổn, nha đầu Hình Nhi liệu mạng rồi!

Doãn Hình Nhi lúc này tởa tai xỏa xước, sắc mặt có chút đau đớn nhưng ánh mắt thì vẫn rất kiên cường.

- Muốn đánh bại ta, đâu có dễ như vậy.

Những người có mặt đều cảm nhận được khí tức cường đại không ngừng trào ra từ người Doãn Hình Nhi.

Lúc này, Doãn Hình Nhi đã nâng khí tức trên người, tình cảnh khá giống như lúc đấu với Mạnh Hùng, nhưng bây giờ thì ngược lại.

Hàn Phong lẳng lẳng đứng nhìn Doãn Hình Nhi, không hề có ý ngăn chặn.

Đương nhiên hắn biết khí tức tán phát trên người Doãn Hình Nhi lúc này không phải sức mạnh thật của cô mà thuộc về một loại bí pháp Thiên Thánh Cốc, có thể kích phát tiềm năng trong cơ thể, tạm thời tăng cường đầu khí.

Đương nhiên, những bí pháp loại này, muốn chống đỡ được cũng vô cùng đáng sợ.

Ngay cả Dương Viêm trước đây đã từng đấu với Hàn Phong, nghe nói lúc này đang nằm trên giường, chịu sự đau đớn của hỏa độc.

Hàn Phong sợ dĩ không ngăn Doãn Băng Hình lại là vì hắn tự tin vào thực lực của mình, hắn muốn đánh bại đối phương trong lúc cô ta mạnh nhất.

Như vậy, sẽ dạy cho đối phương một bài học khó quên, cũng coi như trả thù được cho Tạ Tầm và Mạnh Hùng.

Khí thể Doãn Băng Hình không ngừng tăng trưởng, sắc mặt cũng càng lúc càng trắng bệch.

Cuối cùng, sau một lúc, thân hình Doãn Băng Hình hơi run rẩy, khí thể cũng dừng lại không tiếp tục tăng trưởng nữa.

Nhìn bộ dạng Doãn Băng Hình, Hàn Phong không hề cảm thấy kinh ngạc, còn nói:

- Chuẩn bị xong chưa?

- Hừ, người có vẻ rất tự tin

Doãn Băng Hình ánh mắt hơi nghiêm trọng, lạnh lùng nói.

Doãn Băng Hình lúc này mặc dù đầu tóc hơi có chút lộn xộn nhưng từ người cô vẫn cảm nhận được khí thể vô cùng cường đại, giống như biến thành một con người hoàn toàn khác.

- Ta thấy cô nên bớt phí lời đi, phương pháp tăng cường đầu khí này không duy trì được lâu đâu, nếu như cô còn tiếp tục không ra tay, lát nữa sẽ không có cơ hội đâu.

Hàn Phong cười nhạt, chẳng hề quan tâm đến đầu khí toàn vẹn trên người Doãn Băng Hình.

- Ta sẽ bắt người phải trả giá cho sự tự phụ của mình.

Doãn Băng Hình ngạo mạn nói.

Dứt lời, thân hình Doãn Băng Hình thoáng chuyển động, chớp mắt đã thấy xuất hiện trước mặt Hàn Phong, vung cánh tay ngọc ngà, một đường khí tức cường đại chạy theo cánh tay, bắn thẳng về phía Hàn Phong.

Hàn Phong không tránh, khoảnh khắc Doãn Băng Hình xuất thủ, hắn chỉ hơi chuyển đầu khí, và cũng đánh ra một quyền tương tự.

Bàn tay hai người đập mạnh vào nhau giữa không trung.

Chát!

Sau lần giao thủ thứ hai, khí kinh cường đại khiến mặt đất nứt ra một vết dài.

Doãn Băng Hình biết thực lực Hàn Phong vượt xa so với tưởng tượng của mình, nên cũng không ngạc nhiên với đòn đáp trả của hắn, vận hồng, thân hình lại biến, một lần nữa sử dụng điệp ảnh thiên huyền, nhưng hiệu quả hoàn toàn khác với trước đây.

Trước thực lực bạo tăng của Doãn Băng Hình, Hàn Phong sắc mặt không hề biến đổi, cười lạnh, thân hình cũng chuyển động, lao lên phía trước.

- Thiên Thánh Cốc sở hữu nhiều bí thuật cường đại, bản thân Doãn Băng Hình khí tức cũng đạt tới nhân giai đỉnh phong, hơn nữa sắp sửa chạm đến biên giới địa giai.

Bổ Lôi Định nhìn Doãn Băng Hình, bình thần phân tích.

Phí lão vuốt vuốt râu theo thói quen, tiếp lời:

- Không sai, mặc dù dùng bí thuật nâng cao thực lực nhưng không thể không nói đây không phải là thực lực thực sự so với bí thuật mà thăng nhóc Liệt Diễm Các cao cấp hơn rất nhiều.

- Vậy liệu Hàn Phong sư đệ có nguy hiểm gì không?

Diệp Phàm đang đứng sau lưng hai người, không khỏi lo lắng hỏi.

Hai vị lão giả quay sang nhìn nhau, không hẹn mà gặp, cùng bật cười.

Bên Thiên Thánh Cốc, Châu Di lo lắng nhìn Doãn Băng Hình, có chút trách móc nói:

- Hình Nhi quá háo thắng, ngay cả thánh ngôn thuật cũng dùng, nó không sợ hậu quả của việc phản tác dụng sao?

Đám đệ tử bên cạnh lúc này cũng trở nên trầm ngâm, ngưng trọng nhìn lên võ đài.

Lý Ngọc ngồi ở vị trí của mình, không ngừng quét ánh mắt qua hai nhân vật trên võ đài, khóe miệng vẫn giữ nguyên nụ cười, thản nhiên nói:

- Nhân giai đỉnh phong, Thiên Thánh Cốc thanh ngôn thuật quả nhiên thần kì.

Dừng lại một lúc, Lý Ngọc nói tiếp:

- Hàn Phong, người định đối phó thế nào? Ta đang rất chờ đợi đây.

Lý Ngọc nói rất nhỏ nên chỉ một mình hắn nghe thấy.

Lúc này, mọi người cũng đang bị hai nhân vật chính trên võ đài thu hút sự chú ý.

Doãn Băng Hình hiệu quả của thánh ngôn thuật chỉ duy trì được một lúc, nên vừa bắt đầu đã cường kích, tay xuất chiêu liên tục, khí tức cường đại không ngừng bạo phát.

Chỉ có điều, dần dần Doãn Băng Hình phát hiện bất luận mình thay đổi phương thức tấn công thế nào, biểu tình trên mặt Hàn Phong vẫn không đổi, ngay cả đấu khí cũng không thay đổi nhiều.

Phát hiện này làm cho Doãn Băng Hình có chút sợ hãi.

Sao có thể như vậy được? Được thánh ngôn thuật kích phát, lúc này đấu khí của cô đã đạt tới nhân giai đỉnh phong, về lý Hàn Phong không phải đối thủ của cô mới đúng, nhưng trên thực tế, công kích của cô hầu như không có tác dụng với hắn.

Vừa hay lúc đó, Doãn Băng Hình nhìn thấy một tia cười lạnh mơ hồ trên khóe miệng Hàn Phong, trong lòng đột nhiên có cảm giác như đang bị hắn coi thường.

Với tính cách hiếu thắng của cô, sao có thể dễ bị coi thường dễ dàng như vậy.

Hơn nữa, sau một hồi tiêu hao, Doãn Băng Hình cảm thấy hiệu quả của thánh ngôn thuật hình như sắp sửa kết thúc.

Doãn Băng Hình không chậm trễ thêm nữa, quát lên một tiếng, đấu khí điên cuồng vận chuyển.

Sau đó, Doãn Băng Hình điểm chân liên mấy cái, thân hình không ngừng chuyển biến, đợi đến khi tiếp cận Hàn Phong, Doãn Băng Hình bất ngờ biến hóa thủ thế, đập mạnh cánh tay ngà ngọc về phía Hàn Phong, một đường năng lượng nóng bỏng như lam sắc hỏa diễm bắn mạnh từ cánh tay của cô.

Năng lượng lam sắc biến thành một con phượng hoàng mỹ lệ giữa không trung, mang theo tàn ảnh lam sắc dài, như lưu quang bay về phía Hàn Phong.

Phượng vũ lưu quang.

Trác Minh nhìn Doãn Băng Hình không chớp mắt, thở dài nói:

- Ngay cả phượng vũ lưu quang cũng dùng, nha đầu Hình Nhi...

Phượng vũ lưu quang coi như một loại võ kỹ tương đối thần bí của Thiên Thánh Cốc, chỉ những đệ tử thiên phú cực tốt mới có cơ hội học tập nên rất ít người được nhìn thấy phượng vũ lưu quang.

Bởi vì phượng vũ lưu quang là một võ lấy mạng đền mạng bá đạo, nhưng phạm người sử dụng võ kỹ này, bất luận có thể đánh bại kẻ thù hay không, cơ thể đều phải chịu tác dụng phụ nhất định, tạm thời mất đi đầu khí trong một thời gian ngắn.

Cũng có thể nói, nếu như phượng vũ lưu quang không thể đánh bại Hàn Phong, Doãn Băng Nhi sau này chẳng khác gì một con cừ non yếu ớt nằm im chờ Hàn Phong giết.

Khí tức mạnh quá.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

182. Chương 166: Cả Gan Làm Càn.

Nhóm dịch: Dungenhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Phượng vũ lưu quang vừa xuất thủ, mọi người lập tức cảm nhận được khí tức bá đạo ẩn hàm trong năng lượng lam sắc đó, nhất thời vô cùng kinh ngạc.

Trên đài, Hàn Phong cũng cảm nhận được năng lượng bá đạo và cũng hiểu là Doãn Băng Hình đang quyết liều mạng với hắn.

Nhưng, đòn công kích này đối với hắn mà nói, căn bản không có tác dụng.

Không chút do dự, Hàn Phong dậm mạnh chân nhảy lên khỏi mặt đất, cơ thể bắn đi như tên lửa, và nơi mà hắn vừa đứng xuất hiện một vết nứt cực lớn.

Đầu khí truyền vào cánh tay, hai mắt ngưng trọng, đợi năng lượng lam sắc tiếp cận, Hàn Phong đột nhiên thét lên một tiếng, cánh tay bên trái hình thành nên một đường khí kinh xoắn ốc, hút hết toàn bộ không khí xung quanh.

Cánh tay Hàn Phong lúc này lại rung lên một lần nữa, năng lượng Lam Sắc như một tờ giấy mỏng bị đâm toạc một lỗ.

Vết nứt ngày càng lan rộng, năng lượng lam sắc phát ra những âm thanh u u kì lạ, sau đó bị khí kinh xoắn ốc của Hàn Phong bóp nát, hóa thành tro bụi.

Lúc này, giữa năng lượng lam sắc, thân hình của Doãn Băng Hình cũng dần lộ ra.

Hàn Phong không có ý định dừng tay, hắn vẫn còn nhớ Tạ Tầm và Mạnh Hùng bị thương thế nào.

Đột nhiên, Hàn Phong đang lơ lửng giữa không trung sải bước, vịn hông, thân hình bật mạnh lên cao thêm một lần nữa, lao về phía Doãn Băng Hình lúc này đã mất đi đầu khí, đang chuẩn bị rơi xuống đất.

Nhìn hành động của Hàn Phong, mọi người nhất loạt giật mình, Hàn Phong muốn làm gì sao họ không biết.

Lúc trước chuyện Doãn Băng Hình ra tay độc ác với hai đệ tử Huyền Thiên Tông, họ vẫn còn nhớ rất rõ, nhất là người tên Tạ Tầm. Lúc nhìn thấy hắn bị Doãn Băng Hình đánh cho máu me bết bết, mọi người cũng không khỏi rung mình.

Hành động này của Hàn Phong rõ ràng là muốn báo thù cho hai đồng môn.

- Dừng tay!

Bên đột, bên ngoài một bóng người bay đến, có vẻ định ngăn Hàn Phong lại.

Đang lơ lửng giữa không trung, Hàn Phong cũng cảm nhận được một lực ép cường đại, trong lòng không khỏi giật mình, biết là người của Thiên Thánh Cốc ra tay.

Chỉ có điều, lực ép cường đại ấy chỉ ngăn Hàn Phong được một chút, hắn vẫn không dừng lại hành động của mình, nhanh chóng vận chuyển đấu khí trong người, tăng tốc, chớp mắt đã thấy xuất hiện trước mặt Doãn Băng Hình. Nhìn khuôn mặt trắng bệch của Doãn Băng Hình, mắt Hàn Phong ánh lên một tia lạnh lẽo, tay giơ ra.

- Tiểu tử lão xược.

Thấy Hàn Phong không những dừng tay mà còn nhanh hơn, người này nhất thời đại nộ.

Đúng lúc đó, một giọng nói khác lại vang lên ngay bên cạnh người này.

- Hừ, đừng tưởng Huyền Thiên Tông ta không có ai.

Lời vừa dứt, Phí lão đã nhanh hơn một bước xuất hiện bên cạnh Hàn Phong, nhìn bóng người vừa bay đến, lạnh sắc mặt, đồng thời đánh ra một quyền.

Một luồng khí tức mạnh đến nỗi khiến người ta ghẹt thở nhất thời bay ra.

Người mới đến căn bản không thể chịu được một quyền của thiên giai cường giả, hộc máu ngay giữa không trung, bay ngược ra ngoài, rơi xuống đất.

Biến hóa diễn ra quá nhanh khiến mọi người có chút hoa mắt.

Đội đám đông hồi lại thần, trên võ đài lúc này đã có bốn người.

Mọi người phát hiện, nhân vật nửa nằm nửa ngồi, lúc này vừa lên tiếng ngăn cản Hàn Phong, chính là một vị chấp sự trưởng lão của Thiên Thánh Cốc.

Còn vị lão giả bất ngờ xuất hiện là Phí lão.

Nhưng người khiến họ choáng váng nhất là Hàn Phong, lúc này tay trái đang nắm chặt lấy cổ mềm mại của Doãn Băng Hình, nhấc bổng cô lên, Doãn Băng Hình biểu tình đầy vẻ lo lắng dữ dội.

Hàn Phong đang đứng trên Thiên Thánh Cốc vậy mà dám làm càn với đệ tử Thiên Thánh Cốc như vậy. Cảnh tượng này khiến người ta kinh chấn động vô cùng.

Trên võ đài sớm đã có chút sứt mẻ, Hàn Phong im lặng đứng đó, trước mặt là Doãn Băng Hình bệch tình đau đớn.

Lúc này Doãn Băng Hình đâu còn ngạo khí cao cao tại thượng ban đầu nữa.

Sắc mặt trắng bệch, khoe miệng rỉ máu, tóc tai rũ rượi, lúc này trông cô ta giống như một thiếu nữ yếu ớt đáng thương hơn.

Chỉ có điều, Hàn Phong không vì thế mà mềm lòng, hai mắt lạnh lùng nhìn Doãn Băng Hình, bàn tay đang bóp lấy cổ Doãn Băng Hình tăng thêm ít lực, khiến vẻ đau đớn trên mặt Doãn Băng Hình càng trở nên rõ ràng hơn. Đúng lúc này, lại có thêm vài thân ảnh bay lên võ đài.

- Hàn Phong dừng tay!

Châu Di nhìn thấy Doãn Băng Hình đau đớn như vậy, nhảy lên võ đài, hét lớn.

Sau lưng cô còn có thêm vài đệ tử Thiên Thánh Cốc nữa, trong đó có cả Trác Minh.

Hàn Phong hơi nghiêng đầu, nhìn Châu Di, biểu tình lạnh lùng nói:

- Bọn ta đang thi đấu, các người làm vậy là vi phạm quy tắc đấy.

Trác Dật nghe Hàn Phong nói vậy, quát lớn:

- Còn không mau bỏ sư muội của ta ra, không lẽ ngươi muốn trở thành kẻ thù của Thiên Thánh Cốc!

- Khẩu khí lớn quá! Không lẽ Thiên Thánh Cốc định lấy đông hiếp yếu?

Hàn Phong cười lạnh, bàn tay càng dùng lực, Doãn Băng Hình không thể chịu đựng thêm được nữa, hô hấp nhất thời có chút không thông, nhân thần cũng chuyển sang đỏ dần.

- Người...

Trác Dật nhìn hành động này của Hàn Phong, giận đến tím mặt, đang định lên tiếng thì Châu Di đã vội vàng ngăn lại.

- Hàn Phong, ta biết trước đây Băng Hình sư muội làm vậy là không đúng, nhưng nếu người còn không buông, Băng Hình sư muội sẽ mất mạng đấy!

Ngữ khí Châu Di mang thêm vài phần khẩn cầu.

Lúc này, lại có thêm vài bóng người nữa lên võ đài.

Mọi người nhìn kĩ mới thấy một trong số đó chính là Thiên Thánh Cốc chủ Trác Minh.

Trác Minh lên đến võ đài, không động thủ luôn mà nhìn sang Phí lão rồi mới chuyển ánh mắt sang Hàn Phong, bình thản nói:

- Tại hạ Thiên Thánh Cốc chủ Trác Minh, người bạn nhỏ này không biết có thể bỏ tiểu đồ của ta ra không?

Trác Minh xuất hiện đương nhiên khiến không ít người phải lên tiếng nghị luận.

Hàn Phong thì ngược lại, hấn gần như không sợ Trác Minh, lạnh lùng liếc nhìn ông ta, tay vẫn không hề buông Doãn Băng Hình, lạnh giọng nói:

- Trác cốc chủ quên mất là bọn ta vẫn đang thi đấu sao, Doãn Băng Hình vẫn chưa nhận thua, ta có lý do gì buông cô ta ra chứ? Ngộ nhớ ta buông tay, cô ta lại xuất thủ với ta thì ta biết làm thế nào?

- Lão xược!

Đám đệ tử bên cạnh Trác Minh nghe vậy, nhất thời đại nộ, một vị lão giả mi tóc trắng tinh tiến lên một bước, giận dữ nhìn Hàn Phong, quát:

- Tiểu nhi cuồng vọng, còn không buông tay, hay là muốn trở thành kẻ thù của Thiên Thánh Cốc ta?

Nói đoạn, lão giả nâng đấu khí, chuẩn bị xuất thủ với Hàn Phong thì Trác Minh bên cạnh đã gơ tay ngăn lại.

Lúc này, Phí lão mới tiến lên phía trước, không nói gì, nhưng bộ dạng rõ ràng muốn thể hiện kẻ nào dám động thủ với Hàn Phong, ông sẽ đích thân ra tay ngăn cản.

Thiên gia khí thế của Phí lão khiến mọi người có chút cảnh giác.

Lúc này hiện trường đang tụ tập rất nhiều người, họ là thế lực đến từ các nơi trong Thiên Tinh Đế Quốc. Những lời Hàn Phong vừa nói mặc dù có chút không ổn, nhưng đúng là sự thật.

Hơn nữa vị trưởng lão lúc này định ra tay can thiệp đã bị Phí lão dă thương, Trác Minh thân là cốc chủ, lúc này không thể tỏ ra thiên vị.

Hướng hồ vị lão giả trông có vẻ hết sức bình thường này thực lực cao hơn hẳn rất nhiều.

Nhất thời, Trác Minh cũng không khỏi khẽ nhướng mày.

Bên Châu Di thấy Doãn Băng Hình đau đớn vậy, trong lòng vạn phần lo lắng. Thấy ngay cả cốc chủ đích thân lên tiếng cũng không thể thay đổi được Hàn Phong, nhất thời bất đắc dĩ, đành phải chuyển sang khuyên nhủ:

- Hàn Phong, xin người hãy mau buông Băng Hình sư muội ra, chuyện trước đây ta thay muội ấy xin lỗi, chỉ cần người chịu buông, ta sẽ khuyên muội ấy hôm khác đích thân đến xin lỗi hai đồng môn của người.

- Không cần xin lỗi, trước đây ta đã nói rồi, mỗi người đều phải trả giá cho hành động của mình.

Hàn Phong lạnh giọng nói:

- Hơn nữa, lúc này trận đấu vẫn chưa kết thúc, cô ta vẫn chưa lên tiếng nhận thua, tại sao ta lại phải buông! Các người lên đây ngăn cản trận đấu, là đã vi phạm quy tắc thi đấu, không lẽ đây chính là tác phong của Thiên Thánh Cốc?

Trác Minh nghe vậy, khẽ thở dài, lên tiếng nói:

- Vậy ta thay mặt tiểu đồ nhận thua, người bạn nhỏ chịu nể mặt ta chứ? Sau này Thiên Thánh Cốc nhất định sẽ trọng tạ!

Thân là Thiên Thánh Cốc cốc chủ, Trác Minh phải hạ mình, nói chuyện cùng Hàn Phong đã là khó coi lắm rồi, bây giờ mọi người lại chuyển ánh mắt sang phía Hàn Phong, chờ hần quyết định.

Ai ngờ, Hàn Phong nghe Trác Minh nói vậy, cười khẩy một tiếng, nói:

- Trác cốc chủ nghiêm trọng rồi, ta với đệ tử quý cốc không thù không hận, chắc chắn sẽ không làm gì hại đến tính mạng cô ta, nếu không đợi đến lúc Thiên Thánh Cốc đến tìm ta đòi nợ, Huyền Thiên Tông ta chỉ là một tông môn nhỏ, sao có thể địch nổi quý cốc!

Phì.

Vệ Trạch đang ngồi một góc, hứng thú nhìn Hàn Phong trên võ đài, với hành động lúc nãy của Hàn Phong, hần vô cùng bội phục.

Dám cãi lại Thiên Thánh Cốc, đâu phải ai cũng có dũng khí này, nếu như nói là Lý Ngọc hay Liệt Kinh Vân, có thể không là gì, bởi vì bọn họ đều đến từ những thế lực nhất lưu không hề thua kém Thiên Thánh Cốc.

Chỉ có điều Hàn Phong đến từ Huyền Thiên Tông một thế lực nhị lưu nhỏ bé, vậy mà hần dám làm như vậy, thật khiến người ta không khỏi bội phục.

Bây giờ lại nghe Hàn Phong nói những lời thẳng thắn này, Vệ Trạch suýt chút nữa phì cười.

Bên Băng Tuyết Các, Tiểu Hần nhìn biến hóa đang diễn ra trước mắt, không khỏi tắc lưỡi nói:

- Sư tỷ, Hàn Phong này cũng thật to gan? Dám công khai khiêu khích Thiên Thánh Cốc, có phải hần điên rồi không?

Đường Vũ Nhu chăm chú nhìn Hàn Phong, thì thầm nói:

- Không! Thiên Thánh Cốc không dám làm gì Hàn Phong đâu, như hần nói, lúc này hần và Doãn Băng Hình đang thi đấu, chỉ cần Doãn Băng Hình lên tiếng nhận thua, bất luận Hàn Phong làm gì cũng có lý. Trước mặt bao nhiêu thực lực, Trác Minh đương nhiên không dám làm gì Hàn Phong.

Dừng lại một lúc, Đường Vũ Nhu nói tiếp:

- Hơn nữa, Doãn Băng Hình đó làm vậy đúng là có chút quá đáng, bị Hàn Phong dạy cho một bài học cũng có thể coi như báo ứng.

Bên này, Trác Minh nghe Hàn Phong nói vậy, suy nghĩ một lúc, lên tiếng nói:

- Người bạn nhỏ yên tâm, tiểu đồ nếu như bị thương trong trận đấu này, Thiên Thánh Cốc ta dù sao cũng có chút danh khí, tuyệt đối không vì chuyện nhỏ này mà làm khó quý tông đâu!

Trước mặt bao nhiêu người, Trác Minh bảo chứng như vậy, Hàn Phong đương nhiên tin. Mỉm cười, nói:

- Nếu đã vậy, ta sẽ buông cô ta!

Chỉ có điều, mọi người đều không để ý thấy, lúc Hàn Phong nói câu này, hần đã ngấm truyền một chút đấu khí từ cánh tay vào trong cơ thể Doãn Băng Hình.

Doãn Băng Hình vốn dĩ đã rất đau đớn đột nhiên phát ra một tiếng hự nhẹ, hai mắt trợn ngược, sau đó ngất đi.

Lúc này, Hàn Phong mới từ từ rời lỏng bàn tay đang giữ đối phương.

Mất đi bàn tay chống đỡ, thân thể Doãn Băng Hình đổ vật xuống đất, Châu Di thấy vậy vội vàng chạy lại đỡ cô ta.

Hành động này của Hàn Phong nhất thời khiến người bên Thiên Thánh Cốc biến sắc.

Nhất là Châu Di, sắc mặt lúc này càng trở nên trắng bệch. Bây giờ cô mới nhớ ra dự cảm bất an lúc trước của mình.

Trác Minh sắc mặt cũng có chút âm u, một lúc lâu sau mới thở dài, để Châu Di đưa Doãn Băng Hình về nghỉ ngơi, đồng thời giải tán mọi người, sau đó mới quay sang Hàn Phong nói:

- Cũng được! Tiểu đồ trước đây đúng là có chút quá đáng, chuyện hôm nay đến đây kết thúc, hi vọng người bạn nhỏ sau này biết mình biết người, nếu như có người dám bắt nạt đệ tử Thiên Thánh Cốc, Thiên Thánh Cốc ta đương nhiên không chịu khoanh tay đứng nhìn!

Đối diện với ngữ khí uy hiếp của Trác Minh, Hàn Phong không hề tỏ ra sợ hãi, lạnh lùng nói:

- Người không phạm ta, ta không phạm người! Cốc chủ cũng nên biết tự quản lý đệ tử của mình.

Trác Minh nhìn Hàn Phong một lúc lâu, sau đó mới quay người trở về vị trí chủ trì.

Hàn Phong cũng đi theo Phí lão xuống võ đài.

Lúc này, tất cả những ánh mắt đang liếc nhìn Hàn Phong đều là vô cùng bội phục.

Nói thêm thực lực Hàn Phong, có thể đánh bại Doãn Băng Hình dễ dàng như vậy, bọn họ có thể nhận ra đến cuối cùng Doãn Băng Hình đã vượt qua phạm trù thực lực nhân giai cửu phẩm bình thường, vậy mà Hàn Phong vẫn có thể giải quyết dễ dàng.

Như vậy, có thể nhận ra thực lực bất phàm của Hàn Phong.

Trước đây họ không ngừng đoán thực lực Hàn Phong rốt cục thể nào, mỗi lần sau khi tưởng mình đã nhìn ra thực lực thật sự của hắn, Hàn Phong lại dùng một trận đấu lật đổ những suy đoán đó.

Hôm nay, Hàn Phong dễ dàng đánh bại nhân giai cửu phẩm Doãn Băng Hình, hơn nữa Doãn Băng Hình về cơ bản chưa có cơ hội phản công đã bị Hàn Phong đánh trọng thương. Điều đó đủ để chứng minh thực lực Hàn Phong không chỉ dừng ở nhân giai cửu phẩm, rất có khả năng là một nhân giai đỉnh phong võ giả, cũng có thể đã tiến được nửa bước vào địa giai chi cảnh cũng không biết chừng.

Thiếu niên thiên tài như vậy, xuất hiện trong một tông môn nhỏ bé thực sự khiến người ta cảm thấy khó tin.

Ngoài ra họ cũng không rõ tuổi thực của Hàn Phong, nếu như họ biết Hàn Phong chỉ mới có mười bốn tuổi, chắc họ sẽ còn giật mình hơn.

Hàn Phong sớm đã quen với những ánh mắt kiêu đó, dù sao cuộc thi hôm nay cũng đã kết thúc, hắn không lưu lại hội trường lâu mà trực tiếp rời đi luôn.

Mọi người nhìn theo bóng dáng Hàn Phong, nhất thời vẫn không ngừng nghị luận.

Phía xa, Lý Dịch Phi nhìn biểu hiện lúc này của Hàn Phong, lúc này không khỏi có chút nhiệt huyết trào sôi.

Không ngờ hắn một lần nữa lại đánh giá thấp thực lực Hàn Phong, thực lực mà Hàn Phong vừa thể hiện thực sự đủ để Lý Dịch Phi phải nhìn nhận lại.

Lý Dịch Phi bây giờ càng chờ đợi trận đấu với Hàn Phong hơn!

Ngày tiếp theo, phần lớn người trong Thiên Thánh Cốc vẫn bàn luận sôi nổi về cuộc thi hôm trước. Nhất là trận đấu cuối cùng giữa Hàn Phong và Doãn Băng Hình.

Ai cũng không ngờ Hàn Phong cuối cùng lại có thể đánh bại được một Doãn Băng Hình đã thi triển thánh ngôn thuật.

Quan trọng hơn, trong hoàn cảnh Thiên Thánh Cốc cổ chủ Trác Minh đã đích thân ra mặt, Hàn Phong vẫn không chịu bỏ qua cho Doãn Băng Hình, khiến Doãn Băng Hình đến tận hôm nay vẫn phải nằm trên giường bệnh. Nghe nói thương thế của Doãn Băng Hình không hề nhẹ, không biết Hàn Phong cuối cùng dùng thủ đoạn gì mà khiến đầu khí trong người Doãn Băng Hình mất sạch, cộng thêm tác dụng phụ của thánh ngôn thuật, lúc này mặc dù Doãn Băng Hình đã tỉnh nhưng thân thể thì vẫn còn rất yếu.

Bên ngoài thảo luận chuyện này thế nào, Hàn Phong không rõ, hắn cũng không muốn biết.

Lúc này, Hàn Phong đang ngồi trong một cánh rừng giữa Thiên Thánh Cốc, mắt nhìn chăm chú vào mặt trăng trên đầu.

Chuyện hôm qua, Hàn Phong không hề cảm thấy hối hận. Hơn nữa lúc đó cũng có rất nhiều người làm chứng, hắn không lo Thiên Thánh Cốc sau này sẽ đến làm phiền mình.

Hắn còn nhớ, hai năm trước khi vừa mới tái sinh, hắn đã tự thề với lòng mình, kiếp này sẽ bảo vệ thật tốt những người bên cạnh.

Doãn Băng Hình ba lần bảy lượt khiêu khích, hơn nữa liên tục đả thương Tạ Tầm và Mạnh Hùng, chạm vào giới hạn chịu đựng của hắn. Cho dù là Trác Minh đích thân ra mặt, hắn cũng không có ý định bỏ qua cho Doãn Băng Hình.

Cũng chính vì lý do đó, trước khi buông Doãn Băng Hình, Hàn Phong cố ý dùng một loại thủ pháp đặc biệt, phong tỏa triệt để đầu khí trong người Doãn Băng Hình, khiến Doãn Băng Hình không thể cảm ứng được đầu khí trong người.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

183. Chương 167: Vòng Đấu Thứ Tám.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Đương nhiên, đây chỉ là tạm thời, ba tháng sau, đầu khí bị phong tỏa trong người Doãn Băng Hình sẽ tự động cởi bỏ, đến lúc đó không còn gì phải lo nữa.

Nếu như hắn biến Doãn Băng Hình thành một kẻ tàn phế thực sự, trăm phần trăm sẽ bị Thiên Thánh Cốc điên cuồng báo thù. Với thực lực trước mắt của Huyền Thiên Tông, căn bản không thể đề kháng.

Chỉ có điều, Hàn Phong có lý do tin rằng, với tính cách cao ngạo của mình, ba tháng không có đầu khí với Doãn Băng Hình là một thử thách quá lớn, coi như dạy cho cô ta một bài học.

Không biết bao lâu sau, Hàn Phong đang suy nghĩ thì đột nhiên nghe thấy bên cạnh truyền đến tiếng bước chân rất khẽ, lúc này mới bình tĩnh.

- Hàn Phong, sao lại một mình ngồi đây, có tâm sự gì à?

Giọng nói mềm mại, lại có một chút điềm đạm ấm áp khó noi. Hàn Phong thậm chí không cần nghĩ cũng biết thân phận người mới đến.

Hàn Phong không quay đầu, bởi vì hắn đã biết đó là ai.

Liền sau đó, Hàn Phong ngửi thấy một mùi thơm dịu dịu, sau đó là một bóng người uyển chuyển xuất hiện trước mắt hắn.

- Linh Nhi, sao lại đến đây?

Hàn Phong nhìn cô gái thấp hơn mình nửa cái đầu, dịu dàng nói.

Tiêu Linh giơ tay vén mấy lọn tóc lò xo, mỉm cười, nhẹ giọng nói:

- Cả ngày hôm nay đều không thấy bóng dáng chàng đâu. Nguyệt tỷ có chút lo lắng, nên bảo ta đi tìm.

- Sư phụ?

Hàn Phong thoáng ngậy ra, sau đó lắc lắc đầu cười nói:

- Ta chỉ đang nghĩ chút chuyện nên muốn yên tĩnh một mình.

Nghe vậy, đôi mắt đẹp của Tiêu Linh lộ ra một tia hiếu kì, tiến lên trước hai bước, nhẹ nhàng dựa vào lòng Hàn Phong, dịu dàng nói:

- Có phải chuyện liên quan đến trận đấu hôm qua không?

Lời Tiêu Linh nói khiến Hàn Phong thoáng ngậy ra, vòng tay ôm lấy thân thể mềm mại trong lòng, hiếu kì hỏi:

- Sao lại nghĩ vậy?

- Hôm qua sau khi trận đấu kết thúc, ta đã cảm thấy hình như trong lòng chàng đang giấu rất nhiều tâm sự nên mới nghĩ vậy.

Tiêu Linh dịu dàng nói.

Sau khi nghe Tiêu Linh nói xong, Hàn Phong ngậy ra một lúc, sau đó mới thở dài, những không giải thích điều gì.

Chỉ im lặng ngồi ngắm trời đêm.

Tiêu Linh thấy Hàn Phong không nói, cũng không hỏi thêm, im lặng dựa vào lồng ngực ấm áp của Hàn Phong, nghe tiếng tim đập bên trong.

Một lúc lâu sau, Hàn Phong mới hồi lại thần, cảm nhận mùi hương dịu dàng truyền đến từ thân thể nhỏ bé trong lòng, thì thầm nói:

- Linh Nhi, có chuyện này ta không biết nên nói thế nào, chỉ là...

Hàn Phong còn chưa nói hết, Tiêu Linh đã ngắt đầu, ngắt lời trước, dịu dàng nói:

- Mỗi người đều có bí mật của riêng mình, ta không cần chàng nhất định phải nói với ta những chuyện đó, ta chỉ cần chàng biết, sau này bất luận xảy ra chuyện gì, cũng có ta ở bên cạnh chàng, cùng chàng đối mặt, chỉ vậy mà thôi.

Nghe những lời thổ lộ của cô thiếu nữ trong lòng, Hàn Phong trong lòng nhất thời vô cùng cảm động.

Dừng lại một lúc, Hàn Phong mới lên tiếng nói:

- Cảm ơn nàng, Linh Nhi.

Tiêu Linh khẽ lắc đầu, mỉm cười không thôi.

Mượn ánh trăng, Hàn Phong say sưa ngắm khuôn mặt xinh đẹp của Tiêu Linh, sau đó hơi cúi đầu.

Thấy Hàn Phong làm vậy, Tiêu Linh có chút ngượng ngùng nhưng vẫn nhắm mắt, không hề có ý né tránh.

Một lúc lâu sau, hai người mới rời nhau ra, lúc này Tiêu Linh hai má đỏ bừng, xinh đẹp vô cùng, thân thể mềm mại dựa hẳn vào người Hàn Phong như người không có sức.

Hàn Phong mỉm cười, ôm Tiêu Linh chặt hơn, cùng nhau cảm nhận sự ấm áp mà người kia mang đến.

Lúc này, trong Thiên Thánh Cốc.

- Hình Nhi, thân thể vẫn còn yếu, sao không nghỉ ngơi thêm mà đã dậy rồi.

Trong phòng Doãn Băng Hình, Châu Di tay bưng thức ăn, thấy Doãn Băng Hình bước xuống giường, vội vã bỏ đồ ăn sang một bên, chạy lại quan tâm nói.

Sắc mặt Doãn Băng Hình lúc này vẫn còn rất tái, tóc có chút lộn xộn, hai mắt tràn ngập vẻ sợ hãi và bất an.

Nhìn thấy Châu Di vào, Doãn Băng Hình như vớ được cọng cỏ cứu mạng, chạy đến ôm chặt lấy cánh tay Châu Di, hoảng hốt hỏi:

- Sư tỷ, đấu khí của muội đâu hết rồi?

Châu Di cẩn thận đỡ Doãn Băng Di, nhìn cô gái ngạo mạn của ngày xưa bây giờ chẳng khác gì một thiếu nữ không nơi nương tựa, trong lòng có chút thương hại.

Nghe Doãn Băng Hình hỏi về thân thể của mình, Châu Di an ủi nói:

- Không phải lo lắng, sư tôn đã giúp muội kiểm tra rồi, chỉ là bị thương quá nặng tạm thời không thể vận dụng đấu khí, đợi thương thể của muội khỏi rồi, đến lúc đó đương nhiên không còn vấn đề gì nữa.

- Thật chứ? Sư tỷ không lừa muội chứ?

Doãn Băng Hình có chút không tin hỏi lại.

Châu Di xót xa vuốt lại mấy sợi tóc lòa xòa trên trán Doãn Băng Hình, cười nói:

- Ngoan! Mau quay lại giường nghỉ ngơi, chẳng may để xảy ra chuyện gì, đến lúc vết thương khỏi rồi tu vi lại bị ảnh hưởng.

Doãn Băng Hình nghe vậy mới có chút yên tâm quay trở lại giường.

Đợi Doãn Băng Hình ngủ rồi, Châu Di mới nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng, nhưng mặt thì có thêm tia buồn bã.

Thương thể trên người Doãn Băng Hình không đơn giản như cô nói lúc này.

Vốn dĩ Doãn Băng thi triển thánh ngôn thuật, mặc dù có thể nâng cao thực lực trong một thời gian ngắn, nhưng sức mạnh phản hồi đã khiến thân thể Doãn Băng Nhi trở nên vô cùng yếu ớt.

Sau đó, không biết Hàn Phong làm gì với Doãn Băng Nhi, khiến đấu khí trong người Doãn Băng Nhi không thể ngưng tụ lại.

Ngay cả Trác Minh đích thân kiểm tra cũng không tìm được nguyên nhân.

Chuyện này Châu Di đương nhiên không nói cho Doãn Băng Hình biết, cô biết Doãn Băng Hình tính tình hiếu thắng, cộng thêm lại đang bị thương nặng, nếu như nghe được thông tin này, nhất định sẽ không chịu nổi đả kích nên mới tạm thời giấu cô.

Nghĩ đến đây, Châu Di do dự một lúc, cuối cùng trong lòng hạ quyết tâm.

Sáng sớm hôm sau, sau một ngày nghỉ ngơi, đại hội chính thức bước vào vòng thi đấu thứ tám.

Trải qua vòng vòng thi đấu thứ bảy, bây giờ chỉ còn lại sáu tuyển thủ.

Sáu tuyển thủ đó là Liệt Diễm Các Liệt Kinh Vân, Băng Tuyết Các Đường Vũ Nhu, Phong Minh Các Lý Dịch Phi, Thánh Lam Tông Nhiếp Ngôn, Thiên Môn Lý Ngọc, cuối cùng là Huyền Thiên Tông Hàn Phong.

Không thể không nói, thực lực của tứ diệu các vô cùng hùng hậu, top 6 của đại hội lần này tứ diệu các chiếm hơn một nửa, có thể thấy thực lực của tứ diệu các trước khi phân tách cường đại đến thế nào.

Hàn Phong là con hắc mã lớn nhất của đại hội lần này, vượt qua bao nhiêu khó khăn để vào được vòng tám.

Nhất là trận đánh bại Doãn Băng Hình ở vòng bảy, thủ đoạn tàn nhẫn mà Hàn Phong thể hiện một lần nữa khiến mọi người phải chấn động.

Tin rằng mạnh như Thiên Môn Lý Ngọc, nếu như không phải bất đắc dĩ cũng không dám đánh tàn phế Doãn Băng Hình ngay trước mặt bao nhiêu người của Thiên Thánh Cốc.

Sự quyết đoán và cam đảm này khiến vô số người bên ngoài phải bội phục.

Cũng chính bởi vậy, cả quảng đường đến hội trường, Hàn Phong được không biết bao nhiêu người chú ý.

Trước ánh mắt của họ, Hàn Phong đương nhiên không để ý. Nhưng đúng lúc đó xuất hiện một bóng người chặn ngay trước mặt hắn.

Là Châu Di.

Thấy Châu Di phát hiện, Hàn Phong hơi nhú mào, sau đó hiểu ra ngay lý do.

Châu Di nhìn Hàn Phong, hơi do dự, sau đó mới lên tiếng nói:

- Người rốt cục đã làm gì với Hinh Nhi sư muội, tại sao muội ấy không thể cảm nhận được đầu khí của mình, ngay cả sư phụ cũng không thể tìm ra nguyên nhân.

Nghe vậy, Hàn Phong nhún nhún vai, thản nhiên nói:

- Là vấn đề của cô ta, liên quan gì đến ta?

- Người!

Châu Di nghe Hàn Phong nói vậy, trong lòng có chút giận nhưng ngay lập tức kiềm chế cảm xúc của mình, ngữ khí chuyển sang mềm mỏng, nói:

- Người... người có thể bỏ qua cho Hinh Nhi sư muội được không, trước đây muội ấy có điều gì không đúng, ta thay muội ấy xin lỗi người, hơn nữa vết thương của muội ấy cũng không nhẹ, cầu xin người nói chỉ biết làm thế nào mới có thể hồi phục được?

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

184. Chương 168: Ta Sẽ Đánh Bại Người!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Lâm Nguyệt thấy Châu Di hai mắt ngấn lệ, bộ dạng vô cùng đáng thương, không khỏi tiến lên trước hai bước, thì thầm nói:

- Tiểu Phong, Doãn Băng Hinh đó đúng là trước đây có phần quá đáng, nhưng cô ta cũng đã bị trừng phạt rồi. Nói gì đây cũng là Thiên Thánh Cốc, tốt nhất đừng nên làm gì, như vậy tốt cho họ mà cũng tốt cho ta.

Châu Di được Lâm Nguyệt nói giúp, nhất thời lộ ra ánh mắt cảm kích, chăm chú nhìn Hàn Phong đợi hắn trả lời.

Thấy sư phụ của mình cũng nói vậy, Hàn Phong suy nghĩ một lúc, sau đó mới thở dài, lên tiếng nói:

- Yên tâm đi, chỉ là một thủ đoạn nhỏ, tạm thời phong ấn đầu khí cô ta, ba tháng sau phong ấn sẽ tự động biến mất.

- Người nói thật chứ?

Châu Di nghi hoặc hỏi lại.

Hàn Phong nhú mào, lạnh lùng nói:

- Nếu không tin thì cô còn đến hỏi làm gì?

Nghe Hàn Phong nói vậy, Châu Di mới thở phào nhẹ nhõm, lộ ra một nụ cười, nói với Hàn Phong:

- Cảm ơn người.

Dừng lại một lúc, Châu Di nói tiếp:

- Chuyện trước đây đều là do ta gây ra, ta thay mặt sư muội có lời xin lỗi quý tông.

Nói xong, Châu Di liền quay người rời đi, cô phải nhanh về báo cáo với sư phụ chuyện này.

Hàn Phong lạnh lùng nhìn theo, sau đó cùng mọi người vào trong hội trường.

Sau màn giới thiệu đơn giản, vòng thứ tám của đại hội Thiên Bản chính thức bắt đầu trong tiếng vỗ tay reo hò của mọi người.

Cả ba trận đấu hôm nay đều rất được mọi người quan tâm. Nói thế nào sáu tuyển thủ này cũng là đại diện của những người mạnh nhất thế hệ trẻ Thiên Tinh Đế Quốc.

Ngay từ trận đầu tiên Hàn Phong đã phải lên võ đài, và đối thủ của hắn hôm nay là Liệt Kinh Vân đến từ Liệt Diễm Các, nhân giai cửu phẩm võ giả.

Nhìn Liệt Kinh Vân, biểu tình lạnh nhạt đang đứng trước mặt mình, Hàn Phong không khỏi quan sát nhân vật mà mấy trăm năm sau sẽ trở thành một nhân vật oai phong.

Trong lúc Hàn Phong quan sát đối phương, Liệt Kinh Vân cũng quan sát lại Hàn Phong.

Một lúc sau, Liệt Kinh Vân vốn nổi tiếng kiệm lời bất ngờ lên tiếng:

- Thực lực của người quá mạnh, ta không phải đối thủ của người!

Hả!

Bên dưới, mọi người vốn dĩ đang háo hức chờ xem hai người tỉ thí, ai ngờ Liệt Kinh Vân lại thốt ra câu này.

Ngay cả Hàn Phong nghe xong cũng phải ngây người.

Liệt Kinh Vân chẳng quan tâm đến phản ứng của những người khác, nói tiếp:

- Trận đấu này ta xin từ bỏ quyền thi đấu!

Dứt lời, Liệt Kinh Vân không hề do dự, quay người bước xuống đài.

Những người đang ngồi bên dưới không ai nghĩ cục diện lại biến thành như vậy, đường đường Liệt Kinh Vân của Liệt Diễm Các lại chủ động từ bỏ quyền thi đấu, thực sự khiến người ta không thể tin nổi.

Nhìn Liệt Kinh Vân quay người rời đi, Hàn Phong lặng lẽ liếc nhìn đối phương, khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra một tia tiếu ý, trầm giọng nói:

- Thú vị đấy!

Chuyện Liệt Kinh Vân bỏ thi khiến tiếng thảo luận càng trở nên kịch liệt, mọi người đều đang đoán xem tại sao Liệt Kinh Vân lại đột nhiên làm vậy.

Nhưng thảo luận nửa ngày mà không ra được điều gì, người này quay sang nhìn người kia, đầu mù mịt khói.

Phần lớn những ánh mắt đang dồn về phía Hàn Phong là kinh ngạc và khó hiểu.

Với phản ứng của mọi người, Liệt Kinh Vân dường như hoàn toàn không quan tâm, hắn không cần giải thích gì hết, cũng không để ý người ta nghĩ gì về hắn.

Tại sao làm vậy, chỉ có một mình hắn biết nguyên nhân.

Lúc này khi vừa lên đài, Liệt Kinh Vân phát hiện thực lực của Hàn Phong đã vượt xa mình, tiếp nhập địa giai chỉ cảnh.

Tâm pháp mà Liệt Kinh Vân tu luyện khiến hắn rất nhạy cảm với khí tức của người khác.

Hàn Phong lúc đó lại không che giấu thực lực nên Liệt Kinh Vân có thể nhận ra một cách dễ dàng.

Khoảng cách giữa nhân giai và địa giai, Liệt Kinh Vân đương nhiên hiểu.

Cho dù đấu khí của hắn đã tiến nhập nhân giai đỉnh phong, chỉ thiếu một bước nữa là chạm đến địa giai, nhưng dù sao vẫn chỉ là chạm đến, nên hắn biết chỉ cần Hàn Phong muốn, ngay cả một chiêu hắn cũng không đỡ nổi.

Một trận đấu biết chắc mình sẽ thua thì cần gì phải lãng phí thời gian nữa.

Hơn nữa một trận đấu với khoảng cách thực lực quá lớn thế này, đối với việc tu luyện của hắn hoàn toàn không có tác dụng, thậm chí còn lãng phí thời gian.

Bởi vì Liệt Kinh Vân từ bỏ quyền thi đấu nên đương nhiên Hàn Phong trở thành người đầu tiên có tư cách vào vòng tiếp theo.

Với những người đã rất hiểu Liệt Kinh Vân như Đường Vũ Nhu và Lý Dịch Phi cũng phải ngạc nhiên nhìn Liệt Kinh Vân, họ rất hiểu tính hẩn, đương nhiên biết hẩn là người vô cùng hiểu thắng.

Nhưng lúc này hẩn lại trực tiếp từ bỏ trận đấu, hành động này khiến họ không sao hiểu nổi.

Nghĩ đến đây, ánh mắt của mấy người bọn họ không khỏi khóa chặt sang phía Hàn Phong, vẻ ngưng trọng tràn ngập trong mắt.

Sau khi người phụ trách tuyên bố trận đấu kết thúc, Hàn Phong bắt đắ dĩ rời khỏi võ đài, quay về vị trí của mình.

Bố Lôi Dịch rất hiếu kì về việc vừa rồi, lên tiếng hỏi:

- Liệt Kinh Vân xảy ra chuyện gì vậy, sao tự nhiên lại từ bỏ quyền thi đấu?

Hàn Phong lắc lắc đầu, nói:

- Ta cũng không rõ, nhưng hình như hẩn đã nhìn ra thực lực thật của ta, có lẽ vì thế nên mới từ bỏ trận đấu vô vị này!

- Thì ra là vậy! Tiểu tử Liệt Kinh Vân cũng không đơn giản.

Bố Lôi Dịch bình thản nói.

Tiếng nghị luận trong hội trường dần ngưng lại sau khi trận đấu thứ hai bắt đầu.

Trận đấu thứ hai do Băng Tuyết Các Đường Vũ Nhu ứng chiến Phong Minh Các Lý Dịch Phi.

Cả hai người thực lực đều là nhân giai cửu phẩm, nhưng Lý Dịch Phi thực lực mặc dù không yếu nhưng do với Đường Vũ Nhu thì vẫn kém hơn một ít.

Sau khi hai người giao thủ với nhau được mấy chục chiêu, Lý Dịch Phi bị Đường Vũ Nhu tấn công liên tiếp, mất cơ hội, cuối cùng dẫn đến thất bại.

Trận đấu kết thúc, Lý Dịch Phi thua nhưng không quá buồn phiền, chỉ có điều lúc xuống đài vẫn phải liếc sang phía Hàn Phong mấy cái.

Rõ ràng hẩn vẫn nhớ chuyện khiêu chiến với Hàn Phong. Bây giờ hẩn bị Đường Vũ Nhu loại, đương nhiên không còn cơ hội đụng Hàn Phong nữa. Nhưng hẩn vẫn không định từ bỏ mà tin rằng trận chiến giữa hai người là cần thiết.

Hơn nữa, so với trận đấu đầu tiên, trận đấu giữa Đường Vũ Nhu và Lý Dịch Phi khiến mọi người rất hào hứng, ngay cả Trác Minh ngồi trên khán đài cũng phải trầm trồ nói:

- Hay, thiên hạ sau này sẽ là của những thanh niên này hết.

Vì Đường Vũ Nhu đã tấn cấp thành công nên vị trí cuối cùng sẽ thuộc về một trong hai người Lý Ngọc hoặc Nhiếp Ngôn.

Đối với hai người này, Lý Ngọc được đánh giá cao hơn.

Dù sao danh tiếng của Thánh Lan Tông vẫn thấp hơn Thiên Môn một chút. Lý Ngọc tuổi lại nhiều hơn Nhiếp Ngôn, thực lực đương nhiên cũng phải vững hơn Nhiếp Ngôn.

- Tiểu sư đệ, cố gắng nhé!

Vệ Trạch đứng bên cạnh cổ vũ.

Nhiếp Ngôn nghe vậy, chỉ khê gật đầu, cảm chắc Thâm Uyên, nhón chân nhảy lên đài.

Thấy Nhiếp Ngôn thượng đài, Lý Ngọc cũng cười nhẹ một tiếng, sau đó xuất hiện trên võ đài.

- Thánh Lan Tông tuyệt học băng phong lục thức, hôm nay hãy cho ta được lĩnh giáo!

Lý Ngọc cười lạnh nhìn Nhiếp Ngôn, nhẹ giọng nói.

Lúc này, thấy Lý Ngọc xuất hiện, Nhiếp Ngôn mới phát ra một luồng chiến ý nồng đậm, Thâm Uyên trong tay hơi rung lên, phát ra những tiếng ngâm nga nặng nề, như hòa nhịp với tiếng lòng của chủ nhân.

- Ô? Đây đâu khí cơ đấy!

Lý Ngọc nhìn bộ dạng Nhiếp Ngôn, không khỏi cười nói.

Nhiếp Ngôn hơi nheo mắt, đầu khí trong người điên cuồng vận chuyển, lạnh lùng nói:

- Người là một đối thủ không tệ, hôm nay ta sẽ đánh bại ngươi!

Lý Ngọc nghe xong, cũng không quan tâm, lạnh giọng nói:

- Có phải thế không, cứ thử đi rồi biết!

Dứt lời, cả hai đồng thời triển hiện đầu khí.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

185. Chương 169: Kết Thúc Vòng Tám.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Nhiếp Ngôn tiến lên trước, Thâm Uyên trong tay bất ngờ bổ ra.

Huyền ngưng băng sát!

- Quá yếu! Ta thấy ngươi vẫn nên thể hiện hết bản lĩnh thực sự của mình!

Lý Ngọc nhảy lên, một quyền đánh ra chặn đứng đao khí của Nhiếp Ngôn.

Một đao không trúng, Nhiếp Ngôn cũng không ngạc nhiên, chân dẫm mạnh lên trước một bước, Thâm Uyên trong tay chém ra, đao khí sắc bén một lần nữa bắn thẳng về phía Lý Ngọc.

Phong tuyết băng thiên!

Động tác của Nhiếp Ngôn bắn chưa dừng lại, khí thế trên người vụt tăng, Thâm Uyên màu đen lại biến, một đường đao khí mạnh chưa từng thấy xuất ra ngay sau đó!

Băng phong vạn lý!

- Đến hay lắm! Không hổ là Thánh Lan Tông tuyệt học băng phong lục thức, hôm nay coi như được mở rộng tầm mắt!

Lý Ngọc cười nhẹ, khí thế trên người bạo tăng, triển hiện ra khí tức chỉ thuộc về nhân giai đỉnh phong.

Giao lân đằng!

Miệng hét khẽ một tiếng, tư thế trên tay Lý Ngọc lại biến, một luồng đầu khí cường đại tụ lại trước người, sẵn sàng công kích Nhiếp Ngôn bất cứ lúc nào.

Ầm! Ầm!

Hai tiếng nổ lớn, giữa không trung, hai luồng khí kinh mãnh liệt chạm vào nhau, tạo nên một trận sóng khí cuồng phong.

Đội sóng khí tiêu tán, hai nhân vật chính lại xuất hiện trước mắt mọi người, trong hai người, sắc mặt Lý Ngọc vẫn còn nguyên vẻ bình thản, trong khi Nhiếp Ngôn ngoài tóc tai bị đấu khí làm cho có chút lộn xộn ra, hình như cũng không thương tổn gì.

Hai người vẫn không dừng lại, cùng nhau triển khai đấu khí, mỗi người một quyền đánh qua đánh lại.

Đám đông bên dưới thấy họ vừa lên đài đã triển khai công kích mãnh liệt như vậy, nhất thời có chút sợ hãi.

Nhất là Lôi Thần, người trước đây đã từng giao thủ với Nhiếp Ngôn càng cảm khái vạn phần.

Mấy ngày trước hắn bị Nhiếp Ngôn ba đao đánh bại, lúc này Lý Ngọc cũng nhận ba đao của Nhiếp Ngôn mà bộ dạng vẫn ung dung tự tại, có thể thấy, so với Lý Ngọc, thực lực của hắn vẫn còn thua xa.

Hàn Phong lúc này cũng đang quan sát nhất cử nhất động của ba người.

- Lý Ngọc này không đơn giản, lúc này Nhiếp Ngôn liên tục xuất liên ba đao, uy lực chồng chất, gần như đạt tới nhân giai đỉnh phong, vẫn mà hắn vẫn đỡ được một cách dễ dàng. Bây giờ ta cũng có chút tò mò về tên Lý Ngọc này rồi.

Hàn Phong mỉm cười nói.

Lâm Nguyệt bên cạnh nghe vậy, không khỏi lên tiếng nói:

- Thông tin mà ta nhận được về Lý Ngọc rất ít, Thiên Môn từ xưa đến nay rất kín đáo, đệ tử trong môn cũng khó gặp, nhưng dựa vào việc phân tích tình hình chiến đấu của hai người, thực lực Lý Ngọc có lẽ chỉ đạt đến nhân giai đỉnh phong.

Hàn Phong nhìn Lý Ngọc, sau khi quan sát hắn cũng rút ra kết luận giống như Lâm Nguyệt. Có điều, không biết vì sao, Hàn Phong luôn có một dự cảm, rằng Lý Ngọc này không đơn giản như những gì hắn thể hiện bên ngoài.

Lúc này, Nhiếp Ngôn đã có chút thở dốc, từ lúc xuất ra đao đầu tiên, hắn đã không để lại một chút lực nào, sau một hồi tiêu hao đấu khí quy mô lớn, hắn cảm thấy có chút mệt mỏi.

Vốn cứ tưởng sau ba đao đầu tiên, Lý Ngọc có đỡ được cũng bị thương không nhẹ.

Ai ngờ hắn đã đánh giá quá thấp đối phương, nghĩ đến đây, Nhiếp Ngôn không khỏi nắm chặt Thâm Uyên trong tay.

- Ba đao này thực lực không hề đơn giản, nhưng nếu như ngươi không còn chiêu mới nào nữa thì sắp tới, người thua chắc rồi.

Lý Ngọc bình thản nói.

Nghe vậy, Nhiếp Ngôn không khỏi vung nhẹ Thâm Uyên trong tay, trong lòng hạ quyết tâm, lạnh giọng nói:

- Đã vậy, ném thử chiêu này của ta!

Dứt lời, Thâm Uyên trong tay Nhiếp Ngôn đột nhiên bắn ra đao khí dài đủ ba tấc.

Cũng không biết Nhiếp Ngôn làm gì, Thâm Uyên trong tay vừa vung, cả thân người bỗng nhiên biến thành tàn ảnh, bay thẳng về phía Lý Ngọc.

Bằng phong lực thúc chiêu thứ tư, hàn sương mị ảnh!

Chiêu này vừa xuất, những người có mặt lập tức động dung!

Một luồng khí thể ngút trời bất ngờ tràn ngập trên thâm uyên trong tay Nhiếp Ngôn.

Nhìn thấy Nhiếp Ngôn xuất thủ, sắc mặt Lý Ngọc cuối cùng cũng lộ ra một tia ngưng trọng, bởi vì hắn ngầm cảm nhận được khí thể địa giai ẩn hiện trong một đao này của Nhiếp Ngôn!

- Đao pháp bá đạo quá! Chỉ là nhân giai cửu phẩm mà có thể phát huy ra uy lực gần như địa giai.

Hàn Phong chăm chăm nhìn vào hai nhân vật chính, ngũ khí có chút kinh ngạc.

Vệ Trạch đứng bên ngoài nhìn thấy Nhiếp Ngôn xuất chiêu hàn sương mị ảnh, sắc mặt cũng vụt biến.

Người khác không hiểu Nhiếp Ngôn, chứ hần thân là sư huynh sao có thể không hiểu.

Mặc dù Nhiếp Ngôn thân là đệ tử duy nhất mất trăm năm nay hợp để tu luyện bằng phong lục thức, nhưng đến tận bây giờ hần mới chỉ nắm bắt được ba trong sáu chiêu thức mà thôi.

Hàn sương mị ảnh trước đây hần chưa từng nhìn thấy Nhiếp Ngôn dùng qua, không ngờ lúc này lại sử dụng.

Nhưng, hần cũng không có cách ngăn cản, chỉ biết trách móc:

- Thăng nhóc này cứ thích gây phiền phức cho mình, ngộ nhờ bị thương, sau này quay về kiểu gì mình cũng bị mấy lão già lột da!

Chỉ có điều, lời oán thán của Vệ Trạch Nhiếp Ngôn không nghe thấy, dù có nghe thấy tin chắc hần cũng không làm theo.

Nhiếp Ngôn lúc này răng nghiến chặt, tay cầm cán đao, kinh phong sắc bén cửa vào hai má hần đau nhói.

Hàn sương mị ảnh này hần vẫn chưa nắm được hoàn toàn, lúc này dùng đương nhiên có chút miễn cưỡng, nhưng uy lực cũng không thể xem thường.

Hần tin, dù là hàn sương mị ảnh không hoàn chỉnh cũng đủ để đánh bại Lý Ngọc.

Thấy Nhiếp Ngôn tấn công về phía mình, Lý Ngọc sắc mặt có chút ngưng trọng, mắt ánh lên một tia dị sắc.

Đao khí mạnh quá!

Khóe miệng Lý Ngọc lộ ra một tia tiếu ý, hai tay đặt trước ngực.

Vốn dĩ còn định giữ, bây giờ xem ra không thể không triển hiện, sư phụ nói Thiên Thánh đại hội tàng long ngọa hổ, quả nhiên không sai!

Một đao này của Nhiếp Ngôn khiến mọi người không khỏi giật mình, nhưng thấy Lý Ngọc không những không né mà còn đứng im tại chỗ, càng cảm thấy khó hiểu hơn.

Không lẽ Lý Ngọc bị sức mạnh là Nhiếp Ngôn triển hiện ra làm cho sợ quá?

Nhiếp Ngôn không quan tâm nhiều như vậy, hàn sương mị ảnh vẫn còn chưa luyện thành, bây giờ một đao đã vung ra, hần không có năng lực thu lại.

Một lúc sau, đao khí lạnh lẽo không hề gặp phải cản trở gì, trực tiếp bổ thẳng về phía Lý Ngọc.

Trong lúc mọi người nghi Lý Ngọc thua chắc thì lại một luồng khí thể ngút trời nữa bạo xuất, và người phát ra luồng khí thể này chính là kẻ mà mọi người tưởng sợ phát gốc - Lý Ngọc.

Lý Ngọc lúc này vẫn giữa nguyên động tác như cũ, nhưng khí tức trên người có chút kì dị.

Đao khí vốn dĩ tràn ngập khí tức sắc bén của Nhiếp Ngôn bị hần đỡ chỉ bằng một tay.

Hành động này một lần nữa khiến người ta không thể tin nổi.

Trước ánh mắt chấn động của Nhiếp Ngôn, Lý Ngọc ngẩng đầu, nhẹ giọng nói:

- Quả nhiên lợi hại, chiêu này vẫn chưa nắm bắt hết vậy mà đã uy lực như vậy. Quả không hổ danh Thánh Lan Tông tuyệt học. Người khá lắm, ép ta phải sử dụng toàn lực.

Lời vừa dứt, khí tức trên người Lý Ngọc bắt ngờ tăng vọt.

Khí tức cường đại không ngừng tràn ra ngoài cơ thể hần.

- Địa giai chi cảnh!

Liệt Kinh Vân đang ngồi ở chỗ nghỉ ngơi cũng phải tròn mắt, kinh ngạc nhìn Lý Ngọc.

Lúc này, khí thể đang tán phát từ người Lý Ngọc rõ ràng là khí tức mà chỉ địa giai võ giả mới có.

Đường Vũ Nhu nhú mày, nhìn Lý Ngọc khí thể lúc vẫn không bằng tăng trưởng, thấp giọng nói:

- Quả nhiên là địa giai! Thật khiến người ta không thể tin được! Không ngờ thường ngày Lý Ngọc giấu kĩ như vậy.

Trừ hai người họ, tất cả những người có mặt ở đây đều bị thực lực mà Lý Ngọc triển hiện làm cho giật mình. Thậm chí đến bản giờ còn chưa kịp phản ứng.

Một địa giai võ giả chưa đến hai mươi tuổi. Thế có nghĩa là gì?

Tin rằng những người ở đây, không ai không biết điều này.

Đại lục mấy ngàn năm nay, phạm là tiến nhập địa giai chỉ cảnh trước hai mươi tuổi, cuối cùng không một ai là không trở thành thiên giai cường giả nổi danh hiển hách, chưa từng có trường hợp ngoại lệ.

Với suy luận đó, thành tựu tương lai của Lý Ngọc là rất rõ ràng, chẳng trách mọi người lại cảm thấy khó tin như vậy.

Ngồi trong khu nghỉ ngơi, Hàn Phong lẳng lặng nhìn những biến hóa trước mắt, mặt không có bất cứ phản ứng gì, chỉ thì thầm nói:

- Quả nhiên là vậy, chẳng trách trước đây cứ cảm thấy tên Lý Ngọc này không tầm thường, thì ra là hẩn ẩn giấu tu vi bản thân...

Còn việc Lý Ngọc ẩn giấu thực lực thế nào, Hàn Phong không để ý, Thiên Môn truyền thừa lâu như vậy, tin rằng muốn ẩn giấu khí tức bản thân không bị phát hiện không phải vấn đề khó khăn.

- Nhiếp Ngôn, ngươi không phải đối thủ của ta, từ bỏ đi.

Lý Ngọc lạnh lùng nói.

Nhiếp Ngôn bình thần nhìn Lý Ngọc, trong lòng vạn phần không cam tâm, hẩn cũng không ngờ Lý Ngọc là một địa giai cao thủ.

Sau khi sử dụng chiêu hàn sương mị ảnh, đấu khí trong người cũng không còn nhiều, hơn nữa lại bị khí tức phát ra từ người Lý Ngọc ép, Nhiếp Ngôn mặc dù không muốn nhưng cuối cùng vẫn phải chủ động rút lui khỏi trận đấu này.

Nhìn bộ dạng buồn phiền của Nhiếp Ngôn, Lý Ngọc không khỏi lên tiếng nói:

- Ngươi khá lắm, ta chờ đợi lần so tài tiếp theo của chúng ta, hi vọng lần sau ngươi sẽ nắm vững chiêu thức vừa rồi. Như vậy mới có ý nghĩa...

- Hừ, đợi đấy, ta sẽ lại tìm ngươi!

Nhiếp Ngôn bỏ lại một câu, cầm theo thâm uyên rời khỏi hiện trường.

Chỉ có điều lúc này mọi người vẫn chưa hồi lại thần từ sự việc vừa rồi.

Ngay cả Thiên Thánh Cốc cốc chủ Trác Minh cũng phải ngơ ngàng trước địa giai khí tức mà Lý Ngọc triển hiện.

Một lúc lâu sau mới khẽ thở dài, cảm khái nói:

- Không hổ là đệ tử Thiên Môn, tiền đồ tương lai của Lý Ngọc là không thể định lượng!

Thấy Nhiếp Ngôn rời đi rồi, Lý Ngọc lúc này mới thu lại khí thế trên người, võ đài khôi phục lại vẻ yên lặng, chỉ còn một mình Lý Ngọc đứng trên đó.

Vòng thứ tám kết thúc, ba người tấn cấp cuối cùng là Hàn Phong, Đường Vũ Nhu và Lý Ngọc.

Ngày kia, ba người sẽ phải tiến hành thi đấu lần lượt, ai giành được chiến thắng nhiều nhất, người đó sẽ là quán quân của Thiên Thánh đại hội lần này.

Thời gian một ngày sau đó, tất cả đều thi nhau đoán ngôi vị số một của Thiên Thánh đại hội lần này cuối cùng sẽ rơi vào tay ai.

Nhưng lần này không giống như những lần khác, vì địa giai thực lực mà Lý Ngọc thể hiện khiến phần lớn mọi người đều cảm thấy hắn sẽ trở thành quán quân của đại hội lần này.

Ít nhất trước mắt, Lý Ngọc là địa giai cao thủ duy nhất trong đại hội.

Phải biết, nhân giai đấu với địa giai, bất luận có võ kỹ và thủ đoạn tinh diệu thế nào đều vô ích. Sự chênh lệch giữa nhân giai và địa giai không phải một chút một ít.

Bởi vậy có thể thấy địa giai cao thủ cường đại thế nào.

Đương nhiên, bất luận bên ngoài bàn luận sôi nổi thế nào, Hàn Phong cũng không rảnh rỗi đi nghe.

Thực lực Lý Ngọc mặc dù khiến người ta bất ngờ tiến nhập địa giai chi cảnh, nhưng theo Hàn Phong cảm nhận, mặc dù Lý Ngọc đã đột phá địa giai chi cảnh một khoảng thời gian, nhưng tóm lại vẫn chỉ là địa giai nhất phẩm mà thôi.

Bản thân Hàn Phong đã là địa giai nhị phẩm võ giả, hơn nữa có thể tiến nhập địa giai tam phẩm bất cứ lúc nào, nên đối với Hàn Phong mà nói, Lý Ngọc không thể gây nên bất cứ ảnh hưởng gì tới hắn.

Cho dù bên trong Thiên Môn ẩn giấu bao nhiêu võ kỹ tinh diệu mà người ta chưa từng biết đến thì số lượng võ kỹ trong đầu Hàn Phong cũng không ít, đương nhiên không sợ.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã thấy đến ngày thi đấu cuối cùng.

Mới sáng sớm, Hàn Phong đã phải theo mọi người vào hội trường, một lúc sau thì người đến đông nghịt.

Quy tắc thi đấu hôm nay đương nhiên không dùng đến phương thức loại trực tiếp, đương nhiên cũng không còn khoảng trống gì nữa.

Đầu tiên ba người cùng rút thăm, hai người có cùng màu thăm với nhau sẽ thi đấu trước, sau đó người chiến thắng sẽ đo cao thấp với người còn lại.

Cũng có thể nói một tuyển thủ phải đánh bại hai người mới có thể giành được thắng lợi.

Sau khi nói rõ quy tắc, đại diện đại hội cho ba người lên đài rút thăm.

Ba người bước lên đài, đứng sát cạnh nhau, lịch sự gật đầu với nhau coi như chào hỏi sau đó ai rút thăm người ấy.

Rút thăm xong thì cũng có kết quả cuối cùng.

Trận đấu đầu tiên, Hàn Phong đối chiến Đường Vũ Nhu!

Sau khi biết đối thủ của mình, Hàn Phong không khỏi liếc nhìn sang phía Đường Vũ Nhu, Đường Vũ Nhu lúc này cũng đang ngẩng đầu nhìn Hàn Phong.

- Việc Lý Ngọc là địa giai cao thủ thực sự khiến ta quá bất ngờ.

Đường Vũ Nhu dừng lại một lúc, nói tiếp:

- Và ta cũng rất hiếu kì, không biết thực lực của người đến mức độ nào?

- Không lẽ phụ nữ bẩm sinh đều hiếu kì vậy sao?

Hàn Phong nhún vai, lắc đầu cười.

- Coi như vậy đi, vậy người có thể thỏa mãn chút hiếu kì nhỏ bé của ta không?

Khuôn mặt mềm mại của Đường Vũ Nhu không lộ ra quá nhiều cảm xúc, giọng nói vẫn lạnh như băng.

Hàn Phong nghe vậy, không khỏi ngáy người, hắn chưa từng nghĩ bằng tuyết tiên tử Đường Vũ Nhu có lúc lại nói chuyện nũng nịu như vậy.

Đương nhiên, biểu tình cô lúc này vẫn băng lạnh như trước, không hề có nửa phần thay đổi. Nhưng càng như vậy càng khiến Hàn Phong có chút kinh ngạc.

May mà hắn không phải thiếu niên vô tri, nên trước câu hỏi của Đường Vũ Nhu chỉ cười nhẹ, sau đó nói:

- Thực lực của ta rất cực thế nào, đợi lát nữa lên đài cô sẽ biết.

- Người hình như rất tự tin vào mình?

Đường Vũ Nhu nghi hoặc hỏi. Cô không hiểu Hàn Phong lấy đâu ra sự tự tin đó.

Hàn Phong cười nhẹ, sau đó nhảy lên võ đài, không trả lời câu hỏi của Đường Vũ Nhu.

Nhìn Hàn Phong, trong lòng Đường Vũ Nhu bỗng nảy sinh một ý nghĩ kì cục, không lẽ thực lực của con người này đã đạt đến địa giai chi cảnh?

Nhưng ngay lập tức, ý nghĩ kì lạ đó bị Đường Vũ Nhu loại bỏ luôn ra khỏi đầu. Cô không tin Hàn Phong là một Lý Ngọc thứ hai!

Nhẹ nhàng nhảy lên, Đường Vũ Nhu bám sát sau lưng Hàn Phong, cùng hắn xuất hiện trên đài.

Lý Ngọc nhìn hai con người trên võ đài, khóe miệng hơi nhếch lên, đi về phía vị trí nghỉ ngơi của mình.

Đường Vũ Nhu chớp chớp đôi mắt đẹp của mình nhìn Hàn Phong, ngữ khí vẫn lạnh nhạt như cũ, nói:

- Từ vòng thi đấu đầu tiên đến nay, ta luôn để ý đến người, lúc ta tưởng mình đã nhìn ra thực lực của người rồi thì người lại khiến ta phải ngạc nhiên.

- Được bằng tuyệt tiên tử để ý là vinh hạnh của Hàn Phong ta.

Hàn Phong cười nhạt, nói.

Chỉ có điều Đường Vũ Nhu không nhìn ra sự vinh hạnh đó trong biểu tình của Hàn Phong.

Dừng lại một lúc, Đường Vũ Nhu vung trường kiếm trong tay, nói tiếp:

- Không biết hôm nay người có còn làm ta kinh ngạc được nữa hay không.

Hàn Phong nghe Đường Vũ Nhu nói vậy, mỉm cười, lạnh giọng nói:

- Vậy để xem cô có năng lực đó hay không.

Nghe vậy, đôi mắt tuyệt đẹp của Đường Vũ Nhu không khỏi lộ ra một tia tinh quang, nói:

- Nếu như người xem nhẹ ta, người sẽ phải chịu thiệt đấy.

Vừa dứt lời, Đường Vũ Nhu thay đổi phong cách vốn có, chủ động xuất kích.

Mọi người thấy Đường Vũ Nhu ra tay trước, nhất thời kinh ngạc, những nhớ lại màn Hàn Phong đánh bại Doãn Băng Hình, cũng hiểu được phần nào.

Với biểu hiện trước mắt của Hàn Phong, đương nhiên đủ để Đường Vũ Nhu coi trọng.

Thấy Đường Vũ Nhu ra tay, Hàn Phong cười nhẹ một tiếng, cũng nhảy tiếp chiêu.

Chớp mắt, Hàn Phong và Đường Vũ Nhu đã cùng nhau giao thủ được mấy chục hồi, khiến mọi người xem cũng thấy đã mắt.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

186. Chương 170: Băng Tuyệt Tế.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Lý Dịch Phi trước đây đã từng đánh thua Đường Vũ Nhu, lúc này đang ngồi lặng lẽ một mình một góc, bình thần nhìn hai nhân vật chính, mặc dù đấu khí của hắn cũng là nhân giai cửu phẩm nhưng sau khi giao thủ với Đường Vũ Nhu, mới phát hiện khoảng cách giữa hai người là không nhỏ.

Chỉ ít với thực lực hiện tại, có đấu thêm lần nữa hắn cũng không phải đối thủ của Đường Vũ Nhu. Hơn nữa ở trận đấu trước đây, hắn có thể cảm nhận được Đường Vũ Nhu vẫn còn giấu thực lực, điều này khiến hắn cảm thấy mình kém cỏi vô cùng, sau khi thất bại, khát vọng kích phát sức mạnh càng mạnh mẽ hơn.

- Tại sao không dùng binh khí, là đang coi thường ta sao?

Lại bị Hàn Phong chặn một kiếm, Đường Vũ Nhu nhíu mày, lạnh lùng nói.

Từ đầu đến cuối, Đường Vũ Nhu chưa từng thấy Hàn Phong dùng binh khí, còn lãnh nguyệt trong tay cô thì tác dụng tăng cường đấu khí, nên cô mới hỏi vậy.

Hàn Phong nghe vậy, bình thần đáp:

- Hai bàn tay này chính là vũ khí tốt nhất của ta.

- Hi vọng người không hối hận.

Hình như có chút bất mãn với câu trả lời của Hàn Phong, Đường Vũ Nhu nhíu mày, biểu tình lập tức trở nên ngưng trọng, đấu khí trong người cuồng chuyển.

Hàn Phong phát hiện, hai mắt Đường Vũ Nhu lúc này đặc chuyển sang màu trắng bạc, một luồng đấu khí trắng như tuyết trong nháy mắt lấy cô làm trung điểm, bất ngờ bạo phát. Bên trong đấu khí trắng tuyết ấy là những mảng tuyết hoa đang bay lượn.

Tuyết hoa bị đấu khí không ngừng thổi bay, càng lúc càng nhiều, áp lực năng lượng tràn ra từ đó khiến những người xung quanh phải ngơ ngàng, Đường Vũ Nhu chỉ dùng mỗi đấu khí mà có thể tạo ra cảnh tượng tráng lệ đó.

Hàn Phong chăm chú quan sát năng lượng đấu khí vừa đột nhiên xuất hiện, trong đó hắn vẫn có thể nhìn thấy một cái bóng mơ hồ.

- Đây là Băng Tuyết Các băng tuyết kiếm kỹ?

Nhìn những bông tuyết đang không ngừng phiêu tán trong đấu khí, Hàn Phong khẽ nheo mắt, có thể đông kết nước trong không khí thành băng, băng tuyết kiếm kỹ đúng là có chút tinh diệu.

Xuy!

Trong khi Hàn Phong vừa có quyết định, một chiếc cột trụ bằng băng trắng đã bắn ra như mũi tên, nhắm thẳng về phía Hàn Phong.

Chiếc cột băng trắng có tốc độ vô cùng đáng sợ, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Hàn Phong.

Đối diện với cột băng trắng tràn ngập năng lượng, Hàn Phong động hai tay, không khí trước mặt bất ngờ xuất hiện một màn đấu khí mỏng.

Cột băng trụ trắng đập mạnh vào màn đấu khí, thủ thế của Hàn Phong lại biến, đấu khí đột nhiên tăng vọt, cột băng màu trắng nhất thời lệch sang một bên, chạm vào gấu áo Hàn Phong, rơi xuống đất, phát ra một tiếng động lớn.

Cột băng màu trắng bị Hàn Phong né một cách dễ dàng, Đường Vũ Nhu hừ nhẹ một tiếng, lãnh nguyệt trong tay vung lên, một chiếc cột băng trắng nữa lại được hình thành, bắn thẳng về phía Hàn Phong.

Cảm nhận tiếng xé gió trước mặt, Hàn Phong hơi động mũi chân, thân hình trực tiếp lùi xa mấy mét sang bên trái.

Xuy!

Động tác của Đường Vũ Nhu vẫn chưa kết thúc, hai cột băng trắng nữa lại được hình thành, bắn về phía Hàn Phong vừa mới né.

Vừa mới đứng vững, tiếng xé gió lại vang lên, Hàn Phong nhíu mày, đầu khí nồng đậm nhanh chóng xuất hiện trên cánh tay, đập mạnh về phía sau.

Bịch.

Đầu khí cường đại của Hàn Phong trong nháy mắt trực tiếp biến ba đường quang trụ màu trắng thành bột vụn.

Thấy Hàn Phong hóa giải công kích của mình dễ dàng như vậy, Đường Vũ Nhu trong lòng càng lúc càng cảm thấy nặng nề, trải qua vài đợt giao thủ đơn giản, cô hiểu Hàn Phong vẫn chưa dùng hết toàn lực của mình, trong khi cô đã xuất toàn lực.

Phát hiện này khiến Đường Vũ Nhu cảm thấy hết sức nặng nề, cô thấy như mình đang bị trêu đùa vậy.

Lúc này, cô tin đầu khí của Hàn Phong vẫn chưa đạt đến địa giai chi cảnh, nhưng cũng không còn cách qua xa nữa.

Nghĩ đến đây, Đường Vũ Nhu hạ quyết tâm, đặt lãnh nguyệt trước ngực, quang mang màu trắng bạc trong mắt bùng sáng.

Một luồng khí thể tràn đầy chưa từng có không ngừng tán phát.

Hàn Phong nhìn những biến hóa của Đường Vũ Nhu, không khỏi nhíu mày, cảm thấy khí tức trên người Đường Vũ Nhu lúc này có chút không đúng.

Chỉ có điều ý nghĩ này vừa xuất hiện, Hàn Phong còn chưa kịp hành động, một tiếng thét lạnh lãnh đã bất ngờ vang lên, sau đó chỉ nghe thấy chiu chiu không dứt, những cột băng trắng không ngừng bắn ra, sau đó phủ kín trời chập thẳng xuống đầu Hàn Phong.

Băng tuyết phá.

Nhìn thấy công kích ngợp trời, Hàn Phong mắt cũng ánh lên một tia kinh ngạc, tay vung y bào, tích tụ hết đầu khí toàn thân vào hai cánh tay.

Hàn Phong hét lên một tiếng, đầu khí nhất thời cuồng xuất, ngưng tụ lại trước thân người.

Băng trụ bạch sắc ập xuống như một trận mưa tên, đánh vào tấm màn đầu khí vừa mới được Hàn Phong hình thành, âm thanh va chạm vang lên giòn giã gần như nổi thành một đoạn.

Băng trụ bạch sắc mang theo năng lượng cường đại, biến toàn bộ mặt đất xung quanh Hàn Phong thành vụn đá.

Mọi người há hốc miệng nhìn lên võ đài, phần lớn đều là lần đầu tiên được nhìn thấy võ kĩ hoa lệ này, đây chính là Băng Tuyết Các băng tuyết kiếm kĩ trong truyền thuyết sao?

Năng lượng ẩn hàm trong băng trụ bạch sắc khiến vô số người phải rùng mình, họ đều nghĩ nếu như là mình đứng trên đó, nhất định sẽ không thể chống được đòn công kích mạnh mẽ này.

Ngay sau đó, ánh mắt mọi người lập tức dồn về phía bóng người có chút mơ hồ dưới bầu trời đầy bạch quang ấy.

Lại một băng trụ bạch sắc nữa đánh trúng tấm màn đầu khí, cự lực sản sinh khiến hai chân Hàn Phong lún sâu xuống đất, từ bên ngoài nhìn vào chỉ thấy một cái hố rộng chừng một trượng.

Mặc dù nói Hàn Phong đã bị đánh lún xuống đất nhưng Đường Vũ Nhu vẫn không dừng tay, cô biết công kích của mình nhìn thì có vẻ dữ dội nhưng vẫn không thể làm gì được Hàn Phong.

Lại một đợt sóng đầu khí tràn đầy nữa tán phát, vô số băng trụ bạch sắc trên trời đột nhiên quần lầy nhau, trong nháy mắt, hình thành nên một cơn phượng hoàng trong suốt.

Con phượng hoàng hoàn toàn được dung hợp từ băng trụ, nhưng trong khoảnh khắc nó hình thành, không khí xung quanh dường như dừng lại trong giây lát, vô số hoa tuyết vốn dĩ đang bay lượn trên trời nhanh chóng nhập vào thân thể con phượng hoàng.

Băng Tuyết Tề.

Hoa tuyết nhập hết lên cơ thể con phượng hoàng màu trắng, và thân thể Đường Vũ Nhu đột nhiên hiện ra. Lúc này sắc mặt cô không khác gì con phượng hoàng, trắng bệch, chỉ có điều mọi người đều có thể nhận ra sự sắc bén trong đôi mắt bình thản ấy

Nhìn chòm ánh sáng vừa bắn ra, sắc mặt mọi người không khỏi vụt biến.

Năng lượng mạnh quá.

Lý Ngọc vốn đang ngồi một bên, môi nở một nụ cười nhẹ, sau khi nhìn thấy con phượng hoàng bạch sắc, sắc mặt dần dần trở nên ngưng trọng.

Với thực lực địa giai nhất phẩm của hắn, vậy mà vẫn có thể cảm nhận vô số uy áp đến từ con phượng hoàng này.

- Là băng tuyết kiếm kỹ sao? Băng Tuyết Các quả nhiên không đơn giản, nếu như lúc này đổi thành một thiên giai cường giả thì triển, uy lực không biết thế nào?

Lý Ngọc tự lẩm bẩm với mình.

Ánh mắt chuyển sang phía Hàn Phong lúc này đã bị đánh lún xuống đất, mắt ánh lên một thứ thần sắc không biết gọi tên.

Tốc độ của chòm ánh sáng nhanh đến đáng sợ, gần như xuyên thủng không khí, trong nháy mắt, trước vô số ánh mắt chăm chú, xuất hiện bên trên chiếc hồ lớn, một giây tiếp theo, phá vỡ tấm màn đấu khí trên người Hàn Phong.

Thấy màn đấu khí bị phá, những tiếng cảm thán nuốt tiếc nhất thời vang lên.

Trong lúc mọi người còn đang bận cảm thán thì một đường khí thể ngút trời đột nhiên phát ra từ đáy hồ.

Khoảnh khắc bạch quang chạm vào mắt đất, một tiếng thét lớn truyền ra, liền sau đó là một luồng khí kinh trần ngập năng lượng đáng sợ.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

187. Chương 171: Trận Chiến Kết Thúc.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Khoảnh khắc luồng khí thể này xuất hiện, Lý Ngọc vốn dĩ đang ngồi yên cũng phải kinh ngạc đứng bật dậy.

- Là địa giai, phán đoán của ta quả nhiên không sai.

Lý Ngọc cảm nhận khí thể phi phàm, đột nhiên hai tay nắm chặt, tinh quang không ngừng ánh lên trong mắt.

Không chỉ Lý Ngọc, rất nhiều người có mặt đều cảm nhận được luồng khí thể mãnh liệt này, tất cả đều ngạc nhiên vô cùng.

Liền sau đó, biểu tình trên mặt mọi người đột nhiên chuyển sang hết sức phức tạp.

- Là địa giai, không ngờ hắn cũng đột phá đến địa giai.

Lý Dịch Phi ngồi một góc, cảm nhận luồng khí thể ngút trời, lẩm bẩm nói,

- Chẳng trách hắn không nhận lời khiêu chiến của ta, không phải hắn sợ thua, mà là hắn căn bản không thèm đánh với ta.

Lý Dịch Phi tự cười giễu cợt mình.

Khí thể mỗi lúc một tăng, một bóng người mờ mờ xuất hiện trên miệng hố, không ai khác, đó chính là Hàn Phong đã bị Đường Vũ Nhu đánh lún xuống đất.

Khí thể trên người Hàn Phong lúc này bạo tăng, kinh khí trong tay đánh vào bạch quang.

Bạch quang lúc trước còn khiến mọi người cảm thấy bị đè nén, lúc này chẳng khác gì một tờ giấy mỏng, bị Hàn Phong xé vụn trong chớp mắt, nhất thời hóa thành hoa tuyết.

Kinh khí trên người Hàn Phong vẫn không giảm, xé rách không khí, mang theo những tiếng rít chói tai trực tiếp bay thẳng lên, hướng vào Đường Vũ Nhu lúc này vẫn còn đang lơ lửng giữa không trung.

Kì thực, ngay từ lúc băng tuyết tể bị Hàn Phong phá vỡ, Đường Vũ Nhu đã cảm nhận được điều này, chỉ có điều băng tuyết tể là sức mạnh được cô đổi bằng tất cả đấu khí trên người mình.

Vốn cứ tưởng chỉ cần dựa vào uy lực gần chạm đến địa giai của băng tuyết tể, có thể hoàn toàn đánh bại Hàn Phong. Vậy mà lúc này, Hàn Phong đang đứng trước mặt cô, không hề sứt mẻ, hơn nữa còn có kinh khí ẩn hàm khí tức bạo liệt.

Liếc nhìn Hàn Phong một cái, Đường Vũ Nhu lộ ra một tia khổ tiểu, cô còn có thể giữ được mình giữa không trung đã là miễn cưỡng lắm rồi, đâu còn sức để tránh luồng kinh khí đang bắn đến chỗ mình.

Hàn Phong rõ ràng ngay từ ban đầu cũng không chú ý đến bộ dạng yếu ớt của Đường Vũ Phi nên chớp mắt đã thấy kinh khí xuất hiện trước mặt Đường Vũ Nhu, chỉ còn một giây nữa là đến.

Ầm

Khí kinh bạo liệt không nghiêng không lệch, đập trúng vào ngực Đường Vũ Nhu, Đường Vũ Nhu chỉ cảm thấy huyết khí cuộn trào, một ngụm máu tươi phun ra từ miệng cô, nhuộm thắm phần ngực áo.

Liền sau đó, thân thể yếu ớt của cô mất đi sự chống đỡ của đấu khí, như con điều đứt dây, nghiêng ngã giữa không trung.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Hàn Phong cũng phải ngây người.

Vốn dĩ thấy Đường Vũ Nhu thi triển băng tuyết kiếm kĩ, Hàn Phong còn định tìm hiểu một phen. Ai ngờ võ kĩ cuối cùng mà Đường Vũ Nhu sử dụng, uy lực gần tiếp cận địa giai.

Lúc này Hàn Phong không do dự thêm nữa, để tránh bị thương, hắn đành phải trực tiếp nâng khí thể của mình lên địa giai, như vậy mới ngăn được băng tuyết tể bá đạo, chỉ có điều ra tay quá nhanh nên Hàn Phong không kịp để ý đến tình trạng Đường Vũ Nhu.

Thấy Đường Vũ Nhu trúng đòn rơi xuống, Hàn Phong nhủ thầm “Thôi chết”, vội động thân hình chạy đến trước mặt Đường Vũ Nhu, giơ tay ôm lấy cô, không để cô rơi xuống đất, bị thương nặng hơn.

Sau khi đáp xuống, Hàn Phong cẩn thận quan sát Đường Vũ Nhu, thấy sắc mặt cô trắng như tuyết, hai mắt nhắm nghiền, rõ ràng là đã ngất đi, còn phần ngực hơi nhô ra của cô, lộ rõ một vết máu lớn, khiến hắn nhất thời không biết nên khóc hay nên cười.

Lúc này không chú ý, để cô bị thương như vậy, nghĩ đến đây, Hàn Phong vội vàng lấy ra một viên đơn dược, nhẹ nhàng bóp miệng Đường Vũ Nhu, bỏ vào.

Viên đơn dược vừa vào miệng là tan luôn nên Hàn Phong cũng không lo cô không nuốt được.

Tất cả diễn ra chỉ trong chớp mắt, ngay cả lúc Hàn Phong cho Đường Vũ Nhu uống xong thuốc, phần lớn những người có mặt vẫn chưa hồi lại được thần.

Đám đệ tử Băng Tuyết Các thấy Đường Vũ Nhu bị thương, nhất thời hoảng loạn, nhất là Tiểu Hàn - người có quan hệ tốt nhất với Đường Vũ Nhu, thất thanh kêu lên:

- Sư tỷ.

Loáng một cái, trực tiếp bay thẳng đến, sau lưng cô hai vị trưởng lão cũng đồng thời động thân.

Cả ba người cùng lên võ đài.

Sau khi ba người xuất hiện trên võ đài, đám đông bên dưới cũng triệt để hồi lại thần, dồn ánh mắt tràn ngập chấn động của mình sang phía Hàn Phong, rõ ràng địa giai khí thế mà Hàn Phong vừa thể hiện khiến họ không thể nào tin nổi.

Lý Ngọc xuất thân từ viễn cổ Thiên Môn còn Hàn Phong chỉ là một đệ tử nhị lưu tông môn. Có thể nói, Lý Ngọc đột phá địa giai, mọi người mặc dù kinh ngạc nhưng vẫn có thể chấp nhận sự thật này.

Hàn Phong xuất thân từ nhị lưu tông môn, thậm chí rất nhiều người chưa từng nghe qua cái tên Huyền Nguyên Tông, nhưng nhị lưu tông môn nhỏ bé này lại bồi dưỡng ra một địa giai võ giả như Hàn Phong, hơn nữa còn là một địa giai võ giả chưa đến hai mươi tuổi càng khiến người ta cảm thấy khó tin.

Cả hội trường, đầu đầu cũng nghe thấy tiếng nghị luận, nhưng mọi người vẫn chưa quên hẳn Đường Vũ Nhu đang nằm trong lòng Hàn Phong.

Bất luận Đường Vũ Nhu tính cách thế nào, cô cũng vẫn chỉ là một cô gái không hơn không kém, hơn nữa còn là một đại mỹ nhân. Bây giờ bị Hàn Phong đánh cho ngất đi, nhất thời khiến không ít đàn ông cảm thấy đau lòng.

Nhưng, mấy người của Băng Tuyết Các lên tới đài cũng không làm gì quá kịch liệt. Hàn Phong thấy người của Băng Tuyết Các xuất hiện, cũng tiến lên hai bước, sự định giao Đường Vũ Nhu cho họ.

Vừa hay Đường Vũ Nhu vốn dĩ đang hôn mê từ từ tỉnh lại, có lẽ viên thuốc mà Hàn Phong cho cô uống đã phát huy tác dụng.

Vừa tỉnh lại, Đường Vũ Nhu cảm thấy hình như mình đang dựa vào một cái gì đó rất ấm áp, còn chưa kịp làm rõ vấn đề, ngược mắt đã thấy khuôn mặt Hàn Phong gần trong gang tấc.

Đôi mắt đẹp chớp chớp hai cái, sau một hồi suy nghĩ thần tốc, Đường Vũ Nhu phát hiện mình đang được Hàn Phong ôm trong lòng, không khỏi giật mình kinh ngạc.

Đang định đứng lên thì không cẩn thận làm ảnh hưởng đến thân thể vốn đang bị thương, thêm một trận ho kịch liệt và một nửa trong đó dính lên y bào Hàn Phong.

Hàn Phong thấy Đường Vũ Nhu giãy dụa mà không làm được gì, nhưng cũng không dám buông tay, may mà Tiểu Hàn thấy vậy vội vàng cùng một vị trưởng lão chạy đến, đỡ Đường Vũ Nhu từ tay Hàn Phong.

- Đường cô nương, lúc này tình hình khẩn cấp, nếu có đắc tội hi vọng cô bỏ qua cho.

Hàn Phong chấp tay nói.

Dưới sự giúp đỡ của Tiểu Hàn và một vị trưởng lão, Đường Vũ Nhu đã có thể đứng dậy được, nghe Hàn Phong nói vậy, lập tức nghĩ đến việc thân thể trong trắng tựa ngọc của mình bị một người đàn ông xa lạ ôm, trong lòng không khỏi trào lên một cảm xúc không biết hình dung thế nào. Nhưng Đường Vũ Nhu vẫn nhanh chóng nén cảm xúc lại, yếu ớt nói:

- Là ta không biết tự lượng sức mình, trận đấu này ta thua. Thực sự người đã khiến ta ngạc nhiên thêm lần nữa.

Hàn Phong ngẫm nghĩ một lúc, rút từ trong ngực áo ra một viên đơn dược màu xanh lá cây, đưa cho Đường Vũ Nhu, nói:

- Đây là thất phẩm tiên linh đan, rất tốt cho việc phục hồi vết thương, hi vọng có thể giúp được cô.

- Hừ, sư tỷ ta bị người đánh thành thế này, bây giờ còn giả từ bi.

Tiểu Hàn thấy Đường Vũ Nhu bị thương nặng, trong lòng sớm đã rất bất mãn, bây giờ lại thấy Hàn Phong làm bộ làm tịch, không kìm nổi lên tiếng quát.

Nhưng, Đường Vũ Nhu đã ngăn Tiểu Hàn lại, giơ tay nhận tiên linh đan từ tay Hàn Phong, đồng thời nói:

- Đa tạ!

Dứt lời, Đường Vũ Nhu được Tiểu Hàn dìu xuống võ đài, khoảnh khắc quay người rời đi, ánh mắt cô nhìn Hàn Phong lộ ra một luồng ý vị không rõ, vừa hay bị Hàn Phong nhìn thấy.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

188. Chương 172: Địa Giai Chi Chiến.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Nhìn theo bóng dáng Đường Vũ Nhu, Hàn Phong không ngừng hồi tưởng lại ý nghĩa của ánh mắt vừa rồi, nhưng nghĩ mãi mà không hiểu.

Lúc này, sau khi Đường Vũ Nhu rời khỏi võ đài, người phụ trách đại hội bước lên tuyên bố Hàn Phong là người giành chiến thắng.

Người bên Huyền Nguyên Tông nghe vậy, vui mừng hò reo, nhất là Lâm Phi Vân, lúc nhìn thấy sư huynh của mình đánh bại đối thủ, sắc mặt kích động vô cùng, cười đến nhắm tịt cả mắt.

Lâm Nguyệt nhìn Hàn Phong trên đài, trong lòng càng thêm vui sướng, không ngờ chỉ trong vòng hai năm, đệ tử của mình lại trưởng thành như vậy.

Sau khi người phụ trách tuyên bố Hàn Phong giành chiến thắng, vô số ánh mắt trong hội trường nhất thời dồn hết về phía hắn, ghen tị, bội phục hay ngưỡng mộ, cảm xúc gì cũng có.

Trong lúc mọi người còn đang bàn luận về chuyện Hàn Phong là địa giai võ giả thì Hàn Phong này giờ không nói gì, đột nhiên quay người, nhìn thẳng về một hướng.

Mọi người cùng nhìn theo ánh mắt Hàn Phong, phát hiện không biết từ lúc nào Lý Ngọc đặc đứng dậy, hai mắt dán chặt vào Hàn Phong trên đài.

Khoảnh khắc ánh mắt hai người chạm nhau, cùng nhìn nhau mỉm cười, sau đó Lý Ngọc nhảy lên, một giây sau đã thấy có mặt trên võ đài.

Nhìn Lý Ngọc, Hàn Phong cười nhẹ một tiếng, lạnh lùng nói:

- Xem ra ngươi không thể đợi được nữa rồi.

- Hiếm khi gặp được một đối thủ có thực lực tương đương trong số những người cùng tuổi, sao? Có muốn thi đấu trước không?

Lý Ngọc mỉm cười, gào lên nói.

Ồ.

Những lời này của Lý Ngọc khiến mọi người hết sức ngạc nhiên.

Mặc dù họ đều biết thực lực của Hàn Phong cũng đã đạt đến địa giai, nhưng bất luận thế nào, Hàn Phong cũng vừa mới trải qua một trận đấu.

Nếu như Lý Ngọc yêu cầu vậy, rõ ràng là đang lợi dụng thời cơ.

Chỉ có điều, Lý Ngọc biết rõ lúc này chiến đấu với Đường Vũ Nhu, Hàn Phong chẳng bị một chút thương tổn nào, thậm chí ngay cả đấu khí cũng còn nguyên vẹn, đây chính là sự khác biệt giữa địa giai và nhân giai. Nhân giai võ giả đấu khí dù mạnh cũng không phải là đối thủ của địa giai cao thủ, có thể nói nhân giai và địa giai là hai tầng lớp hoàn toàn khác nhau.

Cũng chính bởi vậy, Lý Ngọc mới đưa ra yêu cầu này.

Còn Hàn Phong hình như cũng không ngạc nhiên trước yêu cầu này cho lắm.

Đối với hắn mà nói, đại hội lần này, bất luận là Doãn Băng Hình hay Đường Vũ Nhu, dù đấu khí họ phát huy có vượt qua thực lực bản thân thì cũng không thể làm gì được hắn. Vết máu duy nhất có trên người hắn là vết máu mà Đường Vũ Nhu để lại.

Lúc này, cảm nhận chiến ý cường liệt tán phát từ người Lý Ngọc, Hàn Phong cũng không cự tuyệt, chỉ lạnh lùng lên tiếng:

- Nếu như ngươi có hứng như vậy, thì ta cũng sẵn sàng chơi đến cùng.

Hội trường lặng ngắt, tất cả mọi ánh mắt đều dồn về hai nhân vật chính trên võ đài.

Hàn Phong vừa dứt lời, lập tức tạo nên một trận xao động mới, mọi người đều đang ném ánh mắt ngạc nhiên cho hắn.

Nghe hai người nói vậy, người phụ trách nhất thời cũng không biết làm gì, yêu cầu mà Lý Ngọc đưa ra không phù hợp với quy tắc đại hội, nhưng có vẻ cả hai đều không quan tâm, dù ông có không đồng ý cho hai người thi đấu, e rằng hai bên cũng sẽ lao vào đánh nhau.

Nên người phụ trách đành phải hướng mắt sang phía Trác Minh.

Trác Minh bình thần liếc nhìn hai kẻ đang đứng trên võ đài, mắt lóe lên một tia kinh ngạc, suy nghĩ một lúc, ông lên tiếng nói:

- Nếu như cả hai bên cùng không ý kiến gì thì trận đấu ngày kia có thể chuyển sang hôm nay, hai người có thể bắt đầu bất cứ lúc nào.

Trác Minh nói không lớn, nhưng vẫn đủ để cho mỗi người có mặt đều có thể nghe thấy.

Trác Minh vừa dứt lời, một bầu không khí sôi sục nhất thời chụp lấy toàn bộ hội trường. Những ánh mắt nóng rực, chăm chú dán vào hai người, họ hiểu, tiếp sau đây sẽ là trận đấu hay nhất đại hội, và trận đấu này sẽ được thực hiện bởi hai địa giai võ giả.

Nghe Trác Minh nói vậy, cả Hàn Phong và Lý Ngọc cùng lùi lại hai bước, hai luồng địa giai khí thể bất ngờ bạo phát.

- Hàn Phong, ngươi là đối thủ đầu tiên ma muốn dồn hết sức đánh bại, lát nữa đừng khiến ta phải thất vọng đấy!

Dù không có gió nhưng tóc Lý Ngọc vẫn bay loạn xạ, nhãn thần có chút ngưng trọng, nói.

Nghe vậy, Hàn Phong chỉ cười nhẹ, không trả lời.

Địa giai khí thể của hai người không ngừng tăng lên.

Đột nhiên, trước sự chú ý của mọi người, Lý Ngọc là người ra tay trước, chỉ thấy mũi chân của hắn điểm nhẹ xuống đất, ngân mang mờ mờ xuất hiện dưới chân, sau đó thân hình vụt bay lên, trong nháy mắt đã đến trước mặt Hàn Phong.

Hàn Phong chăm chú quan sát đối phương, vừa hay chạm phải ánh mắt Lý Ngọc, bốn mắt nhìn nhau, có chút ý vị khó hiểu bên trong.

Một tràng cười lớn vang lên, Hàn Phong siết chặt nắm tay, run mạnh, một đường quyền phong mang theo những tiếng vù vù vang lên.

Bôn lôi!

Lý Ngọc liếc nhìn nắm tay Hàn Phong, mắt ánh lên một tia ngưng trọng, sau một thời gian quan sát Hàn Phong thi đấu, hắn biết đây là chiêu lôi uy lực.

Suy nghĩ trong đầu thoáng chuyển, hai cánh tay dài từ từ đưa ra, thỉnh thoảng uốn cong, thỉnh thoảng lại buông thẳng.

Lý Ngọc vừa đưa tay ra phía trước, kinh phong vô hình bất ngờ bắn ra, vừa hay chạm trúng nhất quyền của Hàn Phong.

Hai luồng khí kinh tương giao, phát ra những âm thanh trầm đục.

Mặt đất lúc này bị Đường Vũ Nhu làm hỏng, một lần nữa xuất hiện thêm vài vết nứt.

Hai người giao thủ thêm vài lần nữa, Lý Ngọc lùi hai bước, cố giữ vững thân hình, đồng thời hét nhẹ một tiếng, nói:

- Làm nóng người đến đây thôi nhĩ! Hàn Phong, lấy thực lực thật sự của ngươi ra, nếu không ngươi sẽ chết đó!

Dứt lời, Lý Ngọc không để ý đến Hàn Phong nữa, một luồng khí thể vô cùng bá đạo đột nhiên bạo phát từ trong cơ thể hắn, luồng khí thể này rất mạnh, cho dù là đám đông đang ngồi dưới võ đài cũng cảm thấy hô hấp có chút khó khăn.

Một luồng đầu khí có màu hơi vàng trào ra từ người Lý Ngọc, cánh tay Lý Ngọc lúc này như to hơn rất nhiều.

Mặc dù rất nhiều người không phải đối diện thực sự, nhưng vẫn bị luồng khí thể bá đạo mà Lý Ngọc phát ra làm cho cảm thấy áp lực. Bởi vậy có không ít người cảm thấy bội phục Hàn Phong khi vẫn có thể đứng vững và duy trì sắc mặt của mình không có lấy một tia gợn sóng, quả không hổ là địa giai cao thủ.

Hơi ngược mắt, Hàn Phong nhìn Lý Ngọc, đột nhiên một tiếng hét khê vang lên, liền sau đó tiếng sấm nổ đánh gọn truyền đến, một bóng đen mơ hồ với khí thể cường hãn trước vô số những ánh mắt nóng rực, bắn về phía Lý Ngọc!

Đây là lần đầu tiên Hàn Phong chủ động xuất thủ cho đến hôm nay!

Không phải là hắn không có tự tin chiến đấu, mà từ lúc tái sinh đến giờ, hắn chưa bao giờ chiến đấu với đối thủ nào có thực lực tương đương nên lúc này đối diện với Lý Ngọc hắn cũng hơi có chút khát vọng chiến đấu.

Khoảnh khắc hai người tiếp cận, ánh mắt chạm nhau, hai luồng chiến ý bị dồn nén trên người triệt để bùng nổ!

Hai bóng người, trước vô số những ánh mắt, như hai hòn đá tảng, âm âm đối đụng, bắn ra đầu sóng khí ngút trời.

Lý Ngọc động, quyền phong mạnh mẽ xé toang không khí, như một tia chớp kim sắc, mang theo kinh phong khiến không gian cũng phải nổi sóng, đập thẳng về phía Hàn Phong, tiếng nổ trầm thấp như vọng lên từ lòng đất, âm trầm mà sắc bén.

Hàn Phong không hề bị trận quyền phong hung hãn đó làm cho động dung.

Quyền kinh ập xuống, vừa hay đánh trúng tay Lý Ngọc.

Quyền chưởng tương giao, những đường sóng khí hào hùng biến thành gợn sóng, không ngừng khuếch tán ra ngoài, đám đệ tử đứng gần, mặt thậm chí còn bị những đường năng lượng gợn sóng làm cho đau nhói.

Giữa võ đài, quyền phong của Lý Ngọc bị quyền kinh của Hàn Phong ngăn lại, khí thể toàn thân đình trệ trong nháy mắt, Hàn Phong đương nhiên nắm thật chặt cơ hội hiếm có này, rung mạnh cánh tay, nắm đấm mang theo một luồng kinh phong ớn lạnh, đập thẳng vào ngực Lý Ngọc.

Lý Ngọc là đệ tử kiệt xuất nhất Thiên Môn, mặc dù có để lộ ra một vài sơ hở nhỏ nhưng cũng kịp có phản ứng trong giây lát, cánh tay trái vung lên như điện xẹt, nắm ngón tay chụm lại, đầu khí hùng hậu tụ lại nơi đầu ngón tay, sau đó âm âm kích xuất, vừa đúng lúc nắm đấm của Hàn Phong bay đến, hai bên lại lao thẳng vào nhau.

Bùm!

Một quyền một chưởng chạm vào nhau, một âm thanh trầm đục vang lên, một đường khí kinh khiến không khí phải nổi sóng nhanh chóng trào ra, cuối cùng tản khắp bốn phương tám hướng.

Thân thể run rẩy kịch liệt, Lý Ngọc vội vàng lùi lại phía sau, mỗi một lần hạ chân, mặt đất cứng rắn lại xuất hiện một vết nứt nhỏ, sau khi lùi liền mấy bước, Lý Ngọc hự khê một tiếng trong họng, chân đậm mạnh, mặt đất mà hắn đang đứng trong nháy mắt vỡ ra thành vô số mảnh nhỏ.

Loại bỏ hết kinh khí truyền đến từ tay, Lý Ngọc lúc này mới ngẩng đầu, nhìn Hàn Phong lúc đó chỉ cách một bước chân, trong lòng có chút chấn động.

Hàn Phong nheo mắt nhìn về chấn động trên mặt Lý Ngọc, trong lòng cũng có chút ngạc nhiên về thực lực của Lý Ngọc.

Lý Ngọc đầu khí có lẽ dừng ở địa giai nhất phẩm, trong giới thanh niên, có thể coi là một nhân vật xuất sắc, nhưng nếu so với hắn thì vẫn còn kém một chút.

Nhưng, Hàn Phong tin, thân là đệ tử Thiên Môn, thực lực của Lý Ngọc sẽ không dừng ở đây, hắn đang chờ đợi đối phương thể hiện hết sức mình.

Nghĩ đến đây, thân thể Hàn Phong đột nhiên nghiêng về phía trước, chân dẫm mạnh xuống đất, cả thân người nhảy lên cao chừng nửa thước, tay không ngừng biến hóa, tiếng gió rít ù ù nổi lên, Hàn Phong như một bóng đen mơ hồ, chớp mắt đã thấy xuyên qua tầng không khí ngăn cách, lao thẳng về phía Lý Ngọc.

Hàn Phong đột nhiên công kích khiến Lý Ngọc có chút ngạc nhiên, nhưng sắc mặt không biến đổi quá nhiều, hai tay để trước ngực, không lùi mà tiến, cánh tay hơi dài của hắn lúc này đang được một tầng đầu khí vàng nhạt bao phủ.

Lý Ngọc nắm chặt bàn tay, bóng đen mơ hồ đột nhiên khựng lại giữa không trung!

Thì ra nắm đấm của Hàn Phong đã bị Lý Ngọc bắt được, chỉ có điều Lý Ngọc cũng bị sức mạnh hung hãn của đối phương làm cho lui liền mấy bước.

Thủ môn của Hàn Phong đâu có thể đỡ được dễ dàng như vậy!

Thêm một lần bất lợi, sắc mặt Lý Ngọc lúc này đã dần trở nên ngưng trọng, ngay cả biểu tình bình thản trên mặt cũng lộ rõ vẻ nghiêm trọng.

- Ha! Là ta xem thường ngươi quá rồi, không ngờ có thể khiến ta vất vả như vậy. Đầu khí của ngươi chắc phải địa giai nhị phẩm trở lên.

Lý Ngọc cười lớn một tiếng, sau đó trầm giọng nói.

Hàn Phong liếc nhìn Lý Ngọc, cũng không quá ngạc nhiên trước việc hắn có thể nhận ra tu vi thực sự của mình.

Thấy Hàn Phong không phản bác gì, Lý Ngọc cũng không giận, nói tiếp:

- Ta thừa nhận, nếu như tiếp tục thế này, ta không phải đối thủ của ngươi.

Lý Ngọc mặc dù nói không quá to, nhưng phần lớn mọi người đều nghe thấy.

Nhất thời, những ánh mắt đang nhìn về phía Hàn Phong tràn ngập thần sắc khó tin.

Lúc này, Lý Ngọc mới nói tiếp:

- Mặc dù ta không biết Huyền Thiên Tông bồi dưỡng ngươi thế nào mà có thể lợi hại như vậy. nhưng ta thân là đệ tử số một Thiên Môn, đại diện Thiên Môn tham gia đại hội lần này, nên ta sẽ không thua!

Hàn Phong nhìn Lý Ngọc, mày hơi nhíu lại, không hiểu đối phương có ý gì.

Nhưng, một giây sau đó, hai tay Lý Ngọc đã nhanh chóng biến huyền vài thủ ấn.

Kim sắc quang mang chói mắt tràn ra từ cơ thể Lý Ngọc, ngay cả tóc hắn cũng bị kim quang thổi cho rối bời.

Hàn Phong nhìn kĩ, lúc này khí tức phát ra từ người Lý Ngọc còn dữ dội hơn trước, bây giờ tóc hắn đã dần chuyển sang màu vàng.

- A!!

Lý Ngọc phát ra những tiếng hét trầm trầm, thân thể đột nhiên bạo trướng, Hàn Phong cảm nhận được một luồng khí tức còn mạnh hơn trước vài phần đang truyền đến từ người Lý Ngọc.

- Địa giai nhị phẩm? Là chuyện gì, không lẽ lại giống như thánh ngôn bí thuật?

Hàn Phong ngạc nhiên phỏng đoán.

Trong lúc Hàn Phong còn đang bận suy đoán thì khí tức trên người Lý Ngọc đã lại gia tăng.

Nhìn đến đây, sắc mặt Hàn Phong dần chuyển sang ngưng trọng, bởi vì từ khí tức mà Lý Ngọc tản phát ra, hẳn cảm nhận được một luồng sức mạnh hoàn toàn không thua kém mình.

Lý Ngọc này không biết dùng bí pháp gì mà có thể đấu khí tu vi lên hẳn một cấp, thật sự quá chấn động.

- Hàn Phong, đây là lần đầu tiên có người ép ta dùng chiêu này! Người phải cảm thấy vinh hạnh đấy!

Lý Ngọc thở hổn hển, nhìn chằm chằm Hàn Phong, nhấn mạnh từng câu từng chữ!

- Võ kỹ bá đạo quá, nếu như ta đoán không lầm, đây là thiên huyền biến của Thiên Môn.

Trác Minh nhìn Lý Ngọc lúc này đã bị quang mang kim sắc bao phủ hoàn toàn, biểu tình cảm khái nói.

Đối với Thiên Môn thiên huyền biến, Trác Minh có chỉ biết một chút.

Thiên Môn truyền thừa mấy nghìn năm nay, mặc dù thường ngày ẩn thế, chỉ có một mối liên hệ nhất định với thế giới bên ngoài, nhưng kì thực điều khiến người ta kiêng kị nhất vẫn là thiên huyền biến.

Không giống với Thiên Thánh Cốc thánh ngôn thuật, hiệu quả của thiên huyền biến mặc dù cũng có thể khiến người sử dụng nó nâng cao đấu khí trong một thời gian nhất định, nhưng tác dụng phụ so với thánh ngôn cốc mà nói nhẹ hơn rất nhiều, thậm chí có thể coi như không có.

Một khi hiệu quả của thiên huyền biến bị giải trừ, người sử dụng cùng lắm chỉ cảm thấy có chút hơi mệt mỏi, chứ không ảnh hưởng gì đến đấu khí. Chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian, có thể hồi phục hoàn toàn.

Sở hữu võ kỹ nghịch thiên này, Thiên Môn truyền thừa được đến ngày nay, cũng không phải không có đạo lý.

Hàn Phong nhìn Lý Ngọc khí thế không ngừng tăng vọt, mắt cuối cùng cũng ánh lên một tia ngưng trọng, không thể không nói, Lý Ngọc là người cùng độ tuổi có thực lực mạnh nhất mà hắn từng tiếp cận.

Xuy

Một tiếng nổ khe khẽ vang lên, tầng kim sắc quang mang bao phủ bên ngoài Lý Ngọc tiêu tán, để lộ ra thân hình Lý Ngọc.

Lúc này, tóc hắn đã chuyển hết sang màu vàng, thân thể căng hơn một chút, chỉ cần liếc qua cũng có thể nhận ra sức mạnh đang ẩn hàm trong cơ thể Lý Ngọc lúc này đáng sợ đến thế nào.

- Để người đợi lâu rồi, bây giờ đấu khí của chúng ta chắc cùng một trình độ rồi chứ.

Lý Ngọc siết nắm đấm, mỉm cười nói.

Hàn Phong nghe vậy cũng mỉm cười nói:

- Thực sự khiến người ta ngạc nhiên, Thiên Môn quả nhiên là một nơi thần bí.

- Hôm nay nhất định phải đánh một trận thật hay đấy.

Lý Ngọc hét khe một tiếng, dậm chân một giây sau đã thấy xuất hiện bên cạnh Hàn Phong.

Không hề do dự, một luồng khí kinh mang đầy khí tức cường đại ập thẳng xuống đầu Hàn Phong.

Giao long đằng.

Ầm

Một tiếng nổ vang, đấu khí diên cuồng trào ra, ngao thị thiên địa quyết bị Hàn Phong vận chuyển đến cực điểm, thấy Lý Ngọc tiếp cận mà biểu tình trên mặt Hàn Phong không hề có lấy một chút gợn sóng.

Hét nhẹ một tiếng, một tay vung ra, một đường đầu khí màu trắng bạc điên cuồng truyền vào bàn tay, đập mạnh về phía trước.

Diệt tịch thủ.

Bùm

Một ngân một kim hai luồng năng lượng đập thẳng vào nhau, trong nháy mắt, hai người đồng thời lùi lại hai bước.

Sức mạnh mà trận nổ tạo ra khiến thạch đài bốn đã có chút nứt vỡ dưới chân nổ tan tành, bụi bay mù mịt khắp nơi.

Hai nhân vật bị đẩy lùi là Hàn Phong và Lý Ngọc không hề dừng lại mà gần như cùng một lúc dẫm mạnh một chân về phía sau, khởi động lại thân hình.

Ầm ầm ầm!

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

189. Chương 173: Ta Chính Là Hàn Phong.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Ba tiếng nổ lớn vang lên, đầu khí tràn ra tứ phía, vô số sóng khí không ngừng lan ra ngoài, vô đài bằng đá lồi lõm dưới toàn lực thi triển của hai người, bị hủy hoàn toàn, hóa thành tro bụi.

Rõ ràng, Thiên Thánh Cốc chưa bao giờ nghĩ Thiên Thánh đại hội lại đồng thời xuất hiện hai địa giai võ giả. Lúc này, thấy dưới lực phá hoại mà hai người tạo ra quá lớn, Trác Minh khẽ nhíu mày, sau đó ra hiệu cho mấy vị trưởng lão đang đứng xung quanh vô đài.

Các vị trưởng lão sau khi nhận được chỉ thị, nhanh chóng tập hợp mọi người lùi xa ba mươi mét.

Doãn Băng Hình ngồi trong đoàn người, nhìn hai thân hình không ngừng đan xen vào nhau, đôi môi vốn dĩ có chút nhợt nhạt bị cô mím chặt, đôi tay ngọc ngà càng bị cô siết làm cho trắng hơn.

- Sao lại có thể? Sao lại có thể như vậy? Hắn là địa giai?

Doãn Băng Hình mặt đầy vẻ khó tin, tự lẩm bẩm với mình.

Doãn Băng Hình lúc này cũng đã hồi phục một phần sức lực, được Châu Di đưa đi xem thi đấu. Mấy ngày nay cô hận Hàn Phong đến tận xương tủy, rất muốn tận mắt nhìn thấy Hàn Phong bị đối phương đánh bại, cô tin Đường Vũ Nhu nhất định sẽ dạy cho Hàn Phong một bài học.

Chỉ có điều, một giây trước Đường Vũ Nhu bị đánh bại, một giây sau Lý Ngọc của Thiên Môn cũng bị Hàn Phong ép cho phải dùng đến Thiên Môn tuyệt kỹ, thiên huyền biến, mới có thể đánh ngang được với hắn.

Doãn Băng Hình đột nhiên phát hiện, người thiếu niên đã từng bị cô khinh rẻ coi thường không chỉ trong trận đấu trước đây dùng hành động dạy cho cô một bài học nhớ đời mà đến hôm nay, Hàn Phong lại đang dùng thực lực của mình nói cho cô biết, trong mắt hắn, cô chỉ là một con sâu yếu đến đáng thương mà thôi.

Thấy Doãn Băng Hình sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, Châu Di ngồi cạnh không khỏi lo lắng, quan tâm hỏi:

- Hình Nhi, có mệt không, có cần quay về nghỉ ngơi không.

Nghe Châu Di nói vậy, Doãn Băng Hình ngẩng đầu, biểu tình có chút sâu thẳm nói:

- Sư tỷ, thì ra muội chỉ là một kẻ gốc gác nực cười.

Châu Di lo lắng nhìn Doãn Bằng Hình, nhất thời không biết nói gì, chỉ ngược mắt nhìn Hàn Phong, ánh mắt tràn ngập thần sắc khó hiểu.

Bình.

Hàn Phong và Lý Ngọc đối thêm một chiêu rồi mới chịu tách nhau ra.

- Ha ha, hay lắm, người quả nhiên không làm ta thất vọng.

Lý Ngọc hình như hưng phấn lắm, tranh thủ lúc dừng lại lấy sức, cười lớn nói.

Hàn Phong phun ra một ngụm tạp khí, cười nhẹ nói:

- Xem ra, người không đợi được nữa rồi, đã vậy thì tiếp chiêu đi.

Lời vừa dứt, kim sắc đầu khí trên người Lý Ngọc bạo trướng, thân hình đột nhiên căng lên, bắn mạnh về phía Hàn Phong, giữa không trung, Lý Ngọc đối liên mấy lần thủ thế, đầu khí di chuyển liên tục giữa hai tay, dần hình thành nên một huyền ảnh đầu sư tử.

Hàn Phong có thể từ trong khối đầu khí đó cảm nhận được một luồng khí tức nguy hiểm vô cùng bá đạo.

Sau đó, chỉ nghe Lý Ngọc hét lên:

- Hàn Phong, tiếp một chiêu này của ta xem sao.

Phá quân nộ.

- Hay lắm!

Hàn Phong cũng hét lên một tiếng, di chuyển bước chân sang ngang, sắc mặt chuyển sang ngưng trọng, hai tay đặt trước ngực, mười đầu ngón tay đan vào nhau, từng đường khí tức màu trắng bạc nhanh chóng xuất hiện giữa các ngón tay.

Đội công kích của Lý Ngọc đến gần, ngân quang trong mắt Hàn Phong lóe lên, năng lượng ngân sắc hội tụ giữa hai bàn tay Hàn Phong đột nhiên xuyên qua kẽ ngón tay, bắn ra ngoài.

Sát diệt bạo.

Hai luồng năng lượng còn cường đại hơn trước chạm vào nhau. Một tiếng nổ lớn vang lên giữ hội trường hình chữ O. Thậm chí có thể cảm nhận cả mặt đất cũng đang rung động.

- Mạnh quá, đây là thực lực của địa giai cao thủ sao?

Mạnh Hùng nhìn Hàn Phong và Lý Ngọc, cảm nhận khí tức vô cùng sắc bén, biểu tình sùng bái nói.

Phí lão đứng bên cạnh cũng hào hứng nhìn hai nhân vật chính, bình thản nói:

- Hàn tiểu tử thực lực hình như cao lên rất nhiều.

- Lý Ngọc đến từ Thiên Môn cũng không yếu, có thể đánh ngang bằng với loại quái vật như Hàn Phong, cũng là thiên tài hiếm có.

Bố Lôi Địch tiếp lời.

Chỉ có điều Phí lão hơi nhíu mày nói:

- Đánh từ lúc này đến giờ, mặc dù không biết Lý Ngọc dùng phương pháp gì nâng đầu khí của mình lên một bậc nhưng khí tức rất ổn định, Hàn tiểu tử nếu như muốn giành chiến thắng còn phải đánh thêm lúc nữa.

Điều mà Phí lão nhận ra, Hàn Phong đương nhiên cũng biết, chỉ có điều lúc này hắn đã hoàn toàn chìm đắm vào trận đấu, cái gọi là đối thủ hiểm có chính là thứ biểu đạt tâm trạng của hắn đúng nhất.

Từ lúc tái sinh đến giờ, hắn không ngừng nhắc nhở mình phải bảo vệ những người xung quanh, ép mình không ngừng tu luyện, không ngừng tiến lên.

Hai năm nay, một nửa thời gian hắn sống như vậy, chỉ có điều mỗi lúc rảnh rỗi, Hàn Phong luôn có một cảm giác kì lạ không sao lý giải nổi.

Cảm giác đó hẳn không biết là tốt hay xấu, dần dần rồi cũng quên mất nó.

Nhưng, lúc này cảm giác kì lạ đó lại nổi lên trong lòng hắn.

Chỉ có điều lần này hắn nhận ra, hình như mình đã nắm bắt được điều gì đó, chỉ là vẫn còn có chút mơ hồ.

Sau khi nhìn thấy Lý Ngọc dùng thiên huyền biến, ánh mắt hưng phấn đó, ánh mắt tràn ngập khát vọng chiến đấu đó khiến tia mơ hồ trong đầu Hàn Phong dần sáng rõ.

Sau này hai bên không ngừng giao thủ, chiêu thức càng lúc càng lợi hại, Hàn Phong có thể cảm nhận thứ đang chảy trong người Lý Ngọc lúc này nhất định cũng là một bầu nhiệt huyết sục sôi.

Như bị truyền nhiễm, khát vọng nồng liệt sâu trong một Hàn Phong lạnh lùng trầm tĩnh cũng được đánh thức.

Đột nhiên, Hàn Phong hiểu ra, thứ luôn khiến hắn cảm thấy buồn bực là gì.

Từ lúc tái sinh đến giờ, hắn luôn dùng đôi mắt thờ ơ lạnh nhạt của kiếp trước nhìn mọi thứ xung quanh, mà quên mất rằng mình mới mười bốn tuổi.

Bốn trăm năm kiếp trước, hắn cơ bản đều dùng cho việc lang bạt kì hồ và tu luyện, lần này tái sinh, sự sôi nổi của một thanh niên bình thường luôn bị hắn chôn vùi che giấu sâu trong trái tim.

Cho đến mấy ngày trước, trong trận đấu với Doãn Băng Hình, hắn bất chấp thân phận của mình, ra tay dạy cho đối phương một bài học, lúc đó thứ duy nhất có trong đầu hắn là một ngọn lửa giận vô danh.

Đến lúc này thì hắn đã hiểu, hắn là một người bình thường, nên có hỉ nộ ái ố của một người bình thường. Dù sống đến bốn trăm tuổi cũng không có nghĩa là hắn có thể siêu phàm thoát tục. Ngược lại, hắn mong mình dùng tâm thái của một người đang chơi trò chơi đối diện với cuộc đời hoàn toàn mới này.

Nghĩ đến đây, cảm giác kì lạ trong lòng Hàn Phong cuối cùng đã biến mất, ở một nơi nào đó trong lòng, hai cái bóng mơ hồ đang dần chập lại với nhau, không còn phân tách ra nữa.

- Ha ha ha, ta hiểu rồi.

Đang lúc chiến đấu, Hàn Phong đột nhiên đập một chưởng về phía Lý Ngọc, tranh thủ lúc đối phương tránh né, lùi thân hình lại phía sau phát ra một tràng cười vang dội.

Lý Ngọc đang hưng phấn cũng bị tiếng cười của Hàn Phong làm cho giật mình, nhìn đối phương nghi hoặc.

Lúc này, Hàn Phong căn bản không thèm để ý đến Lý Ngọc, tiếp tục ngửa mặt cười, nói:

- Từ giây phút này trở đi, ta chính là Hàn Phong.

Hàn Phong vừa dứt lời, một luồng khí tức ngút trời bất ngờ nổi lên.

- Địa giai tam phẩm, tên tiểu tử này đột phá ngay trong lúc thi đấu.

Phí lão ngữ khí đầy vẻ chấn động, nói.

- Sao lại đột phá lúc này? Tên nhóc này đúng là điên khùng!

Lý Ngọc thấy Hàn Phong khí thế không từng gia tăng, cũng ngừng tiến công, đứng một bên lặng lẽ nhìn.

Thân là đệ tử số một Thiên Môn, Lý Ngọc trong lòng vô cùng cao ngạo, đương nhiên không bao giờ làm chuyện hèn hạ, cũng giống như trước đây, Hàn Phong không ngăn cản hắn sử dụng thiên huyền biến.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

190. Chương 174: Tốc Độ Thăng Cấp Đáng Sợ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đả tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Thiên huyền biến tổng cộng có năm giai đoạn, với năng lực trước mắt của hắn, chỉ có thể nắm bắt được đệ nhất biến mà thôi, cộng thêm lần đầu tiên sử dụng nên phải mất một chút thời gian.

Lúc này rõ ràng biết đấu khí của mình đang không ngừng bạo trưởng mà Hàn Phong cũng không ra tay ngăn cản, vậy thì sao hắn có thể hèn hạ vậy.

- A! A! A!

Khí thể không ngừng gia tăng, sắc mặt Hàn Phong dần hiện ra vẻ đau đớn, đấu khí nồng đậm trong người điên cuồng vận chuyển, lấy thân thể hắn làm trung tâm, dần hình thành nên một cơn lốc xoáy.

Cơn lốc xoáy vừa hình thành trong người, khí tức trắng bạc quanh người Hàn Phong cũng bị hút theo.

Thấy vậy, Phí lão và Bồ Lôị Địch quay sang nhìn nhau, cùng động thân thể, chớp mắt đã thấy xuất hiện bên cạnh Hàn Phong.

Rõ ràng hai người lo lắng có người giở trò, làm phiền Hàn Phong đột phá.

Về việc đột phá của Hàn Phong, hai người ban đầu còn ngạc nhiên, sau đó hồi phục rất nhanh, từ xưa đến nay bất ngờ mà Hàn Phong tạo ra cho họ quá nhiều nên bây giờ cũng có chút miễn dịch.

Nhưng, những người khác thì không được vững vàng như hai người bọn họ.

Chuyện Hàn Phong vốn dĩ là địa giai nhị phẩm đã khiến mọi người cảm thấy chấn động lắm rồi.

Trong lúc họ vẫn chưa kịp tiêu hóa xong điều đó thì Hàn Phong lại đột phá ngay trong lúc thi đấu. Nhìn thấy cảnh tượng này, mọi người trong lòng không khỏi cảm thấy ngỡ ngàng, nhưng nhiều hơn là cảm giác thất bại.

Bây giờ, tất cả đều đang dồn sự chú ý vào nhân vật giữa cơn lốc xoáy, những kẻ lòng dạ đen tối thì đang nhìn không ngừng trù úm Hàn Phong, mong cho hắn xảy ra bất trắc gì trong lúc đột phá.

Đương nhiên, có suy nghĩ này đều là những kẻ vô dụng, những đệ tử số một như Đường Vũ Nhu, Liệt Kinh Thiên họ có sự cao ngạo của riêng mình, nên không hề có suy nghĩ đó.

Đường Vũ Nhu lúc này bị Hàn Phong đánh bại, lúc này đang chăm chú quan sát Hàn Phong, thấy Hàn Phong đột phá, ánh mắt cũng lộ ra một tia tinh quang khó hiểu, sau đó tự chế giễu mình:

- Trong mắt hắn, những người được gọi là đệ tử tinh anh của các đại thế lực như chúng ta chẳng khác gì trò cười!

Chỉ có điều, sau khi nói xong câu này, Đường Vũ Nhu khẽ nắm chặt đôi bàn tay ngà ngọc yếu ớt của mình.

- Tiểu tử được lắm, giấu nghề không nói làm gì, không ngờ trong lúc đánh nhau với người ta mà còn đột phá. Thật ghen tị quá đi!

Vệ Trạch đứng ở một góc, ngữ khí có chút bất bình nói.

Bồ Lôị Địch đứng bên cạnh thì ngược lại, sắc mặt có chút ngưng trọng, trầm giọng nói:

- Không đúng! Lão già, ngươi có cảm thấy xung quanh hơi khác không?

- Ừm? Đợi một chút, đây là.

Phí lão được Bồ Lôị Địch nhắc nhở, hình như cũng cảm nhận được điều gì.

Trừ Phí lão và Bồ Lôị Địch ra, Trác Minh đang ngồi trên ghế chủ trì cũng phát hiện biến hóa xung quanh Hàn Phong.

- Hàn Phong này vẫn không ngừng thu nhận năng lượng xung quanh, không lẽ hắn muốn đột phá tiếp?

Trác Minh nhíu mày, tự nói với chính mình.

Trong mắt hắn đây là một hành động điên rồ.

- Lão già, bây giờ tính sao đây? Tên tiểu tử này hình như hơi tham lam. Không lẽ hắn không biết tấn cấp kiểu này nguy hiểm lắm sao?

Phí lão sắc mặt ngưng trọng, trầm giọng nói.

Bố Lôì Định nhìn Hàn Phong đang nhắm mắt, do dự một lúc, lắc đầu nói:

- Đợi một lúc nữa, Hàn tiểu tử bình thường không lỗ mãng như vậy, có lẽ hắn có suy nghĩ riêng của mình.

Phí lão nghe vậy mới ngấm lại Hàn Phong của thường ngày, cũng gật gật đầu.

Ngạo thị thiên địa quyết lúc này đã bị Hàn Phong vận đến cực điểm, mượn tiên thiên đấu khí cường đại hấp thu năng lượng của đất trời, lúc này, một lượng lớn năng lượng đang được truyền vào cơ thể hắn với một tốc độ chóng mặt.

Và tiến nhập vào trong cơ thể theo vòng xoáy đấu khí.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, nhưng người ngoài nhìn vào thì chỉ mới có vài hơi thở, Phí lão và Bố Lôì Định cảm nhận tốc độ hấp thu năng lượng xung quanh của Hàn Phong mỗi lúc một nhanh.

Khí thể ngút trời đang bao bọc lấy Hàn Phong cũng không ngừng bạo trưởng.

Lý Ngọc - người đứng gần Hàn Phong nhất sau khi cảm nhận khí tức bạo trưởng này ánh mắt trở nên vô cùng chấn động.

- Khí tức này, không lẽ?

Lý Ngọc không tin vào mắt mình.

- Lại đột phá?

Liệt Kinh Vân lúc này chủ động từ bỏ bây giờ cũng phải chủ động đứng dậy, khuôn mặt thường ngày không có quá nhiều biểu tình lộ ra thần sắc ngỡ ngàng hiếm có.

May mà lúc này mọi người đều đang tập trung chú ý vào Hàn Phong nên không ai nhận ra sự biến hóa trên mặt Liệt Kinh Vân.

Tiêu Linh hai tay đan vào nhau, đôi mắt đen láy chăm chú nhìn vào Hàn Phong giữa cơn lốc xoáy, trong lòng không ngừng cầu nguyện.

Trong mắt cô, Hàn Phong có thể đột phá hay không không quan trọng, cô chỉ hi vọng Hàn Phong bình an vô sự, như vậy là đủ rồi.

Hàn Phong lúc này, hai mắt nhắm chặt, nhưng ý thức thì vẫn rất rõ ràng. Những gì Phí lão vừa nói Hàn Phong sao có thể không hiểu. Nhưng mọi thứ phát sinh ngoài ý hắn, chỉ là lúc này đột nhiên có mình ngộ, sau đó không biết vì sao đấu khí trong người lại trở nên xao động.

Bất đắc dĩ, Hàn Phong đành phải vận ngạo thị thiên địa quyết, ý đồ bình ổn đấu khí không ổn định trong người.

Ai ngờ, hắn vừa mới bắt đầu thì đấu khí đã lồng lên như ngựa hoang, tự mình vận chuyển, dù Hàn Phong có làm thế nào cũng không khống chế được nó.

Thấy vậy Hàn Phong cũng không thử nữa mà tập trung tinh thần vào những biến hóa trong người.

Trong một giây vừa rồi, hắn phát hiện đấu khí của mình đột phá lên địa giai tam phẩm.

Phát hiện này đương nhiên khiến Hàn Phong vui mừng khôn xiết. Đúng lúc hắn tưởng là mọi thứ đã kết thúc thì ai ngờ đấu khí vẫn không ngừng thu nạp năng lượng bên ngoài, không ngừng trở nên cường đại.

Hàn Phong mặc dù chưa gặp phải trường hợp này bao giờ nhưng có một giọng nói trong lòng bảo với hắn rằng sẽ không có gì nguy hiểm hết.

Không biết vì sao, Hàn Phong lại tin, từ bỏ hết tạp niệm, chuyên tâm cảm nhận biến hóa của cơ thể.

Năng lượng bên ngoài không ngừng truyền nhập, Hàn Phong dần cảm nhận được một tia đau đớn, hẳn biết, là đấu khí tăng quá nhanh, thân thể có chút không chịu đựng được.

Phải làm thế nào bây giờ? Hàn Phong lo lắng nghĩ. Niềm vui thắng cấp biến mất, thay vào đó là sự sợ hãi, hẳn không muốn bị đấu khí làm nổ tung thân thể.

- Tên tiểu tử này vẫn không ngừng thu nạp năng lượng bên ngoài, thêm một lúc nữa có lẽ hẳn sẽ nổ tung mà chết mất!

Bổ Lô Dịch rõ ràng phát hiện ra sự khác biệt của Hàn Phong, lo lắng nói.

Mọi người không hẹn mà gặp cùng nhau đứng đây, kinh ngạc nhìn khí tức của Hàn Phong vẫn không ngừng tăng lên, có lẽ họ vẫn chưa hết ngỡ ngàng trước hành động điên rồ này của Hàn Phong.

- A! A! A!

Bởi vì bị một lượng lớn năng lượng truyền vào người nên thân thể Hàn Phong hơi giãn ra. Năng lượng bành trướng không ngừng kéo căng tứ chi Hàn Phong, cảm giác đau đớn kịch liệt khiến sắc mặt Hàn Phong có chút méo mó, miện ú ở mấy câu vô thức.

Tiêu Linh thấy Hàn Phong đau đớn như vậy, đôi mắt đẹp lộ rõ sự lo lắng.

Nhưng, sự đau đớn không kéo dài lâu, cơn lốc xoáy đang không ngừng xoay tròn trong người Hàn Phong và xung quanh cơ thể hẳn sau khi hút đầu năng lượng, đột nhiên rung động dữ dội.

Ầm.

Trong lúc rung động, cơn lốc bên ngoài dần tan biến, còn cơn lốc bên trong cơ thể thì đột nhiên dừng lại.

Đấu khí đang bành trướng trong người hẳn bị ép lại một cách nhanh chóng.

Hàn Phong chỉ cảm thấy thân thể mình rung nhẹ một cái, đấu khí hùng hực nhanh chóng bị ép lại chỉ còn hai phần ba.

Thân thể có chút giãn nở hồi phục lại vẻ ban đầu.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

191. Chương 175: Chiến Thắng.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

- Kết thúc rồi? Tên tiểu tử này thật khiến người ta sợ đến vỡ gan! Đột phá ngay trong lúc chiến đấu, thật không thể tin được.

Phí lão cảm nhận biến hóa khí tức trên người Hàn Phong, mừng rỡ nói.

Lại vài hơi thở nữa qua đi, tia đấu khí cuối cùng rốt cục cũng trở nên bình lặng, Hàn Phong đột nhiên mở trừng mắt, hai đường tinh quang như thực chất lóe lên rồi vụt tắt.

Khuôn mặt lúc này còn có vẻ đau đớn bây giờ đã hồi phục như lúc ban đầu, tay vừa nắm nhẹ, một luồng đấu khí còn mạnh hơn trước nhất thời trào ra.

Cảm nhận những biến hóa trong người, dù là một người có tính cách trầm ổn như Hàn Phong khóe miệng của phải nhếch lên một tia mừng rỡ.

Không ngờ hẳn lại có cơ duyên tấn cấp thành công từ địa giai nhị phẩm trực tiếp kên địa giai tam phẩm, hơn nữa việc điên cuồng thu nạp năng lượng bên ngoài giúp hẳn sau khi tiến nhập địa giai tam phẩm, đấu khí cũng tăng lên không ít.

Hàn Phong trong lòng không khỏi cảm khái vạn phần, kết quả này thực sự khiến người ta quá bất ngờ.

Đương nhiên, tại sao lại xảy ra điều này Hàn Phong cũng không hiểu, nhưng sau khi kiểm tra lại cơ thể, xác nhận không có vấn đề gì, hẳn thực sự yên tâm, lặng lẽ hưởng thụ niềm vui thăng cấp.

Từ lúc bắt đầu đến giờ, Hàn Phong chỉ mất một khoảng thời gian ngắn nâng đấu khí từ địa giai nhị phẩm địa giai tam phẩm.

Lúc này, mọi người hình như vẫn chưa kịp phản ứng lại, ngay cả Bồ Lô Địch và Phí Lão cũng nhìn Hàn Phong như nhìn quái vật.

Họ đương nhiên biết tốc độ tu luyện của Hàn Phong khác người thường, nhưng chưa bao giờ nghĩ lại biến thái như vậy. Họ biết lúc đại hội mới bắt đầu Hàn Phong vừa mới tấn cấp địa giai nhị phẩm, bây giờ tấn cấp tiếp lên địa giai tam phẩm, tốc độ tu luyện này thực sự đúng là quái vật

Sau khi hồi phục, Hàn Phong thấy Bồ Lô Địch và Phí lão không biết từ lúc nào đã ở bên cạnh mình, biết hai người lo lắng có kẻ gây chuyện trong lúc mình tấn cấp, nên mới ra tay bảo vệ, trong lòng có chút cảm động.

Nhanh chóng thu lại cảm xúc, Hàn Phong nói với hai vị lão giả:

- Ta không sao, hai người không cần lo lắng, đợi trận đấu này kết thúc rồi nói.

Nghe Hàn Phong nói vậy, Bồ Lô Địch và Phí lão mới phản ứng lại, sau khi quay sang nhìn nhau, cả hai cùng rút khỏi võ đài.

Đợi hai người họ rút lui, Hàn Phong mới nghiêng đầu, nhìn Lý Ngọc này giờ vẫn ngây ra, cười nhẹ nói:

- Xin lỗi, chúng ta đấu tiếp chứ.

Lý Ngọc hồi lại thần, miễn cưỡng trấn áp cảm giác sợ hãi trong lòng, nghe Hàn Phong nói vậy, không khỏi lắc đầu lộ ra một tia cười khổ.

Vốn dĩ phải dựa vào võ kĩ thần kì thiên huyền biến Lý Ngọc mới có thể sánh ngang được với Hàn Phong. Nhưng bây giờ với cảm tri lực của mình, hẳn đương nhiên cảm nhận được áp lực truyền đến từ phía Hàn Phong.

Biến hóa của Hàn Phong, Lý Ngọc chứng kiến từ đầu đến cuối, đương nhiên biết Hàn Phong của lúc này đã không còn là Hàn Phong của lúc này nữa, lột xác hoàn toàn.

Ai cũng không thể tưởng tượng, có người chỉ trong mấy chục hơi thở đã trực tiếp tấn cấp, hơn nữa từ địa giai nhị phẩm tấn cấp lên địa giai tam phẩm.

Phải biết, sau địa giai tu luyện so với nhân giai khó hơn mấy chục lần, vậy mà Hàn Phong đột phá dễ như vậy, thật khiến người ta quá ganh tị.

Tốc độ tấn cấp điên cuồng này, nếu như không phải Lý Ngọc tổ chất tâm lý vững vàng, chắc đã bị Hàn Phong làm cho mất hết tự tin rồi.

Nghĩ đến đây, Lý Ngọc ngẩng đầu nhìn Hàn Phong, mặc dù trong lòng có chút không cam tâm nhưng cũng biết nếu như cứ tiếp tục thi đấu thì cũng chẳng còn ý nghĩa gì hết. Hơn nữa lúc này ấu đả một trận, đấu khí của hẳn đã tiêu hao hơn nửa, cộng thêm hiệu quả của thiên huyền biến gần kết thúc, nên trận đấu này không còn hi vọng gì nữa.

Nếu như đổi thành bình thường, có lẽ Lý Ngọc sẽ rất muốn được tiếp tục so tài cùng Hàn Phong, nhưng rõ ràng hẳn cũng bị tốc độ tấn cấp kì dị của Hàn Phong làm cho phiên não.

Bởi vậy, cũng giống như Liệt Kinh Vân, Lý Ngọc hơi khổ tiểu quay sang nói với Hàn Phong:

- Trận đấu này ta nhận thua, người đứng là quái vật thực sự, cũng không biết người tu luyện kiểu gì mà có thể trực tiếp tấn cấp ngay trong lúc thi đấu, còn lợi hại hơn cả thiên huyền biến của ta.

- Ừm?

Câu nói này của Lý Ngọc làm Hàn Phong ngây ra nhưng cũng hiểu Lý Ngọc có ý gì. Thấy hắn vẫn còn có hứng trêu chọc mình, Hàn Phong mỉm cười, nói:

- Đây là ngoài ý muốn, ta cũng không biết tại sao lại tấn cấp, ha ha.

Ai ngờ câu nói thật này của Hàn Phong càng khiến Lý Ngọc phiền não hơn, cái gì gọi là không biết tại sao lại tấn cấp, không phải là cố ý đả kích người khác sao?

Lý Ngọc phát hiện nếu còn tiếp tục, e rằng sẽ bùng nổ mất nên không thèm để ý đến Hàn Phong nữa, trực tiếp xoay người rời khỏi võ đài.

Thấy Lý Ngọc rời đi, Hàn Phong trong lòng có chút tiếc nuối, khó khăn lắm mới tìm được đối thủ đồng trang lứa có cùng thực lực, ngay cả hắn cũng không ngờ mới chỉ một lúc mà đã có đột phá.

Nghĩ đến đây, Hàn Phong chỉ còn biết mỉm cười bất đắc dĩ.

Thiên Thánh đại hội lần này, vì Lý Ngọc từ bỏ sớm nên kết quả càng có nhanh hơn.

Hàn Phong đến từ Huyền Thiên Tông, liên tiếp đánh bại Đường Vũ Nhu và Lý Ngọc, trở thành người chiến thắng trong đại hội lần này.

Đám đông vừa kịp hồi lại thần sau chấn động vừa rồi, không hề có bất cứ ý kiến gì về vị trí số một của Hàn Phong.

Có thể nói, Hàn Phong chiến thắng một cách xứng đáng. Cho dù đặt trong những kì Thiên Thánh Đại Hội trước, địa giai võ giả tuổi dưới hai mươi mặc dù ít, nhưng cũng đã từng xuất hiện.

Nhưng một người chưa đầy hai mươi tuổi đã đạt đến địa giai tam phẩm thì chưa bao giờ xuất hiện qua.

Quan trọng hơn, mọi người cũng biết Hàn Phong chỉ vừa mới đầy mười bốn tuổi, một địa giai tam phẩm cao thủ mười bốn tuổi, tương lai của Hàn Phong thế nào, họ đã có thể đoán trước.

Lần này, không còn ai dám coi thường một nhị lưu tông môn như Huyền Thiên Tông nữa. Từ hôm nay, tất cả các thế lực trong Thiên Tinh Đế Quốc sẽ phải ghi nhớ Huyền Thiên Tông, ghi nhớ cái tên Hàn Phong.

Đám đông vừa bình tĩnh sau đột phá bất ngờ của Hàn Phong, sau khi nghe người phụ trách Thiên Thánh Cốc tuyên bố Hàn Phong là quán quân của đại hội lần này, nhất loạt vỗ tay reo hò.

Tiếng reo hò không chỉ dành cho Hàn Phong, mà còn dành cho người vừa chiến đấu với Hàn Phong là Lý Ngọc, nếu như không phải biểu hiện vừa rồi của Hàn Phong quá chấn động thì với thực lực mà Lý Ngọc thể hiện, nhất định sẽ trở thành ngôi sao sáng nhất đại hội lần này.

Lý Ngọc không quá quan tâm mấy chuyện này, với một người được bồi dưỡng để kế thừa Thiên Môn như Lý Ngọc, tâm trí đương nhiên không phải kiên định bình thường, nhanh chóng điều tiết lại tâm trạng, mặc dù trong lòng có chút cảm khái nhưng cũng không bị Hàn Phong làm cho ảnh hưởng.

Hắn tin với thiên phú của mình, sớm muộn gì cũng có ngày đuổi kịp Hàn Phong, thậm chí vượt qua Hàn Phong.

Tiếp sau đó, thượng quan Vô Ngã đại diện Thiên Tinh hoàng thất, ha ha cười lớn trao giải thưởng trước đây đã hứa cho Hàn Phong.

Đối diện với người trước đây suýt chút nữa đã hại chết Trầm Ngọc, Hàn Phong đương nhiên không coi ra gì, nhưng hắn biết thượng quan Vô Ngã lúc này đang đại diện cho Thiên Tinh hoàng thất, nên cũng không làm bậy.

Hàn Phong lạnh lùng nhận giải thưởng từ tay thượng quan Vô Ngã, nói cảm ơn bằng ngữ khí lạnh nhạt, sau đó xoay người bước xuống đài.

Thượng quan Vô Ngã cũng không để ý nhiều đến thái độ Hàn Phong, dù sao trên đại lục này, hững người có thực lực tính khí đều có chút cổ quái.

Sau khi Hàn Phong tiến hành nhận thưởng, tiếp sau đó là thống kê vị trí xếp hạng của đại hội lần này.

Vì Hàn Phong giành vị trí thứ nhất nên được ba điểm, như vậy Huyền Thiên Tông giành chiến thắng trước Băng Tuyết Các với một điểm ưu thế, xếp vị trí số một.

Vị trí số ba là Liệt Diễm Các, mặc dù Liệt Diễm Các không có ai vào được hai vòng cuối nhưng thành tích bình quân của họ tốt nhất trong các thế lực.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

192. Chương 176: Thánh Thụ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Sau khi biết kết quả xếp loại, Hàn Phong thở phào nhẹ nhõm, đồng thời nghĩ thầm may quá.

Nếu như không phải lúc này, sau khi trận đấu kết thúc, Đường Vũ Như biết thực lực Lý Ngọc, lựa chọn từ bỏ trận đấu giành vị trí thứ hai diễn ra vào ngày kia thì Huyền Thiên Tông chưa chắc đã xếp thứ nhất.

Nhưng, bất luận thế nào, đại hội lần này có thể coi là kết thúc viên mãn.

Tiếp sau đó, phải đợi Thánh Thụ trong Thiên Thánh Cốc khai hoa kết quả, sau đó đi vào không gian thần bí bên trong Thánh Thụ, tiến hành tu luyện.

Đối với không gian đặc thù bên trong Thánh Thụ, Hàn Phong cũng rất hiếu kì.

Chỉ có điều, thời gian thi đấu dựa vào thời gian nở hoa của Thánh Thụ để tính toán, vì Lý Ngọc và Hàn Phong thi đấu trước hai ngày, Đường Vũ Như lại từ bỏ trận thi đấu cuối cùng, nên cả đại hội kết thúc trước mấy ngày.

Thánh Thụ vẫn chưa nở hoa, các thế lực đành phải ở lại Thiên Thánh Cốc đợi thêm một thời gian nữa. Và Thiên Thánh Cốc sẽ dựa vào biểu hiện tổng hợp trong khi thi đấu, chọn ra mười người trong mười hai người lọt vào vòng bảy làm top 10 của đại hội lần này.

Đương nhiên, nếu hai người còn lại của top 12 không phục, có thể dựa vào bảng xếp hạng, lần lượt khiêu chiến, chỉ cần đánh ngã một người trong top 10 là có thể thay thế.

Nhưng, với con mắt của các vị trưởng lão Thiên Thánh Cốc, bảng xếp hạng đương nhiên không thể xuất hiện bất cứ sơ hở gì.

Nên mặc dù hai trong số top 12 không phục, khiêu chiến với người trong top 10, nhưng cuối cùng vẫn phải thất bại từ bỏ.

Như vậy, top 10 đã được xác định triệt để.

Mấy ngày sau, các phương thế lực sống trong sự chờ đợi mỗi mòn, một vài thế lực thấy đại hội đã kết thúc, tiếp sau cũng không còn việc của mình, dứt khoát rời khỏi đại hội trước.

Nhưng phần lớn vẫn lựa chọn ở lại, dù sao Thánh Thụ mười năm mới khai hoa kết quả một lần, rất nhiều người hiếu kì về nó, đương nhiên muốn ở lại vài ngày, hơn nữa có nhiều thế lực tụ hợp như vậy, cũng tiện cho việc giao lưu.

Dù sao, thi đấu cũng là để quyết định quyền phân chia thiên địa thánh cô và giành tư cách vào trong Thánh Thụ.

Muốn nâng cao tu luyện thì phải dựa vào việc giao lưu với nhau.

Hàn Phong từ sau trận đấu hôm đó, tâm tình có chút chuyển biến, cộng thêm đấu khí vừa đột phá địa giai tam phẩm nên cả ngày hôm nay đều rất nhàn rỗi.

Mỗi ngày nếu không phải tu luyện bên ngoài thì nói chuyện với Tiêu Linh, hoặc bị tiểu nha đầu hiếu động Lâm Phi Vân kéo đi khắp Thiên Thánh Cốc.

Bởi vì chuyện thi đấu nên hầu như cả Thiên Thánh Cốc ai cũng biết Hàn Phong nên Hàn Phong đi đến đâu cũng có người chỉ trở khiến hắn không biết nên khóc hay nên cười.

Lâm Phi Vân thì ngược lại, thấy có người thỉnh thoảng lại ném sang phía mình ánh mắt ngưỡng mộ và sùng bái, mặc dù không biết những ánh mắt đó có dành cho mình hay không nhưng vẫn nghênh cái đầu nhỏ, mặt đầu hưng phấn.

Hàn Phong thấy vậy cười không ra tiếng.

Thời gian dần trôi qua, đã sắp đến thời khắc để Thánh Thụ khai hoa kết quả...

- Đây là Thánh Thụ Thiên Thánh Cốc?

Hàn Phong ngẩng đầu nhìn cái cây cao hơn năm mươi trượng, cảm thán nói.

- Thật đúng là kì vật, cũng chỉ có trời đất mới nuôi dưỡng ra một thứ thần kì như vậy.

Phí lão bên cạnh cũng không ngừng tán dương.

Lúc này đã là bảy ngày sau khi đại hội kết thúc.

Trước đó không lâu, Thiên Thánh Cốc đột nhiên truyền đến một trận sóng năng lượng kịch liệt, cảm nhận được sự biến hóa này, tất cả các phương thế lực còn lưu lại Thiên Thánh Cốc vội vàng chạy đến.

Hàn Phong và nhóm Huyền Thiên Tông dưới sự nhắc nhở của Lâm Nguyệt cũng biết Thánh Thụ lúc nở hoa sẽ sản sinh năng lượng nên không do dự gì vội vàng chạy đến.

Lúc Hàn Phong men theo năng lượng tán phát tìm đến nơi, không khỏi bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động.

Không chỉ hắn mà ngay cả Bồ Lô Dịch, Phí lão hai thiên giai cường giả cũng bị sự biến hóa của Thánh Thụ hấp dẫn.

- Wa, đẹp quá!

Nha đầu Lâm Phi Vân thì ngược lại, căn bản không cảm nhận được áp lực từ cái cây khổng lồ trước mặt truyền đến, mà bị quang mang kì dị không ngừng phát ra từ nó thu hút.

Một lúc sau, hầu hết các phương thế lực đang có mặt ở Thiên Thánh Cốc đều đã hội tụ đầy đủ. Trác Minh dẫn theo hơn ba mươi trưởng lão, đứng xung quanh Thánh Thụ, tin rằng không ai hiểu được sự biến hóa của Thánh Thụ bằng người của Thiên Thánh Cốc.

Vù

Một tiếng động trong trẻo vang lên, liền sau đó là một luồng lực quang diệu mát.

Lực quang bao phủ toàn bộ Thánh Thụ, thực thể như mộng như huyền ấy khiến những người lần đầu tiên được nhìn thấy kì cảnh phải cảm thán không ngừng.

Trác Minh sắc mặt nghiêm nghị, cùng ba mươi mấy trưởng lão không hẹn mà gặp phân khai bảo vệ Thánh Thụ ở giữa, có lẽ sợ có người gây rối lúc Thánh Thụ nở hoa.

Chỉ có điều, Trác Minh lo lắng hơi thừa, các phương thế lực đến đây cũng đều là Thánh Thụ, tin rằng nếu như không phải kẻ ngốc, chắc chắn không có người dám mạo hiểm chống lại các phương thế lực khác làm hành động tổn công vô ích ấy.

Tiếp sau đó, không ngừng có những tiếng vù vù trong trẻo từ Thánh Thụ truyền ra, mỗi một lần vang lên, lực quang trên Thánh Thụ lại đậm hơn một phần.

Thời gian trôi qua từng giọt, Trác Minh và ba mươi vị trưởng lão sắc mặt càng lúc càng nghiêm trọng, trong lúc mọi người còn đang nghi hoặc không hiểu, Trác Minh - người đứng gần Thánh Thụ nhất đột nhiên hét lên một tiếng lớn:

- Các vị trưởng lão, kết trận!

- Rồi.

Ba mươi vị Thiên Thánh Cốc trưởng lão đồng thanh đáp lời, gần như cùng lúc, ba mươi luồng khí tức cường đại xuất hiện trên người họ.

Trước ánh mắt kinh ngạc của đám đông, ba mươi luồng năng lượng khí tức mà mắt thường cũng có thể nhìn thấy được trong nháy mắt bắn thẳng về phía Trác Minh.

Một giây sau, tiến nhập vào cơ thể Trác Minh, đúng lúc đó, Trác Minh lại hét lên một tiếng:

- Ngưng.

Ba mươi đường năng lượng khí tức hùng hậu trong nháy mắt tụ vào với nhau, lúc này Trác Minh hai tay nhanh chóng thay đổi thủ thế, nhãn thần đột nhiên mở to.

- Tán

Sau một tiếng thét trầm đục, năng lượng khí tức gùng hậu trong nháy mắt như một tấm lưới lớn, nhanh chóng tản ra bốn phía, trực tiếp phủ lấy toàn bộ Thánh Thụ.

- Họ đang làm gì vậy?

Mạnh Hùng nghi hoặc nhìn hành động cổ quái của bọn Trác Minh, gãi gãi đầu không hiểu.

Lâm Nguyệt thấy những người khác cũng có vẻ mơ hồ, lên tiếng giải thích:

- Thánh Thụ là kì vật được đất trời thai nghén, mỗi một lần nở hoa đều sản sinh ra năng lượng vô cùng đáng sợ, lực phá hoại của luồng năng lượng này tương đương với một đòn toàn lực của thiên giai cường giả. Nếu như để luồng năng lượng này chảy ra ngoài, Thiên Thánh Cốc sẽ bị hủy diệt.

- Một đòn toàn lực của thiên giai cường giả?

Hàn Phong có chút kinh ngạc nói. Sức mạnh của thiên giai cường giả hắn đương nhiên biết, dù sao kiếp trước hắn cũng từng trở thành thiên giai cường giả trong một thời gian ngắn, đương nhiên biết một đòn toàn lực của thiên giai cường giả có uy lực đủ để phá hủy một ngọn núi.

Lâm Nguyệt nói tiếp:

- Nên đề phòng Thiên Thánh Cốc bị phá hủy, một ngàn năm trước, Thiên Thánh Cốc đã nghiên cứu ra trận pháp phòng ngự này, dùng để ngăn cản năng lượng không chảy ra ngoài.

- Thì ra là vậy, không ngờ bên trong còn nhiều vấn đề đến thế, thật sự được mở rộng tầm mắt.

Bố Lôi Địch nghe Lâm Nguyệt giải thích, cũng có chút kinh ngạc nói.

- Kết

Đội tấm lưới năng lượng màu trắng sữa triển khai triệt để, Trác Minh lại hét lên một tiếng nữa.

Liền sau đó, lưới năng lượng như biến thành thực chất, nhanh chóng bao phủ toàn bộ Thánh Thụ.

Khoảnh khắc mọi người còn đang cảm thán vì kì cảnh biến mất thì lưới năng lượng đột nhiên phát ra những tiếng ù ù kinh thiên động địa.

Lưới năng lượng như một quả bóng khí, không ngừng căng lên, từ bên trong, không ngừng truyền ra khí tức nóng nẩy, khiến tất cả những người đang đứng trên mặt đất cảm thấy da đầu tê buốt.

Nhìn thấy cảnh tượng kì dị đó, không hẹn mà gặp, mọi người cùng bảo nhau lùi lại mấy bước.

May mà lưới năng lượng chỉ căng lên trong vài hơi thở rồi dừng lại luôn.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

193. Chương 177: Trở Lại Thiên Giai?

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Thấy vậy Trác Minh và các vị trưởng lão cùng thở phào nhẹ nhõm, mặc dù họ đã chứng kiến kì cảnh này không biết bao nhiêu lần nhưng mỗi lần đều khiến họ có chút lo lắng.

Luồng năng lượng khủng bố đủ để dời non lấp biển dần biến mất, tấm lưới năng lượng bao phủ Thánh Thụ cũng nhạt dần đi, một lúc sau, biển mất không còn dấu vết để lộ ra hình dạng Thánh Thụ bên trong.

Chỉ có điều, sau khi nhìn lại hình dạng Thánh Thụ, Hàn Phong và mọi người không khỏi giật mình.

- Đẹp... đẹp quá.

Lần này ngay cả Tiêu Linh cũng phải lên tiếng tán thưởng.

Thì ra, sau khi luồng năng lượng bạo động biến mất, Thánh Thụ cuối cùng cũng khoe ra những bông hoa mỹ lệ.

Những bông hoa này không giống như hoa bình thường, không chỉ màu sắc bắt mắt mà tạo hình cũng kì dị.

Hàn Phong có thể cảm nhận được một luồng khí tức nồng đậm thuần túy trong những bông hoa này.

Một luồng quang mang rực rỡ sáng lạn dịu dàng phóng ra, trước ánh mắt chấn động của mọi người, thân cảnh của Thánh Thụ dần dần uốn lại.

Vù

Lại một tiếng vù nữa, không khí xung quanh Thánh Thụ cũng rung động kịch liệt theo, lấy Thánh Thụ làm trung tâm, như một luồng sức mạnh cường đại co kéo, không gian xung quanh Thánh Thụ bắt đầu trở nên vặn vẹo một cách bất quy tắc.

Theo những vặn vẹo bất quy tắc này, không gian không ngừng mở rộng, đến cuối cùng thì liền thành một mảng.

Thân Thánh Thụ và cả những bông hoa rực rỡ bắt mắt không còn nữa, thay vào đó là một khoảng không gian đen xì vặn xoắn.

Đám đông nhìn biến hóa trước mắt, nhất thời im lặng như tờ.

- Đây chính là không gian kì dị chỉ tồn tại bên trong Thánh Thụ?

Hàn Phong thoáng ngậy ra, sau đó tự lắc bả với mình.

Lâm Nguyệt mặc dù là lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng vẫn bị kì cảnh trước mắt làm cho chấn động, cho đến khi nghe thấy Hàn Phong nói mới lên tiếng:

- Không sai, đây chính là không gian đặc biệt có tên hư linh huyền cảnh, cũng là nơi lát nữa con sẽ vào.

Nghe vậy, Hàn Phong không khỏi sáng mắt, hắn đang rất tò mò với không gian đặc biệt trong truyền thuyết này.

Trong lúc mọi người vẫn còn đang chìm đắm với những biến hóa kì dị thì Trác Minh vốn dĩ đang quay lưng lại với mọi người, lúc này cũng quay người lại, trầm giọng nói:

- Thánh Thụ đã nở hoa, cánh cửa lớn vào hư linh huyền cảnh đã mở, bây giờ mời mười tuyển thủ của top 10 đại hội tập hợp ra đây.

Nghe Trác Minh nói vậy, Hàn Phong dặn dò những người bên cạnh mấy câu rồi chạy về phía Trác Minh trước.

Chín bóng người nữa cũng đồng thời khởi động, một giây sau, bao gồm cả Hàn Phong là mười người đã xuất hiện trước mặt Trác Minh.

Nhìn mười đệ tử trước mắt, Trác Minh sắc mặt bình thản, ngữ khí trầm thấp dặn dò:

- Hư linh huyền cảnh chỉ duy trì hai mươi canh giờ, tin rằng những chuyện liên quan, trưởng bối của mọi người đã nói rõ, có giúp gì cho việc tu luyện của mọi người hay không, tất cả nhìn vào tạo hóa của mỗi người.

Trác Minh nói xong, nhẹ nhàng phẩy y bào, nép thân hình sang một bên, ra hiệu cho top 10 đi vào.

Lúc này đi cạnh Hàn Phong là Lý Ngọc và Đường Vũ Nhu.

Trải qua mấy ngày điều dưỡng, Đường Vũ Nhu lúc này đã hồi phục hoàn toàn, lúc Hàn Phong nhìn thấy cô, Đường Vũ Nhu khẽ gật đầu, coi như chào hỏi, biểu tình trên mặt vẫn lạnh nhạt như cũ.

Lý Ngọc thì ngược lại, ngữ khí thân mật nói với Hàn Phong:

- Hàn Phong, lần này vào hư linh huyền cảnh, chúng ta có nên thi với nhau nữa hay không, xem ai chịu được đến cuối cùng? Trận đấu lúc trước ta thua người, ta rất không cam tâm.

Hàn Phong nghe vậy, đầu tiên ngây ra, sau đó cười nhẹ nói:

- Người chắc chứ? Ta chỉ sợ người lại phải thất vọng lần nữa thôi.

- Ha ha đã vậy để ta chống mắt đã coi.

Dứt lời, Lý Ngọc không để ý đến hấn nữa, thi triển thân hình, trực tiếp nhảy vào giữa hư ảnh.

Có Lý Ngọc dẫn đầu, những người còn lại cũng không chịu thua kém.

Chỉ còn lại một mình, Hàn Phong cũng cười nhẹ, nâng đầu khí, đi theo mọi người, thò đầu vào mảng không gian hư huyền tối đen.

Sau khi bóng dáng Hàn Phong biến mất trong mắt mọi người, không gian hư huyền một lần nữa phát ra một đợt chấn động kịch liệt, quang ảnh lóe lên, cả không gian từ từ hợp lại.

- Hàn Phong sẽ không có chuyện gì chứ?

Tiêu Linh thấy không gian đóng lại, lo lắng hỏi.

Lâm Nguyệt nghe vậy chỉ cười nhẹ, trêu đùa:

- Tên đồ đệ ngốc của ta có gì tốt mà khiến một cô gái xuất chúng như con chao đảo.

Tiêu Linh cũng không ngờ Lâm Nguyệt đột nhiên lại nói những lời này, hai má đỏ bừng, nhưng vẫn không bớt được lo lắng trong lòng.

Hàn Phong đương nhiên không biết được tình hình bên ngoài, khoảnh khắc sau khi hấn bước vào không gian, trong lòng bỗng nổi lên một cảm giác kì lạ.

Mặc dù vẫn chưa kịp quan sát xung quanh, nhưng Hàn Phong phát hiện ra một chuyện vô cùng khó tin, sắc mặt vụt biến, hét lên thất thanh:

- Đầu khí của mình.... đạt tới thiên giai.

Hàn Phong có chút không tin, kiểm tra đầu khí trong người lại lần nữa, sau khi nhận được kết quả, trái tim hấn không thể khống chế nhảy lên mấy cái.

- Là thiên giai thật.

Hàn Phong không giấu nổi sự chấn động trong lòng, tự lẩm bẩm nói với mình.

Nhưng, ngay sau đó Hàn Phong lại nhú mào, có chút nghi hoặc nghĩ, rốt cục đã xảy ra chuyện gì, tại sao đầu khí của mình lại trở về thiên giai?

Suy nghĩ một lúc, Hàn Phong đột nhiên nhớ ra trước đến trên đường đến Thiên Thánh Cốc Lâm Nguyệt đã từng nói.

Sự đặc thù của không gian nằm ở chỗ, phạm có người đi vào, sẽ triệt để vào trong huyền cảnh, trong huyền cảnh họ sẽ sống lại một lần nữa quãng đời mà mình đã trải qua.

Lúc đó, Lâm Nguyệt cũng đã giới thiệu chi tiết, trong huyền cảnh, không đơn giản chỉ là sống lại một lần, huyền cảnh lựa chọn từ ký ức của người tu luyện ra một nhân vật có thực lực mạnh nhất mà họ đã từng gặp, làm đối thủ.

Đối thủ huyền hóa ra, năng lực ban đầu giống như năng lực hiện thực, nhưng chỉ cần đánh bại nó, sẽ xuất hiện một đối thủ khác mạnh hơn hiện thực gấp hai lần.

Sau hai lần vẫn còn gia tăng nữa, trừ phi người chiến bại, nếu không huyền ảnh sẽ tăng cường sức mạnh liên tục, cuối cùng cho đến khi năng lực nâng lên khoảng mười lần và một năm trôi qua, mới chọn ra một đối thủ khác, bắt đầu lại từ đầu.

Bởi vì không gian này là một sự tồn tại hư cấu nên thứ duy nhất các đệ tử nhận được đó là trước mỗi trận đấu, sức mạnh cơ thể đều hồi phục lại trạng thái bình thường.

Dù với đối thủ trước, người chuột rút tróc da, gãy tay gãy chân. Chỉ cần trận đấu kết thúc, người sẽ hồi phục lại trạng thái tốt nhất.

- Hồi phục lại trạng thái tốt nhất?

Hàn Phong lặp lại những lời Lâm Nguyệt đã nói, trong lòng nhất thời có một tia minh ngộ.

Mặc dù lúc trước trong khi thi đấu cùng Lý Ngọc, Hàn Phong chợt ngộ, triệt để dung hợp ký ức của kiếp trước với kiếp này lại làm một. Nhưng nói cho cùng, trong đầu hắn có ký ức của bốn trăm năm, còn thân thể bên ngoài chỉ có mười bốn tuổi.

Không gian hư huyền này sẽ dựa theo ký ức trong đầu người thí luyện, điều chỉnh sức mạnh lên trạng thái tốt nhất.

Cũng chính là nói, kiếp trước và kiếp này của Hàn Phong cộng lại đủ bốn trăm năm ký ức, trong bốn trăm năm ký ức đó trạng thái tốt nhất của hắn đương nhiên là khoảnh khắc chạm vào thiên giai chi cảnh.

Như vậy, lúc này Hàn Phong có thực lực thiên giai cũng là chuyện hợp lý hợp tình.

Nghĩ thông điểm này, Hàn Phong trong lòng cũng yên tâm, nhắm mắt cảm nhận cảm giác đã rất xa xôi này.

- Thiên giai à, cái cảm giác chỉ cần gờ tay đá chân là có thể hủy thiên diệt địa, thật đúng là mỹ diệu.

Mặc dù sức mạnh này chỉ tồn tại trong huyền cảnh nhưng Hàn Phong vẫn thấy vui sướng dị thường.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

194. Chương 178: Kỳ Di.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Nhưng, niềm vui trong lòng Hàn Phong chỉ duy trì được một lúc, hắn cảm nhận không gian xung quanh hơi rung nhẹ.

Hàn Phong vội vàng mở mắt, nhìn kỹ, cảnh tượng trước mắt làm cho hắn giật mình thực sự.

- Đây... đây là...

Trước mắt Hàn Phong hiện lên một cảnh tượng vô cùng quen thuộc, hắc kinh ngạc nói

- Đây không phải là biệt viện Hàn gia sao?

Nhưng, ngoài ngôi nhà có chút rộng lớn ra, Hàn Phong không nhìn thấy bất cứ ai.

Nhớ lại những gì Lâm Nguyệt nói, một năm trong này tương đương với một canh giờ bên ngoài, một năm đại diện cho một tuổi, cũng chính là nói, huyền cảnh này là kí ức lúc hắc vừa sinh ra.

Lúc đó hắc chỉ là một đứa trẻ vừa mới sinh ra, căn bản không có kí ức, càng không có kẻ thù hay đối thủ xuất hiện.

Sau khi hiểu ra điểm này, Hàn Phong cũng có chút bất đắc dĩ, trong lòng buồn phiền nghĩ:

- Không lẽ họ muốn ta sống một mình trong cái không gian phong bế này một năm?

Nhưng, hắc cũng hiểu, nơi này chủ yếu rèn luyện tâm cảnh người thí luyện, sức mạnh da thịt không được chú trọng cho lắm.

Cô đơn cũng là một cửa ải khó khăn của tâm cảnh khảo nghiệm.

Sau khi hiểu ra đạo lý này, Hàn Phong không khỏi có chút phiền muộn, nhưng may là kiếp trước, mấy lớn mấy trăm năm thọ gian hắc đều dùng vào việc bế quan tu luyện nên trong lòng không còn sợ việc tu luyện khô khan nữa.

Hít một hơi thật sâu, Hàn Phong khoanh chân ngồi xuống, lặng lẽ vận khí ngạo thị thiên địa quyết, bởi vì tính đặc thù của không gian này, Hàn Phong không bị bên ngoài quấy nhiễu, nên nhanh chóng tiến nhập vào tu luyện sâu, triệt để ngăn cách cảm tri với bên ngoài.

Chỉ có như vậy mới ngăn chặn được bóng đen mà cảm giác cô đơn mang lại.

Cứ như vậy, hàn Phong nhắm mắt tu luyện, thời gian trong huyền cảnh cũng nhanh chóng trôi qua.

Một năm, hai năm, ba năm...

Không biết mất bao lâu, Hàn Phong đang trong trạng thái tu luyện sâu đột nhiên rung nhẹ thân thể, từ từ mở con ngươi đen xì của mình.

- Thật là dài quá, nếu như đối thành một người ý chí yếu, e rằng chưa gặp được đối thủ đã bị nỗi cô đơn vô tận làm cho phát điên rồi.

Hàn Phong cảm khái nói.

Lúc này, trong lòng Hàn Phong đột nhiên phát sinh một cảm giác kì quái, đó là khoảnh khắc hắc bị lay gọi từ trong tu luyện sâu.

Vẫn còn chưa hiểu xảy ra chuyện gì thì một thân ảnh vô cùng quen thuộc đã xuất hiện trong tầm mắt Hàn Phong.

- Hàn Quang

Hàn Phong nhìn người mới đến, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó không khỏi thốt ra hai tiếng khe khẽ trong miệng.

Người vừa đột nhiên xuất hiện trước mắt chính là Hàn Quang, kẻ năm xưa từng bắt nạt Hàn Phong không biết bao nhiêu lần, người này trên danh nghĩa là anh họ của hắc.

Lúc này nhìn bộ dạng Hàn Quang cũng chỉ ba bốn tuổi, Hàn Phong cẩn thận quan sát, phát hiện khí tức trên người hắc hình như mới chỉ bắt đầu tu luyện đầu khí, thực lực mới chỉ cơ bản nhất phẩm.

Hồi tưởng một lúc, Hàn Phong nhận ra kí ức này lúc hắc năm tuổi. Từ lúc đó Hàn Phong thường xuyên bị những đệ tử khác trong tộc bắt nạt, trong đó Hàn Quang là người bắt nạt hắc nhiều nhất.

Nghĩ lại chuyện đã qua, Hàn Phong trong lòng có chút cảm khái.

Nhưng, lúc này với một người có thiên giai đấu khí như Hàn Phong mà nói, chút sức lực của Hàn Quang thật quá nhỏ.

Có thể là nhân vật được hoàn cảnh hư cấu ra, ánh mắt Hàn Quang lúc này như một cái hố sâu, hoàn toàn ngây dại, gần như một con rối đang bị người ta điều khiển vậy.

Xem đến đây, Hàn Phong hơi nhú mày, thì thầm nói:

- Đây chính là điểm đặc biệt của huyền cảnh sao? Thật đúng là quái dị.

Trong lúc Hàn Phong cảm khái thì Hàn Quang như một con rối trực tiếp lao về phía hắn.

Hàn Phong nhướng mày, đương nhiên biết thí luyện đã bắt đầu.

Nhìn một Hàn Quang trẻ con với đấu khí yếu ớt đang tấn công mình, Hàn Phong không khỏi cảm thấy buồn cười, nhưng trong lòng không có suy nghĩ nào khác, ngược lại hắn biết tất cả chỉ là huyền cảnh hư cấu mà thôi.

Bàn tay hơi đưa lên, Hàn Phong căn bản không xuất thủ, chỉ dựa vào khí thể sắc bén, trực tiếp ép Hàn Quang trước mắt thành tro bụi.

Đừng quên, lúc này Hàn Phong có thực lực thiên giai. Đối với một huyền ảnh mới nhập môn, căn bản không cần xuất thủ.

Nhìn thân ảnh Hàn Quang tan biến, Hàn Phong biểu tình không có lấy một tia gợn sóng.

Một giây sau, nơi Hàn Quang vừa biến mất, vô số quang điểm lại hội tụ, quang điểm nhanh chóng tụ tập lại, rất nhanh, một Hàn Quang mới lại xuất hiện trước mặt Hàn Phong.

Nhìn cảnh tượng kì dị này, Hàn Phong có chút ngạc nhiên, chuyện khác thường như thế này hắn mới được thấy lần đầu.

Quan quan sát, Hàn Quang mới này thực lực vẫn yếu nhưng so với trước mạnh hơn một chút, đấu khí có lẽ tăng lên một lần.

Vẫn như lần trước, Hàn Quang lại tấn công về phía hắn, kết quả thế nào đương nhiên không cần nói nhiều.

Lặp đi lặp lại như thế nhiều lần, cho đến lần thứ mười đánh bại Hàn Quang, huyền cảnh một lần nữa quay trở lại về yên lặng vốn có của mình.

- Quả nhiên như sư phụ nói, huyền ảnh mỗi lúc một cường đại.

Hàn Phong cảm khái nói.

Mặc dù lần cuối cùng Hàn Quang xuất hiện, thực lực mới chỉ cơ bản lực phẩm, nhưng do với ban đầu đã mạnh hơn mười lần.

Lại đợi thêm một lúc nữa, Hàn Phong biết muốn tiếp tục giao thủ, chắc phải đợi thêm một năm nữa, nên hắn lại bắt đầu công việc tu luyện khô khan.

Năm thứ sáu và năm thứ bảy tiếp theo, đối thủ mà Hàn Phong gặp hầu như chỉ là đệ tử trong tộc Những đệ tử này đều là những người đã từng bắt nạt hắn mà hắn ghi nhớ nhất.

Huyền ảnh một trước mắt một lần nữa bị đánh tan, Hàn Phong chán nản thở dài, những nhân vật từng được coi là “cường đại” trong kí ức hắn.

Lúc này dù sức mạnh có tăng lên mười lần cũng không thể uy hiếp nổi hắn, thậm chí hắn ngay cả cơ hội xuất thủ cũng không có.

Trong huyền cảnh, Hàn Phong cứ thế sống qua bảy năm khô khan.

Bên ngoài huyền cảnh, mới chỉ có bảy canh giờ ngắn ngủi, lúc này mọi người vẫn tụ tập bên ngoài Thánh Thụ, yên lặng quan sát những biến hóa bên trong.

Trong lúc mọi người cảm thấy vô vị thì huyền ảnh yên bình đột nhiên truyền đến những chấn động nhẹ.

Nhưng chấn động rất nhẹ này bị những ánh mắt nắm xung quanh nắm bắt rất nhanh.

Sau đó, chấn động mỗi lúc một lớn, một lúc sau, phát ra một đường quang mang chói lòa.

Đội quang mang tắt hết, thị tuyến của mọi người hồi phục mới phát hiện một đệ tử lúc này vừa vào bên trong xuất hiện ngay trước mặt họ.

Đệ tử này thấy vậy cũng giật mình, vội vàng lên trước hỏi thăm.

Sau khi nghe đệ tử này buồn rầu trần thuật, mọi người hiểu ra thì ra năm hắc bốn tuổi gặp phải một đối thủ, mặc dù thực lực yếu hơn hắc vài phần nhưng sau khi tăng lên gấp mấy lần, đệ tử đó không thể chống đỡ, cả một năm, đệ tử này bị hành hạ vô cùng thâm trọng, cuối cùng tâm thần không thể chịu đựng, bị huyền cảnh đẩy ra ngoài.

Đệ tử đó dưới sự chăm sóc của đồng môn sư huynh đệ, lặng lẽ bỏ đi.

Mười người vào huyền cảnh đều không biết tình hình của nhau. Đương nhiên cũng không biết đã có một đệ tử bị loại ra ngoài.

Hàn Phong lúc này hết sức buồn bực, bởi vì với một nhân vật khác biệt như hắc, vào trong huyền cảnh, sai lệch thể nào lại có thực lực thiên giai.

Tất cả những đối thủ mà hắc gặp với trạng thái trước mắt thực sự yếu đến đáng thương. Cho dù tăng lên mười lần vẫn không thể khiến hắc có nửa tia hứng thú.

Thời gian trôi qua từng chút từng giọt, Hàn Phong lại phải sống sáu năm trong sự cô đơn, cũng là sáu canh giờ bên ngoài.

Trong thời gian đó, đã có hai đệ tử bị đưa ra ngoài.

Một người trong đó là Vệ Trạch mà Hàn Phong quen, người còn lại là đệ tử đến từ Tinh Hải Các.

So với tên xui xẻo đầu tiên bị đưa ra khỏi huyền cảnh, Vệ Trạch và đệ tử Tinh Hải Các mặc dù cũng bị đưa ra nhưng hai người giành được không ít thắng lợi bên trong, đương nhiên cũng không có gì đáng tiếc.

Lúc này, bên ngoài đã hết một ngày.

Bên trong huyền cảnh, Hàn Phong trải qua mười bốn năm, lúc đối thủ thứ mười bốn xuất hiện, Hàn Phong cảm thấy ngạc nhiên.

Bởi vì, trong ký ức, người này chính là kẻ thù mà hắc gặp phải trong họa diệt môn năm mười bốn tuổi.

Hắc mãi mãi không quên được hình dáng ấy, chính là cái tên đang đứng ngay trước mặt, khiến phụ thân hắc Hàn Nhất Nguyên vì bảo vệ cho hắc mà bị đánh chết.

Nghĩ đến cái chết thảm thiết của phụ thân, mặc dù biết thứ đang hiện ra trước mắt chỉ là hư ảnh nhưng Hàn Phong vẫn không sao không chế nổi nộ hỏa trong lòng.

Lúc này, khí thế hào hùng khiến người ta ngửi thấy phải biến sắc đang tỏa ra từ người hắc.

Uy lực thuộc về thiên giai cường giả ẩn hàm nộ hỏa bùng bùng của Hàn Phong như muốn phá hủy cả thiên địa.

- Phá

Hàn quang lóe qua, nhất thời, bóng người mặc bào đen, nhìn không rõ mặt ấy bề mặt thân thể phun ra vô số những cột máu nhỏ!

Một giây sau, cái đầu của người mặc hắc bào như một quả bóng bay, bùng một tiếng, nổ tung.

Chỉ có điều, một lúc sau, nhân vật hắc bào vừa bị Hàn Phong làm cho nhìn không rõ hình dáng lại hồi phục như cũ, hơn nữa sức mạnh tăng lên so với lúc trước rất nhiều.

Nhìn thấy cảnh này, mắt Hàn Phong ánh lên một tia quang mang lạnh lẽo, một luồng khí cường đại hóa thành kiếm sắc, xoạt một tiếng, trực tiếp đâm thẳng vào tim nhân vật hắc bào.

Ngay sau đó một cổ kinh khí cương mãnh ập tới oanh sát hắc bào nhân khiến cho khắp nơi đều là mưa máu. Cứ như vậy Hàn Phong không ngừng sử xuất các loại thủ đoạn giết chết hắc bào nhân đến tận mười lần. Sau đó hắn mới dừng lại hành động điên cuồng của mình.

Một lát sau rốt cục tâm tình Hàn Phong cũng trở nên bình tĩnh lại. Lúc này hắn mới hít sâu một hơi rồi ngồi xếp bằng tu luyện.

Ngay khi hắc bào nhân biến mất Hàn Phong đã biết trong thời gian kế tiếp hắn sẽ được “gặp lại” những cừu địch sinh tử của mình.

Mà giờ khắc này hắn cũng hiểu rằng nếu bản thân hắn không thể nào khống chế tốt tâm tình thì rất có thể sẽ lạc mất phương hướng chìm đắm trong lửa giận, cứ như vậy sẽ tạo thành tâm ma gây cản trở cho tu luyện sau này.

Sau khi nghĩ thông suốt điều đó Hàn Phong mới có thể ngồi khoanh chân tu luyện. Trong lòng hắn đã hiểu rõ so với việc gặp phải đối thủ đáng sợ thì nan đề hiện tại của hắn là làm thế nào để khống chế lửa giận trong lòng, không được để sự phẫn nộ làm mờ lý trí.

Hàn Phong cũng hiểu rõ hư linh ảo cảnh là một nơi cực kỳ tàn khốc. Đại não con người chứa đựng rất nhiều ký ức nhưng con người ta thường che giấu những ký ức thống khổ không muốn nghĩ đến. Tuy nhiên khi tiến nhập hư linh ảo cảnh thì cái nơi sâu nhất muốn giấu kín nhất của con người cũng bị phơi bày ra bắt người ta phải đối mặt với nó. Không chỉ có vậy hư linh ảo cảnh còn phóng đại nó lên làm cho người tiến nhập vào trong này phải rơi vào thống khổ vô tận, phải đối đầu với rất nhiều địch nhân hư ảo công kích.

Loại đau đớn về tinh thần còn hơn rất nhiều lần sao với đau đớn về thể xác.

Tình hình của Hàn Phong lúc này chính là như vậy. Cũng may trong bốn trăm năm phiêu bạt tâm trí của hắn cũng đã được rèn giũa, tôi luyện cường đại đáng sợ vì vậy chỉ cần nhìn rõ sự lợi hại trong đó rồi thoáng điều tức là có thể khôi phục lại bình thường.

Thời gian cứ chậm rãi trôi qua.

Nguyên bản lúc đầu có mười tên đệ tử tiến nhập, nối tiếp Vệ Trạch không ngừng có người đi ra.

Hiện tại cũng đã trôi qua mười bảy canh giờ và trong mười người tiến vào thì đã có sáu người đi ra.

Bên trong ngoài Hàn Phong ra thì còn có ba người phân biệt là Đường Vũ Nhu, Lý Ngọc và Liệt Kinh Vân.

Tuy thực lực của Niếp Ngôn cao hơn Liệt Kinh Vân một điểm nhưng tuổi của hắn cũng trẻ hơn nên đã bị tổng xuất ra ngoài.

Lúc này bên ngoài thánh thụ đã tập trung rất đông người. Mọi người đều biết rằng sau ba canh giờ nữa hư linh ảo cảnh sẽ đóng cửa và lúc đó thánh thụ cũng sẽ kết xuất ra thiên địa thánh quả.

Tự nhiên là mọi người không muốn để lỡ cảnh tượng đó vì vậy đã tập trung bên ngoài thánh thụ từ sớm.

Cứ mười năm thánh thụ lại kết trái một lần, số lượng từ chín đến mười quả. Dựa theo kinh nghiệm những lần trước mọi người đều biết được số lượng thánh quả phụ thuộc vào thời gian xuất hiện hư linh ảo cảnh.

Thời gian hư linh ảo cảnh xuất hiện càng dài thì số lượng thánh quả càng nhiều và ngược lại.

Mà hư linh ảo cảnh sẽ đóng cửa ngay khi người cuối cùng trong đó đi ra vì vậy thời gian mở cửa hư linh ảo cảnh phụ thuộc vào năng lực chịu đựng của người vào trong đó.

Ví dụ như mười năm trước, trong lần thiên thánh đại hội lần trước mười tên tuyển thủ tiến nhập hư linh ảo cảnh không chịu được quá mười lăm canh giờ đã bị đẩy ra vì vậy số lượng thánh quả đạt được chỉ là chín quả.

Về phần những lần thiên thánh đại hội trước nữa đã có lần có tuyển thủ chịu được hai mươi canh giờ mới ra vì vậy mà tông môn đứng đầu đạt được đến tận năm thiên địa thánh quả.

Tuy nhiên hiện tại Huyền Thiên Tông cũng không rảnh mà bận tâm đến chuyện đó.

Cổ lễ nhưng người khác không quan tâm nên không biết chứ những người quen thuộc Hàn Phong đều biết rõ hần mười chỉ mười bốn tuổi mà thôi.

Cổ lễ bình thường cũng không cần thiết phải quá quan tâm đến vấn đề tuổi tác thế nhưng lúc này lại không giống như vậy.

Bởi vì theo lý thuyết Hàn Phong mới chỉ có mười bốn tuổi cho nên dù có chống đỡ đến cuối cùng thì cũng chỉ có mười bốn canh giờ trong hư linh ảo cảnh mà thôi.

Nhưng hiện tại đã qua mười bảy canh giờ mà Hàn Phong vẫn còn chưa đi ra. Phát hiện này khiến mọi người thuộc Huyền Thiên Tông không khỏi lo lắng.

Khuôn mặt Tiêu Linh tràn ngập bất an.

- Sư phụ, làm sao mà sư huynh vẫn còn chưa ra ?

Hiển nhiên Lâm Phỉ Vân cũng biết được tính nghiêm trọng của vấn đề. Tuy quen biết với Hàn Phong chưa lâu nhưng ngày thường hần vẫn luôn chiều chuộng nài nỉ cho nên nài nỉ đã xem Hàn Phong như người thân của mình.

Vì vậy khuôn mặt của Lâm Phỉ Vân cũng toát lên vẻ lo lắng không thôi.

Chẳng qua vấn đề này mọi người cũng không thể nào trả lời cho nàng biết.

Đúng lúc này hư linh ảo cảnh lại xuất hiện ba động, trong sự chờ đợi của Huyền Thiên Tông, một đạo thân ảnh dần xuất hiện trước mặt mọi người.

Khi nhìn rõ người ra là ai biểu tình của Huyền Thiên Tông cực kỳ thất vọng.

Người vừa mới xuất hiện không phải là Hàn Phong mà là Băng Tuyết Các Đường Vũ Nhu.

Lại một thời thần nữ trôi qua Liệt Diễm Các Liệt Kinh Vân cũng từ trong hư linh ảo cảnh đi ra.

Cũng giống như Đường Vũ Nhu, khi đi ra ngoài sắc mặt Liệt Kinh Vân tái nhợt, bước chân có phần thoát lực thế nhưng từ trong ánh mắt hai người mọi người có thể nhận ra họ đã đạt được rất nhiều thu hoạch bên trong hư linh ảo cảnh.

Dần dần cuối cùng thì Lý Ngọc cũng đi ra.

So với những người ra trước đáng dấp Lý Ngọc so với khi đi vào không khác nhau là mấy. Mọi người cũng đoán được là hắc hiển nhiên có đại thu hoạch rồi.

Lúc này trong số mười người đi vào thì chỉ còn mình Hàn Phong là chưa ra mà thôi.

Tựa hồ mọi người vẫn còn chưa cảm thấy có điều gì bất thường nhưng thật ra khi Lý Ngọc không nhìn thấy Hàn Phong liền mở miệng nghi hoặc:

- Tại sao lại không thấy Hàn Phong ?

Đường Vũ Nhu và Liệt Kinh Vân cũng lắc đầu biểu thị mình không biết.

Tuy nhiên Vệ Trạch lại kỳ quái hỏi:

- Tựa hồ tên tiểu tử kia còn ở bên trong chưa ra thì phải ?

- Cái gì ?

Lý Ngọc có chút kinh ngạc hô lên:

- Tên đó thật sự là quá biến thái. Xem ra ta lại bại nữa rồi. Thật không thể hiểu được với tuổi tác của hần làm thế nào mà tu luyện ra thực lực như hiện tại.

biglove

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

195. Chương 179: Thoáng Cái Đã Bốn Trăm Năm.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Lý Ngọc vừa nói xong bỗng nhiên mọi người xung quanh tựa hồ như nhớ ra điều gì nhất thời đều im lặng.

Một lát sau Vệ Trạch đột nhiên thất thanh hô lên:

- Không đúng a! Theo ta biết thì tiểu tử kia mới chỉ mười bốn tuổi mà thôi, so với sư đệ Niếp Ngôn của ta thì còn nhỏ tuổi hơn, làm thế nào mà hơn hai mươi canh giờ rồi còn chưa ra ?

Thanh âm Vệ Trạch cũng không nhỏ, hiển nhiên đại đa số mọi người đều nghe thấy.

Nhất thời tất cả mọi người đều hướng ánh mắt về phía hư linh ảo cảnh.

- Hư linh ảo cảnh vẫn còn chưa tiêu thất, đương nhiên Hàn Phong vẫn còn ở bên trong.

Lý Ngọc kinh ngạc nói.

Trác Minh và các trưởng lão Thiên Thánh Cốc khác cũng phát hiện ra vấn đề này đều lập tức nhìn về phía hư linh ảo cảnh, tất cả mọi người đều không thể nào giải thích được hiện tượng đó.

Hiển nhiên sự tình quỷ dị thể này chưa từng xuất hiện trong những lần đại hội trước.

Một trưởng lão Thiên Thánh Cốc nhin không được hỏi:

- Cốc chủ nên làm gì bây giờ ? Thánh thụ sẽ không xuất hiện biến cố nào chứ ?

Trác Minh trầm ngâm một chút rồi lắc đầu nhẹ nhàng:

- Chờ một chút, loại chuyện này chưa từng xảy ra nên tốt nhất là không được hành động thiếu suy nghĩ.

Mà lúc này sau khi biết được Hàn Phong mới chỉ mười bốn tuổi, mọi người liền bàn tán sôi nổi, tình cảnh hiện tại lộn xộn không khác gì cái chợ.

- Di, đây là chuyện gì ?

Hàn Phong nhìn cảnh tượng trước mặt không khỏi kinh ngạc.

Hắn nhớ rõ đây là năm thứ mười lăm hắn ở trong hư linh ảo cảnh, mà cảnh tượng trước mắt chính là tràng cảnh khi hắn tiến nhập Huyền Thiên Tông.

Thế nhưng thân thể của hắn mới chỉ mười bốn mà thôi.

- Sao lại thế này ? Lẽ nào ...

Đột nhiên trong đầu Hàn Phong lóe lên suy nghĩ khiến hắn cảm thấy khiếp sợ.

- Chẳng lẽ nguyên nhân chính là bốn trăm năm kia sao ?

Hàn Phong cau mày trầm ngâm.

Bên ngoài hư linh ảo cảnh, lúc này trên quảng trường vẫn còn vô số người đang đứng, mọi người vẫn hướng ánh mắt về phía hư linh ảo cảnh. Trong ánh mắt của mọi người đều mang theo vẻ nghi hoặc không hiểu.

- Cốc chủ, thời gian hư linh ảo cảnh mở cửa đã quá hai mươi canh giờ, nên làm gì bây giờ ?

Một trưởng lão lo lắng hỏi.

Nghe vậy nhưng Trác Minh vẫn dậm mực không nói, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía hư linh ảo cảnh.

Một lúc lâu sau Trác Minh mới chậm rãi mở miệng đáp lại:

- Đi thông báo cho hai vị đại trưởng lão để bọn họ quyết định.

- Phí Lão, thế nào mà Hàn Phong còn chưa ra ? Sẽ không phát sinh tình huống ngoài ý muốn chứ ?

Tiêu Linh lo lắng hỏi.

Lúc này Phí Lão cũng không hề có biện pháp trước biến hóa này, tuy thế khi thấy Tiêu Linh lo lắng như vậy nên chỉ có cách mở miệng an ủi:

- Tuy rằng không biết Hàn Phong phát sinh chuyện gì nhưng hư linh ảo cảnh vẫn còn chưa đóng cửa đương nhiên hẳn vẫn còn chưa gặp phải nguy hiểm gì. Hiện tại cũng chỉ có thể im lặng theo dõi mà thôi.

Phí Lão thoả mái nói chuyện nhưng cũng không làm Tiêu Linh bớt lo tí nào. Hai tay nàng đan vào nhau, đôi mắt nhìn về phía hư linh ảo cảnh không chớp.

Bên trong hư linh ảo cảnh, Hàn Phong lại một quyền đánh tan huyền ảnh rồi mới từ từ thở ra một ngụm trọc khí.

Lúc này hắn đã tiến nhập vào hư linh ảo cảnh hai mươi năm nếu như ban đầu hắn vẫn còn chưa chắc chắn với suy đoán của mình thì hiện tại hẳn đã chắc chắn trăm phần trăm.

Hư linh ảo cảnh đang diễn hóa lại cảnh tượng trải qua bốn trăm năm trước của hắn. Nói cách khác hẳn phải trải qua bốn trăm năm trong hư linh ảo cảnh mới có thể ra ngoài được.

Vừa nghĩ đến việc phải trải qua bốn trăm năm trong mảnh không gian này Hàn Phong cũng có chút cảm thấy da đầu tê dại.

Đương nhiên lúc trước sư phụ Lâm Nguyệt có nói cho hắn biết có hai phương pháp để rời khỏi hư linh ảo cảnh. Phương pháp thứ nhất đương nhiên chính là hoàn thành hết thời gian trong ký ức là có thể tự động truyền tống ra ngoài.

Phương pháp thứ hai là ở bên trong hư linh ảo cảnh gặp phải cường địch không thể nào chống lại được bị đánh đến tâm thần tan vỡ cũng sẽ bị truyền tống ra ngoài.

Hiển nhiên loại phương pháp thứ hai Hàn Phong cũng không muốn ném thử. Hơn nữa với thực lực hiện tại của hắn trừ phi gặp phải cường địch thiên giai nếu không hẳn muốn thua cũng khó chứ đừng nói đến việc tâm thần bị vỡ nát.

Thở dài một hơi, tâm trạng Hàn Phong có chút bất đắc dĩ, tuy nhiên đối mặt với hư linh ảo cảnh thần kỳ này hẳn cũng không có biện pháp nào khác.

Cũng may kiếp trước hắn phiêu bạt bốn trăm năm đã giúp Hàn Phong rèn đúc tâm trí kiên cường vì vậy cũng chỉ cảm khái một lúc là Hàn Phong lại thích ứng với tình cảnh hiện tại, nhẹ nhàng ngồi xuống tu luyện và chờ đợi tình cảnh tiếp theo.

Lại một năm dằng dặc trôi qua, rốt cục Hàn Phong cũng đã gặp phải địch nhân lúc hai mốt tuổi kiếp trước của hắn.

Mà người này ở kiếp trước cho dù Hàn Phong có cố gắng thế nào cũng không đuổi kịp hắn. Đó chính là Các chủ Tinh Hải Các Hạo Thiên.

Nhìn thấy kẻ chủ mưu diệt Huyền Thiên Tông, hại chết sư phụ cùng với rất nhiều đồng môn, trong mắt Hàn Phong hiện lên vẻ tàn nhẫn.

Tuy nhiên bao nhiêu năm ở trong hư linh ảo cảnh cũng giúp Hàn Phong khống chế bản thân tốt hơn không để cho mình vì quá phần nộ mà trở nên mất lý trí.

Hít sâu một hơi, Hàn Phong lạnh lùng nhìn cừu địch trước mặt. Lúc này cảnh giới Hạo Thiên cũng giống như lần đầu hai người gặp nhau ở kiếp trước : địa giai thất phẩm.

Thế nhưng Hàn Phong cũng không còn là phế vật nhân giai như trước nữa cũng không phải là địa gia tam phẩm như trong đại hội mà thực lực hiện tại của Hàn Phong là cường giả thiên giai đủ để hủy thiên diệt địa.

Nhìn Hạo Thiên trước mắt chỉ là địa giai thất phẩm, khóe miệng Hàn Phong nhếch lên lộ ra nụ cười lạnh lùng.

Không một chút do dự Hàn Phong vận toàn bộ đầu khí trong cơ thể khí tức thuộc về thiên giai điên cuồng phóng xuất. Đối diện với thực lực tuyệt đối một gã địa giai thất phẩm nho nhỏ đương nhiên là không thể nào chống lại.

Chỉ thấy thân thể Hàn Phong đột nhiên lóe lên rồi lập tức xuất hiện trước mặt Hạo Thiên. Hắn cũng không sử dụng bất kỳ vũ kỹ nào mà chỉ đơn giản tung ra một quyền oanh kích thẳng về phía ngực Hạo Thiên.

Thân thể Hạo Thiên tựa như một tờ giấy mỏng bị quyền đầu Hàn Phong xé nát, máu thịt tung bay khắp nơi.

Tuy rằng đây chỉ là hư cảnh nhưng năng lực và hành vi nhân vật bên trong không khác gì bên ngoài. Vì vậy sau khi bị trúng một quyền của Hàn Phong, Hạo Thiên lập tức hét thảm một tiếng rồi thân thể bị oanh kích tứ phân ngũ liệt.

Liên tiếp chém giết Hạo Thiên đến chín lần, lúc này thực lực của Hạo Thiên đã tăng gấp chín lần, mà lần thứ mười Hạo Thiên xuất hiện Hàn Phong liền cảm nhận được khí tức không tầm thường.

- Đây là ?

Hàn Phong có chút kinh ngạc nhìn Hàn Phong trước mặt, hắn nhận ra kẻ thù không còn là một kẻ địa giai nữa mà đã chính thức bước vào hàng ngũ thiên giai, dù chỉ là vừa mới tiến vào thiên giai mà thôi.

Nhìn thấy tình cảnh này sắc mặt Hàn Phong thoáng trở nên ngưng trọng.

Tuy nhiên thực lực của Hạo Thiên dù tăng lên gấp mười lần nhưng cũng không phải là đối thủ của Hàn Phong.

Chỉ mất vài lần hô hấp Hàn Phong đã lại một lần nữa “giết chết” Hạo Thiên không chút thương tiếc.

Thấy Hạo Thiên không tiếp tục xuất hiện nữa lúc này Hàn Phong mới thở ra một hơi chứng kiến cảnh tượng xung quanh lại một lần nữa hóa thành hư vô.

Kế tiếp tự nhiên lại là sự chờ đợi.

Bên trong Thiên Thánh Cốc lúc này đã có một số bộ phận rời khỏi không tiếp tục chờ đợi.

Từ lúc trước, Trác Minh vội vã đến hỏi ý kiến hai vị đại trưởng lão có bối phận cao nhất trong Thiên Thánh Cốc nhưng với tình thế trước mắt thì cũng không có cách nào khả quan.

Cũng vì vậy mà Thiên Thánh Cốc cũng không dám hành động lỗ mãng chỉ có thể ngồi yên chờ đợi.

Lúc này Tiêu Linh và những đệ tử Huyền Thiên Tông khác đều lo lắng vạn phần nhưng cũng như những người khác đều vô kế khả thi.

Mấy ngày qua mỗi ngày Tiêu Linh đều đến bên cạnh thánh thụ lẳng lặng đứng đó nhìn về phía hư linh ảo cảnh.

Cũng có mấy lần nàng cố gắng tiếp cận hư linh ảo cảnh nhưng đều bị mấy trưởng lão Thiên Thánh Cốc thủ hộ thánh thụ ngăn cản. Không còn cách nào khác Tiêu Linh không thể làm gì khác hơn là chờ đợi và chờ đợi mà thôi.

Những người khác đi qua nhìn thấy dáng vẻ của Tiêu Linh nhất thời đều đồng tình và thương tiếc, tuy nhiên số lượng người đổ kỵ với Hàn Phong sợ rằng còn nhiều hơn.

Theo thời gian trôi qua, từ lúc Hàn Phong tiến nhập vào trong hư linh ảo cảnh cũng đã trôi qua một tháng.

Trong thời gian một tháng này rất nhiều thế lực không chờ đợi được nữa đã mất đi sự hăng hái ban đầu ly khai Thiên Thánh Cốc. Đương nhiên hư linh ảo cảnh và Hàn Phong đều không liên quan gì đến bọn họ tự nhiên bọn họ cũng không có khả năng chờ đợi mãi.

Cuối cùng số lượng thế lực còn ở lại Thiên Thánh Cốc không còn một phần ba ban đầu.

Băng Tuyết Các và Liệt Diễm Các đương nhiên phải ở lại, bọn họ đang chờ đợi thánh thụ kết quả để nhận lấy phần thưởng của mình.

Và lại đối với Băng Tuyết Các, trong tay Hàn Phong còn có thất sắc tuyết liên rất cần thiết đối với bọn họ. Coi như chỉ việc chờ đợi Hàn Phong để có được thông tin thất sắc tuyết liên bọn họ cũng buộc phải ở lại.

Tuy nhiên một tháng trôi qua mà hư linh ảo cảnh vẫn không hề có một chút động tĩnh nào mọi người đã có chút không kiên nhẫn được nữa. Thậm chí còn có người đã có suy nghĩ Hàn Phong bỏ mạng trong hư linh ảo cảnh.

- Sư tỷ, rốt cuộc bên trong hư linh ảo cảnh có gì ? liệu bên trong có nguy hiểm gì không ?

Bên trong chỗ nghỉ ngơi của Băng Tuyết Các, Tiểu Hàn có chút buồn bực hỏi Đường Vũ Nhu đang ngồi tĩnh tọa một bên.

Nghe vậy, Đường Vũ Nhu ngẩng đầu hướng về phía phương hướng thánh thụ nhìn một chút rồi lập tức trả lời:

- Ảo cảnh trong đó chẳng qua chỉ tương đương với thế giới tinh thần, một khi không cách nào chịu nổi công kích sẽ lập tức bị truyền tống đi ra, căn bản không tồn tại nguy hiểm.

- Vậy tại sao Hàn Phong còn không đi ra ? Có hay không như những người khác đang bàn tán, hẳn gặp chuyện bất trắc ngoài ý muốn ?

Tiểu Hàn mở to đôi mắt hiếu kỳ tiếp tục hỏi.

Đối với câu hỏi của nàng Đường Vũ Nhu cũng không thể nào trả lời được. Tuy nhiên trong lòng nàng có cảm giác Hàn Phong không thể nào gặp chuyện không may được.

- Thiếu các chủ, đã một tháng trôi qua mà Hàn Phong còn chưa đi ra, có phải là lành ít dữ nhiều rồi không ? Các chủ đã nhiều lần phái người đến thúc dục, ngài xem có phải chúng ta nên ...

Một đệ tử Tinh Hải Các cung kính hỏi Hạo Thiên.

Ở trước mặt hắn, Hạo Thiên đang chấp tay sau lưng, vẻ mặt thản nhiên dường như đang suy nghĩ gì đó, một lát sau hắn mới trả lời:

- Lúc này, chuyện xảy ra đã không còn như bình thường nữa, ta thủy chung vẫn cảm giác được sẽ có chuyện đặc biệt phát sinh, phái người quay về nói với phụ thân chờ thêm mấy ngày nữa đi.

- Nhưng mà, thiếu chủ ...

Người nọ dường như còn muốn nói gì nữa tuy nhiên khi đối mặt với ánh mắt sắc bén của Hạo Thiên nhất thời toàn thân hắn cảm giác như rơi vào hầm băng không dám nhiều lời.

Mà cũng trong lúc đó bên trong hư linh ảo cảnh Hàn Phong cũng không nhớ rõ mình đã ở trong này bao lâu, đánh bại bao nhiêu địch nhân rồi.

Hắn chỉ biết là càng về sau địch nhân mà hắn gặp phải càng mạnh, có lẽ tất cả những địch nhân này đều tồn tại trong trí nhớ của hắn, trong thực tế cũng không cường đại như vậy nhưng trong hư linh ảo cảnh được phóng đại lên gấp mười lần, một số đối thủ kém cỏi có lẽ Hàn Phong không sợ. Nhưng cũng có một số đối thủ là địa giai đỉnh phong, thông qua cường hóa phóng đại đã vượt lên thiên giai khiến Hàn Phong cũng phải tốn rất nhiều công sức mới có thể chiến thắng.

Không biết trải qua bao nhiêu cuộc chiến, lần này trước mặt Hàn Phong lại xuất hiện thêm một đối thủ nữa. Ngay khi nhìn rõ đối thủ trước mặt Hàn Phong không khỏi ngạc nhiên, thế nào lại là nó ?

Hàn Phong kinh ngạc nhìn đối thủ trước mặt.

Thật ra hắn rất rõ ràng, mấy trăm đối thủ lúc trước đều là những đối thủ cường đại mà trước đây hắn đối mặt còn bây giờ đứng trước mặt hắn tuy cũng là một tồn tại cường đại nhưng lại không phải là nhân loại.

Lúc này tâm trạng Hàn Phong mới kịp phản ứng. Hóa ra toàn bộ ký ức kiếp trước đã kết thúc, cũng có nghĩa rằng bên trong hư linh ảo cảnh đã trôi qua bốn trăm năm, đây chính là năm đầu tiên trong ký ức kiếp này của hắn.

Mà đối thủ đầu tiên trong ký ức kiếp này không ngờ lại là Cửu U Bạch Hồ hắn gặp trong U Âm sâm lâm.

Rống!

Không thể không nói, hư linh ảo cảnh quả là một tồn tại hết sức kỳ lạ, có thể tạo ra Cửu U Bạch Hổ giống như thật.

Nhất là một tiếng hổ gầm vừa rồi chính là khí tức thiên giai ma thú không thể nào lẫn vào đâu được.

Nhân thần Hàn Phong trở nên ngưng trọng. Hàn Phong hít sâu một hơi. Tuy rằng Cửu U Bạch Hổ trước mặt là đối thủ cường đại nhất mà hắn gặp phải trong suốt thời gian bên trong hư linh ảo cảnh nhưng trước đây khi mới chỉ là nhân giai nhị phẩm hắn còn không sợ nói gì đến bây giờ.

Nhìn Cửu U Bạch Hổ trước mặt như Tiểu Bạch phóng đại vô số lần, Hàn Phong lập tức vận chuyển đấu khí một cách điên cuồng, nhất thời đấu khí bàng bạc quán quanh cơ thể hắn hình thành một vòng đấu khí hộ thể nhàn nhạt.

Trong lúc Hàn Phong vận chuyển đấu khí thì ở bên kia Cửu U Bạch Hổ cũng đang hung hăng súc thức đợi sẵn, không ngừng gầm lên thị uy.

Nương theo từng tiếng gầm rống, một viên bạch sắc quang đạn bao hàm khí tức khủng khiếp từ miệng Cửu U Bạch Hổ lao ra.

Lực lượng Cửu U Bạch Hổ so sánh với Hàn Phong còn muốn mạnh hơn vài phần vì vậy Hàn Phong không có ý định liều mạng, cước bộ khẽ di động, nhất thời thân hình từ một tư thế khó tưởng tượng nổi nhẹ nhàng né tránh công kích của đối thủ.

Tránh thoát công kích Cửu U Bạch Hổ, cước bộ Hàn Phong vẫn không dừng lại, đấu khí lần thứ hai đề thăng, thân hình càng trở nên mờ ảo di chuyển càng khó nắm bắt quỹ tích. Vài đạo tàn ảnh không ngừng xuất hiện, trong thời gian ngắn Cửu U Bạch Hổ không có cách nào nắm bắt thân hình của Hàn Phong.

Hàn Phong đang sử dụng một loại thân pháp vũ kỹ được ghi chép trong Ngạo Thị Thiên Địa Quyết : Thốn Ảnh.

Loại thân pháp này thần kỳ ở chỗ, người sử dụng không cần tiêu hao nhiều đấu khí mà có thể đơn giản tăng tốc độ bản thân lên gấp năm lần. Đương nhiên thân pháp thần kỳ như vậy cũng có điều kiện hạn chế là chỉ khi tiến nhập vào địa giai mới có thể thể sử dụng, đấu khí càng cường đại thì hiệu quả sử dụng càng cao.

Tuy rằng trước đây khi Hàn Phong tiến nhập vào địa giai nhưng vẫn chưa sử dụng đến bộ pháp này vì lúc đó hắn còn chưa gặp phải địch nhân có thể uy hiếp đến hắn.

Lúc trước khi đối mặt với Lý Ngọc, tuy rằng đối phương sử dụng Thiên Huyền Biến miễn cưỡng đề thăng đấu khí ngang ngửa với Hàn Phong nhưng hắn cũng rõ ràng trạng thái lúc đó của Lý Ngọc căn bản không cách nào đả thương hắn.

Dù sao hai người tuy có cùng phẩm cấp đấu khí nhưng Hàn Phong lại nắm giữ tiên thiên đấu khí.

biglove

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

196. Chương 180: Long Bào Hào.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Thực lực hiện tại của Hàn Phong là thiên giai kết hợp với Thốn Ảnh làm tốc độ của hắn tăng lên gấp ba lần. Đây là mức độ đề thăng cao nhất hiện tại của hắn. Nếu như đấu khí của hắn mới chỉ là địa giai tam phẩm thì tốc độ chỉ đề thăng lên có nửa phần mà thôi.

Cửu U Bạch Hổ trông thấy Hàn Phong không ngừng di động liền gầm lên một tiếng, triển khai khí tức toàn thân, từng viên bạch sắc quang đạn không ngừng bắn ra.

Oanh! Oanh! Oanh!

Quang đạn bắn loạn ra xung quanh không hề có mục tiêu, bao trùm mọi phía nhưng lại không chạm đến được chéo áo của Hàn Phong.

Thấy một màn như vậy nhất thời hung Cửu U Bạch Hổ bạo phát, thân hình nó chột lóc lên đuổi theo Hàn Phong.

Hàn Phong đương nhiên không để cho Cửu U Bạch Hổ đuổi kịp, một người một hổ huyền hóa ra vô số thân ảnh không ngừng truy đuổi.

Hàn Phong cũng không phải chỉ là đơn giản chạy trốn mà là không ngừng biến ảo phương vị, không ngừng tránh thoát công kích của Cửu U Bạch Hổ đồng thời cố gắng tìm kiếm nhược điểm của nó.

Thời gian thời gian, thủ đoạn công kích của Cửu U Bạch Hổ càng ngày càng loạn. Tuy nó là thiên giai ma thú thể nhưng trải qua một hồi tấn công liên tục, đấu khí cũng đã tiêu hao không nhỏ.

Hàn Phong ngay từ đầu đã có ý định tiêu hao đấu khí của đối phương. Tuy đều là thiên giai nhưng xét về mặt lực lượng thân thể thì Hàn Phong không thể nào so sánh được với Cửu U Bạch Hổ.

Hắn cũng không biết tại sao lần trước gặp Cửu U Bạch Hổ trong U Âm sâm lâm thì trạng thái của nó lúc đó đang suy yếu mà hiện tại là một Cửu U Bạch Hổ toàn thịnh.

Nếu như lúc trước hắn đối mặt với một Cửu U Bạch Hổ toàn thịnh thì ngay cả cơ hội chạy trốn hắn cũng không có.

Bài trừ tất cả tạp niệm trong lòng, lại trải qua một thời gian nữa rốt cục Hàn Phong cũng cảm thấy Cửu U Bạch Hổ đã có phần xuống sức.

Nhân cơ hội này Hàn Phong liền quát lên một tiếng, Ngạo Thị Thiên Địa Quyết điên cuồng vận chuyển, đấu khí hùng hậu dưới sự khống chế của Hàn Phong giống như một thác nước đổ xuống nhanh chóng quán nhập vào hai tay.

Ổng tay áo bị đấu khí phá tan thành từng mảnh nhỏ lộ ra cánh tay rắn chắc bên trong, Hàn Phong vận sức hai tay, quang mang sắc bén từ hai mắt xạ ra.

Long Bào Hao!

Mười ngón tay đan vào nhau, theo một tiếng quát của Hàn Phong, đấu khí từ trong hai tay điên cuồng tuôn ra. Ngay sau đó, hai ngón trở và cái biến ảo hình thành một thủ ấn kỳ quái. Sau khi thủ ấn được hình thành, đấu khí đang lan tràn dường như bị ép lại tạo thành một đạo quang mang từ lòng bàn tay Hàn Phong bạo phát ra bên ngoài.

Thanh sắc quang mang mang theo lực lượng toàn thân Hàn Phong hóa thành một con thanh long phá trường không, tổng nhảy mất xuyên qua cổ Cửu U Bạch Hổ.

Sau khi xuyên qua cổ Cửu U Bạch Hổ, khí thể thanh long không hề giảm đi mà tiếp tục lao về phía trước oanh kích lên đỉnh núi, phá tan núi đá trước mặt.

Sau khi sử dụng tuyệt chiêu Long Bào Hao, Hàn Phong rơi vào trạng thái hư thoát, bước đi loạn choạng, hơi thở dồn dập.

Hàn Phong giương mắt nhìn “kiệt tác” của mình rồi lại quay sang nhìn về phía Cửu U Bạch Hổ. Lúc này Cửu U Bạch Hổ đang giãy dụa, trên cổ nó đang có một lỗ thủng to như miệng bát, máu tươi không ngừng chảy ra. Sức sống của thiên giai ma thú quả nhiên cường hãn, trúng vết thương như vậy mà không chết ngay.

Sau một lát, Cửu U Bạch Hổ không cam lòng gầm nhẹ một tiếng rồi đầu ngoặt sang một bên hóa thành quang điểm.

Quang điểm bay lên không trung rồi lại tụ về một phía, quang mang không ngừng chớp động.

Chỉ một lát sau trước mặt Hàn Phong lại xuất hiện một Cửu U Bạch Hổ hoàn hảo không bị một vết thương nào hơn nữa khí tức so với lúc trước mạnh hơn không ít.

Đối với một màn trước mắt này Hàn Phong đã nhìn thấy không biết bao nhiêu lần trong hư linh ảo cảnh nên tự nhiên không cảm thấy kinh ngạc. Chẳng qua khi cảm nhận lực lượng đầu Cửu U Bạch Hổ trước mặt này Hàn Phong cảm thấy da đầu như tê dại.

Tuy rằng vừa rồi hắn sử dụng Thốn Ảnh để tiêu hao lực lượng của đối phương rồi sau đó sử dụng Long Bào Hao đánh gục nó nhưng đồng dạng một chiêu kia cũng đã rút hết toàn bộ lực lượng trong cơ thể Hàn Phong.

Long Bào Hao là một môn vũ kỹ mà kiếp trước Hàn Phong đạt được ngoài ý muốn, đặc điểm của môn vũ kỹ này là giúp người sử dụng tập trung toàn bộ lực lượng bản thân, áp súc năng lượng vào một mục tiêu nhỏ rồi phóng xuất ra ngoài.

Mà khuyết điểm của chiêu này chính là một khi sử dụng đầu khí toàn thân liền bị rút sạch.

Cũng may khi quang điểm hoàn toàn ngưng tụ thành Cửu U Bạch Hổ thì đồng thời đầu khí toàn thân Hàn Phong cũng được khôi phục trong nháy mắt. Đây chính là điểm thần kỳ của hư linh ảo cảnh. Là ưu đãi duy nhất của phiên thiên địa này dành cho người tu luyện.

Cứ mỗi lần kết thúc chiến đấu với một đối thủ vô luận là thắng hay thua thì lực lượng bản thân của người thí luyện lại trở lại thời điểm đỉnh cao trong kỷ ức.

Tất cả lại bắt đầu từ vạch xuất phát, Hàn Phong tiếp tục đấu với Cửu U Bạch Hổ.

Tuy nhiên tình cảnh Hàn Phong lúc này chật vật hơn rất nhiều. Cửu U Bạch Hổ trước mặt hắn vô luận là phòng ngự, tốc độ hay sức tấn công đều gấp đôi lúc trước.

Tuy Thốn Ảnh có thể trợ giúp Hàn Phong nhưng cũng có mấy lần suýt chút nữa thì hắn bị trúng chiêu.

Cuối cùng sau khi vất vả một phen khí lực Hàn Phong lại một lần nữa sử dụng Long Bào Hao đánh gục đối thủ.

Ngay lúc Cửu U Bạch Hổ ngã xuống, Hàn Phong cũng lập tức ngồi bệt trên mặt đất không ngừng thở hổn hển.

- Đây mới là lần thứ hai mà đã khó đối phó như vậy, không biết những lần tiếp theo phải ứng phó thế nào đây ?

Hàn Phong lau mồ hôi, thở dài thầm nói.

Đúng lúc này một dòng nước mát chảy dọc cơ thể hắn, toàn thân đầu khí lập tức khôi phục. Hắn minh bạch trận chiến thứ ba đã bắt đầu.

Đối thủ vẫn là Cửu U Bạch Hổ như cũ nhưng thực lực lại đề thăng lên lần nữa. Bước vào cánh cửa thiên giai, thực lực tăng gấp đôi không đơn giản như là địa gia hay nhân giai, cách biệt mỗi cấp trong thiên giai rất khó lòng vượt cấp khiêu chiến.

Nguyên bản Hàn Phong định sử dụng phương pháp như lần trước để tiêu diệt đối phương nhưng tốc độ đầu Cửu U Bạch Hổ này rõ ràng nhanh hơn trước rất nhiều. Mặc dù Hàn Phong đã vận dụng Thốn Ảnh lên mức tận cùng nhưng vẫn bị Cửu U Bạch Hổ theo sát.

Đối mặt với Cửu U Bạch Hổ đã được đề thăng lên gấp ba lần, Hàn Phong căn bản không thể tránh nổi. Chỉ thấy Cửu U Bạch Hổ tung ra một trào, ngay sau đó là máu huyết đầy trời.

Phanh!

Một tiếng vang thật lớn, thân thể Hàn Phong đập lên cây đại thụ rồi ngã lăn xuống đất, sinh tử không rõ.

Tê!

Một đồng đá bị thân thể Hàn Phong đè nát vụn, Hàn Phong không ngừng nỗ lực chữa trị tổn hại nghiêm trọng trong thân thể mình thế nhưng một trảo vừa rồi của Cửu U Bạch Hổ khiến toàn thân hắn như muốn rời ra.

Với thương thế như vậy mà còn chưa chết đi chỉ có thể nói là thập phần may mắn mà thôi.

Chẳng qua, Hàn Phong còn chưa kịp cảm thán với sự may mắn của mình thì bên tai đã vang lên tiếng hổ gầm, nhất thời một trận kinh phong cương mãnh ập đến đẩy Hàn Phong ra khỏi đồng đá vụn.

Mất đi lớp đất đá che đậy, tầm nhìn Hàn Phong lại một lần nữa khôi phục và ngay lúc đó một bóng trắng liền xuất hiện trước mặt.

Hồng bét.

Thấy Cửu U Bạch Hổ xuất hiện trước mặt mình, trong lòng Hàn Phong âm thầm cả kinh.

Phốc!

Máu tươi lại chảy ra, trước ngực Hàn Phong xuất hiện một lỗ thủng, máu nóng không ngừng chảy xuống. Đúng là gieo nhân nào gặt quả nấy, miệng vết thương của Hàn Phong chắc cũng tương đương lỗ thủng hắn “đục” trên người Cửu U Bạch Hổ lúc trước.

biglove

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

197. Chương 181: Cảm Giác Tử Vong.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Cửu U Bạch Hổ vốn là thiên giai ma thú, thực lực so sánh so sánh với Hàn Phong cao hơn không ít, bây giờ còn được cường hóa gấp ba lần, lực lượng như vậy Hàn Phong đã không thể nào đối phó nổi.

Bước vào cảnh giới thiên giai, trong phiên đại lục này cũng không có nhiều người vì vậy chỉ cần bước vào cảnh giới thiên giai liền được thể nhân kính ngưỡng.

Nhưng Hàn Phong hiểu được không phải cứ tiến nhập vào cảnh giới thiên giai có nghĩa là đã trở nên vô địch, phải biết rằng thiên giai cũng chỉ là một cảnh giới trong con đường tu luyện mà thôi. Trong cảnh giới thiên giai còn chia ra nhiều cảnh giới nhỏ, cao thấp mạnh yếu phân biệt rõ ràng.

Ví dụ như Bồ Lô Dịch, đấu khí của lão và Phí lão đều là thiên giai tam phẩm nhưng nếu sinh tử chiến đấu thì khẳng định rằng Phí lão không phải là đối thủ của Bồ Lô Dịch.

Đây cũng là điều khác biệt giữa thiên giai và các cấp độ khác. Bởi vì sau khi tiến nhập thiên giai, muốn đột phá tiến lên một bước cực kỳ khó khăn và cũng vì vậy mỗi lần cường giả thiên giai tiến cấp thì lực lượng cũng tăng lên vô cùng to lớn.

Ví dụ như Hàn Phong có thể sử dụng lực lượng nhân giai nhị phẩm khiêu chiến vượt cấp với nhân giai cửu phẩm thậm chí là địa giai nhưng khi tiến vào thiên giai muốn vượt cấp khiêu chiến gần như là không có khả năng, dù có cũng chỉ là một phần vạn.

Khụ, khụ.

Bị một đòn nghiêm trọng, toàn thân khí lực Hàn Phong giống như bị rút hết, hai mắt không nhìn rõ, đại não đau đớn như bị kim chích.

- Lẽ nào đây là cảm giác tử vong ?

Trong đầu Hàn Phong chỉ còn suy nghĩ như vậy. Bây giờ xung quanh hắc đường như an tĩnh lại không còn bất kỳ tiếng động nào nữa, Hàn Phong dần mất đi cảm giác.

Thời gian đối với Hư Linh Huyền Cảnh cũng không có quá nhiều ý nghĩa. Không biết trải qua bao lâu, đột nhiên trong vô tận hư không truyền đến một tiếng kêu thống khổ.

AAAAA...

Theo thanh âm tê tâm liệt phế phát ra, ngay sau đó một đạo thân ảnh xuất hiện giữa hư không.

-Vừa rồi ... cảm giác vừa rồi ...

Hàn Phong một tay đặt lên vị trí trái tim một tay ôm lấy đầu không ngừng thở hổn hển, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu không ngừng lăn xuống.

Sau khi sờ một hồi khắp người mình, ánh mắt Hàn Phong dần trở nên kinh ngạc.

- Hư Linh Huyền Cảnh này thật là đáng sợ.

Trong lòng Hàn Phong vẫn còn cảm giác sợ hãi.

- Không ngờ vừa rồi ta đã “chết” một lần,

Gương mặt Hàn Phong dần trở nên tái nhợt, dần dần hắc không ngừng được cười khổ, cảm khái:

- Loại cảm giác tử vong chân thật đến đáng sợ.

Đúng lúc này Hàn Phong dường như cảm nhận được điều gì đó đột nhiên ngừng đầu lên, hướng lên nhìn về phía xa xa.

Lập tức có một thân ảnh màu trắng xuất hiện trong tầm mắt hắc. Thấy thân ảnh đó con người Hàn Phong chợt co rút lại, biểu tình giống như vừa nuốt bọ xít vậy.

- Chết tiệt, Hư Linh Huyền Cảnh quả thật là biến thái, cho dù có “chết” cũng không buông tha.

Hàn Phong thấp giọng chửi thề một câu.

Bóng trắng đó chính là kẻ vừa mới “giết” Hàn Phong ” Cửu U Bạch Hổ.

Lúc này Cửu U Bạch Hổ hơi gầm nhẹ một tiếng, hai con mắt như hai quả chuông đồng, tản ra lục quang. Tử khí tức trên người nó Hàn Phong có thể cảm nhận được thực lực của nó không hề khác trước.

Một cỗ khí tức kinh khủng.

Hàn Phong nắm chặt hai bàn tay lại, hơi cảm nhận một chút hắc biết mình đã khôi phục lại toàn bộ sức mạnh. Hai mắt Hàn Phong cảnh giác nhìn Cửu U Bạch Hổ, Hàn Phong không chút do dự liều mạng dẫn động đầu khí lao thẳng về phía Cửu U Bạch Hổ.

Dù biết rằng không phải là đối thủ của Cửu U Bạch Hổ thế nhưng Hàn Phong không muốn nếm thử cảm giác “tử vong” lần nữa.

Nếu như một người chết đi đương nhiên là không có cảm giác về tử vong thế nhưng ở bên trong Hư Linh Huyền Cảnh này không chỉ có thể cảm nhận được sự thống khổ vô tận do tử vong đưa đến mà còn “bắt” hắc phải liên tục cảm nhận.

Có lẽ bởi vì bốn trăm năm ma luyện nên từ lâu Hàn Phong đã không màng đến sinh tử nhưng bây giờ hắc biết rõ lần tử vong vừa rồi tuy không ảnh hưởng gì đến thân thể của hắc nhưng lại tạo thành thương tổn cực lớn đối với tinh thần. Chỉ cần thân thể hắc bất diệt thì trong Hư Linh Huyền Cảnh tinh thần hắc có thể bị “giết” hàng trăm nghìn lần.

Đương nhiên nếu như tinh thần hắc không thể nào chịu đựng nổi áp lực cực lớn này thì sau khi tinh thần hắc bị tan vỡ cũng là lúc hắc bị truyền tống ra bên ngoài tránh cho việc bị dẫn vật bởi cảm giác tử vong.

Chẳng qua điều đáng tiếc là năng lực chịu đựng của tinh thần Hàn Phong đã được rèn luyện đến mức cực kỳ cao độ. Tuy rằng tinh thần đang bị công kích hết sức thống khổ nhưng hắc vẫn có thể chịu đựng không đến nỗi bị hình thần tan vỡ.

Rống!

Hàn Phong đang suy nghĩ về vấn đề tử vong thì bên kia Cửu U Bạch Hổ cũng không quản Hàn Phong đang nghĩ gì. Bốn chân Cửu U Bạch Hổ sức thể rồi đột nhiên bật mạnh, thân hình bạo khởi, một chiêu hổ đối vồ mồi tung ra. Thân hình khổng lồ Cửu U Bạch Hổ nhất thời biến thành một đạo tàn ảnh lao về phía Hàn Phong.

Cảm thụ khí tức của Cửu U Bạch Hổ vượt xa bản thân mình, Hàn Phong tự nhiên không dám khinh thường, vận khởi toàn bộ đấu khí, nhanh chóng tránh né.

Hàn Phong đã vận chuyển Thốn Ảnh đến mức tận cùng. Có lẽ vì không muốn cảm nhận sự thống khổ của cảm giác tử vong lần nữa nên Hàn Phong tựa hồ đã vận xuất toàn bộ tiềm lực bản thân, dường như tốc độ hắn còn nhanh hơn vài phần so với trước đây.

Tuy rằng tốc độ không hề tăng lên bao nhiêu nhưng cũng có thể miễn cưỡng theo kịp Cửu U Bạch Hổ. Phát hiện ra điều này trong lòng Hàn Phong nhin không được hưng phấn nhưng hắn cũng nhanh chóng tỉnh táo lại chuyển tâm đối phó với đối thủ trước mặt.

Oanh!

Ba!

Từng tiếng nổ không ngừng vang lên, trải qua quá trình ác đấu Hàn Phong lại một lần “đo đất”, toàn thân không còn chỗ nào hoàn hảo.

Tuy nhiên lần này Cửu U Bạch Hổ không còn được hoàn hảo như ban đầu, trên người nó cũng lộ ra nhiều vết thương.

Phốc!

Lại là một chiêu thức như cũ, Cửu U Bạch Hổ tung một trào “kết thúc sinh mạng” Hàn Phong.

Một lát sau Hàn Phong lại khôi phục như ban đầu, lại một cổ đau đón từ trong tinh thần tràn ra.

Lại tiếp tục như cũ Hàn Phong bị Cửu U Bạch Hổ “giết chết”

Tê!

Hàn Phong cố gắng chịu đựng tất cả thống khổ mà bản thân phải chịu. Hắn cười khổ nhìn đối thủ cường đại trước mặt. Tuy rằng Thốn Ảnh của hắn vừa đề thăng lên một chút nhưng so về lực lượng nhục thân vẫn còn khoảng cách khá xa so với Cửu U Bạch Hổ, cuối cùng tự nhiên là hắn lại thất bại.

Bây giờ Hàn Phong mới hiểu một điều, đôi khi tâm trí quá mức cường ngạnh không phải là một chuyện tốt, giá như trạng thái tinh thần của hắn yếu một chút nói không chừng hắn không còn phải chịu sự tra tấn về tinh thần thế này nữa. Hiện tại đối với hắn hôn mê là một niềm ước mong xa xỉ, chỉ có hôn mê hắn mới được truyền tống ra ngoài đấu có phải như hiện tại liên tục chịu sự đau đón của tử vong.

Thời gian dần trôi qua, Hàn Phong cũng không nhớ mình đã ở trong Hư Linh Huyền Cảnh bao nhiêu lâu, cũng không nhớ mình đã bị “giết chết” bao nhiêu lần nữa.

Hiện tại với khả năng của hắn chỉ là cố gắng tranh thủ sống lâu thêm một chút, tranh thủ “cản trả” lại miếng tránh cho số lần “tử vong” nhiều hơn.

Đã có lần Hàn Phong thử bỏ qua chống cự liên tục bị hổ trào xé nát mười lần. Thế nhưng mười lần chịu đau đón do thân thể bị xé nát nhưng cũng không thể làm tinh thần Hàn Phong tan vỡ.

Kể từ lúc đó Hàn Phong cũng buông tha phương pháp này chỉ có thể cố gắng chống đỡ được tí nào hay tí đó, không ngừng chiến đấu với Cửu U Bạch Hổ.

biglove

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiệt

198. Chương 182: Tinh Thần Hải Tăng Vọt.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Cũng không biết trải qua bao lần thất bại cuối cùng Hàn Phong cũng nắm bắt được cơ hội “giết chết” Cửu U Bạch Hổ.

Hàn Phong còn chưa kịp vui mừng thì lại có một con Cửu U Bạch Hổ nữa xuất hiện trước mặt hắn, chỉ có điều thực lực lần này của nó lại được đề thăng lên lần nữa.

Bây giờ thực lực của Cửu U Bạch Hổ đã tăng lên gấp bốn lần so với ban đầu.

Lực lượng Cửu U Bạch Hổ tăng cường gấp ba lần đã khiến Hàn Phong chật vật đến mức chết đi sống lại vài lần chứ đừng nói gì đến Cửu U Bạch Hổ hiện tại.

Ảo cảnh được sinh ra từ huyễn cảnh là không có cảm tính.

Vì vậy Cửu U Bạch Hổ vừa xuất hiện liền tấn công ngay lập tức không để cho Hàn Phong thời gian thích ứng, xé nát thân thể Hàn Phong.

Tình hình tiếp sau đó đương nhiên là một hồi đơn phương tàn sát.

Hàn Phong nhớ kỹ mỗi một lần lợi trào của Cửu U Bạch Hổ xuyên qua ngực hắn thì hắn lại cảm nhận sự bất lực của bản thân và sinh mệnh lực đang bị xói mòn đi.

Đối mặt với cục diện không thể hoàn thủ Hàn Phong cũng đành đứng im chịu trận không còn phương pháp chống trả nào cả.

Rất nhanh Hàn Phong đã “tử vong” không biết bao nhiêu lần hắn liền phát hiện thân ảnh của Cửu U Bạch Hổ cuối cùng cũng biến mất.

Hàn Phong cũng không còn sức để mà nghĩ đến vấn đề Cửu U Bạch Hổ nữa, hiện tại hắn chỉ có mỗi việc là tranh thủ thời gian để hít thở.

Đương nhiên Hàn Phong cũng hiểu rằng từ lúc Cửu U Bạch Hổ xuất hiện hắn cũng rơi vào tình cảnh khó khăn. Tình cảnh hiện tại chỉ là trời êm biển lặng trước cơn bão mà thôi.

Hạnh phúc bao giờ cũng ngắn như vậy, lúc này Hàn Phong mới mới được thể nghiệm, ai ngờ cái không gian chết tiệt này cũng dự định dễ dàng buông tha bản thân hắn như thế.

Hàn Phong cảm thấy có chút vô pháp đối kháng Cửu U Bạch Hổ đã không xuất hiện, nhưng lại đổi thành một đối thủ khác.

Lúc này đối thủ là một người Hàn Phong vô cùng quen thuộc, cũng không ngờ tới nhất. Đó chính là Bồ Lô Địch.

Thấy Bồ Lô Địch xuất hiện, trong nháy mắt Hàn Phong đã minh bạch, Cửu U Bạch Hổ tại sao đột nhiên biến mất, mà lưu lại cho mình thời gian nghỉ ngơi. Thì ra trong bất tri bất giác, một năm nữa lại qua đi, Bồ Lô Địch xuất hiện chính là đại biểu cho ký ức của hắn lại tiến vào một năm mới. Hắn cũng biết rõ, kiếp trước của hắn cũng chỉ còn lại một năm cuối cùng này.

Chỉ cần hắn có thể sống qua một năm này là có thể rời khỏi Hư Linh Huyền Cảnh.

Kỳ thực, trong một năm này Hàn Phong thậm chí chưa từng cảm giác được thời gian thay đổi, bởi vì mỗi ngày hắn đều chìm đắm trong chém giết, thống khổ mỗi lần bị giết cũng không tiêu hao bao nhiêu tinh thần.

Cũng chính trong cảm giác thống khổ này, hắn chịu đựng đủ một năm còn chưa ngã xuống.

Nghĩ tới đây, Hàn Phong cũng có chút bội phục mình, hắn tin tưởng, nếu đổi lại là người bình thường, tất vô pháp chịu đựng loại đau đớn tê tâm liệt phế này, chứ đừng nói là muốn hắn kiên trì tròn một năm.

Đương nhiên, trong thời gian này, thực lực của Hàn Phong cũng không phải không chút nào tăng tiến.

Khi cùng Cửu U Bạch Hổ giao đấu, tuy rằng bị đánh bại nhiều lần, nhưng Hàn Phong cũng không ngừng từ trong đó tiếp thu kinh nghiệm, theo chiến đấu duy trì liên tục, hắn cũng đã đánh chết Cửu U Bạch Hổ.

Đó cũng là cực hạn của Hàn Phong hiện nay, ước chính nếu Cửu U Bạch Hổ mạnh gấp sáu lần xuất hiện trước mặt, hắn cũng không thể phản kháng, thậm chí hắn căn bản không thể nhìn rõ động tác của nó.

Đó cũng là chỗ cực đoan của Hư Linh Huyền Cảnh, vô luận Hàn Phong cố gắng như thế nào, trong bốn trăm năm này, đấu khí của hắn đều dừng ở địa giai.

Lúc trước gặp phải Cửu U Bạch Hổ, mỗi một năm đối thủ hắn gặp phải căn bản không hao phí của hắn bao nhiêu thời gian, nhưng vô luận hắn tu luyện thể nào, đấu khí thủy chung không có nửa điểm tăng trưởng.

Cuối cùng, Hàn Phong chỉ có thể quy kết cho ảo cảnh, chỉ là mỗi không gian giả thuyết mà hắn tiến nhập, lực lượng của hắn cũng tồn tại trong trạng thái hư ảo, nên cũng không thực sự, tự nhiên không thể đề thăng thực lực.

Bên ngoài Hư Linh Huyền Cảnh, Tiêu Linh đứng trước thánh thụ, hai mắt đầy vẻ ưu sầu chăm chú nhìn vào bên trong.

- Hàn Phong, người ở bên trong rốt cuộc xảy ra chuyện gì, vì sao còn chưa ra?

Tiêu Linh bây giờ thoát nhìn tựa như một nữ tử nhu nhược, khiến các đệ tử xung quanh động lòng.

Chỉ là không ai dám tiến lên, vì bên cạnh nàng chính là một thiên giai cường giả, bởi vì Hàn Phong đoạt giải quán quân, đại hội lần này, cùng chuyện Huyền Thiên Tông cùng Minh Hà Tông phát sinh xung đột, cũng bị người có tâm đào bới ra, một thiên giai cường giả như Phí Lão cũng được mọi người biết rõ.

- Tiêu Linh cô nương, người không cần quá mức lo lắng, chỉ cần Hư Linh Huyền Cảnh còn tồn tại, chứng minh Hàn Phong còn sống.

Không biết từ khi nào, Lý Ngọc đã đi tới gần chỗ Tiêu Linh, một bên nhìn Hư Linh Huyền Cảnh không ngừng lóe ra quang mang quỷ dị, thần nhiên nói.

Khi Lý Ngọc nói xong, Đường Vũ Nhu cũng không biết từ đâu đi tới, nghe thấy như vậy, cũng thấp giọng an ủi Tiêu Linh, tuy rằng biểu tình vẫn băng lãnh, nhưng ngữ khí cũng đã nhu hòa hơn rất nhiều.

- Lý Ngọc nói không sai, hơn nữa Hư Linh Huyền Cảnh cũng không tồn tại nguy hiểm, hôm nay Hàn Phong còn chưa đi ra có lẽ là do hắn gặp được kỳ ngộ.

Tiêu Linh cùng Đường Vũ Nhu đều thập phần lo lắng thập phần lo lắng an nguy của Hàn Phong, đương nhiên khác biệt với Tiêu Linh, sở dĩ Đường Vũ Nhu lo lắng sinh tử của hắn là vì Thất Sắc Tuyệt Liên trong tay Hàn Phong.

Bất quá, cái này cũng không trở ngại hai nàng trở thành hảo bằng hữu, có thể cái đó cùng hai tuyệt thế giai nhân có liên hệ.

Nghe được mọi người an ủi, Tiêu Linh cũng hơi yên tâm.

Lúc này, Trác Minh cùng vài tên trưởng lão khác đang đứng gần Hư Linh Huyền Cảnh nhất, cau mày thương thảo.

Cốc chủ, đã một tháng, thánh thụ vẫn có bộ dáng như vậy, nếu cứ tiếp tục như vậy, lần này thánh thụ có thể kết xuất Thiên Địa Thánh Quả được không?

Một trưởng lão vẻ mặt sầu lo nói rằng.

Đối với lo lắng của tên trưởng lão, trong lòng Trác Minh làm sao không rõ, một tháng nay, hắn không có đêm nào ngủ yên, mỗi ngày đều suy nghĩ làm sao ứng phó vấn đề trước mắt.

Hắn cũng từng nỗ lực phái người tiến nhập Hư Linh Huyền Cảnh xem có vấn đề gì không, nhưng toàn bộ đều bị ảo cảnh ngăn trở.

- Ầm!

Trong Hư Linh Huyền Cảnh không ngừng truyền đến tiếng đánh nhau kịch liệt.

Lúc này hai đạo nhân ảnh đang ở trong không gian vô tận hắc ám không ngừng qua lại giao chiến.

- Oanh!

Hai người đánh một quyền, Hàn Phong nương theo phản lực, lùi người lại, sau khi rơi xuống đất, không khỏi có chút thở dốc.

- Thật mạnh!

Hàn Phong thì thảo tự nói.

Trước mắt thực lực Bồ Lô Dịch chính là thiên giai tam phẩm cường giả, Hàn Phong căn bản không phải đối thủ, nếu không nhờ Thốn Ảnh mới lĩnh ngộ được, cộng thêm cao giai vũ kỹ trợ giúp, lúc này hắn đã sớm bị Bồ Lô Dịch đánh chết nhiều lần.

Chỉ bất quá, Hàn Phong cũng biết đây chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Quả nhiên, lại qua chốc lát, Bồ Lô Dịch từ trong hư ảo đi ra, bắt gặp Hàn Phong đang thở dốc, một quyền kinh bạo liệt trực tiếp oanh tán đầu khí trên người Hàn Phong, kế tiếp, là công kích như cuồng phong bạo vũ.

Dưới đợt công kích này, Hàn Phong trực tiếp bị đánh thành bột phấn.

Bên ngoài, Đường Vũ Nhu cùng Tiêu Linh đang thấp giọng trò chuyện, lúc này, còn Lý Ngọc vẫn quan tâm Hư Linh Huyền Cảnh, đột nhiên mở miệng:

- Các người xem, Hư Linh Huyền Cảnh tựa hồ có động tĩnh.

Vừa nghe Lý Ngọc nói, Tiêu Linh vội vàng ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên, Hư Linh Huyền Cảnh thập phần an tĩnh, lúc này như bị kích động, không ngừng tản mát ra cường quang chói mắt.

- Đây là? Ảo cảnh có động tĩnh, chúng trưởng lão tản ra, tùy thời chú ý biến hóa của thánh thụ.

Khi Lý Ngọc phát hiện ảo cảnh biến hóa, đồng thời Trác Minh cũng chú ý tới, lập tức mở miệng phân phó.

biglove

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

199. Chương 183: Thoát Khỏi Hư Linh Huyền Cảnh.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Lúc này, đệ tử của không ít thế lực đang tụ tập ở đây, càng ngày càng nhiều người phát hiện Hư Linh Huyền Cảnh biến hóa, cũng dần dần lên tiếng nghị luận.

Mà lúc này mọi người Huyền Thiên Tông trên mặt càng tràn ngập thần sắc kích động, tuy rằng biết trận ba động này có liên quan với Hàn Phong, nhưng ít ra nhưng ít ra đây là lần duy nhất trong vòng một tháng qua ảo cảnh sản sinh động tĩnh.

Theo quang mang không ngừng từ trong ảo cảnh tản mát ra càng ngày càng thịnh, trên mặt mọi người Huyền Thiên Tông càng hưng phấn không ngớt.

Động tĩnh như vậy, tin tưởng tất cả mọi người ở đây đều vô cùng rõ ràng, tình cảnh đó cùng với mấy người Lý Ngọc từ trong ảo cảnh đi ra hầu như không khác biệt.

Duy nhất khác biệt chính là trận quang mang này tựa hồ so với chín người lúc trước chói mắt hơn rất nhiều.

Trong ảo cảnh, Hàn Phong tựa hồ đang chìm trong “tử vong”, trong nháy mắt đó bị Bồ Lô Dịch giết chết, thân thể tuy vẫn đau đớn như trước, nhưng đại não lại thanh tỉnh dị thường, tựa như đau đớn căn bản vô pháp mang đến cho hắn trùng kích.

Theo số lần Hàn Phong “tử vong” càng ngày càng nhiều, tới hiện tại hắn có thể xác định hắn đã không còn sợ hãi nữa.

Trải qua đã hơn một năm luyện, đã chết hơn nghìn lần, tâm trí Hàn Phong tựa hồ đã được ma luyện càng thêm cứng cõi.

Nhất là Tinh Thần Hải của hắn so với trước kia càng cường đại hơn rất nhiều.

Phải biết rằng Tinh Thần Hải chính là điều cực kỳ quan trọng, nó càng cường đại thì năng lực tu luyện càng điều khiển đấu khí càng thêm thuần thực.

Tựa hồ Tinh Thần Hải của Hàn Phong đã vượt qua cực hạn của Hư Linh Huyền Cảnh, do đó cuối cùng mới huyền hóa ra Bồ Lô Dịch cùng những ảo cảnh khác đều tan biến.

Hàn Phong tỉ mỉ tính toán, hắn dĩ nhiên ở trong ảo cảnh bốn trăm năm, nếu đổi thành bên ngoài, hắn đã qua hơn một tháng.

Cũng không biết, sư phụ cùng Linh nhi có lo lắng cho mình quá không. Hiện tại tuy huyền ảnh đã biến mất, Hàn Phong vẫn chưa thể rời khỏi ảo cảnh, nhưng hắn vẫn có thể cảm thụ được biến hóa xung quanh.

Trải qua tàn phá điên cuồng, rèn đúc tinh thần, Hàn Phong phát hiện hắn đang đứng bên trong thánh thụ.

Quan trọng là Hàn Phong phát hiện thánh thụ này dĩ nhiên ẩn chứa thiên địa nguyên tố vô cùng nồng hậu. Thảo nào thánh thụ này có thể kết xuất Thiên Địa Thánh Quả. Ngay khi hắn còn đang cảm khái, đột nhiên một trận ba động kỳ dị chậm rãi bao vây lấy hắn.

Đối với biến hóa đột nhiên xảy ra, Hàn Phong nhướng mày, trên mặt lại không chút hoảng loạn, trái lại vận khởi đấu khí đề phòng vạn nhất.

Chẳng qua khi hắn vận đấu khí, tâm trí tuy đã được rèn đúc khá cứng cõi cũng nhện không được khiếp sợ.

- Đấu khí của ta...

Hàn Phong tỉ mỉ kiểm tra, nhất thời một cỗ lực lượng tuyệt vời truyền đến.

Tiếp theo, Hàn Phong phát hiện mình tựa hồ đã đi qua thánh thụ, trở lại bên ngoài.

Khi Hàn Phong hiện tại, trong nháy mắt đột nhiên một đạo nhân ảnh lao đến.

- Hàn Phong!

Ngay sau đó, Hàn Phong chỉ cảm thấy một cỗ ôn hương noãn ngọc kéo tới, vô ý thức, hắn tự nhiên vươn hai tay, đem thân thể mảnh mai này ôm vào lòng.

- Hàn Phong người không có việc gì quá tốt! Quá tốt!

Cảm thụ thân thể mềm mại đang run rẩy nép vào trong lòng mình, đột nhiên Hàn Phong dường như có cảm giác mình đã trải qua mấy đời vậy.

Tuy rằng ngoại giới mới chỉ trôi qua có một tháng nhưng bên trong Hư Linh Huyền Cảnh hắn đã trải qua hơn bốn trăm năm cô tịch

Nhất là hai năm cuối cùng mỗi ngày Hàn Phong đều phải ném thử cảm giác chết đi sống lại, thân thể không ngừng bị xé nát.

Hai năm thời gian cuối cùng ở trong Hư Linh Huyền Cảnh mà Hàn Phong cảm giác như nó còn dài hơn mấy trăm năm lúc trước, chỉ nghĩ lại thôi hắn đã cảm thấy kinh hãi rồi.

Đúng lúc này lại có vài đạo nhân ảnh chạy về phía Hàn Phong, hắn liền ngừng lại nhìn về phía mọi người.

Nhìn thấy những thân ảnh quen thuộc dần hiện ra trước mắt, nhìn những gương mặt quen thuộc đều đang cực kỳ kích động Hàn Phong cảm thấy trong lòng ấm áp, mọi thống khổ hẳn phải chịu đựng trong suốt thời gian dài dường như không còn đáng nhắc đến.

Nha đầu Lâm Phỉ Vân thực lực hơi yếu vì vậy tốc độ chậm hơn so với mọi người. Sau khi vất vả chen trước mọi người liền vội lao về phía Hàn Phong nũng nịu kêu lên:

- Sư huynh, rốt cục huynh cũng đi ra, nếu huynh còn không đi ra bọn ta lo lắng đến chết mất.

Nhìn những khuôn mặt hưng phấn vì mình trước mắt, nghe giọng nói hỏi thăm thân thiết của bọn họ, mạch suy nghĩ trong đầu Hàn Phong cũng dần dần xoay chuyển, nhẹ nhàng lắc đầu đem sự chán nản và dằn vặt trong bốn trăm năm quên đi, lập tức từng đoạn ký ức trở lại trong đầu hẳn.

Hàn Phong giương mắt nhìn mọi người, chợt lộ vẻ tươi cười nhợt nhạt, nói:

- Xin lỗi, đã để mọi người phải lo lắng cho ta.

Tiếp theo, Hàn Phong cúi đầu nhìn Tiêu Linh đang chuẩn bị an ủi nàng vài câu.

Ai ngờ, khi hẳn cúi đầu nhìn về phía Tiêu Linh, lại phát hiện nàng đang tựa trong lòng mình, không hề nhúc nhích, nhắm chặt hai mắt, còn có giọt nước mắt trong suốt rơi xuống.

Nhìn thấy Tiêu Linh không có động tĩnh, Hàn Phong nhất thời cũng quan tâm quá tất loạn, vội vàng quan sát thân thể nàng, đợi đến khi phát hiện chỉ là vì tâm tình kích động mà mê man, lúc này mới thờ phào.

Phí Lão nhìn thấy bộ dáng của công chúa nhà mình, trong lòng cũng thở dài, lập tức híp mắt nhìn Hàn Phong nói rằng:

- Hàn tiểu tử, nếu như sau này ngươi dám khi dễ tiểu công chúa, ta mặc kệ ngươi có cường giả thần bí che chở hay không, dù mất cái mạng già này cũng không bỏ qua cho ngươi.

Nghe vậy, Hàn Phong mỉm cười nói với Phí Lão:

- Ngài yên tâm, ta sẽ không để cho bất kỳ ai khi dễ nàng bao gồm cả ta.

Sau khi nói xong, Hàn Phong ngẩng lại, liền giơ tay đem thân thể nhỏ bé của Tiêu Linh ôm lại, để nàng thoải mái tựa trong ngực mình.

Chắc hẳn một tháng nay, nha đầu ngốc này đã quá mức lo lắng an nguy của hẳn, nên khi vừa mới thấy mình mới kích động đến mức mê man như thế.

Ai ngờ, Hàn Phong vừa đem Tiêu Linh ôm lấy, Tiêu Linh đang mê man cũng ưm một tiếng, mở mắt ra.

Tiêu Linh vừa mở mắt liền thấy Hàn Phong đang mỉm cười ôn nhu với mình.

Thấy vậy, Tiêu Linh nhin không được kích động trong lòng, từng giọt nước mắt trong suốt theo gương mặt nàng chảy xuống, thanh âm càng mơ hồ không rõ:

- Người rốt cuộc đã đi ra!

Trông thấy Tiêu Linh bởi vì kích động mà khóc như một hài tử, Hàn Phong nhẹ nhàng thở dài, ôn nhu lau nước mắt cho nàng, thấp giọng nói:

- Xin lỗi, Linh nhi, đã để người lo lắng!

Ngừng lại một chút, Hàn Phong đột nhiên phát hiện mọi người bên cạnh cũng về mặt mờ ám nhìn hai người. Khuôn mặt cũng dần tỏ vẻ xấu hổ.

Vì vậy hẳn đành nhỏ giọng nói với Tiêu Linh:

- Nha đầu ngốc, người xem nhiều người như vậy đang nhìn chúng ta...

- A!

Hàn Phong còn chưa có nói xong, Tiêu Linh đã tựa như con mèo nhỏ bị nắm đuôi, mạnh mẽ từ trong lòng hần thoát ra, lập tức giương mắt nhìn lại xung quanh, phát hiện lúc này đang có vô số người chăm chú nhìn nàng cùng Hàn Phong.

Nhất thời, khuôn mặt tuyệt mỹ đang khóc như hoa lê đài vũ, nhanh chóng đỏ bừng.

- Ha ha, Linh Nhi, bộ dáng này của ngươi thật đáng yêu, đồ đệ ngốc của ta phúc khí cũng không nhỏ!

Lâm Nguyệt ở bên cạnh, lên tiếng trêu đùa.

Nghe được Lâm Nguyệt trêu đùa, Tiêu Linh vốn đã xấu hổ vô cùng, càng cúi đầu xuống, trốn phía sau Hàn Phong, không dám nhìn những người khác.

Mọi người đều thoải mái trêu đùa một trận, sau đó Lâm Nguyệt mới hỏi:

- Tiểu Phong, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao ngươi lại ở trong Hư Linh Huyền Cảnh tròn một tháng vậy?

Vấn đề này của Lâm Nguyệt cũng là nghi hoặc của mọi người, theo lý thuyết, Hàn Phong bắt quá mới mười bốn tuổi, kiên quyết không thể ở trong Hư Linh Huyền Cảnh lâu như vậy được.

biglove

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

200. Chương 184: Diên Cuồng Thăng Cấp.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Tròn một tháng trời, nếu như đổi thành canh giờ bên trong Hư Linh Huyền Cảnh, như vậy đồng nghĩa hần đã ở đó cả bốn trăm năm.

Lúc này, Hàn Phong xuất hiện, tự nhiên hấp dẫn ánh mắt của mọi người, Trác Minh cũng đi tới phía hần.

Khi Trác Minh đi đến, cũng nghe thấy câu hỏi của Lâm Nguyệt, liền tiếp lời nói:

- Trác mỗ cũng thấy hiếu kỳ, tiểu hữu sao có thể ở trong Hư Linh Huyền Cảnh một tháng, nếu có thể kể ra, xin hay cho biết sự thật, trên dưới Thiên Thánh Cốc vô cùng cảm kích.

Nhìn quanh bốn phía, Hàn Phong thấy ánh mắt mọi người đều tập trung về phía mình, vì vậy khẽ thở dài, sau đó đem lý do đã chuẩn bị từ trước nói ra.

- Ta cũng không quá rõ ràng, khi ta tiến nhập trong ảo cảnh, xung quanh là một mảnh hắc ám, căn bản không có huyền cảnh xuất hiện.

- Hắc ám?

Trác Minh nhíu mày, có chút nghi hoặc hỏi lại.

Hàn Phong lại nói tiếp:

- Trong bóng đêm, ta vô pháp phân biệt rõ phương hướng, hơn nữa đã từng có ý định thoát ra, nhưng đều thất bại, sau đó cảm thấy bên trong tràn đầy thiên địa nguyên tố, nên liền ở đó tu luyện. Mãi cho đến vừa rồi mới đột nhiên có cỗ năng lượng ba động quỷ dị tổng ta ra ngoài.

Nghe xong Hàn Phong nói, Trác Minh cũng hoài nghi liếc hần một cái, hỏi tiếp:

- Ngươi nói đều là sự thật chứ?

- Đương nhiên, tựa hồ điều này cũng không có gì cần phải giấu diếm.

Hàn Phong thản nhiên nói.

Đúng lúc này, Hàn Phong đột nhiên cảm thấy có người ở phía xa đang quan sát mình, cũng không phải nhìn trộm bình thường, mà nhờ vào năng lượng tinh thần cường đại, trực tiếp tiếp xúc Tinh Thần Hải của đối phương.

Nếu đổi lại là lúc trước, có lẽ Hàn Phong sẽ không nhận thấy được cái gì, thế nhưng trải qua Hư Linh Huyền Cảnh ma luyện, bây giờ Tinh Thần Hải của hắn nhạy cảm dị thường, do đó năng lượng tinh thần của người kia vừa tiếp cận Hàn Phong đã bị hắn phát hiện.

Theo nơi phát ra tinh thần năng lượng, Hàn Phong nhanh chóng nhìn về phía đó, theo cử động của hắn cỗ năng lượng tinh thần kia cũng tiêu thất trong nháy mắt.

Cùng lúc đó, Trác Minh nguyên bản sắc mặt bình thản đột nhiên trở nên ngưng trọng, qua một lúc, mới thở dài nói:

- Nguyên lai Tinh Thần Hải của tiểu hữu khác hẳn với thường nhân, thảo nào Hư Linh Huyền Cảnh đối với người không có tác dụng.

Nghe được lời ấy của Trác Minh, trong lòng Hàn Phong cả kinh, lập tức trầm giọng nói rằng:

- Trác cốc chủ sao biết được chuyện này.

Trác Minh đã có thể nói ra, vậy tự nhiên là biết tình huống của hắn.

Do đó, Hàn Phong cũng đơn giản thừa nhận, thế nhưng hắn lại không biết vì sao đối phương biết được chuyện này, dù sao trừ tự mình xuất thủ, bằng không ngoại nhân căn bản vô pháp biết được Tinh Thần Hải của mình cường đại ra sao, chẳng lẽ năng lượng tinh thần vừa rồi bắt được có liên quan?

Trác Minh lại nói, xác minh phỏng đoán của Hàn Phong:

- Tiểu hữu xin chớ trách móc, bởi vì chuyện này có liên quan tới hưng suy của Thiên Thánh Cốc, do đó vừa rồi Thiên trưởng lão âm thầm thăm dò Tinh Thần Hải của tiểu hữu, đồng thời cho ta biết.

Ngừng lại một chút, Trác Minh thấy sắc mặt Hàn Phong không tốt, cũng thản nhiên nói rằng:

- Bất quá, điều này cũng gián tiếp chứng minh tiểu hữu vừa nói là thật, lấy Tinh Thần Hải của người có thể ngăn cản được năng lượng ảo giác trong Hư Linh Huyền Cảnh, chẳng qua đáng tiếc...

- Đáng tiếc cái gì?

Tiêu Linh vốn trốn đằng sau Hàn Phong, lúc này nghe được Trác Minh lắc đầu nói đáng tiếc, nhất thời hiếu kỳ, không khỏi mở miệng hỏi.

- Hư Linh Huyền Cảnh xác thực thuộc về công kích ảo giác, nhưng ở bên trong thánh thụ quả thật có thể trợ giúp người tu luyện đề cao tu vi, Hư Linh Huyền Cảnh đối với hắn căn bản không có tác dụng, nói cách khác một tháng này, Hàn tiểu hữu cũng không nhận được bất kỳ trợ giúp gì, tự nhiên là đáng tiếc.

Trác Minh có chút tiếc hận nói rằng.

Hắn cũng xem như là nhân vật, tựa hồ đối với chuyện lúc trước Hàn Phong kích thương Doãn Băng Hình trước mặt mọi người, không có nửa điểm dị nghị, lúc này vẫn quan tâm tình trạng của Hàn Phong.

Nghe được Trác Minh giải thích, Tiêu Linh cũng lộ vẻ tiếc nuối, bên cạnh Lâm Nguyệt cũng chán nản nói:

- Xác thực đáng tiếc, cơ hội tốt như vậy, kết quả không đạt được gì.

Lý Ngọc cùng Đường Vũ Nhu nghe vậy, cũng thâm thấy đáng tiếc, dù sao tuy thời gian bọn họ đi vào bên trong không được quá hai ngày, nhưng sau khi đi ra đều có thu hoạch không nhỏ, mà Hàn Phong tiến nhập đã một tháng, kết quả lại là không có gì, tự nhiên là có chút đáng tiếc.

Chẳng qua, mọi người ở đây cảm thấy đáng tiếc, Phí Lão đột nhiên có chút bất khả tư nghị mở to hai mắt, chợt có chút giật mình nói rằng:

- Hàn tiểu tử, dấu khí trên người của người sao vậy?

Theo Phí Lão đột nhiên lên tiếng, mọi người cũng đem ánh mắt tập trung trên người Hàn Phong.

Hàn Phong nhìn thấy mọi người đã phát hiện cũng không giấu diếm nói rằng:

- Ha ha! Ở bên trong không cẩn thận lại thăng cấp!

- Không cẩn thận lại thăng cấp?

Vệ Trạch giống như bị một cái tát từ trên trời rơi xuống vậy.

Nghe Phí lão nói, mọi người cũng đồng thời quan sát Hàn Phong.

Lý Ngọc đứng một bên biểu tình khi thấy Hàn Phong cũng thấp phần cổ quá, rồi có chút buồn bực nói:

- Thực sự là biến thái mà, mới một tháng mà đấu khí lại đề thăng!

- Hàn Phong, tu vi của ngươi hiện giờ là?

Mạnh Hùng có chút tò mò hỏi.

Hàn Phong nhìn quanh một vòng, thấy ánh mắt chờ mong của mọi người thì gật đầu nói:

- Địa giai lục phẩm.

- Địa giai lục phẩm?

Mọi người không hên mà cùng hô lên, trong mắt đầy khiếp sợ.

Ngay cả Đường Vũ Nhu lòng lạnh lùng sắc mặt của rất cổ quái chứ đừng nói chi người khác.

Nếu không biết còn tốt, nhưng tất cả mọi người ở đây đều biết, một tháng trước Hàn Phong tu vi chỉ mới đột phá tới Địa giai tam phẩm.

Không ngờ chỉ một tháng ngắn ngủi sau đó hắn đã tiến vào lục phẩm.

Một tháng tăng ba phẩm, cũng khó trách mọi người có bộ dáng khiếp sợ như vậy.

Lý Ngọc lúc từ Hư Linh Huyền Cảnh đi ra cũng không nói cho mọi người biết kỳ thực hắn ở trong đó hai ngày cũng thu được tiến bộ không nhỏ, tu vi của hắn cũng đã trực tiếp tăng lên Địa giai nhị phẩm.

Vốn tưởng rằng lần này cho dù không thể so sánh được với Hàn Phong thì khoảng cách giữa hai người cũng được kéo gần lại một chút.

Hàn Phong ở trong đó một tháng, Lý Ngọc cũng mơ hồ đoán rằng ở trong đó Hàn Phong đã gặp chuyện gì đó mà ngoại nhân không hay biết.

Nhưng dù thế nào hắn cũng không nghĩ tới việc Hàn Phong chỉ trong một tháng tăng liền ba phẩm, trực tiếp nhảy lên Địa giai lục phẩm. Có thể nói, khoảng cách giữa hai người đã ngày càng xa, khiến Lý Ngọc lúc này có cảm giác hụt hơi.

Là Thiên Môn thủ tịch đệ tử, hắn từ nhỏ đã là thiên chi kiêu tử trong Thiên Môn, thiên phú không cần phải bàn.

Lần này tham gia đại hội, Lý Ngọc vốn nghĩ rằng chức quán quân hắn lấy dễ như lấy đồ trong túi, ai ngờ lại xuất hiện tên Hàn Phong này chứ!

Thiên Môn đối với môn hạ đệ tử bồi dưỡng rất tận tâm, cho nên Lý Ngọc cũng không vì thất bại mà sinh ra ý nghĩ cực đoan.

Trái lại, hắn đối với Hàn Phong rất có hảo cảm. Đồng thời, Hàn Phong xuất hiện cũng làm cho hắn có thêm khát vọng về lực lượng của bản thân, giúp hắn có động lực, hắn muốn siêu việt Hàn Phong.

Chính giờ khắc này, thiên chi kiêu tử Lý Ngọc lại nảy sinh ra ý nghĩ vô pháp siêu việt được đối phương, cho dù đối mặt với Thiên giai cường giả hắn cũng không hề cảm thấy áp lực như lúc này.

Bởi vì, hần nghĩ, những người gọi là Thiên giai cường giả bất quá cũng chỉ là tu luyện sớm hơn hần vài năm mà thôi. Chỉ cần cho hần đủ thời gian, chắc chắn trong một thời gian ngắn hần hoàn toàn có thể bắt kịp mấy người đó.

Nhưng Hàn Phong tuổi còn nhỏ hơn hần, lại là đệ tử của một môn phái nhị lưu, không ngờ lại có thể hung hần đập hần từ trên trời xuống dưới mặt đất.

Loại chênh lệch này khiến Lý Ngọc rất ghen khuất.

Hần minh bạch, trước kia hần không hề đem những người cùng lứa vào mắt, nhưng hiện giờ trong mắt Hàn Phong hần gần như cũng không được vừa mắt!

Có loại ý nghĩ này không phải chỉ mình Lý Ngọc, mà hầu hết các đệ tử của các đại phái đều có ý nghĩ như thế.

Những người khác thì vậy nhưng Huyền Thiên tông đệ tử khi biết Hàn Phong lại tiếp tục thăng cấp thì đều vui mừng, hưng phấn không thôi.

Phí lão và Bồ Lô Diệt hai người nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra một tia cười khổ.

Tốc độ thăng cấp của Hàn Phong cho dù đã tiến vào Địa giai mà cũng không hề giảm lại, tựa hồ so với lúc trước còn nhanh hơn vài phần. Lúc này, Phí lão và Bồ Lô Diệt đối với vị sư phụ sau lưng Hàn Phong càng thêm hiếu kỳ và kính nể.

Một Thiên giai cường giả bình thường không có khả năng đào tạo ra một quái thai như tên Hàn Phong này được.

Nhưng hai người không thể nào ngờ được, sư phụ của Hàn Phong cả kiếp trước và kiếp này cũng chỉ có mình Lâm Nguyệt.

Tiêu Linh đối với việc Hàn Phong thăng cấp cũng rất vui vẻ, nhưng đối với nàng, Hàn Phong an toàn còn vui vẻ hơn. Trong lòng nàng, chỉ cần Hàn Phong luôn được bình an vô sự là mãn nguyện rồi, cho dù không có dấu khí nàng cũng không sao.

Trác Minh sau khi biết mọi chuyện cũng không tiếp tục quấy rối Hàn Phong nữa.

Đúng lúc này, hư linh ảo cảnh lại tản mát ra hào quang rất chói mắt.

- Hư Linh Huyền Cảnh muốn đóng lại!

Không biết ai hô lên, nhất thời mọi người đều chuyển ánh mắt từ Hàn Phong tới trên thánh thụ.

Trác Minh và các vị trưởng lão khác thấy Hư Linh Huyền Cảnh muốn đóng lại đều không hẹn mà cùng phát ra hơi thở của mình, đối với họ, thánh thụ chính là căn nguyên của Thiên Thánh Cốc, nếu thánh thụ có bề gì thì Thiên Thánh Cốc sẽ chịu đả kích không hề nhỏ.

Lúc này Hư Linh Huyền Cảnh muốn đóng lại, trở về hình dạng như lúc đầu, đồng thời cũng là thời khắc kết quả.

Hàn Phong quay đầu nhìn Hư Linh Huyền Cảnh đang từ từ tiêu thất, trong lòng tràn ngập thổn thức, chỗ này có thể nói cả đời hần cũng không thể nào quên được.

Rốt cuộc, theo quang mang không ngừng nhu hoà xuống, Hư Linh Huyền Cảnh cũng triệt để biến mất trước mắt mọi người, diện mạo vốn có của thánh thụ cũng hiện ra.

- Thánh thụ sẽ lập tức kết quả, không biết lần này sẽ có bao nhiêu quả đây?

Lâm Nguyệt có chút mừng rỡ nói.

Thiên Địa Thánh quả này chính là kỳ vật hiếm có trong thiên địa, nếu là trước đây, Lâm Nguyệt căn bản không dám có bất luận hi vọng gì.

Nhưng hôm nay, bởi vì có Hàn Phong nên Huyền Thiên tông bọn họ dĩ nhiên có được kỳ vật này khiến Lâm Nguyệt rất kích động.

Thánh thụ không ngừng toả hào quang, những đoá hoa đang nở rộ theo gió không ngừng bay lả tả trên quảng trường, tạo nên một khung cảnh rất huyền lệ.

Tiêu Linh nhìn cảnh đẹp trước mắt, trong lòng rất vui vẻ, tăng thêm Hàn Phong bình an trở về khiến lòng nàng bồi hồi muông khay một khúc đàn.

Kim lòng không được, Tiêu Linh móc trong lòng ra một mảnh lá cây, đây chính là cái lá mà Hàn Phong đã hái cho nàng lúc trước.

Trong lúc mọi người đang đắm chìm trong khung cảnh mỹ lệ này, một giai điệu ưu mỹ mê người từ chỗ Tiêu Linh nhẹ nhàng phiêu khởi.

Giai điệu đột nhiên vang lên, cũng không gây cho mọi người cảm giác đột ngột, giai điệu của Tiêu Linh giống như đã hoà làm một thể với khung cảnh nơi đây khiến mọi người như say như đắm trong đó.

Thấy Tiêu Linh hai mắt nhắm lại, đắm chìm trong giai điệu của bản thân, khoé miệng Hàn Phong cũng nhẹ mỉm cười, ổn định tâm thần lắng lắng nghe.

Âm luật của Tiêu Linh giống như có ma lực, theo giai điệu không ngừng vang lên, tâm tình Hàn Phong cũng chậm rãi bình thản trở lại.

Tuy sau khi từ Hư Linh Huyền Cảnh đi ra, tinh thần hải của Hàn Phong đề thăng rất nhiều, ngay cả đấu khí cũng đột nhiên tăng mạnh, nhưng hần cũng rất rõ ràng, ở trong hư linh ảo cảm bốn trăm năm, cùng với những đau đớn trong đó đã để lại sâu trong lòng hần một tia tâm tình u ám.

Hần vốn định sau khi từ Thiên Thánh Cốc trở về sẽ chậm rãi điều chỉnh. Nhưng không ngờ một khúc nhạc bất chợt của Tiêu Linh vậy mà có thể giúp tâm tình hần không ngừng được tẩy rửa.

Tia u ám ẩn sâu trong lòng hần tựa hồ như đang bay theo âm điệu của Tiêu Linh thoát ra khỏi người hần.

Phát hiện điều này, Hàn Phong mừng rỡ không thôi, cho nên hần càng cẩn thận lắng nghe.

Lý Dịch Phi đứng xa xa lẳng lặng nhìn Tiêu Linh đứng bên cạnh Hàn Phong, tâm tình cũng rất phức tạp.

Nếu nói lúc trước hần còn có dự định đánh một trận với Hàn Phong thì lúc này ý niệm xa vời đó đã chấp cánh bay xa rồi.

Một lúc sau, hần bắt đầu dĩ thử địa, nhàn nhạt nói:

- Như vậy cũng tốt!

Dứt lời, hần cũng nhắm hai mắt lại, chú tâm lắng nghe giai điệu của Tiêu Linh.

Khi khúc nhạc vừa kết thúc, Lý Dịch Phi cũng đã nghĩ thông suốt.

Mặc kệ những cánh hoa theo âm điệu của Tiêu Linh chậm rãi chạm xuống mặt đất, Trác Minh và các vị trưởng lão của Thiên Thánh Cốc lại nhìn chăm chăm vào thánh thụ.

Khúc nhạc của Tiêu Linh cũng không dài, khi âm phù cuối cùng được vang lên thì giai điệu tuyệt mỹ đó cũng kết thúc.

Ngay trong nháy mắt đó, thánh thụ lại phát ra bạch quang rất mãnh liệt.

Bạch quang chậm rãi bao phủ cả khoảng sân, rồi toàn thân thánh thủ khê run lên.

Sau đó, từng luồng khí tức tinh thuần nồng hậu từ trong thánh thụ không ngừng tán ra.

Cảm thụ cổ năng lượng kỳ dị này, Hàn Phong không nhịn được thốt lên:

- Hảo thuần khiết năng lượng!

Cổ năng lượng này đối với Hàn Phong cũng không xa lạ, hần có thể trong một tháng tăng lên ba phẩm, trừ duyên cớ Hư Linh Huyền Cảnh ra, thì chính là nhờ có cổ năng lượng bao hàm thiên đại nguyên tố tinh thuần này.

Theo cổ năng lượng không ngừng tán ra, thánh thụ cũng chậm rãi có biến hoá.

Đột nhiên có người nào đó hô to:

- Mọi người nhìn xem, thánh thụ kết quả kìa!

Mọi người ở đây đều có thực lực phi phàm, nên không cần người khác nhắc nhở tự nhiên cũng có thể phát hiện ra biến hoá của thánh thụ.

Trên một cành của thánh thụ, một quả nho nhỏ chậm rãi ngừng xuất ra khiến mọi người đều rất kích động.

Nhưng theo thánh quả không ngừng ngừng xuất, Trác Minh không nhịn được thốt lên:

- Điều này ... sao có thể?

Cho dù hàm dưỡng của Trác Minh rất tốt nhưng nhìn cảnh tượng trước mắt cũng khó tránh khỏi thất thố.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì trên thánh thụ lúc này rậm rạp những thánh quả.

Đếm sơ qua ít nhất cũng không dưới trăm quả.

Trác Minh nhìn thánh quả rậm rạp trên thánh thụ, trong lòng khó nén được sự kinh hãi.

Các Thiên Thánh Cốc trưởng lão biểu tình cũng không tốt hơn Trác Minh bao nhiêu.

Mấy ngàn năm qua, thánh thụ mỗi lần kết quả số lượng chưa từng vượt quá mười một quả, nhưng lúc này ...

Trừ người Thiên Thánh Cốc, mọi người khác ở trong khoảng sân lúc này khi nhìn lên thánh thụ rậm rạp đầy quả nhất thời cũng không nói ra lời.

- Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Trác Minh sau khi bình tâm lại, cặp lông mày liền nhíu lại, trầm giọng nói.

Nhưng các trưởng lão khác cũng chỉ biết ta nhìn người, người nhìn ta không nói lên được điều gì.

Một lát sau, đến khi thánh quả không còn ngừng xuất ra nữa, mọi người đếm thấy có hơn bốn trăm thánh quả.

Hàn Phong nhìn cảnh tượng này, trong lòng cũng kinh ngạc không thôi, đồng thời một ý nghĩ khác cũng sinh ra trong đầu.

Chẳng lẽ thánh thụ kết nhiều quả như vậy là do mình ở trong Hư Linh Huyền Cảnh hơn bốn trăm năm sao?

Càng nghĩ Hàn Phong càng thấy có lý, bởi vì chuyện này trước nay chưa từng phát sinh qua.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

201. Chương 185: Mưa Gió Nổi Lên.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Mọi người lúc này đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho khiếp sợ không thôi, cho nên trong một thời gian ngắn cả khoảng sân vẫn còn chìm trong im lặng.

Đột nhiên Lâm Phỉ Vân nhìn quanh một chút thấy không ai nói chuyện, liền kéo tay Lâm Nguyệt nhỏ giọng hỏi:

- Sư phụ, những trái cây xinh xắn này có phải đều là phần thưởng của chúng ta không?

Xôn xao!!!

Nghe Lâm Phỉ Vân nói, ánh mắt mọi người đều tập trung về phía này.

Lâm Nguyệt và các đệ tử Huyền Thiên tông khác lúc này mới phản ứng lại, cả đám mặt mày đều hớn hở.

Dựa theo quy định thì mỗi lần thánh thụ kết quả, Thiên Thánh Cốc có được một quả, hoàng thất hai quả.

Sau đó dựa theo thứ tự xếp hạng, tông môn đứng thứ ba được một quả, thứ hai được hai quả.

Toàn bộ số còn lại sẽ thuộc về tông môn đứng thứ nhất.

Những lần đại hội trước, tông môn đứng nhất bình thường đều có từ ba đến năm quả.

Điều này cũng là quy củ đã định ra từ ngàn năm trước cho tới giờ cũng không có ai có ý kiến.

Nếu đúng theo quy định thì Huyền Thiên tông đứng thứ nhất, số lượng thánh quả có được chẳng phải là hơn bốn trăm quả sao?

Nghĩ vậy, Lâm Nguyệt liền cảm thấy tim mình như muốn phá ngực mà ra.

Lâm Nguyệt rất rõ ràng, có trong tay hơn bốn trăm thánh quả sẽ có ý nghĩa như thế nào.

Có số thánh quả này, nàng tin tưởng chỉ cần mười năm, Huyền Thiên tông chắc chắn sẽ trở thành một tông môn nhất lưu.

Điều mà Lâm Nguyệt đang nghĩ, người khác cũng đang nghĩ như vậy.

Bất quá, Hàn Phong lại khác với mọi người, sắc mặt hắn lúc này hơi trầm xuống.

Quay đầu lại nhìn Bồ Lô Dịch và Phí lão, hai người này cũng đang khẽ cau mày, hiển nhiên hai người cũng đã phát hiện vấn đề.

- Hàn Phong, người sao thế? Không vui sao?

Tiêu Linh có chút nghi hoặc nhìn Hàn Phong, hỏi.

Hàn Phong khẽ lắc đầu, hắn không muốn phá hư bầu không khí nên nói:

- Không có gì, ta chỉ là nghĩ đến một việc khác, hi vọng là ta nghĩ sai!

Thiên Thánh Cốc bên kia, Trác Minh và mấy trưởng lão sau khi thảo luận một phen cũng chưa thể đưa ra kết luận gì mà sai đệ tử bắt đầu hái thánh quả xuống.

Thánh quả nếu như không lập tức hái xuống thì qua bảy canh giờ sẽ tự động phân giải trở lại trong thánh thụ.

Do có hơn bốn trăm quả nên Thiên Thánh Cốc cũng phải mất một phen công phu mới hái được toàn bộ.

Sau khi thánh quả toàn bộ bị hái xuống, thánh thụ liền hiện lên vài đạo quang mang yếu ớt, rồi dưới ánh mắt của mọi người, thánh thụ vốn sinh cơ bừng bừng từ từ héo rút lại.

Một lát sau, thánh thụ trông giống như một cái cây đã héo, nhìn không còn chút sinh cơ nào.

Trác Minh thấy vậy thì liền vội vàng phân phó mấy trưởng lão tới kiểm tra.

- Cốc chủ, có lẽ do một lần kết xuất hơn bốn trăm quả nên năng lượng của thánh thụ đã hao tổn hết biến thành bộ dáng như thế này.

Sau khi kiểm tra, một vị trưởng lão bẩm báo lại.

Trác Minh liền hỏi:

- Nó có thể khôi phục lại không?

- Thánh thụ vốn là kỳ vật trong thiên đại, hơn nữa sinh cơ rất mạnh, tin rằng chỉ cần chờ thánh thụ từ từ tích tụ đủ năng lượng là có thể khôi phục như lúc đầu.

Tên trưởng lão kia nói tiếp.

Trác Minh nghe vậy mới thở nhẹ một hơi.

Lúc này, mấy đệ tử hái thánh quả đã bắt đầu chỉnh lý. Nhìn đồng thánh quả như toà núi nhỏ trước mắt, mọi người đều lộ ra thần sắc tham lam.

Thấy biểu tình của những người này, Hàn Phong càng lo lắng hơn.

Sau đó chính là phân phối thánh quả, Trác Minh nhìn Huyền Thiên tông bên này, sắc mặt có chút do dự.

Hắn tự nhiên rõ ràng, theo quy củ thì hơn bốn trăm quả thuộc về Huyền Thiên tông, nhưng cho dù là ai khi thấy nhiều thánh quả như vậy cũng không cưỡng được ý muốn chiếm làm của riêng, huống chi thánh quả vốn là của Thiên Thánh Cốc!

Nhưng khi Trác Minh nhìn Bồ Lô Dịch và Phí lão bên cạnh Hàn Phong thì trong lòng thầm quyết định.

Có lẽ các thế lực khác không rõ ràng lắm nhưng hắn rất hiểu rõ thực lực hai người kia, một Huyền Thiên tông nho nhỏ mà có thể để hai cường giả Thiên giai tham gia đại hội, thì ai có thể dám chắc phía sau còn ẩn giấu thêm cường giả nào khác hay không?

Thực lực như thế đủ để các thế lực nhất lưu khác phải kiêng kỵ.

Hơn nữa, Hàn Phong còn là một Địa giai lục phẩm võ giả, một Địa giai lục phẩm mười bốn tuổi!

Trác Minh tin tưởng mấy chục năm sau, Hàn Phong thành tựu chắc chắn không nhỏ.

Đối với một thiếu niên có khả năng rất lớn trở thành một Thiên giai cường giả, Trác Minh cũng cảm thấy bất an.

Kỳ thực, quan trọng nhất chính là, mặc dù rất ham muốn số thánh quả này nhưng dù sao Thiên Thánh Cốc cũng đã truyền thừa nhiều năm, uy danh cũng không nhỏ, nên cũng xem thường việc cường hào tranh đoạt này, chí ít là biểu hiện bên ngoài.

Huống chi, hơn bốn trăm thánh quả này rất mê người, nguy cơ tiềm tàng không nhỏ, cho dù hắn có tâm nhưng đối mặt với nhiều người như vậy, Thiên Thánh Cốc cũng không thể phá vỡ quy củ được.

Do đó, Trác Minh cao giọng nói:

- Tin rằng mọi người đều thấy Thánh quả trước mặt, quy củ của đại hội đã rõ ràng, vì vậy ở đây trừ ra sáu quả, còn lại toàn bộ thuộc về Huyền Thiên tông.

Xôn xao!

Tuy mọi người trong lòng đã biết nhưng khi nghe Trác Minh tuyên bố cũng nhin không được ồn ào lên.

Không biết là ai lên tiếng, thấy Huyền Thiên tông có được nhiều thánh quả như vậy nên kháng nghị:

- Đại hội trước kia, đoạt giải nhất có được năm quả, lần này sự tình là ngoài ý muốn, chẳng lẽ hơn bốn trăm quả này đều phải giao cho Huyền Thiên tông sao?

Lời này vừa ra, giống như pháo nổ dây chuyền, âm thanh kháng nghị liên tục hòa theo.

Hầu hết đều muốn Thiên Thánh Cốc phân phối lại số thánh quả này.

Mấy người Huyền Thiên tông vốn đang vui vẻ, khi nghe những tiếng phản đối này, cả đám sắc mặt đều thay đổi.

Nhất là Lâm Nguyệt, vẻ mặt nàng rất tức giận:

- Các người như vậy là sao? Đây rõ ràng là quy định của đại hội từ xưa tới nay, lẽ nào các người định phá bỏ?

Lâm Phỉ Vân cũng bĩu môi, tức giận nói:

- Đúng vậy, mấy người này không biết giảng đạo lý, thật đáng ghét!

Đối với phản ứng của mọi người, Hàn Phong từ sớm đã đoán được, vừa rồi hắn lo lắng cũng chính là chuyện này. Không ngờ cuối cùng cũng xảy ra. Kỳ thực, cho dù là ai khi thấy nhiều thứ trân quý như vậy đều rơi vào tay một người thì đều có phản ứng như vậy.

Trác Minh khẽ đưa mắt nhìn một vòng, đa số người lên tiếng đều là nhị lưu thế lực, hắn còn không để vào mắt.

Về phần những thế lực như Vân Lam Tông, Tứ Diệu các lại đều trầm mặt, không có bất cứ hành động gì.

Trác Minh không để ý đến những âm thanh của đám nhị lưu thế lực này, hắn mở miệng khẳng định lại tuyên bố vừa rồi một lần nữa.

Hàn Phong nhìn quanh bốn phía, thấy vẻ mặt của những người khác, khoe miệng hắn cũng lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Sau đó, dưới sự chủ trì của Trác Minh, Huyền Thiên tông mang theo hơn bốn trăm thánh quả của mình rời khỏi đây trở lại tiểu viện của mình.

Nhìn nhóm người Huyền Thiên tông rời đi, Hạo Thiên này giờ vẫn đứng trong góc, đột nhiên mở miệng nói:

- Vận khí của Huyền Thiên tông cũng tốt đấy!

- Thiếu chủ, chúng ta có nên ra tay không?

Một tên đệ tử đứng bên cạnh thấy Huyền Thiên tông được nhiều thánh quả cũng đổ kỵ, thấp giọng hỏi.

Ai ngờ, mặt Hạo Thiên liền lạnh xuống, trừng mắt nhìn tên đệ tử kia mắng:

- Người không biết động nào sao? Lúc này trong Thiên Thánh Cốc có nhiều thế lực như vậy, người muốn đoạt đồ trong tay Huyền Thiên tông ở đây, không phải muốn chết chứ hả?

- Cái này ...

Tên đệ tử kia bị Hạo Thiên mắng một trận lập tức liền hiểu ra, mồ hôi lạnh nhất thời ướt cả người.

Nhưng sau đó Hạo Thiên lại nói tiếp:

- Tạm thời yên lặng theo dõi kỳ biến, ta tin tưởng những thế lực khác cũng sẽ không để cho một nhị lưu tông môn nhỏ nhỏ như Huyền Thiên tông độc chiếm nhiều thánh quả như vậy đâu. Có lẽ không cần chúng ta xuất thủ, Huyền Thiên tông lần này cũng sẽ không thoát khỏi số kiếp.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

202. Chương 186: Trở Lại Tông Môn.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Lúc này, Hàn Phong sau khi rời đi, trong lòng cũng không hề vui vẻ vì có nhiều thánh quả như vậy, ngược lại trong lòng càng cảm thấy áp lực, hắn cảm giác như đang đứng giữa bầu trời đang chuyển giống!

- Hai vị trưởng lão, chuyện này?

Lúc này Trác Minh đang ngồi một chỗ trong phòng khách mà ở bên cạnh hắn còn có hai lão giả phổ thông tóc bạc.

Chỉ bất quá, thân phận của hai người cũng không có giống nhau. Hai lão giả này hiện nay ở trong Thiên Thánh Cốc có bối phận trưởng lão.

Hơn nữa, thực lực chân chánh của hai người này cũng không thể từ bề ngoài phổ thông của bọn họ mà đoán biết được. Bề ngoài thì hai lão giả cũng chẳng khác gì những lão giả ở thế nhân, nhưng Trác Minh hắn biết hai vị lão giả này chính là Thiên Địa nhị lão là Thiên Giai cường giả của Thiên Thánh Cốc.

Nghe được Trác Minh hỏi dò, một lão giả mặc huy bào, nhàn nhạt cười nói:

- Ngày đó Thiên Địa Thánh quả mặc dù tốt, nhưng cũng không phải cứ như thế mà nuốt vào. Ta ở Thiên Thánh Cốc mặc dù không có sợ hãi bất cứ kẻ nào nhưng cũng không muốn đi trên chọc vào những thứ có thể tạo ra những phiền phức không đáng có.

- Không sai, trước ngày đại chiến, nguyên khí của Thiên Thánh Cốc đã bị đại thương, cuối cùng cũng phải thỏa hiệp. Việc ngày hôm nay và ngày đó cũng có chỗ tương tự nhau. Vì vậy quyết định lần này của Cốc chủ vô cùng sáng suốt.

Nghe được ý tứ của hai vị lão giả như vậy, lúc này Trác Minh mới gạt đầu ly khai khỏi phòng khách.

Trong khi Trác Minh cùng với hai vị lão giả nói chuyện với nhau thì ở trong tiểu viện ở ngoại cốc của Thiên Thánh Cốc thì không khí cũng vô cùng âm trầm.

Tiểu viện ở ngoại cốc lúc này vô cùng nhộn nhịp, người đến kẻ đi ai cũng tỏ ra vô cùng vội vàng, người người không ngừng qua lại như thoi đưa.

- Thiếu Các chủ, quả nhiên không có ngoài sở liệu. Sau khi trải qua xét xử, từ ngày hôm qua trở về trước có ước chừng mười thể lực đã đến tương trợ. Như vậy chắc chắn trong tay Huyền Thiên tông hẳn là phải có Thiên Địa Thánh quả.

Một đệ tử Tinh Hải lúc này đang đứng trước mặt Hạo Thiên, sắc mặt kính nể nói.

Nghe vậy, vẻ mặt Hạo Thiên lạnh lùng nghiêm nghị, không có bất cứ biến hóa nào chỉ lẳng lặng đứng đó một lúc lâu. Một lúc sai mới thông thả mở miệng nói:

- Vậy các thể lực nhất lưu có động tĩnh gì không?

Tên đệ tử kia thấy Hạo Thiên hỏi vậy, cũng đáp:

- Tất cả đều bình thường, không có bất kỳ động tĩnh nào cả.

- Đã như vậy, chúng ta cũng không cần phải làm gì cả. Bây giờ tạm thời tiếp tục yên lặng theo dõi diễn biến tiếp theo như thế nào.

Hạo Thiên lạnh giọng nói.

Cung kính hành lễ! Tên đệ tử kia liền lui ra ngoài.

Lúc này cũng chỉ còn lại một mình Hạo Thiên ngồi ở trong phòng tựa hồ đang tự hỏi cái gì đó. Một lúc lâu sau hẳn lại lộ ra một nụ cười nhạt.

Bên trong tiểu viện của Huyền Thiên tông, biểu tình của Lâm Nguyệt cùng với mọi người lúc này vô cùng u sầu, đã không còn vẻ mặt vui sướng như lúc đoạt được Thiên Địa Thánh quả lúc trước.

Ngày hôm qua, sau khi trở về, Hàn Phong liền đem sự tình lúc này khẩn cấp phân tích cho Lâm Nguyệt cùng với những người khác nghe.

Tất cả mọi người không có ai là người không có đầu óc, tự nhiên cũng hiểu được đạo lý hoài bích có tội. Chỉ có tiểu nha đầu Lâm Phỉ Vân không hiểu chuyện vẫn cảm giận liên mồm mắng to các tông môn khác vô sỉ.

Trông thấy biểu tình của mọi người vô cùng sầu lo, Hàn Phong cũng không thể nào làm khác hơn là mở miệng nói:

- Mọi người cũng không cần phải quá mức lo lắng như vậy. Chí ít ở trong Thiên Thánh cốc chúng ta cũng coi như là an toàn. Tin tưởng rằng Trác Minh sẽ không cho bất cứ người nào ở trong Thiên Thánh cốc gây chuyện.

- Chính là chúng ta đẳng nào cũng phải ly khai nơi này. Đến lúc đó các thể lực khác mai phục ở bên ngoài, chúng ta chẳng phải sẽ gặp nguy hiểm sao.

Vấn đề đó, Hàn Phong tự nhiên cũng hiểu được rõ ràng. Chẳng qua lúc này cũng không có quá nhiều biện pháp. Nếu như đem hơn bốn trăm mai Thiên Địa Thánh quả này chia cho những người khác thì trong lòng Hàn Phong tự nhiên là không muốn.

- Yên tâm đi lần tham gia đại hội này, các thế lực đều phái tới môn hạ đệ tử. Trong đó cũng không có bao nhiêu có người có thực lực cường đại. Mà ở bên này chúng ta có Phí lão cùng với Bồ Lô Địch là Thiên giai cường giả. Muốn an toàn ly khai khỏi nơi này, hẳn là không thành vấn đề.

Hàn Phong tự tin nói.

Tuy rằng ngoài miệng tự tin thế thôi chứ trong lòng Hàn Phong cũng có chút lo lắng. Nếu như những thế lực này liên hợp lại với nhau thì khó mà có thể nói trước rằng trong số bọn họ không có Thiên giai cường giả tồn tại.

Phí lão ngồi một bên lúc này đột nhiên mở miệng nói:

- Hàn tiểu tử, ta và Bồ Lô Địch lúc trước ở trong cốc đã cảm thụ được vài đạo khí tức không tầm thường. Có thể làm cho hai lão già chúng ta chú ý thì cũng chỉ có thể là Thiên giai cường giả.

Nghe được Phí lão nói thế, Hàn Phong cũng không khỏi nhú mày. Nếu như chỉ có một hoặc hai Thiên giai cường giả thì dựa vào Phí lão và Bồ Lô Địch hẳn là có thể chống cự.

Mà điều hắn lo lắng nhất chính là toàn bộ những Thiên giai cường giả ở ở bên ngoài liên hợp lại với nhau. Đến lúc đó cho dù là Bồ Lô Địch cùng với Phí lão thì cũng không thể nào chống cự được.

Lâm Nguyệt nhíu mày, thấy Hàn Phong cùng với Phí lão nói nửa ngày mà vẫn không thể nghĩ ra được biện pháp nào cũng không khỏi gấp gọng mở miệng nói:

- Ta xem chúng ta tốt nhất là nên nhanh chóng ly khai khỏi Thiên Thánh cốc. Nói không chừng các thế lực nham hiểm đang không ngừng lên kế hoạch, đồng thời cũng gửi tin tức về tông môn để xin trợ giúp. Nếu như chúng ta cứ tiếp tục chần chừ, đến lúc đó viện quân của bọn họ tới thì chẳng phải phiền phức càng lớn hơn sao!

Lời này Lâm Nguyệt vừa nói ra cũng khiến cho Hàn Phong và mấy người Phí lão bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Bọn họ vẫn còn đang lo lắng các thế lực ở Thiên Thánh cốc sẽ hợp sức lại để cướp đoạt Thiên Địa Thánh quả. Nhưng dù sao thì lực lượng trong tay bọn họ lúc này cũng không phải là mạnh, mà nếu như để bọn họ đem tin tức này truyền về tông môn, lúc đó viện quân đến thì hậu quả chính là không thể tưởng tượng nổi.

Nghĩ tới đây mấy người Hàn Phong không có ngồi đó mà do dự nữa, tất cả đều nhanh chóng thu thập hành lý dự định nhân lúc các thế lực còn chưa có kịp phản ứng thì nhanh chóng ly khai Thiên Thánh cốc.

Hành động này của Huyền Thiên tông khiến cho các thế lực khác trở tay không kịp.

Lúc trước còn đang hảo hảo liên lạc với nhau, đang cùng nhau thương thảo sau khi thành công cướp đoạt thì sẽ phân phối Thiên Thánh quả như thế nào. Lúc này vài phương thế lực cũng bất chấp mọi thứ, vội vàng triệu tập nhân thủ, cũng vội vã ly khai Thiên Thánh cốc.

Thiên môn, Thánh Vân Lam tông, cùng với bốn thế lực nhất lưu, cũng lần lượt trước sau mà rời khỏi Thiên Thánh cốc.

Băng Tuyết các ở bên này, tiểu Hàn có chút ngạc nhiên hỏi Đường Vũ Nhu đang đứng ở bên cạnh:

- Sư tỷ, chúng ta cũng đi cướp đoạt Thiên Địa Thánh quả đó sao?

Đường Vũ Nhu nhìn tiểu Hàn, giải thích nói:

- Người thế nào lại cho là như thế. Chuyến đi này của chúng ta chính là vì trong tay của Hàn Phong có Thất Sắc Tuyệt Liên, cũng không phải vì Thiên Địa Thánh quả gì đó. Đến lúc cần thiết, chúng ta cũng cần phải giúp Huyền Thiên tông một tay.

Kỳ thực không phải Băng Tuyết các bọn họ không thèm để ý tới Thiên Địa Thánh quả đó. Chỉ là bọn họ cùng với các thế lực nhất lưu, hai bên kiềm chế nhau. Ai cũng không có khinh địch mà vội vàng xuất thủ, tự nhiên cũng sẽ không để cho người khác có thể xuất thủ thành công.

Mà đối với Băng Tuyết các lúc này mà nói thì Thất Sắc Tuyệt Liên ở trong tay của Hàn Phong còn trọng yếu hơn Thiên Địa Thánh quả.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

203. Chương 187: Xuất Thủ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Về phần các thế lực khác như Thiên môn, Liệt Diễm các, Thánh Vân Lam tông đại thể đều ôm một ý nghĩ như vậy.

Nếu như nói vì mấy trăm mai Thiên Địa Thánh quả mà tạo thành cuộc chiến giữa các tông môn thì không phải là một hành động khôn ngoan cho lắm. Dù sao thì những thế lực này cũng khá hiểu rõ nhau, thực lực đôi bên kẻ tám lạng người nửa cân. Một khi hợp lại sẽ tạo thành tổn thất vô cùng to lớn. Điều này còn quan trọng hơn mấy trăm mai Thiên Địa Thánh quả kia nhiều.

Đó cũng là nguyên nhân là tại sao bọn họ vẫn do dự chưa có xuất thủ.

Về phần để những thế lực này liên thủ thì phải nói là đã khó lại càng khó hơn. Không nói trước rằng hai bên bọn họ ít nhiều đều có chút khoảng cách. Hơn nữa bọn họ đều là những tông môn có uy vọng, nếu như lại liên hợp lại để cướp giật đồ của người khác thì chỉ sợ rằng thế nhân sẽ cười nhạo.

Quan trọng hơn, chuyện này thế lực của bọn họ cũng không có phách ra quá nhiều cao thủ. Mà Huyền Thiên tông lại có hai gã Thiên giai cường giả. Điều này bọn họ ai cũng rõ ràng.

Đoàn người Hàn Phong mang theo bốn trăm mai Thiên Địa Thánh quả nhanh chóng ly khai Thiên Thánh cốc, dọc đường đi vô cùng vội vàng, cũng không có dừng chân ở bất kỳ đâu.

Với lại Lâm Phỉ Vân cùng với vài tên đệ tử khác thực lực hơi yếu nên tốc độ của đoàn người thập phần thông thả.

Vừa mới ly khai khỏi Thiên Thánh cốc một ngày một đêm thì từ phía sau đã xuất hiện thế lực khác đuổi tới.

- Ha ha! Các vị đi nhanh như vậy là muốn đi đâu?

Lời nói vừa tới thì có vài đạo nhân ảnh đã đi tới trước mặt Hàn Phong ngăn trở bọn họ.

Lúc này đằng sau lại truyền đến tiếng bước chân gấp gáp. Sau đó có hơn mười người đi tới.

Trông thấy bộ dáng của ba người trước mặt, con người Hàn Phong không khỏi nhíu lại,

- Thiên giai cường giả!

Hàn Phong trầm giọng nói.

Lúc này hai người Bồ Lô Dịch và Phí lão ở trong đội ngũ bước ra ngoài đứng bên cạnh Hàn Phong.

- Mấy vị vì sao lại chặn lối đi của chúng ta?

Bồ Lô Dịch nhìn ba người, trong giọng nói rõ ràng mang theo một tia tức giận.

Ba người trước mặt này tuy rằng đều là Thiên giai cường giả nhưng mà khí tức trên người bọn họ so với hắn và Phí lão thì kém hơn không ít. Dựa vào suy đoán của Bồ Lô Dịch thì bọn họ cũng chỉ có thể là Thiên giai nhất phẩm hoặc là nhị phẩm mà thôi.

Đổi lại lúc khác thì với thực lực của Bồ Lô Dịch và Phí lão cũng không có sợ bọn họ.

Nhưng mà muốn thu thập ba người này thì cũng phải mất một đoạn thời gian. Mà lúc này ở phía sau bọn họ cũng có mười mấy tên địch nhân thực lực không kém. Trong đó Địa giai cao thủ cũng có đến mười người.

Kể từ đó, đối với những người của Huyền Thiên tông thì vô cùng bất lợi.

Lúc này một lão giả mặc lục bào đứng gần đám người Hàn Phong nhất vừa cười vừa nói:

- Chúng ta tại sao lại chặn đường? Trong lòng mọi người chẳng phải đều biết rõ hay sao? Cần gì phải hỏi nhau như vậy!

- Hừ! Thực sự cho rằng chỉ bằng ba tên phế vật mới tiến vào Thiên giai các ngươi mà muốn chặn đường chúng ta sao?

Phí lão mặc dù bây giờ được Thiên Nguyệt hoàng thất cung phụng nhưng năm đó cũng là một nhân vật từng làm mưa làm gió một thời. Lúc này bị vài tên tiểu mao tặc mới tiến vào Thiên giai chặn đường, trong lòng vô cùng giận giữ.

Mà theo Phí lão hừ lạnh một tiếng, khí tức Thiên giai cường giả nhất thời mạnh mẽ tràn ra.

Trước đó ba người bọn họ đã có điều tra qua, tự nhiên cũng biết được Phí lão là một Thiên giai cường giả nên cũng không có kinh ngạc.

- Ha ha ha! Ta thừa nhận rằng thực lực của ba người bọn ta so với ngươi thì không bằng. Thế nhưng bây giờ ba người chúng ta liên thủ, ngươi cho rằng ngươi có phần thắng hay sao?

Lục bào lão giả đối với thực lực của Phí lão cũng có chút kiêng kỵ, nhưng mà nghĩ đến việc bên cạnh hắn còn có hai gã Thiên giai cường giả thì nhất thời cũng có phần nắm chắc phần thắng. Ngực khí không khỏi mang theo một tia trào phúng.

- Như vậy thì còn ta nữa thì sao?

Bố Lôi Dịch ở bên cạnh Phí lão lúc này cũng đi tới trước bùng ra khí tức Thiên giai cường giả không có thua kém gì Phí lão.

Cảm thụ được khí thế mạnh mẽ này, lục bào lão giả không khỏi biến sắc, ngực khí có chút kinh ngạc nói:

- Vì sao tin tức lúc trước không có nói Huyền Thiên tông có tới hai Thiên giai cường giả?

Trước mặt đột nhiên xuất hiện một Thiên giai cường giả là Bố Lôi Dịch, cả ba gã Thiên giai cường giả đều trở nên âm trầm, sắc mặt ngưng trọng.

Từ trên người Bố Lôi Dịch bọn họ có thể cảm thụ được một cỗ khí hoàn toàn không hề thua kém gì Phí lão cả. Cứ như vậy, tuy rằng bên họ có tổng cộng ba Thiên giai cường giả nhưng mà đối mặt với hai người có thực lực còn cường đại hơn bọn hắn là Bố Lôi Dịch và Phí lão thì lại có một chút phiền phức.

Hơi trầm ngâm trong chốc lát, lục bào lão giả đứng ở đằng trước hướng về hai người còn lại nói:

- Chúng ta cùng tiến lên, chỉ cần có thể chế trụ được hai người bọn họ thì tin rằng viện quân sẽ nhanh chóng được gửi đến. Chỉ cần viện quân đến thì cho dù hai người bọn họ thực lực có cường đại cũng không phải là đối thủ của chúng ta.

Mặt khác hai người ở đằng sau đều quay ra nhìn người kia. Sau đó cùng đồng thanh kêu lên một tiếng, tiếp đó cả ba người bọn họ đều vận khởi đấu khí.

Ba đạo đấu khí trong nháy mắt tụ lại một chỗ nghiêng hướng Bố Lôi Dịch và Phí lão.

- Phí lão đầu, tốc chiến tốc thắng. Bằng không nếu như địch nhân lại kéo đến thì đám người Hàn tiểu tử sẽ gặp bất trắc.

Mà Phí lão ở bên cạnh cũng không cần Bố Lôi Dịch nhắc nhở, đồng thời thi triển thân thủ, mang theo khí thế tuyệt vời. Trong nháy mắt đã đối mặt với ba người.

Tiếp theo năm tên Thiên giai cường giả trong nháy mắt cùng dây dưa một chỗ, kinh khí mạnh mẽ bắn ra bốn phía. Thiên giai cường giả mỗi lần giao thủ đều mang theo khí thế rung trời lở đất.

Đám người Hàn Phong ở gần đó bị kinh khí của mấy vị Thiên giai cường giả sản sinh ra trong lúc chiến đấu bức lui hơn chục bước.

Cũng may Bồ Lôị Dịch và Phí lão lo lắng tới việc tránh đấu sẽ lan đến nhóm người Hàn Phong vì thế mà tận lực đẩy lùi chiến trường cách xa bọn họ.

Lúc này Bồ Lôị Dịch và Phí lão, hai Thiên giai cường giả đang cùng địch nhân đối chiến. Trong lúc nhất thời không thể nào ra tay bảo hộ cho đám người Hàn Phong.

Mà lúc này, đằng sau địch nhân có tới hơn mười tên đã chạy tới trước mặt đám người Hàn Phong. Đồng Thời đem đám người Huyền Thiên tông vây lại một chỗ.

Hàn Phong thoáng quét mắt nhìn xung quanh, nhất thời phát hiện dĩ nhiên có vài người quen. Trong đó có cả Tiêu Linh của Minh Hà tông.

Triệu Ngạn tựa hồ cũng thấy được ánh mắt của Hàn Phong hướng tới bản thân, không khỏi mở miệng khinh miệt nói rằng:

- Hừ! Không ngờ rằng phong thủy lay chuyển. Chạy trời không khỏi nắng, ta chân thành khuyên người nên mang Thiên Địa Thánh quả giao ra đây.

- Phi! Các người là cường đạo hay sao mà cũng dám chạy đến đây cướp đoạt. Thực là không biết xấu hổ.

Mạnh Hùng nghe thấy một tên đệ tử của Minh Hà tông lúc trước bị giáo huấn, giờ đây dĩ nhiên lại ở trước mặt bọn họ điều vô dương oai, nhất thời tức giận quát.

- Ha ha! Cũng chỉ có thể trách lòng người lòng tham không đáy. Các người dĩ nhiên lại muốn nuốt hết Thiên Địa Thánh quả. Các người còn tưởng rằng ai cũng sẽ kiêng kỵ mà không có động tới Huyền Thiên tông của các người.

Một trung niên nam tử mặc thanh sắc trường sam đứng bên cạnh Triệu Ngạn cười to nói

Hàn Phong nhìn về phía người này không khỏi trầm giọng nói:

- Địa Minh Vực các người không phải luôn luôn độc lai độc vãng sao? Không nghĩ tới dĩ nhiên lại cùng với những người này trộn lẫn vào nhau.

Thanh sắc trường sam nam tử, hơi lắc đầu nói:

- Chẳng qua chúng ta chỉ là tạm thời hợp tác với nhau mà thôi. Dù sao thì Thiên Địa Thánh quả chính là thứ tốt. Minh Vực ta cũng muốn có được một phần.

- Hừ! Cá mè một lứa!

Lâm Nguyệt lạnh lùng những người đang bao vây tức giận nói:

- Hàn Phong! Hiện tại chúng ta nên làm thế nào bây giờ?

Tiêu Linh đứng ở một bên hiển nhiên nhìn ra tình hình của bọn họ lúc này phi thường bất lợi. Duy nhất chỉ có thể dựa vào Bồ Lôị Dịch và Phí lão, nhưng mà lúc này hai người họ cũng không thể nào để tâm đến bọn họ được. Mà thực lực đối phương rõ ràng hơn hẳn bọn họ.

Tuy rằng Hàn Phong là Địa giai lục phẩm cao thủ, nhưng trước mặt hắn lúc này chính là không dưới mười tên địa giai cao thủ. Có thể thấy được đẳng cấp chênh lệch như thế nào. Tâm trạng mọi người trong Huyền Thiên tông không khỏi trùng xuống.

Hàn Phong nghe thấy Tiêu Linh hỏi như vậy, thoáng tự hỏi chính mình. Nhưng mà hắn cũng không có quá nhiều biện pháp. Hơn nữa với năng lực của hắn cũng nhận biết được rằng trừ hơn mười người ở trước mặt này ra thì tại phụ cận vẫn còn vài nhóm người đang ẩn nấp ở phụ cận chưa có ra mặt. Về phần đám người này tại sao lại ẩn nấp ở xung quanh thì trong lúc này Hàn Phong nhất thời vô pháp đoán ra được ý đồ của bọn họ là gì.

- Sư tỷ! Tình huống của Huyền Thiên tông tựa hồ có chút không ổn, chúng ta bây giờ nên làm gì?

Tiểu Hàn đứng một bên hỏi Đường Vũ Nhu.

Lúc này nhân mã của Băng Tuyết các đang đứng ở trên một đỉnh núi cách đám người Huyền Thiên tông không xa, lặng lẽ quan sát những biến hóa ở bên dưới.

Lúc này Đường Vũ Nhu nghe thấy tiểu Hàn hỏi vậy, đôi mi thanh thú khẽ nhủ lại, nhàn nhạt nói:

- Đi xin chỉ thị của hai vị sư thúc xem các nàng quyết định như thế nào?

- Tiểu sư đệ, người nói chúng ta có hay không nên đi giúp Hàn Phong một lần? Những tên kia nhìn qua cũng biết là kẻ xấu, dĩ nhiên lại còn hợp sức lại với nhau vây công Huyền Thiên tông, thực là mất mặt.

Vệ Trạch cùng với các đệ tử của Thánh Vân Lam tông cũng vừa mới đến phụ cận. Lúc này thấy Huyền Thiên tông của Hàn Phong bị một nhóm người vây công, không khỏi cau giận nói.

Niếp Ngôn đứng một bên sắc mặt bình tĩnh nhìn tình hình bên dưới thấy song phương đã giương cung bạt kiếm chuẩn bị đánh nhau cũng không có để ý tới Vệ Trạch.

Lần này mặc dù Thánh Vân Lam tông đã phái ra ba gã Địa giai cao thủ để bảo hộ nhóm người Niếp Ngôn. Dù sao thì Niếp Ngôn chính là được đích thân tông chủ Thánh Vân Lam tông bồi dưỡng, thân phận vô cùng tôn quý.

Trong đám đồng bối ở Thánh Vân Lam tông thì cũng chỉ có mình Vệ Trạch mới dám cùng Niếp Ngôn tùy ý nói chuyện. Về phần những đệ tử khác thì đối với Niếp Ngôn vẫn cùng kính nể.

- Ta nói tiểu sư đệ, xin người lắng nghe một chút có được không?

Vệ Trạch thấy Niếp Ngôn không có để ý tới hắn thì không khỏi oán giận nói.

- Vệ Trạch không được hồ đồ. Thế lực này tuy rằng không có bằng Thánh Vân Lam tông chúng ta nhưng liên hợp lại thì thực lực không hề nhỏ một chút nào. Với thực lực của đám người chúng ta ở đây thì không thể nào ngăn cản được đám người này.

Một cao thủ Địa giai của Thánh Vân Lam tông đứng ở đằng sau Niếp Ngôn thấy Vệ Trạch không ngừng xui dăi Niếp Ngôn, không khỏi mở miệng rầy la.

Lúc này, chân mày Niếp Ngôn cũng không khỏi cau lại, lạnh lùng nói:

- Chờ!

Thấy Niếp Ngôn lên tiếng, Vệ Trạch cũng cảm thấy bất đắc dĩ. Hắn không thể nào gì khác hơn là áp a áp ứng đứng ở bên cạnh. Về mặt cảm giận, bất bình nhìn chằm chằm vào nhóm người Hàn Phong ở xa.

Mặt khác ở trên một đỉnh núi khác, một nam tử áo xám nhìn về phía thanh niên mặc hoa phục khí vũ hiên ngang, cung kính hỏi:

- Điện hạ, chúng ta có hay không xuất thủ? Dù sao thì Huyền Thiên tông ở lần đại hội này cũng đứng đầu, dựa theo ước hẹn trước đây thì sẽ được hoàng thất che chở.

Vị thiếu niên được gọi là điện hạ, sắc mặt bình thản, ánh mắt có chút hăng hái chăm chú nhìn nhất cử nhất động của nhóm người Hàn Phong. Lúc này nghe đằng sau có người hỏi, đang muốn mở miệng nói chuyện thì lúc này một lão giả đứng ở đằng sau cướp lời mở miệng trước.

Lão giả này không ai khác chính là người đã từng hãm hại Trầm Ngọc, thượng quan Vô Ngã. Mà người trẻ tuổi đứng ở đằng trước bọn họ chính là hoàng tử duy nhất của Thiên Tinh đế quốc.

- Điện hạ, việc này xin người nghĩ lại. Huyền Thiên tông kia không biết tự lượng sức mình, còn muốn ăn trọn bốn trăm mai Thiên Địa Thánh quả, tất nhiên sẽ khiến nhiều thế lực quan tâm. Đừng xem lúc này những thế lực nhị lưu, tam lưu không ra gì. Chắc hẳn vẫn còn rất nhiều thế lực vẫn còn đang án binh bất động. Điện hạ vạn lần không thể vì một Huyền Thiên tông nhỏ nhoi mà đắc tội với nhiều thế lực như vậy được. Đối với hoàng thất mà nói thì đây không phải là sự tình có lợi.

Tiêu Vũ nghe được thượng quan Vô Ngã nói như thế, nhất thời trầm mặc không nói gì.

Ngay khi đông đảo các thế lực đang thảo luận sự tình thì bên kia cũng đã có vài thế lực liên thủ hành động, vài tên Địa giai cao thủ ào ào tiến lên vây đám người Hàn Phong lại.

Nhìn thấy đám người đối phương muốn động thủ, Hàn Phong không khỏi nhướng mày, cũng không có quay đầu lại trầm giọng nói:

- Các người lui lại phía sau, những người này đều là Địa giai cao thủ, các người không thể nào đối phó được.

Dứt lời, Hàn Phong lập tức vận khởi đấu khí ở trong cơ thể, đấu khí bàng bạc trong nháy mắt bỗng nhiên lao ra. Mặc dù chỉ mới tiến vào Địa giai lục phẩm thôi nhưng với tinh thần hải cường đại thì đối với việc không chế đấu khí Hàn Phong tự nhận không kẻ nào có thể vượt qua được hắn.

Ở trước mặt Hàn Phong lúc này có tổng cộng mười tên Địa giai cao thủ. Nhưng những tên chân chính có thể uy hiếp được hắn cũng chỉ có hai người. Tám người còn lại thì cũng chỉ là Địa giai nhất phẩm, nhị phẩm mà thôi.

Dùng thực lực của Hàn Phong hiện nay thì tự nhiên không cần phải sợ hãi việc bọn họ liên thủ. Thế nhưng mặt khác hai người có thể uy hiếp đến hắn có thực lực Địa giai tứ phẩm, tuy rằng không thể nào tạo thành thương tổn với hắn được nhưng chỉ cần bị bọn họ quần lấy thì những người khác trong Huyền Thiên tông ở phía sau sẽ gặp phải nguy hiểm.

Bất quá, Hàn Phong cũng không có vì những người khác mà lo lắng, khóe miệng lộ ra nụ cười nhạt, khí tức trên người không ngừng đề tăng. Hai mắt tràn ngập lãnh ý, hung hăng nhìn đám người trước mặt

- Hừ! Hàn Phong ngươi cho rằng một mình ngươi có thể chống đỡ được mười Địa giai cao thủ bọn ta sao?

Một đệ tử Địa Minh Vực thấy Hàn Phong muốn một mình chống đỡ mười người bọn họ, không khỏi khinh miệt nói.

Những người khác trong Huyền Thiên tông, nhìn thấy Hàn Phong dự định một mình đối phó với mười tên cao thủ Địa giai, nhất thời có chút lo lắng. Nhất là mấy người Mạnh Hùng, chỉ hận thực lực bản thân quá yếu, dĩ nhiên vô pháp giúp đỡ Hàn Phong chống địch.

Hiển nhiên mười tên cao thủ Địa giai tịnh không để ý tới những người này, vì vậy mà tên đệ tử Địa Minh Vực mới mở miệng lại tiếp tục nói:

- Các vị, trước tiên liên thủ để thu thập tên tiểu tử này đã. Những người khác không cần phải để ý tới.

Lập tức, theo tiếng nói vừa dứt, mười tên Địa giai cao thủ đồng loạt xuất thủ, trong phút chốc khí tức tràn ngập đều tập trung trên người Hàn Phong. Mọi người chỉ thấy mười đạo thân ảnh phi đến tiếp cận Hàn Phong.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

204. Chương 188: Tiểu Bạch Phát Uy.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Nhân thần Hàn Phong ngưng trọng, đấu khí trong cơ thể điên cuồng vận khởi trong nháy mắt khi người cao thủ Địa giai hành động thì một cỗ đấu khí hỗn hậu không ngừng lao ra khỏi cơ thể hắn tạo thành một tấm lá chắn bảo vệ. Hơn thế nữa cước bộ Hàn Phong quỷ dị, thân ảnh không ngừng biến ảo khôn lường.

- Thân pháp thật nhanh!

- Phân tán! Ta cũng không tin hắn có thể chạy đi đâu!

Hàn Phong đem tốc độ vận dụng đến mức tận cùng, thừa dịp mười người kia còn chưa kịp phản ứng thì lập tức xuất hiện ở đằng sau một địch nhân có thực lực hơi yếu. Thực lực người này cũng chỉ là Địa giai nhất phẩm mà Hàn Phong cũng không hề lưu thủ. Một quyền như sấm trực tiếp tung ra, Tử Sắc Lôi Điện trực tiếp xẹt qua y phục người nọ rót vào trong cơ thể.

Phải hứng chịu một công kích như vậy, tên Địa giai nhất phẩm kia không kịp phản ứng. Một Địa giai cao thủ lúc trước còn sinh long hoạt hổ, dĩ nhiên bây giờ đã mất đi sinh cơ.

Ai cũng không có nghĩ tới, Hàn Phong lại có thể dễ dàng đem một quyền đánh chết một Địa giai cao thủ như vậy. Thực lực này quả thật có chút đáng sợ!!!!

Chín người còn lại thấy Hàn Phong trong nháy mắt đã có thể giết chết một người ở bên bọn họ, nhất thời kinh hãi không thôi.

Hiển nhiên trước đây bọn họ đã đánh giá thấp thực lực của Hàn Phong.

Mà Hàn Phong lúc này vì một kích sát phạt mà có thể chế trụ được những người khác trong nháy mắt. Trước kia vẫn còn lòng tin mười phần, giờ đây chín tên cao thủ Địa giai còn lại nhất thời lộ vẻ mặt không thể nào tin được.

Nhưng thật ra tên đệ tử Địa giai tứ phẩm của Địa Minh Vực thấy mọi người bị một kích sắc bén của Hàn Phong chấn nhiếp trong lòng cũng không khỏi quynh lên, vội vàng quát lớn:

- Vẫn còn lo lắng cái gì, mọi người cùng nhau tiến lên, đừng để hắn tiếp tục xuất thủ.

Bị đệ tử của Địa Minh Vực nhắc nhở, mọi người lúc này mới bừng tỉnh kịp thời phản ứng. Lúc này bọn họ không còn dám khinh thường nữa mà toàn lực tấn công Hàn Phong.

Đối mặt với chín đạo khí tức sắc bén, Hàn Phong hồn nhiên không hề sợ hãi, thốn ảnh lần thứ hai thi triển, tốc độ trong nháy mắt được đề thăng lên hai lần. Hàn Phong có thể thi triển ra được thân pháp như vậy cũng là nhờ lúc trước luyện tập trong Hư Linh Áo Cảnh. Bằng không với thực lực của Hàn Phong trước kia thì cho dù sử dụng thốn ảnh đi chăng nữa thì cũng không thể có được hiệu quả như bây giờ.

Dưới sự trợ giúp của thốn ảnh, Hàn Phong không ngừng ở trong vòng vây của chín tên cao thủ Địa giai trốn chạy mà đám cao thủ Địa giai này cũng không thể nào động tới được góc áo của Hàn Phong.

Hàn Phong thì ngược lại, với ưu thế thân pháp quỷ dị giống như một trục bánh xe biến tốc. Chỉ trong vài lần hô hấp thôi cũng đã có thêm một Địa giai cao thủ bị Hàn Phong đả thương.

Mất thấy bên mình có chín người nhưng vô pháp bắt được Hàn Phong, đệ tử của Địa Minh Vực vô cùng kinh hãi. Nhưng khi hắn thấy đám người Tiêu Linh đứng cách đó không xa, trông mắt vừa chuyển, nhất thời nghĩ ra một biện pháp tốt.

Lập tức tên đệ tử Địa Minh Vực này nhân lúc Hàn Phong còn cùng tám người kia dây dưa, không thể nào phân thân thì đột nhiên thân hình nhất chuyển. Những người khác còn chưa kịp phản ứng thì hắn đã phi tới đến trước mặt những đệ tử còn lại của Huyền Thiên tông.

Trông thấy tên đệ tử của Địa Minh Vực bỏ qua việc vây công mình mà ngược lại hướng tới đám người Tiêu Linh tiến tông, Hàn Phong nhất thời kinh hãi. Bất quá Hàn Phong cũng không có chần chờ chút nào, chỉ là xuất thủ càng thêm tàn nhẫn, một chiêu một mạng người.

Mất đi một Địa giai tứ phẩm kiềm chế, tám người còn lại hiển nhiên có chút cật lực. Trong nháy mắt tại vị trí mà tên đệ tử Địa Minh Vực bỏ lại, quyền đầu của Hàn Phong đã nã lên ngực một tên Địa giai nhị phẩm.

- Phốc!

Một âm thanh trầm hưởng và nặng nề vang lên, tên Địa giai nhị phẩm kia có chút kinh ngạc nhìn lỗ máu to bằng nắm tay ở trên ngực mình. Hắn nhất thời muốn nói cái gì đó nhưng không thể nào nói được. Thân thể ngã xuống đất, máu tươi từ trên ngực hắn bắn tung tóe ra tứ phía, không ngừng tràn ra, dấp dấp cực kỳ thê thảm.

Tên đệ tử Địa Minh Vực kia hiển nhiên cũng không có nghĩ tới Hàn Phong nhanh như thế lại có thể giết chết được một người ở bên mình. Mà đồng thời nhìn thấy đồng môn Huyền Thiên tông của mình gặp nguy hiểm lại thờ ơ không chịu đến cứu.

- Tâm người đã như vậy thì trước hết để cho người nhìn thấy đồng môn sư huynh đệ tỷ muội của mình từng người từng người ngã xuống.

Tên đệ tử Địa Minh Vực thân hình triển khai đến mức tận cùng, ngũ khí lãnh đạm nói.

Mọi người trong Huyền Thiên tông thấy một Địa giai cao thủ dĩ nhiên lại hướng tới phía đám người bọn họ tấn công, sắc mặt đại biến. Bên này, trong đám người bọn họ, người có thực lực cao nhất chính là Lâm Nguyệt. Nhưng mà nàng cũng chỉ mới là Nhân giai cửu phẩm, căn bản không thể nào là đối thủ của tên Địa giai cao thủ kia được.

Lâm Nguyệt nhìn thấy đối phương hướng tới bọn họ công kích, nàng nghiêng răng ken ken, sắc mặt ngưng trọng, lập tức rút đoản kiếm ra chắn trước mặt mọi người. Tuy nàng biết rằng mình không thể nào là đối thủ của tên Địa giai cao thủ này được, nhưng mà bản thân nàng là đạo sư, tự nhiên không thể mở mắt trừng trừng nhìn chúng đệ tử ở phía sau bị tổn thương.

- Sư phụ!

Lâm Phỉ Vân đứng ở trung tâm đám người nhìn thấy bản thân sư phụ dĩ nhiên lại che chở cho bọn họ, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời trắng bệch, vội vàng la lớn.

Mà Mạnh Hùng cũng cảm thấy kinh hãi, đầu khí ào ào tuôn trào, muốn cùng với Lâm Nguyệt chống lại một kích của đối phương.

Hàn Phong lúc này vẫn còn bị bảy người còn lại chế trụ không thể nào phân thân trở ra. Bất quá, trong lúc mọi người không có chú ý thì khóe miệng Hàn Phong lại nở ra một nụ cười nhạt. Đáng đáp tự hồ căn bản không có lo lắng cho sự an nguy của đám người Tiêu Linh.

- Hừ! Không biết tự lượng sức mình! Hết thầy chết hết cho ta!

Tên đệ tử Địa Minh Vực nhìn thấy đám người Huyền Thiên tông nhất thời có vọng tưởng chống lại hắn thì ngữ khí khinh miệt nói.

- Rống!

Ngay khi tên đệ tử Địa Minh Vực tiếp cận nhóm người Lâm Nguyệt thì đột nhiên một tiếng rống rung trời vang lên. Tiếp theo là một đạo thân ảnh tuyết trắng nhỏ nhỏ bỗng nhiên thoát ra hướng về phía tên đệ tử Địa Minh Vực mà công kích.

- Đây là cái gì?

Tên đệ tử Địa Minh Vực dĩ nhiên là không có nhìn rõ đạo thân ảnh này, biến cố xảy ra quá bất ngờ không khỏi khiến cho hắn giật mình. Hắn còn chưa có thấy rõ ảnh tử xuất hiện trước mặt là cái gì thì liền cảm thấy một cỗ khí tức không kém gì bản thân mình trong nháy mắt phóng tới.

Cũng may là hắn phản ứng kịp, trong lúc vô ý thức giơ tay lên che chắn.

Nhất thời một cỗ khí tức hung ác độc địa hung hăng đánh bên trên cánh tay của hắn.

Tên đệ tử Địa Minh Vực chỉ cảm thấy cánh tay truyền đến một trận đau nhức, ngay sau đó là một cỗ lực lượng hung mãnh truyền vào cánh tay của hắn. Cánh tay của hắn lúc này có chút tê dại.

Tâm trạng vô cùng hoảng hốt, tên đệ tử Địa Minh Vực thấy biến cố xảy ra bất thành linh này vô cùng hoảng loạn, ngay lập tức triển khai thân pháp lui về phía sau.

Mà lúc này, hắn cảm thụ được biến hóa của Hàn Phong ở đằng sau. Trong lòng nhất thời quyết định, tinh lực ngay lập tức được vận chuyển.

- Khai Sơn Chỉ!

- Liệt Địa Chưởng!

Trong nháy mắt Hàn Phong xuất ra hai chiêu, vừa giết được một tên Địa giai nhị phẩm cao thủ xong, ngay lập tức xuất một chiêu xuống mặt đất khiến cho bụi bặm bay mù mịt.

Sau một kích đắc thủ, Hàn Phong vẫn chưa có chịu dừng lại. Nhân dịp sáu người còn lại đang ngây người thì mười ngón tay xòe ra một đạo đầu khí ngân bạch nhanh chóng tụ lại.

- Không tốt, mau ngăn cản hắn!

- Hừ!.. Không kịp!

Nhìn thấy sáu người còn lại nhanh chóng phi thân về phía mình, Hàn Phong lạnh lùng cười, lập tức hét lớn một tiếng.

- Sát diệt! Bạo!

Một đạo năng lượng màu ngân bạch trong nháy mắt từ trong lòng bàn tay bạo kích ra ngoài.

Chỉ thấy không khí xung quanh bị một cỗ năng lượng màu ngân bạch triệt để phá vỡ. Sáu tên cao thủ Địa giai còn lại không kịp ngăn cản Hàn Phong sắc mặt đồng thời biến đổi, vội vàng phi thân lùi lại phía sau.

Nhưng sát chiêu này của Hàn Phong tốc độ sát diệt cực nhanh. Một Địa giai cao thủ ở gần nhất căn bản không kịp hành động liền bị luồng năng lượng ngân bạch này trực tiếp bạo tạc qua người. Một ngụm máu tươi phun ra, tên cao thủ Địa giai bay xa mười trượng khiến cho hai cây cổ thụ gãy đổ rồi ngã bịch xuống đất, sinh cơ đứt đoạn.

Biến đổi này bất quá cũng chỉ diễn ra trong hai, ba nhịp hô hấp. Mọi người căn bản là chưa kịp phản ứng.

Thế nhưng vài tên cao thủ Địa giai còn lại thấy Hàn Phong dĩ nhiên trong thời gian ngắn có thể giết chết bốn người trong đám bọn họ. Đồng thời còn có một người bị trọng thương, nhất thời cũng cả kinh không ngớt.

Mấy người vừa phi toái thoát ra khỏi đòn công kích vừa rời của Hàn Phong vẻ mặt lộ rõ sự sợ hãi, hai mắt nhìn chằm chằm vào thân hình Hàn Phong. Trong một khoảng thời gian ngắn cũng không có dám động thủ.

Mà lúc trước tên đệ tử Địa Minh Vực muốn nhân cơ hội đối phó với những đệ tử còn lại của Huyền Thiên tông lúc này vẻ mặt cũng vô cùng kinh hãi nhìn chằm chằm vào thân ảnh đột nhiên xuất hiện trước mặt. Mà lúc này mọi người mới phát hiện ra cánh tay vừa đỡ đòn công kích vừa rời của ảnh tử đã mềm rũ xuống. Rõ ràng cánh tay đó đã bị phế bỏ.

Huyền Thiên tông bên này, ai nấy cũng vô cùng kinh ngạc nhìn biến cố trước mặt. Ai cũng trợn mắt há hốc mồm, không nói nên lời.

Cứ như vậy, toàn trường nhất thời tĩnh lặng trong chốc lát. Đột nhiên Lâm Phỉ Vân đứng ở trung tâm đám đệ tử Huyền Thiên tông, đôi mắt lộ ra một tia khiếp sợ, ngữ khí không dám tin tưởng hô:

- Tiểu Bạch!

- Rống!

Không sai, ảnh tử đột nhiên xuất hiện ngăn cản công kích của tên đệ tử Địa Minh Vực đồng thời còn công kích lại hẳn rõ ràng chính là Tiểu Bạch vẫn nằm trong lòng của Lâm Phỉ Vân.

Nhân vật bị mọi người lãng quên này dĩ nhiên bây giờ lại bộc phát ra khí thế độc địa hung ác. Một đôi mắt hổ lạnh lạnh quan sát tên đệ tử Địa Minh Vực trước mặt. Tiểu Bạch ngẩng đầu, không ngừng gầm nhẹ.

- Tiểu tử! Bình thường hết ăn rồi lại nằm, suốt ngày chỉ biết ăn đan dược, ngày hôm nay cuối cùng cũng có chút tác dụng

Hàn Phong trông thấy tiểu Bạch xuất thủ, khóe miệng hơi nhếch lên, tự nói.

Tiếp theo thân hình Hàn Phong lại tiếp tục di chuyển, thừa dịp mấy tên cao thủ Địa giai còn chần chờ trong chốc lát thì Hàn Phong đã đi tới trước mặt đám người Huyền Thiên tông.

Mà tiểu Bạch cũng là hưng phấn rống thêm một tiếng to hân, lập tức nhanh chóng phóng trở lại bên người Hàn Phong. Chỉ là lúc này khí tức trên người tiểu Bạch vô cùng lãnh冽, nó chăm chú nhìn những tên Địa giai cao thủ với ánh mắt bất thiện.

Sau một lát, Tiêu Linh mới hồi phục lại tinh thần, lại không ngừng dụi mắt, vẻ mặt kinh ngạc không thôi. Nàng không khỏi cảm thấy nghi hoặc hỏi Hàn Phong:

- Tiểu Bạch nó?

Hàn Phong nhẹ nhàng lắc đầu nói:

- Đừng xem thường nó thường ngày chỉ biết ăn với ngủ không. Đến thời khắc mấu chốt cũng có tác dụng không nhỏ đó. Về phần những chuyện liên quan đến tiểu Bạch đã sẽ giải thích với mọi người sau.

- Rống!

Tựa hồ bất mãn với việc Hàn Phong đánh giá thấp bản thân mình, tiểu Bạch không khỏi hướng về phía Hàn Phong rống lên hai tiếng.

Lúc này những tên Địa giai cao thủ còn lại đứng đối diện với kịp phản ứng. Tên đệ tử Địa Minh Vực bị thụ thương, đầu tiên là tàn bạo liếc nhìn Hàn Phong và tiểu Bạch, giọng căm giận nói:

- Thật không nghĩ tới, chình là Huyền Thiên tông dĩ nhiên lại cất giấu thực lực như vậy. Lần này dĩ nhiên lại thua bởi một con súc sinh.

Hàn Phong căn bản không có để ý tới những điều tên đệ tử của Địa Minh Vực vừa nói. Trong lúc này, Hàn Phong đang tận dụng thời gian để khôi phục lại tiên thiên đấu khí.

Dùng sức nắm tay thành một quyền, Hàn Phong quyết định để những người này toàn bộ bỏ xác lại chỗ này.

Mà ngay khi Hàn Phong vừa có ý định hành động thì các đó không xa lần thứ hai xuất hiện hao đạo khí tức kinh nguwoif.

Sau một khắc, Phí lão cùng Bồ Lôi Dịch lúc trước còn đang chiến đấu kịch liệt với ba tên Thiên giai cường giả, dĩ nhiên lại xuất hiện trên đám người Hàn Phong.

Xem dáng dấp hai người thì trừ việc y phục có chút rách nát ra thì không có bất kỳ điều gì đáng trở ngại cả. Lúc này Hàn Phong cũng cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều.

Mà Bồ Lôi Dịch cùng với Phí lão sau khi xuất hiện thì ba tên Thiên giai cường giả kia cũng tiện đà xuất hiện trước mặt bọn họ.

Bất quá so với hai người Phí lão và Bồ Lôi Dịch thì ba người kia dáng dấp có chút thê thảm.

Tóc tai tán loạn không nói. Ba người đó cũng chịu không ít đau khổ, sắc mặt có chút tái nhợt, khóe miệng đều có những vết máu lớn nhỏ bất đều.

Hiển nhiên trong quá trình cùng hai lão giả giao thủ đã chịu thương thế không nhỏ.

Đây cũng chính là sự chênh lệch của Thiên giai cường giả. Thiên giai cường giả mỗi một cấp thì đều khiến cho con người ta thay đổi về phẩm về chất rất nhiều. Cho dù là đối phương đều là Thiên giai cường giả đi chăng nữa nhưng vẫn như cũ không thể nào là đối thủ của Phí lão và Bồ Lôi Dịch.

Thế nhưng bây giờ nét mặt già nua của hai người Phí lão và Bồ Lôi Dịch cũng không có bất luận cái gì là dễ dàng cả. Bồ Lôi Dịch trầm ngâm nói rằng:

- Quân tiếp viện của bọn họ đến. Dĩ nhiên lại có thêm hai gã Thiên giai cường giả, lần này phiền phức lớn.

Theo lời Bồ Lôi Dịch vừa dứt, nhất thời có hai đạo thân ảnh xuất hiện bên cạnh ba gã Thiên giai cường giả.

Trong thấy hai người đột nhiên xuất hiện, con người Hàn Phong mạnh mẽ co rụt lại.

Lại là hai cường giả Thiên giai.

- Cái này... Có chút vướng tay chân!

Sắc mặt Phí lão có chút nghiêm túc nói.

Hai cường giả Thiên giai vừa mới đuổi tới, khí tức so sánh với ba người kia rõ ràng mạnh mẽ hơn vài phần, trong đó là khí tức lão giả mặc ma y, càng mơ hồ có chút tiếp cận với Phí lão.

Lão giả mặc ma y nhìn Phí lão và Bồ Lôi Dịch trước mắt, đồng thời thấy ba người bộ dáng chật vật đằng sau, nhất thời có chút nhú mày, không khỏi trầm giọng hỏi:

- Đây là có chuyện gì?

Lão giả mặc lục bào nghe vậy, không khỏi cười khổ nói:

- Trong Huyền Thiên Tông vẫn còn ẩn dấu một cường giả Thiên giai khác, chúng ta cũng vừa mới phát hiện ra. Nếu như không phải ba người các người tới, chỉ sợ ba lão già chúng ta đều phải mất mạng.

Lão giả mặc ma y nghe vậy, ánh mắt một lần nữa chuyển sang Phí lão và Bồ Lôị Địch, thoáng đánh giá một chút, nhất thời trong con mắt hiện lên tinh quang sáng ngời.

- Nhìn không ra, một Huyền Thiên Tông bé nhỏ dĩ nhiên có hai cường giả Thiên giai!

Lão giả mặc ma y nhàn nhạt nói:

- Chỉ là, nếu đã xuất thủ, vậy hôm nay nhất định phải lưu bọn họ tại nơi này, bằng không ngày sau tông môn các vị sẽ có phiền phức không ngừng.

- Nói không sai, hiện tại bên phía chúng ta tổng cộng có năm cường giả Thiên giai, tuy rằng hai người bọn họ so với cả năm người chúng ta đều mạnh hơn, thế nhưng nếu năm người chúng ta liên thủ, tất nhiên có thể bắt giữ được hai người này.

Một lão giả mặc hắc bào khác phụ họa nói.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiệt

205. Chương 189: Huyết Sát Huyền Chưởng.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Xa xa, đám người phía Băng Tuyết Các thấy trong liên minh mấy thế lực dĩ nhiên lại xuất hiện hai cường giả Thiên giai, đều ngăn người một chút, Đường Vũ nhu khê nhưu đôi mi thanh tú, nhàn nhạt nói:

- Lại là hai cường giả Thiên giai, lần này chỉ sợ Băng Tuyết Các cũng phải bất lực.

Bên kia, Vệ Trạch nguyên bản nhìn thấy Hàn Phong độc chiến mười người, dĩ nhiên chiếm hết thượng phong, trong lòng còn đang vui vẻ, ai biết chỉ chớp mắt, dĩ nhiên lại xuất hiện thêm hai cường giả Thiên giai. Tình huống nghịch chuyển hiện tại đối với Huyền Thiên Tông mà nói mười phần bất lợi.

Bên phía hoàng thất, Tiêu Vũ nhìn thấy tình hình đột nhiên biến hóa, trong ánh mắt hơi lộ vẻ ngạc nhiên, không khỏi hạ giọng nói:

- Có hai người này gia nhập, Huyền Thiên Tông chỉ sợ dữ nhiều lành ít.

- Điện hạ, chúng ta thực sự không ra tay hay sao? Dựa theo tình huống hiện tại mà nói, giữa các thế lực nhất lưu sẽ tương hỗ kiềm chế hai bên, nghĩ chắc hẳn sẽ không xuất thủ, nếu như chúng ta không ra tay, chẳng phải sau này sẽ khiến người khác cười nhạo hoàng thất chúng ta nói lời không giữ lời?

Nam tử trung niên đứng đằng sau Tiêu Vũ lần thứ hai khuyên.

Tiêu Vũ nghe vậy, trầm giọng không gật, giống như đang suy nghĩ lợi hại.

Bất quá, mấy cường giả Thiên giai lúc này đã bắt đầu có động tác.

Dưới sự dẫn đầu của lão giả mặc ma y, năm người triển khai khí thế ào ào, mục tiêu tập trung vào hai người Bồ Lôị Địch và Phí lão.

Hàn Phong đứng phía sau, một mặt nhìn kỹ mấy cao thủ địa giai xung quanh, một mặt suy nghĩ biện pháp giải quyết phiền phức trước mắt.

Đúng lúc này, Phí lão cách đó không xa không khỏi thấp giọng nói:

- Hàn tiểu tử, dẫn theo những người khác chạy mau, nhất định phải bảo hộ tiểu thư an toàn.

- Phí lão!

Tiêu Linh nghe Phí lão nói như vậy, trong lòng nhất thời cả kinh, nàng cũng hiểu rõ thế cục hiện tại đối với bọn họ mà nói phi thường bất lợi, bằng không Phí lão đã không nói ra những lời như vậy.

- Tiểu thư yên tâm, cho dù lão phu liều mạng cũng sẽ không để những tên hỗn đản này thương tổn một sợi tóc của người!

Lúc này dấu khí trên người Phí lão tuôn ra, vẻ mặt sát khí đằng đằng.

Hiển nhiên, đồng thời đối mặt với năm tên cường giả Thiên giai, hắn cũng có chút bất lực, nhưng vì an nguy của Tiêu Linh, hắn đã hạ quyết tâm đánh bạc tính mệnh của chính mình.

Bố Lôi Địch bên cạnh cũng hừ lạnh một tiếng, thân là cường giả Thiên giai, dấu khí mạnh mẽ tu tập toàn thân, hai đại Thiên giai đồng thời bộc phát toàn bộ lực lượng, nhất thời mơ hồ có chút đè ép khí thế của năm người xuống hạ phong.

Mà nghe được lời Phí lão nói, Tiêu Linh cắn chặt hai hàm răng, nắm tay trắng nõn siết lại trước ngực, hai vành mắt có chút súc lệ nhìn Phí lão, há miệng muốn nói cái gì đó, nhưng không thể phát ra thành lời.

Hàn Phong cách đó không xa, thấy Phí lão nói thế, cũng hơi ngẩn ra, nhưng rất nhanh liền minh bạch, tình hình hiện tại không cho phép bọn họ có nửa điểm do dự.

Hơi thở dài, Hàn Phong lập tức phân phó nói:

- Để cho ta bám trụ mấy tên cao thủ Địa giai, sư phụ và Mạnh Hùng mau dẫn theo mọi người chạy khỏi nơi đây, có Tiểu Bạch phía trước, nghĩ vài tên còn lại chỉ có thực lực Nhân giai, căn bản không phải vấn đề.

- Tiểu Phong! Sao sư phụ có thể bỏ lại người một mình rồi đi!

Lâm Nguyệt gấp giọng nói.

Bất quá, Hàn Phong khoát tay chặn lại, lắc đầu nói:

- Sư phụ, không cần phải lo lắng, lúc trước mười người bọn họ cũng không thể thương tổn ta may mắn, huống chi hiện tại chỉ còn có năm, trong đó hai người đã bị thương. Chỉ cần giải quyết xong đám người này, ta lập tức đuổi theo.

- Nhưng...

Lâm Nguyệt còn muốn nói cái gì, thế nhưng bị Hàn Phong xua tay ngăn lại.

Hơi do dự một chút, Lâm Nguyệt biết hiện tại đây chính là phương pháp tốt nhất, đối mặt với cao thủ Địa giai, bọn họ căn bản không thể giúp đỡ cái gì.

Nghĩ vậy, Lâm Nguyệt gật đầu, đồng ý với đề nghị của Hàn Phong.

Về phần những người còn lại, còn muốn nói điều gì, nhưng bị Hàn Phong với khí thế không cho nói chuyện chần trệ, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ chạy theo phía sau Lâm Nguyệt, chuẩn bị đột phá vòng vây.

Mà Hàn Phong cũng không để cho mọi người có cơ hội nói tiếp, thân hình chợt lóe, Thốn Ảnh một lần nữa thi triển tận cùng, chỉ chớp mắt đã xuất hiện phía trước một gã đệ tử Địa Minh Vực.

- Sư phụ, đi!

Theo tiếng nói của Hàn Phong vừa dứt, Hàn Phong từ lâu vận sức chờ phát động, quyền đầu bỗng nhiên oanh kích thẳng về phía gã đệ tử Địa Minh Vực.

- Bôn Lôi!

Năng lượng màu tím kinh khủng cắt qua không khí, mang theo tiếng rít vang vọng không ngừng, trong ánh mắt không thể tưởng tượng của gã đệ tử Địa Minh Vực, trực tiếp nện vào ngực hắn.

Gã đệ tử Địa Minh Vực từ đầu luôn cảnh giới đề phòng, thế nhưng hắn không ngờ tới tốc độ của Hàn Phong đột nhiên nhanh tới như vậy, tăng thêm bản thân hắn từ trước đã bị Tiểu Bạch kích thương, lập tức muốn phòng ngự nhưng cũng không kịp.

Cánh tay còn lại vừa mới chuẩn bị nhấc lên, hần liền cảm giác được trước ngực truyền tới đau nhức kinh khủng.

Rắc rắc...

Một tiếng gãy xương vang vọng, một quyền bao hàm lực lượng đầu khí cường đại của Hàn Phong đã trực tiếp chấn vỡ toàn bộ xương cốt trước ngực gã đệ tử Địa Minh Vực, đồng thời để lại một lỗ hõm sâu.

Gã đệ tử Địa Minh Vực trợn trắng mắt, thân thể bỗng nhiên không thể ức chế rung động mãnh liệt, há miệng muốn nói cái gì đó, nhưng lại phát hiện có một cỗ dịch thể nóng hổi không thể khống chế mạnh mẽ phun trào ra ngoài, theo đó, gã đệ tử Địa Minh Vực mang theo nhân thân không cam lòng, cuối cùng bịch một tiếng, té ngã trên mặt đất.

Sau khi Hàn Phong đánh một kích đắc thủ, thân hình không dừng lại, tiếp tục lao về phía bốn gã cao thủ Địa giai còn lại.

Mà mấy cường giả Thiên giai đang giằng co với hai người Phí lão, trong đó có một lão giả mặc hắc bào chính là trưởng lão Địa Minh Vực, khi hần liếc mắt qua nhìn thấy Hàn Phong dĩ nhiên vừa ra tay đã trực tiếp đánh chết gã đệ tử phụ trách dẫn đầu đội hình Địa Minh Vực lần này, nhất thời hai con mắt trở nên đỏ bừng.

- Nơi này trước tiên giao cho các người, chờ ta đánh chết tên tiểu tử kia lại quay về giúp các người một tay!

Lão giả mặc hắc bào lưu lại một câu, cũng không quản bốn người còn lại có đồng ý hay không, lập tức thân hình chợt lóe, liền lao thẳng về phía Hàn Phong.

Hai người Phí lão và Bồ Lô Địch nhìn thấy vậy, nhất thời kinh hãi, không do dự, khí thế trên người một lần nữa bạo tăng, đồng thời thân hình chớp động, phi nhanh che trước người lão giả mặc hắc bào.

Chẳng qua, lúc này bốn người còn lại đằng sau cũng nhanh chóng xuất hiện trước người lão giả mặc hắc bào, lão giả mặc ma y trầm giọng nói:

- Minh Khấp, bốn người chúng ta hay người ngăn cản, cần phải giết chết tên tiểu tử kia, đừng cho hần xuất thủ với những đệ tử còn lại.

Lão giả mặc hắc bào âm hiểm cười, nói:

- Hắc hắc! Yên tâm, chờ ta giết sạch đám người kia, lại tới thu thập hai lão già này.

Dứt lời, Minh Khấp chớp động thân hình, trong nháy mắt đã lao về phía Hàn Phong.

Phí lão và Bồ Lô Địch đồng thời bị bốn cường giả Thiên giai khác ngăn cản, căn bản không thể phân thân trợ giúp.

Hàn Phong đang muốn xuất thủ đối phó với bốn tên cao thủ Địa giai còn lại, đột nhiên cảm giác được phía sau có một đạo khí tức sắc bén tập trung vào bản thân, tâm trạng nhất thời kinh hãi.

- Hàn Phong!

Tiêu Linh cách Hàn Phong gần nhất nhìn thấy Hàn Phong gặp nạn, nhất thời biến sắc, thân thể không chút chần chờ, phi nhanh che phía sau Hàn Phong.

- Hừ! Tiểu nữ oa muốn chết!

Minh Khấp thấy Tiêu Linh dĩ nhiên che chở trước người Hàn Phong, khóe miệng lộ ra nụ cười âm lãnh, lạnh lạnh nói.

- Công chúa!

- Linh nhi!

Phí lão và Hàn Phong nhìn thấy Tiêu linh gặp nạn, hai người đều trợn tròn mắt nhìn.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

206. Chương 190: Hoàng Thất Xuất Thủ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Trong lòng Hàn Phong căng thẳng như muốn nứt ra, không kịp nghĩ nhiều, Thốn Ảnh được hấn thi triển tới mức tận cùng, đồng thời bạo rống một tiếng, một chưởng đánh về phía sau Tiêu Linh, Tiêu Linh nhất thời bị một chưởng này của Hàn Phong đẩy văng đi mấy trượng.

Mà lập tức, công kích của Minh Khấp cũng đã tới trước mặt Hàn Phong, mắt thấy không thể tránh né, Hàn Phong cắn răng một cái, đầu khí toàn thân bạo khởi, đầu lưỡi hung hăng cắn mạnh, nhất thời phun ra một ngụm máu tươi, bàn tay Hàn Phong bị nhuộm thành màu huyết hồng.

Đồng thời, Hàn Phong vừa mở hai mắt, một cổ khí tức sắc bén trong sát na tuôn ra, bàn tay bỗng nhiên đánh mạnh.

- Huyết Sát Huyền Chưởng!

Kình khí đỏ tươi bao vây lấy bàn tay Hàn Phong, hung hăng nghênh hướng Minh Khấp.

Ầm...

Không có bất cứ ngoài dự liệu nào, Hàn Phong bị Minh Khấp đánh trúng một chưởng, toàn bộ thân thể nhất thời văng ngược trở lại, giữa không trung không thể ức chế được phun ra vài ngụm máu tươi nóng bỏng, lập tức rơi xuống mặt đất.

- Hắc hắc! Chiêu này của tiểu tử ngươi không tồi, đáng tiếc lực lượng quá yếu, chịu chết đi!

Minh Khấp tàn bạo nói, lập tức thân hình chuyển động, một lần nữa lao về phía Hàn Phong.

Một chiêu vừa rồi của Hàn Phong là Huyết Sát Huyền Chưởng, chính là chiêu thức vũ kỹ bá đạo tiêu hao nguyên khí cực lớn, có thể trong thời gian ngắn kích phát lực lượng tăng lên gấp hai lần.

Nhưng hiển nhiên chiêu này đối với cường giả Thiên giai mà nói, căn bản không hề có bất cứ hiệu quả nào.

Lúc này, bị Minh Khấp đánh trúng một chưởng, thân thể hắn đã bị thương thế không nhẹ, nhìn thấy Minh Khấp một lần nữa kéo tới, Hàn Phong chỉ có thể trơ mắt nhìn, không còn lực lượng chống đối.

Tiêu Linh thấy Hàn Phong bị một chưởng đánh văng đi mấy trượng xa, lúc này mới hồi phục lại tinh thần, nhìn thấy tình cảnh Hàn Phong hiện tại, nhất thời tê tâm liệt phế hô:

- Không nên!

Ầm...

Một tiếng nổ vang vọng khắp bầu trời, địa phương Hàn Phong vừa mới rơi xuống nhất thời bị bụi mù bốc lên che phủ, khiến tầm nhìn của mọi người hoàn toàn không rõ ràng.

- Hàn Phong!

Sắc mặt Tiêu Linh trắng nhợt, giống như không dám tin tưởng sự thực, lập tức thân hình chuyển động, lao thẳng về phương hướng Hàn Phong.

Mà lúc này, một đạo thân ảnh xuất hiện, vô cùng khó nhọc che chắn trước người Hàn Phong

Tình cảnh biến hóa cực nhanh, vượt qua dự liệu của tất cả mọi người.

- Hàn Phong!

Nhóm người Lâm Nguyệt cũng phát hiện ra tình cảnh của Hàn Phong, lập tức sắc mặt biến đổi, đang muốn xoay người lại, nhưng không nghĩ rằng hai gã cao thủ Địa giai nắm bắt đúng thời cơ này, xông về phía nhóm người Lâm Nguyệt.

- Cẩn thận!

- Rống!

Tiểu Bạch chạy đằng trước, nhìn thấy hai gã cao thủ Địa giai kéo tới, lập tức rống lên một tiếng to hơn, bộ lông toàn thân dựng thẳng, một đôi mắt hổ tản mát ra quang mang sắc bén, cái miệng lớn há to, một đạo quang đạn màu trắng ẩn chứa khí tức kinh khủng trong nháy mắt bạo xạ hướng về phía hai người.

Hiển nhiên hai người đã chú ý tới đầu ma thú kỳ quái đột nhiên xuất hiện này, lập tức không dám khinh thường, thân hình chợt lóe nhất thời phân tán ra.

Nhưng bọn họ vẫn xem thường năng lực của Tiểu Bạch, quang đạn màu trắng bất quá chỉ là một chiêu che mắt, thấy hai người tách ra, khóe miệng tiểu Bạch nhếch lên lộ nụ cười vô cùng nhân tính hóa, bốn chi đập mạnh, thân hình hóa thành một đạo lưu quang, rất nhanh chạy về phía một người trong đó, đồng thời đánh ra một trảo.

Ba đạo kinh khí lạnh lạnh oanh kích về phía một người trong đó, nhất thời phách bay người này ra xa.

Mà Tiểu Bạch căn bản không nhìn hấn cái nào, thân thể nho nhỏ ở giữa không trung nhanh chóng quay ngược trở lại, chợt lao về phía một người còn lại, đồng thời há lớn miệng, nhất thời lộ ra hàm răng dữ tợn, trực tiếp cắn vào tay gã cao thủ Địa giai còn lại.

Rắc rắc...

Một tiếng đứt gân gãy xương vang lên.

Hàm răng của Tiểu Bạch đã trực tiếp xuyên thấu qua đầu khí hộ thể của đối phương, mạnh mẽ cắn đứt cánh tay.

Không để đối phương có cơ hội, chân trước tiểu Bạch một lần nữa đánh ra, ba lợi trảo tràn ngập khí tức băng lãnh bị bắm ba vết máu ghê người.

Ầm...

Hai gã cao thủ Địa giai, cứ như vậy bị Tiểu Bạch đánh ngã xuống mặt đất trong thời gian cực nhanh.

- Rống...

Làm xong một loạt động tác lưu loát này, tiểu Bạch lao ngược trở lại bên cạnh Lâm Phỉ Vân, ngửa đầu huyết sáo dài một tiếng, khí thế trên người tiếp tục tăng cao, nhất thời khiến hai gã cao thủ Địa giai còn lại bị dọa kinh hãi tại chỗ, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Bất quá, bây giờ mọi người cũng không quan tâm vì sao Tiểu Bạch lại lợi hại tới như vậy, Tiêu Linh nhìn thấy Hàn Phong gặp nạn, quả thực trái tim như muốn nứt ra, đang muốn tiến lên tìm kiếm, lại bị bóng người đột nhiên xuất hiện ngăn cản lối đi.

- Người là ai?

Lúc Tiêu Linh nhìn thấy rõ người nam tử trung niên không quen biết ngăn cản lối đi, không khỏi kinh hãi hỏi.

Đồng thời, cước bộ vừa lui, trong ánh mắt tràn đầy ý cảnh giới.

Nam tử trung niên không quay đầu lại, mà nhàn nhạt nói:

- Yên tâm, tiểu tử kia không có việc gì!

- Làm sao ngươi biết?

Tiêu Linh còn chưa nói xong, lúc này bụi bặm quanh vị trí Hàn Phong đã dần tản đi.

Nhất thời, trong bụi bặm xuất hiện ba đạo thân ảnh.

Trong đó, thân ảnh nằm trên mặt đất kia Tiêu Linh nhìn thấy rõ ràng, chính là Hàn Phong bị thương nặng.

Mà lúc này bên cạnh hắn, rõ ràng là một lão giả xa lạ, về phần Minh Khấp vẫn như trước, lúc này cách Hàn Phong khoảng năm sáu bước, trạng thái nửa quỳ. Tỉ mỉ quan sát, phát hiện trên người Minh Khấp có chút chất vật bất kham, khóe miệng càng lộ một vết máu tươi chảy ròng.

Lúc này, Phí lão và Bồ Lô Dịch vẫn đẩy lui bốn gã cao thủ Thiên giai vây trụ bản thân, vội vàng chạy trở lại bên cạnh Tiêu Linh. Bọn họ cũng nhanh chóng phát hiện ra biến hóa, nhưng khi bọn họ nhìn thấy Tiêu Linh và Hàn Phong đồng thời xuất hiện hai người xa lạ, đôi lông mi không khỏi khẽ nhú.

Khí tức tỏa ra từ hai người này...

- Khụ khụ!

Một tiếng ho khan kịch liệt, Hàn Phong có chút giãy dụa từ trên mặt đất đứng lên, đầu tiên là nhìn Minh Khấp trước mắt, tiếp theo là lão giả bên cạnh chính mình, ôm quyền nói:

- Đa tạ lão nhân gia xuất thủ cứu giúp, không biết lão nhân gia là?

Lão giả thấy Hàn Phong nói chuyện, chỉ thản nhiên nói:

- Không cần phải cảm tạ ta, ta chỉ là phụng mệnh hành sự mà thôi.

Minh Khấp bên cạnh nghe lời lão giả nói, sắc mặt trở nên có chút khó coi, mà lúc này bốn gã cường giả Thiên giai khác đã đi tới bên cạnh hắn, hai mắt cảnh giới nhìn chăm chăm vào hai người đột nhiên xuất hiện giữa trận đấu.

- Không biết hai vị là?

Hai mắt Minh Khấp có chút lo lắng hỏi thăm.

Chẳng qua hai người tịnh không nói chuyện, mà tại nơi rừng rậm phía sau đám người chậm rãi xuất hiện vài đạo thân ảnh đi ra, dẫn đầu là một người trẻ tuổi mặc trang phục quý phái.

- Bọn họ đều là hộ vệ của ta!

Ánh mắt mọi người không khỏi chuyển dời lên người thanh niên trẻ tuổi này.

Lão giả mặc ma y đứng bên cạnh Minh Khấp, sắc mặt không khỏi biến đổi, trầm giọng nói:

- Hoàng tử điện hạ?

- Cái gì?

Hàn Phong có chút không thể tưởng tượng nhìn vào người vừa mới xuất hiện, không nghĩ tới người xuất thủ cứu bản thân dĩ nhiên chính là hoàng thất Thiên Tinh đế quốc.

Tiêu Vũ không để ý tới ánh mắt kinh dị của mọi người, mà là trực tiếp đi tới trước mặt Tiêu Linh, đầu tiên thoáng quan sát một chút, trong ánh mắt không khỏi xuất hiện một tia thần sắc sợ hãi than thở.

Tiêu Linh nhìn thấy người nam tử trẻ tuổi trước mắt dĩ nhiên nhìn chính mình vô lễ như vậy, trong lòng cực kỳ giận dữ, nhưng nghĩ đến vừa rồi Hàn Phong được thủ hạ của người này xuất thủ cứu giúp, nhất thời không tiện phát tác, chẳng qua sắc mặt không tránh khỏi hơi trầm xuống.

Tiêu Vũ thấy trên mặt Tiêu Linh hiện vẻ không đồng ý, khóe miệng hơi giật, lại nhếch lên, lập tức nói:

- Xin hỏi cô nương có phải là Tiêu Linh hay không?

Không ai nghĩ tới Tiêu Vũ vừa mới xuất hiện không vì những chuyện khác, dĩ nhiên là hỏi tên Tiêu Linh, nhất thời mọi người kinh ngạc không ngớt.

Mà hai người Phí lão và Hàn Phong đồng thời đi tới bên cạnh Tiêu Linh, nhãn thần có chút cảnh giới nhìn chăm chăm vào Tiêu Vũ.

Tiêu Linh nhất thời đoán không ra vì sao Tiêu Vũ lại hỏi chính mình như vậy, nhưng cũng gật đầu không phủ nhận, xem như là trả lời.

- Vậy xin hỏi, Tiêu Linh cô nương và Thiên Nguyệt đế quốc có quan hệ như thế nào?

Tiêu Vũ tiếp tục hỏi.

Nghe vậy, hai người Hàn Phong và Phí lão không khỏi liếc mắt nhìn nhau, trong lòng càng cảnh giác không ngớt.

Mà Tiêu Linh vô cùng nghi hoặc, không rõ người trước mắt đến tột cùng là vì sao biết được lai lịch của chính mình, không k hỏi có chút trầm ngâm.

Tiêu Vũ thấy bộ dáng Tiêu Linh và hai người Hàn Phong phía sau, trong lòng đã đoán được bảy tám phần, vì vậy đưa ra cánh tay trái, cười nói:

- Các người có nhận ra chiếc nhẫn này hay không?

Theo Tiêu Vũ chỉ, mấy người Hàn Phong nhất thời chuyển ánh mắt vào cánh tay trái Tiêu Vũ vừa đưa ra đằng trước, trên ngón tay của Tiêu Vũ có một chiếc nhẫn màu xanh tạo hình rất kỳ lạ.

Mà thấy chiếc nhẫn này, Tiêu Linh nhất thời ngẩn ra, lập tức kinh hô:

- Đây là...

Nói xong, Tiêu Linh cũng chìa bàn tay của chính mình ra, trên ngón tay của nàng cũng đang đeo một chiếc nhẫn hình dáng rất giống nhau.

- Hiện tại đã hiểu ra?

Ánh mắt Tiêu Vũ lộ tiểu ý, thuận miệng nói:

- Đây là chiếc nhẫn đại biểu thân phận thành viên hoàng thất Thiên Tinh, mà chiếc nhẫn kia đại biểu cho thân phận thành viên hoàng thất Thiên Nguyệt.

- Thiên Tinh đế quốc, Thiên Nguyệt đế quốc? Lẽ nào...

Hàn Phong thấp giọng thì thảo luận.

Tiêu Vũ thấy biểu tình của mọi người, vì vậy giải thích:

- Không sai! Hoàng thất Thiên Tinh đế quốc và Thiên Nguyệt đế quốc là đồng tông đồng mạch, chỉ bất quá đều tự chấp chưởng một quốc gia khác nhau, cho nên mới dần dần ít liên hệ, nhưng huyết mạch trên người là vĩnh viễn không thể thay đổi.

Phí lão đằng sau tiến lên thấp giọng nói bên tai Tiêu Linh mấy câu, đối với việc Tiêu Linh nói, thân làm cung phục của hoàng thất Thiên Nguyệt, Phí lão hiển nhiên biết rất nhiều sự tình, so với Tiêu Linh hiểu biết hơn rất nhiều.

Mà được Phí lão xác nhận, Tiêu Linh đã tin tưởng lời nói của Tiêu Vũ, đồng thời hai chiếc nhẫn đại biểu cho thân phận hoàng thất chính là bằng chứng tốt nhất.

Ngay lúc vừa rồi, Tiêu Vũ vẫn còn đang lo lắng lần này đứng ra có lợi hại như thế nào, nhưng trùng hợp nhìn thấy chiếc nhẫn trong tay Tiêu Linh, là người thừa kế đầu tiên của Thiên Tinh đế quốc, hiển nhiên Tiêu Vũ đối với một số bí ẩn hoàng thất rất rõ ràng.

Sau khi phát hiện Tiêu Linh cũng là người trong hoàng thất bọn hắn, Tiêu Vũ tự nhiên sẽ không khoan tay đứng nhìn, lúc này mới phân phó thủ hạ xuất thủ, cùng vừa lúc cứu Hàn Phong một mạng.

Lúc này, Tiêu Vũ lập tức quay đầu, hướng về phía mấy người bên cạnh hơi ra hiệu một phen, mà lão giả vừa mới xuất thủ cứu Hàn Phong nhất thời đi tới trước mặt Minh Khấp, nhàn nhạt nói:

- Các người chẳng lẽ không biết rằng, Huyền Thiên Tông giành vị trí đầu tiên trong Thiên Thánh Đại Hội lần này, đồng thời được hoàng thất chúng ta che chở, hành động của các người chẳng lẽ muốn là địch nhân của hoàng thất chúng ta?

Lời nói của lão giả nhất thời khiến mấy tên cường giả Thiên giai lộ vẻ mặt khó xử, trong lúc nhất thời không biết nên nói như thế nào mới đúng.

Đừng xem thực lực của bọn họ bất phàm, thế nhưng hoàng thất Thiên Tinh thống trị phiên thổ địa rộng lớn bọn họ đang đứng, lực lượng ẩn dấu so với bọn họ mạnh mẽ hơn vài lần.

Nếu như ngày hôm nay đổi thành thế lực nhất lưu nào đó rat ay, có thể sẽ không quá e ngại người trong hoàng thất, thế nhưng tông môn tương ứng của những người này bất quá chỉ là thế lực nhị lưu, coi như miễn cưỡng một chút tiếp cận thế lực nhất lưu, có lẽ liên hợp lại đủ sức chống lại hoàng thất một phen, thế nhưng hiện tại là Huyền Thiên Tông tăng thêm hoàng thất, tổng cộng có bốn cường giả Thiên giai, hơn nữa thực lực của mỗi người bọn họ đều mạnh hơn đơn thuần bất kỳ người nào.

Theo đó, cho dù là năm người bọn họ liên thủ với nhau cũng khó thể chống lại, huống chi lúc trước Minh Khấp đã bị thụ thương không nhẹ, hiển nhiên sức chiến đấu đã giảm đi rất nhiều.

Lão giả thấy mấy người nói không ra lời, không khỏi tiếp tục mở miệng:

- Việc hôm nay, điện hạ không muốn tính toán nhiều với các người, các người lập tức rời đi.

Mấy cường giả Thiên giai nghe được lão giả nói như vậy, trong lòng âm thầm thở ra một hơi, dù sao muốn bọn họ hoàn toàn đối nghịch với hoàng thất, bọn họ còn chưa có can đảm này.

Chẳng qua Minh Khấp tựa hồ có chút không cam lòng nói:

- Nhưng là, môn hạ đệ tử tinh nhuệ của chúng ta đều đã bị tên tiểu tử kia giết chết, chúng ta...

- Hừ! Đây là các người gieo gió gặt bão! Điện hạ đã không muốn tính toán các người, các người còn muốn thế nào?

Lão giả hừ lạnh một tiếng, cực kỳ xem thường nói.

Nếu như không phải Tiêu Vũ thấy đấu khí Thiên giai của mấy người này không kém, làm sao có thể dễ dàng buông tha bọn họ như vậy.

Minh Khấp còn muốn nói cái gì, nhưng lão giả ma y bên cạnh lập tức ngăn cản hần, lắc lắc đầu. Mấy người ngay sau đó đều dẫn theo đệ tử tông môn chính mình, có chút chật vật bất kham rời khỏi nơi này.

Thấy những người này đều đã đi rồi, đám người Huyền Thiên Tông thở ra một hơi thật dài, Hàn Phong dám đối chọi trực tiếp với Minh Khấp như vậy, không chết đã là vạn hạnh, vừa rồi bất quá là cường ngạnh khổng chế chính mình không ngã xuống, lúc này nguy cơ giải trừ, nhất thời đầu óc có chút choáng váng. Tiêu Linh bên cạnh thấy vậy, cũng bất chấp mọi người đang nhìn chăm chăm, vội vàng đỡ lấy hần, mà toàn thân Hàn Phong sụi lơ dựa vào thân thể mềm mại của Tiêu Linh, hình dạng hai người lúc này vô cùng mập mờ.

Tiêu Vũ thấy Hàn Phong dựa vào người Tiêu Linh, trên mặt lộ ra tiểu ý mập mờ, lập tức chậm rãi mở miệng nói:

- Tốt, hiện tại không còn việc gì nữa, ta xem người ôm hần như vậy không phải là biện pháp, vẫn nên tìm một địa phương nào đó nghỉ ngơi trước!

Tiêu Linh bị Tiêu Vũ trêu đùa, khiến nàng có chút đỏ mặt tận mang tai, lập tức quay đầu nhìn sang Phí lão, Phí lão trầm ngâm một lát, cũng gật đầu đồng ý.

Xa xa, Diệp Hạo Thiên thấy đột nhiên đi ra làm rối hoàng thất, trong mắt không khỏi hiện lên tàn lệ, trong lòng mắng thầm: ghê tởm, không ngờ hoàng thất này dĩ nhiên chọc gậy bánh xe.

Bất quá vừa nghĩ lại, Diệp Hạo Thiên cười nhạt, lắm bầm:

- Bất quá như vậy cũng tốt, làm cho các người an ổn hơn hai năm nữa.

Thế lực ẩn nấp khác thấy hoàng thất đột nhiên nhúng tay, cũng minh bạch việc hôm nay đừng ở đây, bọn họ cũng không chuẩn bị tốt, vì vậy đành cùng nhau rời khỏi.

Phía bên Bằng Tuyết Các, Đường Vũ Nhu thấy mọi người Huyền Thiên Tông bình yên vô sự, cũng thở phào nhẹ nhõm, dù sao trong tay Hàn Phong còn có Thất Sắc Tuyết Liên mà các nàng cần.

Tiểu Hàn có chút sợ hãi nói:

- Cũng may không có việc gì, Hàn Phong thật đáng sợ dĩ nhiên dám cùng thiên giai cường giả đánh một chưởng mà vẫn đứng lên được.

Đường Vũ Nhu nhìn Tiêu Linh dựa vào người Hàn Phong, nhất thời trầm mặc không nói.

Lúc này, mọi người Huyền Thiên Tông tùy tiện tìm chỗ để nghỉ ngơi.

Hàn Phong trải qua thời gian ngắn điều tức, đầu khí trong cơ thể tuy rằng còn chưa khôi phục, nhưng nhờ có Tiêu Linh đỡ, tự do đi lại, bất quá Tiêu Linh hiển nhiên không thể nào yên tâm, bộ dáng như tiểu tặc phụ chăm chú theo sát bên cạnh Hàn Phong.

Phí Lão bên cạnh trông thấy, lắc đầu thở dài không thôi.

codon.traí

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

207. Chương 191: Đại Lễ Tặng Cho Hoàng Thất.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Sau đó, mấy người nói chuyện với nhau, Tiêu Vũ cũng từ trong miệng của Tiêu Linh biết được tình hình hiện nay của Thiên Nguyệt Đế Quốc.

Tiếp theo, Tiêu Vũ lại giới thiệu hai gã thiên giai cường giả lúc trước xuất thủ đẩy lùi Minh Khấp, cứu Hàn Phong, thân phận không khác biệt so với Phí Lão, cũng là cung phụng của Thiên Tinh hoàng thất, cường giả thiên giai tam phẩm, là do Thiên Tinh đại đế phái tới để chuyên môn bảo hộ Tiêu Vũ.

Trung niên nam tử kia là Tổng Đô Thống của đế đô hộ vệ quân, là thiên giai nhị phẩm cường giả do Thiên Tinh hoàng thất bồi dưỡng từ nhỏ, độ trung thành tự nhiên không nói chơi.

Biết được thân phận hai người, Hàn Phong cũng lại cảm ơn lão giả kia, dù sao nếu không nhờ hần xuất hiện kịp thời, cái mạng nhỏ của hần có thể đã gặp nguy hiểm.

Bất quá, trong đoàn người của Tiêu Vũ, Hàn Phong cũng lại thấy thân ảnh của Thượng Quan Vô Ngã nhưng tục ngữ nói đánh chó phải ngó mặt chủ.

Dù sao lúc này mình được Tiêu Vũ cứu, hần cũng không nhiều lời, hơn nữa lấy thân phận của Thượng Quan Vô Ngã, Hàn Phong muốn thay Trần Ngọc báo thù cũng không phải lúc, nên hần chỉ đành tạm gác việc này qua một bên, về sau mới quyết định.

Mọi người nói chuyện một chút, lấy thân phận công chúa Thiên Nguyệt Đế Quốc của Tiêu Linh, hiển nhiên hần đối với Hàn Phong có hứng thú hơn.

Trước đây, bởi vì một vài nguyên nhân, Tiêu Vũ vẫn chưa tham dự đại hội, mà phái Thượng Quan Vô Ngã làm đại biểu, thẳng đến thời gian trước, mới tìm đến Thiên Thánh Cốc. vừa vặn xem trận chung kết giữa Hàn Phong cùng Lý Ngọc.

Lúc đó, hần hết sức cảm thấy hứng thú với thiếu niên này, địa giai cao thủ chưa đầy mười bốn tuổi, chỉ cần không phải kẻ ngốc đều minh bạch tương lai vô hạn của Hàn Phong.

Khi đó, Tiêu Vũ đã động lòng muốn mời chào, sau đó, Hàn Phong trải qua một tháng từ trong Hư Linh Huyền Cảnh, thực lực của hần đã đạt được đột phá, trở thành địa giai lục phẩm cao thủ.

Tin tức này càng khiến cả Thiên Thánh Cốc khiếp sợ, chỉ là nguyên nhân Thiên Địa Thánh Quả nên mới khiến mọi người dời lực chú ý đi,

Nếu như dựa theo tốc độ thăng cấp của Hàn Phong, khó bảo đảm trong vòng mười năm được thăng cấp thiên giai trở thành thiên giai cường giả trẻ tuổi nhất đại lục.

Đương nhiên, đây chỉ là lý luận dù sao thiên giai chi cảnh cũng không hề dễ dàng đạt được. Trước đây cũng từng xuất hiện không ít kỳ tài ngút trời, nhưng có vài người không thể bước vào thiên giai khiến mọi người tiếc nuối.

Nhưng vô luận ra sao, tiềm lực của Hàn Phong là không thể nghi ngờ.

Hơn nữa, có quan hệ giữa Hàn Phong cùng Tiêu Linh, hẳn coi như cũng là người nhà của Thiên Tinh hoàng thất, với điều này, trong lòng Tiêu Vũ tự nhiên hết sức cao hứng.

- Kế tiếp, các người có tính toán gì không?

Tiêu Vũ trầm ngâm một lát, rồi lên tiếng hỏi.

Tiêu Linh tự nhiên tất cả đều do Hàn Phong quyết định, còn hai người Bồ Lô Địch cùng Phí Lão chỉ là thân phận hộ vệ, tự nhiên cũng không có yêu cầu gì.

Do đó, tất cả vẫn là do Hàn Phong quyết định, mà thấy phản ứng của mọi người, trong mắt Tiêu Vũ càng sáng ngời, hiển nhiên đối với Hàn Phong đánh giá rất cao.

Hàn Phong tự nhiên nhìn ra phản ứng trên mặt Tiêu Vũ, bắt quả hẳn cũng không có nói gì thêm, thoáng trầm ngâm, mới nói rằng:

- Nếu nguy hiểm đã giải trừ, chúng ta tự nhiên sẽ trở về Huyền Thiên Tông,

Đối với Hàn Phong trả lời, Tiêu Vũ cũng không quá kinh ngạc, lập tức gật đầu nói rằng:

- Như vậy cũng tốt, nhưng dù sao Tiêu Linh cũng là người trong hoàng thất, mà người cũng là thân vương của Thiên Nguyệt Đế Quốc, tự nhiên có quan hệ với hoàng thất, cộng thêm ước định lúc trước trong đại hội, Thiên Tinh hoàng thất ta trong hai năm này sẽ bảo đảm an toàn cho các người.

Ngừng chút, Tiêu Vũ lại nói:

- Bất quá, nếu người cùng Tiêu Linh có thời gian rảnh, đi tới đế đô, cũng để phụ hoàng gặp các người, nghĩ đến phụ hoàng nếu biết công chúa Thiên Nguyệt Đế Quốc sẽ vui vẻ lắm.

Đối mặt với lời mời của Tiêu Vũ, Hàn Phong cũng không lý nào cự tuyệt, không nói hai năm tới, còn cần nhờ cậy vào lực lượng của hoàng thất, có thể cùng họ giao hảo, đối với Huyền Thiên Tông mà nói cũng không phải chuyện gì xấu.

Do đó, Hàn Phong lập tức gật đầu đáp ứng, chỉ là muốn trước tiên dưỡng thương cho tốt, bị thiên giai cường giả đả thương, thương thế trên người hẳn ít nhất cũng cần một tháng mới có thể khôi phục.

Tiêu Vũ cũng thấu tình đạt lý, gật đầu.

Sau khi nói chuyện xong, mọi người thấy sắc trời đã tối, đơn giản trở về chỗ nghỉ ngơi, mà Tiêu Vũ cũng đáp ứng hộ tống đoàn người Hàn Phong bình yên trở lại Huyền Thiên Tông.

Một đêm không nói chuyện, Hàn Phong thụ thương nặng, lúc này thể xác và tinh thần cũng đã nghỉ ngơi. Tiêu Linh cũng chủ động đảm nhiệm công tác thủ hộ Hàn Phong, một thời một khắc cũng không chịu rời.

Những người khác hiển nhiên còn chưa phục hồi tinh thần lại.

Trong suy nghĩ của nàng thật sự không ngờ Tiểu Bạch bình thường đều tùy ý nàng khi dễ, lại đột nhiên trở nên lợi hại như thế.

Lâm Nguyệt nhìn thấy động tác của Lâm Phỉ Vân, cũng giật mình, đối với thực lực hôm nay Tiểu Bạch hiển lộ ra, cũng khiến nàng kinh hãi. Khi thấy Lâm Phỉ Vân dĩ nhiên tóm Tiểu Bạch tùy ý khi dễ, trong lòng không khỏi mấy động, vội vàng quát bảo Lâm Phỉ Vân ngừng lại.

Bất quá, hiển nhiên Lâm Nguyệt lo lắng dư thừa, bây giờ Tiểu Bạch đã không còn khí thế sắc bén như trước, tùy ý bị khi dễ dưới ma trảo của Lâm Phỉ Vân, không ngừng kêu “ô ô” thảm thiết, vẫn không hề phản kháng.

Lâm Phỉ Vân bị Lâm Nguyệt quát bảo ngưng lại, cũng bắt mãn ngừng tay, Tiểu Bạch nhân cơ hội thoát khỏi ma trảo của nàng,

Tiêu Linh nhìn thấy Tiểu Bạch trở lại, cũng hết sức tò mò ôm nó vào ngực, tinh tế quan sát.

Lúc này, Lâm Nguyệt mang theo Lâm Phỉ Vân đi tới, nhìn thấy Hàn Phong đang điều tức, vì vậy hỏi Tiêu Linh về chuyện của Tiểu Bạch.

Đối với Tiểu Bạch, Tiêu Linh cũng không hiểu biết hơn Lâm Nguyệt bao nhiêu, trong ấn tượng của nàng, Tiểu Bạch là sủng vật luôn đi theo Hàn Phong, chưa từng thấy nó làm gì hơn người.

Tam nữ tò mò nhìn Tiểu Bạch đang nằm trong vòng tay ấm áp của Tiêu Linh, nhất thời cũng cảm thấy hồ đồ.

Hàn Phong vốn đang điều dưỡng, lại mở mắt, trả lời nghi hoặc của ba nàng.

- Tiểu Bạch là ma thú do ta phát hiện ở trong U Âm Thâm Lâm. Tình hình của nó tương đối đặc thù, đừng nhìn bề ngoài của nó hiền lành, nhưng thực lực so với ta không kém hơn bao nhiêu.

Hàn Phong hơi đem chuyện của Tiểu Bạch kể lại, nhưng cũng không nói tới nó là đời sau của thiên giai ma thú, dù sao lúc này ở đây còn có người ngoài, nên hắn không muốn để cho người khác biết chuyện.

Hàn Phong giải thích giải thích, tam nữ mới minh bạch năng lực của Tiểu Bạch.

Sau khi hiểu rõ năng lực của Tiểu Bạch, Lâm Phỉ Vân hiển nhiên càng thêm hứng thú đối với nó, đôi mắt đẹp thỉnh thoảng hiện lên vẻ giảo hoạt, khiến Tiểu Bạch đang nghỉ ngơi không khỏi hơi rùng mình.

Sáng sớm hôm sau, trải qua một đêm điều dưỡng, khí sắc của Hàn Phong cũng đã tốt hơn nhiều.

Nhóm người Tiêu Vũ thu thập xong, Hàn Phong cũng tìm được Tiêu Vũ.

- Cái gì?...

Có thể dùng trăm viên Thiên Địa Thánh Quả đổi lấy cùng hoàng thất hợp tác, Hàn Phong cũng không cảm thấy chịu thiệt.

Thoảng tự hỏi trong chốc lát, Tiêu Vũ không nghĩ bất kỳ lý do gì để cự tuyệt, liền vui vẻ tiếp nhận quà tặng của Hàn Phong, đây chính là một trăm Thiên Địa Thánh Quả, tùy tiện ném cho một tiểu tông môn nhị lưu, tin tưởng chưa tới mấy năm có thể trở thành siêu cấp thế lực, huống chi đây còn là Thiên Tinh hoàng thất.

Kế tiếp, bởi vì Hàn Phong thụ thương, đoàn người cũng tiến lên chậm rãi, nhưng sau vài ngày cũng đã về đến Huyền Thiên Tông.

codon.tra

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

208. Chương 192: Lại Đột Phá.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Dọc theo đường đi nhờ có hoàng thất bảo hộ, tin tưởng không có thế lực nào đủ mưu dâm khiêu khích, huống chi, luận thực lực riêng lẻ, Huyền Thiên Tông có hai gã thiên giai cường giả tọa trấn, mặc dù vẫn còn kém một vài thế lực nhất lưu, nhưng vẫn không thể khinh thường.

Ban đầu, có vài thế lực ẩn nấp tựa hồ vẫn chưa cam lòng, muốn đợi cơ hội, nhưng có lẽ nhờ một trăm Thiên Địa Thánh Quả, Tiêu Vũ mang theo hộ vệ tùy thân, dọc theo đường đi có thể nói tận tâm tận lực, không

chỉ hộ tổng đoàn người trở về Huyền Thiên Tông, còn lưu lại một thiên giai cường giả tọa trấn, bản thân Tiêu Vũ cũng ở lại đây mấy ngày.

Là tông chủ Huyền Thiên Tông, Huyền Kỳ Tử sớm đã biết được biểu hiện trác việt của Hàn Phong ở Thiên Thánh Đại Hội, tâm tình tự nhiên rất tốt, lúc này gặp được hoàng tử điện hạ, dĩ nhiên tự mình hộ tổng mọi người trở về, cũng vô cùng kinh ngạc.

Huyền Kỳ Tử không phải kẻ ngốc, tự nhiên biết Huyền Thiên Tông ngoài ý muốn có được hơn bốn trăm Thiên Địa Thánh Quả, sẽ dẫn đến sự nhòe nhoét của các thế lực, lấy thực lực hiện nay của Huyền Thiên Tông, một vài tiểu thế lực còn được, chứ nếu là thế lực mạnh hơn một chút, căn bản không đỡ nổi.

Hiện tại có Tiêu Vũ tự mình tọa trấn, Huyền Kỳ Tử vốn lo lắng cũng thở phào nhẹ nhõm. Về phần đoàn người Hàn Phong tự mình quyết định đem một trăm Thiên Địa Thánh Quả tặng cho hoàng thất, Huyền Kỳ Tử chẳng những không hề tức giận, mà còn tán thưởng hành động sáng suốt của Hàn Phong.

Trải qua đại hội lần này, Hàn Phong biểu hiện xuất chúng cũng lại khiến Huyền Kỳ Tử phải nhìn bằng cặp mắt khác, mấy ngàn năm trước Huyền Thiên Tông cũng là nhất lưu tông môn số một số hai, đến đời Huyền Kỳ Tử, nếu như không phải Hàn Phong xuất hiện, Huyền Thiên Tông e là không lâu sau sẽ triệt để trở thành tam lưu thế lực.

Xác thực, nếu như dựa theo quỹ tích phát triển kiếp trước, qua không mấy năm, Huyền Thiên Tông không chỉ là tam lưu thế lực, thậm chí còn bị Tinh Hải Các chiếm đoạt, trở thành cát bụi trong dòng lịch sử.

Bất quá, bởi vì có biến số Hàn Phong, trong hai năm qua chính thể thực lực của Huyền Thiên Tông không chỉ có đề thăng rõ rệt, mà còn mang về được hơn ba trăm Thiên Địa Thánh Quả.

Hơn ba trăm Thiên Địa Thánh Quả ý nghĩa ra sao, mọi người đều hiểu rõ, Huyền Kỳ Tử tự nhiên cũng rõ ràng, một nghìn năm trước, Thiên Thánh Cốc chẳng có tiếng tăm gì, thậm chí còn là một tiểu tông môn, thế nhưng nhờ vào cứ mười năm có mười Thiên Địa Thánh Quả, trải qua mấy trăm năm phát triển, hôm nay đã trở thành đại thế lực tại Thiên Tinh Đế Quốc.

Vừa nghĩ tới có lẽ mấy năm tiếp theo, Huyền Thiên Tông sẽ có thể tái hiện lịch sử huy hoàng của ngàn năm trước, lấy hàm dưỡng của Huyền Kỳ Tử cũng nhận không được kích động một trận.

Mà đối với Hàn Phong, Huyền Kỳ Tử càng cảm thấy thuận mắt, trong lòng nghiêm nhiên đã coi hắn trở thành đối tượng bồi dưỡng trở thành tông chủ tương lai.

Đương nhiên, đối với ý niệm trong đầu Huyền Kỳ Tử, Hàn Phong không hề hay biết, hắn vừa về tới Huyền Thiên Tông, đang lo lắng làm sao đề thăng thực lực của các đệ tử khác.

Có hơn ba trăm Thiên Địa Thánh Quả cộng thêm vô số luyện đan phối phương trân quý, Hàn Phong tin tưởng, hắn nhất định có thể ở trong thời gian ngắn nhất đem Huyền Thiên Tông chế tạo thành một nhất lưu thế lực không kém gì Thiên Thánh Cốc.

Hiện nay thứ hắn thiếu nhất chính là thời gian, dù sao hoàng thất chỉ có thể che chở bọn họ trong hai năm, sau đó nếu các thế lực khác muốn xuất thủ, hoàng thất lại muốn nhúng tay vào, e là sẽ khiến chúng bất mãn, đến lúc đó chỉ có dựa vào bản thân Huyền Thiên Tông.

Kế tiếp, Tiêu Vũ ở lại Huyền Thiên Tông vài ngày, sau khi xác định các thế lực ẩn nấp đã bỏ đi hết, mới mang theo một đám hộ vệ rời khỏi. Dù sao là hoàng tử một quốc gia, chuyện Tiêu Vũ cần làm rất nhiều, không thể ở lại lâu hơn được.

Lúc gần đi, Tiêu Vũ dặn Hàn Phong, đến khi thương thế tốt hơn, nhất định phải dẫn Tiêu Linh đi để đo một chuyến.

Tiêu Vũ đi rồi, Huyền Thiên Tông cũng trở lại yên bình như xưa.

Mấy ngày nay, Hàn Phong cơ bản đều nằm dưỡng thương, lần này bị thương không nhẹ, nên hắn dùng mấy loại đan dược phụ trợ vẫn phải mất tròn một tháng mới khôi phục được bảy tám phần.

Từ khi Tiểu Bạch đại phát thần uy, trên dưới Huyền Thiên Tông cũng không dám đối đãi nó như sủng vật bình thường, nên hiện tại, Tiểu Bạch đi tới chỗ nào cũng đều được vô số đệ tử yêu thích.

Đương nhiên, duy nhất không coi Tiểu Bạch là ma thú cao cấp cũng chỉ có sư huynh muội Hàn Phong cùng Lâm Phỉ Vân.

So với Hàn Phong, Tiểu Bạch càng e ngại tiểu nha đầu Lâm Phỉ Vân hơn, phải biết thực lực Tiểu Bạch lợi hại như thế, Lâm Phỉ Vân càng vô pháp vô thiên, mỗi lần đều lôi kéo Tiểu Bạch gây rối khắp núi, còn bắt nó làm những động tác rất khó.

Vì thế, Tiểu Bạch mỗi lần đều vẻ mặt thương cảm tới trước mặt Hàn Phong khóc lóc một phen, thế nhưng hần căn bản không rảnh để ý, trực tiếp lưu lại một câu:

- Muốn được ăn, chịu khổ chút thì tính là gì.

Sau đó liền không thèm để ý tới Tiểu Bạch nữa.

Đương nhiên, trong một tháng này, Hàn Phong cũng cho nó ăn không ít đan dược, nên thực lực của nó đã đạt tới địa giai lục phẩm cùng đẳng cấp với Hàn Phong.

Tốc độ thăng cấp kinh người như vậy lại khiến Hàn Phong tặc lưỡi không thôi.

Thực lực Tiểu Bạch không ngừng đề thăng, hiển nhiên một ít đan dược thấp phẩm đã vô pháp hấp dẫn hứng thú của nó, nên hiện tại mỗi ngày hần đều phải luyện chế thất phẩm đan dược Tụ Thần Đan.

Luyện chế Tụ Thần Đan cần tiêu tốn đại lượng tài liệu, giá trị tương đương với mấy trăm kim tệ bên ngoài.

Bất quá, vì muốn Tiểu Bạch nhanh chóng đề thăng thực lực, Hàn Phong tự nhiên không chút nhú mảy. Vốn hần cũng dự trữ khá sung túc, cộng thêm Lão Dược Sĩ nuôi trồng Tử La Thảo không ngừng bán ra bên ngoài, đổi được số tiền tài vô cùng khổng lồ.

Do đó, trong thời gian ngắn vẫn đủ để nuôi dưỡng nó.

Trong khoảng thời gian này, Hàn Phong cũng thường xuyên tìm tin tức của phụ thân, nhưng nhất vô sở hoạch.

Hôm nay, Hàn Phong từ trong tu luyện tỉnh lại, trai qua nửa tháng, thương thế trên người hần đã hoàn toàn bình phục, hơn nữa lần này thụ thương, cộng thêm lần thứ hai trợ giúp, đấu khí của Hàn Phong đã đột phá địa giai lục phẩm, trực tiếp bước vào địa giai thất phẩm.

Đây cũng là nhờ Tiên Thiên đấu khí cùng lợi ích mà Tinh Thần Hải mang đến.

Tiên Thiên đấu khí có thể trợ giúp hần vô thì vô khắc tu luyện, mà Tinh Thần Hải tặng vọt có thể dùng giúp hần không chế đấu khí càng thêm dễ dàng, lợi ích trực tiếp là lúc trùng kích phẩm cấp, Hàn Phong tốn hao khí lực so với trước kia tiết kiệm hơn nhiều.

Sau khi tiến nhập địa giai thất phẩm, trong lòng Hàn Phong cũng là nhịn không được kích động một trận, hần cũng không ngờ mới trở lại Thiên Tinh Đế Quốc có bốn tháng ngắn ngủi, đã đạt được cảnh giới địa giai thất phẩm.

Hàn Phong cảm giác mình còn cách lực lượng cực mạnh kiếp trước càng ngày càng gần.

Về phần có thể đột phá thiên giai hay không, Hàn Phong không cần lo lắng, dò sao kiếp trước hần đã từng đột phá một lần, cộng thêm bốn trăm năm trong Hư Linh Huyền Cảnh, đối với thiên giai chi cảnh đã quen thuộc vô cùng.

Hưởng chi, kiếp này, hần còn có vô số tài liệu trân quý, Hàn Phong tin tưởng thiên giai chi cảnh căn bản không cản được bước của hần.

Nghĩ vậy, nội tâm Hàn Phong không khỏi dâng lên một niềm tin cường đại.

Đúng lúc này, Tiêu Linh từ bên ngoài đi tới.

Thấy Hàn Phong đáng đứng trong sân, Tiêu Linh quan sát một phen, phát hiện hần khí tức ổn định, sắc mặt hồng nhuận, biết thương thế lúc trước đã bình phục, tâm trạng cũng rất vui vẻ.

- Linh nhi, sao người lại trở lại?

Hàn Phong nghi hoặc hỏi.

Ai ngờ, Tiêu Linh tức giận lườm hắn một cái, gắt giọng:

- Sao, không có việc gì thì không thể tới tìm người sao? Vậy ta đi đây.

Nói xong, Tiêu Linh làm bộ xoay người, tỏ vẻ muốn rời khỏi.

codon.tra

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

209. Chương 193: Huyền Ky Tử Khiếp Sợ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hàn Phong thấy thế cười hắc hắc, chợt lóe tới bên cạnh Tiêu Linh, thuận lợi ôm lấy nàng.

Người thấy mùi hương mê người trong lòng, Hàn Phong cười to nói:

- Từ lúc nào, Linh nhi của ta cũng biết làm nũng như vậy.

Cảm nhận được bàn tay to dưới mũi, Tiêu Linh ửng đỏ, giãy khỏi móng vuốt của Hàn Phong, vừa cười vừa nói:

- Hôm nay ta có chuyện tới tìm người, bên ngoài có người tới tìm người.

- Tìm ta? Là ai?

Hàn Phong nghe vậy, không khỏi kỳ quái hỏi.

Tiêu Linh cười cười thần bí, nói rằng:

- Người tới là một đại mỹ nhân nha!

Nghe được Tiêu Linh nói như thế, Hàn Phong nhất thời ngạc nhiên, không biết có phải nàng đi theo nha đầu Lâm Phỉ Vân lâu rồi, nên vẻ thanh nhã trước kia đã thay bằng nghịch ngợm.

Bất quá, Hàn Phong rất thích cái cảm giác này, vì vậy mỉm cười, lại đi tới bên người nàng, thừa dịp Tiêu Linh không đề phòng, vuốt nhẹ lên má nàng một cái rồi nhanh chóng rời khỏi.

- mỹ nữ xinh đẹp cũng vẫn thua kém Linh nhi của ta.

Nói xong, Hàn Phong không để ý tới vẻ mặt xấu hổ của nàng, mà nhanh chóng đi ra ngoài.

Hàn Phong đến, tự nhiên cũng khiến mấy người trong phòng chú ý. Khi hai nữ tử quay đầu nhìn về phía hắn, Hàn Phong nhận ra hai nàng.

Một người trong đó là Băng Tuyết Các Đường Vũ Nhu.

Thấy Đường Vũ Nhu, Hàn Phong đã minh bạch mục đích của nàng.

Nhìn thấy Hàn Phong đi vào, Đường Vũ Nhu cũng gật đầu chào.

Huyền Ky Tử thấy thế, nói:

- Hàn Phong, nếu Băng Tuyết Các Đường cô nương là bằng hữu của người, vậy người tiếp họ đi, ta còn có một số việc cần làm, nhớ kỹ không được chậm trễ.

Hàn Phong gật đầu đáp ứng.

Đợi cho Huyền Ky Tử đi rồi, Đường Vũ Nhu liền nói thẳng:

- Hàn Phong, mục đích chúng ta tới đây, chắc hẳn người đã rõ, chúng ta muốn biết bao giờ người có thể cùng chúng ta trở về một chuyến, dù sao thương thế của sư tôn càng để lâu càng bất lợi đối với Băng Tuyết Các.

Nghe được Đường Vũ Nhu nói như thế, Hàn Phong trầm ngâm trong chốc lát, rồi đáp:

- trên đường trở về phát sinh vài chuyện ngoài ý muốn, dẫn đến ta thụ thương không nhẹ...

- Chúng ta đã biết....A!

Tiểu Hàn đằng sau Đường Vũ Nhu nhanh mồm nhanh miệng, nghe được Hàn Phong nói như thế, lập tức thốt lên. Chỉ là nói được phân nửa, tựa như nhớ tới điều gì, nàng vội vàng che miệng lại.

Hàn Phong tự tiểu phi tiểu nhìn hai nàng.

Thấy vậy, Đường Vũ Nhu cũng không giấu diếm thở dài nói:

- Xác thực, ngày đó Băng Tuyết Các chúng ta cũng ở đây, thế nhưng tình cảnh lúc đó, cho dù chúng ta xuất thủ cũng không làm nên chuyện gì, ngược lại sẽ liên lụy Băng Tuyết Các...

- Ha ha chuyện này ta tất nhiên hiểu rõ, ta cũng không trách gì các người, cần gì phải vội vã giải thích.

Hàn Phong cười ngắt lời nói.

Nghe được Hàn Phong nói như thế, Đường Vũ Nhu không khỏi khẽ cau mày.

Thấy thần sắc không tin của hai nàng, Hàn Phong lập tức nghiêm mặt nói:

- Dù sao chúng ta cũng không có giao tình gì, chỉ có trao đổi lợi ích, nên nếu đổi lại là ta, tất cũng không có lý gì xuất thủ.

Nghe vậy, Đường Vũ Nhu lúc này mới vững tin Hàn Phong không giận chó đánh mèo Băng Tuyết Các, trong lòng không khỏi thở phào, dù sao sinh tử của sư tôn vẫn dựa vào Thất Sắc Tuyết Liên trong tay Hàn Phong, nếu như Hàn Phong vì vậy mà cự tuyệt giao dịch, đối với Băng Tuyết Các mà nói, cũng là đả kích không nhỏ.

Một tháng nay, Băng Tuyết Các vẫn chưa đình chỉ tìm kiếm Ngũ Sắc Tuyết Liên, nhưng dịch nhân đến từ một tông môn thần bí quá mức cường đại, nên tới nay vẫn không có nửa điểm tin tức.

Cuối cùng, Băng Tuyết Các đành phái Đường Vũ Nhu đến đây tìm Hàn Phong đổi lấy Thất Sắc Tuyết Liên, mà hành tung của hai nàng lần này thập phần bí mật cũng không mấy người biết được, cũng vì lo lắng dịch nhân phát hiện tạo thành phiền toái không cần thiết.

Đối với mục đích tới đây của Đường Vũ Nhu, Hàn Phong minh bạch là vì Thất Sắc Tuyết Liên, đối với Băng Ngọc Linh Quả, hẳn cũng vô cùng thèm muốn.

Thế nhưng Hàn Phong tạm thời vẫn không thể rời khỏi, dù sao thời gian ở lại Huyền Thiên Tông không nhiều lắm, lần này tới Băng Tuyết Các, chậm thì một tháng, lâu thì hai ba tháng cũng chưa biết chừng.

Nghĩ tới đây, Hàn Phong không khỏi mở miệng nói rằng:

- Như vậy đi, ta trước tiên đi an bài cho các người nghỉ ngơi, các người tạm thời nghỉ lại Huyền Thiên Tông nửa tháng, ta còn có chuyện cần giải quyết, ta sẽ mang theo Thất Sắc Tuyết Liên cùng các người trở về Băng Tuyết Các, các người cảm thấy thế nào?

- Nửa tháng?

Đường Vũ Nhu nghe được Hàn Phong còn muốn các nàng ở lại nửa tháng sau mới theo trở về được, không khỏi nhíu mày lại hỏi.

Chỉ là nghĩ đến Hàn Phong ngữ khí kiên định như vậy, cũng biết hẳn có lý do không thể rời khỏi, huống chi các nàng có việc cầu người.

Ngẫm lại, Đường Vũ Nhu khẽ cắn môi, nói rằng:

- Vậy được rồi, nửa tháng sau!

- Nhưng mà, sư tỷ...

Tiểu Hàn thấy Đường Vũ Nhu dĩ nhiên dễ dàng đáp ứng như thế, dù sao hiện tại Băng Tuyết Các cũng có chút rối loạn, nếu chờ đến nửa tháng sau, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhìn thấy Tiểu Hàn còn muốn lên tiếng, Đường Vũ Nhu không khỏi lắc đầu với nàng.

Kế tiếp, Hàn Phong liền dẫn theo hai nàng đi tới hậu viện, an bài hai gian phòng.

Gian phòng của hai nàng ngay bên cạnh phòng của Tiêu Linh.

Sau khi Hàn Phong rời khỏi, Tiêu Linh cũng đã trở về phòng của mình, khi Hàn Phong dẫn hai nàng tới, Tiêu Linh đang ôm Băng Huyền Cổ Cầm ngồi trong tiểu viện.

Thấy Hàn Phong tiến đến, Tiêu Linh đầu tiên là mỉm cười, khi thấy Đường Vũ Nhu cùng Tiểu Hàn phía sau hân, cũng hơi kinh ngạc.

Tam nữ ở tại Thiên Thánh Cốc cũng hay gặp mặt, tuy rằng chưa từng nói chuyện, nhưng cũng tính là quen biết.

Hàn Phong nói cho Tiêu Linh biết hai nàng sẽ ở lại Huyền Thiên Tông nửa tháng, Tiêu Linh cũng thập phần nhiệt tình tiếp nhận, tự mình dẫn hai nàng đến phòng mình, đồng thời chỉnh lý.

Nhìn thấy tam nữ không để ý tới mình, Hàn Phong đành lắc đầu, đi tới Bách Thảo Đường.

Sau khi đáp ứng cùng Đường Vũ Nhu trở lại Băng Tuyết Các trong nửa tháng sau, Hàn Phong muốn nắm chặt thời gian này, an bài tốt mọi việc.

Hôm nay, ngoài Bồ Lô Dịch cùng Phí Lão do Hàn Phong dẫn đến, cả Huyền Thiên Tông, người mạnh nhất chính là tông chủ Huyền Kỳ Tử. Thực lực của hắn hiện tại cũng đã đạt đến địa giai cửu phẩm, hơn nữa mơ hồ đã đạt tới bình cảnh.

Trong lòng Hàn Phong đã có kế hoạch, ý nghĩ của hắn là hy vọng trong hai năm, trợ giúp Huyền Kỳ Tử thành công đột phá bình cảnh, tiến nhập thiên giai.

Chỉ cần Huyền Kỳ Tử có thể thuận lợi tiến nhập thiên giai chi cảnh, cộng thêm hai người Bồ Lô Dịch cùng Phí Lão, cứ như vậy Huyền Thiên Tông liền có ba gã thiên giai cường giả.

Như vậy, hai năm sau đó, dù không có hoàng thất che chở, thế lực bình thường muốn đối phó Huyền Thiên Tông, thì Huyền Thiên Tông cũng có thực lực tự bảo vệ mình.

Đương nhiên, muốn đột phá thiên giai cũng không phải nói đơn giản như vậy, Hàn Phong dự định dựa vào điều phối Hồi Thiên Tái Tạo Đan, cùng tài liệu trân quý, luyện chế cửu phẩm đan dược.

Tạm thời hắn gọi là Đoạt Thiên Đan.

Nguyên bản, lấy năng lực của hắn muốn luyện chế cửu phẩm đan dược công suất cũng không tính cao, nhưng nhờ thời gian trong Hư Linh Huyền Cảnh, Tinh Thần Hải tăng vọt, đối với điều khiển đầu khí càng nhuần nhuyễn, đồng nghĩa với luyện chế đan dược đối với hỏa hầu càng chính xác.

Hàn Phong đối với luyện chế cửu phẩm đan dược này càng tự tin hơn.

Nghĩ tới đây, Hàn Phong cũng không có do dự, lập tức nói ra ý nghĩ của mình với Huyền Kỳ Tử.

Dù sao hiện nay, thực lực của hắn đã được thế nhân biết đến, nên Hàn Phong cũng không muốn tiếp tục giấu diếm bản lĩnh chế đan dược của mình nữa. Huyền Kỳ Tử khi biết Hàn Phong tuổi còn trẻ, không chỉ thực lực đã đạt được địa giai lục phẩm, mà không lâu trước còn tiến nhập địa giai thất phẩm.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiệt

210. Chương 194: Đoạt Thiên Đan.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hiện tại, Hàn Phong lại nói cho mình, hẳn dĩ nhiên là một Luyện Dược đại sư, sao không khiến Huyền Ky Tử cảm thấy kinh ngạc cùng khiếp sợ cho được.

Những lời Hàn Phong nói sau đó càng khiến Huyền Ky Tử không thể áp chế nội tâm chấn động, cả người nhảy dựng lên.

Hàn Phong dĩ nhiên nói cho hắn biết, muốn trợ giúp hắn đột phá thiên giai chi cảnh.

Huyền Ky Tử nghe được tin tức này, phản ứng đầu tiên chính là cảm thấy Hàn Phong đang nói đùa.

Nhưng sau đó, lúc Huyền Ky Tử thấy biểu tình nghiêm túc của Hàn Phong, lại nghĩ tới hành động của hắn ngày thường, Huyền Ky Tử nhận không được kích động.

Có chút không dám tin tưởng nuốt vài ngụm nước miếng, Huyền Ky Tử run giọng nói:

- Hàn... Hàn Phong, người...nói thật chứ? Người có biện pháp giúp ta trong vòng hai năm tiến nhập thiên giai?

Đối với biểu tình khiếp sợ của Huyền Ky Tử, Hàn Phong cũng hiểu được, dù sao ai nghe được thiên giai chi cảnh, cũng đều có tâm tình như Huyền Ky Tử.

Chẳng qua, Hàn Phong với điều này vô cùng nắm chắc. Quan trọng là phải xem kỳ ngộ của Huyền Ky Tử.

Cửu phẩm đan dược mà hắn luyện chế chỉ là đề cao xác suất thành công mà thôi.

Kể lại nguyên nhân trong đó, Huyền Ky Tử nghe xong cũng không có biểu hiện ra vẻ thất vọng.

- Như vậy cũng đủ rồi, thiên giai chi cảnh khả ngộ bất khả cầu, nếu như người có thể luyện chế được cửu phẩm đan dược, dù có thể nào ta cũng liều mạng trong hai năm này, tranh thủ đột phá.

Huyền Ky Tử bình tĩnh lại, nói.

Hắn cũng hiểu hai năm sau mất đi hoàng thất bảo hộ, nếu như hắn có thể tiến nhập thiên giai, không thể nghi ngờ đối với Huyền Thiên Tông mà nói là bảo đảm cực lớn.

Mấy ngày kế tiếp Hàn Phong đang cùng Huyền Ky Tử tin tưởng thương thảo, sau đó triệt để nhốt mình trong Bách Thảo Đường.

Có Huyền Ky Tử phân phó, Lão Dược Sư cũng không nói gì thêm, quan trọng chính là lúc trước hắn được Hàn Phong truyền thụ phương pháp nuôi trồng Tử La Thảo, nên hiện tại đã nghiên cứu chế tạo ra phương pháp trồng vào loại dược liệu quý hiếm khác.

Cũng vì vậy, Huyền Thiên Tông chỉ dựa vào chúng mà kiếm được số lượng kim tệ khổng lồ.

Bảy ngày sau, trong phòng chế thuốc của Huyền Thiên Tông đột nhiên vang lên một trận tiếng nổ rung trời, ngay sau đó một cỗ năng lượng trực tiếp phá nổ nóc phòng.

Khi nhìn thấy chuyện này, mọi người cũng ào ào tìm đến xem là chuyện gì.

Trong lúc mọi người còn đang kinh nghi bất định, một đạo nhân ảnh không rõ ràng đi từ trong phòng chế dược ra.

Mọi người vừa nhìn, đúng là Hàn Phong, bất quá lúc này bộ dáng của hắn nhìn qua vô cùng mệt mỏi, hiển nhiên là tiêu hao quá nhiều tinh lực gây nên.

- Hàn Phong, người không sao chứ?

Huyền Ky Tử thân thiết hỏi.

Huyền Kỵ Tử biết mấy ngày này Hàn Phong đều vì hẩn luyện chế cửu phẩm đan dược, cỗ năng lượng kinh người vừa rồi, không khỏi khiến Huyền Kỵ Tử lo lắng, cho rằng trong quá trình luyện chế xuất hiện biến cố.

Thế nhưng Lão Dược Sư khi nhìn thấy cỗ năng lượng kinh khủng kia, hai mắt có chút ngạc nhiên.

Sau đó thấy Hàn Phong xuất hiện, Lão Dược Sư cũng hai mắt lóe sáng, tuy rằng hiện tại hẩn vẫn là thượng phẩm luyện dược sư, nhưng hẩn đối với năng lượng vừa rồi cũng biết, rõ ràng là khi cửu phẩm đan dược luyện thành, năng lượng quá mức hùng hậu gây ra.

Cỗ thanh thể lớn vừa rồi, năng lượng kinh khủng như thế khiến Lão Dược Sư minh bạch, trong mấy ngày này, Hàn Phong đã luyện được cửu phẩm đan dược.

Hơn nữa Lão Dược Sư cũng đoán được Hàn Phong luyện chế cửu phẩm đan dược cũng không phải loại bình thường.

Nếu là cửu phẩm đan dược phổ thông căn bản không thể tạo ra thanh thể kinh khủng như vậy.

Nhìn thấy mọi người tới rồi, Hàn Phong mỉm cười, hẩn thật không ngờ lần này luyện chế Đoạt Thiên Đan dĩ nhiên gặp phải đan năng kinh khủng như thế.

Bất quá, đan năng càng cường đại chứng tỏ hiệu quả đan dược luyện chế ra càng tốt, minh bạch điểm ấy, Hàn Phong tự nhiên cũng vô cùng mừng rỡ, nguyên bản cần mười ngày, không ngờ hôm nay mới tới ba ngày đã hoàn thành.

Với điều này, Hàn Phong lại phải cảm thán sự cường đại của Tinh Thần Hải.

Hàn Phong nói với mọi người:

- Không cần lo lắng, vừa rồi chỉ là đan năng sản sinh bạo tạc mà thôi.

Nghe được Hàn Phong nói như thế, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, lúc này Tiêu Linh mới tới, cũng nhìn thấy Hàn Phong vẻ mặt mệt mỏi, cũng vô cùng yêu thương, không khỏi oán trách lườm hẩn một cái, vội vàng tiến lên đỡ lấy.

Đường Vũ Nhu tuy không phải luyện dược sư, nhưng thân là nhất lưu thể lực Băng Tuyết Các, đối với đan năng sản sinh trong quá trình luyện đan cũng biết được một ít. Nàng cũng không ngờ năng lực chế thuốc của Hàn Phong lại trác tuyệt như thế.

Chỉ là cửu phẩm đan dược này sản sinh đan năng đủ để chứng minh khả năng của hẩn không thấp hơn luyện dược đại sư.

Đường Vũ Nhu càng không ngừng tò mò đảo mắt nhìn Hàn Phong. Nàng thực sự nghĩ không ra, Hàn Phong rốt cuộc là loại quái thai nào, hẩn mới mười bốn tuổi a!

Nghĩ đến đây, trong lòng Đường Vũ Nhu không khỏi dâng lên cảm giác thất bại. Biểu hiện hôm nay của Hàn Phong đối với một người sinh cường như nàng, thật là đả kích không nhỏ.

Lúc này, nàng mới phát hiện, nguyên lai trước đây vốn liếng để nàng kiêu ngạo trước mặt mọi người quá nhỏ bé trước mặt Hàn Phong.

Lúc này ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người Hàn Phong nên không có phát hiện ra tâm tình Đường Vũ Nhu biến hóa.

Tiêu Linh đỡ lấy, Hàn Phong trước tiên phân phó mọi người vài câu, rồi đi theo Huyền Kỵ Tử tới phòng khách.

Đợi cho hai người ngồi vào chỗ, Huyền Kỵ Tử lo lắng kiểm tra thân thể Hàn Phong, sau khi xác định hẩn chỉ là quá lao lực mới yên lòng.

So với cửu phẩm đan dược, hôm nay Huyền Kỵ Tử càng quan tâm chính là đệ tử hiếm có này.

Đoạt Thiên Đan có thể trợ giúp hẩn tiến nhập thiên giai chỉ cảnh, nhưng Huyền Kỵ Tử đối với tư chất của mình cũng rất hiểu rõ, nếu đối là điều kiện ngang nhau, hẩn tin tưởng Hàn Phong không cần mười năm là có thể siêu việt hơn hẩn.

Ưu thế lớn nhất của Hàn Phong chính là hiện tại hắn mới chỉ có mười bốn tuổi, là đệ tử xuất chúng nhất, đối với hy vọng Huyền Thiên Tông cường đại hơn của Huyền Kỳ Tử mà nói, cửu phẩm đan dược tự nhiên không được quan tâm bằng.

Hàn Phong trông thấy vẻ ân cần trên mặt Huyền Kỳ Tử. cũng mỉm cười, lập tức đem hộp gấm trong tay lên, nói rằng:

- Tông chủ, may mắn không làm nhục mệnh, bên trong hộp chính là Đoạt Thiên Đan.

Trông thấy Hàn Phong đưa tới hộp gấm, Huyền Kỳ Tử nhất thời kích động không thôi, hai tay có chút run rẩy tiếp nhận, trên mặt do kích động mà trở nên đỏ bừng, thanh âm run run nói:

- Đây chính là Đoạt Thiên Đan?

Hàn Phong cười gật đầu.

Chợt, dưới ánh mắt của hai người, Huyền Kỳ Tử nhẹ nhàng mở hộp ngọc, nhất thời một cỗ dược hương nồng nàn trong nháy mắt tràn ngập căn phòng.

Ngay sau đó, một viên lục sắc tiểu dược hoàn xuất trước mặt Huyền Kỳ Tử.

Cảm thụ được năng lượng hùng hậu từ trong lục sắc dược hoàn phát ra, Huyền Kỳ Tử hít một hơi thật sâu mới bình phục nội tâm kích động.

- Không hổ là cửu phẩm đan dược, chỉ riêng cỗ năng lượng hùng hậu phát ra đã biết không phải phàm vật.

Huyền Kỳ Tử cười nói.

Hàn Phong nghe vậy, không khỏi nói tiếp:

- cửu phẩm đan dược mới vừa luyện chế thành công, trong vòng 3 ngày là lúc dược tính cường đại nhất. Qua ba ngày, cho dù có bảo quản tốt, năng lượng bên trong cũng suy yếu dần. Do đó, tông chủ phải nắm bắt thời gian, tranh thủ trong hai ngày này bế quan, hấp thu tốt dược hiệu của Đoạt Thiên Đan.

Nghe được Hàn Phong nói như thế, Huyền Kỳ Tử vội vàng đem hộp ngọc đẩy lại, rồi trịnh trọng nói:

- Như vậy, ta đi bàn giao lại với các trưởng lão một tiếng, hai ngày sau, liền bế quan, hy vọng trong hai năm có thể thuận lợi tiến nhập thiên giai.

Nói xong, Huyền Kỳ Tử cũng không nhiều lời nữa, mà mang theo Đoạt Thiên Đan vội vã rời đi.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

211. Chương 195: Tìm Kiếm Cổ Nhân.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Sau đó Hàn Phong cũng trở lại gian phòng của mình, liên tục bảy ngày tiêu hao tinh lực cùng đấu khí quá độ cũng khiến thân thể hắn có chút chịu không nổi.

Dù sao luyện chế cửu phẩm đan dược cũng không thể so với hạ phẩm đan dược, trong quá trình này, chỉ cần hơi có vô ý, sẽ gặp thất bại trong gang tấc, vì thế Hàn Phong tự nhiên là không được qua loa.

Ngày mai, sau một đêm nghỉ ngơi, tinh thần của Hàn Phong cũng khôi phục hoàn toàn.

Lúc này còn cách ước định với Đường Vũ Nhu có bảy ngày, trong bảy ngày này hắn cũng khá nhàn rỗi, mỗi ngày đều không ngừng luyện chế các loại đan dược, một phần tự nhiên là vì Tiểu Bạch, mà phần còn lại là để cho các đệ tử khác.

Thiên Địa Thánh Quả dù tốt, nhưng đối với phần lớn đệ tử mà nói, hiện tại chưa phải lúc thích hợp để dùng, dù sao ngoài mấy người Mạnh Hùng thực lực cao hơn, số còn lại thực lực đều tại giai đoạn cơ sở.

Năng lượng trong Thiên Địa Thánh Quả cũng không phải bọn họ có thể chịu đựng, nên Hàn Phong lúc này mới cố ý luyện chế hạ phẩm đan dược, cho bọn họ dùng.

Đương nhiên, về phần mấy người Mạnh Hùng, Tiêu Linh, Hàn Phong tự nhiên không keo kiệt, hơn nữa có tông chủ ra lệnh, hẳn không hề cố kỵ dùng Thiên Địa Thánh Quả làm tài liệu dùng để luyện chế Thánh Linh Đan, trợ giúp mọi người đề thăng đấu khí.

Hiệu quả Thánh Linh Đan tự nhiên không tốt như Đoạt Thiên Đan, nó chỉ là thất phẩm đan dược, là loại thích hợp nhất cho mấy người Mạnh Hùng sử dụng.

Có Thánh Linh Đan trợ giúp, Hàn Phong tin tưởng không quá một năm, mấy người Mạnh Hùng sẽ tiến bộ xa.

Liên tục bảy ngày, Hàn Phong toàn lực luyện chế, lớn nhỏ được tổng cộng hơn một trăm viên đan dược.

Nhìn đồng đan dược trên bàn, Hàn Phong cảm thấy hết sức vui mừng, hơn một trăm viên đan dược này là chính là do hắn dùng hơn ba mươi Thiên Địa Thánh Quả cùng vô số tài liệu trân quý, tin tưởng lấy thực lực của một vài nhất lưu thể lực cũng vô pháp làm được như vậy.

Từ lúc Hàn Phong luyện chế ra Đoạt Thiên Đan, ngày thứ hai Huyền Kỳ Tử bàn giao mọi chuyện xong, cũng đã bắt đầu hai năm bế quan, để trùng kích thiên giai chi cảnh.

Trong mấy ngày này, Hàn Phong bớt thời giờ chỉ điểm mấy người Mạnh Hùng tu luyện, quan trọng nhất là sư phụ Lâm Nguyệt, nhờ có hắn cùng Thánh Linh Đan trợ giúp, Lâm Nguyệt đã dần dần tới sát ranh giới địa giai chi cảnh.

Mà đối với Hàn Phong chỉ điểm, Lâm Nguyệt cũng có chút cảm khái.

Dù sao hôm nay thực lực Hàn Phong vượt xa nàng rất nhiều, thậm chí đại bộ phận trưởng lão trong tông cũng kém hắn, tự nhiên nàng cũng không có ý nghĩ gì đặc biệt.

Bảy ngày thoáng cái trôi qua, Hàn Phong đã an bài xong mọi chuyện. Chuyến này Hàn Phong chỉ dẫn theo Bồ Lôi Dịch, về phần Phí Lão lưu lại bảo hộ an toàn của Huyền Thiên Tông, tuy nói hoàng thất hứa hẹn sẽ che chở Huyền Thiên Tông hai năm, thể nhưng khó bảo toàn một vài thể lực đuôi mù không chịu từ bỏ ý định.

Do đó Hàn Phong lúc này mới Phí Lão lưu lại.

Sau khi chuẩn bị xong, Hàn Phong cố ý hạ sơn một chuyến, lại tiến nhập Diệp Chấn Phi Động Phủ, lấy hai đóa Thất Sắc Tuyết Liên, một đóa trong đó giao cho Đường Vũ Nhu.

Đường Vũ Nhu cùng Tiểu Hàn nhìn thấy Hàn Phong dễ dàng đem Thất Sắc Tuyết Liên giao ra, cũng có chút kinh dị. Bất quá các nàng chưa từng thấy qua Thất Sắc Tuyết Liên nên không thể xác định thật giả, nên đành từ cố năng lượng thuần khiết phát tán từ trên thân nó để biết đó không phải là phạm vật.

Phần còn lại đành chờ khi trở về Băng Tuyết Các do sư tôn tự mình kiểm nghiệm.

Sau khi từ biệt mấy người Tiêu Linh, Hàn Phong liền dẫn theo Tiêu Linh cùng với Đường Vũ Nhu rời khỏi Huyền Thiên Tông đi tới Băng Tuyết Các.

Vị trí của Băng Tuyết Các trong Li Tuyết Hàn Nguyên phương bắc Thiên Tinh Đế Quốc. Lấy cước trình của đoàn người Hàn Phong cần nửa tháng mới tới nơi.

Hai ngày sau, mấy người đi tới một tòa thành nhỏ xa xôi, Đông Lâm Trấn.

Nguyên bản dựa theo ý tứ của Đường Vũ Nhu thấy sắc trời còn sớm, nếu như đẩy nhanh tốc độ, có thể trước trời tối tới thành trấn tiếp theo, nhưng Hàn Phong cự tuyệt, nói là muốn ở lại Đông Lâm Trấn ngủ lại một đêm.

Đường Vũ Nhu hỏi kiểu gì, Hàn Phong cũng không chịu nói rõ nguyên do.

Bất đắc dĩ, mấy người đành ở lại Đông Lâm Trấn, tìm chỗ nghỉ ngơi, còn Hàn Phong nói lại mấy tiếng, rồi một mình rời khỏi.

Hàn Phong theo phương hướng trong trí nhớ tìm kiếm, ngay khi hần bước vào Đông Lâm Trấn, trong lòng từ lâu đã không còn bình tĩnh nữa.

Kiếp này, lần đầu tiên hần bước vào Đông Lâm Trấn, nhưng kiếp trước, đối với nơi này hần quen thuộc dị thường.

Hần nhớ kỹ kiếp trước, khi Huyền Thiên Tông bị Tinh Hải Các chiếm đoạt, một mình hần lưu vong, trong đó thời gian ở tại Đông Lâm Trấn, trên người bị thương, cộng thêm đói khổ lạnh lẽo, cuối cùng ngất xỉu ở một góc đường.

Nếu như, lúc đó không ai để ý tới hần, có lẽ lúc đó hần đã sớm chết đi, cũng không có cơ duyên ngoài ý muốn đạt được Ngạo Thị Thiên Địa Quyết, chớ nói chi là có thể ngẫu nhiên vào lúc bốn trăm tuổi thành công tiến nhập thiên giai chi cảnh.

Trong trí nhớ, đạo nhân ảnh kia ở gần đây.

Mang theo tâm tình kích động, Hàn Phong không khỏi đi nhanh hơn.

So với kiếp trước, còn sớm hơn mấy năm, không biết người kiếp trước giúp đỡ hần, hiện tại sinh sống ra sao.

Đương nhiên, Hàn Phong cũng lo lắng đối phương cũng không nhận ra bản thân, nếu như mình đột nhiên xuất hiện cũng vô cùng vô lý. Do đó hần chỉ dự định xem xét tình hình, sau này ân tình kiếp trước, đành đợi hần từ Băng Tuyết Các trở về lại tính toán.

Rất nhanh, tuy rằng cách xa nhau mấy trăm năm, nhưng Hàn Phong đối với nơi này ấn tượng thập phần sâu sắc, do đó chỉ trong chớp lát, hần đã tìm ra con đường quen thuộc.

Bất quá, Hàn Phong chưa tới gần đã nghe thấy âm thanh nhón nháo truyền tới.

Hàn Phong thậm chí có thể từ trong tiếng động nhón nháo, mơ hồ nghe được tiếng quát mắng, cùng một tiếng cầu xin yếu ớt.

Nguyên bản Hàn Phong cũng không để ý tới chuyện này, bất quá ai ngờ nơi hần muốn tìm, càng đến gần Hàn Phong càng nghe rõ âm thanh nhón nháo.

- Van cầu các người...đây là thứ duy nhất cha ta để lại...các người không được lấy đi.

Thanh âm gián đoạn, nghe cực kỳ suy yếu.

Ngay sau đó là giọng một nam tử hùng hồ truyền đến:

- Hắc, tiểu tạp chủng, còn không đem khế ước giao ra, người vẫn còn nợ Thiếu chủ nhà ta một khoản lớn, nếu người không giao, cẩn thận đại gia ta đem người bán thành nô lệ, với tuổi tác của người rất được giá.

Tựa hồ là bị nam tử dọa sợ, thanh âm kia càng trở nên yếu ớt:

-Đừng...đừng mà...van cầu các người...buông tha ta...

Lúc này, Hàn Phong cũng bị hai người nói chuyện làm hiếu kỳ, vì vậy tiến lại gần nhìn vào bên trong.

Phát hiện trong đám người, hai gã nam tử vóc người khô ngô, khí tức không kém về mặt dữ tợn đứng đó, dưới chân là một tiểu cô nương vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, khoảng chừng mười tuổi, vẻ mặt kinh sợ nhìn hai nam tử khô ngô.

Y phục trên người nàng vô cùng cũ rách, nhưng sạch sẽ, chỉ là chỗ ngực có thể nhìn được vết chân màu đen, mái tóc đen nhánh không chỉnh tề, trên mặt cang vì kinh sợ mà đầy lệ, thoát nhìn như một tiểu khát cái.

Lúc này, nam tử phía trước nhìn về mặt kinh khủng của tiểu cô nương, có vẻ thập phần đắc ý, không khỏi cười to nói rằng:

- Ha ha tiểu tạp chủng, biết sợ còn không mau đem khế đất ra đây...

- Ta...ta...ta...

Tiểu cô nương kia hai tay ôm chặt lấy người trước, khuôn mặt nhỏ nhắn đã sợ tới tái nhợt, đôi mắt vô tội càng không ngừng đảo về phía đám đông, hy vọng tìm được sự trợ giúp, nhưng không có ai cả.

- Ha ha, tiểu tạp chủng, người lão nào không biết Đông Lâm Trấn này là của ai, bọn họ mà cũng dám xen vào chuyện của Thiếu chủ nhà ta? Trừ phi bọn họ không muốn sống.

Nam tử kia lại nói tiếp:

- Khả năng nhẫn nại của đại gia ta có hạn, vừa rồi cho người cơ hội, hiện tại quyết định đem bán người thành nô lệ, thuận tiện đổi ít tiền tiền hoa.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

212. Chương 196: Tin Tức Bất Ngờ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Nữ hài nghe được nam tử kia nói như thế, càng sợ đến vẻ mặt kinh hoảng, tuy tuổi nàng không lớn, nhưng cũng biết chợ nô lệ là nơi nào, chỉ cần vào đó, phỏng chừng cả đời nàng cũng đừng mong có tự do.

Lúc ánh mắt nữ hài quét về phía Hàn Phong, không ngờ hắn cũng không tránh né ánh mắt của nàng, mà tiểu cô nương kia thấy thế, tựa như thấy được ánh sáng nơi cuối con đường, trong lòng nổi lên hy vọng.

Cảm nhận được ánh mắt khẩn cầu của nàng, Hàn Phong cũng là hơi sửng sốt.

Kỳ thực, nguyên bản hắn cũng không muốn xen vào việc của người khác, chỉ là khi hắn thấy tiểu cô nương này, chẳng biết tại sao trong lòng có một cảm giác quen thuộc.

Chỉ bất quá, lúc này trên mặt nàng bị mái tóc tán loạn che khuất, nhất thời hồi lâu không nhận ra, khi tiểu cô nương ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt khẩn cầu mãnh liệt khiến Hàn Phong có cảm giác giống như đã từng quen biết.

Trong lòng Hàn Phong kinh ngạc, không khỏi trầm nghĩ:

- Có chuyện gì nhỉ? Sao ánh mắt của nữ hài này lại làm ta có cảm giác thân thiết?

Nghĩ tới đây, Hàn Phong không khỏi mở to hai mắt, tỉ mỉ quan sát hình dạng tiểu cô nương.

Cũng không biết vì sao, đúng lúc đó gió thổi lên, nguyên bản mái tóc che khuất khuôn mặt nàng, lúc này bị gió thổi bay, một khuôn mặt nhỏ nhắn xuất hiện trong tầm mắt Hàn Phong.

Thấy dung mạo nữ hài nhi, Hàn Phong nhíu mày, trong đầu tỉ mỉ nhớ lại.

Bỗng nhiên, Hàn Phong mạnh ngẩng đầu lên, trên mặt nhất thời lộ vẻ bất khả tư nghị.

- Tiểu Thanh nhi!

Hàn Phong thất thanh thốt ra, trong lòng sớm bị phát hiện này làm cho chấn kinh.

Ngay sau đó một cỗ lửa giận vô biên dâng trào trong lòng.

Bàn tay nắm chặt răng rắc cho thấy tâm tình của Hàn Phong lúc này.

- Cứu...cứu..cứu ta!

Cô bé kia thấy Hàn Phong thủy chung thờ ơ, trong lòng tràn ngập thất vọng, nhưng khi thấy nam tử kia bất tới, càng kinh sợ vô cùng la lên.

Mắt thấy nữ hài đã bị nam tử kia tóm lấy.

Đột nhiên, một đạo nhân ảnh xuất hiện bên cạnh nàng, ngay sau đó truyền đến từng tiếng âm hưởng nặng nề.

- Phanh!

- Loảng xoảng...!

Đạo âm thanh thứ nhất là khi bóng người kia cùng nam tử tiếp xúc, còn tiếng thứ hai là do nam tử kia bay ngược ra đụng phải tạp vật phát ra.

Nguyên bản một nam tử khác đứng bên cạnh, nhìn thấy đồng bạn của mình bị đánh bay, lập tức kinh hãi, vận đẩu khí toàn thân, hai mắt tràn đầy cảnh giới nhìn bóng người, quát to:

- Người là ai? Ta chính là hộ vệ Đỗ gia Đông Lâm Trấn, bằng hữu làm vậy chẳng lẽ muốn đối địch với Đỗ gia?

Hàn Phong nhìn nam tử mập mạp trước mắt, trong mắt hiện lên một tia sắc bén.

Lấy thực lực của hắn tự nhiên nhìn ra nam tử mập mạp kia chỉ có thực lực nhân giai tứ phẩm, căn bản không phải đối thủ của hắn. Về phần nam tử tự xưng là hộ vệ Đỗ gia, Hàn Phong hoàn toàn coi như không nghe thấy.

Lúc này, hắn căn bản không đi để ý tới tên nam tử kia, mà là xoay người ngồi xổm xuống nhìn lại tiểu cô nương kia.

Nữ hài từ lâu đã sợ tới hai mắt nhắm nghiền, thân thể nhỏ bé, đơn bạc không ngừng run rẩy.

Thấy một màn như vậy, trong mắt Hàn Phong không khỏi hiện lên một tia thương tiếc, đang muốn giơ tay an ủi nàng, thì nam tử đằng sau thấy Hàn Phong không để ý tới mình, nhất thời thẹn quá thành giận.

- Vô liêm sỉ dĩ nhiên không nhận ra Đỗ gia ta, hôm nay không dạy cho ngươi bài học, ngươi thật coi Đông Lâm Trấn này là nơi có thể làm chuyện xằng bậy.

Nam tử kia nói xong, nhất thời nhanh chóng vọt về phía Hàn Phong.

Cảm thấy đằng sau truyền đến tiếng xé gió, con mắt Hàn Phong hiện lên một đạo lãnh mang, trong mũi hừ lạnh, cũng không thấy được động tác gì, thân hình đã xuất hiện trước mặt nam tử kia, đánh ra một quyền.

Nam tử kia chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng đáng sợ trong nháy mắt xâm nhập thân thể của mình.

Hàn Phong đánh ra một quyền, cũng không dừng lại, một tay trực tiếp chụp lấy nam tử kia, lạnh lùng nói:

- Đỗ gia là vật gì, hiện tại ta muốn giết ngươi....

- Thả...thả...ta ra..khụ...khụ...

Nam tử mập mạp bị Hàn Phong tóm lấy cổ, sắc mặt đỏ bừng, hô hấp có chút khó khăn, nói.

Nam tử kia cũng không nghĩ ra, thiếu niên trước mắt này thoát nhìn tuổi không lớn lắm, thực lực thực lực mạnh như vậy, chỉ một quyền đã đánh bại hắn.

Về mặt Hàn Phong âm trầm nhìn chằm chằm tên trước mắt, trong lòng nhất thời dâng lên cảm giác tức giận vô biên, ánh mắt ngưng trọng, lực đạo trong tay chợt gia tăng mãnh liệt.

Nam tử bị Hàn Phong bóp cổ, hai tay không khỏi bắt lấy tay hắn, nỗ lực kéo ra.

Chỉ trong chốc lát, con mắt của hắn đã dần trợn lên, một cỗ cảm giác tử vong từ sâu thẳm nội tâm dâng lên.

Trông thấy nam tử trong tay mình không ngừng giãy dụa, Hàn Phong vẫn thản nhiên như không.

Mọi người vây xem một màn này, cũng đồng loạt kinh hãi.

Về phần nam tử nói chuyện lúc trước kia, mới vừa rồi bị Hàn Phong trực tiếp đánh bay, lúc này ngã nhào một bên, không hề nhúc nhích, không rõ sinh tử.

Mắt thấy nam tử mập mạp đã sắp không chịu được, đột nhiên đằng sau truyền tới thanh âm sợ hãi.

- Đừng...đừng giết hân...

Nghe được thanh âm này, bàn tay Hàn Phong hơi buông lỏng, lập tức hừ lạnh một tiếng, ném sang một bên.

Xoay người lại, Hàn Phong nhìn về phía nữ hài nhi vẻ mặt sợ hãi, sau khi xác định được thân phận của nàng, trong mắt không khỏi lộ vẻ tiếc hận nồng đậm.

Có lẽ nàng cảm thụ được vẻ thương tiếc trong mắt Hàn Phong, tựa hồ không còn hoảng loạn nữa mà tò mò quan sát Hàn Phong.

- Người không sao chứ?

Hàn Phong ngồi xổm người xuống, ngữ khí ôn nhu hỏi thăm.

Nữ hài nhi kia lắc lắc cái đầu nhỏ, nhẹ giọng nói:

- Không... Không có việc gì...ca ca...người không thể giết bọn họ, chúng là người của Đỗ gia.

- Đỗ gia?

Hàn Phong nhíu mày, khóe miệng hơi cười nhạt, cũng không trả lời, mà giơ tay gạt tóc nàng sang một bên, nhất thời khuôn mặt trắng nõn thanh tú hiện tại trong tầm mắt hân.

Đối với động tác của Hàn Phong, tiểu cô nương không có nửa điểm e ngại, mà còn có cảm giác vô cùng thân thiết.

Có thể là vì Hàn Phong là người duy nhất trong lúc nàng khó khăn nhất nguyện ý ra tay giúp nàng.

- Có thể nói cho ta biết người tên gì hay không?

Hàn Phong nhìn tiểu cô nương, tuy rằng so với kiếp trước thì ngây ngô hơn nhiều, nhưng vẫn đủ để hân nhận ra nàng.

Tiểu cô nương kia nghe được Hàn Phong hỏi, trên mặt có chút nhẩn nhó, bờ môi khẽ nhúc nhích, lúc này mới nhỏ giọng nói:

- Kỷ Thanh Thanh.

Quả nhiên không sai. Hàn Phong trầm nghĩ trong lòng, lập tức lại hỏi tiếp:

- Sao người lại ở đây? Cha mẹ của người đâu?

Ai ngờ, Kỷ Thanh Thanh nghe được Hàn Phong hỏi thăm phụ mẫu nàng, nhất thời hai mắt ngấn lệ, lập tức một giọt nước mắt lớn rơi xuống, rồi cứ thế khóc không ngừng.

Hành động này của Kỷ Thanh Thanh nhất thời khiến Hàn Phong luống cuống tay chân một trận, vội vàng an ủi nàng.

Khóc một hồi lâu, Kỷ Thanh Thanh nghẹn ngào nói:

- Phụ thân cùng mẫu thân ta....đều không còn...chỉ còn lại một mình tiểu Thanh nhi...

- Cái gì?

Hàn Phong nghe xong, bỗng nhiên cả kinh.

- Điều này sao có thể?

Rõ ràng còn cách thời gian hân gặp được phụ mẫu nàng một thời gian dài, bọn họ sao đã chết vào lúc này rồi?

Phụ thân Kỷ Hải của nàng cũng chính là ân nhân vào lúc hân khó khăn nhất đã ra tay trợ giúp.

Trong đầu Hàn Phong còn nhớ rõ, lúc đó được Kỷ Hải lưu giữ, là một nhà bọn họ giúp hân từ trong bóng tối tỉnh táo lại, để hân có lại lòng tin sống tiếp.

Cho tới nay, tựa hồ hân đã quên mất một vấn đề, đó là việc hân bắt ngờ sống lại, đang từ từ thay đổi tất cả, đồng thời cũng ảnh hưởng tới những người khác.

Xác thực, Trầm Ngọc bởi vì hấn mà xuất hiện, tránh khỏi số phận giống kiếp trước, Huyền Thiên Tông nhờ hấn mà thực lực hiện nay đã không ngừng đề thăng.

Tiêu Linh bởi vì hấn xuất hiện không chỉ có dung mạo khôi phục hoàn toàn, mà quỹ tích cuộc đời cũng thay đổi theo.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

213. Chương 197: Kỷ Thanh Thanh.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Đối với Hàn Phong xem ra đều là hướng phát triển tốt, thế nên hấn không lưu ý, có lẽ một số việc sẽ vì mình xuất hiện mà trở nên bi đát hơn kiếp trước.

Bây giờ, phu phụ Kỷ Hải tử vong sớm xem như là một lời nhắc nhở, để hấn minh bạch mặc dù mình sống lại, muốn thay đổi tất cả, bảo hộ mọi người bên cạnh mình, nhưng có một số việc cũng vì hấn mà trở nên hồng bét.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Hàn Phong hơi có chút âm trầm, trong lòng càng không ngừng suy tư.

Kỷ Thanh Thanh nhìn thấy Hàn Phong đột nhiên biến sắc, nhất thời lại khấn trương, cái mũi nhỏ hơi nức nở, hai mắt có chút sợ hãi nhìn hấn.

Hàn Phong kịp phản ứng, thấy bộ dáng của nàng, cũng hiểu vẻ mặt của mình dọa nàng, đang muốn mở miệng an ủi, đằng sau lại truyền đến một trận âm hưởng.

Thì ra là nam tử mập mạp lúc trước bị Hàn Phong ném sang một bên, mất nửa ngày mới đứng dậy được.

- Khụ khụ...

Ho khan một trận kịch liệt, nam tử mập mạp có chút dữ tợn nhìn chằm chằm vào thiếu niên đột nhiên xuất hiện.

Trong Đông Lâm Trấn, hấn ý vào uy thế của Đỗ gia, từ trước đến nay đều là hoành hành không có kỵ, hôm nay dĩ nhiên lại chịu nhục nhã trước mặt nhiều người như vậy, sao không khiến hấn thẹn quá hóa giận.

- Người... Người là ai? Vì sao xen vào chuyện của Đỗ gia?

Nam tử mập mạp nuốt vài ngụm nước miếng, có chút kinh hãi, lắp bắp hỏi.

- Đỗ gia?

Lạnh lùng cười, chợt Hàn Phong nói:

- Mặc kệ ngươi là ai, hôm nay cũng đừng hòng rời khỏi nơi này.

Nói xong, thân hình Hàn Phong chợt lóe, sau một khắc đã xuất hiện tại trước người nam tử mập mạp kia, đồng thời cánh tay bỗng nhiên phát lực, căn bản không để cho đối phương cơ hội, quyền đầu mang theo tiếng xé gió đánh tới, hung hăng nện lên ngực nam tử mập mạp.

Nhất thời, nam tử mập mạp bị một đòn nghiêm trọng như đoạn tuyến phong tranh, bay rớt ra ngoài, cuối cùng hung hăng rơi lên người nam tử lúc trước.

Sau khi rơi xuống, máu tươi từ khóe miệng tràn ra không ngừng.

- Người...người dám...đắc tội Đỗ gia, Đỗ gia...sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Nam tử mập mạp nói xong, cả người mềm oặt ngất trên mặt đất.

Hàn Phong đi tới, giơ tay dùng sức bẻ cổ hắn một cái.

Một thanh âm xương gãy nhất thời truyền vào trong tai người xung quanh, người vây xem không khỏi dâng lên cảm giác không rét mà run.

Hàn Phong quay về bên cạnh Kỷ Thanh Thanh, nhìn nữ hài nhi sắc mặt tái nhợt, vì vậy giơ tay nâng nàng đứng dậy, đồng thời nhẹ nhàng giúp nàng phủ đi bụi bặm.

Kỷ Thanh Thanh cả người ngậy ngốc tùy ý Hàn Phong bài bố, vẫn chưa biểu hiện ra bất luận kháng cự gì, hiển nhiên vừa rồi Hàn Phong giết chết hai người đã kích động nàng không nhỏ.

- Tiểu Thanh nhi, không có việc gì.

Hàn Phong nhìn vẻ mặt sợ hãi của Kỷ Thanh Thanh, không khỏi ôn nhu nói rằng.

Kỷ Thanh Thanh nghe Hàn Phong vừa nói như vậy, cũng kịp phản ứng, sắc mặt hoảng loạn nói:

- Đại ca ca, người...người sao lại giết bọn họ?

- Hai người kia dám bắt nạt người, ta tự nhiên sẽ không bỏ qua cho chúng.

Hàn Phong vẻ mặt sát khí nói rằng.

- Đại ca ca, người biết ta sao?

Kỷ Thanh Thanh nghe được Hàn Phong nói như thế, không khỏi nghi hoặc hỏi.

Nghe vậy, Hàn Phong không khỏi sửng sốt, lập tức kịp phản ứng, lúc này Kỷ Thanh Thanh căn bản chưa từng gặp hắn, liền mở miệng trả lời:

- Ta và phụ mẫu người có quen biết, trước đây gặp người một lần, bất quá khi đó người còn nhỏ, nên có thể không có ấn tượng gì.

Nghe được Hàn Phong giải thích, Kỷ Thanh Thanh cũng không nghi ngờ hắn, dù sao hắn vừa cứu nàng, bằng không e là nàng đã bị bán làm nô lệ rồi.

Thế nhưng nàng vẫn không yên lòng nói rằng:

- Đại ca ca, chúng ta đi nhanh đi, người giết bọn họ, một hồi Đỗ gia sẽ nhận được tin tức, nếu để bọn họ đuổi theo, chúng ta chạy không kịp...

- Đỗ gia rất lợi hại phải không?

Hàn Phong từ bên ngoài đã nghe được cái tên Đỗ gia này, không khỏi hiếu kỳ hỏi.

Kỷ Thanh Thanh nghe Hàn Phong hỏi như vậy, minh bạch hắn tất nhiên chưa từng nghe qua uy danh của Đỗ gia, vì vậy nhanh chóng giải thích:

- Đông Lâm Trấn chính là địa bàn của Đỗ gia, chỉ cần là người sống ở đây đều nghe qua uy danh của họ. Đại đương gia là chủ nhân của Đông Lâm Trấn.

Kỷ Thanh Thanh giới thiệu như thế, Hàn Phong nhất thời nhớ tới lúc trước ở Hồng Diệp Thành tại Thiên Nguyệt Đế Quốc, thành chủ Đỗ Bán Thành cũng là họ Đỗ.

Chẳng lẽ Đỗ gia này cùng Thiên Nguyệt Đế Quốc có quan hệ?

Nhưng lập tức Hàn Phong liền phủ định ý niệm buồn cười này, dù sao hai nước cách nhau khá xa, cũng không phải toàn bộ thế lực đều có thể giống như hoàng gia, đồng thời thống trị hai đế quốc, nghĩ đến đây hắn chỉ là trùng hợp.

Hàn Phong phục hồi lại tinh thần, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Kỷ Thanh Thanh tràn đầy lo lắng, ngẫm lại, cũng gạt đầu, lập tức nắm tay nàng đi qua đoàn người.

Đông Lâm Trấn, trong một túp lều, Đường Vũ Nhu cùng Tiểu Hàn đang ngồi ở bên trong nghỉ ngơi.

- Sư tỷ, Hàn Phong rốt cuộc đã đi đâu, dĩ nhiên để chúng ta ở lại nơi này, một mình rời khỏi, nếu như không vì có việc cầu hắn, để coi ta hung hăng giáo huấn hắn ra sao.

Tiểu Hàn nắm quả đuốc nhỏ, có chút bất mãn nói.

Trước đây, Hàn Phong đã để các nàng ở Huyền Thiên Tông chờ hơn nửa tháng, Tiểu Hàn đã sớm bất mãn hết sức với Hàn Phong, tuy rằng bọn họ rất cần Thất Sắc Tuyết Liên, nhưng đồng dạng, Băng Tuyết Các cũng đã xuất ra Băng Ngọc Linh Quả càng trân quý làm điều kiện trao đổi.

Giá trị của hai thứ vẫn hơi chút chênh lệch, mà Băng Tuyết Các đã chịu thiệt, Hàn Phong lại vẫn kéo dài như vậy, sao không khiến Tiểu Hàn tức giận cho được.

Bất quá, Đường Vũ Nhu từ đầu đến cuối không có biểu tình gì đặc biệt, khi nghe tới Tiểu Hàn có chút tức giận, không khỏi nói rằng:

- Đừng nói là người, chính là ta, hiện tại cũng không phải đối thủ của hắc, chứ nói chi là muốn giáo huấn hắc.

Tiểu Hàn vừa nghe Đường Vũ Nhu nói, sắc mặt không khỏi lộ ra vẻ chán nản, hai tay chống, có chút buồn chán gục xuống bàn, hữu khí vô lực nói rằng:

- Không thể so khí lực với hắc, thì đấu khẩu với hắc, nói cho hắc mệt mà chết luôn.

- Người nha! Bình thường chính là lừa dối, bằng không lấy tư chất của người, hiện tại cũng không yếu hơn ta bao nhiêu.

Đường Vũ Nhu nhân cơ hội dạy bảo.

Hai nàng đang tán gẫu, lúc này từ bên ngoài hai đạo nhân ảnh một lớn một nhỏ đi vào.

- A! Hắc đã trở về.

Tiểu Hàn ngồi đối diện với cửa vào, liếc mắt liền phát hiện hình bóng của Hàn Phong.

Khi nàng thấy hắc đang nắm tay tiểu cô nương, trong mắt không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc.

Đường Vũ Nhu nghe tiếng quay đầu lại, cũng nhìn thấy tình cảnh trước mắt, đôi mắt trong trẻo xinh đẹp cũng lộ vẻ nghi hoặc.

Sao mới ra ngoài nửa ngày, Hàn Phong đã dẫn theo một tiểu cô nương trở về?

- Sư tỷ! Có phải là nữ nhi tư sinh của hắc không? Hừ hừ!

Tiểu Hàn tà ác nhỏ giọng nói.

Đường Vũ Nhu cũng không để ý tới Tiểu Hàn ăn nói hàm hồ, mà hơi quan sát nữ hài kia.

Lúc này, Hàn Phong dẫn theo Kỷ Thanh Thanh đi tới trước mặt hai nàng, đầu tiên là gạt đầu ra hiệu với Bồ Lô Địch, rồi giới thiệu với mấy người:

- Nàng tên là Kỷ Thanh Thanh, là nữ nhi của bạn thân ta.

Kỷ Thanh Thanh nhìn hai nàng Đường Vũ Nhu trước mắt, tuy cả hai đều hết sức xinh đẹp, nhưng đối với tiểu cô nương vừa trải qua chuyện đáng sợ mà nói, những người xa lạ xung quanh vô ý thức đều có chút bài xích.

Do đó, trong khoảng thời gian ngắn, Kỷ Thanh Thanh cũng vô ý thức trốn thân thể nhỏ bé phía sau Hàn Phong, bàn tay nhỏ bé gắt gao nắm lấy ống tay áo của hắc.

Thấy phản ứng của Kỷ Thanh Thanh, Hàn Phong ôn nhu an ủi, giải thích hai nàng là bằng hữu của hắc, lúc này mới giúp Kỷ Thanh Thanh yên tâm.

- Xin chào hai vị tỷ tỷ! Ta...ta là Kỷ Thanh Thanh!

Được Hàn Phong trấn an, Kỷ Thanh Thanh cuối cùng mở miệng nói.

Đường Vũ Nhu tuy rằng bề ngoài thoát nhìn thập phần lạnh lùng, nhưng hầu hết chỉ là đối với người xa lạ mới như vậy, lúc này nhìn thấy tiểu cô nương nhu nhược, tự nhiên không còn lạnh lùng nữa, mà ngữ khí ôn hòa chào hỏi.

Đường Vũ Nhu quay đầu nhìn về phía Hàn Phong, nghi hoặc hỏi thăm:

- Vị tiểu cô nương này người tìm ở đâu?

Hàn Phong cũng không có giấu diếm, đơn giản kể lại chuyện vừa rồi.

Hai nàng nghe được tao ngộ của Kỷ Thanh Thanh, cũng đồng tình đối với việc Hàn Phong giết chết hộ vệ Đỗ gia.

Tiểu Hàn biết được Hàn Phong giết chết hai người, càng vỗ tay tán thưởng.

Đường Vũ Nhu tương đối lãnh tĩnh, sau khi Hàn Phong nói xong, không khỏi tiếp lời hỏi:

- Đỗ gia này người biết được bao nhiêu tin tức?

- Nếu như không phải tiểu Thanh nhi nhắc tới, ta căn bản không nhận ra Đỗ gia.

Hàn Phong nói rằng.

Nghe vậy, Đường Vũ Nhu không khỏi lắc đầu, nói rằng:

- Đỗ gia nếu mạnh như vậy, thì tại Đông Lâm Trấn rất nhanh sẽ tìm được chúng ta.

- Thì tính sao! cứ tới đây đi, đứng đầu một trấn nhỏ, thì có thể làm lên sóng gió gì, có lão phu bảo đảm các người bình an vô sự.

Bố Lôi Định nhàn nhạt nói xen vào.

Đường Vũ Nhu tự nhiên hiểu được thân phận của lão giả này, nên cũng thập phần cung kính, không có phản bác.

Hàn Phong nhàn nhạt cười nói:

- Lúc này lại muốn làm phiền người.

Bố Lôi Định nghe vậy, không khỏi tức giận nói rằng:

- Từ lúc quen biết người tới giờ, người đã gặp qua không ít chuyện phiền phức, đã thành thói quen rồi.

Bố Lôi Định đột nhiên cười nói:

- Ta đột nhiên phát hiện, mỗi lần người gây sự đều là vì nữ nhân, lần trước là vì tiểu công chúa Tiêu Linh, lúc này đây là vì một tiểu nữ oa chưa tới mười tuổi, thực sự không nhìn ra người...

Nghe được Bố Lôi Định trêu đùa, Đường Vũ Nhu cùng Tiểu Hàn cũng cố quái nhìn Hàn Phong, đối phương không khỏi trợn mắt, bất đắc dĩ nói:

- Các người đừng nghe lão gia hỏa này nói bậy.

- Ca ca, vị gia gia này đang nói ta sao?

Kỷ Thanh Thanh chớp mắt hiểu kỳ hỏi.

- Ha ha ha...

Tiểu Hàn cũng bị vẻ mặt vô tội của Kỷ Thanh Thanh chọc cười to không ngừng.

Ngay cả Đường Vũ Nhu luôn luôn lạnh lùng, khóe miệng cũng nhếch lên ý cười động nhân.

Lúc này, ngoài cửa đột nhiên vang lên một trận rối loạn, ngay sau đó vài đạo nhân ảnh nối đuôi nhau tiến vào.

- Chính là nơi này, đem người vây chặt tửu lâu này cho ta, không được để một ai chạy thoát.

Một giọng nói hung ác vang lên, theo đó vài đạo nhân ảnh tiến vào.

- Xem ra Đỗ gia này tại Đông Lâm Trấn xác thực thần thông quảng đại, lúc này mới không, dĩ nhiên đã tìm tới đây rồi.

Hàn Phong lạnh lùng nói rằng.

Kỷ Thanh Thanh nhìn thấy cảnh này, tâm tình vốn đã bình tĩnh lại, không khỏi khản trương, khuôn mặt nhỏ nhắn càng kinh sợ không thôi.

Lấy thực lực của Bồ Lô Dịch, từ lúc mấy người còn đang ở bên ngoài đã phát hiện, chỉ là những người này thực sự quá yếu, dù chỉ một mình Hàn Phong cũng đủ để đối phó.

Trong chớp mắt, hai mươi mấy hộ vệ mặc hắc y đã nhanh chóng vây quanh tửu lâu. Ngay sau đó một trung niên nam tử dáng người cao lớn tiêu sái bước vào.

Trên mặt trung niên nam tử có một vết sẹo hình đao dài, đôi mắt tam giác lạnh lùng quét quanh tửu lâu một vòng.

Lúc này, chưởng quỹ nhìn thấy một màn, càng kinh hãi không thôi, quanh năm buôn bán tại Đông Lâm Trấn, hẳn tự nhiên biết những kẻ trước mắt này là ai.

Có chút hoảng loạn tiến lên, chưởng quỹ kia đi tới trước mặt trung niên nhân mặt sẹo, cúi đầu khom lưng cười bồi nói:

- Thì ra là Đồ đại nhân, dẫn theo huynh đệ đến quang lâm bản điểm, thật là hiếm có. Không biết Đồ đại nhân...

Chưởng quỹ còn chưa có nói xong, trung niên mặt sẹo đã không kiên nhẫn, đẩy hẳn một cái ngã trên đất, đồng thời liếc mắt về phía bàn của Hàn Phong.

- Bớt nói nhảm đi, hôm nay ta tới bắt người, nếu người không muốn chết, trốn cho xa một chút.

Trung niên nhân không chút cố kỵ nói.

Tại Đông Lâm Trấn, có thể khiến Đồ gia e ngại không có ai, cũng vì vậy mà một vài thủ hạ của họ làm việc bên ngoài không kiêng nể gì cả, lừa nam hiếp nữ đủ loại chuyện.

Chưởng quỹ kia nghe được trung niên mặt sẹo nói thế, tâm trạng hoảng hốt, nào dám chọc tới sát tinh, phỏng chừng cái mạng nhỏ của hắn sẽ không giữ nổi. Chưởng quỹ kia không nói hai lời, vội vàng trốn vào trong phòng, ngay cả họ cũng không dám.

- Người của Đồ gia tại Đông Lâm Trấn này, thật có chút uy phong.

Hàn Phong nhàn nhạt nói rằng.

Kỷ Thanh Thanh khi nhìn thấy mấy người mặt sẹo tiến đến, thân thể nhỏ bé không khỏi run rẩy, Hàn Phong thấy thế, nhượng mày, lập tức nói với Đường Vũ Nhu:

- Đường cô nương, có thể làm phiền cô nương thay ta chiếu cố Tiểu Thanh nhi được không? Dẫn nàng đi khỏi nơi này trước, sau khi giải quyết xong mọi chuyện, ta lại tìm các người.

Đường Vũ Nhu hơi quét nhìn những người này, cũng nhíu mày, khi thấy bộ dáng sợ hãi của Kỷ Thanh Thanh cũng gật đầu đáp ứng thỉnh cầu của Hàn Phong.

Lập tức, ngọc thủ nhẹ nhàng kéo lấy Kỷ Thanh Thanh, cùng Tiểu Hàn trở lại trong phòng.

Biết kế tiếp Hàn Phong sẽ có chút thủ đoạn máu tanh đối phó đám người này, tự nhiên không muốn để Kỷ Thanh Thanh thấy.

Trung niên mặt sẹo nhìn thấy mấy người Đường Vũ Nhu dẫn Kỷ Thanh Thanh rời đi, không khỏi quát lớn:

- Đứng lại cho ta! Không có mệnh lệnh của ta, ai cho phép các người rời khỏi.

Chỉ là, hai nàng Đường Vũ Nhu cùng Tiểu Hàn căn bản không để ý tới tiếng quát của hắn.

Thấy thế, trung niên mặt sẹo sắc mặt trầm xuống, lập tức vung tay lên, quát lớn:

- Các người ngăn hai nàng lại.

- Được, đại ca! Xem bộ dáng hai nàng thật là hấp dẫn, không biết đại ca có thể...?

Một tên cầm cương đao trong đó, cười dâm nói.

Trung niên mặt sẹo nghe vậy cũng phối hợp nói:

- Yên tâm, chờ ta chơi sướng, các huynh đệ đều có cơ hội.

Lời này vừa nói ra nhất thời khiến cho hai mươi mấy hộ vệ hoan hô.

Hàn Phong nghe được những lời ô uế này, không khỏi hừ lạnh một tiếng, cũng không nói nhiều, thân hình quỷ mị chớp động nhất thời liên tục có tiếng kêu thảm vang lên.

- A!

- A!

- A!

Những tên hộ vệ này thực lực mạnh nhất chính là mặt sẹo, khoảng chừng nhân giai tứ phẩm. Những kẻ còn lại càng yếu ớt, hầu hết đều chỉ là nhân giai nhất hoặc nhị phẩm mà thôi.

Thực lực như vậy, thật sự không thể chịu nổi một kích của Hàn Phong, hắn chỉ dùng ba thành đấu khí đã đủ để ứng phó dễ dàng.

Mặt sẹo căn bản không kịp phản ứng, nguyên bản nghe được thủ hạ báo lại, hai huynh đệ phái đi lúc trước bị một thiếu niên giết chết, hắn căn bản không nghĩ nhiều, vội vàng dẫn mười mấy thủ hạ vội vã tới đây.

Ai ngờ chưa nói được vài câu, thủ hạ của mình dĩ nhiên ngã xuống, đột nhiên, một đạo hắc ảnh hiện lên trước mắt, khiến lông tóc toàn thân dựng ngược lên.

Thì ra, Hàn Phong không biết từ lúc nào đã xuất hiện trước mặt hắn.

- Người...

Mặt sẹo vừa mới kịp phản ứng, nhưng Hàn Phong hiển nhiên không có cho hắn cơ hội xuất thủ. Trong mắt chợt lóe lãnh quang, đánh ra một quyền.

Phốc!

Một tiếng trầm trọng vang lên, sắc mặt mặt sẹo biến đổi đột ngột, hai mắt hầu như muốn lồi ra.

- Khụ...khụ...

Một trận đau đớn kịch liệt khiến mặt sẹo nhin không được ho khan, thân thể loạng choạng té trên mặt đất.

- Người, người rốt cuộc là ai? Vì sao đối nghịch với Đỗ gia ta?

Mặt sẹo sắc mặt trắng bệch, thở dốc nói.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

214. Chương 198: Đuổi Tận Giết Tuyệt.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Lúc này, hai mươi mấy người xông tới lúc trước, trừ mặt sẹo vẫn còn nửa ngồi, còn lại đều nằm trên mặt đất, không hề nhúc nhích.

Mặt sẹo liếc mắt nhìn mấy người bên cạnh, trong lòng hoảng hốt, chỉ trong nháy mắt, bản thân cùng hai mươi thủ hạ nhân giai võ giả đơn giản bị chế phục, còn đối phương chỉ là một thiếu niên.

Hàn Phong lạnh lùng nhìn mặt sẹo, sợ dĩ hấn buông tha kẻ này, cũng không phải vì nhân từ, mà là hấn muốn biết trên người Kỷ Thanh Thanh rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Ngày hôm nay Hàn Phong nhìn thấy bộ dáng của nàng, tự nhiên minh bạch không phải lúc thích hợp để hỏi nàng mấy vấn đề này, nên vừa rồi từ phản ứng của chưởng quỹ tửu lâu khi nhìn thấy mặt sẹo, chắc hấn thân phận hấn không thấp, nên Hàn Phong có thể từ trong miệng hấn đạt được tin tức hữu dụng.

Đó cũng là nguyên nhân mà Hàn Phong muốn Đường Vũ Nhu dẫn Kỷ Thanh Thanh đi trước.

Thu hồi ánh mắt, Hàn Phong một cước giẫm lên lưng mặt sẹo.

- Khụ khụ...

Chịu không nổi một cước của Hàn Phong, mặt sẹo lại ho khan kịch liệt.

- Ở Đồ gia người có thân phận gì?

Hàn Phong ngữ khí lạnh lùng hỏi.

Nguyên bản, mặt sẹo còn muốn biểu hiện kiên cường một chút, nhưng khi bị Hàn Phong đạp một cước lên lưng, thiếu chút nữa đã bất tỉnh.

Hấn vẫn quen sống an nhàn sung sướng, đâu chịu nổi thống khổ như thế, do đó khi Hàn Phong hỏi, liền thành thật khai.

- Ta là thống lĩnh hộ vệ Đồ gia.

Mặt sẹo thở phì phò, về mặt thống khổ nói.

- Các người vì sao phải bắt Kỷ Thanh Thanh?

Hàn Phong kiểm chế tức giận trong lòng, hỏi.

Mặt sẹo có chút nghi hoặc, lập tức minh bạch Kỷ Thanh Thanh trong lời nói của Hàn Phong là tiểu cô nương kia, nên đáp:

- Chuyện này ta cũng không rõ ràng lắm.

Bất quá, khi hấn bắt gặp ánh mắt lạnh như băng của Hàn Phong, trong lòng không khỏi run lên, vội vàng giải thích:

- Sáng nay hai người bị người giết chết không phải hộ vệ của ta, do đó ta cũng không rõ ràng, chỉ biết đại khái là hình như là thiếu gia nhà ta coi trọng nữ tử tên Nhâm Hiểu Liên...

- Nhâm Hiểu Liên?

Hàn Phong kinh ngạc hỏi lại, lập tức trong mắt hiện lên một đạo lãnh quang.

Hiển nhiên tựa hồ hấn đã có chút minh bạch nguyên nhân.

Sau khi mặt sẹo đem mọi chuyện kể lại xong, Hàn Phong cũng không áp chế được lửa giận trong lòng nữa, chân trực tiếp dùng sức giẫm một cái.

Răng rắc một tiếng, ngực mặt sẹo nhất thời hõm sâu vào, con mắt trợn ngược, e là hấn không ngờ mình sẽ chết như vậy.

Đem thi thể của mặt sẹo đá sang một bên, Hàn Phong hít sâu một hơi mới bình phục lại được tâm tình.

Mặt sẹo vừa rồi kể lại tuy không quá rõ, nhưng Hàn Phong vẫn có thể từ đó hiểu được đại khái.

Nguyên lai đại thiếu gia Đồ Anh Phàm một lần vô tình gặp được mẫu thân Nhâm Hiểu Liên của Kỷ Thanh Thanh, nhất thời bị dung mạo của nàng hấp dẫn, trong lòng nổi lên tà niệm.

Sau đó liền phái người không ngừng tìm hiểu tin tức của nàng, khi biết được Nhâm Hiểu Liên đã là thê tử của Kỷ Hải, Đồ Anh Phàm cũng không cảm thấy chán nản, ngược lại càng có vẻ hưng phấn.

Sau đó, Đỗ Anh Phàm liều lĩnh thiết kế hãm hại Kỷ Hải nợ hấn một số tiền khổng lồ, sau đó bị hấn dùng nghiêm hình tra tấn, uy hiếp Nhâm Hiểu Liên.

Nhâm Hiểu Liên cũng bị Đỗ Anh Phàm mạnh mẽ bắt về phủ, dùng tính mệnh của Kỷ Hải uy hiếp nàng.

Đỗ gia người đông thế lớn, Nhâm Hiểu Liên lo lắng an nguy của trưởng phu, cuối cùng rốt cục thỏa hiệp.

Sau khi bị Đỗ Anh Phàm giở trò cầm thú xong, Nhâm Hiểu Liên bề ngoài thoạt nhìn nhu nhược vô cùng, nội tâm lại thập phần kiên cường, vì bị Đỗ Anh Phàm lăng nhục, nàng đã lựa chọn tự sát mà chết.

Thẳng đến ngày thứ hai Đỗ Anh Phàm mới phát hiện nữ nhân ngủ bên cạnh mình đã chết từ lâu, nhất thời không khỏi cảm thấy xui xẻo.

Quan trọng là hấn đã hao phí nhiều tâm tư cùng tinh lực, đổi lấy kết quả là một khối thi thể băng lãnh, trong lòng tự nhiên tức giận vô cùng.

Đỗ Anh Phàm liền đem oán khí phát tiết lên mình Kỷ Hải.

Thương cảm Kỷ Hải bình thường hết sức thành thật, còn không biết thân tử của mình bị hấn lăng nhục mà chết. Cuối cùng bị Đỗ Anh Phàm dẫn vật mà chết, kết cục vô cùng thâm thảm.

Chuyện kể tiếp, Hàn Phong cũng đã rõ, nghĩ đến sau khi Kỷ Hải chết, Đỗ gia phái người trở lại, dự định trưng thu đất đai của hấn, nhưng ai ngờ nữ nhi của Kỷ Hải lại thà chết không chịu giao ra.

Tự nhiên cũng chính là một màn mà Hàn Phong đã thấy.

Nghĩ tới đây, trong lòng Hàn Phong vừa buồn vừa cảm thấy may mắn.

Buồn vì chuyện này xảy ra trước đó không lâu, nếu hấn có thể đến đây sớm một chút, không chừng kịp thời cứu được phu phụ Kỷ Hải.

May mắn chính là nếu hôm nay hấn lại đến muộn, có thể ngay cả nữ nhi Kỷ Thanh Thanh của họ cũng phải chịu độc thủ.

Đến lúc đó, Hàn Phong có hối tiếc cũng không kịp.

Nhưng dù thế nào, phu phụ Kỷ Hải đã chết, hai tay Hàn Phong nắm chặt lại, một cỗ lửa giận hừng hực từ sâu trong lòng bốc lên.

Trông thấy Hàn Phong làm xong tất cả chuyện này, Bồ Lô Dịch từ phía sau đi tới, nhàn nhạt hỏi:

- Kế tiếp muốn làm như thế nào? Những hộ vệ này đã chết, tin tưởng tin tức rất nhanh sẽ truyền tới Đỗ gia, có thể bọn họ sẽ lại phái người tới.

- Như vậy đỡ phiền phức, vừa lúc ta cũng muốn tìm Đỗ Anh Phàm tính sổ, đơn giản liền đi Đỗ phủ một chuyến.

Hàn Phong lạnh lùng nói rằng.

Đối với đề nghị của Hàn Phong, Bồ Lô Dịch cũng không ngăn cản, trái lại gật đầu nói rằng:

- Như vậy cũng tốt, ta liền cùng ngươi đi một chuyến.

Hàn Phong gật đầu, lập tức đi tới nói với hai người Đường Vũ Nhu. Sau đó nhân lúc bóng đêm nhanh chóng đi tới Đỗ phủ.

Lúc này, trên dưới Đỗ phủ còn chưa biết hơn hai mươi tên hộ vệ phái đi đã bị đánh gục toàn bộ.

Là bá chủ cả Đông Lâm Trấn, trên dưới Đỗ gia căn bản không thể ngờ có kẻ dám khiêu khích bọn họ. Nhưng bọn chúng lại không biết có thể tối này cơn ác mộng của cả Đỗ gia sẽ bắt đầu.

Ẩn núp bên ngoài Đỗ phủ, Hàn Phong cùng Bồ Lô Dịch liếc nhau, sau khi được người kia xác nhận bên trong không có cao thủ tồn tại, hai người liền lặng lẽ bay qua tường chắn cao cao, bắt đầu hành động tối nay.

Ban đêm, lúc Bồ Lôi Dịch cùng Hàn Phong trở lại tửu lâu, trên mặt hai người cũng không có biểu tình gì, thậm chí cả y phục cũng không hề mất trật tự.

Mà lúc này trên dưới Đỗ phủ đều bao phủ trong một mảnh hắc ám.

Ngay vừa rồi có hạ nhân phát hiện Đỗ gia đại thiếu gia Đỗ Anh Phàm người kế thừa tương lai dĩ nhiên chết một cách khó hiểu trong phòng của mình, từ trạng thái vô cùng thê thảm, sắc mặt dữ tợn đồng thời ánh mắt lộ ra sự sợ hãi sâu sắc.

Cũng không chờ người thông báo, lại có người phát hiện Đỗ gia gia chủ, cũng chính là phụ thân Đỗ Anh Phàm dĩ nhiên cũng chết trong thư phòng.

Tiếp theo, trên dưới Đỗ phủ không ngừng truyền đến tiếng kêu cứu sợ hãi cùng hoảng loạn. nhưng không có ai đi ra ngăn cản.

Một lúc lâu sau đó, những hạ nhân này mới phát hiện, Đỗ gia dòng chính nhất mạch trong một đêm đều bị sát hại, nhưng hung thủ ngay cả bóng cũng không thấy.

Cái này khiến mọi người trong phủ cảm thấy kinh hoảng.

Thẳng đến sáng ngày hôm sau, cư dân cả Đông Lâm Trấn mới phát hiện trên dưới Đỗ phủ cử động dị thường.

Cũng không biết là ai truyền ra tin tức, chỉ trong nháy mắt dòng chính Đỗ gia đều bị giết nhất thời truyền khắp Đông Lâm Trấn.

Sau khi mọi người biết tin tức này, trong lòng đều không khỏi thoải mái, tin tưởng hầu hết cư dân Đông Lâm Trấn ít nhiều đều đã từng bị Đỗ gia khi dễ. Cho nên đối với tào ngộ của Đỗ gia cũng không có ai đồng tình, tin tưởng nếu không nhờ dư uy, cư dân cả Đông Lâm Trấn đều phải hoan hô chúc mừng.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

215. Chương 199: Đến Bể Tuyền Các.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Bất quá, sau khi tỉnh táo lại, trong lòng mọi người càng ào ào suy đoán, đến tột cùng là ai có năng lực lớn như vậy, có thể trong một đêm đem thế lực lớn nhất Đông Lâm Trấn chém giết.

Mà lúc này Hàn Phong đã dẫn theo Kỷ Thanh Thanh cùng Bồ Lôi Dịch, theo hai nàng Đường Vũ Nhu rời khỏi Đông Lâm Trấn.

Về phần chuyện tối ngày hôm qua, Đường Vũ Nhu tuy rằng trong lòng hiếu kỳ, nhưng cũng không hỏi nhiều, về phần Kỷ Thanh Thanh lại càng không rõ ràng lắm.

Hàn Phong đang suy nghĩ vô số lý do, muốn thuyết phục Kỷ Thanh Thanh cùng hắn rời khỏi, như vậy có thể tiện để chăm sóc nàng.

Dù sao, kiếp trước Kỷ Hải có ân với hắn, mà khi ấy Kỷ Thanh Thanh cùng hắn có quan hệ như thân huynh muội.

Hàn Phong tuyệt đối không thể nhìn nàng một mình sống bên ngoài.

Ai cũng khó bảo đảm tiếp theo có thể xảy ra chuyện tương tự hay không, đến lúc đó không có Hàn Phong bên cạnh, ai sẽ bảo hộ nàng?

Chẳng qua, khác cảm thấy bất ngờ là khi hắn nhắc tới việc này với Kỷ Thanh Thanh, nàng cũng không hề do dự mà gật đầu đáp ứng.

Kỳ thực, hẳn không biết là từ lúc xuất cữu nàng, trong lòng Kỷ Thanh Thanh đã coi Hàn Phong là người thân nhất của mình.

Dù sao một tiểu cô nương chưa tới mười tuổi, không nơi nương tựa, Hàn Phong đột nhiên xuất hiện, cứu nàng, cũng đồng thời đem đến cho nàng hy vọng.

Cho nên đối với yêu cầu Hàn Phong đưa ra tự nhiên là sẽ không cự tuyệt.

Vì vậy, mấy người liền thu thập giản đơn một phen, rồi rời khỏi Đông Lâm Trấn.

Bởi vì dòng chính Đỗ gia rơi dài, thế lực khác tại Đông Lâm Trấn đều nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng, liền hợp lại chen ép trắng trợn.

Nguyên bản Đỗ gia cực thịnh nhất thời trong nháy mắt trở thành dê béo trong miệng người khác.

Mà kẻ đầu sỏ trong chuyện này Hàn Phong đang dẫn theo Kỷ Thanh Thanh, theo Đường Vũ Nhu nhanh chóng đi tới Băng Tuyết Các.

Mặc dù nhiều thêm Kỷ Thanh Thanh, nhưng tốc độ của mọi người cũng không thấp hơn bao nhiêu.

Dù sao, lấy thực lực của Hàn Phong địa giai thất phẩm, hơn nữa tồn tại Tiên Thiên đấu khí trợ giúp, tốc độ tự nhiên so với Đường Vũ Nhu cùng Tiểu Hàn nhanh hơn nhiều lắm.

Do đó, mặc dù thêm Kỷ Thanh Thanh cũng không có ảnh hưởng đến tốc độ của hẳn.

Mấy người liên tục đi mười ngày đường, rốt cuộc tiến nhập cực cực Thiên Tinh Đế Quốc Li Tuyết Hàn Nguyên.

Nhìn một cánh đồng tuyết trắng trước mắt, Hàn Phong cùng Bồ Lô Dịch cũng tán thán không thôi.

Kỷ Thanh Thanh vẫn nằm trên lưng Hàn Phong, đôi mắt đen láy cũng sáng ngời, hiển nhiên đi liên tục vài ngày, tuy nàng vẫn nằm trên lưng Hàn Phong nên không mệt mỏi. Nhưng đường dài, cũng khiến tiểu cô nương có chút khổ không thể tả, có điều tính nàng quật cường, nên trên mặt vẫn không hề lộ ra nửa điểm.

Lúc này thấy cảnh tuyết trắng mỹ lệ như vậy, Kỷ Thanh Thanh tự nhiên cũng vui mừng không thôi.

Chỉ là mới được một hồi, Kỷ Thanh Thanh đột nhiên nhăn mũi, sau đó hắt xì mạnh một cái.

Khí tức nóng phun vào cổ Hàn Phong, làm hắn chợt nhớ tới Kỷ Thanh Thanh mới chỉ là một tiểu cô nương không có đấu khí, tuy rằng bây giờ còn chưa đi vào Li Tuyết Hàn Nguyên, thế nhưng không khí lạnh xung quanh cũng rất không tốt.

Mấy người Hàn Phong cùng Đường Vũ Nhu có đấu khí hộ thể nên không có cảm giác gì quá lớn. Nhưng đối với người bình thường như Kỷ Thanh Thanh mà nói, nhiệt độ như vậy đã vượt qua có khả năng chịu đựng của nàng.

Nhìn thấy thân thể Kỷ Thanh Thanh hơi có chút run rẩy, Hàn Phong đành đưa tay ra sau lưng nàng, truyền một cỗ đấu khí vào trong cơ thể.

Chỉ chốc lát nguyên bản Kỷ Thanh Thanh có chút run rẩy, cũng từ từ ấm lên.

Tiếp theo, Hàn Phong lại lấy ra một viên đan dược nhỏ, đưa cho Kỷ Thanh Thanh ăn vào.

Đây là một viên Huyền Thể Đan hết sức bình thường, là loại tam phẩm đan dược Hàn Phong dùng một ít tài liệu còn thừa luyện chế ra.

Vốn Hàn Phong chuẩn bị để phòng thân. Nhưng do thực lực không ngừng đề thăng, Huyền Thể Đan cũng mất đi tác dụng, hẳn vẫn theo thói quen mang theo người, không ngờ hôm nay cũng có tác dụng.

Một trong những công hiệu của Huyền Thể Đan là có thể chống lạnh, công năng này đối với võ giả tu luyện đấu khí không có tác dụng gì, nhưng đối với người bình thường lại thập phần hữu dụng.

Do đó, vừa nuốt Huyền Thể Đan vào bụng, Kỷ Thanh Thanh cảm thấy một cỗ ấm áp từ từ phân tán ra tứ chi bách hài, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng từ từ trở nên hồng nhuận.

- Ca ca, đây là vật gì, ta dĩ nhiên không lạnh nữa!

Kỷ Thanh Thanh cảm nhận được biến hóa của thân thể, không khỏi mở to hai mắt, ngữ khí kinh ngạc hỏi.

Mấy ngày qua, sau khi tiếp xúc với Hàn Phong, Kỷ Thanh Thanh cũng hoàn toàn coi hắn trở thành người chí thân của mình, mà Hàn Phong đối với nàng cũng che chở có thừa, cuối cùng để nàng gọi mình là ca ca.

Nghe được Kỷ Thanh Thanh hỏi, Hàn Phong cũng mỉm cười, giải thích công hiệu của Huyền Thể Đan này.

Làm xong tất cả chuyện này, mấy người Hàn Phong lại tiếp tục lên đường.

Đối với đoạn đường đi ngang qua Li Tuyết Hàn Nguyên, Hàn Phong từ Đường Vũ Nhu biết được thời tiết nơi này hay thay đổi, bề ngoài nhìn thì mỹ lệ, nhưng bên trong ẩn chứa nguy cơ vô hạn.

Do đó, Hàn Phong cùng Bồ Lô Dịch đều thành thật, chậm rãi đi theo Đường Vũ Nhu.

Là đệ tử của Băng Tuyết Các, Đường Vũ Nhu biết rõ phương pháp tránh nguy hiểm, nên dưới sự dẫn đường của nàng, mấy người Hàn Phong cũng hữu kinh vô hiểm đi qua.

Nhìn cánh đồng tuyết trước mắt, Hàn Phong có chút kinh ngạc, càng nhiều là bội phục người kiến tạo Băng Cung ở đây.

Trong Li Tuyết Hàn Nguyên khí hậu khắc nghiệt, đến tận cùng là ai thần thông quảng đại mới có thể kiến tạo được một tòa cung điện hoa lệ như vậy.

Hơn nữa, lúc Hàn Phong bước vào Băng Cung, liền cảm giác được gió tuyết khi tới đây đều bị ngăn trở ở bên ngoài, vô pháp tiến vào nửa phần.

Khung cảnh như thế giống như cả tòa Băng Cung đều bị bao phủ bên trong.

Hàn Phong thoáng đánh giá, liền phát hiện từ trong Băng Cung một cỗ năng lượng thập phần hùng hậu cuộn cuộn truyền ra. Trong nháy mắt minh bạch gió tuyết bên ngoài vì sao lại hình thành trở ngại.

Hàn Phong cùng Bồ Lô Dịch liếc nhau, hai bên đều từ trong mắt đối phương thấy được sự cảm thán.

Nghĩ đến lấy thực lực thiên giai cường giả của Bồ Lô Dịch cũng phải thán phục vị tiên bối kiến tạo ra tòa Băng Cung này, rốt cuộc đại thần thông cỡ nào?

Đường Vũ Nhu cũng phát hiện biểu tình sợ hãi của Hàn Phong, khóe miệng không khỏi đắc ý nhếch lên.

Đột nhiên, Đường Vũ Nhu phát hiện mình đã thay đổi, nàng không hiểu vì sao khi thấy vẻ sợ hãi của Hàn Phong lại cảm thấy đắc ý.

Đây là lần đầu tiên trong mười mấy năm qua, chuyện này xảy ra trên người nàng. Nhất thời, Đường Vũ Nhu cũng nhún mày không ngớt.

Cũng may, lúc này Hàn Phong đang tỉ mỉ đánh giá Băng Cung, vẫn chưa chú ý tới biến hóa trên mặt Đường Vũ Nhu. Thoáng kiếm nén cảm xúc, sắc mặt Đường Vũ Nhu lập tức khôi phục bình thường, tiếp theo mở miệng nói:

- Nơi đó là Băng Tuyết Các, một lát để mấy người Tiểu Hàn dẫn bọn người tới chỗ nghỉ, ta đi thông báo cho Các chủ.

Nghe vậy, Hàn Phong tùy ý gật đầu, cũng không có ý kiến gì đặc biệt.

Rất nhanh, Tiểu Hàn liền dẫn ba người Hàn Phong đi tới chỗ nghỉ ngơi trong Băng Cung.

Dọc theo đường đi, Hàn Phong cũng nhìn thấy rất nhiều đệ tử Băng Tuyết Các, không thể nghi ngờ đây đều là những nữ tử xinh đẹp.

Nhiều nữ tử trẻ tuổi, xinh đẹp tụ tập lại một chỗ cũng tạo thành một phong cảnh mỹ lệ.

Đương nhiên, Hàn Phong cũng thoải mái thưởng thức, không hề có chút gì xấu hổ.

Về phần nữ đệ tử này cũng tò mò vì sao sư tỷ của mình lại dẫn theo hai nam tử xa lạ về Băng Tuyết Các, đối với những tiểu cô nương quanh năm ở đây tu luyện, hai mắt đều hiếu kỳ nhìn Hàn Phong.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

216. Chương 200: Linh Ngọc Băng Thể

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Tiểu Hàn thấy thể, không khỏi le lưỡi, nhẩn mặt.

Hiển nhiên, nàng coi cử động của Hàn Phong trở thành hành vi háo sắc của nam nhân, trong lòng cực kỳ khinh thường.

Cũng may, Hàn Phong cùng Bồ Lô Dịch vẫn chưa đi được bao lâu, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ.

Ngay sau đó, Đường Vũ Nhu dẫn theo một mỹ phụ ước chừng chưa đến ba mươi tuổi đi đến.

Mỹ phụ kia vừa tiến đến, đôi mắt có vẻ lạnh lùng giống Đường Vũ Nhu, ánh mắt quan sát Hàn Phong, tiếp đó lại chuyển hướng về phía Bồ Lô Dịch.

Trong nháy mắt, trong đôi mắt đẹp nhưng lạnh lùng của mỹ phụ kia cũng chợt hiện vẻ kinh dị, rồi lập tức thu hồi, cười nói:

- Ta là các chủ Băng Tuyết Các Mộ Tuyết, lúc trước đã từ tiểu đồ biết được chuyện về hai vị. Đối với hai vị không ngại đường xa tới Băng Tuyết Các, Mộ Tuyết vạn phần cảm tạ.

Mộ Tuyết khi đánh giá Hàn Phong, thì đồng thời hẳn cũng đánh giá lại nàng.

Là Các chủ của nhất lưu tông môn tại Thiên Tinh Đế Quốc, ngoài thân phận không tầm thường, Hàn Phong còn đối với Mộ Tuyết hoàn toàn không hề có cảm giác sợ hãi gì.

Hàn Phong nghe được mỹ phụ tự xưng Các chủ Băng Tuyết Các, biểu tình vẫn thản nhiên, nói rằng:

- Mộ Các chủ khách khí, trước đã nói rõ, chỉ là ta và người đều cần mà thôi.

Tuy rằng từ trước đã từ trong miệng ái đồ biết được trong Thiên Thánh Đại Hội lần này, kẻ đoạt quán quân chính là thiếu niên Hàn Phong trước mắt.

Thế nhưng, lần đầu tiên Mộ Tuyết tận mắt nhìn thấy Hàn Phong, cũng nhin không được có chút cảm khái, tuy rằng hiện tại Mộ Tuyết có thương tích trong người, nhưng nàng vẫn quan sát được khí tức trên người hắn.

Quả nhiên là khí tức địa giai, nghĩ không ra một tiểu tông môn dĩ nhiên xuất hiện thiếu niên kỳ tài như vậy. Nghĩ đến đây Mộ Tuyết cảm khái một trận.

Hơn nữa vừa rồi từ câu trả lời ngắn gọn, Mộ Tuyết cũng nhìn ra Hàn Phong ăn nói căn bản không giống một thiếu niên mới có mười bốn tuổi.

Chỉ là vừa gặp mặt, trong lòng Mộ Tuyết liền nắm chắc, thiếu niên Hàn Phong này tương lai tiền đồ vô lượng.

Hơn nữa, quan trọng là khi Mộ Tuyết tiến nhập thiên, cũng phát hiện Bồ Lô Dịch cũng là thiên giai cường giả. Đối với bên người Hàn Phong dĩ nhiên có một thiên giai cường giả đi theo, nàng càng kinh ngạc không thôi.

Lấy ánh mắt cực tốt của Mộ Tuyết, tự nhiên nhìn ra được thực lực Bồ Lô Dịch thập phần cường đại, nếu như tại thời kỳ cực thịnh của nàng, còn có thể hơn đối phương một bậc, nhưng lúc này trong Băng Tuyết Các tin tưởng trừ đại trưởng lão không có ai là đối thủ của lão giả thoát nhìn hết sức bình thường này.

Tiếp theo, khi Mộ Tuyết liếc mắt nhìn Kỷ Thanh Thanh đang ngồi ngay ngắn bên cạnh Tiếp theo, nguyên bản trên mặt không có bất kỳ biến hóa gì, đột nhiên biến sắc, ánh mắt chăm chú nhìn Kỷ Thanh Thanh.

Hàn Phong thấy Mộ Tuyết đột nhiên biến sắc, cũng nhú mào, đang muốn lên tiếng hỏi, nàng đã mở miệng trước:

- Cô bé này là ai?

Đối với câu hỏi bất ngờ của Mộ Tuyết, mấy người bên trong sảnh cũng có chút kinh ngạc.

Kỷ Thanh Thanh cũng bị bộ dáng của Mộ Tuyết làm cho giật mình, thân thể nhỏ bé nép sát vào người Hàn Phong, nói:

- Ca ca! Tiểu Thanh nhi sợ!

Nghe vậy, Hàn Phong không khỏi giang tay ôm lấy Kỷ Thanh Thanh, thấp giọng trấn an vài câu, lập tức ngẩng đầu lên.

- Mộ Các chủ đây là ý gì?

Hàn Phong nhú mào, ngữ khí trầm lại.

Tuy rằng nơi này là Băng Tuyết Các, nhưng Hàn Phong cũng không sợ Mộ Tuyết.

- Sư tôn, người làm sao vậy? Đây chỉ là một tiểu cô nương không có đầu khí mà thôi, đâu có gì kỳ lạ a!

Đang sau Đường Vũ Nhu đối với Kỷ Thanh Thanh cũng là thập phần thương yêu, lúc này thấy hình dạng của Mộ Tuyết cũng vội vàng tiến lên giải thích.

Nghe được ngữ khí lãnh đạm của Hàn Phong cùng Đường Vũ Nhu lo lắng giải thích, lúc này Mộ Tuyết tựa hồ mới kịp phản ứng, nhìn thấy mọi người hiểu lầm mình, vì vậy nói:

- Các người không nên hiểu lầm, ta đối với nàng cũng không có ác ý, chỉ là có chút kích động mà thôi.

Nghe vậy, trong lòng Hàn Phong càng không giải thích được ý tứ của nàng.

Nhìn thấy thần sắc cảnh giới của Hàn Phong cùng Bồ Lô Địch, Mộ Tuyết hơi chút sắp xếp ngôn ngữ, rồi nói tiếp:

- Có thể nói cho ta biết, thân phận của nữ hài nhi này không, sau đó ta sẽ giải thích cho các người rõ.

- Sư tôn?

Đường Vũ Nhu khó hiểu hỏi.

Mộ Tuyết nhẹ nhàng nắm lấy vai Đường Vũ Nhu, cười nhạt nói rằng:

- Lẽ nào người không tin sư tôn?

- Vũ Nhu không dám!

Hàn Phong thấy Mộ Tuyết nói như thế, trong đầu hơi suy nghĩ, cảm thấy Kỷ Thanh Thanh từ nhỏ sống ở Đông Lâm Trấn, cùng Băng Tuyết Các cách xa nhau, hơn nữa lấy tuổi tác của Kỷ Thanh Thanh hiển nhiên không có khả năng có bất luận gút mắt gì với Băng Tuyết Các, vì vậy cũng thoáng yên lòng lại.

- Thanh Thanh là nữ nhi của băng hữu ta, hiện tại là muội muội của ta, ta sẽ không cho phép ai thương tổn đến nàng, không biết hành động vừa rồi của Mộ Các chủ là có ý gì?

- Thì ra là tiểu cô nương Thanh Thanh, tên rất hay!

Mộ Tuyết vừa cười vừa nói:

- Không nên hiểu lầm, muội muội của người không có gì bất ổn, ngược lại còn rất tốt nữa.

- Mộ Các chủ nói vậy là ý gì?

Hàn Phong đã bị nàng làm cho hồ đồ.

Mộ Tuyết thoáng khôi phục quyết tâm, chợt hai mắt hơi hiện lên một tia tinh quang, ngữ khí có chút kích động nói:

- Không biết các người có từng nghe nói qua Linh Ngọc Băng Thể?

- Linh Ngọc Băng Thể?

Hàn Phong nghe Mộ Tuyết nói, trong mắt cũng hiện lên một tia nghi hoặc.

Lập tức nghiêng đầu nhìn về phía Bồ Lô Dịch, đối phương cũng là vẻ mặt mờ mịt lắc đầu, biểu thị không rõ.

Thấy mấy người Hàn Phong chưa từng nghe qua, Mộ Tuyết tiếp tục giải thích:

- Linh Ngọc Băng Thể thuộc về tật bệnh một loại tật bệnh của Tiên Thiên nhân thể, phạm là người có Tiên Thiên, nếu như không có không gặp gỡ đặc thù, không thể sống quá mười tám tuổi.

- Mười tám tuổi?

Nghe được Mộ Tuyết nói như thế, Hàn Phong thất thanh thốt lên.

Mọi người không giải thích được nhìn Hàn Phong, không hiểu sao hấn kích động như thế.

Chẳng qua, trong trí nhớ Hàn Phong còn rõ ràng, kiếp trước tựa hồ Kỷ Thanh Thanh cũng không sống được đến mười tám tuổi, lại kết hợp với phản ứng quái dị của Mộ Tuyết khi thấy tiểu Thanh nhi, trong lòng Hàn Phong nhất thời có chút lo lắng, hiển nhiên hẳn đã đoán được chuyện Mộ Tuyết nói đến.

- Linh Ngọc Băng Thể đúng là hiếm thấy, nữ tử như vậy trước mười tuổi, cùng hài tử bình thường không khác biệt, chỉ có sau mười tuổi mới có chút khác biệt.

Ngừng lại một chút, Mộ Tuyết tiếp tục nói:

- Bởi vì Linh Ngọc Băng Thể là Tiên Thiên thân thể nên khác biệt so với thân thể bình thường, tình hình này căn bản vô pháp trị liệu, theo tuổi tác tăng dần, thống khổ Linh Ngọc Băng Thể mang đến cũng chậm rãi biểu hiện ra ngoài, biểu hiện chính là nhiệt độ thân thể thấp hơn người bình thường, quanh năm mắc các loại bệnh.

Nghe đến đó, trong lòng Hàn Phong đã hoàn toàn xác định suy đoán của mình, hẳn còn nhớ rõ kiếp trước Kỷ Thanh Thanh xác thực thân thể hết sức yếu ớt, phụ phụ Kỷ Hải vì thế rất quan tâm, nhưng cuối cùng vẫn vô pháp giữ lại sinh mệnh của nàng. Lúc đó Hàn Phong cũng cảm thấy đau khổ vô cùng.

Nghĩ không ra nguyên lai trên người Thanh Thanh dĩ nhiên có bệnh tật bẩm sinh.

Trong lòng Hàn Phong không khỏi hơi trầm xuống, kéo Kỷ Thanh Thanh đến trước mặt mình, không để ý đến ánh mắt của những người khác, bàn tay to dò xét trên thân thể nàng một trận, sau khi xác định hiện tại nàng không có gì đáng ngại, trong lòng mới thở phào.

Bởi vì, nếu như dựa theo lời Mộ Tuyết nói, năm nay Kỷ Thanh Thanh chỉ có chín tuổi, tạm thời vẫn chưa có gì khác biệt với mọi người.

Mộ Tuyết thấy cử động của Hàn Phong, liền hỏi:

- Người biết cái gì?

Nghe vậy, Hàn Phong chẳng qua lắc đầu, nói rằng:

- Không rõ ràng lắm. Thanh Thanh chỉ có chín tuổi, thân thể so với thường nhân như nhau, không có gì bất ổn.

- Điểm ấy ta tự nhiên biết rõ.

Mộ Tuyết gật đầu, tiếp theo lại nói:

- Tuy rằng người cực lực phủ nhận, nhưng ta nghĩ trong lòng người hẳn rõ ràng chuyện về Linh Ngọc Băng Thể, kỳ thực có quan hệ với Thanh Thanh.

- Cái gì?

Đằng sau Đường Vũ Nhu nghe được, trên khuôn mặt lạnh lùng chợt biến đổi, không khỏi kinh ngạc nói:

- Sư tôn, người là nói Thanh Thanh có Linh Ngọc Băng Thể?

- Không sai!

Mộ Tuyết gật đầu, hồi đáp.

Kỷ Thanh Thanh nghe được, lại có chút khó hiểu, không rõ mấy người này đang nói cái gì.

Sắc mặt Hàn Phong cũng từ từ trầm xuống xuống, nói:

- Không biết Mộ Các chủ vì sao đột nhiên nhắc tới chuyện này?

Hiển nhiên, nếu như Mộ Tuyết nói là thật, lại bị tiểu Thanh nhi nghe được, đối với cuộc sống về sau của nàng, không phải là chuyện tốt, bởi vậy, trong lòng Hàn Phong khó tránh khỏi có chút tức giận.

Có lẽ là quan tâm quá tất loạn, Hàn Phong có chút không kịp phản ứng, cũng may Bồ Lô Địch mở miệng nói rằng:

- Hàn tiểu tử, không nên kích động, nếu Mộ Các chủ biết Linh Ngọc Băng Thể, đồng thời nói ra chuyện này, chắc hẳn Các chủ tất nhiên là có phương pháp trị hết.

Hàn Phong vừa nghe, không khỏi nhìn về phía Mộ Tuyết.

- Không sai, Linh Ngọc Băng Thể này mặc dù là bệnh nan y không thể chữa trị, đối với Băng Tuyết Các mà nói, cũng là thể chất tu luyện tuyệt hảo.

Mộ Tuyết cũng không vòng vo nữa mà nói thẳng.

- Tuyết hảo thể chất?

Hàn Phong nghe vậy cũng sửng sốt, biết Mộ Tuyết còn nói tiếp, nên an tĩnh lắng nghe.

- Không sai, Băng Tuyết Các ta, trừ Băng Tuyết bí quyết mà các đệ tử đang tu luyện ra, kỳ thực còn một môn vô thượng tâm pháp khác.

Ngừng lại một chút, Mộ Tuyết nói tiếp:

- Bất quá môn tâm pháp này ngoài lịch đại Các chủ cùng các trưởng lão, những người cũng không biết, nguyên nhân chủ yếu là vì trăm ngàn năm qua, không một ai có thể tu luyện thành.

- Ý của Mộ Các chủ là?

Hai mắt Hàn Phong sáng ngời, tâm thần không khỏi hưng phấn hỏi.

Mộ Tuyết nói rằng:

- Không sai, tiền bối sáng tạo môn tuyết thể tâm pháp này cũng có Linh Ngọc Băng Thể. Nàng vì muốn thoát khỏi sự thống khổ của nó, nên đã dựa trên Băng Tuyết Quyết, một mình sáng tạo một môn Linh Ngọc Quyết thích hợp cho thể chất Linh Ngọc Băng Thể của mình.

Nghe được Mộ Tuyết nói như thế, lo lắng trong lòng Hàn Phong giảm đi phân nửa.

Một bên Đường Vũ Nhu càng lộ vẻ tươi cười hiềm có, nói rằng:

- Sư tôn, vậy ý của người là muốn đem Thanh Thanh thu làm môn hạ phải không?

- Không sai, ta mới vừa hơi chút quan sát khí tức trên người Thanh Thanh, phát hiện nàng vẫn chưa tu luyện qua tâm pháp khác, nên là mầm mống tốt nhất để tu luyện Linh Ngọc Quyết.

Ngừng lại một chút, Mộ Tuyết quay đầu nhìn về phía Hàn Phong, vừa cười vừa nói:

- Đương nhiên, tất cả chuyện này quyền quyết định còn phải xem người có đồng ý hay không, Băng Tuyết Các ta sẽ không làm chuyện ép buộc người khác.

Nhưng hẳn cũng không có biện pháp khác, nếu như cự tuyệt, tiểu Thanh nhi e là thực sự sống không qua mười tám tuổi.

Ngẫm lại, Băng Tuyết Các đầu gì cũng là tông môn số một số hai Thiên Tinh Đế Quốc, tiểu Thanh nhi có thể trở thành đệ tử Băng Tuyết Các cũng không phải một chuyện xấu.

Nghĩ không ra bất kỳ lý do gì cự tuyệt, Hàn Phong tự nhiên sẽ không phản đối.

Vì vậy, kể tiếp Mộ Tuyết mỉm cười, Hàn Phong bắt đầu giải thích nguyên do cho Kỷ Thanh Thanh.

Ai ngờ vốn cho là một chuyện hết sức đơn giản, kết quả vô luận Hàn Phong tận tình khuyên bảo ra sao, tiểu cô nương cũng thủy chung lắc đầu không chịu.

Nói xong lời cuối cùng, nàng chu môi, vẻ mặt ủy khuất, nước mắt “tí tách” rơi xuống.

Rơi vào đường cùng, Hàn Phong đành lựa gạt một phen, thậm chí còn muốn nói thành vô cùng nghiêm trọng, nếu không lập tức tu luyện, mạng nhỏ của tiểu cô nương sẽ khó giữ các loại, cuối cùng đến khi nàng sợ tới sắc mặt trắng bệch, đành gạt đầu đồng ý.

Sau khi ở tại Ứng Thuận chắc chắn hứa hẹn, Hàn Phong rốt cuộc cũng thành công thuyết phục tiểu nha đầu.

Trông thấy Kỷ Thanh Thanh bị tiểu Hàn mang đi ra ngoài, Hàn Phong cũng nhịn không được nhả ra khí.

Mộ Tuyết thấy Kỷ Thanh Thanh đồng ý gia nhập Băng Tuyết các, trên mặt tiểu ý càng sâu, bất quá nụ cười này duy trì liên tục không được một hồi, liền thu liễm đứng lên.

- Được rồi, về việc tu luyện của nha đầu kia, còn có một nan đề.

Mộ Tuyết đột nhiên mở miệng nói rằng.

Nghe vậy, Hàn Phong không khỏi ngần ra, không giải thích được mà hỏi thăm:

- Còn có cái vấn đề gì?

- Về linh ngọc bí quyết, điều kiện tốt nhất trong khi tu luyện đó là ở tại thời điểm linh ngọc băng thể còn chưa biểu hiện ra ngoài. Cũng chính là trước mười tuổi.

Mộ Tuyết tiếp tục giải thích:

- Thanh Thanh năm nay 9 tuổi, hơn nữa qua vài tháng nữa là tròn mười tuổi. Mà ta hi vọng nàng có thể ở tại đây tu luyện linh ngọc bí quyết trước, để cho thân thể có cơ sở vững chắc. Cứ như vậy, tin tưởng rằng thành tựu của nàng trong tương lai sẽ hơn xa tiền bối.

- Vậy tiền bối sáng tạo linh ngọc bí quyết, cuối cùng thực lực như thế nào?

Hàn Phong đối với vị tiền bối mà Mộ Tuyết liên tục nhắc tới có vài phần hiếu kỳ, nhịn không được mở miệng hỏi.

- Cụ thể thực lực không rõ ràng lắm. Nhưng nghe tổ sư gia nói qua, năm đó vị tiền bối kia dùng sức một người, độc chiến Liệt Diễm các, Phong Minh các và Thiên Lôi các Các Chủ ba các mà không có bị rơi vào thể hạ phong.

Mộ Tuyết vừa cười vừa nói:

- Lúc đó ba các chủ liên thủ, thực lực yếu nhất cũng là Thiên Giai ngũ phẩm.

- Tê!

Nghe Mộ Tuyết nói như thế, Hàn Phong và Bồ Lôi Địch hai người đều không tự chủ được. Lương khí trong mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Một người một mình chiến tam đại thiên giai cường giả, nhưng lại đều là thiên giai ngũ phẩm đã ngoài tuyệt thể cường giả. Vậy cần phải hạng thực lực gì?

Hàn Phong tự nhiên rõ ràng, thân là Các chủ ba các, sở học, tâm pháp, vũ kỹ tất nhiên không phải là loại phổ thông thường thấy. Mà có thể trở thành người đứng đầu một các, hiển nhiên đều là hạng người thiên tư cực kỳ thông tuệ.

Mà có thể chống lại một người như thế, tất nhiên cũng là cường giả đứng đầu trên đại lục. Vậy, người có thể đồng thời đối chiến ba người thì thực lực và phong phạm của người đó sẽ như thế nào?

Ngay khi Hàn Phong và Bồ Lô Địch bị tin tức này khiến cho khiếp sợ nói không ra lời, Mộ Tuyết đã lần thứ hai nói rằng:

- Nghe đồn lúc đó vị tiền bối kia niên linh còn chưa hơn năm mươi, hơn nữa vị tiền bối kia vì sáng tạo ra linh ngọc bí quyết đã tiêu hao hơn phân nửa tâm thần. Ngay từ đầu khi tu luyện, linh ngọc bằng thể tác quái, liền hạ xuống bệnh căn, tu luyện cơ sở vô cùng bạc nhược. Nhưng cho dù như thế thì thành tựu của vị tiền bối này vẫn vượt xa rất nhiều người.

Mộ Tuyết vừa nói hết câu, Hàn Phong phát hiện rằng sự kiên nghị mà mình rèn đúc bấy lâu nay đang dao động. Lập tức hấn cũng minh bạch vừa rồi Mộ Tuyết nhắc tới muốn tiểu Thanh nhi xây dựng cơ sở thân thể là có dụng ý.

Vì vậy, Hàn Phong mở miệng nói rằng:

- Chủ ý của Mộ Các chủ là trước hết để cho tiểu Thanh nhi rèn luyện thân thể một phen, như vậy mới có được cơ sở vững chắc, đến khi tu luyện linh ngọc bí quyết thì hiệu quả sẽ tốt hơn và thành tựu ngày sau càng cao?

stevenqb1890

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

217. Chương 201: Vũ Hoàng Điện.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Mộ Tuyết gật đầu, nói rằng:

- Không sai, chẳng qua linh ngọc bằng thể trước khi tu luyện linh ngọc bí quyết thì thân thể vô cùng yếu ớt, căn bản là không thể chịu đựng được sự giằng co khi tu luyện linh ngọc bí quyết. Duy nhất chỉ có thể cường hoá thân thể nòng, đồng thời cũng không được tạo thêm thương tổn nào khác. Đồng thời chỉ có thể để một cường giả ngoài Thiên Giai cường hoá kinh mạch cho nòng.

- Thiên giai cường giả? Đây không phải là sự tình rất đơn giản hay sao, chắc hẳn ở trong Băng Tuyết các pháo có hơn một vị cường giả Thiên giai, hơn nữa thực lực hẳn cũng không yếu chút nào. Chỉ cần Các chủ đồng ý, tùy tiện phân phó cho một người thì việc này có thể hoàn thành một cách đơn giản.

Hàn Phong nói.

Nhưng Mộ Tuyết khi nghe được Hàn Phong nói xong lại lắc đầu trả lời:

- Tuy rằng Thiên giai cường giả cũng có ít nhiều, nhưng trong Băng Tuyết các của ta vẫn còn có mấy vị trưởng lão. Chính ta trước kia bị thụ thương đã được một vị Thiên giai cường giả trong các chữa trị. Chỉ bất quá.....

Nói tới chỗ này, Mộ Tuyết thở dài, trầm mặc không nói.

Ngay khi Hàn Phong và Đường Vũ Nhu có chút nghi hoặc không giải thích được thì Bồ Lô Địch đứng ở đằng sau nói xen vào:

- Chỉ bất quá, việc cường hoá kinh mạch tưởng chừng như đơn giản nhưng ngày đó Thiên giai cường giả tiêu hao một lượng lớn đấu khí. Thực lực cũng giảm tới bảy thành. Tuy chỉ hao tổn ba thành đấu khí nhưng cũng phải cần tới một lượng lớn đan dược cùng với một năm thời gian thì mới có thể khôi phục hoàn toàn.

- Lão tiên sinh nói không sai!

Mộ Tuyết không nghĩ tới Bồ Lô Dịch dĩ nhiên cũng biết chuyện này, nhất thời có chút kinh ngạc nhìn hắn. Bồ Lô Dịch thấy ánh mắt mọi người đều mang theo vẻ kinh ngạc, vì vậy giải thích:

- Lão phi từ rất lâu trước đây cũng từng cường hoá kinh mạch cho người khác một lần, tự nhiên cũng biết được sự tình. Hơn nữa việc cường hoá kinh mạch, một Thiên giai cường giả cả đời chỉ có thể vì người khác mà cường hoá một lần.

Mộ Tuyết nghe xong cũng gật đầu, tiện đà tiếp tục nói:

- Nếu như bình thường mà nói thì việc này xác thực không có gì khó cả. Chỉ là muốn nhắc trước người và Vũ Nhu, Băng Tuyết các những ngày gần đây không có được yên ổn. Giai đoạn này thực không có các nào phải nhân thủ đến cường hoá kinh mạch cho Thanh Thanh được.

Nghe vậy, Hàn Phong cũng gật đầu, nhất thời trầm mặc một trận.

Mà lúc này, Mộ Tuyết đột nhiên lại mở miệng nói:

- Nói vậy, sự tình của Thanh Thanh cũng không phải là không có cách giải quyết.

Hàn Phong nghe thấy Mộ Tuyết nói vậy, cũng lập tức phản ứng lại, móc Thất Sắc Tuyết Liên ở trong lòng ra, đưa tới:

- Đây là Thất Sắc Tuyết Liên mà Các chủ cần.

Mộ Tuyết trong thấy Thất Sắc Tuyết Liên ở trong lòng bàn tay Hàn Phong thì con mắt sáng ngời, nhanh tay tiếp nhận, nhẹ nhàng mở nắp hộp lên. Một đoá hoa thất sắc xuất hiện trước mắt nàng.

Tỉ mỉ quan sát trong chốc lát, cảm thụ Thất Sắc Tuyết Liên truyền đến năng lượng ba động nhàn nhạt, Mộ Tuyết cuối cùng rốt cục xác định được Tuyết Liên này là thật.

Một lần nữa đẩy nắp hộp lại, Mộ Tuyết ngẩng đầu nhìn Hàn Phong, thoả mãn nói rằng:

- Không sai Thất Sắc Tuyết Liên này khí tức trên đó thập phần nồng nặc, tỉ lệ so với trong tưởng tượng của ta hoàn hảo hơn rất nhiều. Có Tuyết Liên này, tin tưởng rằng thương thế của ta không tới mười ngày có thể khôi phục hoàn toàn.

Cuối cùng, Mộ Tuyết cũng nhớ tới hứa hẹn lúc trước, hướng về phía Hàn Phong nói:

- Về phần Băng Ngọc linh quả, chờ một chút ta cho người mang tới.

- Mộ các chủ đã nói như vậy, Hàn Phong tự nhiên tin tưởng. Chẳng qua về sự tình của tiểu Thanh nhi không biết Mộ Các chủ có biện pháp gì khác hay không?

Hàn Phong còn chưa có từ bỏ ý định mà hỏi.

- Trừ phi nguy cơ của Băng Tuyết các lúc này có thể giải trừ. Với năng lực hiện nay của Băng Tuyết các thì thực sự vô pháp rút ra một Thiên giai cường giả vì Thanh Thanh cường hoá kinh mạch.

Mộ Tuyết nói.

- Nếu như không ngại nói, Các chủ có thể hay không tiết lộ Băng Tuyết các rốt cuộc đã kết thành thù hận với địch nhân như thế nào. Dĩ nhiên nếu như Băng Tuyết các coi trọng, nói không chừng ta và Bồ Lô Dịch không chừng có thể giúp đỡ được một chút.

Hàn Phong nghi hoặc nói.

Nghe được Hàn Phong nói như thế, Mộ Tuyết không nói gì, trái lại ánh mắt chăm chú nhìn vào Hàn Phong, sau một lát, lúc này mới thở dài nói rằng:

- Kỳ thực đối với lai lịch thân bí nhân này, Băng Tuyết các chúng ta cũng không có rõ ràng lắm. Cho tới bây giờ mới trải qua tiếp xúc ngắn một thời gian. Đại khái cũng chỉ biết được vị thân bí nhân này đến từ một địa phương tên là Vũ Hoàng Điện.

- Vũ Hoàng Điện.

Chân mày Hàn Phong cau lại, đối với Vũ Hoàng Điện này dường như hắn đã nghe được từ đâu đó rồi. Trong đầu hắn không ngừng suy nghĩ lục lại ký ức của mình.

Một Tuyết thấy dáng dấp Hàn Phong như vậy cũng có chút kinh ngạc vô cùng, ngữ khí hơi không xác định hỏi:

- Chẳng nhẽ ngươi cũng từng nghe qua Vũ Hoàng Điện?

Đối với vấn đề của Mộ Tuyết, Hàn Phong vẫn chưa trả lời ngay, mà trong đầu vẫn đang một mạch suy nghĩ. Một lát sau, đột nhiên có một chút linh thức ký ức chợt loé qua. Mà Hàn Phong trong nháy mắt cũng đã sắp xếp lại từng đoạn ký ức trong đầu mình.

Hàn Phong nhất thời nhớ tới, trước kia Vũ Hoàng Điện là thế lực luôn luôn ẩn nhẫn, thập phần lặng lẽ. Nếu như không vì các thế lực ở phía sau mạo phạm tạo nên sự tình kinh thiên động địa thì căn bản thế nhân chưa từng nghe nói qua Vũ Hoàng Điện.

Cho tới ngày hôm nay, Vũ Hoàng Điện từng gây ra một đại sự trên Thiên Tinh đế quốc, khiến mọi người phải khiếp sợ. Đó là lấy sức một người đồng thời với Băng Tuyết các, Liệt Diễm các, Phong Minh các cùng với Phong Lô các phát động công kích.

Bốn các này đều là những thế lực đứng đầu, có thể cùng với cảnh nội của Thiên Tinh đế quốc thực lực tương đương. Chưa nói đến việc bốn các này hợp sức lại với nhau.

Tin tưởng rằng, nếu như bốn các này muốn thì chỉ sợ rằng ngay cả hoàng thất cũng vô pháp chống đỡ.

Đối mặt với bốn các, Vũ Hoàng Điện đã bày ra thực lực vượt xa sự tưởng tượng của thế nhân.

Hàn Phong còn nhớ rõ, Vũ Hoàng Điện lúc đó tựa hồ chỉ cần đến ba ngày ngắn ngủi, bốn các liền bị bẻ gãy thế công, đệ tử tử thương vô số.

Nếu không phải cuối cùng, bốn các Các chủ quyết tâm vứt bỏ hiềm khích lúc trước, trong lúc đối mặt với nguy cơ diệt môn. Lần thứ hai bốn các xác nhập đứng lên, khởi động viên cổ chi trận được tiên nhân lưu lại thì chắc chắn rằng lúc đó bốn các đã không còn tồn tại.

Mà lúc đó, bốn các Các chủ cũng là mượn lực lượng của chi trận mới có thể đứng vững được trước thế công của Vũ Hoàng Điện, đồng thời cũng nhanh chóng phản công, đẩy lui đối phương. Từ đó Vũ Hoàng Điện mai danh ẩn tích, thế nhân không còn có tin tức gì về thế lực thần bí này.

Thế nhưng, Vũ Hoàng Điện chỉ xuất hiện vền vẹn có ba ngày nhưng cũng đủ để cho tất cả mọi người trong thiên hạ nhớ đến bọn họ.

Mà Hàn Phong tự nhiên cũng là một trong số đó.

Hôm nay nhớ tới, thực lực Vũ Hoàng Điện thật ra thâm sâu khó lường. Cũng khó trách Băng Tuyết các sẽ bị đối phương khiến cho sứt đầu mẻ trán.

Chẳng qua, Hàn Phong cũng không có nghĩ như vậy. Hắn thật ra nhớ kỹ, dựa theo ký ức kiếp trước thì phải vài thập niên sau Vũ Hoàng Điện mới xuất hiện, vì sao kiếp này lại sớm động thủ với Băng Tuyết các.

Mà dựa theo động tĩnh hiện nay xem ra tựa hồ ba các vẫn chưa lọt vào đợt tấn công của Vũ Hoàng Điện.

stevenqb1890

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

218. Chương 202: Làm Khách Băng Tuyết Các.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đả tự: Bạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Lẽ nào bởi vì bản thân xuất hiện mà quỹ tích trong trí nhớ lần thứ hai cải biến?

Nghĩ vậy, Hàn Phong không khỏi mở miệng hỏi:

- Mộ Các chủ, thứ cho ta mạo muội, ta muốn hỏi Vũ Hoàng Điện hạ thủ với Băng Tuyết các có hay không còn có ý khác?

Nghe vậy, sắc mặt Mộ Tuyết gọn sóng không sợ hãi, vẫn trong trẻo nhưng đôi mắt lạnh lùng lộ ra một đạo tinh quang, chần chờ một hồi rồi thở dài nói rằng:

- Ta và vài vị trưởng lão cũng đã phân tích qua, cũng có những suy đoán khác nhau. Nhưng kể từ ba tháng trước Vũ Hoàng Điện cho người lên đánh ta bị thương thì không còn có động tĩnh gì khác nữa. Kỳ thực ta cũng không rõ ràng ý tứ của bọn họ là gì.

Hàn Phong nghe vậy, nhưng trong lòng cũng đã có chút minh bạch lần hành động này của Vũ Hoàng Điện, nhưng hẳn không có nói cho Mộ Tuyết.

Hàn Phong kết hợp những gì Mộ Tuyết nói cùng với ký ức của kiếp trước, đại để cũng có thể đoán ra được ý đồ trong lần hành động này của Vũ Hoàng Điện.

Có thể quỹ tích trong trí nhớ của hắn cũng chưa lệch khỏi quỹ đạo nhiều lắm.

Sở dĩ Vũ Hoàng Điện sớm động thủ với Băng Tuyết các, hẳn là để thăm dò thực lực sâu cạn của Băng Tuyết các mà thôi.

Chung quy thì Băng Tuyết các cũng là một trong bốn các đứng đầu, nhưng thật ra thực lực của Băng Tuyết các có thú yếu hơn nửa phần so với ba các còn lại. Hơn nữa, vị trí tọa trấn của Băng Tuyết các vô cùng hẻo lánh. Cho dù phát sinh ra động tĩnh lớn đến đâu thì cũng rất khó có thể truyền đến những địa phương khác.

Nếu như Hàn Phong suy đoán không sai thì những gì xảy ra ở kiếp trước và tao ngộ lúc này của Băng Tuyết các là như nhau. Chỉ là lúc này, truyện này vẫn chưa được truyền đi mà thôi. Cho nên thế nhân vẫn chưa hề biết gì cũng là chuyện bình thường.

Mà lần thăm dò này, hiển nhiên cũng là công tác chuẩn bị cho đợt tổng phát động tấn công tới bốn các.

Về phần kiếp trước, Mộ Tuyết có hay không bị trọng thương, cuối cùng có chết hay không thì Hàn Phong cũng không biết được. Dù sao thì lúc đó hắn cũng chỉ là tiểu nhân vật không có tiếng tăm gì mà thôi.

Cùng Mộ Tuyết nói chuyện vài câu, mọi người cũng không có nghĩ ra được biện pháp gì. Cuối cùng bất đắc dĩ, Hàn Phong cũng không thể làm gì khác hơn là dưới sự chỉ dẫn của Đường Vũ Nhu mà ly khai Thiên Thính.

Bởi vì Mộ Tuyết phân phó, Đường Vũ Nhu tự mình thay người an bài phòng khách. Bởi vì trong Băng Tuyết các đều là nữ nhân nên phong khách của hai người được an bài khá xa các lầu các bên trong.

Được đối đãi như vậy, ngược lại Hàn Phong cùng với Bồ Lô Dịch cũng không có ý kiến gì.

Lên tiếng gọi hai người, Đường Vũ Nhu lập tức xoay người ly khai. Hàn Phong hiển nhiên vô sự, cũng chỉ đơn giản trở lại phòng khách đã được chuẩn bị trước mà nghỉ ngơi.

Sáng sớm ngày mai, Đường Vũ Nhu lại lần thứ hai tìm đến Hàn Phong.

Thấy Đường Vũ Nhu xuất hiện, Hàn Phong cũng cười hỏi:

- Sớm như vậy đến tìm ta, có chuyện gì sao?

Ánh mắt Đường Vũ Nhu lạnh lùng, lập tức gạt đầu, nhàn nhạt nói rằng:

- Sư tôn kêu ta trở lại nói với người một tiếng. Băng Ngọc linh quả mà người muốn đã được chuẩn bị tốt, hiện tại cùng ta đến Thiên Thính để lấy.

Nghe ngữ khí âm lãnh của Đường Vũ Nhu, Hàn Phong cũng chỉ cười cười. Hắn cũng minh bạch nàng vì bản thân lúc trước sử dụng công phu sư tử ngoạm mà bản thân cảm thấy bất mãn.

Bất quá, ngược lại Hàn Phong không có cảm thấy có chuyện gì là không thích hợp. Trong chuyện này là đôi bên đều tình nguyện, hắn cũng không có bức bách Băng Tuyết các đáp ứng hắn bất cứ chuyện gì?

Vì vậy, Hàn Phong theo Đường Vũ Nhu một đường hướng Thiên Thính mà đi. Vừa hay cả tối hôm qua, hắn đã nghiêm chỉnh suy nghĩ lại một số sự việc, cũng muốn đề tình Mộ Tuyết.

Hiện tại vẫn còn sớm, Hàn Phong đi chưa được bao lâu thì liền thấy một đám nữ tử thống nhất mặc bạch y đang tụ tập tại quảng trường tu luyện.

Các nàng ai ai cũng kiều diễm vô cùng. Thật hiếm khi Hàn Phong được thấy một cảnh hữu tình vậy.

Đi ở phía trước, Đường Vũ Nhu vẫn không có nói một lời nào, nhìn thấy dáng dấp của Hàn Phong như vậy, không nhịn được lạnh giọng hỏi:

- Đẹp sao?

- Ân! Xác thực là vô cùng đẹp chứ không phải đẹp!

Ánh mắt Hàn Phong có chút hăng hái xem vài lần, giống như là thấy chuyện là rồi mới gật đầu hồi đáp.

- Hừ! Vậy có muốn hay không ta giới thiệu cho người một vị sư muội cho người làm quen?

Nghe được Hàn Phong dĩ nhiên lại trả lời như vậy, Đường Vũ Nhu hừ lạnh một tiếng, lập tức đáp lại.

Nghe thấy ngữ khí của Đường Vũ Nhu nói với mình, Hàn Phong không khỏi cảm thấy kinh ngạc một trận. Hắn có chút nghi hoặc nhìn Đường Vũ Nhu. Đối với hành động hôm nay của nàng, hắn cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Thế nhưng, Đường Vũ Nhu tịnh không có để ý tới Hàn Phong, vừa nói xong câu kia liền đẩy nhanh cước bộ đi về phía trước, chỉ chừa lại cho Hàn Phong một bóng lưng.

Hàn Phong lắc đầu, có chút không giải thích được, hắn cũng không có suy nghĩ nhiều, cũng nhanh chóng bám theo phía sau.

Hắn cũng không biết, bây giờ ở phía trước, trong lòng Đường Vũ Nhu buồn bực vô cùng.

Ngay chính nàng cũng không rõ tại sao. Vừa nhìn thấy Hàn Phong nhìn về phía mấy vị sư muội, trong lòng nàng dĩ nhiên không hiểu sao lại cảm thấy buồn bực vô cùng. Tự hồ như từ lần sau khi đại hội Thiên Thánh kết thúc, bị Hàn Phong đánh bại, đồng thời bị hắn tận lực ôm vào trong lòng. Từ đó tâm tình nàng có chút bất đồng chuyển biến, chẳng qua chuyển biến như thế nào thì nàng cũng không nói lên được.

Mà lúc này, không phải do buồn bực hay không mà ma xui quỷ khiến thế nào nàng lại nói ra những lời vừa rồi. Chỉ có điều, sau khi nói xong, Đường Vũ Nhu có chút hối hận. Trong lòng nàng vô cùng hoảng loạn, nhanh chân đi về phía trước để lại Hàn Phong bây giờ chỉ còn nhìn thấy bóng lưng của nàng.

Hai người cứ như vậy suy trì cự ly, trước sau đi tới Thiên Thính.

Lúc này, Mộ Tuyết đã sớm ngồi trên chủ vị. Mà ở trên bàn bên cạnh nàng có một hộp tử tử sắc đặt ở đó.

Mộ Tuyết cũng không có để ý tới thái độ của ái đồ mình, nàng nhìn thấy Hàn Phong bước đến liền mỉm cười, lập tức đem hộp tử bên cạnh đưa cho Hàn Phong nói rằng:

- Băng Tuyết các chúng ta cũng chỉ có một quả Băng Ngọc linh quả, người cần thận kiểm tra một phen?

Nhẹ nhàng nhận lấy hộp tử trên tay Mộ Tuyết, Hàn Phong thoáng mở hộp tử ra quan sát một lát. Một quả Băng Ngọc linh quả trong suốt loé sáng, tỏa ra lam quang lấp lạng nằm trong hộp tử. Từ khi tức nồng nặc truyền đến, Hàn Phong cũng có thể phân biệt được đây là một quả Băng Ngọc linh quả.

Trong lòng không khỏi cảm thấy vui mừng khôn xiết. Hàn Phong lập tức thu Băng Ngọc linh quả vào trong lòng, tiếp theo ôm quyền hướng Mộ Tuyết cảm tạ:

- Đa tạ Mộ Các chủ.

- Ha ha! Người cũng không cần nói những lời dư thừa như vậy. Đây chẳng qua cũng chỉ là điều kiện trao đổi giữa chúng ta mà thôi. Lại nói lần này người thua thiệt lại là người, bằng không Băng Tuyết các chúng ta cũng không có khả năng tìm được một tuyệt hảo đệ tử Thanh Thanh có được linh ngọc Băng Thể.

Mộ Tuyết khoát tay nói.

Nghe vậy, Hàn Phong không khỏi hỏi dò:

- Mộ Các chủ, không biết Thanh Thanh, tiểu nha đầu kia hiện tại?

- Nhìn không ra người vẫn còn cố gắng quan tâm đến nha đầu kia. Yên tâm đi! Hôm qua sau khi trở về ta đã thông tri việc này đến các vị trưởng lão. Hiện giờ tiểu nha đầu kia chính là viên ngọc quý trong mắt các vị trưởng lão. Ta cam đoan nàng ở trong Băng Tuyết các này cũng không có gặp bất kỳ uy khuất nào.

Mộ Tuyết vừa cười vừa nói.

Mà Hàn Phong nghe được Mộ Tuyết nói như vậy, cũng coi như yên lòng.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

219. Chương 203: Hoạt Hóa Sinh Linh Đan.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Cuối cùng, Hàn Phong cũng mở miệng, một lần nữa nói rằng:

- Mộ Các chủ, về vấn đề cường hoá kinh mạch ngày hôm qua người nói tới. Ta đột nhiên nhớ tới một sự tình, có thể trợ giúp được chút ít?

- Nga?

Nghe được Hàn Phong nói vậy, Mộ Tuyết có chút giật mình. Hôm qua ngay sau khi trở về, nàng liền cùng với các vị trưởng lão thảo luận về chuyện này một hồi lâu, nhưng cuối cùng mọi người cũng không thể nghĩ ra bất luận biện pháp gì.

Cũng như theo lời Mộ Tuyết, hoán đổi lại ngày thường, các vị trưởng lão cũng sẽ không tiếc chút nguyên khí mà toàn lực tiến hành tài bồi.

Nhưng tính huống lúc này, không cho phép bọn họ làm như vậy.

Mà hôm nay, Hàn Phong lại nói rằng hắn có biện pháp, Mộ Tuyết có chút ngạc nhiên. Trực giác nói cho nàng biết, vị thiếu niên trẻ tuổi trước mặt này, nói không chừng thực sự nghĩ ra biện pháp.

Hàn Phong hơi trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Là như thế này, Mộ Các chủ ngày hôm qua có nói. Muốn cường hoá kinh mạch thì cần phải có một vị Thiên Giai cường giả trợ giúp, mà cũng phải một năm sau vị Thiên Giai cường giả này mới có thể khôi phục thực lực. Với tình hình Băng Tuyết các hiện nay thì không thể để cho thực lực suy yếu đi?

- Hôm qua ta cũng đã nói một cách rõ ràng, sự tình không thể nào khác được.

Mộ Tuyết gật đầu, hỏi đáp.

Lúc này, Hàn Phong đột nhiên ngừng đầu, nhìn Mộ Tuyết hỏi:

- Vậy Mộ Các chủ có nghe qua Hoạt Hóa Sinh Linh Đan?

- Hoạt Hóa Sinh Linh Đan?

Sắc mặt Mộ Tuyết ngưng trọng, có chút không xác định hỏi thăm:

- Lễ nào người nói đến Cửu Phẩm linh đan, Hoạt Hóa Sinh Linh Đan?

- Mộ Các chủ kiến thức quả nhiên phi phạm. Nếu Mộ Các chủ biết được Hoạt Hóa Sinh Linh Đan, chắc hẳn cũng biết được tác dụng của nó.

Hàn Phong tiếp tục hỏi.

Mộ Tuyết thở dài, lập tức nói rằng:

- Công hiệu của Hoạt Hóa Sinh Linh Đan ta cũng không có rõ lắm. Đây là một loại đan dược vô cùng thần kỳ. Nếu như có Hoạt Hóa Sinh Linh Đan trợ giúp, tin tưởng rằng thương thể trên người ta không ngoài bảy ngày liền khôi phục như lúc ban đầu.

Trầm tư một lát, Mộ Tuyết lại tiếp tục nói:

- Bất quá, hiện tại có Thất Sắc Tuyết Liên của người, đối với ta cũng không có khác biệt là mấy.

- Vậy Mộ Các chủ cho rằng Hoạt Hóa Sinh Linh Đan này nếu trợ giúp một vị Thiên Giai cường giả khôi phục đầu khí thì cần bao nhiêu thời gian để đạt được trạng thái đỉnh phong như lúc ban đầu?

Hàn Phong điền đạm cười nói.

Nghe vậy, Mộ Tuyết khẽ cau mày, bắt đầu nói:

- Điểm ấy, ta đương nhiên biết rõ. Chẳng qua Hoạt Hóa Sinh Linh Đan chính là Cửu Phẩm đan dược, trừ phi luyện được sư cấp bậc đại sư mới có thể luyện thành, còn không thì vô pháp có được.

Mà tại Băng Tuyết các tại phương diện chế thuốc tuy có nghiên cứu, nhưng cũng chỉ có thể đào tạo ra được hai vị thượng phẩm luyện được sư. Lấy thực lực đó, không thể nào luyện chế ra được Hoạt Hóa Sinh Linh Đan.

- Sư tôn, người nói là chỉ cần có người luyện chế được Cửu Phẩm đan dược thì có thể trợ giúp Thanh Thanh cường hoá kinh mạch?

Vẫn đứng ở bên cạnh Mộ Tuyết, Đường Vũ Nhu từ đầu không nói lời nào, bây giờ đột nhiên mở miệng hỏi.

Mộ Tuyết nghe được ái đồ nói như vậy, cũng nhàn nhạt hồi đáp:

- Không sai, bất quá, mặc dù có Hoạt Hóa Sinh Linh Đan, tin tưởng rằng cũng phải mất một tháng thì mới có thể khiến cho đầu khí của một vị Thiên Giai cường giả khôi phục lại như ban đầu. Mà trong một tháng này nếu như Vũ Hoàng Điện lần thứ hai đột kích....

- Điểm ấy Các chủ đừng lo, lẽ nào Các chủ quên hôm qua ta và Bồ Lô Địch đến đây?

Hàn Phong nhắc nhở nói.

Mộ Tuyết nghe vậy, ngữ khí không khỏi kinh dị nói:

- Nếu như người và vị bằng hữu hôm qua cùng đến nguyện ý trợ giúp thì Băng Tuyết các chúng ta vô cùng cảm kích. Chỉ có điều Hoạt Hóa Sinh Linh Đan thì phải đi đâu mới cầu được?

Mà lúc này, khoe miệng Hàn Phong không khỏi lộ ra nụ cười nhàn nhạt:

- Không đối gạt Các chủ, tiểu tử bất tài nhưng cũng vừa hay là một luyện được sư. Về cấp bậc thì vừa hay là có cảnh giới đại sư. Tuy rằng không thể nói là vạn phần nắm chắc nhưng nếu như có đủ tài liệu thì ta có tám phần mười nắm chắc luyện chế được Hoạt Hóa Sinh Linh Đan.

- Đây.....Người nói thực sự? Nhưng người mới vài tuổi?

Mộ Tuyết nghe được Hàn Phong nói như thế, có chút giật mình.

- Sư tôn, trước đó vài ngày, đệ tử đã tận mắt chứng kiến Hàn Phong luyện chế một Cửu Phẩm đan dược. Lúc đó còn dẫn tới một đạo đan khiến cho cả toà phòng luyện đan bị oanh phi tan tành.

Đường Vũ Nhu đứng một bên thấy Mộ Tuyết có chút không tin, chẳng biết tại sao lại có chút sốt ruột, vội vàng đem sự tình mình biết được nói ra.

-Đan bàn!

Mộ Tuyết thì thảo luận bản

- Chỉ có Cửu Phẩm đan được khi luyện chế thành công mới có thể đưa tới . Nói như vậy, ngươi là luyện được sư đại sư cảnh giới.

- Đây là tự nhiên, ta cũng không cần phải lừa dối Các chủ làm gì?

Ngữ khí Hàn Phong tràn ngập sự tự tin.

Mộ Tuyết nhìn vẻ mặt tự tin của Hàn Phong, ánh mắt cũng từ hồ nghi dần chuyển sang khiếp sợ, cuối cùng là vui mừng.

Nếu như đúng như lời Hàn Phong nói thì việc này không còn có bất kỳ trở ngại nào!

Ngoài ý muốn biết được Hàn Phong dĩ nhiên lại là một đại sư luyện được sư. Mộ Tuyết cũng vui mừng không ngớt. Cứ như vậy, còn có Bồ Lô Dịch trợ giúp thì đối với việc giúp Thanh Thanh cường hoá kinh mạch cũng không còn vấn đề gì ngăn trở.

Mấu chốt hiện tại là thu thập đủ tài liệu.

Đương nhiên, Băng Tuyết các dù sao cũng là một đại tông môn. Tuy rằng tài liệu luyện chế Hoạt Hóa Sinh Linh Đan thập phần trân quý, nhưng với năng lực của Băng Tuyết các mà nói thì vẫn có thể làm được.

Lúc này, mới chưa được ba ngày, Băng Tuyết các đã thu thập được chín thành tài liệu dùng để luyện chế Hoạt Hóa Sinh Linh Đan. Hiện tại chỉ còn thiếu một loại tài liệu làm thuốc dẫn tương đối quan trọng là Tuyết Sơn Đài. Nhưng thật ra Hàn Phong cũng đã sớm có dự liệu. Tuyết Sơn Đài là tài liệu thập phần quý giá và hy hữu. Ở tại Thiên Địa gian này cũng khó có thể thấy được. Vì vậy, Hàn Phong liền quyết định dùng Băng Ngọc linh quả thay thế Tuyết Sơn Đài.

Dù sao hai loại tài liệu đều ẩn chứa lượng lớn hàn khí. Mà trong đó Băng Ngọc linh quả có thủy nguyên tố vô cùng nồng nặc. Chính là đối với việc tu luyện thủy tính tâm pháp của Băng Tuyết các mà nói càng có thêm hiệu quả.

Từ ba ngày trước, Mộ Tuyết đã đem sự tình nói lại một cách rõ ràng rồi cầm Thất Sắc Tuyết Liên trao đổi với Hàn Phong bắt đầu bế quan dưỡng thương.

Dù sao thì nguy cơ của Băng Tuyết các hiện tại không giống với khi xưa. Có thể nhanh chóng khôi phục thực lực, Băng Tuyết các cũng sẽ thêm một phần an toàn.

Hơn nữa, không tính việc thu thập tài liệu. Chỉ riêng việc Hàn Phong là cửu phẩm luyện được sư thì việc luyện chế Hoạt Hóa Sinh Linh Đan ít nhất cũng cần phải tốn bảy ngày. Hơn nữa xác suất không phải là trăm phần trăm. Mà trong thời gian này, vừa vặn để Mộ Tuyết khôi phục thực lực.

Trông thấy bàn tài liệu trước mặt, Đường Vũ Nhu chăm chú nhìn Hàn Phong, đôi môi đỏ thắm cắn chặt nói rằng:

- Ngươi có nắm chắc không? Nhưng thứ này đều là những tài liệu trân quý mà Băng Tuyết các chúng ta cất giữ từ xưa đến nay. Ngươi đừng nên lãng phí!

Chân mày Hàn Phong cau lại, trên mặt lộ ra nụ cười tự tin nói:

- Ta chỉ có thể nói rằng ta sẽ dùng hết tất cả khả năng của mình. Phải nói rằng muốn tuyệt đối nắm chắc luyện chế được Cửu Phẩm đan được thì chỉ có luyện được sư cấp bậc Tông Sư mới có thể làm được. Dù sao thì với thực lực của ta bây giờ cũng không có nắm chắc trăm phần trăm thành công.

Đương nhiên, trong lòng Hàn Phong cũng có câu chưa nói. Đó chính là trước kia ở Ích Vu Hư Linh ảo ảnh rèn đúc, tinh thần hải hấn so với trước kia còn cường đại hơn gấp nhiều lần. Ở phương diện điều chế thuốc, xác suất thành công của Hàn Phong cũng được đề thăng không ít. Cho nên đối với việc luyện chế Cửu Phẩm đan được Hoạt Hóa Sinh Linh Đan mà nói hẳn có hơn tám phần mười là nắm chắc.

- Hiện tại mang ta tới luyện được phòng của Băng Tuyết các các người.

Hàn Phong cười nhạt nói.

Tiếp theo dưới sự dẫn đường của Đường Vũ Nhu, Hàn Phong đi tới một đình viện đồng dạng. Luyện được phong trong viện thiết kế vô cùng tinh xảo. Hàn Phong cũng không khỏi cảm khái, không hổ là một đại tông môn.

Hàn Phong nhìn kiến trúc tinh xảo này mà nghĩ tới Huyền Thiên tông Bách Thảo Đường cảm thấy xấu hổ không thôi!

Sau một thoáng cảm thán, Hàn Phong đi vào bên trong. Bởi vì chỉ thị của Mộ Tuyết lúc trước, lúc này trong luyện được phòng của Băng Tuyết các có hai gã thượng phẩm luyện được sư đang đợi.

Hàn Phong tiến vào bên trong thì thấy hai vị nữ tử luyện được sư. Một vị trong đó có chút nghi hoặc lập tức quay đầu lại nhìn về phía Đường Vũ Nhu.

Sau lại thấy Hàn Phong nhìn nàng với ánh mắt nghi hoặc, Đường Vũ Nhu liền giải thích:

- Sư tôn sợ một mình mình người khó có thể ứng phó cho nên nàng kêu hai vị luyện được sư của Băng Tuyết các đến trợ giúp. Xem như là trợ thủ cho người.

Hai vị thượng phẩm luyện được sư ở trong phong sắc mặt đều toát ra một cỗ ngạo khí. Mà sau khi nghe được Đường Vũ Nhu giải thích lại lộ ra một vẻ không cam lòng. Thế nhưng đây lại là mệnh lệnh của Các chủ, các nàng cho dù có nổi giận cũng không dám không tuân theo.

Thấy dáng dấp của hai gã luyện được sư, sắc mặt Hàn Phong không có bất kỳ biểu tình gì, chỉ nhàn nhạt nói với Đường Vũ Nhu:

- Đa tạ hảo ý của Mộ Các chủ. Nhưng việc luyện chế Hoạt Hóa Sinh Linh Đan lần này chỉ cần một mình ta là được rồi. Cũng không cần phải làm phiền đến các nàng.

Hai vị luyện được sư nghe Hàn Phong nói vậy thì sắc mặt đại biến. Trong đó có một vị niên kỷ ước chừng hai mươi tuổi, dung mạo coi như là thanh tú, không khỏi lạnh giọng quát:

- Tiểu tử từ đâu đến, dĩ nhiên lại cuồng ngôn loạn ngữ như vậy. Lẽ nào người vọng tưởng với thực lực của mình có thể luyện chế Cửu Phẩm đan được:

Cuối cùng, nàng quay đầu về phía Đường Vũ Nhu, ngạo khí nói:

- Vũ Nhu sư muội, Các chủ tại sao lại để loại tiểu tử miệng còn hơi sữa như thế này đến luyện chế Hoạt Hóa Sinh Linh Đan vô cùng trân quý. Tốt xấu gì ta và sư bá cũng là thượng phẩm luyện được sư. Thăng thần mà nói chỉ cần tiểu tử này đem được phương luyện chế Hoạt Hóa Sinh Linh Đan giao ra. Ta và sư bá hợp sức cũng có thể luyện chế được, còn hơn là để cho tiểu tử này đến đây làm càn.

Mặt khác vị luyện được sư còn lại niên kỷ ước chừng bốn năm mươi tuổi là một trung niên mỹ phụ. Mặc dù không có nói chuyện nhưng thần sắc cũng lộ ra vẻ tán thành.

Hiển nhiên, hai người đều không tin tiểu tử trước mặt ước chừng cũng chỉ mới có mười tuổi, thế nào lại có thể luyện chế ra được Cửu Phẩm linh đan. Tuy rằng trước kia nhận được mệnh lệnh của Mộ Tuyết, nhưng các nàng cũng chỉ cho rằng để một vị luyện được sư biết được phương luyện chế Hoạt Hóa Sinh Linh Đan đến hiệp trợ các nàng.

Tuy rằng các nàng cũng biết với thực lực của mình muốn luyện chế Hoạt Hóa Sinh Linh Đan thập phần trắc trở. Nhưng các nàng cũng đã cố ý chuẩn bị ba ngày, hy vọng có thể tận lực điều chế thành công. Nhưng thực không nghĩ được, trước mặt lại xuất hiện một vị thiếu niên chỉ cùng một câu nói muốn đui địt các nàng đi. Điều này đối với tâm cao khí ngạo của các nàng là không thể nào chấp nhận được.

Mà nghe được ngữ khí khinh thường của vị nữ tử kia, Hàn Phong cũng chưa có tỏ ra bất kỳ thái độ nào. Đường Vũ Nhu đứng một bên không khỏi cả giận nói:

- Linh Tuệ sư tỷ, đây chính là do sư tôn tự mình hạ lệnh, lẽ nào người muốn vi phạm? Hơn nữa thực lực chế thuốc của Hàn Phong căn bản các người không thể nào so được!

- Chê cười! Linh Tuệ ta bảy tuổi bái nhập Băng Tuyết các, mười tuổi đạt được danh nghĩa luyện được sư. Mà từ ba năm trước ta trở thành thượng phẩm luyện được sư trẻ tuổi nhất trong nội các. Chỉ chừng đó thui sư tôn ta đã không ngừng ca ngợi ta có thiên phú khó gặp trong việc chế thuốc. Hắn nhìn qua cũng chỉ là một tiểu tử mười tuổi là dùng, chẳng lẽ lại là Tông Sư luyện được sư!

Linh Tuệ thập phần ngạo khí nói.

Lập tức, anh mắt uyển chuyển nhìn thẳng vào Đường Vũ Nhu, giọng nói chanh chua châm chọc nói:

- Vũ Nhu sư muội, bình thường ta luôn thấy ngươi có thái độ cao cao tại thượng, vô cùng lạnh lùng. Thế nào vừa rồi lại nổi giận. Chẳng lẽ ngươi và tiểu tử này có quan hệ không tâm thương, vì thế mà giúp hắn biện minh?

- Ngừng!

Đường Vũ Nhu nghe được câu nói sau cùng của Linh Tuệ, sắc mặt đại biến. Hàn Phong đứng ở bên cạnh đột nhiên cảm thấy trên người Đường Vũ Nhu không ngừng toát ra hàn khí. Hiển nhiên lý do thoái thác này của Linh Tuệ đã khiến cho Đường Vũ Nhu thực sự nổi giận.

Mà nhìn thấy dáng dấp của Đường Vũ Nhu lúc này, Linh Tuệ tự nhiên là cảm thấy giật mình. Nàng chính là một luyện được sư, tuy rằng cũng có tu luyện đấu khí nhưng tuyệt đối nàng không thể nào là đối thủ của Đường Vũ Nhu. Nàng cũng không có nghĩ tới thái độ Đường Vũ Nhu bình thường đạm bạc, bây giờ dĩ nhiên lại nổi giận. Trong lúc nhất thời khỏi khỏi cảm thấy kinh sợ.

Nhưng vị trung niên nữ tử vẫn không nói lời nào từ trước đến giờ, khi thấy Đường Vũ Nhu tức giận như vậy, không khỏi tiến lên hai bước, cười nhạt nói:

- Thế nào, chẳng nhẽ ngươi muốn trước mặt lão nhân động thủ.

Lúc này, Đường Vũ Nhu mặt lạnh như băng, đôi mắt tràn ngập lãnh ý. Thế nhưng nhìn thấy trung niên nữ tử đi ra cũng chỉ hừ lạnh một tiếng rồi đem hàn khí trên người tán đi, lập tức dùng ngữ khí cung kính nói:

- Đệ tử không dám.

....

Bất quá, Đường Vũ Nhu lại nói tiếp:

- Thế nhưng việc luyện chế Hoạt Hóa Sinh Linh Đan lần này. Sư tôn trước khi bế quan đã hoàn toàn giao quyền xử lý cho Hàn Phong. Sư thúc nếu có bất luận ý kiến gì thì có thể tự mình đi tìm mấy vị trưởng lão. Trước đó các nàng cũng đã đồng ý với sự phân phó của sư tôn.

- Nay...Điều này sao có thể, Các chủ thể nào lại đem việc trọng yếu như vậy giao cho một tiểu tử miệng còn hôi sữa?

Vị trung niên nữ tử nghe Đường Vũ Nhu nói như vậy, trên mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Mà lúc này, Hàn Phong vẫn không nói câu nào từ đầu đến giờ, đi đến trước mặt hai người, nhàn nhạt nói rằng:

- Hảo! Hiện tại các ngươi có thể đi ra ngoài, kế tiếp trong vài ngày, nếu như không có mệnh lệnh của ta thì đừng có đến quấy rối.

Đối với hai người này, Hàn Phong căn bản không cần phải nhiều lời nói với các nàng, trực tiếp đuổi các nàng ra. Về phần còn lại chính là để Đường Vũ Nhu giải quyết.

Hai người gắt gao nhìn chằm chằm vào Hàn Phong, trong mắt đều loé lên lửa giận thật sâu. Thế nhưng vì kiêng kỵ mệnh lệnh của Các chủ, hai người không thể nào làm khác hơn là mang theo tâm tình phần hận, vung ống tay áo, ly khai khỏi luyện được phòng.

Mà Đường Vũ Nhu thấy hai người vừa đi ra ngoài, muốn cùng Hàn Phong giải thích cái gì nhưng lại bị Hàn Phong cắt đứt nói rằng:

- Vô phương. Ta tự nhiên sẽ không cùng các nàng tính toán. Bất quá thời gian tới, ta hi vọng không nên có người đến quấy rối, điều này sẽ ảnh hưởng đến sự thành bại trong việc luyện chế Hoạt Hóa Sinh Linh Đan.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

220. Chương 204: Bạo Đan.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Nghe được Hàn Phong nói như thế, Đường Vũ Nhu nhàn nhạt gật đầu, lập tức đi ra ngoài.

Mà lúc này hai vị luyện được sư đứng trước đình viện nhìn thấy Đường Vũ Nhu đi ra. Linh Tuệ lập tức không nhìn được lại buông lời châm chọc:

- Ta muốn nhìn xem, tiểu tử này có bản lĩnh gì dĩ nhiên lại muốn luyện chế Cửu Phẩm đan được. Chỉ bằng vào sự sùng ái của Các chủ mà muốn cho ngoại nhân làm cần như vậy.

Đường Vũ Nhu lạnh lùng nhìn Linh Tuệ nói;

- Người bên trong bị các người khinh thường chính là một đại sư luyện được sư.

Sau khi lưu lại những lời này, Đường Vũ Nhu liền xoay người đi ra khỏi đình viện, không hề để ý tới hai người.

- Sư bá... ta không nghe lầm chứ? Nàng nói tiểu tử chưa dứt hơi sữa bên trong là đại sư luyện được sư?

Linh Tuệ nghe được sự tình không tưởng, không nhịn được cười thành tiếng.

Chỉ bất quá, vị trung niên nữ tử kia không có cùng cười với Linh Tuệ mà trái lại hai mắt nhắm lại, lập tức nhìn Linh Tuệ các cười hả hê, trầm giọng nói;

- Vũ Nhu nha đầu kia ngày trường không có bao giờ nói giỡn. Hơn nữa nếu Các chủ đã đem việc này giao cho vị thiếu niên kia. Nói các khác thực lực của hắn được Các chủ tán thành.

Tiếng cười nhất thời dừng lại, biểu tình Linh Tuệ có chút bị kiềm hãm, lập tức có chút kinh ngạc. Thế nhưng vẻ mặt như cũ vẫn tràn ngập thần sắc nghi hoặc.

- Xem ra thực là nhân ngoại hữu nhân, Linh Tuệ, chúng ta quá coi thường người khác.

Vị trung niên nữ tử thở dài, rồi xoay người đi ra ngoài.

Linh Tuệ một mình đứng lại, vì tin tức này mà bị đả kích không thôi.

Trải qua một thời gian ngắn, Hàn Phong cũng không có quá để ý đến chuyện vừa rồi. Bây giờ toàn bộ tinh lực của hắn đều tập trung ở trên đồng tài liệu trước mắt.

Hít một hơi thật sâu, Hàn Phong vung tay một cái, đồng tài liệu trước mặt trong giây lát không trôi lơ lửng trên không.

Ngay sau đó, đồng tài liệu này theo trình tự nối tiếp nhau đi vào bên trong đỉnh lô.

Sau khi đồng tài liệu tiến vào hết, Hàn Phong ngay cả đổi tư thế tay cũng không cần. Đầu khí từ bàn tay hắn toả ra, dùng mắt thường cũng có thể thấy được một cách rõ ràng, nhanh chóng thao túng hoá tài liệu trong đỉnh lô.

Chỉ chốc lát sau, đỉnh lô cao cỡ nửa người Hàn Phong đã được bao trùm bởi Lam Sắc Hoả Diễm. Mà lúc này, Hàn Phong khoanh chân ngồi một chỗ, hai mắt đóng chặt, hai tay hắn vẫn như trước không ngừng thao túng Lam Sắc Hoả Diễm không ngừng luyện hoá tài liệu trong đỉnh lô.

Tinh thần lực của hần trực tiếp xuyên thấu qua luồng hoả diễm đang bao lấy đỉnh lô, không ngừng quan sát sự biến hoá của các tài liệu ở bên trong.

Thời gian cứ như vậy mà qua đi. Từ khi Hàn Phong tiến nhập luyện dược phòng đã trải qua ba ngày ba đêm. Bên trong ngoại trừ hoả diễm thỉnh thoảng truyền đến những âm thanh phá toái ra thì không có bất kỳ động tĩnh gì.

Mà lúc này trong sân trước của luyện dược phòng, Đường Vũ Nhu đang dựa lưng vào một cây thạch trụ đứng một mình.

Từ ba hôm trước xảy ra xung đột với Linh Tuệ, ngay từ đầu Đường Vũ Nhu chưa có phát giác ra cái gì. Thế nhưng ngay hôm sau, khi tâm tình đã bình tĩnh trở lại, nàng bỗng nhiên nhận ra tâm tình của mình tựa hồ có chuyển biến.

Nếu như là ngày xưa thì chắc chắn nàng sẽ không vì mấy câu nói kia mà gây chiến với Linh Tuệ. Bởi vì trong mấy năm gần đây, nàng trở thành một nhân tài trẻ tuổi có thực lực cường đại của Băng Tuyết các. Nàng cũng từng gặp qua một vài vị sư tỷ thực lực không kém buông những lời lẽ nhục mạ nàng. Nhưng lúc đó nàng căn bản không có để ý tới những lời lẽ đó của bọn họ mà tâm tư chỉ tập trung vào việc tu luyện.

Nhưng ba ngày trước, nàng chỉ vì câu nói của Linh Tuệ mà nổi giận. Điều này thực sự mà nói Đường Vũ Nhu bây giờ và trước kia là hai người hoàn toàn khác nhau.

Tỉ mỉ suy nghĩ liên tiếp ba ngày liền, trong lòng Đường Vũ Nhu nhất thời liên tiếp mọc lên những suy nghĩ mà nàng không thể nào tin được. Tựa hồ nàng tức giận là bởi vì Hàn Phong.

Chỉ vì lúc đó Linh Tuệ nói nàng và Hàn Phong có quan hệ đặc biệt, chính vì thế mà nàng mới nổi giận. Bây giờ bình tâm suy nghĩ lại, cỗ lửa giận này giống như để che giấu nội tâm bất an của bản thân mà thôi.

Nghĩ như vậy, trong lòng Đường Vũ Nhu cảm thấy hoảng loạn vô cùng. Lúc này, thần sắc nàng không ngừng biến hoá, cũng may là bên trong đình viện không còn bất kỳ một người nào khác. Nếu không để họ thấy được một Băng Tuyết tiên tử luôn luôn lãnh đạm lại có thể có biểu tình phong phú như vậy, sợ rằng khiến cho người ta kinh hãi không thôi.

Ở trong luyện dược phòng, trên mặt Hàn Phong mồ hôi không ngừng tuôn ra. Tư thế của hần được bảo trì suốt ba ngày liền, không hề có bất kỳ biến hoá nào. Thế nhưng dùng tinh thần lực cường đại của hần hiện giờ, hần có thể xác định được tài liệu ở bên trong đỉnh lô vẫn chưa thực sự hoàn toàn hoà tan.

Đến lúc này, Hàn Phong không khỏi nhướn mày, trong lòng thầm than luyện chế Hoả Hó Sinh Linh Đan thật sự trắc trở vô cùng. Khẳng định là vượt xa việc luyện chế Đoạt Thiên Đan lần trước.

Nếu như dựa theo tình huống hiện tại, muốn triệt để luyện hoá những tài liệu này sợ rằng còn cần phải mất đến bốn năm ngày nữa. Thế nhưng thân là một đại sư luyện dược sư bản thân hần tự nhiên rõ ràng càng là những tài liệu trân quý hi hữu. Một khi bắt đầu luyện hoá, nhất định phải trong một thời gian nhất định mà dung hợp lại với nhau. Bằng không theo thời gian ngày càng lâu, nhiệt độ cao đè nén thì những tài liệu này sẽ bị năng lượng từng bước xói mòn.

Nghĩ tới đây, Hàn Phong cắn chặt răng, hai tay lập tức đưa ra vài tư thế. Lam Sắc Hoả Diễm lần thứ hai bùng lên, Lam Sắc dần chuyển sang Tử Sắc nồng đậm.

Nhiệt độ trong luyện dược phòng cũng theo thế mà xảy ra biến hoá, lần thứ hai được kéo lên.

Trong không khí, khí tức nóng cháy này tựa như chỉ cần nhẹ chạm vào thôi cũng sẽ bị đốt đến tro cốt không còn.

Bất quá, theo một động tác này của Hàn Phong thì những tài liệu vốn không có biến hoá gì ở trong đỉnh lô cũng bắt đầu tan chảy.

Hàn Phong không ngừng dẫn đạo, toàn bộ đồng tài liệu cứng đầu cũng bắt đầu chậm rãi hoà tan, rồi sau đó tụ lại thành một khối nửa rắn nửa mềm.

Thấy một màn như vậy, tâm trạng Hàn Phong càng tập trung hơn. Hần biến tất cả cũng chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi. Trong lòng hần tất nhiên là không có bất kỳ ý nghĩ gì khinh thường, hết sức chăm chú tiếp

tục thao tác Tử Sắc Hoả Diễm đang không ngừng nhảy múa.

Quá trình đó cũng đã trải qua được ba ngày.

Mấy ngày này, Đường Vũ Nhu cũng không có ly khai khỏi đình viện nửa bước. Trong khoảng thời gian này, tân đệ tử của Băng Tuyết các là Kỷ Thanh Thanh cũng đến tìm Hàn Phong một lần.

Bất quá đến trước đình viện thì bị Đường Vũ Nhu chặn lại nói cho nàng biết Hàn Phong đang ở bên trong chế thuốc, không thể quấy rầy. Nghe vậy, tiểu nha đầu không khỏi cảm thấy thất vọng.

Từ trước khi nàng được chính thức thu làm đệ tử thì vài vị trưởng lão của Băng Tuyết các đối với nàng đã vô cùng sủng ái. Không phải vì Kỷ Thanh Thanh bản thân là linh ngọc băng thể mà vì Thanh Thanh vô cùng ngây thơ. Đây cũng là những lão nhân cả đời chỉ biết tu luyện vô cùng yêu thích.

Vì vậy mà trong mấy ngày này, Kỷ Thanh Thanh không ngừng bị các vị trưởng lão bắt ngồi trước mặt mình đem bản lĩnh một đời của bản thân mình giáo thụ cùng với nàng.

Tuy Kỷ Thanh Thanh còn chưa có bắt đầu tu luyện, nhưng nàng đối với một ít vũ kỹ chiêu thức cũng có thể miễn cưỡng lý giải. Trải qua mấy ngày học tập, đối với phương diện tu luyện Kỷ Thanh Thanh cũng đã có được rất nhiều điều lý giải.

Hôm nay, nàng khó khăn lắm mới có thể thoát khỏi được sự quản thúc của mấy vị trưởng lão. Không khỏi kích động liền chạy tới tìm ca ca, nhưng nàng không ngờ được kết quả lại như thế. Trên mặt tự nhiên là thất vọng không gì sánh được.

Thấy dáng dấp của Kỷ Thanh Thanh, Đường Vũ Nhu cũng thập phần thương tiếc, không khỏi nhẹ nhàng xoa đầu tiểu nha đầu, ôn nhu nói rằng:

- Đợi sau khi Hàn Phong luyện chế đan dược xong thì có thể hảo hảo đi chơi với người. Hiện giờ người cần phải chăm chỉ tu luyện để sau này có thể báo đáp hân nhạ!

Kỷ Thanh Thanh nghe vậy, không khỏi gờn nắm tay nhỏ của mình lên, hai mắt tràn ngập hưng phấn, thần sắc chăm chú, nói rằng:

- Vũ Nhu tỷ tỷ, ta về sau nhất định sẽ hảo hảo nghe lời các vị trưởng lão, hảo hảo tu luyện. Về sau ta có thể giúp ca ca đánh người xấu.

- Ha ha! Tiểu Thanh nhi có quyết tâm như vậy, cũng không uổng công các vị trưởng lão đối với người vô cùng yêu thương.

Nhưng đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một đạo âm hưởng.

Nghe được động tĩnh lớn như vậy, hai nàng đồng loạt quay đầu lại nhìn.

Mà ngữ khí Đường Vũ Nhu hơi kinh ngạc nói rằng:

- Sư tôn, thương thế của người thế nào?

Lúc này, một đạo thân ảnh từ bên ngoài đi tới. Đúng là Băng Tuyết các Chủ Mộ Tuyết.

Nghe được Đường Vũ Nhu ân cần hỏi thăm như vậy, Mộ Tuyết cũng gật đầu cười nói:

- Không sai, nhờ có Thất Sắc Tuyết Liên của Hàn Phong, tốc độ khôi phục của vi sư còn sớm hơn so với tưởng tượng. Hơn nữa lần này nhân họa đắc phúc, đấu khí của vi sư lại có một chút tiến.

Kỷ Thanh Thanh thấy Mộ Tuyết tiến đến, cũng lễ phép kêu Các chủ. Sau đó Mộ Tuyết còn thân thiện cầm bàn tay nhỏ bé của Thanh Thanh kéo lại gần mình rồi tỷ mỉ quan sát nàng. Cuối cùng Mộ Tuyết cảm thán cười nói:

- Ta đã có chút khẩn trương, thật muốn nhìn xem thành tựu của tiểu Thanh Nhi về sau rốt cuộc sẽ đạt đến trình độ như thế nào.

Mộ Tuyết nhìn về phía cửa luyện dược phòng còn đang đóng chặt, lập tức hỏi:

- Hàn Phong ở trong đó đã bao lâu rồi?

Đường Vũ Nhu lắc đầu, nói:

- Thêm ngày hôm nay nữa thì Hàn Phong đã đi vào trong đó sáu ngày. Dựa theo suy đoán của hắn lúc trước thì phải hai ngày nữa mới có thể xuất quan.

- Như vậy, chúng ta chờ thêm hai ngày nữa. Hàn Phong này xác thực là không đơn giản. Năm nay mười bốn tuổi, đầu khí dĩ nhiên đã kinh khủng đạt được Địa giai Thất phẩm cảnh giới. Còn làm cho người khác khiếp sợ hơn chính là hắn còn là một luyện dược sư.

Mộ Tuyết có chút bất đắc dĩ lắc đầu thở dài.

Nhưng trong giọng nói dường như lộ ra một cổ tán thán rất nhỏ.

Mười bốn tuổi Địa giai Thất phẩm võ giả đồng thời là luyện dược sư cấp bậc đại sư. Chỉ với hai thân phận này thôi nếu tùy tiện xuất ra cũng đủ để cho cả đại lục phải khiếp sợ. Nhưng Hàn Phong đồng thời đạt được, thiên tài bậc này thực là ngàn vạn năm khó gặp!

Đáng tiếc, cho dù thiếu niên này có thiên phú như thế nào đi chăng nữa thò cũng không phải là đệ tử của mình, khó tránh khỏi lòng người đổ kỵ.

Bất quá, nghĩ kỹ lại thì Băng Tuyết các hôm nay có thể thu được một đệ tử có linh ngọc băng thể. Mộ Tuyết tin tưởng rằng chỉ bằng thời gian mười năm, Kỷ Thanh Thanh nhất định có thể đạt được thành tựu như bây giờ của Hàn Phong, thậm chí còn siêu việt hơn hắn.

Mà lúc này, luyện dược phòng vốn yên lặng không có bất kỳ động tĩnh gì, đột nhiên phát ra một tiếng nổ âm vang.

Ba người đứng ở bên ngoài không ngừng biến đổi sắc mặt đều nhìn về phía luyện dược phòng.

Âm hưởng bạo tạo vẫn duy trì liên tục khiến cho trời đất rung chuyển. Đồng thời động tĩnh lớn như vậy cũng hấp dẫn sự chú ý của tất cả đệ tử Băng Tuyết các. Lúc này Bồ Lô Địch trong lúc rảnh rỗi đang ở trong phòng nằm nghỉ ngơi nghe được trận âm hưởng này cũng không khỏi giật mình. Lập tức thân hình loé lên, nhanh chóng chạy về phía luyện dược phòng.

Mà cùng lúc đó cũng có vài đạo nhân ảnh nối đuôi Bồ Lô Địch chạy đến luyện dược phòng.

Những đạo thân ảnh này chính là ba vị trưởng lão của Băng Tuyết các.

Bồ Lô Địch quan sát đối phương một chút, thành linh phát hiện khí tức trên người bọn họ đều không kém gì mình, thậm chí trong đó có người so với hắn còn mạnh hơn.

Ba người thấy Bồ Lô Địch cũng thập phần khách khí chào hỏi, hiển nhiên các nàng cũng từ Mộ Tuyết mà biết được thân phận của Bồ Lô Địch.

Lúc này một vị trưởng lão mà khí tức có phần mạnh hơn so với Bồ Lô Địch tiến lên hai bước, cung thanh nói:

- Các chủ, thương thế của người thế nào rồi?

- Cảm ơn đại trưởng lão quan tâm, thương thế của Mộ Tuyết đã khỏi hẳn.

Ngữ khí của Mộ Tuyết đối với đại trưởng lão thập phần tôn kính, hoàn toàn không có giống như với người ngoài tràn ngập uy nghiêm.

- Vừa rồi động tĩnh lớn như vậy, rốt cục là xảy ra chuyện gì? Giống như Hàn tiểu tử muốn xuất quan?

Bồ Lô Địch mặc kệ sự tình giữa các nàng, lúc này bên trong luyện dược phòng vẫn không ngừng truyền đến những âm hưởng bạo tạc, không khỏi cau mày hỏi.

- Đây.... Đây hình như là diễm bạo bạo đan!

Đột nhiên, một đạo âm hưởng từ phía sau mọi người truyền đến.

Mọi người quay đầu lại nhìn, người mới tới toàn thân mặc một bộ phục sức luyện dược sư. Chính là vị trung niên nữ tử thượng phẩm luyện dược sư của Băng Tuyết các. Lúc này sắc mặt nàng cũng vô cùng kinh ngạc.

- Lê Lăng, điều người nói là sự thực?

Mộ Tuyết trầm giọng hỏi.

- Không sai, tuy rằng ta chưa có từng thấy qua sự tình bạo đan bao giờ. Nhưng tình hình lúc này so với những đặc điểm ghi lại trong sách thì thập phần tương tự.

Lê Lăng gật đầu vững tin nói.

- Ghê tởm, Hàn tiểu tử gặp nguy hiểm!

Bồ Lô Dịch vừa nghe đối phương nói như thế, trong lòng cũng không khỏi kinh hãi. Mặc dù hẳn đối với việc luyện chế thuốc không có tinh thông. Nhưng đối với việc bạo đan thì cũng có chút lý giải.

Việc này một khi xử lý không tốt thì Hàn Phong nhẹ thì nguyên khí đại thương, nặng thì mất mạng.

Những tiếng nổ đì đỏ tai lại liên tiếp vang lên. Luyện dược phòng vốn kiên cố cũng không khỏi bắt đầu rung chuyển.

Mà theo âm hưởng vang lên, từng đạo khí tức năng lượng sắc bén trước mắt mọi người tán ra bốn phía xung quanh.

Nguyên bản đại môn luyện dược phòng vốn đóng chặt cũng vì luồng năng lượng bá đạo này oanh trực tiếp oanh phá nổ tung bắn về phía mọi người.

Đại trưởng lão Bằng Tuyết các thấy vậy, cánh tay liền nhẹ nhàng nhấc lên, cũng không thấy có bất kỳ động tác nào khác. Một đạo đầu khí nhu hoà trong nháy mắt toả ra, lập tức hoá thành một tấm khiên chắn trước mặt mọi người đem những mảnh nhỏ của đại môn luyện dược phòng bị luồng năng lực cường đại kia bao tạc mà ngăn chặn lại.

Đợi tới khi mọi người lần thứ hai nhìn về phía luyện dược phòng chỉ thấy luyện dược phòng khí thế khi xưa hôm nay đã trở nên sứt mẻ bất kham.

Lúc này đại môn đã bị chấn tung, rốt cục mọi người cũng có thể nhìn thấy được toàn cảnh bên trong.

Hàn Phong trải qua sáu ngày đã từng bước đem tài liệu ở bên trong đỉnh lô hoà tan, đồng thời cũng đã tiến thêm được một bước nữa đó là luyện hoá. Đồng tài liệu hiện giờ không có giống như trước kia dưới sự khống chế của đầu khí và tinh thần lực của Hàn Phong xảo diệu sơ bộ dung hợp thành một đoàn.

Tiếp tục trong vài ngày, Hàn Phong không ngừng thao túng những thứ tài liệu dịch thể này, đi thêm một bước tương kỳ chân chính dung hợp lại. Nhưng dĩ nhiên đan dược cấp càng cao, ngoài tỷ lệ luyện chế ngày càng nhỏ thì bởi vì tài liệu luyện chế những đan dược cao cấp này đều ẩn chứa những loại năng lượng cường đại tinh thuần.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

221. Chương 205: Phát Hiện Kinh Ngạc.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Mà những luồng năng lượng này tất nhiên trong lúc dung hợp sẽ có bài xích. Mà đối với một vị đại sư luyện dược sư có được những kỹ năng chế thuốc phong phú thì việc đem những luồng năng lượng tinh thuần này triệt để dung hợp thành một thể sẽ dẫn đến việc sinh ra tân năng lượng cường đại.

Theo lý thuyết, đối với những kinh nghiệm luyện đan trước kia của Hàn Phong thì đây là lần thứ hai hẳn luyện chế đan dược Cửu Phẩm mà lần luyện chế Hoạt Hóa Sinh Linh Đan này dĩ nhiên việc dung hợp cũng có chút dễ dàng hơn.

Nhưng sự thực lại không chiều theo lòng người, bây giờ vô luận là Hàn Phong dùng đấu khí để dẫn đạo hoà tan năng lượng cũng thuỷ chung vô pháp khiến cho chúng triệt để dung hợp lại một chỗ.

Mà theo Hàn Phong không ngừng đè ép, những loại năng lượng bất đồng này trong lúc đó dĩ nhiên sản sinh ra sự việc bạo tạc năng lượng.

Lúc này vừa hay Bồ Lô Dịch và nhóm người Đường Vũ Nhu thấy một màn kia.

Bởi vì cự ly gần với cỗ năng lượng sản sinh ngoài ý muốn này mà Hàn Phong trở thành người đứng mũi chịu sào.

Đối với sự xuất hiện của cỗ năng lượng này, Hàn Phong có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng không có quá nhiều khiếp sợ.

Chẳng qua ngay cả thượng phẩm luyện được sư Lê Lăng cũng biết sự tình. Hàn Phong thân là đại sư luyện được sư hãn thể nào lại không biết tình hình của mình lúc này đúng là bạo đan mà trong lúc điều chế thuốc thỉnh thoảng gặp phải.

Từ lúc này, dưới tình thế một cỗ năng lượng sắc bén sản sinh. Trong nháy mắt Hàn Phong xuất ra đấu khí, đem bản thân hoàn toàn bao phủ bên trong đấu khí.

Chẳng qua cỗ năng lượng này sản sinh ra quá đột ngột khiến cho Hàn Phong không thể nào bảo vệ tốt được y phục của mình. Trong chớp mắt y phục của hãn liên bị cỗ năng lượng sắc bén này bạo tạc thành từng mảnh nhỏ.

Lúc này, Hàn Phong đâu còn hơi sức mà đi lo những chuyện này. Bây giờ tâm thần hãn chia làm hai, cùng lúc khống chế đồng tài liệu dịch thể còn chưa hoàn toàn luyện chế thành, cùng lúc phân ra một luồng đấu khí bảo vệ bản thân.

Mà kể từ lúc đó, Hàn Phong chỉ cảm thấy áp lực gia tăng ngày càng mãnh liệt, sắc mặt cũng dần ngưng trọng, dần dần cũng bắt đầu tái nhợt. Nhưng hãn thể nào đi chẳng nữa cũng cố sống cố chết cắn chặt răng yên lặng chịu đựng.

Đồng tài liệu Hoạt Hóa Sinh Linh Đan này Băng Tuyết các chính là dùng ba ngày để thu thập toàn bộ. Nếu như lần này Hàn Phong luyện chế thất bại thì muốn trong một khoảng thời gian ngắn muốn điều chế lại cũng không có dễ dàng như bây giờ. Huống chi nếu thất bại thì Hàn Phong, hãn còn có thể bị thương thậm chí là mất mạng. Đặc biệt điều này còn liên qua tới tiền đồ tu luyện sau này của Kỷ Thanh Thanh. Chính vì thế mà Hàn Phong càng không muốn buông tha.

- Hàn Phong!

Đường Vũ Nhu một mực thủ hộ bên ngoài luyện được phòng sáu ngày liền. Bây giờ nàng nhìn thấy tình hình Hàn Phong lúc này trên mặt vô cùng căm giận, không khỏi gấp giọng hô lên.

Bất quá, cũng may lúc này tâm thần mọi người đều tập trung trên người Hàn Phong nên cũng không có phát hiện ra chỗ bất đồng trên người Đường Vũ Nhu.

Kỷ Thanh Thanh đã gần mười ngày không được thấy Hàn Phong, cũng vô cùng kích động. Bất quá tuổi nàng còn nhỏ cũng nhìn không ra bây giờ Hàn Phong có cái gì không thích hợp. Đôi bàn tay nhỏ bé không khỏi gấu gao nắm lấy tay Đường Vũ Nhu đang đứng bên cạnh. Về mặt nhãn nhó vô cùng lo lắng.

- Tình huống bạo đan lần này. Trong số chúng ta ở đây không một ai có thể giúp hãn thoát hiểm?

Mộ Tuyết trông thấy Hàn Phong đang đứng ở trung tâm của luồng năng lượng cường đại này, trầm giọng nói.

Đối với vấn đề mà Mộ Tuyết vừa nói, những người khác cũng đồng tình lắc đầu không nói. Hiển nhiên loại tình huống như thế này bọn họ cũng chưa từng gặp phải.

Lúc này Bồ Lô Dịch hai mắt nhìn chăm chú vào bên trong luyện được phòng. Lúc đầu hãn còn có chút lo lắng nhưng giờ phút này Bồ Lô Dịch cũng có chút trấn tĩnh trở lại.

Hắn đối với Hàn Phong cũng vô cùng quen thuộc. Lúc này thấy Hàn Phong có thể vận khởi đấu khí hộ thể để chống đỡ lại luồng năng lượng bạo tạc cũng kinh ngạc không thôi. Hắn đối với tính cách Hàn Phong cũng có chút lý giải. Thời điểm này hắn còn dám làm như thế, tất nhiên cũng có phần nắm chắc vì thể mà cũng yên lòng không ít.

Trong hai năm qua, Hàn Phong cũng đã dành cho hắn rất nhiều kinh ngạc. Thế cho nên, hôm nay Bồ Lô Dịch đối với Hàn Phong có chút tín nhiệm mù quáng.

Nhận thức được sự tình phát sinh trên người Hàn Phong chính là năng lượng do việc bạo đan gây ra. Nhưng cuối cùng cũng không thể làm gì được hắn. Chẳng qua bây giờ Hàn Phong bị cỗ năng lượng này bao vây, cũng không có dễ dàng giống như trong suy nghĩ của Bồ Lô Dịch.

Tuy rằng hắn có thể xuất ra đấu khí để hộ thể, tạm thời đem luồng năng lượng này ngăn trở. Thế nhưng theo thời gian Hàn Phong điên cuồng thao túng đấu khí khiến cho đồng dịch thể tiến hành dung hợp thì năng lượng cuồng bạo xung quanh càng ngày càng cường đại.

Hàn Phong cũng biết đây là bởi vì dung hợp những tài liệu dịch thể này mà mới sinh ra năng lượng bài xích như vậy.

Bất quá bây giờ hắn cũng không thể phân ra thêm tí đấu khí nào để bảo vệ chính mình. Kể từ đó, hắn liền tiến nhập và trong hoàn cảnh vô cùng nguy hiểm. Nếu như bây giờ Hàn Phong buông tha bước cuối cùng luyện hoá Hoạt Hóa Sinh Linh Đan thì tự nhiên hắn có thể vô sự. Nhưng nếu cứ tiếp tục kiên trì triệt để dung hợp thì hắn cần phải chịu đựng sự cuồng bạo của luồng năng lượng đang không ngừng sinh ra này.

Đây cũng chính là hậu quả của việc luyện đan thất bại, sinh ra bạo đan. Mà bây giờ trong lúc Hàn Phong đang giằng co thì ánh mắt mọi người ở bên ngoài đều tập trung ở trên người hắn. Nguyên bản Mộ Tuyết cùng với ba vị trưởng lão cũng muốn liên thủ trùng tiến đem Hàn Phong từ bên trong luồng năng lượng đang bạo tạc này lôi ra ngoài. Thế nhưng họ lại không ngờ rằng Bồ Lô Dịch lại ngăn cản bọn họ. Tất cả đều không thể hiểu được hành động này của Bồ Lô Dịch nhưng mà dù sao thì hắn cũng cùng Hàn Phong đến đây cho nên dám người của Băng Tuyết các cũng không có dám đưa ra ý kiến gì.

Mà ở đằng sau mọi người, cùng theo Lê Lăng tới là Linh Tuệ, thấy tình hình bên trong khoé miệng cũng nổi lên một cổ khoái ý cười nhạt, thầm nghĩ trong lòng:

- Hừ! Cái gì mà đại sư luyện được sư. Cuối cùng thì cũng luyện hoá thất bại, hôm nay hắn còn phải đối mặt với bạo đan chi nguy. Có thể hay không sống sót đều là vấn đề. Thực sự là buồn cười.

Vào lúc này, đấu khí xung quanh Hàn Phong không ngừng bị xói mòn, trong lòng mọi người không khỏi lo lắng.

Trông thấy luồng năng lượng sản sinh ra không ngừng cường đại hơn, mồ hôi trên người Hàn Phong tuôn ra không ngừng.

- Đến tột nên làm cái gì bây giờ? Những thứ năng lượng này ngày càng nhiều. Đấu khí của ta đã không còn có thể chống đỡ.

Hàn Phong trầm nghĩ trong lòng.

Chẳng qua, chỉ qua một thời gian theo cỗ cuồng bạo năng lượng lần thứ hai tăng cường ngoài ý muốn thì đấu khí đang bảo vệ cơ thể hắn tựa hồ như cũ vẫn kiên trì không tan biến.

Phát hiện này không khỏi khiến cho Hàn Phong cảm thấy kinh ngạc.

Đây là chuyện gì? Hàn Phong kinh ngạc nghĩ lại. Chợt có một đại linh quang loé lên trong đầu Hàn Phong. Cuối cùng hắn tựa hồ như hiểu ra điều gì đó nhưng cũng chưa thể xác định rõ ràng.

Đầu óc cấp tốc vận chuyển, sau một lát, hai mắt Hàn Phong sáng ngời. Dường như hắn đã nắm bắt được điều gì đó.

Cỗ năng lượng cuồng bạo này dù sao thì cũng là luồng năng lượng tinh thuần thuộc về đồng tài liệu trân quý kia. Mà sở dĩ đấu khí của Hàn Phong có thể duy trì lâu như vậy cũng bởi vì Tiên Thiên đấu khí của bản thân không ngừng đem cỗ năng lượng tinh thuần này hấp thu chuyển thành đấu khí.

Cũng chính vì thế mà Hàn Phong mới có thể chống đỡ, cứu vớt được tình huống hiện giờ.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

222. Chương 206: Xuân Quang.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Sau khi nghĩ thông điểm này, trong đầu Hàn Phong nhất thời muốn đem luồng năng lượng này toàn bộ hấp thu để luyện hoá thành đấu khí cho bản thân.

Có chủ ý, Hàn Phong lập tức hành động. Với lượng đấu khí còn lại không nhiều lắm, lại dựa theo Ngạo Thị Thiên Địa bí quyết hấn bắt đầu hấp thu.

Dần dần, theo hành động của Hàn Phong, luồng năng lượng bạo tạc xung quanh cũng chậm rãi bị hấn hút vào. Ma theo quỹ tích vận hành của bí quyết luồng năng lượng này cũng dần dần được chuyển hoá thành đấu khí.

Nhân hoá đặc phức, nguyên vốn đấu khí hộ thể bạc nhược từ từ lần thứ hai nồng đậm hơn mà cỗ năng lượng cuồng bạo này cũng bắt đầu thông thả giảm dần.

Chẳng qua, lúc này theo thời gian cỗ năng lượng cuồng bạo chậm rãi tiêu tan, Hàn Phong phân ra nhất niệm tâm thần không chế lượng đấu khí không còn bao nhiêu bắt đầu ép đồng tài liệu dịch thể triệt để dung hợp.

Mà theo tiến trình dung hợp vài đạo năng lượng bất đồng sản sinh năng lượng bạo tạc lại xuất hiện.

Bất quá, Hàn Phong cũng đã có đối sách nên hấn cũng không có bất cứ điều gì lo lắng. Những luồng năng lượng này đối với hấn chính là liều thuốc bổ vô cùng quý giá. Tự nhiên hấn không thể nào bỏ qua.

Vẫn như lúc trước, Hàn Phong đem luồng năng lượng bạo tạc ra ngoài này hấp thu chuyển hoá thành đấu khí trong cơ thể mình. Sự tình diễn ra vài lần, cuối cùng thì dưới sự nỗ lực của Hàn Phong đồng tài liệu dịch thể cũng bắt đầu ngoan ngoãn dung hợp thành một thể, hình thành một viên đan dược.

Mà Hàn Phong cũng không quên hấp thu luồng năng lượng đang không ngừng toả ra ngoài.

Như vậy hấn một bên luyện chế đan dược, một bên tu luyện. Tròng cảnh này không khỏi khiến người xem kinh ngạc không thôi.

Lúc này mọi người ở bên ngoài nhìn thấy sự tình phát sinh trên người Hàn Phong thì kinh sợ không thôi.

Duy chỉ có Bồ Lô Dịch thì ngược lại, hấn lắc đầu cười nói;

- Tiểu tử này thực sự là quái thai. Dĩ nhiên loại tình huống này hấn cũng có thể nghĩ ra được. Thực không biết thành tựu của hấn sau này sẽ như thế nào.

Thời gian thấm thoát trôi qua, từ khi bắt đầu sự tình đến giờ đã trải qua hai ngày.

Lúc này bên ngoài viện đình cũng chỉ còn có Bồ Lô Dịch, Đường Vũ Nhu, và Mộ Tuyết ba người.

Kỳ thực, Mộ Tuyết cũng chỉ vừa đến, nàng đối với thiếu niên thần kỳ Hàn Phong này hiểu kỳ không thôi. Bất quá còn chưa chờ nàng đặt câu hỏi thì luyện dược phòng sứ mệnh bắt kham đột nhiên bắn ra một cỗ năng lượng khổng lồ. Chẳng qua cỗ năng lượng này cũng chỉ có thể hình thành trong nháy mắt rồi lại bị Hàn Phong hấp thu vào trong cơ thể.

Tuy rằng chỉ xảy ra trong nháy mắt thế nhưng Bồ Lô Dịch cũng có thể cảm nhận được cỗ năng lượng vừa rồi phải thuộc về Cửu Phẩm đan dược thì mới có thể sản sinh ra được. Với phát hiện này, nhất thời làm hấn kinh ngạc lần thứ hai.

Một ngày nữa lại trôi qua, rốt cục Hàn Phong vẫn bất động tĩnh toạ bỗng nhiên mở hai mắt. Một đạo tinh quang sắc bén bắn thẳng ra ngoài nhất thời khiến cho luyện được phòng vốn sứt mẻ bất kham hoàn toàn đổ nát.

Thoáng cảm thụ tình huống trong cơ thể mình, khoẻ miệng Hàn Phong không khỏi lộ ra nụ cười thoả mãn. Không nghĩ tới lần này phát sinh sự tình ngoài ý muốn dĩ nhiên lại khiến cho hắn đột phá tiến nhập Địa giai Bát phẩm. Đúng là nhân hoạ đắc phúc!!!!!!

Nhẹ nhàng phun ra một ngụm trọc khí, Hàn Phong đình chỉ tiếp tục vận chuyển đấu khí. Đầu tiên là đem khóa tử sắc tiểu được hoàn đang trôi ở trước mặt mình nhẹ nhàng tiếp lấy, rồi lấy ở trên mặt đất một cái hộp gấm đặt vào trong đó. Sau đó hắn đứng dậy, thân thể hơi khê động, nhất thời ở đầu các khớp xương kêu lên những tiếng răng rắc thanh thúy. Ngay cả đấu khí của Hàn Phong dường như cũng muốn âm hưởng này mà phá thể ra ngoài.

Hàn Phong thoả mãn cười, lần này đánh bại đánh bại, dĩ nhiên lại khiến cho bản thân có thể đột phá lên cảnh giới Địa giai bát phẩm, tất nhiên trong lòng vui mừng không ngớt. Mà lúc này trong đầu hắn lại xuất hiện những ý niệm lớn mật.

Nếu như sau này mỗi lần luyện chế cửu phẩm đan dược, cũng đều sản sinh ra tình hình bạo đan như ngày hôm nay thì dựa theo cách làm vừa rồi của Hàn Phong thì chẳng mấy chốc là hắn có thể nhanh chóng đột phá đến Thiên giai chi cảnh sao.

Đương nhiên, Hàn Phong cũng chỉ là thoáng nghĩ như vậy thôi. Loại tình huống bạo đan này không phải nói muốn có là có được.

Thoáng thu thập lại quyết tâm. Hàn Phong lững thững bước ra khỏi luyện dược phòng.

Khi vừa ra đến bên ngoài thì ba người Bồ Lô Dịch đang đứng ở bên ngoài cùng phi đến chào đón.

Bồ Lô Dịch chợt loé thân đã đi tới trước mặt Hàn Phong. Đầu tiên là quan sát Hàn Phong từ trên xuống dưới vài lần, rồi lập tức nói:

- Tiểu tử, rốt cuộc là phát sinh chuyện gì. Nguyên bản là ta vẫn thừa hơi lo lắng cho ngươi. Hiện tại nhìn ngươi nhue thể này tựa hồ tinh thần vô cùng phấn chấn.

Nghe được Bồ Lô Dịch quan tâm như vậy, trong lòng Hàn Phong thoáng chó chút cảm động. Vị này là la mạn bên người lão quản gia, từ khi lần đầu tiên gặp đến nay đã thập phần chiếu cố hắn. Mà khoảng thời gian hắn ly khai Thiên Nguyệt đế quốc thì Bồ Lô Dịch cũng theo hắn làm bạn cho đến bây giờ.

Có lẽ Bồ Lô Dịch cùng làm bạn đường với hắn còn có ý nghĩ khác. Nhưng sau một thời gian dài Hàn Phong cùng Bồ Lô Dịch ở cùng nhau, Hàn Phong tin tưởng rằng Bồ Lô Dịch, hắn sẽ không gây ra bất kỳ sự tình bất lợi nào cho mình. Không những thế còn có thể trợ giúp hắn.

Từ đầu chí cuối, Hàn Phong cũng chỉ cười cười, lập tức nói rằng:

- Khiến các ngươi phải lo lắng. Ta không sao hết!

Hàn Phong quay đầu lại nhìn Mộ Tuyết, nói rằng:

- Mộ Các chủ, may mắn không làm phục mệnh. Hoạt Hóa Sinh Linh Đan đã tới tay.

Nói xong Hàn Phong ngọc hạp ra trước mặt.

Mộ Tuyết nghe được Hàn Phong nói như thế, ngược lại có chút kinh ngạc vô cùng. Nguyên bản nàng cho rằng Hàn Phong làm ra động tĩnh lớn như vậy thì việc bảo trụ được tính mạng ra tốt lắm rồi. Nàng không tới Cửu phẩm đan dược này cuối cùng hắn cũng luyện thành.

Có chút ngạc nhiên tiếp nhận ngọc hạp, Mộ Tuyết nhẹ nhàng mở ra. Một luồng khí tức thuần khiết trong nhất thời tràn ra bao phủ toàn bộ bốn người bọn họ.

- Quả nhiên là Cửu phẩm đan dược, không nghĩ tới, ngươi thực sự có thể luyện chế ra.

Mộ Tuyết cảm thán nói:

- Bất quá chỉ vì khoả đàn được Cửu phẩm này mà luyện được phòng có lịch sử mấy trăm năm của Băng Tuyết các chúng ta bị huỷ hoại trong chốc lát.

Hàn Phong nghe vậy cũng có chút thẹn thùng. Hắn cũng không có nghĩ đến vận khí của mình lại tốt đến như thế, dĩ nhiên lại gặp phải tình huống bạo đàn.

Thấy Hàn Phong lúng túng, Mộ Tuyết mỉm cười nói rằng:

- Hảo, việc này không thể nào trách người được. hơn nữa Hoạt Hoá Sinh Linh Đan này cũng có thể giúp cho Băng Tuyết các chúng ta trong thời gian tới có nhiều hơn một nhân tài. Ta phải cảm tạ người mới đúng.

- Hàn Phong, người không sao chứ?

Đường Vũ Nhu đứng một bên thấy Mộ Tuyết nói xong cngx bạn bị bắt diệt hỏi thăm.

Mộ Tuyết thấy bản thân ái đồ lo lắng cho người thanh niên trước mặt này như vậy. Nàng cũng nhận ra được thâm ý từ trong mắt của Đường Vũ Nhu, nhưng cũng không có nói ra.

Nhưng tên đầu gối Hàn Phong lại không có nhận thấy được cái gì không thích hợp ở đây cả, vừa cười vừa trả lời:

- Ta tốt lắm, chẳng qua y phục đã bị phá nát thôi. Còn lại cũng không có gì đáng lo ngại.

- A!!!!!!!

Vừa rồi vẫn còn lo lắng cho sự an nguy của Hàn Phong, Đường Vũ Nhu nhất thời không có chú ý tới. Bây giờ y phục trên người Hàn Phong đã không còn lấy một mảnh, tất nhiên cảnh sắc xuân quang không thể che lấp được.

Đường Vũ Nhu lớn lên cũng chưa bao giờ đối diện với tình huống như lúc này. Ngay cả nàng được xưng là Băng Tuyết tiên tử cũng không khỏi đỏ mặt tía tai, vội vàng nhắm mắt quay người lại đến nhìn cũng không dám.

Thấy hành động này của Đường Vũ Nhu, lúc này Hàn Phong mới tỉnh ngộ. Trên người mình lúc này có một trái dưa chuột đang đung đưa, nhất thời cũng cảm thấy xấu hổ. Mà lúc này Mộ Tuyết vẫn như cũ đứng ở đó không có dấu hiệu muốn ly khai. Hàn Phong giống như Đường Vũ Nhu cũng bắt đầu đỏ mặt tía tai, xấu hổ nói rằng:

- Mộ Các chủ, có thể hay không xin người.....

- Ha ha! Tiểu tử! Niên kỷ của ta cũng đủ làm nãi nãi của người đó, có cái gì mà ta chưa thấy qua chứ.

Mộ Tuyết vừa cười vừa nói, bất quá sau khi nói xong nàng cũng lôi kéo Đường Vũ Nhu ly khai.

Trông thấy hai người đã rời đi, Hàn Phong cũng cảm thấy thoải mái hơn. Bồ Lôi Địch đứng một bên tiến lại gần, hắc hắc cười nói:

- Hàn tiểu tử, bị lão bà thấy được xuân quang của cơ thể. Cảm giác như thế nào? Ta thấy người hiếm khi bị quần bách như lúc này a, ha ha!

Phanh!

Hàn Phong không ngại tung một quyền đánh về phía Bồ Lôi Địch, nhất thời một cỗ đấu khí dâng trào mãnh liệt. Đấu khí phát ra trong nháy mắt hình thành một đạo kinh khí đánh tới Bồ Lôi Địch.

- Ha ha! Tới rất hay! Tiểu tử người quả nhiên là biến thái mà. Lực lượng này hiển nhiên là Địa giai bát phẩm. Thực sự là quái thai.

Bồ Lôi Địch nhẹ nhàng vung tay lên, nhất thời khiến cho kinh khí mà Hàn Phong đánh tới tan tác, sau đó nói:

- Bất quá ta khuyên người vẫn nên nhanh chóng quay về thay một bộ y phục mới. Nếu không một hồi nữa mấy tiểu cô nương đi qua mà thấy được cảnh sắc xuân quang như thế này... Lão phu cũng không muốn mất mặt đâu!

Dứt lời, thanh ảnh Bồ Lô Dịch chợt loé lên, biến mất trong đình viện.

Hàn Phong lắc đầu cười hỏ, từ khi hấn chào đời tới giờ chưa bao giờ cảm thấy xấu hổ như lúc này.

Trong lòng cảm thấy vô cùng buồn bực nhưng Hàn Phong không thể nào làm khác hơn. Ra khỏi luyện được phòng trở về phòng khách hấn một đường này vô cùng cẩn thận, tận lực tránh né đoàn người. Thật vất vả lắm mới có thể trở lại gian phòng của mình ở bên ngoài.

Mà lúc này lại có một điều ngoài ý muốn xảy ra với hấn. Hàn Phong còn chưa kịp vào phòng thì có một bóng người nho nhỏ xông về phía hấn.

- Ca ca! Hàn Phong ca ca!

Ở trong Băng Tuyết các này, xung hô với hấn như thế cũng chỉ có một người.

Hàn Phong nhìn về phía bóng người đó, hiển nhiên là tiểu nha đầu Kỷ Thanh Thanh.

Vừa rồi, Kỷ Thanh Thanh dự định đến luyện được phòng xem tình huống của Hàn Phong vừa vặn trên đường gặp Mộ Tuyết cùng Đường Vũ Nhu. Qua đó biết được Hàn Phong không có việc gì cho nên mới chạy đến đây tìm hấn.

- Ca ca! Người không có việc gì chứ?

Kỷ Thanh Thanh chạy một mạch đến trước mặt Hàn Phong. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vì vận động kịch liệt mà không khỏi ửng hồng, vừa thở phì phò vừa nói chuyện.

Hàn Phong giơ tay xoa đầu Kỷ Thanh Thanh, cười nói rằng:

- Ca ca không có việc gì, tiểu Thanh nhi không ở cùng chỗ với mấy vị trưởng lão, thế nào lại rảnh rỗi chạy đến chỗ ca ca chơi thế này.

- Người ta lo lắng cho người mà. Lẽ nào ca ca không chào đón tiểu Thanh nhi.

Kỷ Thanh Thanh quyết cái miệng nhỏ nhắn, khuôn mặt bất mãn nói.

- A!!!

Giữa lúc Hàn Phong đang muốn nói chuyện thì Kỷ Thanh Thanh đột nhiên kinh hãi một tiếng, nguyên bản khuôn mặt hồng nhuận trắng nổi lần thứ hai hoá thành đỏ ửng.

- C ca, người thật đáng ghét!

Kỷ Thanh Thanh nắm tay đâm vào ngực Hàn Phong một cái rồi nhanh chóng quay người lại chạy đi.

- Nha đầu kia, đây là thế nào?

Hàn Phong cảm thấy có chút kỳ quái, lắm bả.

Chợt Hàn Phong nhớ lại y phục trên người mình hiện giờ đang không có lấy một mảnh. Thảo nào tiểu nha đầu đột nhiên lại có hành động như vậy. Chẳng qua Hàn Phong cũng không có giải thích. Một tiểu nha đầu chín tuổi thì hiểu biết được bao nhiêu?

Lắc đầu chán nản, Hàn Phong cũng đành đem sự tình đáng ghét này coi như chưa có gì xảy ra. Cuối cùng thì Hàn Phong cũng về đến gian phòng của mình thay một bộ quần áo sạch sẽ.

Sau đó hấn liền khoan chân ngồi. Tuy rằng bởi vì năng lượng bạo đan mà khiến hấn tăng cấp ngoài ý muốn. Nhưng Hàn Phong cũng không có lơ là, nhân cơ hội này liền củng cố lại tu vi.

Việc tu luyện được duy trì cho đến tận sáng hôm sau, thẳng đến khi Đường Vũ Nhu đến thông tri cho hấn. Hôm nay Kỷ Thanh Thanh sẽ được một vị trưởng lão cường hoá kinh mạch. Đến lúc này, hấn mới đình chỉ tu luyện.

Cùng với Bồ Lô Dịch và Đường Vũ Nhu tới Thiên Thính. Lúc này Mộ Tuyết Các chủ và tam đại trưởng lão cũng đã có mặt đông đủ cùng với Kỷ Thanh Thanh đang thảo luận cái gì đó.

Nhìn thấy hai người Hàn Phong đi đến, Mộ Tuyết cũng đứng lên chào hỏi. Lập tức cũng có vài vị trưởng lão thương lương đứng lên.

Hàn Phong vừa tỉ mỉ nghe tự nhiên cũng biết được nguyên lai họ đang thảo luận vấn đề cường hoá kinh mạch cho Kỷ Thanh Thanh.

Đối với việc này Hàn Phong cũng không có chen vào. Mà tiểu nha đầu Kỷ Thanh Thanh hiển nhiên vẫn là có tâm tính của một tiểu hài tử, bị mấy lão bà vây vào giữa nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi buồn khổ không ngớt, nhưng nàng cũng không thể nào tránh được.

Sau một hồi thảo luận, rốt cục mọi người quyết định để đại trưởng lão đến cường hoá kinh mạch của Kỷ Thanh Thanh.

Sau khi có quyết định, đại trưởng lão liền mang theo Kỷ Thanh Thanh vào trong mật thất, còn những người còn lại thì ở bên ngoài hộ pháp.

Quá trình cường hoá kinh mạch này tuyệt đối không được xuất hiện một tia ngoài ý muốn, bằng không thân thể của Kỷ Thanh Thanh không những không được cường hoá mà còn có thể gặp phải nguy hiểm. Vì vậy không thể làm qua loa được.

- Cường hoá kinh mạch này cần phải mất bao nhiêu thời gian?

Hàn Phong đối với việc cường hoá kinh mạch này cũng không có lý giải, lập tức hỏi.

Bổ Lôị Dịch cũng từng có kinh nghiệm trong chuyện này, vừa cười vừa nói:

- Mỗi người mỗi khác, tình huống bất đồng không giống nhau. Tất nhiên thời gian cũng vì thế mà không giống nhau. Nhưng đại khái nhiều nhất ba ngày là có thể kết thúc.

Bổ Lôị Dịch giải thích một phen, cuối cùng thì Hàn Phong cũng có thể hiểu được.

Dù sao thì thân thể Thanh Thanh vẫn chưa từng tu luyện qua đấu khí. Tất cả kinh mạch đều ở trong trạng thái cần được khai phá. Mà đấu khí của một Thiên giai cường giả thập phần khổng lồ, nếu như trong nháy mắt quán chú vào trong thân thể của Kỷ Thanh Thanh thì tất nhiên nàng vô pháp chịu được. Cuối cùng thì cũng chỉ có thể bạo thể mà chết.

Cho nên quá trình cường hoá kinh mạch này phải diễn ra một cách từ từ. Nhất là Kỷ Thanh Thanh lại là linh ngọc băng thể. Bản thân thân thể cũng đã vô cùng yếu đuối, chính vì thế càng tốn thời gian hơn.

Nghe vậy, Hàn Phong cũng gật đầu, cùng với mọi người đứng ở bên ngoài thủ hộ.

Lúc này Hàn Phong đột nhiên phát hiện Đường Vũ Nhu hôm nay chẳng biết tại sao thần tình tựa hồ có chút cổ quái. Có chút ngạc nhiên hắn liền quan sát nàng nhiều hơn, ai biết được Hàn Phong vừa để ý thì thấy dáng dấp của Đường Vũ Nhu càng cổ quái hơn. Cuối cùng nàng nghiêng người đi chỉ chừa lại cho Hàn Phong một bóng lưng.

Hành động này của Đường Vũ Nhu khiến cho Hàn Phong nhất thời cảm thấy nghi hoặc.

Một Tuyết đứng một bên, đối với ái đồ của mình nàng vô cùng hiểu rõ. Thấy được cử chỉ khác thường của Đường Vũ Nhu ngày hôm nay, trong lòng cũng đã đoán ra được bảy tám phần. Chẳng qua là nàng cũng không có lên tiếng nhiều lời là thôi. Nhưng cũng không khỏi khiến cho nàng mỉm cười.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

223. Chương 207: Tô Du Đại Trưởng Lão

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

- Y phục của ta hôm nay tựa hồ cũng không có vấn đề! Nha đầu kia thế nào lại nhìn ta với ánh mắt kỳ lạ?
Hàn Phong có chút kỳ quái, quay sang hỏi Bồ Lô Dịch đang đứng ở bên cạnh.

Bồ Lô Dịch không khỏi tức giận liếc mắt trách mắng Hàn Phong:

- Nha đầu kia với người niên kỷ san sát nhau. Người còn không hiểu thì ta là một lão nhân gia làm sao mà hiểu được sự tình của những người trẻ tuổi các người được.

Nói xong cũng không có để ý tới Hàn Phong, một mình đi tới một bên nghỉ ngơi.

Ba ngày nhanh chóng trôi qua, trong ba ngày này Hàn Phong vẫn đứng thủ hộ ngoài cửa không có ly khai.

Thời gian ba ngày, tuy ngắn nhưng khiến cho Hàn Phong chờ đợi trong lo lắng. Nguyên nhân là ngay từ ngày đầu tiên Hàn Phong liên tục nghe được âm thanh thống khổ thảm thiết của Kỷ Thanh Thanh truyền đến.

Bồ Lô Dịch giải thích nói, đây là do việc kinh mạch được khai phá dẫn đến việc bị vỡ. Tự nhiên là phải chịu một phen đau đớn. Nhưng chỉ cần giai đoạn thống khổ này qua đi thì con đường tu luyện về sau của Kỷ Thanh Thanh sẽ rộng mở vô cùng.

Tuy rằng như vậy, nhưng Hàn Phong vẫn còn chút yêu thương không dứt, dù sao thì Thanh Thanh cũng mới chỉ có chín tuổi mà thôi, vẫn còn là một tiểu nha đầu chưa hiểu chuyện. Hiện giờ lại khiến nàu chịu đựng đau đớn giằng vặt như vậy khiến hắn không khỏi đau lòng.

Nghe được tiếng kêu thảm thiết của người mà mình cực kỳ yêu thương. Hàn Phong cũng buồn bực vô cùng. Chẳng qua là cũng chỉ duy trì liên tục một chút, một lúc sau liền đình chỉ không còn phát ra tiếng kêu của Thanh Thanh nữa. Lúc này Hàn Phong mới cảm thấy thoải mái hơn đôi chút.

Mà ba ngày cũng đã qua, bên trong vẫn như cũ không có bất cứ động tĩnh gì truyền đến.

Việc này khiến cho mọi người ở bên ngoài không khỏi có chút khẩn trương đứng ngồi không yên.

Cũng may, thời gian mọi người lo lắng chờ đợi cũng không quá lâu, chỉ thấy ‘chi nha’ một tiếng. Nguyên bản đại môn đóng chặt cũng đã chậm rãi mở ra. Ngay sau đó là đại trưởng lão Tô Du chậm rãi từ bên trong đi tới.

Hàn Phong chăm chú nhìn về phía đại trưởng lão phát hiện ra sắc mặt nàng uể oải vô cùng, khí tức trên người thập phần không ổn định. Lấy trạng thái hiện tại của đại trưởng lão, Hàn Phong căn bản là không cần tốn nhiều khí lực cũng có thể đơn giản đánh bại.

Bất quá, những thứ này cũng không phải là trọng điểm. Mà trọng điểm bây giờ chính là tình huống của Kỷ Thanh Thanh. Vì vậy mà Hàn Phong không khỏi tiến lên hai bước, đi tới trước mặt Tô Du thấp giọng nói:

- Tô Du trưởng lão, tình huống của Thanh Thanh thế nào?

Tô Du khẽ nhai mồ hôi, thật lâu sau mới uể oải tươi cười, nhẹ giọng nói:

- Yên tâm đi, sự tình cơ bản coi như thuận lợi. Chẳng qua thân thể của tiểu nha đầu kia so với tưởng tượng còn yếu kém hơn nhiều. Chung quy cũng xuất hiện một điểm nhỏ ngoài ý muốn.

Hàn Phong nghe vậy, trong lòng không khỏi lo lắng sốt ruột, lập tức hỏi:

- Việc ngoài ý muốn?

- Đúng vậy! Nha đầu Thanh Thanh kia, thân thể dĩ nhiên so với trong tưởng tượng còn yếu kém hơn rất nhiều, chẳng qua lần cường hoá kinh mạch này một khi tiến hành thì không được đình chỉ bằng không cả hai sẽ đều phải chịu những thương tổn cực đại. Chính là dựa theo tình huống thân thể Thanh Thanh lúc đó, hiển nhiên là vô pháp đạt được trạng thái cường hoá kinh mạch hoàn mỹ nhất. Vì thế mà lão thân không thể làm gì khác hẳn là tăng thêm đấu khí truyền vào, hy vọng thân thể Thanh Thanh có thể phá xong rồi lại lập, may mà kết quả cũng như ý muốn.

Tô Du cũng có chút nghĩ ngợi nói.

Phải biết rằng, nếu như cường hoá kinh mạch thất bại, không chỉ có nàng bị đầu khí phản phệ, thực lực giảm xuống một cách nghiêm trọng. Mà càng nghiêm trọng hơn chính là nha đầu Thanh Thanh cũng khó có thể giữ được tính mạng của mình. Mà Băng Tuyết các cũng sẽ mất đi một đệ tử có khả năng trở thành một cường giả.

Nhóm người Mộ Tuyết đứng ở bên cạnh nghe thấy Tô Du nói vậy cũng kinh nghi không ngớt.

Mà là này, Tô Du vẫn còn tiếp tục nói:

- Chẳng qua, trong cơ thể của Thanh Thanh hiện giờ còn lưu lại một đoàn năng lượng của lão thân.
- Cái gì?

Hàn Phong nghe vậy, con mắt bỗng nhiên trợn ngược lên, vô cùng kinh ngạc.

Hàn Phong tự nhiên hiểu, trong cơ thể nếu như lưu lại năng lượng của người khác thì sẽ như thế nào. Nếu như đổi lại là một cường giả có thực lực, đối mặt với tình huống này đều có thể giải quyết một cách đơn giản. Chỉ cần dùng lực lượng của bản thân bức năng lượng kia đó ra bên ngoài cơ thể là được.

Chẳng qua bản thân Thanh Thanh hiện giờ chưa từng tu luyện qua đầu khí, mà hiện nay trong cơ thể lại còn lưu lại luồng năng lượng của một Thiên giai cường giả. Về độ bá đạo thì tất nhiên không cần phải nhiều lời. Chỉ cần hơi vô ý một chút thôi thì Kỳ Thanh Thanh cũng rất dễ bị đoàn năng lượng bá đạo lưu lại này bạo tạc.

Thấy thần sắc Hàn Phong có vẻ lo lắng và tức giận, Tô Du cũng hiểu được phần nào, tiếp tục nói:

- Yên tâm đi! Tạm thời lão thân đã dùng một thủ pháp đặc biệt đem đoàn năng lượng đó triệt để phong ấn lại. Tin tưởng rằng chỉ trong hai năm thì nha đầu Thanh Thanh tuyệt đối không có bất luận nguy hiểm gì.
- Hai năm? Thế nhưng sau hai năm.....

Mộ Tuyết thân là Băng Tuyết các Chủ, tự nhiên đối với tiềm lực của đệ tử thập phần quan tâm. Mà lúc này lại nghe được Tô Du nói như thế cũng không khỏi nhăn đôi mi thanh tú lại.

Lẽ nào thật vất vả lắm mới tìm được một đệ tử có linh ngọc băng thể, trong nháy mắt bị huỷ đi như vậy?

Tô Du thấy thần sắc mọi người có chút thất vọng, trái lại vừa cười vừa nói:

- Kỳ thực chuyện này cũng chưa chắc là chuyện xấu!
- Tô Du trưởng lão, lời này là có ý gì?

Hàn Phong ngẩn ra có chút kỳ quái hỏi thăm.

Tuy rằng đoàn năng lượng này chỉ có thể an tĩnh trong vòng hai năm. Nhưng nếu như trong hai năm này Thanh Thanh có thể đem đoàn năng lượng này triệt để hấp thu thì nguy cơ không những được hoá giải mà còn có thể bang trợ tu vi của nàng. Cho nên đối với nàng mà nói có lẽ đây là chuyện tốt.

Tô Du nhàn nhạt cười nói.

- Chính là Thanh Thanh hiện tại, ngay cả nửa điểm đầu khí cũng không có. Hai năm thời gian, liệu chừng đó có đủ để nàng đạt đến tu vi có thể luyện hoá được đoàn năng lượng đó không?

Một vị trưởng lão khác ở bên cạnh nghi ngờ nói.

- Chẳng qua, Tô Du trưởng lão trong lòng tràn đầy tự tin nói:
- Người đừng quên, Thanh Thanh chính là sẽ tu luyện cao giai linh ngọc bí quyết. Hơn nữa lần này được cường hoá kinh mạch. Hai năm thời gian là đủ rồi.

Mọi người thấy Tô Du đại trưởng lão tự tin như vậy cũng dần dần thả lỏng tâm tình.

Bất quá, trong lòng Hàn Phong vẫn như trước có chút lo lắng. Dù sao thì cha mẹ của Thanh Thanh cũng chỉ có mỗi mình nàng. Khi xưa hẳn còn chưa kịp báo đáp ân tình thì đã bị Đồ gia hại chết. Chính vì thế mà Hàn Phong cũng tự nói với bản thân phải bảo vệ Thanh Thanh thật tốt, không để nàng chịu bất kỳ thương tổn nào. Bằng không thì hẳn thật có lỗi với Kỳ Hải.

Bất quá lúc này cũng không có quá nhiều biện pháp để giải quyết. Mà lúc này Kỳ Thanh Thanh cũng vì ba ngày cường hoá kinh mạch liên tục quá mệt mỏi nên đã lả ra ngủ. Tô Du trưởng lão cũng đem đại môn đóng lại rồi mọi người liền ly khai.

Mà Tô Du sau khi tiếp nhận Hoạt Hóa Sinh Linh Đan cũng sớm trở lại phòng mình bế quan.

Lần này sau khi cường hoá kinh mạch, đầu khí trong cơ thể nàng còn lại ít đến thê thảm, vì vậy mà phải mau chóng khôi phục lại.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

224. Chương 208: Thiên Giai Đối Chiến.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Ngày hôm sau, Hàn Phong đang ở trong phòng cùng với Thanh Thanh, hỏi thăm sức khoẻ của nàng. Tiểu nha đầu trải qua một đêm ngủ no say cũng đã tỉnh lại.

Hàn Phong thấy tiểu nha đầu tỉnh lại cũng thập phần khẩn trương kiểm tra tình huống cơ thể nàng lại một lần nữa. Hắn xác định theo như lời Tô Du trưởng lão nói thì không khác nhau là mấy. Lúc này mới bắt đầu thu hồi đầu khí.

Nhưng tiểu Thanh Thanh sau khi ngủ một ngày một đêm dậy thì đầu óc còn có chút mơ hồ, không rõ những chuyện đã phát sinh.

Mà giữa lúc này, bên ngoài truyền đến một tiếng nổ lớn, lập tức một đạo âm thanh kêu ngạo truyền đến.

- Ha ha! Đám đàn bà thối tha của Băng Tuyết các, tất cả lả ra đây cho ta. Hôm nay Thiên đại gia ta muốn huyết tẩy Băng Tuyết các, ha ha ha.

Nghe được trận âm thanh này, Hàn Phong cũng vô đầu nhả mặt. Trong đầu không khỏi nhớ tới lúc trước Mộ Tuyết nói với hắn về sự tình liên quan đến Võ Hoàng điện.

Chẳng lẽ người của Võ Hoàng điện tìm tới của?

Chính là thời gian sao lại trùng hợp đến như thế cơ chứ. Thực lực của Tô Du trưởng lão còn chưa có hồi phục người này đã khẩn cấp tìm tới cửa.

Tiểu nha đầu vừa mới tỉnh lại, nghe thấy âm thanh kinh khủng này, không khỏi có chút sợ hãi.

Hàn Phong nói với Kỳ Thanh Thanh vài câu xoa dịu nàng. Lập tức hắn bảo nàng ngoan ngoãn đợi ở trong phòng không cho phép bước ra ngoài. Sau đó liền phi khoái bay đi.

Mà khi hắn vừa đi ra bên ngoài thì vừa lúc thấy Bồ Lô Địch cũng đã đi tới.

- Hàn tiểu tử, đến tổng cộng có ba người. Từ khí tức của bọn chúng thì cả ba người đều là Thiên giai. Ta ba giờ đi xem, người có muốn hay không cùng đi?

Dáng dấp Bồ Lô Địch lúc này ngược lại không có gì khẩn trương.

Thấy Bồ Lô Địch không có vẻ gì là lo lắng, Hàn Phong cũng thả lỏng đôi chút.

Đối phương đến chỉ có ba người là Thiên giai cường giả. Như vậy dùng thực lực của Băng Tuyết các hiện tại, lại thêm Bồ Lô Địch tổng cộng là có bốn Thiên giai cường giả, tự nhiên cũng không sợ đối phương.

Nghe Bồ Lô Địch nói vậy, Hàn Phong cũng vừa cười vừa nói:

- Xem ra sẽ có một hồi đại chiến. Trong lúc Thiên giai chiến đấu, tự nhiên là không thể bỏ qua. Người cũng không cần lo lắng cho ta, với thực lực của ta thì trong thời gian ngắn cũng có thể tự bảo vệ bản thân.

Bố Lôì Địch thấy Hàn Phong nói như thế, cũng không có phản đối, gật đầu, liền theo Hàn Phong đi ra ngoài.

Lúc hai người đi ra bên ngoài Băng Tuyết các liền thấy ba gã mặc hắc sắc áo bào, sắc mặt trung niên nam tử có chút tái nhợt, đang đứng ở giữa không trung.

Đối diện với bọn họ là Mộ Tuyết Các chủ dẫn đầu ba Thiên giai cao thủ. Mà ở đằng sau Mộ Tuyết là các đệ tử của Băng Tuyết các đang bày sẵn trận địa để đón chờ quân địch. Hàn Phong quan sát một lượt thấy vị trí đứng của những đệ tử này mơ hồ hình thành một quy luật kỳ lạ. Nhưng thật ra đây là một viễn cổ trận pháp.

Mà trong đám đệ tử này, Hàn Phong cũng thấy được thân ảnh của Đường Vũ Nhu.

Mộ Tuyết đang cùng với ba gã hắc bào nhân giằng co, lúc này thấy được hai người Hàn Phong xuất hiện trầm giọng nói:

- Lão tiên sinh, lần này khả năng còn muốn phiền tiên sinh trợ giúp Băng Tuyết các chúng ta một tay.

Bố Lôì Địch nghe vậy, cũng thản nhiên cười, cũng không có làm động tác gì, thân thể đột nhiên bay lên trời đến bên cạnh ba người Mộ Tuyết, thản nhiên nói:

- Nếu lúc trước Hàn tiểu tử đã mở liệng, trong một tháng này, nếu như quý các có xảy ra điều gì bất lợi, ta tự nhiên sẽ trợ thủ.

- Ta tại đây đại biểu cho Băng Tuyết các tạ lão tiên sinh. Tuy rằng với thực lực ba người chúng ta cũng đủ đối kháng với bọn họ. Nhưng nếu như muốn không có điều gì bất ngờ xảy ra thì vẫn cần phải phiền lão tiên sinh vất vả một phen. Như vậy mới có thể nắm chắc phần thắng.

Mộ Tuyết nghe vậy, vừa cười vừa nói. Chỉ bất quá trong lòng đối với Hàn Phong càng thêm hiếu kỳ.

Rốt cuộc Hàn Phong là ai mà lại có thể khiến cho một Thiên giai cường giả nghe lời như vậy. Lẽ nào ở sau lưng hắn còn có một chỗ dựa vững chắc mà không muốn ai biết?

Chẳng qua những thứ nghi hoặc này, Mộ Tuyết cũng chỉ có thể tạm thời để ở trong lòng. Hiện tại khẩn yếu nhất đó là đem ba người trước mặt này giải quyết triệt để.

Lúc này, Hàn Phong cũng đứng ở phía sau mọi người, lén lút qua sát ba gã hắc bào nhân.

Chỉ bất quá, quan sát một hồi, Hàn Phong có chút kỳ quái phát hiện, đây là ba gã Thiên giai cường giả, nhưng trên người tựa hồ có chút bất đồng.

Hơn nữa về mặt ba người tái nhợt, cũng không có giống với tình huống bình thường. Sau khi tinh thần hải tăng vọt, Hàn Phong đối với một loại nhận biết thập phần miễn cảm. Mà hắn thấy được trên ba người này toả ra một cỗ tử khí âm trầm băng lãnh.

Hàn Phong đối với phát hiện của mình thì kinh ngạc không ngớt, không khỏi cúi đầu suy tư.

Mà lúc này, ba gã hắc bào nhân cũng bắt đầu hành động. Hắc y nam tử dẫn đầu quan sát Bố Lôì Địch một chút rồi trầm giọng nói:

- Mộ Tuyết, không nghĩ tới ngươi dĩ nhiên tìm ngoại viện. Bất quá cho dù như thế đi nữa thì bốn người các ngươi cũng không phải là đối thủ của ba người chúng ta. Sao còn không mau đầu hàng.

Mộ Tuyết cười nhạt nhìn ba người, lập tức nói:

- Ngươi tựa hồ không có chút ý đến ta.

- Ha Ha! Ngươi....Trước ngươi bị ba người chúng ta liên thủ ám toán, giờ bị thương nặng. Nếu như không phải ngươi mạng lớn may mắn trốn thoát thì hôm nay há có thể xuất hiện.

Hắc y nam tử dẫn đầu vẫn tiếp tục nói:

- Đừng tưởng ta không biết, ngươi rõ ràng bị thương nặng. Mà trên đại lục Tiểu Ngũ sắc tuyết liên đều đã bị bọn ta toàn bộ thu mua. Ngươi cho rằng hiện tại thực lực của ngươi có thể ngăn cản chúng ta sao?

- Phải? Vậy người cần phải trộn to mắt chó của người lên hảo hảo nhìn cho rõ.

Mộ Tuyết hừ lạnh một tiếng, nhất thời một cỗ khí tức thuộc về Thiên giai cường giả từ trên người Mộ Tuyết bộc phát ra ngoài.

Mà cảm thụ được cỗ khí tức bàng bạc này, khí sắc ba người đều biến đổi. Hắc y nam tử vừa mới mở miệng có chút giật mình nói rằng:

- Đây...Điều này sao có thể.....Thương thể của người như thế nào khôi phục.

- Hừ! Lúc trước ta xuất hành, tung tích bị các người nắm giữ mới dẫn đến việc ta bị các người ám toán bị thương. Ngay sau đó ta đã sai người điều tra các người.

Mộ Tuyết vừa nói ra lời này, sắc mặt ba người đại biến. Mà Hàn Phong cũng chú ý tới các đệ tử của Băng Tuyết các, cũng có một người sắc mặt hơi đổi.

Xem đến đây khoe miệng Hàn Phong không khỏi nổi lên một cỗ cười nhạt. Nhưng hắn cũng không có bất luận động tác gì, vẫn như trước đứng ở một bên lẳng lặng quan sát.

Lúc này, giữa không trung Mộ Tuyết tiếp tục nói:

- Vì vậy lần này thương thể của ta khôi phục, trừ mấy người tâm phúc ra thì ta cũng chưa có nói cho ai biết. Tự nhiên các người cũng không thể chiếm được bất cứ tin tức gì. Mà lần này Tô Du trưởng lão vừa bề quan, các người liền tới cũng là nằm trong dự liệu của ta.

Ba người nghe thấy Mộ Tuyết nói như vậy, sắc mặt cũng vô cùng âm trầm. Hắc y nam tử dẫn đầu hung hăng cắn môi, lạnh giọng nói”

- Không nghĩ tới vẫn là xem thường người. Lần này chúng ta cũng đã nhận thức. Bất quá Võ Hoàng điện chúng ta cũng sẽ không dừng tay, các người đừng đắc ý quá sớm.

Đấu khí trên người Mộ Tuyết đột nhiên nhất dừng, mấy đạo đấu khí tràn ngập khí tức hàn lãnh. Trong nháy mắt tụ ở trước người, lạnh lùng nói:

- Vậy các người muốn có mạng ly khai nơi này.

- Đúng là đáng chê cười, tuy rằng các người có bốn người là Thiên giai cường giả. Nhưng nếu muốn ngăn cản chúng ta thì quả thực là si mộng. Chúng ta đi.

Hắc y nam tử lộ ra vẻ xem thường, khinh miệt nói.

Mà Mộ Tuyết căn bản không để ý tới hắn, tría lại tay phải vung lên, quát khẽ:

- Biết các người sẽ đến, Băng Tuyết các chúng ta sao lại không có sự chuẩn bị. Chúng đệ tử kết trận theo ta bắt ba người này lại.

- Rooooooooooooooooooooooooong!

Mộ Tuyết vừa dứt lời, đám đệ tử Băng Tuyết các ở phía bên dưới không ngừng tuôn ra đấu khí.

Ngay sau đó một đạo quang bình tuyết trắng bán kính dài chừng hai kilomet, nhất thời đem mọi người ở đây bao phủ vào bên trong.

Hàn Phong thấy một màn như vậy cũng có chút kinh hãi. Hắn có thể thấy đứng trong quang bình cảm thụ được một luồng năng lượng ba động thập phần cường đại. Cỗ năng lượng này theo Hàn Phong thấy thì so với bất gì một Thiên giai cường giả nào cũng cường đại hơn rất nhiều.

- Quả nhiên là một tông môn có lịch sử ngàn năm. Chỉ có bọn họ mới có thể có đại trận hình phòng ngự cường đại như vậy.

Hàn Phong không khỏi cảm khái thốt lên.

Hắn nhìn lướt qua cũng đã minh bạch. Vừa rồi đệ tử này đứng ở bên ngoài, hiển nhiên chính là để khởi động đại trận phòng ngự.

Đại trận này chắc chắn cần phải tiêu hao rất nhiều lực lượng. Chỉ cần hơn mười gã Nhân giai đệ tử ngoại vi, dựa theo trình tự vị trí đứng nhất định, đồng thời vận khởi đấu khí thì trận pháp được hình thành.

Lúc này Hàn Phong cũng rất bối phục vị tiền bối có thể nghĩ ra được trận pháp tinh diệu như vậy. Mà hôm nay Mộ Tuyết còn đem đại trận phòng ngự này ra để vận khởi ba gã Thiên giai cường giả của Võ Hoàng điện, coi như đây là một loại châm chọc cực đại.

Trong nháy mắt đại trận được hình thành. Mộ Tuyết cùng với hai vị trưởng lão và Bồ Lôị Dịch cùng vận khởi đấu khí. Bốn đạo thân ảnh nhanh chóng hướng tới ba người công kích.

Ba gã Thiên giai của Võ Hoàng điện hiển nhiên không nghĩ tới sẽ phát sinh tự tình như bây giờ. Chúng rất nhanh quyết định lùi lại để tránh thế công của bốn người.

Chẳng qua khi bọn hắn vừa mới muốn lùi lại thì đã thấy địa phương ở phía sau mình vài trượng dĩ nhiên lại mọc lên một đạo quang bình. Với thực lực của bọn họ hiển nhiên biết được đường lui của mình đã bị triệt để phong kín.

- Ghê tởm! Chúng ta bị nữ nhân này tính toán.

Hắc y nhân lúc trước nói chuyện cũng đã phát hiện được tình huống nhất thời căm giận nói.

Hiển nhiên thế cục lúc này đối với bọn họ vô cùng bất lợi.

Chẳng qua, Mộ Tuyết căn bản không có ý định để cho bọn hắn tiếp tục có cơ hội. Trong nháy mắt bốn người bốn góc, vây ba người của Võ Hoàng điện lại.

- Các người chạy không thoát đâu! Tốt nhất là đầu hàng đi!

Mộ Tuyết lạnh giọng nói.

Chợt bốn đạo khí tức mạnh mẽ trong nháy mắt tập trung lên ba người.

Ba gã hắc bào nam tử thấy việc đã đến nước này thì cũng chỉ có hảo can rằng vận khởi đồng khí chống lại đợt tấn công của bốn người Mộ Tuyết.

Trong lúc nhất thời, vạn thiên đấu khí bốn phía không ngừng cuồng bạo năng lượng trút xuống.

Hàn Phong đứng ở phía dưới, lẳng lặng quan sát mấy người chiến đấu. Với thực lực của hắn bây giờ, miễn cưỡng có thể đuổi kịp động tác của mấy vị Thiên giai cường giả này. Nhưng nếu như đối đầu thì cũng chỉ là đi rước khổ vào thân thôi.

Bất quá, ngoại trừ Hàn Phong ra thì đông đảo đệ tử Băng Tuyết các đang đứng ở đây, với việc trong không trung không ngừng xuất hiện những đoàn ánh sắc màu sắc rực rỡ thì căn bản bọn họ hoàn toàn không thấy rõ lắm. Nói đơn giản chỉ có thể biết được bọn họ đang chiến đấu vô cùng ác liệt.

Song phương người tới ta đi, mặc dù trong mắt mọi người bất quá chỉ là trong chớp lát nhưng thực ra song phương đã giao thủ không dưới mười chiêu.

Mà Hàn Phong thấy rất rõ ràng ba gã hắc bào nam tử của Võ Hoàng điện dưới sự liên thủ của bốn người Mộ Tuyết cũng chỉ có thể duy trì được một hồi công phu. Lúc này đã có chút không chịu nổi.

Quả nhiên qua một đoạn thời gian trôi qua, Bồ Lôị Dịch xem đúng thời cơ, bắt được kẽ hở trên người đối phương. Đấu khí không ngừng tuôn ra.

Ngay sau đó thân hình bạo xạ nhảy lên, tiếp theo đó đã xuất hiện ở bên cạnh một gã hắc y nhân, đồng thời tay trái nắm lại, đấu khí lăng liệt không gì so sánh được trong nháy mắt tụ lại trong một quyền này. Bồ Lôị Dịch quát nhẹ một tiếng, một quyền bao hàm một lực lượng vô cùng lớn bỗng nhiên quát vào bên hông tên hắc bào nam tử.

- Toái nha đoạn.

Phanh!!!!

Đây là lần đầu tiên Hàn Phong thấy Bồ Lôị Dịch thi triển ra thực lực Thiên giai cường giả. Trước đây tuy rằng hai người vẫn luận bàn bình thường nhưng thông thường Bồ Lôị Dịch cũng đều đem đấu khí đặt tương

đồng với Hàn Phong. Cho nên đến tận bây giờ Hàn Phong vẫn chưa chân chính nhìn qua Bồ Lô Dịch toàn lực xuất thủ.

Mà Bồ Lô dịch không hổ là Thiên giai tam phẩm cường giả. Một chiêu nhìn như vũ kỹ phổ thông nhưng nhất thời đem tên hắc bào nam tử kia đánh cho liên tục thổ huyết, thân hình lập tức bắn rơi trên mặt đất. ‘Rầm’ một tiếng, một cái hố sâu được tạo ra, khắp trời bụi mù. Mà ở trung tâm cái hố đó là hắc y nam tử vừa rồi.

Mất thấy mới chiến đấu mà đã mất đi một người. Hai gã hắc bào nam tử còn lại của Vô Hoàng điện cảm thấy áp lực đại tăng. Không đến một hồi, trước sau liền bị Mộ Tuyết cùng hai vị trưởng lão đánh cho trọng thương rơi trên mặt đất.

Một hồi nguyên tưởng rằng Thiên giai chi chiến hẳn là kinh tâm động phách, không nghĩ tới cuối cùng cục diện hoàn toàn nghiêng về một phía. Điều này không khỏi khiến cho Hàn Phong cảm thấy thất vọng.

- Ba người này dù sao thì cũng là Thiên giai cường giả, vì sao lại không thể chịu được một kích như thế chứ?

Hàn Phong có chút kỳ quái nghĩ lại. Vừa rồi thực lực ba người thể hiện ra bên ngoài, tin tưởng rằng không cần tới Bồ Lô Dịch, chỉ cần ba người Mộ Tuyết thôi là cũng đủ để đối phó với bọn họ. Chả trách lúc trước khi mà Tô Du trưởng lão còn chưa có bề quan, bọn chúng không có dám khiêu khích.

Thân hình Mộ Tuyết đứng trước mặt ba người, lạnh lùng nhìn bộ dạng chật vật bất kham, lạnh giọng quát:

- Hiện tại các ngươi đã không thể nào trốn thoát. Nói cho ta biết, vì sao các ngươi lại muốn cùng Băng Tuyết các chúng ta trở thành địch nhân?

- Hắc! Không nghĩ ra đường đường là Băng Tuyết các Mộ Tuyết Các chủ lại hỏi một vấn đề ngu xuẩn đến như vậy.

Vừa nói vừa thổ huyết, tên hắc y nhân dẫn đầu sắc mặt lạnh lùng nhìn Mộ Tuyết, cười nhạt không ngớt.

Nghe vậy, Mộ Tuyết không khỏi nhướng mày, tay trái vung lên, nhất thời một đạo đao khí bắn vào trong thân thể hắc bào nam tử. Thân thể người đó khẽ run lên, lập tức kêu lên đau đớn. Trong nháy mắt hắc bào nam tử tàn đẫy mồ hôi lạnh, trên mặt vặn vẹo thông khổ không thôi.

- Tê...Mặc kệ ngươi dùng thủ đoạn gì, ta cũng sẽ không nói cho ngươi biết bất cứ chuyện gì. Chuyện lần này là do ta tính toán sai, không nghĩ tới lại thất bại ở chỗ này. Thế nhưng ta tin tưởng sau này sẽ có người thay ta báo thù. Ha ha!

Hắc bào nam tử đột nhiên ngửa mặt lên trời cuống tiểu nói.

Bồ Lô Dịch đứng một bên nhìn thấy dáng dấp hắc bào nam tử, nhãn thần ngưng lại, lập tức sắc mặt đại biến, không khỏi gấp gọng quát lên:

- Mau lùi lại, ba tên gia hỏa này muốn tự bạo.

Được Bồ Lô Dịch nhắc nhở, ba người Mộ Tuyết cũng vô cùng kinh hãi, thân hình đồng thời thối lui. Mà Mộ Tuyết đồng thời cũng hướng về đám đệ tử bên ngoài quát lên:

- Đem trận hình thu nhỏ lại, nhanh.

Các đệ tử nghe thấy mệnh lệnh của Các chủ. Động tác cũng vô cùng thành thạo. Hầu như Mộ Tuyết vừa dứt lời, đại trận có bán kính hai kilomet trong nháy mắt thu nhỏ lại còn chưa đến một phần trăm. Chẳng qua khó khăn lắm mới có thể bao phủ được cả Băng Tuyết các ở trong đó.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

225. Chương 209: Phát Hiện Của Hàn Phong.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đả tự: Bạt Thập Ngũ - Kiếm Giới

Đại trận vừa thu hẹp thì trong nháy mắt thân thể của ba gã hắc y nhân của Vô Hoàng điên đồng thời bạo nổ. Trước khi tự bạo tên hắc y nhân dẫn đầu còn cười lạnh lớn tiếng:

- Bằng Tuyết các, các người nhớ kỹ. Cửu hận hôm nay, ngày khác nhất định sẽ có người khác tới thay chúng ta trả các người thập bội. Trước hết cho các người khoái hoạt một thời gian.

Dứt lời, nhất thời ba tiếng nổ liên tiếp vang lên. Ba người vốn biến thành một khối cầu trong chớp mắt triệt để bạo nổ khiến huyết vụ đầy trời.

Mà ba gã Thiên giai cường giả tự bạo cũng sản sinh ra lực lượng thập phần kinh khủng.

Tại nơi lăng liệt kinh khí kéo hạ. Huyết vụ đầy trời nhất thời hoá thành từng đạo máu tươi rơi xuống quang bình.

Quang bình dưới sự bạo liệt công kích như vậy cũng không khỏi run rẩy. May mà ngoài việc đó ra cũng không có xảy ra điều gì ngoài ý muốn.

Mà cỗ năng lượng tự bạo tuy rằng duy trì trong giây lát cũng dần dần tiêu tán. Mọi người đứng trong đại trận không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này quang bình trở nên thập phần loãng. Nếu như cỗ năng lượng tự bạo còn chưa có đình chỉ thì kế tiếp tạo ương sẽ ập xuống Bằng Tuyết các.

Hàn Phong lặng lẽ quan sát sự tình phát sinh trước mắt. Từ đầu đến cuối hắn đều cảm thấy có một cảm giác kỳ quái không nói nên lời. Tựa hồ việc ba người này xuất hiện khiến cho hắn có cảm giác không đúng. Nhưng trong khoảng thời gian ngắn này hắn cũng không thể nói rõ được là như thế nào.

Lúc này, mấy người Mộ Tuyết cũng đã trở về. Lúc trước đại trận phòng ngự bị phá huỷ, hơn mười danh đệ tử Bằng Tuyết các phụ trách khởi động trận pháp cũng đã tiêu hao rất nhiều đấu khí, hiện giờ có chút thoát lực cả người đứng lung lay như sắp đổ cần phải có người ở bên cạnh dìu đỡ.

Tiếp theo, Hàn Phong cùng với nhóm người Bồ Lô Địch trở về Thiên Thính.

Sau khi mọi người ngồi vào chỗ của mình, Mộ Tuyết đầu tiên là hướng tới Bồ Lô Địch cảm tạ:

- Lần này nhờ có lão tiên sinh hỗ trợ Bằng Tuyết các ta mới có thể thuận lợi tiêu diệt địch nhân.

Bồ Lô Địch thần nhiên cười nói:

- Bất quá cũng chỉ là nhắc tay, nhắc chân mà thôi. Ba người kia tuy rằng đều là Thiên giai cường giả nhưng mà thực lực so với trong tưởng tượng còn yếu hơn nhiều. Mặc dù không có ta thì tin tưởng rằng chỉ cần ba người Các chủ cũng có thể đánh bại được bọn chúng. Chẳng qua chỉ là tốn thêm chút thời gian mà thôi.

- Lão tiên sinh quá khiêm tốn!

Mộ Tuyết tuy tươi cười nhưng cũng nhanh chóng chuyển đề tài, trong lòng có nghi hoặc không giải thích được liền nói ra:

- Bất quá, thực lực của ba người kia so với Thiên Giai cường giả giống như phải yếu hơn vài phần. Cái này không biết là vì sao?

Hàn Phong đứng một bên nghe được cuộc đối thoại càng thêm tin tưởng những suy đoán vừa rồi của bản thân không có sai lầm, vì vậy liền mở miệng nói:

- Nguyên bản ta còn tưởng rằng mình quan sát sai lầm. Không nghĩ tới các người cũng nhận thấy được khí tức trên người ba người đó vô cùng cổ quái.

- Nga? Hàn tiểu tử, người cũng phát hiện ra cái gì sai?

Bồ Lô Địch có chút ngạc nhiên hỏi.

Mà Một Tuyết cùng với những người khác ở Băng Tuyết các vô cùng kinh ngạc nhìn Hàn Phong. Với thực lực của Một Tuyết và hai vị trưởng lão có thể phát hiện ra điều bất thường của ba người kia chỉ là chuyện bình thường.

Nhưng Hàn Phong chẳng qua chỉ là Địa giai võ giả. Đồng thời còn chưa có cùng ba người của Võ Hoàng điện giao thủ, dĩ nhiên chỉ nhìn thôi cũng có thể phát hiện ra được ba người kia có điều cổ quái. Cái này không khiến cho đám người Một Tuyết kinh hãi mới là lạ.

Trong đầu Hàn Phong hồi tưởng lại tình cảnh lúc đó, ngược lại không có chú ý tới biểu tình của mấy người Một Tuyết. Rất nhanh chóng, Hàn Phong liền đem sự nghi hoặc trong lòng nói ra:

- Lúc trước ta quan sát ba người kia. Sắc mặt tựa hồ so với người thường đều là trắng nõn. Hơn nữa ngay cả hai tay cũng trắng như thế.

- Cái này có gì không đúng sao? Ở trong Băng Tuyết các chúng ta chẳng phải Vũ Nhu sư tỷ cũng có làn da trắng nõn sao. Hơn nữa còn rất là co dãn nha, không tin ngươi sờ thử đi.

Tiểu Hàn đứng một bên không nói gì thấy Hàn Phong nói như thế không khỏi có chút vui cười nói.

Đường Vũ Nhu đứng ở đằng sau Một Tuyết đột nhiên nghe thấy tiểu Hàn dĩ nhiên lôi bản thân mình ra nhất thời đỏ mặt, có chút bối rối, thấp giọng quát lên:

- Tiểu nha đầu! Ngươi thích bị đòn hả? Còn dám đứng đó mà nói bậy

Đối với việc tiểu Hàn có chút vô lễ, Một Tuyết đang muốn rầy la nhưng trong lòng nàng cũng đồng dạng nghi hoặc giống như tiểu Hàn. Cho nên nàng cũng không có nói gì mà yên lặng nhìn Hàn Phong.

Hàn Phong nghe thấy tiểu Hàn nói vậy cũng chỉ mỉm cười nói:

- Đường cô nương tự nhiên là băng cơ ngọc khiết. Nhưng da dẻ Đường cô nương trắng nõn là do nàng đang ở trong độ tuổi thành niên. Mà ba người kia là biểu hiện của một loại bệnh.

Đường Vũ Nhu nghe được Hàn Phong trước mặt mọi người lại làm trò tán thưởng nàng như vậy. May mà nàng luôn luôn trấn định nhưng cũng không nhìn được khiến khuôn mặt ửng hồng. Hơn nữa ở đây còn có rất nhiều người nên nàng cũng chỉ có thể giậm chân một cái, rồi xoay người không thèm để ý tới hắc nữa.

Điều này khiến cho tiểu Hàn vốn chỉ muốn nói giỡn không khỏi thất kinh, lập tức tròn mắt vừa chuyển mình bạch cái gì đó. Khoé miệng không khỏi nở ra một nụ cười giảo hoạt.

Bất quá Một Tuyết đang nghe Hàn Phong nói, cũng tỷ mỉ hồi tưởng lại trận chiến đấu vừa rồi, không khỏi kinh thanh nói rằng:

- Không sai, người nói vậy cũng khiến cho ta nhớ ra. Trong quá trình giao thủ với ba người kia thì bọn chúng vô cùng băng lãnh. Tuy rằng công pháp mà Băng Tuyết các chúng ta tu luyện cũng có được loại khí tức đó nhưng khí tức băng lãnh ở trên ba người kia lại hoàn toàn bất đồng. Phải nói là âm lãnh thì mới thích hợp.

- Như vậy thì điều ta phán đoán hẳn không có sai. Lúc trước ta quan sát ba người kia có chút quái dị, tựa hồ mang theo chút khí tức không thuộc về mình. Hơn nữa tuy rằng bọn họ thân là Thiên giai cường giả nhưng trên người không có nửa điểm tiên thiên đấu khí. Tuy bọn họ cũng thi triển ra đấu khí, mặc dù đã che dấu rất kỹ nhưng tựa hồ mang theo một cỗ hơi thở tử vong buồn nôn.

Hàn Phong phân tích nói.

Mà mọi người ở Thiên Thính nghe thấy Hàn Phong nói vậy cũng vô cùng kinh ngạc. Một Tuyết có chút nghi hoặc hỏi thăm:

- Vì sao lúc trước trong thời gian giao thủ ta không có cảm giác đó. Mà người ở xa như thế lại có thể phát hiện được sự bất đồng này?

Nghe vậy, Hàn Phong cũng không có dấu điểm, nói:

- Chắc hẳn Đường cô nương hẳn còn nhớ rõ, lúc trước Thiên Thánh đại hội, ta từng ở tại Hư Linh Đảo Cảnh đợi một tháng. Bởi vì ở bên trong phát sinh một số vấn đề ngoài ý muốn cho nên tinh thần hải của ta trơ vơ. Cho nên đối với một ít khí tức quan sát cũng tương đối miễn cưỡng.

- Thì ra là thế!

Mộ Tuyết cũng không có hỏi nhiều, dù sao thì nàng cũng không có biết nhiều về Hàn Phong, tự nhiên cũng sẽ không có hỏi thăm bí mật của người khác.

Mộ Tuyết lại tiếp tục hỏi:

- Nếu như chiếu theo lời người nói, ba nguwoif kia hẳn là có chút khả nghi. Thế nhưng hiện tại ba người bọn họ đã tự bạo. Ta cũng không thể điều tra ra được điều gì. Hiện tại việc này cũng chỉ có thể tạm thời để đó.

- Tuy rằng như vậy, nhưng Mộ Các chủ thường ngày vẫn nên cẩn thận một chút. Ta xem thấy Võ Hoàng điện cũng không dễ bỏ qua như thế đâu. Bằng không cũng sẽ không có bày mưu tính kế với Băng Tuyết các.

Hàn Phong nhắc nhở nói.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

226. Chương 210: Ly Khai.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hàn Phong nói như vậy cũng không phải những điều phân tích vừa rồi. Dù sao thì trong trí nhớ kiếp trước của hắn Võ Hoàng điện cuối cùng chính thức tấn công bốn thế lực lớn cùng một lúc. Với thực lực bậc này kiên quyết không phải chỉ để ba người kia có biểu hiện nhỏ yếu ra ngoài hành sự được.

Đương nhiên những lời này Hàn Phong vẫn chưa nói ra.

Có thể, Võ Hoàng điện này đang trốn ở một nơi bí mật nào đó mưu đồ tính kế. Mà lần này ba người được phái tới cũng chỉ là để do thám mà thôi.

Ma ba người kia rõ ràng là Thiên giai cường giả tại sao lại yếu như vậy. Vì sao mà ở trên ba người đó hắn không có cảm giác được một tia khí tức nhân loại nào.

Loại nghi hoặc này Hàn Phong cũng không hiểu ra sao, nhưng mà hiện tại đầu mối thực sự quá thừa thớt. Hàn Phong cũng chỉ có thể tạm thời đặt sang một bên.

Mộ Tuyết cùng với mọi người nói chuyện một hồi. Xong xuôi đâu đấy mọi người cũng rời đi.

Tiếp một tháng sau, tuy rằng ba gã Thiên giai cường giả của Võ Hoàng điện đã chết đi. Nhưng Hàn Phong cùng với Bồ Lôi Địch vẫn là đúng hẹn ở lại Băng Tuyết các thẳng cho đến khi Tô Du trưởng lão khôi phục lại thực lực.

Mà ở trong một tháng này, Kỷ Thanh Thanh cũng được các trưởng lão khác dạy dỗ. Bắt đầu tu luyện tâm pháp tuyệt định của Băng Tuyết các: Linh Ngọc bí quyết.

Không thể không nói, linh ngọc bí quyết này không hổ là dành cho người có linh ngọc băng thể. Sau khi cường hoá kinh mạch, Kỷ Thanh Thanh cũng chỉ tu luyện vừa tu luyện được một tháng thôi nhưng đầu khí cũng đã đạt được Cơ sở lục phẩm. Quả thật kinh người.

Tuy rằng chúng nhân của Băng Tuyết các đã có chút suy đoán về tốc độ tu luyện của Thanh Thanh nhưng điều này lại vượt xa trí tưởng tượng của bọn họ. Tuy chỉ là Cơ sở lục phẩm nhưng cũng đủ để mọi người thất kinh, sau đó là giật mình. Mộ Tuyết và các trưởng lão càng mừng như điên.

Không thể không nói, thiên phú tu luyện của Kỷ Thanh Thanh vô cùng kinh khủng. Đúng là thiên niên nhất ngộ thiên tài.

Ngay cả Hàn Phong đối với tốc độ tu luyện của Thanh Thanh cũng cảm khái không ngớt.

- Nha đầu kia mới chỉ qua một tháng thôi mà đấu khí cũng đã đạt được Cơ sở lục phẩm. Người so với người quả thật không thể biết trước được!

Ai biết, Hàn Phong nói xong câu đó, Bồ Lô Dịch không khỏi tức giận nói:

- Người! Tiểu tử nhà ngươi thật là cũng không có biết xấu hổ là gì. Người cũng không có nghĩ hiện tại ngươi cũng chỉ mới có vài tuổi mà đấu khí của ngươi đã vượt xa những đồng bạn cùng trang lứa. Tiểu nha đầu kia tu luyện tuy có kinh khủng nhưng mà cũng chưa có bằng ngươi.

Bị Bồ Lô Dịch nói như thế, Hàn Phong nhất thời cũng có chút ghen lời, không khỏi xấu hổ sờ sờ mũi, làm bộ không có nghe thấy.

Hắn cũng không thể nói mình nhưng vì sống lại có duyên cớ. Mà nha đầu Kỷ Thanh Thanh chính là thiên tài hàng thật giá thật.

Đương nhiên, Hàn Phong cũng không có đổ kỵ mới thiên phú của Kỷ Thanh Thanh. Hiện tại hắn nghĩ thấy thành tựu của Thanh Thanh sau này có thể giống như hắn bây giờ mà không khỏi cảm thấy vui mừng.

Mà trong một tháng này, hắn trong lúc rảnh rỗi, cơ bản mỗi ngày đều ở trong mật thất tu luyện. Thanh Thanh thỉnh thoảng những lúc rỗi cũng có tới tìm hắn. Mà tương đối kỳ lạ là mỗi lần Thanh Thanh đến đều dẫn theo Đường Vũ Nhu. Bất quá đối với Hàn Phong cũng không có quá nhiều đặc biệt.

Tuy rằng tính tình Đường Vũ Nhu tương đối lãnh đạm, nhưng theo nhiều lần tiếp xúc Hàn Phong thấy rõ ràng thái độ làm người của nàng chẳng qua là trong nóng ngoài lạnh mà thôi. Điều này từ việc nàng thập phần sủng ái tiểu nha đầu Thanh Thanh kia là nhìn ra được mà thôi.

Mà Hàn Phong nhìn thấy Thanh Thanh ở trong Băng Tuyết các được nhiều người sủng ái như vậy, trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ. Cứ như vậy qua một thời gian ngắn chờ sau khi hắn ly khai Băng Tuyết các, tin tưởng rằng nha đầu Thanh Thanh ở trong Băng Tuyết các cũng không phải chịu bất kỳ uỷ khuất gì.

Một tháng qua đi, Hàn Phong bởi vì bạo đan hút lấy năng lượng không chỉ làm cho hắn thành công thăng cấp lên Địa giai bát phẩm, đồng thời Hàn Phong cũng có ý nghĩ táo bạo sau này mỗi lần luyện đan được Cửu phẩm đều hấp thu luồng năng lượng này. Điều này đối với tiến độ tu luyện của hắn có tác dụng không hề nhỏ.

Hôm nay trải qua một tháng tu luyện. Đấu khí của Hàn Phong cũng một lần nữa đột phá. Hôm nay hắn đã là Địa giai Cửu phẩm võ giả.

Mà lần này Hàn Phong thăng cấp lên Địa giai Cửu phẩm cũng chỉ diễn ra trong nháy mắt. Trong lòng hắn cũng không khỏi cảm thấy kích động. Địa giai cửu phẩm, chỉ còn một bước nữa thôi là hắn có thể tiến vào Thiên giai chi cảnh.

Thiên giai chi cảnh đối với đại bộ phận mọi người mà nói có lẽ sẽ là sự tình xa xa mơ ước. Nhưng đối với Hàn Phong mà nói căn bản là không có gì là khó cả.

Không nói trước kiếp trước hắn đã sớm là Thiên giai cường giả, cũng đã thoát khỏi cảnh là một người tầm thường. Cho nên đối với việc có thể thuận lợi tiến vào Thiên giai, Hàn Phong tự nhiên nắm chặt vô cùng.

Vì vậy mà Hàn Phong quyết định, đợi đến khi hắn trở lại Huyền Thiên tông sẽ bắt đầu chuẩn bị tấn giai Thiên giai chi cảnh.

Lại vài ngày trôi qua, Tô Du trưởng lão cùng từ trong mật thất bế quan đi ra

Được Hoạt Hóa Sinh Linh Đan trợ giúp, thực lực của Tô Du đại trưởng lão đã triệt để khôi phục lại, hơn nữa mọi người còn cảm thấy ngoài ý muốn. Lần này Tô Du đại trưởng lão bế quan không chỉ khiến cho thực lực khôi phục lại như lúc ban đầu mà tựa hồ mơ hồ có một chút tinh tiến.

Đối với Thiên giai cường giả mà nói, mỗi khi đấu khí tăng lên thì đồng nghĩa với việc thực lực sẽ tăng lên rất nhiều.

Vì vậy mà thực lực của Tô Du trưởng lão đề thăng cũng đã làm cho mọi người trong Băng Tuyết các mừng vui không ngớt.

Bất quá mọi người cũng biết được Tô Du trưởng lão có thể tinh tiến là nhờ vào công dụng của Hoạt Hóa Sinh Linh Đan. Lần này mọi người không khỏi nhìn Hàn Phong với ánh mắt giống như nhìn một sinh vật lạ vậy.

Đến mức biểu tình của mọi người cũng có chút sững sờ. Nhưng ai cũng nhanh chóng hiểu được tất nhiên là do ảnh hưởng của việc bạo đan mà ra.

Bởi vì bạo đan mà sản sinh ra luồng năng lượng bài xích đã bị Hàn Phong hút lấy, cho tới khi đan được thành hình. Điều này khiến cho đan được có thể phát huy được lực mạnh hơn bình thường.

Lúc này mới có thể vừa trợ giúp cho Tô Du trưởng lão khôi phục đầu khi mà còn có thể tinh tiến.

Sau khi có được kết quả phân tích, Hàn Phong cũng có chút kinh ngạc vô cùng, nhưng sau đó thì kinh hãi nhiều hơn.

Không nghĩ tới nguyên bản vốn luyện chế đan được thì luyện được sư kiêu kỳ nhất chính là tình huống bạo đan. Thế nhưng bạo đan lại mang đến cho hắn nhiều kỳ ngộ đến như vậy.

Trong lòng Hàn Phong bắt đầu suy nghĩ đến việc luyện được sau này. Hắn hi vọng tình huống bạo đan sẽ xuất hiện nhiều hơn một chút, như vậy không chỉ có thể trợ giúp hắn tu luyện, hơn nữa sau khi luyện chế ra đan được thì hiệu quả so với bình thường còn muốn tốt hơn nhiều.

Có thể, nếu như có thời gian thì cần phải hảo hảo nghiên cứu sự tình bạo đan này, nói không chừng sẽ phát hiện ra điều gì đó. Trong lòng Hàn Phong nghĩ lại.

Mà bởi vì Tô Du đã khôi phục lại thực lực, cho nên ước định lúc trước của Hàn Phong và Bồ Lô Dịch cũng đã hoàn thành. Tự nhiên bọn họ cũng sẽ chuẩn bị ly khai nơi này trở về Huyền Thiên tông.

Mộ Tuyết biết được nhóm người Hàn Phong chuẩn bị ly khai, nàng cũng không nói gì thêm. Chẳng qua nàng uyển chuyển để Hàn Phong hướng tới Huyền Cơ Tử biểu đạt một phen ân cần thăm hỏi.

Nhìn biểu tình của Mộ Tuyết thì Hàn Phong vô cùng minh bạch, Băng Tuyết các tất nhiên cũng nhìn trúng tiềm lực phát triển của Huyền Thiên tông cho nên dự kinh đi trước kết giao một phen.

Với lại Hàn Phong tự nhiên cũng không có bất luận ý kiến gì. Ngược lại hắn rất bằng lòng nếu như điều đó phát sinh. Dù sao thì trên phiên đại lực này cường giả vô số, các loại thể lực lớn nhỏ san sát. Mặc dù Hàn Phong có năng lực có thể đem Huyền Thiên tông biến thành một con quái vật lớn. Nhưng tục ngữ nói lão hổ bất quá cũng là đan lang. Vì vậy biện pháp tốt nhất là tìm một ít thể lực có thực lực cường đại kết giao nhiều hơn một chút. Như vậy mới đúng với đại lực sinh tồn chi đạo.

Mà ở trong thời gian này, Hàn Phong trước hết nói với Mộ Tuyết việc trong Băng Tuyết các có gian tế. Hắn cũng đem sự tình mình phát hiện nói cho Mộ Tuyết biết. Còn việc Băng Tuyết các sẽ xử lý như thế nào thì Hàn Phong không có để tâm.

Hắn với Băng Tuyết các hỗ trợ như vậy, bất quá cũng chỉ là muốn Kỷ Thanh Thanh ở lại đây được mọi người yêu thương quan tâm một chút. Nếu như đổi lại là thể lực khác, hắn căn bản cũng lười không có trông nom đến.

Cùng Mộ Tuyết cáo biệt, Hàn Phong cùng với Bồ Lô Dịch ly khai Băng Tuyết các, đương nhiên đồng hành còn có Đường Vũ Nhu.

Nàng chuyển này tiễn hai người Hàn Phong đến Ly Tuyết Hàn Nguyên. Dù sao thì hai người này đối với Hàn Nguyên không có quen thuộc, nếu như xông loạn vào trong đó nói không chừng phải tổn không ít thời gian thì mới có thể đi ra ngoài được.

Tiến hai người ra khỏi Hàn Nguyên, Đường Vũ Nhu nhìn Hàn Phong, thanh âm như trước vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng nói rằng:

- Hảo! Từ nơi này đi ra ngoài đã ly khai Li Tuyết Hàn Nguyên, ta không thể đưa tiễn nữa.

- Đa tạ!

Hàn Phong cười nói.

Trong lúc bất chợt Đường Vũ Nhu có chút trầm mặc, một lát sau Hàn Phong có chút nghi hoặc nhưng cũng không nghĩ nhiều rồi xoay người phiêu nhiên mà đi cũng chỉ lưu lại nửa câu nói.

Cử chỉ của Đường Vũ Nhu khiến cho hắn có chút cảm giác là lạ. Bất quá hắn cũng không có suy nghĩ nhiều, liền cùng Bồ Lô Địch khởi động thân hình, phi bồng bay về phía Huyền Thiên tông.

Trước khi Hàn Phong ly khai thì Kỷ Thanh Thanh đang tiến hành bế quan. Mộ Tuyết nói nàng đang nỗ lực trùng kích cơ sở thất phẩm.

Vì thế Hàn Phong cũng không có chờ nàng. Hắn biết nha đầu Thanh Thanh kia không hề muốn rời ra hắn. Nếu như biết mình phải đi chắc chắn sẽ bám chân bám tay, dây dưa không dứt.

Vì để tránh cho tràng diện này, Hàn Phong cũng lựa chọn trực tiếp ly khai.

Hai người không có dừng chân mà liên tục phi hành gần bảy ngày. Rốt cuộc tạo ngày thứ bảy trước khi màn đêm buông xuống thì đã đến phía dưới chân núi Huyền Thiên tông.

Lần này trở về thời gian chỉ còn có phân nửa. bởi vì lúc đi còn có Đường Vũ Nhu và tiểu Hàn hai nàng. Hai người hai phong tự nhiên không muốn để rớt hai nàng tụt ở lại phía sau cho nên mới dùng nửa tháng mới có thể đến nơi.

Lúc này ở trong Băng Tuyết các, Kỷ Thanh Thanh một mình ngồi ở tiểu viện, hai mắt có chút buồn chán nhìn hàng cây trước mắt, môi hơi bất mãn chu ra, trong miệng đang không ngừng nói lẩm bẩm.

Lúc này, một đạo thân ảnh từ bên ngoài yên lặng đi vào. Đường Vũ Nhu cước bộ dửng dưng đi tới bên người Kỷ Thanh Thanh. Tay giơ lên xoa đầu Thanh Thanh, vừa cười vừa nói:

- Tiểu Thanh nhi, ngươi lại lười biếng rồi. Cẩn thận ta hồi báo sư tôn, thế nào nàng cũng sẽ phạt ngươi.

- Hi! Nguyên lai là sư tỷ, làm ta sợ quá! Ta biết tỷ hiểu rõ Thanh nhi nhất mà, chắc chắn sẽ không nói cho sư phụ biết đâu.

Kỷ Thanh Thanh kéo tay Đường Vũ Nhu cười hì hì.

- Ngươi nha! Tuy rằng ngươi thiên phú tốt, nhưng tiếp tục cứ lười biếng thì sau này không thành tài được đâu.

Lúc này Đường Vũ Nhu hoàn toàn không có lạnh lùng giống như thường ngày, trái lại càng tê rân ái muội muội.

Cuối cùng, Đường Vũ Nhu nhẹ giọng hỏi:

- Tiểu Thanh nhi vừa rồi đang suy nghĩ gì thế, nghĩ đến nhập thần như thế, ngay cả ta tiếp cận cũng không phát hiện được.

Nghe vậy, Kỷ Thanh Thanh không khỏi cong môi lên, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ không cam lòng nói rằng:

- Đương nhiên là Hàn Phong ca ca. Ca ca thật là đang ghét, di nhiên bỏ đi mà không có kêu ta. Tiểu Thanh nhi ghét ca ca.

Nghe được Kỷ Thanh Thanh nói như thế, Đường Vũ Nhu chẳng qua cũng mỉm cười, lập tức ngẩng đầu nhìn bầu trời, không biết trong lòng đang nghĩ cái gì.

Mà lúc này, Hàn Phong cùng với Bồ Lô Địch đã đi tới đại môn khẩu của Huyền Thiên tông.

Lần này ly khai đã qua hai tháng, cũng không biết những người khác trong Huyền Thiên Tông có chút biến hoá gì hay không. Nghĩ vậy Hàn Phong có chút khẩn trương đi vào.

Bất quá, vừa mới đi đến còn chưa có bước vào thò đột nhiên một đạo thân ảnh màu trắng phi về phía hắn.

Hàn Phong trừ ban đầu kinh ngạc ra thì liền biết được ai tới, lập tức tung ra một trảo, nhất thời thân ảnh nhỏ nhỏ của tiểu Bạch xuất hiện trước mắt Hàn Phong.

Trông thấy tiểu Bạch bị mình bắt được, Hàn Phong tức giận nói rằng:

- Người đó, mới hai tháng không gặp mà giờ hoan nghênh ta trở về như vậy sao?

Ai biết, tiểu Bạch lại chính là Hàn Phong để lộ ra một tia nhân tính hoá, lập tức thân thể nhẹ nhàng né tránh, thoát khỏi tay của Hàn Phong. Giữa không trung nhẹ nhàng xoay người đứng trên vai Hàn Phong, rồi thân thiết cọ cọ vào khuôn mặt của Hàn Phong.

Mà lúc này, trong sân lại truyền đến một tiếng quát lớn.

- Tiểu Bạch, ngươi là xú gia hoả, lại ăn vụng đàn dược của ta. Hôm nay ta nhất định phải giáo huấn ngươi.

- Tốt lắm! Tốt lắm! Ngọc tỷ tỷ ta tới giúp người!

Tiếng nói vừa dứt thì hai đạo thân ảnh xinh xắn từ trong sân đi ra.

Lúc đạo thân ảnh kia xuất hiện, hiển nhiên cũng không có phát hiện ra dĩ nhiên ở môn khẩu có một người đang đứng đó. Trong khoảng thời gian ngắn đúng là không kịp dừng thân hình, không khỏi sinh ra một tiếng hét kinh hãi, cả người đổ nhào về phía Hàn Phong.

Từ lúc người tới xuất hiện trong nháy mắt, Hàn Phong cũng đã phát hiện ra. Chẳng qua nếu như lần này tách ra mà nói, người tới nhất định sẽ ngã xuống, vì vậy mà Hàn Phong mỉm cười thân thủ nhẹ nhàng ôm lấy thân ảnh đó, tránh cho người sau bị té thương.

Chỉ bất quá, nguyên bản Hàn Phong chẳng qua là lo lắng người đó té ngã sẽ bị thương cho nên vô ý thức ôm lấy nàng. Không nghĩ tới vừa xuất thủ thì tay đã chạm vào cổ noãn ngọc ôn hương.

Tuy còn cách một lớp y phục nhưng vẫn có thể cảm thụ được da thịt trơn mượt, cùng với hương thơm từ trên người thiếu nữ truyền đến cũng đủ để cho Hàn Phong hơi bị chấn động.

Mà lúc này đằng sau có một đại thân ảnh còn nhỏ hơn xuất hiện trong tầm mắt Hàn Phong. Bất quá thân ảnh này không có lỗ mãng như vậy, trái lại ở trước mặt Hàn Phong liền dừng lại.

Nhưng thật ra thấy thân ảnh Hàn Phong đột nhiên xuất hiện, thân ảnh kia không khỏi kinh hãi nói:

- Sư huynh, người đã về rồi?

- Ha hã! Tiểu Vân nhi, các người sao lại đồng loạt xuất hiện ở đại môn thể này. Chẳng nhẽ biết sư huynh trở về, cố ý ra đây nghênh tiếp ta?

Hàn Phong nhìn Lâm Phi Vân đột nhiên xuất hiện trước mặt không khỏi cười nói.

Ai biết, ngay khi Hàn Phong vừa dứt lời, Nhân nhi ở trong lòng hắn không khỏi run rẩy một trận, lập tức vội vàng đứng dậy, vội vàng tránh khỏi bàn tay đang ôm ấp của Hàn Phong.

Một đường thối lui đến bên cạnh Lâm Phi Vân, lúc này sắc mặt Nhân nhi ửng đỏ, nhìn Hàn Phong có chút kinh hãi nói:

- Hàn.....Hàn Phong, người đã về rồi. Vừa rồi xấu hổ, quá sốt ruột, không chú ý xem.

- Không sao! Người không có việc gì là tốt rồi.

Hàn Phong lắc đầu nhẹ giọng nói.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

227. Chương 211: Trần Ngọc Thiên Phú Kinh Người.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Lâm Phi Vân trông thấy sắc mặt có chút hồng nhuận của Trần Ngọc, nói rằng:

- Sư huynh bắt công! Một hồi đến liền thân mật với Ngọc tỷ tỷ. Tiểu Vân nhi cũng muốn.

- Khái khai....

Nghe thấy Lâm Phỉ Vân nói vậy, Hàn Phong nhất thời đỏ mặt hột, vội vàng nói rằng:

- Tiểu nha đầu, không cho phép nói bậy, vừa rồi Ngọc nhi bắt quá là ngã sắp xuống, ta mới phụ nàng đứng dậy mà thôi.

- Hừ! Sư huynh bắt công, ta đây liền đi nói cho Linh tỷ tỷ biết!

Lâm Phỉ Vân hiển nhiên đối với câu trả lời của Hàn Phong vô cùng bất mãn, không khỏi uy hiếp nói.

Nhưng thật ra Trần Ngọc đứng một bên không nhịn được để mặc cho tiểu nha đầu hồ ngôn loạn ngữ, vội vàng bịt miệng nàng lại không cho nàng nói lung tung.

Vì tránh cho tình trạng xấu hổ này tiếp tục tiếp diễn, Hàn Phong vội vàng chuyển sang đề tài khác:

- Được rồi, vừa rồi ta nghe thấy hình như các người muốn tìm tiểu Bạch. Nó lại làm gì khiến các người tức giận sao?

Vừa nghe tới Hàn Phong nhắc tới tiểu Bạch, Trần Ngọc nhất thời có chút tức giận nói:

- Tiểu Bạch quá tham ăn mà! Hai tháng trước ăn của ta Ngũ phẩm đan được, vừa rồi dĩ nhiên lại thừa dịp ta không để ý liền đem đồng Thất phẩm đan được mà ta mới luyện chế xong ăn hết.

- Thất phẩm đan được? Đẳng cấp luyện được sư của người lại tăng?

Hàn Phong có chút kinh ngạc nói.

Tựa hồ còn đang bối rối xấu hổ vì tình huống vừa rồi, Trần Ngọc có chút nhăn nhó nói rằng:

- Ta Ta ở trong thời gian người đi tham gia Thiên Thánh đại hội cũng đã thăng cấp lên trung phẩm luyện được sư. Được si tiên bối nói chỉ cần qua một thời gian ngắn nữa là ta có thể thăng cấp trở thành thượng phẩm luyện được sư.

Hàn Phong nghe được Trần Ngọc nói như thế, trong lòng đầu tiên là mừng rỡ, sau đó cũng không khỏi cảm khái. Quả thật thiên phú của Trần Ngọc thật là kinh người. Trải qua sự truyền thụ của Được si thì tiến độ luyện được của nàng khiến cho nhiều người phải kinh sợ. Phỏng chừng tiến độ còn nhanh hơn cả Hàn Phong lúc trước. Theo như dự đoán của hắn thì Trần Ngọc muốn đạt được trung phẩm luyện được sư thì cần phải mất một năm nữa, còn thượng phẩm luyện được sư thì cũng phải hai năm nữa.

Chính là hắn cũng không có nghĩ tới, từ bốn tháng trước Trần Ngọc không ngờ đã đạt được trung phẩm luyện được sư. Thảo nào lúc đó Hàn Phong muốn rủ nàng đi Thiên Thánh Cốc vui chơi thì bị nàng cự tuyệt. Nghĩ lại thì lúc đó Trần Ngọc chuẩn bị tấn cấp nên không thể nào đi được.

Chẳng qua trong lòng Hàn Phong vẫn còn chút nghi hoặc, lập tức nói:

Vậy cũng không đúng. Người hiện tại là luyện được sư trung phẩm thì tại sao lại có thể luyện ra được thất phẩm đan được? Làm trước người có thể luyện chế được bát phẩm đan được Liên Bảo đan nhưng cũng xem như người có được cơ duyên xảo hợp. Thất phẩm đan được như thế nào lại thành công?

- Kỳ thực Mai Xích Sâm đan là bại phẩm do Được Si luyện chế. Ta thấy vậy liền xin hắn để nghiên cứu, sau đó ta không cẩn thận lại luyện chế thành công.

Trần Ngọc giống như là tiểu hài tử phạm sai lầm, cúi đầu xoa xoa góc áo thấp giọng nói.

- Không cần thận?

Hàn Phong nghe được Trần Ngọc nói như vậy thiếu chút nữa vì máu lên não mà chết.

Cái gì gọi là không cần thận?

Hàn Phong tự nhận bản thân sống nhiều năm như vậy cũng chưa từng có nghĩ tới có thể đem tài liệu luyện chế thất bại luyện chế lại một lần nữa thì có thể thành công.

Chiêu thức ấy của Trầm Ngọc quả thực rất là thần kỳ. Ngay cả với kiến thức của Hàn Phong thì trăm ngàn năm qua cũng chẳng bao giờ từng nghe nói qua có một người giống như Trầm Ngọc vậy.

Không chỉ là Hàn Phong, Bồ Lô Dịch đi theo phía sau Hàn Phong còn chưa có lý khai nghe được Trầm Ngọc nói vậy thì cũng vô cùng kinh ngạc.

Trầm Ngọc hẳn cũng có chút lý giải. Lúc trước gặp mặt tiểu cô nương này, trong ấn tượng đầu tiên của Bồ Lô Dịch chính là sự khả ái của nàng. Hơn nữa hẳn nhìn qua tựa hồ nàng chẳng có chỗ nào hơn người. Chẳng qua không nghĩ tới chỉ mới vẹn vẹn có hai năm thôi mà một tiểu cô nương bình thường dĩ nhiên lại có thể trưởng thành đến mức này.

Trừ việc Trầm Ngọc có thể đem tài liệu luyện chế thất bại luyện chế lại thành thất phẩm đan dược ra thì với niên kỷ của nàng mà có thể trở thành trung phẩm luyện dược sư đã xem như là thiên phú thập phần được. Hơn nữa nàng vừa rồi cũng có nói qua, chỉ cần một thời gian nữa thôi là nàng có thể trở thành thượng phẩm luyện dược sư.

Nghĩ vậy, Bồ Lô Dịch cũng có chút cảm khái. Từ khi hắn gặp Hàn Phong đến nay, hắn bao giờ, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp được những sự tình khiến hắn phải kinh ngạc không thôi.

Nguyên bản thân Hàn Phong đã là một con quái vật thần kỳ rồi, cũng không cần phải nói đến. Lúc trước trên được đi đến Băng Tuyết các, tùy tiện tìm được một tiểu nha đầu ở trên đường. Không nghĩ tới khi đến Băng Tuyết các thì một nha đầu phổ thông dĩ nhiên trong mắt các Thiên giai cường giả của Băng Tuyết các lại trở thành một kỳ tài tu luyện khó gặp.

Sau cũng cũng chứng minh được Băng Tuyết các hoàn toàn đúng. Tiểu nha đầu đó chỉ mất có một tháng thôi đã có thể có được thành tựu mà một người bình thường phải mất mấy năm mới đạt được. Tốc độ tu luyện bậc này khiến Bồ Lô Dịch cũng phải lú lẫm không thôi.

Ai biết lúc này mới vừa tiêu hoá hoàn toàn tin tức này xong thì đột nhiên một tiểu cô nương có quan hệ với Hàn Phong chạy tới nói mình là trung phẩm luyện dược sư. Sắp tới sẽ thăng cấp lên thượng phẩm luyện dược sư.

Hơn nữa ngày hôm nay còn phát hiện ra nàng còn có thể lợi dụng tài liệu phế vật của người khác luyện chế thất bại để luyện chế thành đan dược, từ đó có thể tiết kiệm được những tài liệu trân quý này. Cái này chính là trêu ngươi mà!

Chỉ là cái tin tức này đã vô cùng nghiêm trọng khiến đại não của Bồ Lô Dịch kích động không thôi, đừng nói là cái khác.

Nhưng thật ra Hàn Phong trừ việc thoảng giạt mình lúc trước thì ngược lại cũng không có cảm giác gì. Dù sao thì thiên phú của Trầm Ngọc hắn cũng nắm rõ. Bằng không lúc trước cũng sẽ không cố ý chạy tới để đô tương cứu. Kết quả là thiếu chút nữa khiến mình phải bỏ mạng tại U Âm Sâm Lâm.

Bây giờ nghĩ lại thấy lúc trước mạo hiểm như vậy thật là đáng giá. Hiện tại Trầm Ngọc bày ra thiên phú kinh người, Hàn Phong cũng không khó tưởng tượng mấy năm tiếp theo. Trầm Ngọc ở tại phương diện luyện dược tất sẽ có thành tựu to lớn.

Sự việc này khiến Hàn Phong vô cùng vui vẻ nói rằng:

- Người đó! Tiểu nha đầu! Như vậy mà cũng giấu không nói sớm cho ta biết!

Nhìn thấy dáng dấp vui vẻ của Hàn Phong, trong lòng Trầm Ngọc cũng thập phần vui vẻ. Mạng của nàng được Hàn Phong cứu vớt vô số lần. Dĩ nhiên nàng phải nỗ lực học tập chế thuốc để có thể giúp cho Hàn Phong đỡ bận bịu.

Vì vậy, chỉ cần Hàn Phong vui vẻ thì trong lòng Trầm Ngọc tự nhiên cũng vui vẻ không thôi. Nàng nói:

- Ta cũng là vừa mới thí nghiệm thành công, còn chưa kịp nói cho người khác biết thì đã bị tiểu Bạch xú gia hoả này cướp đi.

Nói đến đây, Trầm Ngọc đột nhiên nhớ tới nàng chính là một được đuổi theo tiểu Bạch. Nhưng vì dụng phải Hàn Phong nên khiến cho nàng quên mất.

Rất nhanh phản ứng lại, Trầm Ngọc không khỏi dời ánh mắt về phía vai của Hàn Phong, tiểu Bạch đang lười biếng nằm gục trên đó, thần tình vô cùng thích ý tựa hồ không có cảm thấy xấu hổ bởi hành động ăn vụng của mình.

Trầm Ngọc cái khác có thể mặc kệ nhưng tiểu Bạch lần này lại ăn vụng sản phẩm thí nghiệm mà nàng vất vả lắm mới có thể thành công. Nói cái gì thì nói không thể cứ như vậy mà buông tha cho nó.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

228. Chương 212: Biến Hóa Của Huyền Thiên Tông. (hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Về phần tiểu sư muội Lâm Phỉ Vân của Hàn Phong, thiên phú cũng rất khá, lại được hấn chú trọng chỉ điểm, đấu khí cũng đã thành công tiến nhập nhân giai nhất phẩm.

Đây là do tiểu nha đầu này bình thường vẫn còn quá ham chơi, Hàn Phong tin tưởng, chỉ cần nàng chịu chăm chỉ, thực lực tuyệt đối sẽ không chỉ có như vậy.

Thế nhưng, Hàn Phong cũng không muốn ép buộc nàng, dù sao cả đời này, có hấn tất nhiên sẽ không để ai dễ dàng thương hại tới người bên cạnh mình, do đó cũng không muốn tiểu nha đầu này chịu khổ.

Các đệ tử khác tựa hồ cũng được các trưởng lão chỉ điểm, nhất là mấy người Đoạn Nhạc, Triệu Lâm Lâm vô cùng nỗ lực càng được chú trọng bồi dưỡng, thực lực so với ba tháng trước cũng tiến bộ rất lớn.

Nếu như nói, đấu khí không có gì biến hóa, duy nhất chỉ có mình Tiêu Linh.

Với điều này, Hàn Phong cũng không quá kinh ngạc, dù sao Tiêu Linh trời sinh không thích tu luyện, chỉ vì nàng thân là công chúa hoàng thất nên mới phải học.

Sau đó tới tham gia Thiên Thánh Đại Hội, một phần vì Huyền Thiên Tông xác thực tìm không được đệ tử thích hợp dự thi, còn lại là vì nàng hy vọng mình có thể giúp Hàn Phong một tay.

Chỉ là, trong ba ngày này, Hàn Phong vắt hết óc, rốt cục giúp Tiêu Linh nghĩ được một hai biện pháp tốt đẹp.

Tiêu Linh không thích tu luyện, nhưng lại rất chăm chỉ luyện đánh đàn, vì vậy Hàn Phong tìm trong ký ức của mình, rốt cuộc tìm được một môn tâm pháp có thể lợi dụng tài đánh đàn của nàng.

Kỳ thực môn tâm pháp này do một địa giai cao thủ sử dụng, tên là Huyền Âm Thần Quyết. Khi Hàn Phong gặp phải tên địa giai cao thủ này, bản thân đã có thực lực địa giai đỉnh phong.

Do đó sau khi đánh bại đối phương, cũng vô ý tìm được môn Huyền Âm Thần Quyết này trên người hấn.

Môn tâm pháp này kỳ lạ ở chỗ Hàn Phong chỉ tìm hiểu một thời gian ngắn, đã đại khái nắm rõ ảo diệu bên trong.

Nói đơn giản một chút, Huyền Âm Thần Quyết chính là một loại tâm pháp quỷ dị, lợi dụng sóng âm trực tiếp xâm nhập não bộ đối phương, trực tiếp đả thương tinh thần. Phải biết rằng, hôm nay đại lục, phương pháp tu luyện đấu khí cơ bản đều dùng tu luyện lực lượng là chính, mà tu luyện tinh thần tựa hồ ít tới thương cảm.

Dù sao trên đại lục yêu cầu đối với tinh thần không quá coi trọng, duy nhất cần đến tinh thần lực chính là luyện được cùng luyện khí.

Thế nhưng hai loại chức nghiệp này căn bản không phải công kích, do đó thể nhân đối với phương diện tinh thần tự nhiên kém phòng ngự hơn rất nhiều.

Đương nhiên, điều này cũng không phải là tuyệt đối. Kỳ thực tu vi càng cao, tinh thần lực cũng sẽ đề thăng theo.

Nếu như lúc trước Hàn Phong gặp phải tên địa giai cao thủ sử dụng Huyền Âm Thần Quyết, không nhờ thực lực vượt xa đối phương, có lẽ đã phải chịu thua.

Do đó, Hàn Phong đối với môn Huyền Âm Thần Quyết này có thể nói là ghi nhớ rất kỹ.

Chỉ là, lúc trước tên địa giai cao thủ kia sử dụng Huyền Âm Thần Quyết chủ yếu là dùng âm thanh để dẫn động đầu khí tiến hành công kích Tinh Thần Hải của đối phương.

Hiển nhiên như vậy cũng không thích hợp với Tiêu Linh, do đó Hàn Phong lập tức khổ tư suy nghĩ, trải qua ba ngày lúc này mới cải tiến được Huyền Âm Thần Quyết.

Ngoài phần cốt lõi Hàn Phong tự nhiên là vô pháp cải biến, còn lại hắn chỉ đem môn Huyền Âm Thần Quyết này cùng tiếng đàn của Tiêu Linh kết hợp lại, không ngờ hiệu quả so với trước kia thần kỳ hơn nhiều.

Do đó sau khi thay đổi, tính công kích của Huyền Âm Thần Quyết giảm đi rất nhiều, cơ bản vô pháp trí mạng.

Thế nhưng bù lại nó cũng giảm bớt cảm giác của địch nhân, đồng thời đối với những kẻ có thực lực thấp hơn còn có thể sản sinh ảo giác.

Quan trọng nhất là chỉ cần đầu khí đủ để chống đỡ, lại phối hợp với tiếng đàn của Tiêu Linh, Huyền Âm Thần Quyết hoàn toàn có thể tiến hành công kích trên diện rộng, năng lực kinh khủng như thế, cũng khiến Hàn Phong vui mừng quá đỗi.

Hàn Phong tin tưởng, chỉ Tiêu Linh có thể nắm giữ môn tâm pháp này, tương lai tất sẽ khiến cả đại lục phải khiếp sợ.

Sau khi thử nghiệm sơ bộ thành công, Hàn Phong liền dạy môn Huyền Âm Thần Quyết này cho Tiêu Linh, ban đầu nàng cũng không quá mức lưu ý, chỉ là sau khi xem thoáng qua, đôi mắt đẹp cũng hiện lên vẻ ngạc nhiên.

So với kẻ chẳng hiểu gì về âm nhạc như loại này, Tiêu Linh đối với loại tâm pháp có quan hệ với âm luật này chỉ cần liếc nhìn là đã thông hiểu.

Chỉ hơi xem qua vài lần, Tiêu Linh liền phát hiện chỗ ảo diệu của Huyền Âm Thần Quyết, chẳng qua, Tiêu Linh khác với Hàn Phong, nàng lưu ý hơn cả là nó có thể trợ giúp tài đánh đàn của mình.

Khi biết được môn tâm pháp này là do Hàn Phong sáng chế, Tiêu Linh càng thêm sùng bái hắn tới tột đỉnh, khiến Hàn Phong không khỏi có chút chột dạ.

Hiển nhiên, Tiêu Linh cũng nhìn ra môn Huyền Âm Thần Quyết này không chỉ có thể làm cho tiếng đàn của nàng, còn giúp đỡ tài đánh đàn của nàng đề thăng.

Hàn Phong nhìn thấy nàng chuyên chú si mê như vậy, cũng lắc đầu cười, rồi rời khỏi để không quấy rầy tới nàng.

Trong hai tháng ngắn ngủi, Hàn Phong đối với tình hình hiện tại của Huyền Thiên Tông cũng hết sức hài lòng, dựa theo trạng thái phát triển này, sau hai năm, chắc hẳn chính thể thực lực có thể tới gần một vài nhất lưu thể lực hơi yếu.

Nếu như, hai năm qua, Huyền Kỳ Tử thật sự đột phá thành công thiên giai chi cảnh, đối với Huyền Thiên Tông mà nói không thể nghi ngờ là điều đáng mừng nhất.

Về phần bản thân Hàn Phong, hôm nay đầu khí của hắn đã là địa giai cửu phẩm, lấy lý giải của hắn đối với thiên giai chi cảnh, muốn trong hai năm tiến nhập thiên giai cơ bản không có gì khó.

Cho tới nay, Hàn Phong có thể không ngừng vượt cấp khiêu chiến, do đó tốc độ tu luyện vượt xa thường nhân, không chỉ lợi ích từ việc sống lại, cộng thêm tu luyện công pháp nghịch thiên đối với trùng kích phẩm cấp đã quá mức quen thuộc.

Nhưng Hàn Phong hiểu rõ, nguyên nhân chính là nhờ Tiên Thiên đầu khí.

Có tất cả những nhân tố này, mới có thể giúp Hàn Phong đạt được thành tựu như hiện tại.

Một khi hắn tiến nhập thiên giai, như vậy kinh nghiệm kiếp trước đã vô ích, mà Tiên Thiên đấu khí lại càng không cần vì mỗi thiên giai cường giả đều có.

Kể từ đó, toàn bộ ưu thế của hắn liền không còn tồn tại nữa. Như vậy về sau, tuy hắn là một thiên giai cường giả nhưng so với thiên giai cường giả phổ thông có gì khác nhau?

Nửa tháng kế tiếp, Hàn Phong không ngừng suy nghĩ về vấn đề này, nhưng vẫn không nghĩ ra được biện pháp tốt.

- Có lẽ hiện tại nghĩ tới những điều này vẫn còn quá sớm, hoặc giả đến khi trở thành thiên giai lại tiếp tục suy nghĩ cũng không muộn.

Hàn Phong lẩm bẩm nói.

Kỳ thực, dù cho mất đi ưu thế lúc trước, chỉ cần có thể tiến nhập thiên giai chi cảnh, lấy tuổi tác của Hàn Phong cũng đã vượt xa những kẻ khác, làm sao không phải là ưu thế của hắn, huống hồ hắn còn là một luyện dược đại sư, do đó vấn đề mà hắn lo lắng có chút vớ vẩn.

Hàn Phong cũng tự giễu mà cười rộ lên, thầm mắng mình quá mức tham lam.

Lấy nửa tháng, Hàn Phong rốt cuộc nghĩ thông chuyện này. Kế tiếp, hắn muốn chuẩn bị để hiện tại mình tiến nhập thiên giai.

Trong nửa tháng, tuy rằng hắn cơ bản đều suy nghĩ, thế nhưng vẫn không đành chỉ tu luyện đấu khí, Hàn Phong đã có dự cảm, qua một thời gian nữa, đấu khí của hắn có thể đạt được địa giai đỉnh phong.

Chỉ cần đấu khí đạt được địa giai đỉnh phong, hắn chuẩn bị lập tức trùng kích thiên giai chi cảnh.

Đương nhiên, trước đó, hắn cần vì bản thân luyện chế một viên cửu phẩm đan dược.

Đây không giống với Đoạt Thiên Đan lúc trước thay Huyền Kỳ Tử luyện chế. Hàn Phong đối với người bên cạnh cũng không keo kiệt, tự nhiên đối với bản thân càng không phải nói.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiệt

229. Chương 213: Chuẩn Bị Trước Thiên Giai.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Lần này hắn muốn luyện chế chính là cực phẩm trong cửu phẩm đan dược Thánh Linh Đan.

Từ khi ở Thiên Thánh Đại Hội, Hàn Phong sở dĩ không tiếc cùng Tinh Hải Các kết thành hận thù, cũng muốn thu được Bích Linh Cổ Chi, chính vì nó là thuốc dẫn then chốt để luyện chế Thánh Linh Đan.

Mà hai vị thuốc dẫn khác, một trong số đó là Thiên Địa Thánh Quả thu được tại Thiên Thánh Đại Hội, cái còn lại là Băng Ngọc Linh Quả mà hắn phải tới tận Băng Tuyết Các xa xôi dùng Thất Sắc Tuyết Liên đổi lấy.

Trừ ba loại thuốc dẫn cực kỳ trân quý này ra, dược liệu phụ trợ còn lại cũng đều là dược liệu quý hiếm.

Có thể nói, Hàn Phong vì lần này có thể thuận lợi tiến nhập thiên giai chi cảnh đã bỏ ra đại giới, tuy nhiên tất cả chuyện này tự nhiên đều là đáng giá.

Kỳ thực, nếu như có thể, Hàn Phong sớm đã muốn thay Huyền Kỳ Tử luyện chế Thánh Linh Đan, đáng tiếc tài liệu thực sự quá mức khó tìm, nên hắn đành lùi lại một bước, luyện chế Đoạt Thiên Đan.

Bất quá, Đoạt Thiên Đan cũng đã là vô cùng trân quý rồi.

Sau khi đem toàn bộ tài liệu chuẩn bị đầy đủ, Hàn Phong nói với mọi người một tiếng, sau đó lại nhốt mình trong luyện dược phòng.

Trông thấy đồng tài liệu cực kỳ trân quý bày trước mặt, Hàn Phong cũng nhin không được thở dài, nhớ năm đó, hắn cũng là địa giai đỉnh phong, phải mất tròn ba mươi năm, mới đột phá thiên giai chi cảnh, lấy năng lực của hắn khi ấy căn bản không thể thu thập đủ tài liệu trân quý như thế.

Hôm nay có mấy thứ này trợ giúp, hắn đối với thiên giai chi cảnh tự nhiên càng thêm nắm chắc.

Liên tiếp hai lần luyện chế cửu phẩm đan dược, hôm nay Hàn Phong luyện chế càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Hít một hơi thật sâu, trong luyện dược phòng tràn đầy mùi dược liệu. Sau khi ngửi mùi vị quen thuộc này, Hàn Phong bắt đầu luyện chế Thánh Linh Đan.

Bàn tay dán trên lô đỉnh, Hàn Phong khống chế đầu khí chậm rãi theo cánh tay truyền vào trong.

Trong tích tắc, nguyên bản hỏa diễm trong đỉnh lô ôn hòa, nhất thời trở nên có chút mãnh liệt, theo Hàn Phong không ngừng quán đầu khí, hỏa diễm từ màu hồng chuyển sang màu lam, sau đó thành tím, cuối cùng biến thành màu trắng.

Lúc hỏa diễm màu trắng sữa hình thành, Hàn Phong bỏ một tay ra, thuận thế đem tài liệu trên bàn bỏ vào lô đỉnh.

Hỏa diễm màu trắng sữa nhất thời phát ra âm thanh “bùm bùm”.

Công việc chuẩn bị xong, hai mắt Hàn Phong ngưng trọng, đầu khí trong cơ thể bắt đầu khởi động, từ từ xuyên thấu qua hai tay không ngừng quán nhập đỉnh lô.

Liếc mắt liền thấy cả đỉnh lô nhất thời bị hỏa diễm màu trắng sữa bao vây, bên ngoài còn có một đạo bức tường đầu khí nhàn nhạt.

- Kế tiếp chỉ còn đợi!

Hàn Phong lẩm bẩm nói.

Mấy ngày nay Hàn Phong cũng dùng một ít đan dược thấp phẩm tiến hành nghiên cứu, đối với phương pháp lúc trước Trầm Ngọc thành công sửa chữa thất phẩm đan dược, cũng có chút hiểu biết.

Vì để bảo đảm Thánh Linh Đan vạn vô nhất thất, Hàn Phong thập phần nỗ lực.

Thẳng đến vừa rồi, khi hắn luyện chế Thánh Linh Đan, cũng chỉ có thể dùng tinh thần năng lượng cường đại miễn cưỡng cảm thụ được năng lượng hoa văn tồn tại.

Khi tiếp xúc, càng khiến cho Hàn Phong tán thán không ngớt thiên phú của Trầm Ngọc. Lấy năng lực luyện dược đại sư của hắn, vẫn phải dựa vào tinh thần năng lượng cường đại mới có thể miễn cưỡng nhận biết tầng năng lượng kia.

Trầm Ngọc mới chỉ là trung phẩm luyện dược sư, lại có thể dựa vào năng lực của mình phát hiện tầng năng lượng trong đó, không thể không nói Trầm Ngọc chính là một thiên tài luyện dược.

Hơi chút cảm thán, Hàn Phong liền đem sự chú ý tập trung vào hỏa diễm đang cháy hừng hực bên trong đỉnh lô. Đồng thời phân ra một phần tinh thần năng lực, không ngừng quan sát đến tình huống biến hóa của tài liệu.

Chẳng qua, lúc này hỏa diễm màu trắng sữa có nhiệt độ cực cao, tài liệu đã bị bao phủ hoàn toàn trong đó.

Hỏa diễm màu trắng sữa thiêu đốt kịch liệt, bao gồm cả Thiên Địa Thánh Quả cùng các tài liệu khác cũng sản sinh một chút kháng cự.

Hàn Phong dùng tinh thần lực quan sát đến đó, nguyên bản Băng Ngọc Linh Quả yên ổn, nổi lên một cỗ lãnh khí băng hàn, cỗ lãnh khí này lập tức không ngừng lan tràn, muốn nỗ lực thoát khỏi cảnh bị hủy diệt.

Hỏa diễm cùng băng vụ không ngừng giằng co, nhất thời một mảnh vụ khí tràn ngập xuyên thấu qua đỉnh lô chậm rãi khuếch tán, chỉ là vụ khí này tiếp xúc bên ngoài bức tường đấu khí, rồi “ầm” một tiếng, trong nháy mắt bị đẩy trở lại.

Thấy như thế, Hàn Phong không khỏi nhăn mày lại.

Băng Ngọc Linh Quả không hổ là vật cực băng quả nhiên bá đạo vô cùng/

Hàn Phong đã sớm dự liệu điều này, khoe miệng hơi lộ ra tiểu ý, hai mắt bỗng trở nên sắc bén, vận chuyển đấu khí, không ngừng xuyên thấu qua hai tay, điên cuồng quán nhập bên trong đỉnh lô.

Có đấu khí của Hàn Phong trợ giúp, hỏa diễm màu trắng sữa nhất thời áp chế được băng vụ.

Băng vụ tựa như có linh tính, nhất thời điên cuồng giãy dụa, ý đồ muốn thoát khỏi trùng vây của hỏa diễm.

Duy trì liên tục giằng co hồi lâu, rốt cục cuối cùng dưới đấu khí bàng bạc của Hàn Phong cùng tinh thần lực mạnh mẽ điều khiển, băng vụ hoàn toàn bị áp chế.

Khi chút băng vụ cuối cùng bị tiêu diệt hoàn toàn, hỏa diễm màu trắng sữa cũng dừng mãnh tiến tới, nhất thời bao vây lấy Băng Ngọc Linh Quả, rồi từ từ thiêu đốt.

Thấy vậy, Hàn Phong rốt cục thở phào một hơi, lúc này trên trán hần cũng tràn đầy mồ hôi.

Quá trình này tốn đúng hai ngày.

Đợi cho tài liệu bị đốt thành một khối đặc sánh, Hàn Phong lập tức thao túng đấu khí không ngừng áp súc, thẳng cho đến khi toàn bộ dịch thể từ từ ngưng tụ thành hình dạng đan dược.

Kế tiếp, Hàn Phong muốn làm tự nhiên chính là luyện đan, quá trình phức tạp nhất dung hợp đan.

Đối với Thánh Linh Đan mà nói, Hàn Phong cũng không định ném thử bạo đan, dù sao tài liệu để luyện chế chỉ đủ một lần, nên vận lần không thể để xảy ra sơ suất.

Hàn Phong nhất thời đã thông tinh thần, không ngừng cảm thụ tăng năng lượng bên trong, nỗ lực tăng xác suất luyện đan thành công.

Thẳng đến đoàn dịch thể đặc sánh trong đỉnh lô từ từ ngưng tụ thành thể rắn, Hàn Phong mới âm thầm thở phào.

Hàn Phong cũng không biết mình ở trong phòng luyện đan bao lâu, lúc này Thánh Linh Đan đã hoàn thành hình dạng ban đầu.

Chỉ còn kém một bước cuối cùng là được hoàn thành.

Nếu đổi lại là ngày xưa, Hàn Phong có thể còn lo lắng đan năng sản sinh phá hoại, nhưng trải qua lần trước, hiện tại hần không chỉ không bài xích đan năng, mà còn vô cùng thêm muốn.

Bởi vì trong đan năng ẩn chứa tinh thuần nguyên tố thập phần nồng hậu, chỉ cần có thể hấp thụ, đối với tu vi của bản thân rất có trợ giúp.

Thoáng thu liễm tâm thần động tác trên tay Hàn Phong không ngừng biến ảo, hỏa diễm màu trắng sữa cũng biến đổi theo.

Rốt cục qua một thời gian ngắn, hỏa diễm đang bốc lên kịch liệt, đột nhiên phát sinh ba động, nhất thời đem chu vi thổi tan.

Thấy một màn như vậy, Hàn Phong hiểu rõ thời khắc quan trọng nhất đã tới.

Nhất thời trong miệng quát nhẹ một tiếng, hỏa diễm bốn phía bỗng nhiên điên cuồng khởi động.

Nhiệt độ nóng cháy xuyên thấu qua xuyên thấu qua lan tràn cả căn phòng, Hàn Phong vẫn duy trì động tác như vậy hồi lâu, cảm giác đã được, liền chậm rãi thu hồi hỏa diễm.

Đợi cho hỏa diễm tiêu thất, nhất thời một viên đan dược màu trắng ngọc xuất hiện trước mặt Hàn Phong.

Thành!

Hàn Phong nhìn không được khê cười, cứ như vậy, hắn còn cách thiên giai chỉ cảnh rất gần.

Ngay khi Thánh Linh Đan luyện thành, một đạo đan năng thuần trắng xuất hiện xung quanh, Hàn Phong mỉm cười, giơ tay lên, nhất thời đem năng lượng tràn ngập bá đạo hút vào, tiện đà chuyển hóa thành đấu khí.

Cứ như vậy hai ngày nữa trôi qua, rốt cuộc Hàn Phong rời khỏi luyện được phòng.

Chỉ là khi bước ra luyện được phòng, trong lòng Hàn Phong đột nhiên mọc lên cổ cảnh giới, sau đó sắc mặt nhất thời biến đổi, lập tức nhanh chóng lao về một hướng.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

230. Chương 214: Tiên Giai Gặp Khó.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Lần này Hàn Phong luyện chế Thánh Linh Đan, bởi vì đan năng bị hấn hấp thu, do đó không gây ra động tĩnh gì quá lớn, nên trên dưới Huyền Thiên Tông cũng không có bao nhiêu người biết.

Do đó, khi Hàn Phong xuất hiện trước mặt mọi người, những người khác mới phát hiện.

Đích đang nghiên cứu Huyền Âm Thần Quyết nhìn thấy Hàn Phong xuất hiện, cũng lộ vẻ kinh ngạc, nhưng lập tức kịp phản ứng, vội vàng vui mừng hỏi:

- Hàn Phong, người đã đi ra? Thánh Linh Đan thành công chứ?

- Ừm!

Hàn Phong hơi gật đầu một cái, trên mặt cũng tỏ vẻ tươi cười.

Bất quá, lập tức biểu tình lại chuyển sang ngưng trọng, trầm giọng nói rằng:

- Hiện tại không phải lúc để nói chuyện, ta tới để thông báo với các người một tiếng, ta muốn hạ sơn một chuyến, chưa biết là sẽ đi bao lâu, nhanh thì hai ba tháng, chậm thì một năm cũng chưa biết chừng.

- Sao? Có chuyện gì xảy ra thế?

Tiêu Linh nghe Hàn Phong nói như thế, trên mặt nhất thời lộ vẻ lo lắng.

Mấy người Lâm Nguyệt cùng Mạnh Hùng cũng bắt đầu quan tâm.

Thấy mọi người vẻ mặt lo lắng, Hàn Phong không khỏi khoát khoát tay, nói rằng:

- Không phải đại sự gì, chỉ là ta cảm giác đấu khí trong cơ thể có chút không an phận, tựa hồ có dấu hiệu đột phá.

- Đột phá!

Tiêu Linh còn chưa nói chuyện, các đệ tử khác đã kinh thanh hô.

Ngay cả hai người Phí Lão cùng Bồ Lôi Địch cũng không khỏi nhìn nhau, đồng thời thấy được vẻ sợ hãi từ đối phương.

- Ừm! Ngay khi vừa luyện đan kết thúc, đấu khí trong cơ thể tựa hồ bất an, ta phỏng chừng có thể vì hấp thu đan năng.

Hàn Phong hơi giải thích.

- Cái này...thực sự quá mức điên cuồng. Ta còn tưởng mình đang nằm mơ.

Mạnh Hùng thì ào ào tự nói.

Phí Lão tiến lên hai bước, đầu tiên là quan sát Hàn Phong một phen, mới lên tiếng:

- Tiểu tử, ngươi lại mang đến cho hai lão đầu tử chúng ta kinh ngạc.

Bố Lôi Dịch cũng gật đầu nói tiếp:

- Hai năm trước khi mới quen ngươi, lúc đó mới chỉ là nhân giai tam phẩm võ giả, không ngờ ngươi đã trưởng thành tới mức này. Nguyên bản ta cùng Phí Lão dự đoán ngươi phải mất ba bốn năm nữa, có thể tiến nhập thiên giai chi cảnh, không ngờ tới a!

- Chính ta không ngờ, chỉ có thể nói lần này trùng hợp thăng cấp mà thôi, hiện ta cũng cần chuẩn bị tốt.

Hàn Phong có chút bất đắc dĩ nói.

Lúc này, Tiêu Linh cũng mở miệng hỏi:

- Ngươi đã muốn đột phá thiên giai, vì sao còn phải rời khỏi Huyền Thiên Tông, ở lại trong tông có mọi người thủ hộ, chẳng phải càng thêm an toàn hay sao?

- Tiểu thư, chuyện này không đúng!

Phí Lão nói rằng.

Tiêu Linh nghi hoặc nhìn Phí Lão, khó hiểu nói:

- Vì sao?

Những đệ tử khác không hiểu cũng nhìn Phí Lão, lẳng lặng chờ hắn giải thích.

- Bởi vì tiến giai thiên giai cần phải hấp thu thiên địa nguyên tố thập phần khổng lồ, nếu như Hàn Phong ở lại Huyền Thiên Tông, một khi hắn thành công tiến nhập thiên giai, tất sẽ hấp thu thiên địa nguyên tố trong chu vi trăm dặm xung quanh.

Ngừng một chút, Phí Lão tiếp tục nói:

- Nếu như là lúc bình thường, tự nhiên không có vấn đề gì, nhưng Huyền Ky Tử đang bế quan, nếu Hàn Phong lựa chọn ở đây tiến nhập thiên giai, sẽ ảnh hưởng đến hắn, do vậy hắn đành phải rời khỏi nơi này.

- Không sai, sở dĩ ta tới thông báo cho các ngươi một tiếng, thuận tiện đơn giản thu thập hành lý rồi rời khỏi.

Tiếp theo, Hàn Phong liền trở lại gian phòng của mình, nhanh chóng chuẩn bị hành lý, rồi lập tức rời khỏi.

Nguyên bản Tiêu Linh còn muốn Phí Lão đi cùng với hắn, nhưng bị Hàn Phong cự tuyệt.

Tuy rằng đấu khí trong cơ thể có chút xao động, nhưng Hàn Phong vẫn còn đủ thời gian để tìm chỗ yên tĩnh, lần này bế quan thăng cấp lâu, có khi phải mất cả ba bốn năm, thậm chí mười năm, tự nhiên không thể để Phí Lão đến bảo vệ mình.

Hơn nữa, Hàn Phong đã nghĩ được một chỗ tốt, căn bản không cần lo lắng vấn đề an nguy.

Cùng mọi người từ biệt, Hàn Phong liền nhanh chóng hạ sơn.

Trải qua một ngày đêm hành trình, rốt cục Hàn Phong đã tới được chỗ mình muốn.

Chỗ này cũng không cách Huyền Thiên Tông quá xa, nhưng bảo đảm cũng không ảnh hưởng tới Huyền Ky Tử.

Nhìn hồ nước u tĩnh trước mắt, trong mắt Hàn Phong cũng hiện lên một tia ba động. Hắn nhớ tới hơn hai năm trước, chính ở đây, hắn ngoài ý muốn nhìn thấy Chu Di, cũng nhờ lần đó, Hàn Phong kỳ tích sản sinh Tiên Thiên đấu khí trong cơ thể.

Cũng nhờ Tiên Thiên đấu khí chống đỡ, hắn mới có thể trong hai năm ngắn ngủi, đạt được thành tựu như ngày hôm nay, lần này trở lại, không khỏi cảm khái.

Không sai, Hàn Phong sớm đã muốn tới đây bế quan. Vùng núi ngoại ô Thanh Vân trấn, dưới hồ ẩn chứa Diệp Chấn Phi Phủ.

Nghĩ đến nơi ẩn thân tuyệt hảo này, tin tưởng khi bế quan sẽ không khiến bất kỳ ai chú ý.

Hồ nước yên ả nổi sóng, sau một lát, lúc Hàn Phong lại xuất hiện, đã ở trong một thạch động tăm tối.

Vẫy vẫy đầu, Hàn Phong thở một hơi thật dài, chợt vận đấu khí hong khô y phục trên người.

Đối với nơi này, Hàn Phong cũng đã tới rất nhiều lần, tự nhiên quen thuộc dị thường. Hơi chút chỉnh lý, Hàn Phong liền đi tới gian nhà đá bên trong thạch động chuẩn bị bế quan.

- Thiên giai sao? Không nghĩ tới, kiếp trước hơn ba trăm năm mới miễn cưỡng chạm đến cảnh giới này, vậy mà kiếp này lại đơn giản đạt được.

Hàn Phong thì thào.

Đem mớ suy nghĩ hỗn loạn bỏ ra khỏi đầu, Hàn Phong nhanh chóng điều chỉnh tâm thần, sau đó móc ra một bình ngọc, miệng bình vừa mở một viên dược hoàn rơi vào trong tay hắn.

Theo viên dược hoàn xuất hiện, trong cả thạch động nhất thời tràn ngập dược hương.

Không hổ là cửu phẩm đan dược Thánh Linh Đan do Hàn Phong mất nửa tháng luyện chế ra.

Không mất nhiều thời gian để cảm thán, hai tay Hàn Phong vừa kẹp lấy Thánh Linh Đan. Chợt hai cổ đấu khí theo cánh tay chậm rãi bao vây lấy viên dược hoàn.

Nhất thời, bên trong thạch thất sinh ra một trận quang mang nhàn nhạt/

Thấy vậy, Hàn Phong chậm rãi nhắm mắt lại, điều khiển đấu khí trong cơ thể, nhanh chóng hấp thu luyện hóa Thánh Linh Đan trong tay.

Thánh Linh Đan từ từ được hấp thu, đấu khí đang xao động cũng từ từ linh hoạt, Hàn Phong chỉ đành không ngừng vận khởi Ngạo Thị Thiên Địa Quyết, liều mạng áp chế xuống.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, chớp mắt đã hơn nửa tháng.

Trong một tháng này, Hàn Phong đã hoàn toàn đem hấp thu Thánh Linh Đan vào trong cơ thể, năng lượng ẩn chứa trong đó cũng bị hắn luyện hóa hoàn toàn.

Hàn Phong hơi chút quan sát, đấu khí trong thân thể hắn hiện tại đã vượt qua cực hạn địa giai võ giả có khả năng chịu đựng, nói cách khác, đấu khí đủ để đột phá thiên giai.

Thiên giai cường giả sở dĩ cường đại điều quan trọng nhất là cảm ngộ quy luật thiên địa, lĩnh ngộ Tiên Thiên đấu khí, chỉ có nắm giữ được hai thứ này mới có thể chân chính trở thành thiên giai cường giả.

Hiện nay, Hàn Phong đã có Tiên Thiên đấu khí, đối với quy luật trong thiên địa đối với kẻ đã từng có kinh nghiệm như hắn tự nhiên không thành vấn đề.

Chỉ bất quá dùng một tháng, hắn đã lại cảm nhận được quy luật thần bí ngao du thiên địa.

Nhưng khiến Hàn Phong ngoài ý muốn chính là hắn đã cảm nhận được thiên địa quy luật, mà Tiên Thiên đấu khí cũng thu được lợi ích không nhỏ.

Nhưng hôm nay bế quan đã hơn hai tháng, hắn lại chưa thể thuận lợi tiến nhập thiên giai chi cảnh, phát hiện này không khỏi khiến Hàn Phong cả kinh.

- Đây là có chuyện gì?

Hàn Phong giật mình nghĩ lại.

Tâm trí vốn luôn trấn định vô pháp an ổn ngồi một chỗ, đây chính là liên quan tới tu vi đấu khí, một khi có gì sai lầm, có thể từ nay về sau trên phương diện đấu khí, hắn không thể tiến được nữa, đối với bất kỳ ai trên đại lục này, không thể nghi ngờ đều là nỗi đau trí mạng.

Nhanh chóng kiểm tra thân thể, vẫn chưa phát hiện bất kỳ vấn đề gì, Hàn Phong tiếp theo nhớ lại từng đoạn trong quá trình tu luyện, thuy chung không thấy có gì bất ổn.

- Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ là Tiên Thiên đấu khí có vấn đề?

Hàn Phong cau mày suy nghĩ.

Tự vẫn một lúc lâu, Hàn Phong cũng không tìm được bất kỳ đáp án gì.

Hàn Phong chỉ đành lẳng lặng tiếp tục tu luyện.

Không thể không nói, tâm trí Hàn Phong sớm được ma luyện vô cùng cứng cỏi, khốn cảnh trước mắt cũng không ngăn cản được hắn tu luyện.

Hàn Phong lại tiến vào trạng thái tu luyện, trong thạch thất lại khôi phục tĩnh lặng, thỉnh thoảng còn nghe thấy nước rơi bên ngoài.

Tí tách! Tí tách!

Không biết qua bao lâu, Hàn Phong vẫn không hề có động tác gì.

Tí tách! Tí tách!

Lại một hồi lâu nữa trôi qua, trên mặt Hàn Phong vẫn không có biểu tình gì.

Tí tách! Tí tách!

Tí tách! Tí tách!

Đột nhiên, Hàn Phong đang ngồi yên lặng, hô hấp ngừng lại một lúc lâu mới khôi phục.

Chỉ là tần suất hô hấp tựa hồ không có thay đổi.

Thân thể Hàn Phong cũng dần dần nổi lên bạch quang nhu hòa, đem cả tòa thạch thất tối tăm chiếu sáng.
codon.tra

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

231. Chương 215: Trở Lại Thiên Giai. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Tâm trí vốn luôn trấn định vô pháp an ổn ngồi một chỗ, đây chính là liên quan tới tu vi đấu khí, một khí có gì sai lầm, có thể từ nay về sau trên phương diện đấu khí, hắn không thể tịnh tiến được nữa, đối với bất kỳ ai trên đại lục này, không thể nghi ngờ đều là nỗi đau trí mạng.

Nhanh chóng kiểm tra thân thể, vẫn chưa phát hiện bất kỳ vấn đề gì, Hàn Phong tiếp theo nhớ lại từng đoạn trong quá trình tu luyện, thuy chung không thấy có gì bất ổn.

- Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ là Tiên Thiên đấu khí có vấn đề?

Hàn Phong cau mày suy nghĩ.

Tự vẫn một lúc lâu, Hàn Phong cũng không tìm được bất kỳ đáp án gì.

Hàn Phong chỉ đành lẳng lặng tiếp tục tu luyện.

Không thể không nói, tâm trí Hàn Phong sớm được ma luyện vô cùng cứng cỏi, khốn cảnh trước mắt cũng không ngăn cản được hắn tu luyện.

Hàn Phong lại tiến vào trạng thái tu luyện, trong thạch thất lại khôi phục tĩnh lặng, thỉnh thoảng còn nghe thấy nước rơi bên ngoài.

Tí tách! Tí tách!

Không biết qua bao lâu, Hàn Phong vẫn không hề có động tác gì.

Tí tách! Tí tách!

Lại một hồi lâu nữa trôi qua, trên mặt Hàn Phong vẫn không có biểu tình gì.

Tí tách! Tí tách!

Tí tách! Tí tách!

Đột nhiên, Hàn Phong đang ngồi yên lặng, hô hấp ngừng lại một lúc lâu mới khôi phục.

Chỉ là tần suất hô hấp tựa hồ không có thay đổi.

Thân thể Hàn Phong cũng dần dần nổi lên bạch quang nhu hòa, đem cả tòa thạch thất tối tăm chiếu sáng.

...

Thời gian trôi qua, trong thạch thất dần dần hiện lên một loại tình huống cực kỳ quỷ dị.

Lấy Hàn Phong làm trung tâm, xung quanh nổi lên một tầng quang quyển nhu hòa nhàn nhạt, mắt thường có thể nhìn thấy được bốn phía xung quanh hần xuất hiện màn sương trắng mờ ảo trôi nổi lơ lửng.

Chỉ là tỉ mỉ nhìn kỹ sẽ phát hiện ra, màn sương trắng mờ ảo xung quanh chính là nguyên tố thiên địa vô cùng nồng đậm.

Đồng thời, năng lượng thiên địa nồng đậm nhất lấy tốc độ không thể tưởng tượng tụ tập tràn vào trong cơ thể Hàn Phong.

Mà giờ khắc này, hô hấp của Hàn Phong cũng không còn giống như thường ngày, đang dung một loại phương thức hô hấp cực kỳ quỷ dị, hô hấp mười phần thông thả. Không biết bao lâu sau, đôi con mắt nguyên bản nhắm chặt đột nhiên chậm rãi mở ra, hoàn toàn không giống như bình thường.

Mặc dù trong ngày thường đầu khí của Hàn Phong không hề bộc lộ phong mang, nhưng chỉ cần tỉ mỉ quan sát sẽ phát hiện ra trong mắt Hàn Phong luôn luôn có một tia quang mang tinh nhuệ như có như không.

Chính là, nếu như bây giờ có người khác ở đây nhất định sẽ phát hiện hai mắt của Hàn Phong hiện tại giản dị bình thản giống như một người hoàn toàn bình thường, một điểm cũng không nhìn ra đã từng tu luyện đầu khí.

Thoáng quan sát bốn phía, Hàn Phong phát hiện biến hóa xung quanh, bất quá trên mặt hần không hề lộ ra bất cứ biểu tình kinh ngạc nào, phẳng phất như mọi chuyện đều nằm trong vòng dự liệu của hần.

- Tựa hồ có một chút manh mối!

Hàn Phong thì thào lầm bầm.

Dứt lời, Hàn Phong thoáng thở ra một hơi khí bản, thuận tiện tiếp tục tu luyện.

Trong thạch động không phân biệt ngày đêm, bất tri bất giác Hàn Phong đã rời khỏi Huyền Thiên Tông hơn bốn tháng, mà trong bốn tháng này, màn sương trắng xung quanh thân thể Hàn Phong càng dần càng trở nên nồng nặc, hầu như đã hoàn toàn bao phủ toàn thân.

Trải qua thời gian hơn bốn tháng, Hàn Phong cũng từ từ hiểu được vì sao trước kia chính mình không thể thuận lợi tiến vào Thiên giai, trong suy nghĩ của hần, có lẽ là từ khi sống lại tới đây, là địa phương duy nhất bất lợi đối với hần.

Bởi vì kiếp trước Hàn Phong đã là một võ giả Thiên giai, nhưng ngoài ý muốn sống lại, khiến thân thể và thực lực của hần trở về trạng thái suy nhược nhất, chỉ bất quá trong đầu hần vẫn hoàn toàn bao lưu lại toàn bộ kinh nghiệm nhận biết đối với Thiên giai.

Mà đối với quy luật Thiên giai chỉ vì lúc đó tu vi bản thân quá yếu, mà không thể đuổi kịp cảm ngộ trong trí nhớ, cho nên mới bị phong bế.

Mà một khi đấu khí trở lại cấp độ tương ứng, Hàn Phong căn bản không cần hao phí quá nhiều sức lực, có thể một lần nữa đạt được loại cảnh giới kiếp trước từng cảm ngộ này.

Chính là bởi vì kiếp trước đồng thời cảm ngộ pháp tắc thiên địa, cũng kéo theo cải tạo đấu khí thân thể, cuối cùng hình thành mối liên kết giữa đấu khí và thiên địa, giúp cơ thể có thể tiếp nhận nhiều đấu khí hơn.

Đến kiếp này, hiện tại đã nắm giữ hai thứ quan trọng nhất đối với võ giả Thiên giai, đấu khí của Hàn Phong mặc dù đã đạt tới cấp độ tương ứng, thế nhưng không cách nào thúc đẩy cải tạo thân thể của chính mình, điều này chính là nguyên nhân lớn nhất vì sao hắn không thể tiến vào Thiên giai.

Lúc đầu, Hàn Phong thực sự bị phát hiện này của bản thân triệt để hù dọa.

Đây không phải là chuyện có thể nói giỡn, bởi vì loại chuyện quỷ thần xui khiến như thế này, rất có thể cả đời Hàn Phong cũng không thể đột phá trở thành cường giả Thiên giai.

Nếu thực sự xảy ra chuyện này, đối với Hàn Phong mà nói, tuyệt đối không thể chịu đựng, nhưng cũng may mắn tâm trí của hắn vô cùng kiên định, không hề buông tha, mà nhanh chóng bài trừ tạp niệm trong lòng, tĩnh tâm suy nghĩ.

Trải qua thời gian vừa qua, Hàn Phong đã từ từ có lĩnh ngộ mới.

Lĩnh ngộ quy luật thiên địa, nắm giữ đấu khí Tiên thiên liền có thể trở thành cường giả Tiên thiên thực lực lớn mạnh. Thế nhưng Hàn Phong trải qua đoạn thời gian này đến lúc lĩnh ngộ, sau đó ngoài ý muốn phát hiện, kỳ thực cường giả Thiên giai cần phải nắm giữ quy luật thiên địa, bất quá đây chỉ là một phần rất nhỏ trong vô số quy luật Thiên địa tồn tại mà thôi.

Nhưng không biết vì sao, khoảng khắc vô số cường giả trên phiên đại lục này vừa mới tiến vào Thiên giai liền có thể cảm ngộ được một loại quy luật Thiên giai, từ đó về sau liền không còn cơ hội thứ hai khác để đụng vào điều huyền bí quan trọng này.

Hàn Phong không thể tìm được câu trả lời cho vấn đề này, bất quá cũng bởi vì hắn ý thức được nguyên nhân trong đó, cuối cùng giúp hắn thành công ngoài ý muốn nắm giữ được một loại quy luật nguyên tố thiên địa khác.

Điều này đối với Hàn Phong mà nói, tự nhiên vô cùng đáng mừng.

Mà theo hắn không ngừng thâm nhập lý giải đối với quy luật thiên địa, đấu khí trong cơ thể cũng xuất hiện biến hóa rất khác nhau.

Tuy rằng loại biến hóa này Hàn Phong chưa bao giờ gặp qua, nhưng có thể cảm nhận được một tia quen thuộc trong đó, cũng là loại cảm giác vi diệu giống hệt kiếp trước khi hắn thành công tiến vào Thiên giai.

Phát hiện được điểm này, trong lòng Hàn Phong hiểu ra, đây chính là dấu hiệu bước đầu của việc đột phá, trong lòng nhin không được kích động.

Mà theo thời gian không ngừng trôi qua, cảm giác liên kết với thiên địa càng thêm cường liệt.

Hàn Phong tự nhiên không thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy, toàn bộ tâm thần tập trung lại, tinh tế thể hội biến hóa trong cơ thể và thế giới xung quanh.

Rốt cuộc, hơn nửa tháng trôi qua, đấu khí trong cơ thể Hàn Phong đột nhiên rơi vào trạng thái đình trệ trong nháy mắt, chợt dừng tốc độ không thể tưởng tượng nổi, bắt đầu vận chuyển cực nhanh.

Mà xung quanh nguyên bản năng lượng tinh thuần nồng đậm bao phủ toàn thân Hàn Phong, hầu như trong một cái chớp mắt đều bị Hàn Phong hút vào cơ thể.

Sau đó, lấy Hàn Phong làm trung tâm, một cỗ gió lốc năng lượng đáng sợ nhất thời không ngừng khuếch tán ra xung quanh, cơ hồ trong nháy mắt, gian thạch thất nguyên bản vô cùng bình tĩnh, chợt tràn ngập năng lượng cuồng bạo, cỗ năng lượng cuồng bạo này nhất thời tàn phá tường đá kiên cố xung quanh, chỗ lát đã xuất hiện vô số vết nứt.

Bất quá, năng lượng cuồng bạo không tàn phá bừa bãi quá lâu, chỉ chốc lát sau, liền bị lực hút cường đại trên người Hàn Phong hút mạnh, toàn bộ chen chúc lao vào cơ thể Hàn Phong.

Rắc rắc....

Những tiếng nổ rất nhỏ liên tiếp vang lên, Hàn Phong vẫn ngồi tĩnh tọa bất động, thân thể đột nhiên hơi rung động, ngay sau đó là vài tiếng vang nhẹ, tiếng vang từ thưa thớt biến thành dày đặc, thân thể Hàn Phong cũng theo đó rung lên bần bật.

Lập tức, nguyên tố thiên địa xung quanh ào ào tụ tập lấy Hàn Phong làm trung tâm.

Hiện tại, thân thể Hàn Phong giống như động không đáy, điên cuồng hấp thu toàn bộ năng lượng quanh mình.

Lúc nguyên tố thiên địa trong thạch động đều bị hấp hút hết, hồ nước bên ngoài thạch động cũng bắt đầu trở nên cực kỳ không bình tĩnh.

Từng bọt nước không ngừng xuất hiện trên mặt hồ, dần dần, toàn bộ mặt hồ trong suốt bình lặng giống như nước bị đun sôi, càng không ngừng cuộn cuộn.

Mà kể tiếp, lấy mặt hồ làm trung tâm, một cỗ lực hút kinh khủng càng lúc càng mạnh mẽ, càng không ngừng khuếch tán ra bốn phía xung quanh, cuối cùng toàn bộ phương viên vài trăm dặm đều bị lực hút kinh khủng này bao trùm.

Nguyên bản phiến rừng núi thường ngày hiếm người qua lại, chỉ có chim bay cá nhảy cảm nhận được cỗ lực lượng kinh khủng xung quanh, nhất thời sợ đến chạy trốn nháo nhào, sau một lát, hoàn toàn không có nửa điểm sinh khí.

Cỗ lực hút này liên tục duy trì nửa tháng mới chậm rãi biến mất.

Nếu như có võ giả tu luyện đấu khí ở đây, tất nhiên sẽ phát hiện ra toàn bộ năng lượng trong không khí đã hoàn toàn biến mất.

Bên trong động phủ Chấn Phi, trải qua hơn nửa tháng điên cuồng hấp thu, thân thể Hàn Phong một lần nữa khôi phục lại bình tĩnh, lúc này trên người hắn căn bản không tìm ra được nửa điểm hình bóng đấu khí.

Toàn bộ khí tức trên người trở nên cực kỳ bình thản, nếu không phải người có thực lực đấu khí nhất định, tuyệt đối không thể biết được Hàn Phong không phải người bình thường.

Lại trải qua hồi lâu, Hàn Phong đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa, đột nhiên cái miệng mở lớn, chỉ thấy một đạo bạch khí rất nhỏ từ trong miệng hắn phun ra, mà đôi con mắt vốn nhắm chặt chậm rãi mở, một lần nữa để lộ đôi con mắt bình thản nội liêm.

Hàn Phong tỉnh táo lại, cúi đầu, đồng thời nắm nhẹ bàn tay, nhất thời, mấy đạo đấu khí mạnh mẽ trong nháy mắt tụ tập vào quyền đầu.

Cảm thụ được khí tức kinh khủng hoàn toàn không giống như Nhân giai, Địa giai, khóe miệng Hàn Phong dần dần nhếch lên, hiện tiểu ý mừng rỡ, theo đó, khóe miệng càng không thể khống chế được không ngừng mở rộng, hiển nhiên tâm tình của Hàn Phong lúc này vô cùng kích động, khó có thể bình phục.

Hồi lâu, Hàn Phong thoáng thu lại tâm tình kích động, nhịn không được cảm khái than thở:

- Thiên giai a! Ta rốt cuộc lại một lần nữa bước chân vào cảnh giới vô số võ giả tha thiết ước mơ!

Nói xong, Hàn Phong nắm chặt hai bàn tay, nhắm con mắt lại, bắt đầu lĩnh hội biến hóa vô hạn sau khi bước vào Thiên giai.

Đương nhiên, tuy rằng bước vào Thiên giai quả thực là sự tình đáng giá hưng phấn, thế nhưng nếu chỉ đơn thuần tiến vào Thiên giai vẫn còn chưa tới mức khiến Hàn Phong thất thố như vậy, áp chế tình tự hưng phấn trong nội tâm.

Ngay lúc trước, khi hắn bước vào Thiên giai, hắn đã phát hiện ra, đấu khí của hắn có biến chuyển, nếu như tình huống bình thường, một khi bước vào Thiên giai, đấu khí sẽ tự động từ Hậu thiên chuyển thành Tiên thiên.

Mà tình huống của Hàn Phong lại có chút khác biệt, đấu khí của hắn trước khi bước vào Thiên giai, chỉ bởi vì một lần ngoài ý muốn mà chuyển thành đấu khí Tiên thiên.

Như vậy, theo lý thuyết, sau khi hắn tiến vào Thiên giai, đấu khí của hắn là không xuất hiện biến hóa gì mới đúng.

Chỉ là, lúc trước Hàn Phong hơi chút quan sát đấu khí trong cơ thể, đột nhiên phát hiện ra đấu khí Tiên thiên trong cơ thể chính mình tựa hồ so với trước kia càng thêm tinh thuần.

Mà Hàn Phong có thể cảm thụ được, lúc này dưới tình huống hắn tận lực điều khiển, đấu khí Tiên thiên đối với tốc độ hấp thu nguyên tố thiên địa xung quanh, so sánh với trước kia nhanh hơn gấp đôi. Phát hiện này khiến Hàn Phong ngạc nhiên không ngớt.

Loại tình huống này, Hàn Phong ngược lại có chút không hiểu ra sao.

- Lẽ nào bởi vì nguyên nhân tiến vào Thiên giai, đấu khí từ Tiên thiên tiến tới biến đổi thành một loại trạng thái khác?

Hàn Phong lẩm bẩm.

Nghĩ nửa ngày, đối với loại tình huống phát sinh trong cơ thể hắn, từ xưa đến nay chưa có người nào phát sinh qua, vì vậy ngay cả chính hắn cũng không rõ ràng tình trạng như vậy đến tột cùng là chuyện gì xảy ra.

Cuối cùng, hàn Phong chỉ có thể tạm thời gọi đấu khí của bản thân sau khi xuất hiện biến hóa là đấu khí Tiên thiên hình thái thứ hai. Ý tứ chính là đấu khí Tiên thiên chuyển sang cấp độ đấu khí Tiên thiên càng cao hơn.

Tất nhiên, thoát nhìn có chút khó đọc, nhưng cũng coi như trực tiếp rõ ràng.

Tiếp theo, Hàn Phong vẫn chưa dự định rời khỏi thạch thất, mà vẫn như trước lẳng lặng ngồi tĩnh tọa một chỗ, trong đầu không ngừng suy nghĩ vài vấn đề.

Hoặc giả nói, tại lúc hắn phát hiện đấu khí trong cơ thể xuất hiện biến hóa, kết hợp với đủ loại tình huống, lập tức xuất hiện trong đầu Hàn Phong một ý niệm gan lớn, thậm chí nói là điên cuồng.

Chẳng qua, ý niệm này vừa mới hiện lên trong đầu, liền lập tức bị Hàn Phong mạnh mẽ đè ép xuống.

Nhưng cũng chỉ trong chốc lát, cỗ ý niệm điên cuồng này một lần nữa đột phá áp chế không ngừng hiện ra, đồng thời càng không ngừng bồi hồi trong đầu Hàn Phong.

codon.tra

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiệt

232. Chương 216: Cứu Chuyển Huyền Công.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hàn Phong lẳng lặng tĩnh tọa trong thạch thất, sự vui sướng trong lòng lúc đầu theo ý niệm điên cuồng xuất hiện triệt để đè ép biến mất không còn hình bóng.

Lúc này, Hàn Phong chau mày, hai mắt liên tiếp xuất hiện một tia ba động, cho thấy hắn bây giờ, trong lòng không phải mười phần bình tĩnh.

Cũng không kỳ quái, tin tưởng đổi thành bất cứ người nào khác, đối mặt với ý niệm điên cuồng bất thành linh hiện lên trong đầu Hàn Phong cũng sẽ có bộ dáng giống như hắn.

Ngay khi vừa rồi, Hàn Phong biết rõ ràng tình huống biến hóa trong cơ thể chính mình, trong đầu đột nhiên hiện lên một ý niệm khiến chính bản thân hắn khiếp sợ không ngớt.

Trong suy nghĩ của hắn, nếu như vì nguyên nhân một lần nữa tiến vào Thiên giai, đấu khí Tiên thiên của hắn ngoài ý muốn chuyển hóa thành đấu khí Tiên thiên càng cao cấp hơn.

Như vậy, Hàn Phong lập tức chuyển một góc độ lo lắng khác, giả như lúc này đấu khí trên người hắn biến mất một lần nữa, rồi lại tu luyện từ đầu, có thể lĩnh ngộ được pháp tắc thiên địa hoàn toàn mới hay không? Lại có thể khiến đấu khí Tiên thiên lần thứ hai chuyển hóa thành trạng thái càng cao cấp hơn?

Trải qua Hàn Phong không ngừng phân tích, kết quả phát hiện ý nghĩ của chính mình tuy rằng vô cùng điên cuồng, nhưng cũng không phải là không có khả năng.

Bởi vậy, bản thân hắn hiện tại là ví dụ rõ ràng nhất.

Ngoài ý muốn sống lại, để Hàn Phong mất đi tất cả lực lượng, nhưng vẫn như trước bảo lưu cảm ngộ của hắn đối với đấu khí, mà hiện tại một khi trở lại Thiên giai, đấu khí Tiên thiên ban đầu đã đạt được chuyển biến lần thứ hai, nếu như để Hàn Phong tu luyện lại một lần nữa, như vậy không phải có ý nghĩa đấu khí Tiên thiên sẽ tăng trưởng gấp hai lần.

Đương nhiên, Hàn Phong sống lại, bất quá là trời cao cho hắn một chuyện vui đùa, Hàn Phong tự nhiên không hi vọng chuyện đùa này trở lại một lần nữa.

Mà trừ như thế, duy nhất có thể khiến bản thân trở lại trạng thái ban đầu, cũng chỉ còn một lựa chọn, tán công!

Tán công, tên như ý nghĩa, chính là triệt để hủy bỏ đấu khí của bản thân tu luyện bởi bỏ được từ trước tới nay, triệt để tán đi, khiến người tán công trở lại trạng thái mới tu luyện từ đầu, cũng chính là trạng thái người bình thường.

Chẳng qua, dưới tình huống thông thường, chỉ cần không phải là kẻ ngốc hoặc điên cuồng, tuyệt đối không có người nào nghĩ đến chuyện hủy bỏ toàn bộ đấu khí bản thân đau khổ tu luyện, tích lũy bao nhiêu năm mới thành.

Mất đi đấu khí, đối với võ giả mà nói, không khác gì so với việc đoạt sinh mệnh của hắn.

Mà theo như Hàn Phong biết, trên phiên đại lục này, trăm ngàn năm qua, võ giả từng tán công, quả thực có thể đếm trên đầu ngón tay.

Về phần những người này vì sao lại lựa chọn tán công, Hàn Phong tự nhiên không có khả năng biết được.

Bất quá trong những người này, có một người khiến Hàn Phong khắc sâu ký ức, không chỉ là Hàn Phong, toàn bộ võ giả trên đại lục chỉ cần hơi chút linh thông tin tức, đối với người này nhất định quen thuộc mười phần.

Xác thực mà nói, phải là khiếp sợ hoặc chê cười đối với con người từng sáng chế ra một bộ tâm pháp vô cùng kỳ lạ.

Người này tên là Cổ Thanh, đối với lai lịch của hắn, thế nhân đều không biết, duy nhất biết đó chính là thực lực của Cổ Thanh không phải là cường giả Thiên giai bình thường.

Theo lý thuyết, cường giả Thiên giai như vậy không phải là lánh đời tĩnh tu, thì sẽ là dạy dỗ đệ tử trong môn phái thế lực nào đó.

Thế nhưng Cổ Thanh vô cùng kỳ quái, cũng không biết hắn suy nghĩ như thế nào, sau khi tiến vào Thiên giai, lựa chọn bế quan trăm năm, khổ công sáng chế ra một môn tâm pháp.

Cổ Thanh gọi nó là Cửu Chuyển Huyền Công.

Bộ tâm pháp Cửu Chuyển Huyền Công này vang danh khắp đại lục, cũng không phải là nó tinh diệu tuyệt luân cỡ nào.

Mà ngược lại, điều kiện đầu tiên để tu luyện được Cửu Chuyển Huyền Công chính là phải đạt tới cảnh giới Thiên giai.

Chỉ cần điểm thứ nhất này đã đủ chín thành chín người khắp đại lục phải khiếp sợ.

Thế nhưng, nếu mọi người vì điều kiện đầu tiên người tu luyện phải đạt tới cảnh giới Thiên giai, đều nghiên cứu qua bộ tâm pháp này, chỉ chốc lát, tin tưởng sẽ không có người nào sản sinh bất cứ hứng thú nào đối với tâm pháp này.

Cửu Chuyển Huyền Công do Huyền Thanh sáng chế, thực tế là một môn tâm pháp dùng để rèn luyện thân thể võ giả.

Mọi người đều biết võ giả bình thường đều chú trọng vào tu luyện đấu khí, chỉ cần đấu khí trong cơ thể càng mạnh thì thực lực càng cao. Tuy rằng theo cấp độ tăng lên, cường độ thân thể võ giả sẽ có biến hóa khác nhau, nhưng tương đối mà nói, thân thể võ giả vẫn như trước yếu đuối mười phần.

Đương nhiên, loại yếu đuối này chỉ là tương đối so sánh với lực lượng đấu khí có thể sản sinh ra mà thôi.

Ví dụ như, một võ giả Địa giai cửu phẩm, nếu như trong chiến đấu không dùng tới đấu khí mà nói, cho dù là võ giả nhất phẩm vừa mới bước vào Địa giai cũng tuyệt đối không thể chiến thắng được.

Vì vậy, so với việc đấu khí sản sinh ra lực phá hoại, cường độ thân thể võ giả vô cùng yếu đuối.

Nhưng nếu như so sánh với người bình thường, đơn thuần dùng cường độ thân thể mà tính, cường độ thân thể cường giả Thiên giai vượt qua phổ thông rất nhiều.

Mà căn cứ vào tình huống này, Cổ Thanh sáng tạo ra tâm pháp đặt tên Cửu Chuyển Huyền Công, mục đích chính là muốn rèn luyện cường độ thân thể.

Chỉ bất quá, phương pháp rèn luyện cường độ thân thể giới thiệu bên trong quả thực khiến thể nhân lúc đó không biết nên khóc hay là nên cười.

Dựa theo bản tâm pháp Cửu Chuyển Huyền Công này, phương pháp duy nhất để rèn luyện cường độ thân thể bản tâm chính là đấu khí.

Cũng chính là cái khái niệm tán công, trải qua quá trình nguyên thủy nhất trong tán công, dồn năng lượng đấu khí tinh hoa nhất hoàn toàn thả ra để rèn luyện cường độ thân thể.

Mà muốn đạt được mục đích rèn luyện thân thể, chất lượng đấu khí phải đạt tới tiêu chuẩn Thiên giai, bằng không đổi thành võ giả đẳng cấp thấp hơn một chút. Cho dù là tán đi đấu khí toàn thân để rèn luyện thân thể cũng không sinh ra hiệu quả đáng kể, không khác gì không tác dụng.

Thế nhưng, vấn đề là ở chỗ này, thử hỏi phóng mắt nhìn toàn bộ đại lục, số lượng cường giả Thiên giai có bao nhiêu? Mà những người này có ai ngốc đến độ triệt để hủy đi đấu khí bản thân khổ tu suốt đời, cuối cùng để đổi lấy một điểm cường độ thân thể như vậy?

Mọi người đều biết, trong thời gian ngang nhau, cho dù có rèn luyện được thân thể cường đại hơn nữa cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của người dùng thời gian đó để rèn luyện đấu khí, giữa hai loại này căn bản không thể sinh ra khả năng so sánh.

Hơn nữa đối với bất kỳ cường giả Thiên giai nào mà nói, để tiến vào cảnh giới Thiên giai đều phải hao phí cái giá rất lớn mới có thể thành công, cho dù người nào đi nữa cũng không thể buông tha được lực lượng này để đổi lấy lực lượng cơ thể hầu như yếu kém hơn trăm nghìn lần.

Vì vậy, theo Cửu Chuyển Huyền Công lan truyền khắp đại lục, Cổ Thanh cũng trở thành trò cười lớn nhất.

Chỉ bất quá, Cổ Thanh mười phần bướng bỉnh, mặc cho người đời cười nhạo, dứt khoát lựa chọn tán đi đấu khí Thiên giai của bản thân, chuyên tâm bế quan.

Theo như lời hắn nói, mỗi một lần tán công tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công, cường độ thân thể sẽ tăng lên theo cấp số nhân, mà nếu như có thể thành công rèn luyện đủ chín lần, như vậy sẽ khiến thân thể được rèn luyện thành kim nguyên chi thể thế gian không ai có.

Đến lúc đó, cho dù không cần đấu khí hộ thể, chỉ bằng vào cường độ thân thể, hoàn toàn có thể đón đỡ được cường giả Thiên giai toàn lực công kích.

Theo đó, nếu như cộng thêm đấu khí hộ thể, năng lực phòng ngự của bản thân sẽ đề cao trên diện rộng.

Chẳng qua, kết luận này của Cổ Thanh chưa được người đời tán thành.

codon.traí

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

233. Chương 217: Tiên Cảnh Thần Tốc. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Trên phiên đại lục này, từ khi xuất hiện Cửu Chuyển Huyền Công tới nay, trừ Hàn Phong không tính, trong hiểu biết của người đời, cường giả thiên giai tiêu tốn thời gian ít nhất để đạt được cảnh giới này cũng vượt qua hai mươi năm.

Mà càng nhiều là phải dùng tới năm sáu mươi năm, cho dù là dùng bảy tám mươi năm có thể đạt tới cảnh giới Thiên giai cũng đã được coi như Thiên phú vô cùng không tồi.

Như Hàn Phong kiếp trước, bởi vì vấn đề kinh mạch định hình cộng thêm tư chất, kết quả hần tiêu tốn bốn trăm năm mới thành công tiến vào thiên giai, đây là còn nhờ vào Ngạo Thị Thiên Địa Quyết thần kỳ tăng lên tuổi thọ bản thân.

Cho nên nói, cái gọi là rèn luyện thân thể chín lần, tin tưởng không ai đi ném thử.

Về phần Cổ Thanh, từ sau lần tán công bế quan, người đời đã không còn bất cứ tin tức nào về hắn, theo thời gian chuyển rời, mọi người dần dần lãng quên, nhưng kỳ lạ chính là bộ tâm pháp Cửu Chuyển Huyền Công vẫn còn lưu truyền tới nay.

Vì vậy, Hàn Phong coi như có chút lý giải nhất định đối với bộ tâm pháp này.

Dù sao, năm đó khi hắn còn chưa đạt được Ngạo Thị Thiên Địa Quyết, hắn đã ném thử tu luyện qua vô số tâm pháp khác nhau, trong đó, Cửu Chuyển Huyền Công cũng đã bị Hàn Phong nghiên cứu một đoạn thời gian ngắn.

Thế nhưng khi đó, trình độ đấu khí của hắn mới chỉ đạt tới Nhân giai, yếu tới đáng thương, tự nhiên khi xem qua bộ tâm pháp kỳ lạ này, liền bỏ qua không tiêu tốn tâm tư nghiên cứu.

Chỉ là, vấn đề trọng điểm không phải là về Cửu Chuyển Huyền Công, mà là Hàn Phong có lựa chọn con đường tán công hay không.

Nếu như lựa chọn tán công, như vậy ý nghĩa hắn đã hoàn toàn phá hủy nỗ lực ba năm vừa qua.

Bất quá nghĩ lại, tuổi tác của Hàn Phong hiện tại mới chỉ hơn mười bốn, mà lúc trước hắn chỉ dùng thời gian hơn ba năm đã đạt được thành công kiếp trước cần thời gian bốn trăm năm.

Mà hết thảy điều này bởi vì lợi dụng tốt kinh nghiệm tu luyện và đấu khí Tiên thiên.

Giả thiết nếu như Hàn Phong thực sự tán đi công lực, dùng đấu khí Tiên thiên càng cao cấp hơn hiện nay, chắc chắn không cần thời gian ba năm sẽ trở lại Thiên giai một lần nữa.

Mà cứ như vậy, đến lúc đó đấu khí Tiên thiên chắc hẳn lại có biến hóa.

Quan trọng là, nếu như Hàn Phong lựa chọn con đường tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công, tiện thể còn có thể cường hóa thân thể bản thân.

Có lẽ có cơ hội, hắn có thể thay Cổ Thanh sinh tử không rõ kia, nghiệm chứng mục tiêu cuối cùng của Cửu Chuyển Huyền Công có thực hiện được hay không.

Rèn luyện chín lần, chú tạo kim thân!

Đương nhiên, loại chuyện tình tán công, không phải tùy tiện là có thể quyết định được.

Hàn Phong cũng không nóng vội, dù sao hắn vừa mới tiến vào Thiên giai, hiện nay quan trọng nhất chính là phải làm quen với biến hóa thân thể chính mình rồi mới làm cái khác.

Vì vậy, trong vài ngày tiếp theo, Hàn Phong tạm thời đè ép ý niệm điên cuồng này trong đầu, tâm thần chuyên chú không ngừng quen thuộc thân thể, cùng với biến hóa đấu khí Tiên thiên không giống bình thường.

Như vậy trải qua năm này, Hàn Phong hoàn toàn nắm giữ biến hóa đấu khí bản thân, đồng thời càng có thêm bước lý giải sâu hơn đối với đấu khí Tiên thiên.

Cũng chính bởi vì càng lý giải sâu hơn đối với đấu khí Tiên thiên, càng thêm thúc đẩy ý niệm Hàn Phong đè xuống lúc trước, một lần nữa bùng mãnh trào lên trong đầu.

Tự hỏi nhiều lần, cuối cùng Hàn Phong nghiêng chặt răng, hai tay siết lại, trong lòng rốt cuộc có quyết định.

Hắn muốn tán công, tu luyện một lần nữa.

Cũng quên đi hắn hiện tại mới chỉ có mười bốn tuổi, bây giờ cho dù tán đi đấu khí toàn thân, một lần nữa tu luyện mà nói, tối đa chỉ lãng phí của hắn thời gian ba năm mà thôi.

Mà khi đó hắn bắt quá mười bảy tuổi, vẫn như trước vượt xa trên đầu giới trẻ cùng lứa tuổi.

Suy tư cho tới đây, Hàn Phong không còn tiếp tục do dự, lập tức khoanh chân ngồi, hai tay biến ảo tư thế kỳ quái.

Ngay khi Hàn Phong hoàn thành bộ động tác kỳ lạ này, thân thể của hắn bắt đầu nổi lên một tầng bạch quang yếu ớt.

...

Quang mang màu trắng nhàn nhạt không ngừng lóe lên xung quanh thân thể Hàn Phong.

Lúc này, đấu khí đã bình tĩnh trong cơ thể hắn cũng dần dần chuyển động mãnh liệt.

Chỉ bắt quá, so với trước kia không giống nhau, đấu khí trong cơ thể Hàn Phong không hề vận chuyển như lúc trước, mà tuân theo một loại quỹ tích quái dị, không ngừng chạy khắp toàn thân.

Mà tuần hoàn một vòng trong cơ thể như vậy sẽ tương ứng giảm thiểu đi một phần. Đấu khí trong cơ thể Hàn Phong dưới những vòng tuần hoàn như vậy dần dần có bước biến đổi kỳ lạ.

Sau khi đấu khí tuần hoàn chạy vài vòng, Hàn Phong có thể cảm nhận được số lượng đấu khí trong cơ thể chính mình giảm thiểu đi rất nhiều, mà cường độ thân thể lại từ từ tăng cường.

Tuy rằng tốc độ tăng cường không phải rất nhanh, thế nhưng Hàn Phong tin tưởng, chỉ cần đấu khí trong cơ thể hắn tiêu hao toàn bộ, cường độ thân thể so với trước kia nhất định không chỉ mạnh hơn năm lần.

Hàn Phong đại thể tính toán, dựa theo tốc độ hiện tại, nếu như muốn triệt để tán đi toàn bộ đấu khí, đồng thời dần dần cường hóa thân thể, cần phải có thời gian trên dưới nửa tháng.

- Nửa tháng sao?

Hàn Phong trầm trầm nói.

Không hề có động tác dư thừa, thời gian nửa tháng tiếp theo, khí tức trên người Hàn Phong theo từng ngày trôi qua dần dần biến mất không còn bóng dáng.

Tại ngày thứ ba, thực lực của Hàn Phong đã lui về địa giai thất phẩm, mà vào ngày thứ bảy, càng lui về địa giai nhất phẩm.

Ngày thứ mười lăm, cũng chính là nửa tháng sau, khí tức trên người Hàn Phong đã hoàn toàn biến mất, hiện tại nhìn qua, Hàn Phong so với người chưa từng tu luyện qua đấu khí không hề khác biệt.

Giơ tay lên, dùng sức siết chặt năm đấm, Hàn Phong thì thầm nói:

- Loại cảm giác mất đi lực lượng này thực sự là không tốt lắm!

Chẳng qua, tình huống so với lần đầu tiên sống lại khác nhau, bây giờ trong lòng Hàn Phong hoàn toàn không hề có kinh hoàng và bất an gì, thậm chí là tràn đầy hưng phấn và mừng rỡ.

Bởi vì, tuy rằng đấu khí trong cơ thể hắn đã hoàn toàn biến mất không còn, thế nhưng cường độ thân thể trong thời gian nửa tháng ngắn ngủi, sản sinh biến hóa không thể tưởng tượng nổi.

Dùng cường độ thân thể của hắn hiện tại, cho dù chống lại võ giả Nhân giai hắn cũng không cần phải sợ hãi đối phương, nhưng giới hạn bởi lực phòng ngự, đơn thuần xét cường độ thân thể, muốn đánh bại đấu khí hộ thể của võ giả Nhân giai vẫn còn có chút khó khăn.

Đương nhiên, nếu như không tính đến những biến hóa này hiển nhiên chưa đến mức khiến Hàn Phong kích động như vậy, dù sao tại nửa tháng trước hắn vẫn còn là cường giả Thiên giai.

Để cho hắn lưu ý chính là, đấu khí Tiên thiên và cảm ngộ pháp tắc Thiên địa khi đột phá Thiên giai trước đó không hề vì đấu khí toàn thân biến mất mà biến mất theo.

Đây mới chính là chỗ khiến Hàn Phong kích động không ngớt.

Chỉ cần có đấu khí Tiên thiên cấp cao và cảm ngộ pháp tắc thiên địa, hắn tin tưởng muốn một lần nữa bước vào cảnh giới Thiên giai tuyệt đối không phải là vấn đề khó khăn.

Bất quá, Hàn Phong không dự định lập tức bắt đầu tu luyện, bởi vì thời điểm đột phá Thiên giai lúc trước, hắn đã hoàn toàn hút hết toàn bộ nguyên tố thiên địa trong vòng mười dặm, nghĩ cần phải để nguyên tố thiên địa xung quanh hồi phục trở lại ít nhất cũng cần phải có thời gian ba tháng.

Mà hôm nay mới chỉ nửa tháng trôi qua mà thôi.

Nghĩ đến đây, Hàn Phong đơn giản từ dưới mặt đất đứng lên, đầu tiên là thoáng nhìn xung quanh một chút, phát hiện tường đá bởi vì lúc trước chính mình đột phá gây ra rất nhiều vết tích nứt nẻ.

Nhưng hai thanh thần binh tuyệt thế trong thạch động lại không hề bởi vì như vậy mà mài mòn nửa điểm.

Hàn Phong tiến lên, tỉ mỉ quan sát hồi lâu, cuối cùng tấm tắc lấy làm kỳ, không hổ là hai thanh thần binh tiếng tăm lừng lẫy một thời.

Ngẫm lại, Hàn Phong liền lấy thanh kiếm toàn thân trong suốt, giống như băng cứng, lại giống như ngọc phách, tỏa hàn quang băng lãnh.

Vừa vào tay, Hàn Phong liền cảm giác được một cỗ lạnh lẽo cực hạn dọc theo lòng bàn tay, trong nháy mắt lan tràn toàn thân.

- Lạnh quá...

Hàn Phong trầm nghĩ trong lòng, hắn đã quên mất chính mình hiện tại hoàn toàn không có nửa điểm đấu khí, mà Băng Phách Hàn Quang chính là tuyệt thế thần binh, bản thân lại do băng phách vạn năm chế tạo, khí tức băng hàn ẩn chứa trong đó không phải hắn hiện tại có khả năng chống đỡ.

Bất quá, lo lắng trong lòng Hàn Phong chỉ tồn tại trong chốc lát, ngay khi cỗ khí tức băng lãnh xâm nhập vào trong cơ thể hắn, đột nhiên thân thể sinh ra lực hút cường đại, trong nháy mắt hấp thu toàn bộ hàn khí dung nhập vào cơ thể, đồng thời trong chớp mắt, triển để chuyển hóa thành đấu khí thân thể Hàn Phong.

Thần binh có linh, sau khi sản sinh loại biến hóa này, mặt ngoài Băng Phách Hàn Quang sinh ra một tầng quang mang nhàn nhạt, ngay sau đó, cỗ hàn băng khí lạnh thấu xương nhất thời dừng mãnh tiến vào cơ thể Hàn Phong.

Chẳng qua, cỗ lực hút cường đại trong cơ thể hắn không bởi vì vậy mà lui bước, vô luận là Băng Phách Hàn Quang truyền đến bao nhiêu hàn khí lạnh thấu xương, chỉ cần vừa tiến vào cơ thể Hàn Phong, tất cả liền bị thôn phệ hấp thu không còn một mảnh.

Theo cỗ hàn khí không ngừng bị chuyển hóa, Hàn Phong phát hiện ra thân thể đáng lẽ ra hoàn toàn trống không, dĩ nhiên trong thời gian vài cái chớp mắt một lần nữa tràn đầy.

- Đây chính là chỗ tốt sau khi đấu khí Tiên thiên tiến giai mang tới hay sao?

Hàn Phong có chút giật mình nói:

- Thực sự khiến người khác khó có thể tin tưởng.

Ngay khi Hàn Phong còn đang cảm khái, đấu khí trong cơ thể một lần nữa xuất hiện biến hóa, đồng thời dùng tốc độ không thể tưởng tượng tăng trưởng cực nhanh.

Cơ sở nhất phẩm... Nhị phẩm... Ngũ phẩm...

- Này... Cũng quá không thể tưởng tượng đi!

Hàn Phong thực sự không nhận được khiếp sợ trong lòng, chỉ trong thời gian vài cái chớp mắt, đấu khí dĩ nhiên trực tiếp đột phá từ con số không lên tới Cơ sở thất phẩm.

Mà sau khi thành công tiến vào cơ sở thất phẩm, Băng Phách Hàn Phong tựa hồ đã buông tha tiếp tục công kích Hàn Phong, toàn thân đột nhiên trở nên có chút ảm đạm.

Cảm nhận được Băng Phách Hàn Quang đã dừng lại cử động lúc trước, trong lòng Hàn Phong hơi có chút thất vọng, nếu như có thể giống như vừa rồi, không ngừng phát ra hàn khí, tin tưởng rất nhanh hẳn có thể trực tiếp đột phá tới cảnh giới Nhân giai.

Chẳng qua hơi có chút suy nghĩ, Hàn Phong liền hiểu ra tình hình vừa rồi.

Nghĩ đến trong cơ thể đột nhiên sinh ra lực hút vô cùng cường đại, đó hẳn là hiệu quả so đấu khí Tiên thiên sau khi tiến giai sinh ra.

Hàn Phong cũng không nghĩ tới, đấu khí Tiên thiên mới tiến giai đã trở nên cường đại như vậy, dĩ nhiên có thể trực tiếp hấp thu đồng lượng băng hàn từ Băng Phách Hàn Quang, đồng thời chuyển hóa thành đấu khí của bản thân.

Phát hiện này, tự nhiên khiến Hàn Phong mừng rỡ như điên, hơn nữa phát hiện nguyên nhân bởi vì Cửu Chuyển Huyền Công, cường độ thân thể hẳn đồng thời với việc tăng cường, ngay cả kinh mạch toàn thân vốn rất rộng rãi tựa hồ vẫn duy trì trạng thái này, không hề có biến hóa gì lớn.

Như vậy, thân thể hiện tại của Hàn Phong không chỉ có thể chứa đựng được đấu khí phẩm cấp nhất định, đồng thời căn bản không cần phải tiêu tốn bao nhiêu khí tức, hẳn có thể trực tiếp đột phá tới phẩm cấp tiếp theo.

Thay lời khác mà nói, thân thể của Hàn Phong hôm nay, kỳ thực có chút cùng loại giống như tiểu Bạch, chỉ bất quá tiểu Bạch chỉ đơn thuần cần có năng lượng giúp nó tiến hóa, mà Hàn Phong thì cần phải thông qua tu luyện mới có thể có đột phá.

Vừa rồi sở dĩ hẳn có thể trực tiếp nâng số lượng đấu khí lên Cơ sở thất phẩm còn có một nguyên nhân liên quan tới Băng Phách Hàn Quang.

Bởi vì bản thân Băng Phách Hàn Quang chính chính là băng phách vạn năm, trải qua rèn luyện hình thành, trong thân kiếm ẩn chứa hàn khí cực mạnh.

Mà bản thân hàn khí này thuộc về nguyên tố thiên địa tinh thuần nhất, tự nhiên vừa mới tiến vào cơ thể Hàn Phong, liền bị đấu khí Tiên thiên trực tiếp hấp thu đồng hóa.

Thoảng kiểm tra tình huống toàn bộ thân thể, Hàn Phong nhanh chóng yên lòng.

Chỉ bất quá, hiện tại thạch động không quá thích hợp để hẳn tiếp tục ở lại, nghĩ tới đây, hẳn liền qua loa thu thập một chút, nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Đương nhiên, Băng Phách Hàn Quang nguyên bản trước kia để lại, hiện tại Hàn Phong không muốn bỏ qua.

Trải qua chuyện ngoài dự liệu lúc trước, Băng Phách Hàn Quang bây giờ có chút ảm đạm, nếu như không phải mười phần tỉ mỉ quan sát, căn bản không thể nhìn ra được chỗ kỳ lạ của thanh thần binh này, tối đa chỉ khiến người khác cho rằng đây là thanh binh khí tạo hình không tồi mà thôi.

Ở trong động phủ Chấn Phi tròn nửa năm, rốt cuộc Hàn Phong trở lại mặt đất một lần nữa, hai mắt híp lại cảm nhận ánh sáng mặt trời chiếu rọi, tâm tình Hàn Phong đặc biệt tốt đẹp.

Tuy rằng thực lực của hắn so với ba năm trước, khi vừa mới tới đây không hề có biến hóa gì. Thế nhưng trong lòng Hàn Phong không nóng vội, vừa rồi hắn đã căn cứ vào biến hóa thân thể chính mình để phân tích.

Dựa theo tình huống trước mắt xem xét, Hàn Phong tự tin chỉ cần dùng thời gian hơn một năm liền có thể một lần nữa trở về cảnh giới Thiên giai. Mà đến lúc đó, đấu khí Tiên Thiên của hắn cũng sẽ phát sinh lột xác biến hóa mạnh mẽ hơn.

Nếu như tất cả mọi lý luận ghi trong Cửu Chuyển Huyền Công là sự thực, như vậy chỉ cần tuần hoàn chín lần, Hàn Phong không những đạt được trình độ kim nguyên chi thể, mà đấu khí Tiên thiên của hắn cũng trải qua chín lần tiến hóa. Hàn Phong chỉ cần nghĩ đến đây, trong lòng đều không nhận được kích động dâng tràn.

Phải biết rằng, chỉ cần đấu khí Tiên thiên vừa mới trải qua một lần tiến hóa hiện tại đã làm hắn cảm giác khó có thể tưởng tượng nổi, hắn thực sự không biết, nếu như hắn dùng Cửu Chuyển Huyền Công tán công đủ chín lần, luyện thành kim nguyên chi thể, tốc độ tu luyện đấu khí của hắn sẽ là loại tình hình gì.

Suy tư đến đây, trong lòng Hàn Phong càng lúc càng chờ mong ngày đó sớm đến.

Lúc này cách thời điểm hắn rời khỏi Huyền Thiên Tông đã nửa năm, bất quá, Hàn Phong còn chưa nghĩ lập tức trở về Huyền Thiên Tông.

Dù sao lúc trước hắn không ngờ tới chính mình sẽ đột phá Thiên giai nhanh như vậy, mà trước khi rời đi hắn đã sớm an bài thỏa đáng mọi chuyện trong Huyền Thiên Tông, hiện tại chỉ có thể dựa vào cố gắng của bản thân đệ tử trong tông.

Mà hắn từ Thiên Nguyệt đế quốc trở lại Huyền Thiên Tông đã trôi qua thời gian hơn một năm, hình bóng phụ thân cho tới giờ vẫn chưa nhìn thấy, điều này sao có thể không khiến hắn lo lắng.

Duy nhất để hắn có chút yên tâm chính là, lúc trước hắn từng nhờ Tiêu Vũ giúp hắn lưu ý tin tức phụ thân Hàn Nhất Nguyên. Dù sao là chủ nhân quốc gia này, lực lượng hoàng thất có thể nói vô cùng khổng lồ.

Mà quả nhiên không ngoài dự liệu, chỉ trong vài ngày, Tiêu Vũ đã thu được tin tức.

Nguyên lai phụ thân chính mình đã từng xuất hiện tại phụ cận đế đô, hơn nữa còn tự tay giáo huấn một tên đệ tử quyền quý đế đô, tên đệ tử này cũng là người quen biết cũ đối với Hàn Nhất Nguyên, sau đó mang chuyện này nói cho Hàn gia.

Hàn gia đối với hai phụ tử Hàn Phong kỳ thực không phải quá lưu ý, thế nhưng nếu bị người phát hiện, Hàn gia tự nhiên cũng sẽ phái người ra ngoài sưu tầm một phen, mà cử động của Hàn gia hiển nhiên không thể tránh thoát khỏi cơ sở ngầm của Hoàng thất.

Cũng bởi vì như vậy, Hàn Phong mới có thể nắm giữ được tin tức này.

Vì vậy cho tới bây giờ, Hàn Phong dự định mượn cơ hội này đi tìm tung tích phụ thân.

stevenqb1890

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiệt

234. Chương 218: Vô Tình Gặp Được.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bạt Thập Ngũ - Kiếm Giới

Bởi vì tán công cho nên hiện tại đấu khí của Hàn Phong yếu đi rất nhiều. Trên đường đi tốc độ của hắn cũng dần được tăng lên nhưng cũng mất thời gian một tháng mới đến được Ngân Sam thành, còn cách đến đô một khoảng đường nữa.

Lúc này, Hàn Phong mới bước chân vào trong một tòa thành phồn hoa, Ngân Sam thành cách đến đô tầm một tháng cước trình. Đương nhiên nếu như thực lực Hàn Phong có thể khôi phục lại như vậy chỉ cần thời gian năm ngày hắn là đến được đến đô.

Một tháng vừa qua, ban ngày Hàn Phong không ngừng thăng đường đến đến đô còn ban đêm đều chăm chỉ tu luyện.

Trải qua một tháng tu luyện, đấu khí Tiên Thiên sau khi thăng cấp trợ giúp tốc độ tu luyện của Hàn Phong tăng lên rõ rệt. Hiện tại đấu khí của hắn đã đột phá nhân giai tứ phẩm.

Cảm thụ tốc độ tu luyện còn nhanh hơn trước nhiều lần, trong lòng Hàn Phong cảm thấy mừng như điên.

Đi tới Ngân Sam thành, lúc này mặt trời còn chưa lặn xuống, Hàn Phong tùy ý đi dạo quanh ngã tư. Trong trí nhớ của hắn thì đã lâu lắm rồi hắn không nhân nhân đi dạo như thế này.

Tuy nhiên Hàn Phong cũng không phải là tuýp người thích chơi bời, đi bộ xung quanh một chút hắn liền tùy tiện tìm một tửu lâu rồi đi vào.

Chẳng qua khi vừa mới bước chân vào tửu lâu cũng là lúc hắn đụng phải hai nam tử mạnh khỏe đi ra.

Nguyên bản Hàn Phong không muốn gây sự nên khi thân thể gần chạm hai tên kia hắn liền nhanh chóng tránh khỏi.

Hàn Phong cũng không nghĩ rằng hai tên nam tử kia sau khi đi cạnh bên người Hàn Phong cũng dừng lại một chút, sau khi quan sát Hàn Phong một cách tinh tế mới vội vã bỏ đi.

Hàn Phong thấy một màn như vậy cộng thêm tính cách cảnh giác được bồi dưỡng từ kiếp trước nên hai hàng lông mày hắn khẽ nhíu lại. Tuy nhiên hai nam tử kia cũng không hề quay lại chỉ đi thẳng một mạch nên Hàn Phong cũng không để trong lòng.

Mặc dù chỉ gặp mặt thoáng qua nhưng Hàn Phong cũng kịp xác định thực lực của hai người kia đều là nhân giai ngũ phẩm. Thực lực như vậy còn mạnh hơn Hàn Phong một chút. Tuy nhiên nếu như chiến đấu thì Hàn Phong cũng dễ dàng giải quyết bọn chúng. Vì vậy Hàn Phong cũng không quá để ý đến loại tiểu nhân vật như thế này. Hắn chậm rãi bước vào tửu lâu như chưa hề xảy ra chuyện gì.

Lúc này sắc trời còn chưa tối hẳn, số người trong tửu lâu còn chưa quá nhiều. Hàn Phong tùy ý tìm một chỗ gọi một ít đồ ăn đồng thời tranh thủ nghỉ ngơi luôn.

Trải qua cảm ngộ khi bước chân vào Thiên Giai, hiện tại Tiên Thiên đấu khí của Hàn Phong cũng tiến nhập vào một tầng nữa nhưng cũng không thể nào từ thiên địa nguyên tố tách ra được lực lượng bổ sung cho bản thể.

Đương nhiên thức ăn được nấu chín thì sau khi nấu xong cũng đã mất đi thiên địa nguyên tố ẩn chứa trong đó dù có tàn dư lại thì cũng cực kỳ ít ỏi. Tuy nhiên Hàn Phong cũng như bao người khác muốn tận hưởng cảm giác ăn uống chứ không muốn như ma thú trực tiếp nuốt sống.

Hàn Phong cũng tự thấy bản thân hắn còn chưa làm được việc “trở về nguyên thủy” như vậy.

Cứ như thế, Hàn Phong ngồi một mình ngắm cảnh bên ngoài đồng thời lẳng lặng thức ăn.

Đột nhiên bên tai hắn truyền đến một đạo thanh âm.

- Xin chào, xin hỏi chỗ này đã có người ngồi chưa ?

Đang thưởng thức phong cảnh xung quanh, Hàn Phong nghe thấy giọng nói thanh thúy uyển chuyển, êm tai cũng quay đầu lại một cách vô ý thức.

Một thiếu nữ tầm mười bảy mười tám tuổi, dung mạo tươi mát thoát tục, dáng vẻ khả ái đang đứng trước mặt Hàn Phong. Trang phục nàng đang mặc chắc chắn cũng đã được chọn lựa tỉ mỉ. Mái tóc đen mượt được tết cao càng tăng lên vẻ đáng yêu của nàng.

Ngoài thiếu nữ đó ra thì còn có hai tên thiếu niên trẻ tuổi đứng đằng sau.

Hàn Phong quan sát vài lần nhất thời phát hiện khí tức trên người ba người cũng không kém. Trong đó thực lực hai gã thiếu niên đã đạt đến nhân giai ngũ phẩm.

Về phần thiếu nữ kia nhìn qua tướng mạo thì tuổi tác có lẽ ít hơn hai thiếu niên kia nhưng đầu khí lại hơn họ một chút, là nhân giai lục phẩm mà thôi.

Đối với thực lực của ba người Hàn Phong đã có đánh giá sơ bộ, chẳng qua hắn còn chưa biết mục đích của ba người trước mặt này là gì.

- Có chuyện gì ?

Hàn Phong thu hồi ánh mắt quan sát, nhẹ nhàng hỏi.

Trong lúc Hàn Phong quan sát ba người thì ngược lại họ cũng đem ánh mắt đặt lên người Hàn Phong. Nhất là cô gái kia, đôi mắt to tròn ngạc nhiên nhìn Hàn Phong. Lúc này nghe thấy Hàn Phong hỏi mới xấu hổ trả lời:

- Là như thế này, người xem xung quanh cũng đã hết bàn rồi mà bọn ta thấy chỗ này chỉ có một mình người ngồi cho nên bọn ta muốn xin ngồi nhờ ...

Thấy thiếu nữ có chút xấu hổ Hàn Phong chợt nhìn quanh bốn phía liền phát hiện ra không biết từ lúc nào xung quanh đã chật kín người ngồi.

Ngẫm lại Hàn Phong cũng không khó khăn:

- Đã như vậy các người cứ tự nhiên ngồi, vốn dĩ chỗ này là làm cho người ta ngồi mà.

Nghe thấy Hàn Phong đồng ý, thiếu nữ nhất thời mừng rỡ rồi rít tạ ơn rồi quay lại gạt đầu với hai thiếu niên ý bảo cùng nhau ngồi xuống.

Tuy bên cạnh có thêm ba người xa lạ nhưng Hàn Phong cũng không hề để ý vẫn lẳng lặng ngồi yên ngắm cảnh như lúc trước.

Ba người thấy Hàn Phong không hề phản ứng lại việc có người lạ ngồi cùng nên cũng rất ngạc nhiên. Tuy vậy bọn họ cũng không nói gì với hắn mà chỉ trao đổi chuyện của bản thân.

Bất quá, một lúc sau đề tài nói chuyện của bọn họ lại chuyển sang phía Hàn Phong.

- Xin chào, ta là Tiết Nặc, bên cạnh là Hàn Nhạc và Lâm Vị, không biết người tên là gì ?

Nghe vậy Hàn Phong quay đầu liếc mắt nhìn ba người, suy tư một chút rồi nói:

- Ta là Hàn Phong.

- Trùng hợp thật, người cũng họ Hàn sao ?

Thiếu niên tên Hàn Nhạc nghe thấy vậy liền thốt lên đầy kinh ngạc.

Tiết Nặc nghe Hàn Nhạc nói vậy nhin không được lờm hẩn một cái lập tức nói :

- Trên đời này cũng không phải chỉ có người Hàn gia mới có thể họ Hàn, có gì mà ngạc nhiên ?

Hàn gia?

Hàn Phong nghe thấy Tiết Nặc nói vậy không khỏi ngẩn ra.

Lập tức nghĩ đến tên ba người Tiết Nặc Lâm Vị cùng với Hàn Nhạc. Chẳng lẽ ba người là tam đại thế gia ở đây ư ? Trong lòng Hàn Phong rất nhanh liền xuất hiện ý nghĩ như vậy.

Chẳng qua Hàn Nhạc trước mắt này hắn chưa từng có ấn tượng gì. Bất quá kiếp trước Hàn Phong cũng chỉ là một tiểu nhân vật. Trong Hàn gia cũng có rất nhiều người hắn chưa gặp mặt bao giờ. Nếu như tên thiếu niên trước mặt này đúng là người Hàn gia thì việc hắn chưa gặp qua cũng không phải là điều quá ngạc nhiên.

- Được rồi, người chuẩn bị đi đâu ?

Tiết Nặc mỉm cười ngữ khí hồn nhiên hỏi thăm.

Có lẽ là cảm thụ ngữ khí hồn nhiên của Tiết Nặc, Hàn Phong ngẫm lại cảm thấy cũng không có gì phải giấu diếm lập tức trả lời :

- Đi để đi tham quan một chút.

- Người cũng đi để đi sao ? Cũng vừa vặn bọn ta vừa hoàn thành xong lịch lãm mà gia tộc giao phó cũng đang quay về để đi, không bằng người kết bạn đi cùng chúng ta ?

Tiết Nặc cười đề nghị.

Hàn Nhạc ở một bên nghe vậy, đầu tiên là ngần ra sau đó cuống quýt nói:

- Tiết Nặc, người này chúng ta còn chưa biết rõ, làm sao mà người có thể tùy tiện rủ hắn đi cùng chúng ta ?

Tuy Lâm Vĩ không nói gì nhưng biểu tình trên mặt cũng thể hiện là không đồng ý để Hàn Phong đi cùng.

Nhưng thật ra Tiết Nặc hồn nhiên vô tình nói:

- Người ta có hảo tâm mời chúng ta ngồi cùng khẳng định không phải là người xấu, hơn nữa muốn đến để đi cần mất một tháng nữa, nhiều người càng vui.

- Chỗ này vốn dĩ không phải là làm ra để mình hắn ngồi, Nặc Nặc người cũng dễ tin quá đó.

Hàn Nhạc như cũ có chút bất mãn nói.

stevenqb1890

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiệt

235. Chương 219: Bị Cản Đường.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

- Hàn Nhạc, người không được nói như vậy.

Tiết Nặc nhìn về phía Hàn Phong biểu tình như xin lỗi, thấy Hàn Phong không nói gì liền xấu hổ biện minh:

- Xin lỗi, không phải bằng hữu của ta cố tình, người đừng để ý.

Hàn Phong vẫn không hề lên tiếng, theo hắn thấy việc làm của bọn họ lại cảm thấy cực kỳ buồn cười.

Bất quá nghe hai người nói chuyện với nhau Hàn Phong đã có thể chắc chắn ba người này đến từ tam đại thiếu gia để đi.

Đã từng là đệ tử Hàn gia nên tự nhiên Hàn Phong cũng biết hàng năm gia tộc đều an bài một vài tên đệ tử ra ngoài lịch lãm để tăng hiểu biết.

Tuy nhiên kiếp trước Hàn Phong chỉ là một tên đệ tử thấp kém trong Hàn gia nên không có cơ hội đó.

Vừa rồi mặc dù Hàn Phong không để ý đến ba người thế nhưng âm thanh nói chuyện của ba người Tiết Nặc không nhỏ cho nên Hàn Phong cũng nghe được một ít. Mạo hiểm kích thích trong lời bọn họ qua tai Hàn Phong cũng chỉ là chuyện cười đùa mà thôi.

Về phần hiện tại hắn đối với mấy việc lịch lãm hay cùng đi đều không có nửa hiềm hứng thú. Còn có sự lịch lãm nào có thể so sánh được một chuyến xuyên qua U Âm sâm lâm mà hắn đã từng trải qua.

Hàn Phong phát hiện tuy rằng trong ba người tuổi của Tiết Nặc là ít nhất nhưng tựa hồ hai tên kia đều rất mực nghe lời nài.

Sau một hồi tranh luận cuối cùng hai người kia không nói lại Tiết Nặc đành tức giận quay sang một bên không nói gì.

Ngay khi “thương nghị” xong Tiết Nặc hài lòng, quay về phía Hàn Phong nói:

- Tốt rồi, bọn họ đều đã đồng ý với kiến nghị của ta, thế nào, chúng ta cùng kết bạn đồng hành được chứ ?
- Cái này ...

Hàn Phong có chút chần chừ, hẳn không nghĩ rằng cô bé kia lại chấp nhất đến như vậy, đối với hành động của nàng hẳn cũng cảm thấy buồn cười.

- Cái này cái kia là sao ? Người cũng đừng lè mề nữa, không lẽ ta giống người xấu lắm sao ?

Tiết Nặc thấy Hàn Phong chần chờ nhất thời bĩu môi, ngữ khí bất mãn.

Nếu như đổi lại là người bình thường khác Hàn Phong cũng không cần quá để ý nhưng ba người trước mắt hẳn lại là đệ tử tam đại thế gia, ngoại trừ Tiết Nặc ra thì hai người kia còn bài xích hẳn.

Ngẫm lại cuối cùng Hàn Phong cũng từ tốn trả lời:

- Xin lỗi, ta còn có chuyện muốn làm sợ rằng không thể nào cùng các người kết bạn được, đa tạ ý tốt của vị cô nương này.
- Cái gì, Nặc Nặc thành tâm mời, thế mà người cũng không cấp nàng chút mặt mũi sao ? Người tưởng mình là ai chứ ?

Vốn Hàn Nhạc phải đối việc Hàn Phong đi cùng nhưng khi thấy Hàn Phong trực tiếp từ chối bọn họ, nhất thời lại càng thêm buồn bực không khỏi tức giận nói.

Nghe vậy, Hàn Phong cũng chỉ lãnh đạm liếc mắt nhìn hẳn nhưng cũng không có phản ứng gì.

Mà Tiết Nặc thấy Hàn Phong từ chối, trên mặt cũng hiện lên một tia thất vọng, bất quá trông mặt chuyển động vài vòng liền cầm lấy chuỗi vũ khí trong tay Hàn Phong.

Kỳ thực, ngược lại Tiết Nặc đối với Hàn Phong không có hứng thú quá lớn nhưng đối với binh khí trên tay hẳn lại cảm thấy rất hứng thú vì vậy lúc này mới đề nghị Hàn Phong đi cùng.

Tiết Nặc đối với thanh Băng Phách Hàn Quang kiếm trên tay Hàn Phong rất hứng thú:

- Người đã không muốn cùng chúng ta kết bạn đi đường cũng không sao. Nhưng thanh binh khí trên tay người có thể cho ta mượn xem một chút không?
- Hửm?

Hàn Phong quay đầu nhìn lại liền bắt gặp ánh mắt đầy chờ mong của Tiết Nặc, sau đó hẳn chuyển ánh mắt lên thanh Băng Phách Hàn Quang kiếm của mình.

- Mặc dù có chút mạo muội, nhưng ta chỉ là muốn nhìn một chút thôi, không có ý gì khác đâu, có thể cho ta mượn xem không?

Tiết Nặc thấy Hàn Phong không trả lời thì tiếp tục nói.

Hàn Phong thấy Tiết Nặc cứ nói hoài, mày liền nhíu lại, Băng Phách Hàn Quang kiếm bởi vì hơn một tháng nay đã bị hấp thu hơn một nửa năng lượng cho nên bây giờ thoát nhìn ảm đạm hơn trước rất nhiều.

Nhưng nhìn biểu hiện bên ngoài thì vẫn là một kiện binh khí đã được tỉ mỉ tạo hình giống như một tác phẩm nghệ thuật, tự nhiên sẽ khiến người khác chú ý.

Lúc đầu, Hàn Phong cũng đã lo lắng với thực lực của hẳn lúc này mà mang theo một kiện thần khí như thế này ra đường thực sự có chút phiền phức.

Nhưng hẳn vẫn mang theo, nguyên nhân chủ yếu là do trong Băng Phách Hàn Quang kiếm ẩn chứa năng lượng rất tinh thuần mà hẳn có thể dễ dàng hấp thu. Hơn nữa, Băng Phách Hàn Quang kiếm dù sao cũng là một thanh thần khí, bình thường nó đều có thể tự động hấp thu thiên địa nguyên khí để bổ sung năng lượng bị hao tổn.

Do đó mang nó theo bên người, tốc độ tu luyện của Hàn Phong cũng nhanh hơn.

Mặt khác, Băng Phách Hàn Quang kiếm lúc trước do Hàn Phong vô tình hấp thu năng lượng của nó mà ngoài ý muốn hấp thu một tia hoà hợp, đây cũng có thể gọi là thần khí nhận chủ.

Mặc dù có chút ngoài ý muốn nhưng Hàn Phong cũng đã kích phát thuộc tính tiềm ẩn bên trong nó.

Thuộc tính tiềm ẩn này có cùng một dạng với Thiên Huyền Biến mà Lý Ngọc đã từng sử dụng ở Thiên Thánh đại hội.

Sử dụng thuộc tính tiềm ẩn của Băng Phách Hàn Quang kiếm, Hàn Phong có thể trong nhất thời đề cao thực lực của bản thân.

Nếu người sử dụng là Nhân giai sẽ trực tiếp tăng lên bốn phẩm, Địa giai thì tăng lên một đến hai phẩm, còn Thiên giai chỉ có thể tăng lượng đầu khí thôi.

Tuy nhiên, một khi đã đạt tới Thiên giai, cho dù chỉ là tăng một chút lượng đầu khí đã là một năng lực rất nghịch thiên rồi.

Hàn Phong mới đầu cho rằng Thiên Huyền Biến của Thiên Môn đã khiến mọi người khiếp sợ rồi, nhưng không ngờ trong Băng Phách Hàn Quang kiếm cũng cất dấu năng lực như vậy.

Bất quá, năng lực tuy mạnh nhưng lại có tác dụng phụ, chính là sau khi hiệu quả của thuộc tính này giải trừ, tác dụng phụ của nó sẽ khiến người sử dụng bị tiêu hao phần lớn thể lực, cần phải nghỉ ngơi một thời gian mới khôi phục lại được.

Năng lực cường đại như vậy, đối với Hàn Phong hiện tại không khác gì có thêm một lá bài bảo mệnh.

Với thực lực Nhân giai tứ phẩm hiện tại, một khi thi triển năng lực này của Băng Phách Hàn Quang kiếm, công thêm Tiên Thiên đầu khí vốn có cùng với lực lượng tinh thần hải khủng bố của hắn thì Hàn Phong tự tin dưới Thiên giai hắn có thể quét ngang.

Vì vậy, đối với việc Tiết Nặc muốn cầm Băng Phách Hàn Quang kiếm, Hàn Phong tất nhiên không cho phép, hắn nhàn nhạt từ chối:

- Xin lỗi, ta còn có việc phải đi trước. Cáo từ!

Dứt lời, Hàn Phong liền đứng dậy đi ra khỏi tử lâu.

Với hắn mà nói, ba người này chẳng qua cũng chỉ là người qua đường nên hắn căn bản không muốn nói nhiều.

Ba người không ngờ Hàn Phong lại thẳng thừng từ chối như vậy. Cho nên khi Hàn Phong đã ra đến cửa, ba người mới kịp phản ứng lại.

Tiết Nặc có chút không cam lòng, thấy bóng lưng Hàn Phong dần biến mất sau cánh cửa liền vội vàng đứng dậy chạy ra ngoài, trong miệng hô lớn:

- Này, người chờ một chút! Đừng dễ giận vậy chứ, cho ta mượn xem một chút đi!

Hàn Nhạc và Lâm Vị bên cạnh cũng rất bất mãn với thái độ của Hàn Phong, trên mặt hai người đều có vẻ khó chịu, nhưng thấy Tiết Nặc đuổi theo, hai người cũng đành đứng dậy theo sau.

Hàn Phong nghe tiếng kêu của Tiết Nặc cũng không quay đầu lại, mà tiếp tục hướng nhai đạo đi tới, nhưng vừa đi được vài bước hắn liền dừng phải hai thân ảnh lực lưỡng.

Hai người này Hàn Phong cũng biết, chính là hai gã nam tử khi hắn vừa bước vào tử lâu đã gặp.

- Bằng hữu, cùng chúng ta đi một chuyến thể nào?

Một người giọng uy hiếp.

Hàn Phong cũng không rõ tại sao hai người này lại cản đường hắn:

- Các người là ai?

stevenqb1890

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

236. Chương 220: Tin Đồn Từ Đế Đô. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Tên còn lại vừa cười vừa nói:

- Chúng ta là ai không quan trọng, nhưng thanh kiếm trên tay người thoát nhìn rất tốt, hẳn là có thể bán được giá cao.

Thì ra là thế, vừa nghe Hàn Phong liền minh bạch ý đồ đối phương ngăn cản mình.

Nhưng dù vậy thì sao? Hàn Phong đang định mở miệng nói thì đằng sau lưng hắn truyền đến một loạt tiếng bước chân.

- A, cuối cùng cũng bắt kịp người, sao người nhỏ mọn thế? Ta chỉ là muốn nhìn thanh kiếm trên tay người một chút mà người cũng không cho. Thật là nhỏ mọn!

Tiết Nặc chạy tới chỗ Hàn Phong, bắt mắt nói.

Nàng vừa dứt lời thì hai người bạn đồng hành cùng nàng cũng vừa tới.

Hai gã nam tử vừa thấy có thêm ba người xuất hiện cũng rất kinh ngạc, lập tức nháy mắt ra hiệu với nhau rồi một người đứng ra nói:

- Mấy tiểu oa nhi các người không biết Ngân Sam thành này là địa bàn của ai sao? Thức thời thì mau biến đi, bọn ta có chuyện cần nói với tên tiểu tử này, nếu các người còn tiếp tục ở đây, đừng trách ta không nói trước.

- Hừ! Hai người các người là cái thứ gì vậy? Nhìn mặt hắn là biết hắn không nhận thức các người, còn dám ở trước mặt bốn tiêu thư oai phong!

Tiết Nặc vừa nghe tên nam tử kia nói liền bước tới hai bước, hai tay chống nạnh tức giận hừ hừ nói.

- Xem ra các người rất muốn xen vào việc của người khác.

Tên nam tử kia trầm giọng nói.

Hàn Phong phát hiện, khi tên này nói, ánh mắt hướng xung quanh nháy nháy vài lần, sau đó liền có vài đạo khí tức hướng bên này chạy tới.

Hàn Phong nhất thời liền hiểu, những người kia chính là đồng bọn của hai tên nam tử này.

- Tiết Nặc, tiểu tử này không biết tốt xấu, chúng ta cần gì phải quan tâm đến hắn, nơi này dù sao cũng không phải đế đô, chúng ta không nên dính vào phiền phức!

Hàn Nhạc vốn không có ấn tượng tốt với Hàn Phong tự nhiên cũng không muốn quản chuyện của Hàn Phong.

Hắn vừa dứt lời thì Lâm Vị cũng hòa theo:

- Không sai, xung quanh lại kéo tới thêm mấy tên, chắc chắn bọn chúng đều là đồng bọn với nhau, hơn nữa khí tức cũng không yếu, chúng ta không thích hợp tranh đấu với đám người xấu này!

- Hừ, cũng là hai tiểu tử này có hiểu biết, việc hôm nay không quan hệ tới các người, bây giờ liền đi đi, ta cũng không muốn có thêm chuyện.

Một tên nam tử mở miệng nói.

Hắn vừa dứt lời, xung quanh liền có thêm bốn thân ảnh, Hàn Phong thoáng đánh giá thì thấy bốn người này thực lực cũng sần sần hai tên nam tử trước mắt.

Với thực lực của hắn hiện nay, đồng thời đối phó sáu tên này tuy rằng có chút phiền phức nhưng cũng không phải vấn đề gì khó khăn.

Nghĩ vậy, Hàn Phong liền nói với Tiết Nặc:

- Các người đi đi, đám người này để ta tự mình giải quyết.
- Hừ! Chết đến nơi mà còn già mồm, thừa dịp mấy người này còn chưa bao vây, chúng ta liền đi thôi, không cần để ý tới tên này nữa.

Hàn Nhạc lạnh giọng nói.

Tiết Nặc nghe Hàn Phong nói thì có chút do dự nói:

- Sáu người bọn chúng đều là Nhân giai võ giả, cho dù người có lợi hại cũng không có khả năng đồng thời đối phó cả sáu người bọn chúng.

Tiết Nặc còn chưa nói xong, đám người kia đã nôn nóng:

- Mọi người, nhanh bắt tên tiểu tử này lại, chú ý đừng làm hỏng vũ khí trên tay hắn.
- Hác lão tam, ánh mắt của người hôm nay không sai, vũ khí trên tay tiểu tử này nhìn không tệ.

Một tên mập mập vừa mới tới cười nói.

Thấy bọn chúng muốn động thủ, Hàn Phong liền đẩy Tiết Nặc trước người qua một bên, Bằng Phách Hàn Quang kiếm trong tay đồng thời xuất ra.

Một tiếng ‘ông’ vang lên, theo đó là một đạo bạch quang chọt loé.

Ngay lập tức một tiếng hét thảm vang lên, mọi người nhìn lại thì một cánh tay của tên mập mập kia đã bị chặt đứt, máu tươi không ngừng phun ra.

Năm người còn lại thấy thế cũng cả kinh.

- Cẩn thận! Tiểu tử này giấu nghề, mọi người cùng tiến lên.

Một chiêu vừa rồi của Hàn Phong cũng là xuất kỳ bất ý, lúc này năm người cùng liên thủ khiến Hàn Phong trong lúc nhất thời cũng không tìm được cơ hội tốt để hạ thủ.

Nhưng năm người liên thủ vẫn không cách nào tổn thương được một sợi tóc của Hàn Phong. Đây là Hàn Phong còn chưa sử dụng đến năng lực tiềm ẩn của Bằng Phách Hàn Quang kiếm.

Vừa thông dong đối phó năm người này, Hàn Phong tiện thể liếc mắt quan sát xung quanh.

Ba người Tiết Nặc lúc này cũng kinh ngạc nhìn Hàn Phong.

- Tiểu tử này có lai lịch như thế nào? Ta thấy đấu khí của hắn cũng chỉ xấp xỉ chúng ta, làm sao có thể đồng thời đối phó năm gã Nhân giai cao thủ, hơn nữa lúc đầu còn một kiếm chém đứt tay một người!

Hàn Nhạc vừa có chút khó tin vừa kích động nhìn một màn trước mắt.

Tiết Nặc thấy Hàn Phong lợi hại như vậy, đôi mắt đẹp cũng hết sức hiếu kỳ nhìn Hàn Phong có chút giật mình nói:

- Thật là lợi hại!

Trong lúc ba người còn đang kinh ngạc thì Hàn Phong đã tìm được thời cơ, hắn hơi nghiêng người tránh công kích của năm người, Bằng Phách Hàn Quang kiếm trong tay đồng thời vung lên.

Một đám tia máu đồng thời phun ra kèm theo tiếng kêu thê lương vang vọng cả bầu trời.

- Không ... không có khả năng ... tiểu tử này rõ ràng chỉ có tu vi Nhân giai ... làm sao có thể ...

Thấy động bọn nằm trên mặt đất, tên nam tử lúc đầu sắc mặt cực kỳ tái nhợt, hoảng sợ lắm lắm.

Hàn Phong tay cầm Băng Phách Hàn Quang kiếm không hề quan tâm tới vẻ mặt kinh hãi của chúng, tiếp tục cất bước hướng bọn chúng đi tới.

“Xoẹt! Xoẹt!”

Hai âm hưởng liên tục vang lên, hai tên nam tử lúc đầu đồng thời ngã nằm xuống đất.

Sáu người ngay vừa rồi còn rất kiêu ngạo bây giờ toàn bộ đã nằm trên mặt đất. Ba người Tiết Nặc nhìn Hàn Phong với ánh mắt thập phần chấn động.

- Hàn Phong, người chờ ta với, đừng đi nhanh như vậy!

Hàn Phong nghe thanh âm này, trên mặt liền lộ vẻ bất đắc dĩ, không cần quay đầu lại hắn cũng biết chủ nhân của thanh âm này là ai.

Cộp! Cộp! Cộp ...

Tiếng bước chân sau đó liền theo sát tới, Tiết Nặc cùng với hai tên đồng bạn của nàng đã bắt kịp Hàn Phong. Lúc này cách lần đầu gặp mặt đã hai ngày.

Ngày đó, Hàn Phong sau khi đánh bại sáu gã kia liền suốt đêm rời khỏi Ngân Sam thành do không muốn dính thêm phiền toái.

Ai ngờ, ba người Tiết Nặc sau khi thấy cảnh hắn giết sáu tên kia vẫn không hề sợ hãi mà trái lại vẫn bám theo sau hắn tới bây giờ.

Nghe Tiết Nặc kêu, Hàn Phong cũng không để ý, vẫn như trước không nhanh không chậm đi tới phía trước.

Thấy Hàn Phong không để ý tới mình, Tiết Nặc khẽ cắn cắn môi rồi vọt tới trước mặt Hàn Phong, hai mắt trừng lên nhìn hắn rồi bĩu môi nói:

- Người ta gọi người cả nửa ngày mà người cũng không thèm để ý tới người ta! Đáng ghét!

- Ta đang có việc!

Hàn Phong đối với Tiết Nặc này cũng cảm thấy rất đau đầu, không biết cô nàng vì sao lại cứ theo hắn vậy không biết.

Dứt lời, thân hình hắn liền nhoáng lên tách ra khỏi Tiết Nặc tiếp tục đi tới phía trước.

Tiết Nặc chỉ cảm thấy hai mắt hoa lên một cái thì thân ảnh của Hàn Phong đã biến mất trước mặt nàng.

Lúc này Hàn Nhạc và Lâm Vị cũng vừa đi tới.

Hàn Nhạc sắc mặt âm trầm, bất mãn nói:

- Tiết Nặc, người này không dễ chọc đâu, người sao lại cứ đi theo hắn thế? Vạn nhất làm cho hắn nổi điên, ba người chúng ta đều không phải đối thủ của hắn đâu!

Lâm Vị tuy trong lòng không muốn thừa nhận nhưng cảnh tượng hai ngày trước Hàn Phong chém giết sáu tên Nhân giai vô giả kia đến giờ vẫn còn rất mới mẻ, nên hắn cũng tiếp lời:

- Hàn Nhạc nói không sai, Tiết Nặc (Nặc Nặc) đừng dây vào hắn nữa, nơi này không phải để đồ, thân phận của chúng ta ở đây không khỏi lên tác dụng gì đâu.

Tiết Nặc nghe vậy thì khoát khoát tay nói:

- Hai người các người thật nhất gan, vậy mà cũng gọi là nam nhân! Hai ngày nay chúng ta đi cùng một đường với hắn mà có thấy hắn động thủ với chúng ta đâu nào. Nếu hắn muốn động thủ thì sao phải chờ tới bây giờ?

Dứt lời, Tiết Nặc cũng không để ý tới hai người nữa, xoay người tiếp tục đuổi theo Hàn Phong.

- Lâm Vị, Nặc Nặc vì sao lại có hứng thú với một tên xa lạ như thế chứ? Ta thực sự không hiểu nổi!

Hàn Nhạc nhìn Tiết Nặc rời đi, vẻ mặt không cam lòng hỏi.

Lâm Vị thấy vẻ mặt của Hàn Nhạc cũng không nói gì, nhưng khi hắn quay đầu đi chỗ khác thì trên khoé miệng lại nở nụ cười nhàn nhạt.

Tiết Nặc vất vả đuổi theo Hàn Phong, vừa đi vừa hỏi:

- Hàn Phong, người lần này đến để đồ làm gì? Người hình như không phải người ở để đồ? Nếu không ta không thể không nghe thấy tên một người trẻ tuổi lợi hại như ngươi được!

- Tìm người!

Hàn Phong nhàn nhạt trả lời.

Đối với Tiết Nặc, Hàn Phong trong lòng tuy cảm thấy có chút khó chịu nhưng thấy nàng tâm địa đơn thuần nên hắn cũng thuận miệng trả lời.

Nghe Hàn Phong nói muốn tìm người, Tiết Nặc có chút nghi hoặc tự hỏi một chút rồi như nghĩ ra điều gì, hưng phấn hỏi:

- Chẳng lẽ người cũng là mộ danh mà tới để đồ?

- Cái gì?

Hàn Phong kinh ngạc hỏi lại.

Tiết Nặc cười cười nói:

- Là Khuynh Thành công chúa! Đoạn thời gian trước, lúc ta còn chưa xuất môn đi lịch lãm, để đồ đã có rất nhiều người mộ danh Khuynh Thành công chúa tới đó. Người cũng vì vậy mà đến đúng không?

Nghe Tiết Nặc nói vậy, Hàn Phong hơi ngẩn ra.

- Khuynh Thành công chúa?

Tiết Nặc thấy vẻ mặt kinh ngạc của Hàn Phong thì cũng có chút nghi hoặc vuốt vuốt tóc nói:

- Ta nói sai sao?

Dừng một chút, vẻ mặt nàng hiện lên vẻ kinh ngạc, vội vàng hỏi tiếp:

- Đừng nói là người không biết gì về Khuynh Thành công chúa nha?

- Không rõ ràng lắm!

Hàn Phong cũng nghi hoặc, nhàn nhạt trả lời.

Tiết Nặc nghe vậy thì làm ra một bộ dáng khoa trương nói:

- Trời ạ! Người ngay cả Khuynh Thành công chúa mà cũng không biết, thật không biết hơn nửa năm vừa rồi người trốn ở góc nào nữa.

Hàn Phong đối với lời nói của Tiết Nặc cũng có chút buồn cười, gần một năm này hắn cơ bản đều bế quan, hơn nữa hắn ở xa để đồ như vậy nên tin tức cũng không rõ ràng.

- Một năm nay ta đều ở trong tu luyện vượt qua, cho nên cũng không biết tin tức gì từ để đồ cả.

Hàn Phong thuận miệng nói.

Nhưng đối với cái tên Khuynh Thành công chúa này Hàn Phong cảm thấy rất hứng thú, cho nên hắn liền mở miệng dò hỏi Tiết Nặc lần đầu tiên trong hai ngày qua:

- Có thể nói cho ta nghe một chút về chuyện của Khuynh Thành công chúa này không?

Tiết Nặc nghe Hàn Phong hỏi, trên mặt liền có chút bất mãn:

- Hừ! Nam nhân các ngươi khi nghe thấy mỹ nữ đều như thế! Đúng là đáng ghét mà!

Nghe Tiết Nặc đánh giá như vậy, Hàn Phong cũng có chút dở khóc dở cười.

Tiết Nặc khẽ đảo tròn mắt, rồi lộ ra vẻ mặt giảo hoạt, tiến tới gần Hàn Phong nói:

- Muốn ta nói cho người biết cũng được, nhưng người phải cho ta mượn thanh kiếm trong tay người xem một chút, được không?

Thì ra cô nàng này là vì Băng Phách Hàn Quang kiếm trong tay mình, Hàn Phong khẽ cười khổ giải thích:

- Không phải ta không muốn cho người mượn xem, chẳng qua là thanh kiếm này người không đụng vào được.

- Nói vậy, có cho mượn hay không, bày đặt tìm cớ, quỷ hẹp hòi!

Tiết Nặc lè lưỡi nhăn mặt, chun cái mũi nhỏ, bất mãn nói.

Thấy cô nàng này không tin, Hàn Phong bắt đắc dĩ nhún nhún vai. Băng Phách Hàn Quang kiếm này khi hấn thấy lần đầu tiên cũng mém chút bị đông lạnh, hướng chỉ là Tiết Nặc hiện tại chỉ có tu vi Nhân giai.

Nhưng thấy vẻ mặt tức giận của Tiết Nặc, Hàn Phong biết nếu còn để nàng hết hy vọng thì về sau cô nàng sẽ tiếp tục quẩn lầy hấn không ngừng. Hơn nữa hấn cũng rất muốn biết chuyện của Khuynh Thành công chúa.

Do dự một chút, Hàn Phong liền đưa Băng Phách Hàn Quang kiếm tới trước mặt Tiết nặc rồi nói:

- Vậy người hãy vận khởi đấu khí toàn thân lên, sau đó hãy thử đụng vào một chút, người sẽ biết ta nói có sai hay không!

- Ồ?

- Không nên hỏi lý Dịch Phong, thử sẽ biết!

Hàn Phong nhàn nhạt nói.

Tiết Nặc nghe vậy cũng nửa tin nửa ngờ làm theo lời Hàn Phong nói vận toàn thân đấu khí, đồng thời bàn tay nhỏ bé của nàng cũng nhanh chóng chạm vào thanh kiếm trong tay Hàn Phong.

Lúc bàn tay nàng chạm vào thân kiếm, Băng Phách Hàn Quang kiếm liền loé lên một tia quang mang khó thấy. Hàn Phong khẽ dùng sức phóng ra một tia năng lượng mà mắt thường khó nhìn thấy áp chế tia bạch quang đó lại.

Dù vậy, nhưng khi Tiết Nặc chạm vào thanh kiếm vẫn giống như bị điện giật, nhanh chóng lui lại phía sau.

Cảm giác bàn tay có chút tê dại, gương mặt nhỏ nhắn của Tiết Nặc khẽ nhăn lại, có chút sợ hãi nói:

- Chuyện gì vậy? Thanh kiếm này thật kỳ quái!

Hàn Phong thấy bộ dáng của nàng, bắt đắc dĩ nói:

- Với thực lực hiện tại của người thì vô pháp cầm được nó, cho nên khi người chạm vào sẽ bị lực lượng của nó phản chấn.

Nếu vừa rồi không phải Hàn Phong đã tận lực áp chế thì chắc chắn Tiết Nặc đã bị thương nặng chứ không chỉ tê tay như lúc này.

Hàn Nhạc và Lâm Vị ở phía sau thấy hành động của Tiết Nặc cũng rất kinh ngạc, hai người có chút khiếp sợ nhìn thanh kiếm kỳ quái trong tay Hàn Phong.

Với kinh nghiệm của bọn họ thì căn bản chưa từng nghe nói tới thanh binh khí nào kỳ quái như vậy.

- Tốt rồi, bây giờ người có thể nói cho ta biết chuyện của Khuynh Thành công chúa chưa?

Hàn Phong thu lại Băng Phách Hàn Quang kiếm rồi nhàn nhạt hỏi.

Tiết Nặc mặc dù còn có chút không cam lòng nhưng vẫn trả lời:

- Ta cũng không biết rõ lai lịch của Khuynh Thành công chúa mà chỉ nghe cha ta nói, vị công chúa này vốn là huyết mạch bị thất lạc của hoàng thất. Năm trước được Thiên Tinh đại đế tìm được, bởi vì đại đế không có nữ nhi cho nên rất thương yêu nàng và ban cho nàng danh hiệu Khuynh Thành công chúa.

Thấy vẻ mặt Hàn Phong vẫn không có biến hoá gì, Tiết Nặc nói tiếp:

- Ta cũng đã từng từ xa xa thấy Khuynh Thành công chúa một lần, đúng là đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành. Càng lợi hại hơn là vị công chúa này còn có tài đánh đàn rất tuyệt vời. Rất nhiều thanh niên tuấn tú vì mộ danh năng mà không quản đường xa vạn dặm tìm tới để đô để được thưởng thức hình tượng của nàng.

Tiết Nặc dừng lại một chút, chỉ chỉ hai đồng bạn phía sau nói tiếp:

- Hai tên này nhờ thế lực gia tộc mình đã từng gặp vị công chúa kia vài lần, có thể bọn hắn biết nhiều hơn so với ta.

Thấy vẻ mặt không hề không giận của Tiết Nặc, Hàn Nhạc vội vàng giải thích:

- Nặc Nặc, người đừng hiểu lầm, ta lúc đó chỉ là hiếu kỳ nên mới cùng một tên bằng hữu khác nhìn một chút, hơn nữa ta căn bản cũng không có gặp qua hình dáng của vị công chúa đó.

- Muốn nhìn thì nhìn, ta đâu có ngăn cản người đâu, giải thích với ta làm gì?

Tiết Nặc không hề để ý nói:

- Nhưng lúc trước ta có nghe nói Khuynh Thành công chúa và đại ca của Lâm Vĩ người cũng khá tốt.

Sau khi nghe Tiết Nặc giải thích, Hàn Phong trong lòng đã biết rõ thân phận của vị công chúa này rồi.

Từ hành động của Thiên Tinh hoàng thất ban thưởng danh hiệu Khuynh Thành công chúa cùng với cầm kỳ tuyệt vời, Hàn Phong nghĩ trừ Tiêu Linh theo hẳn từ Thiên Nguyệt đế quốc tới đây thì không thể là ai khác.

Nhưng Hàn Phong lại có chút nghi hoặc là tại sao Linh nhi không hảo hảo ở trong Huyền Thiên tông mà lại chạy tới để đô làm gì?

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

237. Chương 221: Trên Đường Trở Lại Đế Đô.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Khi nghe Tiết Nặc nói đến tên đại ca của Lâm Vĩ quan hệ khá tốt thì Hàn Phong cũng không buồn để ý.

Tiêu Linh vì hắn mà không ngại vạn dặm xa xôi vượt đại dương theo hắn đến đây, chắc chắn không có khả năng có ý gì với nam nhân khác. Điểm này Hàn Phong hẳn thập phần tin tưởng.

Nghĩ tới Tiêu Linh hiện giờ đang ở đế đô, trong lòng Hàn Phong không khỏi muốn nhanh chóng tới đế đô để gặp nàng.

Sau khi biết được tin tức của Tiêu Linh, Hàn Phong liền tăng tốc độ mong muốn sớm đến đến đến.

Tuy nhiên bởi vì lúc trước có nói với bọn Tiết Nặc nên Hàn Phong cũng thấy xấu hổ không dám bỏ bọn họ quá xa, vì vậy cuối cùng cũng đành chờ ba người cùng đi.

Trải qua tiếp xúc mấy ngày, Tiết Nặc cũng rất tò mò với lai lịch của Hàn Phong. Dù sao những thiếu niên cùng độ tuổi với bọn họ mà có thể mình đối phó với sáu gã nhân giai võ giả thì đúng là một nhân vật không thể nào xem thường được.

Nếu đổi lại là bọn họ đối phó với một hai tên còn được chứ sáu tên thì chắc chắn là chỉ có thất bại. Hơn nữa bằng phách hàn quang trong tay Hàn Phong càng khiến cho Tiết Nặc cảm thấy hứng thú hơn.

Mấy ngày vừa qua Tiết Nặc không cam lòng quán quít Hàn Phong để thử nhưng kết quả không cần nói cũng biết, mỗi lần nàng định tiếp xúc với băng phách hàn quang liền bị một cỗ lực đạo lạnh thấu xương bắn ngược trở lại. Vài lần như vậy khiến Tiết Nặc cảm thấy mất hết hi vọng đành buông tha ý niệm cầm kiếm của Hàn Phong lên xem xét.

Tuy nhiên trái lại càng làm nàng cảm thấy hiếu kỳ, vì sao rõ ràng đầu khí của nàng và Hàn Phong không chênh lệch quá nhiều nhưng tại sao Hàn Phong có thể cầm thanh kiếm đó bình thường.

Đối với vấn đề này Hàn Phong chỉ cười nhạt tùy ý giải thích rằng chuỗi kiếm này là do tổ tiên lưu lại chỉ có những người có huyết mạch gia tộc của hắc mới không bị băng phách hàn quang phản phệ.

Đương nhiên đây cũng chỉ là một cái cớ mà Hàn Phong đưa ra mà thôi nhưng Tiết Nặc cũng có vài phần tin tưởng.

Trải qua nửa tháng, bốn người đã đi đến gần đế đô, theo sự tính toán của Hàn Phong dựa theo tốc độ của bọn họ thì chỉ mất chừng năm ngày nữa là đến nơi.

Kỳ thực tốc độ như vậy cũng là nhờ ba người Tiết Nặc dẫn Hàn Phong đi đường gần nhất mới có thể tiết kiệm được nhiều thời gian như vậy bằng không nếu cứ để hắc đi loạn thì dù có liều mạng chạy thì cũng không đạt được thời gian ngắn như vậy. Mà đó cũng chính là nguyên nhân mà Hàn Phong quyết định đồng hành với ba người Tiết Nặc.

Tuy rằng Hàn Phong cũng sinh ra và lớn lên trong đế đô thế nhưng thời gian đó hầu như hắc không ra khỏi Hàn gia tự nhiên là không biết đường ở nơi này. Sau này Hàn gia bị diệt tộc hắc một đường chỉ lo chạy trốn lại càng không có ấn tượng gì về đế đô cả.

Lúc này sắc trời đã hoàn toàn tối hắc, Hàn Phong dựa lưng vào cây đại thụ lẳng lặng ngắm trời sao.

Nơi này cách đế đô không còn xa nữa, cơ bản xung quanh không hề tồn tại nguy hiểm nào nữa vì vậy Hàn Phong cũng có chút thả lỏng.

Hàn Nhạc móc túi nước ở bên hông ra uống một ngụm rồi mới lên tiếng :

- Chỉ mấy ngày nữa là chúng ta có thể đến được đế đô kết thúc lần lịch lãm này.
- Cái này mà cũng gọi là lịch lãm sao ? Bất quá cũng chỉ là muốn chúng ta đi giết một con gấu mà thôi, không ngờ các trưởng bối lại xem thường ta, lúc trở về nhất định ta phải vặt sạch râu mấy trưởng lão cho mà xem.

Tiết Nặc dứ dứ nắm đấm sắc mặt hết sức tức giận.

Lâm Vĩ đứng một bên nhàn nhạt nói:

- Người là hòn ngọc quý của Tiết lão gia tử đương nhiên các trưởng lão không dám để người đi mạo hiểm cho nên người mới chỉ cần phải đi giết một tam vĩ hùng thực lực thấp kém, nói cho cùng thì hai chúng ta cũng được hưởng phúc từ người.
- Vậy người cần phải cảm tạ ta, nếu như không phải có ta nói không chừng lần lịch lãm này của các người đối tượng chính là đại địa thương hùng, hừ.

Tiết Nặc nghiêng răng nói.

Hiển nhiên nàng hết sức bất mãn với lần lịch lãm này.

Hàn Phong nghe ba người nói chuyện, biểu tình trên mặt trở nên cổ quái.

Tam vĩ hùng ? Loại ma thú này Hàn Phong cũng không lạ gì, chỉ là nhân giai ma thú bình thường. Một con tam vĩ hùng trưởng thành cũng chỉ có thực lực ngang với một nhân giai lực phẩm.

Tuy rằng thực lực ba người Tiết Nặc yếu hơn tam vĩ hùng một chút thế nhưng ba người liên thủ đối phó với một con tam vĩ hùng có thể nói là sự tình quá dễ dàng.

Nghĩ không ta tam đại thế gia của đế đô gọi chuyện như vậy là lịch lãm, thảo nào tam đại thế gia đế đô xuống dốc như vậy.

Nhất là Hàn Phong ở Hàn gia mấy năm tựa hồ đã bị Lâm gia và Tiết gia vượt qua rất nhiều. Hàn gia không chỉ không có thiên giai cường giả tọa trấn mà ngay cả cao thủ địa giai cũng vô cùng ít. Hàn Phong nhớ rõ cao thủ mạnh nhất hiện tại của Hàn gia, gia gia trên danh nghĩa của hắn tựa hồ cũng mới là địa giai đỉnh phong.

Tốt xấu gì trong Lâm gia và Tiết gia đều có một cường giả thiên gia tọa trấn. Địa giai đỉnh phong, với thực lực này nếu chỉ là một mình thì cũng coi là có chút thực lực thế nhưng để tọa trấn một trong tam đại gia tộc để đô thì lại khiến kẻ khác chê cười.

Không nói đến Thiên Thánh Cốc, Vân Lam Tông những thế lực tông môn nhất lưu mà sợ rằng ngay cả các thế lực nhị lưu đều hơn xa Hàn gia.

Cứ thế này đi xuống thì sớm muộn gì Hàn gia cũng bị đẩy khỏi tam đại thế gia để đô mà thôi.

Ở một địa phương tập trung quyền quý, kết quả của những thế lực gia tộc nhất lưu bị hạ xuống nhị lưu chỉ có một đó là bị hủy diệt và thay thế.

Có thể nguyên nhân bị diệt môn của Hàn gia ở kiếp trước cũng chính là vì điều này.

Chẳng qua mọi chuyện đều không liên quan gì đến hắn.

Trong đầu Hàn Phong không ngừng suy tư thì đột nhiên thanh âm của Tiết Nặc cắt đứt mạch suy nghĩ của hắn:

- Hàn Phong, ngươi đến để đô làm gì ?

Hàn Phong liếc mắt nhìn về phía ba người thuận miệng trả lời:

- Tìm người, không phải lúc trước đã nói với ngươi rồi sao ?

- Muốn tìm ai ? Có muốn hỗ trợ không ? Không phải ta khoe khoang, gia tộc của ba người bọn ta có năng lực nhất định ở để đô, muốn tìm một người cũng không quá khó.

Tiết Nặc cố gắng ưỡn ngực lên, trên mặt hiện lên vẻ tự đắc.

Biểu tình của Hàn Nhạc và Lâm Vị cũng như vậy nhưng có phần kiêu ngạo hơn.

Lâm Vị bình thường cũng ít nói chuyện cũng lên tiếng:

- Không sai, Hàn Phong, nếu như ngươi cần tìm người cứ nói với ta một tiếng. Đại ca của ta chính là thống lĩnh cấm vệ quân để đô, trị an của cả để đô đều là do đại ca ta trông coi, việc tìm người chính là đơn giản nhất trong các việc.

- Nga ...

Đây là lần thứ hai Hàn Phong nghe thấy Lâm Vị nhắc đến vị đại ca của hắn. Thật ra thì Hàn Phong cũng muốn biết vị đại ca trong miệng Lâm Vị là cao nhân thế nào.

Có thể đây cũng chính là căn bệnh chung của mọi nam nhân. Mặc dù biết rõ Tiêu Linh không thể nào theo người khác nhưng vẫn nhịn không được nghĩ đến việc người trong mộng của mình đang ở cạnh nam nhân khác dù chỉ là bảo vệ mà thôi.

Nhiều ngày như vậy Lâm Vị cũng đã cảm thấy quen với biểu tình thần nhiên của Hàn Phong. Lúc này mặc dù Hàn Phong không lộ ra biểu tình cảm thấy hứng thú quá mức nhưng trong lòng Lâm Vị cũng cảm thấy đắc ý không thôi, ngữ khí có chút kiêu ngạo:

- Đại ca của ta tên là Lâm Hà, là thống lĩnh trẻ nhất cấm vệ quân để đô, năm nay mới chỉ hai mươi ba tuổi nhưng đã là địa giai nhất phẩm.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

238. Chương 222: Vận Khí Tốt.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

- Hai mươi ba tuổi mới chỉ là địa gia nhất phẩm thôi sao ?

Hàn Phong lẩm bẩm trong miệng.

Lâm Vĩ thấy Hàn Phong như vậy cho rằng nhất định Hàn Phong đang bị kinh sợ nên càng đắc ý hơn nữa, khẽ ho một tiếng rồi lại tiếp tục:

- Không chỉ như vậy, nửa năm trước đại ca của ta được Thiên Tinh Đại Đế phái đến bên cạnh Khuynh Thành công chúa trở thành vệ đội của công chúa, bảo hộ an toàn của nàng.

Hàn Nhạc cũng tiếp lời:

- Trước khi ta ra ngoài lịch lãm cũng nghe nói Lam Hà đại ca đang truy cầu Khuynh Thành công chúa mà trong đế đô cũng có rất nhiều người xem trọng Lam Hà đại ca. Tựa hồ đã có người nhìn thấy chỉ có hai người Lam Hà đại ca và Khuynh Thành công chúa ở cùng một chỗ.

Nghe thấy hai người không ngừng nói, trên mặt Hàn Phong hiện lên tia cười nhạt, tịnh không nói thêm điều gì.

Hai mươi ba tuổi địa giai, thiên phú coi như không sai thế nhưng trong mắt Hàn Phong căn bản không đủ trình độ tạo thành bất cứ uy hiếp nào. Hơn nữa, Tiêu cũng không phải là nữ nhân nông cạn. Mặc dù hiện tại hai người đang xa cách nhau nhưng Hàn Phong luôn tin tưởng tình cảm Tiêu Linh dành cho hắn không bao giờ thay đổi.

- Uy, các người đừng quên lúc trước một mình Hàn Phong có thể đánh ngã sáu gã nhân giai võ giả. Nếu xét về thiên phú, tương lai cũng có thể vượt qua Lam Hà đại ca, ta nói thế có đúng không Hàn Phong ?

Tiết Nặc quay sang hỏi Hàn Phong.

Lúc này Lâm Vĩ và Hàn Nhạc mới nhớ đến biểu hiện lúc trước của Hàn Phong, trong lòng bọn chúng nhất thời dao động.

Tuy nhiên, Lâm Vĩ cũng hồi phục ngay lập tức, xem thường nói:

- Điều đó cũng chưa chắc, chênh lệch giữa nhân giai và địa giai không chỉ hơn nhau về lượng mà còn hơn nhau về chất nữa. Hơn nữa nếu như Lam Hà đại ca có thể theo đuổi được Khuynh Thành công chúa thì lúc nhất định lúc đó Lam Hà đại ca sẽ trở thành trọng điểm bồi dưỡng của hoàng thất, tự nhiên tiền đồ không thể hạn lượng được.

Nghe Lâm Vĩ khoe khoang về Lam Hà, Hàn Phong trực tiếp nhắm mắt lại, căn bản không để ý đến lời hắn nói.

Lâm Vĩ cho rằng Hàn Phong bị đả kích cho nên mới không nói lời nào, trong lòng cảm thấy sáng khoái. Mấy ngày nay, tuy rằng ngoài miệng không nói ra nhưng Lâm Vĩ thấy thái độ của Hàn Phong thập phần không vừa mắt. Nếu như không phải lúc trước biểu hiện của Hàn Phong thập phần lợi hại làm hắn kinh sợ thì Lâm Vĩ đã đả kích Hàn Phong nhiều hơn nữa.

Nếu không với tính cách của hắn làm sao có thể bỏ qua cho Hàn Phong được.

Có lẽ bởi quan hệ với Tiết Nặc cho nên Hàn Nhạc không dám động thủ thế nhưng Lâm gia tịnh không thua kém Tiết gia cho nên Lâm Vĩ cũng không sợ Tiết Nặc.

Tiết Nặc nhìn thấy Hàn Phong nhắm mắt lại có chút bất mãn trừng mắt nhìn hai người Lâm Vĩ rồi cũng lập tức đứng sang bên cạnh nghỉ ngơi.

Một đêm không nói chuyện, rất nhanh đã đến hừng đông.

Bốn người thu thập đồ dùng một chút rồi lại tiếp tục khởi hành. Có lẽ trải qua sự tình tối qua bầu không khí giữa mọi người có phần yên lặng.

Lại trải qua năm ngày bôn ba trên đường, ba người Tiết Nặc và Hàn Phong đã về đến đế đô. Đây là lần thứ hai Hàn Phong quay lại đô thành.

Nhìn tường thành trước mặt, trong lòng Hàn Phong không khỏi có chút cảm khái.

Khổng nghị tới, mới chỉ ba năm mà hắn đã quay lại đế đô.

Tình cảnh lúc trước rời đi không khỏi xuất hiện lại trong óc hắn. Hắn còn nhớ rõ lúc đó hắc và phụ thân Hàn Nhất Nguyên đã phải chạy trốn suốt đêm.

Nghĩ vậy trên mặt Hàn Phong lại hiện lên nụ cười thâm, trong lòng càng cảm khái vạn phần, hắn thâm nghĩ : “Thời gian trôi qua quả thật quá nhanh”

Tiếp theo Hàn Phong cũng bỏ qua phản ứng của ba người kia, trực tiếp dẫn đầu đoàn người đi vào trong thành.

Trong lúc bốn người Hàn Phong vào thành thì cách đó không xa cũng đang có đám đông rối loạn.

Tiếp theo Hàn Phong bỗng thấy một đội cấm vệ quân được trang bị hoàn mĩ từ đằng xa đi đến, không ngừng cảnh giới dọc theo đường đi.

239. Chương 222: Phương Tung Của Giai Nhân.

- Thật là náo nhiệt a, chúng ta cùng qua xem đi.

Tiết Nặc đề nghị nói.

Hàn Phong không cảm thấy hứng thú đối với việc này, hiện tại hắn chỉ nghĩ muốn nhanh chóng tìm một nơi ở tạm rồi đi tìm phụ thân.

Tuy nhiên Tiết Nặc cũng không quên mất hắn trực tiếp túm lấy tay hắn lôi đi. Hàn Phong bất đắc dĩ chỉ sợ sử dụng đấu khí sẽ làm đối phương bị thương nên cũng không thể làm gì khác ngoài việc ngoan ngoãn đi theo.

Hai người vừa đi, Hàn Nhạc đứng đằng sau nhìn thấy Tiết Nặc cầm tay Hàn Phong, hai mắt nhất thời như tối sầm lại, khuôn mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Thế nhưng Lâm Vị nhìn thấy cảnh đó chỉ cười nhạt xem thường rồi lập tức theo sau.

- Thật là một tên ghê tởm.

Hàn Nhạc nắm chặt quyền đầu, hai mắt cơ hồ muốn phun ra lửa.

Bị Tiết Nặc lôi kéo trong đoàn người, Hàn Phong cũng đã dần đi đến trung tâm ồn ào náo nhiệt.

Liếc mắt nhìn lại hắn chỉ thấy hai bên đường đang có cấm vệ quân không ngừng dẹp mọi người tạo thành một con đường trống.

Tiếp theo từ đằng xa xuất hiện một tiểu đội cấm vệ quân ăn mặc xa hoa dẫn đầu một cỗ xe chậm rãi đi đến.

- Di, đây không phải là Lâm Hà đại ca sao ? Vậy người trên xe nhất định là Khuynh Thành công chúa rồi.

Tiết Nặc kinh ngạc hô lên.

- Ân.

Hàn Phong vừa nghe thấy vậy không khỏi hướng ánh mắt về phía cỗ xe hoa lệ kia thế nhưng dù hắn cố gắng nhìn thế nào cũng không thấy được bóng dáng quen thuộc trong lòng.

- Hàn Phong, vận khí của ngươi thật là tốt, vừa đến đế đô đã có thể nhìn thấy Khuynh Thành công chúa.

Tiết Nặc nói.

Mà lúc này Lâm Vị cũng đã đi đến, hắn nói:

- Đúng là vận khí tốt thật, phải biết rằng hơn nửa năm qua theo thời gian danh khí của Khuynh Thành công chúa càng ngày càng tăng. Người mộ danh nàng kéo đến càng ngày càng nhiều thế nhưng số người được nhìn thấy Khuynh Thành công chúa chỉ là số ít trong đó mà thôi.

Nói đến đây trên mặt Lâm Vị lộ ra biểu tình đắc ý, ngón tay chỉ về phía người dẫn đầu cấm vệ quân, nói:

- Thấy không, đó chính là Lâm Hà đại ca của ta. Nửa năm qua Lâm Hà đại ca đều có thể tiếp cận Khuynh Thành công chúa. Lần trước nghe nói Lâm Hà đại ca và Khuynh Thành công chúa có chút tiến triển. Hôm nay cũng đã qua nhiều tháng nói không chừng đại ca của ta đã nắm bắt được phương tâm của Khuynh Thành công chúa.

Hàn Phong không nói gì mà chỉ nhìn theo hướng Lâm Vị chỉ. Tên thanh niên Lâm Hà kia có chút bất đồng với những người xung quanh.

Bởi vì hắn đội mũ trụ cấm vệ quân nên Hàn Phong cũng không thể nào nhìn rõ dung mạo của hắn. Tuy nhiên cũng có thể xác định hắn và Lâm Vị có vài điểm giống nhau. Hơn nữa dựa vào tinh thần lực của Hàn Phong hắn có thể cảm nhận được cỗ khí tức địa giai trên người Lâm Hà.

Đương nhiên theo như cách nói chuyện của Lâm Vị thì hắn đang muốn khoe khoang trước mặt Hàn Phong một phen.

Tuy nhiên hắn làm sao biết được rằng quan hệ của hắn với Khuynh Thành công chúa có thể là rất sâu đậm nếu như nàng chính là Tiêu Linh. Hàn Phong gần như khẳng định Khuynh Thành công chúa chính là Tiêu Linh và với điều đó thì cho dù Lâm Hà đại ca của Lâm Vị có cố gắng thế nào thì cũng đừng hòng dấn động đến nàng. Hàn Phong cũng không có nửa điểm nghi ngờ Tiêu Linh.

Vì vậy đối với ngôn ngữ đắc ý của Lâm Vị Hàn Phong cũng chỉ mỉm cười không nói gì.

Lâm Vị thấy vẻ mặt của Hàn Phong chẳng hề có biểu tình gì, không biết tại sao trong lòng lại cảm thấy phiền muộn nhưng không thể nào phát tác được.

Hai nắm tay của hắn hung hăng nắm chặt, khẽ hừ lạnh một tiếng rồi chuyển hướng sang phía khác.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

240. Chương 223: Cầm Nghệ Hội.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Ngay khi Lâm Vị vừa nói xong thì Lâm Hà đại ca của hắn cũng dẫn theo tiểu đội cấm vệ quân tiến đến phía bốn người Hàn Phong.

Tuy rằng trong lòng Hàn Phong đã chắc chắn xác định Khuynh Thành công chúa chính là Tiêu Linh thế nhưng dù sao những tin tức hắn có được cũng chỉ là nghe nói vì vậy Hàn Phong cũng muốn tận mắt nhìn thấy để xác định sự thật.

Chỉ tiếc là cả cỗ xe được bảo vệ thập phần nghiêm mật, rèm xe che kín khiến người ngoài không thể nào nhìn vào bên trong.

Nguyên bản Hàn Phong còn có chút thất vọng tuy nhiên khi nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc trong đội ngũ khố miệng của hắn bất giác khẽ nhếch lên.

Nhìn thấy thân ảnh đó Hàn Phong đã có thể xác định người ngồi trong xa giá chính là Tiêu Linh.

Bởi vì thân ảnh mà hắn nhìn thấy chính là người luôn đi theo Tiêu Linh từ khi nàng theo hắn tiến vào Thiên Tinh đại lục cũng là cao thủ đã giúp đỡ hắn rất nhiều : Phí Lão.

Hàn Phong tin tưởng ở trong Thiên Tinh đế quốc cũng chỉ có Tiêu Linh mới khiến một vị thiên giai cường giả như Phí Lão cam tâm bảo hộ.

Đương nhiên, mặc dù biết bên trong long xa chính là Tiêu Linh thế nhưng Hàn Phong cũng không muốn gây náo loạn trên đường cái nên cũng không có ý định tiến lên nhận người. Ý định của hắn là sẽ vào hoàng cung sau rồi nhân tiện nhờ hoàng thất giúp đỡ tìm kiếm phụ thân.

Nghĩ như vậy Hàn Phong cũng không tiếp tục ở lại mà xoay người rời đi.

Tiết Nặc cho rằng Hàn Phong nghĩ không thể nào nhìn thấy Khuynh Thành công chúa cho nên mất đi hứng thú mới rời đi. Nàng thấy Hàn Phong rời đi cũng rẽ đám đông ra ngoài.

Lâm Vị và Hàn Nhạc chen chúc bên trong không hề hay biết hai người Hàn Phong và Tiết Nặc đã rời đi.

Sau khi thoát khỏi đám đông Hàn Phong liền thở ra một hơi. Khung cảnh náo nhiệt như vậy hình như không phù hợp với hắn.

Tiết Nặc ở bên cạnh khẽ lắc lắc hai bím tóc, đôi mắt mở to nói:

- Kế tiếp người định đi đâu ?

- Tìm một nơi ở tạm.

Hàn Phong trả lời đơn giản.

Tiết Nặc nghe vậy không khỏi đề nghị :

- Người nếu đã không có chỗ ở vậy thì quay về Tiết gia với ta đi.

Nghe vậy Hàn Phong không chút suy nghĩ, trực tiếp lắc đầu cự tuyệt:

- Ta không muốn làm phiền người, ta chỉ ở đây có hai ngày. Ta vừa mới phát hiện ra có bằng hữu ở đế đô, hai ngày nữa ta liền đi tìm nàng, đến lúc đó tự nhiên là có chỗ ở.

Nghe thấy Hàn Phong cự tuyệt đề nghị của mình trong lòng Tiết Nặc hơi có chút thất vọng, bất quá nghe thấy Hàn Phong có bằng hữu không khỏi ngăn ra, có chút kinh ngạc hỏi lại:

- Vừa mới phát hiện bằng hữu ? Chúng ta mới đến đế đô có một lúc, ta lại luôn đi cùng với người sao lại không thấy người gặp bằng hữu lúc nào ?

- Vừa mới đi qua.

Hàn Phong nhẹ nhàng trả lời.

- Vừa mới đi qua ? Nhất định là người nói dối, ta chưa thấy người tiếp xúc với ai từ khi vào trong thành. Nếu như người không muốn đến nhà ta thì cứ nói thẳng không cần phải tìm lý do chối quanh như thế, hử.

Hiển nhiên Tiết Nặc không tin lời Hàn Phong nói, tức giận quay sang chỗ khác.

Hàn Phong thấy Tiết Nặc tức giận cũng chỉ mỉm cười nói:

- Ta không hề lừa người. Ngay khi vừa đến ta đã nhìn thấy nàng bất quá có nhiều người nên nàng không thấy được ta mà thôi. Tuy nhiên chỉ cần nàng ở đế đô thì ta sẽ tìm được nàng nhanh thôi.

Tiết Nặc nghe vậy cũng nửa tin nửa ngờ tuy nhiên Hàn Phong cũng không giải thích nhiều, hai người đi được một đoạn Hàn Phong liền tìm thấy một túp lều.

Mà Tiết Nặc sau khi biết được nơi trọ của Hàn Phong cũng lập tức đi ngay, nàng muốn nhanh chóng quay về Tiết gia thông báo tình huống lần lịch lãm này.

Đi vào phòng Hàn Phong nhẹ nhàng thở ra một hơi, tùy ý nằm xuống giường, hai tay kê lên đầu hơi nhắm mắt lại.

Từ Ngân Sam thành đến đế đô, tổng cộng Hàn Phong mất chừng hai mươi ngày mà trong thời gian đó đấu khí của hắn cũng đề thăng cực nhanh.

Hôm nay đấu khí của Hàn Phong đã từ nhân giai tứ phẩm tấn thăng lên nhân giai thất phẩm.

Chỉ ngắn ngủi hai mươi ngày mà đã đề thăng lên ba cấp, hơn nữa Hàn Phong biết bởi vì Tiên Thiên đấu khí nên hiện tại hắn lại mơ hồ cảm thấy đấu khí trong cơ thể lại có dấu hiệu đột phá.

Điều này làm cho Hàn Phong cảm thấy mừng như điên.

Hắn cũng ngờ được rằng theo phẩm cấp của hắn càng cao năng lực hấp thu đấu khí của hắn lại cũng được đề cao theo.

Kể từ đó thời gian tu luyện của hắn được rút ngắn lại rất nhiều.

Lúc này Hàn Phong đột nhiên muốn biết năm đó vị Cổ Thanh sáng tạo ra Cửu Chuyển Huyền Công đến cuối cùng đã phát sinh chuyện gì, không biết tại sao lại không hề được nhắc đến nữa.

Dựa theo tình huống bản thân Hàn Phong thì cho dù tư chất Cổ Thanh có kém đến mấy mà muốn trở lại thiên giai thì thỉg không mất quá nhiều thời gian mới đúng.

Hàn Phong đâu biết rằng loại tình huống xuất hiện trên người hắn trên đời này từ trước đến nay cũng chỉ có một mà thôi. Từ xưa đến nay chưa bao giờ nghe nói thiên giai sau khi tán công lại có thể một lần nữa tu luyện lên thiên giai.

Mà Cổ Thanh sau khi tán công liền bất vô âm tín, mười phần thì chín là chết rồi.

Đêm những nghỉ hoặc tạm thời dấu trong lòng, Hàn Phong ngẫm lại rồi tiếp tục tu luyện. Hắn đã quyết định ngày mai phải đi gặp Tiêu Linh.

Dù sao diện tích đế đô Thiên Tinh đế quốc còn lớn gấp năm sáu lần các thành trấn khác, ngoài ra sự phồn hoa còn hơn xa các nơi khác cho nên muốn tìm một người trong biển người chỉ dựa vào một mình Hàn Phong thì rất khó. Hắn muốn nhờ hoàng thất tìm kiếm phụ thân.

Hơn nữa Hàn Phong cũng nhớ rõ lúc trước Tiêu Vũ còn mới hắn đến đế đô một chuyện.

Tuy nhiên lúc đó sự tình Băng Tuyết Các làm lỡ chuyện rồi lại đến việc hắn đột phá thiên giai không thể nào phân thân vì vậy cũng lỡ hẹn với Tiêu Vũ đến bây giờ.

Ngày hôm sau Hàn Phong vừa mới đi ra khỏi tửu lầu liền nghe thấy một âm thanh thanh thúy.

Hàn Phong cảm thấy có chút quen tai, đang định ra ngoài đi dạo liền thấy một bóng người lao đến.

Hàn Phong nhìn kĩ hóa ra là Tiết Nặc.

- Người vừa mới trở về nhà sao không nghỉ ngơi còn chạy đến đây làm gì ?

Hàn Phong bất đắc dĩ hỏi thăm.

Hắn phát hiện thời gian ở chung càng dài Tiết Nặc càng quẩn quít hắn, điều này làm Hàn Phong đau đầu không thôi.

Tự nhiên là Tiết Nặc không phát hiện ra biểu tình bất đắc dĩ của Hàn Phong, trái lại vẻ mặt cực kỳ hưng phấn.

- Hàn Phong nhanh theo ta, muộn sợ mất chỗ.

- Sao vậy ? Xảy ra chuyện gì sao ?

Hàn Phong không hiểu hỏi lại.

- Yếu hội đánh đàn của Khuynh Thành công chúa sắp bắt đầu, người nhanh theo ta.

Tiết Nặc nói xong liền túm lấy cánh tay Hàn Phong lao nhanh ra ngoài.

- Tiêu Linh đánh đàn ?

Hàn Phong nghe vậy cũng ngẩn ra, vừa đi theo Tiết Nặc ra khỏi tử lâu vừa hỏi thăm :

- Chuyện này là sao vậy ?

- Ai nha, người ngay cả yến hội cầm nghệ còn không biết sao, chỉ cần việc này người không biết ta chắc chắn rằng người đến để đó không phải là do Khuynh Thành công chúa rồi.

Tiết Nặc quay đầu cười hì hì nói.

Mà nghe thấy Tiết Nặc nói như vậy Hàn Phong cũng chỉ đành cười trừ.

Lúc này Tiết Nặc lại tiếp tục giải thích:

- Vị Khuynh Thành công chúa tài nghệ vô song, không chỉ có dung nhan tuyệt thế hơn nữa nàng có khả năng hấp dẫn rất nhiều người như vậy chính là do cầm nghệ của nàng.

Nói đến đây trên mặt Tiết Nặc cũng hiện lên vẻ sùng bái.

- Ba tháng trước ta cũng đã được nghe Khuynh Thành công chúa đánh đàn một lần. Lúc đó ta cảm giác giống như là nhập tâm vào đó vậy. Tiếng đàn đó tựa hồ như có ma lực chỉ cần nghe một lần liền bắt giác bị hấp nhập vào đó.

Trông thấy hình dáng Tiết Nặc có vẻ si mê Hàn Phong không khỏi có chút buồn cười, liền nhẹ nhàng vỗ lên đầu nàng một cái nói:

- Tốt! Mà người vẫn chưa nói cho ta biết cầm nghệ hội là cái gì ?

Tựa hồ bị Hàn Phong cắt đứt mạch suy nghĩ Tiết Nặc có chút bất mãn nhăn mặt khẽ chun cái mũi đáng yêu rồi mới lên tiếng.

- Người không tự nghĩ sao ? Cầm nghệ Khuynh Thành công chúa như vậy đương nhiên hấp dẫn rất nhiều người đến để đó muốn được nghe nàng đánh đàn. Việc như vậy đại đế cũng không thể nào ngăn cản được cuối cùng Khuynh Thành công chúa cũng nghĩ ra việc cứ cách mười ngày liền tổ chức một đại hội cầm nghệ.

Tiết Nặc vung tay lên lại tiếp tục nói:

- Tuy nhiên không phải là mỗi lần Khuynh Thành công chúa tổ chức cầm nghệ hội cũng không phải là ai cũng có thể tham gia. Ngày hôm nay ta có thể tham gia là do gia gia thưởng cho ta việc thuận lợi ra ngoài lịch lãm. Người xem ta còn tốt bụng đến rủ người đi cùng người cần phải hảo hảo cảm ơn ta.

Hàn Phong nghe thấy Tiết Nặc nói như vậy cũng có chút kinh ngạc, đối với cầm nghệ của Tiêu Linh Hàn Phong luôn có niềm tin tuyệt đối. Từ kiếp trước ảnh hưởng của tiếng đàn Tiêu Linh đến đại lục vẫn là rất lớn.

Tuy nhiên Hàn Phong cũng không nghĩ rằng kiếp này Tiêu Linh còn chưa đến hai mươi tuổi thế nhưng cầm nghệ đã đạt đến cảnh giới như hiện tại có thể hấp dẫn nhiều người đến vậy.

Hàn Phong chợt nhớ đến trước thời gian hần bệ quan đã từng giao Huyền Âm Thần Quyết cho Tiêu Linh, trước lúc hần ly khai Tiêu Linh đã nắm giữ sơ bộ được khẩu quyết.

Trong thời gian nửa năm tất nhiên Tiêu Linh đã có thể dung nhập cầm âm vào trong Huyền Âm Thần Quyết, có lẽ vì vậy cầm nghệ nàng mới có bước tiến dài đạt được cảnh giới như hiện tại.

Nghe thấy người khác khen Tiêu Linh trong lòng Hàn Phong cũng cảm thấy vui vẻ tuy nhiên biểu tình trên mặt hần lại có chút nghi hoặc hỏi Tiết Nặc:

- Tựa hồ trước đây theo khẩu khí của người thì không thích Khuynh Thành công chúa sao đột nhiên lại hứng thú với cầm nghệ hội vậy?

Tiết Nặc nghe vậy không khỏi bĩu môi :

- Ta đã nói không thích Khuynh Thành công chúa lúc nào vậy, ta chỉ là ghét những nam tử vừa mới nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp đã dán mắt vào thôi.

Tiện đà Tiết Nặc bổ sung một câu:

- Đợi sau khi người nhìn thấy Khuynh Thành công chúa cũng đừng có trở nên si ngốc bằng không sẽ mất mặt lắm.

Nghe thấy Tiết Nặc nói vậy Hàn Phong có chút tức giận đáp:

- Người còn kéo dài thời gian làm gì sao không nhanh lên.

- Ai nha. Người không nói thì ta cũng quên mất, chúng ta nhanh lên nào.

Một lúc sau Hàn Phong dưới sự thúc dục không ngừng của Tiết Nặc rất nhanh đã đến nơi mà Tiêu Linh tổ chức cầm nghê hội.

Nhìn thấy đoàn người đông đúc đang chen nhau Hàn Phong bất đắc dĩ nói:

- Nhiều người như vậy chúng ta chen vào thế nào được ?

- Đều là do người chậm chạp nếu không cũng không đến muộn thế này, chúng ta cũng không phải ở bên ngoài.

Tiết Nặc bất mãn chu miệng lên oán trách.

Hàn Phong cười khổ sờ sờ mũi, hắn đối với cầm nghê của Tiêu Linh đã được thưởng thức nhiều rồi, tùy thời đều có thể nghe, hơn nữa là còn được Tiêu Linh đánh đàn cho mình hắn nghe nên cũng không quá điên cuồng như đám người kia.

Không có biện pháp, bây giờ Hàn Phong chỉ còn mỗi cách nắm lấy tay Tiết Nặc rồi không ngừng chen chúc giữa đám người.

Đối với rừng người đang chen chúc như vậy tự nhiên Hàn Phong cũng không ngốc xen vào giữa mà hắn vận chuyển đầu khí quán chú vào trong Băng Phách Hàn Quang. Nhất thời một cỗ khí tức băng lãnh xuất hiện tản mát ra xung quanh.

Những người tiếp xúc với cỗ khí tức băng lãnh này đều không tự chủ được run người rồi tách ra hai bên.

Cứ như vậy Hàn Phong kéo theo Tiết Nặc một đường xông lên phía trước.

Trong lúc mọi người còn đang ngẩn ra không hiểu chuyện gì thì Hàn Phong và Tiết Nặc đã đi đến hội trường.

- Hô.

Tiết Nặc vỗ vỗ ngực, trong lòng còn sợ hãi nói:

- Hàn Phong, cũng là do người lợi hại những người đó chen nhau thật là đáng sợ.

Đúng lúc này một âm thanh ưu nhã từ bên trong truyền đến bay vào tai mọi người.

Nghe thấy giai điệu quen thuộc đầu tiên Hàn Phong ngẩn ra rồi sau đó lập tức khẽ mỉm cười.

Tiết Nặc đứng bên cạnh nghe thấy tiếng đàn vội vàng lôi kéo Hàn Phong vào bên trong đồng thời khẽ nói:

- Nhanh lên một chút, cầm nghê hội đã bắt đầu rồi, chúng ta nhanh một chút vào bên trong kiếm chỗ.

Hàn Phong theo Tiết Nặc vào bên trong, vừa vào đến nơi hắn liền nhìn thấy một thân ảnh mặc bạch y.

Nhìn thấy thân ảnh quen thuộc trong lòng Hàn Phong liền cảm thấy ấm áp.

Hắn đã xa nàng hơn nửa năm.

Lúc này Tiêu Linh vẫn chưa phát hiện ra Hàn Phong đến. Bây giờ hai mắt nàng khép hờ, thần tình thập phần chuyên chú.

Từng tiếng giai điệu du dương vang lên thu hút lòng người.

Biểu tình của Tiết Nặc cũng trở nên say sưa. Hàn Phong thấy thế cũng không để ý đến nàng, dựa người vào tường quan sát bốn phía.

Hội trường cũng không quá lớn mà bên trong số người cũng không ít, xem ra những người vào được bên trong đều là những đệ tử quyền quý.

Mà trong đó còn có rất nhiều người có khí tức khá mạnh, đây có lẽ là những cường giả mộ danh mà đến. Nói chung những người có thể vào trong hội trường này đều có thân phận và địa vị nhất định.

Nghĩ đến đây Hàn Phong lại nhìn về phía Tiêu Linh, trong lòng có chút cảm thán : “Không nghĩ ra lực ảnh hưởng của nàng lại lớn đến như vậy.”

Lúc này khi Hàn Phong đang nhìn về phía Tiêu Linh thì cách đó không xa Phí Lão cũng đang nhìn về phía Hàn Phong, ánh mắt toát lên vẻ kỳ dị.

Lúc trước khi Phí Lão và Hàn Phong chia tay nhau ở Huyền Thiên Tông cũng đã hơn nửa năm, không biết tại sao mà Hàn Phong lại để độ hơn nửa khí tức trên người còn yếu hơn trước đây nữa.

Phát hiện ra điều này làm Phí Lão kinh ngạc không thôi.

Tuy nhiên hiện tại không phải là lúc nói chuyện, Phí Lão cũng chỉ gật đầu khẽ ra hiệu đã nhận ra.

Hàn Phong biết ý cũng mỉm cười đáp lại rồi tập trung nghe Tiêu Linh đánh đàn. Tựa hồ đã lâu rồi hẳn cũng không được nghe nên cũng rất nhớ tiếng đàn của nàng.

Hàn Phong cũng cảm nhận được sau khi dung nhập vào Huyền Âm Thần Quyết tiếng đàn của Tiêu Linh lại càng thêm tiến bộ, giai điệu đi vào lòng người.

Cũng khó trách lại có nhiều người mộ danh đến vậy.

Sau khi kết thúc bản nhạc Tiêu Linh nhẹ nhàng buông tay ngừng đầu lên nhìn xung quanh.

Thế nhưng cả hội trường đều an tĩnh, tuy tiếng đàn của nàng đã dừng lại được một lúc nhưng mọi người vẫn còn chìm đắm trong đó.

Lúc này Hàn Phong cảm giác có người đến gần mình liền quay đầu lại liền nhìn thấy hai người Lâm Vị và Hàn Nhạc đang nhìn về phía hắn.

Lúc này Tiết Nặc mới hoàn hồn thấy hai người kia xuất hiện không khỏi ngạc nhiên hỏi thăm:

- Thế nào mà các ngươi đều đến vậy ?

Lâm Vị đi đến trước mặt hai người Hàn Phong cười cười nói:

- Người quên đại ca của ta chính là thủ lĩnh cấm vệ quân phụ trách nơi này sao, tự nhiên là ta muốn đến thì đến thôi.

Nói xong Lâm Vị quay đầu nhìn về phía Hàn Phong hỏi:

- Thế nhưng ta có chút ngạc nhiên không hiểu Hàn Phong ngươi làm thế nào mà có thể vào đây được trong này nếu không phải là đệ tử quyền quý thì cũng là những cao thủ thành danh.

Hàn Nhạc đứng một bên sớm đã rất khó chịu với Hàn Phong lúc này lại thấy Hàn Phong đi cạnh Tiết Nặc trong lòng lại càng ghen ghét khó chịu.

Vì vậy khi thấy Lâm Vị mở lời hắn cũng đồng dạng nhắm vào Hàn Phong:

- Không sai. Một kẻ không có thân phận lẫn địa vị như ngươi làm thế nào mà tiến vào trong này được ? Lâm Vị gọi đại ca của ngươi đuổi hắn ra ngoài đi.

- Uy! Hàn Phong là do ta dẫn đến các ngươi có ý kiến gì hả.

Tiết Nặc chống nạnh tức giận nói.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

241. Chương 224: Động Thủ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hàn Phong nghe thấy hai tên kia nói vậy hai hàng lông mày cũng khẽ nhíu lại, biểu tình trở nên băng lãnh khẽ quét mắt đảo qua người hai tên kia rồi quay đầu đi chỗ khác.

Tuy Hàn Phong không muốn sinh sự gây chuyện thế nhưng cũng không phải người khác có thể khi dễ hắn. Hắn cũng không phải là người dễ nói chuyện. Chẳng qua bây giờ hắn không muốn phá hỏng cầm nghề hội của Tiêu Linh nên cũng không chấp nhận.

- Nặc Nặc ngươi làm thế là không đúng. Thế nào mà ngươi lại dẫn theo một người lai lịch bất minh vào trong này, vạn nhất hắn có ý đồ không tốt với Khuynh Thành công chúa thì làm thế nào ?

Lâm Vĩ cười nhạt phản bác cộng thêm Hàn Nhạc không ngừng đổ thêm dầu vào lửa.

Tiết Nặc nghe thấy hai người không ngừng khiêu khích Hàn Phong sắc mặt cũng đỏ lên, hai hàng lông mày dựng thẳng hiển nhiên là đã rất tức giận, thấy quả nhiên hai người Lâm Vĩ đang gọi cấm vệ quân đến càng tức giận lấp bắp :

- Các ngươi

-Ồn ào gì vậy ? Các ngươi là ai ? Cũng dám ở trước mặt công chúa làm loạn.

Tuy ba người không nói lớn nhưng trong hoàn cảnh im ắng thế này cũng khiến người khác chú ý, mấy tên cấm vệ quân xung quanh liền tiến đến nhắc nhở.

Lâm Vĩ tiến lên phía trước nện nhỏ vào tai vị cấm vệ quân kia mấy câu. Tự nhiên vị cấm vệ quân kia nhận ra Lâm Vĩ liền khẽ gật đầu tiếp theo hướng về phía Hàn Phong quát lên:

- Ngươi là ai ? Tại sao dám xông vào hội trường. Các ngươi đuổi tên kia ra ngoài cho ta.

Hàn Phong thấy mấy người chuẩn bị động thủ, sắc mặt càng trở nên lạnh lùng, nguyên bản hắn không muốn gây sự nhưng tình huống hiện tại không phải do hắn gây ra.

Động tĩnh bên phía Hàn Phong cũng khiến mọi người chú ý.

Tiêu Linh đang định gảy thêm một khúc nữa liền bị tiếng ồn ào đánh động, đôi mày liễu khẽ nhíu lại nhìn về phía tiếng ồn ào.

Tuy nhiên khi vừa nhìn về phía đó tâm tình nàng trở nên kích động cả người như run lên không kìm lòng được khẽ hô :

- Hàn Phong.

Thanh âm Tiêu Linh không lớn mà lúc này tất cả mọi người đều chú ý đến phía Hàn Phong cho nên cũng không có ai nhìn thấy biểu tình Tiêu Linh lúc này.

- Lâm Vĩ ngươi thật là quá quắt, Hàn Phong là do ta mời đến, ngươi lại ở chỗ này phá rối lẽ nào khinh Tiêt gia ta để bắt nạt sao ?

Tiết Nặc nhìn thấy mấy tên cấm vệ quân muốn đuổi Hàn Phong đi liền giận dữ nói.

Mặc kệ nói thế nào thì Hàn Phong cũng là do nàng mời đến nếu như hắn bị đuổi ra ngoài không chỉ là Hàn Phong mất mặt mà ngay cả Tiêt gia cũng không khác gì bị người ta tát một cái vào mặt.

Tuy rằng Tiêt Nặc còn nhỏ tuổi nhưng không có nghĩa rằng nàng không hiểu chuyện, bất kể vì Hàn Phong cũng được mà vì Tiêt gia cũng được nàng đều không có khả năng để Hàn Phong bị đuổi ra ngoài.

Cấm vệ quân cũng không quan tâm đến Tiêt gia, bọn họ chỉ trung thành với hoàng thất mà hơn nữa thống lĩnh bọn chúng lại là người Lâm gia có Lâm gia làm hậu thuẫn nên không hề sợ Tiêt gia.

Vì vậy bọn họ cũng không để ý đến Tiết Nặc đang trở mặt quá tháo. Mấy tên cấm vệ quân ngay khi nhận được lệnh liền lao đến chuẩn bị bắt giữ Hàn Phong.

Thế nhưng từ đầu đến giờ biểu hiện của Hàn Phong luôn trấn định không hề có một tia gợn sóng, căn bản không nhìn ra biến hóa của hắn, không ai biết trong lòng hắn đang nghĩ gì.

Hàn Nhạc nhìn thấy khốn cảnh của Hàn Phong trong lòng cảm thấy vô cùng sung sướng.

Từ khi gặp Hàn Phong Hàn Nhạc liền phát hiện tựa hồ Tiết Nặc rất chú ý đến Hàn Phong điều này làm cho Hàn Nhạc đang theo đuổi Tiết Nặc cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Sau khi trở lại để dò hấn vốn cho rằng Hàn Phong liền rời đi thế nhưng không nghĩ rằng ngày hôm nay lại thấy hai người Hàn Phong và Tiết Nặc đi cùng nhau.

Nhìn thấy cảnh này trong lòng Hàn Nhạc sự ghen ghét lại càng trở nên dữ dội. Đã vậy Lâm Vĩ nhìn thấy biểu tình của Hàn Nhạc lại càng thêm mắm thêm muối.

Cuối cùng Hàn Nhạc thực sự không nhịn được nữa liền nói với Lâm Vĩ:

- Người nói điều kiện đi, ta đáp ứng hết chỉ cần người tìm cách đuổi Hàn Phong tách ra khỏi Tiết Nặc.

Lâm Vĩ nghe vậy đương nhiên là vui vẻ đáp ứng vì thế mới xuất hiện một màn thế này.

Vài tên cấm vệ quân nhanh chóng bao vây Hàn Phong, thấy hắn không có bất kỳ phản ứng nào nên chuẩn bị bắt giữ.

Chẳng qua khi cấm vệ quân còn chưa tiếp cận với Hàn Phong thì thân hình hắn khẽ di chuyển trực tiếp tránh thoát.

- Tiểu tử, người dám phản kháng sao ? Xem ra người không muốn sống nữa rồi.

Một cấm vệ quân thấy Hàn Phong nhẹ nhàng tránh thoát liền cười lạnh nói.

Hàn Phong nghe thấy vậy không khỏi lãnh đạm nói:

- Ta chỉ không muốn động thủ mà thôi, các người đừng có bức ta.

- Hắc. Người nghĩ mình là ai hả ? Đây là đế đô, không lẽ người muốn đối nghịch với hoàng thất sao ?

Tên cấm vệ quân kia đe dọa.

Hắn vừa dứt lời liền có hai tên cấm vệ quân chớp về phía họ.

Thấy một màn như vậy trên mặt Lâm Vĩ và Hàn Nhạc đều nở nụ cười. Bọn chúng không ngờ rằng Hàn Phong lại đối nghịch với cấm vệ quân, không thể nghĩ ngờ hành động này chính là đối nghịch lại hoàng thất. Chỉ cần như vậy cho dù không cần bọn họ nhiều lời cấm vệ quân cũng không bỏ qua Hàn Phong.

Lúc này Hàn Phong thấy cấm vệ quân lao đến lần nữa, hai mắt trở nên lạnh lùng, hắn không hề muốn xảy ra xung đột ảnh hưởng đến Tiêu Linh đánh đàn thế nhưng hắn muốn ngừng tay nhưng cấm vệ quân lại không chịu ngừng.

Thân hình Hàn Phong lóe lên, ngay khi cấm vệ quân còn chưa kịp phản ứng hai tay hắn đã vung lên tấn công trước.

- A ..aaaaaa

Nhất thời một tiếng kêu thảm thiết vang lên, trong chớp mắt mấy tên cấm vệ quân lúc này vẫn còn đang sinh long hoạt hổ bỗng nhiên đều ôm lấy tay sắc mặt trở vằn vẹo vì đau đớn.

Thất Hàn Phong nhẹ nhàng giải quyết mấy tên cấm vệ, Lâm Vĩ và Hàn Nhạc đều sửng sốt. Bọn chúng đã từng nhìn thấy Hàn Phong xuất thủ nhưng chúng không nghĩ rằng Hàn Phong lại dám ngang nhiên động thủ với cấm vệ quân ngay trong đế đô. Đây không còn nghi ngờ gì nữa chính là đối nghịch với hoàng thất.

Mà Tiết Nặc thấy vậy cũng lo sợ, quýnh lên, vội lao về phía Hàn Phong nói:

- Người ... người ... thế nào mà lại động thủ với bọn họ đã thế còn đã thương bọn họ nữa ... người

Hàn Phong thấy bộ dáng Tiết Nặc lo lắng quan tâm đến hắn như vậy trong lòng cũng cảm động. Bọn họ mới quen nhau không lâu hơn nữa Hàn Phong cũng không hề để ý đến phản ứng của đối phương thế mà thiếu nữ này lại quan tâm đến hắn như vậy làm Hàn Phong không biết nói thế nào.

Hắn chỉ biết mỉm cười, khẽ an ủi.

- Yên tâm đi. Ta không có việc gì.

Lúc này Lâm Vị nghe thấy Hàn Phong nói vậy khẽ hừ lạnh một tiếng nhưng không nói gì. Bởi vì hắn đã thật có một đội cấm vệ quân khác từ bên kia đi đến mà người cầm đầu chính là đại ca Lâm Hà của hắn.

Lâm Hà đang chuyên chú lắng nghe Tiêu Linh đánh đàn. Trong mắt hắn chỉ có thân ảnh mỹ lệ động nhân kia thì đột nhiên không nghĩ đến lại có người dám làm loạn ở trong này. Đã thế đội cấm vệ quân mà hắn phái đi cũng không đuổi được tên kia.

Trước đây đại bộ phận mọi người đều rất an phận chỉ lắng lắng nghe Tiêu Linh đánh đàn thế nhưng lần này Hàn Phong dám làm loạn, đây chính là một cái bạt tai rất mạnh lên mặt cấm vệ quân.

Sự tình đã đến mức này Lâm Hà không thể nào bình chân được nữa vội vàng sai thêm một tiểu đội cấm vệ quân và tự mình dẫn đội tiến đến xem xét.

Vừa đi đến Lâm Hà cũng ngạc nhiên khi thấy đệ đệ Lâm Vị của mình và Hàn Nhạc của Hàn gia cũng Tiết Nặc của Tiết gia đều ở chỗ này.

Thấy ba người, hai hàng lông mày Lâm Hà cũng khẽ nhíu lại.

Khi thấy đại ca của mình đến Lâm Vị vội vàng đi đến rỉ tai mấy câu.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

242. Chương 225: Phí Lão Ra Tay.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Sau đó Hàn Phong liền thấy Lâm Hà nhẹ gật đầu, ánh mắt nhìn về phía hắn liền trở nên băng lãnh.

Đối mặt với ánh mắt băng lãnh của Lâm Hà căn bản Hàn Phong không thêm chú ý bởi vì hiện tại hắn đang nhìn về phía trung tâm hội trường liền thấy Tiêu Linh cũng đang kích động nhìn về phía này. Hàn Phong khẽ mỉm cười với nàng.

Lúc này Lâm Hà mở miệng nói:

- Người tên là Hàn Phong ? Vì sao lại làm loạn trong lúc công chúa đánh đàn đã thế còn dă thương cấm vệ quân, người có biết hành động vừa rồi của người đã khiêu khích vào uy nghiêm của hoàng gia rồi không ?

Hàn Phong nghe vậy cũng chỉ cười nhạt nói:

- Đệ đệ không giải quyết được liền gọi ca ca lên đài sao ?

- Người nói vậy là có ý gì hả ?

Lâm Vị nghe thấy ngôn ngữ cười cợt của Hàn Phong sắc mặt đỏ lên.

Hàn Phong khẽ lắc đầu nói:

- Là ý gì mà người không hiểu sao ?

- Người ...

Căn bản Lâm Vĩ không nghĩ đến lúc trước Hàn Phong rất ít nói chuyện thể mà hiện tại vừa mở miệng là chế nhạo hần, nhất thời trở nên giận dữ, đang muốn mở miệng phản bác tuy nhiên lại bị Lâm Hà đưa tay ngăn lại.

Lâm Hà bước về phía trước hai bước đi tới trước mặt Hàn Phong, lạnh giọng nói:

- Ta mặc kệ người là ai, hiện tại người đã xuất thủ với cấm vệ quân, tất nhiên ta không thể nào đơn giản thả người đi được. Người thúc thủ chịu trời tránh cho ta đỡ động thủ hay là chịu chút đau khổ đây.
- Lâm Hà đại ca, ta nghĩ rằng người hiểu lầm rồi, Hàn Phong chính là do ta dẫn đến, là vị đệ đệ Lâm Vĩ của người và mấy vị cấm vệ quân đòi đánh đuổi hần mới khiến Hàn Phong bất đắc dĩ mới ra tay, người không thể bắt hần được a.

Tiết Nặc thấy Lâm Hà tự thân ra mặt, không khỏi lo lắng biện minh.

Nàng tự nhiên biết rõ thực lực của Lâm Hà, tuổi còn trẻ nhưng đã là cao thủ địa giai đã thế còn là trọng điểm bồi dưỡng của Lâm gia đồng thời là thống lĩnh cấm vệ quân, quyền thế trong tay có thể nói là rất to lớn.

Nếu như cấm vệ quân muốn bắt người mặc dù là Tiết Nặc sợ rằng cũng không thể nào bảo vệ Hàn Phong được.

- Hóa ra là Tiết Nặc, việc này không liên quan đến Tiết gia. Người này đã thương cấm vệ quân ta tất nhiên không thể thả hần đi được, bằng không người khác sẽ chê cười ta.

Lâm Hà căn bản không thèm liếc mắt nhìn Tiết Nặc.

Cũng khó trách Lâm Hà tức giận đến như vậy, không nói đến việc Hàn Phong dám đã thương thuộc cấp của hần mà việc mà hần cảm thấy căm tức nhất là việc Hàn Phong dám làm loạn cản trở việc công chúa đánh đàn.

Từ lúc trước, khi vừa mới gặp Tiêu Linh Lâm Hà đã muốn có được nàng, liền có ý định tiếp cận Tiêu Linh, Lâm Hà đã sử dụng không ít lực lượng gia tộc để dành được chức thống lĩnh cấm vệ quân bảo vệ Tiêu Linh.

Nguyên bản hần cho rằng các vị trưởng lão trong tộc sẽ trách cứ hần hồ đồ lại không nghĩ rằng mọi người trong gia tộc đều ủng hộ hành động của hần đồng thời còn âm chỉ và giúp đỡ hần truy cầu Tiêu Linh.

Hiển nhiên trong gia tộc đều muốn hần tiến thêm một bước làm đám cưới với hoàng gia để củng cố và phát triển lớn mạnh thế lực Lâm gia. Đối với việc này đương nhiên Lâm Hà cầu còn không được.

Trong thời gian hơn nửa năm nay hần chuyên chức nhiệm vụ bảo vệ Tiêu Linh, Lâm Hà đã cảm nhận được việc gần gũi hưởng bổng lộc. Việc mà hần vui mừng nhất chính là thái độ của Tiêu Linh đối với hần đã khác trước rất nhiều.

Điều này cũng làm lòng tin của Lâm Hà tăng lên rất nhiều. Hần tin rằng chỉ cần cho hần thời gian nhất định hần sẽ đã động được phương tâm của Tiêu Linh.

Mà việc Tiêu Linh yêu thích nhất chính là đánh đàn.

Cho nên đối với tất cả những kẻ dám can đảm phá rối việc đánh đàn của Tiêu Linh Lâm Hà tuyệt nhiên không thể nào tha thứ.

Chẳng qua đối mặt với Lâm Hà, Hàn Phong lại không thèm quan tâm, khóe miệng chỉ nhếch lên cười nhạt bởi vì Hàn Phong đã nhìn thấy có một thân ảnh đang đi đến.

- Xảy ra chuyện gì vậy? Các người có biết là tranh cãi thế này gây ảnh hưởng đến công chúa đánh đàn hay không?

Mọi người quay đầu nhìn lại phát hiện ra một lão giả mặc trường sam, lời vừa rồi chính là do lão giả nói.

Tuy nhiên mọi người khi đứng trước mặt lão giả mọi người đều không dám có bất kỳ bất mãn hay ý kiến gì.

Nghe thấy âm thanh trầm thấp của lão giả, vẻ mặt băng lãnh của Lâm Hà liền trở nên thập phần cung kính nói:

- Nguyên lai là Phí Lão, thật là xấu hổ, ta đang định bắt giữ người, sẽ không làm lỡ chuyện đâu.

- Ân, là tên này hả ?

Phí Lão nhẹ nhàng di chuyển đến trước mặt Hàn Phong nhẹ nhàng hỏi.

- Không sai, chính là tên này, tên này không rõ lai lịch không biết làm thế nào mà trà trộn được vào hội trường, thủ hạ của ta muốn bắt giữ nhưng tên này lại phản kháng mới tạo thành động tĩnh như vậy, xin Phí Lão thứ lỗi.

Lâm Hà cung kính hồi đáp.

Phí Lão nhìn vào mắt Hàn Phong rồi khẽ gật đầu chợt nói:

- Thì ra là như thế, người này thật đáng bắt, nên bắt lại, không bằng để lão phu xuất thủ vậy.

- Cái này ...

Lâm Hà nghe thấy Phí Lão nói như thế cũng có chút kinh ngạc nói:

- Chẳng qua chỉ là một thiếu niên cần gì Phí Lão phải xuất thủ, để tại hạ đối phó là được rồi.

- Ha hả, đầu khớp xương này đã lâu rồi không nhúc nhích, vừa vặn ta cũng muốn động gân động cốt, công chúa hết sức bất mãn với tên hỗn đản đã phá hư nàng đánh đàn.

Phí Lão khẽ cười nhạt nói.

Mắt thấy Phí Lão xuất thủ hai người Lâm Vị và Hàn Nhạc đều cảm thấy cực kỳ vui mừng. Bọn họ đều biết vị hộ vệ này của Khuynh Thành công chúa chính là cường giả thiên giai, nghe nói ngay cả vài vị cung phụng trong hoàng thất cũng rất kính phục. Thực lực của Phí Lão cực mạnh.

Một tồn tại kinh khủng như vậy chột dạ lần này Hàn Phong cực kỳ thê thảm. Chỉ nghĩ đến việc này trong lòng hai người đã cực kỳ kích động.

Mà Tiết Nặc đứng bên cạnh thấy ngôn ngữ của Phí Lão, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên trắng bệch. Tiết Nặc nhìn qua thấy Hàn Phong không nói gì thoáng do dự rồi sau đó khẽ cắn môi biểu tình trở nên kiên nghị che trước người Hàn Phong nói:

- Tiền ... tiền bối, chuyện này căn bản không thể trách Hàn Phong được, rõ ràng là bọn họ già mồm át lễ phải, vì vậy Hàn Phong mới ra tay ...

- Hừ, mặc kệ thế nào, nguyên nhân là do hắn tạo thành ...

Phí Lão trầm mặt nói.

- Tiền ... tiền bối ...

Tiết Nặc còn đang muốn nói gì đó thế nhưng Phí Lão không để nàng có cơ hội, thân ảnh lóe lên, gần như thuần di xuất hiện trước mặt Hàn Phong, cũng không thấy Phí Lão ra tay thế nào đã vung tay lên chộp tới trước mặt Hàn Phong.

Hàn Phong dựa vào tinh thần lực siêu cường đã có thể cảm thụ được bàn tay Phí Lão ẩn chứa lực lượng uy hiếp cường đại.

Trong lòng Hàn Phong cả kinh không kịp suy nghĩ vội vàng vận chuyển đấu khí toàn thân, Băng Phách Hàn Quang trong tay chợt hóa thành một đạo lưu quang, khó khăn lắm mới ngăn trở được bàn tay câu Phí Lão. Đồng thời Hàn Phong cũng vận chuyển Băng Phách Hàn Quang bức lui Phí Lão.

Hàn Phong cảm thấy khí huyết toàn thân nhộn nhạo, nhìn thấy biểu tình Phí Lão như chưa muốn ngừng tay không khỏi vội vàng quát lên :

- Lão già này, mau dừng tay, lão muốn giết ta à.

Nguyên bản Phí Lão đang định đuổi theo tiếp tục tấn công Hàn Phong thế nhưng nghe thấy hắn nói vậy mới vội vàng dừng lại. Mà Hàn Phong sau khi hạ xuống liên tục lùi mấy bước mới có thể đứng vững, cánh tay cầm kiếm của hắn lúc này vừa mới đối kháng với Phí Lão liền cảm giác như tê dại.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

243. Chương 226: Tiên Cung.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Phí lão nhìn Hàn Phong dáng dấp có chút chật vật, trên mặt không khỏi lộ ra thần tình không giải thích được.

Lâm Hà ở một bên nghe được Hàn Phong dám gọi Phí lão là ‘lão già này’ không khỏi quát lên:

- Tiểu tử càn rỡ, ngươi có biết người đang đứng trước mặt ngươi là ai không?

Hàn Phong xoa xoa cánh tay có chút tê dại nói:

- Nhất Phong lão đầu!

- Lớn mật!

- Dừng tay!

Bên này mấy người động tĩnh quá lớn, từ lâu đã có rất nhiều người đến hiện trường để xem. Những người này đối với việc Phí lão bảo hộ sự an nguy cho Tiêu Linh tự nhiên không có xa lạ gì.

Chỉ là thân phận Thiên giai cường giả đã thu hút được ánh mắt của tất cả mọi người.

Mà làm mọi người càng ngạc nhiên hơn, vừa rồi câu nói sau cùng dĩ nhiên là của Tiêu Linh.

Mọi người vẫn đang tập trung ánh mắt lên trên người Phí lão thì không biết từ lúc nào Tiêu Linh đã vội vã chạy tới.

Một đường chạy gấp, đi tới trước mặt Hàn Phong, Tiêu Linh sững sờ nhìn Hàn Phong trước mặt, dần dần rưng rưng nước mắt.

Vừa rồi ngay khi phát hiện Hàn Phong, Tiêu Linh còn tưởng rằng bản thân mình bị ảo giác, nhất thời có chút sững sốt.

Thẳng đến khi Hàn Phong bị vài tên cấm vệ quân dây dưa, Tiêu Linh vội vàng để Phí lão đến giải vây.

Nhưng nàng không nghĩ tới Phí lão dĩ nhiên lại cùng Hàn Phong xuất thủ. Lúc này Tiêu Linh cũng không có để ý tới bất cứ điều gì vội vàng chạy tới.

Nhìn người mình yêu bây giờ đứng trước mặt mình, trong mắt Tiêu Linh lúc này thì ngoại trừ Hàn Phong ra nàng không có để ý tới bất kỳ ai ở xung quanh.

Mà Hàn Phong thấy Tiêu Linh đứng ở trước mặt mình, biểu tình có chút kích động, con mắt hơi đỏ lên, vì vậy cười nói:

- Linh Nhi!

Thanh âm Hàn Phong không có lớn, nhưng cũng vừa vặn để cho mọi người xung quanh nghe được.

Mọi người tự nhiên biết được tên của công chúa, mà lúc này thấy Hàn Phong lại gọi Tiêu Linh công chúa thân mật như vậy nhất thời không khỏi khiếp sợ.

Mà điều làm mọi người cảm thấy khiếp sợ hơn chính là Tiêu Linh công chúa không có để ý tới có rất nhiều người đang đứng ở đây một mực nhào vào lòng Hàn Phong.

Nhìn thấy biểu hiện của Tiêu Linh như vậy, Hàn Phong cũng không khỏi cảm thấy cả kinh, vội vàng giang rộng hai tay ôm chầm lấy nàng.

Nhất thời một cổ lâu hương xông vào mũi, Hàn Phong cảm thụ được Tiêu Linh ở trong lòng mình thân thể không ngừng run lên. Hàn Phong cũng không có để ý tới thiên hạ đại loạn nhẹ nhàng vuốt ve an ủi nàng, đồng thời cũng nhẹ giọng nói rằng:

- Ở đây có rất nhiều người đang nhìn chúng ta. Người hiện tại là công chúa nha!

Chính là Tiêu Linh một mực ở trong lòng của Hàn Phong không có nghe thấy hắn nói. Cả thân thể nỗ lực ôm chặt lấy hắn, hay tay càng gắt gao nắm lấy cánh tay hắn.

Hàn Phong cũng cảm thấy bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn tiếp tục ôm ấp Tiêu Linh, an ủi nàng.

Mà lúc này, mọi người sớm bị sự tình phát sinh trước mắt gây ra cú sốc mạnh.

Tất cả mọi người đều trong trạng thái ngây dại.

Ai cũng không thể nghĩ được, một vị công chúa luôn luôn điềm tĩnh, thanh nhã và cao quý dĩ nhiên lại trước mặt mọi người ôm ấp một vị thiếu niên.

Hơn nữa vị thiếu niên này bọn họ không có nhận ra là ai. Chỉ ngần ấy thôi cũng đủ để khiến cho mọi người cảm thấy khiếp sợ.

Đương nhiên còn có mấy người Chúc Tiết Nặc cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc đối với tình cảnh trước mắt.

Hàn Nhạc và Lâm Vị đối với tình huống chuyển biến bất thành linh như vậy cũng cảm thấy kinh ngạc không ngớt. Hai người không rõ trước mắt đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì.

Hai người cũng nhìn Hàn Phong và Tiêu Linh, nhưng trong lòng không khỏi dấy lên dự cảm không tốt.

Mà Tiết Nặc còn chưa kịp vì Hàn Phong bị một Thiên giai cường giả tấn công mà cảm thấy lo lắng không gì so sánh được. Thì tình hình trước mắt này cũng khiến cho nàng phải trừng to mắt, cái miệng nhỏ nhắn mở to hết cỡ tựa hồ không thể tin được sự tình phát sinh trước mắt.

Nàng nhớ rõ ràng rằng trước đây Hàn Phong có nói qua Hàn Phong không có biết công chúa. Thế nhưng sự tình trước mắt lại hoàn toàn trái ngược.

Lâm Hà ở một bên thấy tình cảnh trước mắt biểu tình không khỏi khiếp sợ, tiếp theo là kinh ngạc, cuối cùng cũng chặt vật đứng lên.

Trong lòng hắn thủy chung không có rõ trước mắt đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì.

Vì sao vừa rồi Phí lão cùng với Hàn Phong xuất thủ thế nhưng chỉ một khắc sau Tiêu Linh công chúa lại chạy đến ôm lấy đối phương.

Lâm Hà chính là phải tổn hao hơn nửa năm mới có thể tiếp cận được Tiêu Linh. Hắn tin rằng chỉ cần mình có thêm một chút thời gian, đồng thời được các trưởng bối trong tộc tác hợp thì có thể thành công rước mỹ nhân về.

Nhưng tại sao.....

Nghĩ tới nữ thần trong lòng dĩ nhiên lại đang ôm ấp một người đàn ông khác. Lâm Hà cảm giác nội tâm mình giống như bị hỏa thiêu. Hắn hung hăng nắm chặt hai tay, rất nhiều gân xanh không ngừng hiện ra.

Mọi người ở đây còn chưa có hồi phục lại tinh thần thì tâm tình của Tiêu Linh cũng đã được khống chế trở lại. Lúc này nàng mới nhớ tới trước mắt có rất nhiều người đang ở đây nhìn bọn họ, nhất thời kinh hô một tiếng có chút xấu hổ tách khỏi Hàn Phong. Hai má nàng không khỏi ửng đỏ, trong rất mê người.

Thoảng xoa bóp cánh tay, Hàn Phong có chút cười khổ, vừa rồi một chương của Phí lão không phải là một người bình thường có thể tiếp được. Cho tới thời khắc này, khí tức trong cơ thể Hàn Phong có chút hỗn loạn, vừa rồi nhìn thấy Tiêu Linh chạy đến Hàn Phong lo lắng nàng ngã xuống đành phải miễn cưỡng đỡ lấy nàng. Bây giờ Tiêu Linh không có sao, Hàn Phong không khỏi cảm khái hai tiếng.

Mà Tiêu Linh thấy Hàn Phong ho khan, không khỏi khấn trước hỏi thăm:

- Hàn Phong người cảm thấy thế nào? Có phải người thụ thương rồi không?

Nói xong, Tiêu Linh hoảng bước lên phía trước đỡ lấy cánh tay của Hàn Phong. Hàn Phong thấy vậy mỉm cười, sau đó ngẩng đầu nhìn về Phí lão nói:

- Không có việc gì cả, chẳng qua bị người nào đó không phân tốt xấu đánh một chưởng. Khí tức trong cơ thể có chút hỗn loạn thôi. Nghỉ ngơi trong chốc lát là có thể khôi phục lại.

Nghe thấy Hàn Phong nói như thế, Tiêu Linh không khỏi quay đầu nhìn về phía Phí lão, vẻ mặt oán trách, giận giữ nói:

- Phí lão, người thực là! Vừa rồi ta gọi người đến ngăn cản cấm vệ quân bắt Hàn Phong. Người như thế nào lại xuất thủ đả thương hân! Nếu Hàn Phong bị thụ thương thì ta không tha cho người đâu.

Bị Tiêu Linh oán giận một trận, Phí lão cũng cảm thấy xấu hổ giải thích:

- Nhất thời ngứa tay! Nhất thời ngứa tay! Công chúa không nên tức giận.

Cuối cùng Phí lão không khỏi có chút nghi hoặc nhìn về phía Hàn Phong nói:

- Tiểu tử, dấu khí trên người ngươi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Rõ ràng trước kia không có yếu như thế. Nửa năm không thấy ta còn tưởng rằng ngươi tiến giai thành công rồi mới chạy đến đây. Vì vậy vừa rồi mới xuất thủ thăm dò. Hiện giờ dấu khí của ngươi so với nửa năm trước còn yếu hơn. Chẳng nhẽ trong thời gian này đã xảy ra điều gì sai sót?

Nghe được Phí lão nói như thế, Tiêu Linh không khỏi cảm thấy khẩn trương nhìn Hàn Phong.

Hàn Phong nghe vậy thì chỉ lắc đầu nói:

- Nơi này hình như không thích hợp để nói chuyện. Hơn nữa không phải Tiêu Linh đang đánh đàn sao? Đợi Linh Nhi đánh đàn xong chúng ta bàn lại.

- Hàn Phong, nửa năm nay phát sinh một sự tình, ta kỳ thực.....

Tiêu Linh nhìn Hàn Phong muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi.

Hàn Phong thấy thế tự nhiên đoán ra được Tiêu Linh muốn nói cái gì. Không khỏi vỗ về Tiêu Linh, vừa cười vừa nói:

- Nha đầu ngốc, hà tất phải giải thích cái gì. Ta đã lâu rồi không có nghe được tiếng đàn của nàng. Sao không nhân cơ hội này hảo hảo một phen, xem trình độ đánh đàn của nàng có tiến bộ chút nàng không.

Nghe thấy Hàn Phong nói vậy, Tiêu Linh cũng lộ ra vẻ tươi cười, lập tức gạt đầu nói:

- Hảo! Vậy chàng phải dụng tâm nghe.

Nói xong, Tiêu Linh không có để ý tới ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, vui vẻ trở lại hội trường.

Mà Lâm Hà đứng một bên không chịu nổi, cưỡng chế tâm tình trong lòng, trầm giọng hỏi:

- Phí lão đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì. Người này.....

Phí lão nghe vậy, khoát tay nói:

- Việc này các người không cần phải xen vào. Hắn là người tối trọng yếu đối với công chúa, tự nhiên là người có lai lịch rõ ràng.

- Đây...

Lâm Hà muốn nói cái gì đó thế nhưng lại bị Phí lão ngắt lời:

- Không cần nhiều lời, Lâm thống lĩnh vẫn là nên đi đến các địa phương khác phụ trách duy trì trật tự đi!

Bởi vì một màn vừa rồi mà mọi người ở hiện trường lúc này đối với sự xuất hiện một thiếu niên xa lạ không khỏi cảm thấy khó chịu.

Lại nói, tất cả mọi người ở đây không một ai không phải vì ái mộ Tiêu Linh công chúa mà đến.

Trong lòng bọn họ thì Tiêu Linh công chúa chính là nữ thần. Thế nhưng ngay vừa rồi nữ thần trong lòng bọn họ dĩ nhiên lại ôm ấp một thiếu niên không rõ lai lịch. Thế nào lại không khiến cho bọn họ cảm thấy tan nát cõi lòng.

Thế nhưng những người này tuy rằng đều là các đệ tử quyền quý, nhưng thấy Hàn Phong đang đứng bên cạnh Phí lão mọi người cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Phải biết rằng dám trêu chọc một Thiên giai cường giả thì sẽ nhận phải kết cục vô cùng thê thảm. Bất quá mọi người cũng không có duy trì lâu tâm trạng này. Bây giờ Tiêu Linh công chúa lại một lần nữa ngồi xuống, tiếng đàn ưu nhã lại một lần nữa vang lên không ngừng từ đôi bàn tay ngọc ngà của nàng.

Dần dần mọi người đều bị tiếng đàn của nàng hấp dẫn, tạm thời quên mất một hồi sự tình mới phát sinh.

- Có thể từ tiếng đàn nhìn ra bây giờ tâm trạng của công chúa vô cùng cao hứng.

Phí lão nhàn nhạt nói.

Mà Hàn Phong lại chăm chú nghe tiếng đàn, trên mặt cũng lộ ra nụ cười, lập tức không giải thích được mà hỏi thăm:

- Người và Linh Nhi thế nào lại ở đây. Huyền Thiên tông phát sinh chuyện gì sao?

Phí lão đem sự tình lúc trước phát sinh nói lại một lần.

Nguyên lai ngay khi Hàn Phong tiến vào động phủ bế quan không lâu thì Thiên Tinh đại đế cũng phải người đến Huyền Thiên tông vốn dự định mời Tiêu Linh và người đến để đô làm khách.

Thế nhưng Hàn Phong thì đang bế quan, mà Thiên Tinh đại đế lại vô cùng muốn gặp mặt Tiêu Linh, cho nên đành phải để Tiêu Linh đến để đô trước.

Tự nhiên Phí lão cũng đi theo.

Mà ngay sau khi Tiêu Linh nhìn thấy Thiên Tinh đại đế, lại là bà con có cùng huyết mạch. Thiên Tinh đại đế vừa nhìn thấy Tiêu Linh đã vô cùng ưu ái. Hơn nữa bản thân hắn còn có một nhi tử Tiêu Vũ, vì vậy Thiên Tinh đại đế ban thưởng phong Tiêu Linh làm công chúa. Nửa năm nay đối với Tiêu Linh cực kỳ yêu thương, tựa như nữ nhi thân sinh.

Bởi vì Tiêu Linh ở tại đế đô trong lúc rảnh rỗi không thể làm gì khác hơn là đánh đàn để giết thời gian. Nhưng lại không nghĩ rằng tiếng đàn của Tiêu Linh cũng lan truyền ra khắp đế đô.

Rất nhiều người bị tiếng đàn của Tiêu Linh hút hồn. Hơn nữa bản thân Tiêu Linh lại vô cùng xinh đẹp, lại là công chúa tự nhiên dẫn tới không ít thanh niên anh tuấn ái mộ mà ào ào đến. Cũng chính là tạo thành danh khí như bây giờ.

Hàn Phong minh bạch sự tình, cũng khẽ cười nói:

- Không hổ là Linh nhi của ta, đi tới chỗ nào cũng được hoan nghênh!

- Xác thực hơn nửa năm nay bên cạnh công chúa xuất hiện không ít thanh niên ưu tú. Như tên Lâm Hà lúc này cũng là một trong số đó.

Phí lão tiếp lời nói.

Hàn Phong nhớ tới Lâm Hà lúc trước gật đầu nói rằng:

- Ân, tuổi còn trẻ đã là địa giai cao thủ, hơn nữa là người thừa kế Lâm gia. Thời gian tới tiền đồ xác thực là bất khả hạn lượng.

Mà nghe được Hàn Phong nói như thế, Phí lão không khỏi lắc đầu nói:

- Ta có thể hay không có thể đem lời này của người là đang tự khoe khoang? Tuy rằng thiên phú của hắn cũng tốt nhưng đối với quái vật như người thì chính là theo đuổi không kịp!

- Không nên nói như vậy, hiện tại thực lực của ta chẳng qua chỉ là Nhân giai thất phẩm mà thôi, so sánh với cái khác vẫn có chút cự ly.

Hàn Phong nói như thế nhưng trên mặt không có nửa điểm biểu tình uể oải.

Thấy Hàn Phong có thể thông dong tự tin đáp lời như thế, Phí lão đối với những sự tình phát sinh trong nửa năm nay của Hàn Phong có chút không giải thích được nhưng cuối cùng trong lòng cũng thoáng yên lòng.

Về phần đáp án, hẳn tin rằng Hàn Phong sẽ nói cho hẳn biết.

Bây giờ đoàn người tự tập ở đây đã giải tán, duy nhất chỉ có Tiết Nặc lưu lại để bảo vệ Hàn Phong.

Lúc này Tiết Nặc trừ lúc đầu còn có chút khấn trương, đối với Phí lão cũng không có quá nhiều sợ hãi, dù sao vô luận như thế nào thì gia gia của nàng cũng là một Thiên giai cường giả. Tự nhiên đối với Thiên giai cường giả có một ít cảm giác thần bí.

Bất quá, Tiết Nặc đứng một bên nghe được câu chuyện của Phí lão và Hàn Phong cũng không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Mở to con ngươi không ngừng nhìn Hàn Phong, trong lòng Tiết Nặc cảm thấy hiếu kỳ suy đoán thân phận của Hàn Phong.

Rốt cuộc thì Hàn Phong là ai lại có thể cùng với một Thiên giai cường giả nói chuyện phiếm. Hơn nữa nhìn biểu hiện của hai người thì không phải là loại mà đệ tử được trưởng bối yêu mến. Hai người nói chuyện với nhau một lúc mà khiến Tiết Nặc cảm giác giống như họ là hai người bạn thân.

Điều này làm cho Tiết Nặc cảm thấy vô cùng mơ hồ. Mà sau đó Tiết Nặc lại nghe được Phí lão đánh giá Hàn Phong. Hẳn dám nói thực lực của Lâm Hà của Lâm gia không bằng Hàn Phong. Điều này không khỏi khiến cho Tiết Nặc cảm thấy giật mình.

Đối với phản ứng của Tiết Nặc, Hàn Phong và Phí lão cũng chú ý tới. Bất quá trong nội dung câu chuyện của hai người cũng không có sự tình nào trọng yếu, cho nên cũng không có để trong lòng.

Hàn Phong hướng về phía Tiết Nặc mỉm cười nói:

- Vừa rồi người đã giúp ta, ta quên mất cho có cảm tạ.

- Ân? Đây... Không quan hệ. Dù sao thì người cũng chính là ta đưa đến, tự nhiên cũng có phần trách nhiệm.

Tiết Nặc thấy Hàn Phong khách khí như vậy, vội vàng nói.

Tiết Nặc tựa hồ cố lấy dũng khí hướng về phía Hàn Phong hỏi:

- Vậy ta có thể hỏi người! Người và Tiêu Linh công chúa rốt cuộc là có quan hệ như thế nào?

- Ân? Ta và Tiêu Linh?

Hàn Phong bị Tiết Nặc bất thành linh hỏi như vậy, biểu tình có chút xấu hổ. Phí lão đứng một bên dùng ánh mắt trên tức nhìn Hàn Phong.

Hơi chút do dự nhưng Hàn Phong cũng cười nói:

- Tựa hồ vừa rồi người bên cạnh ta có nói ta là người trọng yếu nhất đối với Linh nhi, ngược lại đối với ta cũng thế.

- Công chúa nghe được lời này hẳn là sẽ rất vui vẻ!

Phí lão thấp giọng lẩm bẩm.

Tựa hồ bởi vì Hàn Phong xuất hiện mà tiếng đàn của Tiêu Linh khác hẳn mọi ngày. Đương nhiên mọi người ở đây cũng không có liên hệ điều đó với Hàn Phong mà chỉ cho là cảm kỹ của Tiêu Linh có tinh tiến.

Mà mọi người cũng nghe một cách say mê.

Lại qua một lúc lâu, khúc đàn này cuối cùng thì Tiêu Linh cũng đã gảy xong, liền đứng dậy hành lễ với mọi người. Sau đó nàng liếc mắt nhìn Hàn Phong, rồi ky khai hội trường.

Mọi người bây giờ hiển nhiên vẫn đắm chìm trong tiếng đàn tuyệt vời của nàng, vô pháp tự kiềm chế.

Xem đến đây, Phí lão không chờ được nữa bèn nói:

- Hảo! Đi theo ta, chắc hẳn bây giờ công chúa đã ở phía sau chờ, lòng nóng như lửa đốt.

Hàn Phong gật đầu, hướng Tiết Nặc nói:

- Ngày hôm nay cảm tạ người dẫn đường, bằng không ta muốn gặp bọn họ thì cũng phải tốn một phen công phu.

Nói xong, Hàn Phong liền đi theo Phí lão.

Tiết Nặc trông bóng lưng Hàn Phong dần dần rời đi, nhất thời cũng rơi vào trầm tư. Đối với lai lịch của người này, Tiết Nặc càng ngày càng cảm thấy hứng thú.

Chỉ bất quá, lúc này nàng nghĩ tới vừa rồi Tiêu Linh nhào vào lòng Hàn Phong, không khỏi thở dài. Trên mặt lộ ra biểu tình chán nản.

Ở đây ngoại trừ Tiết Nặc ra còn có mấy người chú ý tới Hàn Phong.

Trong đó có hai người là Lâm Vĩ và Hàn Nhạc. Hai người một mực suy nghĩ về sự tình của Hàn Phong. Chính là bọn họ suy nghĩ như thế nào cũng không thể nào đoán ra được Hàn Phong có lai lịch như thế nào. Lúc Hàn Phong ly khai, bọn họ cũng chạy về nhà đem tin tức này thông tri cho trưởng bối trong tộc.

Dù sao thì bọn họ cũng từng xung đột với Hàn Phong. Vạn nhất về sau Hàn Phong muốn tìm bọn họ gây phiền phức, cho nên bọn họ trước tiên phải về gia tộc thông báo mọi sự tình của ngày hôm nay.

Nghĩ đến đây hai người Hàn Nhạc và Lâm Vĩ cũng không khỏi cảm thấy hối hận. Bọn họ tưởng rằng người này thân phận bối cảnh không có gì, lại không nghĩ đến quan hệ với công chúa lại mật thiết như vậy. Sự tình vừa rồi chỉ cần không phải là người ngu si thì cũng có thể đoán ra được ít nhiều.

Nhất là Lâm Vĩ, bây giờ đối với hành động trợ giúp Hàn Nhạc của mình lúc này mà đắc tội với Hàn Phong thì ảo não không ngớt. Nguyên bản hắn chỉ thấy Hàn Phong không có vừa mắt, cũng không có khoảng cách gì quá lớn.

Nếu như không bởi vì các trưởng bối trong tộc đã phân phó muốn mượn hơi Hàn Nhạc thì hắn cũng không có hành động như vừa rồi. Mà hôm nay xem ra sự tình lần này cái được không bù đắp nổi cái mất.

Trừ hai người này thì Lâm Hà thân là thống lĩnh cấm quân phụ trách an nguy của Tiêu linh biểu tình vô cùng âm trầm. Hắn nhìn về phía Hàn Phong mà trong lòng vô cùng đổ kị.

Nửa năm nỗ lực, nửa năm tâm huyết. Mất thấy sẽ thành công, lại không nghĩ tới rằng giữa đường lại xảy ra biến cố. Hắn cũng không phải là người ngu tự nhiên rõ quan hệ giữa Tiêu Linh và Hàn Phong không có đơn giản.

Phải biết rằng Tiêu Linh bình thường đối với người xa lạ luôn luôn biểu lộ một sắc thái. Mà Lâm Hà phải mất tới nửa năm mới đạt được một chút tín nhiệm, hảo cảm của Tiêu Linh.

Chỉ ít so với những người khác thì Tiêu Linh cũng từng chủ động nói chuyện với hắn vài lần.

Điều này đối với Lâm Hà mà nói không thể nghi ngờ là có tiền triển rất lớn. Mà được các trưởng bối trong tộc cổ vũ, lòng tin của Lâm Hà cũng tăng lên nhiều, đang chuẩn bị thi triển quyền cước, nhất cử thu được sự ưu ái của Tiêu linh.

Thế nhưng kết quả trước mắt này khiến hắn không thể nào tiếp thu được.

Tuy rằng thiên phú của hắn không kém, ở Lâm Gia cũng có địa vị nhất định, không những thế hắn còn có thân phận là người thừa kế cho nên bất cứ lúc nào cũng có thể bị người ám toán. Vì vậy nếu như có thể thu được sự ưu ái của Tiêu Linh, xa hơn là có thể kết thân cùng với hoàng thất thì không thể nghi ngờ thân phận thừa kế của hắn ở trong Lâm gia càng thêm vững chắc.

Đối với mấy người kia, Hàn Phong cũng không có để ý tới. Lúc này hắn theo sau Phí lão cũng đã đi tới hoàng cung.

Tiêu Linh sau khi khôi phục lại sự tỉnh táo thì cũng cảm thấy xấu hổ. Ở trước mọi người mà nàng cùng Hàn Phong lại có biểu hiện vô cùng thân thiết. Vì vậy mà một mực trở lại hoàng cung trước.

Mà Hàn Phong có Phí lão đi trước dẫn đường, đi tới hoàng cung vô cùng thuận lợi.

Nhìn thấy chỗ ngồi rộng không gì sánh được, cung điện tráng lệ, Hàn Phong cười nói:

- Cung điện này và Thiên Nguyệt đế quốc rất giống nhau a!
- Đúng vậy! Mỗi lần thấy đều có cảm giác giống như về nhà!

Phí lão nhàn nhạt nói.

Một đường theo Phí lão đi thẳng tới hoàng cung đại điện.

Hàn Phong trông thấy một người trung niên mập mạp ngồi ở trước mặt ăn mặc một thân đẹp đẽ, y phục quý giá. Hàn Phong rất khó có thể đùa hấn và người thống trị đế quốc liên hệ với nhau.

Nhưng thật ra Tiêu Vũ đứng ở đằng sau trung niên mập mạp làm cho hắn có thêm ấn tượng là có thêm đế vương bàn khí độ.

- Người chính là Hàn Phong?

Trung niên mập mạp ngữ khí hoà ái nói.

Mặc dù trong lòng Hàn Phong có một số ý nghĩ khác. Nhưng vô luận thế nào thì thoát nhìn người trước mặt không có lấy lực sát thương nào xác thật là người thống trị đế quốc Tiêu Tấn.

Lúc này nghe được đối phương hỏi, Hàn Phong cũng tiếp lời hồi đáp:

- Tại hạ đúng là Hàn Phong, kiến giá bệ hạ.
- Ha ha! Không cần đa lễ. Ta cũng nghe Vũ nhi và Linh nhi nhắc tới ngươi. Đệ nhất danh của Thiên Thánh đại hội.

Tiêu Tấn vẻ mặt hoà ái nói.

Hơi chút quan sát Hàn Phong, Tiêu Tấn giống như phát hiện ra điều gì đó, trong miệng không khỏi sinh ra một tiếng nghi hoặc, thanh âm kỳ quái hỏi thăm:

- Không đúng! Ta nghe Vũ nhi nói ở Thiên Thánh đại hội, ngươi đã đạt đến Địa giai. Vì sao ta quan sát đấu khí trên người ngươi so với đấu khí Địa giai thì lại yếu hơn rất nhiều?

Nghe được Tiêu Tấn hỏi, Hàn Phong cười nói:

- Bởi vì một ít nguyên nhân đặc thù, ta tán công. Bây giờ đang một lần nữa tu luyện lại.
- Tán... Tán công?

Tiêu Tấn nghe vậy thì thân sắc không thể tin tưởng, không khỏi mở miệng nói.

Không chỉ có Tiêu Tấn mà Phí lão cùng với Tiêu Linh, Tiêu Vũ ở đây nghe vậy cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Tiêu Linh ở bên cạnh Tiêu Tấn vô cùng khẩn trương đi tới trước mặt Hàn Phong vẻ mặt thân thiết hỏi:

- Đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì? Nửa năm trước không phải chàng nói muốn bế quan tiến giai sao? Thế nào đột nhiên lại tán công?

Tiêu Linh tuy rằng say mê cầm kỹ, không thích đấu khí. Thế nhưng đối với việc tán công thì nàng vô cùng rõ ràng. Dưới mọi tình huống thì không có người nào chịu tán công, trừ phi gặp tình huống bất đắc dĩ.

Đó cũng chính là điều khiến Tiêu Linh cảm thấy khẩn trương.

Thấy Tiêu Linh thân thiết sắc mặt ngưng trọng hỏi han mình như vậy, Hàn Phong khẽ cười, ra hiệu cho mọi người đừng lo lắng, sau đó mới lên tiếng:

- Yên tâm đi, ta rất tốt, tán công là ta lựa chọn. Các ngươi cũng không nên quá mức kinh ngạc.

Hàn Phong nói vậy không khỏi khiến cho mọi người ở đây cảm thấy vô cùng hồ đồ, biểu tình không những không hoà hoãn mà càng trở nên nghiêm trọng.

- Hàn Phong! Những lời này của ngươi thật khiến trẫm cảm thấy hồ đồ. Ta nghĩ ngươi bất quá chỉ mới hai mươi tuổi mà đã là Địa giai cao thủ. Ở tại Thiên Tinh đế quốc cũng là kỳ tài ngút trời, chỉ cần bồi dưỡng thì thời gian tới nhất định là sẽ trợ giúp rất lớn cho đế quốc. Ngươi vì sao lại phải tán công?

Tiêu Tấn là một đế vương, tuy rằng bề ngoài là một người vô hại những hắn cũng đã gặp qua rất nhiều sóng to gió lớn. Vì vậy hắn nhanh chóng phản ứng, không khỏi trầm giọng nói.

Tiêu Tấn vì sao lúc trước coi trọng Hàn phong, trừ việc Hàn Phong đem hai trăm mai Thiên Địa Thánh Quả cho hoàng thất ra thì quan trọng hơn chính là thiên phú của Hàn Phong. Đồng thời sau lưng hắn còn có hai gã Thiên giai cường giả không rõ lai lịch.

Ở trong cảnh nội của Thiên Tinh đế quốc, cơ bản mỗi tông môn đều có Thiên giai cường giả. Trên cơ bản hoàng thất đều biết bọn họ, đương nhiên cũng không ngoại trừ một ít tán tu không có gia nhập bất kỳ tông môn nào mà tự mình tu luyện lên Thiên giai cường giả. Mà những người này chính là bộ phận trọng yếu mà hoàng thất muốn lôi kéo.

Mà Huyền Thiên tông vốn là một tiểu tông môn không ai biết đến. Đột nhiên toát một thực lực lớn mạnh. Điều này không khỏi khiến cho hoàng thất để ý.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

244. Chương 227: Ban Thưởng.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Nguyên bản hoàng thất dự định phái người điều tra Huyền Thiên tông, đồng thời cũng phòng bị. Thế nhưng sau khi biết được thân phận của Tiêu Linh, Tiêu Tấn liền cải biến chủ ý.

Vô luận như thế nào thì Tiêu Linh cũng có thể tính là người một nhà. Tồn tại một tầng quan hệ này mà Tiêu Tấn liền dự định thúc đẩy quan hệ với Huyền Thiên Tông.

Nếu như có thể để Huyền Thiên tông vì hoàng thất mà hiệu trung thì đây là kết quả tốt nhất. Bất quá loại tình huống này Tiêu Tấn cũng rõ trên cơ bản là không thể nào xảy ra.

Tiêu Tấn làm đế vương một đời, tự nhiên là có năng lực. Hắn tin tưởng nếu được hoàng thất chiếu cố thì chỉ cần hai năm thời gian thôi, Huyền Thiên tông dựa vào ba trăm mai Thiên Địa Thánh quả cùng với sự trợ giúp của hai gã Thiên giai cường giả thì thực lực sẽ tăng vọt.

Mà Hàn Phong cùng Tiêu Linh có quan hệ vô cùng thân thiết. Ngoài thiên phú của hắn ra thì Tiêu Tấn cũng chính từ miệng Tiêu Vũ biết được tin tức. Sau khi Thiên Thánh đại hội kết thúc thì thực lực Hàn Phong đã là Địa giai lục phẩm. Mà một năm trước hắn cũng chỉ là một thiếu niên mười bốn tuổi mà thôi.

Mười bốn tuổi đã là Địa giai lục phẩm cao thủ. Chỉ với từng ấy vốn liếng thôi cũng đủ để vô số thế lực mời chào.

Với thiên phú trác tuyệt của Hàn Phong thì không quá hai mươi tuổi hắn trở trở thành một Thiên giai cường giả. Có thể nghĩ một thiếu niên có khả năng trở thành Thiên giai cường giả, đủ để hoàng thất mượn hơi.

Thế nhưng, không nghĩ tới bây giờ Tiêu Tấn luôn khấn trương muốn gặp mặt vị thiếu niên này. Đến khi hắn xuất hiện trước mặt mình thì.....

Đối mặt với nghi vấn của Tiêu Tấn, đồng thời cũng là nghi vấn của những người khác, Hàn Phong nhanh chóng tự hỏi tình huống Tiên Thiên đấu khí. Hắn không thể làm gì khác hơn là đem tình huống mình vô tình đạt được Cửu Chuyển Huyền Công nói ra.

Mà lúc này Tiêu Tấn và mọi người ở đây nghe được Hàn Phong giải thích biết được hấn tán công là vì có nguyên nhân. Nhất thời cũng cảm thấy dở khóc dở cười.

Về mặt Phí lão nghiêm túc nói:

- Nói như vậy, người đã đột phá thiên giai?

- Đây là điều tự nhiên. Đây chính là điều kiện đầu tiên để tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công. Đó là đấu khí phải đạt được Thiên giai.

Hàn Phong gật đầu đáp.

Nghe Hàn Phong trả lời như vậy, hai phụ tử Tiêu Tấn nhất thời hít một hơi thật sâu.

Lúc trước Tiêu Tấn đối với Hàn Phong đánh giá cực cao, cũng vì thiên phú của hắn mà đoán rằng đến năm hai mươi tuổi hắn nhất định có thể đột phá Thiên giai. Mà Thiên giai cường giả dưới ba mươi tuổi từ xưa đến nay tuy rằng không phải không có nhưng mà vô cùng thưa thớt.

Chính là hiện tại Hàn Phong tự mình xác minh nói rằng, mấy tháng trước hắn vừa mới mười lăm tuổi mà đã thành công bước vào Thiên giai.

Mười lăm tuổi trở thành Thiên giai cường giả, Tiêu Tấn tin tưởng nếu tin tức này truyền ra thì cả đại lục sẽ chấn động.

Đó cũng chính là vì sao mà hắn gấp gáp mời Tiêu Linh và Hàn Phong đến để đô làm khách. trừ việc muốn biết được tình huống của Thiên Nguyệt đế quốc ra thì quan trọng hơn chính là vì Hàn Phong.

Chính là trước mặt thiếu niên này dĩ nhiên ngay lần đầu tiên gặp mặt đã khiến cho hắn khiếp sợ không thôi.

Tán công! Một thiên giai cường giả dĩ nhiên lại đi tán công. Tiêu Tấn đã không thể hình dung được sự tình này.

- Vậy đấu khí của người hiện giờ?

Tiêu Vũ đứng bên cạnh Tiêu Tấn cũng không chịu nổi, cất giọng hỏi.

- Nhân giai thất phẩm!

Hàn Phong thành thật trả lời.

Nhưng đáp án này khiến cho hai phụ tử Tiêu Tấn lại kinh ngạc thêm lần nữa.

Vô luận tình như thế nào thì sau khi Hàn Phong tán công, lại phải một lần nữa tu luyện. Cũng chính là chưa đến nửa năm, chính xác hơn là vài tháng thôi mà đấu khí của hắn đã lần thứ hai trở lại Nhân giai thất phẩm. Mười lăm tuổi có thực lực Nhân giai thất phẩm võ giả, phóng nhãn trên đại lục mặc dù không thể xem là có thiên phú siêu việt nhưng ít nhất ở trong một tông môn cũng được coi là một đệ tử ưu tú.

Lúc này, Tiêu Vũ nhìn về phía Hàn Phong bằng ánh mắt tràn ngập sự bất đắc dĩ và phiền muộn.

Cũng không kỳ quái, chẳng qua hắn cảm giác Hàn Phong đối với việc tu luyện thật giống như ăn với ngủ, hết sức dễ dàng và đơn giản. Thiên giai đấu khí nói tán công thì tán công. Không nói cái khác chính là phần quyết đoán này thì Tiêu Vũ tự nhận nhìn khắp đại lục không có mấy người có thể làm được.

Người nói người tán công liền tán công. Tán không được vài tháng liền luyện lại đến Nhân giai thất phẩm. Vài tháng thời gian mà bằng với người khác phải khổ cực vài chục năm. Nếu như tin tức này mà truyền ra thì tin rằng có nhiều người chết vì tức mất. Cũng may là Tiêu Vũ từ nhỏ đã được bồi dưỡng trở thành người kế thừa ngôi vị hoàng đế. Đối với hắn thì đấu khí cũng chỉ đứng thứ nhì. Vì vậy mà tuy phiền muộn nhưng trong tâm hắn cũng có chút vui vẻ.

Dù sao thì với quan hệ của Hàn Phong và Tiêu Linh vô luận như thế nào cũng có thể xem Hàn Phong đã là người trong hoàng thất.

Tiêu Vũ có thể nghĩ đến, làm một người đứng đầu một quốc gia như Tiêu Tấn tự nhiên cũng hiểu được.

Chỉ bất quá, chỉ trong chốc lát Tiêu Tân quyết định mở miệng nói:

- Tuy rằng không biết người vì sao tán công nhưng chắc hẳn với tư chất của người thì rất nhanh sẽ mang kinh hỉ đến cho chúng ta. Chuyện này trước hết tạm gác lại đấy đã.

Tiêu Tấn tiếp tục nói:

- Trước đó ta phong Tiêu Linh thành Khuynh Thành công chúa, đó cũng là phong hào của nàng ở tại Thiên Nguyệt đế quốc. Mà ta cũng nghe Linh nhi nói người cũng từng bị Thiên Nguyệt đế quốc phong kết thân vương phải không?

- Đây chẳng qua là Tiêu bá phụ nâng đỡ mà thôi, Hàn Phong thực sự đảm đương không nổi.

Hàn Phong khiêm tốn nói.

Tiêu Tấn nghe vậy cũng chỉ khoát tay cười nói:

- Mặc kệ như thế nào, người cũng là người của Thiên Tinh đế quốc. Nếu như Thiên Nguyệt đế quốc đã phong kết thân vương với người thì Thiên Tinh đế quốc ta tự nhiên cũng không thể yếu kém hơn người khác. Hôm nay ta ban thưởng phong người làm Thiên Tinh đế quốc thân vương. Đồng thời đem năm trăm dặm thổ địa quanh Huyền Thiên tông giao cho người quản hạt.

- Bệ hạ, vô cùng bất thụ lộc. Người ban thưởng như vậy có phần không thích hợp.

Hàn Phong có chút ngạc nhiên nhìn Thiên Tinh đại đế nói.

Yên tâm, trẫm đã có quyết định như vậy tự nhiên là có đạo lý. Lại nói, Linh nhi hôm nay đã là con gái nuôi của ta. Người muốn kết hôn với nàng thì tự nhiên phải có thân phận tương xứng. Bằng không cho dù Linh nhi không để ý thì người ngoài cũng sẽ không có ủng hộ.

Tâm tình Tiêu Tấn hôm nay tựa hồ rất tốt, ngữ khí hơi trêu đùa nói.

Lời này khiến cho Tiêu Linh cảm thấy vô cùng e thẹn, trốn phía sau Phí lão. Bất quá lúc này về mặt Phí lão hồ nghi nhìn Hàn Phong. Hẳn biết Hàn Phong không phải là người lỗ mãng như vậy. Vừa rồi hẳn là Hàn Phong còn chưa có nói hết sự thật. Kiểm chế sự hiếu kỳ trong lòng, Phí lão đứng một bên không lên tiếng.

Nghe được Tiêu Tấn nói vậy, Hàn Phong nhìn Tiêu Linh rồi lập tức ngẫm lại, liền đáp ứng. Hẳn cũng minh bạch Tiêu Tấn ban thưởng những thứ này là để mượn hơi hắn, muốn tạo qua hệ tốt với hắn.

Đối với điểm này, Hàn Phong không có bất luận ý kiến nào. Dù sao thì hắn cũng dự định cùng với hoàng thất hợp tác. Như vậy đối với Huyền Thiên tông cũng sẽ có trợ giúp không nhỏ.

Vì vậy mà Hàn Phong liền vui vẻ đáp ứng.

Mà Tiêu Tấn thấy Hàn Phong đã chấp thuận, cũng tiện đã cười to, nói:

- Tốt lắm! Ta để Tiêu Vũ dẫn người đến gia khổ của Thiên Tinh hoàng thất chọn vài thứ, coi như là quà tặng gặp mặt của ta!

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

245. Chương 228: Yêu Cầu Của Tiêu Tấn.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hàn Phong vừa nghe thấy Tiêu Tấn nói như thế trong lòng cũng cảm thấy sửng sốt, nhưng lập tức hắn cũng cảm thấy vui vẻ. Xem ra Tiêu Tấn vì mượn hơi hắn mà không tiếc bỏ ra vốn liếng.

Bất quá ngay khi trong lòng Hàn Phong đang vui vẻ, Tiêu Tấn cũng chuyển đề tài, lần thứ hai nói:

- Bất quá, bây giờ ta có một việc hi vọng người có thể hỗ trợ.

Xem mắt Tiêu Tấn, trước sau hẳn đều có làm bộ dáng cười tủm tỉm. Hàn Phong đoán không biết Tiêu Tấn muốn hẳn làm cái gì, vì vậy thấp giọng hỏi:

- Không biết bộ hạ cần ta làm những gì? Hôm nay ta thực lực không đủ, sợ là không có khả năng giúp đỡ bộ hạ.

- Ha ha! Người không cần tự coi nhẹ mình, ta nếu muốn cầu người làm việc gì thì tự nhiên chuyện đó người có thể làm được.

Tiêu Tấn tiếp tục nói:

- Là như thế này. Ba tháng sau, đế đô sẽ cử hành một hồi luyện đan giao lưu đại hội. Đến lúc đó ta hi vọng người có thể đại biểu cho Thiên Tinh đế quốc tham gia lần đại hội này.

- Luyện đan giao lưu đại hội?

Hàn Phong nghe vậy, cũng cảm thấy sững sốt.

Trong đầu tỉ mỉ suy tư một hồi, rồi mới từ trong trí nhớ của kiếp trước mơ hồ tìm ra một ít tương quan tin tức.

Tựa hồ, đúng là từng có một đại hội như thế. Thế nhưng tính chất của luyện đan đại hội và Thiên Thánh đại hội có chút bất đồng.

Hàn Phong nhớ kỹ, tựa hồ tuyển thủ tham gia luyện đan đại hội cũng không chỉ giới hạn trong Thiên Tinh đế quốc mà bao quát xung quanh Thiên Tinh đế quốc đại đại tiểu tiểu hơn mười quốc gia.

Những quốc gia đến tham giữ một phần đều là các nước phụ thuộc của Thiên Tinh đế quốc mà một phần khác là những đế quốc giáp ranh với Thiên Tinh đế quốc. Nhưng tổng thể mà nói Thiên Tinh đế quốc là một trong những đế quốc có thực lực cường đại nhất.

Tự nhiên luyện đan đại hội lần này cũng được tổ chức tại cảnh nội của Thiên Tinh đế quốc.

Mà theo Hàn Phong biết thì lần tổ chức đại hội này lúc ban đầu vì tránh cho các quốc gia trong lúc đó quá độ chiến tranh dẫn đến thực lực của một số nước tổn hao. Cho nên liền quyết định luyện đan đại hội sẽ được tổ chức tại biên cảnh giới tuyến phân chia.

Mà các nước phụ thuộc vào Thiên Tinh đế quốc thì dùng bài danh của lần luyện đan đại hội lần này để quyết định hoàng thất của nước đó phải nộp bao nhiêu cống phẩm.

Có thể nói luyện đan giao lưu đại hội trên thực tế vẫn có chứa chính trị ở trong đó.

Đương nhiên theo mỗi một lần đại hội tổ chức thành công thì luyện đan giao lưu đại hội cũng từ từ trở thành một hồi thịnh hội.

So sánh với Thiên Thánh đại hội mà nói thì càng thêm náo nhiệt.

Dù sao thì Thiên Thánh đại hội là của cảnh nội Thiên Tinh đế quốc. Các thế lực trong đế quốc độ sức với nhau. Mà luyện đan giao lưu đại hội lần này còn là cơ hội để các quốc gia cạnh tranh nhau.

Vì vậy rất nhiều luyện được sư đối với trận đại hội này thập phần quan tâm. Mà có thể đại biểu cho mỗi một quốc gia để họp trận đại hội này thì thực lực không kém một chút nào.

Sau đó, trong quá trình diễn ra đại hội, phàm là những luyện được sư có biểu hiện xuất chúng tự nhiên sẽ được các thế lực khắp nơi cực kỳ quan tâm. Kỳ thực đây cũng là cơ hội để cho luyện được sư nhất cử thành danh.

Chẳng qua Hàn Phong nhớ kỹ, Thiên Tinh đế quốc tựa hồ có không ít luyện được sư nổi danh mà trong số đó cũng có người từng hãm hại Trầm ngọc là Thượng Quan Vô Ngã.

Tuy rằng phẩm giá của hắc quả thực rất kém thế nhưng nếu xét về mặt luyện chế đan dược thì cũng có thực lực của một đại sư luyện dược sư.

Hàn Phong vẫn không rõ, Tiêu Tấn vì sao không tìm hắc mà lại lựa chọn bản thân một thiếu niên vẫn chưa tới hai mươi tuổi.

Về phần Tiêu Tấn có hay không biết được khả năng luyện chế đan dược của bản thân Hàn Phong cũng không có lo lắng. Tiêu Tấn đã nói như vậy thì nhất định từ trước hắc cũng đã có hỏi thăm rõ ràng.

Nghĩ vậy Hàn Phong liền mở miệng nói:

- Bệ hạ, ta nhớ kỹ hoàng thất từ lâu có một vị đại sư luyện dược sư đã thành danh từ lâu, vì sắp lần này ta lại đại biểu cho Thiên Tinh đế quốc tham dự đại hội mà không phải là hắc.

Tiêu Tấn nghe Hàn Phong nói vậy thì cười nói:

- Ta còn tưởng rằng người đã biết trước. Là như thế này bởi vì đại hội có quy định tuyển thủ tham gia đại hội lần này phải là người có niên kỷ không quá năm mươi. Mà Thượng Quan cũng đã vượt quá giới hạn này.

Sau đó Hàn Phong cũng từ Tiêu Tấn biết được vì sao đại hội lần này có quy định này.

Hàn Phong biết trình độ luyện dược sư càng cao thì thọ mạng càng dài. Mà nghe Tiêu Tấn giải thích thì lần luyện đan giao lưu đại hội lần này dường như giống với Thiên Thánh đại hội, mười năm cử hành một lần.

Mà luyện dược sư trình độ được đề thăng thì trừ thiên phú ra quan trọng hơn chính là kinh nghiệm được tích lũy không ngừng. Vì vậy trên cơ bản niên kỷ của luyện dược sư càng lớn thì trình độ luyện đan càng cao.

Cũng chính vì vậy mà đại hội mới có quy định như vậy, bằng không nếu như không có việc hạn chế niên kỷ thì một luyện dược sư đứng đầu lại tham gia đại hội đạt được đệ nhất danh. Như vậy thì chẳng phải đại hội không còn ý nghĩa gì nữa sao.

Trong thấy bộ dạng trầm tư của Hàn Phong, Tiêu Tấn cho rằng hắc còn đang do dự, vì vậy tiếp tục nói:

- Lần đại hội này là chuyện quan trọng liên quan đến vận mệnh của Thiên Tinh đế quốc. Vì vậy ta hi vọng người có thể lấy quốc gia làm trọng. Hơn nữa chỉ cần người đáp ứng tham gia đại hội lần này thì tài liệu luyện chế cần thiết hoàng thất sẽ phụ trách.

Tiêu Tấn tiếp tục nói:

- Vả lại lúc trước bởi vì Thiên Thánh đại hội ta biết Huyền Thiên tông của người có rất nhiều thế lực khác nhòem ngõ. Tự nhiên nếu có hoàng thất của ta che chở hai năm thì trong hai năm đó Huyền Thiên tông nhất định sẽ thiên thai hoá cốt.

Nói tới chỗ này, Tiêu Tấn nhìn vẻ mặt trầm tư của Hàn Phong tiếp tục nói:

- Cần cần người ở tại luyện đan đại hội lần này đạt được thành tích khả quan thì hoàng thất sẽ có lý do để bảo hộ Huyền Thiên tông trong thời gian dài.

Hàn Phong nghe được câu nói sau cùng của Tiêu Tấn thì hai mắt không khỏi sáng bừng lên.

Dù sao thì hiện nay mà nói, thứ mà Huyền Thiên tông cần bây giờ là thời gian.

Mà nói như vậy thì Thiên Tinh hoàng thất sẽ không thể không đắc tội với các thế lực lớn trong nội cảnh. Nói cách khác qua hai năm chỉ cần qua hai năm hoàng thất không có bảo hộ Huyền Thiên tông nữa thì mặc dù sau đó Huyền Thiên tông bị huỷ diệt thì hoàng thất cũng không thể xuất thủ can thiệp.

Vì vậy nếu như danh chính ngôn thuận mượn cớ, như vậy hoàng thất có lý do có thể kéo dài thời gian bảo hộ Huyền Thiên tông. Như vậy thì Huyền Thiên tông càng có thêm thời gian để phát triển.

Nghĩ như vậy Hàn Phong không khỏi ngẩng đầu lên hỏi:

- Vậy xin hỏi bệ hạ, nếu như ta tham gia đại hội cần phải đạt thành tích gì mới có được tu cách để hoàng thất che chở?

- Dựa theo thành tích trước kia thì chỉ cần người nằm trong top mười người đứng đầu là được.

Tiêu Tấn nhàn nhạt nói:

- Đương nhiên nếu người có thể thu được thứ hạng càng cao thì Huyền Thiên tông càng có lợi. Bất quá cũng chỉ có thể kéo dài tối đa một năm.

- Một năm sao?

Hàn Phong nghe vậy thì cúi đầu lẩm bầm.

Hai năm thêm một năm là ba năm. Ba năm thời gian cũng đủ rồi.

Suy nghĩ thấu đáo Hàn Phong ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Tấn lòng tin mười phần nói:

- Xin bệ hạ yên tâm, Hàn Phong nhất định xuất thủ toàn lực.

- Ha ha! Hảo, tốt lắm! Người đã đáp những vậy thì trong mấy ngày tới hãy ở trong hoàng cung. Lúc rảnh rỗi thì có thể cùng Linh nhi và Vũ nhi đi dạo quanh đế đô vui chơi. Ta rất chờ mong ba tháng sau có thể thấy được biểu hiện của người.

Tiêu Tấn thấy Hàn Phong đáp ứng khê cười nói.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

246. Chương 229: Địa Đồ Kỳ Quái.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Lại tùy ý nói chuyện phiếm vài câu, Hàn Phong liền nói lời từ biệt với Tiêu Tấn.

Hắn cùng Tiêu Linh và Phí lão rời khỏi đại điện. Một đường đi Hàn Phong vui mừng rạo rực đến tận khi đến chỗ ở của mình.

Cũng không biết có phải do Tiêu Linh an bài hay không mà gian nhà mà Hàn Phong ở ngay sát vách với gian nhà của Tiêu Linh.

Đi vào trong phòng, Phí lão vẫn một đường theo sát. Sau đó hắn đem nghi vấn trong lòng mình lúc trước nói ra:

- Tiểu tử, hiện tại không có người ngoài, người có thể nói rõ nguyên nhân vì sao mà người tán công hay không?

Tiêu Linh đang giúp Hàn Phong sắp xếp giường chiếu nghe thấy câu hỏi của Phí lão thì ngừng tay, hiếu kỳ nhìn Hàn Phong.

Đối với Phí lão và Tiêu Linh thì Hàn Phong đương nhiên là tín nhiệm, vì vậy cũng không có giấu diếm bọn họ.

Vì vậy liền mở miệng nói:

- Chắc hẳn các người cũng biết ta tại một lần ngoài ý muốn thu được Tiên Thiên đầu khí của một vị Thiên giai cường giả.

- Đây là tự nhiên. Bố Lôị Định đã nói với ta. Chính là cái đó với tán công thì có quan hệ như thế nào.

Phí lão gật đầu nói.

Kế tiếp Hàn Phong liền đem sự tình đơn giản thuật lại một lần.

Mà sau khi nghe xong thì Phí lão cũng phải biến sắc. Thăng đến một lúc lâu sau đó Phí lão mới mở hai mắt quái dị nhìn Hàn Phong thờ dài nói:

- Tiểu tử, ngươi thật sự là quá điên cuồng. Ngươi cũng biết thể nhân liệu mạng tu luyện chính vì một ngày có thể trở thành Thiên giai cường giả. Mà ngươi dĩ nhiên dễ dàng đem một thân tu vi đơn giản tán đi. Ta thật không biết ngươi ngu xuẩn hay là dũng cảm nữa.

- Ha ha! Thế nhưng thực sự chứng minh hành động của ta là chính xác. Ngươi xem, ta mới tu luyện mấy tháng thời gian mà hôm nay đấu khí đã là Nhân giai thất phẩm. Tin tưởng rằng chỉ qua một tháng nữa thôi ta lại có thể một lần nữa tiến nhập Địa giai.

Hàn Phong vừa cười vừa nói.

Mà Phí lão còn như trước vẫn lắc đầu không ngừng, hiển nhiên vẫn bị hành động điên cuồng của Hàn Phong triệt để chấn trụ.

Bất quá, Phí lão cũng không có ở lại lâu là đem thời gian còn lại dành riêng cho hai người, còn mình thì đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại có Hàn Phong và Tiêu Linh hai người.

Lúc này hai mắt Hàn Phong nhìn chăm chăm vào Tiêu Linh, thăng đến khi gương mặt nàng chậm rãi ửng đỏ thì Hàn Phong mới nhẹ nhàng vươn tay ra ôm nàng vào trong lòng.

Tiêu Linh vì một loạt hành động này của Hàn Phong khiens nàng cảm thấy xấu hổ không thôi. Thế nhưng thân thể mềm mại chẳng qua cũng chỉ hỏi quăn quại mang tính tượng trưng, liền tùy ý để Hàn Phong ôm vào trong ngực. Đồng thời đem trán dán vào trong ngực Hàn Phong, tinh tế cảm thụ cảm giác quen thuộc.

Hai người cứ như vậy ôm nhau, hai bên đều cảm thụ được sự tồn tại của đối phương.

Thăng đến một lúc lâu sau đó, Lúc này Tiêu Linh mới thấp giọng nỉ non:

- Hàn Phong!

- Gì!

Hàn Phong nhẹ nhàng trả lời.

- Ta nhớ ngươi!

Nghe vậy trong lòng Hàn Phong không khỏi cảm thấy ấm áp. Nhận thức Tiêu Linh lâu như vậy nhưng đây là lần đầu tiên hắn nghe được Tiêu Linh nói ra ngôn ngữ như vậy.

Nghĩ vậy, Hàn Phong cũng không khỏi hưng hăng hôn nàng một cái.

Ngày hôm sau, trải qua một đêm tu luyện, đấu khí của Hàn Phong lại đề thăng không ít. Trong mơ hồ hắn đã cảm thấy tựa hồ sắp thăng cấp.

Ngay khi Hàn Phong vì điều này cảm thấy vui vẻ thì Tiêu Vũ tìm tới cửa.

- Điện hạ, ngươi tìm để ta là có chuyện gì?

Hàn Phong trông thấy Tiêu Vũ, liền hỏi.

Tiêu Vũ nghe vậy, không khỏi cười khổ nói rằng:

- Lễ nào ngươi quên, hôm qua phụ hoàng chính là đáp ứng cho ngươi đến bảo khố của gia hoàng gia để ngươi chọn lựa một số vật phẩm coi như là ban thưởng cho thân vương. Hôm nay ta tới tìm ngươi cũng là đem ngươi đến bảo khố.

- Thì ra là thế, hôm qua bởi vì bộ hạ nói tới sự tình luyện đan đại hội nên ta cũng quên mất chuyện này.

Hàn Phong thoáng cảm thấy xấu hổ nói.

Mà Tiêu Vũ lần thứ hai cười khổ lắc đầu lập tức dẫn Hàn Phong tới trước bảo khố hoàng gia.

Trên đường đi, Hàn Phong đối với vị trí của bảo khố cũng không có cảm thấy kinh ngạc. Bởi vì trước đây Hàn Phong ở tại Thiên Nguyệt đế quốc cũng đã từng đi vào bảo khố hoàng gia một lần. mà Thiên Tinh đế quốc và Thiên Nguyệt đế quốc tuy rằng bất đồng nhưng đều có huyết mạch truyền thừa. Ở tại một số phương diện có chút khác biệt còn lại thì thập phần giống nhau. Đối với bảo khố hoàng gia cũng không có ngoại lệ.

Đi một lúc lâu, Tiêu Vũ rốt cục mang theo Hàn Phong đi tới một gian nhà nhìn hết sức bình thường, kiến trúc không có gì đặc sắc, lập tức nói rằng:

- Nơi này là vị trí của bảo khố, sẽ có người mở cửa giúp người. Người cú yên tâm đi vào bên trong chọn lựa những thứ mình thích. Ta chính là lần đầu tiên thấy phụ hoàng đối với người khác như vậy. Hàn Phong người phải nắm cho tốt cơ hội này.

- Đa tạ điện hạ.

Hàn Phong cười nhạt trả lời.

Tiêu Vũ gật đầu, tiện đà nói:

- Hảo, trách nhiệm của ta đến đây là hết, bên ngoài ta còn có chút chuyện cần phải xử lý. Không thể ở lại chờ người được.

Nói xong, Tiêu Vũ cùng với người phụ trách bảo khố nói vài câu, sau đó liền vội vã rời đi.

Trông thấy Tiêu Vũ vội vã ly khai, Hàn Phong cũng không khỏi khẽ lắc đầu, lập tức cùng với một thị vệ đi vào bên trong bảo khố.

Đi vào bảo khố Hàn Phong phát hiện kiến tạo kết cấu bên trong bảo khố cùng với bảo khố của Thiên Nguyệt đế quốc không có khác biệt chút nào.

Nếu như không phải Hàn Phong đang xác định rằng mình không phải nằm mơ thì sợ rằng hắn còn tưởng nơi này là bảo khố của Thiên Nguyệt đế quốc.

Đường đi dễ dàng , chẳng mấy chốc mà hắn đã đi đến chỗ sâu nhất trong bảo khố, thoáng nhìn quanh bốn phía.

Quả nhiên không hổ là hoàng thất của đế quốc. Về phương diện cất giấu những thứ này thì so với Thiên Nguyệt đế quốc cũng không thua kém bao nhiêu. Thậm chí Hàn Phong còn cho rằng việc bảo mật ở nơi này còn tốt hơn ở Thiên Nguyệt đế quốc rất nhiều.

Nơi này trừ một ít tài liệu trân quý ở ngoài ra thì còn có một ít đồ cổ tranh chữ thập phần hiếm thấy được cất giấu.

Đương nhiên đối với những thứ này tuy rằng quý giá. Nhưng đối với hắn thì những thứ này không có đang giá, Hàn Phong chẳng qua cũng chỉ liếc qua một lần cũng không có nhìn lại lần nữa.

Ở trong bảo khố, tới tới lui lui vài vòng, trước mặt Hàn Phong trưng bày đủ các loại kiểu dáng bảo bối.

Tuy nhiên Tiêu Tấn không có nói rằng cho hắn bao nhiêu thứ nhưng Hàn Phong cũng hiểu nên cũng không dám lấy nhiều. Bằng không nếu mà Tiêu Tấn biết thì còn không phải lột da hắn hay sao.

Vì vậy, Hàn Phong lại đi dạo quanh vài vòng rồi chọn một viên đan dược bát phẩm tương đối hi hữu ‘ Huyết Linh ngọc’

Huyết Linh ngọc này tuy rằng chỉ là bát phẩm, thế nhưng lại có thể khi luyện chế đan dược này các tài liệu có tính có bài xích rất cao vì thế mà xác suất thành công khi luyện chế đan dược vô cùng thấp.

Huyết Linh ngọc này đối với bản thân hắn cũng không có nhiều công năng lắm nhưng vẫn như trước hắn vẫn chọn nó vì bát phẩm tài liệu.

Chọn Huyết Linh ngọc này xong Hàn Phong lại đi quanh vài vòng. Ánh mắt của hắn lúc này để ý đến đồng thư tịch ở trong góc.

Hàn Phong tùy ý quan sát một phen thì phát hiện những bí tịch này đại bộ phần đều ghi chép một ít bí tịch vô cùng hãn hữu từ xưa đến nay.

Có lẽ những bí tịch này vẫn được cất trong bảo khố của hoàng thất Thiên Tinh đế quốc cho nên hoàng thất đối với những bí tịch này vẫn chưa có lý giải.

Tùy ý lấy mấy quyển, Hàn Phong phát hiện những bí tịch này ghi chép tâm pháp và vũ kỹ cao giai. Bất quá Hàn Phong cũng không có quá nhiều hứng thú đối với chúng.

Tục ngữ có nói lòng người khó dò. Hàn Phong vẫn nhớ rõ kiếp trước Chấn Phi động phủ có sự hiểu biết về tâm pháp vũ kỹ xa xa vượt qua cả sự hiểu biết của Hàn Phong. Vì vậy mặc dù trước mặt những tâm pháp vũ kỹ này đều là cao giai nhưng mà đối với Hàn Phong mà nói thì không có quá nhiều tác dụng.

Xem một hồi, Hàn Phong đối với những bí tịch này thì mất đi hứng thú, giữa lúc hần chuẩn bị rời đi thì ánh mắt lơ đãng nhìn về tầng cuối cùng của giá sách, một quyển thư tịch lẳng lẳng nằm ở đó.

Sở dĩ có thể hấp dẫn được sự chú ý của Hàn Phong cũng không phải bởi bề ngoài thư tịch này có chỗ gì đặc biệt mà chẳng qua Hàn Phong phát hiện đại tự viết trên cuốn thư tịch này.

Bởi vì Hàn Phong nhận ra được những văn tự này. Những văn tự này năm đó Hàn Phong đạt được Ngạo Thị Thiên Địa bí quyết trên mặt ghi chép văn tự giống nhau như đúc.

Mang theo sự hiếu kỳ như vậy, Hàn Phong lập tức đem cuốn thư tịch này ra phủ bụi một hồi.

Tay hơi vồ vồ vào cuốn thi tịch để bụi bám bám ở mặt ngoài của thư tịch triệt để bay hết, nhất thời văn tự xuất hiện trước mắt Hàn Phong.

- Thanh Phong quyết!

Vì trước đây Hàn Phong đã từng nghiên cứu Ngạo Thị Thiên Địa bí quyết nên đã từng trong một thời gian dài tìm hiểu và học tập văn tự ghi trên thư tịch. Cho nên bây giờ hần mới có thể đơn giản nhận ra văn tự được ghi chép.

Mang theo vài phần hiếu kỳ, Hàn Phong mở từng tờ từng tờ ra.

Theo những gì ghi trên cuốn thư tịch thì Hàn Phong càng ngày càng bị ‘Thanh Phong quyết’ này hấp dẫn.

Thư tịch có miêu tả qua ‘Thanh Phong quyết’ cũng không phải là một môn tâm pháp cao giai gì, cũng không thể tính là vũ kỹ. Dựa theo sự lý giải của Hàn Phong thì ‘Thanh Phong quyết’ tựa hồ là một công pháp đặc thù.

Hoặc giả nói ‘Thanh Phong quyết’ này hần là một loại phụ trợ công pháp, cũng chính là người tu luyện một loại tâm pháp nào đó trong một thời gian rồi thì vẫn có thể đồng thời tu luyện thêm ‘Thanh Phong quyết’ này.

Mà ‘Thanh Phong quyết’ có tác dụng đề cao năng lực điều khiển đầu khí trong khi tu luyện.

Mọi người đều biết, một người tu luyện đầu khí là để tăng thêm năng lượng trong cơ thể. Mà vũ kỹ là để đem những năng lượng này xuất ra ngoài cơ thể đồng thời sản sinh ra một lực phá hoại vô cùng mạnh.

Càng là vũ kỹ cao thâm thì đầu khí cần sử dụng càng ít mà lại có thể phát huy ra uy lực vô cùng mạnh mẽ. Vì vậy mà đối với năng lực điều khiển đầu khí có yêu cầu vô cùng cao.

Mà ‘Thanh Phong quyết’ này cũng chính vì thế mà được sinh ra. Căn cứ vào sổ thuật được ghi chép lại thì chỉ cần võ giả đồng thời tu luyện tâm pháp và ‘Thanh Phong quyết’ thì năng lực điều khiển đầu khí của võ giả sẽ được đề cao nhanh chóng. Do đó biến tướng dẫn đến việc đề cao thực lực của võ giả.

Xem đến đây thì Hàn Phong vô cùng vui sướng. Nếu như dựa theo những ghi chép này thì ‘Thanh Phong quyết’ đúng là một tâm pháp tốt.

Hơn nữa ‘Thanh Phong quyết’ này cũng không phải chỉ có mình hần tu luyện. Hần đã nghĩ đến việc truyền thụ nó cho các đệ tử ở trong Huyền Thiên tông để cho bọn họ trong quá trình tu luyện đầu khí cũng tu luyện ‘Thanh Phong quyết’ này. Từ đó có thể đề cao thực lực của bọn họ.

Kể từ đó, thực lực chính thể của Huyền Thiên tông cũng được đề thăng một cách nhanh chóng.

Nghĩ vậy Hàn Phong liền quyết định mang theo cuốn ‘Thanh Phong quyết’ này.

Kỳ thực càng trọng yếu một điểm, Hàn Phong đối với văn tự ghi chép trên mặt cuốn ‘Thanh Phong quyết’ này thập phần lưu ý. Lúc trước đã có Ngạo Thị Thiên Địa bí quyết mà hôm nay lại có thêm một quyển ‘Thanh Phong quyết’.

Mà hai loại công pháp này lại có cùng văn tự ghi chép. Chúng nó có hay không tồn tại một mối quan hệ chặt chẽ với nhau.

Có hay không hai cuốn công pháp này đều do một người sáng tạo ra. Ở trên mặt của Ngạo Thị Thiên Địa bí quyết cũng có nhắc tới Vô Cực chân nhân.

Vô Cực chân nhân này là thần thánh phương nào, vì sao trăm ngàn năm qua chưa từng nghe một ai nhắc tới.

Mặt khác văn tự ghi chép trên hai quyển công pháp này đều không thuộc về đại lục. Đến tột cùng thì đây là cái gì, là Hàn Phong cô văn quả lậu chưa từng thấy qua văn tự như vậy hoặc là những thứ này chính là do Vô Cực chân nhân tự mình nghĩ ra.

Tất cả những chuyện này đối với Hàn Phong vô cùng bí ẩn.

Mà chuyện liên quan đến công pháp mà hắn đang tu luyện thì Hàn Phong tự nhiên muốn hiểu một cách rõ ràng.

Vì vậy hắn đối với Thanh Phong quyết này vô cùng hứng thú. Mà Hàn Phong lại có thêm nhiều hi vọng để có thể tìm được một tia đầu mối của Vô Cực chân nhân.

Mà ngay khi Hàn Phong cất Thanh Phong quyết đi thì có một việc ngoài ý muốn. Một trang giấy từ trong cuốn Thanh Phong quyết rơi ra.

Hàn Phong nghi hoặc nhặt lên mở ra nhìn. Hắn phát hiện trên mặt tờ giấy dường như là một bức địa đồ.

Chẳng qua đối với tấm địa đồ này Hàn Phong cũng không thể nhận biết được.

Phía trên cùng là một cái rừng. Ở giữa là một cái thân cây, trên dưới hai đầu phân biệt thành tiêm trạng tiêu ký. Tại đây ngoài hai tiêu ký này ra còn có hai ký tự kỳ quái ở trên bức địa đồ.

Mặt trên giống như một gậy bị gãy thành ba khúc, nhưng thật ra có chút tương xứng. Xuống phía dưới chính là một con ma thú mang xà uốn lượn vô cùng tinh tế.

Sau đó xung quanh tấm địa đồ đều là rừng cây rậm rạp. Hàn Phong tỉ mỉ quan sát phát hiện hình dạng tấm địa đồ này thập phần quen thuộc thể nhưng nhất thời hồi lâu hắn không thể nghĩ ra được.

Hơn nữa trên tấm địa đồ này còn có đánh dấu văn tự giống như văn tự ghi chép trên Thanh Phong quyết. Không có một chút nào giống với văn tự của đại lục.

Lẽ nào đây là chỗ ẩn thân của Vô Cực chân nhân mà hắn lưu lại cho hậu nhân.

Hàn Phong cứ như thế mà suy đoán, nhưng hắn ngay lập tức cũng lắc đầu đem ý niệm trong đầu bài trừ.

Hàn Phong đem tấm địa đồ này cất kỹ, rồi đi ra ngoài.

Về phần những đồ vật khác Hàn Phong cũng không cần hoặc cũng không có giá trị gì đối với hắn.

Chẳng qua Hàn Phong biết vì Tiêu Tấn mượn hơi hắn nhưng hắn cũng biết trên đời này không có bữa cơm nào miễn phí.

Vì vậy để tránh cho hoàng thất có nhiều người dị nghị nên hắn cũng chỉ tùy tiện cầm đi một hai món chính là Huyết Linh ngọc và Thanh Phong quyết.

- Hàn gia sao?

Tiêu Tân hai mắt khép hờ, nhàn nhạt hỏi thăm.

Mà đứng trước mặt hần chính là nhi tử duy nhất Tiêu Vũ, người thừa kế Thiên Tinh đế quốc trong thời gian tới.

Tiêu Vũ nghe được Tiêu Tấn hỏi cũng gật đầu đáp:

- Không sai, bởi vì trước đó vài ngày Hàn Phong cầu ta giúp hần tìm nơi hạ lạc của phụ thân hần nên ta đã phái người đi điều tra. Qua một quá trình cũng ngoài ý muốn tra ra được phụ thân của Hàn Phong đúng là ba năm trước mang theo nhi tử cùng nhau ly khai Hàn Nhất Nguyên.

- Hàn Nhất Nguyên? Tự hồ không có ấn tượng.

Tiêu Tấn mở mắt nghi hoặc hỏi thăm.

Tiêu Vũ thì vừa cười vừa nói:

- Xác thực, nếu như không bởi vì cùng với Hàn Phong có quan hệ thì chắc hần ai cũng sẽ không chú ý tới Hàn Nhất Nguyên. Thân phận của hần tương đối kỳ lạ là con tư sinh của gia chủ Hàn gia hiện tại Hàn Thiên Sơn.

- Con tư sinh của Hàn gia. Như vậy thì nguyên nhân mà phụ tử Hàn Phong ly khai

Tiêu Tấn lẩm bẩm hỏi.

- Không sai, ta đã điều tra qua, hai phụ tử Hàn Phong ở tại Hàn gia có địa vị vô cùng thấp. Cơ bản không khác gì đám hạ nhân mà ba năm trước Hàn Phong ly khai Hàn gia thì cũng chỉ là một võ giả tam phẩm.

Nói tới chỗ này sắc mặt Tiêu Vũ cũng trở nên ngưng trọng.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

247. Chương 230: Tiêu Vũ Điều Tra.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Mà nghe được Tiêu Vũ nói như thế sắc mặt Tiêu Tấn cũng không khỏi trùng xuống. Hai mắt hiện lên một tia ngưng trọng, trầm giọng nói:

- Nói như vậy thì Hàn Phong chỉ dùng ba năm thời gia để tu luyện đấu khí từ võ giả tam phẩm lên Thiên giai chi cảnh?

- Vâng, phụ vương. Những điều này là do nhi thần trải qua một phen điều tra, tuyệt đối không có bất cứ điều gì sai lầm.

Tiêu Vũ nói.

Tiêu Tấn nghe xong con mắt lại lộ ra vẻ nồng đậm bất khả tư nghị.

Ba năm, chỉ dùng ba năm để có thể trở thành Thiên giai cường giả mà những người khác nằm mơ cả đời chưa chắc đã đạt được. Thảo nào mà Hàn Phong có dũng khí tấn công.

Thế nhưng trong nội tâm Tiêu Tấn có một nghi hoặc vô cùng lớn. Trong ba năm này Hàn Phong rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì dĩ nhiên lại có thể khiến cho hần trong vòng ba năm từ một phổ thông thể gia đệ tử trở thành một Thiên giai cường giả được thể nhân ngưỡng mộ.

Tiêu Tấn ngược lại không có hoài nghi hiện giờ Hàn Phong đến tốt có hay không đạt được Nhân giai. Bởi vì qua điều tra hần biết Hàn Phong không phải hạng người mạnh miệng nói suông.

- Vũ nhi! Người cho rằng trong ba năm này, trên người Hàn Phong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tiêu Tẩn không có nghĩ ra bất kỳ manh mối nào cho nên không khỏi hướng tới Tiêu Vũ hỏi han.

Mà về mặt Tiêu Vũ vô cùng nghi hoặc nói:

- Từ tư liệu điều tra thì cùng với Phí lão có liên quan. Tựa hồ ba năm trước đây hai phụ tử Hàn phong sau khi ly khai khỏi Hàn gia liền đi tới Huyền Thiên tông. Ở tại Huyền Thiên tông mấy tháng thì chẳng biết tại sao hần lại thâm nhập vào U Âm Sâm Lâm.

- U Âm Sâm Lâm? Người nói hần tiến vào U Âm Sâm Lâm?

Sắc mặt Tiêu Tẩn vô cùng kinh ngạc thì thảo hồi.

- Vâng, Phí lão có nói, Hàn Phong chính là đi qua U Âm Sâm Lâm để đến Thiên Nguyệt đế quốc. Do đó mới có thể quan biết được Linh nhi biểu muội.

Tiêu Vũ lại tiếp tục nói:

- Mà cũng từ đó Hàn Phong cùng với nhóm người Phí lão ở cùng một chỗ cũng không có cái gì đặc biệt. Bất quá lúc đó Phí lão từng nhắc nhở nhi thần.

- Nga? Nói!

Tiêu Tẩn hiểu kỳ hỏi.

Tiêu Vũ hỏi chỉnh lý lại câu từ rồi hồi đáp:

- Phí lão từng nhắc nhở nhi thần nói là phía sao Hàn Phong có một vị sư phụ thần bí đại thần thông. Hơn nữa thực lực của sư phụ hần thì vô cùng cường hãn. Phí lão dặn hần trăm triệu lần không thể đắc tội với hần.

Nghe Tiêu Vũ thuật lại, Tiêu Tẩn lại tỉ mỉ tự hỏi một hồi, lúc này mới gật đầu nói rằng:

- Xem ra theo lời Phí lão thì tin tức này có thể tin tưởng được. Cũng chỉ có loại tuyệt thế cường giả lánh đời mới có thể nuôi dưỡng ra được một đệ tử kinh khủng đến như vậy. Chẳng qua Tiêu gia ta thống trị Thiên Tinh đế quốc lâu như vậy cũng chưa từng nghe nói qua trên đại lục lại có một vị cường giả như vậy tồn tại. Xem ra trăm vẫn là quá coi thường thiên hạ rồi.

Nói đến đây, Tiêu Tẩn ngẩng đầu nhìn Tiêu Vũ nói:

- Vũ nhi à, người nhớ kỹ sau này nhất định phải có quan hệ tốt với Hàn Phong. Không nói đến sau lưng hần có cất giấu cường giả đáng sợ đến mức nào. Chỉ cần riêng bản thân hần đáng sợ như vậy thì cũng đáng để người bỏ tâm tư ra kết giao rồi. Điều này đối với việc người thống trị quốc gia trong thời gian tới có trợ giúp không nhỏ.

- Vâng! Nhi thần sẽ ghi nhớ.

Tiêu Vũ cung kính đáp.

- Đương nhiên, xem tình hình hiện nay thì quan hệ của Hàn Phong và Linh nhi chắc hẳn người cũng đoán ra được. Chỉ một tầng quan hệ này thôi tin tưởng rằng người nhất định có thể tận dụng được.

Sắc mặt Tiêu Tẩn lại khôi phục lại vẻ bình thản như trước, cười lớn nói.

Vài ngày tiếp theo, Hàn Phong cũng bớt chút thời gian ở cùng Tiêu Linh. Trong thấy biểu tình vui vẻ của nàng, Hàn Phong cũng có chút cảm khái. Từ khi trở lại Thiên Tinh đế quốc đã hơn một năm, tựa hồ thời gian của hần bên cạnh Tiêu Linh cũng không có bao nhiêu.

Mà trước mắt luận dung mạo và tài nghệ thì cũng là nữ hài độc nhất vô nhị, vẫn như trước vô hồi vô oán ở bên cạnh mình. Chỉ ngần ấy thôi cũng đủ để Hàn Phong cảm động không thôi.

- Hàn Phong, chàng đang nhìn cái gì? Ta đánh đàn cho chàng nghe nha?

Trong thấy Hàn Phong ngây ngốc nhìn mình, Tiêu Linh cũng lộ ra một tia tiểu ý mở miệng nói.

Nghe được Tiêu Linh nói vậy Hàn Phong cũng hồi phục lại tinh thần, không khỏi nói:

- Nghe Phí lão nói, mấy ngày nay nàng cơ bản đều bên ngoài. Bình thường chính là đánh đàn cả ngày. Ở trước mặt ta sao không nghỉ ngơi một phen, hà tất phải để cho mình mệt nhọc.

Nghe được Hàn Phong nói như thế, Tiêu Linh cũng lắc đầu, nhẹ nhàng đi về phía Hàn Phong đồng thời mang theo một trận gió thơm đến.

Hơi giờ lên trán, hai mắt Tiêu Linh có chút si mê nhìn Hàn Phong, nhẹ giọng nói rằng:

- Vậy muội phải làm gì? Chàng cũng biết muội yêu thích đánh đàn, muội cũng thích nhất là đánh đàn cho chàng nghe. Chỉ cần người nghe là chàng thì vô luận muốn muội đàn bao lâu muội cũng không có cảm thấy mệt. Ngược lại muội còn rất vui.

Nghe được Tiêu Linh nói như vậy, trong lòng Hàn Phong cảm thấy ấm áp, tươi cười nói:

- Nếu Linh nhi nguyện ý ta đây cầu còn không được. Phải biết rằng trong đế đô có rất nhiều người trông ngóng được nghe tiếng đàn của Linh nhi. Mà ta lại có thể được nghe nàng độc tấu phỏng chừng nếu như truyền ra ngoài thì cũng bị một đám nam nhân đổ kị mất.

Đôi mắt Tiêu Linh nhìn Hàn Phong, hờn dỗi nói:

- Nửa năm không thấy, chàng lại học được cách nói trêu đùa muội rồi.

Nói xong Tiêu Linh cũng không có để ý tới Hàn Phong xoay người lấy Băng Huyền Cổ Cầm ở trên tay thị nữ rồi ngồi xuống bàn đá.

Phong!

Một tiếng đàn thanh thúy dễ nghe vang lên. Ngay sau đó là một khúc nhạc phi khoáng truyền vào lỗ tai của Hàn Phong.

Mà Hàn Phong cũng ngồi xuống một bên, thả lỏng tâm tình nhắm mắt nghe.

Xa xa Phí lão nhìn hai người cũng nhẹ nhàng ra hiệu cho thị vệ phụ cận cùng hạ nhân toàn bộ lui ra không để bọn họ quấy rầy hai người.

Sau khi hạ nhân rời đi thì Phí lão cũng đến tiểu viện thấy một đồng nam tử trẻ tuổi. Khoé miệng hơi mở nụ cười, lập tức liền xoay người đi.

Nghe tiếng đàn tuyệt vời của Tiêu Linh, Hàn Phong không khỏi thả lỏng tâm tình triệt để say mê nghe.

Bất quá lại có việc xảy ra ngoài ý muốn chính là chẳng biết tại sao đầu khí của hắn vốn yên tĩnh tựa hồ có chút dao động.

Lúc đầu Hàn Phong còn tưởng mình bị ảo giác nhưng theo tiếng đàn của Tiêu Linh thì Hàn Phong rõ ràng cảm nhận được đầu khí của mình thực sự theo tiếng đàn của nàng xảy ra biến hoá.

Hoặc giả nói tựa hồ đầu khí của Hàn Phong cũng theo tiếng đàn của Tiêu Linh mà tự vận hành.

Khiến cho Hàn Phong vô cùng kinh ngạc đó là xung quanh hắn thiên địa nguyên tố tựa hồ vô cùng tinh khiết, hơn nữa chúng cũng dùng tốc độ nhanh nhất không ngừng tiến vào trong cơ thể của Hàn Phong.

Cảm thụ được biến hoá này Hàn Phong cũng nghi hoặc không giải thích được.

Thế nhưng hắn cũng nhanh chóng tập trung lên những biến hoá trong thân thể. Đầu khí cũng đã yên tĩnh trở lại là Tiêu Linh cũng đã kết thúc khúc nhạc. Thấy biểu tình Hàn Phong có chút dị dạng nàng không khỏi cảm thấy kỳ quái hỏi:

- Hàn Phong! Chàng sao thế? Là muội đàn có chỗ nào không đúng sao?

Nghe được thanh âm của Tiêu Linh, Hàn Phong cũng khôi phục lại tinh thần, lập tức nói:

- Linh nhi! Vừa rồi tiếng đàn của ngươi không giống như bình thường.

- Không giống như bình thường?

Tiêu Linh tựa hồ không rõ tại sao Hàn Phong lại nói như thế, nhưng cũng tỉ mỉ ngẫm lại lập tức nói:

- Không có a! Chẳng qua từ sau khi người đem huyền âm thần bí quyết dạy cho ta. Ta mỗi lần đánh đàn đều không tự giác dùng tới. Như vậy thì tiếng đàn càng thêm hoàn mỹ.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

248. Chương 231: Sự Cố Chấp Của Tiêu Linh.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hàn Phong nghe vậy cũng tỉ mỉ suy nghĩ một chút. lẽ nào đấu khí của bản thân vận chuyển cùng với tiếng đàn của Tiêu Linh có quan hệ.

Nháy mắt trong thời khắc đó, Hàn Phong có thể cảm giác được Tiên Thiên đấu khí tựa hồ trở nên thập phần sinh động. Hơn nữa việc hấp thu thiên địa nguyên tố xung quanh cũng tăng trưởng rất nhiều.

Nghĩ như vậy Hàn Phong không khỏi mở miệng nói với Tiêu Linh:

- Ta cũng không biết vì sao. tựa hồ vừa rồi nàng gây đàn đấu khí trong người ta cũng tự động vận hành.

Hàn Phong lại nói tiếp:

- Linh Nhi! Nàng thử đàn thêm một khúc nữa xem, để xem phán đoán của ta có chính xác hay không.

Nghe vậy Tiêu Linh cũng gật đầu, đôi ngọc thủ một lần nữa lại đặt lên huyền cầm, một lần nữa gây đàn. Mà Hàn Phong cũng nhắm mắt lắng nghe đồng thời cũng nỗ lực tập trung tinh lực lên tiếng đàn.

Quả nhiên Hàn Phong lần thứ hai phát hiện Tiên Thiên đấu khí trong cơ thể phát sinh một tia biến hoá. Mà tốc độ hấp thu năng lượng rõ ràng tăng lên.

Biết được tình huống này, Hàn Phong liền ngấm lại, đem tinh lực tập trung lên người Linh nhi, đồng thời vứt bỏ tạp niệm Hàn Phong triệt để đem bản thân đắm chìm trong tiếng đàn của nàng.

Dần dần cả người Hàn Phong tựa hồ bị tiếng đàn của Tiêu Linh hấp dẫn. Do đó có thể dùng tinh thần ba động của bản thân và tiếng đàn đạt được một loại trạng thái cộng hưởng.

Mà lúc này Tiên Thiên đấu khí trong người Hàn Phong cũng từ từ vận hành, điên cuồng hấp thu thiên địa nguyên tố xung quanh...!!

Đúng lúc này, Tiên Thiên đấu khí trong cơ thể Hàn Phong cũng từ từ vận chuyển, điên cuồng hấp thu thiên địa nguyên tố từ xung quanh.

Bất quá bây giờ, Hàn Phong tựa hồ đã tiến nhập một loại cảnh giới kỳ lạ, theo tiếng đàn của Tiêu Linh thay đổi, tinh thần Hàn Phong cũng ba động theo tần suất cũng tương đương.

Tiên Thiên đấu khí trong cơ thể hắn, cũng theo tần suất này không ngừng tăng trưởng.

Thời gian trôi qua, quanh mình thân thể Hàn Phong chỉ cần tỉ mỉ quan sát là có thể phát hiện một ít điểm sáng nhỏ, đang dùng một tốc độ không thể tin nổi nhanh chóng tiến vào trong cơ thể hắn.

Tiêu Linh không có cảm thụ được biến hóa của thân thể Hàn Phong, thế nhưng khi nàng thấy bộ dáng của hắn có chút kỳ quái, trong lòng cũng hơi khẩn trương.

Cho nên tiếng đàn của nàng cũng phát ra một ít dị dạng, mà chút biến hóa này cũng ảnh hưởng đến Hàn Phong.

Lúc này, nguyên bản Phí Lão đã đi xa tựa hồ cũng cảm nhận được biến hóa ở nơi này, vì vậy trở lại bên cạnh Tiêu Linh.

Khi hắn thấy Hàn Phong trong tiểu viện, trong mắt cũng hiện lên một tia kinh ngạc, lấy nhãn lực của Phí Lão tự nhiên nhìn ra biến hóa trên người Hàn Phong, nhất là hắc hà điểm sáng xung quanh đang lấy tốc độ điên cuồng dũng mãnh tiến vào trong cơ thể Hàn Phong.

Đối với biến hóa này, Phí Lão tự nhiên thập phần quen thuộc.

Thân là thiên giai cường giả, hắn tự nhiên cũng có Tiên Thiên đấu khí. Đồng thời đối với Tiên Thiên đấu khí cũng hiểu rõ, đối với bản thân hắn mà nói tuyệt đối không thể xuất hiện tình huống như của Hàn Phong.

Tốc độ hấp thu điên cuồng như vậy, Phí Lão cũng lần đầu tiên trong đời nhìn thấy.

Nhìn thấy Phí Lão Phí Lão, Tiêu Linh cũng ngừng đàn, lập tức hơi lo lắng hỏi:

- Phí Lão, trên người Hàn Phong xảy ra chuyện gì vậy?

Ngay khi tiếng đàn đình chỉ, đồng thời Phí Lão phát hiện thiên địa xung quanh Hàn Phong tốc độ cũng tựa hồ chậm dần.

Lúc này nghe được Tiêu Linh lo lắng hỏi dò, Phí Lão thoáng suy tư, rồi trấn an rằng:

- Công chúa yên tâm, tiểu tử kia không có việc gì, vừa rồi dường như hắn tiến nhập cảnh giới tu luyện kỳ lạ nào đó, lúc trước đã xảy ra chuyện gì?

Tiêu Linh nghe vậy, trong lòng cũng thoáng yên tâm, sau đó đem chuyện lúc trước kể lại.

Phí Lão sau khi nghe xong, nhìn biến hóa trên người Hàn Phong lúc này năng lực hấp thu đang yếu dần.

Thấy vậy, Phí Lão không khỏi mở miệng nói rằng:

- Tình hình của tiểu tử này tựa hồ có liên quan tới tiếng đàn của công chúa, nếu công chúa không ngại tiếp tục khảy vài khúc đàn xem sao, nói không chừng sẽ có hiệu quả không tưởng.

Nghe được Phí Lão nói như thế, Tiêu Linh không do dự vội vàng khảy đàn.

Theo tiếng đàn của Tiêu Linh lần thứ hai vang lên, Phí Lão liền phát hiện Tiên Thiên đấu khí lại vận chuyển, năng lượng nguyên tố xung quanh cũng lại bị hấp thu vào trong cơ thể Hàn Phong.

- Tiểu tử này, thực sự là quái vật, tình huống quỷ dị như vậy đều có thể phát sinh trên người hắn.

Phí Lão nửa hí mắt, thì thào lắm bầm.

Lại qua một hồi, Tiêu Linh đã liên tục gảy được vài khúc nhạc, mà Hàn Phong vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, thế nhưng lúc này đấu khí trên người hắn bắt đầu khởi động.

Hàn Phong đối với điều này cũng không có cảm giác nhiều lắm, lúc này trong đầu hắn là một mảnh lung linh kỳ ảo, mà nhờ Hư Linh Huyền Cảnh rèn đúc lực lượng tinh thần cực mạnh, cũng theo tiếng đàn của Tiêu Linh bắt đầu ba động, tần suất cùng tiếng đàn tương tự.

Tiếng đàn truyền vào trong tai Hàn Phong, cùng Tinh Thần Hải sản sinh cộng hưởng bất khả tư nghị, không ngừng điều động Tiên Thiên đấu khí trong cơ thể Hàn Phong.

Dần dần, đấu khí trong cơ thể Hàn Phong lại tràn đầy.

Mà theo đấu khí tiến nhập bình cảnh, nguyên bản năng lượng đang vận chuyển cũng đột nhiên tĩnh lại.

Lúc này, ngọc thủ của Tiêu Linh hơi run, giai điệu cũng từ êm đềm chuyển sang cao vút.

Bỗng nhiên, nương theo từ khúc biến hóa, đấu khí trong cơ thể Hàn Phong cũng bị kích động điên cuồng trùng kích kinh mạch.

Hàn Phong đã từng đối mặt với đấu khí điên cuồng trùng kích như vậy, thân thể cũng chỉ hơi chấn động, lập tức liền không có bất kỳ động tác gì.

Đấu khí trong cơ thể cũng trong nháy mắt phá tan ngăn trở kinh mạch, lập tức tiến nhập một không gian rộng lớn.

Cứ như vậy, Hàn Phong vẫn duy trì cảnh giới vong ngã, dĩ nhiên bất tri bất giác, đấu khí lại thăng cấp.

Sau khi thăng cấp, đấu khí trong cơ thể Hàn Phong cũng không đình chỉ, mà không ngừng bắt đầu vận chuyển, Tiên Thiên đấu khí càng ra sức hấp thu năng lượng xung quanh.

Phí Lão vẫn quan sát biến hóa của Hàn Phong cũng đồng thời phát hiện hắn đang thăng cấp, bất quá đối với tốc độ tu luyện thần kỳ của hắn, Phí Lão cũng không chút kinh ngạc.

Hơi lắc đầu, lập tức nhàn nhạt nói rằng:

- Quả nhiên, tình hình của tiểu tử này có quan hệ với tiếng đàn của công chúa.

Tiêu Linh nghe vậy, hai tay không ngừng động tác, mà là nhất tâm nhị dụng hỏi:

- tình huống như vậy đối với Hàn Phong là tốt hay xấu?

- Tình hình của tiểu tử này không thể theo lẽ thường mà xét được, nếu như đổi lại là người bình thường, phương thức thăng cấp nhanh như vậy sẽ phản tác dụng, nhưng đối với hắn đã từng tiến nhập thiên giai chỉ cảnh, nên công chúa không cần quá lo lắng.

Phí Lão cười giải thích.

Nghe được tiếng đàn của mình dĩ nhiên có thể trợ giúp Hàn Phong tu luyện, hai tay Tiêu Linh không có đình chỉ, trái lại càng thêm chuyên chú vào Băng Huyền Cổ Cầm trước mắt.

Theo thời gian không ngừng trôi qua, đấu khí trong cơ thể Hàn Phong cũng tăng trưởng theo tốc độ không thể tin nổi.

Từ lần trước đấu khí thành công thăng cấp, tiến nhập nhân giai cửu phẩm.

Bây giờ, Phí Lão thoáng quan sát liền có thể phát hiện, đấu khí của Hàn Phong dĩ nhiên đã đạt được nhân giai đỉnh phong.

Đấu khí như trước tiếp tục tăng trưởng cũng không hề có dấu hiệu đình chỉ, mà bây giờ Hàn Phong không còn cảm giác đối với ngoại giới. Đối với chuyện của Tiêu Linh cũng không hề hay biết, chỉ toàn tâm toàn ý trong thế giới của mình.

Bên cạnh sắc mặt Tiêu Linh lúc này cũng đầy vẻ mệt mỏi.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

249. Chương 232: Tìm Tới Cửa.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Phí Lão nhìn thấy bộ dáng này của nàng, cũng vô cùng lo lắng khuyên can:

- Công chúa, từ ban ngày tới giờ, ngươi đã không hề nghỉ ngơi, nếu cứ như vậy, cơ thể ngươi sẽ chịu không nổi.

Ài ngờ, Tiêu Linh nghe được Phí Lão nói như thế, lại kiên quyết lắc đầu, quật cường nói:

- Không quan trọng, ta còn có thể kiên trì.

- Nhưng...

Phí Lão tựa hồ còn muốn khuyên can thêm, nhưng khi thấy ánh mắt cố chấp của Tiêu Linh, cũng đành thôi. Chỉ là Phí Lão nhìn lại Hàn Phong, thầm nói:

- Tiểu tử, nếu như ngày sau ngươi dám làm chuyện có lỗi với công chúa, lão phu cho dù có mất cái mạng này cũng giết ngươi.

Tiếng đàn không có đình chỉ, mà thời gian từng phút trôi qua, có vài tên thị đi ngang qua, cũng bị Phí Lão đuổi đi.

Cuối cùng, tựa hồ bởi vì tiếng đàn của Tiêu Linh vang vọng trong hoàng cung một ngày đêm, làm Tiêu Tấn vô cùng kinh ngạc, liền phái người tới hỏi rõ nguyên do.

Phí Lão nghĩ lại, những hạ nhân này nhiều lần tới lui như vậy, e là ảnh hưởng tới hai người, vì vậy tự mình cảnh giữ ở cửa, không cho bất kỳ kẻ nào tới gần.

Cứ như vậy, tiểu viện có vẻ thập phần hôn ám, chỉ có có ánh trăng mờ tỏ soi sáng hai người.

Không biết qua bao lâu bầu trời cũng có tia sáng.

Dần dần, vài ánh sáng chiếu rọi tới tiểu viện.

Lúc này, duy trì tròn một ngày đêm, tiếng đàn cũng dần yếu đi.

Trái lại, khí tức trên người Hàn Phong càng ngày càng thâm hậu, đấu khí trong thể nội cũng tăng trưởng rất lớn.

Lại qua một hồi, Tiêu Linh đột nhiên cúi đầu rên rỉ, hai tay vốn nhanh chóng vũ động cũng dừng lại.

Lúc này Hàn Phong bị thanh âm chói tai kích động, đấu khí trong cơ thể cũng hiện ra một tia xao động, lập tức thân thể run rẩy một trận.

Tốc độ hấp thu Tiên Thiên đấu khí cũng trở lại bình thường.

Mí mắt nháy vài cái, Hàn Phong chậm rãi mở hai mắt ra.

- Sao?

Hàn Phong vừa phục hồi thần trí, liền phát hiện biến hóa của thân thể mình.

- Đấu khí của ta dĩ nhiên đột phá địa giai nhất phẩm?

Hàn Phong kinh ngạc nghĩ lại.

Bất quá, Hàn Phong không có kinh ngạc lâu, bởi vì lúc này ánh mắt của hắn đã chú ý tới tình hình xung quanh.

Tại đây một thân ảnh trắng nõn đang lẳng lặng gục xuống, không hề nhúc nhích.

- Linh nhi!

Hàn Phong đối với thân ảnh này vô cùng quen thuộc, thấy tình huống của Tiêu Linh, hắn cũng bất chấp kinh ngạc, vội vàng chột lóe tiến đến bên cạnh nàng, giơ tay ôm vào lòng.

Lập tức, Hàn Phong liền, lúc này hai mắt Tiêu Linh đóng chặt, hiển nhiên đã hơn mẹ, e sắc mặt của nàng tái nhợt không có một tia huyết sắc, trên trán đầy mồ hôi, vài sợi tóc đã ướt nhẹp.

Ánh mắt Hàn Phong chuyển dời đến đôi tay trắng nõn của Tiêu Linh, trên mặt cũng hiện vẻ thương xót.

Lúc này mười ngón tay của nàng đã bị máu tươi nhuộm đỏ hoàn toàn, tỉ mỉ quan sát phát hiện bên trên xuất hiện vài vết thương nhỏ.

Thấy vậy, trong lòng Hàn Phong cũng là đau đớn một phen, vội vàng ôm lấy Tiêu Linh nhanh chóng lao ra bên ngoài.

- Công chúa thế nào?

Thấy Hàn Phong từ trong phòng đi tới, Phí Lão đứng bên ngoài cũng thân thiết hỏi thăm.

Hàn Phong dùng ánh mắt ra hiệu với Phí Lão không cần lo lắng, rồi đi ra ngoài, đồng thời nói rằng:

- Linh nhi đã hao hết đấu khí trong cơ thể, cho nên mới bị hôn mê, ta mới cho nàng dùng Thanh Linh Đan do ta đặc chế, tin tưởng nghỉ ngơi một đêm, ngày mai sẽ tỉnh lại.

Phí Lão nghe vậy, lúc này mới yên tâm gật đầu, nhưng lập tức lại thở dài.

Nghe được Phí Lão thở dài, Hàn Phong nhớ tới chuyện lúc trước cũng thở dài theo.

Lúc này Phí Lão đột nhiên nói rằng:

- Tiểu tử, đấu khí trên người của ngươi có phải lại đề thăng hay không?

Nhàn nhật ứng một tiếng, Hàn Phong hồi đáp:

- Nhờ có Linh nhi trợ giúp mới có thể giúp ta trong vòng một ngày đề thăng tới địa giai nhất phẩm.

- Chà chà! xem ra tán công này đối với ngươi cũng không có tác dụng quá lớn đối với ngươi. Nhìn tính huống hiện tại, căn bản không cần một năm, ngươi lại có thể tiến nhập thiên giai. Trông thấy hình dạng của ngươi như vậy, ngay cả ta cũng thiếu chút nữa nhìn không được muốn tán công thử xem.

Phí Lão vuốt chòm râu, ánh mắt nhìn Hàn Phong như đang nhìn một con quái vật.

- Ai! Đây đều là nhờ nha đầu ngốc Linh nhi, bằng không ta sao có thể đề thăng nhanh như vậy, hơn nữa tình huống của ta tương đối đặc thù, ngươi cũng biết ta còn chưa tiến nhập thiên giai, đã có Tiên Thiên đấu khí, cũng giống như lúc này, sở dĩ tốc độ tu luyện của ta tự nhiên khác hẳn với thường nhân.

Ngừng một chút, Hàn Phong tiếp tục nói:

- Về phần những người khác, ta cũng không dám bảo đảm sau khi tán công sẽ giống với ta, bằng không trăm nghìn năm trước năm trước, thiên giai cường giả sau khi bị tán công liền mai danh ẩn tích.

- Yên tâm đi, ta chỉ là nói chơi mà thôi, tuổi tác ta lớn như vậy rồi, nếu như dễ dàng tán công, nói không chừng sống chẳng nổi mấy năm, ta cũng không ngu như vậy.

Phí Lão cười nhạt nói rằng.

Lập tức, Phí Lão lại nghĩ tới vấn đề khác, liền nói tiếp:

- Mặc dù biết khả năng luyện được của ngươi không thấp, nhưng ba tháng sau Luyện Đan Đại Hội đều là ngọa hổ tàng long, ngươi có niềm tin sẽ chiến thắng sao?

Nghe vậy, Hàn Phong không khỏi lộ ra nụ cười tự tin, thực lực luyện được sư ngoại trừ thiên phú ra, kinh nghiệm càng vô cùng quan trọng, bốn trăm năm kiếp trước, Hàn Phong vì để giúp tu luyện đấu khí thuận lợi, đã tốn không ít công phu luyện được, lấy khả năng luyện được của hắn hiện tại, trừ phi là luyện được Tông Sư trong truyền thuyết, bằng không muốn tìm được luyện được sư mạnh hơn hắn là chuyện vô cùng khó khăn.

Hơn nữa đại hội này hạn chế dưới mười năm tuổi, hầu như không thể tồn tại người có thể đấu lại hắn.

Thấy nụ cười tự tin của Hàn Phong, Phí Lão cũng gật đầu, nói rằng:

- Ngươi đã có niềm tin như vậy là tốt rồi, nếu ngươi có thể đạt được thứ hạng trong đại hội lần này, dù là đối với ngươi hay Huyền Thiên Tông mà nói đều có lợi ích cực lớn.

Hàn Phong gật đầu, biểu thị đã rõ.

Không nói trước chỉ là hoàng thất sẽ trợ giúp Huyền Thiên Tông, chỉ cần tin tức Hàn Phong là luyện được hàng đầu truyền ra, chắc hẳn hấp dẫn một nhóm cường giả mộ danh mà đến.

Võ giả thực lực mạnh muốn không ngừng đề cao thực lực, trừ thiên phú tự thân, đan dược cũng là một điều kiện cực kỳ then chốt, do đó, luyện được sư có địa vị vô cùng quan trọng, mà trình độ càng cao tự nhiên càng được hoan nghênh.

Luyện Đan Đại Hội tự nhiên càng hấp dẫn ánh mắt của nhiều người.

Rất nhiều thế lực cũng nhắm vào đại hội lần này, đều hy vọng có thể từ đó tìm được luyện được sư thích hợp cho mình.

Tự nhiên nếu như Hàn Phong có thể đoạt giải quán quân đại hội lần này, đến lúc đó Huyền Thiên Tông muốn lung lạc một nhóm cao thủ nhân tài cũng sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Coi như là thiên giai cường giả cũng không phải chuyện không thể.

Cùng Phí Lão nói thêm vài câu, hai người đều tự tản ra.

Trở lại gian phòng, Hàn Phong mới rảnh rỗi hồi tưởng chuyện thăng cấp.

Lúc trước hắn tiến nhập cảnh giới linh lung kỳ ảo, ngay cả hắn cũng không biết có chuyện gì xảy ra, tỉ mỉ suy nghĩ trong chốc lát, cũng không có nửa điểm manh mối.

- Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?

Hàn Phong lẩm bẩm nói.

Kỳ thực, Hàn Phong không biết là Ngạo Thị Thiên Địa Quyết là một môn tâm pháp hết sức kỳ lạ.

Hàn Phong đối với Ngạo Thị Thiên Địa Quyết cũng giới hạn bởi thân thể cùng tư chất cực kém của hắn, tu luyện đấu khí nhất cử siêu việt những người khác.

Về phần ngoài hắn ra, kiếp trước Hàn Phong nghiên cứu nhiều năm như vậy, cũng là kiến thức nửa vời. Kỳ thực đó cũng là bởi vì văn tự cùng ký hiệu cổ quái đặc thù trong Ngạo Thị Thiên Địa Quyết khiến Hàn Phong cảm thấy thập phần khó khăn.

Trên thực tế, là người sáng tạo ra môn tâm pháp thần kỳ này, Triệu Vô Cực trước khi tu luyện, chính là một tài tử, cầm kỳ thư họa đều tinh thông.

Khi Triệu Vô Cực sáng tạo Ngạo Thị Thiên Địa Quyết, cũng đưa một phần sở học bình sinh của mình dung nhập, trong đó âm luật mà hắn am hiểu nhất càng có tác dụng không nhỏ.

Cái gọi là âm luật kỳ thực chỉ là ba động trong thanh âm, kích động tinh thần người tu luyện do đó sản sinh ảnh hưởng với đấu khí.

Mấy thứ này, ngày ấy, Hàn Phong lấy được Ngạo Thị Thiên Địa Quyết cũng có ghi chép, chỉ là khi ấy đối với hắn mà nói căn bản vô pháp lý giải.

Sở dĩ lúc trước Hàn Phong có thể đánh bại đánh bại tiến nhập cảnh giới linh lung kỳ ảo này là nhờ hắn lợi dụng thiên giai chi cảnh, có cảm ngộ đối với quy luật của thiên địa, làm cho hắn cực kỳ miễn cưỡng.

Còn có một nguyên nhân khác, kỳ thực lúc trước Hàn Phong truyền lại Huyền Âm Thần Quyết cho Tiêu Linh cũng có quan hệ sâu xa với Ngạo Thị Thiên Địa Quyết.

Năm đó Triệu Vô Cực tuy rằng vô pháp tu luyện đấu khí, thế nhưng dù sao thân là người thừa kế một quốc gia, hắn coi như cũng đọc nhiều sách vở, một vài tâm pháp võ kỹ cao giai hắn cũng từng xem qua, bằng không cho dù hắn có thiên phú dị bẩm, cũng không thể trong tình huống không có chút nhận thức nào về đấu khí lại có thể sáng tạo ra Ngạo Thị Thiên Địa Quyết.

Lúc đó, Triệu Vô Cực sáng tạo Ngạo Thị Thiên Địa Quyết cũng từng xem qua Huyền Âm Thần Quyết.

Cũng vì vậy mà khi Tiêu Linh lợi dụng Huyền Âm Thần Quyết để đánh đàn, Hàn Phong mới có thể thuận lợi tiến nhập cảnh giới linh lung kỳ ảo này, do đó kích phát đấu khí trong cơ thể nhanh chóng tăng trưởng.

Chỉ bất quá, việc này Hàn Phong cũng không biết, chỉ có thể chờ ngày nào đó hắn thuận lợi đem ký hiệu trên Ngạo Thị Thiên Địa Quyết toàn bộ giải đáp, thì có thể giải được câu đố này.

Nghĩ tới đây, Hàn Phong không khỏi nhớ tới những ngày trước, trong hoàng gia bảo khố tìm được Thanh Phong Quyết cùng với địa đồ kỳ quái.

Thanh Phong Quyết không tính là tâm pháp thập phần cao minh, bên trong văn tự Hàn Phong đều có thể xem hiểu, hắn cũng không có nghiên cứu nhiều, chỉ chờ sau khi trở về Huyền Thiên Tông lại nghiên cứu một lần nữa rồi truyền lại cho các đệ tử khác.

Hàn Phong kinh ngạc nhất chính là kỳ quái địa đồ, nên đem nó ra đặt trước mắt, tỉ mỉ quan sát.

Chỉ là văn tự trên đó bị thiếu, hầu hết đều là những ký hiệu cổ quái xem không hiểu, hồi lâu sau, Hàn Phong vẫn chẳng tìm hiểu được gì.

Hơi suy nghĩ một chút, Hàn Phong đem địa đồ thay đổi phương hướng, sau một lát, vẫn chẳng tìm hiểu được.

Giữa lúc hắn đang muốn thu hồi, ngày sau lại xem tiếp, trong miệng lại nhẹ nhàng phát ra một tiếng nghi hoặc.

- A! Nơi này, sao có chút quen thuộc?

Hai mắt Hàn Phong nhìn chăm chú vào bản đồ, trên mặt lộ vẻ suy tư.

Hồi lâu qua đi, Hàn Phong đột nhiên mở to hai mắt, có chút cả kinh nói:

- Lẽ nào.... Đây là bản đồ bên trong U Âm Sâm Lâm?

Hàn Phong cũng giật mình đối với suy đoán này, nếu như lúc trước còn chưa hiểu nội dung bức tranh bên trong, nhưng theo suy đoán này hiện lên, Hàn Phong đột nhiên càng xem càng thấy giống.

- Nếu như đây mới thật là bản đồ đường đi bên trong U Âm Sâm Lâm, như vậy ký hiệu trên đó là cái gì?

Hàn Phong nhìn chăm chú vào ký hiệu trên bản đồ, không ngừng suy nghĩ.

Kiếp trước cùng kiếp này hắn đều đã đi qua U Âm Sâm Lâm, bởi vậy đối với một ít lộ tuyến bên trong cũng rõ ràng, nên mới có thể đem bản đồ này liên tưởng.

Chỉ bất quá, hắn cũng hiểu nếu ghi xép bên trên bản đồ thật sự là U Âm Sâm Lâm, vậy ký hiệu đó chính là địa phương hung hiểm nhất a, người bình thường khi nghe được bốn chữ U Âm Sâm Lâm này, đều nhận không được cảm thấy khủng hoảng, chớ nói chi là đi vào chỗ sâu nhất! Thế nhưng, Hàn Phong nghĩ lại, bởi vì nơi đó nguy hiểm nhất, cơ bản chưa có ai dám tiếp cận, nên mới có thể cất giấu bí mật trong đó.

Nghĩ tới đây, con mắt Hàn Phong sáng ngời, bất quá lập tức khôi phục lại, hắn rõ ràng lấy thực lực của hắn hiện tại căn bản không thể đi tới nơi này, do đó chỉ đành vứt bỏ sang một bên, đợi ngày sau tính tiếp.

Ngay khi Hàn Phong cất kỹ những thứ này, đang chuẩn bị khoanh chân tu luyện, cũng cố đầu khí mới đề thăng. Đột nhiên cuawr phòng vốn đang đóng chặt, kết một tiếng rồi bị mở ra.

Cánh cửa bị phá, sau đó bay thẳng tới chỗ của Hàn Phong.

Lúc trước Hàn Phong đều tập trung chú ý lên tám bản đồ, nên không để ý tình hình xung quanh. Bất quá, khi nhìn thấy cánh cửa lao thẳng đến, hắn tuy ngạc nhiên, nhưng thân thể phản ứng không chậm, đầu khí trong nháy mắt bộc phát, ngay sau đó, thân tùy ý động, cả người Hàn Phong từ trên giường nhảy dựng lên, đồng thời oanh xuất một quyền, hung hăng nện vào cửa phòng.

- Âm!

Một tiếng nổ vang lên, cả cánh cửa lớn lao về phía Hàn Phong bị oanh thành bột phấn.

Lúc Hàn Phong rơi xuống đất, liền phát hiện một đạo thân ảnh, đang đứng bên ngoài.

Tập trung nhìn vào, thì ra là Lâm Hà.

Thấy Lâm Hà xuất hiện ở đây, trong lòng Hàn Phong cũng là hơi sửng sốt, nhưng lập tức cũng đoán ra mục đích hắn tới đây.

- Không biết Lâm Thống lĩnh làm vậy là có ý gì.

Đối với việc hắn tự tiện xông vào phòng mình, Hàn Phong cũng trầm mặt xuống, ngữ khí băng lãnh nói.

Lâm Hà tựa hồ căn bản là không để Hàn Phong vào mắt, nghe được câu hỏi, lạnh lùng đáp:

- Mục đích ta tới đây, ngươi còn không rõ sao, ngay hôm nay, ta đến thay Tiêu Linh công chúa, giáo huấn ngươi một trận.

Nghe được ngôn ngữ kiêu ngạo của Lâm Hà, Hàn Kỳ lạnh lùng cười, lập tức thản nhiên nói:

- Sao? Thay thế Linh nhi? Không biết Lâm Thống lĩnh lấy thân phận gì để thay nàng giáo huấn ta?

Lâm Hà đối mặt với Hàn Phong liên tiếp hỏi lại, sắc mặt cũng hơi cứng ngắc, nhưng chỉ là chột lóe rồi biến mất. Trước khi hắn đến đây, hắn cũng từ đệ đệ Lâm Vị đạt được một ít tư liệu về Hàn Phong.

Tuy rằng Lâm Vĩ đề cập tới Hàn Phong đã từng một mình đánh bại sáu gã nhân giai võ giả, thế nhưng nhân giai võ giả đặt trước mắt địa giai cao thủ như hấn căn bản không chịu nổi một kích.

Đổi lại là hấn, cho dù hai mươi nhân giai võ giả cũng đừng mơ đả thương hấn. Đây chính là một loại tự tin của địa giai cao thủ.

Lúc trước hấn cũng đã từng gặp qua Hàn Phong, trong suy nghĩ của hấn, thực lực của Hàn Phong còn xa mới đạt tới cảnh giới địa giai, như vậy luận thực lực, hấn còn mạnh hơn vài phần.

Chỉ là hấn cũng không rõ vì sao Hàn Phong dĩ nhiên có quan hệ mật thiết với Tiêu Linh, lúc trước tại hội trường bắt gặp Tiêu Linh liếc mắt với Hàn Phong, trong lòng Lâm Hà quả thực đổ kị tới phát cuồng.

Cũng may lúc đó ánh mắt mọi người đều tập trung ở trên người Tiêu Linh, không có phát hiện hấn dị dạng, mà hấn cũng rất nhanh đè nén cổ cảm xúc này xuống.

Thế nhưng trong hai ngày này, mỗi khi hấn hồi tưởng lại một màn kia, hơn nửa năm hấn hao hết tâm tư, không ngờ gần tới lúc thành công, lại chạy ra một Hàn Phong vô danh đi ra.

Điều này làm cho Lâm Hà vẫn tự cho mình siêu phàm sao có thể cam tâm.

Mấy ngày này, hấn liền hỏi thăm tin tức về Hàn Phong, thế nhưng trong đế đô chỉ có duy nhất đoàn người Hàn Phong lần trước đi tham gia Thiên Thánh Đại Hội mới biết.

stevenqb1890

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiệt

250. Chương 233: Giáo Huấn.

Nhóm dịch: Dúngnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Mà những người này hầu hết đều là thân tín của Tiêu Vũ, Lâm Hà căn bản vô pháp từ trong miệng bọn họ biết được tin tức hữu dụng, chỉ có Thượng Quan Vô Ngã có quan hệ mật thiết với Lâm gia, lúc trước lại đã ra ngoài tìm kiếm tài liệu luyện đan, lúc này không biết chuyện gì xảy ra.

Do đó, Lâm Hà chỉ lấy được tin tức từ đệ đệ Lâm Vĩ.

Nguyên bản Lâm Vĩ còn muốn hấn nhẫn nhịn một thời gian, rồi mới tìm cơ hội xuất thủ đối phó Hàn Phong, ít nhất cũng bắt hấn phải biết khó mà lui, chủ động rời khỏi Tiêu Linh.

Nhưng không ngờ, ngày hôm qua hấn biết được tin tức, Tiêu Linh dĩ nhiên ngoài ý muốn thụ thương, hơn nữa nghe tin tức từ trong hoàng cung truyền ra, lần này Tiêu Linh thụ thương tựa hồ tất cả đều là bởi vì Hàn Phong.

Cái này Lâm Hà sao có thể nhịn được, vì vậy không đợi thông tri cho trưởng lão trong tộc, liền một mình vội vã rời khỏi.

Lấy thân phận Thống lĩnh cấm vệ của Tiêu Linh, tiến nhập hoàng cung căn bản không ai dám ngăn cản, trong suy nghĩ của hấn, cho dù Hàn Phong có lợi hại đi nữa, vẫn chỉ là nhân giai võ giả.

Lấy thực lực địa giai nhất phẩm của hấn, muốn giáo huấn Hàn Phong, quả thực dễ dàng, hơn nữa hấn lấy lý do đến thay công chúa báo thù, dù cho Tiêu Tấn ở đây, hấn vẫn không sợ. Huống chi sau lưng hấn còn có Lâm gia làm hậu thuẫn, lấy thực lực hiện tại của Lâm gia chỉ cần chuyện không quá mức nghiêm trọng, hoàng gia cũng sẽ không bắt hấn.

Ôm ý nghĩ như vậy, Lâm Hà mới có thể tìm tới Hàn Phong/

Trong lòng bình tĩnh trở lại, Lâm Hà nhìn vẻ mặt châm biếm của phong, cũng cười nhạt đáp:

- Tiểu tử, ở đây chỉ có hai người chúng ta, ta cũng không vòng vo nữa, ta khuyên người hãy ngoan ngoãn rời khỏi công chúa, ngày hôm nay ta sẽ không làm khó dễ người.

- Khẩu khí thật lớn, nếu như ta nhất định không chịu rời đi?

Hàn Phong thần nhiên hỏi ngược lại.

Lâm Hà nhìn Hàn Phong, thấy hắn căn bản thần nhiên không thêm để ý tới mình, không khỏi lạnh lùng nói:

- Hừ! Không biết sống chết. Tiểu tử, người e là không rõ thân phận của ta, ta chính là người thừa kế của Lâm gia.

Nói tới chỗ này, trên mặt Lâm Hà cũng lộ vẻ kiêu ngạo, tiện đà nói tiếp:

- Tại đế đô, Lâm gia ta còn chưa sợ ai, nếu người cố ý muốn đối nghịch với ta, ta không ngại vui đùa cùng người một chút, e là đến lúc đó người không còn mạng để chơi cùng ta mà thôi.

- A! Cả hoàng gia người cũng không sợ sao?

Hàn Phong thần nhiên đáp trả.

Lâm Hà nghe Hàn Phong nói như thế, nhưng cũng không có hoảng loạn chút nào, chỉ thần nhiên nói:

- Người không cần dọa ta, nơi này chỉ có hai chúng ta, ta khuyên người vẫn nên ngoan ngoãn một chút, đỡ phải phiền phức ta.

- Ha hã! Điểm ấy không cần người phải lo, nếu người tới chỉ để nói vậy, kể tiếp nên để ta nói tiếp.

Ngừng lại một chút, thân thể Hàn Phong tiến về phía trước hai bước, hai mắt nhìn Lâm Hà chăm chú, khóe miệng lộ vẻ tươi cười, chỉ là nụ cười đó trong mắt Lâm Hà có chút quỷ dị, thậm chí còn thể thấy ẩn chứa một tia lãnh ý.

- Vừa rồi, là người phá cửa phòng của ta phải không?

Lâm Hà cũng không ngờ Hàn Phong đột nhiên mặc danh kỳ diệu hỏi một câu như thế, vẻ mặt sững sốt, sau đó trầm xuống quát:

- Tiểu tử, người muốn trêu đùa ta?

Hàn Phong lắc đầu, cười khê nói rằng:

- Không! Ta chỉ muốn nói cho người biết, ta ghét nhất bị người khác phá cửa phòng, do đó hành vi của người làm ta rất tức giận.

- Thế thì sao? Lẽ nào người cho rằng bằng vào thực lực nhân giai của mình cũng muốn giáo huấn ta?

Lâm Hà tựa hồ nghe thấy quá mức buồn cười, cuối cùng cười tới ôm bụng, ánh mắt khinh thường nhìn Hàn Phong hai tay.

- Nhân giai?

Hàn Phong sững người, rồi nói tiếp:

- Xem ra tin tức của người không được linh thông.

Vừa dứt lời, Hàn Phong cũng không chờ Lâm Hà kịp phản ứng, một chân bước nhẹ về phía trước, mà thân thể cũng dùng tốc độ kinh khủng lao tới trước mặt Lâm Hà.

Thân hình đột nhiên Hàn Phong xuất hiện trước người Lâm Hà nửa cánh tay.

Thật nhanh!

Đây là ý nghĩ đầu tiên của Lâm Hà khi thấy động tác của Hàn Phong. Hắn không ngờ nhân giai võ giả lại có tốc độ nhanh như vậy, nhất thời trên mặt cũng thoáng qua vẻ hoảng loạn, vội vàng vận động nội đấu, thân hình nhanh chóng thối lui về phía sau.

Hàn Phong sao cho hấn cơ hội, chưa nói hai người phẩm cấp tương đồng, chỉ riêng vũ kỹ Hàn Phong nắm giữ so với đối phương cao mình hơn gấp bội, cộng thêm hấn có Tiên Thiên đấu khí, Lâm Hà sao có thể so sánh.

Thân thể Lâm Hà chỉ vừa có phản ứng, quyền đầu của Hàn Phong đã oanh xuất.

Quyền đầu ẩn chứa kinh khí mãnh liệt, mang theo tiếng gió gào thét, trong ánh mắt ngạc nhiên của Lâm Hà hung hăng nện vào ngực hấn.

Lâm Hà bị trúng một quyền mãnh liệt của Hàn Phong, thân thể khô ngô dĩ nhiên không thể khống chế, lao đảo lui về phía sau hai bước.

Thế nhưng, công kích của Hàn Phong vẫn chưa kết thúc, thân hình lại di chuyển, tới gần Lâm Hà, đồng thời chân trái đạp mạnh trên đất, chân phải giơ lên đá mạnh vào cánh tay trái của Lâm Hà vừa giơ lên định chống đỡ.

Răng rắc!

Một tiếng xương gãy vang lên, sau đó người Lâm Hà lao mạnh vào tường ở phía sau, bức tường vốn vô cùng cứng rắn, cũng bị cú va chạm của hấn làm cho rạn nứt.

- Phốc!

Lâm Hà từ trên tường rơi xuống, nhịn không được khí huyết nhộn nhạo trong lồng ngực, yết hầu nóng lên, một ngụm máu tươi bị hấn phun ra, nhiễm đỏ cả y phục.

Hàn Phong thu chân, nhẹ nhàng phui bụi trên y phục, bước chậm tới trước mặt Lâm Hà, lạnh lùng nói:

- Ta chỉ là muốn nói cho người biết, hậu quả làm ta tức giận là rất nghiêm trọng.

Dứt lời, Hàn Phong cũng không thềm để ý tới đối phương nữa, mà trực tiếp rời khỏi nơi này.

Nhìn bóng lưng của Hàn Phong rời đi, Lâm Hà lại phun ra một ngụm máu tươi, hai mắt tràn đầy oán độc cùng sợ hãi và nghi hoặc.

Hấn căn bản không thể hiểu, vì sao bản thân đường đường là địa giai cao thủ dĩ nhiên lại bị một nhân giai võ giả dùng hai chiêu đánh trọng thương.

Một màn vừa rồi xảy ra quá nhanh, khiến Lâm Hà vẫn không phát hiện được đấu khí của Hàn Phong đã đạt được địa giai.

Hàn Phong rời khỏi tiểu viện của mình, sau đó thoáng nghĩ lại liền đi tới chỗ của Tiêu Tấn.

Khi hấn vừa rời khỏi tiểu viện, cũng ngoài ý muốn phát hiện ở gần bụi hoa có chút động tĩnh, chỉ là thoáng liếc mắt, Hàn Phong lộ vẻ cười nhạt, lập tức không thềm để ý tới nữa mà rời khỏi.

Lúc Hàn Phong đã đi xa, trong bụi hoa gần tiểu viện, cũng lộ ra hai đạo nhân ảnh.

Hai người đó là Lâm Vị cùng Hàn Nhạc, khi thấy Hàn Phong rời đi, liếc mắt nhìn nhau đều thở ra một hơi.

Bọn họ vốn cũng muốn xem Lâm Hà giáo huấn Hàn Phong, do đó ngay từ đầu cũng đứng bên ngoài xem náo nhiệt, thế nhưng khi nhìn thấy Lâm Hà dĩ nhiên bị một quyền của Hàn Phong đã trọng thương, cả hai đều hoảng sợ nhìn Hàn Phong tới gần chỗ mình, liền vội vàng trốn vào bụi hoa, hy vọng không bị phát hiện.

Kỳ thực từ lúc hai người bọn họ xuất hiện, Hàn Phong đã phát hiện, chỉ là hấn không rảnh để ý, nên cả hai mới tránh được một kiếp.

Một lát sau, Lâm Hà từ dưới đất đứng lên, lúc này cả cánh tay trái mềm oặt, theo động tác thân thể không ngừng đong đưa.

Hàn răng cắn chặt, vẻ mặt có chút vặn vẹo, hai chiêu vừa rời của Hàn Phong không chỉ có làm thân thể hấn bị đau đớn cực lớn, càng khiến thể xác lẫn tinh thần thiên tài Lâm gia này bị đả kích.

- Hàn Phong, người đến tìm ta có chuyện gì? Chẳng lẽ là vì Linh nhi?

Tiêu Tấn vốn đang xử lý chính vụ, khi thấy Hàn Phong đến, cũng ngừng tay, nghi hoặc hỏi.

Nghe được câu hỏi của Tiêu Tấn, Hàn Phong vừa cười vừa nói:

- Bệ hạ yên tâm, Linh nhi không đáng lo ngại, chỉ cần nghỉ ngơi một đêm là có thể khôi phục.
- Vậy thì tốt rồi.

Tiêu Tấn gật đầu nói.

stevenqb1890

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

251. Chương 234: Thế Cục Đế Đô.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Tiếp theo, Hàn Phong nghiêm sắc mặt, lập tức nhìn về phía Tiêu Tấn, trầm giọng hỏi:

- Bệ hạ, ta muốn hỏi một vài chuyện về Lâm gia?
- Lâm gia?

Tiêu Tấn bất động thanh sắc nhìn Hàn Phong vài lần, trầm ngâm một lát, mới nghi hoặc nói:

- Vì sao đột nhiên có hứng thú với Lâm gia?
- Bởi vì vừa rồi, ta mới đánh trọng thương người thừa kế của Lâm gia.

Hàn Phong không có giấu diếm nói rằng.

Nghe được Hàn Phong nói như thế, nhân thần Tiêu Tấn chợt lóe, nói rằng:

- Lâm Hà?
- Lâm Hà?
- Không sai!

Tiếp theo, Hàn Phong liền đem chuyện xảy ra vừa rồi kể lại một lần.

Nghe Hàn Phong kể lại xong, Tiêu Tấn trầm mặc chốc lát, mới mở miệng nói:

- Được, ta đã biết, chuyện này người không cần lo lắng, ta sẽ xử lý.

Trông thấy vẻ mặt Tiêu Tấn chợt lóe dị dạng rồi biến mất, trong lòng Hàn Phong đã đoán được, khi nghe hắn nói xong, cũng hơi trầm mặc, rồi nhanh chóng suy nghĩ.

Dù sao hiện tại Tiêu Tấn cùng hắn có thể nói là minh hữu, hơn nữa giai đoạn hiện nay, Huyền Thiên Tông càng cần dựa vào sự trợ giúp của hoàng thất, hơn nữa có Linh nhi, Hàn Phong cảm thấy nếu có thể vẫn nên tận lực giúp đỡ khó khăn của họ, như vậy mới làm quan hệ song phương thêm sâu sắc.

Vì vậy, suy tư một lát, Hàn Phong cũng ngẩng đầu lên, nói:

- Bệ hạ, vừa rồi tiếp xúc ngắn với Lâm Hà, ta phát hiện thiên phú của người này xác thực rất khá, bất quá tựa hồ chút cả gan làm loạn, hơn nữa từ mấy câu nói ngắn gọn của hắn, ta phát hiện được vài chuyện khá có ý nghĩa.

Ngừng một chút, Hàn Phong lại bổ sung nói:

- Theo ta hơi quan sát, cảm thấy Lâm Hà tựa hồ không hề sợ hãi hoàng thất, bằng không hắn cũng không dám ở trong hoàng cung cả gan xuất thủ với ta.

Nghe được Hàn Phong nói như thế, sắc mặt Tiêu Tấn rớt cuộc hơi chút biến hóa, lập tức thân thể mập mạp nghiêng về phía trước, hai mắt tỉ mỉ quan sát Hàn Phong, đối phương lại thản nhiên đối diện với Tiêu Tấn.

Sau một lát, Tiêu Tấn hơi nheo mắt lại, trong lòng cũng hiểu rõ lời nói của Hàn Phong.

Vì vậy, trầm ngâm một lúc, Tiêu Tấn rớt cuộc thở một hơi, rồi nghiêng người dựa về phía sau, nói:

- Được rồi! Nếu người đã phát hiện, ta cũng không giấu diếm nữa. Huống hồ lấy quan hệ của người với Linh nhi, cho người biết cũng không sao.

Thoáng chỉnh lý suy nghĩ, Tiêu Tấn lại nói tiếp:

- Kỳ thực, hôm nay để đô cũng không thái bình như bên ngoài, mạch nước ngầm bên trong đã bắt đầu khởi động, tùy thời có thể tạo thành rung chuyển.

- Là vì Lâm gia?

Hàn Phong trầm giọng hỏi.

Tiêu Tấn cũng không có giấu diếm gật đầu, lập tức nói:

- Không sai, những năm gần đây, để đô tam đại thế gia trải qua nhiều năm phát triển, nguyên bản đã có dấu hiệu suy yếu, nhưng ta lại không ngờ Lâm gia sớm có dã tâm, nên ẩn dấu rất sâu. những năm gần đây, nếu không phải ta cực lực chèn ép, chắc hẳn đã sớm phát sinh phản loạn.

Nói tới chỗ này, Tiêu Tấn tựa hồ nhớ tới cái gì, lập tức cười nói:

- Được rồi, ta thiếu chút nữa quên người cũng là người của Hàn gia, vừa rồi ta nói vậy, người sẽ không để tâm chứ.

- Không sao, ta bây giờ chỉ là đệ tử của Huyền Thiên Tông.

Hàn Phong thản nhiên nói.

Về phần Tiêu Tấn biết rõ chuyện trước kia của hắn, Hàn Phong cũng không cảm thấy có gì không vui. Nếu như hắn là Tiêu Tấn, tin tưởng hắn cũng làm như vậy.

Hơn nữa, lúc trước hắn cầu xin Tiêu Vũ giúp hắn điều tra tung tích của phụ thân, đã dự liệu được chuyện này, tự nhiên không hề kinh ngạc.

Tiêu Tấn nghe vậy, cũng gật đầu nói tiếp:

- Tuy rằng ba năm trước đây người rời khỏi Hàn gia, nhưng chắc hẳn đối với tam đại thế gia ở để đô vẫn có hiểu biết nhất định.

Ai ngờ, Hàn Phong cười khỏ nói rằng:

- Bệ hạ có chút không biết, ta cùng phụ thân có địa vị rất thấp ở Hàn gia, trừ một vài chuyện bên ngoài của Hàn gia, hai nhà khác căn bản không có tiếp xúc.

Ngừng một chút, Hàn Phong tỉ mỉ hồi ức nói:

- Theo hiểu biết của ta, Hàn gia tuy rằng vẫn là một trong để đô tam đại thế gia, nhưng thực chất đã có chút hữu danh vô thực. Đến nay, Hàn gia vẫn chưa từng có một thiên giai cường giả xuất hiện, mà hai nhà còn lại đều có thiên giai cường giả tự mình tọa trấn.

- Người nói không sai, hôm nay Hàn gia xác thực không thể so với ngày xưa, Thiên Sơn tuy rằng thập phần nỗ lực, nhưng thủy chung vô pháp đột phá bước cuối cùng, trở thành thiên giai cường giả, cũng vì vậy, mấy năm nay Hàn gia hành sự cơ bản thập phần cẩn thận, không đơn giản đi trên chọc người khác.

Tiêu Tấn nói rằng.

- Thế nhưng trừ Hàn gia, hai nhà khác đều tự có một thiên giai cường giả làm chỗ dựa, loại thực lực này vốn dĩ không thể tạo ra uy hiếp đối với hoàng thất mới đúng.

Hàn Phong cau mày hỏi.

- Ai!

Tiêu Tấn thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói:

- Ta đây đương nhiên hiểu được, Tiết gia còn tốt, thường ngày hành sự vẫn đúng chừng mực, không có hành vi gì quá phận. Mà ta đối với Tiết gia cũng là tận lực lôi kéo, chỉ là Lâm gia, ta vẫn có quá coi thường họ.

Thấy Tiêu Tấn nói đến đây, mi đầu cũng hơi nhần lại, Hàn Phong biết trong chuyện này tất nhiên có ẩn tình, mà hẩn xem ra, Lâm gia cũng chỉ có một thiên giai cường giả tồn tại mà thôi, lấy thực lực Huyền Thiên Tông hôm nay có hai người Phái Lão cùng Bồ Lô Địch tọa trấn tự nhiên không cần e ngại.

Đó cũng là lý do vì sao Hàn Phong xuất thủ nặng tay với Lâm Hà như vậy.

Hiện tại nghe khẩu khí của Tiêu Tấn như vậy, Hàn Phong cũng nhú mày lại, ngay cả hoàng thất cũng phải cảnh giác, chỗ đáng sợ trong đó, Hàn Phong vẫn không rõ.

Lúc này, Tiêu Tấn tiếp tục nói:

- Lâm gia tuy rằng chỉ có một thiên giai cường giả, cũng là gia chủ hiện nay, gia gia Lâm Hà Lâm Chấn Khôn, thiên giai nhị phẩm cường giả.

Nói đến đây, Tiêu Tấn vừa chuyển, cười khỏ nói:

- Nếu chỉ là một thiên giai nhị phẩm cường giả nho nhỏ, đối với hoàng thất mà nói căn bản không có bất cứ tỷ uy hiếp nào, nhưng bởi vì ta khinh thị, tạo thành hậu quả, để cho lão gia hỏa kia thần không biết quỷ không hay lôi kéo được ba người trong bảy đại cung phụng.

- Hoàng thất bảy đại cung phụng?

Hàn Phong kinh nghi nói.

Đối với thực lực của hoàng thất, tuy rằng Hàn Phong biết tất nhiên thập phần cường đại, nhưng không nghĩ dĩ nhiên có tới bảy thiên giai cung phụng.

Nhất lưu thể lực như Thiên Thánh Cốc cũng mới chỉ có ba gã thiên giai cường giả mà thôi, hoàng thất nội tình quả nhiên cường đại.

Từ điểm này có thể thấy, xác thực yếu hơn Thiên Tinh Đế Quốc, hơn nữa Thiên Nguyệt quá mức thương yêu nữ nhi, còn phái Phái Lão tới, nên thực lực càng thêm giảm sút.

Cũng may trước khi Hàn Phong rời đi, đã trợ giúp Thiên Nguyệt Đế Quốc giải quyết nội loạn, trong khoảng thời gian ngắn, tin tưởng sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Chẳng qua, Hàn Phong cũng không ngờ, Lâm gia dĩ nhiên có bản lĩnh như vậy, có thể lôi kéo được ba trong bảy đại cung phụng, phải biết rằng, muốn được một cung phụng phải hao tổn rất nhiều tài lực.

Trừ thiên giai cường giả do tự thân thể giai bồi dưỡng, chắc hẳn cũng không có thể lực nào giống như hoàng thất đồng thời cung phụng bảy tên thiên giai cường giả.

Lâm gia tuy rằng thực lực không kém, nhưng còn xa mới có điều kiện như thế.

Tựa hồ nhìn ra nghi hoặc của Hàn Phong, sắc mặt Tiêu Tấn rất cục cựa về giận dữ, cảm hận nói:

- Người không cần nghi hoặc, việc này đều do lão thất phu Thượng Quan Vô Ngã, nếu như không phải lão thất phu này tác quái, Lâm gia căn bản không thể dễ dàng thực hiện được.

Nghe thấy Tiêu Tấn đột nhiên nhắc tới Thượng Quan Vô Ngã, trong lòng Hàn Phong cũng là vô cùng kinh ngạc, thế nhưng vừa nghĩ lại liền hiểu được.

stevenqb1890

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiệt

252. Chương 235: Phát Hiện Khiếp Sợ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Thượng Quan Vô Ngã đầu sao cũng là luyện được đại sư nổi danh đế quốc, nghe nói mấy năm trước hắn đã thành công luyện chế một viên cửu phẩm đan được, từ đó muốn lôi kéo ba gã thiên giai cung phụng cũng không phải là không thể.

Chẳng qua, theo Hàn Phong biết, Thượng Quan Vô Ngã này chính là thủ tịch luyện được sư của Thiên Tinh Đế Quốc, tại sao lại đột nhiên phản chiến đến Lâm gia đây?

Một luyện được đại sư có thể luyện chế cửu phẩm đan được, ngoài giá trị cao hơn rất nhiều một thiên giai cường giả, theo lý mà nói hoàng thất không thể không rõ đạo lý này.

Lập tức, Hàn Phong liền đem nghi hoặc này nói ra, mà đáp án nhận được cũng khiến hắn cả kinh, thì ra Thượng Quan Vô Ngã từ hai mươi năm trước, khi vẫn là một trung phẩm luyện được sư vô danh, đã được Lâm gia nhìn trúng, âm thầm trợ giúp.

Thượng Quan Vô Ngã thiên phú xác thực không phụ hy vọng của Lâm gia, dựa vào Lâm gia ủng hộ phía sau, đúng hai mươi năm đã thành công tiến nhập cảnh giới luyện được đại sư, do đó nhất cử trở thành luyện được sư đứng đầu đại lục.

Hơn nữa Lâm gia trợ giúp, rất nhanh Thượng Quan Vô Ngã đã được hoàng thất phong làm luyện được sư chuyên chức, sau đó trải qua gần mười năm cẩn thận phát triển cùng nỗ lực, Thượng Quan Vô Ngã đã có thể lực của riêng mình, trong đó có một phần lớn là người của hoàng thất.

Kể từ đó, nguyên bản thể lực Lâm gia cộng thêm thể lực do Thượng Quan Vô Ngã bồi dưỡng, cuối cùng rốt cục giúp họ thành công lôi kéo ba gã thiên giai cường giả của hoàng thất.

Hàn Phong cũng từ trong miệng Tiêu Tấn biết được, Lâm Hà trong hơn nửa năm này đã bày mưu lập kế truy cầu Tiêu Linh.

Kỳ thực mục đích thực sự là Phí Lão.

Nghe đến đó, nhân thần Hàn Phong hiện lên một tia lãnh ý, Lâm gia dĩ nhiên vì đạt được mục đích của chính mình mà tiếp cận người bên cạnh mình, quan trọng là Tiêu Linh, đây là điều Hàn Phong không thể bỏ qua dễ dàng.

Kế tiếp, Hàn Phong lại từ trong miệng Tiêu Tấn biết được, bởi vì nửa năm trước Tiêu Linh cùng Phí Lão đột nhiên đến có thể dẫn đến phiền toái cho kế hoạch của Lâm gia.

Đối mặt với thiên giai cường giả Phí Lão đột nhiên xuất hiện, bất đắc dĩ Lâm gia đành để Lâm Hà đứng ra, hy vọng có thể từ Tiêu Linh lôi kéo Phí Lão về phía bọn họ.

Nếu điều này thành công, Lâm gia không chỉ có thể thuận lợi giải quyết phiền toái trước mắt, đồng thời cũng giúp tăng thêm một phần trợ lực, do đó Lâm gia tự nhiên rất mong tình huống này xuất hiện.

Khi Tiêu Tấn nói đến đây, Hàn Phong cũng chợt kịp phản ứng.

Trong đầu rốt cục minh bạch vì sao lúc đầu rời khỏi Thiên Thánh Cốc, Tiêu Vũ xuất thủ cứu mạng hắn, đồng thời còn giúp Huyền Thiên Tông giải vây.

Có thể từ lúc Thiên Thánh Đại Hội, Tiêu Vũ đã chú ý tới hắn cùng Tiêu Linh. Dù sao nữ tử xuất chúng như Tiêu Linh có thể không bị chú ý rất hiếm, nghĩ đến Tiêu Vũ tất nhiên cũng đã sớm phát hiện Tiêu Linh mang theo tín vật của hoàng thất, nên nhận ra được thân phận của nàng.

Sau đó, Tiêu Vũ biểu hiện cực kỳ nhiệt tâm, một đường mời hắn cùng Tiêu Linh tới đế đô làm khách.

Bất quá tiếp theo, Hàn Phong bởi vì Băng Tuyết Các cùng chuyện thăng cấp thiên giai, nên làm lỡ rất nhiều thời gian, đồng thời bỏ qua chuyện này. Hoàng thất dĩ nhiên vào nửa năm trước phía người tới mời Tiêu Linh đi vào đế đô.

Hoàng thất nhiều lần khẩn thiết mời mọc, tất nhiên cũng là đánh chủ ý vào Phí Lão.

Nghĩ tới đây, trong lòng Hàn Phong cũng hơi chút tức giận.

Nhưng nói ngược lại, lúc trước nếu như không nhờ Tiêu Vũ xuất thủ kịp thời, hẳn cùng những người khác vô pháp thuận lợi trở về Huyền Thiên Tông. Đồng thời, mặc dù hoàng thất có lợi dụng Tiêu Linh, nhưng vẫn chưa từng ép buộc nàng.

Thoáng nghĩ lại, Hàn Phong cũng thấy thoải mái hơn.

Chẳng qua hẳn cũng càng minh bạch, vị đại đế bề ngoài thoát nhìn hòa ái dễ gần, mập mạp vô hại, nhưng không thể vì vẻ bề ngoài mà không chú ý tới thân phận của hắn.

Tựa hồ có chút khát, Tiêu Tấn cầm lấy chén trà trên bàn, uống một hơi, sau đó chờ Hàn Phong có thể tiêu hóa những lời hắn vừa nói, mới tiếp tục:

- Hôm nay Lâm gia, bao gồm cả ba gã thiên giai cung phụng bị lôi kéo, tổng cộng có bốn gã thiên giai thiên giai, vừa vận ngang bằng với hoàng thất.

Hàn Phong cũng hiểu ý tứ của Tiêu Tấn, tuy rằng từ trong miệng hắn biết được ba gã thiên giai cung phụng bị lôi kéo cũng không phải những kẻ mạnh nhất trong bảy gã.

Thế nhưng thiên giai cường giả ngoài sức chiến đấu kinh người, nếu Lâm gia thực sự liều lĩnh phát động công kích với hoàng thất mà nói thì vô cùng thiệt thòi.

Đương nhiên đó chỉ là hiện nay mà thôi, chút thực lực này của Lâm gia cũng vô pháp so được với hoàng thất.

Tiêu Tấn thở dài nói:

- Lâm gia cũng biết lấy thực lực hiện tại của bọn họ, xác thực vẫn vô pháp phản lại hoàng thất. Do đó vài ngày trước Thượng Quan Vô Ngã mới ngụy trang ra ngoài tìm tài liệu, thực sự là vì muốn mời chào một ít thiên giai cường giả gia nhập.

Ngừng một chút, Tiêu Tấn tiếp tục nói:

- Còn có Tiết gia, gần đây Lâm gia cũng đã tiếp xúc muốn lôi kéo.

- Tiết gia gia chủ Tiết Viễn Sơn cũng là thiên giai cường giả thành danh đã lâu, kỳ thực ngang bằng với Lâm Chấn Khôn, nếu như Tiết gia đứng về phía Lâm gia, xác thực rất khó đối phó.

Hàn Phong cúi đầu nhíu mày nói.

- Yên tâm đi, lấy sự khôn khéo của lão gia hỏa Tiết Viễn Sơn kia, cho dù cuối cùng không đứng về phía hoàng thất, nhưng cũng không ngóc đến nỗi đứng về phía Lâm gia.

Tiêu Tấn nói rằng.

Bất tri bất giác, Hàn Phong cùng Tiêu Tấn đã trò chuyện tới sáng, thẳng đến khi mặt trời lặn, Hàn Phong mới từ chỗ của Tiêu Tấn rời khỏi.

Trở lại gian phòng, Hàn Phong gối đầu lên hai tay, nằm trên giường.

Hai mắt nhìn lên trần nhà, Hàn Phong hiển nhiên còn đang tiêu hóa tin tức đạt được từ chỗ Tiêu Tấn vừa rồi.

Theo cách nói của Tiêu Tấn, hẳn cũng rất lo lắng Tiêu Linh cùng Lâm Hà đi lại quá gần, đang định suy nghĩ tìm cách đem Lâm Hà điều địa phương khác.

Bất quá vừa vận lúc này Hàn Phong đến đế đô, kể từ đó, hẳn cũng tiết kiệm được chút sức lực do đó tự nhiên vui vẻ thay Hàn Phong bất bình chuyện này.

Kỳ thực, Hàn Phong với điều này cũng lưu ý, trái lại hẳn đối với chuyện Tiêu Tấn giảng giải lúc trước vô cùng quan tâm.

Hắn cũng chưa từng nghĩ để đô bề ngoài yên bình, dĩ nhiên ẩn chứa mạch nước ngầm như vậy.

Chính là căn cứ theo trí nhớ kiếp trước của hắn tựa hồ để đô vẫn luôn yên bình, chưa từng xuất hiện phản loạn. Hơn nữa Lâm gia mặc dù cũng từ từ xuống dốc, nhưng vẫn tồn tại. Rõ ràng lúc này Lâm gia đã chuẩn bị rất lâu, tự nhiên không dễ dàng từ bỏ. Chỉ cần từ cử động hai mươi mấy năm trước Lâm gia tìm được Thượng Quan Vô Ngã là có thể thấy được.

Lẽ nào đây cũng là hiệu ứng do hắn sống lại làm thay đổi quỹ tích lịch sử?

Chẳng qua hiện tại có tiếp tục lo lắng cũng chẳng có ý nghĩ gì, hôm nay hắn đã ở cùng chiến tuyến với hoàng thất. Nếu như hoàng thất bị lật đổ, Hàn Phong cùng Huyền Thiên Tông cũng bị chôn theo. Do đó Hàn Phong sẽ tận lực trợ giúp hóa giải nguy cơ này. Bất quá, Hàn Phong đột nhiên nghĩ đến một việc Tiêu Tấn mới vừa nói, trong lòng cũng trầm thổ dài. Lâm gia Lâm Chấn Khôn đúng là đại nhân vật. Hắn từ trong miệng Tiêu Tấn biết được sau khi Thượng Quan Vô Ngã trở thành luyện được đại sư, đã chuyển thành quan hệ bình đẳng với Lâm gia.

stevenqb1890

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

253. Chương 236: Giúp Hay Không Giúp.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Mà chuyện năm đó xảy ra cũng là Tiêu Tấn điều tra mới biết.

Vài chục năm trước cũng chính Thượng Quan Vô Ngã mới vừa trở thành luyện được đại sư không lâu, hắn coi trọng một nữ tử của Lâm gia.

Nguyên bản lấy địa vị của Thượng Quan Vô Ngã lúc đó dù là tôn nữ của Lâm Chấn Khôn cũng không phải vấn đề quá lớn. Chỉ là nữ tử kia tuy là người của Lâm gia, nhưng là vợ cả chất nhi của Lâm Chấn Khôn, Lâm Triết.

Phụ thân Lâm Triết chính là đại ca của Lâm Chấn Khôn Lâm Chấn Thiên.

Làm trưởng tử, thân phận của Lâm Chấn Thiên cũng giống phụ thân của Hàn Phong là con tư sinh, nên mặc dù tu vi cao hơn Lâm Chấn Khôn một bậc, nhưng cuối cùng vẫn không được thừa kế vị trí Lâm gia chủ.

Vài chục năm, Lâm Chấn Thiên đã là địa giai đỉnh phong cao thủ. Nhưng cuối cùng vì việc này, kết quả Lâm Chấn Khôn dùng mệnh lệnh gia chủ, cưỡng chế yêu cầu Lâm Chấn Thiên đem con dâu đưa cho Thượng Quan Vô Ngã. Không thể không nói, Lâm Chấn Khôn vì đạt được mục đích đúng là có chút không từ thủ đoạn, ngay cả thân đại ca cùng với cháu ruột cũng không buông tha.

Chỉ là đã chọc giận Lâm Chấn Thiên, dưới cơn nóng giận, Lâm Chấn Thiên liền rời khỏi Lâm gia.

Đáng tiếc cuối cùng, Lâm gia chỉ dùng chưa tới một tháng liền tìm được một nhà Lâm Chấn Thiên, sau đó nhi tử Lâm Triết bị trưởng lão Lâm gia phái tới đánh gục.

Con dâu cũng bị Lâm gia bắt trở về, Lâm Chấn Thiên bị vài tên trưởng lão vây công cũng thụ thương cực kỳ nghiêm trọng, rơi vào đường cùng đành mang theo nhi tử duy nhất bỏ trốn.

Tuy rằng cuối cùng Lâm Chấn Thiên may mắn tránh thoát Lâm gia truy sát, thế nhưng bởi vì liên tục ba tháng gián đoạn chạy trốn, thân thể thụ thương không thể trị khỏi, nên đành giao tôn nữ cho một tiểu tông môn rồi qua đời.

Về phần tiểu cô nương kia, trải qua liên tiếp đả kích, tinh thần rơi vào kích động cực đại, do đó mất đi ký ức.

Cuối cùng trừ gia gia Lâm Chấn Thiên, ngay cả bản thân tên là gì cũng quên mất.

Tiểu tông môn lúc đó là Huyền Thiên Tông hôm nay may mắn thoát khỏi một kiếp, cũng chính là Lâm Nguyệt, sư phụ của Hàn Phong.

Về phần tại sao Hàn Phong lại biết được tất cả chuyện này, là vì kiếp trước sau khi Lâm Nguyệt chịu khổ diệt môn đã lại bị kích động, đối mặt với sư phụ bị giết, đồng môn bị hại, một tình cảnh quen thuộc, đã làm nàng hồi phục ký ức, cuối cùng trước lúc lâm chung đã kể lại chuyện này cho Hàn Phong.

Nghĩ tới đây Hàn Phong cũng cảm thán một trận, Lâm Nguyệt tuy rằng đều trở thành sư phụ của hắn, nhưng trên thực tế hiện tại nàng cũng chỉ là một nữ tử hơn hai mươi tuổi.

Hàn Phong cũng không hy vọng nàng nhớ tới những ký ức thống khổ này, mà hy vọng nàng có thể khoái lạc mà sống tiếp.

Về phần Lâm gia đối với nàng tạo thành thương tổn, cộng thêm chuyện của Trần Ngọc, Hàn Phong sẽ thay các nàng báo thù. Bất quá cứ như vậy, tựa hồ hắn cùng Lâm gia đã định trước trở thành địch nhân. Thế nhưng lại có quan hệ thế nào, đừng quên, hiện tại hắn đang đứng cùng chiến tuyến với hoàng thất.

Hơn nữa, Tiêu Tấn tuy rằng ẩn dấu rất sâu, nhưng dựa vào tinh thần lực siêu cường của hắn, cùng với Tiên Thiên đấu khí biến dị trợ giúp, hắn cảm thấy khí tức trên người Tiêu Tấn không giống thường nhân.

Hàn Phong cũng không biết Tiêu Tấn rốt cuộc dùng phương pháp gì dĩ nhiên có thể đem khí tức tự thân ẩn dấu bí mật được như vậy, nhưng nếu đối lại là thường nhân, thật sự vô pháp nhận thấy khí tức trên người hắn.

Có thể ngay cả Phí Lão cũng không phát hiện được trên người Tiêu Tấn có cỗ khí tức vô cùng cường đại, vượt xa địa giai võ giả.

Do đó giải thích duy nhất chính là kỳ thực Tiêu Tấn cũng là một thiên giai cường giả!

Người thống trị Thiên Tinh Đế Quốc đúng là một thiên giai cường giả thực lực thâm bất khả trắc, tin tức này e là truyền đi tất sẽ khiến cảnh nội đế quốc nhấc lên chấn động không nhỏ.

Bởi vì Tiêu Tấn có thực lực thiên giai, do đó hắn mới có thể bình tĩnh trước việc Lâm gia từng bước ép sát như vậy, từng bước một hóa giải nguy cơ.

Bất quá, nghĩ đến người biết bí mật này hắn không nhiều, mà Hàn Phong cũng là nhờ vào năng lực tương đối đặc thù của mình mới có thể phát hiện được.

Kỳ thực, trải qua một phen nói chuyện vừa rồi, Hàn Phong cũng hiểu rõ, Tiêu Tấn không phải lo lắng Lâm gia thực lực lớn mạnh, dù sao hoàng gia là người thống trị đế quốc cả ngàn năm qua, chỉ một Lâm gia nhỏ nhỏ vẫn là có khả năng đối phó.

Tiêu Tấn lo lắng chính là sau khi hoàn toàn bỏ thể lực của đem, thực lực hoàng thất cũng sẽ giảm sút thật lớn, mà đệ tử Lâm gia tại đế đô và trong quân đội đều an bài rất nhiều nhân thủ.

Đạo lý rút giây động rừng, tất cả mọi người đều hiểu được, ai nấy đều hiểu được, đó cũng là nguyên nhân Lâm gia không hề sợ hãi hoàng thất. Hàn Phong thì nghĩ, kỳ thực mấu chốt để giải quyết Lâm gia chính là Thượng Quan Vô Ngã.

Tựa như tình hình hiện nay, Lâm gia hoàn toàn dựa vào Thượng Quan Vô Ngã, uy danh của người này tại đế đô, thậm chí cả Thiên Tinh Đế Quốc đều cực lớn, mà Tiêu Tấn cũng không có lý do để hạ sát hắn. Vì như thế sẽ dẫn đến sự bất mãn cùng nghi kỵ của nhiều người.

Kể từ đó, Hàn Phong đã minh bạch tất cả, Tiêu Tấn nhìn trúng mình, không chỉ vì thực lực cùng thiên phú, càng nhiều là khả năng luyện được.

Nếu không phải hôm nay được nghe những tin tức này từ Tiêu Tấn, e là Hàn Phong vẫn còn ngu ngốc cho rằng Lâm gia căn bản không đáng sợ, nghĩ vậy hẳn hơi thấy xấu hổ.

Bất quá, lập tức Hàn Phong tỉ mỉ chỉnh lý suy nghĩ của mình, trong đầu nhất thời nổi lên nghi hoặc, theo lý thuyết, lấy địa vị của Hàn gia xếp cuối cùng trong tam đại thế gia, thực lực đã thua xa ngày trước, mấy năm nay cũng vô cùng yên lặng, đơn giản không dám trêu chọc người khác. Vậy vì sao kiếp trước, con trưởng của đường ca Thiên Sơn lại vô duyên vô cớ trêu chọc nhân vật không nên dây vào nhân vật không nên dây vào?

Việc này vô cùng không phù hợp với hoàn cảnh lúc đó của Hàn gia, đường ca Hàn Chính này Hàn Phong cũng từng gặp qua, tuy rằng tính cách có chút lỗ mãng, nhưng tổng thể coi như không tệ, lại được gia tộc cảnh báo, hẳn cũng không thể ngu ngốc tới mức gây rối.

Xem ra trong chuyện này có thể cũng không thoát khỏi liên quan tới Lâm gia.

Hơn nữa, Hàn Phong nhớ lại, năm đó, Hàn gia bị thế lực không rõ tiêu diệt, đế đô đang tổ chức thịnh hội, tuy khi đó hẳn rất ít ra ngoài, nhưng nghe phụ thân kể lại, tựa hồ những người rất có thân phận từ các nơi đều tới đế đô.

Bây giờ nghĩ lại, thịnh hội này tất nhiên chính là luyện đan đại hội. Hơn nữa thời gian tổ chức đại hội này cùng với Hàn gia bị diệt hoàn toàn trùng khớp.

Như vậy xem ra, thời gian Hàn gia bị diệt cũng không tới ba tháng nữa.

Suy nghĩ đến đây, Hàn Phong cau mày lại, có chút do dự.

Ba tháng, hẳn giúp hay không giúp?

Hắn với Hàn gia căn bản không còn bất kỳ cảm tình gì, tuy thân là người của người Hàn gia, nhưng từ khi hắn còn nhỏ, đãi ngộ nhận được đã khiến hắn căn bản không còn coi mình là người của Hàn gia.

Nếu đổi lại là lúc bình thường, sống chết của Hàn gia căn bản không quan hệ đến hắn, nhưng trong chuyện này, khi biết phụ thân vẫn một lòng tưởng nhớ Hàn gia.

E là ngay cả nằm mộng cũng muốn lại được tộc trưởng phụ thân thừa nhận. Bằng không khi tỉnh lại không thấy mình, phụ thân cũng không lập tức tới đế đô.

Nhưng ngoài ý muốn chính là Hàn Phong ủy thác Tiêu Vũ hỏi thăm, phụ thân của hắn xác thực không có ở Hàn gia, nhưng duy nhất có thể xác định chính là Hàn Nhất Nguyên đã từng xuất hiện tại đế đô hai ba lần.

Chỉ cần cho Hàn Phong một chút thời gian, tất có thể tìm được phụ thân.

stevenqb1890

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

254. Chương 237: Kiềm Diễm.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Về phần Hàn gia, Hàn Phong hơi thở dài, lập tức nghĩ đến nghĩ đến nếu tâm tư phụ thân vẫn như cũ đặt tại đó, hẳn chỉ đành tận lực trợ giúp một tay, coi như toại tâm nguyện của người.

Hướng chi, nguy cơ này của Hàn gia, Hàn Phong có tám phần mười nắm chắc tất nhiên liên quan tới Lâm gia.

Ngày hôm sau, tỉnh tóa một đêm, Hàn Phong thần thanh khí sảng tiêu sái ra khỏi phòng, trải qua một đêm điều chỉnh, hắn phát hiện, tuy dấu khí trên người vẫn là địa giai nhất phẩm. Nhưng dấu khí trong cơ thể so với trước khi tán công còn tinh thuần hơn nhiều.

Hàn Phong thoáng so sánh dấu khí lúc này với trước khi tán công, lấy thực lực địa giai nhất phẩm của hắn đã tương đương với địa giai ngũ phẩm.

Cứ như hôm qua, Lâm Hà thực lực như vậy mà ngay cả một quyền của hắn cũng chịu không nổi.

Hơi lúc đầu, đem chuyện về Lâm gia bỏ lại, Hàn Phong nhanh chóng đi đến phòng của Tiêu Linh.

Vì phòng của hai người đều trong một viện tử, nên thị vệ cùng thị nữ đều chờ ở bên ngoài, không được Tiêu Linh cho phép thì không thể tiến vào.

Hàn Phong một đường đi tới, nhưng không có bất kỳ ai phát hiện tung tích của hắn.

Đi tới cửa gian phòng Tiêu Linh, Hàn Phong không chút nghỉ ngơi, trực tiếp đẩy cửa phòng ra đi vào.

Dù sao cũng là hoàng cung, Tiêu Linh lại có thân phận công chúa, phòng ngủ tự nhiên hoa lệ hơn một chút.

Bởi vì Hàn Phong đến, Tiêu Linh không muốn hắn ở cách mình quá xa, nên mới sửa soạn lại căn phòng này cho hắn, còn thiếp thân nha hoàn của nàng thì cho ở ngoại viện.

Phòng ngủ này, Hàn Phong đã tới nhiều lần, xem như là quen thuộc.

Một đường đi qua phòng khách nho nhỏ, Hàn Phong bước vào phòng ngủ, dựa theo hắn quan sát, thương thế của Tiêu Linh cũng không nghiêm trọng, nghĩ đến lúc này đã sớm dậy rồi.

Chẳng hiểu sao, Hàn Phong vì lo lắng ảnh hưởng tới Tiêu Linh nghỉ ngơi, nên cố ý đi nhẹ, bước chậm.

Lúc Hàn Phong bước vào phòng ngủ, bên trong liền truyền đến một tiếng thét chói tai.

Khi tiếng thét này còn chưa dứt, bên cạnh lại một tiếng thét nữa càng lớn hơn vang lên.

Hàn Phong từ lúc tiếng thét thứ nhất vang lên, đã ý thức mình phạm sai lầm, thân hình vội vàng chột lóc, chớp mắt đã đi tới phòng khách.

Bên trong lại truyền đến một trận âm thanh hỗn loạn.

Hàn Phong ngồi trong phòng khách, sắc mặt thoáng xấu hổ.

Ngay khi hắn vừa bước vào phòng ngủ, đập vào mắt là một bờ vai vô cùng hấp dẫn.

Theo tiếng thét chói tai vang lên, chủ nhân của bờ vai kia cũng xoay người lại, Hàn Phong tuy đã rất nhanh chóng đi tới phòng khách, nhưng lấy thị lực của hắn vẫn nhìn thấu trong màn sương trắng, hai điểm đỏ bừng.

Hơi nhắm mắt lại, trong đầu Hàn Phong không khỏi hồi tưởng lại tình cảnh khiến hắn chảy máu mũi vừa rồi.

Đây là lần thứ hai nhìn thấy Tiêu Linh lỏa thể, còn nhớ lần đầu là vì giúp nàng khôi phục dung mạo, lúc ấy tinh lực của hắn đều đặt vào việc trị liệu, nên không quá chú ý thân thể nàng.

Bất quá, vừa rồi thoáng nhìn, cũng khiến Hàn Phong không khỏi có chút cảm khái.

- Không ngờ mới qua một năm, vóc người Linh nhi của ta dĩ nhiên trở nên tốt như vậy.

- Phốc!

Ngay khi Hàn Phong đang thì thào tự nói, trước mặt một vật thể màu trắng bay tới, Hàn Phong tuy đang nhắm mắt, nhưng thân thể theo bản năng vươn tay ra, bắt lấy vật thể kia.

Mở mắt nhìn kỹ, phát hiện dĩ nhiên là một chiếc gối mềm mại.

Lập tức, Hàn Phong ngẩng đầu vừa nhìn, phát hiện không biết từ lúc nào Tiêu Linh đã y phục chỉnh tề, đứng cách hắn không xa, vẻ mặt xấu hổ nhìn mình.

Không cần phải nói, chiếc gối kia là kiệt tác của nàng.

Trong lòng Hàn Phong cũng hơi xấu hổ, tự trách mình vừa rồi quá mức nhập thần, không chú ý tới Tiêu Linh đến.

Về phần bên cạnh Tiêu Linh còn có một tiểu cô nương dung mạo xinh đẹp, vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, Hàn Phong cũng nhận ra, nàng ta là thiếp thân tiểu tỷ Lục nhi.

Lúc này Lục nhi đang dùng hai tay che miệng, thân thể không ngừng run lên, có vẻ cực kỳ nhẫn nhịn mới không cười thành tiếng.

Thấy dáng dấp của Lục nhi, Tiêu Linh càng xấu hổ hơn, hung hăng trừng mắt với Hàn Phong, sau đó làm bộ trấn định nói:

- Lục nhi, người ra ngoài trước đi.

- Vâng, Vâng, công chúa!

Lục nhi cố nén cười, nũng nịu đáp một tiếng, rồi liếc mắt nhìn hai người đầy thâm ý, sau đó dưới ánh mắt tức giận của Tiêu Linh nhanh chóng chạy ra khỏi phòng.

Đợi nhìn thấy Lục nhi rời khỏi, Tiêu Linh lúc này mới tiến lên vài bước, quệt mồ hôi, bất mãn nói:

- Xú gia hỏa, vừa rồi người nói, hại ta bị Lục nhi chế giễu.

Hàn Phong có chút xấu hổ sờ sờ mũi, lập tức mạnh mẽ ôm Tiêu Linh vào lòng.

Tiêu Linh kêu nhẹ một tiếng, hai tay ra sức đẩy ngực Hàn Phong ra, sắc mặt đỏ bừng sảng giọng:

- Người làm gì vậy, một hồi có người tiến vào, bị nhìn thấy thì không tốt lắm đâu.

- Nơi này là phòng của công chúa, từ Lục nhi ra, ai dám xông loạn vào đây?

Hàn Phong cười khẽ nói rằng.

- Người không phải chính là kẻ không muốn sống đó sao?

Tiêu Linh trợn mắt nhìn Hàn Phong, nói.

Tiếp theo, Hàn Phong cũng mặc kệ nàng phản kháng, trực tiếp ôm chặt thân thể nàng vào lòng, ngay sau đó cúi đầu tìm bờ môi kiều diễm.

Tiêu Linh cũng ưm một tiếng, lập tức nhắm mắt lại, tùy ý Hàn Phong khinh bạc.

Lục nhi đứng ở bên ngoài, kỳ thực cũng không đi xa, mà xuyên qua khe cửa, lén lút nhìn trộm tình hình bên trong.

Bất quá, lúc nàng xem đến tràng cảnh hai người thân mật, khuôn mặt khả ái, nhỏ nhắn cũng trở nên hồng nhuận, hai tay vô ý thức che mắt lại.

Chỉ bất quá, được một lát, Lục nhi lại mở mắt ra, ngón tay xuyên thấu bên trong, đưa mắt nhìn lại.

Lúc này trước mặt thối tới một trận kinh phong, kéo về phía Lục nhi, thân thể tiểu nha đầu cũng không khống chế lui vài bước.

Tiếp theo nghe bên trong truyền đến tiếng quát:

- Nha đầu chết tiệt kia, thực sự là càng lúc càng lớn mật.

- A! Lục nhi nghe được tiếng quát lớn của Tiêu Linh, hoảng hốt thét lên, lập tức kịp phản ứng, che miệng lại, xoay người nhanh chóng rời đi.

Lục nhi kêu lên một tiếng, tưởng mình sắp bị ngã sắp mặt, thì thân thể được một cỗ năng lượng nhu hòa đỡ lấy, giúp nàng không bị ngã xuống.

- Tiểu nha đầu, kinh hoảng cái gì? Công chúa xảy ra chuyện gì sao?

Lục nhi ngẩng đầu lên, phát hiện dĩ nhiên là Phí Lão, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch một trận, lập tức vội vàng nói:

- Xin lỗi, Phí đại nhân, ta không phải cố ý đụng vào người.

Vừa nói, Lục nhi hai mắt ngấn lệ, tùy thời có thể khóc thành tiếng.

Chứng kiến bộ dáng đáng thương này của Lục nhi, Phí Lão bất đắc dĩ, biết tiểu nha đầu này bình thường ỷ vào công chúa thương yêu, có chút làm càn, nên lo lắng nàng sẽ gây phiền toái, cho nên hần từng trách cứ nàng.

Từ đó về sau, tiểu nha đầu này hễ nhìn thấy hần thì tựa như thấy quỷ, sợ hãi.

Nhìn bộ dáng đáng yêu này, Phí Lão đành mở miệng nói:

- Được rồi! Việc này ta biết, người theo ta ra ngoài, chớ quấy rầy bọn họ.

Nghe được Phí Lão nói như vậy, Lục nhi vội vàng đi ra ngoài.

Lúc này, trong phòng Tiêu Linh thật vất vả mới được Hàn Phong buông tha, không khỏi từ trong lòng hần động dậy. Hiện tại sắc mặt của nàng có chút ửng hồng, nương theo nhịp thở của nàng, trước ngực cũng có chút phập phồng.

Nhìn thấy vậy, trong đầu Hàn Phong không khỏi hồi tưởng một màn mê người vừa rồi, tinh thần cũng hưng phấn trở lại.

Bất quá, khi hần nghĩ đến thân thể Tiêu Linh mới vừa khôi phục, ánh mắt cũng thanh tỉnh trở lại, chợt trêu ghẹo mái tóc của nàng, ngữ khí trách cứ nói:

- Nha đầu người, lúc trước vì sao tổn thương mình, người có biết nếu mình bị thương, ta sẽ rất đau lòng không?

stevenqb1890

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

255. Chương 238: Thủ Đoạn Của Lâm Gia. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Nghe vậy, đôi mắt đẹp của Tiêu Linh lưu chuyển, hai mắt thâm tình nhìn Hàn Phong, đồng thời nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Hàn Phong, si ngốc nói:

- Bởi vì ta chỉ biết đánh đàn, không thể như Ngọc nhi luyện được trợ giúp người. Như vậy có cơ hội như vậy, dù ta có tan xương nát thịt, cũng nguyện ý.

- Nha đầu ngốc! Sau này không nên làm chuyện lỗ mãng như vậy, người phải biết rằng, sở dĩ ta liều mạng tu luyện cũng vì muốn bảo vệ các người thật tốt, nếu mất đi các người rồi, ta dù có thực lực ngạo thị thiên địa lại có tác dụng gì?

Hàn Phong ôn nhu nói.

Nghe được Hàn Phong nói như thế, Tiêu Linh cũng lại dựa người vào ngực Hàn Phong, chậm rãi nhắm mắt lại.

Khi hai người đang an ủi nhau, trong hoàng cung đại điện, Lâm gia gia chủ Lâm Chấn Khôn xuất hiện.

Tiêu Tấn nhìn Lâm Chấn Khôn, vẻ mặt thản nhiên như không.

Lâm Chấn Khôn cũng nhìn thẳng vào Tiêu Tấn, hai mắt lộ ra một tia tinh quang, bất quá tinh quang này hướng xuống dưới thân Tiêu Tấn.

Hai người độ mắt hồi lâu, trong đại điện một mảnh yên lặng, mọi người tựa hồ cũng ngửi được mùi không khí không tốt, đều trầm mặc không nói.

Không khí như vậy, duy trì liên tục một lúc lâu, Lâm Chấn Khôn lúc này mới dẫn đầu phá vỡ cục diện bế tắc, ngừng đầu lên nói:

- Bệ hạ, tên thiếu niên Hàn Phong kia vừa xuất hiện đã khiến công chúa bị thương nặng, sau đó lại thừa dịp tôn nhi ta thiếu đề phòng, đánh lén hấn, đến nay vẫn chưa lành. Không biết bệ hạ định xử lý chuyện này thế nào?

- Lâm ái khanh, tin tức này của người từ đâu mà có. Vì sao tình hình trầm biết lại không phải như vậy?

Tiêu Tấn khoe miệng lộ ra nụ cười nhạt, ngữ khí mặc dù đậm đặc nhưng vẫn uy nghiêm.

- Vậy tất nhiên là bệ hạ bị tiểu nhân mê hoặc. Tôn nhi của ta đường đường là thống lĩnh cấm vệ quân, thiên phú bản thân tất nhiên không cần phải nói, lấy thực lực đấu khí địa giai của hấn, nếu không phải bị đối phương đánh lén vô sỉ, sao có thể bị một thiếu niên mười mấy tuổi dễ thương.

Lâm Chấn Khôn hùng hồn nói.

Theo lời nói của hấn vừa dứt, phía sau hấn hơn mười đại thần vốn im lặng, cũng đồng loạt đứng ra phụ họa.

Thỉnh thoảng có một hai đại thần muốn đứng ra phản bác, cũng trong nháy mắt bị mười mấy người áp chế.

Một lát sau liền không còn ai dám xuất đầu lộ diện.

Thấy vậy, khoe miệng Lâm Chấn Khôn cũng lộ vẻ đắc ý, lớn tiếng nói:

- Bệ hạ, người xem ý kiến của toàn bộ đại thần đều là như vậy, xin bệ hạ hãy trừng phạt nghiêm khắc Hàn Phong, để trả lại công đạo cho công chúa và tôn nhi của ta.

- Vậy người muốn xử lý thế nào?

Tiêu Tấn thờ ơ nhìn đám đại thần dưới đài, trong lòng cũng dâng lên cỗ tức giận, nhưng vẻ mặt vẫn thản nhiên như không.

- Tuy rằng công chúa không phải bị Hàn Phong trực tiếp dễ thương, nhưng cũng có quan hệ với hấn, công chúa là thân thể ngàn vàng, dĩ nhiên lại bị thương, đây là tội đại bất kính, phải phế bỏ tu vi, đánh vào thiên lao. Mà tôn nhi ta là thống lĩnh cấm quân, Hàn Phong bất chấp thân phận đánh lén trọng thương, đây là coi rẻ hoàng gia, khiêu khích uy nghiêm đế quốc, nên chịu cực hình.

Lời này của Lâm Chấn Khôn thập phần rõ ràng, chính là muốn kẻ dễ thương tôn nhi hấn là Hàn Phong phải chết.

Lúc trước, Lâm Chấn Khôn đã biết được tin tức Hàn Phong đột nhiên xuất hiện, tựa hồ có quan hệ không rõ ràng với Tiêu Linh.

Điều này làm cho kỳ vọng của hấn là để tôn nhi có thể thuận lợi chiếm được lòng của Tiêu Linh, bị phá hoại hoàn toàn. Lâm gia nhất thời cảm thấy áp lực gấp bội.

Như hiện nay mà nói, toàn bộ thực lực của Lâm gia chẳng qua miễn cưỡng ngang bằng với hoàng gia, nếu có thể được Phí Lão trợ giúp, đại sự của Lâm gia đã định.

Nhưng nếu như Phí Lão giúp đỡ hoàng gia đối phó Lâm gia, như vậy Lâm gia tất nhiên không thể dễ chịu, do đó Lâm Chấn Khôn cùng vài tên trưởng lão trong tộc thương nghị, hôm nay quay về tự mình đứng ra ép Tiêu Tấn xử tử Hàn Phong.

Cứ như vậy, mất đi Hàn Phong uy hiếp, tôn nhi Lâm Hà của hấn có thể có cơ hội chiếm được tình cảm của Lâm Hà.

Tính toán của Lâm Chấn Khôn tựa hồ có chút hơi quá, Tiêu Tấn đối mặt với thái độ gây sự của Lâm Chấn Khôn, cũng cười lạnh nói:

- Việc này phát sinh ở trong hoàng cung, thân là chủ nhân của cung điện này, chẳng lẽ có người so với ta còn muốn giải quyết hơn sao?

Ngừng lại một chút, thân thể mập mạp của Tiêu Tấn không khỏi hơi nghiêng về phía trước, híp hai mắt, thanh âm băng lãnh nói:

- Hoặc giả nói, Lâm Chấn Khôn, hôm nay lẽ nào Lâm gia đã có thể ở trước mặt trẫm không hề sợ hãi nữa sao?

Lâm Chấn Khôn nghe thấy Tiêu Tấn thái độ khác thường chất vấn mình, biểu tình cũng sửng lại, sắc mặt có chút co giật.

Hắn không rõ, vì đế vương ngày thường vẫn ôm thái độ hòa nhã với Lâm gia, hôm nay tại sao lại đột nhiên làm khó dễ?

Tuy rằng không rõ, nhưng Lâm Chấn Khôn cũng biết đây chưa phải lúc để xé rách da mặt, hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói:

- Bệ hạ bớt giận, cự thần chẳng qua tùy việc mà xét, nếu bệ hạ dự định che chở cho Hàn Phong, cự thần cũng không cảm thấy gì, chỉ là người ngoài đánh giá ra sao,...

- Điểm ấy không cần người phải nhọc công lo lắng, trẫm tự biết xử lý.

Tiêu Tấn hừ lạnh một tiếng, nói.

Lâm Chấn Khôn thấy sắc mặt Tiêu Tấn vô cùng âm trầm, biết việc này không thể tiếp tục bàn luận, nên híp mắt nói:

- Nếu bệ hạ đã có quyết định, như vậy cự thần cũng không còn gì để nói, thứ cho cự thần tuổi tác đã cao, không thể giúp bệ hạ chia sẻ chính vụ, cự thần xin được cáo lui trước.

Dứt lời, Lâm Chấn Khôn cũng không để ý tới sắc mặt âm trầm của Tiêu Tấn, xoay người rời khỏi đại điện.

Trải qua một màn này, Tiêu Tấn cũng mất đi tâm tình xử lý chính vụ, lập tức trở lại thư phòng.

Lúc này, trong thư phòng, bên cạnh Tiêu Tấn còn có Tiêu Vũ. Tiêu Vũ thấy Tiêu Tấn sắc mặt âm trầm, bất mãn nói:

- Phụ hoàng, hôm nay Lâm Chấn Khôn càng ngày càng làm càn, thật sự nếu không chèn ép, e là ngày sau đế đô chỉ biết có mình Lâm gia, mà không biết hoàng thất Tiêu Gia ta.

Nghe được Tiêu Vũ nói, Tiêu Tấn trầm giọng nói:

- Điểm ấy vì phụ tự nhiên rõ ràng, nhưng bây giờ còn chưa tới lúc.

Ngừng chút, Tiêu Tấn tiếp tục nói:

- Bất quá cũng nhanh thôi, đợi thêm một chút thời gian nữa, ta sẽ cho Lâm gia biết cái gì là thiên uy hoàng gia.

Ngay khi hai phụ tử Tiêu Tấn đàm luận, ngoài cửa truyền đến thanh âm của thị vệ.

- Bệ hạ, không tốt! Phía ngoài hoàng cung có một đám người, tựa hồ là vi Tiêu Linh công chúa mà đến.

- Cái gì?

Nghe được tiếng thị vệ truyền vào, phụ tử Tiêu Tấn cùng Tiêu Vũ đều liếc mắt với nhau, đồng thời tỏ ra kinh dị.

Sau một lát trầm ngâm, Tiêu Tấn mới hung hăng đập mạnh một chưởng xuống chiếc bàn trà bên cạnh, nhát thời cả chiếc bàn liền bị đánh thành mạt gỗ.

Nếu như có người thấy một màn như vậy, tất sẽ phải kinh ngạc trước thực lực của Tiêu Tấn.

Có thể đánh bàn trà thành mặt gỗ, tin tưởng chỉ cần là địa giai cao thủ thực lực cao một chút là có thể làm được, nhưng khiến cả chiếc bàn bị đánh hoàn toàn thành mặt gỗ, khả năng khống chế lực đạo không phải địa giai cao thủ có thể làm được.

Ít nhất cần phải thực lực thiên giai.

Kể từ đó, Hàn Phong lúc trước quan sát cũng không sai, Tiêu Tấn đúng là một thiên giai cường giả, mà bên cạnh Tiêu Vũ tựa hồ đã sớm biết rõ chuyện này, nên khi thấy một hành động này của phụ hoàng cũng không quá mức kinh ngạc, chỉ là khuyên nhủ:

- Phụ thân, đây là chuyện gì xảy ra?

Hít một hơi thật sâu, hai mắt Tiêu Tấn lộ ra hàn quang thật sâu, lạnh giọng nói rằng:

- Nghĩ không ra lão gia hỏa Lâm Chấn Khôn kia vẫn cất giấu thủ đoạn này, xem ra lão ta có chút không kiềm chế được nữa, muốn hành động rồi a.

Nói xong, Tiêu Tấn đứng dậy, trầm giọng nói rằng:

- Vũ nhi cùng ta ra ngoài xem xem lão thất phu này chuẩn bị tiết mục gì cho hai phụ tử chúng ta.

Tiêu Vũ cung kính lên tiếng trả lời, liền hộ tống Tiêu Tấn ra ngoài.

Trong phòng ngủ của Tiêu Linh, Hàn Phong đang thay nạng kiểm tra thân thể, khi bảo đảm trên người nạng không có bệnh tật gì, mới yên tâm gặt đầu.

Tiêu Linh lại tựa như tiểu nữ nhi chu cái miệng lên, hờn dỗi nói:

- Ta đã nói là không sao, ngươi còn không tin.

- Ha hã! Kiểm tra cẩn thận một chút mới yên tâm được, bằng không tiểu Linh nhi của ta mà có chuyện gì, ta sẽ áy náy cả đời.

Hàn Phong cười nhạt nói rằng.

- Hiện tại không có việc gì, ta lại đánh đàn cho ngươi nghe được chứ?

Tiêu Linh đột nhiên hưng phấn nói.

- Đánh đàn?

Nghe vậy, Hàn Phong không khỏi nhú mày, lắc đầu nói:

- Không được! Thân thể của ngươi vừa khôi phục, ta không dám để ngươi mạo hiểm.

- Công chúa, không tốt rồi. Bên ngoài xảy ra chuyện lớn.

Tiêu Linh vừa nghe là thanh âm của Lục nhi, vốn còn muốn la rầy nha đầu kia vài câu, nhưng khi nghe được nạng ta nói như vậy, trong mắt cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Bên cạnh, Hàn Phong cũng đứng dậy, nhanh chóng mở cửa ra.

Lúc này, Lục nhi về mặt Lục nhi đứng ở ngoài cửa, nhìn thấy Hàn Phong mở cửa ra, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, rồi lập tức vội vàng nói:

- Hàn Phong thiếu gia, bên ngoài....bên ngoài có rất nhiều người đến nói là....muốn thay công chúa báo thù.

- Báo thù? Báo thù cái gì chứ?

Đằng sau Tiêu Linh cũng đi tới, kỳ quái hỏi.

Cái miệng nhỏ nhắn của Lục nhi cong lên, tức giận nói rằng:

- Có kẻ ái mộ công chúa, khi nghe được ngày hôm qua ngài thụ thương, không biết ai nói linh tính rằng do Hàn Phong thiếu gia đã thương, do đó họ đồng loạt tụ tập lại, đang ở ngoài hoàng cung, bệ hạ đã xuất hiện để giải quyết chuyện này.

Nghe được Lục nhi nói, Hàn Phong cùng Tiêu Linh có chút dở khóc dở cười liếc nhìn nhau.

Hàn Phong không khỏi hơi trêu đùa nói rằng:

- Linh nhi, xem ra trong nửa năm này, danh khí của ngươi đề cao rất nhanh, cứ như vậy, về sau nếu ta chọc giận ngươi, còn không phải bị người ái mộ ngươi chém thành tám mảnh sao.

Tiêu Linh nghe được Hàn Phong trêu đùa mình như vậy, cũng nhin không được lườm hấn một cái, sáng giọng:

- Bớt lắm mồm, chúng ta nhanh lên một chút, đi ra bên ngoài đi ra bên ngoài xem sao.

Hàn Phong nghe vậy, cũng gật đầu, dẫn theo Tiêu Linh nhanh chóng đi ra ngoài hoàng cung.

Mới vừa ra tới sân, liền đụng phải Phí Lão đang đi tới.

Phí Lão nhìn thấy Hàn Phong dẫn theo Tiêu Linh đi ra, cũng thở dài nói rằng:

- Công chúa, lúc này có phỏng chừng chỉ có người đứng ra, đám người đó kích động, bệ hạ cũng khó có thể trấn an được.

- Ngay cả bệ hạ cũng đều không thể khống chế? Những người đó có địa vị gì?

Hàn Phong có chút kinh ngạc hỏi.

Phí Lão bắt đầu dĩ hồi đáp:

- Là một đám đệ tử quyền quý, lúc này có khoảng trăm người tụ tập, thế lực sau lưng bọn họ, ngay cả hoàng thất cũng không dễ đối phó, nên bệ hạ đang rất đau đầu.

Mấy người vừa nói vừa đi ra bên ngoài.

Rất nhanh, mấy người Hàn Phong liền đi tới bên ngoài hoàng cung, vừa giương mắt nhìn. Lúc này đang có gần trăm thanh niên tụ tập đông đúc.

Đám thanh niên này đang mở miệng hô hoán những câu gì đó, biểu tình vô cùng oàn giân.

Nhưng cũng may là bọn họ lý trí vẫn còn thanh tỉnh, biết nơi này là phía ngoài hoàng cung trọng địa, nên chỉ đứng ở bên ngoài cảnh giới, chứ không tiếp cận.

Dù là như vậy, đám người đông như thế vây lấy hoàng cung cũng cực kỳ khiêu khích uy nghiêm của hoàng gia.

Tiêu Tấn đứng trên tường thành, đang chau mày lại tựa hồ suy nghĩ phát sầu.

Lúc này, hấn cũng nhìn thấy Hàn Phong cùng chia chia đến, không khỏi cười khổ, chỉ đám người phía dưới, nói:

- Linh nhi, đám người ái mộ này của ngươi thật khiến trầm rắc rối.

- Phụ hoàng, sao ngươi cũng trêu chọc ta, ta còn chưa rõ đây rốt cuộc là có chuyện gì nữa?

Tiêu Linh thoáng liếc mắt nhìn xuống phía dưới, nghi hoặc hỏi.

Nghe vậy, Tiêu Tấn thở dài, đem chuyện trên đại diện lúc sáng, đơn giản kể lại.

Nghe được những người đó là vì mình mà tới, Hàn Phong vô cùng kinh ngạc, nhưng lập tức kịp phản ứng, thở dài nói:

= Bệ hạ, chắc hẳn trong chuyện này, tất nhiên là Lâm gia đang làm trò quỷ.

Tiêu Tấn thấy Hàn Phong phản ứng nhanh như vậy, cũng gật đầu đồng ý nói:

- Không sai, lão thất phu Lâm gia kia xác thực giáo hoạt đa đoan, dĩ nhiên lợi dụng những người này đến kiểm chế ta, thế lực sau lưng bọn họ nếu như liên hợp lại, dù là hoàng thất ta cũng không dễ đối phó. Nhưng nếu như ta để bọn họ tiếp tục ở đây, bọn họ chắc chắn bức đem người giao ra, cứ như vậy, mục đích của Lâm gia cũng đã đạt được.

- Bệ hạ! Mau đem Hàn Phong giao ra đây, tiểu nhân nham hiểm như vậy sao có thể để hắn tiếp cận công chúa điện hạ.

- Đúng vậy! Ác tặc như vậy, bệ hạ nên nhanh chóng bắt lại để phòng ngày sau hắn lại làm thương tổn công chúa.

...

Trông thấy cảnh lộn xộn phía dưới, Tiêu Linh ngẫm lại, rồi nói với Tiêu Tấn rằng:

- Phụ hoàng, không bằng để ta thử xem có thể thuyết phục bọn họ hay không?

- Cũng được! Bất quá trong những người này, ít nhất ba phần có quan hệ với Lâm gia, muốn thuyết phục hoàn toàn, có chút khó khăn. Bất quá, người tận lực thử xem, nếu thật sự không được cũng đừng trách ta không tốt. Uy nghiêm của hoàng thất không thể bị khiêu khích dễ dàng như vậy được.

- A! Là công chúa, mọi người mau nhìn, công chúa đi ra kìa.

Tiêu Linh chỉ mới vừa thò cái đầu ra ngoài, gần trăm người phía dưới đều tựa như gà chọi, ào ào vọt lên phía trước.

Nhìn thấy cảnh phía dưới, Tiêu Linh hít sâu một hơi, mới mở miệng nói:

- Các vị bằng hữu, mục đích các người tới đây, Tiêu Linh đã biết được, hôm nay thân thể của ta đã khôi phục, đa tạ các vị quan tâm, nếu đã vô sự, liền nhanh chóng rời khỏi, nơi này chính là hoàng cung cấm địa.

- Công chúa, người không có chuyện gì, thì quá tốt rồi, nhưng ta đã khẩn cầu bệ hạ đem kẻ đã thương công chúa bắt lại, cũng là vì suy nghĩ an nguy của nàng.

P phía dưới gần trăm người tụ tập một chỗ, nhất thời Tiêu Linh cũng không rõ, kẻ vừa lên tiếng là ai, nhưng nghe yêu cầu của đối phương, cũng cau mày nói:

- Các vị bằng hữu chắc hẳn hiểu lầm, ta thụ thương là vì bản thân không cẩn thận, không liên quan tới người khác.

- Công chúa tâm địa thiện lương, tự nhiên sẽ không tính toán với loại tiểu nhân kia. Nhưng chúng ta đã nhận được tin tức, ác tặc Hàn Phong không chỉ liên lụy nàng bị thương, còn vô sỉ xuất thủ đánh lén thống lĩnh cấm quân Lâm Hà, đến giờ vẫn chưa khôi phục, ta há có thể dễ dàng buông tha hắn.

Đám người Hàn Phong cùng Tiêu Tấn cũng đã tìm được kẻ thù dẹt mọi chuyện, chỉ là tình huống trước mắt, dù biết người nọ là do Lâm gia phái tới, nhưng không thể xuất thủ bắt giữ.

Tiêu Linh nghe được những người đó hình dung Hàn Phong như vậy, trong lòng cũng là có chút tức giận, nhưng nàng cũng biết lúc này, chỉ có thể tận lực khuyên bảo.

Chỉ là lần này vô luận Tiêu Linh khuyên bảo thế nào, những người đó vẫn kiên trì muốn Tiêu Tấn giao ra Hàn Phong.

Ngay khi Tiêu Linh chưa có bất kỳ biện pháp nào, lúc này Hàn Phong đứng phía sau, có chút thương yêu kéo nàng lại bên cạnh, lập tức nửa người lộ ra, nhìn đám người phía dưới, cười nhạt nói:

- Đám người các người, ngoài miệng thì nói là suy nghĩ vì Linh nhi. Nhưng hành vi của các người, chẳng lẽ không gây rắc rối cho nàng sao?

- Người là ai? Đám gọi thẳng tục danh của công chúa?

Hàn Phong cười lạnh lùng, lập tức nói rằng:

- Ta chính là Hàn Phong đệ tiện vô sỉ, các người không phải muốn tới bắt ta sao? Thế nào ngay cả hình dạng của ta cũng không biết? Thực sự là rất buồn cười!

- Hắn chính là Hàn Phong?

- Lớn lên cũng chẳng ra sao a!

- Xem tuổi tác chỉ là một tiểu hài tử xấu xa mà thôi, người như thế sao có thể được công chúa coi trọng.

Hàn Phong xuất hiện cũng gây ra rối loạn không nhỏ.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

256. Chương 239: Khẩu Chiến.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Tiêu Linh có chút lo lắng nhìn Hàn Phong nói rằng:

- Hàn Phong, người làm vậy có phải có chút lỗ măng hay không?

Nghe được đám người phía dưới nói như vậy, Hàn Phong cười cười đáp rằng:

- Ta đã minh bạch mục đích thực sự của đám người này.

- Mục đích thực sự?

Tiêu Linh kỳ quái hỏi.

Tiêu Vũ thấy Tiêu Linh không giải thích được, liền cười nói:

- Hoàng muội, chắc hẳn người còn chưa biết danh khí của mình trong lòng đám đệ tử tại đế đô này, chắc hẳn không ai không đem người thành nữ thần.

Ngừng một chút, Tiêu Vũ tiếp tục nói:

- Những người này nhất định đã nghe nói người có ý trung nhân, nhưng bọn họ căn bản không có nghe qua danh tiếng của Hàn Phong, trong lòng tự nhiên là rất không phục, nên mới dễ dàng bị xúi giục, tụ tập ở đây.

- Thì tính sao?

Tiêu Linh lại kỳ quái hỏi.

Hàn Phong nhìn phía dưới, thản nhiên nói:

- Vậy phải đánh cho chúng phục, tự nhiên sẽ rời khỏi.

Hàn Phong xuất hiện càng khiến bên dưới thêm nhốn nháo.

Lúc này, đám người phía dưới tựa hồ đang tụ tập thảo luận, qua một lát một thanh niên từ bên trong đi ra, hô lên:

- Người chính là tên Hàn Phong dùng thủ đoạn ti tiện đánh lén thống lĩnh bên cạnh công chúa?

- Lời ta vừa nói người cũng nghe thấy, lẽ nào còn chưa hiểu?

Hàn Phong thản nhiên đáp.

Thanh niên kia nghe vậy, lập tức khẽ nói:

- Nghe khẩu khí của người, chắc hẳn bản lĩnh không nhỏ, có giỏi thì xuống dưới này, trốn ở trên đây thì tính là nam nhi cái gì?

- Hàn Phong, không nên vọng động! Bọn họ nhiều người như vậy...

Tiêu Linh nghe được, lên tiếng khuyên can.

Hàn Phong lại dùng ánh mắt an ủi nàng, rồi không chút do dự, thân thể điểm nhẹ, cả người trong nháy mắt liền từ trên tường thành lao xuống.

Thoắt một cái, Hàn Phong đã vững vàng đứng trước mặt tên thanh niên kia.

Hàn Phong đột nhiên ra tay, thực lực cũng khiến những người kia giật mình.

Tường thành cao chừng mười trượng, dù là nhân giai võ giả, nếu không khống chế đầu khí thập phần thuần thực, dưới tình huống bình thường cũng không dám làm như vậy.

Một khi làm không tốt, không chừng sẽ bị thụ thương, chớ nói chi Hàn Phong dễ dàng tiêu sái như vậy.

Tỳ nữ Lục nhi đứng trên tường thành cũng mở to hai mắt nhìn một màn này, không khỏi mở miệng cực lớn, hô lên:

- Hay.... Thật là lợi hại a! Nguyên lai Hàn Phong thiếu gia lợi hại như vậy, ta còn tưởng rằng thanh niên tài tuấn tại đế đô này chỉ có mình Lâm Hà thiếu gia đó!

Tiêu Linh mặc dù biết thực lực Hàn Phong đã khôi phục đến địa giai, nhưng trong lòng vẫn không ngừng lo lắng.

Phí Lão thấy thế, không khỏi mở miệng an ủi:

- Xin công chúa yên tâm, những người đó tuy rằng thực lực không kém, nhưng còn chưa có năng lực tạo thành phiền toái cho Hàn Phong.

- Phí Lão, trong đám người phía dưới, ta nhận ra được phần lớn, phần lớn đều là nhân giai cửu phẩm, lấy thực lực nhân giai thất phẩm của Hàn Phong e rằng...

Tiêu Vũ cau mày, nhắc nhở.

- Ha hã! Vũ nhi, Phí Lão chính là thiên giai cường giả, lẽ nào hắn lại không nhìn ra thực lực của đám tiểu tử này.

Tiêu Tấn cười tủm tỉm nói rằng:

- Người có thể còn chưa biết, Hàn Phong sớm đã tiến nhập địa giai chi cảnh, lấy thực lực của hắn đối phó nhân giai vẫn là dư sức.

- Cái gì? Hàn Phong đề thăng tới địa giai?

Tiêu Vũ nghe vậy, cũng có chút trợn mắt lú lười, nếu không phải là do phụ hoàng nổi ra, vô luận ra sao hắn cũng không tin là thật.

Hàn Phong mới tới đế đô có vài ngày, dĩ nhiên nhất cử từ nhân giai thất phẩm đột phá đến địa giai nhất phẩm, tốc độ thăng cấp như vậy thật sự khiến kẻ khác khiếp sợ.

Phục hồi tinh thần lại, ánh mắt Tiêu Vũ không khỏi liếc về phía Hàn Phong ở bên dưới, lập tức bắt đặc dĩ lắc đầu cười khổ, hiện tại hắn cũng minh bạch vì sao lúc trước Hàn Phong lại dám làm ra hành động tán công điên rồ kia.

Trong mắt Hàn Phong việc tu luyện đầu khí dễ tựa như ăn ngủ vậy, nói thăng cấp liền đã thăng cấp. Thiên phú kinh khủng bậc này quả nhiên là hiếm thấy a!

Trong lòng Tiêu Vũ cảm khái nghĩ lại.

Lúc này, đoàn người phía dưới nguyên bản còn có chút lộn xộn, sau khi Hàn Phong xuất thủ cũng có chút an tĩnh lại.

- Được! Ta đã xuống tới, các người hiện tại dự định thế nào?

Hàn Phong đứng đó, thoáng liếc nhìn những người này, thần nhiên nói.

Theo Hàn Phong mở miệng, đám thế gia đệ tử này cũng phục hồi lại tinh thần.

Lúc này, tên thanh niên lúc trước mở miệng, thấy Hàn Phong nhìn mình, cũng bĩu môi khinh thường nói:

- Thoạt nhìn tựa hồ cũng có chút bản lĩnh đấy nhỉ?

Hàn Phong không thèm để ý tới lời nói của hắn, mà lạnh lùng nói:

- Ta có bản lĩnh hay không, tựa hồ không liên quan tới người. Các người tự tiện xông vào hoàng cung cấm địa, đã phạm trọng tội, bệ hạ niệm tình các người còn trẻ nóng vội, cũng không làm khó các người, lẽ nào các người còn không biết tiến thoái, có phải thật sự muốn khiêu chiến uy nghiêm của hoàng gia hay không?

Lời này của Hàn Phong vừa nói ra, đám thanh niên phía sau cũng truyền đến tiếng ồn ào không nhỏ.

Đám thế gia đệ tử này cũng không phải chỉ biết có ăn chơi trác táng, tự nhiên hiểu được hành vi lúc này của mình đã khiêu khích nghiêm trọng uy nghiêm của hoàng thất.

Cho dù lúc này bệ hạ không truy cứu, e là sau khi trở về, cũng bị gia tộc nghiêm phạt một phen. Việc tới đây, thế gia đệ tử không khỏi có chút nản lòng.

Bất quá, thanh niên kia lại mở miệng nói:

- Mọi người đừng nghe hắn nói, chúng ta chỉ lo lắng an nguy của công chúa, cho nên mới tụ tập lại, tin rằng bệ hạ sẽ khoan hồng cho chúng ta.

Tiếp theo, trong đám người cũng truyền đến thanh âm hưởng ứng.

- Đúng vậy! Hơn nữa sự tình cũng đã xảy ra, mọi người không ngại mở to mắt nhìn tên tiểu nhân đệ tiện này bị đuổi khỏi bên cạnh công chúa.

Lập tức lại có kẻ lên tiếng phụ họa.

Hàn Phong nhìn kỹ những người vừa lên tiếng kia, trong lòng cũng thầm ghi nhớ hình dạng của chúng.

Sau đó, qua chốc lát, đợi bọn họ an tĩnh lại, Hàn Phong khinh thường cười nói:

- Không nghĩ tới ta vừa mới đến đế đô có vài ngày, đã được nhiều người quan tâm như vậy, chỉ là ta không biết mình đã từng làm ra chuyện gì đệ tiện.

- Hừ! Chớ có ngại biện, lúc trước trong triều đình, Lâm gia gia chủ đã nói rất rõ ràng, người dùng thủ đoạn đệ tiện đánh lén Lâm Hà thống lĩnh, khiến hắn bị thương nặng, đến nay còn chưa khỏi.

Hàn Phong nghe vậy, cười nhạt nói rằng:

- Vậy người có thể nói cho ta biết, ta mới đến vài ngày, căn bản không biết Lâm Hà, vì sao lại muốn làm hại hắn.

Tựa hồ sớm đã nghĩ tới Hàn Phong sẽ hỏi như vậy, thanh niên kia đáp lại:

- Người còn muốn ngại biện, lúc trước công chúa đánh đàn bị thương, người cùng Lâm Hà thống lĩnh phát sinh xung đột, có rất nhiều người tại đương trường đều nhìn thấy.

- Đúng vậy! Lúc đó ta có ở hiện trường ta có thể làm chứng.

- Ta cũng có thể làm chứng.

- Sao? Phản bác lại đi!

Thanh niên kia đắc ý nhìn Hàn Phong, tiếp tục nói:

- Quan trọng nhất là người cùng Lâm Hà thống lĩnh đều theo đuổi công chúa, mà người lo lắng Lâm Hà thống lĩnh quá mức ưu tú, nên mới âm thầm dùng thủ đoạn đệ tiện đánh hắn bị thương.

Nghe vậy, Hàn Phong nhin không được cười khê, hắn thực sự không ngờ kẻ trước mắt này, dĩ nhiên có bản lĩnh nói dối tốt như vậy.

Hàn Phong xem thường nói rằng:

- Những điều này là do Lâm Hà dạy người nói đi, nguyên bản tài nghệ không bằng người cũng không sao. Không ngờ hắn lại dối trắng thay đen, xem cũng chỉ là phế vật mà thôi.

- Hừ! Người đừng vội ngậm máu phun người, ta cùng Lâm Hà chỉ là sơ giao, nhưng tốt xấu gì cũng biết hắn là địa giai cao thủ thành danh đã lâu, chỉ bằng một tên tiểu tử vô danh như người, nếu không nhờ vào thủ

đoạn đánh lén làm sao có thể đánh hấn trọng thương. Hơn nữa còn dám xuất khẩu cường ngôn, nói hấn thành phế vật.

Thanh niên kia lên tiếng liền được mọi người phía sau ủng hộ.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

257. Chương 240: Kinh Sợ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Theo bọn họ, Lâm Hà dù là tình địch, nhưng dấu sao cũng là địa giai cao thủ, hơn nữa còn là người thừa kế Lâm gia. Nên nếu như Tiêu Linh cùng Lâm Hà, những người này cũng không còn gì để nói.

Nhưng tên tiểu tử trước mắt, mới đến để đồ có vài ngày dĩ nhiên nhất cử chiếm được phương tâm của Tiêu Linh. Đây mới là điều khiến đám thế gia đệ tử tự cho mình là giỏi không phục.

Cho nên nói mục đích hôm nay tới đây phần lớn là để xem Hàn Phong rốt cuộc có bản lĩnh gì.

Nhìn thấy thanh niên kia kích động mọi người chỉ trích mình, Hàn Phong cũng phải bội phục bản lĩnh nói dối của hấn.

Bất quá những điều này Hàn Phong căn bản không có để ý, chỉ cười nhạt nói:

- Như vậy mục đích hôm nay tới các ngươi tới đây là vì không tin ta có thể đánh bại Lâm Hà?
- Không sai! Nếu không phải như vậy, ngươi dựa vào cái gì mà đả thương hấn?

Thanh niên kia không chút nghĩ ngợi nói.

Hàn Phong nhìn thanh niên trước mắt, không khỏi đi tới hai bước, trong ánh mắt khó hiểu của kẻ kia, chợt giờ tay bóp cổ hấn nhấc lên.

- Ta hiện tại sẽ nói cho ngươi biết dựa vào cái gì, chính là bằng vào thực lực của ta!

Hai mắt Hàn Phong lạnh lẽo, bàn tay hơi dùng lực, sắc mặt thanh niên kia cũng đỏ lên, ngũ quan trở nên vặn vẹo.

Những người đằng sau không ngờ Hàn Phong dĩ nhiên kiêu ngạo như vậy, dám xuất thủ, nhất thời không kịp phản ứng.

Trông thấy thanh niên thống khổ giãy dụa, Hàn Phong đột nhiên lạnh lùng nói rằng:

- Quay về nói cho Lâm Hà, bảo hấn nếu muốn báo thù cứ tới tìm ta, ta tùy thời đều có thể phụng bồi.

Nói xong, cánh tay Hàn Phong vung lên, thân thể thanh niên kia tựa như điều đứt dây rơi xuống đất.

Lúc này, một tráng hấn ở đằng sau, bước nhanh tới, giận dữ nhìn Hàn Phong, nói rằng:

- Tiểu tử! Ngươi quá can rỡ, dám trước mặt chúng ta động thủ!

Nói rồi, người này cũng không đợi Hàn Phong trả lời, vận đấu khí cả người như đạn pháo lao về phía Hàn Phong.

Hàn Phong mắt thấy tráng hấn kia lao tới, cũng không tránh né, đợi cho đối phương đến gần, lúc này mới xuất một quyền đánh ra.

- Phốc!

Tráng hán hình thể gần gấp hai Hàn Phong bị hấn trực tiếp đánh bay, ngã xuống sau lưng mọi người, không thể động đậy, mắt thấy đã chết ngất rồi.

Điều này khiến đám thế gia đệ tử đến đây gây rối có chút há hốc mồm.

Thế gia đệ tử nhìn Hàn Phong dĩ nhiên dễ dàng liên tiếp đánh bại hai người, nhất thời vô cùng kinh ngạc.

Tên thanh niên kia cùng với tên tráng hán vừa rồi, thực lực ra sao bọn họ cũng biết.

Thanh niên kia chính là đệ tử Lưu gia, thế lực tại đế đô tuy thua kém tam đại thế gia. Nhưng qua mấy năm phát triển mơ hồ đã nhanh chóng vượt qua Hàn gia đang xuống dốc.

Thanh niên còn lại là tiểu nhi tử của Lưu gia gia chủ, thiên phú bản thân không kém, chỉ mới có hai mươi bốn tuổi đã là nhân giai cửu phẩm võ giả.

Tráng hán càng được, chính là nhi tử Tần gia gia tộc Tần Minh, mặc dù là thứ tử, nhưng bởi vì trời sinh lực lưỡng, lại có thiên phú tu luyện đấu khí, đừng xem hình thể hần to lớn, kỳ thực tuổi tác so với Lưu gia nhi tử còn nhỏ hơn một tuổi, nhưng đấu khí cũng đã là nhân giai đỉnh phong chỉ kém một bước là có thể tiến nhập địa giai chi cảnh.

Có thể nói thiên phú của Tần Minh gần với Lâm gia Lâm Hà, là đệ tử được Tần gia bồi dưỡng trọng điểm. Thậm chí Tần Minh tương lai sẽ trở thành người thừa kế Tần gia.

Hai đệ tử thực lực khá như vậy trong chớp mắt bị Hàn Phong đánh bại.

Nếu như nói lúc trước Hàn Phong xuất thủ đối phó Lưu Tử Nghĩa còn có thể nói hấn đánh lén thành công. Nhưng một quyền sau đó đánh bay Tần Minh cũng khiến mọi người câm lặng.

Một quyền đánh bại nhân giai đỉnh phong võ giả, hơn nữa Tần Minh còn là người động thủ trước.

Lần này, những người đó có gốc cũng minh bạch thực lực của Hàn Phong tất nhiên thập phần cao thâm.

Trong đám đệ tử thế gia tại đây không ai tự tin có thể làm được như Hàn Phong.

Nhìn mọi người đang trợn mắt nhìn mình, Hàn Phong thu hồi quyền đầu, nói:

- Hiện tại các ngươi còn muốn nói gì nữa không?

- Cái này...

Mọi người nhìn nhau, trong khoảng thời gian ngắn vẫn chẳng biết nói gì.

Nếu như nói lúc trước bọn họ mượn cớ Hàn Phong dùng thủ đoạn dâm tiện dả thương Lâm Hà, để đuổi hấn khỏi bên cạnh Tiêu Linh. Nhưng Hàn Phong dùng hành động chứng minh.

Có thể một quyền đánh bại nhân giai đỉnh phong võ giả, trừ địa giai cao thủ mọi người thực sự nghĩ không ra bất kỳ khả năng gì khác.

Thế nhưng Hàn Phong xem ra chỉ là một thiếu niên lại có thực lực địa giai cao thủ.

Tuy rằng mọi người có chút nghi hoặc, thế nhưng vẫn không ai dám tiếp tục khiêu chiến hấn nữa.

Khi mọi người đang không biết nói thế nào, nguyên bản Lưu Tử Nghĩa nằm trên mặt đất, lúc này cũng đang từ từ bò dậy.

Bây giờ không ngừng lau lau cái cổ, Lưu Tử Nghĩa sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

Nếu như chỉ bị đánh bại, có lẽ Lưu Tử Nghĩa còn không cảm thấy gì, nhưng vừa rồi bị Hàn Phong bóp cổ. Hành động đó quả thực đã vũ nhục hấn, đây là điều Lưu Tử Nghĩa không thể chịu đựng được.

Tuy rằng vừa rồi Tần Minh bị Hàn Phong đánh bay, Lưu Tử Nghĩa không có thấy, nhưng chỉ bằng lúc trước Hàn Phong một tay đối phó với mình, trong lòng hấn đã hiểu thực lực của Hàn Phong vượt xa mình.

Bằng không coi như là bản thân sơ ý để hấn một kích đắc thủ cũng không thể không có chút khả năng chống đỡ như vậy.

Ho khan hai tiếng, Lưu Tử Nghĩa tức giận nhìn chằm chằm Hàn Phong, nói rằng:

- Người dĩ nhiên xuất thủ đã thương người, người có biết ta là ai không?

- Người không phải vẫn ta không có năng lực, chỉ có thể dựa vào thủ đoạn hèn hạ mới có thể đánh bại Lâm Hà, hiện tại ta chỉ trực tiếp dùng thủ đoạn chứng minh cho người thấy thôi.

Hàn Phong thần nhiên đáp lại.

- Người...

Lưu Tử Nghĩa bị lời nói này của Hàn Phong làm cho á khẩu.

Sắc mặt Hàn Phong trầm xuống, lạnh giọng nói:

- Không nên buộc ta xuất thủ thêm nữa, nếu không ta sẽ không thủ hạ lưu tình. Nếu người muốn chết, ta nghĩ lấy thực lực của mình vẫn rất dễ dàng làm được.

Lời này của Hàn Phong khiến Lưu Tử Nghĩa không khỏi thối lui hai bước, trực giác nói cho hắn biết, nếu như hắn tiếp tục khiêu khích, nhất định có thể bị giết chết.

Nghĩ vậy, thân thể Lưu Tử Nghĩa lại lui về hai bước nữa.

Về phần những kẻ còn lại thấy Lưu Tử Nghĩa không nói gì, nhất thời cũng trở nên trầm mặc.

Lạnh lùng liếc mắt nhìn những kẻ này, Hàn Phong lập tức nói rằng:

- Đừng tưởng rằng một vài địa giai cao thủ đã ra oai, đại lực này rất lớn, cao thủ mạnh hơn Lâm Hà ở đâu cũng có. Tuy rằng thực lực của ta không cao, nhưng muốn giáo huấn một phé vật địa giai nhất phẩm vẫn dễ dàng làm được.

Nói xong, Hàn Phong cũng không thêm để ý tới bọn họ nữa, mà lập tức xoay người đi vào hoàng cung.

Đợi cho Hàn Phong rời đi, đám thế gia đệ tử cũng nhìn nhau, họ không thể ngờ kết cục hôm nay lại như vậy.

Nhưng khi nhớ tới câu nói Hàn Phong trước khi đi lưu lại, tuy hắn có chút cuồng vọng, nhưng mọi người cũng không còn hoài nghi thực lực của hắn nữa.

Xem ra Hàn Phong đúng là thực lực cường đại mới có thể đánh bại Lâm Hà, chứ không phải dựa vào cái gọi là “thủ đoạn dơ tiện”.

Lúc này bọn họ mới hoàn toàn tỉnh ngộ lại, người có thể được khuynh thành công chúa coi trọng tuyệt không phải loại bỏ đi.

Mà trong những người này, vẻ mặt cũng khác nhau. Ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào bóng lưng Hàn Phong từ từ tiêu thất, trong mắt hiện lên một tia mê hoặc cùng khiếp sợ.

Trong lòng tựa hồ nghĩ đến điều gì đó, nhưng lại không thể xác định được.

Khi mọi người còn đang tự hỏi, từ trong cửa thành một đội cấm vệ quân vững vàng đi tới.

Thấy vậy đám thế gia đệ tử này sắc mặt đại biến, lập tức bất chấp tất cả, rời khỏi hoàng thành.

Rất sợ động tác chậm một chút sẽ bị bắt lại.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

258. Chương 241: Có Tin Tức.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Chỉ trong chốc lát, nguyên bản ngoài hoàng cung hỗn loạn vô cùng, nhất thời không có một bóng người, ngay cả Tần Minh đã hôn mê cũng được bằng hữu mang về.

Tiêu Tấn thấy vậy trong lòng cũng thở phào, nhíu mày lại.

Tiêu Vũ rất hiểu phụ hoàng cũng rõ ràng lúc này Tiêu Tấn tất nhiên hết sức tức giận.

Nếu như là bình thường, chỉ bằng hành vi đó, Tiêu Tấn không cần hai lời tất nhiên phái người bắt lại toàn bộ.

Nhưng lúc này bởi vì Lâm gia, Tiêu Tấn đành nén giận, tận lực để hoàng thất chịu phiền phức.

Giả thiết hôm nay Tiêu Tấn bắt lại toàn bộ, không chỉ trực tiếp dẫn tới hậu quả bị thế lực sau lưng bọn họ chống đối.

Còn là điều lão hồ ly kia Lâm Chấn Khôn muốn nhìn thấy nhất.

Đám thế lực này tuy không bằng tam đại thế gia, nhưng tục ngữ nói, kiến nhiều có thể cắn chết voi. Huống chi trong đám thế lực này không thiếu những đệ tử đảm nhiệm quan chức trong đế quốc, nếu lúc này phản lại, tuy không làm lay động địa vị hoàng thất được, nhưng cũng khiến đế quốc tổn thất.

Đây mới là nguyên nhân Tiêu Tấn nhẫn nhịn.

May là Hàn Phong đã thuận lợi giải quyết chuyện này.

Về phần hai người kia bị hấn đả thương, Tiêu Tấn cũng biết cả.

Lưu gia cùng Tần gia nói trắng ra từ mấy năm trước lợi dụng việc âm thầm đầu nhập vào Lâm gia, do đó dù cho Hàn Phong không có đắc tội hai nhà này, bọn họ cũng không dễ dàng thu tay lại.

Do đó Hàn Phong đánh bại hai người kia cũng là giúp Tiêu Tấn xả giận.

Trông thấy Tiêu Linh đã trở lại bên cạnh Hàn Phong, Tiêu Tấn cười to nói:

- Hôm nay nhờ có người, nếu không chuyện này thật khó mà giải quyết cho tốt.
- Bệ hạ khách khí rồi, nói đến chuyện này cũng là do ta mà có.

Vừa rồi trò khôi hài cũng ảnh hưởng đến dân chúng đế đô khá lớn.

Nhưng lúc này tại Lâm gia, Lâm Chấn Khôn ngồi trong khách phòng, vẻ mặt thản nhiên nghe thủ hạ hội báo.

Lâm Hà trước kia bị Hàn Phong đả thương cũng ở đây, chỉ là sắc mặt hấn vẫn tái nhợt hiển nhiên vẫn chưa khỏi.

- Người nói vậy, Hàn Phong đánh bại lưỡng tiểu tử Lưu gia cùng Tần gia sao?

Lâm Chấn Khôn nghe xong thủ hạ hội báo, không khỏi trầm giọng hỏi.

- Đúng vậy, gia chủ. Hơn nữa hành động còn rất lưu loát, Tần gia thiếu gia căn bản không chịu nổi một quyền của hấn đã bị đánh hôn mê.
- Được rồi người lui xuống trước đi.

Lâm Chấn Khôn phất tay cho thủ hạ lui ra.

Sau đó, phòng khách không khỏi rơi vào một mảnh trầm mặc.

Lâm Hà tựa hồ phát hiện biểu tình dị dạng của Lâm Chấn Khôn, nhất thời có chút e sợ, thấp giọng gọi:

- Gia gia...
- Hừ!

Lâm Hà vừa mới mở miệng, Lâm Chấn Khôn hừ lạnh một tiếng, nhất thời khiến Lâm Hà sợ đến câm lặng.

Lâm Chấn Khôn ngẩng đầu nhìn Lâm Hà sắc mặt tái nhợt, nhãn thần trở nên vô cùng sắc bén nói:

- Người không phải gạt ta chứ?

Nghe vậy, Lâm Hà không khỏi khấn trương ngẩng đầu lên nói:

- Gia gia, người vì sao hỏi như vậy, tôn nhi chẳng bao giờ dám lừa gạt người.

- Đến lúc này, người còn không chịu nói thật đi!

Lâm Chấn Khôn thấy Lâm Hà còn dám nói sáo, nhất thời giận dữ, bàn tay hung hăng đập mạnh xuống bàn.

Chiếc bàn đẹp đẽ trong nháy mắt bị đập thành gỗ vụn.

Lâm Hà thấy thế, trán đổ mồ hôi lạnh liên tục, nói:

- Gia gia, ta không phải cố tình giấu diếm, lúc đó tôn nhi thực sự không ngờ, Hàn Phong ẩn dấu thực lực, mới có thể trong lúc không chú ý bị đả thương.

Thấy Lâm Chấn Khôn tựa hồ không tin, Lâm Hà vội vã bổ sung:

- Gia gia người tin tưởng ta, lúc đó Hàn Phong xuất thủ quá mức nhanh, ta căn bản chưa kịp phản ứng, do đó chưa phát giác được thực lực chân chánh của hắn. Vả lại lấy tuổi tác của Hàn Phong dưới tình huống bình thường căn bản không thể là một địa giai cao thủ, nên Tôn nhi mới suy đoán hắn dùng thủ đoạn tì tiện.

- Câm miệng!

Nghe được Lâm Hà nói vậy, Lâm Chấn Khôn thực sự nhịn không được quát bảo ngưng lại:

- Người chẳng lẽ không biết cái gọi là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên sao! Cũng vì người ngu xuẩn mới khiến kế hoạch thất bại hoàn toàn. Nếu người không phải tôn nhi của ta, lão phu thật muốn một chưởng đánh chết người!

Sự việc mấy ngày trước cũng không có ảnh hưởng gì lớn, một tháng tiếp theo Hàn Phong đều ở trong hoàng cung với Tiêu Linh.

Đương nhiên phần lớn thời gian hắn đều ở trong trạng thái tu luyện.

Một tháng này, tu vi của Hàn Phong cũng đã tiến đến Địa giai tam phẩm.

Một tháng tăng hai cấp, so với lúc trước nhanh hơn rất nhiều.

Kỳ thực tất cả những chuyện này này đều nhờ công lao của Tiêu Linh.

Đấu khí của Hàn Phong tăng nhanh như vậy đều nhờ tiếng đàn của nàng trợ giúp. Từ một tháng trước, từ khi có phát hiện tiếng đàn của mình có thể giúp Hàn Phong tăng tiến tu vi, Tiêu Linh sau đó mấy ngày liền lần thứ hai đàn thử một lần nữa.

Lúc đầu Hàn Phong không chịu đáp ứng vì sợ Tiêu Linh sẽ tiêu hao nhiều đấu khí, nhưng dưới sự kiên trì của nàng, Hàn Phong cũng phải đành đồng ý. Tuy nhiên hắn vẫn yêu cầu Phí lão ở bên cạnh canh chừng nàng.

Cũng may là lần thử nghiệm thứ hai Tiêu Linh phát hiện Hàn Phong vẫn có thể tăng tiến tu vi nhờ tiếng đàn của nàng nên nàng mới không cố chấp đánh đàn đến kiệt lực như trước nữa mà đánh đến lúc bản thân cảm thấy có chút mệt mỏi liền dừng.

Bởi vì nàng biết Hàn Phong đã có thể lần thứ hai tiến vào trạng thái huyền diệu kia thì sẽ có lần thứ ba thứ tư ... cho nên nàng không cần phải liều mạng như trước nữa.

Cũng vì vậy mà trong một tháng kế tiếp hầu như ngày nào Tiêu Linh cũng đánh đàn giúp Hàn Phong tu luyện.

Trong một tháng này, Lâm Hà bị Hàn Phong đả thương cũng không có tới tìm phiền toái. Về phần Lâm Chấn Khôn từ sau chuyện lần đó tựa hồ cũng thu liễm đôi chút. Hàn Phong từ Tiêu Tấn cũng biết được trong khoảng thời gian này Lâm gia cũng không có hành động quá khích nào nữa.

Nhưng tình huống sóng yên biển lặng như vậy lại khiến Tiêu Tấn và Hàn Phong có cảm giác bất an.

Nhưng dù sao Tiêu Tấn cũng là một bậc đế vương, không thể chỉ vì một chuyện như vậy mà đứng ngồi không yên. Đối với Tiêu Tấn, Lâm Chấn Khôn cho dù có là lão cáo già thì một thợ săn lão luyện như hắn vẫn có thể nắm trong lòng bàn tay.

Lúc này, trong Lâm gia vốn luôn yên lặng cả tháng nay, Lâm Chấn Khôn đang ngồi trong một thính phòng bí ẩn của gia tộc, trước mặt hắn vẫn là hắc y nhân thần bí lúc trước.

- Lâm gia chủ, tình huống ở đế đô hiện thời đối với Lâm gia các người rất bất lợi!

Hắc bào nhân đưa hai tay vẫn luôn giấu trong tay áo lên thi lễ với Lâm Chấn Khôn nói.

Nếu có người cẩn thận quan sát sẽ thấy toàn thân người này đều giấu trong bóng tối, chỉ có đôi bàn tay tái nhợt không chút huyết sắc lộ ra ngoài.

Hình dáng như vậy có chút quỷ dị.

Nghe hắc bào nhân nói, Lâm Chấn Khôn hai mày cũng nhíu lại, nhàn nhạt nói:

- Yên tâm đi! Tạm thời Tiêu Tấn bên kia cũng không điều tra được gì, mà ta có được tin tức, Thương Quan Vô Ngã chuyển này tựa hồ có thu hoạch không nhỏ. Có thể lúc hắn trở về cũng là lúc Lâm gia ta thay thế Tiêu gia.

- Xem ra, Lâm gia chủ rất có tự tin!

Thanh âm của hắc bào nhân vẫn cứ đều đều như trước vang lên.

Lâm Chấn Khôn nghe vậy cũng chỉ cười cười nói:

- Đương nhiên, Tất cả chuyện này còn cần nhờ sứ giả trợ giúp. Nếu sứ giả có thể liên hệ với tổng bộ phái thêm vài người thì chúng ta cần gì phải ẩn nhẫn như bây giờ!

Dứt lời, Lâm Chấn Khôn liền nhìn chăm chăm vào hắc bào nhân.

Hắc bào nhân đối với ánh mắt của Lâm Chấn Khôn không hề để ý, ngữ điệu vẫn đều đều như trước nói:

- Chuyện này Lâm gia chủ không cần phải nói lại, sự tình của đế đô hiện tại do một mình ta phụ trách là được rồi, còn những người khác bọn họ còn có nhiệm vụ quan trọng hơn phải làm, tạm thời không thể phân thân để đến đế đô được.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

259. Chương 242: Gặp Lại.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Tiêu Tấn nghe vậy cũng cười to nói:

- Vũ nhi nói không sai, chỉ là cử chỉ hành động của Hàn Phong trước nay vẫn khiến người ta không chú ý đến tuổi của hắn. Nhưng lúc này người nói tình huống phụ thân hắn có gì không tốt sao?

- Nghe thủ hạ hồi báo, lúc tìm được Hàn Nhất Nguyên, trên người hắn đã có rất nhiều vết thương, chắc hẳn vừa trải qua một lần tranh đấu, phụ hoàng không cần lo lắng, tuy Hàn Nhất Nguyên bị thương nhiều chỗ nhưng chỉ là vết thương nhẹ không có gì đáng lo. Về phần nguyên nhân tại sao thì đành phải chờ hắn tới hỏi rõ mới biết được.

Tiêu Vũ trả lời.

- Như vậy thì tốt, một lát nữa người phái người tới đó tận lực đem thương thể của Hàn Nhất Nguyên chữa cho tốt, chỉ còn hơn một tháng nữa là tới luyện được đại hội, ta không muốn đến lúc đó Hàn Phong bởi vì việc của phụ thân hấn mà phân tâm.

- Nhi thần tuân lệnh!

Cung kính nói một tiếng, Tiêu Vũ cũng rời đi, hướng phía cổng hoàng cung đi tới.

Trong lúc hai người nói chuyện, Hàn Phong cũng đã tới trước cổng của hoàng cung.

Cầm vệ xung quanh tất nhiên là biết hấn nên cũng có chút ngạc nhiên: thiếu niên một tháng trước trực tiếp đả thương Lâm Hà sao lúc này lại có bộ dạng lo lắng hấp tấp như vậy?

Hàn Phong giương mắt nhìn ra xa nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng quen thuộc nào, lúc này hấn chợt thấy bản thân mình này giờ quá thất thố.

Khẽ cười tự giễu một chút, Hàn Phong hít thở sâu, đem tâm tình làm cho bình tĩnh lại rồi chậm rãi tới trước đại môn chậm rãi chờ đợi.

Lúc này, Tiêu Vũ cũng đã theo tới, thấy Hàn Phong đã bình tĩnh trở lại, liền cười nói:

- Người thật là, bình thường bộ dáng lúc nào cũng thông dong, mà vừa rồi lại kích động như vậy, khiến ta cũng ngạc nhiên a!

- Đã khiến điện hạ chê cười rồi!

Nghe thanh âm, Hàn Phong không cần quay đầu lại cũng biết là Tiêu Vũ tới.

Tiêu Vũ thấy vậy cũng không để ý, nói tiếp:

- Vừa nãy ta còn chưa nói hết thì người đã hấp tấp chạy đi rồi.

Dừng một chút, Tiêu Vũ vỗ vỗ vai Hàn Phong nói:

- Đừng lo, lúc nãy ta có nói, lúc thủ hạ của ta tìm được phụ thân của người thì đã thấy hấn bị thương, tuy nhiên vết thương cũng không nghiêm trọng, lát nữa ta sẽ phái mấy người qua kiểm tra thân thể phụ thân người một chút, bảo đảm khiến ông ấy bình an vô sự!

Hàn Phong nghe vậy cũng thả lỏng tâm tình, lập tức nói:

- Đa tạ hảo ý của điện hạ, nhưng điện hạ tựa hồ đã quên một việc!

- À há, ta quên mất người chính là người đại biểu cho Thiên Tinh đế quốc ta tham gia luyện được đại hội lần này, với năng lực của người thì cũng không cần chúng ta hỗ trợ rồi.

Lúc này Tiêu Vũ mới nhớ ra, cười nói.

Yến cung, chính là nơi ở của Tiêu Linh, lúc này tỷ nữ Lục nhi vội vàng chạy vào.

- Công chúa ... công chúa ...

Mấy vẻ mặt đỏ bừng thở không ra hơi của Lục nhi, Tiêu Linh không khỏi nhăn mày nói:

- Nha đầu này, người coi bộ dạng của mình kìa, nếu để Phỉ lão nhìn thấy coi chừng lại bị mắng đó.

Lục nhi vỗ vỗ bộ ngực mới nhú lên của mình, đợi cho hơi thở điều hoà một chút liền nói:

- Công chúa, điện hạ vừa rồi bảo ta tới báo cho công chúa biết, phụ thân của Hàn Phong thiếu gia đã tìm được rồi, bây giờ đang trên đường tới hoàng cung.

- Cái gì? Phụ thân của Hàn Phong đến?

Vẻ mặt vốn đang điềm tĩnh của Tiêu Linh lập tức khẩn trương.

- Lúc nào?

Tiêu Linh vội vàng đứng dậy hỏi.

Lục nhĩ cũng là lần đầu tiên thấy bộ dáng khấn trương như vậy của Tiêu Linh, nên cũng vội vàng trả lời:

- Vừa nãy, mà nghe nói Hàn Phong thiếu già cũng đã đến trước cổng hoàng cung chờ rồi.

- Ai da, nha đầu chết tiệt nhà ngươi, sai không nói sớm cho ta biết chứ!

Tiêu Linh khẽ giậm chân, rồi vội vàng chạy ra ngoài.

Lục nhĩ thấy vậy, trên mặt đầy vẻ uỷ khuất lắm lắm:

- Vừa rồi còn nói ta vội vàng làm gì, bây giờ lại trách ta động tác quá chậm là sao chứ!

Nói thì nói vậy nhưng thấy bóng lưng Tiêu Linh sắp biến mất, Lục nhĩ cũng vội vàng đuổi theo sau.

Lúc Tiêu Linh biết được tin tức thì bên ngoài cổng hoàng cung từ xa đã xuất hiện một đội binh mã.

Theo đội binh mã tới gần, hai mắt Hàn Phong cũng nhanh chóng quét qua đám người.

Một đạo thân ảnh quen thuộc rất nhanh đập vào mắt Hàn Phong.

Thấy thân ảnh quen thuộc này, sắc mặt Hàn Phong cũng trở nên kích động.

Tuy ba năm không gặp nhưng thân ảnh quen thuộc này Hàn Phong chỉ cần liếc mắt vẫn nhận ra, chính là Hàn Nhất Nguyên phụ thân hắn.

Khi đội binh mã càng đến gần, Hàn Phong cũng thấy y phục trên người Hàn Nhất Nguyên có chút rách nát, tóc tai cũng tán loạn, vừa nhìn là biết ông vừa mới trải qua một trận tranh đấu.

Cũng may, bước đi của Hàn Nhất Nguyên vẫn trầm ổn hữu lực, không có vẻ bị thương gì nghiêm trọng, thấy vậy Hàn Phong cũng thoáng yên lòng.

Khi đến gần cổng hoàng cung, Hàn Nhất Nguyên cũng đã nhìn thấy Hàn Phong.

Tuy đã ba năm trôi qua, bây giờ Hàn Phong đã từ một tiểu tử trở thành một thiếu niên, nhưng cảm giác huyết mạch tương liên đã giúp Hàn Nhất Nguyên chỉ cần nhìn một cái liền biết thiếu niên trước mặt này chính là nhi tử mà ông vẫn luôn tìm kiếm một năm nay.

Ánh mắt Hàn Nhất Nguyên có chút ươn ướt và mang theo vẻ kích động, nhưng khoe miệng cũng không nhịn được nở nụ cười hài lòng khi nhìn Hàn Phong.

Còn có gì vui mừng hơn khi thấy nhi tử của mình trưởng thành khỏe mạnh?

Khi đoàn người tới gần, Hàn Phong vô thức bước về phía trước.

Khi Hàn Phong tới trước mặt Hàn Nhất Nguyên, đội cấm vệ quân cũng được Tiêu Vũ phát tay ra hiệu lui lại phía sau đứng sang hai bên.

Hàn Phong nhìn vẻ mặt phong sương của phụ thân, nhớ tới lúc còn ở Hàn gia, phụ thân vì muốn hắn trở nên nổi bật mà chịu bao nhiêu đau khổ, trong lòng Hàn Phong không khỏi đau xót.

Hai chân Hàn Phong khẽ run rồi cả người quỳ xuống, đầu gối chạm vào mặt đất phát ra tiếng vang khá lớn.

Đồng thời đôi môi Hàn Phong khẽ run run hô lên hai tiếng:

- Phụ thân!

Lúc này, Tiêu Linh cũng đã mang theo Lục nhĩ từ tấm cung của mình chạy tới, vừa vặn thấy một màn này.

Trong nháy mắt Hàn Phong quỳ xuống, vành mắt của Tiêu Linh cũng phấp phồng. Nàng chưa từng thấy Hàn Phong có bộ dạng như vậy bao giờ. Mấy năm nay hắn lúc nào cũng lo lắng cho nàng, nhưng không hề có bất cứ biểu hiện nào thất thổ như lúc này.

Hàn Nhất Nguyên nhìn nhi tử đang quỳ trước mặt, trong lòng cũng rất kích động, ông vội vàng bước tới nâng Hàn Phong dậy nói:

- Phong nhĩ, ngươi đã cao lớn rồi, trông rất khỏe mạnh. Phụ thân thật sự rất cao hứng!

- Phụ thân, là hài nhi bất hiếu đã khiến người phải chịu khổ ra ngoài bốn ba khắp nơi.

Hàn Phong vẻ mặt áy náy nói.

Hàn Nhất Nguyên tâm tình cũng đã dần bình tĩnh lại, vỗ vỗ vai Hàn Phong, cười nói:

- Không có gì, chỉ cần Phong nhi người khoẻ mạnh là tốt rồi!

Lúc này, Phí lão không biết từ lúc nào đã tới bên cạnh Tiêu Linh, nhìn cảnh hai phụ tử Hàn Phong gặp lại nhau, lão cười cười nhắc nhở:

- Công chúa, người cũng hể là nên đi tới ân cần mà hỏi thăm phụ thân của hể đi chứ!

- A!

Tiêu Linh nghe vậy, trên mặt liền một mảng đỏ bừng, bộ dáng xấu hổ không chịu nổi.

Lúc này, Hàn Phong cũng đã phát hiện ra bọn họ đang đứng trước cổng hoàng cung nên dẫn theo Hàn Nhất Nguyên đi tới.

Hàn Nhất Nguyên tuy rằng ở Hàn gia địa vị thấp nhưng dầu gì cũng đã từng sinh hoạt ở đế đô, đối với kiến trúc trước mặt này ông cũng rất quen thuộc.

Thấy Hàn Phong mang theo mình hướng bên trong đi vào, ông kinh ngạc hỏi:

- Phong nhi, người muốn đưa ta đi đâu?

- Tất nhiên là hoàng cung trước mặt rồi phụ thân!

Hàn Phong cười cười nói.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

260. Chương 243: Tao Ngộ Của Hàn Nhất Nguyên.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

- Hoàng cung? Phong nhi, người không phải đang nói đùa đó chứ?

Hàn Nhất Nguyên vẻ mặt kinh ngạc nhìn Hàn Phong, hiển nhiên đã bị lời nói của Hàn Phong gây sốc.

Trước khi rời khỏi Hàn gia, Hàn Nhất Nguyên mặc dù là con của Hàn Thiên Sơn nhưng chỉ là con tư sinh cho nên địa vị ở Hàn gia lúc đó rất thấp, luôn bị một ít đệ tử và hạ nhân trong Hàn gia khi dễ.

Trong ba năm sau khi rời khỏi Hàn gia thì hết hai năm ông ở trong trạng thái ngủ say, mặc dù một năm sau dưới sự trợ giúp lúc đầu của Hàn Phong thực lực của ông đã thành công tiến vào Địa giai nhưng tính cách của ông từ trước đã vậy cho nên lúc này trông vẫn rất đôn hậu. Cũng vì vậy mà trong một năm qua ông cũng không đi trên chọc gây thù với ai.

Trừ lần trước có mấy người chủ động cản trở, ông không còn cách nào khác nên mới ra tay giáo huấn.

Do đó khi nghe Hàn Phong nói muốn dẫn mình vào hoàng cung, khiến ông rất khó tin.

Trong mắt ông, hoàng cung chính là một nơi cao cao tại thượng, một tiểu nhân vật như ông làm sao có thể đi vào trong đó?

Thấy phản ứng của Hàn Nhất Nguyên, Hàn Phong cười trấn an nói:

- Phụ thân, đừng lo lắng, lát nữa ta sẽ hướng người giải thích.

Dứt lời, Hàn Phong liền kéo tay Hàn Nhất Nguyên đi vào bên trong.

Lúc này Tiêu Linh cũng đã điều chỉnh tốt tâm tình, thấy Hàn Phong dẫn Hàn Nhất Nguyên tới, nàng liền tiến lên vài bước tới trước mặt hai người. Nàng hướng Hàn Nhất Nguyên hành lễ một cái rồi dùng một ngữ khí có vẻ rất xấu hổ nói:

- Bá phụ!

Nhìn một thiếu nữ như hoa như ngọc đột nhiên xuất hiện trước mặt này, Hàn Nhất Nguyên cũng có chút bối rối, nhưng khi nghe hai chữ ‘bá phụ’ xong, ông càng cảm thấy kinh ngạc hơn:

- Phong nhi, cô nương này là?

- Nàng gọi là Tiêu Linh, là hài nhi tìm cho người một cô con dâu, người có hài lòng không?

Hàn Phong không hề do dự, vừa cười vừa nói.

Tiêu Linh nghe Hàn Phong trực tiếp nói như vậy với phụ thân hần thì dung nhan tuyệt mỹ của nàng liền nổi lên một mảng đỏ ửng.

Hàn Nhất Nguyên nghe Hàn Phong nói xong, sắc mặt càng thêm cổ quái, ông nhìn Hàn Phong rồi lại nhìn về mặt gương ngùng của Tiêu Linh. Một lát sau ông hung hăng gõ đầu Hàn Phong, có chút tức giận nói:

- Tiểu tử thôi, người mới nhiều tuổi, ba năm không gặp đã dám cưới vợ là sao?

- Ách!

Hàn Phong không ngờ Hàn Nhất Nguyên lại có phản ứng này, mà thực tế thì đúng là hần cũng chỉ vừa mới mười lăm tuổi.

Chẳng qua là thân thể hần hiện giờ trông giống như một thanh niên mười tám tuổi, hơn nữa bản thân hần còn có ký ức của cả một kiếp, cho nên đối với tuổi của bản thân lúc này hần cũng không hề để ý đến.

Ai ngờ hôm nay phụ thân hần lại nhắc tới.

Tiêu Linh thấy Hàn Nhất Nguyên tức giận, khuôn mặt nhất thời trắng bệch, trong lòng rất khẩn trương, thậm chí lo lắng bản thân chọc giận Hàn Nhất Nguyên khiến ông bất mãn với nàng cho nên mới tức giận như vậy.

Thấy bộ dạng đáng thương của Tiêu Linh, Hàn Nhất Nguyên mới kịp phản ứng lại, vừa rồi hành động của ông có chút quá ... nhìn qua lại thấy khuôn mặt cười khổ của Hàn Phong, ông đành bước tới hai bước nói:

- À à, cô nương, bỏ qua ta, ta không có ý nói người không tốt! Ta chỉ là muốn mắng tiểu tử thôi này tuổi còn nhỏ không lo tu thân thôi. Người yên tâm, về sau nếu hần có dám làm gì có lỗi với người, cứ tới gặp bá phụ ta, ta sẽ thay người làm chủ.

Thấy Hàn Nhất Nguyên biến chuyển nhanh như vậy, Hàn Phong cũng có chút kinh ngạc, rồi cười khổ nói:

- Xem ra đứa con như mình xem ra còn kém xa con dâu vừa gặp mặt a!

Tiêu Linh khi nghe Hàn Nhất Nguyên nói thế cũng biết bản thân vừa rồi hiểu lầm ý ông, trong lòng thậm chí thở phào một hơi, sắc mặt liền khôi phục lại bình thường, nhoẽn miệng cười nói:

- Bá phụ, Hàn Phong đối với ta tốt lắm, người yên tâm!

- Được rồi, phụ thân, chúng ta đi vào trước đã, đứng ở đây không tiện nói chuyện đâu!

Hàn Phong thúc thời xen vào nói.

Sau đó, Hàn Phong và Tiêu Linh dẫn đường cho Hàn Nhất Nguyên đi vào hoàng cung.

Một lát sau, trong một khách phòng của hoàng cung, Hàn Nhất Nguyên vẻ mặt rất ngạc nhiên.

Ngay vừa rồi, Hàn Phong đã ngắn gọn kể lại những việc hần đã trải qua trong ba năm.

Nghe thấy nhi tử của mình trong ba năm qua trải qua bao nhiêu khúc chiết sự tình, Hàn Nhất Nguyên cũng có chút không kịp phản ứng.

Nhất là khi biết Hàn Phong hiện nay tu vi đã là Địa giai tam phẩm, Hàn Nhất Nguyên càng kinh hỉ không thôi.

Tuy Hàn Nhất Nguyên trải qua một năm nỗ lực cộng thêm đan dược Hàn Phong lưu lại phụ trợ, đấu khí cũng chỉ vừa mới tiến vào Địa giai tam phẩm.

Nhưng so với việc này, ông càng cao hứng hơn khi thấy nhi tử của mình có thành tích như hôm nay. Hơn nữa ông cũng biết Hàn Phong năm nay chỉ mới mười lăm tuổi mà đã là một Địa giai cao thủ, chắc chắn tương lai thành tựu không nhỏ.

Hàn Phong cũng không có nói việc hắn đã từng đạt tới Thiên giai, sau đó lại tán công tu luyện lại. Nếu đem chuyện này cũng nói ra, chỉ sợ Hàn Nhất Nguyên sẽ đứng tim mất.

- Tốt! Tốt! Tốt!

Liên tiếp nói ba chữ tốt, Hàn Nhất Nguyên hài lòng nói tiếp:

- Quá tốt rồi, Phong nhi ngươi có thành tựu như hôm nay phụ thân ta rất cao hứng!

Hàn Phong thấy bộ dạng hài lòng của phụ thân, trong lòng cũng rất cảm động, nhưng hắn cũng có chút nghi hoặc hỏi:

- Phụ thân, nói một chút việc của người đi, trong một năm vừa rồi người đã đi những đâu? Ta đi tìm người cũng đã tròn một năm rồi đó.

Hàn Nhất Nguyên nghe vậy, lập tức thu lại vẻ tươi cười, nhàn nhạt thở dài nói:

- Một năm trước, sau khi tỉnh lại, ta phát hiện mảnh giấy người lưu lại liền lập tức đi tới Huyền Thiên tông, nhưng người ở đó nói người đã mất tích từ hơn một năm trước vẫn chưa trở về ...

Theo lời Hàn Nhất Nguyên kể, Hàn Phong cũng đại thể biết được những chuyện ông đã trải qua trong một năm vừa rồi.

Vì Hàn Phong hắn rời đi, Hàn Nhất Nguyên không có được tin tức hữu dụng nên đành tìm tới đế đô, nhưng lúc đó Hàn Phong còn đang ở Thiên Nguyệt đế quốc, làm sao Hàn Nhất Nguyên có thể tìm thấy được.

Sau khi tìm một thời gian không thấy, Hàn Nhất Nguyên thực sự có chút bất lực, đành tìm một chỗ ở đế đô lưu lại, một bên vừa tìm nhi tử, một bên tu luyện đấu khí.

Qua hơn một năm, thực lực của ông cũng đã tăng lên Địa giai tam phẩm, mà số đan dược Hàn Phong lưu lại cũng đã dùng hết.

Trong khoảng thời gian này ông vẫn như trước không có tin tức gì của Hàn Phong.

Ngược lại bởi vì thường lộ diện ở đế đô nên bị người Hàn gia nhận ra.

Chính xác ra là do Lưu Bàn lần trước bị Hàn Nhất Nguyên giáp huấn đi mật báo cho Hàn gia nên ông mới bị người của Hàn gia tìm được.

Hàn Nhất Nguyên và Hàn Phong bất đồng, ông ở Hàn gia đã ba mươi mấy năm, công thêm tính tình cổ chấp vẫn luôn coi mình là người Hàn gia.

Tuy ba năm trước bất đắc dĩ phải rời khỏi Hàn gia nhưng nội tâm của ông vẫn rất khát vọng được trở lại.

Nguyên nhân tối trọng yếu là muốn được Hàn Thiên Sơn tán thành.

Với thực lực hiện tại của ông nếu trở lại Hàn gia, cho dù không được cha ông là Hàn Thiên Sơn coi trọng thì tối thiểu cũng vẫn được tán thành.

Nhưng thực tế Hàn gia sau khi phát hiện tung tích của ông liền phái người tới bắt lại. Nhưng đám người này làm sao là đối thủ của ông, ông chỉ hơi chút xuất thủ liền dễ dàng đánh ngã cả đám.

Nhưng vì Hàn gia, ông cũng xuất thủ rất có chừng mực.

Sau đó, ông được tin Hàn Thiên Sơn muốn gặp mặt, sau khi do dự một chút ông liền đáp ứng bởi vì trong nội tâm của ông lúc nào cũng muốn được trở lại Hàn gia.

Chuyện tiếp sau đó cũng rất đơn giản, Hàn Thiên Sơn sau khi thấy Hàn Nhất Nguyên cũng rất kinh ngạc. Dù sao một Địa giai tam phẩm võ giả đối với Hàn gia cũng là một trợ lực không nhỏ.

Vì vậy, rất nhanh Hàn Thiên Sơn liền làm chủ cho Hàn Nhất Nguyên trở lại Hàn gia, trở thành một phần tử của Hàn gia, còn những chuyện cũ trước kia đều bỏ qua.

Nếu chỉ là như thế, Hàn Nhất Nguyên đã rất thoả mãn, ông cũng không hi vọng xa vời gì khác.

Ông chỉ muốn đơn giản là được ở lại Hàn gia, sau đó tiếp tục nỗ lực để được Hàn Thiên Sơn coi trọng, mà không hề muốn tranh đoạt gì với người khác.

Nhưng việc này đối với những người khác trong Hàn gia thì Hàn Nhất Nguyên xuất hiện lại mang tới cho bọn chúng áp lực rất lớn.

Một Địa giai tam phẩm cao thủ, đối với Hàn gia hiện tại cũng rất quan trọng.

Nhất là những tên lúc trước từng có ân oán với Hàn Nhất Nguyên thì nội tâm càng lo lắng.

Bọn chúng lo lắng chính là Hàn Nhất Nguyên sau khi trở lại sẽ mượn cơ hội trả thù chúng. Vì vậy cho nên những người này liên liên kết lại, không ngừng xa lánh và chèn ép Hàn Nhất Nguyên.

Tuy tính cách Hàn Nhất Nguyên trung hậu thành thật nhưng cũng không có nghĩa là không có đầu óc, đối với những hành động của đám người này ông cũng hiểu rất rõ.

Nhưng ông lại không muốn vừa mới trở lại Hàn gia liền phát sinh xung đột, cho nên tiếp tục nhẫn nhịn.

Ai ngờ, đám người kia lại không muốn bỏ qua, trái lại càng được đằng chân lân đằng đầu.

Giống như hôm nay, Hàn Nhất Nguyên vừa ra khỏi Hàn gia không lâu liền bị đánh lén, nếu không phải thực lực của Hàn Nhất Nguyên một năm nay tiến bộ rất lớn chỉ sợ đã lọt vào độc thủ của chúng chứ không chỉ bị vài vết thương nhẹ như thế này.

Hàn Phong nghe tới đó, sắc mặt liền lạnh xuống, lạnh lùng nói:

- Hàn gia hôm nay đã trở thành trò cười cho thiên hạ đàm tiếu mà bọn người kia còn rảnh rỗi đi tranh quyền đoạt thế, thảo nào Hàn gia lại ngày càng xuống dốc như vậy!

Đối với tao ngộ của Hàn Nhất Nguyên ở Hàn gia, Hàn Phong rất phẫn nộ, nhưng Hàn Nhất Nguyên lại khuyên nhủ hần, hi vọng hần đừng là địch với Hàn gia.

Hàn Nhất Nguyên lúc này cũng đã đại khái hiểu được những hành động của Hàn Phong trong mấy năm nay.

Chỉ bằng vào việc hần có thể thoải mái ra vào hoàng cung như vậy cũng đã khiến Hàn Nhất Nguyên minh bạch nhi tử của mình đã trưởng thành và có thực lực ngay cả phụ thân như ông cũng cảm thấy khó tin.

Nếu hần thực sự đi tìm Hàn gia gây phiền toái thì Hàn gia chắc chắn sẽ ăn không ít vị đắng, mà điều này Hàn Nhất Nguyên lại không muốn nhìn thấy.

Hàn Phong cũng biết tâm tư của phụ thân, cho nên mặc dù trong lòng rất bất mãn với hành vi của đám người Hàn gia nhưng hần cũng không thể nào nghịch ý của phụ thân mình được. Sau đó, Hàn Phong liền cẩn thận kiểm tra toàn thân Hàn Nhất Nguyên, sau khi xác định ông không có thương tổn gì quá lớn mới hoàn toàn yên tâm.

Khoảng thời gian hai phụ tử vui sướng khi gặp lại cũng trôi qua rất nhanh. Nháy mắt một tháng đã qua.

Trong hơn một tháng này, Hàn Phong đã bỏ ra khá nhiều thời gian để luyện chế đan dược cho Hàn Nhất Nguyên dùng trong giai đoạn này.

Đại bộ phận đều là lục phẩm và thất phẩm đan dược. Về phần tài liệu thì hoàn toàn do Tiêu Tấn cung cấp.

Đối với một hoàng thất mà nói thì những tài liệu lục phẩm thất phẩm như thế này cũng chỉ như một sợi lông trên chín con trâu mà thôi. Đối với tầm quan trọng của Hàn Phong lúc này thì chút đó Tiêu Tấn không hề keo kiệt.

Ngoại trừ luyện đàn ra, Hàn Phong cũng bớt thời gian truyền thụ cho Hàn Nhất Nguyên hai bộ cao giai vũ kỹ. Ngay cả Thanh Phong quyết lúc trước lấy được từ trong hoàng khổ hấn cũng truyền cho Hàn Nhất Nguyên.

Thanh Phong quyết cũng chỉ có thể tính là một công pháp phụ trợ không quá mức thâm ảo, hơn nữa dưới sự chỉ điểm của Hàn Phong, Hàn Nhất Nguyên chỉ dùng ba ngày đã có thể cơ bản nắm giữ bí quyết này.

Có Thanh Phong quyết làm cơ sở, kế tiếp một tháng, Hàn Nhất Nguyên liền ở trong hoàng cung mỗi ngày chuyên tâm tu luyện hai vũ kỹ Hàn Phong truyền thụ.

Bởi vì Hàn Nhất Nguyên am hiểu dùng đao nên Hàn Phong đã cố ý lựa chọn một bộ đao pháp có rất thích hợp cho ông tu luyện - Phá Thiên Tam Thập Lục Thức.

Phá thiên tam thập lục thức này cũng là một bộ đao pháp hết sức thâm ảo nhưng có điều bộ đao pháp này cũng không cần phải hoàn toàn luyện thành mới có tác dụng, với thực lực của Hàn Nhất Nguyên hiện nay công thêm Thanh Phong quyết hỗ trợ thì chỉ ông học được vài thức đầu cũng đã đủ để đấu ngang tay với cao thủ hơn ông một hai phẩm.

Đương nhiên khi Hàn Nhất Nguyên có thể hoàn toàn nắm giữ bộ đao pháp này thì tin tưởng cho dù đối mặt với một Địa giai cửu phẩm bình thường, ông cũng có thể đánh một trận.

Chỉ bất quá, Hàn Phong biết muốn nắm giữ toàn bộ đao pháp này cùng với việc thông hiểu đạo lý bên trong thì ít nhất cũng mất năm đến mười năm.

Hơn nữa đây là đối với võ giả có thiên phú trác tuyệt, còn đối với Hàn Nhất Nguyên thì ngoài trừ tư chất có thể xem là bậc trung thì còn cần tiêu phí thời gian càng nhiều hơn.

Trừ bộ đao pháp này, Hàn Phong còn truyền lại cho Hàn Nhất Nguyên một bộ thân pháp mà trước đây hấn đã từng dùng qua.

Chính là một trong những tuyệt kỹ mà hấn nắm giữ rất vững - Thốn Ảnh.

Đương nhiên, đối với Hàn Nhất Nguyên thì bộ thân pháp này cũng không hoàn toàn thích hợp cho ông luyện tập, một là do tư chất hữu hạn, hai là muốn hoàn toàn nắm giữ thân pháp này thì thời gian tiêu phí so với Phá thiên tam thập lục thức cũng không ít hơn bao nhiêu.

Vì vậy Hàn Phong đã đơn giản hoá Thốn Ảnh mà truyền thụ cho ông.

Đừng xem thường bộ thân pháp đã được đơn giản hoá này, nếu Hàn Nhất Nguyên có thể hoàn toàn nắm giữ, Hàn Phong dám cam đoan trong đám cao thủ Địa giai, chỉ cần Hàn Nhất Nguyên không gặp phải mấy tên cũng có thân pháp vũ kỹ cao cấp cùng loại thì Hàn Nhất Nguyên muốn bảo vệ tính mạng là hoàn toàn không có vấn đề.

Mà bộ thân pháp giản lược này cũng có một cái tên khá độc đáo là Bán Bộ.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

261. Chương 244: Sóng Ngầm Khởi Động.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Trong hơn một tháng vừa qua Hàn Nhất Nguyên mỗi ngày đều luyện tập hai vũ kỹ này.

Kết quả cũng khiến Hàn Phong cơ bản thoả mãn.

Mà bản thân Hàn Phong trong hơn một tháng này cũng không có tập trung vào tu luyện, bởi vì việc tu luyện của Hàn Nhất Nguyên nên hấn cũng có rất ít thời gian rỗi, trừ lâu lâu tu luyện dưới sự trợ giúp của

Tiêu Linh thì thời gian còn lại hẳn đều dùng để giúp Hàn Nhất Nguyên và chuẩn bị cho luyện được đại hội sắp tới.

Tuy thời gian tu luyện giảm đi nhiều nhưng trong khoảng thời gian này tu vi của hắn cũng đã đề thăng lên một phẩm đạt tới Địa giai tứ phẩm.

Hàn Phong âm thầm tính toán nếu như hiện giờ hắn toàn lực tu luyện cộng thêm sự trợ giúp của Tiêu Linh thì chỉ cần không tới nửa năm là hẳn lại có thể một lần nữa tiến vào Thiên giai.

Cái này so với dự đoán lúc trước còn nhanh hơn nửa tháng.

Vì vậy Hàn Phong đã quyết định, chờ sau khi đại hội luyện được kết thúc liền mang theo Tiêu Linh tìm một chỗ an tâm bế quan.

Nhưng điều tiên quyết là phải hỗ trợ hoàng thất bài trừ uy hiếp của Lâm gia đã, nếu không với thực lực hiện giờ của hoàng thất mà muốn che chở cho Huyền Thiên tông thêm hai năm nữa cũng có chút hữu tâm vô lực.

Có lẽ do luyện được đại hội sắp đến nên ngày càng có nhiều người tiến và để đó mà Lâm gia trong khoảng thời gian này cũng không có động tĩnh gì.

Lâm Hà lúc trước bị Hàn Phong đả thương cũng rất ngoan ngoãn trốn trong nhà, không hề ra khỏi cửa. Hiên nhiên hắn biết thực lực của Hàn Phong mạnh hơn hẳn không chỉ một chút, nếu còn tiếp tục tìm phiền phức thì chỉ có tự rước lấy nhục.

Mặt khác, sau khi Hàn Phong xuất thủ trấn áp đám đệ tử thế gia lần trước. Vài tên đệ tử thế gia trong đó đã ào ào nhờ gia tộc tìm hiểu xuất thân của Hàn Phong.

Trong những thế gia này dù sao cũng có một vài người một năm trước có tham gia Thiên Thánh đại hội, đối với việc Hàn Phong lúc đó đoạt giải nhất vẫn còn rất mới mẻ.

Vì vậy, khi tên Hàn Phong truyền vào lỗ tai, bọn chúng liền liên hệ Hàn Phong lúc này cùng với Hàn Phong lúc trước ở Thiên Thánh đại hội lại với nhau.

Sau đó, tin tức dần dần được truyền ra khiến các thế lực khác cũng rất kinh ngạc.

Đối với thực lực Hàn Phong bày ra ở Thiên Thánh đại hội các thế gia này đều rất rõ ràng Hàn Phong là một Địa giai tam phẩm cao thủ.

Hơn nữa sau khi rời khỏi hư linh ảo cảnh thực lực của Hàn Phong còn trực tiếp đột phá lên lục phẩm. Trở thành một thiếu niên Địa giai lục phẩm cao thủ.

Mà lúc đó Hàn Phong cũng bắt quá mới mười bốn tuổi.

Hiện tại đã trôi qua hơn một năm, với tư chất Hàn Phong bày ra lúc đó, thì trong một năm này có lẽ đấu khí của hắn đã tăng lên không ít.

Đây là suy đoán của hầu hết các thế gia sau khi có tin tức.

Tin tức này đối với Lâm gia đúng là một tin tức không tốt, một thiếu niên thiên tài có tiềm lực vô hạn như vậy nếu thuộc về gia tộc của mình thì Lâm Chấn Khôn chắc chắn sẽ mừng rỡ không thôi. Nhưng người này lại thuộc trận doanh đối địch thì lại trở thành một nguy cơ rất lớn.

Đối với nguy cơ tiềm ẩn như vậy Lâm Chấn Khôn đều luôn lựa chọn gạt bỏ.

Huống chi hắn còn biết sau lưng Hàn Phong còn có Huyền Thiên tông, trong đó còn có hai gã Thiên giai cường giả, một trong đó là Phí lão hiện tại đang ở để đó.

Như vậy xem ra kế hoạch lúc trước muốn từ chỗ Tiêu Linh mượn tay Phí lão đã không thực hiện được nữa rồi.

Thực lực của hoàng thất cộng thêm thế lực của Huyền Thiên tông sau lưng Hàn Phong đối với Lâm gia chính là áp lực không nhỏ.

Hơn nữa Lâm Chấn Khôn còn thu được tin tức, mấy ngày trước Hàn Phong đã tìm được phụ thân đã thất lạc của hắn. Mà phụ thân hắn lại đi ra từ Hàn gia, cũng chính là con tư sinh của Hàn Thiên Sơn.

Phát hiện này càng khiến Lâm Chấn Khôn khiếp sợ.

Tuy Hàn gia không có Thiên giai cường giả tọa trấn nhưng dù sao cũng là một gia tộc kinh doanh nhiều năm nên tại đế đô thế lực cũng không kém Lâm gia bao nhiêu.

Tuy tin tức nói rằng ba năm trước không hiểu vì sao phụ tử Hàn Phong lại rời khỏi Hàn gia nhưng không lâu sau lại nghe thấy tin phụ thân của Hàn Phong là Hàn Nhất Nguyên trở lại.

Nếu hoàng thất liên hợp cùng Hàn gia và Huyền Thiên tông thì một con quái vật như vậy Lâm gia căn bản không thể lay động được.

Nghĩ tới đây, Lâm Chấn Khôn không khỏi cau mày, thấp giọng lầm bầm:

- Xem ra phải nghĩ biện pháp làm tan rã sự liên hợp này mới được.

Mà lúc này ở Hàn gia, Hàn Thiên Sơn đang một mình ngồi trong thư phòng, trên mặt không có biểu tình gì, chẳng qua trong cặp mắt ngày thường bất tự uy kia lại tràn ngập vẻ kinh ngạc và hối hận.

Hàn gia tuy rằng xuống dốc nhưng tin tức cũng coi như linh thông, Lâm gia có được tin tức thì Hàn gia cũng không thể không có được.

Hơn nữa, Hàn Thiên Sơn từ lúc Hàn Nhất Nguyên được Hàn Phong đón vào hoàng cung đã biết được tin tức này.

Từ đó hắn tự nhiên cũng biết được thân phận của Hàn Phong.

Một thiếu niên thiên tài chưa tới hai mươi tuổi rất có khả năng trở thành Thiên giai cường giả.

Mà thiếu niên thiên tài đó nguyên bản thuộc về Hàn gia, nhất là trong lúc Hàn gia không có cường giả Thiên giai tọa trấn như hiện nay càng cần phải có.

Nhưng thiếu niên thiên tài đó lại bởi vì tộc trưởng là hắn bỏ qua mà cùng phụ thân ba năm trước rời khỏi Hàn gia. Nếu tin này mà lọt ra ngoài chỉ sợ không ít người sẽ cười nhạo hắn.

Nghĩ đến đây, Hàn Thiên Sơn càng hối hận.

Nhưng nghĩ lại, cũng may nửa năm trước hắn đã đem Hàn Nhất Nguyên một lần nữa triệu hồi gia tộc, từ đó muốn lôi kéo Hàn Phong trở lại cũng không phải vấn đề quá khó khăn.

Nghĩ vậy, về mặt Hàn Thiên Sơn rốt cuộc cũng lộ ra một tia cười hưng phấn rồi hăng hái bước ra ngoài.

Trong lúc sóng ngầm ở đế đô đang bắt đầu nổi dậy thì luyện được đại hội mà mọi người đang trông mong cũng đã đến.

Từ lúc trước khi đại hội bắt đầu nửa tháng thì Tiêu Tấn đã thu thập đủ tài liệu cần thiết cho Hàn Phong.

Mà Hàn Phong cũng trong ba tháng này vẫn như trước vẫn không có tin tức gì về Thượng Quan Vô Ngã. Mạng lưới tình báo của Tiêu Tấn vẫn là vô pháp tìm được tin tức của hắn. Bất quá, ngày hôm nay diễn ra lễ khai mạc đại hội nên Tiêu Tấn cũng không có rảnh để để mắt tới Lâm gia.

Hơn nữa Tiêu Tấn cũng minh bạch Lâm Chấn Khôn cho dù muốn cướp đoạt giang sơn của Tiêu gia thì cũng kiên quyết không ở trước mặt người ngoài mà xuất thủ. Như thế chẳng phải là làm mất mặt mũi Thiên Tinh đế quốc hay sao, đồng thời cũng mang đến cho đế đô đả kích không nhỏ. Dù sao thì có nhiều thế lực rất quan tâm, nếu như Lâm gia và Tiêu gia khai chiến, nói không chừng sẽ âm thầm hạ sát thủ.

Đến lúc đó chắc chắn sẽ mang đến thương tổn không nhỏ cho đế quốc.

Lâm gia cũng không có nguyện sau khi đánh bại Tiêu gia thì phải tiếp nhận một quốc gia suy tàn.

Thiên Tinh đế quốc làm chủ nhà, Hàn Phong tự nhiên không cần phải giống như những người khác được an bài ở riêng trong dịch trạm. Vì vậy mà sáng sớm hôm nay Tiêu Tấn đã đến tìm Hàn Phong.

- Đây là một số ít tư liệu về những tuyển thủ lần này. Trong đó cũng có một vài luyện được sư thành danh đã lâu. Người trước tiên hảo tâm để ý một chút.

Tiêu Tân cầm trong tay một tập tư liệu đưa cho Hàn Phong đồng thời cũng nghiêm mặt nói. Tiếp nhận tập tư liệu từ trong tay Tiêu Tấn, Hàn Phong cũng không có nói lời thừa mà cúi đầu hảo hảo tỉ mỉ coi một lần.

Duy Linh

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

262. Chương 245: Lễ Khai Mạc Luyện Đan Đại Hội.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Thời gian trôi qua, Hàn Phong lúc này đã xem xong đóng tài liệu mà Tiêu Tấn đưa cho hắn. Lúc này Tiêu Tấn cũng có chút lo lắng hỏi:

- Thế nào? Cảm giác ra sao? Có nắm chắc không?

- Rất mạnh!

Trên mặt Hàn Phong cũng không có thể hiện bất cứ biểu tình gì, chẳng qua cũng chỉ là nhàn nhạt trả lời.

Nghe vậy Tiêu Tấn cũng không khỏi nhẩn mặt, nhưng biểu tình chợt biến rồi lập tức lại khôi phục lại dáng vẻ tươi cười như trước. Tựa hồ hắn muốn trấn an Hàn Phong:

- Vô phương, chỉ cần người tận lực là được. Mặc dù không thể nào thu được đệ nhất danh nhưng đứng vào top năm người đứng đầu hẳn là có thể.

Ai biết nghe ngữ điệu trấn an của Tiêu Tân mà Hàn Phong lại lộ vẻ cười nhạt, ngữ khí cường đại tự tin nói rằng:

- Trên đây tuy rằng có một vài người thiên phú và thực lực thập phần nổi tiếng. Nhưng ta có niềm tin có thể chiến thắng được bọn họ. Xin bệ hạ yên tâm.

Tiêu Tấn thấy Hàn Phong tự tin như vậy thì trong lòng cũng cảm thấy yên tâm, trên mặt không khỏi lộ vẻ vui mừng. Trong lòng đồng thời cũng thầm than bản thân đã đánh giá quá thấp thực lực của Hàn Phong.

Tuy rằng mới tiếp xúc không lâu nhưng với sự từng trải của mình Tiêu Tân tự nhiên hiểu được Hàn Phong không phải là loại người mạnh miệng nói xuông, nếu như hắn không tuyệt đối nắm chắc thì tự nhiên ở trước mặt mình cũng không có tự tin như vậy. Thời gian lúc này cũng không sai biệt lắm, Tiêu Tấn cùng với Hàn Phong đi tới quảng trường diễn ra đại hội lần này. Đây cũng chính là quảng trường nổi danh nhất Thiên Tinh đế quốc.

Tới quảng trường thì Tiêu Tấn cũng đành để người phụ trách mang theo Hàn Phong đến nơi tập trung tuyển thủ.

Lúc này cách thời gian thi đấu cũng không còn bao nhiêu thời gian, Hàn Phong dưới sự chỉ dẫn của người phụ trách cũng đã đi tới địa phương nghỉ ngơi của các tuyển thủ.

Giờ khắc này bên ngoài xung quanh quảng trường đã tụ tập rất đông người đến xem, so với đại hội tỷ thí võ giả thì trong mắt mọi người đại hội tỷ thí của luyện được sư hấp dẫn hơn rất nhiều.

Huống chi lần đại hội này còn liên quan đến cả chuyện vinh nhục của quốc gia, dưới tình huống bình thường đại bộ phận người dân đều ủng hộ cho luyện được sư đại biểu cho quốc gia của mình. Bất quá lúc này đây trừ một số thế gia quyền quý biết trước lần này Hàn Phong đại biểu cho Thiên Tinh đế quốc ra thì Tiêu Tân cũng không có tiết lộ tin tức này ra ngoài.

Cho nên bây giờ khi Hàn Phong tiến vào nơi nghỉ ngơi của các tuyển thủ thì nhất thời tất cả mọi người đều tập trung lên người hắn.

Luyện được sư của các quốc gia đều đã sớm đến nơi này. Duy chỉ có đại diện của Thiên Tinh đế quốc là chưa có lộ diện mà thôi. Cho nên những người này vô cùng hiếu kỳ. Đến khi mọi người nhìn thấy Hàn Phong bước vào trong trường bông đã được rất nhiều người coi trọng. Nhưng trông thấy phản ứng của mọi người như vậy, tựa hồ trong mắt bọn họ Hàn Phong không giống với sự kỳ vọng ở trong lòng bọn họ cho nên mọi người mới có biểu tình như vậy.

Dù sao thì lúc này đầu Hàn Phong bất quá cũng chỉ là một thiếu niên chừng mười lăm tuổi mà thôi.

Lúc này một trung niên nam tử thoạt nhìn gần năm mươi tuổi ăn mặc lôi thôi lệch thếch ngồi ở một bên góc kỳ quái nói:

- Ai nha! Không nghĩ tới năm nay Thiên Tinh đế quốc lại cử ra một tiểu hài tử chưa đủ lông đủ cánh tham dự đại hội. Thật đúng là không có tôn trọng chúng ta chút nào!

Hàn Phong nghe thấy âm thanh này thì quay đầu nhìn lại, tỉ mỉ quan sát. Nhất thời trong đầu hiện lên những thông tin trên tư liệu là lúc trước Tiêu Tấn đưa cho hắn. Đồng thời hắn cũng nhận ra được thân phận cùng tên tuổi của vị trung niên này.

Vân Thành Hạo đại biểu cho Xuất Vân vương quốc là một trong những số ít luyện được sư có cấp bậc đại sư cho lần đại hội này. Bất quá căn cứ trên tư liệu thì Vân Thành Hạo mới trở thành đại sư luyện được sư chưa lâu. Lần đại hội trước hắn tham gia cũng chỉ là thượng phẩm luyện được sư mà thôi.

Thế nhưng lần đại hội đó Vân Thành Hạo ở tại trận thi đấu thứ nhất đã biểu hiện ra khả năng điều khiển tinh thần lực của mình, đến nay vẫn để lại ký ức trong lòng những luyện được sư ở đây.

Không ngờ chỉ qua mấy năm thôi mà Vân Thành Hạo dĩ nhiên lại có thể trở thành đại sư luyện được sư.

Đối mặt với ánh mắt khiêu khích của Vân Thành Hạo, Hàn Phong cũng chỉ cười khê, không có để ý tới.

Bất quá, việc Hàn Phong xuất hiện ở đây cũng khiến cho người khác không khỏi lộ ra biểu tình kinh miệt. Bất quá cũng chỉ là một hài tử hơn mười tuổi mà thôi.

Một luyện được sư dáng dấp chừng ba mươi tuổi tiếp lời Vân Thành Hạo nói:

- Vân đại sư, mấy năm nay Thiên Tinh đế quốc đều dựa dẫm vào Thượng Quan Vô Ngã để chống đỡ. Lần đại hội này Thượng Quan Vô Ngã đã mất quyền tham gia. Phỏng chừng Thiên Tinh đế quốc lần này không có tìm được người nên cũng chỉ thuận tiện phái người đến cho đủ số mà thôi.

- Ha ha! Lô Vũ, lời này của ngươi rất có đạo lý. Xem ra lần đại hội này chỉ có ba người chúng ta là có khả năng tranh chấp chức quán quân.

Vân Thành Hạo ngữ khí thập phần kiêu ngạo, tựa hồ không để những luyện được sư ở trong mắt.

Mà lúc này hắn vừa nói hết câu thì ánh mắt cũng daoar qua hai đạo thân ảnh. Không chỉ có hắn mà những luyện được sư khác cũng đồng thời nhìn tới hai đạo thân ảnh đó.

Mà Hàn Phong nhìn lại thì phát hiện hai người này nhìn qua đều vô cùng trẻ tuổi. Trong đó có một nam tử mặc áo màu tro nhìn thấy ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào hắn thì cũng âm ỉ mỉm cười, lễ phép hướng tới mọi người gật đầu nhưng cũng không có nói gì thêm.

Hàn Phong quan sát một chút thì cũng nhận ra người này đến từ một tiểu quốc gần biên cảnh của Thiên Tinh đế quốc. Trình Dịch Phong luyện được sư cấp bậc đại sư đại diện cho Thần Phong vương quốc.

Người này nhìn bề ngoài thì vô cùng bình thường, nhìn qua thì không thể được xuất sứ của hắn. Mà tài liệu Tiêu Tấn đưa cho hắn cũng không có ghi chép nhiều. Chỉ là những năm gần đây Thần Phong vương quốc vừa mới phát hiện ra một vị luyện được sư.

Trừ Trình Dịch Phong này ra thì một luyện được sư khác được ánh mắt mọi người tập trung đến chính là ở một góc khác của trường bông. Hàn Phong cũng theo ánh mắt của mọi người mà nhìn đến. Một tà áo thướt tha, là lượt xuất hiện trong tầm mắt của Hàn Phong.

Có thể nói nữ tử luyện được sư này rất dễ nhìn, hơn nữ niên kỷ cũng không có lớn.

Ánh mắt hơi nhìn về phía trước, một thân áo trắng viền vàng nhạt, sự lả lướt của nữ tử này khiến cho bao nhiêu luyện được sư ở đây không khỏi mê mẩn cả tâm hồn. Mái tóc dài thanh tú vắt ngang vai, gót chân nhỏ nhắn. Hai trái đào tiên được cất giấu đằng sau tấm áo nhưng cũng khiến cho người ta cảm thấy thèm thuồng khó tả.

Mà lúc này Hàn Phong thấy khuôn mặt của nàng cũng không nhìn được mà than vãn. Hàn Phong đã gặp qua không ít mỹ nữ như Tiêu Linh, Đường Vũ Nhu. Những nữ tử này ai cũng là một tuyệt sắc mỹ nữ.

Thế nhưng nữ tử trước mặt này, dung mạo của nàng thì những người kia không ai có thể sánh được. Thậm chí nàng được trang phục của luyện được sư phụ trợ khiến cho vẻ đẹp của nàng càng thêm kiều mị. Thật đúng là người đẹp vì lụa, lụa tốt vì phân.

Tuy rằng Hàn Phong lần đầu tiên gặp nàng nhưng hần cũng chỉ cần liếc nhìn một lần thôi cũng biết được thân phận của nàng. Lần đại hội này cũng chỉ có một nữ luyện được sư duy nhất. Người này đến từ Long Thần vương quốc.

Theo như những tư liệu mà Tiêu Tấn cung cấp cho hần thì nàng là luyện được sư được Long Thần vương quốc bồi dưỡng từ nhỏ.

Duy Linh

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

263. Chương 246: Độ Sức Tinh Thần Lực.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hình Nhã đến từ một thế gia luyện được sư. Phụ mẫu của nàng ở tại Long Thần vương quốc cũng lại những luyện được sư nổi danh. Mà Hình Nhã từ nhỏ đã bày ra thiên phú luyện đan kinh người. Có người nói nàng chỉ mới năm tuổi nhưng đã có thể phân biệt được hơn một nghìn dược liệu. Mà đến khi mười tuổi đã trở thành hạ phẩm luyện được sư.

Năm nàng hai mươi tuổi thì đã trở thành thượng phẩm luyện được sư trẻ tuổi nhất của cả vương quốc. Đồng thời chỉ ba năm sau về phương diện luyện đan nàng đã vượt qua cả phụ mẫu của mình.

Năm nay nàng hai mươi bảy tuổi, một năm trước đồng dạng nàng đã bước vào cấp bậc đại sư. Nghe nói năng lực điều khiển tinh thần lực của nàng mơ hồ sắp vượt qua Vân Thành Hạo.

Đôi mắt với ánh mắt nóng bỏng của mọi người Hình Nhã có vẻ bình tĩnh, tựa hồ nàng đã quen với những ánh mắt như vậy.

Nhưng thật ra trong lúc Hàn Phong nhìn về phía nàng thì Hình Nhã cũng ngoài ý muốn quay đầu nhìn Hàn Phong. Tuy rằng chỉ trong nháy mắt nhưng Hàn Phong vẫn thấy được trong mắt Hình Nhã một vẻ kinh dị.

Nhưng Hàn Phong cũng không quá để ý tới điều đó, bởi vì bây giờ đại hội luyện đan đã chính thức bắt đầu.

Tất cả mọi người đều bắt đầu đi lên tràng đấu.

Bây giờ quảng trường đã đầy ắp người. Hàn Phong tùy ý nhìn quét qua một vòng liền phát hiện có rất nhiều người phục sức không giống với người của Thiên Tinh đế quốc.

Hiển nhiên những người này đến để trợ uy cho luyện được sư đại diện cho quốc gia của mình.

Đến khi toàn bộ luyện được sư đều đã đến đầy đủ, Tiêu Tấn đầu tiên là nói vài câu đơn giản dạo đầu, sau đó liền có người phụ trách đại hội tuyên bố nội dung thi đấu của lần đại hội này.

Lần này luyện đan đại hội chia làm hai phần thi. Trận tỉ thí đầu tiên chính là thi khả năng điều khiển của luyện được sư.

Khả năng điều khiển được chia thành điều khiển đầu khí và điều khiển tinh thần lực.

Bất quá trận tỷ thí này chú trọng là năng lực điều khiển tinh thần lực của luyện được sư. Dù sao thì tinh thần lực mới là yếu tố quan trọng liên quan đến việc thành bại trong khi luyện đan. Mà đầu khí cũng có tác dụng tương đối nhỏ.

Vì vậy đại bộ phận luyện được sư đều có đầu khí không được cao. Hầu như tất cả đều đạt được trình độ trên dưới Nhân giai võ giả. Cao hơn một chút thì có người có thể đạt được Địa giai cảnh giới.

Về phần trận thi đấu thứ hai, chính là trực tiếp tỷ thí luyện đan.

Sau khi người phụ trách tuyên bố xong nội dung thi đấu của lần đại hội này thì toàn bộ luyện được sư dự thi đã chuẩn bị sắp xếp.

Lúc này bên trong hội trường có chừng trên dưới năm mươi luyện được sư.

Không nên cho rằng con số năm mươi này là ít. Đây chính là những người đại biểu cho mỗi một quốc gia. Lần thi đấu đại hội này có tổng cộng hơn năm mươi quốc gia quan tâm. Với quy mô đó có thể nói cả đại lục cũng hiếm thấy được đại hội nào như thế.

Mà trong năm mươi luyện được sư thì trừ lúc trước Hàn Phong thấy được ba gã luyện được sư cấp bậc đại sư thì còn lại đa phần đều là thượng phẩm luyện được sư.

Quy tắc thi đấu rất đơn giản cũng không như lúc Hàn Phong thi đấu tại Thiên Thánh đại hội, cần phải tiến hành đào thải. Mà toàn bộ luyện được sư tham gia thi đấu đều đồng thời lên tràng. Mỗi người đều xuất ra một cỗ tinh thần lực sau đó cùng nhau thi đấu đối kháng. Cuối cùng thì dựa vào thời gian duy trì tinh thần lực mà sắp xếp thứ tự.

Cũng chính là chỉ có thể duy trì tinh thần lực đến cuối cùng thì luyện được sư mới có thể thu được xếp hạng đứng đầu.

Theo thời gian thi đấu, trên quảng trường luyện được sư đều tự tìm vị trí đứng của mình. Hàn Phong liền cảm thấy mười đạo tinh thần lực cường đại xuất hiện trên quảng trường.

Bởi vì tinh thần lực của luyện được sư so với một võ giả thì cường đại hơn nhiều. Cho nên tinh thần lực vô hình bây giờ ở trong tay luyện được sư cũng được bày ra những màu sắc bất đồng.

Vì vậy trong chớp mắt lúc đó cả quảng trường liền bị đủ loại màu sắc tinh thần lực bao trùm. Chỉ nhìn qua thôi cũng thấy huyết lệ đồ sộ.

Vân Thành Hạo trông thấy tất cả mọi người đều đã bắt đầu cũng kêu ngạo cười lớn một tiếng. Lập tức một đạo tinh thần lực cường đại ở trên người hắn tuôn ra. Trong nháy mắt hình thành một đạo năng lượng màu vàng nhạt.

Năng lượng màu vàng nhạt xuất hiện trên bầu trời phía trên đầu Vân Thành Hạo trong nháy mắt liền bá đạo tản ra xung quanh.

Đồng thời trong số những luyện được sư đứng gần hắn thì có ba người không hẹn mà cùng kêu lên một tiếng thán thiết. Ngay sau đó người nào người nấy sắc mặt trắng bệch, thân thể run rẩy liền ngã xuống đất.

Ba người đều cảm thấy không cam lòng, thần sắc kinh sợ không thôi.

Tinh thần lực của Vân Thành Hạo thực sự quá mức bá đạo. Bọn họ ở trong quốc gia đều là nhất đẳng luyện được sư, tinh thần lực tự nhiên cũng không có yếu. Nhưng bất quá chỉ mới thấy mặt liền bị Vân Thành Hạo trực tiếp đánh bại điều đó đủ để cho thấy Vân Thành Hạo có tinh thần lực kinh khủng như thế nào.

Thấy hành động này của Vân Thành Hạo thì nữ tử duy nhất trên quảng trường Dịch Phong cũng không cam lòng lạc hậu lần lượt điều khiển tinh thần lực của mình bay thẳng lên bầu trời.

Hàn Phong nhìn kỹ thấy tinh thần lực của Dịch Phong hiện ra có màu hồng sắc mà hình như còn có màu xanh đậm.

Tinh thần lực của hai người này đồng đạo thập phần cường đại, tuy rằng về phần bá đạo thì Vân Thành Hạo nhỉnh hơn thế nhưng theo sự xuất hiện tinh thần lực của hai người này thì những người phóng xuất tinh thần lực ở xung quanh bọn họ trở thành mục tiêu công kích của hai người.

Trên quảng trường duy chỉ có Hàn Phong vẫn như trước không có hề phóng xuất tinh thần lực.

Vân Thành Hạo trông thấy Hàn Phong vẫn bất động chưa có bất cứ hành động gì thì không khỏi cười khẩy nói:

- Thế nào tiểu oa nhi, không phải vì cảm thấy xấu hổ mà không dám lên sân khấu đó chứ.

Vân Thành Hạo vừa nói ra lời này thì cũng đưa tới sự quan tâm của rất nhiều người. Nhất thời mọi người đều tập trung sự chú ý lên người Hàn Phong. Một đôi mắt đẹp sáng ngời cũng dừng trên người hắn.

Về phần Trình Dịch Phong thì nàng cũng chủ hơi liếc nhìn Hàn Phong một lần rồi cũng không quá để ý quan tâm.

Vân Thành Hạo lần này tham gia đại hội cũng đã có sự chuẩn bị từ sớm. Ở tại Thiên Tinh đế quốc Thượng Quan Vô Ngã đã mất đi tư cách dự thi, lúc này hắn cảm thấy vô cùng tự tin, tuy rằng Trình Dịch Phong và Hình Nhã cũng đã đạt được cấp bậc đại sư thế nhưng nếu như bàn về kinh nghiệm thì Vân Thành Hạo vẫn vượt xa hai người. Vì thế hắn nghĩ lần đại hội này hắn thế nào cũng không có khả năng bại bởi hai người.

Vì vậy trong mắt Vân Thành Hạo thì đệ nhất danh đại hội lần này đã trở thành vật nằm trong tay mình.

Mà thấy Thiên Tinh đế quốc phái ra một thiếu niên đến dự thi thì với tâm cao khí ngạo hắn tự nhiên nhìn không vừa mắt. Nhất thời nắm được cơ hội châm chọc khiêu khích.

Bất quá Hàn Phong đối với Vân Thành Hạo khiêu khích mình thì cũng chỉ nhàn nhạt cười khẽ, cũng không có trả lời.

Lúc này tất cả mọi người đều bắt đầu đối kháng, hắn là thí sinh dự tuyển thì tự nhiên cũng không thể tiếp tục đứng ở phía dưới.

Vì vậy Hàn Phong hơi đi về phía trước hai bước, lúc này mọi người nhìn thấy một đạo năng lượng bạch sắc phóng lên trời cao.

Không có sự bá đạo của Vân Thành Hạo, cũng không có hung mãnh như Trình Dịch Phong, tự nhiên cũng không có giống với Hình Nhã.

Năng lượng thuần bạch sắc của Hàn Phong xuất hiện vẫn chưa mang đến cho những người khác cảm giác gì nhiều lắm. Phảng phất giống như đám mây năng lượng thuần bạch sắc trên bầu trời này không có bất luận tính nguy hiểm nào.

Duy Linh

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiệt

264. Chương 247: Lấy Một Địch Ba.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Nhìn thấy năng lượng bạch sắc của Hàn Phong như vậy, Vân Thành Hạo hiện lên một tia châm biếm. Ở trong mắt hắn thì tinh thần lực của Hàn Phong so với những luyện dược sư ở đây yếu nhược đến thương cảm. Hắn chỉ cần hơi động một chút thì Hàn Phong ngay lập tức bại trận.

Mà hiển nhiên Hình Nhã đã nhìn thấy tinh thần lực của Hàn Phong xuất hiện. Ánh mắt nàng nhìn mang theo vẻ hiếu kỳ, cũng hiện lên một tia nghi hoặc, lập tức khẽ lắc đầu không quan tâm tới Hàn Phong.

Kỳ thực trong lúc luyện được sư thi đấu đối kháng tinh thần lực, tuy rằng không có kịch liệt giống như khi võ giả tranh đấu nhưng mà tính hung hiểm thì so với võ giả còn kịch liệt hơn rất nhiều.

Bởi vì trực tiếp đối kháng tinh thần lực cuối cùng cũng dẫn đến kết quả rất có thể trực tiếp tạo thành tổn thương để tinh thần. Đối với nhân loại thì não bộ luôn luôn là nơi thần bí nhất. Một khi tinh thần bị thương thì so với thương thể trên thân thể còn nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Tựa hồ bởi vì Hàn Phong bày ra thực lực quá yếu nên Vân Thành Hạo và Hình Nhã không có ngay lập tức tấn công Hàn Phong mà đều thao túng tinh thần lực của mình nhân nhả đi tới chung quanh. Chỉ thỉnh thoảng gặp phải vài cỗ tinh thần lực nhỏ yếu mới chủ động đánh bại.

Bất quá một số luyện được sư đứng cạnh Hàn Phong thấy hấn tựa hồ giống như một luyện được sư nhỏ yếu dự định kiếm chút tiện nghi thì ào ào hướng tới tinh thần lực của Hàn Phong mà công kích.

Chỉ bất quá tinh thần lực của những luyện được sư này trong mắt người bình thường xác thực cường đại. Nhưng Hàn Phong lại là một luyện được sư cấp bậc đại sư. Hướng chỉ ở tron Hư Linh Áo Cảnh tinh thần lực của hấn đã được thiên chuy bách luyện cho nên người bình thường khó có thể so sánh được.

Sở dĩ tinh thần lực của Hàn Phong thoát nhìn hết sức bình thường, bởi vì tinh thần lực của hấn đã đạt đến cảnh giới mà mọi luyện được tha thiết mơ ước ‘Thiên Linh Chi Cảnh’

Vì vậy mà nhìn qua tựa như không có nửa điểm uy hiếp nào.

Về phần Vân Thành Hạo thì theo quan sát của Hàn Phong thì tinh thần lực hôm nay của hấn vẫn bị vây ở nhất cấp Địa Linh chi cảnh. Như vậy thì mọi người hôm nay ở đây trừ bỏ Hàn Phong ra thì hấn là người mạnh nhất.

Về phần Dịch Phong và Hình Nhã thì cũng đã đạt được Địa Linh chi cảnh nhưng so với Vân Thành Hạo vẫn hơi có chút non nớt.

Bất quá chỉ qua một thời gian ngắn quan sát Hàn Phong đối với tình huống cụ thể của mọi người địa để đã phân tích rõ ràng.

Mà kế tiếp vài tên muốn xuất thủ đối phó với Hàn Phong cũng bị Hàn Phong dễ dàng đánh bại. Đường nhiên Hàn Phong hạ thủ tự nhiên không có tàn nhẫn như Vân Thành Hạo.

Mỗi một luyện được sư muốn công kích hấn đều Hàn Phong dứt khoát chặt đứt tinh thần lực mà đối phương nắm trong tay, cho nên cũng không có tạo ra bất kỳ thương tổn nào quá nghiêm trọng.

Vì vậy mà mỗi luyện được sư bị Hàn Phong đánh bại đều cảm thấy mặt mũi kỳ. Hiển nhiên bọn họ cũng chưa rõ tại sao mình lại bị thua.

Lại qua một thời gian trên tràng thi đấu luyện được sư còn lại cũng không có mấy người. Trừ ba người có cấp bậc đại sư ra thì cũng chỉ còn có ba người đang khổ sở chống đỡ. Đường nhiên Hàn Phong tự nhiên còn đang đứng ở giữa sân.

Hấn cùng với ba người Vân Thành Hạo giống nhau đến bây giờ sắc mặt vẫn chưa có bất kỳ biến hoá nào.

Cho đến lúc này này người Vân Thành Hạo mới phát hiện ra tinh thần lực của Hàn Phong có chút quỷ dị.

- Tiểu tử kia thể nào vẫn chưa bị đánh bại? Điều đó không có khả năng.

Vân Thành Hạo có chút kinh ngạc nói.

Mà Dịch Phong đứng một bên cũng thoáng giật mình khi trông thấy Hàn Phong. Hiển nhiên hấn ngay từ đầu cũng không có để ý tới sự tồn tại của Hàn Phong.

Nhưng thật ra Hình Nhã vẫn như cũ quan sát Hàn Phong từ đầu đến cuối. Chẳng qua trên mặt nàng hiện lên một tia vô cùng kinh ngạc nhưng cũng nhanh chóng trong mắt nàng hiện ra một đạo tinh quang không hiểu nổi.

Lập tức Hình Nhã hiển nhiên đối với Hàn Phong hiếu kỳ không ngớt. Nàng quyết định điều khiển năng lượng tinh thần lực màu xanh đậm của mình hướng về phía Hàn Phong tấn công.

Thấy cử động của Hình Nhã, Hàn Phong ngược lại có chút sửng sốt.

Nguyên bản hắn còn nghĩ người đầu tiên công kích hắn hẳn là Vân Thành Hạo. Thế nào hắn cũng không nghĩ tới dĩ nhiên lại là Hình Nhã.

Bất quá đối với Hàn Phong vô luận là ai đi chăng nữa thì cũng giống nhau mà thôi.

Thản nhiên cười, Hàn Phong lập tức thao túng tinh thần lực bạch sắc của mình hướng về phía tinh thần lực xanh đậm của Hình Nhã.

Một trắng một xanh hai đạo năng lượng bình thản va chạm với nhau. Trong nháy mắt ở giữa không trung phát sinh va chạm kịch liệt.

Bất quá tinh thần lực của Hình Nhã mới tiếp xúc với tinh thần lực của Hàn Phong chỉ trong chớp lát thì vẻ mặt cười lơ đãng của nàng cũng phải biến đổi.

Hiển nhiên nàng cũng đã cảm nhận được sự bất đồng của tinh thần lực của Hàn Phong.

Nhìn qua thì bạch sắc năng lượng này bình thản vô lực dĩ nhiên lại có thể chống đỡ được đợt tiến công của hắn. Hơn nữa nhìn tư thế này tựa hồ còn dư lực kháng cự.

Cứ như vậy, Hình Nhã đối với Hàn Phong cũng bắt đầu coi trọng.

Mà ngay khi Hàn Phong độ sức với Hình Nhã thì ba gã luyện được sư còn lại cũng không chịu nổi sự công kích của Vân Thành Hạo và Dịch Phong rất nhanh cả ba liền bại trận.

Mà lúc này ở trên sân cũng chỉ còn lại có bốn người.

Sau khi ba gã luyện được sư bị bại trận thì ánh mắt của mọi người đều tập trung lên bốn người còn đứng trên sân.

Mà giờ khắc này sau khi đem ba người kia giải quyết xong thì Vân Thành Hạo và Dịch Phong khoanh có vôi vàng xuất thủ thì trước tiên đều tự chiếm lấy một khoảng sân của mình, bắt đầu quan sát cuộc độ sức của Hàn Phong và Hình Nhã.

Chỉ bất quá lúc hai người vừa để ý đến Hàn Phong thì cả hai đều cảm thấy sửng sốt.

Tình hình trước mắt thực sự nằm ngoài dự liệu của hai người.

Đối với Vân Thành Hạo, Trình Dịch Phong và Hình Nhã ba người tuy rằng không có thuộc về Thiên Tinh đế quốc nhưng bọn họ ở các quốc gia đều có danh khí không nhỏ.

Mà thế lực của Thiên Tinh đế quốc đối với một số tiểu quốc gia xung quanh cũng có cách biệt rõ ràng. Cho nên ba người cũng có chút lý giải nhất định.

Thế nhưng đại bộ phận mọi người hiển nhiên đều không có nghe qua cái tên Hàn Phong. Thậm chí ngay cả những người trong đế đô cũng không một ai giải thích được tại sao hoàng thất lại có thể tuyển chọn ra một tiểu thiếu niên đại biểu cho quốc gia tham dự thịnh tằng giao lưu đại hội lần này.

Bất quá tục ngữ nói nội hành khán môn, là con người ai mà chẳng thích xem náo nhiệt

Chỉ ít hiện trường tám phần mười những người ở đây đối với cuộc chiến của luyện được sư cũng không thể đoán biết trước được kết quả. Lúc này trên sân chỉ còn lại bốn người.

Vô luận thực lực của Hàn Phong thế nào thì trong trận thi đấu này hiện tại chỉ còn bốn người đứng trên sân đấu. Mặc dù nếu như tại trận đấu này có bị đánh bại thì chỉ ít cũng được xếp thứ tư. Thành tích như vậy cũng không tính là phi thường tốt nhưng cuối cùng thì vẫn có còn hơn không.

Dù sao thì lần thi đấu đại hội trước Thượng Quan Vô Ngã cũng chỉ có thể đạt được vị trí thứ ba mà thôi.

Trong khoảng thời gian này mọi người không ngừng nghị luận. Ở giữa sân trận chiến giữa Hình Nhã và Hàn Phong đã phát sinh chuyển biến cực đại.

Nguyên bản nhìn như càn đẩu thì hai đạo tinh thần lực một xanh một trắng đang ở thế cân bình nhưng trải qua một thời gian thì bạch sắc năng lượng của Hàn phong ở giữ không trung đột nhiên phát sinh biến hoá. Nguyên bản bạch sắc năng lượng vốn tụ lại một chỗ trong nháy mắt tứ tán hoá thành một cái lưới lớn.

Sau một khắc năng lượng xanh đậm của Hình Nhã đã bị bạch sắc năng lượng của Hàn Phong triệt để bao vây.

Thế nhưng một màn như vậy khiến cho mọi người ở đây không khỏi than thở khiếp sợ.

Nhất là đối với tinh thần lực của đông đảo luyện được sư ở đây. Ai cũng phải mở to hai mắt bất khả tư nghị nhìn một màn trước mắt.

Tại giây phút này trong mắt luyện được sư thì cuộc độ sức tinh thần lực này đơn giản nếu không có bất luận kỹ xảo nào thì chính là lấy cứng đối cứng. Chưa từng có người nghĩ tới việc có người trong khi đang dùng tinh thần lực đối kháng thì vẫn có thể thay đổi hình thái năng lượng của tinh thần lực.

Mà khiếp sợ nhất chính là lúc này vẫn như cũ còn đứng giữa ba người khác.

Hình Nhã nhìn thấy năng lượng tinh thần lực của Hàn Phong chuyển hoá biến thành lưới lớn thôn phệ tinh thần lực của mình thì nhất thời biến sắc. Hắn vội vàng không ngừng điều khiển năng lượng tinh thần lực của bản thân nỗ lực chạy trốn khỏi bị tinh thần lực của Hàn Phong bao vây.

Còn Vân Thành Hạo và Trình Dịch Phong hai người đứng một bên đồng thời nhìn nhau. Hai người từ trong mắt đối phương đều cảm thấy một vẻ khiếp sợ nồng đậm.

Nhất là Vân Thành Hạo, với tinh thần lực của hắn ở trong ba người thì mạnh nhất. Tuy rằng hắn cũng có thể giống như Hàn Phong cải biến hình thái tinh thần lực nhưng cũng thập phần miễn cưỡng. Căn bản không thể nào dễ dàng giống như Hàn Phong.

Thế nhưng Vân Thành Hạo rõ ràng hôm nay tinh thần lực của hắn đã đạt đến bình cảnh của Địa Linh chi cảnh. Với thực lực này hắn cũng chỉ có thể miễn cưỡng cải biến hình thái tinh thần lực nhưng Hàn Phong thì lại có thể đơn giản làm được.

Điều này chẳng phải nói lên rằng tinh thần lực của Hàn Phong so với hắn còn cao hơn rất nhiều sao. Mà cảnh giới cao hơn hắn thì chỉ có thể là Thiên Linh chi cảnh trong truyền thuyết.

Đây chính là điều kiện để tiến giai luyện được sư cấp bậc tông sư. Mà trên đại lục trăm ngàn năm qua đã không còn có một luyện được sư cấp bậc tông sư nào xuất hiện. Không một ai có thể thuận lợi tiến nhập tinh thần lực của mình vào Thiên Linh chi cảnh.

Thế nhưng tràng cảnh này cũng không phải do Vân Thành Hạo không tin, hơn nữa nương theo năng lượng tinh thần lực xanh đậm của Hình Nhã bị tinh thần lực của Hàn Phong triệt để bắt được căn bản là không thể nào đi ra. Tuy rằng trong lòng Vân Thành Hạo vô cùng khiếp sợ nhưng rồi hắn cũng đã tin tưởng sự tình phát sinh trước mắt.

Chẳng qua Hàn Phong ở trước mặt hắn bất quá chỉ là một thiếu niên mà thôi làm sao có thể đạt được cấp bậc tinh thần lực Thiên Linh chi cảnh trong truyền thuyết được chứ.

Bên kia Hình Nhã bây giờ cũng không có công phu để để ý tới những điều đó. Lúc này gương mặt hắn có hơi chút trắng bệch, mồ hôi không ngừng xuất ra. Đôi môi đỏ thắm cắn chặt lộ ra hàm răng trắng như tuyết.

Hiển nhiên Hình Nhã cũng đã minh bạch tinh thần lực của Hàn Phong đáng sợ như thế nào. Mà một thiếu niên chưa đến hai mươi tuổi đã có được trình độ như vậy thì không đối với việc mình luôn được giới luyện được sư coi là thiên tài cũng cảm thấy bị đả kích không thôi.

Mà chính là trong thời gian ngắn hốt thần thì trong lòng Hình Nhã xuất hiện một tia bạo động. Ngay sao đó nàng liền phát hiện nàng dĩ nhiên đối với tinh thần lực của mình đã mất đi không chế.

Phát hiện này khiến chi sắc mặt của Hình Nhã biến đổi đột ngột. Hai mắt nhìn về phía Hàn Phong, trong ánh mắt tràn ngập vẻ hoảng sợ.

Bên kia Vân Thành Hạo và Trình Dịch Phong cũng phát hiện được tình huống của Hình Nhã. Sắc mặt của Vân Thành Hạo cũng biến đổi, lập tức trầm giọng nói:

- Trình Dịch Phong chúng ta cùng nhau xuất thủ. Tinh thần lực của tiểu tử kia rất quỷ dị.

Dịch Phong cũng minh bạch tình cảnh lúc này, ngược lại cũng không có do dự chuts nào trực tiếp gạt đầu nói:

- Được!

Dứt lời luồng năng lượng tinh thần lực ở trên đầu của hai người cũng bắt đầu chuyển động.

Hai luồng năng lượng tinh thần lực trong nháy mắt liền tiếp cận bạch sắc năng lượng của Hàn Phong. Thấy hai người tựa hồ muốn vây công mình, sắc mặt Hàn Phong đại biến. Chẳng qua trong mắt hắn cũng hiện lên một tia tiểu ý nhàn nhạt.

Mà mọi người đang ngồi trên khán đài quan khán thấy Vân Thành Hạo và Dịch Phong hai vị luyện được sư cấp bậc đại sư đã thành danh từ lâu dĩ nhiên lại liên thủ đối phó với một thiếu niên nhất thời có chút kinh ngạc không thôi.

Về phần này thì những luyện được sư bại trận còn kinh ngạc hơn. Nhưng thật ra có vài người lúc này bị Hàn Phong mạc danh kỳ diệu đánh bại cũng cảm thấy thoải mái. Ngay cả luyện được sư cấp bậc đại sư cũng phải liên thủ để đối phó thì có thể thấy bọn họ thua không có oan uổng chút nào.

Chẳng qua tràng cảnh kế tiếp khiến mọi người kinh ngạc.

Ngay khi Vân Thành Hạo và Dịch Phong điều khiển năng lượng tinh thần lực tiếp cận Hàn Phong thì năng lượng bạch sắc tinh thần lực của hắn nguyên bản đang bao vây tinh thần lực xanh đậm của Hình Nhã bất chợt phân ra thành hai luồng năng lượng.

Hơn nữa hai luồng năng lượng này lại triệt để chia lìa, nhất thời xuất hiện trên đỉnh đầu Hàn Phong là ba đạo năng lượng bạch sắc.

Trừ luồng năng lượng đang vây khổng năng lượng tinh thần lực của Hình Nhã ra thì hai đạo năng lượng còn lại trong chớp mắt liền tiến về phía luồng năng lượng tinh thần lực của Vân Thành Hạo và Dịch Phong.

Thấy một màn như vậy, lúc này mọi người đã kinh ngạc không nói nên lời.

Bọn họ chưa từng thấy qua có luyện được sư giống như Hàn Phong có thể đem tinh thần lực của mình chia ra làm ba còn có thể tùy hứng điều khiển như thường.

Quan trọng hơn là bây giờ Hàn Phong chính thức đối kháng với ba gã luyện được sư cấp bậc đại sư. Chỉ như vậy thôi cũng có thể khiến cho khán giả ở trên khán đài kích động không ngớt.

Mà Tiêu Tấn đến ngồi ở phía trên cũng không nhịn được mỉm cười. Tiêu Tấn biết Hàn Phong không chỉ có thiên phú về đấu khí chính là về phương diện luyện đan hắn cũng có thiên phú tương tự. Bằng không thì Tiêu Tấn cũng không có đơn giản lựa chọn Hàn Phong làm đại biểu cho Thiên Tinh để quốc tham dự đại hội lần này.

Nhưng Tiêu Tấn cũng chưa từng có nghĩ tới Hàn Phong ở phương diện luyện được sư cũng có thể cường hãn đến như vậy.

Chỉ là lúc trước có thể cùng với Hình Nhã đối kháng, cuối cùng thì phản kích bắt giữ. Nhưng giờ phút này hắn lại có thể đồng thời cùng lúc đối kháng với hai người nữa. Dù cuối cùng Hàn Phong có thất bại thì cũng đủ chứng minh Hàn Phong hắn rất cường đại.

Mà Lâm Chân Khôn ngồi ở trên khán đài lúc này hai mắt có vẻ lo lắng nhìn Hàn Phong ở trên khán đài. Từ biểu tình của hắn cũng không thể nhìn ra được trong nội tâm hắn suy nghĩ cái gì.

Mà gia chủ Hàn gia Hàn Thiên Sơn thì đồng dạng hai mắt có chút phức tạp nhìn Hàn Phong ở giữa sân. Tuy rằng biểu tình không có biến hoá nhưng chắc hắn bây giờ nội tâm hắn cảm thấy hối hận không thôi.

Một thiếu niên ưu tú như vậy ba năm trước từng là người của Hàn gia. Hơn nữa hắn còn là tôn tử của mình. Nhưng cũng bởi vì hắn không có coi trọng mà kết quả lại đem bức Hàn Phong ra khỏi Hàn gia. Mỗi

khi nghĩ tới đây Hàn Thiên Sơn lại cảm thấy phiền muộn. Không nói Hàn Phong mà chính là Hàn Nhất Nguyên cũng là con tư sinh của hắn từng bị hắn không coi ra gì mà đến bây giờ cũng trở thành Địa giai cao thủ.

Cũng may giờ đây Hàn Nhất Nguyên cũng đã trở lại Hàn gia, cuối cùng cũng bù đắp được một điểm tổn thất.

Hơn nữa hắn cũng rõ ràng, Hàn Nhất Nguyên chắc chắn sẽ chờ về. Đồng thời bất kể trước đây mọi người trong tộc đối xử với hắn tệ bạc cũng chỉ vì hắn là con tư sinh của mình cũng có thể nói là không phải.

Duy Linh

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

265. Chương 248: Linh Hồn Hợp Kích Chi Thuật.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Kỳ thực mấu chốt chính là mẫu thân của Hàn Nhất Nguyên đã chết. Hàn Thiên Sơn trong một lần say rượu đã ngủ với một tỳ nữ. Kỳ thực tỳ nữ này chính là thiếp thân của Hàn Thiên Sơn khi còn trẻ. Đối với Hàn Thiên Sơn cũng có ái mộ.

Thế nhưng Hàn Thiên Sơn đối với nàng không có bất kỳ tình cảm nào. Vì vậy sau lần ngoài ý muốn đó Hàn Thiên Sơn cũng không có để trong lòng.

Nhưng tỳ nữ này cũng không có tính toán với hắn. Trái lại vẫn yêu quý Hàn Thiên Sơn. Chính vì vậy mà trước khi chết nàng dặn dò Hàn Nhất Nguyên phải đạt được sự tán thành của Hàn Thiên Sơn. Đây cũng chính là tâm nguyện của nàng.

Cũng chính vì vậy mà Hàn Nhất Nguyên những năm gần đây mới có thể chịu đựng được những lời châm chọc, khiêu khích. Thủy chung không có ly khai Hàn gia.

Lúc này trên quảng trường Hàn Phong cùng với Vân Thành Hạo và Dịch Phong cũng đã bắt đầu giao phong. Hai luồng bạch sắc năng lượng phân biệt hành động.

Trong nháy mắt ba loại sắc màu bất đồng tinh thần lực ở giữa không trung triển khai va chạm kịch liệt.

Một trận quyết đấu đặc sắc như vậy mọi người ở dưới trướng đều phải chăm chú quan sát.

Mà trải qua thời gian ngắn giao phong, Vân Thành Hạo và Trình Dịch Phong đều rõ ràng, lúc này bọn họ dưới áp bách của Hàn Phong mơ hồ cảm thấy có chút cật lực.

Điều này khiến cho hai vị đại sư thành danh đã lâu phiền muộn không thôi.

Ba người cũng chỉ giao phong trong chớp lát, hai đạo tinh thần lực của Vân Thành Hạo và Dịch Phong sau khi giáp công với bạch sắc năng lượng tinh thần lực của Hàn Phong thì tựa hồ dần dần có chút dấu hiệu bại lui.

Đồng thời tinh thần lực xanh đậm của Hình Nhã vốn bị tinh thần lực của Hàn Phong triệt để bao vây bây giờ tựa hồ lại có chút buông lỏng.

Hình Nhã hiển nhiên là phát hiện ra điểm này, cũng không có thực lực điều khiển tinh thần lực của bản thân để thoát khỏi sự vây khốn của Hàn Phong.

Tình huống này xuất hiện khiến cho mọi người ở trên khán đài ngừng thở. Đương nhiên có một nhóm người cảm thấy Hàn Phong quá sức cuồng vọng. Dĩ nhiên lại muốn đồng thời đối kháng ba gã luyện được sư cấp bậc đại sư. Quả thực không biết lượng sức.

Bất quá những luyện được sư còn lại thì bị tinh thần lực cường đại của Hàn Phong khuất phục. Thử hỏi thiên hạ này có người nào có thể cùng lúc đối kháng với ba gã luyện được sư cấp bậc đại sư lâu như vậy.

Vì vậy cho dù Hàn Phong có bại thì cũng là bại trong vinh quang.

Ba người ở trên sân cũng minh bạch được điểm đó nhưng đến bây giờ thì bọn họ cũng không thể có đường lui nữa. Vân Thành Hạo tức giận nói:

- Ghê gớm! Tinh thần lực của tiểu tử này thật cường đại. Dĩ nhiên có thể khống chế được tinh thần lực của Hình Nhã mà vẫn còn dư sức đối phó với chúng ta.

Một bên Dịch Phong cũng nghiêm túc, trầm giọng nói:

- Đây là Thiên Linh chi cảnh sao? Quả thật đáng sợ!

Mà Hình Nhã từ đầu đến cuối vốn không có mở miệng lúc này cũng bất chợt nói:

- Hai vị tiền bối, Thiên Linh chi cảnh tuy rằng đáng sợ nhưng cũng không phải là không có biện pháp đối phó.

- Nga? Người có phương pháp gì?

Vân Thành Hạo nghe vậy khẩn trương nói.

Trình Dịch Phong mặc dù không có nói chuyện nhưng nhìn ánh mắt Hình Nhã cũng tràn ngập vẻ tò mò rất nồng đậm.

Lúc này Hình Nhã cắn răng nói:

- Linh hồn hợp kích chi thuật!

- Cái gì?

Vân Thành Hạo và Dịch Phong nghe thấy Hình Nhã nói như vậy thì sắc mặt cũng đại biến.

Linh hồn hợp kích chi thuật này bọn họ cũng biết. Nó chính là một loại thuật công kích tinh thần vô cùng bá đạo.

- Đây... Tuy rằng chúng ta là Địa Linh chi cảnh tinh thần lực nhưng nếu như sử dụng Linh hồn hợp kích chi thuật quả thật có thể cùng chiến đấu với Thiên Linh chi cảnh. Chỉ bất quá....

Vân Thành Hạo hiển nhiên có chút do dự nói.

Hình Nhã cũng không có đợi Vân Thành Hạo nói xong mà trực tiếp cắt ngang nói:

- Chỉ cần hai vị tiền bối có thể trợ giúp ta thoát khỏi sự vây khốn của Hàn Phong thì Hình Nhã nguyện ý dùng linh hồn làm vật dẫn để thi thuật.

Hình Nhã nói ra những lời này thì trong con người của nàng tràn ngập sự kiên nghị chấp nhất không gì so sánh được.

Mà nghe được Hình Nhã nói như thế thì Vân Thành Hạo và Dịch Phong đương nhiên là đồng ý.

- Thành giao! Vân Thành Hạo hào sảng nói.

Kỳ thực Linh hồn hợp kích chi thuật chính là một luyện được sư quán trú tinh thần lực lên người ột vị luyện được sư khác. Người được quán trú sẽ làm chủ đạo thi triển dung hợp tinh thần lực.

Tuy rằng sau khi dung hợp thì tinh thần lực thập phần to lớn. Thế nhưng đồng dạng luyện được sư lấy bản thân làm vật dẫn cũng không thể chịu được sự phản phệ của tinh thần lực cường đại.

Loại phản phệ tinh thần lực này không thể nghi ngờ chính là nhất kích trí mạng.

Thế nhưng từ nhỏ Hình Nhã vốn luôn cao ngạo, hiển nhiên đối với Hàn Phong có đả kích không nhỏ. Vì vậy bây giờ mới xuất hiện ý niệm điên cuồng như vậy.

Nhưng đối với Vân Thành Hạo và Dịch Phong mà nói thì Hình Nhã sống hay chết không có quan hệ đối với bọn họ. Trái lại nếu như Hình Nhã thụ thương thì đối với bọn họ chính là giảm thiểu một đối thủ có tính uy hiếp. Bọn họ tự nhiên là đồng ý.

Giữa lúc Vân Thành Hạo và Dịch Phong hai người chuẩn bị xuất thủ thì Hàn Phong vẫn chưa từng làm bất cứ động tác gì thể nhưng lại bước tới gần ba người, đồng thời trên mặt lộ ra một tia tiểu ý nhàn nhạt.

- Linh hồn hợp kích chi thuật sao? Thuật nhìn rất thú vị. Vậy liền cho các người thử xem!

Hàn Phong nhàn nhạt nói.

Nói xong Hàn Phong liền không chế bạch sắc năng lượng tinh thần lực buông thả tinh thần lực xanh đậm của Hình Nhã.

Mà Hình Nhã cảm thấy tinh thần lực của mình được thả lỏng, không kịp có bất cứ biểu hiện kinh ngạc nào vội vàng điều khiển tinh thần lực năng lượng của mình phi toái tách ra khỏi Hàn Phong.

Ba người thấy Hàn Phong dĩ nhiên lại có thể cuồng vọng như vậy không hề có chút sợ hãi nào. Nhất thời có chút tức giận trong lòng.

Nhất thời Vân Thành Hạo ngay trước khi đại hội bắt đầu hắn còn cười nhạo châm chọc vài câu. Chỉ bất quá lúc đó Hàn Phong không có phản ứng gì, khiến cho hắn cảm giác Hàn Phong sợ hắn.

Nhưng bây giờ, Hàn Phong thể hiện thực lực cường đại như vậy thì Vân Thành Hạo mới hiểu được nguyên lai đối phương không xem hắn ra gì.

Điều này là cho tâm cao khí ngạo của Vân Thành Hạo không thể nào chấp nhận được. Lúc thấy Hàn Phong dĩ nhiên kiêu ngạo như vậy thì trầm giọng nói:

- Tiểu tử! Không thể không thừa nhận tinh thần lực của người bình sinh cũng không có ai có được. Rất cường đại. Ngay cả Thượng Quan Vô Ngã lão gia hỏa cũng không phải đối thủ của người. Nhưng người cho rằng người có thể chống lại được một kích liên thủ của ba người chúng ta sao?

- Ta nói! Lão gia này, một đối một các người không có đánh lại ta. Các người muốn sử dụng thuật hợp kích gì đó ta liền cho các người cơ hội. Không phải đây chính là kết quả mà các người muốn sao? Vì sao bây giờ người lại đổi trắng thay đen như vậy!

Hàn Phong đối với Vân Thành Hạo không có bất cứ hảo cảm nào, vì vậy mà cũng không có lưu tình chế nhạo nói.

Vân Thành Hạo nghe vậy thì nét mặt già nua của hắn càng thêm đỏ bừng, thật vất vả lắm mới có thể không chế được tâm tình, tức giận nói:

- Ta sẽ cho người hối hận.

Dứt lời Vân Thành Hạo liền quay đầu nhìn hai người còn lại. Lập tức Vân Thành Hạo, Dịch Phong cùng không chế tinh thần lực của bản thân phi toái về một phía sẵn sàng quán trú lên người Hình Nhã.

Mà Hàn Phong chẳng qua là đứng ở một bên nhưng không có quấy rầy, trong lòng hắn cũng hết sức tò mò. Linh hồn hợp kích chi thuật Hàn Phong ở kiếp trước tự nhiên cũng nghe nói qua nhưng cũng chỉ vờn vờn chỉ giới hạn ở việc nghe nói mà thôi. Vì vậy bây giờ hắn thập phần muốn biết một chút về truyền thuyết của bí pháp này.

Duy Linh

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

266. Chương 249: Áp Đảo Đối Kháng.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiềm Giới

Về phần phương pháp này có hay không sẽ mang đến cho hân nguy hiểm, Hàn Phong căn bản ngay cả lo lắng cũng chưa từng nghĩ đến.

Dù sao thì tinh thần lực của hân so với Thiên Linh chi cảnh còn cường đại hơn rất nhiều.

Mặc dù tinh thần lực của ba người cùng quán trú hợp nhất thành một nhưng cũng không phải là đối thủ của hân.

Dưới con mắt chờ mong của Hàn Phong thì Vân Thành Hạo và Trình Dịch Phong hai người đã quán trú tinh thần lực của mình vào bên trong tinh thần lực của Hình Nhã.

Trên bầu trời một vàng một đỏ hai đạo năng lượng tinh thần lực đang chậm rãi dung hợp với đạo năng lượng tinh thần lực xanh đậm.

Sau một lát, ba đạo năng lượng tinh thần lực có màu sắc khác nhau đã dung hợp thành một đoàn năng lượng khổng lồ màu sắc sặc sỡ.

Ngay sau đó hai mắt Hình Nhã xuất hiện một đạo quang mang. Chỉ thấy nguyên bản luồng năng lượng sắc sỡ này đang bành trướng thì nhanh chóng áp súc lại. Trong khoảng khắc chỉ còn lại không đến một phần năm ban đầu.

Mà giờ khắc này sắc mặt của Hình Nhã cũng bắt đầu tái nhợt. Cái miệng gợn cảm nhỏ nhắn mê người cũng bắt đầu xuất hiện một dòng máu tươi chảy ra.

Hiên nhiên dùng linh hồn làm vật dẫn, Hình Nhã đang chịu đựng sự phản phệ của việc tinh thần lực dung hợp.

Ngược lại Vân Thành Hạo và Dịch Phong hai người vẫn còn duy trì một mối liên hệ với tinh thần lực nên cũng bị ảnh hưởng cảm thấy trong người không được khỏe.

Toàn bộ luyện được sư ở dưới đài cùng với một số võ giả có hơi chút hiểu biết về phương diện luyện đan thì nhìn thấy một màn này không khỏi cảm thấy sợ hãi mà than một tiếng.

Trong giới luyện được sư thì đại danh鼎鼎鼎鼎 của Linh hồn hợp kích chi thuật hiên nhiên ai ai cũng đã nghe qua.

Bây giờ nhìn thấy ba gã đại sư luyện được sư dĩ nhiên liên thủ thi triển thì trong mắt mọi người không khỏi lộ ra vẻ cuồng nhiệt.

Mọi người ở đây dùng ánh mắt cuồng nhiệt để quan khán thì Hình Nhã ở phía dưới đài bỗng nhiên quát khê một tiếng. Ngay sau đó năng lượng sắc sỡ trên bầu trời rung động kịch liệt một trận.

Nương theo trận rung động này thì đoàn năng lượng sắc sỡ này lập tức bộc phát một cỗ khí tức cường đại. Ngay lập tức dùng mắt thường cũng có thể thấy được luồng năng lượng này bắt đầu bành trướng.

Theo đó một tràng âm thanh giống như tiếng bước chân của ma quỷ vang lên trong lòng mọi người.

Tinh thần lực cường đại trực tiếp xuyên thấu qua cơ thể mọi người đồng thời cũng ảnh hưởng trực tiếp đến bọn họ.

Mà theo tràng âm thanh này thì một con phượng hoàng màu sắc sặc sỡ nhanh chóng xuất hiện trên bầu trời phía trên đầu của Hình Nhã.

Thấy một màn kinh người như vậy, mọi người ngồi trên khán đài không ngừng mở to mắt. Bọn họ chưa từng gặp qua một màn chấn động như vậy.

Thấy con phượng hoàng xuất hiện trên mặt đất Hình Nhã cũng hơi xả giận. Sắc mặt nàng tái nhợt cũng lộ ra một tia vui mừng, đáng vẻ tươi cười. Hiên nhiên nàng đối với Linh hồn hợp kích chi thuật này vô cùng tự tin.

Bất quá lúc này nàng nhìn thấy biểu tình của Hàn Phong thì nội tâm không khỏi rung động.

Lúc này Hàn Phong đang nhìn Hình Nhã thi triển Linh hồn hợp kích chi thuật truyền thuyết cũng vô cùng kinh ngạc. Hắn cảm nhận được uy thế của con phượng hoàng màu sắc sặc sỡ truyền đến người. Hàn Phong cảm khái không thôi. Dù thế nào thì cũng là ba vị đại sư luyện được sư liên thủ thi triển. Xác thực không thể coi thường.

Nghĩ tới đây về tiểu ý trên mặt Hàn Phong càng nồng đậm.

Hàn Phong bắt chợt đi về phía trước hai bước, chậm rãi nói:

- Các người đã chuẩn bị tốt, như vậy kế tiếp đến phiên ta.

Dứt lời, trong khi ba người còn không có giải thích được, kinh ngạc nhìn Hàn Phong nhanh chóng điều động toàn bộ tinh thần lực tập trung ở phía trên đầu hắn.

Quá trình diễn ra không quá phức tạp. Hàn Phong chậm rãi nhắm mắt, trong đầu hắn đột nhiên hồi tưởng lại lúc trước khi đạt được bí quyết Ngạo Thị Thiên Địa, bên trong tâm pháp có ghi chép lại một loại sinh vật.

Lúc này Hàn Phong cũng không có nhận ra sinh vật này có bất kỳ cái gì kỳ lạ. Chẳng qua hắn cũng chỉ nghe Vô Cực chân nhân miêu tả, tựa hồ đối với loại sinh vật này vô cùng kính nể.

Mà Hàn Phong đối với sinh vật không biết tên này cũng thập phần yêu thích.

Nghĩ thông suốt, Hàn Phong liền có chủ ý, lập tức bạch sắc năng lượng trên đầu hắn cũng không ngừng lớn mạnh nhanh chóng biến hoá.

Ngay sau đó một tiếng long ngâm vang dội lên trong nội tâm mọi người. Ba người Hình Nhã cũng với các luyện được sư khác dưới ánh mắt khiếp sợ nhìn bạch sắc năng lượng trên đầu Hàn Phong chỉ trong nhất thời biến hoá thành một sinh vật kỳ lạ đang không ngừng xoay quanh Hàn Phong.

Một sinh vật đột nhiên xuất hiện có thể khiến cho mọi người vô cùng nghi hoặc, nhất thời không giải thích được. Sinh vật xuất hiện trước mắt căn bản mọi người chưa từng gặp qua.

Nhưng lúc này sinh vật kỳ lạ này lại khiến cho mọi người chấn động. Một sự rung động kịch liệt đến từ sâu thẳm trong linh hồn.

Đột nhiên một sinh vật lạ xuất hiện khiến cho mọi người giật mình không ít.

Trông thấy sinh vật không ngừng bay lượn trên bầu trời phía trên Hàn Phong. Đầu của sinh vật này gần giống với Địa Huyết Á Long sống trong U Âm Sâm Lâm.

Nhưng so với thân thể mập mạp của Địa Huyết Á Long thì sinh vật do bạch sắc năng lượng huyền hoá ra này thoát nhìn yếu hơn Địa Huyết Á Long gấp trăm lần.

Thân thể của nó giống như thân thể của một con măng xà, toàn thân là lân phiến bạch sắc. Có phần giống với ma thú. Nhìn qua chính là huyền sắc mè người.

Mọi người tuy rằng không có nhận ra được sinh vật này là gì nhưng cũng không nhận được mà cảm khái không thôi.

Nghĩ không ra trên thế giới này lại có một sinh vật giống như vậy tồn tại.

Mà lúc này Hàn Phong lại một lần nữa mở mắt, ánh mắt hồi đảo qua kiệt tác của mình.

Trong Ngạo Thị Thiên Địa bí quyết thì sinh vật kỳ lạ này được gọi là ‘Long’. Lần đầu tiên dùng loại hình thái này xuất hiện trong mắt thế nhân.

Nghĩ tới đây, trong lòng Hàn Phong cũng hơi có chút hưng phấn. Giống như có thể cảm thụ được nội tâm Hàn Phong biến hoá mà cự long đang bay trên đầu hắn lại phát ra một tiếng long ngâm. Mà thân hình thon dài của nó cũng theo tiếng ngâm mà chậm rãi di động.

Tràng cảnh này khiến cho mọi người ngồi trên khán đài bị tiếng long ngâm làm cho khiếp sợ. Một nỗi khiếp sợ đến từ sâu thẳm linh hồn của mỗi người.

Hàn Phong dùng toàn bộ tinh thần lực huyền hoá ra một bạch sắc cự long mang đến cho mọi người sự trùng kích rất lớn. Đường như con cự long này còn vượt xa con phượng hoàng mà ba người Hình Nhã lúc trước liên thủ tạo ra.

Bây giờ thì Hình Nhã ba người ánh mắt đều tràn ngập sự bất khả tư nghị, ngẩng đầu nhìn lên bạch long trên bầu trời phía trên đầu Hàn Phong.

Mà phượng hoàng trên đầu Hình Nhã dường như cảm nhận được một trận uy hiếp cường đại trên người bạch long cho nên thân thể sắc sỡ của nó không ngừng run rẩy.

Thấy một màn như vậy, cuối cùng Hình Nhã cũng cảm thấy sợ hãi Hàn Phong. Phục hồi lại tinh thần, lần này ba người bọn họ liên thủ mới thí triển ra được phượng hoàng mà đường dư bạch long của Hàn Phong còn mạnh mẽ hơn. Trong lúc nhất thời trong lòng ba người cũng không khỏi dao động.

Bất quá Hình Nhã cũng nhanh chóng cắn chặt răng, lập tức thao túng phượng hoàng phi toái về phía bạch long tấn công.

Trong lòng nàng rất rõ, nếu như tiếp tục kéo dài thì Hàn Phong sẽ bày ra khí thế cường đại không thể nào phản kháng. Do đó nàng cũng không nghĩ ngợi nhiều mà quyết định tấn công.

Mặc dù bây giờ nàng không còn nắm chắc phần thắng nữa nhưng nàng vẫn cố chấp khởi xướng tiến công.

Trông thấy phượng hoàng bay tới, Hàn Phong cũng không có di dự theo ý niệm của hấn thì bạch long trên đầu trong chớp mắt lao về phía trước.

Một thân thon dài của cự long trong nháy mắt toàn bộ triển khai, giữa không trung thanh hình bạch long nhất thời bắn về phía phượng hoàng. Tiếp theo phượng hoàng đa sắc và cự long giao tranh với nhau. Bởi vì là tinh thần lực nên cũng không có sinh ra bất kỳ âm hưởng nào giống như trong tưởng tượng.

Nếu có cũng chỉ là một đạo tinh thần bao bọc theo hai động thân ảnh va chạm và tán tấu ra ngoài.

Không thể không nói Linh hồn hợp kích chi thuật do ba gã đại sư luyện được sư liên thủ uy lực vô cùng cường đại .

Khi con sinh vậy giao tranh thân hình của phượng hoàng tuy nhỏ nhưng mơ hồ vẫn có thể cùng cự long phân tranh chống đỡ.

Thấy một màn như vậy, mọi người cũng chỉ còn biết nhịn thở mà quan khán.

Mặc dù đối với người ngoài nghề thì cũng không thể nhìn ra thành bại lúc này. Thế nhưng trong lòng mọi người đối với Hàn Phong còn kinh ngạc hơn.

Dùng sức một người độc chiến ba gã đại sư luyện được sư. Thực lực bậc này mặc dù có bại nhưng cũng có thể nói là thắng.

Có lẽ trong lòng mọi người cho rằng Hàn Phong lúc này bày ra thực lực hết sức kinh người. Thế nhưng nếu muốn đánh bại ba gã đại sư liên thủ thì thuật thủ hiển nhiên có chút chênh lệch.

Bất quá Hàn Phong đối với thực lực của chính mình thì rõ hơn ai hết. Hấn nhìn phượng hoàng ngoan cố kháng cự lại công kích của cự long, Hàn Phong cũng không có nóng nảy, ý niệm lập tức động khởi.

Chỉ thấy đuôi của cự long đột nhiên hung hăng vung lên trực tiếp nện lên lưng của phượng hoàng.

Phượng hoàng bị một kích bất thành linh như vậy cũng có chút ngoài ý muốn. Thân thể của nó không ngừng run rẩy. Hình Nhã thấy thế đang muốn khống chế phượng hoàng trước tiên tránh đi. Nhưng Hàn Phong làm sao có thể để cho nàng được như ý. Thân thể bạch long lại phát động. Trong nháy mắt thân thể của phượng hoàng bị thân thể của bạch long chậm rãi quấn chặt.

Phượng hoàng không khỏi kêu lên một tiếng. Thân thể nó không ngừng giãy giụa, tựa hồ muốn thoát ra khỏi sự khống chế của bạch long.

Nhưng Hàn Phong làm sao đơn giản buông tha cơ hội như vậy. Thân thể bạch long lại động một lần nữa. Lần này nó phát lực quấn chặt lấy phượng hoàng.

Mặc dù ba người Hình Nhã ở giữa sân sắc mặt vô cùng âm đạm. Nhất mà Hình Nhã nguyên bản nàng lấy linh hồn mình làm vật dẫn cho nên phải chịu sự phản phệ cường đại nhất. Hơn nữa việc phượng hoàng vị bất, mắt thấy sẽ bị đánh bại khiến Hình Nhã tức giận không thôi. Một ngụm máu tươi cũng không thể áp chế không ngừng phun ra.

Tuy rằng Hàn Phong thấy biến hoá đó của Hình Nhã thế nhưng hắn cũng không có nửa điểm thương hoa tiếc ngọc. Ý niệm khẽ động cự long trên bầu trời một lần nữa gầm lên một tiếng. Thân thể bạch long run lên dùng sức quần chặt lấy phượng hoàng trực tiếp biến thành mạt phần.

Đồng thời dưới đài Hình Nhã cũng dính phải phệ nghiêm trọng, máu tươi không ngừng từ trong miệng nàng tuôn ra. Trong nháy mắt máu tươi nhuộm đỏ cả một mảng áo trắng trước ngực nàng. Dưới ánh dương quang chiếu rọi có vẻ đặc biệt chói mắt.

Nhìn phượng hoàng mà mình không tiếc đại giới thi triển lại bị Hàn Phong dễ dàng phá huỷ như vậy thì lòng tin và sự cao ngạo của Hình Nhã cũng theo phượng hoàng mà tiêu tan. Khuôn mặt nàng tái nhợt lộ ra dáng vẻ tươi cười thảm thương. Hình Nhã lẳng lặng nhìn Hàn Phong. Lập tức một trận mê muội kéo tới. Ngay sai đó thân thể Hình Nhã cũng mất đi khí lực mà ngã xuống đất.

Mất đi sự khống chế của Hình Nhã thì một phần năng lượng tinh thần lực còn dư lại trên bầu trời cũng vì thế mà tứ tán ra xung quanh, trong chớp mắt đã tiêu thất không thấy đâu.

Đến lúc này thì Hàn Phong cũng chậm rãi lắc đầu. Ý niệm của hắn khẽ động bạch long trên bầu trời ngừng đầu lên sinh ra một tiếng than nhẹ, thân thể cũng chậm rãi tiêu thất.

Mà giờ khắc này thân sắc Vân Thành Hạo và Trình Dịch Phong hai người vô cùng phức tạp, thập phần không thể nào tin được.

Theo sự tan biến của phượng hoàng, tuy rằng bọn họ không có giống như Hình Nhã lấy linh hồn làm vật dẫn trực tiếp công kích thế nhưng dù sao phượng hoàng đó cũng có một phần tinh thần lực của bọn họ cấu thành. Hôm nay bị Hàn Phong áp đảo trực tiếp phá huỷ đối với bọn họ chính là đả kích không nhỏ. Điều này từ sắc mặt tái nhợt của bọn họ cũng có thể thấy được.

Hàn Phong nhìn hai người nói:

- Còn muốn tiếp tục không?

Ngữ khí thập phần bình thản nhưng trong tai, trong mắt hai người thì thập phần chói tai.

Bất quá trải qua lần giao phong vừa rồi, hai người bọn họ cũng rõ ràng, tinh thần lực của bọn họ và Hàn Phong thực sự có cách biệt vô cùng to lớn.

Dịch Phong nhìn Hàn Phong rồi cũng thở dài, nói:

- Ta thua!

Nói xong Dịch Phong cũng không có để ý tới người khác trực tiếp xuống đài.

Mà Vân Thành Hạo tâm tình âm trầm bất định nhìn Hàn Phong, nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

- Tiểu tử, chớ có đắc ý. Bất quá tinh thần lực bất quá cũng chỉ là năng lực của luyện được sư mà thôi. Cuộc đấu chân chính còn ở phía sau. Đến lúc đó ta sẽ cho ngươi biết thế nào là luyện được sư.

Vân Thành Hạo nói xong, liền phất ống tay áo theo sau Dịch Phong ly khai. Bất quá động tác của hai người cũng khiến cho Hàn Phong có chút kinh ngạc.

Hai người bọn họ tựa hồ quên mất giữa sân đấu còn có một Hình Nhã té xỉu. Tốt xấu gì thì lúc trước ba người cũng hợp tác với nhau. Dĩ nhiên cũng có thể coi là đồng đội.

Hướng chỉ người ta là nữ tử. Nghĩ tới đây Hàn Phong cũng không khỏi lắc đầu, ánh mắt nhìn về phía Hình Nhã cách đó không xa, thoáng tự hỏi. Cuối cùng thì hắn cũng phải thở dài đi về phía Hình Nhã.

Đi tới trước mặt Hình Nhã, Hàn Phong thấy nàng tuy đã ngất đi nhưng vẫn lộ ra một tia quật cường, trong lòng cũng cảm thấy bất đắc dĩ.

Không thèm để ý những người xung quanh Hàn Phong nhẹ nhàng đỡ Hình Nhã dậy để nàng tựa vào người mình. Từ trong lòng móc ra một viên tiểu được hoan cho nàng uống.

Mà đúng lúc này vào đạo âm thanh đồng thời xuất hiện xung quanh Hàn Phong và Hình Nhã.

Trong đó một đại hồ tử trung niên đại hán trong tay nắm một bả đại kiếm hướng về phía Hàn Phong lạnh giọng quát lên:

- Người làm cái gì, mau thả Hình Nhã tiểu tử ra!

Nghe vậy, Hàn Phong cũng sửng sốt, lập tức minh bạch những người này hẳn là hộ vệ mà Hình Nhã mang tới.

Hàn Phong cũng không để ý tới đối phương la rầy, mà thoáng cúi đầu xem Hình Nhã rồi mới mở miệng nói:

- Yên tâm đi! Trước mặt nhiều người như vậy thì ta có thể làm gì. Ta cũng chỉ hảo tâm giúp nàng trị thương mà thôi.

- Người không nên giả mù sa mưa. Ai mà biết được người có hay không e ngại thực lực của nàng mà muốn động tay động chân.

Tên hán tử trung niên xem thường nói.

Mà Hàn Phong nghe vậy không khỏi cảm thấy buồn cười, lập tức liếc mắt nhìn đại hán nói:

- Người không sẽ không có mắt. Vừa rồi tiểu thư nhà người cùng với hai người nữa liên thủ cũng phải là đối thủ của ta. Người cảm thấy ta cần phải làm như vậy sao?

Nói đến đây thì toàn thân Hàn Phong tản mát ra một cỗ tự tin cường đại.

Nghe được Hàn Phong nói vậy thì trung niên đại hán cũng kịp phản ứng biết mình vừa rồi nói có chút đuối lý. Khuôn mặt ngăm đen của hắn cũng không khỏi đỏ lên trong lúc nhất thời không biết nói gì.

Mà lúc này Hình Nhã ở trong lòng của Hàn Phong cũng bắt đầu tỉnh dậy, đội lông mi của nàng hơi rung động. Tiếp theo đôi mắt sáng như sao lần thứ hai xuất hiện trong tầm mắt của Hàn Phong.

Duy Linh

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

267. Chương 250: ???

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Mặc dù kết quả còn cần phải qua quá trình kiểm định mới có, nhưng Tiêu Tấn đối với Hàn Phong lúc này rất tin tưởng, tự nhiên không hề lo lắng.

Đúng lúc này, Hàn Phong đột nhiên biến sắc, kinh hãi thốt lên:

- Không tốt! Có chuyện rồi!

Lời còn chưa dứt, thân hình Hàn Phong đã loé lên biến mất trước mặt mọi người.

Hành động của Hàn Phong khiến mọi người kinh ngạc không hiểu ra sao. Nhưng Phí lão rất nhanh phản ứng lại:

- Bệ hạ, ta đi theo xem sao.

Tiêu Tấn lập tức gật đầu, nhưng ánh mắt lại hữu ý liếc nhìn về phía Lâm Chấn Khôn đằng xa.

Hàn Phong lúc này rất lo lắng cho nên tốc độ của hắn đề cao tới tận cùng, nơi hắn đi qua chỉ để lại những đạo tàn ảnh nhàn nhạt.

Vừa rồi, trong đầu hắn, một tia tinh thần lực đột nhiên sinh ra ba động rất nhỏ.

Mà chính sự ba động nhỏ này lại khiến hắn kinh hãi không thôi.

Bởi vì loại ba động tinh thần này là do Hàn Phong dùng một thủ pháp đặc thù thi triển trên người Hàn Nhất Nguyên. Một khi Hàn Nhất Nguyên bị thương thì tia tinh thần lực này lập tức sẽ báo động cho Hàn Phong biết.

Loại thủ pháp này Hàn Phong có được từ trong một quyển sách cổ ở kiếp trước, nhưng chỉ có những người có huyết mạch tương liên mới có hiệu quả.

Do đó, khi tia tinh thần lực này ba động Hàn Phong liền khẳng định Hàn Nhất Nguyên đã gặp phải chuyện gì đó. Hơn nữa ba động này rất nhanh, chứng tỏ Hàn Nhất Nguyên đang gặp phải nguy hiểm rất lớn, có thể bị uy hiếp tới tính mạng.

Hàn Phong tận lực kích phát tốc độ cực hạn lao về hướng của Hàn Nhất Nguyên.

Mà lúc này, Phí lão cũng đã đuổi kịp hắn. Tuy tốc độ của Hàn Phong rất nhanh nhưng Phí lão dù sao cũng là một Thiên giai cường giả cho nên nhảy mất liền có thể đuổi kịp Hàn Phong.

Thấy vẻ mặt lo lắng của Hàn Phong, sắc mặt Phí lão cũng trầm trọng, nhẹ giọng hỏi:

- Hàn tiểu tử, xảy ra chuyện gì, sao ngươi lại lo lắng như vậy?

Thấy Phí lão đi theo, Hàn Phong cũng không hề cảm thấy bất ngờ. Sau khi bình tâm lại một chút, hắn liền trầm giọng nói:

- Phụ thân ta gặp chuyện!

Sau đó hắn liền giản lược sự tình lại một lần.

Phí lão sau khi nghe xong liền nhíu mày nói:

- Phụ thân ngươi hôm qua đã trở lại Hàn gia. Ở đế đô này, Hàn gia tuy thực lực có xuống dốc nhưng vẫn đề an toàn cũng không có gì, phụ thân ngươi sao có thể gặp chuyện được?

Hàn Phong nghe vậy thì lắc đầu nói:

- Ta cũng không rõ ràng lắm, chúng ta nhanh chóng tới đó xem là biết!

Những điều Phí lão nói, Hàn Phong sao lại không biết nhưng theo khoảng cách ngày càng gần, loại ba động kia cũng càng mãnh liệt.

Tiếp đó hai người cũng không nhiều lời mà cấp tốc hướng chỗ Hàn gia chạy tới.

Hàn gia lãnh địa kỳ thực không phải ở trong đế đô mà ở vùng ngoại thành. Đây là do ngàn năm trước, Thiên Tinh đại đế an bài như vậy. Ông đem tam đại thế gia đặt ở ba phương vị khác nhau ngoài thành nhằm mục đích thủ hộ đế đô.

Vì vậy, mặc dù tốc độ của hai người Hàn Phong rất nhanh nhưng cũng phải mất một chút thời gian mới tới được lãnh địa của Hàn gia.

Khi hai người vừa tới đây liền phát hiện tràng cảnh thương tâm. Tiểu đội phụ trách hộ vệ Hàn gia lúc này đều nằm trên mặt đất không hề nhúc nhích, xung quanh nhuộm đỏ một màu máu tươi.

Hàn Phong và Phí lão liếc nhìn nhau rồi không hề do dự, tiếp tục lao vào bên trong.

Những nơi hai người đi qua đều là cảnh máu chảy thành sông, một đường đi tới, Hàn Phong phát hiện Hàn gia hộ vệ chết hơn trăm người, trong đó có không ít Hàn gia trực hệ đệ tử.

Đối với sống chết của những người này Hàn Phong cũng không hề quan tâm, bây giờ hắn chỉ lo lắng cho phụ thân hắn mà thôi.

Tiếp tục đi sâu vào bên trong, thi thể ngày càng nhiều. Nhìn cảnh này, trong lòng Hàn Phong càng trầm xuống.

Đúng lúc này, hắc đột nhiên nghĩ tới, kiếp trước tựa hồ cũng trong khoảng thời gian này, Hàn gia bị một thế lực đáng sợ sát diệt. Phụ thân hắc cũng chết vào lúc đó.

Do Hàn Phong cũng không có cảm tình gì với Hàn gia nên không quá để tâm chuyện này. Lúc trước hắc sở dĩ định trợ giúp Hàn gia một tay là bởi vì phụ thân hắc.

Vài ngày trước, Tiêu Tấn cũng có đề cập chuyện mượn sức Hàn gia đối với Lâm gia với hắc. Tuy Hàn gia hiện giờ không có cường giả Thiên giai tọa trấn, nhưng gia tộc tồn tại cả trăm năm thì nội tình cũng không đơn giản. Nếu không, Hàn gia hiện giờ không có Thiên giai cường giả làm sao vẫn có thể đứng ở vị trí tam đại thế gia ở đế đô.

Đối với đề nghị của Tiêu Tấn, Hàn Phong cũng đã suy nghĩ cẩn thận. Với việc nắm trong tay Hàn gia hắc quả thật không có hứng thú. Tuy Hàn Thiên Sơn đã từng phái người tới thông báo muốn gặp mặt hắc một lần, nhưng Hàn Phong liền trực tiếp từ chối. Đối với vị gia gia này hắc không có chút hảo cảm nào. Sau khi suy nghĩ cẩn thận, hắc mới để phụ thân hắc đi tới Hàn gia. Nếu Hàn gia khẳng khái trợ giúp hoàng thất đối phó Lâm gia thì sau khi mọi chuyện thành công, hắc sẽ cấp cho Hàn gia một viên Đoạt Thiên đan miễn phí.

Đây cũng là mục đích khi hắc để Hàn Nhất Nguyên trở lại Hàn gia.

Không nên xem thường một viên Đoạt Thiên đan này. Đoạt Thiên đan lúc trước Hàn Phong luyện chế cho Huyền Cơ Tử so với lần này bất đồng. Với tình huống của Huyền Cơ Tử, Hàn Phong tin tưởng Huyền Cơ Tử có thể trong vòng vài năm đột phá tới Thiên giai.

Mặc dù hắc không có hảo cảm gì với Hàn Thiên Sơn nhưng đối với thiên phú của lão hắc cũng biết, so với Huyền Cơ Tử lão chỉ hơn chứ không kém.

Vì vậy, một viên Đoạt Thiên đan đã đủ rồi. Hơn nữa, hắc tin chắc Hàn Thiên Sơn sẽ đồng ý giao dịch này. Mê hoặc của cảnh giới Thiên giai ở ngay trước mắt, đổi thành bất cứ kẻ nào, chắc chắn sẽ không buông tha.

Nhưng Hàn Phong vạn lần không ngờ, thế lực thần bí kia lại ra tay nhanh như vậy.

Theo ký ức kiếp trước thì lúc Hàn gia bị diệt hắc là phải sau khi đại hội luyện được kết thúc mấy ngày. Nhưng bây giờ sự việc diễn ra sớm hơn so với kiếp trước rất nhiều. Xem ra, bởi vì hắc trọng sinh nên đã làm thay đổi một chút quỹ tích của lịch sử!

Mang theo nghi hoặc trong lòng, Hàn Phong và Phí lão rất nhanh đã tới trung tâm lãnh địa Hàn gia, nơi này chính là hạch tâm của toàn bộ Hàn gia.

Đến gần khu trung tâm, Hàn Phong phát hiện số lượng thi thể ngày càng nhiều. Trong đó, đại bộ phận là Hàn gia đệ tử, nhưng những người này Hàn Phong nhận thức cũng không nhiều.

Khi hai người vừa tiến vào trong nội viện liền nghe thấy âm thanh chiến đấu kịch liệt truyền tới. Đồng thời tia tinh thần ba động trong lòng Hàn Phong lúc này càng mãnh liệt.

Thấy vậy, Hàn Phong không hề do dự phóng vào bên trong. Mặc kệ bên trong là ai, hắc nhất định không thể lần thứ hai trở mắt nhìn phụ thân bị ngộ hại được.

- Hắc hắc! Hàn Thiên Sơn, vô dụng thôi, ta khuyên ngươi buông tha đi. Chênh lệch giữa Thiên giai và Địa giai là không thể vượt qua được!

Lúc này bên trong nội viện, Hàn Thiên Sơn đang một tay cầm kiếm, sắc mặt đỏ hồng, hơi thở dồn dập, nhưng nhân thần lại rất kiên cường.

Nhìn người toàn thân hắc bào chỉ lộ ra đôi tay tái nhợt trước mặt, Hàn Thiên Sơn lạnh lùng nói:

- Hôm nay cho dù chết ta cũng muốn kéo theo vài cái đệm lưng!

- Ha ha! Khẩu khí thật lớn, bất quá sao ngươi không nhìn sau lưng ngươi thử xem, Hàn gia các người đã đến lúc diệt vong!

Hắc bào nhân có chút đều đều nói.

Nghe vậy, trong mắt Hàn Thiên Sơn chợt hiện lên vẻ thống khổ, đau đớn.

Khoé mắt khẽ liếc nhìn về phía sau, hiện trường lúc này ngoại trừ Hàn Thiên Sơn hẳn cũng chỉ còn một mình đứa con tư sinh mà lúc trước hẳn không xem trọng là Hàn Nhất Nguyên còn đứng được.

268. Chương 251: Trận Đấu Cuối Cùng.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Nghe Tiêu Tấn nói như vậy thì Hàn Phong lại càng cảm thấy hồ đồ.

Mà lúc này Lâm Chấn Khôn đứng bên dưới đại điện chen ngang lời Tiêu Tấn nói tiếp:

- Bệ hạ sự tình này để cho vi thần nói đi. Sự tình là như thế này. Bởi vì đại hội trước ba gã luyện được sư đó đã tiến hành đại hội chọn người đứng đoạt giải quán quân. Thế nhưng lần này bởi vì người mà bọn họ bị thụ thương ngoài ý muốn. Vì vậy mà những quốc gia khác liên danh đến hi vọng bệ hạ có thể đem trận thi đấu thứ hai này chậm lại ba ngày.

Nghe vậy cuối cùng thì Hàn Phong cũng hiểu được, nhất thời cũng có chút lo lắng, vì vậy mở miệng hỏi:

- Vậy ý bệ hạ thế nào?

- Bệ hạ chính là lòng dạ rộng mở. Người định không để ý tới ý kiến của dân người này. Nhưng Thiên Tinh đế quốc chúng ta không phải vì cái lợi trước mắt là nhân lúc người ta gặp khó khăn lần tới. Vì vậy cự thân lúc trước còn khẩn cầu bệ hạ đáp ứng yêu cầu của bọn họ. Cứ như vậy cuối cùng tuy rằng chúng ta thắng cuộc thì cũng không thể nào khiến các tiểu quốc thần phục.

Lâm Chấn Khôn cướp lời Tiêu Tấn nói trước.

Mà Tiêu Tấn thấy Lâm Chấn Khôn vô lễ như vậy nhưng cũng không thể nào làm gì được đành phải miễn cưỡng không chế tâm trạng nói:

- Những người này cũng có nguyên nhân chính đáng của họ. Dĩ nhiên ý đồ tự ý sửa đổi quy tắc của đại hội sự tình này Thiên Tinh đế quốc của chúng ta cũng không cần để ý tới.

Lâm Chấn Khôn còn tiếp tục phản bác nói:

- Bệ hạ, theo như lời người nói thì tự nhiên hữu lý. Nhưng lần này đại hội được tổ chức lại có nhiều người tham dự như vậy. Hạ thần cũng hi vọng Thiên Tinh đế quốc có thể có biểu hiện cao đẹp không để cho người khác dị nghị. Hơn nữa hôm nay biểu hiện của Hàn Phong vô cùng xuất sắc. Tin rằng trận thi đấu thứ hai này cũng có thể thông qua một cách dễ dàng. Đã như thế bệ hạ sao không theo thời thế đáp ứng thỉnh cầu của bọn họ. Như vậy chúng ta quang minh chính đại đánh bại bọn họ, dùng uy của quốc gia mà chấn nhiếp quần thần.

Lúc này Hàn Phong cũng đã minh bạch quỷ kế của Lâm Chấn Khôn, hiển nhiên sự thực cũng không có giống như lời Lâm Chấn Khôn nói như vậy. Đơn giản là hắn luôn tranh thủ cơ hội cho những người khác, do đó mới quấy nhiễu hắn không hy vọng hắn có thể có được biểu hiện xuất sắc.

Hiển nhiên Lâm Chấn Khôn cũng không muốn thấy Hàn Phong có biểu hiện quá xuất sắc, vì vậy mà chỉ có thể tăng thêm uy hiếp của Lâm gia với hoàng thất.

Nghĩ vậy khoé miệng Hàn Phong không khỏi nở nụ cười nhạt, suy nghĩ vừa chuyển, lập tức liền mở miệng nói:

- Bệ hạ! Nếu như Lâm đại nhân đã nói như vậy thì cứ ý theo lời Lâm đại nhân mà làm. Tiểu tử cũng muốn quanh mình chính đại hảo hảo độ sức với ba vị luyện được sư cấp bậc đại sư một phen.

Tiêu Tẩn nghe thấy Hàn Phong nói như thế thì biểu tình khê biến, nhãn thần có chút không giải thích được nhìn Hàn Phong. Sau đó hắn thầm cảm thấy yên tâm.

Xuất phát từ sự tín nhiệm đối với Hàn Phong, Tiêu Tẩn cũng không do dự mà cắn răng đáp ứng.

Một bên Lâm Chấn Khôn cũng không nghĩ tới dĩ nhiên hắn chỉ tùy tiện nói như vậy mà Hàn Phong lại lập tức đáp ứng. Trong lòng không khỏi cảm thấy vui vẻ.

Không biết sống chết, tiểu tử này dĩ nhiên lại ngông cuồng như vậy.

Lâm Chấn Khôn mặc dù biết tinh thần lực của Hàn Phong vô cùng cường đại nhưng hắn tính ra về phương diện luyện đan thì chắc hắn cũng chỉ có mười năm kinh nghiệm là cùng.

Chỉ với mười năm kinh nghiệm luyện đan, cho dù là thiên phú kinh người thì cũng không thể đánh đồng với những đại sư luyện dược sư đã thành danh lâu năm được.

Nghĩ đến đây, Lâm Chấn Khôn không khỏi cảm thấy xem nhẹ Hàn Phong. Trong mắt không khỏi lộ ra một tia cười nhạt, trong lòng âm thầm nghĩ: tiểu tử đến lúc đó ngươi sẽ vì quyết định hôm nay mà hối hận.

Trong thư phòng, Tiêu Tẩn cau mày khó hiểu hỏi:

- Hàn Phong, người vừa rồi vì sao lại đáp ứng lão thất phu đó, lão tặc đó nhất định không có hảo ý gì đâu.

Hàn Phong làm bộ dáng tự tin cười nói:

- Bệ hạ cần gì phải lo lắng, mặc kệ Lâm Chấn Khôn có quỷ kế gì, thi đấu cũng bất quá là lùi lại vài ngày thôi. Tuy hắn có bản lĩnh thông thiên nhưng cũng không có khả năng ảnh hưởng đến trận đấu thứ hai được!

- Người nắm chắc không?

Tiêu Tẩn tuy biết bản lĩnh của Hàn Phong nhưng vẫn có chút không yên tâm.

Thấy Tiêu Tẩn lo lắng, Hàn Phong chỉ thản nhiên cười nói:

- Không có gì là tuyệt đối, nhưng ta có niềm tin vào bản thân mình.

Nghe Hàn Phong nói vậy, Tiêu Tẩn hơi yên tâm gật đầu.

Tuy hắn đã biết thực lực của Hàn Phong, nhưng ngày biểu hiện của Hàn Phong mấy ngày nay càng làm cho sự mong đợi của hắn đối với Hàn Phong nâng cao thêm rất nhiều.

Vốn hắn chỉ hi vọng Hàn Phong có thể đạt được vị trí trong nhóm trên là được rồi.

Nhưng ngày hôm nay Hàn Phong dùng một địch ba đánh bại ba gã có hi vọng đạt giải quán quân, hơn nữa cả ba gã này đều có thương thế khách nhau, chắc chắn trong hai ngày tới không có khả năng khôi phục lại.

Vốn Tiêu Tẩn dự định mượn cơ hội lần này để Hàn Phong nhất cử đoạt giải quán quân, như vậy không chỉ đối với Thiên Tinh đế quốc có lợi hơn nữa với danh khí của Hàn Phong khi giành được thắng lợi thì tương lai khi đối kháng với Lâm gia sẽ có sự trợ giúp rất lớn.

Mà Lâm Chấn Khôn cũng có suy nghĩ như vậy nên hôm nay hắn mới đưa ra quỷ kế như vậy.

Về phần giao dịch giữa Lâm Chấn Khôn và những người khác, Tiêu Tẩn cũng không rõ ràng lắm mà hắn cũng không có ý định đi tìm hiểu.

Bởi vì trong lòng hắn đã có kế hoạch chuẩn bị bắt tay vào đối phó Lâm gia. Đương nhiên điều kiện tiên quyết là Hàn Phong phải thuận lợi đạt được thắng lợi lần này.

Hàn Phong càng xuất sắc càng có thể hấp dẫn được nhiều Thiên giai cường giả.

Cái khác không cần nói, chỉ cần Hàn Phong chứng minh bản lĩnh luyện dược của hắn không kém Thượng Quan Vô Ngã thì Tiêu Tẩn nắm chắc ba gã cung phụng Thiên giai cường giả đã âm thầm đầu nhập Lâm gia sẽ một lần nữa trở lại hoàng gia.

Chỉ cần một người như Hàn Phong đã đủ có thể xoay chuyển cục diện.

Cho nên trong kế hoạch của Tiêu Tấn, Hàn Phong chính là nhân tố trọng yếu nhất, nên hắn đối với tình huống của Hàn Phong hắn mới dò hỏi nhiều nhiều như vậy.

Hiện giờ thấy vẻ mặt tự tin của Hàn Phong, hắn coi như có chút yên lòng.

Sau khi tùy ý hỏi thêm vài câu trạng thái thân thể của Hàn Phong, Tiêu Tấn liền dặn Hàn Phong hảo hảo đi nghỉ ngơi, không tiếp tục nhiều lời nữa.

Lúc này, ở trong đại sảnh phủ đệ của Lâm gia vẫn như trước là một mảnh không khí có chút hôn ám.

Lâm Chấn Khôn ngồi trên chủ vị, tâm tình của hắn lúc này khá tốt.

Mà bên cạnh hắn là một người toàn thân trùn hắc bào, chỉ lộ ra hai bàn tay to chắc nhưng lại thập phần tái nhợt.

Bầu không khí trong đại sảnh vẫn duy trì không khí yên ắng quỷ dị một lúc lâu, hắc bào nhân mới giống như vừa tỉnh ngủ, chậm rãi lên tiếng:

- Lâm gia chủ, nhìn biểu tình của người xem ra mọi việc rất thuận lợi?

Lâm Chấn Khôn nghe hắc bào nhân hỏi thì nhàn nhạt cười nói:

- Không sai, lúc đầu Tiêu Tấn sống chết không đồng ý, ai ngờ tên tiểu tử Hàn Phong lại cuồng vọng như vậy, hắn căn bản không hề do dự đáp ứng!

- Ồ!

Hắc bào nhân có chút kinh ngạc.

Lâm Chấn Khôn lại lạnh nhạt nói tiếp:

- Theo quan sát hôm nay, tiểu tử Hàn Phong tuy thiên phú kinh người nhưng hắn dù sao cũng chỉ là một tiểu hài tử mới mười mấy tuổi. Mới có chút bản lĩnh đã bắt đầu không coi ai ra gì!

Duy Linh

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

269. Chương 252: Năng Lực Không Chế Hoả Diễm Cường Đại.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Dừng một chút, Lâm Chấn Khôn nói tiếp:

- Theo biểu hiện hôm nay của tiểu tử đó thì hắn không hề để những luyện được sư khác trong mắt, người như hắn căn bản không cần phải lo lắng!

- Lâm gia chủ cũng không nên quá mức đại ý, người không có khả năng mà cuồng vọng thì là tự đại, còn đối với người có khả năng thì cuồng vọng chính là biểu hiện sự tự tin của họ. Ta thấy tên tiểu tử Hàn Phong kia không giống với một tên vô năng.

Hắc bào nhân nhàn nhạt nói.

Lâm Chấn Khôn nghe vậy lại xua xua tay cười nói:

- Lời của sứ giả tự nhiên ta hiểu được, nhưng dù sao tiểu tử này cũng quá trẻ, tuổi còn chưa tới 20. Cho dù thực lực có cường đại thì vẫn mắc phải khuyết điểm trí mạng đó là kinh nghiệm. Về mặt này thì vô luận là Dịch Phong hay Vân Thành Hạo cũng đều rất cao.

Dừng một chút, Lâm Chấn Khôn nói tiếp:

- Ngay cả Hình Nhã kinh nghiệm chắc chắn cũng hơn Hàn Phong ít nhất là mười năm, ta nghĩ không ra tên tiểu tử này dựa vào cái gì có thể đánh bại ba người này!

Hắc bào nhân nghe Lâm Chấn Khôn nói cũng biết đây là sự thật. Luyện được không giống tu luyện đấu khí, kinh nghiệm mới là vấn đề then chốt quyết định thành bại.

- Nói đến đây, lần này còn phải đa tạ sứ giả ra tay. Không ngờ năng lực của này lại cao như vậy, có thể trong vòng nửa ngày liên hệ được luyện được sư của mười quốc gia khiến họ đồng thời đưa ra yêu cầu hoãn trận đấu lại.

Lâm Chấn Khôn cười nói.

- Đây không phải là bản lĩnh của một mình ta mà của tổ chức.

Nói tới đây, hắc bào nhân dừng một chút rồi nói sang chuyện khác.

- Việc thảo luận lần trước, chuẩn bị thế nào?

Lâm Chấn Khôn vừa nghe hắc bào nhân hỏi liền thu hồi bộ dáng tươi cười, nghiêm mặt nói:

- Đã cơ bản bố trí ổn thoả, ta tin tưởng ngay cả Tiêu Tấn cũng vô pháp nhìn ra manh mối gì. Nhưng lần này lại cần sứ giả ngài hỗ trợ, lão phu mấy ngày tới phải thường xuyên xuất hiện trước mặt Tiêu Tấn, như vậy mới có thể khiến hắn bớt cảnh giác.

- Ủm, tới Lâm gia lâu như vậy, ta cũng nên hoạt động gân cốt rồi.

Hắc bào nhân nhàn nhạt nói.

Vài ngày kế tiếp, bởi vì đại hội bị kéo dài nên Hàn Phong ngoại trừ tu luyện cũng không có việc gì khác để làm.

Ba ngày cũng không dài lắm, rất nhanh liền đã qua.

Trong ba ngày này, Hàn Phong đều tập trung vào tu luyện, đối với trận đấu thứ hai của đại hội hắn không hề lưu tâm.

Nhưng ba ngày này đối với mấy người Dịch Phong và Vân Thành Hạo lại cực kỳ quý giá. Ba ngày trước, tinh thần lực của bọn chúng bị Hàn Phong áp đảo gây phản phệ, nên chúng phải tập trung điều dưỡng. Lúc này cũng đã khôi phục lại trạng thái tốt nhất.

Mà Hình Nhã, bởi vì làm người dẫn của linh hồn hợp kích thuật nên dưới công kích của Hàn Phong, nàng là người chịu ảnh hưởng nặng nề nhất. Hơn nữa còn bị phản phệ cho nên tinh thần lực của nàng bị tổn hại rất nghiêm trọng.

Tuy đã trải qua ba ngày điều dưỡng nhưng cũng chỉ khôi phục được bảy thành.

Với tình trạng như vậy, Hình Nhã hiển nhiên ở trận thí đấu kế tiếp này không có khả năng phát huy thực lực quá lớn.

Cho dù là vậy thì trận đấu cũng không thể tiếp tục trì hoãn được nữa.

Trận thí đấu thứ hai bắt đầu!

Sáng sớm, trên quảng trường đã chật kín người.

Trận đấu mấy ngày trước đã khiến mọi người rất kích động, cho nên trận đấu thứ hai là đấu luyện đan này tuy có chút khô khan nhưng mọi người vẫn rất háng hái đến xem.

Nhất là đối với Hàn Phong, bọn họ càng muốn biết hắn hôm nay còn có thể tạo ra kỳ tích gì nữa hay không!

Dưới ánh mắt của mọi người, Hàn Phong chậm rãi đi vào trong quảng trường.

Mà ngay khi hắn vừa đi vào không lâu thì đằng sau chột truyền tới một thanh âm ngọt ngào dễ nghe:

- Hàn Phong!

Hàn Phong vừa nghe, quay đầu lại thì thấy Hình Nhã không biết từ lúc nào đã đứng phía sau hắn.

Thấy vẻ mặt tươi cười của nàng còn ẩn dấu một chút tái nhợt, Hàn Phong liền minh bạch tinh thần nàng bị thương còn chưa hoàn toàn khôi phục.

Sau khi thoáng quan sát một chút, Hàn Phong liền thu hồi ánh mắt, có chút nghi hoặc hỏi:

- Có chuyện gì sao?

Hình Nhã mím đôi môi gợi cảm của nàng lại, đôi mắt khẽ đảo một chút rồi nói:

- Là thế này, bởi vì lần trước tinh thần lực của ta bị phản phệ, tăng thêm bị tinh thần lực của người đã thương nên tinh thần hải của ta vẫn có chút hỗn loạn. Nhưng ta nghe thị vệ của ta nói là người đã cứu ta tỉnh lại, mà lúc đó ta lại không nhớ rõ nên vẫn chưa tạ người.

Đối với việc con con này, nếu Hình Nhã không nói thì Hàn Phong cũng không nhớ tới. Nghe nàng nói xong, hắn cười nói:

- Hình Nhã cô nương quá khách khí rồi, đây chẳng qua là nhắc tay mà thôi.

- Đối với người thì chỉ là một cái nhắc tay nhưng với ta lại rất quan trọng. Nếu không nhờ người xuất thủ kịp lúc thì lúc này ta có lẽ đã trở thành một người ngu ngốc!

Hình Nhã nghiêm túc nhìn Hàn Phong nói.

Vừa nghĩ tới việc này, bề ngoài có vẻ rất kiên cường của Hình Nhã cũng nhịn không được mà thoáng rung mình một cái.

Bất quá, Hàn Phong lại có thể hiểu được. Là một luyện được đại sư, đột nhiên lại biến thành ngu ngốc thì đả kích đó quả thực là sống không bằng chết.

Khách sáo vài câu, Hàn Phong dưới ánh mắt của Hình Nhã tiếp tục đi tới giữa sân. Tuy rằng Hình Nhã bị thương không nhẹ nhưng hắn cũng không có thừa hơi đi trợ giúp.

Bởi vì tràng thi đấu này không chỉ đại biểu một mình hắn mà còn đại biểu cho cả đế quốc.

Mà nguyên nhân lớn hơn là bởi vì sự việc của Lâm gia.

Vẫn như lần trước, người chủ trì trận đấu đầu tiên là giới thiệu ngắn gọn quy tắc thi đấu.

Quy tắc tràng thi đấu này cũng rất đơn giản.

Mọi người tham gia đều phải tại đây luyện chế một quả đan dược không kể thời gian, chỉ cần hiệu quả. Hiệu quả càng tốt thì thành tích càng cao.

Sau đó đại hội sẽ thông qua hai trận thi đấu mà thống kê chọn ra quán quân lần này.

Sau khi người chủ trì đại hội nói xong, mọi người đều đồng loạt hưng phấn cổ vũ.

Hôm nay, Thiên Tinh đế đô sẽ là nơi được vạn chúng chú mục, ánh mắt của cả đại lục đều hội tụ ở đây.

Đại hội luyện được này cũng không đơn thuần là so đấu giữa các luyện được sư. Từ xưa tới nay, mỗi một quán quân của đại hội đều có uy danh hiển hách được sử sách lưu lại. Vì vậy mà hầu hết luyện được sư trên đại lục đều lấy vị trí quán quân của đại hội làm mục tiêu phấn đấu.

Lúc này, giữa quảng trường đã bày ra hơn mười cái đỉnh chuyên dụng để luyện được.

Tuy rằng một số luyện được sư đều có được đỉnh của bản thân nhưng mà được đỉnh càng tốt thì thể tích lại càng khổng lồ, cho nên mọi người không thể vì lần đại hội này mà từ ngàn dặm xa xôi mang theo được đỉnh của mình tới đây.

Do đó Thiên Tinh đế quốc đã chế tạo hơn mười cái được đỉnh phẩm chất khá tốt này để dùng trong đại hội.

Khi toàn bộ người tham gia bắt đầu luyện chế đan dược thì cả quảng trường cũng đồng thời tràn ngập được hương.

Mà Hàn Phong lúc này cũng không có vội vàng đông thủ, hấn trước tiên đứng tại vị trí của mình nhìn thoảng qua một vòng xung quanh.

Người tham gia đại hội lần này đều là những thương phẩm luyện được sư đến từ khắp nơi trên đại lục. Trong đó có vài người, thủ pháp luyện chế rất cao siêu, thậm chí không kém hấn bao nhiêu.

Mà ba người luyện được đại sư của lần đại hội này, Hàn Phong càng quan sát cẩn thận hơn.

Vân Thành Hạo và Dịch Phong lúc trước tinh thần lực đều bị phản phệ nhưng nhờ có ba ngày điều dưỡng, thêm vào bản lĩnh luyện được của họ nên lúc này đã hoàn toàn bình phục, không hề ảnh hưởng tới trận đấu hôm nay.

Cảm thụ được ánh mắt của Hàn Phong, Dịch Phong cũng hướng Hàn Phong nhìn lại, nhưng hấn cũng chỉ thoảng nhìn rồi lại tiếp tục vui đùa vào được đỉnh của mình.

Mà Vân Thành Hạo lại khác, khi cảm nhận được ánh mắt của Hàn Phong, hấn lại cười khinh thường. Hấn đã nghe nói về hành động kiêu ngạo ba ngày trước của Hàn Phong. Đối với sự kiêu ngạo của Hàn Phong, một người trời sinh cao ngạo như hấn làm sao có thể nhẫn nhịn được! Vì vậy hấn đã thầm quyết định, hôm nay nhất định phải cấp Hàn Phong một cái giáo huấn.

Mà Hàn Phong cũng biết được bản tính cao ngạo của Vân Thành Hạo nên cũng không để ý. Loại người như Vân Thành Hạo thì không thể đơn thuần dùng lời nói được, phải dùng thực lực mạnh mẽ trấn trụ thì hấn mới có thể thành thật.

Nhưng người khiến Hàn Phong cảm thấy kinh ngạc chính là Hình Nhã. Vị trí của nàng vừa khéo là ở đối diện hấn, khoảng cách giữa hai bên cũng rất gần.

Không thể không nói, Hình Nhã cũng là một tuyệt sắc mỹ nữ, nhất là lúc này trên mặt nàng còn có thêm chút tái nhợt càng làm tăng thêm vài phần ôn nhu.

Nhưng Hàn Phong bây giờ cũng không quá quan tâm tới dung mạo của Hình Nhã mà lại tập trung vào quá trình luyện chế của nàng.

Tuy rằng thủ pháp của nàng cũng rất thanh nhã phiêu dật, lưu loát như mây bay nước chảy, nhưng Hàn Phong vẫn nhìn ra có điểm không hài hoà trong đó. Đây khẳng định là do tinh thần lực của nàng còn chưa hoàn toàn hồi phục.

Hình Nhã cảm thụ được ánh mắt của Hàn Phong thì ngẩn đầu lên, dùng đôi mắt xinh đẹp nhìn Hàn Phong. Ánh mắt của nàng lúc này khiến Hàn Phong không hiểu sao lại cảm giác có chút là lạ, tựa hồ như trong ánh mắt nàng có thêm một ý vị gì đó.

Lắc lắc đầu, Hàn Phong đem những suy nghĩ này quăng ra khỏi đầu, bắt tay vào quá trình luyện chế của hấn.

Một lát sau, cả quảng trường đột nhiên bùng lên hơn mười đạo hoả diễm huyễn lệ.

Luyện đan cần hoả diễm có độ ấm cao hơn rất nhiều so với hoả diễm bình thường. Vì vậy, hơn mười đạo hoả diễm này vừa xuất hiện liền khiến nhiệt độ trong quảng trường nhanh chóng tăng cao, ngay cả những người quan khán cũng cảm thấy một cỗ nhiệt lượng mạnh mẽ tạt vào người.

Trận đấu này, Hàn Phong luyện chế chính là Huyền Thần đan mà lúc trước đã quyết định.

Cùng những lần luyện chế khác bất đồng, bởi vì đây là đại hội luyện được nên luyện được sư không có khả năng ở đây duy trì liên tục mấy ngày để luyện chế. Dù sao mỗi luyện được sư khi luyện chế đan được đều có những bí mật riêng không muốn công bố cho mọi người.

Vì vậy, từ trước khi đại hội diễn ra, mỗi luyện được sư tham gia đều đã chuẩn bị tốt tài liệu cần thiết đem luyện thành sô đan. Để đến lúc đại hội bắt đầu, họ chỉ cần lấy sô đan này tiếp tục luyện chế các bước cuối cùng để biến nó thành đan được chân chính.

Mà Hàn Phong từ trước cũng đã luyện chế tốt sô đan của Huyền Thần đan. Lúc này việc hấn cần làm chỉ là đem toàn bộ được liệu cô đọng trong viên sô đan này hoá giải rồi tiến hành dung hợp thành Huyền Thần đan.

Dung hợp này chẳng qua là đem thiên đại nguyên tố năng lượng khác nhau có lực bài xích rất mạnh trong các loại dược liệu bên trong sỏ đan dung hợp lại với nhau.

Mà sỏ đan này chính là dùng thủ pháp đặc biệt áp chế những năng lượng đó mà thành.

Vì vậy trận đấu này chân chính khảo nghiệm là khả năng dung đan của các luyện dược sư.

Theo Hàn Phong dự đoán thì quá trình dung đan này cũng không lâu lắm, đại khái mất hai ngày là có thể hoàn thành.

Hít sâu một hơi, dẹp bỏ tạp niệm, Hàn Phong một tay lấy sỏ đan Huyền Thần đan đã chuẩn bị từ trước ném vào trong dược đỉnh. Theo đó, một đạo tinh thần lực dẫn dắt đầu khí của hân cũng tiến nhập vào trong dược đỉnh.

Quát khe một tiếng, dược đỉnh trước mặt Hàn Phong trong nháy mắt liền xuất hiện một ngọn hoả diễm rất diễm lệ.

Hoả diễm mới sinh ra là màu hồng sắc nhưng dưới sự điều khiển của Hàn Phong rất nhanh đã chuyển thành hoàng bạch sắc. Đây cũng là cực hạn mà đại bộ phận các luyện dược sư ở đây làm được.

Khổng hoả cũng là một loại khảo nghiệm đối với luyện dược sư, vì hoả diễm có độ ấm càng cao thì càng dễ dàng luyện chế đan dược hơn.

Độ ấm của hoả diễm từ thấp đến cao phân thành: hồng sắc, hoàng bạch sắc, thanh sắc, lam sắc và cuối cùng là tử sắc.

Trong truyền thuyết, còn có hình thái tối cao của hoả diễm mà luyện dược sư có thể nắm giữ là vô hình chi hoả. Nhưng dù sao đây cũng chỉ là truyền thuyết, đại lục mấy ngàn năm qua không có người nào có thể chân chính gặp qua. Nghe nói chỉ có thể trở thành luyện dược tông sư mới có cơ hội nắm giữ loại hoả diễm này.

Mà lúc này, hoả diễm trong tay Hàn Phong chỉ dừng lại ở hoàng bạch sắc một lúc rồi lập tức chuyển thành thanh sắc, cũng là cấp bậc hoả diễm mà một luyện dược đại sư cần có.

Trong quảng trường hiện giờ cũng chỉ có Hình Nhã trước mặt Hàn Phong điều khiển lam sắc hoả diễm. Nhưng Hàn Phong cẩn thận nhìn thì phát hiện trong đó cũng mơ hồ có chút lam sắc, mặc dù có rất bất ổn định nhưng cũng có.

Về phần Vân Thành Hạo và Dịch Phong thì hoả diễm trong tay thuỷ chung vẫn bảo trì màu lam sắc. Hiển nhiên, hai người này đối với khả năng khống chế diễm đã rất tinh chuẩn.

Hàn Phong nhìn thoáng qua nhưng cũng không hề cảm thấy kinh ngạc mà lại mỉm cười, hoả diễm trong tay hân lại tiếp tục chuyển mây, từ thanh sắc trực tiếp biến thành lam sắc.

Bởi vì biểu hiện mấy ngày trước, mà lúc này rất nhiều người cũng đang tập trung ánh mắt lên người hân. Lúc họ thấy hoả diễm trên tay hân là thanh sắc cũng thoáng thất vọng, nhưng về thất vọng này rất nhanh đã bị lam sắc hoả diễm trong tay hân dập tắt.

- Quả nhiên Hàn Phong cũng có thể điều khiển lam sắc hoả diễm, lần đại hội này, xem ra Hàn Phong rất có khả năng đạt được quán quân!

Tiêu Tấn đang ngồi trên khán đài thấy biểu hiện của Hàn Phong thì hết sức hài lòng, gật gật đầu nói.

Nhưng không chờ Tiêu Tấn và mọi người kịp phản ứng, màu sắc hoả diễm trên tay Hàn Phong lại lần nữa chuyển biến.

Lam sắc hoả diễm trên tay hân chỉ duy trì trong chốc lát, dưới sự điều khiển bằng tinh thần lực của hân lại tiếp tục có sự biến hoá.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, mặt ngoài hoả diễm chậm rãi xuất hiện một chút tử sắc, rồi rất nhanh tử sắc đã hoàn toàn thay thế cho lam sắc!

Chỉ trong nháy mắt, nguyên bản lam sắc hoả diễm đã triệt để biến thành một luồng tử sắc hoả diễm cực lý diễm lệ.

Khi tử sắc hỏa diễm vừa hình thành, nhiệt độ trong không khí lần thứ hai tiếp tục đề thăng.

Kinh ngạc hơn là vài luồng hỏa diễm hoàng bạch sắc gần Hàn Phong cũng nhanh chóng bị áp chế khiến chúng có chút mờ đi. May là mấy luyện được sư gần đó tuy kinh ngạc nhưng cũng phản ứng rất nhanh, cuối cùng cũng miễn cưỡng không chế được hỏa diễm trong tay tránh cho chúng biến mất.

Ánh mắt mọi người lúc này toàn bộ đều tập trung lên luồng tử sắc hỏa diễm trước mặt Hàn Phong mang theo vẻ khó tin.

- Lại là tử sắc hỏa diễm!

Vân Thành Hạo đứng cách đó không xa cảm thụ được sự biến hoá xung quanh liền quay đầu nhìn Hàn Phong. Vừa nhìn qua, hắn liền kinh hãi.

Tuy mấy ngày trước Hàn Phong bày ra cường đại tinh thần lực hắn cũng đã có sở liệu nhưng bây giờ tận mắt nhìn thấy vẫn không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

- Hừm, cho dù ngươi có tử sắc hỏa diễm thì sao! Chỉ cần ta có thể luyện chế viên sô đan này thành công thì phần thắng vẫn thuộc về ta!

Vân Thành Hạo nhìn lam sắc hỏa diễm trong được đỉnh trước mặt, tràn đầy tự tin nói.

Lâm Chấn Khôn đang ngồi trên khán đài lúc này ánh mắt nhìn Hàn Phong cũng có chút bất an. Bởi vì hắn rõ ràng ngay cả luyện được đại sư như Thượng Quan Vô Ngã cũng chỉ có thể nắm trong tay lam sắc hỏa diễm giống như Vân Thành Hạo mà thôi.

Duy Linh

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

270. Chương 253: Tình Huống Ngoài Ý Muốn.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hàn Phong có thể điều khiển tử sắc hỏa diễm thì có thể thấy được năng lực luyện được của hắn so với Thượng Quan Vô Ngã còn mạnh hơn vài phần. Điều này làm cho Lâm Chấn Khôn cảm thấy một cỗ áp lực không tên.

Bất quá, nghĩ lại thì Hàn Phong dù sao tuổi vẫn còn quá nhỏ, thêm vào trình độ đấu khí của hắn hiện nay thì chắc chắn thời gian dùng trên phương diện luyện được không có bao nhiêu. Cho nên Lâm Chấn Khôn rất nhanh đã loại bỏ sự bất an trong lòng.

Về phần Hàn Phong có phải đúng như Lâm Chấn Khôn nghĩ vậy hay không thì rất nhanh sẽ biết ...

Tử sắc hỏa diễm trên tay Hàn Phong vừa xuất hiện đã khiến cả quảng trường có chút rối loạn. Nhưng những luyện được sư tham gia thi đấu cũng không còn thời gian để khiếp sợ nữa.

Mà Hàn Phong từ lúc kết xuất tử sắc hỏa diễm thì tâm thần đã hoàn toàn tập trung vào được đỉnh trước mặt.

Theo tử sắc hỏa diễm không ngừng xoay tròn toả ra nhiệt độ rất cao, Huyền Thần sô đan rất nhanh đã bị nung thành chất lỏng sền sệt.

Nháy mắt khi sô đan hoà tan, Hàn Phong liền cảm thấy một cỗ năng lượng cuồng bạo từ đó truyền ra.

Hàn Phong minh bạch, lúc này năng lượng bên trong các loại luyện được liệu đã hoàn toàn bị tử sắc hỏa diễm thôi hoá ra.

Hàn Phong bình tĩnh vung hai tay không ngừng quán chú đầu khí vào trong đực đỉnh khiến nhiệt độ trong đỉnh ngày càng cao hơn.

Dịch thể sênh sếch bên trong đỉnh cũng không ngừng quay cuồng.

Huyền Thần đan này mặc dù là cửu phẩm linh đan nhưng sự bá đạo của nó so với Đoạt Thiên đan lần trước Hàn Phong luyện chế cao hơn không chỉ một hai lần.

Đây cũng là lần đầu tiên Hàn Phong thử luyện chế Huyền Thần đan, tuy rằng hần đối với bản thân tuyệt đối nắm chắc nhưng cũng không nhịn được thầm than một tiếng.

Mới chỉ là cửu phẩm đan được mà khi luyện chế đã phải cố sức như vậy thì không biết thập phẩm linh đan trong truyền thuyết sẽ như thế nào!

Thời gian chậm chậm trôi qua.

Trên quảng trường là một mảng yên tĩnh, ngoại trừ âm thanh hoả diễm không ngừng nung chảy đực liệu bên trong các đực đỉnh.

Nửa ngày sau, khán giả gần như đã rời đi một nửa. Dù sao, so với trận đấu đầu thì quá trình so đấu luyện đực này có vẻ khô khan hơn rất nhiều. Mà đại bộ phận khán giả đều là người thường, cho nên không có hứng thú tiếp tục chờ đợi như vậy.

Mà lúc này đại bộ phận luyện đực sư tham gia thí thí cũng đã dần đến bước cuối cùng.

Trừ mấy người luyện đực đại sư như Vân Thành Hạo, Dịch Phong chọn cửu phẩm đan đực để luyện chế thì đại bộ phận người tham gia còn lại đều chỉ là luyện đực sư thượng phẩm, vì vậy đan đực họ chọn luyện chế cao nhất cũng chỉ là bát phẩm mà thôi.

So với cửu phẩm thì bát phẩm đan đực luyện chế đơn giản hơn nhiều, chỉ cần có đủ thời gian và làm đúng các bước là đực, không cần phải phức tạp như khi luyện chế cửu phẩm đan đực.

Vì vậy, sau hơn nửa ngày, cả khoảng sân rộng giữa quảng trường dần dần bị từng cỗ đực hương từ bên trong các đực đỉnh tràn ngập. Lúc này đã có không ít luyện đực sư đã hoàn thành phần luyện chế của mình.

Nhưng từ biểu tình của bọn họ có thể thấy bọn họ cũng không hề thoả mãn lắm với đan đực mà mình vừa luyện chế ra.

Đan đực cũng không phải luyện chế thời gian càng lâu thì hiệu quả càng cao, thế nhưng quá trình luyện chế càng kéo dài cũng có thể nói lên đan đực phẩm cấp càng cao do trong quá trình luyện chế có thêm nhiều khó khăn. Những đan đực đực luyện chế như vậy thường thường hiệu quả có đực sẽ cao hơn đan đực bình thường, tuy nhiên điều này cũng không phải là tuyệt đối.

Tiếp sau đó, càng lúc càng nhiều luyện đực sư hoàn thành luyện chế. Đến cuối cùng, giữa quảng trường chỉ còn lại bốn người là Vân Thành Hạo, Dịch Phong, Hình Nhã và Hàn Phong.

Bốn người lúc này biểu hiện rất ngưng trọng, hiển nhiên cả bốn người đều đã đến bước mấu chốt.

Hàn Phong cẩn thận cảm thụ đoàn dịch thể trong đỉnh, qua gần một ngày luyện chế, Hàn Phong đã dần dần đem cái loại đực liệu bên trong từng bước dung hợp với nhau, sự bài xích của các năng lượng bên trong chúng cũng đã từ từ an tĩnh lại dưới sự áp chế bằng tinh thần lực cường đại của Hàn Phong.

Mặc dù là lần đầu tiên luyện chế Huyền Thần đan nhưng Hàn Phong lúc này nhìn qua cũng có vẻ dễ dàng. Có đực sự dẫn dắt lúc trước của Trầm Ngọc, lúc này với tinh thần lực siêu cường của bản thân, Hàn Phong cũng đã sơ bộ lý giải đực một chút hoa văn năng lượng.

Hiểu đực hoa văn năng lượng này thì quá trình luyện chế cũng tương đối thuận lợi hơn.

Thậm chí, nếu Hàn Phong nguyện ý còn có thể khiến cho đan đực đan luyện chế tiến hành bạo đan.

Nếu vậy thì không chỉ hần có thể hấp thu năng lượng khi bạo đan tạo thành mà còn có thể khiến toàn bộ tài liệu dung hợp với mức độ lớn hơn, hiệu quả luyện chế càng cao.

Ngay khi ý niệm này xuất hiện trong đầu Hàn Phong thì tình hình của Hình Nhã đối diện hẳn lại có chút không ổn.

Bởi vì tinh thần lực không ngừng bị hao tổn nên Hình Nhã lúc này vẻ mặt càng tái nhợt, trán lấm tấm mồ hôi.

Bên trong được đỉnh của nàng lúc này có thể rõ ràng nghe được những âm thanh bùm bùm rất nhỏ vang lên. Theo mỗi tiếng vang, thân hình Hình Nhã cũng khẽ run rẩy, môi mím chặt lại, vẻ mặt có chút thống khổ. Biến hoá bên trong được đỉnh đã khiến cho thiên chi kiều nữ này bị đả kích rất lớn.

Biến hoá của Hình Nhã cũng gây sự chú ý của ba người còn lại.

Vân Thành Hạo khi thấy tình cảnh của Hình Nhã thì trong mắt thoáng hiện vẻ khinh thường, đối với một luyện được sư nhất là luyện được đại sư mà nói thì chỉ cần nhìn qua là biết Hình Nhã đang gặp phải chuyện gì.

Bạo đan! Đây chính là dấu hiệu rõ ràng trước khi đan bạo. Thấy cảnh này, Vân Thành Hạo trong lòng cười thầm. Tuy Hình Nhã niên kỷ còn nhỏ nhưng thành tựu luyện được cũng không kém, cho nên trong mắt Vân Thành Hạo, nàng chính là một trong những người có thể uy hiếp đến thắng lợi của hắn ở lần đại hội này.

Trước trận đấu này Hình Nhã đã bị tổn thương tinh thần lực, vậy mà hôm nay nàng lại dám luyện chế cửu phẩm đan được, ở tình trạng của nàng thì xác suất đan bạo đề cao rất nhiều. Vì vậy đối với tình huống hiện tại của Hình Nhã, Vân Thành Hạo cũng không thấy kinh ngạc mấy.

Về phần Dịch Phong, người này tựa hồ đối với mọi việc xung quanh đều thờ ơ, cho nên hắn cũng chỉ liếc nhìn về phía Hình Nhã một cái rồi thôi.

Nhưng Hàn Phong thì lại khác hai người này. Hắn vừa định cho Huyền Thần đan tiến hành bạo đan để hấp thu năng lượng trong đó, ai ngờ hắn còn chưa kịp làm gì thì Hình Nhã ở đối diện hắn đã xuất hiện tình huống bạo đan trước.

Hàn Phong có chút kinh ngạc nhìn Hình Nhã, biểu hiện của nàng lúc này rất thống khổ, Hàn Phong biết đây là do Hình Nhã không ngừng dùng tinh thần lực của nàng để áp chế luồng năng lượng cuồng bạo bên trong được đỉnh.

Tuy nhiên, Hàn Phong cũng rõ ràng, cửu phẩm đan được một khi bạo đan thì cho dù là tinh thần lực siêu cường của hắn cũng không dám nói có thể hoàn toàn áp chế được.

Hơn nữa, loại năng lượng cuồng bạo này nếu càng áp chế thì sự bài xích của chúng càng tăng mạnh. Do đó, bình thường khi gặp tình huống bạo đan, các luyện được sư đều cố gắng tiến hành khai thông cho nguồn năng lượng này chứ không dám áp chế. Nếu miễn cưỡng áp chế thì có khi cả tính mạng của họ cũng không bị đe dọa.

Điều này chắc chắn mỗi một luyện được sư có chút kinh nghiệm đều rõ ràng, Hàn Phong tin tưởng, một luyện được đại sư xuất thân từ luyện được thế gia như Hình Nhã không có khả năng không biết.

Thế nhưng lúc này nàng lại cố chấp muốn áp chế năng lượng cuồng bạo này, đây không nghi ngờ gì chính là tự mình tìm chết!

Duy Linh

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

271. Chương 254: Phản Ứng Dây Chuyền.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Đối với tình huống của Hình Nhã, nguyên bản Hàn Phong cũng không muốn quan tâm, dù sao hắn cũng là đại biểu của Thiên Tinh đế quốc, mà Hình Nhã lúc này chính là đối thủ của hắn!

Bất quá, bởi vì khoảng cách của hai người lúc này rất gần, mà lúc này Hình Nhã đang không ngừng tiêu hao tinh thần lực cố gắng áp chế luồng năng lượng trong đước đỉnh kia. Tuy biểu hiện bên ngoài thì đước đỉnh có vẻ đã ổn định nhưng Hàn Phong có tinh thần lực cường đại ra sao chứ! Với khoảng cách gần như thế, tinh thần lực của hắn dễ dàng xuyên thấu vào đước đỉnh của Hình Nhã, phát hiện luồng năng lượng cuồng bạo kia chưa hoàn toàn bị áp chế mà đang không ngừng tích súc.

Hàn Phong cam đoan, chỉ cần tinh thần lực của Hình Nhã suy yếu một chút là luồng năng lượng này lập tức sẽ điên cuồng phóng thích.

Đến lúc đó, chỉ sợ người thụ thương không chỉ là Hình Nhã mà ngay cả hắn cũng phải chịu vạ lây.

Nghĩ tới đây, Hàn Phong thâm bất đắc dĩ, mắt thấy Hình Nhã đã sắp chống đỡ không nổi, hắn đành cấp tốc suy nghĩ biện pháp.

Mấy người Tiêu Tấn trên khán đài lúc này cũng đã phát hiện tình huống bất thường của Hình Nhã.

Lâm Chấn Khôn này giờ vẫn cẩn thận quan sát, lúc này khoe miệng không nhìn được lộ ra nụ cười khoái trá.

Vốn dĩ, khi hắn thấy Hàn Phong có thể triệu tập ra tử sắc hoá diễm thì trong lòng đã thoáng có chút bất an, mặc dù ngoài mặt vẫn biểu hiện không có việc gì.

Tuy Lâm Chấn Khôn không phải luyện đước sư nhưng hắn và Thương Quan Vô Ngã quen biết nhiều năm nên tự nhiên cũng biết đước biến hoá của Hình Nhã đại biểu cho cái gì.

Tiểu nha đầu cổ chấp này, trong tình huống đản bạo mà vẫn ngoan cố áp chế, Lâm Chấn Khôn nghĩ đến đây thiếu chút nữa đã cười rộ lên.

Cứ như vậy, chỉ cần chờ tới lúc Hình Nhã kiệt lực thì năng lượng bị áp súc trong đước đỉnh kia chắc chắn sẽ thổi bay tất cả, ngay cả Hàn Phong đứng gần đó cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Như vậy thì Hàn Phong luyện đản không những bất thành, hơn nữa thân thể chắc chắn còn bị thương không nhẹ. Nghĩ tới đây, trong lòng Lâm Chấn Khôn vui vẻ không thôi.

Những chuyện này Lâm Chấn Khôn có thể nghĩ đến thì Tiêu Tấn tất nhiên cũng có thể nghĩ ra. Lúc này trong mắt hắn đầy lo lắng nhìn về phía quảng trường.

Về phần những người đang đứng quan sát, trong đó cũng không thiếu luyện đước sư, cho nên khi thấy biến hoá của Hình Nhã, sắc mặt bọn họ liền đại biến.

Nhất là những người đang đứng gần chỗ Hình Nhã càng nhanh chân thối lui ra sau. Trong lúc nhất thời, cả quảng trường rất hỗn loạn.

Mà lúc này, về mặt Hình Nhã càng lúc càng thống khổ, đến cuối cùng, nàng không thể nhịn đước mà phun ra một ngụm máu. Máu nóng bắn lên trên đước đỉnh phát ra âm thanh xèo xèo liên tục. Nương theo thanh âm này luồng năng lượng bên trong đước đỉnh giống như nhận đước tín hiệu, trong nháy mắt đã điên cuồng phóng ra bên ngoài.

Vừa phun ra một ngụm máu tươi, tinh thần lực của Hình Nhã cũng đã triệt để tiêu hao, vô pháp tiếp tục áp chế luồng năng lượng cuồng bạo trong đước đỉnh.

Luồng năng lượng cuồng bạo này sau khi mất đi sự áp chế liền mạnh mẽ phóng ra ngoài. Trong nháy mắt nó đã phá tan đước đỉnh mang theo năng lượng mạnh mẽ của mình điên cuồng quét ra bốn phía.

Luồng năng lượng lúc này, do bị áp chế nên uy lực sinh ra còn mạnh hơn gấp đôi so với đản bạo bình thường.

Vân Thành Hạo và Dịch Phong vừa thấy tình huống không ổn, sắc mặt cũng đại biến. Hai người tuy rằng cách Hình Nhã khá xa nhưng luồng năng lượng này quá mạnh mẽ, rất nhanh đã áp tới chỗ bọn họ.

Lúc này trong lòng Vân Thành Hạo và Dịch Phong lo lắng không thôi.

Khán giả bên ngoài cũng thập phần kinh ngạc, nhìn cảnh tượng bất ngờ trước mắt cùng với áp lực khủng bố của luồng năng lượng kia mang lại, khiến thân thể bọn họ không tự chủ lui lại phía sau vài bước.

Trên đài, Tiêu Tấn khi thấy luồng năng lượng này xuất hiện, sắc mặt cũng cực kỳ khó coi.

Bởi vì hắn biết, luồng năng lượng này sau khi xuất hiện sẽ ảnh hưởng tới quá trình luyện chế của Hàn Phong.

Tiêu Linh đứng một bên cũng thập phần lo lắng nhìn Hàn Phong giữa sân.

Bất đồng với mấy người Tiêu Tấn, Lâm Chấn Khôn khi thấy một màn này, tâm tình thư sướng không diễn tả được, hắn không ngờ ông trời cũng đứng về phía hắn, đã để cho thời khắc tối hậu xuất hiện một màn này.

Cảm thụ được luồng năng lượng cuồng bạo kia, Lâm Chấn Khôn khẽ cười nghĩ đến hạ tràng của Hàn Phong.

Trong nháy mắt khi luồng năng lượng kia phát tiết, Hình Nhã là người đứng mũi chịu sào, thân thể liền bị đẩy ngã ngồi trên mặt đất, phun ra một ngụm máu nữa. Lúc này mặt nàng không còn chút huyết sắc. Trong ánh mắt của nàng đầy kinh hãi, trên thực tế, mặc dù nàng là một luyện dược đại sư nhưng tuổi cũng chỉ hơn 20. Mà trong hơn 20 năm đó nàng luôn chuyên tâm luyện dược, không hề quan tâm đến những sự việc khác. Cho nên trình độ luyện dược của nàng ngày càng cao nhưng nội tâm lại không khác gì một tiểu cô nương đơn thuần mới mười mấy tuổi.

Với tính cách như thế, khi phát sinh tình huống đan bạo, nàng mới cố chấp dùng phương thức cực đoan áp chế như vậy. Mà giờ phút này, tình huống đã vượt quá tầm kiểm soát của nàng, khiến nàng chỉ có thể ngây ngốc giữ nguyên tư thế nửa nằm nửa ngồi trên mặt đất nhìn luồng năng lượng do đan bạo sinh ra kia tùy ý phát tiết.

Luồng năng lượng này vừa thoát khỏi được đỉnh liền càn quét bừa bãi khắp nơi xung quanh. Hàn Phong đứng gần đó cũng bị nó lan đến. Nhưng lúc này hắn tựa hồ đối với tình hình hướng này cũng không có gì kinh ngạc, cũng không có lo lắng hay bất an, mà ngược lại sắc mặt hắn rất bình tĩnh nhìn luồng năng lượng tới gần.

Khi mọi người xung quanh đang không ngừng lo lắng thì Hàn Phong rốt cuộc đã động. Tuy chỉ là một cử động rất nhỏ nhưng hiện giờ ánh mắt mọi người đều tập trung lại đây nên rất dễ dàng nhận ra.

Hai tay Hàn Phong khẽ động, một luồng tinh thần lực cường đại theo hai tay hắn nhanh chóng truyền vào trong được đỉnh trước mặt. Đoàn dịch thể bên trong được đỉnh vốn đang rất ngoan ngoãn lại đột nhiên có chút dao động. Ngay sau đó, một luồng năng lượng cuồng bạo không kém cũng từ trong được đỉnh của Hàn Phong thoát ra bên ngoài.

Nếu không phải luồng năng lượng bên ngoài quá mức cường đại thì chắc chắn mọi người sẽ phát hiện biến hoá bên trong được đỉnh của hắn.

Nguyên lại, Hàn Phong trong lúc luồng năng lượng kia ập đến đã đồng thời kích thích cho Huyền Thần đan đang luyện chế của hắn bạo đan.

Khi luồng năng lượng đan bạo từ trong được đỉnh của hắn thoát ra liền va chạm kịch liệt với luồng năng lượng đan bạo của Hình Nhã.

Hai luồng năng lượng như hai con mãnh thú hung hăng chạm vào nhau sinh ra từng đợt năng lượng dao động lan ra bốn phía.

Mọi người thấy một màn này sắc mặt càng đại biến, cước bộ nhanh chóng tiếp tục lui lại phía sau.

Tiêu Tấn vừa thấy đan dược của Hàn Phong cũng bạo tạc thì sắc mặt liền trầm xuống. Ai có thể ngờ được trận đấu đang tiến hành thuận lợi lại xảy ra biến hoá như vậy!

Vốn đã nắm chắc phần thắng, không ngờ lại bị tình huống trước mắt làm rối loạn, Tiêu Tấn làm sao có thể cam tâm! Nhưng mà hắn có không cam tâm cũng không thể làm gì khác được!

Tiêu Vũ đang đứng một bên hắn, lúc này lại mở miệng:

- Phụ hoàng, sự việc không chừng còn có chuyển biến!

- Hửm? Vũ nhi sao lại nói vậy? Được đỉnh của Hàn Phong cũng đã bị oanh tạc, làm sao có thể còn cơ hội được?

Tiêu Tấn có chút nghi hoặc dò hỏi, nhưng trong lòng cũng có chút hi vọng mơ hồ.

Thật ra Tiêu Vũ cũng không thể nào xác định được, nhưng hắn vẫn giải thích:

- Nhi thần cũng không chắc chắn, nhưng theo nhi thần biết, lúc trước Hàn Phong đã từng ở Huyền Thiên tông luyện chế một viên cửu cấp Đoạt Thiên đan, lần đó cũng xuất hiện bạo đan.

Dừng một chút, Tiêu Vũ có chút run giọng nói:

- Mà lần đó, Hàn Phong cuối cùng cũng chế luyện thành công. Vì vậy, lúc này Hàn Phong đối mặt với bạo đan nhi thần cảm thấy vẫn chưa phải là kết thúc. Hơn nữa này giờ biểu tình trên mặt Hàn Phong vẫn chưa hề có chút biến hoá nào.

Duy Linh

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

272. Chương 255: Diên Cuồng Hấp Thu.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Được Tiêu Vũ cảnh tỉnh, Tiêu Tấn lúc này mới chú ý tới vẻ mặt của Hàn Phong. Quả nhiên lúc này hắn vẫn rất bình tĩnh, không hề có một tia kinh ngạc hay bất an nào.

Thấy vậy, Tiêu Tấn cũng thoáng yên tâm. Quan tâm quá ắt loạn, dù sao Hàn Phong có thể giành chiến thắng hay không liên quan rất lớn đến hàng loạt kế hoạch của hắn, cho nên hắn không muốn có nửa điểm sai lầm nào.

Đúng như Tiêu Vũ suy đoán, Hàn Phong lúc này không hề lo lắng mà trái lại trong mắt hắn loé ra một tia hưng phấn.

Hai cỗ lực lượng trước mặt hắn, đối với người khác có lẽ rất khủng bố, nhưng đối với hắn thì chúng lại là thuốc bổ không gì sánh được. Với Tiên Thiên đấu khí của hắn, muốn nhanh chóng hấp thu hai luồng năng lượng này cũng không quá khó. Đây cũng là cơ sở hắn dám dẫn phát bạo đan khi luồng năng lượng đan bạo của Hình Nhã ập tới.

Thật ra, hắn cũng rất bất đắc dĩ, bởi vì luồng năng lượng đan bạo của Hình Nhã do bị áp chế nên rất cuồng bạo, nếu Hàn Phong trực tiếp đối mặt với luồng năng lượng này sẽ chịu trùng kích không nhỏ. Vì vậy, hắn đành phải tiến hành bạo đan để tạo ra một luồng năng lượng mới trung hoà với luồng năng lượng cuồng bạo kia.

Ngay khi hai luồng năng lượng va chạm, Hàn Phong cũng đã hành động. Đấu khí trong cơ thể hắn diên cuồng vận chuyển, Tiên Thiên đấu khí đã tiến hoá lần hai dưới sự khống chế của hắn bắt đầu diên cuồng hấp thu năng lượng cuồng bạo xung quanh.

Hai luồng năng lượng do bạo đan sinh ra uy lực thực sự quá mạnh, mặc dù Hàn Phong diên cuồng hấp thu nhưng một phần năng lượng cuồng bạo vẫn tán ra bên ngoài.

Lực uy hiếp của hai luồng năng lượng chồng chất lên nhau quả thật không nhỏ. Vân Thành Hạo và Dịch Phong lúc này đang lo lắng luồng năng lượng đan bạo của Hình Nhã sẽ ảnh hưởng đến mình. Nhưng họ không ngờ lúc này đan dược của Hàn Phong cũng bị dẫn bạo, hai luồng năng lượng đáng sợ đồng thời kéo tới khiến sắc mặt hai người cực kỳ khó coi.

Hai người mặc dù đều là luyện được đại sư nhưng bản thân đấu khí bất quá cũng chỉ là Địa giai, thực lực so với Hàn Phong còn thấp hơn rất nhiều. Hơn nữa, hai người cũng không phải chuyên môn tu luyện đấu khí, cho nên thân thể tự nhiên không thể mạnh mẽ như những võ giả khác được. Đối với hai luồng năng lượng đang áp tới, hai người không có khả năng chịu nổi. Cho nên Vân Thành Hạo thấy tình hình không ổn, do dự một chút liền mạnh mẽ cắn môi buông tha quá trình luyện được, nhanh chóng thoát ra bên ngoài.

Dịch Phong thấy Vân Thành Hạo rời đi cũng có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn kiên trì lưu lại. Nhưng chính vào lúc này, được đỉnh mất đi sự khống chế của Vân Thành Hạo cũng bắt đầu xao động. Dịch Phong vừa cảm thụ được đỉnh kia có biến hoá, trong lòng thầm mắng Vân Thành Hạo vô dụng, dĩ nhiên lại dễ dàng bị dọa sợ như vậy. Mặc dù thâm hận Vân Thành Hạo nhưng Dịch Phong cũng không dám tiếp tục do dự mà nhanh chóng rời đi, hẳn cũng không muốn bị ba luồng năng lượng cuồng bạo kia xé nát.

Mọi người bên ngoài thấy một màn này cũng vô cùng kinh ngạc. Ngay lúc này ở giữa quảng trường lại tiếp tục phát ra hai tiếng bạo tạc. Mọi người theo bản năng quay đầu nhìn lại thì thấy được đỉnh của hai người Vân Thành Hạo và Dịch Phong do mất đi khống chế cũng bị dẫn bạo.

Chỉ một thoáng sau, cả quảng trường đã bị vây trong một đám năng lượng cuồng bạo.

Bốn luồng năng lượng đan bạo của bốn loại cửu phẩm đan được đang ra sức tàn phá bên trong quảng trường.

Tuy đan được của Vân Thành Hạo và Dịch Phong luyện chế so với Hàn Phong kém hơn rất nhiều nhưng dù sao cũng là cửu phẩm đan được, cho dù kém thì năng lượng ẩn chứa trong đó cũng không thể khinh thường.

Thấy một màn này, mọi người bên ngoài chỉ có thể trợ mắt nhìn nhau.

Lần đại hội này chỉ sợ biến thành một hồi hí kịch. Vốn tưởng lần này có bốn gã luyện được đại sư tham gia sẽ trở thành một lần thịnh hội bậc cao. Ai ngờ lại có tình huống bạo đan như thế này phát sinh! Như vậy, không cần nói, lần đại hội này, quán quân sẽ rơi vào một trong số những người đã hoàn thành luyện đan lúc trước. Nghĩ vậy, mọi người đều thở dài tiếc nuối.

Nhưng những luyện được sư đã hoàn thành phần thi trước đó lúc này lại cực kỳ vui mừng. Hiển nhiên bọn họ cũng có suy nghĩ giống những người quan khán. Vốn cho rằng mình đã mất cơ hội, không ngờ lại có cơ hội như thế này. Bọn họ, ta nhìn người, người nhìn ta, nhanh chóng đánh giá những đối thủ cạnh tranh khác.

Không có bốn gã luyện được đại sư kia thì sự cạnh tranh giữa đám luyện được sư thượng phẩm bọn họ rất kịch liệt.

Trong đó có một người lúc trước không ngừng khen ngợi Vân Thành Hạo tên là Lô Vũ, lúc này trên mặt rất hưng phấn. Hiển nhiên hẳn đối với đan được mình luyện chế ra rất tự tin. Ánh mắt hẳn không ngừng quét qua bốn phía, loé ra thần sắc đắc ý, giống như chức quán quân lần này chắc chắn đã nằm trong tay hắn!

Mà Lâm Chấn Khôn lúc này đối với biểu hiện của đám luyện được sư kia không hề quan tâm, hai mắt hắn cơ hồ như phát sáng nhìn Hàn Phong giữa sân, khoé miệng cười rất thoả mãn.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng Lâm Chấn Khôn thập phần vui vẻ, hắn khẽ ngẩng đầu nhìn lên trời cao, miệng lẩm bẩm:

- Không biết tên kia ra sao rồi?

Dừng một chút, Lâm Chấn Khôn lại cười rộ lên, có chút tự giễu nói:

- Với năng lực của hắn, đối phó đám người kia chắc chắn là không thành vấn đề. Hôm nay xem ra quả là một ngày lành!

Phản ứng của Lâm Chấn Khôn cũng không khiến người khác chú ý, bởi vì lúc này mọi người đều bị cảnh tượng giữa quảng trường hấp dẫn. Nói chính xác hơn là bị Hàn Phong đứng giữa quảng trường hấp dẫn.

Nói đến cũng kỳ quái, bốn luồng năng lượng cuồng bạo kia sau khi phát tiết cũng không tùy ý lan ra bên ngoài mà lại không ngừng tập trung vào khu vực trung tâm quảng trường.

Bốn luồng năng lượng bên trong đó không ngừng chạm với nhau, mỗi lần va chạm đều sinh ra một luồng chấn động rất mạnh. Nhưng mọi người lại kinh ngạc phát hiện, Hàn Phong đứng giữa bốn luồng năng lượng đó vẫn không hề nhúc nhích, hai mắt nhắm chặt, không biết đang làm gì!

Hàn Phong dĩ nhiên không giống như mọi người tưởng là đang ngây ngốc đứng đó. Mặc dù lúc này bên ngoài hắn không có hành động gì nhưng trong cơ thể hắn lại cực kỳ không bình tĩnh.

Hàn Phong cũng rất bất ngờ, hai luồng năng lượng va chạm lại trực tiếp dọa lui hai người Vân Thành Hạo và Dịch Phong. Mà hai người này rời đi cũng không phải trọng điểm chú ý của Hàn Phong. Sự chú ý của hắn đặt tại hai luồng năng lượng cuồng bạo không kém bị dẫn bạo trong được đỉnh của hai người này khi họ vừa rời đi.

Bốn luồng năng lượng đồng thời xuất hiện, cho dù Hàn Phong có Tiên Thiên đấu khí cũng vô pháp hấp thu toàn bộ. Hơn nữa, bốn luồng năng lượng va chạm sinh ra uy lực quá mức mạnh mẽ, khiến Hàn Phong cũng có khả năng bị chúng gây thương tổn. Mặc dù vậy nhưng Hàn Phong cũng không định buông tha cho cơ hội tuyệt hảo này.

Bốn luồng năng lượng tuy nhìn qua rất khủng bố nhưng đồng dạng, năng lượng ẩn chứa trong chúng cũng thập phần hấp dẫn.

Hướng chỉ Hàn Phong hiện giờ đang rất cần một nguồn năng lượng sung túc, chỉ cần có đủ năng lượng cung cấp là hắn có thể dễ dàng dễ thăng cảnh giới mà không có bất luận trở ngại gì.

Thầm hạ quyết định, trong nháy mắt hai luồng năng lượng mới sinh ra, tinh thần lực của Hàn Phong đã được thôi hoá đến tận cùng triệt để bao trùm cả khoảng sân.

Dưới áp chế bá đạo của hắn, bốn luồng năng lượng trong nháy mắt đã triệt để bị áp chế.

Mượn cơ hội này, Tiên Thiên đấu khí trên người Hàn Phong cũng được phát huy đến tận cùng, tận lực hấp thu năng lượng xung quanh. Chỉ một thoáng qua, Hàn Phong đã cảm nhận được đấu khí trong cơ thể hắn đã dễ thăng một mảng lớn. Lúc này cơ thể hắn giống như một hải tử đang dậy thì, điên cuồng hấp thu và tiêu hoá những nguyên tố tinh thuần trong không gian xung quanh.

Duy Linh

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

273. Chương 256: Thực Lực Tăng Vọt.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Dưới tác dụng của Tiên Thiên đấu khí, xung quanh Hàn Phong hình thành một mảng chân không, khi những luồng năng lượng cuồng bạo tiếp xúc với vùng không gian này sẽ lập tức bị Hàn Phong hấp thu vào cơ thể. Cũng nhờ vậy mà Hình Nhã đang ở gần đó mới không bị bốn luồng năng lượng này xé nát. Đương nhiên những điều này bản thân Hình Nhã cũng không hề hay biết.

Bây giờ tuy nàng thụ thương rất nặng nhưng do khoảng cách gần nên nàng có thể dễ dàng phát hiện biến hoá trên người Hàn Phong. Phát hiện được biến hoá này khiến nàng trợn mắt khiếp sợ không thôi.

Hình Nhã không ngờ rằng trên thế giới này còn có người điên cuồng như vậy, dám trực tiếp hấp thu năng lượng do đan bạo tạo thành, không chỉ một luồng mà là bốn luồng đan bạo của bốn viên cửu phẩm đan được chồng lên nhau! Bốn luồng năng lượng ở chung một chỗ sinh ra uy lực khó có thể tin được.

Nghĩ tới đây, Hình Nhã càng kinh hãi nhìn chằm chằm vào Hàn Phong.

Lúc này, Hàn Phong tuy nhắm mắt nhưng trên mặt lại không có biểu tình gì. Điều này khiến hắn ở trong mắt Hình Nhã càng thêm cương nghị. Nhất thời sâu trong nội tâm Hình Nhã xuất hiện một tia rung động không biết tên.

Hai mắt nàng cứ lảng lạng như vậy nhìn Hàn Phong dường như quên cả sợ hãi.

Hàn Phong lúc này cũng không biết bên cạnh có một tuyệt sắc mỹ nữ đang dùng đôi mắt đẹp của nàng chăm chú nhìn hắn, hiện giờ toàn bộ tinh lực của hắn đều dùng để áp chế bốn luồng năng lượng kia.

Tuy tinh thần lực của hắn đã đạt đến Thiên Linh chi cảnh, hơn nữa còn mạnh hơn so với Thiên Linh chi cảnh bình thường rất nhiều, nhưng đối mặt với bốn luồng năng lượng này, hắn cũng có chút ăn không tiêu.

Hấp thu được một lúc, Hàn Phong cảm thấy đầu khí bành trướng rất nhanh, bên cạnh đó tinh thần lực của hắn cũng đồng thời xói mòn không chậm. Mặc dù vậy, hắn cũng chỉ có thể cắn răng kiên trì, nếu như lúc này mà buông tha thì không chỉ lãng phí cơ hội tuyệt hảo trước mắt mà còn phải chịu sự tập kích của bốn luồng năng lượng này.

Với trạng thái hiện tại, hắn không nắm chắc có thể một mình đối mặt với cỗ năng lượng cuồng bạo như vậy.

Biến hoá của Hàn Phong cũng thu vào mắt những người quan khán bên ngoài. Bọn họ cũng cảm thụ được uy lực cường đại của bốn luồng năng lượng giữa quảng trường. Bất quá, bọn họ lại không biết vì sao Hàn Phong đứng ở trung tâm nguồn năng lượng mà như không có việc gì, cũng không hề bị bốn luồng năng lượng công kích.

Về phần Hình Nhã, bọn họ cũng thấy nhưng bọn họ cũng tin tưởng nàng sở dĩ không bị thương tổn gì thêm là bởi vì nàng đang ở gần Hàn Phong.

Mặc dù những người khác không biết Hàn Phong đang làm cái gì nhưng ba người Tiêu Tấn, Lâm Chấn Khôn và Phí lão có thực lực Thiên giai lại lúc này đã biết Hàn Phong đang làm gì.

Đối với hành động điên cuồng của Hàn Phong, ba người đều lộ vẻ ngạc nhiên nhưng phản ứng của ba người hoàn toàn khác nhau. Phí lão do lúc trước đã từng thấy qua hành động điên cuồng này của Hàn Phong một lần nên sau khi thoáng ngạc nhiên liền khôi phục bình thường. Mà Tiêu Tấn khi biết hành động của Hàn Phong cũng chỉ mỉm cười, tuy hắn không tận mắt thấy nhưng qua lời kể của Tiêu Vũ hắn đã biết Hàn Phong đã từng luyện chế một viên cửu cấp đan dược, và lần đó Hàn Phong cũng nhờ hấp thụ năng lượng đan bạo mà thuận lợi luyện chế thành công.

Chỉ bất đồng là lúc này có tới bốn luồng năng lượng bạo đan.

Mà Lâm Chấn Khôn lúc này sắc mặt lại rất âm trầm, với thực lực của hắn tự nhiên có thể phát hiện biến hoá trên người Hàn Phong. Mới chỉ qua một chút thời gian mà khí tức của Hàn Phong đã tăng trưởng một mảng lớn. Tuy hắn không biết Hàn Phong làm sao có thể hấp thu loại năng lượng này nhưng nếu cứ tiếp tục như thế thì chắc chắn Hàn Phong sẽ hấp thụ toàn bộ loại năng lượng này. Khi đó thực lực của Hàn Phong tất nhiên sẽ tăng vọt, mà điều này đối với Lâm Chấn Khôn không phải chuyện tốt. Đối với thiên phú của Hàn Phong, mặc dù là địch nhân nhưng hắn cũng cảm thán không thôi.

Hiện tại hắn đang rất lo lắng, nếu trong khoảng thời gian tới không thể nhanh chóng loại bỏ Hàn Phong, thì chỉ vài năm nữa Lâm gia hắn chắc chắn sẽ có thêm một cường địch cấp Thiên giai.

Điều này Lâm Chấn Khôn không hề muốn thấy, nhưng hiện giờ hắn cũng đành bất lực trơ mắt mà nhìn.

Thực tế thì tình huống cũng không thuận lợi như mọi người thấy. Bởi vì năng lượng trên quảng trường mặc dù Hàn Phong đã hấp thu hơn một nửa nhưng tinh thần lực của hắn lúc này cũng đang trong tình trạng kiệt quệ!

Một khi tinh thần lực của hắn hao tổn hoàn toàn thì bốn luồng năng lượng đang bị hắn áp chế kia sẽ trực tiếp xé nát hắn, nếu may mắn thì chỉ ít cũng bị trọng thương.

Vì vậy, lúc này Hàn Phong như đang đứng trong tuyệt cảnh!

Cảm thụ tinh thần lực đang nhanh chóng xói mòn, Hàn Phong trong lòng cũng rất bất đắc dĩ.

Tinh thần lực của hắn trải qua hư linh ảo cảnh rèn luyện sớm đã cường đại khó tin, nếu như không gặp phải trường hợp gì đặc thù ngoài ý muốn thì chắc chắn tinh thần hắn còn có thể tiếp tục đề cao.

Với tinh thần lực hiện nay của hắn, phóng nhân khắp đại lục, không dám nói là tuyệt vô cận hữu nhưng cũng không có mấy người có thể so được.

Nguyên bản rất tự tin với tinh thần lực của bản thân, Hàn Phong cũng không ngờ được bốn viên cửu phẩm đan được khi bạo đan lại có thể sinh ra năng lượng khổng lồ như vậy.

Thật ra nếu chỉ đơn thuần là bốn luồng năng lượng đan bạo thì hắn hoàn toàn có thể hấp thu, mặc dù sẽ có chút chật vật nhưng tuyệt đối không có vấn đề gì lớn.

Bất quá đó chỉ là ở tình huống bình thường chứ không phải như tình huống bốn viên đan được bị dẫn bạo theo kiểu dây chuyền như lúc này.

Hắn không ngờ rằng, bốn viên cửu phẩm đan được sau khi bạo đan thì năng lượng sản sinh ra khi va chạm với nhau lại khiến cho không gian vặn vẹo hình thành bên một luồng hấp lực hấp thu thiên địa nguyên tố bên ngoài để không ngừng lớn mạnh lên.

Chính vì lý do này cho nên Tiên Thiên đấu khí của hắn có tốc độ hấp thu cực nhanh nhưng đồng thời bốn luồng năng lượng này cũng đang từ từ tăng trưởng. Tuy tốc độ có chút chậm nhưng cũng tạo thành phiền toái rất lớn cho hắn.

Thời gian tiếp tục trôi qua, mọi người trên khán đài tuy rằng không rõ trên người Hàn Phong đang phát sinh chuyện gì nhưng khi thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Hàn Phong lúc này cũng hiểu được là Hàn Phong hắn đang gặp phiền phức.

Tiêu Linh ngồi bên cạnh Tiêu Tấn cũng đang rất lo lắng nhìn chăm chú vào Hàn Phong, nàng cũng phát hiện ra trên trán Hàn Phong lúc này đầy mồ hôi cho nên càng lo lắng hơn. Nàng gấp giọng hỏi Phí lão:

- Phí lão, Hàn Phong có thể gặp chuyện gì ngoài ý muốn không? Đã lâu như vậy mà sao đám năng lượng kia vẫn chưa dứt xuống?

Vừa nghe Tiêu Linh nói, Phí lão liền hiểu được ý tứ của nàng, chân mày lão hơi nhíu lại rồi trầm mặt cẩn thận nhìn về phía Hàn Phong.

Một lát sau, Phí lão mới mở miệng trả lời Tiêu Linh, nhưng ngữ khí lại có chút ngưng trọng:

- Tình huống của Hàn Phong có chút bất ổn, năng lượng trên quảng trường đã bị hắn hấp thu hơn phân nửa nhưng không biết nguyên nhân gì mà đám năng lượng đó lại có thể hấp thu thiên địa nguyên tố xung quanh để bổ sung. Nếu cứ tiếp tục giằng co như vậy thì chỉ sợ Hàn Phong sẽ không chống đỡ nổi!

Tiêu Linh nghe vậy liền biến sắc, giọng nói có chút hoảng loạn:

- Phí lão, người nhanh nhanh nghĩ biện pháp giúp hắn đi!

Phí lão lại nói:

- Công chúa không cần khẩn trương, nhìn tình huống của Hàn Phong tựa hồ vẫn có thể tiếp tục duy trì một đoạn thời gian ngắn, nếu hắn có thể hấp thu toàn bộ đám năng lượng này thì đối với tu luyện của hắn sẽ có chỗ tốt rất lớn.

Dừng một chút, Phí lão nói tiếp:

- Hơn nữa, với thực lực của ta lúc này nếu đi vào bên trong đó cũng chỉ có thể tự bảo vệ mình mà thôi, về phần muốn cứu Hàn Phong ra là rất khó!

- Sao có thể như vậy được? Ngay cả Phí lão mà cũng không có cách nào sao!

Tiêu Linh nghe Phí lão nói vậy thì càng thêm lo lắng.

Phí lão chỉ đành thở dài, hai mắt tập trung nhìn vào Hàn Phong ở đằng xa, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ đối sách.

Ngược lại với bên này, Lâm Chấn Khôn khi thấy Hàn Phong lâm vào tuyệt cảnh thì biểu tình trên mặt cũng có chút hoà hoãn.

- Tiểu tử này xem ra lần này chắc chắn phải chết rồi!

Lâm Chấn Khôn thấp giọng cười nói. Bằng vào Thiên giai thực lực của hắn rất dễ dàng nhận ra đám năng lượng cuồng bạo kia lúc này khủng bố như thế nào, cho dù là hắn muốn bình yên ở bên trong đó một chút thời gian cũng rất khó khăn chứ đừng nói là một Địa giai võ giả như Hàn Phong.

Tuy hắn không biết Hàn Phong làm sao có thể bình yên ở giữa đám năng lượng cuồng bạo đó thời gian lâu như vậy, nhưng hắn lúc này cũng đã phát hiện ra khí tức trên người Hàn Phong có chút hỗn loạn, hiển nhiên tình huống không được tốt cho lắm.

Mọi người bên ngoài lo lắng thì Hàn Phong lúc này lại đang cố gắng giãy dụa kiên trì.

Thời gian từng chút một trôi qua, lúc này đầu khí trong cơ thể Hàn Phong đã tăng lên rất nhiều nhưng kèm theo đó là tinh thần lực trong tinh thần hải của hắn cũng đang dần khô kiệt. Nếu như không có kỳ tích gì xảy ra thì chỉ cần thêm một chút thời gian nữa, hắn sẽ mất đi sự áp chế với đám năng lượng xung quanh.

Uy lực của bốn luồng năng lượng cuồng bạo chồng chất lên nhau thì ngay cả Thiên giai cường giả cũng chỉ có thể miễn cưỡng tự bảo vệ mình chứ đừng nói chi Hàn Phong lúc này.

Một khi tinh thần của hắn hoàn toàn tiêu hao, chỉ sợ trong nháy mắt hắn sẽ biến thành cát bụi.

Nghĩ vậy, hắn thậm chí khổ liên tục, hắn trăm triệu lần cũng không ngờ bản thân lại gặp phải tình huống như thế này.

Lúc này mọi người xung quanh đều đã nhận ra tình cảnh của hắn, họ đồng dạng cũng minh bạch sự cường đại của đám năng lượng kia. Vì vậy rất nhiều người không còn tâm tình để tiếp tục lưu lại nữa mà nhanh chóng xoay người rời đi, dù sao mạng nhỏ của bản thân vẫn là quan trọng nhất!

Chỉ một thoáng sau, nguyên bản quảng trường đang rất náo nhiệt đột nhiên trở nên trống trải, trừ vài bóng thân ảnh ở xa xa thì không còn bóng dáng ai ở gần cả.

Trên khán đài, dưới mệnh lệnh của Tiêu Tấn đại bộ phận mọi người cũng đều nhanh chóng thoái lui.

Tiêu Tấn nhìn Hàn Phong đứng giữa quảng trường, trên mặt nhìn không ra chút biểu tình nào, trầm giọng nói:

- Phí lão, người hộ tống Tiêu Linh rời khỏi chỗ này, lát nữa nếu van nhất Hàn Phong không thể khống chế đám năng lượng kia nữa, nói không chừng nơi này cũng sẽ bị ảnh hưởng.

- Không! Ta muốn ở lại, ta không thể nhìn Hàn Phong một mình gặp nạn!

Tiêu Linh đột nhiên nghiêm giọng nói.

- Linh nhi, bây giờ không phải lúc hành động theo cảm tình.

Tiêu Tấn nghe vậy liền khuyên nhủ Tiêu Linh.

Mà Phí lão đang đứng bên cạnh Tiêu Linh, hai mắt lại đột nhiên sáng lên, nhìn chăm chăm vào Hàn Phong như đang tự hỏi cái gì. Ngay khi Tiêu Tấn đang khuyên bảo Tiêu Linh, thanh âm có chút gấp gáp của Phí lão vang lên:

- Công chút, lão phu vừa nghĩ đến một việc có thể trợ giúp Hàn Phong vượt qua nguy cơ lúc này!

Bên kia, Hình Nhã cũng đã khôi phục được chút sức lực, này giờ nàng vẫn chăm chú nhìn Hàn Phong, lúc này thấy trán hắn liên tục đổ mồ hôi, trên gương mặt cương nghị đó lại có chút uể oải và thống khổ. Chẳng hiểu tại sao, khi nhìn thấy cảnh này, trong lòng nàng có chút đau nhói, nhưng hiện giờ nàng cũng không thể trợ giúp gì được, chỉ có thể đưa mắt tiếp tục chăm chú nhìn hắn.

Đúng lúc này, một tiếng đàn du dương chợt xuyên thấu qua màn năng lượng cuồng bạo bên ngoài truyền vào lỗ tai Hình Nhã và Hàn Phong.

Hình Nhã có chút nghi hoặc, nàng không hiểu là ai mà trong lúc này mà còn có thể đánh đàn? Ngay lập tức nàng liền dời đôi mắt đang nghi hoặc của mình về hướng phát ra tiếng đàn thì thấy thân ảnh của Tiêu Linh.

Tiêu Linh lúc này vẻ mặt rất chăm chú, đôi tay ngọc nhanh chóng điểm lên băng huyền cổ cầm trước mặt. Từng âm điệu du dương êm tai theo đôi tay nàng không ngừng vang lên.

Hình Nhã khi tới Thiên Tinh đế quốc đã từng nghe qua đại danh của Tiêu Linh nhưng lúc này là lần đầu tiên nghe được tiếng đàn của Tiêu Linh.

- Không ngờ trên thế giới này lại có tiếng đàn tuyệt mỹ như thế!

Ngay cả một người luôn đắm chìm trong luyện dược như Hình Nhã cũng nhận không được cảm thán khi nghe tiếng đàn của Tiêu Linh.

Trong lúc nàng đang cảm thán thì cũng phát hiện vẻ mặt Hàn Phong tựa hồ có chút biến hoá.

Vẻ mặt Hàn Phong vốn đang có chút thống khổ, dưới âm điệu du dương của tiếng đàn đang dần hoà hoãn lại. Tinh thần lực vốn đang dần trở nên khô kiệt của hắn ngay khi tiếng đàn vang lên tựa hồ cũng có chút biến hoá.

Lúc nghe thấy tiếng đàn vang lên, Hàn Phong cũng có chút sửng sốt, nhưng lập tức liền biết đây là tiếng đàn của Tiêu Linh.

Tiếng đàn vừa lọt vào tai, Hàn Phong liền cảm thấy tinh thần lực của mình rung lên, tinh thần hải vốn đang khô kiệt lại phát sinh biến hoá.

Cảm thụ được sự biến hoá của tinh thần hải, Hàn Phong kích động không thôi. Hắn liền vội vàng tập trung tinh thần dung hợp với tiếng đàn.

Chỉ một lát sau, tinh thần lực của hắn như dâng trào lên trong tinh thần hải của hắn. Nguyên bản sự áp chế với bốn luồng năng lượng xung quanh đang dần mất đi thì lúc này đã trở lại hoàn toàn.

Tiếng đàn tiếp tục vang lên, Hàn Phong dưới sự trợ giúp của tiếng đàn, nhanh chóng lấy lại tinh thần bắt đầu tiếp tục diên cuồng hấp thu năng lượng xung quanh.

Gần nửa ngày sau, đám năng lượng khủng bố trên quảng trường đã không còn lại bao nhiêu. Dưới sự trợ giúp của Tiêu Linh, tinh thần lực của Hàn Phong cũng chậm rãi khôi phục, mặc dù tốc độ không nhanh nhưng cũng đủ để đối phó với đám năng lượng cuồng bạo kia.

Khi tia năng lượng cuối cùng tiến vào thân thể hắn, cả quảng trường liền yên tĩnh lại.

Hình Nhã nửa nằm trên mặt đất vẫn đang chăm chăm nhìn Hàn Phong, lúc này nàng lại nghe thấy trên người hắn vang lên tiếng xương cốt rắc rắc vang lên. Sau đó, một cỗ khí tức cường đại từ người hắn đột nhiên bạo phát.

Đồng thời hai mắt vốn đang nhắm chặt của Hàn Phong cũng mở ra.

Nhẹ thở ra một hơi, hai mắt Hàn Phong khẽ sáng lên, trên mặt cũng lộ vẻ mừng rỡ.

Lần này hấp thu năng lượng đan bạo của bốn viên cửu cấp đan dược đã giúp hắn đang từ Địa giai tứ phẩm một bước nhảy lên Địa giai bát phẩm, hơn nữa khoảng cách đến cửu phẩm cũng không xa.

Sau khi đám năng lượng cuồng bạo hoàn toàn tiêu thất, cả quảng trường cũng khôi phục lại yên tĩnh nhưng trên mặt đất xung quanh lại biến thành một đám hỗn loạn.

Nhưng lúc này cũng không ai đi chú ý tới những thứ này.

Tiêu Linh ngay khi đám năng lượng vừa biến mất liền đứng chỉ đánh đàn, vẻ mặt vui sướng nhìn Hàn Phong.

Lúc Tiêu Tấn đang khuyên nàng rời đi thì Phí lão đột nhiên nghĩ ra cách trợ giúp Hàn Phong.

Do lúc trước thấy Hàn Phong có thể cộng minh cùng tiếng đàn của Tiêu Linh để tiến vào một cảnh giới kỳ diệu nào đó, Phí lão liền thử để Tiêu Linh đàn một khúc em có thể trợ giúp được gì không.

May mắn là tiếng đàn của Tiêu Linh quả thật có thể trợ giúp cho Hàn Phong. Với thực lực của Phí lão, rõ ràng có thể phát hiện được trong nháy mắt khi tiếng đàn vang lên, khí tức đang hỗn loạn trên người Hàn Phong liền bình ổn trở lại.

Thấy vậy, Phí lão liền mừng rỡ vội vàng bảo Tiêu Linh tiếp tục đàn. Lúc đó Phí lão cũng đã thầm quyết định, nếu tiếng đàn của Tiêu Linh vẫn không thể giúp đỡ cho Hàn Phong thì lão sẽ liều cái mạng già của mình xông vào cứu Hàn Phong ra.

Duy Linh

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

274. Chương 257: Huyền Thần Đan.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Phí lão quyết định như vậy chỉ vì không muốn thấy Tiêu Linh bị thương mà thôi. Dù sao, lão cũng chứng kiến Tiêu Linh từ nhỏ lớn lên tới bây giờ cho nên trong lòng lão từ sớm đã xem nàng như con gái của mình vậy.

Tiêu Tấn thấy Hàn Phong đã vượt qua nguy hiểm, thầm nhẹ nhõm trong lòng. Sự tình đã đến nước này, hắn cũng không dám hi vọng Hàn Phong có thể đạt được thành tích gì trong đại hội lần này nữa. Quan trọng hơn là Tiêu Tấn hẳn tin tưởng vào tiềm lực của Hàn Phong, nên khi thấy Hàn Phong bình yên vô sự hắn cũng yên lòng.

Thêm nữa, với thực lực của hắn tự nhiên có thể phát hiện ra thực lực của Hàn Phong đã có một bước đột phá rất lớn, đây chắc hẳn là kết quả sau khi Hàn Phong hấp thu toàn bộ đám năng lượng kia.

Nhìn Hàn Phong, Tiêu Tấn lúc này cũng không khỏi cảm thán:

- Tiểu tử này đúng là quái vật mà, lần đầu gặp mặt, hắn chỉ là một Nhân giai võ giả, không ngờ chỉ vài tháng sau đã trưởng thành đến trình độ này!

Nhưng dù sao, Hàn Phong càng trưởng thành, Tiêu Tấn hắn càng mừng, bởi vì hai người đều cùng một trận doanh.

Toàn bộ người còn lại trên khán đài đều là những người quen thuộc với Hàn Phong, lúc này ai cũng vui mừng vì hắn được bình an vô sự. Nhưng có một người ngoại lệ, chính là Lâm gia chi chủ - Lâm Chấn Khôn.

Lúc Lâm Chấn Khôn vừa nghe tiếng đàn của Tiêu Linh vang lên, trong lòng hắn đã cảm thấy có chút không yên. Quả nhiên, được tiếng đàn trợ giúp, Hàn Phong đã thuận lợi áp chế được đám năng lượng kia. Thấy cảnh này, Lâm Chấn Khôn vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ. Tiếng đàn vốn vô cùng thuận tai thì với hắn lúc này là thứ âm thanh khiến hắn chói tai nhất.

Lúc đó, mấy lần hắn đã muốn tiến lên ngăn cản nhưng do Phí lão đã sớm có đề phòng, lúc nào cũng để mắt tới hắn, bảo hộ bên cạnh Tiêu Linh. Biết Phí lão đề phòng nên Lâm Chấn Khôn không dám động thủ. Mà cho dù hắn có dám thì hắn cũng không phải đối thủ của Phí lão.

Không biết làm sao, hắn chỉ có thể âm trầm ngồi yên tại chỗ. Khi thấy đám năng lượng cuồng bạo kia ngày càng ít đi, trong lòng hắn càng trầm trọng hơn.

Sau khi hấp thu đám năng lượng kia, thực lực của Hàn Phong đã đột thăng lên Địa giai bát phẩm nhưng bởi vì tinh thần lực trước đó bị hao tổn quá nhiều nên hiện giờ sắc mặt hắn có chút mệt mỏi.

Nhưng cái này cũng không mấy ảnh hưởng tới hắn, chỉ cần nghỉ ngơi một chút là toàn có thể khôi phục lại được.

Hàn Phong đưa mắt nhìn quanh, thấy xung quanh chỗ hắn đứng là một mảnh hỗn loạn, hắn cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc lắc đầu. Lúc này bất chợt hắn bắt gặp ánh mắt của Hình Nhã đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Khi ánh mắt hai người chạm nhau, Hình Nhã không biết tại sao lại không dám tiếp tục nhìn thẳng vào Hàn Phong nữa. Sau khi do dự một chút, nàng ngẩng đầu lên, ngữ khí đầy áy náy nói:

- Xin lỗi, bởi vì ta nên mới tạo thành tình huống như vậy, liên lụy người mất đi cơ hội đoạt giải quán quân.

Nghe Hình Nhã nói, Hàn Phong cũng có chút kinh ngạc, sau đó lại nhẹ giọng nói:

- Không cần xin lỗi, kỳ thực ta cũng phải nói cảm ơn người.

- Cảm ơn ta?

Hình Nhã kinh ngạc ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt đầy nghi hoặc nhìn Hàn Phong.

Hàn Phong cười cười nói:

- Nếu không phải có cái tình huống ngoài ý muốn này thì đấu khí của ta cũng không thể đề thăng nhanh chóng như vậy được. Tất nhiên là cần phải cảm ơn người!

- Cái này ...

Hình Nhã hơi choáng váng, thoáng quan sát Hàn Phong một chút, tuy thực lực nàng không cao nhưng dù sao cũng là một luyện dược đại sư nên độ miễn cảm với đấu khí cũng không thấp. Cho nên sau khi thoáng quan sát Hàn Phong, nàng đã phát hiện khí tức trên người hắn cường đại hơn trước rất nhiều, mặc dù nàng không biết là cường đại bao nhiêu nhưng chắc chắn thực lực Hàn Phong tăng lên không chỉ một hai điểm.

Mặc dù vậy, nhưng khi nghĩ đến vì nàng mà Hàn Phong luyện đan thất bại nàng vẫn cảm thấy hổ thẹn không thôi.

Với thực lực hắn bày ra ở trận đấu đầu tiên thì chắc chắn ở trận đấu thứ hai này cho dù hắn không đạt được đệ nhất thì cũng nằm trong top ba. Bởi vì loại trừ bản thân nàng thụ thương ra, lần đại hội này cũng chỉ có Vân Thành Hạo và Dịch Phong là có thể so với Hàn Phong.

Hàn Phong thấy vẻ mặt hổ thẹn của Hình Nhã, nhịn không được mỉm cười lắc lắc đầu đi tới trước mặt nàng. Dưới ánh mắt kinh ngạc của Hình Nhã, hắn chậm rãi xòe tay ra. Bất chợt một viên ám hồng sắc được hoàn liền hiện ra trước mắt Hình Nhã.

Thấy viên dược hoàn này, Hình Nhã đầu tiên là sửng sốt nhưng trong mắt nàng rất nhanh lại toát ra vẻ kinh ngạc.

- Đây ... đây là ... cửu phẩm đan dược?

Ngữ khí Hình Nhã có chút run run vang lên.

Chớ quên, Hình Nhã chính là một luyện dược đại sư, tuy rằng lúc này bị thương nhưng chỉ cần liếc mắt qua một chút là nàng có thể khẳng định, màu sắc óng ánh và mùi dược hương toát ra từ dược hoàn trước mặt chỉ ít cũng là cửu phẩm đan dược.

Càng khiến nàng kinh ngạc hơn là viên dược hoàn trong tay Hàn Phong, nàng chưa từng thấy hay nghe nói qua.

Nàng nhanh chóng tìm tòi trong ký ức của bản thân, một lát sau nàng vẫn xác định viên dược hoàn này nàng chưa từng biết đến.

Hơn nữa, trong cảm ứng của nàng, viên dược hoàn nho nhỏ này ẩn chứa năng lượng vượt xa cửu phẩm đan dược bình thường.

Nghĩ đến đây, trong đầu nàng liền nổi lên một ý niệm khó tin, lập tức kinh hô:

- Chẳng lẽ ... lại là thập phẩm linh đan?

Nhìn vẻ mặt khiếp sợ của nàng, Hàn Phong hơi ngẩn ra, sau đó lập tức giải thích:

- Đây chỉ là một viên cử phẩm đan dược - Huyền Thần đan mà thôi. Mặc dù so với những cử phẩm đan dược khác có hơi mạnh hơn một chút nhưng vẫn chưa thể đạt tới trình độ thập phẩm linh đan.

Dứt lời, Hàn Phong cũng không tiếp tục chú ý tới Hinh Nhã nữa. Bởi vì đám người Tiêu Linh đang nhanh chóng đi tới đây.

Tiêu Linh từ lúc thấy Hàn Phong bình an, liền vội vàng chạy lại đây.

Phí lão tự nhiên là theo sát phía sau, Tiêu Tấn cũng mỉm cười mang theo Tiêu Vũ chậm rãi đi tới bên này.

- Hàn Phong!

Người chưa tới, thanh âm đã tới trước. Tiêu Linh từ xa thấy Hàn Phong không có việc gì thì không nhận được gọi tên hẳn. Nhưng dù sao chỗ này cũng là quảng trường, da mặt nàng rất mỏng nên chỉ có thể đi tới trước mặt Hàn Phong cẩn thận nhìn hẳn từ trên xuống dưới chứ không dám có hành động gì khác.

Thấy bộ dáng khấn trương của nàng, Hàn Phong mỉm cười nói:

- Linh nhi, cũng may lần này có nàng, bằng không ta đã gặp nguy hiểm rồi!

Tiêu Linh vừa nghe, liền lắc đầu, nhẹ giọng gắt:

- Đồ ngốc!

Lúc này, Tiêu Tấn cũng vừa đi tới, nhìn Hàn Phong cười lớn nói:

- Hảo tiểu tử!

Hàn Phong thấy Tiêu Tấn cũng cười nói:

- Đã để bộ hạ lo lắng, thực sự xin lỗi!

Dừng một chút, Hàn Phong đưa viên dược hoàn ám hồng sắc tới trước mặt Tiêu Tấn tiếp tục cười nói:

- May mắn, ta không làm nhục mệnh, đã hoàn thành trận đấu thứ hai.

- Cái này ... thật sao?

Tiêu Tấn nhìn viên dược hoàn trước mặt, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ khiếp sợ.

Vốn Tiêu Tấn cũng không hi vọng gì, nhưng ai ngờ Hàn Phong lại có thể luyện chế thành công!

Tiêu Tấn tò mò nhìn viên dược hoàn, lẩm bẩm:

- Nhưng là, vừa rồi ... bạo đan ... ngươi lâm vào hiểm cảnh, vậy mà ngươi vẫn có thể luyện chế thành công ...

Mặc dù kinh ngạc nhưng rất nhanh Tiêu Tấn đã lấy lại bình tĩnh, cười nói:

- Hảo! Hảo! Hảo! Không ngờ ngươi dưới tình huống như vậy mà vẫn có thể hoàn thành trận đấu, thực sự là khiến người ta kinh ngạc.

Dứt lời, Tiêu Tấn liền giao viên đan dược này cho người phụ trách.

Duy Linh

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

275. Chương 258: Phụ Thân Gặp Nạn.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hàn Phong lúc này rất lo lắng cho nên tốc độ của hắn đề cao tới tận cùng, nơi hắn đi qua chỉ để lại những đạo tàn ảnh nhàn nhạt.

Vừa rồi, trong đầu hắn, một tia tinh thần lực đột nhiên sinh ra ba động rất nhỏ.

Mà chính sự ba động nhỏ này lại khiến hắn kinh hãi không thôi.

Bởi vì loại ba động tinh thần này là do Hàn Phong dùng một thủ pháp đặc thù thi triển trên người Hàn Nhất Nguyên. Một khi Hàn Nhất Nguyên bị thương thì tia tinh thần lực này lập tức sẽ báo động cho Hàn Phong biết.

Loại thủ pháp này Hàn Phong có được từ trong một quyển sách cổ ở kiếp trước, nhưng chỉ có những người có huyết mạch tương liên mới có hiệu quả.

Do đó, khi tia tinh thần lực này ba động Hàn Phong liền khẳng định Hàn Nhất Nguyên đã gặp phải chuyện gì đó. Hơn nữa ba động này rất nhanh, chứng tỏ Hàn Nhất Nguyên đang gặp phải nguy hiểm rất lớn, có thể bị uy hiếp tới tính mạng.

Hàn Phong tận lực kích phát tốc độ cực hạn lao về hướng của Hàn Nhất Nguyên.

Mà lúc này, Phí lão cũng đã đuổi kịp hắn. Tuy tốc độ của Hàn Phong rất nhanh nhưng Phí lão dù sao cũng là một Thiên giai cường giả cho nên nhảy mất liền có thể đuổi kịp Hàn Phong.

Thấy vẻ mặt lo lắng của Hàn Phong, sắc mặt Phí lão cũng trầm trọng, nhẹ giọng hỏi:

- Hàn tiểu tử, xảy ra chuyện gì, sao ngươi lại lo lắng như vậy?

Thấy Phí lão đi theo, Hàn Phong cũng không hề cảm thấy bất ngờ. Sau khi bình tâm lại một chút, hắn liền trầm giọng nói:

- Phụ thân ta gặp chuyện!

Sau đó hắn liền giản lược sự tình lại một lần.

Phí lão sau khi nghe xong liền nhíu mày nói:

- Phụ thân ngươi hôm qua đã trở lại Hàn gia. Ở đế đô này, Hàn gia tuy thực lực có xuống dốc nhưng vẫn đề an toàn cũng không có gì, phụ thân ngươi sao có thể gặp chuyện được?

Hàn Phong nghe vậy thì lắc đầu nói:

- Ta cũng không rõ ràng lắm, chúng ta nhanh chóng tới đó xem là biết!

Những điều Phí lão nói, Hàn Phong sao lại không biết nhưng theo khoảng cách ngày càng gần, loại ba động kia cũng càng mãnh liệt.

Tiếp đó hai người cũng không nhiều lời mà cấp tốc hướng chỗ Hàn gia chạy tới.

Hàn gia lãnh địa kỳ thực không phải ở trong đế đô mà ở vùng ngoại thành. Đây là do ngàn năm trước, Thiên Tinh đại đế an bài như vậy. Ông đem tam đại thế gia đặt ở ba phương vị khác nhau ngoài thành nhằm mục đích thủ hộ đế đô.

Vì vậy, mặc dù tốc độ của hai người Hàn Phong rất nhanh nhưng cũng phải mất một chút thời gian mới tới được lãnh địa của Hàn gia.

Khi hai người vừa tới đây liền phát hiện tràng cảnh thương tâm. Tiểu đội phụ trách hộ vệ Hàn gia lúc này đều nằm trên mặt đất không hề nhúc nhích, xung quanh nhuộm đỏ một màu máu tươi.

Hàn Phong và Phí lão liếc nhìn nhau rồi không hề do dự, tiếp tục lao vào bên trong.

Những nơi hai người đi qua đều là cảnh máu chảy thành sông, một đường đi tới, Hàn Phong phát hiện Hàn gia hộ vệ chết hơn trăm người, trong đó có không ít Hàn gia trực hệ đệ tử.

Đối với sống chết của những người này Hàn Phong cũng không hề quan tâm, bây giờ hắn chỉ lo lắng cho phụ thân hắn mà thôi.

Tiếp tục đi sâu vào bên trong, thi thể ngày càng nhiều. Nhìn cảnh này, trong lòng Hàn Phong càng trầm xuống.

Đúng lúc này, hắc đột nhiên nghĩ tới, kiếp trước tựa hồ cũng trong khoảng thời gian này, Hàn gia bị một thế lực đáng sợ sát diệt. Phụ thân hắc cũng chết vào lúc đó.

Do Hàn Phong cũng không có cảm tình gì với Hàn gia nên không quá để tâm chuyện này. Lúc trước hắc sở dĩ định trợ giúp Hàn gia một tay là bởi vì phụ thân hắc.

Vài ngày trước, Tiêu Tấn cũng có đề cập chuyện mượn sức Hàn gia đối với Lâm gia với hắc. Tuy Hàn gia hiện giờ không có cường giả Thiên giai tọa trấn, nhưng gia tộc tồn tại cả trăm năm thì nội tình cũng không đơn giản. Nếu không, Hàn gia hiện giờ không có Thiên giai cường giả làm sao vẫn có thể đứng ở vị trí tam đại thế gia ở đế đô.

Đối với đề nghị của Tiêu Tấn, Hàn Phong cũng đã suy nghĩ cẩn thận. Với việc nắm trong tay Hàn gia hắc quả thật không có hứng thú. Tuy Hàn Thiên Sơn đã từng phái người tới thông báo muốn gặp mặt hắc một lần, nhưng Hàn Phong liền trực tiếp từ chối. Đối với vị gia gia này hắc không có chút hảo cảm nào. Sau khi suy nghĩ cẩn thận, hắc mới để phụ thân hắc đi tới Hàn gia. Nếu Hàn gia khẳng khái trợ giúp hoàng thất đối phó Lâm gia thì sau khi mọi chuyện thành công, hắc sẽ cấp cho Hàn gia một viên Đoạt Thiên đan miễn phí.

Đây cũng là mục đích khi hắc để Hàn Nhất Nguyên trở lại Hàn gia.

Không nên xem thường một viên Đoạt Thiên đan này. Đoạt Thiên đan lúc trước Hàn Phong luyện chế cho Huyền Cơ Tử so với lần này bất đồng. Với tình huống của Huyền Cơ Tử, Hàn Phong tin tưởng Huyền Cơ Tử có thể trong vòng vài năm đột phá tới Thiên giai.

Mặc dù hắc không có hảo cảm gì với Hàn Thiên Sơn nhưng đối với thiên phú của lão hắc cũng biết, so với Huyền Cơ Tử lão chỉ hơn chứ không kém.

Vì vậy, một viên Đoạt Thiên đan đã đủ rồi. Hơn nữa, hắc tin chắc Hàn Thiên Sơn sẽ đồng ý giao dịch này. Mê hoặc của cảnh giới Thiên giai ở ngay trước mắt, đổi thành bất cứ kẻ nào, chắc chắn sẽ không buông tha.

Nhưng Hàn Phong vạn lần không ngờ, thế lực thần bí kia lại ra tay nhanh như vậy.

Theo ký ức kiếp trước thì lúc Hàn gia bị diệt hắc là phải sau khi đại hội luyện được kết thúc mấy ngày. Nhưng bây giờ sự việc diễn ra sớm hơn so với kiếp trước rất nhiều. Xem ra, bởi vì hắc trọng sinh nên đã làm thay đổi một chút quỹ tích của lịch sử!

Mang theo nghi hoặc trong lòng, Hàn Phong và Phí lão rất nhanh đã tới trung tâm lãnh địa Hàn gia, nơi này chính là hạch tâm của toàn bộ Hàn gia.

Đến gần khu trung tâm, Hàn Phong phát hiện số lượng thi thể ngày càng nhiều. Trong đó, đại bộ phận là Hàn gia đệ tử, nhưng những người này Hàn Phong nhận thức cũng không nhiều.

Khi hai người vừa tiến vào trong nội viện liền nghe thấy âm thanh chiến đấu kịch liệt truyền tới. Đồng thời tia tinh thần ba động trong lòng Hàn Phong lúc này càng mãnh liệt.

Thấy vậy, Hàn Phong không hề do dự phóng vào bên trong. Mặc kệ bên trong là ai, hắc nhất định không thể lần thứ hai trở mắt nhìn phụ thân bị ngộ hại được.

- Hắc hắc! Hàn Thiên Sơn, vô dụng thôi, ta khuyên ngươi buông tha đi. Chênh lệch giữa Thiên giai và Địa giai là không thể vượt qua được!

Lúc này bên trong nội viện, Hàn Thiên Sơn đang một tay cầm kiếm, sắc mặt đỏ hồng, hơi thở dồn dập, nhưng nhân thần lại rất kiên cường.

Nhìn người toàn thân hắc bào chỉ lộ ra đôi tay tái nhợt trước mặt, Hàn Thiên Sơn lạnh lùng nói:

- Hôm nay cho dù chết ta cũng muốn kéo theo vài cái đệm lưng!

- Ha ha! Khẩu khí thật lớn, bất quá sao ngươi không nhìn sau lưng ngươi thử xem, Hàn gia các người đã đến lúc diệt vong!

Hắc bào nhân có chút đều đều nói.

Nghe vậy, trong mắt Hàn Thiên Sơn chợt hiện lên vẻ thống khổ, đau đớn.

Khoé mắt khẽ liếc nhìn về phía sau, hiện trường lúc này ngoại trừ Hàn Thiên Sơn hắc cũng chỉ còn một mình đứa con tư sinh mà lúc trước hắc không xem trọng là Hàn Nhất Nguyên còn đứng được.

Lúc này Hàn Nhất Nguyên đang đối mặt với ba gã hắc y nhân giáp công. Ba tên này đều là cao thủ Địa giai, hơn nữa tu vi cũng không kém Hàn Nhất Nguyên.

Dù vậy nhưng Hàn Nhất Nguyên vẫn không ngừng vung trường đao trong tay bức lui ba tên này. Trong lúc nhất thời khiến bọn chúng không thể nào tiếp cận Hàn Nhất Nguyên.

Hàn Nhất Nguyên đang thi triển chính là Phá Thiên tam thập lục thức mà Hàn Phong lúc trước dạy cho hắc, phối hợp với Bán bộ thân pháp cùng với Thanh phong quyết. Cho nên lúc này hắc vẫn không rơi xuống hạ phong.

Thấy thực lực Hàn Nhất Nguyên dĩ nhiên lại mạnh mẽ như vậy, Hàn Thiên Sơn cũng vô cùng kinh ngạc, nhưng cảm giác kinh ngạc này chỉ thoáng qua trong nháy mắt. Bởi vì hắc biết có tên hắc bào nhân trước mặt thì Hàn gia hôm nay khó tránh khỏi bị diệt vong.

Nghĩ đến đây, Hàn Thiên Sơn không khỏi cảm thấy một tia lạc tích, nhưng ánh mắt khi nhìn về phía hắc bào nhân lại tràn ngập thù hận.

- Các hạ rốt cuộc là ai? Vì sao lại muốn diệt Hàn gia ta?

Hàn Thiên Sơn không cam lòng hỏi.

Hắc thật sự không nghĩ ra, mấy năm năm Hàn gia hành sự rất lặng lẽ và ẩn nhẫn, không hề đắc tội ai, nhưng không hiểu tại sao đám người này lại tìm tới cửa.

Nghe Hàn Thiên Sơn hỏi, hắc bào nhân lạnh lùng cười nói:

- Vấn đề này, người giữ lại từ từ ngẫm nghĩ đi! Ta không muốn chơi đùa với người nữa, nên bây giờ người nên chết đi, tiếp sau đó ta cũng sẽ tiễn đám người còn lại của Hàn gia đi theo người, ha ha ha.

Dứt lời, thân hình hắc bào nhân liền động, khi Hàn Thiên Sơn kịp phản ứng thì hắc bào nhân đã ở ngay trước mặt hắc.

Hàn Thiên Sơn chưa bao giờ có cảm giác tử vong gần như vậy, cảm giác này khiến thân thể hắc cũng không kịp phản ứng. Chỉ có thể trơ mắt nhìn một đôi tay tái nhợt không ngừng biến lớn trước mắt.

- Hàn gia xong rồi!

Đây là ý niệm duy nhất trong đầu Hàn Thiên Sơn vào lúc này.

Nhưng đúng lúc này, một đạo thân ảnh chợt xuất hiện, một quyền không chút do dự xuất ra mang theo tiếng không khí bị ma sát mãnh liệt.

Nghe thấy âm thanh này, hắc bào nhân cũng biến sắc, một quyền kia mang tới cho hắc cảm giác rất nguy hiểm, cho nên hắc không hề do dự, thân hình vội vàng lui lại phía sau, khó khăn lắm mới tránh được một quyền này.

Mà đồng thời lúc này bên phía Hàn Nhất Nguyên cũng đồng dạng xuất hiện một đạo thân ảnh.

Hàn Nhất Nguyên đang đau khổ giãy dụa đột nhiên cảm thấy hoa mắt rồi bên tai truyền tới âm thanh:

- Phan! Phan! Phan!

Ngay khi Hàn Nhất Nguyên vừa nghe thấy âm thanh này, ba tên đang vây công hắc cũng trực tiếp bị đánh bay đi, đập mạnh vào vách tường.

Mà lúc này, thân ảnh kia đã đứng trước người Hàn Nhất Nguyên.

Mạnh mẽ trấn tĩnh tinh thần, Hàn Nhất Nguyên thấy thân ảnh trước mặt thì lập tức buột miệng thốt lên:

- Phong nhi!

276. Chương 250: Quỷ Kế Của Lâm Gia.

Hình Nhã nhất thời mở mắt ra nhất thời nàng thấy một khuôn mặt chỉ cách mình trong gang tấc.

Bởi vì tinh thần lực bị phản phệ mà lúc này dòng suy nghĩ của Hình Nhã có chút hỗn loạn. Trong lúc nhất thời ngược lại có chút mê man, không khỏi mở miệng nói rằng:

- Người là ai?

Hàn Phong vừa nghe vậy có chút sững sờ, lập tức giải thích nói:

- Hình Nhã tiểu thư, ta chỉ bất quá thấy ngươi tề xỉu vì vậy mà thuận tiện cứu tỉnh ngươi dậy. Cũng không có ý tứ gì khác. Ngươi đã tỉnh rồi thì ta đi trước.

Nói xong, Hàn Phong đặt Hình Nhã xuống sau đó nhanh chóng ly khai khỏi quảng trường chỉ để lại Hình Nhã vẫn đang mê man ở giữa sân đang nhìn bóng lưng Hàn Phong dần tiêu thất.

Về phần người phụ trách lúc này vẫn như cũ bị thực lực cường đại của Hàn Phong chấn nhiếp, nhất thời không có kịp phản ứng.

Thẳng đến khi những người khác nhắc nhở thì hắn mới vội vàng tuyên bố kết quả lần thi đấu này.

Không ngoài ý muốn thì Hàn Phong chính là người đứng đầu trong trận tỷ thí này. Đối với việc người đại biểu cho quốc gia mình thắng lợi hắn vô cùng cao hứng.

Trên quảng trường ít nhất có đến tám phần là con dân của Thiên Tinh đế quốc. Tại thời điểm người phụ trách công bố kết quả thì trên quảng trường nhất thời vang lên một cảnh náo nhiệt, tiếng hoan hô không ngớt.

Mà người tạo thành tất cả chuyện này là Hàn Phong thì đã trở lại hoàng cung.

Tuy rằng lúc trước dùng tính áp đảo lực lượng để đánh bại ba người Hình Nhã liên thủ thi thuật nhưng trên thực tế thì tinh thần lực của hắn cũng tiêu hao tới hơn phân nửa.

Vì vậy bây giờ trầm tĩnh lại cũng cảm thấy có chút uể oải.

Bây giờ hắn cũng thừa nhận Linh hồn hợp kích chi thuật trong truyền thuyết vô cùng cường đại. Nếu như không phải hắn ở trong Hư Linh Ảo Cảnh đã đem tinh thần lực của mình rèn đúc vô kiên bất tồi thì hôm nay hắn vô pháp ngăn cản được.

Hàn Phong cũng không có để ý tới những sự tình sau đó. Dù sao thì trận tỷ thí thứ hai cũng phải hai ngày nữa mới có thể diễn ra. Vì vậy trong lúc này Hàn Phong nắm chặt thời gian nỗ lực khôi phục lại tinh thần lực bị tiêu hao. Tranh thủ thời gian để có thể đạt được trạng thái tốt nhất tiến hành thi đấu trận đấu thứ hai.

Lúc này thì Tiêu Linh, Phí lão cùng với nhóm người Tiêu Tẫn cũng vừa xem màn trình diễn của Hàn Phong. Nhưng thấy hắn đang khoan chân tu luyện nên cũng không có ý quấy rầy.

Mà sau khi trận đấu kết thúc thì sự náo nhiệt của quảng trường cũng dần dần giảm xuống. Khán giả trên khán đài cũng lần lượt ra về.

Lâm Chấn Khôn trở lại phủ đệ, bây giờ hắn đang âm thầm ngồi trong thư phòng.

- Không nghĩ tới Hàn Phong này lại có bản lĩnh như thế.

Lâm Chấn Khôn nhớ tới lúc trước Hàn Phong hời hợt đánh bại sự liên thủ của ba vị đại sư luyện dược sư, trong lòng không khỏi cả giận nói.

Ngẫm lại, Lâm Chấn Khôn lập tức lẩm bẩm nói:

- Như vậy, không thể kéo dài thời gian thêm nữa. Hôm nay Hàn Phong đã bày ra thực lực như vậy rồi thì hiển nhiên trận đấu thứ hai hắn có thể đạt được vòng nguyệt quế. Đối với Lâm gia thì chuyện này không có

gì là tốt đẹp cả. Hơn nữa bây giờ hần tự nhiên thụ thương không nhẹ, cũng không biết có ảnh hưởng đến cuộc thi đấu hai ngày nữa hay không.

Lâm Chấn Không cảm giác mình không thể tiếp tục ngồi chờ chết thêm được nữa. Hần phải nghĩ biện pháp ngăn cản Hàn Phong giành được chức quán quân ở trong đại hội lần này.

Một đêm tu luyện của Hàn Phong duy trì đến lúc bình minh. Lúc này mới chỉ hứng sáng, qua một đêm thôi thì tổn thất tinh thần lực của ngày hôm qua đã khôi phục lại như lúc ban đầu.

Mà ngay khi Hàn Phong vừa bước ra sân thì một thị nữ đã đứng chờ trước cửa bước lên phía trước nói với Hàn Phong vài câu.

Nghe được Tiêu Tấn dĩ nhiên có việc tìm mình, Hàn Phnog cũng không có nghi hoặc liền theo thị nữ đến đại điện.

Lúc này trên đại điện Tiêu Tấn đang ngồi trên ngai vàng lắng nghe quần thần nói chuyện. Nhưng ngay khi nhìn thấy bóng dáng của Hàn Phong từ phía xa thì sắc mặt Tiêu Tấn tựa hồ cũng không được khá lắm.

Khi Hàn Phong đến thì mọi ánh mắt trên đại điện đều đổ dồn về phía hần. Có thể trở thành người đứng trên đại điện này thì sao lại có thể là dạng người hời hợt được. Những người này tự nhiên từ lâu đã biết được tin tức về Hàn Phong.

Phụ thân là con tư sinh của gia chủ Hàn gia Hàn Thiên Sơn. Từ nhỏ bị gia tộc khi dễ, hơn ba năm trước cùng với phụ thân bội phản Hàn gia. Tuy rằng tiến nhập Huyền Thiên tông để tu luyện nhưng sau đó một năm đại biểu cho Huyền Thiên tông tham gia Thiên Thánh đại hội mười năm tổ chức một lần. Ở tại thịnh hội này hần bày ra thiên phú kinh người, cuối cùng ở trong trận chung kết gặp Lý Ngọc của Thiên Môn sau một hồi tranh đấu khốc liệt cũng đã giành được vòng nguyệt quế.

Hào quang như vậy cũng đủ để hấp dẫn thế nhưng. Nhưng ngày hôm nay Hàn Phong lại có một buổi trình diễn xuất sắc nữa. Dùng một địch ba, khuất phục ba vị đại sư luyện được sư.

Lần thứ hai bày ra năng lực của đại của mình nhưng ở trên một lĩnh vực bất đồng.

Một thiếu niên mười lăm tuổi trên phương diện tu luyện đấu khí thì có thể khẳng định không có một ai có được thiên phú như hần. Nhưng điều làm kẻ khác ngoài ý muốn chính là thiên phú của thiếu niên này không ngờ lại kinh khủng đến như vậy. Tại phương diện luyện được cũng không khác gì tu luyện đấu khí. Thậm chí còn có phần siêu việt hơn rất nhiều.

Một thiên tài đáng sợ như vậy chỉ sợ tương lai cũng không thể nào tìm được người thứ hai.

Cho nên bây giờ trên đại điện tất cả mọi người mới đồng loạt đưa ánh mắt về phía Hàn Phong. Hàng loạt ánh mắt bất đồng, hiển nhiên cũng không ngừng có những câu hỏi hiện lên trong đầu của những người đang đứng ở đây.

Tiêu Tấn thấy Hàn Phong tiến đến, cũng không có thể hiện bất cứ biểu tình nào. Chẳng qua trong lúc mọi người không có chút ý thì hần bất khả tự nghị nhìn về phía Hàn Phong.

Thấy động tác này của Tiêu Tấn hiển nhiên Hàn Phong cũng hiểu ý, lập tức gạt đầu.

Hiển nhiên hành động kia của Tiêu Tấn chính là nhắc nhở Hàn Phong. Kế tiếp khả năng có một chút phiền phức cho nên hần cần phải cẩn thận.

Quả nhiên sau khi Hàn Phong xuất hiện thì trên đại điện có một lão giả mặc thanh sắc trường bào trầm ổn bước ra phía trước hướng về phía Tiêu Tấn nói:

- Bệ hạ bây giờ Hàn Phong đã đến, vừa rồi theo như lời của hạ thần, hiện tại bệ hạ hần là đã có quyết định.

Thoảng đánh giá lão giả này, Hàn Phong đối với người này cũng không có nhận ra nhưng qua khí tức trên người của hần thì Hàn Phong phát hiện dĩ nhiên đối phương là một Thiên giai cường giả.

Lập tức trong đầu Hàn Phong hiện lên một cái tên Lâm gia gia chủ Lâm Chấn Khôn.

Mà kế tiếp Tiêu Tấn nói cũng đã xác minh điều suy đoán của Hàn Phong là đúng. Hai mắt Tiêu Tấn lạnh lùng nhìn Lâm Chấn Khôn thời dài nói:

- Hàn Phong, người tới thật đúng lúc. Trầm và Lâm ái khanh vừa vặn vừa mới bàn về trận thi đấu thứ hai. Cho nên trầm muốn nghe ý kiến của người.

Hàn Phong tuy rằng đã được Tiêu Tấn ám chỉ nhưng lúc này cũng có chút hồ đồ hỏi lại:

- Bệ hạ, lần đại hội này ta chính là người dự thì, có thể có ý kiến gì chứ?

Ai biết Tiêu Tấn tự nhiên lắc đầu nói:

- Không chuyện này chỉ có người mới có thể quyết định. Nếu như là những người khác thì nhất định những người ở đây đại bộ phận đều cảm thấy bất mãn.

Tiêu Tấn tiếp tục nói:

- Là như thế này, bởi vì ngày thi đấu hôm qua, ba gã đại sư luyện được sư cuối cùng đều không hện mà thụ thương. Theo phỏng đoán thì nội trong một ngày đêm không thể nào khôi phục lại được.

Duy Linh

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

277. Chương 259: Cứu Viện Kịp Thời.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Lúc này Hàn Nhất Nguyên đang đối mặt với ba gã hắc y nhân giáp công. Ba

tên này đều là cao thủ Địa giai, hơn nữa tu vi cũng không kém Hàn Nhất Nguyên.

Dù vậy nhưng Hàn Nhất Nguyên vẫn không ngừng vung trường đao trong tay bức lui ba tên này. Trong lúc nhất thời khiến bọn chúng không thể nào tiếp cận Hàn Nhất Nguyên.

Hàn Nhất Nguyên đang thi triển chính là Phá Thiên tam thập lục thức mà Hàn Phong lúc trước dạy cho hắn, phối hợp với Bán bộ thân pháp cùng với Thanh phong quyết. Cho nên lúc này hắn vẫn không rơi xuống hạ phong.

Thấy thực lực Hàn Nhất Nguyên dĩ nhiên lại mạnh mẽ như vậy, Hàn Thiên Sơn cũng vô cùng kinh ngạc, nhưng cảm giác kinh ngạc này chỉ thoáng qua trong nháy mắt. Bởi vì hắn biết có tên hắc bào nhân trước mặt thì Hàn gia hôm nay khó tránh khỏi bị diệt vong.

Nghĩ đến đây, Hàn Thiên Sơn không khỏi cảm thấy một tia lạc tích, nhưng ánh mắt khi nhìn về phía hắc bào nhân lại tràn ngập thù hận.

- Các hạ rốt cuộc là ai? Vì sao lại muốn diệt Hàn gia ta?

Hàn Thiên Sơn không cam lòng hỏi.

Hắn thật sự không nghĩ ra, mấy năm năm Hàn gia hành sự rất lặng lẽ và ẩn nhẫn, không hề đắc tội ai, nhưng không hiểu tại sao đám người này lại tìm tới cửa.

Nghe Hàn Thiên Sơn hỏi, hắc bào nhân lạnh lùng cười nói:

- Vấn đề này, người giữ lại từ từ ngẫm nghĩ đi! Ta không muốn chơi đùa với người nữa, nên bây giờ người nên chết đi, tiếp sau đó ta cũng sẽ tiễn đám người còn lại của Hàn gia đi theo người, ha ha ha.

Dứt lời, thân hình hắc bào nhân liền động, khi Hàn Thiên Sơn kịp phản ứng thì hắc bào nhân đã ở ngay trước mặt hắn.

Hàn Thiên Sơn chưa bao giờ có cảm giác tử vong gần như vậy, cảm giác này khiến thân thể hắn cũng không kịp phản ứng. Chỉ có thể trơ mắt nhìn một đôi tay tái nhợt không ngừng biến lớn trước mắt.

- Hàn gia xong rồi!

Đây là ý niệm duy nhất trong đầu Hàn Thiên Sơn vào lúc này.

Nhưng đúng lúc này, một đạo thân ảnh chợt xuất hiện, một quyền không chút do dự xuất ra mang theo tiếng không khí bị ma sát mãnh liệt.

Nghe thấy âm thanh này, hắc bào nhân cũng biến sắc, một quyền kia mang tới cho hắn cảm giác rất nguy hiểm, cho nên hắn không hề do dự, thân hình vội vàng lui lại phía sau, khó khăn lắm mới tránh được một quyền này.

Mà đồng thời lúc này bên phía Hàn Nhất Nguyên cũng đồng dạng xuất hiện một đạo thân ảnh.

Hàn Nhất Nguyên đang đau khổ giãy dụa đột nhiên cảm thấy hoa mắt rồi bên tai truyền tới âm thanh:

- Phanh! Phanh! Phanh!

Ngay khi Hàn Nhất Nguyên vừa nghe thấy âm thanh này, ba tên đang vây công hắn cũng trực tiếp bị đánh bay đi, đập mạnh vào vách tường.

Mà lúc này, thân ảnh kia đã đứng trước người Hàn Nhất Nguyên.

Mạnh mẽ trấn tĩnh tinh thần, Hàn Nhất Nguyên thấy thân ảnh trước mặt thì lập tức buột miệng thốt lên:

- Phong nhi!

Hai thân ảnh bất ngờ xuất hiện này chính là Hàn Phong và Phí lão.

Hai người khi vừa nghe thấy âm thanh chiến đấu bên trong thì không hề do dự cấp tốc lao vào.

Lúc hai người vừa vào, liếc mắt đã thấy Hàn Nhất Nguyên đang bị vây công và Hàn Thiên Sơn đang ngây ngốc nhìn công kích của đối thủ.

Thấy một màn này, Hàn Phong và Phí lão thập phần ăn ý, hai người không hề nói gì, mỗi người một hướng tách ra.

Hàn Phong vừa thăng cấp lên Địa giai bát phẩm, tuy rằng tinh thần lực còn chưa khôi phục nhưng đối phó với ba tên thực lực chỉ bằng Hàn Nhất Nguyên vẫn rất dễ dàng. Cho nên khi vừa giao thủ, ba tên Địa giai cao thủ này giờ không ngừng bức ép Hàn Nhất Nguyên trong nháy mắt đã bị Hàn Phong đánh bay đi.

Về phần Phí lão bên kia, tuy hắc bào nhân có tính cảnh giác rất cao, trong nháy mắt Phí lão xuất thủ đã kịp phản ứng lui lại phía sau nhưng Phí lão dù sao cũng là một Thiên giai cao thủ, một kích toàn lực của lão làm sao có thể dễ dàng tránh né như vậy!

Hắc bào nhân cảm thụ khí tức cường đại trên người Phí lão cũng không kịp nghĩ nhiều, hắn lập tức vận chuyển toàn thân đấu khí lên quyền đầu nghênh đón công kích của Phí lão.

Phí lão thấy người này phản ứng nhanh như vậy cũng có chút kinh ngạc nhưng chỉ thoáng kinh ngạc mà thôi, rất nhanh sắc mặt lão liền trở về vẻ lãnh đạm. Quyền kinh của lão không chút nào ngừng lại mà còn đẩy nhanh hơn hướng tới hắc bào nhân.

- Phanh!

Song quyền của hai người mạnh mẽ chạm vào nhau tạo nên một cỗ kinh khí lan rộng ra bốn phía.

Phí lão rất kinh ngạc khi hắc bào nhân có thể tiếp được một quyền của lão, thân hình còn giữa không trung, Phí lão khẽ chuyển eo di chuyển tới trên đầu của hắc bào nhân.

- Thực lực không tồi, thử xem chiều này của lão phu đi!

Phí lão vừa nói, động tác cũng không chậm, thân thể xoay chuyển giữa không trung, lại một quyền đánh xuống.

Hắc bào nhân thấy Phí lão tiếp tục công kích thì sắc mặt cũng đại biến.

Người khác không rõ lắm chứ hắc đã cảm nhận rất sâu sắc sự kinh khủng của Phí lão. Lần giao thủ ngắn ngủi vừa rồi tuy Phí lão đánh lên và hắc cũng phản ứng rất nhanh nhưng cũng đã dùng đến tám phần lực. Mặc dù có thể đỡ được ông kích của Phí lão nhưng hắc rất rõ ràng một quyền của của Phí lão cũng chưa xuất hết lực đã khiến khí huyết của hắc chấn động không nhẹ, chẳng qua là đang bị hắc áp chế lại mà thôi.

Bây giờ, Phí lão lại tiếp tục xuất thủ, mà xem tư thế thì một quyền này so với quyền trước còn đang sợ hơn.

Hắc bào nhân tìm cách tránh ra nhưng đã không kịp, hắc không thể làm gì khác là mạnh mẽ vận chuyển đầu khí cố gắng tiếp một quyền này của Phí lão.

- Phanhh!

Lần này kết quả không giống lần trước, lực công kích mạnh mẽ của Phí lão đã trực tiếp đánh hắc bào nhân từ trên không trung rơi thẳng xuống đất.

Hắc bào trên người hắc bào nhân chịu không nổi lực công kích đã bị chấn thành từng mảnh vụn. Mà bản thân hắc bào nhân bị đánh xuống đất tạo thành một cái hố to.

Phí lão và hắc bào nhân giao thủ chỉ bất quá là trong vài nhịp hô hấp nhưng tình hình lại phát sinh biến hoá rất lớn.

Hàn Thiên Sơn vốn nghĩ mình phải chết thì bây giờ lại tròn mắt kinh ngạc nhìn Phí lão đột nhiên tới cứu viện. Hàn Thiên Sơn cũng chưa từng gặp Phí lão nhưng đối với vị cường giả Thiên giai chuyên chú hộ vệ bên Tiêu Linh công chúa vừa xuất hiện ở đây gần một năm nay, hắc cũng có chút nhận thức.

Đúng lúc này, Hàn Thiên Sơn cũng nghe được lời của Hàn Nhất Nguyên ở đằng sau. Quay đầu nhìn lại thì thấy trước mặt Hàn Nhất Nguyên là một thiếu niên hơi gầy gò.

Vàng trán của thiếu niên này và Hàn Nhất Nguyên có chút giống nhau, cũng có vài phần tương tự Hàn Thiên Sơn hắc. Cho nên chỉ cần liếc mắt nhìn qua là hắc liền có thể xác định thân phận của thiếu niên này.

Cảm thụ khí tức trên người Hàn Phong, Hàn Thiên Sơn có một loại trực giác: nếu để hắc và Hàn Phong đánh nhau một trận thì hắc không phải là đối thủ.

Tuy không biết tại sao lại có loại trực giác này nảy ra trong đầu nhưng Hàn Thiên Sơn đối với trực giác của bản thân rất tin tưởng, dù sao hắc cũng đã bước vào Địa giai đỉnh phong không ít năm.

Tình thế cấp bách nên vừa rồi Hàn Phong xuất thủ không hề lưu lực, cho nên ba tên Địa giai võ giả kia sau khi bị đánh va vào tường liền trực tiếp ngã nằm trên mặt đất, không rõ sống chết.

Người khác không rõ, nhưng Hàn Phong lại rất rõ ràng, ba tên kia dưới một kích của hắc đã chết tại chỗ.

Thấy Phí lão bên kia cũng đã đẩy lùi hắc bào nhân, hoá giải nguy cơ trước mắt, Hàn Phong mới xoay người lại quan sát Hàn Nhất Nguyên từ trên xuống dưới, thấy ông chỉ có chút chật vật nhưng không bị thương thể gì nặng mới yên lòng.

Hàn Phong quét mắt một vòng, phát hiện có vài thi thể nằm rải rác ở một góc, trong đó có phụ tử Hàn Chính Bình và Hàn Quang lúc trước thường hay khi dễ hắc.

Sau đó, Hàn Phong lại nhìn về phía ba tên hắc bào nhân nằm trên mặt đất, cau mày hỏi:

- Phụ thân, người không sao chứ? Đã xảy ra chuyện gì?

Duy Linh

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

278. Chương 260: Tung Tích Võ Hoàng Điện.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hàn Nhất Nguyên thấy Hàn Phong và Phí lão xuất hiện cũng thầm thở phào một hơi, hắn cũng rõ ràng thực lực của Phí lão, có Phí lão ở đây thì tốt rồi.

Nghĩ tới đây, Hàn Nhất Nguyên toàn thân giống như thoát lực, hai chân có chút đứng không vững. Lúc này hắn cũng có thể đứng chiến đấu được là nhờ vào ý chí mà kiên trì, cho nên lúc này tâm tình đã thả lỏng mới có cảm giác thoát lực như vậy.

Hàn Phong thấy vậy thì nhanh tay đỡ lấy Hàn Nhất Nguyên, lo lắng hỏi:

- Phụ thân, người không sao chứ?

Hàn Nhất Nguyên lắc đầu, cố gắng cười nói:

- Yên tâm, chỉ có chút thoát lực thôi, cũng may người truyền cho ta Phá Thiên tam thập lục thức nên ta mới có thể kiên trì được đến lúc này!

Hàn Phong đang muốn mở miệng tiếp tục nói thì bất chợt từ trong hố đất do tên hắc bào nhân bị Phí lão đánh rơi xuống tạo thành lại có động tĩnh. Ngay sau đó bóng dáng hắc bào nhân kia rất nhanh đã xuất hiện.

Bất quá, bộ dáng của hắn lúc này rất chật vật. Cái áo choàng màu đen của hắn đã hoàn toàn nát vụn, để lộ ra gương mặt thật của hắn.

Hàn Phong cẩn thận quan sát thì phát hiện người này có gương mặt rất bình thường, chỉ có một điểm khiến người khác chú ý là: tên này dường như quanh năm đều ở trong một nơi âm u nào đó cho nên toàn thân hắn da dẻ thập phần tái nhợt không có một tia huyết sắc nào.

Khi Hàn Phong thấy bộ dáng của người này lại có cảm giác quen thuộc, nhưng nhất thời chưa thể nhớ ra.

Hắc bào nhân lạnh giọng nói:

- Lão già này, người dám làm ta bị thương!

Phí lão thấy bộ dáng chật vật của hắc bào nhân cũng không để ý mà nhàn nhạt nói:

- Người là ai? Sao lại tập kích Hàn gia?

Đối mặt với vấn đề của Phí lão, hắc bào nhân chỉ lạnh lùng nói:

- Ta thừa nhận thực lực của người rất mạnh nhưng nếu ta muốn rời đi thì chỉ bằng một mình người còn chưa đủ!

Nét mặt già nua của Phí lão tựa hồ tiểu phi tiểu, ngữ khí đều đều nói:

- Ô! Người tự tin như vậy!

Hắc bào nhân tựa hồ rất tự tin, vẫn dùng ngữ khí lạnh lùng nói:

- Việc hôm nay, ta sẽ nhớ kĩ. Tương lai sẽ hoàn trả gấp bội!

Dứt lời, thân hình hắn liền mơ hồ vụn vỡ rồi hư không tiêu thất.

Thấy một màn này, Hàn Phong và Phí lão đều có vẻ kinh sợ. Phí lão khi thấy hắc bào nhân có động tác khác thường đã nhanh chóng xông tới. Nhưng đối với tình cảnh quỷ dị như vậy, mặc dù có thực lực áp đảo nhưng Phí lão cũng trở tay không kịp.

Ngay khi Phí lão vừa xông tới thì hắc bào nhân đã tiêu thất chỉ còn lại một đồng y phục rách nát đầy máu.

Hàn Phong và Phí lão liếc mắt nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương hiện lên vẻ khiếp sợ. Hiển nhiên cả hai người đều rất kinh ngạc trước tình huống này.

Hàn Thiên Sơn đứng gần đó mặc dù cũng khiếp sợ nhưng sau khi hồi phục tinh thần, hắn lại lo lắng cho đám đệ tử Hàn gia hơn.

Lần này, đi theo hắc bào nhân không chỉ có ba tên hắc y nhân đã bị Hàn Phong đánh chết kia, Hàn Thiên Sơn lúc bắt đầu đã tận mắt thấy khoảng năm mươi tên hắc y nhân phân tán vào trong lãnh địa của Hàn gia.

Sau khi hắn báo việc này cho Hàn Phong và Phí lão, hai người nhìn nhau một cái rồi Phí lão gật đầu nhanh chóng đi các nơi xem xét.

Theo thực lực ba tên hắc y nhân bị Hàn Phong đánh chết thì hắn là mấy tên hắc y nhân còn lại thực lực cũng không sai biệt lắm. Vì vậy Hàn Phong cũng không gấp, hắn để cho Phí lão xuất thủ, hắn tin tưởng có Phí lão thì những tên kia chắc chắn trốn không thoát.

Về phần người Hàn gia sống chết ra sao, Hàn Phong cũng không quá mức quan tâm. Hắn để Phí lão rời đi chủ yếu là vì lúc trước Tiêu Tấn đã đề cập tới việc muốn mượn lực lượng Hàn gia để đối phó Lâm gia mà thôi.

Ngay khi Hàn Thiên Sơn còn đang lo lắng thì Phí lão đã trở lại.

Phí lão nhìn Hàn Phong rồi lắc lắc đầu nói:

- Mấy tên hắc y nhân kia hình như là tử sĩ của một thế lực nào đó bồi dưỡng, một khi bị bắt liền tự sát! Ta không lưu được tên nào còn sống.

Hàn Thiên Sơn nghe vậy thì gương mặt khê giật giật vài cái, hắn biết có thể bồi dưỡng nhiều tử sĩ Địa giai như vậy thì thế lực đó không tầm thường chút nào. Nhưng hắn vẫn không thể nào nghĩ ra đã đắc tội thế lực nào như thế.

Nếu hôm nay không có Hàn Phong và Phí lão thì Hàn sợ là đã biến mất, nghĩ đến thế lực thần bí núp sau lưng chuyện này, Hàn Thiên Sơn liền cảm thấy da đầu tê dại.

Hàn Phong đứng một bên, lúc này nhàn nhạt nói:

- Tên hắc bào nhân kia, hình như ta đã biết hắn là ai!

Khi nghe Hàn Phong nói thế, ba người còn lại đều nhìn về phía hắn.

Việc này liên quan đến sinh tử tồn vong của Hàn gia nên Hàn Thiên Sơn có chút gấp giọng hỏi:

- Người biết lai lịch của mấy tên hắc bào nhân này?

Nghe Hàn Thiên Sơn hỏi, Hàn Phong liền quay đầu lại nhàn nhạt nhìn hắn.

Hàn Thiên Sơn thấy vẻ mặt lãnh đạm của Hàn Phong thì nhất thời có chút xấu hổ, hắn há mồm muốn nói gì đó nhưng lại không nói ra lời được.

Thật ra Hàn Phong cũng không quá mức để ý tới Hàn Thiên Sơn, hắn chỉ liếc mắt nhìn một cái rồi nói tiếp:

- Nhìn bộ dáng và thân thể đặc thù của tên kia, nếu như ta đoán không sai thì hắn là người của Vô Hoàng điện.

- Vô Hoàng điện?

Nghe cái tên này, vẻ mặt Hàn Thiên Sơn có chút mờ mịt, hắn chưa bao giờ nghe qua cái tên này, cũng không hề biết trên đại lục còn có một cái Vô Hoàng điện như vậy tồn tại.

Hàn Nhất Nguyên cũng không khác gì Hàn Thiên Sơn nhưng trên mặt hắn chỉ lộ ra vẻ kinh ngạc.

Phí lão mặc dù chưa gặp qua người của Vô Hoàng điện nhưng tao ngộ của Hàn Phong ở Băng Tuyết các hắn cũng có biết.

Vì vậy, Phí lão chỉ kinh ngạc một chút rồi hỏi:

- Nghe người nói ta cũng chợt nhớ, tên hắc y nhân kia rõ ràng trên người có khí tức của Thiên giai cường giả nhưng thực lực lại rất yếu, ngay cả hai chiêu của ta cũng đỡ không được.

Hàn Phong gật đầu, trầm giọng nói:

- Không sai, lúc trước ở Băng Tuyết các, Bồ Lô Dịch và Mộ Tuyết các chủ khi giao thủ với đám người kia cũng đồng dạng phát hiện tình huống như vậy. Hơn nữa, về mặt và đôi tay tái nhợt của tên kia càng khiến ta tin chắc hẳn là người của Võ Hoàng điện.

- Nhưng Võ Hoàng điện này vì sao lại tập kích Hàn gia và Băng Tuyết các? Hai thế lực này hình như đâu có liên hệ đặc biệt nào?

Phí lão nhìn nhìn Hàn Thiên Sơn, có chút khó hiểu hỏi.

Hàn Thiên Sơn lúc này cũng không hiểu ra sao, trong đầu nhanh chóng hồi ức lại một chút rồi lắc đầu nói:

- Ta cũng là lần đầu tiên nghe nói tới cái tên Võ Hoàng điện này, không hiểu tại sao Hàn gia lại trở thành mục tiêu của chúng chứ?

Hàn Thiên Sơn nhìn Hàn Phong rồi nói tiếp:

- Hàn Phong, người đối với Võ Hoàng điện này có bao nhiêu lý giải?

Vô duyên vô cớ trêu chọc một thế lực thần bí, Hàn Thiên Sơn buồn bực không thôi. Nhưng hẳn cũng không thể trách ai được, Hàn gia lúc này không có Thiên giai cường giả tọa trấn, cho nên trở thành mục tiêu của các thế lực khác cũng là bình thường.

Do đó, Hàn Thiên Sơn rất muốn từ miệng Hàn Phong biết được tin tức của Võ Hoàng điện này.

Nghe Hàn Thiên Sơn hỏi, Hàn Phong hơi ngẫm nghĩ một chút rồi thở dài nói:

- Ta chỉ biết Võ Hoàng điện rất thần bí và thực lực khó lường, còn cụ thể thực lực cường đại như thế nào ta cũng không rõ, nhưng có thể chắc chắn Hàn gia hiện tại không phải là đối thủ.

Hàn Phong nói vậy khiến Hàn Thiên Sơn rơi vào trầm tư, hẳn hiểu rất rõ, Hàn gia hiện tại không phải là đối thủ của Võ Hoàng điện kia! Người ta chỉ cần phái một Thiên giai cường giả và năm mươi tên Địa giai thủ hạ là đã có thể phá vỡ cả Hàn gia rồi.

Lúc này Hàn gia tuy có thể may mắn tránh được một kiếp, không bị diệt gia nhưng đệ tử trong gia tộc cũng đã chết hơn phân nửa, hộ vệ đã trải qua tử mị bồi dưỡng thương vong còn lớn hơn nữa.

Thầm tính toán một chút, Hàn Thiên Sơn đã phát hiện chỉ sau một ngày mà thế lực của Hàn gia đã suy yếu một phần ba. Nghĩ tới Hàn gia từng một thời hưng thịnh và Hàn gia trong tay hẳn hiện tại, Hàn Thiên Sơn không tránh khỏi có cảm giác chán chường.

Khi ánh mắt hắn nhìn tới Hàn Phong, thì nhãn thần vốn ảm đạm lại có chút bừng sáng lên, hắn kích động nói với Hàn Phong:

- Hàn Phong, hôm nay Hàn gia đã lưu lạc đến mức này, ta có một yêu cầu quá đáng, hi vọng người có thể đáp ứng!

Những lời này vừa ra khỏi miệng Hàn Thiên Sơn đã bị Hàn Phong trực tiếp từ chối:

- Ta biết ý người, nhưng ta sẽ không trở lại Hàn gia, người từ bỏ ý tưởng này đi!

- Cái này ... người muốn điều kiện gì ta đều có thể đáp ứng, cho dù là nhường lại cái chức vị gia chủ này cũng được. Ta không muốn trở mặt nhìn Hàn gia cứ như vậy mà huỷ diệt trong tay ta!

Hàn Thiên Sơn có chút kích động nói.

Sở dĩ Hàn Thiên Sơn thất thố như vậy cũng là vì Hàn gia hôm nay bị đả kích rất lớn, đối với hắn đả kích này có thể nói là trí mạng.

Trực hệ đệ tử thương vong quá nửa, mấy đứa con của hắn cũng chết thảm dưới tay của tên hắc bào nhân kia, chỉ còn mình Hàn Nhất Nguyên còn sống.

Trong những người còn sống khác cũng chỉ còn hai tôn tử của Hàn Thiên Sơn hấn, nhưng tư chất của hai người này quá thấp, đã hơn hai mươi tuổi mà đấu khí cũng chỉ vừa đột phá Nhân giai.

Nếu đem hai người này so với Hàn Phong thì căn bản không thể so sánh được.

Do đó Hàn Thiên Sơn rất lo lắng cho tương lai của Hàn gia.

Mặc kệ Hàn Phong đối với hấn như thế nào nhưng Hàn Phong dù sao cũng là một tôn tử của hấn, nếu Hàn Phong không chịu tiếp nhận Hàn gia và với tư chất của hai tôn tử tôn kia thì tương lai chắc chắn sẽ bị các chi khác trong gia tộc thay thế. Đây cũng là một sự thực Hàn Thiên Sơn không muốn nhìn thấy.

Đối mặt với vấn đề của Hàn Thiên Sơn, Hàn Phong căn bản không quan tâm, hấn cũng không có hứng thú đi quản lý một cái gia tộc như Hàn gia, cho nên hấn rất trực tiếp từ chối.

Hàn Nhất Nguyên đứng một bên thấy Hàn Thiên Sơn xưa nay luôn uy nghiêm mà hôm nay lại dùng tư thái như vậy bàn điều kiện với Hàn Phong, trong lòng cũng rất kinh ngạc. Nhưng trong lòng hấn càng tự hào nhiều hơn, tuy nửa đời trước của hấn rất bình thường nhưng lão thiên đã ban cho hấn một đứa con rất ưu tú, như vậy thì còn gì vui vẻ hơn được chứ!

Tuy nhiên, Hàn Nhất Nguyên cũng không ngờ Hàn Phong lại trực tiếp từ chối như vậy, hấn lo lắng nhĩ tử và Hàn Thiên Sơn quá mức gay gắt nên vội vàng hoà giải:

- Bất kể Võ Hoàng điện hay là thế lực nào khác, thì việc cấp bách trước mắt là chúng ta phải xem tình huống của lãnh địa như thế nào, thuận tiện thống kê thương vong lần này.

Hàn Nhất Nguyên thấy Hàn Phong từ chối, biết là việc này đã không còn hi vọng. Nhưng khi nghe Hàn Nhất Nguyên lên tiếng, hấn một mới phản ứng lại, nhanh chóng chạy ra bên ngoài. Nhưng trước khi đi, ánh mắt hấn có chút thâm ý liếc nhìn Hàn Nhất Nguyên một chút.

- Tiếp theo chúng ta nên làm gì?

Phí lão đột nhiên lên tiếng. Về phần sự tình của Hàn gia thì cứ giao cho Hàn Phong xử lý, lão cũng không thể nhúng tay vào được, cho nên mới mở miệng hỏi Hàn Phong.

Đối với việc Hàn Phong từ chối đề nghị của Hàn Thiên Sơn, Phí lão cũng không hề ngạc nhiên. Với lý giải của lão về Hàn Phong thì tất nhiên biết Hàn Phong bình thường có vẻ rất ôn hoà nhưng nội tâm lại rất có chủ kiến. Người nào đối với hấn tốt, hấn sẽ đáp trả lại gấp trăm lần, còn người nào đối với hấn không tốt hấn sẽ ghi tạc vào trong lòng.

Đối với tào ngộ của Hàn Phong, Phí lão cũng không hiểu rõ lắm nhưng nghĩ đến hai phụ tử Hàn Phong phải rời khỏi gia tộc thì cũng có thể biết được lúc trước hai người ở đây cũng không được chỗ tốt gì.

Hàn Phong cau mày trầm tư suy nghĩ một lát rồi đột nhiên nói:

- Có thể chúng ta đã quên một điểm.

- Người phát hiện cái gì?

Phí lão hỏi.

Trong mắt Hàn Phong chợt loé lên hàn quang, sau đó nhẹ giọng nói:

- Lần này Võ Hoàng điện phái một Thiên giai cường giả và năm mươi Địa giai cao thủ tới đây. Mà lúc này khi tiến vào đây, ta cảm thấy những tên này hình như đối với Hàn gia rất quen thuộc.

- Người nói Hàn gia có nội gián?

Phí lão còn chưa kịp phản ứng thì Hàn Nhất Nguyên đã kinh hô lên.

Thấy Hàn Nhất Nguyên kinh ngạc như vậy, Hàn Phong khẽ gật đầu nói:

- Không sai, trừ cái này ra, ta thực sự không nghĩ ra lý do nào khác cả. Quan trọng hơn, nhiều người hành động như vậy mà lại có thể giấu diếm được tai mắt mọi người, cái này chắc chắn là đằng sau còn có sự giúp sức của một thế lực nào đó ở đằng sau, nếu không bọn họ cũng không có khả năng không phát hiện được chút gì!

Nghe Hàn Phong phân tích, hai mắt Phí lão cũng sáng ngời, lão và Hàn Phong liếc mắt nhìn nhau, rồi đồng thanh nói:

- Lâm gia!

Suy đoán của hai người không phải không có đạo lý, Hàn Thiên Sơn những năm gần đây luôn ẩn nhẫn, không hề gây chuyện với ai. Nói khó nghe một chút chính là đang rút cổ mà sống.

Theo lý thì Hàn gia không thể kết thù oán với bất cứ thế lực nào được.

Nhưng tình huống phát sinh trước mắt đã khiến Hàn Phong liên tưởng tới vài ngày trước đó hần và Tiêu Tấn vừa bàn đến việc hợp tác với Hàn gia, mà ngày hôm qua phụ thân hần cũng theo chỉ thị của Tiêu Tấn đến Hàn gia bàn bạc với Hàn Thiên Sơn.

Dó đó, khi Hàn gia chỉ trong một khoảng thời gian ngắn như vậy lọt vào tập kích, hần liền liên tưởng ngay đến Lâm gia.

Hơn nữa, muốn yểm hộ cho hơn năm mươi cao thủ âm thầm tiến vào Hàn gia cũng chỉ có thế lực so với Hàn gia mạnh mẽ hơn ở có thể làm được.

Hàn gia mặc dù không có Thiên giai cường giả nhưng ở những phương diện khác cũng không hề thua kém Lâm, Tiết hai nhà, nếu không đã mất đi tư cách được xưng là một trong tam đại gia tộc từ lâu rồi.

Vì vậy, thế lực có thể làm được điều này trừ hoàng thất cũng chỉ có Lâm gia và Tiết gia. Tất nhiên, hoàng thất không thể làm như vậy, mà hai nhà còn lại thì Lâm gia có hiềm nghi lớn hơn.

Nghĩ tới đây, trong lòng Hàn Phong liền trầm xuống. Nếu đúng như hần suy đoán, Lâm gia thực sự liên kết với Võ Hoàng điện muốn đối phó hoàng thất thì sự tình sẽ rất khó đối phó.

Hàn Phong gấp gấp nói với Phí lão một tiếng, nhờ lão ở lại bảo hộ cho Hàn gia một chút rồi hần lập tức nhắm hướng hoàng cung chạy đi.

Nếu như hần đoán không sai thì nhất định phải nói cho Tiêu Tấn biết rồi bàn bạc đối sách.

Nhưng khi Hàn Phong gặp Tiêu Tấn lại nhận được một tin tức rất không tốt khác.

Tiêu Tấn vừa thấy Hàn Phong liền trầm giọng nói:

- Ta thu được tin tức, Thương Quan Vô Ngã sắp trở về, hơn nữa hần còn mang về một Thiên giai cường giả nữa. Sự tình chỉ sợ có chút không ổn!

Hàn Phong sau khi từ chỗ Tiêu Tấn đi ra, sắc mặt rất trầm trọng.

Hần vốn muốn tìm Tiêu Tấn thương lượng việc giữa Lâm gia và Võ Hoàng điện, nhưng không ngờ Tiêu Tấn lại cho hần biết một tin tức bất lợi như vậy.

Thương Quan Vô Ngã biến mất mấy tháng rồi cuộc đã muốn trở về, càng khó tin là hần lại có thể mời một Thiên giai cường giả khác gia nhập vào Lâm gia!

Kể từ đó, thế lực của Lâm gia lại tăng cường, uy hiếp với hoàng thất càng nhiều hơn.

Hơn nữa, sau khi Hàn Phong kể lại sự việc ở Hàn gia cho Tiêu Tấn thì hần cũng có suy đoán như Hàn Phong, chắc chắn chuyện này có liên hệ với Lâm gia.

Duy Linh

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiệt

279. Chương 261: Lợi Thế Của Lâm Gia.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đả tự: Bạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hắc bào nhân bị Phí lão dùng hai chiêu đánh bại tuy có chút quỷ dị nhưng dù sao cũng là một Thiên giai cường giả, nếu hắc thực sự liên thủ với Lâm gia, như vậy số lượng Thiên giai cường giả của Lâm gia đã vượt qua hoàng thất!

Hiện tại bảy đại cung phụng Thiên giai cường giả của hoàng thất chỉ còn có bốn, cộng thêm Phí lão và Tiêu Tấn cũng chỉ có sáu người mà thôi.

Mà Lâm gia trừ Lâm Chấn Khôn ra thì có ba gã cung phụng Thiên giai làm phản, một người nữa do Thương Quan Vô Ngã dẫn về, cộng thêm tên hắc bào nhân kia tổng cộng cũng đã năm người rồi.

Một thế lực có tới năm tên Thiên giai cường giả quả thật rất cường đại.

Trên đại lục này, ngoài hoàng thất ra, cũng có rất ít thế lực có thể đồng thời có được năm Thiên giai cường giả như vậy.

Mà theo tin tức mới nhất Tiêu Tấn nhận được thì cường giả Thiên giai đi theo Thương Quan Vô Ngã trở về không chỉ một mà là ba gã, và tên hắc bào nhân kia tên là Địa Tá.

Có thêm ba Thiên giai cường giả này thì số lượng Thiên giai cường giả của Lâm gia đã bạo tăng lên tám người, trừ Lâm Chấn Khôn ra.

Một siêu cấp thế lực có tám Thiên giai cường giả, nếu tin tức này lọt ra ngoài chắc chắn sẽ khiến cả đại lục biến sắc.

Trăm ngàn năm qua, các thế lực có nhiều Thiên giai cường giả như vậy không có cái nào không có nội tình thâm hậu. Giống như Tứ Diệu các từng cực thịnh một thời ngày trước đã từng có mười hai Thiên giai cường giả. Khi đó Tứ Diệu các liền trở thành siêu thế lực cường đại nhất trên đại lục.

Nhưng không biết tại sao, Tứ Diệu các sau đó lại bị chia thành bốn thế lực nhỏ hơn. Mặc dù vậy, hiện nay Băng Tuyết các - một trong bốn thế lực của Tứ Diệu các cũng đã có bốn Thiên giai cường giả, ba thế lực khác cũng đồng dạng như vậy.

Mà thế lực đã tồn tại hơn ngàn năm như Thiên Môn, tuy rằng hành tung thần bí nhưng theo tin tức của Tiêu Tấn thì Thiên giai cường giả của Thiên Môn cũng không đơn giản như bề ngoài như vậy. Theo điều tra của Tiêu Tấn thì số lượng Thiên giai cường giả của Thiên Môn chỉ sợ đã vượt qua năm người, mà những cường giả này có thực lực xa xa các Thiên giai cường giả vừa tấn cấp không thể so sánh được, người có thực lực kém nhất trong đó ít nhất cũng là Thiên giai tam phẩm.

Thiên giai tam phẩm đã là một tồn tại rất cường đại!

Ngay cả Phí lão và Bồ Lô Địch cũng chỉ là cường giả Thiên giai tam phẩm mà thôi, nhưng các cường giả Thiên giai mà Hàn Phong từng gặp đều không có ai là đối thủ của bọn họ.

Mà đối với hai lão gia hỏa này, Hàn Phong cũng không keo kiệt. Hai năm qua hắc chưa bao giờ đình chỉ luyện chế đan dược cho hai người bọn họ.

Nhờ đan dược Hàn Phong cung cấp mà thực lực của hai người cũng đã đề cao hơn hai năm trước rất nhiều.

Nhất là Bồ Lô Địch, thực lực của lão vốn đã hơn Phí lão một bậc, nửa năm trước, lúc Hàn Phong bế quan, dấu khí của lão cũng đã mơ hồ có dấu hiệu đột phá.

Hàn Phong lúc đó vốn định dùng thiên địa thánh quả giúp Bồ Lô Địch luyện chế một viên cửu phẩm Thánh Tâm đan để trợ giúp lão đột phá Thiên giai tam phẩm. Nhưng bởi vì nhiều sự tình quấy rầy nên mới kéo dài tới tận bây giờ.

Về phần Phí lão, Hàn Phong cũng định giúp lão như với Bồ Lô Địch vậy. Cho nên lúc tham gia đại hội luyện dược sư hắc mới quyết định luyện chế Huyền Thần đan.

Thực lực của Phí lão so với Bồ Lô Địch yếu hơn một chút, cộng thêm lão thường ngày phải bảo hộ bên cạnh Tiêu Linh nên thời gian dành cho tu luyện cũng rất ít.

Đối với sự trung tâm bảo hộ Tiêu Linh của Phí lão, Hàn Phong cũng rất cảm động. Cho nên hắn quyết định đưa Huyền Thần đan cho Phí lão phục dụng, cũng coi như đền đáp công lao của lão những năm gần đây luôn chiếu cố cho Tiêu Linh.

Với thực lực Thiên giai tam phẩm của lão hiện nay, nếu dùng Huyền Thần đan thì không quá một tháng là có thể đột phá lên Thiên giai tứ phẩm.

Tuy rằng chỉ hơn một phẩm nhưng đối với sự trắc trở trong tu luyện ở cảnh giới Thiên giai mà nói thì đã siêu việt hơn rất nhiều người.

Tuy thực lực của Phí lão có thể đề thăng nhưng số cường giả Thiên giai của hoàng thất so với Lâm gia vẫn còn kém hai người. Điều này khiến Tiêu Tấn và Hàn Phong đều rất đau đầu.

Đồng thời đối với thực lực của Võ Hoàng điện, Hàn Phong tuy không hiểu rõ lắm nhưng dựa vào ký ức của kiếp trước, Võ Hoàng điện có thể đồng thời tập kích cả tứ diệu các, đẩy bọn họ vào tuyệt cảnh thì thật lực ẩn giấu quả thật rất đáng sợ.

Hiện tại Hàn Phong không có chút tin tức nào của Võ Hoàng điện nên cũng không biết có bao nhiêu Thiên giai cường giả của chúng đang ở để đồ.

Càng nghĩ, Hàn Phong càng thấy đau đầu!

Hai ngày kế tiếp, mạng lưới tình báo trong tay Tiêu Tấn hoạt động rất mạnh, mỗi ngày đều có tin tức cuộn cuộn truyền vào hoàng cung.

Mấy tin tức này Tiêu Tấn cũng không hề giấu diếm Hàn Phong. Bất quá, khi biết được những tin tức này lòng hai người càng thêm rối rắm.

Từ mạng lưới tình báo, hai người đã biết năm mươi địa giai tử sĩ lúc trước tập kích Hàn gia đều là người của Lâm gia âm thầm bồi dưỡng ra.

Nhưng cho dù Tiêu Tấn có cố gắng điều tra như thế nào cũng không biết được đám tử sĩ này tập trung ở chỗ nào. Nếu không phải lần này vì đối phó với Hàn gia thì Lâm gia cũng chưa để lộ những tử sĩ này ra. Có lẽ Lâm Chấn Khôn nghĩ bằng vào Địa Tá và năm mươi tử sĩ này muốn đối phó Hàn gia là chuyện rất dễ dàng.

Mà điều này cũng đúng, nếu như không có nhân tố bất ngờ là Hàn Phong và Phí lão xuất hiện thì lúc này Hàn gia chỉ sợ là đã triệt để biến mất!

Nghĩ tới Lâm gia dĩ nhiên có thể ở dưới mắt mình âm thầm đào tạo một đám Địa giai tử sĩ như vậy, Tiêu Tấn cũng có chút đứng ngồi không yên.

Tiêu Tấn cũng biết, Lâm gia chắc chắn không chỉ có năm mươi tử sĩ như vậy, có lẽ ở một nơi bí mật nào đó còn có nhiều hơn.

Không nên xem thường những tên tử sĩ này, tuy rằng lúc trước Phí lão vừa ra tay đã có thể dễ dàng giải quyết năm mươi tên nhưng với số lượng Thiên giai cường giả của Lâm gia hiện nay thì chính thể thực lực về mặt Thiên giai hoàng thất đã thua kém rất nhiều.

Chỉ cần Lâm gia có thể kiềm chế tất cả Thiên giai cường giả của hoàng thất một khoảng thời gian, đồng thời phái đám tử sĩ kia vây công hoàng cung thì kết quả khó có thể tưởng tượng nổi.

Cho dù hoàng thất có thể đẩy lui được đám cường giả Thiên giai của Lâm gia thì chỉ sợ lúc đó hoàng cung đã máu chảy thành sông.

Nghĩ đến đây, Tiêu Tấn càng lo lắng không yên nhưng cũng không có biện pháp nào tốt cả.

Càng khiến Tiêu Tấn lo lắng hơn chính là dự định thông qua Hàn Phong mượn tay Hàn gia đối phó với Lâm gia.

Tuy Hàn Phong không muốn trở lại Hàn gia nhưng mê hoặc của một viên Đoạt Thiên đan quả thật quá lớn nên Hàn Thiên Sơn đã đáp ứng trợ giúp hoàng thất đối phó Lâm gia.

Nhưng ngay ngày hôm trước, Hàn Nhất Nguyên đại biểu cho Tiêu Tấn tới Hàn gia gặp Hàn Thiên Sơn để đàm thảo việc hợp tác thì vừa lúc gặp phải Hàn gia bị tập kích.

Trải qua hai ngày thống kê, thương vong của Hàn gia sau lần tập kích đó đã tổn thất một phần tư.

Đây là còn may, Hàn gia dù sao cũng đã kinh doanh gần ngàn năm cho nên gần một nửa thực lực đã được phân phối tới các nơi khác. Nếu không tổn thất không chỉ có vậy! Mặc dù là vậy nhưng với đả kích lần này, Hàn gia ít nhất trong vòng vài năm tới thực lực rất khó có thể khôi phục được.

Vì chuyện này cho nên Hàn gia có đồng ý trợ giúp hoàng thất cũng chỉ như muối bỏ biển.

Duy Linh

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

280. Chương 262: Hàn Quang Gây Xích Mịch.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Trong lúc Tiêu Tấn và Hàn Phong không ngừng quan sát nhất cử nhất động của Lâm gia thì bên trong Lâm gia lúc này, Lâm Chấn Khôn về mặt cũng tối sầm. Ngày hôm trước, hắc phái ra năm mươi tử sĩ phối hợp với Địa Tá vây diệt Hàn gia, nhưng ai ngờ ở thời khắc tối hậu Hàn Phong lại xuất hiện.

Hắn thực sự không nghĩ ra Hàn Phong làm như sao có thể phát hiện được mà ngay khi đan hội vừa kết thúc hắn liền phát hiện.

Không chỉ vậy, Địa Tá còn bị Phí lão đánh bại khiến nguyên khí đại thương, không có một hai tháng thời gian tĩnh dưỡng sợ là rất khó khôi phục.

Quan trọng hơn là Lâm gia dưới sự giúp đỡ của Võ Hoàng điện huấn luyện tử sĩ cũng đã bị hoàng thất phát hiện ra.

Tử sĩ huấn luyện cũng không dễ dàng nên số lượng tử sĩ trong tay Lâm gia cũng không nhiều như Tiêu Tấn suy đoán.

Năm mươi tử sĩ lúc trước đã là gần một nửa tổng số tử sĩ của Lâm gia. Nguyên bản đối phó với một cái Hàn gia cũng không cần nhiều người như vậy, nhưng Lâm Chấn Khôn vì an toàn, phòng ngừa vạn nhất nên mới phái đi một nửa số tử sĩ trong tay, đồng thời hắn cũng muốn nhanh chóng giải quyết Hàn gia để tránh bị nghi ngờ.

Nhưng không ngờ cuối cùng kế hoạch lại thất bại.

Nghĩ tới đây, Lâm Chấn Khôn không nhịn được sắc mặt âm trầm, phẫn nộ quát:

- Tưởng rằng giỏi lắm, suốt ngày đứng trước mặt ta giả bộ tư thái cao hơn người, kết quả lại bị người ta hai chiêu đánh bại phải dùng bí thuật thoát đi! Đúng là phế vật!

Trong khi Lâm Chấn Khôn đang phẫn nộ ở Lâm gia thì Hàn Phong đã trở lại Hàn gia.

Hàn gia sau khi trải qua một trận đả kích như vậy, Hàn Thiên Sơn cả ngày đều bận rộn thu xếp mọi việc.

Hàn gia đệ tử mặc dù bị tổn thất nhiều nhưng căn cơ vẫn chưa bị động tới, vì vậy chỉ trong vòng hai ngày tất cả hoạt động của Hàn gia đã gần như trở lại bình thường để từ từ bồi đắp lại tổn thất.

Hàn Phong từ Tiêu Tấn cũng biết được, trong hai ngày này Hàn Nhất Nguyên dường như là bị Hàn Thiên Sơn cố ý lưu lại muốn bồi dưỡng thành trung tâm thành viên của Hàn gia. Cho nên trong hai ngày này, Hàn Thiên Sơn làm việc gì cũng đều mang theo Hàn Nhất Nguyên, ngay cả một ít cơ mật của gia tộc cũng không giấu diếm.

Đối với hành động này của Hàn Thiên Sơn, Hàn Phong tự nhiên cũng rõ ràng thâm ý trong đó. Nhưng hắn cũng không muốn can thiệp sâu vào. Tuy hắn không có nhiều cảm tình với Hàn gia nhưng phụ thân đối với Hàn gia lại rất quan tâm.

Nếu Hàn Nhất Nguyên muốn ở lại Hàn gia thì phận làm nhi tử hắn cũng chỉ có thể tận lực giúp đỡ!

Hôm nay hắn trở lại Hàn gia cũng là vì Hàn Nhất Nguyên tìm hắn.

Hàn Phong chậm rãi bước vào lãnh địa của Hàn gia.

Thân ảnh của hắn lúc này có vẻ rất không hợp với hoàn cảnh mọi người bận rộn xung quanh.

Do thiếu người nên phần đông những đệ tử bị thương nhẹ cũng hiện giờ cũng không có thời gian thở dốc chạy tới chạy lui. Cho nên bộ dáng nhàn nhã của Hàn Phong không khỏi thu hút ánh mắt của mọi người.

Tuy nhiên mỗi người ai cũng có công việc của mình nên trong lòng kinh ngạc nhưng cũng không ai rảnh để chú ý đến Hàn Phong quá nhiều.

Bất quá, sự việc nào hầu như cũng sẽ có ngoại lệ.

Khi Hàn Phong vừa bước vào nội viện, chuẩn bị tìm gặp Hàn Nhất Nguyên thì trước mặt hắn đột nhiên lại xuất hiện hai người.

Tuy Hàn Phong đã rời khỏi Hàn gia hơn ba năm nhưng chỉ cần liếc mắt một cái là hắn có thể nhận ra hai người này.

Một người trong đó chính là người mà hơn ba năm trước đây khi Hàn Phong vừa trọng sinh đã cùng hắn phát sinh xung đột khiến hắn phải rời khỏi Hàn gia - Hàn Quang.

Thấy Hàn Quang xuất hiện, Hàn Phong cũng hơi kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền bình thường.

Hàn Phong còn nhớ rõ, phụ thân của Hàn Quang là Hàn Chính Bình lúc trước đã chết trong lần tập kích vừa rồi. Vậy mà lúc này Hàn Quang đứng trước mặt hắn lại có vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu như không có chuyện gì vậy.

Người còn lại Hàn Phong cũng nhận ra, chính là một thanh niên lớn hơn hắn vài tuổi, đồng thời cũng là một trong hai tôn tử còn sống sót của Hàn Thiên Sơn - Hàn Bản.

Trong ấn tượng của Hàn Phong, Hàn Bản này là một người rất cao ngạo, không bao giờ để ý tới một hạ nhân như Hàn Phong. Đương nhiên, lúc trước thân phận của Hàn Phong đích xác là một hạ nhân, thậm chí so với hạ nhân còn thấp hơn!

Hàn Phong cũng biết hai tên ngày sở dĩ thoát chết là do lúc Hàn gia bị tập kích bọn chúng không có ở đây nên mới may mắn sống sót.

Do đó hai tên này cũng không thể nào rõ ràng được chuyện xảy ra trong lần tập kích, cuối cùng nhờ có Hàn Phong và Phí lão xuất hiện nên Hàn gia mới được cứu. Mà lúc đó đại đa số mọi người đều hôn mê, chỉ duy có hai người Hàn Thiên Sơn và Hàn Nhất Nguyên chứng kiến mà thôi.

Bởi vì danh dự của Hàn gia nên Hàn Thiên Sơn cũng không nói với đám đệ tử tình huống lúc đó mà hàm hồ nói cho qua, cho nên tất cả đệ tử của Hàn gia đều không hề biết ân nhân cứu mạng bọn họ chính là Hàn Phong.

Lúc này Hàn Quang đang cùng Hàn Bản nói gì đó, nhìn vẻ mặt đắc ý của Hàn Bản là biết hắn rất hưởng thụ lời nói của Hàn Quang.

Hàn Phong cũng không để ý tới bọn chúng mà trực tiếp đi qua trước mặt, ngay cả hứng thú liếc mắt một cái cũng không có.

Lúc Hàn Phong vừa đi ngang qua bọn chúng, ánh mắt Hàn Quang thoáng dừng lại, rồi giật mình khi nhận ra Hàn Phong.

Vừa thấy Hàn Phong hắn đã định mở miệng quát, nhưng lời vừa tới bên mép liền dừng lại, sau đó hắn quay sang nói gì đó với Hàn Bản.

Hàn Bân vừa nghe thì lập tức nhú mày, sắc mặt cũng trầm xuống, nhìn về hướng Hàn Phong đang rời đi quát:

- Đứng lại! Người là ai? Sao lại biết rõ lãnh địa của Hàn gia như vậy?

Hàn Quang nhìn theo bóng lưng của Hàn Phong, trong mắt cũng hiện lên vẻ phẫn nộ.

Hơn ba năm biến hoá, Hàn Quang cũng đã từ một hài đồng trở thành một thiếu niên. Thế nhưng ánh mắt lúc này của hắn hoàn toàn không phụ hợp với độ tuổi của hắn chút nào.

Ba năm trước đây, Hàn Phong đã đánh ngất hai phụ tử hắn rồi cột lại nhốt trong phòng khiến phụ tử hắn phải ở trong căn phòng rách mướp đó tròn ba ngày mới được người khác cứu ra.

Trong ba ngày đó, không biết Hàn Phong đã dùng thủ pháp gì mà khiến cho hai phụ tử hắn cho dù cố gắng thế nào cũng không dứt ra khỏi sợi dây trói được. Thậm chí hai người càng giãy dụa, sợi dây còn thắt chặt hơn. Rơi vào đường cùng, hai người chỉ đành ngồi im chờ người khác tìm đến.

Lúc đó Hàn Quang bắt quá mồi có chín tuổi, đầu khí còn chưa tới Nhân giai cho nên khó tránh tâm lý có chút biến hoá.

Bị nhốt ba ngày, Hàn Quang bị bỏ đói đến nỗi da bụng gần như áp sát vào cái lưng, thảm hại hơn là khi mấy đệ tử khác tìm thấy phụ tử bọn họ thì trên người họ toàn là mùi khai và hôi thối còn hơn cả trong bồn cầu.

Ngửi thấy mùi này, không cần nghĩ cũng biết là chuyện gì đã xảy ra rồi!

Từ lần đó về sau, Hàn Quang thầm khắc sâu chuyện này trong lòng, lần giáo huấn đó của Hàn Phong đã trở thành nỗi ám ảnh lớn nhất trong đời hắn.

Vì vậy đối với Hàn Phong, kẻ mà hắn hận thấu xương này, cho dù đã ba năm không gặp nhưng chỉ cần liếc mắt nhìn qua là hắn có thể nhận ra ngay.

Hàn Phong tựa hồ không để tiếng kêu của Hàn Bân vào tai, hai chân hắn không hề đình chỉ đều bước tiến vào bên trong nội viện.

Hàn Bân thấy Hàn Phong khinh người như vậy, sắc mặt càng trầm hơn, hắn phẫn nộ xông tới chặn trước mặt Hàn Phong, rồi chỉ vào mặt Hàn Phong nói:

- Người rốt cuộc là ai? Nơi này là Hàn gia nội viện, ta chưa từng thấy người, người nên thành thật khai báo đi, nếu không đừng trách ta không khách khí.

Duy Linh

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

281. Chương 263: Giáo Huấn.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Thấy đối phương ngăn đường đi của mình, mày Hàn Phong nhú lại, hắn vốn không muốn để ý nhưng tựa hồ người ta không muốn bỏ qua cho hắn.

Khoé mắt Hàn Phong khẽ liếc nhìn Hàn Quang đứng phía sau thì thấy trong mắt tên này hiện lên một vẻ thâm độc.

Nhìn một màn này, khoé miệng Hàn Phong khẽ nhếch lên, sau đó nói với Hàn Bân:

- Ta là ai, sao người không hỏi người bên cạnh người đi, hắn chắc chắn biết rất rõ!

Hàn Bản nghe vậy cũng có chút kinh ngạc, quay đầu nhìn Hàn Quang.

Hàn Quang cũng không ngờ Hàn Phong lại đá qua hần, thế nhưng hần cũng chỉ thoáng sửng sốt một chút rồi nói:

- Hàn Bản thiếu gia, hần chính là tên ba năm trước đây trốn khỏi Hàn gia - Hàn Phong. Hôm nay phụ thân trong gia tộc như mặt trời giữa trưa, nghe nói mấy vị trưởng lão tựa hồ có ý định bồi dưỡng hần thành người kế thừa, cũng khó trách hần nhìn không vừa mắt hai người chúng ta.

Nghe Hàn Quang nói xong, sắc mặt Hàn Bản lập tức rất khó coi thầm nghĩ những lời Hàn Quang vừa nói mà quên luôn tại sao lúc này Hàn Quang lại giả vờ không nhận ra Hàn Phong.

Hàn Bản rất rõ là trước khi Hàn gia bị tập kích, hần không hề có tư cách tranh giành chức vị gia chủ, nhưng lần này lại có một cơ hội ngoài ý muốn. Trục hệ huyết mạch của gia chủ chỉ còn lại hần và đệ đệ hần là Hàn Sương. Hai huynh đệ hần năng lực không kém gì nhau, cho nên Hàn Bản nghĩ chắc chắn chức vị gia chủ sẽ thuộc về huynh đệ hần. Nhưng sự tình có vẻ không thuận lợi như vậy rồi.

Chuyện của Hàn Nhất Nguyên hần cũng biết, lúc này nhi tử của Hàn Nhất Nguyên là Hàn Phong xuất hiện nên khi hần nhìn Hàn Phong, ánh mắt đầy địch ý.

Hàn Phong thấy cảnh này, trong lòng cũng thầm thở dài, cũng khó trách tại sao lúc trước Hàn Thiên Sơn lại hạ mình muốn hần trở lại hàn gia. Chỉ cần nhìn nhân phẩm của tên Hàn Bản là hiểu, nếu Hàn gia sắp tới giao vào tay tên này chỉ sợ không được bao lâu, Hàn gia chắc chắn sẽ bị diệt.

Tuy nhiên Hàn Quang bên cạnh tuy tuổi còn nhỏ, nhưng tâm cơ lại rất âm trầm, Hàn Phong có thể cảm nhận được hận ý từ trong ánh mắt của hần nhưng hần không chế rất tốt. Mà mấy câu nói vừa rồi thoát nghe như tùy ý những đã thành công gây xích mích giữa Hàn Phong và Hàn Bản.

Tuy rằng, nguyên nhân chính là do tên Hàn Bản này suy nghĩ quá đơn giản, nhưng không thể không nói Hàn Quang đã chăm vào rất đúng chỗ ngứa, nếu không hần sẽ khiến Hàn Bản ngược lại căm ghét hần.

Mặc dù tất cả những cái này Hàn Phong đều hiểu đều thấy nhưng hần cũng không buồn để ý, với thực lực của hai tên này mà muốn uy hiếp hần chẳng khác nào lấy đậu hủ cắt dao!

Nếu hai tên này thật sự muốn động thủ với hần thì hần cũng không ngại thay Hàn Thiên Sơn dạy dỗ bọn chúng một chút. Tin chắc Hàn Thiên Sơn cũng không có một câu oán trách nào.

Khẽ lắc đầu, Hàn Phong không để ý bọn chúng nữa, tiếp tục cất bước đi vào bên trong.

Hàn Bản thấy Hàn Phong ba lần bốn lượt khinh thường mình, thì sự cao ngạo đang bành trướng trong hai ngày nay nhất thời bùng phát.

Trong suy nghĩ của hần, một tên tiểu tử con của một đứa con tư sinh của gia chủ thì có nào hơn người chứ, hơn nữa hần thấy tuổi của Hàn Phong còn nhỏ hơn hần, làm sao có thể là đối thủ của hần!

Nghĩ vậy, Hàn Bản lập tức giơ cánh tay lên hướng ót của Hàn Phong đánh tới.

Cảm thấy có tiếng gió từ phía sau truyền tới, hai mắt Hàn Phong liền hiện lên một tia hàn quang, đầu hần khẽ nghiêng qua, thân hình cũng không đứng yên, eo vừa chuyển, một tay bắt lấy nắm đấm của Hàn Bản, một cước đồng thời đập ngay bụng hần.

Bị một cước này của Hàn Phong, Hàn Bản cả người liền rời khỏi mặt đất. Bàn tay Hàn Phong đang nắm quyền đầu của hần lúc này đột nhiên giật một cái, thân thể Hàn Bản đang ở giữa không trung giống như một con rối bị Hàn Phong quay trên không mấy vòng rồi nặng nề đáp mặt xuống đất.

Với thực lực Địa giai bát phẩm hiện nay của Hàn Phong thì ngay cả Địa giai đỉnh phong như Hàn Thiên Sơn cũng có thể dễ dàng đánh bại chứ đừng nói là mấy tên yếu ớt này.

Hàn Phong phẫn nộ vì Hàn Bản ra tay đánh lên nên mặc dù xuất thủ đã có bảo lưu nhưng cũng khiến Hàn Bản ném khổ không ít. Trong lúc nhất thời cũng vô pháp đứng lên, chỉ có thể nằm dưới đất không ngừng rên rỉ.

Hàn Quang đứng một bên cũng không ngờ Hàn Phong dĩ nhiên dưới tình huống bị đánh lén mà còn có thể một chiêu chế trụ Hàn Bản nên trong lòng hắn kinh hãi không thôi.

Hàn Quang tuy rằng biết Hàn Nhất Nguyên lần này trở về mặt danh kỳ diệu trở thành Địa giai cao thủ nhưng hắn không ngờ Hàn Phong lúc trước luôn bị hắn khi dễ, thực lực lúc này cũng không tầm thường.

Hàn Quang tuy cũng là đệ tử dòng chính nhưng cũng không phải trực hệ của Hàn Thiên Sơn. Lúc trước trong gia tộc có rất nhiều người có thiên phú cao hơn hắn nhiều cho nên hắn cũng chỉ được xem là hạng trung lưu trong đám đệ tử.

Do đó hắn tự nhiên cũng không thể rõ ràng những sự việc phát sinh ở đệ đồ nửa năm qua, cho nên cũng không rõ ràng được thực lực hiện tại của Hàn Phong.

Nhận thức của hắn đối với Hàn Phong tựa hồ còn dừng lại ở ba năm trước, cho nên khi thấy Hàn Phong có thể dễ dàng lưu loát đánh bại Hàn Bản, mắt hắn có chút dại ra.

Điều này kỳ thực cũng do ảnh hưởng của Hàn Nhất Nguyên mang lại. Hơn nửa năm trước, khi Hàn Nhất Nguyên trở lại Hàn gia, mặc dù thực lực đã tiến lên Địa giai nhưng tính cách Hàn Nhất Nguyên cũng không có thay đổi gì. Lúc đó phụ thân hắn đã từng liên hợp vài tên đệ tử có quyền thế trong gia tộc chèn ép Hàn Nhất Nguyên.

Mà Hàn Nhất Nguyên cũng không có phản kháng gì nhiều, do đó đám người Hàn Chính Bình càng mạnh dạn chèn ép Hàn Nhất Nguyên.

Nhưng bọn chúng không hề biết Hàn Nhất Nguyên căn bản không có ý định tranh đoạt cái gì với chúng, chỉ cần chúng không chính diện đối địch thì Hàn Nhất Nguyên cũng không để ý mấy thứ mờ ám của chúng làm gì.

Ai ngờ lại khiến bọn chúng nghĩ Hàn Nhất Nguyên tính cách mềm yếu, dễ bị khi dễ.

Cũng chính vì vậy Hàn Quang mới nghĩ Hàn Phong và phụ thân Hàn Nhất Nguyên của hắn giống nhau, đều thuộc dạng người dễ bị khi dễ.

Nhưng bây giờ hắn mới phát hiện mình đã sai, bởi vì lúc này Hàn Phong sau khi giáo huấn Hàn Bản đang từng bước đi tới chỗ hắn.

Hắn tuy không biết thực lực của Hàn Phong nhưng có thể dễ dàng đánh bại Hàn Bản như vậy thì Hàn Quang tự nhận bản thân hắn không thể làm được! Cho nên thực lực của Hàn Phong tất nhiên cao hơn hắn không chỉ một hai điểm.

Thấy Hàn Phong không ngừng tới gần, Hàn Quang không nhịn được thốt lên:

- Người muốn làm gì? Nơi này là Hàn gia, không phải chỗ cho một đứa con hoang như ngươi có thể tùy ý đâu.

Mặc dù Hàn Quang còn nhỏ tuổi và có chút tâm cơ nhưng dù sao hắn cũng chỉ mới mười ba tuổi nên khi gặp phải nguy hiểm cũng rất sợ hãi.

Đối với biểu tình của Hàn Quang, Hàn Phong không thèm để ý vẫn tiếp tục chậm rãi bước tới gần.

Hàn Phong cũng không có dự định thanh toán gì với Hàn Quang, dù sao lúc trước hai người vẫn còn nhỏ, cho dù có làm ra chuyện gì cũng không quá nghiêm trọng, bất quá cũng chỉ thuộc dạng hài tử nghịch phá mà thôi.

Nhưng không ngờ, sau ba năm gặp lại, Hàn Quang vẫn tính nào tật đó, vẫn còn muốn tìm hắn gây phiền phức. Nếu vậy thì Hàn Phong hắn cũng không ngại phí chút thời gian hảo hảo mà giáo huấn một lần.

Chẳng biết tại sao, thấy Hàn Phong từng bước tiến tới, Hàn Quang càng thêm bất an trong lòng, tựa hồ mỗi bước chân của Hàn Phong như có ma lực vậy, chúng gây cho Hàn Quang áp lực ngày càng lớn, khiến hắn hô hấp có chút khó khăn, trên trán cũng không ngừng toát mồ hôi lạnh.

Duy Linh

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

282. Chương 264: Ai Cũng Không Cứu Được Người!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Sự sợ hãi trong nội tâm ngày càng lớn, Hàn Quang thập phần không thích cảm giác này nhưng hắn không thể khống chế được nội tâm. Sau khi liên tục thối lui hơn mười bước, sự sợ hãi này đã truyền khắp toàn thân hắn, hô hấp càng thêm nặng nề, hai chân có chút run run.

Đến cuối cùng, hắn muốn tiếp tục lùi về sau nhưng hai chân lại giống như trở nên nặng ngàn cân, vô luận hắn cố gắng dùng sức thể nào cũng vô pháp nhấc lên.

Mà lúc này Hàn Phong cũng đã tới trước mặt hắn.

Nhàn nhật nhìn Hàn Quang, thấy vẻ mặt tái nhợt và sợ hãi của hắn, Hàn Phong trong lòng không hề có một chút thương hại nào.

Đối với người muốn đối phó mình, Hàn Phong chưa bao giờ nương tay.

- Ba năm không gặp, người vẫn chứng ngào tạt đó, xem ra lần giáo huấn ba năm trước vẫn không thể đề tỉnh người!

Hàn Phong lạnh lùng nói.

Mà những lời này vừa nói ra đồng thời cũng nhắc nhở Hàn Quang.

Lúc này hắn mới chợt nhớ ra, ba năm trước, Hàn Phong sau khi khôi phục thương thế đã có thể dễ dàng đánh bại hắn, thậm chí ngay cả phụ thân hắn cũng bại dưới tay Hàn Phong. Nếu không phải như vậy thì vết nhơ lớn nhất trong lòng hắn cũng không xuất hiện.

Nghĩ vậy, Hàn Quang liền hối hận vì sao vừa rồi lại trêu chọc tên này. Nghe khẩu khí của Hàn Phong thì lần này hắn không dễ dàng được buông tha rồi.

Trong lúc Hàn Quang còn đang thăm hỏi hận thì Hàn Phong đã xuất thủ rồi.

- Rắc rắc!

Tiếng xương gãy vang lên, Hàn Quang chỉ cảm thấy cánh tay trái đột nhiên đau đớn kịch liệt, khoé miệng hắn không ngừng giật giật, mồ hôi tuôn ra như suối.

Nguyên lai, Hàn Phong đã trực tiếp vẽ gãy tay hắn mà hắn cũng không kịp có bất kỳ phản ứng gì.

Dường như đau đớn đã khiến nỗi sợ hãi của hắn với bố, hắn cố chịu đau, nghiêng răng giận dữ nhìn Hàn Phong nói:

- Hàn Phong, người dám đả thương ta, người cũng biết đây là Hàn gia, cho dù phụ thân người được gia chủ ưu ái thì chắc chắn người cũng sẽ bị gia tộc nghiêm phạt, phụ thân người cũng không giúp được người đâu!

-Ồ, phải không?

Hàn Phong nghe vậy thì không mảy may không nhặt nói.

- Ta quên nói cho người biết, từ khi ta bước chân ra khỏi Hàn gia ba năm trước thì ta đã không còn là người của Hàn gia rồi, cho nên những uy hiếp của người đối với ta không có tác dụng.

Dứt lời, lại là một tiếng xương gãy vang lên! Hàn Quang căn bản không nhìn rõ được động tác của Hàn Phong, hắn chỉ cảm thấy cánh tay phải trong nháy mắt truyền tới cảm giác đau đớn khó có thể nói thành lời.

Hàn Quang cúi đầu nhìn thì thấy cánh tay phải của hắn cũng đã bị Hàn Phong trực tiếp bẻ gãy.

Hai cánh tay hắn rũ xuống hai bên hông, thân thể run lên bần bật vì đau đớn.

- Người ... người dám làm thế với ta!

Hàn Quang vừa nói, mồ hôi trên trán vừa toát ra không ngừng.

Sắc mặt của hắn lúc này bị đau đớn biến thành trắng bệch không chút huyết sắc.

Mà động tác của Hàn Phong cũng không có dừng lại, một cước nhẹ nhàng đưa lên đá vào chân trái của Hàn Quang.

Động tác tuy nhẹ nhàng nhưng lại mang theo kinh khí rất mãnh liệt.

Lại một tiếng xương gãy nữa vang lên, thân thể Hàn Quang run rẩy mất khống chế ngã khuỵu xuống đất.

Hiển nhiên chân trái của hắn cũng đã bị Hàn Phong đá gãy.

Ba lần đau đớn kịch liệt liên tục đã khiến Hàn Quang thống khổ vô cùng, hắn la hét thảm thiết, ánh mắt khi nhìn Hàn Phong chỉ còn nỗi sợ hãi và sợ hãi.

Thấy Hàn Phong còn tiếp tục lại gần, Hàn Quang run giọng nói:

- Người ... người ... dừng ... lại ... gần! Hàn Phong, xin lỗi người, trước kia là ta không tốt ... người đại nhân đại lượng ... buông tha cho ta đi! Về sau ta không ... không dám nữa!

Tựa hồ bị thủ đoạn tàn nhẫn của Hàn Phong làm cho khiếp sợ, Hàn Quang không tiếc mặt mũi, ăn nói khép nép xin Hàn Phong khoan dung, hi vọng Hàn Phong có thể tha cho hắn lần này.

Hàn Phong nhìn vẻ mặt khúm núm của Hàn Quang thì trong lòng chán ghét không thôi, khiến cho hứng thú để tiếp tục giáo huấn cũng không còn.

Liếc nhìn tứ chi đã bị đoạn đi ba của Hàn Quang, Hàn Phong định xoay người rời đi.

Nhưng ngay lúc này bên ngoài liền vang lên vài tiếng bước chân rồi hơn mười đạo nhân ảnh rất nhanh từ bên ngoài xông vào.

Thấy người tới, Hàn Phong tự nhiên biết những người này đều là hộ vệ trong nội viện Hàn gia. Hắn biết tiếng la hét thảm thiết vừa rồi của Hàn Quang đã kinh động những người này.

Hàn gia nội viện thủ vệ đều do Hàn gia trực hệ và chỉ thứ đệ tử cấu thành, thực lực trong Hàn gia cũng coi như không kém.

Khi hơn mười người này xông vào, Hàn Phong cũng khẽ quan sát một chút. Người đi đầu tuổi chừng ba bốn mươi, đầu khí cũng không kém, cũng là Địa giai cao thủ.

Người này đi tới bên người Hàn Quang, thấy trên người hắn thương thế thập phần thâm trọng thì đầu mày liền nhíu lại.

Hắn lập tức quay đầu nhìn Hàn Phong thì thấy Hàn Phong vẻ mặt thản nhiên đứng tại chỗ, tựa hồ đối với sự tồn tại của bọn họ không hề để ý.

Thấy hơn mười thủ vệ này đột nhiên xuất hiện, Hàn Quang liền mừng rỡ thốt lên:

- Nguyên Hoành nhị thúc, mau cứu ta, hắn ... hắn muốn giết ta!

Thủ lĩnh của đám người này chính là đệ tử dòng chính của Hàn gia, cũng là nhi tử của đường đệ Hàn Thiên Sơn, dựa theo bối phận đúng là thúc thúc của Hàn Quang.

Hơn nữa thực lực của Hàn Nguyên Hoành không kém, cho nên được Hàn Thiên Sơn giao trọng trách đảm nhiệm chức vụ thống lĩnh thủ vệ quân của nội viện. Địa vị tuy không cao nhưng lại là một trong những người có thực quyền ở Hàn gia.

Hàn Quang tự nhiên là Hàn Nguyên Hoành nhận thức, cũng được xem là một hậu bối có thiên phú và thực lực khá tốt.

Trong tròng kiếp nạn vừa rồi, một ít đệ tử có thiên phú tốt hầu như đều đã chết hết, cho nên đối với những hậu bối còn sót lại Hàn gia đặc biệt coi trọng.

Nhưng không ngờ hôm nay lại có người dám cả gan ở trước mặt Hàn Nguyên Hoành hấn đả thương đệ tử trong gia tộc, khiến trong lòng hắn không khỏi dâng lửa giận.

Mà lúc này, mấy người đi theo phía sau hắn nhắc nhở hắn mới phát hiện nằm cách đó không xa còn một người nữa.

Người này, Hàn Nguyên Hoành vừa nhìn bóng lưng liền nhận ra ngay đây là một trong hai tôn tử còn sót lại của Hàn Thiên Sơn - Hàn Bản.

Mặc dù Hàn Bản này Hàn Nguyên Hoành trong lòng cũng có chút khinh bỉ nhưng vô luận thế nào thì Hàn Bản cũng là đệ tử trực hệ, cho nên thấy Hàn Bản bị thương nằm dưới đất, sắc mặt Hàn Nguyên Hoành càng trầm xuống.

Hàn Nguyên Hoành nhìn chằm chằm Hàn Phong hỏi:

- Bọn họ là do người đả thương?

Hàn Phong thấy vẻ mặt âm trầm của Hàn Nguyên Hoành cũng không phủ nhận:

- Không sai, hai người bọn chúng đều do ta đả thương.

- Lớn mật! Người có biết người người đả thương là ai không?

Hàn Nguyên Hoành còn chưa mở miệng thì một tên thủ vệ đã nhện không được lên tiếng trước.

Hàn Nguyên Hoành thấy vẻ mặt Hàn Phong vẫn không có biến hoá gì thì phát tay ra hiệu cho tên thủ vệ kia im lặng, sau đó quan sát Hàn Phong thật kĩ càng.

Thấy vầng trán của Hàn Phong có vài phần quen thuộc, Hàn Nguyên Hoành không khỏi có chút kinh nghi, hắn nhìn kĩ một hồi, xác định hắn chưa từng thấy Hàn Phong mới mở miệng nói:

- Thiếu niên, người là ai? Vì sao lại đả thương đệ tử Hàn gia ta? Hôm nay nếu người không nói rõ ràng thì đừng trách ta xuất thủ bắt người lại!

- Nguyên Hoành nhị thúc, tên này chính là nhi tử của Hàn Nhất Nguyên, hắn ỷ vào Hàn Nhất Nguyên gần đây được gia chủ ưu ái nên mới không để ai vào mắt. Vừa rồi Hàn Bản thiếu gia vì chưa thấy qua hắn nên mới tùy ý hỏi vài câu. Ai ngờ tên này một lời không hợp liền ra tay hạ thủ với Hàn Bản thiếu gia.

Hàn Quang thấy Hàn Nguyên Hoành đến giống như vớ được cái cọc chống lưng liền đổi trắng thay đen vì hãm Hàn Phong.

Hàn Nguyên Hoành vừa nghe Hàn Quang nói cũng có chút kinh dị nhìn Hàn Phong.

Đối với Hàn Nhất Nguyên, Hàn Nguyên Hoành hắn cũng có chút lý giải.

Hắn biết Hàn Nhất Nguyên không phải loại người ỷ thế hiếp người, nhưng không ngờ nhi tử của Hàn Nhất Nguyên lại dám cả gan làm loạn như vậy.

Hàn Nguyên Hoành dễ dàng tin lời Hàn Quang như vậy cũng không trách được hắn.

Dù sao tình huống trước mặt tựa hồ đã chứng minh lời nói của Hàn Quang. Thủ hạ của Hàn Nguyên Hoành sau khi kiểm tra thương thế của Hàn Bản thì phát hiện hắn chỉ bị thương nhẹ, chỉ cần tĩnh dưỡng một chút thời gian khôi phục.

Nhưng Hàn Quang lại bị gãy hai tay và chân trái, bị thương không nhẹ, Hàn Phong hạ thủ có thể nói là rất tàn nhẫn.

Nghĩ đến những chuyện này đều do thiếu niên bình thường trước mắt này gây nên, Hàn Nguyên Hoành rất phần nộ.

Hàn Nguyên Hoành chỉ tay vào mặt Hàn Phong lạnh giọng nói:

- Cho dù ngươi là nhi tử của Hàn Nhất Nguyên nhưng ngươi lại quá mức kiêu ngạo, dám công nhiên đả thương người tại Hàn gia, mà người bị đả thương lại là tôn tử của tộc trưởng, lần này ngay cả phụ thân ngươi cũng không cứu được ngươi đâu. Ta khuyên ngươi nên tự giác theo ta đi một chuyến, đừng để ta phải động thủ!

Hàn Phong thấy Hàn Nhất Nguyên dễ dàng tin lời của Hàn Quang như vậy, trong mắt liền loé lên một tia lãnh ý, hần dùng giọng điệu thản nhiên nói:

- Nếu ta nói không thì sao?

- Xem ra ngươi còn chưa hiểu được tình huống của bản thân, hay là ngươi vẫn cho rằng có phụ thân ngươi làm chỗ dựa thì ngươi muốn làm gì thì làm?

Hàn Nguyên Hoành thấy Hàn Phong vẫn kiêu ngạo như vậy thì càng tin tưởng lời nói lúc trước của Hàn Quang.

Hàn Phong cũng không để ý tới lời nói của Hàn Nguyên Hoành mà nhìn về phía Hàn Quang, lạnh giọng nói:

- Ta định lưu lại cho ngươi một chân, nhưng hiện tại ta đã thay đổi quyết định! Một chân còn lại của ngươi ta cũng muốn!

Hàn Quang khi tiếp xúc với ánh mắt của Hàn Phong thì không nhận được rung mình, cảm giác sợ hãi vốn đã tiêu mất bấy giờ lại trở về.

Mà Hàn Nguyên Hoành thấy Hàn Phong không thêm để ý tới hần nên không khỏi phẫn nộ quát:

- Tiểu tử, Hàn gia không phải chỗ không người để ngươi muốn làm gì thì làm. Nếu ngươi đã không biết điều thì đừng trách ta vô tình!

Dứt lời, Hàn Nguyên Hoành liền phóng tới Hàn Phong. Hành động và lời nói của Hàn Phong đã tngiệt để kích nộ hần.

Hàn Nguyên Hoành thực sự muốn giáo huấn tên tiểu tử này thật tốt để tên tiểu tử này biết cách làm người.

Thấy Hàn Nguyên Hoành xông tới, Hàn Phong mi mắt cũng không giật một cái, rồi dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, thân hình hần bỗng nhiên biến mất.

Hàn Nhất Nguyên cũng bị một màn này làm cho giật mình không thôi. Đang lúc hần đang không hiểu ra sao thì đằng sau lưng hần đột nhiên vang lên một tiếng hét rất thảm thiết.

Hàn Nguyên Hoành vội vàng xoay người lại, thì thấy Hàn Quang không biết từ lúc nào đã bị Hàn Phong bẻ gãy luôn cái chân còn lại.

Lúc này, Hàn Phong một tay đang bóp cổ Hàn Quang nhấc lên, trong mắt tràn ngập lãnh ý nhìn thẳng vào Hàn Quang lạnh giọng nói:

- Ngươi cho rằng có người tới là có thể bảo đảm an toàn cho ngươi? Ta cũng không ngại nói cho ngươi biết, hôm nay cho dù Hàn Thiên Sơn có tới đây cũng không ngăn được ta!

Nghe giọng nói lạnh thấu xương của Hàn Phong, trong lòng Hàn Quang đã triệt để băng giá, thân thể hần bởi vì đau đớn và lời nói rợn người của Hàn Phong là khẽ run lên.

Hàn Quang rõ ràng cảm giác được sát ý nhàn nhạt toát ra từ người Hàn Phong.

Hàn Nguyên Hoành lúc này mới kịp phản ứng lại. Hần thấy Hàn Phong dĩ nhiên lại không để ý tới hần, công nhiên ở trước mặt hần hạ thủ với Hàn Quang, điều này chẳng khác nào trực tiếp tát lên mặt hần. Nhìn đám thủ hạ phía sau, sắc mặt Hàn Nguyên Hoành không khỏi có chút đỏ lên.

Sau đó lại nghe khẩu xuất cuồng ngôn của Hàn Phong gọi thẳng tục danh của gia chủ, Hàn Nguyên Hoành làm sao có thể để yên được, hần tức giận quát:

- Lớn mật, dám gọi thẳng tục danh của gia chủ! Hàn Phong, ta thấy ngươi đã điên rồi, hôm nay ta sẽ thay phụ thân ngươi dạy dỗ ngươi cho tốt!

Dứt lời, thân hình Hàn Nguyên Hoành lại hướng về phía Hàn Phong lao tới.

Hàn Quang thấy Hàn Nguyên Hoành xuất thủ, trong mắt liền có chút vui mừng.

Nhưng niềm vui còn chưa được châm ngòi đã bị sự sợ hãi lần nữa xâm chiếm.

Mọi người căn bản không thấy Hàn Phong xuất thủ như thế nào mà chỉ thấy Hàn Nguyên Hoành vừa tới gần Hàn Phong lập tức liền bay ra ngoài hơn mười thước.

Hàn Nguyên Hoành bất quá chỉ là một Địa giai nhị phẩm võ giả, làm sao là đối thủ của Hàn Phong! Nếu không phải Hàn Phong đã lưu lực thì một đòn vừa rồi đã lấy đi tính mạng của Hàn Nguyên Hoành.

Đám thủ vệ còn lại thấy Hàn Nguyên Hoành bị đánh bay thì sắc mặt cũng đại biến, nhưng bọn họ lại không hề thối lui mà nhanh chóng bao vây xung quanh Hàn Phong.

Hàn Phong thấy hành động của mấy người này, trong lòng cũng thầm kinh ngạc. Xem ra Hàn gia cũng chưa quá mức xuống dốc, chỉ ít cũng còn được những đệ tử có cốt khí như thế này, so với tên Hàn Quang trong tay mình còn tốt hơn rất nhiều.

Hàn Phong thấy một tên thủ vệ trong đó lên phát tín hiệu đi nhưng hắn cũng không ngăn cản, mà cũng không có ý định buông Hàn Quang ra.

Hàn Quang lơ lửng trên không, tứ chi đã bị biến dạng, mỗi lần thân thể hắn run run thì tứ chi cũng lay động theo.

Đúng lúc này, từ bên trong nội viện có một đạo nhân ảnh rất nhanh phóng tới.

Hàn Quang không cần nhìn, chỉ dựa vào khí tức đã biết là Hàn Thiên Sơn đến.

Quả nhiên, thân ảnh đó loé lên vài cái, Hàn Thiên Sơn đã đứng trước mặt mọi người. Nhìn Hàn Bàn và Hàn Nguyên Hoành nằm cách đó không xa, trán Hàn Thiên Sơn khẽ nhíu lại, sau đó lại thấy đám thủ vệ đang vây quanh Hàn Phong, mà Hàn Phong một tay lại đang bóp cổ Hàn Quang nhắc lên thì trong lòng hắn càng khó hiểu.

Hàn Nguyên Hoành lúc này cũng cố gắng giãy dụa đứng lên, vội vàng nói lại mọi chuyện cho Hàn Thiên Sơn.

Hàn Thiên Sơn sau khi nghe xong, hai hàng lông mày càng nhíu lại. Hắn rất rõ ràng phẩm đức của tôn tử hắn, mà đối với tính cách của Hàn Phong hắn cũng khá rõ. Hàn Phong không phải loại người tùy ý thích đi gây sự như vậy.

Huống chi bây giờ Hàn gia còn rất nhiều chuyện cần đến sự trợ giúp của Hàn Phong. Ngay cả Đoạt Thiên đan cũng cần Hàn Phong tự thân luyện chế, mà Hàn Thiên Sơn hắn cũng chưa muốn buông tha ý định để Hàn Phong tiếp quản Hàn gia.

Chỉ mới bấy nhiêu đó cũng đã đủ khiến Hàn Thiên Sơn coi trọng Hàn Phong rất nhiều rồi.

Vì vậy, Hàn Thiên Sơn bước tới hai bước, mọi người thấy hắn tiến tới thì nghĩ rằng hắn sẽ xuất thủ, ai ngờ hắn lại mở miệng nhẹ nhàng nói:

- Hàn Phong, nể mặt lão phu, việc này dừng tại đây được không?

Lời này vừa thốt ra khỏi miệng Hàn Thiên Sơn lập tức khiến toàn trường im lặng, đám thủ vệ không thể tin được nhìn người gia chủ của mình.

Hàn gia gia chủ tại sao lại khách khí với Hàn Phong như vậy? Hơn nữa, dựa theo bối phận thì Hàn Phong còn là tôn tử của Hàn Thiên Sơn!

Mặc kệ mọi người suy nghĩ như thế nào, Hàn Phong không hề để ý. Khi nghe Hàn Thiên Sơn nói vậy, Hàn Phong hơi do dự một chút: hiện tại hoàng thất còn nhiều việc nhờ tới Hàn gia nên hắn cũng không thể nào đắc tội Hàn Thiên Sơn quá mức được.

Nghĩ vậy, tay Hàn Phong khẽ buông lỏng ra. Mọi người tưởng là hắn muốn buông Hàn Quang ra, ai ngờ ngay lúc này từ bàn tay hắn truyền ra một cổ đầu khí mạnh mẽ đi vào thân thể Hàn Quang.

Duy Linh

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

283. Chương 265: Phụ Tử Nói Chuyện.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiềm Giới

Ngay sau đó, thân thể Hàn Quang kịch liệt co giật một trận, trong miệng liên tục phát ra tiếng kêu la thảm thiết, khi Hàn Phong buông tay ra thì hắn như mảnh vải rơi oặt xuống đất.

Tứ chi khi chạm vào mặt đất khiến hắn đau đớn không chịu nổi mà hôn mê.

Mọi người đều kinh ngạc không kịp phản ứng gì cả!

- Người ...

Hàn Nguyên Hoành vốn đã rất kinh ngạc đối với thái độ của Hàn Thiên Sơn với Hàn Phong. Mà lúc này Hàn Phong lại tiếp tục khiến hắn kinh hãi không thôi.

Lúc này hắn còn chưa hiểu tại sao lại dễ dàng bị Hàn Phong đánh bay đi như vậy, mà hiện tại Hàn Phong lại còn dám ở trước mặt gia chủ xuất thủ đả thương Hàn Quang. Điều này khiến hắn và đám thủ vệ xung quanh chỉ biết trợn mắt mà nhìn.

Lúc cơ thể Hàn Quang rơi xuống đất phát ra một tiếng bịch giống như một tiếng chuông cảnh báo. Lúc này mọi người mới hoàn hồn được.

Ánh mắt của Hàn Nguyên Hoành và đám thủ vệ nhất thời đều tập trung lên người Hàn Thiên Sơn. Sự tình tới mức này bọn họ đã không thể xử lý được nữa, chỉ có thể chờ hành động của Hàn Thiên Sơn.

Hàn Thiên Sơn cũng không ngờ Hàn Phong lại chẳng nề mặt mình, sau khi hắn đã tự mình đứng ra mà Hàn Phong vẫn dám hạ thủ với Hàn Quang!

Tuy thực lực của Hàn Thiên Sơn chỉ là Địa giai đỉnh phong nhưng với nhãn lực của hắn tự nhiên có thể thấy được một đòn vừa rồi của ho đã phá nát toàn bộ kinh mạch của Hàn Quang.

Kinh mạch bị huỷ không phải chuyện nhỏ, nặng thì cả đời không thể tiếp tục tu luyện đấu khí mà nhẹ thì ít nhất trong vòng vài năm cũng rất khó khôi phục hoàn toàn.

Nghĩ vậy, đầu mày Hàn Thiên Sơn không khỏi càng nhíu lại.

Đám người Hàn Nguyên Hoành đứng bên cạnh thấy Hàn Thiên Sơn nhíu mày thì không dám thở mạnh. Đối với sự uy nghiêm xưa nay của gia chủ bọn họ rất rõ cho nên rất sợ lúc này có hành động gì đó làm cho Hàn Thiên Sơn phẫn nộ.

Nhưng bão tố trong tưởng tượng của họ lại không phát sinh. Hành động của Hàn Thiên Sơn khiến họ lần thứ hai kinh ngạc không hiểu ra sao.

Hàn Thiên Sơn thấy hành động của Hàn Phong cũng chỉ nhíu mày nhưng không có bất luận hành động gì mà chỉ nhẹ giọng nói:

- Đi theo ta, phụ thân ngươi đang chờ!

Sau đó hắn phân phó đám người Hàn Nguyên Hoành mang Hàn Bàn và Hàn Quang rời đi rồi cũng xoay người đi vào nội viện.

Hàn Phong thấy Hàn Thiên Sơn rời đi cũng lập tức bước đi theo. Bỏ lại đám Hàn Nguyên Hoành tròn mắt nhìn nhau không hiểu ra sao. Bất quá, khi thấy Hàn Phong tới gần, bọn họ vô thức bước lui lại sau mấy bước, không dám tới gần hắn.

Thái độ vừa rồi của Hàn Thiên Sơn cùng với thân thủ quỷ dị của Hàn Phong một chiêu đánh bay Hàn Nguyên Hoành lúc này đã khiến bọn họ rất sợ hãi.

Nhìn Hàn Quang nằm co quắp trên mặt đất, bọn họ đều không tự chủ được rung mình vài cái.

Hàn Phong cũng không để ý ánh mắt sợ hãi của họ mà một đường theo sau Hàn Thiên Sơn đi vào trong nội viện.

Lúc này Hàn Thiên Sơn đang đi đằng trước lại đột nhiên mở miệng:

- Hàn Quang chính là một trong những người lúc trước thường xuyên ức hiếp người?

- Ừm!

Hàn Phong cũng không phủ nhận mà thẳng thắn thừa nhận.

Hàn Thiên Sơn thấy Hàn Phong thừa nhận, lúc này mới quay đầu lại nhàn nhạt nói:

- Đã vậy ta cũng không nói gì thêm nữa. Vừa rồi ngươi đã xả giận, sau này Hàn gia còn cần những hậu bối như các ngươi trợ giúp.

- Thứ nhất, ta vốn không định cùng hần tính toán chuyện cũ, chẳng qua là hần chứng nào tật đó, giật dây Hàn Bân gây phiền toái với ta nên ta mới tiện tay giáo huấn một chút.

Hàn Phong nghe Hàn Thiên Sơn nói thì cũng nhàn nhạt nói.

Dừng một chút, Hàn Phong lại nói tiếp:

- Thứ hai, tình huống Hàn gia ta không muốn nói nhiều hơn. Ta chỉ muốn nói trong đám hậu bối của Hàn gia không hề có ta trong đó! Lời này lúc trước ta đã từng nói với ngươi rồi!

Hàn Thiên Sơn nghe Hàn Phong nói, sắc mặt liền trầm xuống. Hàn Phong ba lần bảy lượt không chừa mặt mũi cho hần, cho dù hàm dưỡng của hần có tốt đến mấy cũng khó mà nhịn được.

Hần là nhất gia chi chủ, mà Hàn Phong còn là tôn tử của hần lại hết lần này đến lần khác đối chọi với hần. Nếu là một Hàn gia đệ tử khác thì Hàn Thiên Sơn hần cũng không cần nhiều lời mà đã trực tiếp trục xuất khỏi Hàn gia rồi.

Nghĩ vậy, Hàn Thiên Sơn có chút tức giận nói:

- Hàn Phong, đừng tưởng rằng hiện tại thực lực ngươi mạnh mẽ thấy ta cầu ngươi thì ngươi lại có thái độ như vậy trước mặt ta! Đừng quên, trên người của ngươi đang chảy dòng máu của Hàn gia ta, đây là sự thực không thể cải biến!

- Vậy thì sao?

Hàn Phong giống như không nhận thấy sự tức giận của Hàn Thiên Sơn, vẫn nhàn nhạt nói.

- Ngươi ...

Thấy Hàn Phong như vậy, Hàn Thiên Sơn tức giận không thôi, nhưng nghĩ lại, hần cũng không có cách nào ép được Hàn Phong nên nhất thời nhụt chí thở dài một hơi.

Thấy vẻ mặt này của Hàn Thiên Sơn, Hàn Phong cũng không có chút biểu tình gì.

Mọi việc đều có nhân mới có quả. Nếu lúc trước Hàn Thiên Sơn đối đãi với phụ tử hần tốt một chút, thậm chí chỉ cần giả bộ dằn dò vài câu thôi thì hai phụ tử hần cũng không phải lưu lạc ra ngoài.

Nếu như Hàn Phong hần không phải ngoài ý muốn trọng sinh thì lúc này tình huống của phụ tử hần như thế nào!

Vì vậy Hàn Phong không hề có dự định tha thứ cho Hàn Thiên Sơn, mà đối với Hàn gia càng không có nửa điểm cảm tình. Hiện tại hần đứng ở chỗ này cũng chỉ là dùng thân phận mình hữu mà đứng.

Ngay lúc bầu không khí giữa hai người có chút căng thẳng thì Hàn Nhất Nguyên vốn đợi Hàn Phong bên trong hồi lâu không thấy nên đi ra tìm thì gặp ngay lúc này.

Thấy bầu không khí quái dị giữa hai người, Hàn Nhất Nguyên lập tức bước tới cười nói:

- Phong nhi, người tới rồi à?

- Phụ thân.

Hàn Phong thấy Hàn Nhất Nguyên thì lên tiếng thưa, sau đó liền hỏi:

- Phụ thân lần này gọi có gì không?

Nghe Hàn Phong hỏi, Hàn Nhất Nguyên liền gật đầu nói:

- Đúng là có chuyện.

Sau đó Hàn Nhất Nguyên đảo mắt nhìn quanh một chút rồi nói tiếp:

- Nơi này không phải chỗ nói chuyện, chúng ta đi vào rồi nói.

Sau đó hắn nhìn Hàn Thiên Sơn nói:

- Gia chủ, việc này để ta nói cho Phong nhi, lát nữa sẽ báo lại cho ông.

Hàn Thiên Sơn nghe vậy thì nhìn Hàn Phong một chút rồi thở dài nói:

- Thôi được rồi, lão đầu này mà còn đứng ở đây sẽ khiến người nào đó mất hứng mất. Ta cần gì phải làm việc dư thừa khiến người ta chán ghét chứ!

Dứt lời hắn liền vung ống tay áo, có chút tức giận xoay người đi ra bên ngoài.

Thấy phản ứng của Hàn Thiên Sơn, Hàn Nhất Nguyên hơi ngắc ra một chút rồi liền hiểu được có lẽ là do nhi tử của mình. Nghĩ vậy, Hàn Nhất Nguyên khẽ lắc đầu thở dài nói:

- Phong nhi, ta biết trong lòng ngươi có oán khí, phụ thân cũng không ép ngươi nhưng hi vọng sau này ở trước mặt người ngoài ngươi hãy cho ông ấy một chút mặt mũi, dù sao ông ấy cũng là nhất gia chi chủ.

- Con biết.

Hàn Phong nghe vậy chỉ nhàn nhạt gật đầu đáp.

Hàn Nhất Nguyên thấy biểu tình của Hàn Phong cũng không biết nói gì hơn nữa. Ông biết nhi tử của mình tuy tuổi không lớn lắm nhưng đã nói là làm, cho nên nếu Hàn Phong đã quyết định thì ông cũng không tiếp tục nói thêm gì nữa.

Sau đó hai phụ tử đi vào một căn phòng bên trong.

Vào bên trong Hàn Phong mới thấy căn phòng này so với căn nhà tranh lúc trước của hai người tốt hơn không biết bao nhiêu lần!

Thấy vậy, Hàn Phong không khỏi cảm khái, thế giới này quả nhiên thực lực vi tôn, chỉ cần có thực lực là có thể có tất cả.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

284. Chương 266: Triều Tịch Quyết.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hàn Phong chỉ hơi cảm khái một chút rồi khôi phục lại bình thường. Quay đầu thấy phụ thân đang bưng trà rót nước thì hắn vội vàng cười cười tiếp lấy bình trà trong tay Hàn Nhất Nguyên rồi nói:

- Phụ thân, loại chuyện này phải để con làm mới đúng chứ!

Hàn Nhất Nguyên nghe vậy cũng vui mừng cười cười không tranh với Hàn Phong mà đứng sang một bên lặng lẽ nhìn Hàn Phong châm trà.

Sau khi bưng chén trà tới trước mặt Hàn Nhất Nguyên, Hàn Phong mới ngồi xuống nói:

- Phụ thân, hiện giờ người nói cho con biết đi, người tìm con có chuyện gì?

Nhẹ nhấp một ngụm trà, Hàn Nhất Nguyên trong lòng giống như uống mật vậy, thấy Hàn Phong hỏi, ông chậm rãi đặt chén trà xuống, do dự một chút rồi nói:

- Phong nhi, kỳ thực hôm nay ta tìm con là muốn cùng con thương lượng một việc.

- Phụ thân, con là con của người, có chuyện gì người cứ nói thẳng ra đi, cần gì phải khách sáo với con chứ.

Hàn Phong hơi kinh ngạc nhìn Hàn Nhất Nguyên rồi cười nói.

Hàn Nhất Nguyên nghe vậy cũng gật gù rồi nói tiếp:

- Nửa năm trước, khi ta vừa trở lại Hàn gia, đã từng ở trong gia tộc tiến hành một lần trắc thí. Khi đó gia chủ thấy ta sử dụng tâm pháp khác nên mới dò hỏi ta về chuyện tu luyện.

Nghe Hàn Nhất Nguyên nói đến đây, Hàn Phong đã đại khái đoán được tiếp theo Hàn Nhất Nguyên sẽ nói cái gì.

Quả nhiên, Hàn Nhất Nguyên thấy Hàn Phong không có phản ứng gì thì nói tiếp:

- Lúc đó vì không có người ở đây nên ta cũng không tự tiện quyết định. Vì vậy ta cũng không nói rõ về vấn đề tu luyện cho gia chủ. Nhưng ta thấy bộ Phần Tẫn Bát Hoang mà Phong nhi truyền ta có cùng với Xích Dương quyết của Hàn gia có chút tương tự, cho nên ta nghĩ ...

- Phụ thân là muốn đem Phần Tẫn Bát Hoang giao cho Hàn gia phải không?

Hàn Phong nhàn nhạt tiếp lời Hàn Nhất Nguyên.

- Không sai, Phong nhi, con thấy thế nào?

Hàn Nhất Nguyên thấy Hàn Phong đã đoán được nên cũng đơn giản hỏi thẳng.

Nói xong, hai mắt Hàn Nhất Nguyên nhìn chăm chăm vào Hàn Phong chờ câu trả lời của hắn.

Hàn Phong khép hờ hai mắt giống như đang tự hỏi vậy.

Ngay khi Hàn Nhất Nguyên cảm thấy thấp thỏm thì Hàn Phong mở mắt ra rồi phun một câu khiến Hàn Nhất Nguyên thất vọng không thôi.

- Không thể!

Mặc dù Hàn Nhất Nguyên đã có dự kiến nhưng khi thực sự nghe Hàn Phong cự tuyệt, trên mặt ông cũng không khỏi lộ vẻ thất vọng. Hàn Nhất Nguyên thật lòng không muốn thấy Hàn gia xuống dốc.

Nhưng ngay khi ông đang thất vọng thì Hàn Phong lại tiếp tục nói:

- Phụ thân người không cần thất vọng vội như thế, con nói không được là có lý do của con.

Hàn Nhất Nguyên đang thất vọng, nghe Hàn Phong nói vậy thì không khỏi có chút nghi ngờ, đồng thời cũng có chút hi vọng.

Hàn Phong thấy bộ dáng của Hàn Nhất Nguyên cũng có chút bất đắc dĩ, rồi giải thích:

- Phụ thân tu luyện Phần Tẫn Bát Hoang lâu như vậy chắc cũng đã phát hiện nó có chút tương tự với Xích Dương quyết của Hàn gia?

- Không sai, lúc đầu ta còn nghĩ rằng Phần Tẫn Bát Hoang chính là Cửu Chuyển Xích Dương quyết của Hàn gia, sau này mới phát hiện nó so với Cửu Chuyển Xích Dương quyết còn cao thâm hơn.

Hàn Nhất Nguyên hồi tưởng lại lúc mới có được Phần Tẫn Bát Hoang, thì thào nói.

Hàn Phong nghe vậy cũng gật đầu nói:

- Phụ thân đoán cũng gần đúng, Phần Tẫn Bát Hoang này và Cửu Chuyển Xích Dương quyết quả thật có liên hệ với nhau.

Dừng một chút, Hàn Phong thấy vẻ mặt khó hiểu của Hàn Nhất Nguyên lại tiếp tục giải thích:

- Cửu Chuyển Xích Dương quyết cùng với Liệt Hoả Phần Thành của Lâm gia và Đại Nhật chân kinh của Tiết gia kỳ thực đều là bản đơn giản hoá của Phần Tẫn Bát Hoang.

- Cái này ...

Hàn Nhất Nguyên nghe Hàn Phong giải thích, trong lòng có chút kinh hãi, sau khi phản ứng lại, liền nghĩ tới một loại khả năng.

Cho nên ông hơi run run giọng nói:

- Theo lời con nói thì Phần Tẫn Bát Hoang này không phải chính là chí cao tâm pháp của hoàng thất sao?

Hàn Phong liền gật gù thừa nhận suy đoán của Hàn Nhất Nguyên.

Thấy Hàn Phong chứng thực suy đoán của mình, đại não Hàn Nhất Nguyên như đại ra.

Hàn Phong lại tiếp tục nói:

- Bây giờ thì phụ thân đã biết vì sao con không muốn đem Phần Tẫn Bát Hoang này giao cho Hàn gia rồi chứ?

Hàn Nhất Nguyên sau khi hồi phục tinh thần, nghe Hàn Phong nói vậy liền cười khổ nói:

- Ta hiểu được lo lắng của Phong nhi, nếu sự thực là vậy thì tuyệt nhiên không thể giao tâm pháp này cho Hàn gia được. Vạn nhất để hoàng thất biết được thì rất phiền phức.

Dứt lời, Hàn Nhất Nguyên liền thở dài một hơi. Ông vốn định giúp đỡ Hàn gia một chút, ai ngờ cuối cùng kết quả lại vô vọng.

Nghĩ tới đây, Hàn Nhất Nguyên lại có chút thất vọng.

Hàn Phong thấy vậy thì trong đầu cũng nhanh chóng suy nghĩ.

Bầu không khí trong phòng lúc này có chút yên tĩnh, một lúc sau, Hàn Nhất Nguyên mới đột nhiên mở miệng nói:

- Ta vốn định mượn tâm pháp này để chấn hưng Hàn gia, không ngờ lại thành ra như vậy, xem ra Hàn gia muốn khôi phục nguyên khí đành phải từ từ dung dưỡng thêm vài năm nữa.

Hàn Phong lúc này cũng đột nhiên nói:

- Phụ thân, người muốn giúp Hàn gia sao?

Nghe Hàn Phong hỏi, Hàn Nhất Nguyên lập tức nói:

- Kỳ thực cũng không phải là ta muốn, nhưng đây là nguyện vọng trước lúc lâm chung của tổ mẫu con, muốn ta được gia tộc tán thành. Hiện tại có phúc của Phong nhi, ta xem như đã đạt được nguyện vọng của người.

Hơi dừng lại một chút rồi Hàn Nhất Nguyên nói tiếp:

- Chỉ bất quá, ta dù sao cũng đã sinh hoạt ở Hàn gia hơn bốn mươi năm, mặc dù phần lớn thời gian đều không được như ý nhưng Hàn gia cũng có vài người không sai, nếu không với khả năng của ta lúc trước cũng không chắc có thể nuôi người khôn lớn được.

Nói tới đây, Hàn Nhất Nguyên đột nhiên lộ ra vẻ mặt châm chọc, cười cười nói:

- Cũng may, những người đã từng giúp đỡ chúng ta, thân phận trong Hàn gia đều tương đối thấp, nên trong lần đại kiếp vừa rồi bọn họ cũng không bị ảnh hưởng nhiều. Thương vong đại bộ phận đều là Hàn gia hạch tâm đệ tử. Vì vậy ta mới không muốn nhìn thấy Hàn gia lúc này tiếp tục đi xuống.

Nghe Hàn Nhất Nguyên nói xong, Hàn Phong cũng gật gù đầu nói:

- Kỳ thực trong tay con còn một bản cao giai tâm pháp khác, so với Phần Tẫn Bát Hoang cũng không thua kém bao nhiêu.

- Phong nhi, con nói thực chứ?

Hàn Nhất Nguyên vậy thì hai mắt liền sáng ngời, vội vàng hỏi lại.

Hàn Phong cười cười nói:

- Tất nhiên là thật, con sao có thể lừa gạt phụ thân người chứ!

- Vậy, Phong nhi ...

Hàn Nhất Nguyên chỉ nói được tới đây thì không biết nói gì nữa, nhưng Hàn Phong lại hiểu được ý của ông muốn nói gì rồi.

Cho nên Hàn Phong có chút thần bí cười nói:

- Muốn con đem tâm pháp này cho Hàn gia cũng không có vấn đề gì, nhưng con hi vọng phụ thân đáp ứng con một yêu cầu!

- Yêu cầu gì?

Hàn Nhất Nguyên không rõ tại sao Hàn Phong lại nói thế nhưng ông biết rõ Hàn Phong sẽ không hại ông, cho nên ông liền nói tiếp:

- Phong nhi, con có yêu cầu gì cứ nói, chỉ cần phụ thân có thể làm được, nhất định sẽ làm cho con như nguyện.

- Yêu cầu này rất đơn giản!

Hàn Phong dừng một chút, dưới ánh mắt hiếu kỳ của Hàn Nhất Nguyên chậm rãi phun ra từng chữ một:

- Con muốn phụ thân làm Hàn gia chủ!

- Cái gì?

Nghe Hàn Phong nói muốn mình làm Hàn gia chủ, Hàn Nhất Nguyên liền cả kinh đứng bật dậy, hai mắt có chút hoảng sợ nhìn Hàn Phong rồi giận dữ nói:

- Phong nhi, sao ngươi lại muốn ta làm cái loại viết giết cha ... người ... người ...

Hàn Phong vừa nghe vậy liền biết phụ thân hiểu lầm, vội vàng giải thích:

- Phụ thân, người hiểu lầm rồi! Con không muốn người đi giết Hàn Thiên Sơn, con chỉ muốn người trở thành người kế nhiệm vị trí Hàn gia gia chủ đời kế tiếp thôi.

Hàn Nhất Nguyên nghe Hàn Phong giải thích mới bình tĩnh lại, nhưng ông lại thấy có chút rối rắm nói:

- Nhưng, Phong nhi, con không phải không biết thân phận của ta, ta chỉ là một đứa con tư sinh! Muốn trở thành gia chủ, tựa hồ ...

- Điểm này phụ thân không cần lo lắng, lúc trước không phải Hàn Thiên Sơn muốn con trở lại Hàn gia sao? Cho nên nếu người có thể trở thành người thừa kế chức vị gia chủ của Hàn gia thì chút việc nhỏ đó không thành vấn đề.

Hàn Phong khẳng định.

Thấy Hàn Nhất Nguyên tựa hồ còn chút do dự, Hàn Phong lại tiếp tục khuyên:

- Phụ thân yên tâm, người đừng quên con còn có một Huyền Thiên tông làm chỗ dựa và quan hệ với hoàng thất bên kia. Chỉ cần cho Huyền Thiên tông thêm mười năm nữa, hải nhi của người khẳng định có thể khiến danh vọng của Huyền Thiên tông truyền khắp đại lục. Đến lúc đó có hai thế lực hùng mạnh này ủng hộ, phụ thân ngồi lên ghế gia chủ Hàn gia không cần lo lắng gì cả.

- Phong nhi, nói vậy thì cái vị trí gia chủ này con ngồi hợp hơn ta ...

Hàn Nhất Nguyên còn chưa nói xong đã bị Hàn Phong ngắt lời:

- Con đối với mấy thứ như gia chủ này không có hứng thú. Con thấy người coi trọng Hàn gia như vậy thì tại sao không trực tiếp nắm nó trong tay mình, đến lúc đó có con ở sau lưng ủng hộ, Hàn gia tất nhiên sẽ không thể tiếp tục xuống dốc được!

Nghe Hàn Phong nói nhiều như vậy, Hàn Nhất Nguyên cũng lẳng lặng suy nghĩ.

Hàn Phong cũng không gấp, hắn cũng lẳng lặng ngồi yên chờ đợi.

Hàn Phong tin tưởng, phụ thất cuối cùng sẽ suy nghĩ thông suốt. Hắn làm thế mục đích ngoại trừ trách để phụ thân thất vọng, còn lại là vì hắn không muốn để Hàn gia không công mà được lợi.

Nếu Hàn gia có thể nằm trong tay phụ thân hắn thì hắn đem Triều Tịch quyết giao cho Hàn gia cũng không phải là tiện nghi cho người khác.

Hơn nữa có thể nắm trong tay một thế lực không tồi như vậy cũng không phải là một lựa chọn tồi.

Hàn Nhất Nguyên sau khi tự hỏi một lúc cũng từ từ mở mắt ra. Lúc này, Hàn Phong có thể thấy được rõ ràng vẻ kiên nghị trong mắt ông.

Hàn Phong biết, phụ thân hắn đã thông suốt.

Quả nhiên, Hàn Phong nghe thấy Hàn Nhất Nguyên kiên định nói:

- Hảo, phụ thân đáp ứng con, tận lực trở thành người kế thừa Hàn gia gia chủ.

Thấy Hàn Nhất Nguyên kiên định như vậy, Hàn Phong cũng cười cười nói:

- Đã vậy thì con liền đem Triều Tịch quyết giao cho phụ thân, sau đó phụ thân giao lại cho Hàn Thiên Sơn, tin tưởng với công lao này thì địa vị của phụ thân ở Hàn gia sẽ tăng lên không ít!

Sau đó, Hàn Phong liền viết Triều Tịch quyết ra giấy giao cho Hàn Nhất Nguyên.

Hàn Nhất Nguyên đối với tâm pháp này cũng rất tò mò, đợi Hàn Phong viết xong ông liền cẩn thận xem qua một lần.

Sau khi xem xong, Hàn Nhất Nguyên không nhịn được ngửa đầu lên than:

- Triều Tịch quyết này tựa hồ thuộc tính có chút bất đồng với Cửu Dương Xích Dương quyết, cái này thực sự có thể thích hợp cho đệ tử Hàn gia tu luyện sao?

Hàn Phong tất nhiên là hiểu sự lo lắng trong lòng Hàn Nhất Nguyên, tuy trên đại lục này không phải một võ giả cả đời đều chỉ tu luyện một loại tâm pháp, ngay cả Hàn Phong kiếp trước, trước khi tu luyện Ngạo Thị Thiên Địa quyết cũng đã tu luyện qua rất nhiều loại tâm pháp khác nhau.

Nhưng bình thường thì các võ giả không ai muốn tu luyện loại tâm pháp thứ hai.

Chỉ có Hàn Nhất Nguyên tu luyện Phần Tẫn Bát Hoang là do tâm pháp này cùng mạch với Xích Dương quyết ông tu luyện trước kia.

Nhưng Triều Tịch quyết này thuộc loại tâm pháp phong thuộc tính, mà Cửu Chuyển Xích Dương quyết lại là tâm pháp hỏa thuộc tính.

Đây hoàn toàn là hai loại tâm pháp khác hẳn nhau, nếu thực sự cải tu Triều Tịch quyết này thì chẳng khác nào đầu khỉ tu luyện trước kia đều thành vô dụng! Tất nhiên cũng không phải là toàn bộ đầu khỉ trước kia đều lãng phí. Chỉ cần đem đầu khỉ đó chuyển hoá thành thuộc tính tương ứng của tâm pháp mới là vẫn có thể dùng được. Chẳng qua thời gian chuyển hoá này dài ngắn là tùy vào mỗi người.

Tu vi càng cao thì thời gian chuyển hoá càng dài, bởi vì những võ giả tu vi càng cao thâm, số lượng đầu khỉ trong cơ thể càng nhiều.

Tuy Triều Tịch quyết này của Hàn Phong so với Cửu Chuyển Xích Dương Quyết càng cao thâm hơn, hơn nữa lại là phong thuộc tính. Nhưng theo Hàn Phong quan sát thì hầu hết đệ tử Hàn gia đều có thiên hướng phong thuộc tính, cái này là do Hàn Phong có tinh thần lực siêu cường mới có thể nhận thấy được.

Do tất cả trên dưới Hàn gia trước giờ đều sở tu tâm pháp hoả thuộc tính cho nên phong thuộc tính trong cơ thể mới bị áp chế.

Cũng vì vậy, Hàn Phong mới lấy Triều Tịch quyết này cho đệ tử Hàn gia tu luyện.

Còn về phần cải tu tâm pháp cần thời gian để chuyển hoá thuộc tính thì Hàn Phong hẳn cũng đã có biện pháp rồi!

Hàn Phong sau khi giao Triều Tịch quyết cho Hàn Nhất Nguyên cũng rời khỏi Hàn gia.

Chuyện tiếp theo, Hàn Phong căn bản không quan tâm. Chỉ cần Hàn Nhất Nguyên giao Triều Tịch quyết ra thì với sự khôn khéo của Hàn Thiên Sơn chắc chắn sẽ an bài ổn thoả.

Về phần chuyển hoá đấu khí cần phải hao phí thời gian dài thì đối với Hàn Phong cũng không khó.

Kiếp trước, Hàn Phong vì muốn tìm ra công pháp phù hợp với bản thân mà đã cải tu không dưới ba bốn mươi loại tâm pháp khác nhau. Vì để giải quyết vấn đề chuyển hoá đấu khí, Hàn Phong đã nghiên cứu ra một loại đan dược chuyên dùng cho việc này.

Hàn Phong đặt tên cho loại đan dược này là Chuyển Khí đan. Chuyển Khí đan này chỉ là ngũ phẩm đan dược, tài liệu cần thiết cũng rất bình thường, cho nên Hàn Phong luyện chế cũng rất dễ dàng.

Sau khi rời khỏi Hàn gia, những ngày sau đó Hàn Phong đều ở trong hoàng cung chuyên tâm tu luyện.

Bởi vì đồng thời hấp thu năng lượng của bốn viên cửu phẩm đan dược khiến đấu khí của hắn trực tiếp tăng lên Địa giai bát phẩm, tuy kinh mạch hầu như đều đã được đả thông nhưng hắn vẫn phải bỏ ra vài ngày để củng cố lại đấu khí.

Về phần kết quả của luyện đan đại hội thì sau khi trải qua đánh giá của các luyện dược sư giám khảo cũng đã có kết quả.

Đại hội lần này, tính cả Hàn Phong thì có tất cả là bốn luyện dược đại sư, trong đó có ba người luyện chế cửu phẩm đan dược thất bại, chỉ duy có một mình Hàn Phong thành công. Còn đan dược của các luyện dược sư khác cao nhất cũng chỉ luyện được bát phẩm đan dược.

Các luyện dược sư này cũng chính là đám người mà lúc trước khi Hàn Phong gặp phải tình huống bạo đan nghĩ rằng bản thân sẽ có cơ hội đoạt được giải quán quân. Nhưng ai ngờ Hàn Phong lại có thể áp chế được bạo đan, luyện chế thành công cửu phẩm đan dược, khiến cho nộ cười vừa đọng trên môi đám người này chưa được bao lâu liền ngưng cứng lại. Đến cuối cùng phải rời đi trong ánh mắt trêu tức của những người khác.

Chuyện này dù sao cũng chỉ là một cái nhạc đệm, người xuất sắc nhất đại hội lần này đúng như mọi người dự đoán, chính là Hàn Phong.

Mà tình huống phát sinh bạo đan cùng với kết quả Hàn Phong đạt giải quán quân cũng rất nhanh truyền khắp đi khắp nơi. Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, ngay cả mấy thành thị gần đế đô cũng đều biết đến tên Hàn Phong - một luyện dược đại sư tuổi còn rất trẻ.

Cả đại lục trăm ngàn năm qua đã từng có luyện dược đại sư mới hơn hai mươi tuổi, mà những người đó không ai không phải là nhân vật phong vân một thời.

Giống như Hình Nhã hiện nay cũng đồng dạng là một luyện dược đại sư mới hơn hai mươi tuổi, cho nên danh tiếng của nàng cũng rất nổi trên đại lục.

Chẳng qua danh tiếng của nàng trong lần đại hội này đều bị Hàn Phong che khuất.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

285. Chương 267: Nổi Danh.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Trước mặt luyện được đại sư trẻ tuổi nhất đại lục từ trước tới nay, quang mang trên người Hình Nhã cũng phải ảm đạm vài phần.

Nhất là ở trận đấu tinh thần lực, Hàn Phong lấy một địch ba, đánh bại đồng thời ba luyện được đại sư càng đưa danh tiếng của hắn lên cao hơn nữa.

Thêm vào việc dưới tình huống bạo đan mà Hàn Phong vẫn có thể luyện chế thành công cửu phẩm đan được càng khiến tất cả luyện được sư trên đại lục rung động.

Mà viên đan được Huyền Thần đan Hàn Phong luyện chế ra trong lần đại hội này cũng khiến các giám khảo của lần đại hội này khiếp sợ không nhỏ.

Vì lần đại hội này mà Thiên Tinh đế quốc đã rất tốn công hao tài mới rất nhiều luyện được sư nổi danh trên đại lục đến làm giám khảo, trong đó có không ít lão gia hoả quanh năm chìm đắm trong luyện được.

Những người này có thành tựu rất cao trong giới luyện được sư, danh vọng trên toàn đại lục cũng được coi là nhất đẳng.

Nhưng khi những người này nhìn thấy Huyền Thần đan của Hàn Phong thì những nếp nhăn trên mặt cũng không ngừng run rẩy.

Bọn họ nghiên cứu luyện được đã rất lâu mà vẫn chưa hề gặp được loại cửu phẩm đan được bậc này.

Với ánh mắt của họ, tự nhiên có thể nhìn ra năng lượng (được lực) ẩn chứa bên trong viên đan được này vượt xa những cửu phẩm đan được khác.

Loại đan được thần kỳ như vậy tất nhiên khiến những lão gia hoả này hứng thú.

Qua đàm luận của mấy lão gia hoả này, Huyền Thần đan của Hàn Phong cũng trong một thời gian ngắn đã truyền khắp cả đại lục.

Về phần công hiệu của Huyền Thần đan, Hàn Phong cũng không có ý giấu diếm. Hắn đã thương lượng qua với Tiêu Tấn, mục đích trong lần đại hội này không chỉ hi vọng Hàn Phong đạt được thứ hạng cao thu lợi ích về cho đế quốc đơn giản như vậy, mà bên trong đó còn ẩn hàm một mục đích khác, chính là hi vọng càng có nhiều người biết đến Hàn Phong, biết thực lực luyện được của hắn, khiến cho hắn có đủ vốn liếng để đối kháng với Thương Quan Vô Ngã.

Từ đó, trong lúc đối phó với Lâm gia, hoàng thất và Hàn Phong càng có thêm nhiều ưu thế.

Cũng bởi vì vậy, Hàn Phong không hề giữ lại chút nào, trực tiếp đem công hiệu của Huyền Thần đan nói ra cho mọi người cùng biết.

Có thể làm cho một võ giả dưới Thiên giai ngũ phẩm trực tiếp tăng lên một phẩm, đan được bá đạo như vậy, một khi truyền ra liền triệt để oanh động cả đại lục.

Tin tức này vừa lan ra liền khiến cả đế đô rung động, vô số tông môn, thế gia nội tình thâm hậu vội vàng tiến về đế đô, khiến cho dư âm của đại hội luyện được còn chưa dứt lại một lần nữa làm náo nhiệt cả đế đô.

Hàn Phong từ miệng Tiêu Tấn cũng biết được chỉ trong vài ngày mà đã có khoảng hai mươi thế lực lớn nhỏ tiến vào đế đô và các thế lực khác vẫn đang trên đường tới đây.

Những thế lực này đều vì Huyền Thần đan Hàn Phong luyện chế ra mà đến.

Thấy tình hình này, Hàn Phong và Tiêu Tấn đều rất thoải mái. Tiêu Tấn tin tưởng, chỉ cần qua một thời gian ngắn nữa danh khí của Hàn Phong lên rất cao. Khi đó Hàn Phong muốn mượn sự trợ giúp của một vài Thiên giai cường giả cũng không khó.

Mà tối trọng yếu, trong kế hoạch của Tiêu Tấn là muốn ba gã cung phụng Thiên giai cường giả đã đầu nhập vào Lâm gia mượn hơi trở về. Về việc bọn họ phản bội, mặc dù trong lòng Tiêu Tấn tức giận nhưng hắn

cũng rất rõ ràng, những cường giả Thiên giai trừ bỏ những người được bồi dưỡng từ nhỏ thì nếu không đủ lợi ích là rất khó lưu họ lại.

Thực tế thì trong bảy cung phụng của hoàng thất cũng chỉ có ba người là hoàn toàn trung với hoàng thất, còn bốn người khác đều do lúc trước hoàng thất cấp đủ lợi ích nên bọn họ mới lưu lại.

Ai ngờ, Thương Quan Vô Ngã vốn thuộc về hoàng thất lại đầu nhập vào Lâm gia. Lâm gia cũng nhờ đó mà lôi kéo ba gã cung phụng phản bội lại hoàng thất đầu nhập vào Lâm gia.

Do đó, đối với sự phản bội của mấy người này, Tiêu Tấn cũng không thể nói gì.

Thế nhưng, hiện tại đã bất đồng, Tiêu Tấn tin tưởng với thực lực Hàn Phong thể hiện ra so với Thương Quan Vô Ngã chỉ hơn chứ không kém. Còn quan trọng hơn là hiện nay Hàn Phong mới chỉ mười lăm tuổi, tiềm lực vô hạn!

Với lợi thế như vậy, Tiêu Tấn nắm chắc có thể kéo ba gã cung phụng kia quay lại hoàng thất.

Mấy ngày nay Tiêu Tấn cũng đã bắt tay vào tiếp xúc với ba gã cung phụng kia.

Hành động của Tiêu Tấn cũng không có giấu Hàn Phong, dù sao hắn vẫn cần năng lực luyện được của Hàn Phong để lôi kéo mấy người này.

Chẳng qua là Hàn Phong căn bản không có thời gian để ý mấy chuyện này. Bởi vì, khi hắn nhận lại viên Huyền Thần đan đã lập tức giao cho Phí lão.

Phí lão mấy ngày nay cũng đã biết được công hiệu của Huyền Thần đan này. Lúc này Hàn Phong lại cấp nó cho lão, khiến cho một lão nhân như lão cũng không khống chế được tâm tình kích động trong lòng.

Hàn Phong thấy bộ dáng do dự của lão cũng không cho lão có cơ hội từ chối, trực tiếp nhét vào tay lão rồi dặn dò phải lập tức dùng ngay.

Phí lão thấy hành động của Hàn Phong, trong lòng rất cảm động. Lão cũng không nhiều lời nữa mà mỉm cười nhận lấy.

Sau đó, Phí lão theo lời Hàn Phong bắt đầu bế quan luyện hoá viên Huyền Thần đan này.

Với thực lực Thiên giai tam phẩm hiện nay của lão, đại khái cần khoảng hai tháng là có thể hoàn toàn hấp thu được lực của Huyền Thần đan đột phá lên Thiên giai tứ phẩm.

Theo tin tức mới nhất thì trong khoảng một tháng tiếp sau đó Thương Quan Vô Ngã cũng trở về.

Trong khoảng thời gian này, Hàn Phong tin tưởng Phí lão đã thành công đột phá và trở thành nhân tố tăng thêm phần thắng cho hoàng thất khi đối phó Lâm gia.

Kỳ thực, Hàn Phong không phải chưa nghĩ đến việc gọi Bồ Lôi Dịch đến, nhưng hiện tại mặc dù Huyền Thiên tông có hoàng thất che chở vẫn rất khó đảm bảo một ít thế lực âm thầm có chút động tác. Cho nên vì an toàn, Hàn Phong cũng chỉ có thể để Bồ Lôi Dịch tiếp tục lưu lại trấn thủ Huyền Thiên tông.

Vài ngày kế tiếp, Hàn Phong ngược lại không hề vội vã tu luyện, dù sao hiện tại tu vi của hắn cũng đã là Địa giai bát phẩm, đối thủ dưới Thiên giai căn bản không thể uy hiếp tới hắn. Do đó hắn dùng mấy ngày này luyện chế Chuyển Khí đan cho Hàn gia.

Mấy ngày trước Hàn Phong đã nhận được tin tức từ Hàn Nhất Nguyên.

Sau khi Hàn Nhất Nguyên đưa Triều Tịch quyết cho Hàn Thiên Sơn, Hàn Thiên Sơn chỉ liếc mắt nhìn qua đã phát hiện ra chỗ tinh diệu của công pháp này, hiển nhiên so với Cửu Chuyển Xích Dương quyết của Hàn gia cao minh hơn rất nhiều.

Lập tức, Hàn Thiên Sơn kích động tán dương Hàn Nhất Nguyên, rồi quyết định từ nay về sau, Hàn gia đệ tử sẽ toàn bộ cải tu công pháp này.

Đương nhiên, mặc dù đã quyết định nhưng Hàn Thiên Sơn sẽ không lỗ mãng hành động.

Hiện tại Hàn gia đang đối mặt với địch nhân thần bí, nếu như toàn bộ Hàn gia đệ tử đều tập trung vào tu luyện lúc này thì chắc chắn Hàn gia sẽ để lộ ra một lỗ trống thực lực rất lớn.

Với sự khôn khéo của Hàn Thiên Sơn tất nhiên sẽ không phạm phải sai lầm nhỏ này.

Vì vậy, hẳn liền tập trung vài đệ tử tuổi còn nhỏ, đầu khí vừa mới nhập môn để bọn chúng thử tu luyện Triều Tịch quyết. Còn những người khác phải đợi sau khi Hàn Phong luyện chế xong Chuyển Khí đan mới tiến hành từng nhóm tu luyện.

Mà hôm nay, Hàn Phong sau khi luyện chế xong Chuyển Khí đan, lại tới Hàn gia lần nữa.

Sau khi đại hội luyện được kết thúc vài này, danh khí của Hàn Phong đã từ từ truyền ra.

Trong ngày diễn ra đại hội cũng có hơn vạn người quan khán cho nên bộ dáng của Hàn Phong nhiều người cũng nhận thức.

Vì vậy, để an toàn, trước khi Hàn Phong đi, Tiêu Tấn đã phái một Thiên giai cung phụng đi theo hắn hộ vệ.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

286. Chương 268: Thiên Giai Cường Giả!!!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Lúc trước, khi Hàn Phong ra ngoài đều có Phí lão đi theo, nhưng lúc này Phí lão đang bế quan nên Tiêu Tấn mới phái người khác.

Kỳ thực, Tiêu Tấn lo lắng cũng hơi thừa.

Không nói thể lực khắp nơi mấy ngày nay bắt đầu hành động kiềm chế lẫn nhau, chỉ cần một ngọn gió lay động cũng khiến những người này có phản ứng rồi.

Hơn nữa, Hàn Phong bây giờ tuy chỉ là Địa giai bát phẩm nhưng những võ giả dưới Thiên giai căn bản không có khả năng tổn thương hắn. Cho dù gặp phải Thiên giai cường giả, Hàn Phong mặc dù không thể đánh bại đối phương nhưng hắn vẫn nắm chắc có thể an toàn chạy trốn. Chẳng qua là khi chạy trốn phải nỗ lực đại giới một chút thôi.

Nhưng nhiều này cũng nói rõ Hàn Phong hiện giờ đã có đủ thực lực để tự bảo vệ mình, vì vậy cho dù không có mấy người Phí lão thì hắn cũng không cần sợ người nào.

Tuy vậy nhưng đối với hảo tâm của Tiêu Tấn, Hàn Phong cũng không cự tuyệt, dù sao có một Thiên giai cường giả bảo hộ cũng tốt hơn hẳn phải tự thân dùng bí thuật chạy trốn, như vậy nguyên khí sẽ bị tổn hao rất lớn.

Vị cung phụng này cũng là lần đầu tiên Hàn Phong thấy mặt, Tiêu Tấn giới thiệu người này tên là Tiêu Chiến, là cung phụng mà Tiêu Tấn yên tâm nhất.

Nguyên nhân tại sao thì Tiêu Tấn cũng không nói rõ, nhưng Hàn Phong cũng có thể đoán ra vài phần.

Chỉ cần nhìn cái trán của Tiêu Chiến có vài phần giống Tiêu Tấn là cũng có thể dễ dàng suy đoán ra.

Tiêu Chiến này hẳn cũng là một người trong hoàng thất. Nếu ngay cả người trong hoàng thất mà Tiêu Tấn còn không tin nhiệm thì còn ai hẳn có thể tin nhiệm được nữa?

Tiêu Chiến chậm rãi đi theo Hàn Phong từ xa xa cũng đang cẩn thận quan sát Hàn Phong.

Với người tên Hàn Phong này, thời gian gần đây Tiêu Chiến từ miệng Tiêu Tấn cũng nghe được một ít, nhất là chuyện Hàn Phong có thể luyện chế Huyền Thần đan, Tiêu Chiến càng quan tâm.

Có thể giúp một Thiên giai cường giả lập tức tăng lên một phẩm, loại đan dược nghịch thiên này đã vượt quá nhận thức của mọi người trên đại lục rất hấp dẫn với cường giả Thiên giai tứ phẩm như Tiêu Chiến.

Tiêu Chiến cũng biết Hàn Phong đã đem viên Huyền Thần đan kia giao cho Phí lão, mặc dù rất tiếc nuối nhưng hắn cũng không thể nói gì.

Đối với tầm tình biến hoá của Tiêu Chiến, Hàn Phong cũng đoán được một chút, tuy Huyền Thần đan kia hắn đã cấp cho Phí lão nhưng hắn cũng đã hứa với Tiêu Tấn, chỉ cần tìm đủ một phần tài liệu nữa là hắn sẽ giúp Tiêu Chiến luyện chế một viên Huyền Thần đan khác.

Cái này cũng coi như là hắn tạ lễ cho Tiêu Chiến mấy ngày tới bảo vệ hắn cùng với việc hoàng thất che chở cho Huyền Thiên tông hai năm.

Tiêu Tấn nghe vậy tất nhiên rất vui vẻ. Tài liệu của Huyền Thần đan cũng không phải quá đặc thù mà chỉ có chút khó kiếm thôi. Lần trước vì kiếm tài liệu cho Hàn Phong tham gia đại hội luyện được sư cũng đã tiêu tốn gần hai tháng thời gian của Tiêu Tấn.

Với năng lực của hoàng thất mà còn phải mất hai tháng, nếu đổi thành người khác, chắc chắn càng phiền phức hơn.

Nhưng vì có thể giúp cho Tiêu Chiến tiến giai lên Thiên giai ngũ phẩm, cho dù có phiền phức hơn nữa Tiêu Tấn cũng sẽ không buông tha. Cho nên sau khi biết ý định của Hàn Phong, Tiêu Tấn liền nhanh chóng phái người đi khắp nơi thu thập tài liệu của Huyền Thần đan.

Mà Tiêu Chiến khi biết được tin này cũng rất mừng rỡ cho nên hắn đối với Hàn Phong rất cảm kích. Do đó mới dụng tâm nguyện ý làm bảo tiêu cho Hàn Phong.

Mà cho dù không có việc này thì dưới mệnh lệnh của Tiêu Tấn, Tiêu Chiến cũng phải bảo vệ Hàn Phong an toàn.

Có một Thiên giai tứ phẩm cường giả bảo hộ bên cạnh, Hàn Phong cũng rất vui vẻ cho nên hắn rất nhàn nhả đi trên đường. Xung quanh người đi lại không ít và cũng có không ít người nhận ra hắn nhưng đại bộ phận đều chỉ đứng tại chỗ ngạc nhiên nhìn hắn, không hề có hành động quá khích nào.

Ngay lúc này, ở phía trước đột nhiên có âm thanh huyền ảo khiến Hàn Phong chú ý.

Hắn theo hướng âm thanh nhìn tới thì trên mặt liền lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

P phía trước cách hắn không xa đang có hai người đang tranh chấp gì đó, mà một người trong đó Hàn Phong biết, chính là Hàn Nhạc mà hắn gặp trên đường đi tới để đồ.

Đại kiếp vài ngày trước của Hàn gia, Hàn Nhạc tựa hồ may mắn tránh được. Mà những ngày tiếp theo Hàn Phong cũng không thấy bóng dáng hắn đâu.

Hàn Phong bây giờ cũng đã biết thân phận của Hàn Nhạc, mặc dù không phải là tôn tử trực hệ của Hàn Thiên Sơn nhưng cũng là tôn tử duy nhất của nhị đệ của Hàn Thiên Sơn.

Nhị đệ của Hàn Thiên Sơn tên là Hàn Vạn Sơn lúc trước vì luyện công xảy ra sự cố đã chết đi, mà phụ thân của Hàn Nhạc và là con trai của Hàn Vạn Sơn cũng đã chết trong lần đại kiếp vừa rồi của Hàn gia, may mắn là Hàn Nhạc còn sống sót.

Hàn Phong cẩn thận nhìn thì thấy Hàn Nhạc đang tranh chấp với một người đầu tóc lù xù, quần áo có chút cũ nát giống như một tên khất cái.

Người sáng suốt vừa nhìn liền phát hiện trên mặt Hàn Nhạc đã có chút không kiên nhẫn, nhưng có lẽ do nhiều người đang vây xem nên hắn không dám lỗ mãng.

Hàn Phong chậm rãi đi tới chỗ hai người tranh chấp, cũng không phải Hàn Phong cảm thấy hứng thú với chuyện này, chẳng qua là muốn tới Hàn gia thì phải đi qua con đường này.

Khi Hàn Phong tới gần hai người, Hàn Nhạc cũng rất kinh ngạc khi thấy hắn.

Như nghĩ tới cái gì, vẻ mặt Hàn Nhạc trong nháy mắt liền hoảng sợ.

Kỳ thực Hàn Nhạc ở trong Hàn gia quan hệ với Hàn Quang cũng không tệ, từ miệng Hàn Quang hắn cũng biết được Hàn Phong ba năm trước cũng chỉ là một tên phế vật thấp kém luôn bị người khác khi dễ trong Hàn gia.

Nhưng ai ngờ, mấy ngày trước một phế vật trong miệng Hàn Quang lại khiến cả đại lục phải khiếp sợ với danh tiếng luyện được đại sư trẻ tuổi nhất đại lục, hơn nữa thực lực của Hàn Phong hẳn cũng đã chứng kiến.

Quan trọng hơn mà mấy ngày trước hẳn từ miệng mấy người trong Hàn gia biết được việc của Hàn Quang, lúc đó hẳn liền minh bạch Hàn Phong không chỉ đơn giản như hẳn đã thấy.

Nghĩ tới quãng đường tới để đồ hẳn luôn chăm chọc khiêu khích Hàn Phong, Hàn Nhạc lúc này không khỏi cảm thấy lạnh lạnh trong người.

Hàn Phong khi tới gần Hàn Nhạc cũng không có ý định chào hỏi gì.

Nhưng Hàn Nhạc khi thấy Hàn Phong tới gần lại tưởng Hàn Phong sẽ động thủ với hẳn, trong đầu không khỏi nhớ tới bộ dáng thê thảm nằm trên giường của Hàn Quang cho nên hẳn cũng không muốn tranh chấp gì với lão khất cái trước mặt nữa mà lấy tay đẩy bả vai của lão một cái rồi không hề quay đầu nhanh chóng chạy đi.

Thân thể lão khất cái rất suy nhược, bị Hàn Nhạc đẩy một cái thì liền ngã về phía sau, vừa vịn ngã ngay trước người Hàn Phong.

Hàn Phong có chút kinh ngạc khi thấy Hàn Nhạc bỏ chạy, nhưng rất nhanh hẳn liền hiểu được nguyên nhân tại sao cho nên chỉ đành lắc đầu cười cười.

Tuy vậy, nhưng khi thấy lão khất cái trước mặt, Hàn Phong không khỏi nhú mày.

Một cái đẩy của Hàn Nhạc cũng không nhẹ, lão khất cái cũng không ngờ Hàn Nhạc đột nhiên có hành động như vậy nên nhất thời liền mất trọng tâm, trực tiếp ngã ngổ trên mặt đất, miệng không nhịn được phát ra vài tiếng rên rĩ.

Thấy bộ dáng của lão đầu này, Hàn Phong cũng không nghĩ nhiều nhẹ nhàng nâng lão dậy, thuận miệng hỏi:

- Lão trượng, người không sao chứ?

Lão khất cái dưới sự giúp đỡ của Hàn Phong từ từ đứng dậy, một tay phải phủi phủi mông rồi xoa xoa vài cái, một tay nín lấy cánh tay Hàn Phong không để cho mình bị ngã.

Nghe Hàn Phong hỏi thăm, lão cũng không để ý, thuận miệng nói:

- Không sao, không sao, ta có thể có việc gì chứ, đường đường một Thiên giai cường giả như ta sao có khả năng bị một tên tiểu tử chưa đủ lông đủ cánh làm bị thương được chứ!

Nghe lão khất cái nói, Hàn Phong cũng dở khóc dở cười.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

287. Chương 269: Lão Khất Cái Kì Quái.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

“Thiên giai cường giả?”

Một Thiên giai cường giả mà dễ dàng bị một Nhân giai võ giả đẩy ngã sao?

Hàn Phong cẩn thận nhìn vị “Thiên giai cường giả” này từ trên xuống dưới rồi có chút buồn cười lắc đầu, hẳn căn bản không cảm thấy một chút dấu khí nào trên người lão.

Lão khắt cái này đừng nói là một Thiên giai cường giả mà ngay cả đấu khí cũng chưa từng luyện qua. Nhưng Hàn Phong cũng không có mở miệng phản bác, đối với hắn thì lão khắt cái này cũng chỉ là một người qua đường, hắn chỉ thuận tiện giúp đỡ một chút thôi.

Đợi cho lão khắt cái đứng vững, Hàn Phong cũng không nhiều lời liền cáo biệt rồi tiếp tục hướng lãnh địa Hàn gia đi tới.

Về phần chuyện phát sinh giữa lão và Hàn Nhạc hắn không có hứng thú hỏi thăm.

Bất quá, sự đời thường không chỉ đơn giản như vậy.

Hàn Phong vừa đi được vài bước thì đằng sau vang lên tiếng gọi, hắn quay đầu lại nhìn thì phát hiện người gọi hắn lại là lão khắt cái kia.

Lão khắt cái lúc này đang bước nhanh tới chỗ hắn, có lẽ cho hồi nãy bị ngã khá đau nên tướng chạy của lão có hơi chút không tự nhiên.

Thấy lão đầu này chạy tới chỗ mình, Hàn Phong nhướng nhướng mày hỏi:

- Lão trượng, còn có chuyện gì sao?

Lão khắt cái khi chạy tới trước mặt Hàn Phong liền thở mạnh một hơi rồi nhìn chằm chằm Hàn Phong nói:

- Ta biết ngươi là ai!

- Hửm?

Hàn Phong nghe lão khắt cái nói thì cũng có chút sửng sốt khó hiểu.

- Ta biết ngươi là ai!

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của lão khắt cái này, Hàn Phong cũng hơi do dự.

Hàn Phong trầm nghĩ: “Lão đầu kì quái này có ý gì?”

Không đợi hắn kịp suy nghĩ, lão khắt cái đã nói tiếp:

- Ta biết ngươi gọi là Hàn Phong! Mấy ngày trước trong đại hội luyện được sư ta cũng có mặt ở quảng trường, ta biết ngươi!

Nghe vậy, Hàn Phong liền cảm thấy có chút phiền muộn. Lão khắt cái này vừa nói xong thì Hàn Phong tin chắc rằng phải trên bảy phần người đi đường lúc này đã biết hắn là ai.

Hắn thực sự không hiểu, lão khắt cái này nói vậy có mục đích gì?

Trong lúc Hàn Phong còn đang phiền muộn thì lão khắt cái lại nói thêm một câu khiến hắn càng cảm thấy phiền muộn hơn.

- Tên tiểu tử vừa rồi ta cũng biết, hắn dường như cũng là người của Hàn gia.

- Lão trượng, ngươi rốt cuộc muốn nói gì?

Hàn Phong có chút khó hiểu hỏi.

Lão khắt cái nghe vậy liền cười gian gian vừa cẩn thận quan sát Hàn Phong vừa nhỏ giọng tâm đắc, thẳng đến khi thấy vẻ mặt Hàn Phong đã thiếu kiên nhẫn lão mới lẩm bẩm:

- Người trẻ tuổi bây giờ sao đều không biết nhẫn nại như vậy!

Sau đó lão hai tay chống nạnh nhìn Hàn Phong nói:

- Sự tình là thế này, vừa rồi tiểu tử chệch bộ dáng của lão phu, lão phu liền tìm hắn lý luận một phen, ai ngờ tên tiểu tử đó không biết kính già yêu trẻ mắng lão phu, cuối cùng còn đẩy ngã lão phu xuống đất. Người nói hắn có phải rất quá phận không?

- Cái đó tựa hồ không quan hệ gì tới ta?

Hàn Phong dở khóc dở cười nói.

Ai ngờ lão khất cái nghe Hàn Phong nói vậy, thanh âm liền đề cao vài phần nói:

- Sao không quan hệ? Người cũng họ Hàn, nhìn bộ dáng của người thì chắc hẳn người cũng là người của Hàn gia, người Hàn gia các người đẩy ngã ta sau đó bỏ chạy, ta không làm gì được hẳn thì chỉ có thể tìm người Hàn gia khác là người tính sổ!

Đây là kiểu lý luận gì? Đầu Hàn Phong như nổ to ra.

Rất nhanh, Hàn Phong đã xếp lão khất cái này vào nhóm người điên.

Mà lão khất cái này cho dù có là người điên thì cũng là người điên không muốn sống nữa, dĩ nhiên lại dám tính sổ lên đầu Hàn gia!

Tuy thực lực Hàn gia hiện nay không còn như trước nhưng với một lão khất cái như thế này thì đối phó rất nhẹ nhàng.

Hàn Phong cũng không có ý định dây dưa với Lâm Chấn Khôn điên tự nhận mình là “Thiên giai cường giả” này, nhưng tựa hồ lão không có ý thức giác ngộ.

Thấy Hàn Phong không để ý tới lão, xoay người bỏ đi mà lão vẫn đuổi theo phía sau không ngừng lải nhải.

Hàn Phong nghe một hồi thì phát hiện những lời lão khất cái điên này nói cũng có chút hoạt kê.

Vừa nói bản thân là một Thiên giai cường giả thành danh đã lâu, vừa than vãn đám hậu bối bây giờ không biết kính già yêu trẻ.

Sau đó lão lại quở trách Hàn Phong khiến Hàn Phong như rơi vào ảo giác, cảm giác bản thân hẳn tựa hồ đã trở thành một ác nhân tội ác đầy trời như lời lão khất cái này.

Điều này làm Hàn Phong cười khổ không thôi, hẳn quay đầu nhìn lão khất cái vẫn đang lải nhải phía sau. Hẳn suy nghĩ một chút rồi quyết định dứt khoát dứt ra khỏi lão già không rõ lai lịch này.

Lúc Hàn Phong vừa định hành động thì lão khất cái này lại phun ra một câu làm dự định của hắn bất đắc dĩ phải tạm hoãn.

- Người trẻ tuổi, lão phu đang nói chuyện với người đó, người đã không thèm nghe mà còn định rời đi là sao? Ta biết bí mật trên người người đó!

lão khất cái cười tà nói.

Nghe lão nói thế, Hàn Phong không hiểu tại sao trong lòng lại có chút tin tưởng.

Vì vậy, hắn xoay người lại hỏi:

- Trên người ta có bí mật gì?

- Hắc hắc.

lão khất cái đầu tiên là cười hề hề vài tiếng rồi mới nói:

- Không có bí mật gì! Người bởi vì nghe ta nói vậy mới dừng lại sao?

- Người rốt cuộc là ai? Tiếp cận ta với mục đích gì?

Hàn Phong nghe lão khất cái nói vậy, vẻ mặt liền biến đổi, dùng ngữ khí lạnh lùng hỏi.

- Hôm nay người không nói rõ ràng thì đừng trách ta không khách khí!

Ai ngờ lão đầu này lại không để uy hiếp của Hàn Phong vào tai, lão vẫn dùng bộ dạng cao nhân như cũ nói:

- Người trẻ tuổi, người quá nóng nảy rồi, phải biết rằng ta là một lão già, người phải biết kính trên nhường dưới chứ, sao lại dùng khẩu khí như vậy nói với ta?

- Người đã không nói, vậy đừng trách ta!

Dứt lời, Hàn Phong đã mất đi kiên nhẫn với lão khất cái này, thân hình khẽ động, hắn đã tới trước mặt lão, lập tức một cái bạo liệt quyền oanh xuất, quyền đầu mang theo kinh phong nhắm thẳng đầu lão khất cái.

Lão khất cái này cũng bị hành động bất ngờ này của Hàn Phong làm cho choáng váng, lão căn bản không thấy rõ động tác của Hàn Phong, nhưng phản ứng cũng không chậm vội vàng ngồi xổm xuống, hai tay che đầu, miệng hô to:

- Chuyện gì cũng từ từ, ngàn vạn lần đừng động thủ, bộ xương già của ta không chịu nổi nắm tay của người đâu!

Hàn Phong nghe vậy, động tác liền dừng lại, hắn nguyên bản cũng chỉ định dọa lão khất cái này một chút để moi miệng lão thôi.

Hắn không tin lão khất cái này tiếp cận hắn mà không có mục đích gì.

Lúc này, Hàn Phong chỉ có thể xác định lão khất cái này không có bất luận một chút dấu khí nào, nếu không một quyền vừa rồi hắn không đúng lúc dừng lại thì chỉ sợ lão khất cái này đã đi gặp diêm vương rồi.

Thấy Hàn Phong ngừng tay lại, lão khất cái đang ngồi chồm hổm dưới đất liền nhảy bật lên, hai tay vỗ vỗ ngực, bộ dáng như bị kinh sợ không nhẹ, lão dùng ngữ khí có chút bất mãn nói:

- Người trẻ tuổi bây giờ thật là ...

Lời còn chưa nói xong lão đã cảm thấy một đạo ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào mình nên vội vàng dừng lại, nhìn Hàn Phong nói:

- Được rồi, được rồi, người đứng là không có tính kiên nhẫn mà, lão phu nói chuyện không hề sai sự thật. Ta nói biết bí mật trên người người là ta biết, vậy mà người còn không tin. Nếu là trước đây, ai mà dám đối xử với ta như vậy thì ta đã trực tiếp một chiêu phách chế hắn!

Hàn Phong giống như đã quen với mấy lời nói huyền thuyên của lão khất cái này nên căn bản không để ý, hắn chỉ nhàn nhạt nói:

- Ta đã mất đi sự kiên nhẫn với người rồi, người tự mình nói hay để ta bắt người phải nói?

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

288. Chương 270: Người Có Thể Cho Ta Lợi Ích Gì?

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Lão khất cái nghe vậy, hai mắt liền trợn lên, rồi lập tức mở miệng nói:

- Thực lực của người rất không tồi, có phải đã tiến vào Địa giai rồi đúng không?

- Cái này có gì mà ngạc nhiên, mọi người trong đế đô đều đã biết!

Hàn Phong cười lạnh nói.

Lắc lắc đầu, lão khất cái nở nụ cười thần bí nói:

- Tuổi còn trẻ mà đã là Địa giai cao thủ, nói ra quả thật khiến người khác sợ hãi than, nhưng đáng tiếc bọn họ không biết mặc dù người chưa đạt tới Thiên giai nhưng trên người đã có được Tiên Thiên đấu khí mà mọi người hằng mơ ước!

Mấy cũng cuối cùng, lão nói rất thông thả tự nhiên, nhưng vào tai Hàn Phong lại giống như sét đánh.

Người biết hắn có Tiên Thiên đấu khí cũng không nhiều, mà ai cũng đều là Thiên giai cường giả giống như Phí lão.

Nhưng lão đầu trước mặt này ngay cả một điểm đấu khí cũng không có, làm sao có thể phát hiện bí mật trên người hắn?

Tiên Thiên đấu khí cũng không phải là bí mật quá quan trọng đối với hắn, nhưng tới nay cũng chỉ có vài người biết nên cũng có thể xem như là một bí mật.

Lão khắt cái thấy biểu tình của Hàn Phong, thì cười cười nói tiếp:

- Hắc hắc, người nhất định là đang suy nghĩ một lão gia hoả không hề có chút đấu khí nào như ta làm sao có thể phát hiện ra bí mật mà ngay cả Thiên giai cường giả cũng rất khó phát hiện ra, đúng không?

Hàn Phong gật gật đầu không nói gì, trong mắt hắn hiện lên vẻ hiếu kỳ rất đậm.

Lão đầu này cũng không có trực tiếp trả lời ho mà tiếp tục thần thần bí bí nói:

- Đây chẳng qua chỉ một bí mật mà ta phát hiện trên người người thôi, lão phu còn phát hiện Tiên Thiên đấu khí của người số với Tiên Thiên đấu khí bình thường còn cường đại hơn, ta nói không sai chứ?

Lúc nói những lời này, vẻ mặt của lão vẫn rất thông dong. Nhưng Hàn Phong nghe được lại giống như một đám thiên lôi đánh trúng.

Việc hắn tán công để đổi lấy Tiên Thiên đấu khí trạng thái thứ hai lúc này ngoại trừ Phí lão và Tiêu Linh thì không còn ai khác biết nữa.

Mà đây là do hắn chủ động nói với hai người, bằng không cho dù là thực lực Thiên giai của Phí lão xưng không thể phát hiện chút khác thường nào chứ đừng nói người khác.

Hàn Phong cũng tin tưởng, Phí lão và Tiêu Linh hai người tuyệt đối không bán đứng hắn đem chuyện này nói cho người khác biết.

Nhưng nếu là vậy thì lão gia hoả này làm sao biết được?

Trong lòng Hàn Phong không khỏi tràn ngập khiếp sợ và nghi hoặc.

Đương nhiên, đối với lão gia hoả thoát nhìn không có chút lực uy hiếp này, hắn cũng liền cảnh giác hơn nhiều.

Tựa hồ nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Hàn Phong, lão khắt cái này nói tiếp:

- Người không cần suy nghĩ nhiều, không có ai nói chuyện này cho ta biết đâu, sở dĩ ta có thể phát hiện là do vừa rồi người giúp ta đứng dậy, cho nên ta mới biết.

- Giúp người đứng lên?

Hàn Phong có chút nghi hoặc hỏi lại.

- Không sai, bởi vì khi ta và người chạm vào nhau, ta liền phát hiện Tiên Thiên đấu khí trên người người.

Lão khắt cái giải thích.

- Người rốt cuộc là ai?

Hàn Phong nghe vậy, vẻ mặt liền trầm xuống, dùng ngữ khí thâm trầm hỏi.

Lão khắt cái nghe vậy thì hai mắt lại lần thứ hai trợn tròn, rồi bất mãn nói:

- Sao trí nhớ của người kém thế hả? Không phải lúc này ta đã nói ta là một Thiên giai cường giả sao!

Thấy lão gia hoả này lại tự xưng là Thiên giai cường giả, vẻ mặt nghiêm túc của Hàn Phong cũng không khỏi khẽ co giật, hắn thật sự bị lão gia này làm cho buồn bực chịu không nổi.

Nhưng lập tức, trong lòng hắn nổi lên một ý niệm mà ngay cả hắn cũng có chút khó tin: “Lẽ nào lão gia hoả này thực sự là một Thiên giai cường giả?”

Ý niệm này vừa xuất hiện cũng khiến hắn buồn cười chính bản thân hắn.

Sau đó hắn liền trực tiếp hỏi:

- Người nói người là Thiên giai cường giả, nhưng ta thấy trên người người không hề có một chút đấu khí nào, đây là vì sao?

Ai ngờ lão đầu này khi nghe Hàn Phong hỏi vậy thì vẻ mặt đang tươi cười của lão thoáng chốc liền xuất hiện vẻ cô đơn.

Tuy rằng chỉ là thoáng qua, nhưng Hàn Phong vẫn phát hiện được, lập tức trong lòng hắn thấy kinh ngạc không thôi. Không tự chủ được, hắn đã bắt đầu có chút tin tưởng lão gia hỏa này.

Lúc này lão khất cái cũng đột nhiên lên tiếng giải thích:

- Tiểu tử kia, mặc kệ ngươi có tin hay không, lão phu cho tới bây giờ chưa hề nói láo, ta nói ta là một Thiên giai cường giả thì ta chính là một Thiên giai cường giả!

Ngữ khí của lão lúc này có chút giống như tiểu hài tử đang dối vậy.

Nhìn lão gia hỏa đầu tóc bù xù, quần áo lôi thôi này, Hàn Phong cảm thấy cả ngày hôm nay thần kinh hắn có chút căng thẳng.

Hắn có chút bất đắc dĩ nói:

- Nói nhiều như vậy, ngươi còn chưa nói ra mục đích ngươi tiếp cận ta. Nếu ngươi còn không nói rõ, tuy ta sẽ không làm gì ngươi nhưng ta cũng không thể tiếp tục lãng phí thời gian với ngươi ở đây nữa.

Lão Khất cái vừa nghe vậy liền có chút bất mãn với sự ụ hiếp của Hàn Phong:

- Ta nói ta là một Thiên giai cường giả, mặc kệ hiện giờ ngươi có tin hay không nhưng chắc chắn sau này ngươi sẽ tin. Theo lời ngươi nói, hiện tại trên người ta không hề có một chút dấu khí nào, đây cũng là mục đích ta tìm ngươi.

Nghe lão nói vậy, Hàn Phong cũng có chút hiểu ra.

Nếu lời nói của lão là thật, lão là một Thiên giai cường giả mà trên người không có chút khí tức nào của võ giả quả thật rất kỳ quái.

Như vậy, khả năng chỉ có hai dạng, một chính là lão giống hắn - tán công!

Như vậy cũng có thể giải thích được việc lão là một Thiên giai cường giả.

Đương nhiên, ở tình huống bình thường thì không ai lại có hành động giống như tự sát là tán công này, ngoại trừ quái thai như Hàn Phong hắn.

Còn nếu không phải tán công, thì chỉ còn một khả năng chính là lão gia hỏa này bị người khác đả thương, dẫn đến toàn thân tu vi đều mất hết.

Theo lời của lão gia hỏa này thì Hàn Phong cảm thấy chỉ có khả năng thứ hai là đúng.

Nghĩ tới đây, Hàn Phong thầm thở dài một hơi.

Kỳ thực, trong lòng hắn đã cơ bản tin tưởng lão gia hỏa này, tuy lời nói của lão có hơi chút điên điên khùng khùng. Nhưng người có thể chạm một cái liền nhìn ra tình trạng Tiên Thiên dấu khí trên người hắn cũng không hề đơn giản.

Chỉ cần phần nhân lực này liền biết người thường không thể nào có được.

Nghĩ đến việc lão gia hỏa này tuy mất hết dấu khí nhưng kinh nghiệm của một Thiên giai cường giả vẫn còn đó, hơn nữa, theo Hàn Phong suy đoán, lão gia hỏa này trước khi thụ thương có thể thực lực so với Phí lão còn mạnh hơn.

Nghĩ vậy, Hàn Phong liền nói:

- Nói vậy, hôm nay ngươi cố ý an bài như vậy tiếp cận ta là muốn ta giúp ngươi khôi phục tu vi?

Lão đầu này vừa nghe Hàn Phong nói vậy liền bĩu môi nói:

- Cái gì mà cố ý an bài? Ngươi cho rằng người là đại mỹ nữ mà người người đều muốn thấy ngươi sao? Ta đã nói rồi, trước giờ lão phu không hề nói xạo, Hàn tiểu tử lúc này đánh ta một cái ta đã ghi nhớ, chờ thực lực của ta khôi phục ta nhất định sẽ tìm hắn mà hảo hảo giáo huấn cho hắn sợ tè ra quần luôn xem hắn sau này còn dám đắc tội lão nhân gia ta hay không!

Dứt lời, lão không nhin được mà cười ha hả.

Hàn Phong thấy vậy cũng không biết nói gì.

Cười một chút, lão lại nói tiếp:

- Tiểu tử, ta biết năng lực của ngươi không sai, ngươi giúp tao xem xem thương thể trên người ta còn có thể khôi phục được hay không?

Giống như sợ Hàn Phong không chịu xem, lão nói tiếp:

- Ngươi yên tâm, chỉ cần ngươi có thể chữa khỏi cho ta, ta nhất định sẽ báo đáp ngươi thật tốt, bảo đảm không ít chỗ tốt.

Hàn Phong nghe vậy cũng bắt đầu có chút tò mò với thân phận của lão gia hỏa này.

Nhưng hắn cũng không nhiều lời mà đi tới trước mặt lão, bắt lấy cánh tay lão, ngay sau đó một luồng tinh thần lực dừng mãnh tiến vào trong cơ thể lão.

Lão gia hỏa lúc này cũng đã thu hồi vẻ tươi cười trên mặt, thay vào đó là vẻ khấn trương.

Sau khi tinh thần của Hàn Phong dừng mãnh tiến vào cơ thể của lão gia hỏa này liền bị tình huống của lão làm cho giật mình. Lập tức, sắc mặt hắn cũng trở nên ngưng trọng, cẩn thận nhắm hai mắt lại tỉ mỉ quan sát.

Sau một lát quan sát, Hàn Phong phát hiện toàn bộ kinh mạch của lão đầu này đều đã bị đứt đoạn.

Đồng thời rất nhiều bộ vị trên cơ thể đều có tổn thương bất đồng.

Những tổn thương này nếu đổi lại là một người thường thì đã chết từ lâu rồi, cho dù là võ giả có chút thực lực thì chỉ sợ không ai có thể qua được hai tháng.

Theo quan sát của Hàn Phong, những tổn thương này và tình trạng kinh mạch hiện giờ thì những thương thể này đã có từ rất lâu rồi.

So với lúc đầu vừa quan sát, tình huống thân thể của lão đầu thoát nhìn không có chút dấu khí này không hề khác với người bình thường nào khiến hắn cũng kinh ngạc không thôi.

Càng quan sát, Hàn Phong càng thêm kinh hãi.

Tỉ mỉ quan sát hai vòng trong thân thể của lão, ho rớt cuộc ở một chỗ rất bí ẩn phát hiện một tia năng lượng ba động rất yếu ớt.

Hàn Phong thử dùng tinh thần lực tiếp xúc với tia năng lượng này, không ngờ lại bị phản phệ.

Với tinh thần lực cường đại của hắn lúc này mà cũng bị khi tức cường đại của tia năng lượng tiếp xúc trong nháy mắt làm cho giật mình.

Trong nháy mắt tiếp xúc đó Hàn Phong liền biết tia năng lượng yếu ớt đó chính là dấu khí của lão gia hỏa này.

Hàn Phong cũng minh bạch, bởi vì có một tia năng lượng này, mà lão gia hỏa vẫn bình yên vô sự với thân thể đầy tổn thương như thế này cho tới giờ.

Tất cả đều nhờ vào tia năng lượng này chống đỡ.

Bởi vì toàn thân kinh mạch đều đứt đoạn nên mới đầu hắn mới không thể cảm ứng được khí tức dấu khí trên người lão. Đã từng là một Thiên giai cường giả, sau khi mất đi khống chế với dấu khí tự nhiên bản thân cũng không còn lực lượng gì trở thành giống như một người bình thường vậy.

Hàn Phong lập tức lại nghĩ đến lúc trước lão gia hỏa này đắc tội phải người nào mà xuất thủ tàn nhẫn như vậy. Nhìn thương thể của lão thì lúc đó hắn là bị địch nhân một chiêu phách đoạn toàn bộ kinh mạch, tuy may mắn thoát chết nhưng cũng mất đi toàn bộ lực lượng.

Loại tình huống này đối với một ít cường giả tâm cao khí ngạo còn thống khổ hơn là chết.

Nhưng nhìn bộ dáng của lão gia hỏa này tựa hồ như không hề bị chuyện này đả kích.

Chậm rãi rút tinh thần lực ra khỏi cơ thể lão gia hỏa này, Hàn Phong từ tử mở mắt ra.

Vừa mở mắt ra, Hàn Phong liền bắt gặp ánh mắt vừa khấn trương vừa có chút bất an của lão đầu thần bí này.

Hàn Phong thoáng sửng sốt một chút nhưng rất nhanh liền minh bạch tâm tình của lão lúc này.

Tuy lão bên ngoài tỏ ra rất thông dong nhưng chắc chắn sau khi mất đi lực lượng mạnh mẽ vốn có, lão đã bị đả kích không nhẹ. Bộ dáng thông dong kia có lẽ lão dùng để che giấu đi sự bất an trong lòng.

Nghĩ vậy, Hàn Phong không khỏi có cảm giác đồng tình với lão.

Bất quá, đồng tình thì đồng tình, hắn cũng không có khả năng đối với người vừa gặp mặt, thậm chí đối phương là ai còn không biết mà đã ra tay giúp đối phương trị liệu.

Hắn còn chưa đến mức rãnh hơi như vậy.

Do đó hắn chậm rãi mở miệng nói:

- Ta hiện tại đã tin tưởng người trước đây là một Thiên giai cường giả, hơn nữa thực lực ít nhất cũng là ngũ phẩm trở lên.

Lão đầu này nghe vậy, hai mắt liền sáng ngời, ngữ khí có chút hưng phấn nói:

- Người thực sự có thể nhìn ra, không sai, không sai, hai mươi năm trước, đấu khí của ta đúng là đã đạt tới ngũ phẩm. Nhưng sau đó lại bị một tên gia hỏa đánh bị thương, đấu khí hoàn toàn biến mất, cho dù ta cố gắng như thế nào cũng không thể khôi phục lại được!

- Hai mươi năm? Vậy người hắn là không ngừng tìm kiếm luyện được sư đi?

Hàn Phong cũng có chút kinh ngạc, lão gia hỏa này đã bị thương nặng như vậy mà vẫn có thể sống hơn hai mươi năm!

Nếu đổi thành một Thiên giai cường giả khác chỉ sợ cũng không thể qua được vài năm.

Nghe Hàn Phong hỏi, lão đầu này liền bĩu môi, khinh thường nói:

- đương nhiên là phải đi tìm, sao có thể không tìm chứ! Lão phu ta đã đi qua không ít quốc gia, gặp qua rất nhiều luyện được sư, trong đó luyện được đại sư cũng không ít nhưng bọn họ cả đám đều ra vẻ cao ngạo, một lão già ngay cả nửa điểm đấu khí cũng không có như ta bọn chúng còn không thèm nhìn. Mà gặp được vài người nguyện ý hỗ trợ thì năng lực đều rất hữu hạn.

Nghe lão giải thích, Hàn Phong cũng gật gật đầu tin tưởng.

Thương thế trên người lão không phải bình thường. May là gặp được hắn, nếu đổi thành luyện được sư khác quả thực rất khó có thể chữa khỏi được.

Nghĩ vậy, Hàn Phong nhàn nhạt nói:

- Đối với tình huống của người ta cũng có một chút nghiên cứu, nhưng chữa khỏi cho người thì ta có được ích lợi gì?

Lão đầu nghe Hàn Phong nói vậy, trong lòng bị đả kích không hề nhỏ, nét mặt già nua không khỏi đỏ lên.

Nghe Hàn Phong hỏi đến lợi ích, mặt của lão liền nhăn lại dường như có chút khổ não.

Hàn Phong cũng không gấp, hắn lẳng lặng đứng một bên nhìn lão khất cái, trong đầu cũng nhanh chóng tự hỏi.

Qua lần quán sát vừa rồi, Hàn Phong cũng tự so sánh với bản thân.

Như lão khất cái này nói thì lão đã từng là một Thiên giai cường giả, nhưng dù sao cũng đã là chuyện cũ rồi.

Khi Hàn Phong kiểm tra tình huống thân thể của lão cũng biết rõ thân thể của lão cũng rất không tốt, toàn thân đều có vấn đề. Nhưng sau khi kiểm tra Hàn Phong cũng đã tính toán được sơ bộ.

Hàn Phong cũng không nói dối lão khát cái này, tình huống của lão hẳn quả thực đã có nghiên cứu qua.

Nói chính xác hơn, Hàn Phong ở kiếp trước bởi vì tư chất bản thân nên trong một khoảng thời gian rất dài, hẳn dồn rất nhiều tâm lực vào việc nghiên cứu kinh mạch trong cơ thể.

Tuy đến cuối cùng hẳn vẫn không thể giải quyết vấn đề cơ thể của hẳn, phải nhờ vào Ngạo Thị Thiên Địa quyết trợ giúp mới có thể tiến vào Thiên giai.

Nhưng việc này cũng không đại biểu cho khoảng thời gian hẳn tốn vào việc nghiên cứu kinh mạch bị lãng phí.

Hàn Phong không dám nói trên đại lục này không có ai am hiểu về kinh mạch liên quan tới đấu khí như thế nào hơn hẳn nhưng Hàn Phong dám tự nhận tri thức của hẳn về phương diện này đã đi trước thời đại lúc này khá xa.

Hơn nữa, trong bốn trăm năm trước, thành tựu luyện được của cả đại lục đã đạt được trình độ rất cao, vài người trong đó cũng có những phát hiện mới về kinh mạch và đấu khí trong cơ thể con người.

Theo đó một vài đan được chuyên dùng chữa trị kinh mạch cũng lần lượt ra đời.

Có những điều này Hàn Phong đã sơ bộ nắm chắc có thể chữa khỏi cho lão đầu khát cái này.

Chỉ cần chữa khỏi, căn cứ vào đấu khí năng lượng trong cơ thể của lão, Hàn Phong tin chắc cho dù lão không thể trở lại trạng thái đỉnh phong nhưng hai mươi năm trước nhưng tiến vào Thiên giai thì có lẽ không vấn đề gì.

Sau khi Hàn Phong đã chữa khỏi cho lão, rồi kết hợp với đan được Hàn Phong phụ trợ thì tin rằng thêm một thời gian ngắn nữa lão nhất định có thể triệt để khôi phục.

Lão đầu này đã từng nói lão trước kia từng là Thiên giai ngũ phẩm cường giả.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

289. Chương 271: Hộ Vệ Thiên Giai.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiểm Giới

Lúc đầu lão nói có lẽ Hàn Phong vẫn không tin nhưng sau khi tra xét năng lượng đấu khí lưu lại trong cơ thể lão, Hàn Phong căn bản đã tin.

Thiên giai ngũ phẩm đã là tồn tại đứng đầu cả đại lục rồi.

Phí lão và Bồ Lô Dịch đạt tới Thiên giai tam phẩm đã rất không tồi rồi, phải biết rằng sau khi tiến vào Thiên giai, mỗi phẩm tăng lên đều rất khó khăn, nếu có thể đề thăng thì đấu khí tăng lên có thể nói là gấp đôi.

Hàn Phong còn biết, Thiên giai ngũ phẩm thật ra chính là một cái ranh giới. Một võ giả thiên phú siêu tuyệt có lẽ chỉ cần dùng ba mươi năm là có thể đạt tới Thiên giai ngũ phẩm.

Nhưng Thiên giai ngũ phẩm muốn tiến thêm một bước khó khăn hơn trước rất rất nhiều lần. Hàn Phong đến bây giờ còn chưa nghe nói trên đại lục này có cường giả Thiên giai lục phẩm nào.

Đương nhiên, Hàn Phong cũng không tin là không có Thiên giai lục phẩm cường giả hoặc trên nữa tồn tại, chẳng qua là thực lực hẳn hiện tại vẫn chưa đủ để tiếp xúc tới tầng cao này mà thôi.

Mà điều này cũng nói rõ một điều là Thiên giai lục phẩm đã ngoài hầu như đã trở thành truyền thuyết. Cho nên hiện nay một Thiên giai ngũ phẩm cường giả đã được xem là cao thủ đỉnh cao nhất của đại lục.

Giờ khắc này trước mặt Hàn Phong lại đang đứng một cường giả hai mươi năm trước là Thiên giai ngũ phẩm.

Chỉ đáng tiếc là lão đầu này hiện tại chỉ giống như một thư sinh trói gà không chặt.

Trong lúc Hàn Phong đang không ngừng suy nghĩ thì lão đầu tựa hồ nghĩ đến điều gì, lập tức sốt ruột nắm cánh tay Hàn Phong hỏi:

- Chỉ cần người có thể chữa khỏi thương thế cho ta, ta liền đáp ứng giúp người làm ba việc, thế nào?

Lão nghĩ, nếu thương thế của lão có thể chữa khỏi thì bằng vào thực lực Thiên giai ngũ phẩm của lão, giúp Hàn Phong ba việc đã là rất tiện nghi cho Hàn Phong.

Lão nghĩ tiểu tử Hàn Phong này chắc chắn sẽ mừng như điên.

Đáng tiếc, Hàn Phong đã đánh tan suy nghĩ này của lão.

Trên mặt Hàn Phong lộ nụ cười tựa tiểu phi tiểu, chậm rãi nói:

- Như vậy không có lợi, ta tin tưởng trên đại lục này vẫn còn người có thể chữa khỏi thương thế cho lão, nhưng chỉ sợ đến lúc lão đã biến thành một đồng xương trắng cũng không tìm được. Cho nên có thể nói trên đời này luyện được sư duy nhất có thể giúp lão chữa trị và khôi phục lại thực lực chỉ có một mình ta!

Lão đầu nghe Hàn Phong nói thế, sắc mặt liền xui xuống, bề ngoài lão nhìn điên điên khùng khùng nhưng dù sao cũng đã sống nhiều năm, trải qua nhiều mưa to gió lớn, tất nhiên hiểu ý Hàn Phong nói. Cho nên lúc này trong lòng lão lại dâng lên một cảm giác không tốt.

Quả nhiên, Hàn Phong dừng nói một chút rồi tiếp tục nói:

- Nếu như ta không ra tay giúp lão chữa trị, chỉ sợ cho đến lúc chết, lão vẫn không thể khôi phục thực lực được chứ đừng nói có thể giúp ta làm ba việc. Lão xem ta nói có đúng không?

- Cái này ...

Lão đầu bị Hàn Phong nói như vậy thì hai tay liền đưa lên vò vò tóc, miệng lẩm bẩm.

Một lát sau, lão cũng không thể phản bác được lời nào, nên đành thở dài, vẻ mặt chán chường nói:

- Người ... nói không sai, nhưng lão đầu tử như ta trên người cái gì cũng không có, người muốn cái gì ta đều không thể cấp cho người!

Khẽ đảo hai mắt, lão tiến hai bước tới gần Hàn Phong, làm bộ đáng đáng thương nói:

- Người trẻ tuổi, người hay giúp lão đầu đáng thương này một lần đi, chỉ cần người có thể trị khỏi cho ta, người nói cái gì ta đều đáp ứng người!

- Ta nói rồi, ta muốn thấy được lợi ích, việc không có lợi ta không có hứng làm. Mà như lão đã nói, trước kia lão là cường giả Thiên giai ngũ phẩm, nếu sau khi ta chữa khỏi cho lão, lão đột nhiên đổi ý thì ta biết phải làm sao?

- Cái này ... vậy ... người muốn thế nào?

Lão đầu nghe Hàn Phong nói vậy liền có chút đau đầu đưa hai tay lên vò đầu bức tai hỏi.

Mà Hàn Phong chỉ khẽ cười, không nói lời nào.

Kỳ thực, trong lòng Hàn Phong đã có quyết định giúp lão đầu này một tay.

Không nói cái khác, chỉ nói đến việc một người có thực lực Thiên giai ngũ phẩm của lão khi khôi phục lại thiếu hẳn một nhân tình thì so với bất kỳ linh đan diệu dược gì còn tốt hơn.

Nhưng qua vài câu nói vừa rồi, Hàn Phong cũng đã có chút lý giải tính cách của lão đầu này.

Lão không phải dạng người gian trá, ngược lại cử chỉ lời nói có chút giống như con nít vậy.

Người như vậy suy nghĩ khá đơn giản, và cũng là người tương đối dễ hồ lộng.

Cho nên Hàn Phong đã thầm quyết định gạt lão đầu này tới bên cạnh mình, đến lúc hắn chữa khỏi cho lão thì không phải bên cạnh mình tự nhiên lại có thêm một cường giả Thiên giai ngũ phẩm từ trên trời rơi xuống sao? Có cơ hội tốt như vậy, Hàn Phong sao lại không chiếm?

Đương nhiên muốn được như vậy thì mấu chốt nằm ở chỗ hắn có thể chữa khỏi thương thể cho lão không đã.

Lúc này hắn tính toán có thể nắm chắc khoảng sáu thành, mà đây cũng là khả năng lớn nhất của hắn rồi.

Điều này cũng không phải thực lực Hàn Phong yếu. Với thương thể của lão đầu này thì lục thành đã là rất cao rồi.

Bởi vì kinh mạch toàn thân bị đứt đoạn, nhưng bản thân đấu khí lão chưa toàn bộ tiêu tán mà do mất đi sự dẫn dắt và cất giữ của kinh mạch cho nên đấu khí còn lưu lại trong cơ thể lão đồng thời cũng đang không ngừng tàn phá lục phủ ngũ tạng của lão.

Trải qua hơn hai mươi năm như vậy thì cơ thể của lão đã giống như bị tàn phá không còn gì rồi.

Hàn Phong quả thực không rõ làm sao lão có thể chịu được thống khổ dần vật như vậy suốt hai mươi năm!

Nếu đổi thành người khác, nhiều lắm là hai ba năm nắm chắc chắn sẽ bị loại đau đớn thống khổ hành hạ này làm cho phát điên mà chết.

Nghĩ tới đây, Hàn Phong cũng không khỏi bội phục tâm trí cứng cỏi của lão.

Với thân thể tổn hại nghiêm trọng của lão, Hàn Phong cũng có năm thành nắm chắc có thể trị khỏi. Có thể nói năng lực của Hàn Phong như vậy đã có thể xem là rất giỏi.

Thoáng suy tư một chút, Hàn Phong nói:

- Như vậy đi, ta cũng không cần lão cho ta cái gì, chỉ cần sau khi ta chữa khỏi cho lão, lão ở lại bên cạnh ta mười năm hộ vệ cho ta là được rồi. Sau mười năm, lão có thể rời đi.

- Cái gì? Làm hộ vệ mười năm?

Lão đầu nghe vậy, hai mắt liền trợn ngược, có chút phẫn nộ nói lớn.

Một Thiên giai ngũ phẩm cường giả như lão lại phải làm hộ vệ cho một tên tiểu tử! Việc này nếu truyền ra ngoài còn không bị thế nhân cười cho thú vị mặt sao?

Nghĩ vậy, lão liền cự tuyệt:

- Tiểu tử, ngươi là đang sỉ nhục ta! Ta không thể nào đáp ứng được!

- Vậy được rồi. Coi như ta chưa nói gì, lão cũng chưa từng gặp ta, ta đi!

Dứt lời, Hàn Phong liền xoay người bỏ đi.

Thấy Hàn Phong nói đi liền đi, lão đầu liền biến sắc, nghĩ đến trước mắt chỉ có mỗi tiểu tử này có khả năng chữa khỏi thương thể cho mình, lão đành khế cắn môi, đuổi theo.

- Từ từ bàn bạc lại nào!

Thấy bộ dáng này của lão, khoe miệng Hàn Phong hơi nhếch lên, quay đầu nhìn lão nói:

- Điều kiện ta đã nói, còn đồng ý hay không là tùy lão!

- Ta ...

Lão đầu nguyên bản còn muốn thương lượng một chút, nhưng nghe ngữ khí kiên định của Hàn Phong, trong lòng không khỏi do dự.

Cuối cùng có lẽ đã không chịu nổi chuỗi ngày thống khổ mất đi đấu khí nữa, lão cắn răng nói:

- Tiểu tử, xem như ngươi lợi hại, không phải chỉ mười năm sao, dù sao cũng đã chờ hơn hai mươi năm rồi, ta đáp ứng ngươi!

Phủ đệ Lâm gia, Lâm Chấn Khôn ngồi trong thính phòng, vẻ mặt băng lãnh nhìn Lâm Hà trước mặt. Từ sau khi bị Hàn Phong đánh bại Lâm Hà liền không bước ra khỏi cửa nửa bước.

codon.traid

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

290. Chương 272: Thuật Huyết Tế Của Võ Hoàng Điện.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Trong ba tháng qua, rất nhiều người cho rằng hắc vẫn đang dưỡng thương, mà một ít người trong Lâm gia cũng cho rằng như vậy.

Kỳ thực đối với suy nghĩ của những người này cũng dễ hiểu, chỉ cần nhìn bộ mặt tái nhợt của Lâm Hà thì ai cũng sẽ nghĩ thương thể của hắc rất nghiêm trọng.

Bất quá trong rất ít người biết tình huống thực sự của hắc, Lâm Chấn Khôn chính là một trong số đó. Mà thực ra Lâm Chấn Khôn cũng chỉ vừa mới biết được thôi. Khi hắc thấy Lâm Hà đột nhiên xuất hiện trước mặt mình cũng rất kinh ngạc, sau đó lại rất tức giận. Không giống những người khác, vẻ mặt tái nhợt này của Lâm Hà hắc biết không phải do thương thể tạo thành mà là một loại đồng dạng với Địa Tá của Võ Hoàng điện.

Thấy bộ dáng của Lâm Hà hắc liền biết tên tôn nhi của hắc đã làm sự tình như xuân gị.

Lâm Chấn Khôn tức giận quá lớn:

- Hồ đồ! Ngươi dám không được ta đồng ý mà tự ý làm ra quyết định, ngươi ...

Lâm Chấn Khôn trong lòng đầy lửa giận không nói ra lời, chỉ có thể trừng mắt nhìn tôn tử trước mặt mình. Đồng thời trong ánh mắt hiện lên một tia đau lòng.

Lâm Hà nghe Lâm Chấn Khôn quát giận liền ngẩng đầu lên, một khuôn mặt tái nhợt không chút huyết sắc tức thời hiện rõ.

Trong ánh mắt của hắc có một tia hận ý khó thấy, khoé miệng hắc cười gằn, nhàn nhạt nói:

- Gia gia, đây là do bản thân ta tự quyết định, ta tuyệt không hối hận!

- Làm càn! Ngươi thì biết cái gì?

Lâm Chấn Khôn thấy Lâm Hà một chút hối cải cũng không có thì không khỏi đau đớn phẫn nộ quát lên.

Lâm Chấn Khôn bước nhanh tới trước bắt lấy cánh tay Lâm Hà, một cổ đầu khí cuộn cuộn tiến vào trong cơ thể của Lâm Hà xem xét.

Một lát sau, mi đầu Lâm Chấn Khôn vốn đã đang chăm chú càng nhăn lại, vẻ mặt so với lúc này càng khó coi hơn.

Buông cánh tay Lâm Hà ra, Lâm Chấn Khôn chậm rãi đi về chỗ ngồi, lẩm bẩm:

- Thiên giai nhất phẩm sao? Năng lực của Võ Hoàng điện quả thật là quý dị khó lường, dĩ nhiên có thể khiến một Địa giai nhất phẩm võ giả trực tiếp tăng lên Thiên giai nhất phẩm.

Lâm Hà nghe Lâm Chấn Khôn lẩm bẩm thì cũng tiếp lời:

- Gia gia, người không biết đâu, cho tới lúc này ta mới biết tại sao mọi người đều muốn tiến vào Thiên giai cảnh giới như vậy, khả năng khống chế thiên địa lực lượng này quả thật quá mỹ diệu!

- Hồ đồ! Người cũng biết, người có thể trong một thời gian ngắn tu vi mạnh mẽ tăng tiến tới Thiên giai, nhưng về sau người muốn tiếp tục đề thăng thực lực là việc hầu như không có khả năng. Hơn nữa, thủ đoạn này của Võ Hoàng điện quá tàn nhẫn, người nhìn bộ dáng của người xem, người hẳn phải biết một thân lực lượng của người là dùng cái gì để đổi lấy chứ hả!

Lâm Chấn Khôn trầm giọng nói.

Lâm Hà nghe vậy, trái lại quỷ dị cười nói:

- Gia gia, những điều này ta đương nhiên biết, bất quá Võ Hoàng điện đã đáp ứng ta, ba ngày sau sẽ giúp ta tiến hành lần thứ hai tế điển, chỉ cần ta có thể vượt qua lần tế điển này thì đâu khi có thể tiếp tục tăng lên Thiên giai nhị phẩm.

- Cái gì?

Lâm Chấn Khôn nghe vậy liền bật người đứng lên, khiếp sợ nói:

- Người không muốn sống nữa phải không?

Đối với tế điển của Võ Hoàng điện, Lâm Chấn Khôn có nhiều năm làm minh hữu với Võ Hoàng điện như vậy làm sao có thể không biết.

Nhìn tôn nhi trước mặt trở thành bộ dáng quỷ dị như vậy, Lâm Chấn Khôn trong lòng không biết là cảm xúc gì nữa.

Tế điển của Võ Hoàng điện là một loại bí pháp rất quỷ dị. Theo như Lâm Chấn Khôn biết thì mỗi thành viên của Võ Hoàng điện đều phải trải qua tế điển này xem như rửa tội.

Chỉ có người có thể sống sót qua tế điển mới có thể trở thành thành viên chính thức của Võ Hoàng điện. Đồng thời, thực lực sau khi trải qua tế điển cũng nhảy vọt.

Đương nhiên tế điển cũng có phân cấp, đây là căn cứ theo khả năng chịu đựng của mỗi thành viên mà an bài.

Lâm Chấn Khôn biết hiện nay tế điển của Võ Hoàng điện chia thành bốn cấp. Từ thấp đến cao là: hỏa tế, huyết tế, linh tế và cuối cùng là thần tế.

Địa Tá lúc trước Lâm Chấn Khôn tiếp xúc chính là một thành viên đã trải qua huyết tế.

Cái gọi là huyết tế này là thông qua một thủ pháp đặc thù kích thích năng lực tồn tại trong máu huyết. Người được huyết tế trong một thời gian ngắn thực lực sẽ đề cao trên diện rộng.

Nhưng loại bí thuật này cũng rất bá đạo và tàn nhẫn. Bởi vì người trải qua huyết tế cần phải chịu đựng thống khổ rất lớn.

Đầu tiên là toàn thân huyết mạch bị kích phát dẫn đến đau đớn rất thống khổ. Sau đó bởi vì thực lực đề thăng mà toàn thân kinh mạch lúc đó vẫn chưa thể thích ứng với lượng đầu khí như vậy cho nên lại dẫn đến sự đau đớn còn mãnh liệt hơn do kinh mạch bị dày vò liên tục.

Có thể nói, thống khổ khi huyết tế nếu không phải người có nghị lực phi thường thì khi huyết tế tiến hành đến một nửa sẽ bị đau đớn hành hạ mà chết.

Chỉ khi nào vượt qua thì mới có thể đạt được thực lực Thiên giai nhất phẩm. Nếu khả năng chịu đựng của cơ thể vẫn còn đủ thì vẫn có thể tiến hành huyết tế lần thứ hai, thậm chí là thứ ba, thẳng đến khi toàn bộ khí huyết trong cơ thể khô kiệt mới thôi.

Lúc đó lại có thể lựa chọn tế điển cao cấp hơn là linh tế.

Tuy rằng huyết tế mang lại hiệu quả rất lớn nhưng đồng dạng cũng phải trả giá không nhỏ. Không chỉ đơn thuần là chịu đựng thống khổ khi thiếu đốt khí huyết, mà nghiêm trọng hơn là nương theo mỗi lần dùng huyết mạch kích phát tiềm lực thì sinh mệnh lực cũng tiêu hao theo.

Nói cách khác, phương pháp huyết tể này chính là dùng sinh mệnh lực của bản thân để đổi lấy lực lượng.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Lâm Chấn Khôn lại phần nộ khi biết Lâm Hà đã tiếp thụ huyết tể.

Hơn nữa, Lâm Chấn Khôn cũng rất rõ ràng, loại huyết tể như Địa Tá mặc dù thực lực tiến vào Thiên giai nhất phẩm nhưng bởi vì dùng khí huyết để đổi lấy cho nên cảnh giới rất bất ổn định.

Đồng thời cũng không có được Tiên Thiên đấu khí tự thân cùng với linh ngộ thiên địa pháp tắc.

Do đó loại người này cũng không thể thực sự xem là Thiên giai cao thủ chính thức.

Đây cũng là lý do tại sao mỗi lần Hàn Phong gặp người của Võ Hoàng điện lại cảm thấy khí tức của chúng hư ảo như vậy. Giống như Địa Tá lúc trước bị Phí lão đánh trúng hai chiêu, nếu không phải hắn sử dụng bí thuật chạy trốn thì đã chết dưới tay Phí lão rồi.

Hay nói cách khác, mấy người như Địa Tá và Lâm Hà lúc này mặc dù có tu vi Thiên giai nhưng cũng chỉ xem như là nguy Thiên giai, không phải là Thiên giai cường giả chân chính.

Bất quá, Lâm Hà tựa hồ lại không để tâm những việc này. Lúc này vẻ mặt tái nhợt của hắn có chút dữ tợn, ngữ khí âm trầm nói:

- Gia gia, người không cần khuyên ta, nếu ta đã lựa chọn con đường này thì cũng chỉ có thể tiếp tục đi tiếp. Nếu muốn trách thì phải trách tên tiểu tử Hàn Phong kia, hắn đã sỉ nhục ta thì ta phải trả thù hắn.

- Nhưng người cũng không cần phải dùng biện pháp cực đoan như thế này. Với tư chất của người, thêm vào sự ủng hộ của Lâm gia ta, ngày sau người chắc chắn có thể bước vào Thiên giai, cần gì phải nóng lòng nhất thời?

Lâm Chấn Khôn có chút bất lực nói.

Ai ngờ, Lâm Hà lại vung tay lên, căm giận nói:

- Gia gia, ta cũng không muốn như vậy nhưng thực lực và thiên phú của Hàn Phong lại vượt xa ta. Hiện tại ta nghe nói thực lực của hắn đã là Địa giai bát phẩm, tốc độ tu luyện như vậy thì cho dù ta có nỗ lực tu luyện nhiều hơn nữa cũng vô pháp vượt qua được. Vì vậy ta mới lựa chọn hợp tác với Võ Hoàng điện. Ta muốn lúc gia gia khởi sự sẽ tự tay ta giết chết Hàn Phong. Ha ha ha ...

codon.tra

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

291. Chương 273: Trị Liệu. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Trong hoàng cung. Hàn Phong đang ngồi trong tiểu viện hípc mất nghĩ tới chuyện gì đó, Tiêu Linh về mặt đầy tiểu ý đang ngồi bên cạnh hắn, đôi tay thanh tú của nàng đang cẩn thận bóc vỏ mấy thứ trái cây trong một cái đĩa trước mặt rồi cẩn thận đặt vào một cái đĩa khác.

Chỉ một lúc sau thì cái đĩa kia đã đầy ắp các loại trái cây đã được lột vỏ cẩn thận.

Sau đó Tiêu Linh mới ôn nhu nói:

- Người đang suy nghĩ cái gì thế? Nhanh thưởng thức trái cây đi, đây chính là cống phẩm người ta dâng lên cho phụ hoàng đó!

Hàn Phong nghe vậy liền há miệng đón lấy miếng trái cây trên tay Tiêu Linh đang đưa tới, không biết hắn có cố ý hay không mà ngậm luôn cả ngón tay thon dài thơm tho của nàng vào miệng.

Ngón tay Tiêu Linh khi tiếp xúc với cái miệng của Hàn Phong tựa như bị điện giật vậy, nhanh chóng giật tay về.

Vẻ mặt nàng ngay lập tức liền đỏ hồng lên, cặp mắt có chút oán tránh liếc nhìn Hàn Phong một cái rồi xoay người lại không thèm để ý tới hần nữa.

Thấy bộ dáng e thẹn của nàng, Hàn Phong trong lòng cảm thấy sung sướng cười ha hả.

Lục nhi đứng phía sau thấy hai người như vậy cũng không hiểu ra sao cả, mà nàng cũng không rõ nguyên nhân phát sinh.

Nhưng nàng lại rất bất mãn với Hàn Phong lại dám để cho công chúa lá ngọc cành vàng như vậy đứt cho hần ăn.

Chuyện này nếu truyền ra ngoài phỏng chừng lại lên cơn chấn động cho coi.

Hơn nữa, nhìn vẻ mặt hí hửng của Hàn Phong lúc này, Lục nhi chỉ hận không thể tiến lên hung hăng cho hần vài quyền. Nhưng nghĩ đến thực lực của Hàn Phong nàng cũng chỉ dám trừng mắt và đưa nắm tay nhỏ của mình lên dứ dứ vài cái về phía Hàn Phong thôi.

Lúc này, Tiêu Linh cũng đã bớt xấu hổ, nàng quay đầu lại có chút ngạc nhiên hỏi:

- Hàn Phong, mấy ngày nay thấy ngươi rất bận rộn, đến tận cùng vị lão gia gia ngươi mang về là ai?

Nghe vậy, Hàn Phong thần bí cười cười nói:

- Ngươi không nên xem thường lão. Một tháng sau, lão sẽ khiến cho ngươi chấn kinh!

Nói tới đây, Hàn Phong không nói thêm gì nữa. Tiêu Linh liếc mắt trừng hần một cái nhưng không tiếp tục hỏi nữa. Tuy nhiên trong lòng lại rất tò mò.

Sau nửa tháng, dưới sự khống chế của Tiêu Tấn thì để đó ngược lại không có xuất hiện chuyện gì quá lớn.

Mà trong nửa tháng này, Lâm gia tựa hồ cũng thập phần lặng lẽ. Lâm Chấn Khôn cùng với những người liên quan căn bản là chưa từng ly khai khỏi Lâm gia.

Nhưng càng như vậy, Tiêu Tấn lại càng cảm thấy truyện này không tầm thường chút nào. Cảm giác chuyện này giống như yên tĩnh trước bão táp.

Vì thế mà Tiêu Tấn tự nhiên không có ngồi chờ chết. Vì để đối phó với Lâm gia, hần đã ban bố mệnh lệnh xuống dưới.

Trong lúc nhất thời các thế lực lớn nhỏ trong đế đô tựa hồ đều nhận biết được một tia khí tức nguy hiểm không tầm thường.

Mà trong nửa tháng này Hàn gia tự nhiên cũng thập phần bình tĩnh. Bất quá bây giờ thì tâm tình Hàn Thiên Sơn cũng vô cùng sung sướng.

Tuy rằng lúc trước gia tộc gặp phải sự tập kích của các thế lực đối địch mà thực lực của Hàn gia giảm xuống ba thành, nhưng cũng may có sự trợ giúp của Hàn Phong. Cho nên trong nửa tháng này, Triều Tịch bí quyết mà lúc trước Hàn Phong giao chỉ Hàn gia lúc này cũng đã có những biểu hiện sơ bộ. Nhất là Chuyển Khí đan mà Hàn Phong mang về, khiến cho tốc độ tu luyện của đệ tử Hàn gia tăng một cách nhanh chóng.

Nhóm đệ tử Hàn gia đầu tiên tu luyện Triều Tịch bí quyết đã hoàn thành chuyển hoá thuộc tính đầu khí.

Cũng trong nửa tháng thời gian này những Hàn gia đệ tử tu luyện Triều Tịch bí quyết đã trải qua trắc thí, thực lực so với trước kia đề thăng tới hai thành.

Mà điều này cũng chỉ là mới bắt đầu mà thôi. Hiệu quả kinh người như vậy khiến cho Hàn Thiên Sơn vô cùng hài lòng.

Triều Tịch bí quyết lần này có thể đến được tay của Hàn gia thì theo khải định của một vị trưởng lão, Hàn Nhất Nguyên chính là một đại công thần.

Hàn Nhất Nguyên sau khi nghe lời đề nghị của Hàn Phong thì cũng lợi dụng cơ hội lần này. Không những thế lại được Hàn Thiên Sơn tận lực an bài, từ từ hẳn cũng đã trở thành một trong những đệ tử hạch tâm của Hàn gia. Trong tay lại càng có thêm những quyền lợi không hề nhỏ.

Lần này để cho Hàn Nhất Nguyên nắm quyền thì trên dưới Hàn gia không có bất kỳ một ai có ý phản đối. Mặc dù vẫn như trước vẫn có một vài đệ tử Hàn gia bất mãn với Hàn Nhất Nguyên. Nhưng rốt cục thì bọn họ cũng chỉ có thể nghị luận ở sau lưng mà thôi. Bọn họ cũng là người thức thời cũng không có bất luận dị nghị nào.

Bất quá hiện tại Hàn Thiên Sơn tựa hồ có ý định bồi dưỡng Hàn Nhất Nguyên thành người thừa kế Hàn gia thì trong Hàn gia cũng bắt đầu xuất hiện một tia rối loạn.

Điều này có thể nhận biết rõ nhất từ hai gã tôn tử trực hệ của Hàn Thiên Sơn. Mà kỳ thực ở trong Hàn gia còn có người đối với sự quật khởi của Hàn Nhất Nguyên cảm thấy có nguy cơ. Chẳng qua là mọi người trong Hàn gia không có một ai phát hiện ra điều dị thường trên người hắn mà thôi.

Hàn Thiên Sơn cũng vô cùng để ý tới hành động của hai tôn nhi. Nhưng rốt cuộc thì hẳn cũng chỉ cho người theo dõi mà thôi chứ không có làm ra bất cứ hành động gì. Hàn Thiên Sơn nhận ra rằng hiện giờ hẳn không đủ khả năng để ngăn cản sóng dữ nữa rồi.

Đương nhiên ở trong lòng Hàn Thiên Sơn thì kỳ thực người mà hắn muốn chọn để kế thừa Hàn gia nhất chính là Hàn Phong. Mặc dù lần trước Hàn Phong mở miệng chống đối hẳn nhưng hẳn vẫn không có buông tha ý niệm trong đầu.

Chẳng qua hẳn cũng rõ ràng nên tạm thời cũng chỉ đành thu mình quan sát động tĩnh xung quanh. Hơn nữa việc Hàn Phong quay trở lại Hàn gia là chuyện không thể nào xảy ra cho nên hẳn mới đánh chủ ý lên người Hàn Nhất Nguyên.

Năng lực của Hàn Nhất Nguyên hẳn cũng đã thấy. Chỉ cần hảo hảo bồi dưỡng, lại có Hàn Phong ở phía sau ủng hộ thì nếu muốn nắm Hàn gia trong tay cũng không phải là vấn đề quá khó khăn.

Quan trọng hơn chỉ cần Hàn Nhất Nguyên tiếp nhận Hàn gia thì đối với việc Hàn Nhất Nguyên chỉ có duy nhất một nhi tử thì cuối cùng Hàn gia cũng sẽ giao cho Hàn Phong mà thôi.

Cứ như vậy thì ý nguyện của Hàn Thiên Sơn cũng có thể gián tiếp đạt được. Đương nhiên về phần Hàn Phong nghĩ như thế nào thì chỉ sợ cũng chỉ có mình hắn biết mà thôi.

Mà giờ khắc này Hàn Phong đang đứng ở trong một phong khách trong hoàng cung. Ánh mắt Hàn Phong không ngừng quan sát thùng nước thuốc trước mắt.

Lúc này bên trong thùng nước thuốc có một lão giả đang xích lô ngồi trong đó. Điều đặc biệt là toàn thân lão giả này đầu đầu cũng có vết thương.

Hàn Phong có thể từ những vết thương này mà phân tích được lão giả đã trải qua một hồi chiến đấu kinh thiên động địa. Chỉ có như thế thì mới phải chịu đựng nhiều vết thương như vậy.

Lão giả trước mặt này không ai khác chính là người mà nửa tháng trước Hàn Phong vô ý gặp được Tao lão đầu.

Kỳ thực phải nói là Tao lão đầu biết được thân phận của Hàn Phong cho nên hẳn mới tận lực đến tìm hắn.

Mà sau khi đem Tao lão đầu trở về hoàng cung thì Hàn Phong tự nhiên sẽ cùng với hắn hỏi han một số thứ.

Dù sao thì chỉ cần diện kiến thôi thì Hàn Phong đối với lại lịch của lão nhân này vô cùng tò mò.

Bất quá hẳn cũng chẳng cần phải suy đoán nhiều. Chỉ nửa ngày cuối cùng thì Hàn Phong cũng có thể từ trong miệng của Tao lão đầu biết được không ít thông tin.

Tao lão đầu này tên là Lý Thần, là một Thiên giai ngũ phẩm cường giả lánh đời đã hai mươi năm. Lý Thần đến từ một tông môn cổ xưa.

Chỉ vì không chịu được khuôn phép ở trong tông môn mà khác đã rời tông môn đi du lịch khắp nơi. Cuối cùng hẳn bắt gặp một người không rõ lai lịch ở trong một tiểu thôn bắt người.

Luôn luôn ghét ác như cừu, Lý Thần tự nhiên cũng không có bàng quan mà đứng xem, trực tiếp đem những người này đánh chết. Rồi bị tên kia dây dưa không tha. Cuối cùng thì thế lực đứng đằng sau đám người này đã phái ra hai gã cao thủ có thực lực cực mạnh liên thủ giáp công với hắn.

Mà Lý Thần cũng bất hạnh bị hai người liên thủ khiến cho kinh mạch toàn thân đứt đoạn, rơi xuống vách núi.

May mà đầu khí trong cơ thể hắn vô cùng thâm hậu cho nên tuy rằng kinh mạch đã đứt đoạn nhưng vẫn tồn tại đầu khí hộ thể. Bị rơi xuống vách núi may mắn không chết. Sau đó trong vòng hai mươi năm hắn đi khắp nơi để tìm được liệu cùng phương pháp trị liệu thương thế cho bản thân. Mãi cho đến đoạn thời gian trước gặp được Hàn Phong.

Chính là từ những gì Tao lão đầu Lý Thần kể lại thì Hàn Phong cũng không thu được tin tức hữu dụng nào.

Khi Hàn Phong hỏi về tông môn của Lý Thần thì do bản thân hắn đã làm mất hết mặt mũi của tông môn cho nên hắn không có dám nói tên tông môn của mình ra. Lý Thần cự tuyệt trả lời Hàn Phong.

Cuối cùng Hàn Phong cũng chẳng biết nói gì. Theo như nội dung mà Lý Thần thuật lại, Hàn Phong cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Rốt cuộc thì hai mươi năm trước Lý Thần đã chọc phải thế lực như thế nào mà có thể làm cho một Thiên giai ngũ phẩm tuyệt thế cường giả suýt nữa hồn lìa khỏi xác.

Lập tức trong lòng Hàn Phong cũng có chút lo lắng, nếu như không phải bây giờ hắn cứu Lý Thần thì có hay không thế lực kia sẽ cho người đến trả thù.

Thế lực đánh bại Lý Thần hai mươi năm trước, trải qua hai mươi năm không biết đã lớn mạnh đến như thế nào, còn có những năng lực ẩn dấu của bọn họ nữa. Hàn Phong cũng không có cách nào đánh giá được.

Bất quá cũng chỉ suy nghĩ trong chốc lát, Hàn Phong vẫn quyết định tiếp tục chữa trị cho Lý Thần.

Dù sao thì sự việc xảy ra cũng đã trải qua hai mươi năm. Hơn nữa Hàn Phong đối với một vị bảo tiêu Thiên giai ngũ phẩm cường giả miễn phí không thể nghi ngờ chính là một tấm bùa hộ mệnh vô cùng quý giá.

Về phần này Lý Thần có hay không sau khi được Hàn Phong chữa trị xong bệ ược thì Hàn Phong cũng không hề lo lắng. Hắn biết rõ giá trị của một vị Thiên giai ngũ phẩm cường giả. Tự nhiên hắn cũng không để cho hắn làm vệ sĩ mười năm không công.

Đừng quên dù sao thì hắn cũng là một Thiên Linh chi cảnh luyện được sư cấp bậc đại sư.

Chỉ với một thân phận này thôi cũng đủ để hấp dẫn rất nhiều tuyệt thế cường giả. Hàn Phong chỉ cần cuộc sống sau này thường xuyên cung cấp cho Lý Thần một ý chỗ tốt thì lúc đó tự nhiên hắn cũng không có lý khai bản thân mình.

Mà càng phải nói thì mười năm theo như Hàn Phong ước thúc cũng chỉ là để phòng ngừa bất trắc mà thôi. Hắn tin tưởng rằng không đến ba năm hắn có thể có đủ năng lực tự bảo vệ được bản thân cũng với những người thân xung quanh.

Về phần này thì hắn có đủ tự tin.

Mà ba năm, đối với một vị Thiên giai ngũ phẩm cường giả cũng chẳng là gì cả. Đối với những người như bọn họ có thể coi như là một lần tu luyện mà thôi.

Trong phòng lúc này vô cùng tĩnh lặng. Thỉnh thoảng chỉ có tiếng bọt khí vỡ tan từ thùng thuốc phát ra mà thôi.

Thân thể Lý Thần bị thương tổn vô cùng nghiêm trọng, chỉ có thể thông qua ngâm dược liệu mới có thể từ từ chữa trị được hao tổn của kinh mạch.

Mà dịch thể tử kim sắc này cũng là Hàn Phong căn cứ vào bát phẩm đan dược Sinh Cơ Dung Cốt đan cùng với vài tài liệu cực kỳ trân quý phối chế mà ra được thùng nước thuốc này.

Thuốc này có công hiệu đối với đầu khí không sản sinh ra bất cứ ảnh hưởng gì. Nhưng lại có thể chữa trị sự hao tổn của các bộ phận trên cơ thể. Cho dù là kinh mạch hay là lục phủ ngũ tạng thì cũng như nhau.

Dưới tình huống này, vô luận là thân thể bị thương tổn như thế nào thì chỉ cần ngâm trong tử kim nước thuốc này từ ba đến năm ngày là có thể khỏi hẳn.

Nhưng hôm nay đã qua hơn phân nửa thời gian mà thương thể trong cơ thể Lý Thần mới có thể khôi phục lại được một phần. Kết quả này không khỏi khiến cho Hàn Phong nhíu mày. Thương thể của Lý Thần so với dự tính của hắn còn nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Bất quá bất đồng với biểu tình của Hàn Phong thì biểu tình của Lý Thần là vô cùng hưng phấn.

Tròn hai mươi năm, hai mươi năm này Lý Thần chưa có bao giờ thoải mái như lúc này. Tuy rằng từ đầu khí bên ngoài của Lý Thần thì cùng với người ngoài không có bất cứ điều gì bất đồng nhưng mà hắn biến kinh mạch của bản thân bị thương tổn nhiều lắm. Đầu khí trong cơ thể hắn bình thường cứ cách một đoạn thời gian là lại mất đi không chế chạy loạn lung tung.

Mà Lý Thần cũng vô pháp điều khiển được đầu khí cũng chỉ có thể trợ mắt nhìn luồng năng lượng này không ngừng phá hư thân thể của hắn. Loại đau khổ này cũng đã theo Lý Thần suốt hai mươi năm.

Mà chỉ có nửa tháng thôi trải qua giai đoạn ngâm nước thuốc của Hàn Phong hắn có thể cảm thấy được đầu khí trong cơ thể mình đã bắt đầu bình tĩnh trở lại. Mà Lý Thần mỗi lần ngâm nước thuốc đều cảm thấy cơ thể mình sinh ra cảm giác tê dại, thư sướng vô cùng.

Hắn cũng minh bạch kinh mạch trong cơ thể mình đang từng bước khôi phục.

Mà hắn nhìn về phía Hàn Phong với ánh mắt thâm sâu đầy cảm kích. Sau đó Lý Thần cũng suy nghĩ việc làm cận vệ cho Hàn Phong trong mười năm cũng không phải là vấn đề gì quá to lớn.

Trên đại điện, Tiêu Tấn buông tấu chương trong tay xuống, trông thấy Hàn Phong đang đứng trước mặt không khỏi cười hỏi:

- Người nọ mà ngươi mang về thế nào rồi?

Nghe vậy, Hàn Phong cũng mỉm cười đáp:

- Thân thể nhận phải đả thương vô cùng nghiêm trọng. Mặc dù ta nghĩ ra biện pháp nhưng đến bây giờ cũng chỉ mới khôi phục được ba phần.

- Người này thật sự có lợi hại như lời ngươi nói không?

Tiêu Tấn có chút nghi hoặc hỏi.

Gật đầu, Hàn Phong như chém đinh chặt sắt nói:

- Bệ hạ, ta có thể cam đoan chỉ cần thực lực của hắn khôi phục thì sẽ cho người một cú sốc.

Tiêu Tấn đối với Hàn Phong vô cùng tín nhiệm, thấy hắn có thể tự tin như thế thì cũng không có nhiều lời, lập tức mở miệng nói:

- Vậy lão tiên sinh đại khái cần phải bao lâu nữa mới có thể khôi phục lại được thực lực?

- Điều này cũng không thể nói trước. Theo tiến độ hiện nay thì ít nhất cần phải một tháng nữa. Hơn nữa cho dù thương thể trên thân thể của hắn có khỏi hẳn thì trong thời gian ngắn đầu khí của hắn cũng không thể nào khôi phục đến trạng thái đỉnh phong. Trong một tháng thời gian thì thực lực của hắn cũng chỉ có thể khôi phục đến trên dưới Thiên giai mà thôi.

Hàn Phong ngẫm lại rồi giải thích.

Nghe Hàn Phong nói vậy thì Tiêu Tấn cũng chỉ đành nhíu mày, thở dài nói:

- Xem ra trong thời gian ngắn cũng không thể trông cậy vào vị tiên sinh này. Hiện giờ chỉ có thể trông chờ Phí lão xuất quan, như vậy thì thực lực ở bên ta mới có thể đảm bảo.

- Chẳng lẽ Lâm gia có biến động gì?

Hàn Phong có chút kinh ngạc hỏi.

Nếu như Lâm gia có chút hành động nào thì với thực lực hiện giờ của hoàng thất chính là lấy trứng chọi đá.

Tiêu Tẩn cũng không muốn cho Hàn Phong thêm lo lắng nên cũng chỉ đành trầm giọng nói:

- Tạm thời thì không có gì. Cây vẫn yên biển vẫn lặng. Nhưng mấy ngày qua thái độ của Lâm gia vô cùng khác thường, an tĩnh một cách kỳ lạ.

- Chuyện này đúng là có chút khác thường, xem ra Lâm gia đã thay đổi kế hoạch. Lâm Chấn Khôn sẽ không tiếp tục chờ đợi.

Hàn Phong cũng đồng dạng trầm giọng nói.

codon.traí

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

292. Chương 274: Phí Lão Xuất Quan.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Tiêu Tẩn cũng tán thành gật đầu nói:

- Không sai! Phỏng chừng sắp tới Lâm gia sẽ bắt đầu hành động. Theo như ta biết thì nhân viên ở một số sản nghiệp ngoại vi của Lâm gia, mấy ngày hôm nay tựa hồ cũng đã lặng lẽ rời đi. Xem ra bọn họ dự định cùng với hoàng thất trực tiếp đối kháng.

Tiêu Tẩn tựa hồ nghĩ ra điều gì đó, hơi nhả khí nói:

- May mà Thượng Quan Vô Ngã còn chưa có về cho nên chúng ta vẫn có thể tranh thủ một chút thời gian.

Hàn Phong cũng minh bạch ý tứ của Tiêu Tẩn. Dựa theo tình báo của Tiêu Tẩn thì phỏng chừng phải nửa tháng nữa Thượng Quan Vô Ngã mới trở về.

Mà Tiêu Tẩn cũng lo lắng trong nửa tháng này Phí lão không thể xuất quan thì lực lượng của hoàng thất không đủ để đối đầu với Lâm gia.

Bất quá đối với Phí lão thì Hàn Phong lại không có bất cứ lo lắng nào.

Hiệu quả của Huyền Thần đan trên phiên đại lục này sẽ không có một ai hiểu rõ hơn hẳn. Phí lão dừng ở Thiên giai tam phẩm cũng đã nhiều năm, trong hai năm qua lại không ngừng được Hàn Phong cung cấp đan dược cho nên cũng có khả năng chuẩn bị tiến giai.

Lần này lại có Huyền Thần đan cho nên Phí lão muốn tiến giai từ tam phẩm lên tứ phẩm là điều vô cùng đơn giản.

Đồng thời lúc trước Hàn Phong đem Huyền Thần đan cho Phí lão cũng đã nghĩ đến sự tình của Tiêu Tẩn. Cho nên hắn mới nhất quyết để Phí lão nhanh chóng bế quan, đến trước khi Thượng Quan Vô Ngã trở về chắc hẳn Phí lão có thể thuận lợi xuất quan.

Đương nhiên, Hàn Phong cũng không có đem chuyện này nói cho người khác biết. Lúc này trong lòng hắn cũng đang có một kế hoạch. Hàn Phong dự định lúc đầu đối địch sẽ lộ vẻ hơi yếu thế. Đợi đến khi Lâm gia dốc toàn lực thì để Phí lão tái xuất. Như vậy lực lượng của hoàng thất cũng có con bài chưa lật. Chỉ có như thế mới có khả năng hoàn toàn tiêu diệt Lâm gia.

Hàn Phong cũng không muốn bởi vì quan hệ tới Lâm gia mà mình ở đây phải hao tổn tâm sức.

Dựa theo tốc độ thăng cấp hiện nay của hắn, chỉ cần qua một đoạn thời gian nữa liền có thể đạt đến trạng thái bình cảnh của Địa giai đỉnh phong. Đến lúc đó hắn cần phải tìm một địa phương bế quan, tranh thủ sớm ngày đột phá Thiên giai.

Đồng thời Huyền Thiên tông hôm nay cũng đã bắt đầu trưởng thành, Hàn Phong càng phải nhanh chóng trợ giúp hoàng thất ổn định tình hình. Như vậy thì hoàng thất mới có thể xuất thêm nhiều tinh lực để bảo hộ Huyền Thiên tông.

Bằng không chỉ có thể dựa vào một mình Bồ Lô Dịch chính là có chút nguy hiểm.

Cũng vì vậy mà Hàn Phong mới có thể nảy ra ý niệm này trong đầu.

Kỳ thực mấy ngày qua, Hàn Phong cũng thập phần quan tâm tới tình hình của Phí lão, tuy rằng Phí lão lúc này đang bế quan nhưng Hàn Phong mỗi ngày đều đến gian phòng của Phí lão để quan sát.

Dựa vào tinh thần lực cường đại của hắn thì rất dễ phát hiện được khí tức trên người Phí lão đang không ngừng tăng trưởng. Hàn Phong biết đây là tác dụng của Huyền Thiên đan.

May mà trước khi đến gặp Tiêu Tấn thì Hàn Phong cũng vừa mới đến gian nhà của Phí lão. Theo như hắn dự đoán thì cũng chỉ cần mười ngày nữa thôi là Phí lão có thể hoàn thành việc thăng cấp.

Mười ngày, tin tưởng rằng với tình hình hiện này Lâm gia cũng không có khả năng xuất hiện. Nhưng thật ra sự tình Lý Thần, Hàn Phong cũng không có nói dối. Bởi vì trước đó hắn chẳng bao giờ gặp phải trường hợp nào giống như Lý Thần cả. Cho nên Hàn Phong cũng không có phán đoán được Lý Thần đến bao giờ mới có thể hoàn toàn khôi phục.

Hơn nữa mặc dù sau khi khôi phục thì đấu khí trong cơ thể hắn cũng không thể tùy tiện vận hành. Cho nên vừa rồi Hàn Phong nói như vậy cũng không có tính là nói dối Tiêu Tấn.

Bởi vậy giả như thực lực của hoàng thất hiện tại thì với việc có bốn Thiên giai cường giả chống lưng, rõ ràng Lâm gia chiếm ưu thế tuyệt đối.

Cứ như vậy, đợi sau khi Thượng Quan Vô Ngã trở về thì Lâm Chấn Khôn sẽ không có bỏ qua cơ hội tuyệt hảo như vậy.

Hàn Phong cũng hiểu hoàng thất cũng có con bài chưa lật, theo như hắn phân tích thì ba gã Thiên giai cường giả hiện nay của Lâm gia, cùng với bản thân của Lâm Chấn Khôn và ba vị Thiên giai cường giả khác thì Lâm gia có đến bảy vị Thiên giai cường giả.

Với đội hình như vậy thì không thể nào khinh thường được. Hơn nữa đằng sau Lâm gia còn có Võ Hoàng điện thần bí khó lường ủng hộ. Nói không chừng đến giây phút quan trọng lại xuất hiện người của Võ Hoàng điện xuất hiện làm thay đổi cục diện.

Bất quá nếu chỉ như vậy thì Hàn Phong tin tưởng với thực lực của hoàng thất cũng sẽ không có thua kém đối phương.

Không nói đến sự tình của Phí lão thì hoàng thất cũng đã có đến bốn gã Thiên giai cường giả, cùng với thực lực mà Tiêu Tấn ẩn dấu nữa là có năm Thiên giai cường giả.

Năm Thiên giai cường giả đánh với bảy Thiên giai cường giả.

Nhìn qua thì hoàng thất không chiếm ưu thế. Nhưng không thể không nói năm Thiên giai cường giả của hoàng thất so với bảy Thiên giai cường giả của Lâm gia thì cao hơn một bậc.

Hơn nữa theo như Hàn Phong được biết thì Tiêu Tấn đã thuyết phục được một trong ba gã Thiên giai cường giả của Lâm gia làm phản. Có thể khiến một Thiên giai cường giả cung phụng âm thầm đầu nhập vào hoàng thất thì không phải là chuyện thường.

Về phần Hàn Phong tại sao lại biết thì bởi vì Tiêu Tấn mượn danh khí cùng vốn liếng của hắn mới được như vậy. Hàn Phong cũng đã đáp ứng Tiêu Tấn vì vị Thiên giai cung phụng này mà luyện chế cho hắn một viên Huyền Linh đan.

Nói trắng ra Huyền Linh đan chính là hình thức ban đầu của Huyền Thần đan. Tuy rằng hiệu quả không có được như Huyền Thần đan nhưng đại khái cũng được một phần ba. Tài liệu luyện chế cũng đơn giản hơn rất nhiều.

Không giống với khoả Huyền Thần đan, hoàng thất phải mất hai tháng mới thu thập được đủ tài liệu. Mà đại lượng nhân lực vật lực cũng phải xuất ra một phần để đi thu thập.

Chính thể thực lực của hoàng thất so với Lâm gia thì nhỉnh hơn, do vậy mà hai gã Thiên giai cường giả của Vô Hoàng điện có trở lại đi chẳng nữa thì Hàn Phong cũng tự tin có thể tận lực chế trụ được một người. Như thế tình thế đối với hoàng thất cũng không có quá nhiều bất lợi.

Huống chi đây là Hàn Phong cũng đã tính đến Phí lão.

Sau khi đàm thoại với Tiêu Tấn, Hàn Phong cũng ngay lập tức ly khai Thiên điện, tiện đà đi đến nơi ở của Lý Thần.

Vài ngày kế tiếp, đế đô vẫn như trước có vẻ yên tĩnh dị thường. Thường dân trong thành cùng với một ít thế gia căn bản là không thể nhận ra được bất kỳ điều gì không thích hợp.

Nhưng thật ra bởi vì mộ danh Hàn Phong mà đại biểu của các thế lực khác mấy ngày hôm nay liên tiếp đi lại trong đế đô, nghĩ mọi cách để có thể gặp mặt Hàn Phong. Tất nhiên bọn họ đều vì Huyền Thần đan mà đến.

Huyền Thần đan đối với những Thiên giai cường giả phải nói là vô cùng mê hoặc, ai cũng biết. Thế nhưng lúc này Tiêu Tấn không có cách nào để ý tới những người này. Hiện tại những thế gia tông môn này tuy rằng ít nhiều đều có một Thiên giai cường giả tọa trấn nhưng không có cách nào tiếp nhập vào pháp nhãn của Tiêu Tấn.

Mà những đại thế lực chân chính thì vẫn duy trì sự rụt rè, chưa có phái người đến.

Đối với ý nghĩ của những người này Tiêu Tấn còn không nhìn thấu hay sao. Hiện nay khẩn yếu nhất chính là tận lực canh phòng đế đô nghiêm ngặt, phòng ngừa Lâm gia bất ngờ quật khởi sẽ khiến đế đô rơi vào cảnh hỗn loạn.

Phải biết rằng lúc đó các thế lực đối kháng, trừ Thiên giai cường giả ra tự nhiên còn có cuộc chiến của chính thể lực lượng.

Dù thế nào đi nữa thì lực lượng của một thế lực là vô cùng lớn. Nếu như không thể khống chế được thì cũng không thể nào bảo vệ được đế đô. Đến lúc đó cho dù có thắng lợi thì cũng mất đi ý nghĩa.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiệt

293. Chương 275: Trợ Thủ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Lại nửa tháng trôi qua, Tiêu Tấn lúc này cũng đã nhận được một phần tin tức quan trọng, mà người thông tin tin tức này cho Tiêu Tấn chính là Hàn Phong.

Sau khi Hàn Phong biết được tin tức này thì nhân thần cũng hơi ngưng trọng nhưng sắc mặt vô cùng bình tĩnh lắm lắm:

- Thượng Quan Vô Ngã đã trở về. Xem ra đế đô đã không còn yên ổn nữa rồi.

Chẳng qua Hàn Phong cũng không phải cảm thán quá lâu, trong nháy mắt hắn liền lộ ra bộ dáng thần bí khí lưỡng. Đồng thời ánh mắt cũng hướng về phía gian phòng của Phí lão.

Vừa lúc này từ trong phòng đi ra một đạo thân ảnh. Người này không ai khác chính là Phí lão đã bế quan một tháng.

Bất quá chỉ cần có người tỉ mỉ quan sát thì có thể phát hiện ra tinh thần diện mạo của Phí lão so với một tháng trước thì trẻ trung hơn rất nhiều.

Hơn nữa khí tức trên người Phí lão lại vô cùng bình thản. Đối với người ngoài mà nói thì căn bản nhìn không ra điểm bất thường nào.

Nhưng với tinh thần lực cường đại của mình, Hàn Phong tự nhiên có thể nhận ra khí tức của Phí lão hiển nhiên so với một tháng trước mạnh hơn rất là nhiều.

Thấy được biến hoá của Phí lão, Hàn Phong cũng cảm thấy vui mừng, không khỏi tiến lên hai bước đi tới bên cạnh hắn vừa cười vừa nói:

- Xem ra lần bế quan này hiệu quả hơn so với dự tính rất nhiều.

- Ha ha!

Tâm tình Phí lão hiển nhiên là vô cùng sung sướng, nghe được Hàn Phong nói như thế cũng cười to vài tiếng, lúc này hắn mới vuốt râu, hí mắt cười nói:

- Cái này là nhờ có người nếu không thì đấu khí của ta vốn đình trệ nhiều năm rồi cũng không thể đề thăng được.

Sau khi thăng cấp thì hôm nay Phí lão đã trở thành Thiên giai tủa phẩm cường giả. Đồng thời Hàn Phong cũng phải dựa vào tinh thần lực siêu cường mới có thể phân biệt được. Thực lực của Phí lão bây giờ không có khác biệt mấy so với Tiêu Chiến lần trước bảo hộ hắn.

Theo như lời Tiêu Tấn thì mười năm trước Tiêu Chiến đã là Thiên giai tứ phẩm cường giả.

Mười năm nay mặc dù hắn chưa có đột phá lên ngũ phẩm nhưng mà trong phạm vi những người cùng cấp bậc thì Tiêu Chiến hắn có thể nhỉnh hơn không ít.

Nhưng bất quá chỉ một tháng thôi Phí lão không những thăng cấp mà dường như thực lực còn xấp xỉ Tiêu Chiến.

Không thể không nói công dụng của Huyền Thần đan này là không gì sánh được.

Mà lúc này bởi vì đột phát được bình cảnh vốn đã đình trệ nhiều năm mà tâm tình Phí lão vô cùng phấn chấn nói:

- Hàn Phong, có muốn hay không thử chiêu với lão phu. Hiện giờ thắng cả ta có chút nhộn nhạo khó chịu.

Nghe vậy, Hàn Phong cũng phải trợn mắt há hốc mồm, tức giận nói:

- Lão gia hoá người đó! Đừng có nên đắc ý vênh váo như thế chứ. Đợi một thời gian nữa ta xe hảo hảo chà đạp người.

Nghe thấy Hàn Phong nói như thế thì Phí lão cũng phải quan sát Hàn Phong một lần. Hắn cũng không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói:

- Người thật đúng là quái vật. Chỉ một tháng không gặp thôi mà đấu khí của người lại đề thăng lên rất nhiều. Tốc độ bực này thực khiến người ta ghen ghét!

Hàn Phong nghe vậy cũng chỉ biết cười trừ, cũng không có nói gì thêm. Ngay mấy ngày trước đấu khí của hắn lần thứ hai từ Địa giai bát phẩm thăng lên Địa giai cửu phẩm.

Mà lần thăng cấp này bất quá cũng chỉ có một tháng mà thôi.

Trong lòng Hàn Phong cũng có tính quá, từ khi hắn tán công, tu luyện từ đầu cho đến nay trở lại Địa giai cửu phẩm cũng mất không đến một năm.

So với dự tính của Hàn Phong thì nhanh hơn một năm. Mà điều này chính là công lao của Tiêu Linh. Nếu như không có tiếng đàn của nàng thì hắn cũng không thể thần tốc thăng cấp như vậy.

Dùng không đến một năm để có được thực lực mà một người phổ thông phải mất đến ba bốn mươi năm mới có thể đạt được. Cũng khó trách Phí lão không khỏi cảm khái như vậy.

Bất quá ước ao thì vẫn chỉ là ước ao. Phí lão cũng không ngốc đến nỗi học Hàn Phong tán công. Chính hắn cũng hiểu rõ tư chất của bản thân không thể nào đánh đồng với Hàn Phong được. Mà trong mắt Phí lão thì Hàn Phong cũng đã chính thức trở thành quái thai thượng đẳng. Không biết trong thời gian tới có thăng cấp thành quái thai đỉnh phong hay không.

Hai người cười vui nói chuyện rất rôm rả, lúc này Hàn Phong mới nghĩ đến Tiêu Tấn nên phái người đưa tin tức cho hắn. Trên mặt cũng xuất hiện một tia nghiêm trọng, chậm rãi nói:

- Có thể qua mấy ngày nữa người có thể tìm được đối thủ để mà giải tỏa tâm tình.

- Là Lâm gia sao?

Phí lão cũng không quá kinh ngạc, nhàn nhạt hỏi.

Đối với quan hệ của hoàng thất và Lâm gia thì Tiêu Tấn cũng chỉ có thể dựa vào khả năng của Thiên giai cường giả. Phí lão tự nhiên cũng hiểu được vấn đề.

Vì vậy đối với dự định xuất thủ của Lâm gia lần này Phí lão cũng không lấy làm gì kinh ngạc.

Tiếp theo Hàn Phong nói kế hoạch của mình cho Phí lão nghe. Trước mặt Lâm gia lúc đầu thì tỏ ra yếu kém, đến thời điểm quan trọng thì Phí lão mới ra tay.

Phí lão nghe xong cũng gật đầu đồng ý.

Kế tiếp vì không cho Lâm gia biết được thông tin Phí lão đã xuất quan cho nên Hàn Phong thẳng thắn an bài Phí lão đến ở cùng Lý Thần.

Bởi vì thân phận Lý Thần đặc thù cùng với thương thế kỳ lạ cho nên dưới yêu cầu của Hàn Phong mà Tiêu Tấn liền an bài cho Lý Thần đến một địa phương tương đối hẻo lánh ở trong hoàng cung.

Mà bình thường trừ Hàn Phong ra thì cũng không có một ai đến nơi này. Cho nên Hàn Phong mới an bài Phí lão đến ở đây vài ngày, coi như gián tiếp bảo hộ Lý Thần.

Đồng thời Phí lão biết được sự tình của Lý Thần, biết được hắn vốn là Thiên giai ngũ phẩm cường giả thì cảm thấy hết sức hứng thú.

Thực lực vừa mới đề thăng cho nên Phí lão cũng biết được thực lực của một Thiên giai ngũ phẩm cường giả lớn đến mức nào.

Chẳng qua Phí lão cũng không có nghĩ tới mình chỉ mới bế quan có một tháng mà Hàn Phong lại có thể mang về một tuyệt thế cường giả. Tuy rằng người này đang thụ thương, hiện giờ ngay cả Nhân giai võ giả cũng không thể đánh lại nhưng cũng không khiến cho hảo cảm của Phí lão đối với Lý Thần giảm bớt.

Mấy ngày khi Phí lão xuất quan thì ở phủ đệ Lâm gia cũng nghênh đón vài nhân vật thập phần trọng yếu.

Bên trong một tiểu viện của Lâm gia phủ. Lâm Chấn Khôn đắc ý mỉm cười nhìn mấy người đứng trước mặt. Mà người đứng đầu đám người này chính là Thượng Quan Vô Ngã.

Bây giờ trên mặt Thượng Quan Vô Ngã vẫn mang theo một chút phong trần. Hơn nửa năm nay hắn thường ngày sống an nhàn sung sướng cũng bắt đầu cảm thấy uể oải.

Bất quá, cũng may nửa năm nỗ lực này cuối cùng thì cũng đổi lấy được cơ hội này.

Nhìn Thượng Quan Vô Ngã trước mặt mà Lâm Chấn Khôn có chút sung sướng nói:

- Thượng Quan huynh, lần này chính là khổ cực người rồi!

Thượng Quan Vô Ngã nghe vậy ngược lại cũng không có biểu tình gì đặc biệt, chỉ hơi gật đầu nói:

- Lão phu mấy năm nay không có làm nhục mệnh. Trải qua nửa năm điều tra cuối cùng thì lão phu cũng có thể bắt được ba người.

Tiếp theo hắn chỉ vào ba người đứng đằng sau mình bắt đầu giới thiệu.

Làm biểu thị coi trọng, Lâm Chấn Khôn cũng không có ngồi xuống. Bốn người đứng trước mặt mỗi khi Thượng Quan Vô Ngã giới thiệu một người thì Lâm Chấn Khôn lại mỉm cười đồng thời cũng nhiệt thành bắt chuyện với bọn họ.

Sau khi Thượng Quan Vô Ngã giới thiệu xong, Lâm Chấn Khôn cũng rõ ràng lai lịch của ba người này. Đương nhiên lúc Lâm Chấn Khôn vừa nhìn thấy ba người thì có thể cảm nhận được luồng khí tức không kém gì mình. Điều này càng khiến cho hắn cảm thấy vui sướng.

Có thể có được sự trợ giúp của ba gã Thiên giai cường giả có thực lực không kém gì mình Lâm Chấn Khôn thầm cảm thấy Lâm gia vô cùng may mắn. Hắn đối với lần hành động này vô cùng tự tin.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

294. Chương 276: Trước Đêm Giao Phong.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Mà khi biết được thân phận của ba người này thì Lâm Chấn Khôn cũng phải tấm tắc đến bắt tay nói chuyện.

Theo như sự giới thiệu của Thượng Quan Vô Ngã thì người đứng ở cuối cùng thoạt nhìn niên kỷ khoảng một trăm tuổi, thân hình giống với một lão giả bệnh tật thể nhưng lại là một Thiên giai tam phẩm cường giả.

Đừng xem hắn mũi ưng, mắt tam giác, khuôn mặt hình lưỡi liềm. Thế nhưng ở phía tây của Thiên Tinh đế quốc chính là một người thập phần nổi danh.

Đương nhiên theo như miêu tả thì đây ắt hẳn là ác danh.

Lão giả tên là Liêm Cẩn theo như tư liệu của Thượng Quan Vô Ngã thì Liêm Cẩn này năm ấy ở trong ngũ độc môn ở phương tây chính là đệ nhất nhân.

Chẳng qua do Ngũ Độc môn đắc tội với quá nhiều người cho nên các thế lực xung quanh mới liên thủ lại tiêu diệt tông môn của hắn.

Lúc đó Liêm Cẩn được tông môn phái đi làm nhiệm vụ cho nên mới có thể bảo toàn được tính mạng. Thẳng đến mười lăm năm trước, Liêm Cẩn mới có thể đem tâm pháp độc kinh chí cao vô thượng của Ngũ Độc môn tu luyện thành. Dựa vào một tay xuất quỷ nhập thần thì độc công phu liên tiếp tàn sát nhưng tông môn đã từng tham gia vào sự kiện diệt Ngũ Độc môn năm đó.

Cũng bởi vì hành động này của Liêm Cẩn mà hắn ở các nước láng giềng phía tây Thiên Tinh đế quốc có danh tiếng vô cùng lớn. Đồng thời còn nhận được danh hiệu quỷ thủ.

Ý chỉ Liêm Cẩn thi độc thần kỳ, thần không biết quỷ không hay. Dưới mọi tình huống thì người bị trúng độc vô cùng quỷ dị mà khi chết đi cũng vô cùng kinh khủng.

Do Liêm Cẩn tu tập độc chính chính là tâm pháp vô cùng bá đạo cho nên phương thức tu luyện độc kinh này không bình thường chút nào. Cũng không cần giống như Hàn Phong hấp thu thiên địa nguyên tố để thúc đẩy đấu khí của bản thân.

Đấu khí độc kinh chỉ có thể tăng lên khi không ngừng ăn các loại kịch độc cho đến khi máu trong cơ thể hình thành một loại độc khí.

Độc khí này cùng với đấu khí vô cùng giống nhau. Chẳng qua nếu so sánh với đấu khí thì yếu hơn một phần. Nhưng nếu so về công kích thì độc khí mà bản thân Liêm Cẩn mang trên người có tính ăn mòn cực cao. Đặc biệt đối mặt với địch nhân có thực lực kém hơn người thì độc thì không cần phải suy nghĩ kẻ trúng độc sẽ thống khổ vô cùng.

Chỉ cần nhất thời không để ý thôi cũng chính là cơ hội để độc khí thâm nhập vào trong cơ thể. Từ đó địch nhân bắt đầu bị ăn mòn từ bên trong.

Lâm Chấn Khôn nghe Thượng Quan Vô Ngã giới thiệu như vậy thì cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, không ngừng nhìn Liêm Cẩn vài lần, trong lòng không khỏi cảm thấy ớn lạnh.

Mà Liêm Cẩn sau khi được Thượng Quan Vô Ngã giới thiệu xong cũng lộ ra dáng vẻ tươi cười mà giống như khóc thì đúng hơn nói:

- Lâm gia chủ, tại hạ Liêm Cẩn! Sau này xin được chỉ giáo nhiều hơn!

- Nhất định ! Nhất định!

Lâm Chấn Khôn nói.

Giới thiệu xong Liêm Cẩn thì Thượng Quan Vô Ngã lại giới thiệu tiếp hai người còn lại cho Lâm Chấn Khôn.

Hai người này chính là huynh đệ song sinh, phân biệt là Trịnh Đại và Trịnh Nhị.

Cả hai người này đều là Thiên giai nhị phẩm, từ khi xuất đạo đến nay mỗi lần xuất thủ đều cùng ra tay chưa bao giờ tách rời. Chính vì thế mà bọn họ phối hợp với nhau vô cùng ăn ý.

Trong lúc hai người chiến đấu căn bản không cần ngôn ngữ, ám hiệu cũng có thể biết được trong lòng đối phương đang suy nghĩ cái gì.

Tồn tại sự ăn ý bậc này tuy hai người chỉ là Thiên giai nhị phẩm thôi nhưng khi liên thủ cũng đủ để vây khốn Lâm Chấn Khôn. Không chừng cũng chưa chắc đã là đối thủ của bọn họ.

Mà đánh khí của hai người này hoàn toàn ngược lại với Liêm Cẩn.

Nếu như không phải Thượng Quan Vô Ngã có vận khí không tồi thì cũng không thể nào biết được thực lực của hai người bọn họ vốn chỉ là Thiên giai nhị phẩm mà thôi.

Có thể nói, Thượng Quan Vô Ngã gặp được hai người này chính là điều ngoài ý muốn.

Kỳ thực Lâm Chấn Khôn đối với chuyến đi lần này của Thượng Quan Vô Ngã tuy tính chất vô cùng quan trọng nhưng hắn cũng không có quá nhiều hi vọng. Chỉ cần có thể mời được một vị Thiên giai cường giả là hắn đã cảm thấy vui mừng rồi.

Thực không ngờ Vô Ngã lại có thể mang về tới ba người. Điều này bảo làm sao Lâm Chấn Khôn không vui cho được.

Chẳng qua lúc này Thượng Quan Vô Ngã giới thiệu xong hai người này thì phía sau đột nhiên vang lên một trận cười vô cùng khó nghe.

- Hắc hắc! Lâm gia chủ! Xem ra mọi người đều đã đến đông đủ. Thực khiến cho người khác chờ mong nha.

P phía sau vang lên một trận cười the thé vô cùng khó nghe. Tiếng cười bất thành linh này cũng khiến cho mọi người vô cùng cả kinh.

Gần như ngay lập tức mọi người xác định phương hướng rồi chạy về phía phát ra tiếng cười.

Trong nháy mắt nhóm người Lâm Chấn Khôn thấy một người xuất hiện nhưng bọn họ không rõ hình dáng của của đối phương. Ngay sau đó dưới ánh mắt chấn động của mọi người thì ba đạo thân ảnh vô thanh vô tức trực tiếp xuất hiện ở trong đại sảnh.

Lâm Chấn Khôn và Thượng Quan Vô Ngã vẫn còn chưa biết đối phương là ai thế nhưng ngay từ đầu ánh mắt bọn họ vô cùng kinh ngạc. Thế nhưng cũng chỉ diễn ra trong chốc lát, rất nhanh chóng hai người lấy lại được sự bình tĩnh.

Ngược lại ba người mới gia nhập Lâm gia là Liêm Cẩn, Trịnh Đại và Trịnh Nhị đều là những nhân vật đã thành danh từ lâu. Thế nhưng với thực lực của bọn họ cũng không thể nào xác định được vừa rồi đối phương dùng cách gì để xuất hiện ở trong đại sảnh.

Thậm chí nếu như lúc trước không có người mở miệng nói thì bọn họ căn bản là không có cảm giác được năng lượng ba động.

Tình huống quỷ dị bậc này không gì so sánh được, không khỏi khiến ba người cảm thấy khiếp sợ. Đồng thời ba người đối với thực lực của Lâm gia cũng có thêm nhận thức mới.

Mà lúc này Lâm Chấn Khôn ở đằng sau đã lấy lại được tinh thần cũng tiến lên hai bước cười nói:

- Đến hay lắm! Ta đến thay các vị giới thiệu một chút. Hai vị mặc hắc sắc áo bào này chính là sứ giả đến từ Vô Hoàng điện. Vô Hoàng điện chính là minh hữu của Lâm gia chúng ta. Cho nên ba vị cũng không cần quá mức kinh ngạc.

Lâm Chấn Khôn giải thích xong thì ba người cũng chậm rãi buông lỏng cảnh giác. Nhưng Liêm Cẩn và Trịnh Đại, Trịnh Nhị ba người nhìn về phía ba người vừa mới xuất hiện bằng ánh mắt tràn ngập sự ngạc nhiên.

- Lâm gia chủ! Ba vị này chính là cao thủ mà người mời đến sao.

Hắc bào nhân lúc trước phát ra tiếng cười mở miệng nói.

Lâm Chấn Khôn nghe vậy thì cũng gật đầu nói:

- Không sai! Địa Tá sứ giả! Sao người không giới thiệu một chút về hai vị ở bên cạnh đi!

Nguyên lai, người đang đứng nói chuyện với Lâm Chấn Khôn chính là người hồi trước bị Phí lão đánh bại chỉ sau hai chiêu, rồi phải dùng bí thuật để chạy trốn Địa Tá.

Trải qua gần hai tháng thời gian để khôi phục chấn thương. Lúc này thì thương thế của Địa Tá đã khôi phục hoàn toàn, thực lực đã phục hồi lại như xưa. Hơn nữa Lâm Chấn Khôn còn có thể cảm giác được khí tức trên người Địa Tá còn mạnh hơn xưa rất nhiều.

Trừ Địa Tá ra thì hai người ở phía sau đều một một thân hắc sắc kính phục. Trong đó có một nam tử trẻ tuổi vẻ mặt tái nhợt. Lâm Chấn Khôn cũng nhận thức được người này.

Hắn chính là tôn tử của Lâm Chấn Khôn - Lâm Hà.

Trông thấy dáng dấp Lâm Hà bây giờ, trong lòng Lâm Chấn Khôn cảm thấy bất đắc dĩ thở dài. Hắn cũng không nghĩ tới tôn tử của mình bình thường thoát nhìn trầm ổn dĩ nhiên lại chọn con đường cực đoan như vậy.

Tuy rằng Lâm Chấn Khôn bây giờ có thể cảm nhận được khí tức trên người Lâm Hà tăng tiến không ít nhưng trong lòng Lâm Chấn Khôn không có cảm thấy vui mừng một chút nào.

Cũng không cảm thấy kỳ quái, Lâm Chấn Khôn hắn vô cùng minh bạch mỗi lần thực lực của Lâm Hà đề thăng chính là hắn phải trả giá bằng sinh mệnh lực của chính mình.

Thực lực đề thăng càng lớn thì sinh mệnh lực tiêu hao càng nhiều. Đó không phải là điều mà Lâm Chấn Khôn muốn thấy ở hắn.

Thế nhưng mặc dù hiện tại Lâm Chấn Khôn căn bản không thể ngăn cản được Lâm Hà thế nhưng Lâm Chấn Khôn hắn cũng không phải chỉ có mình Lâm Hà là tôn tử. Mất đi Lâm Hà thì hắn lại phải bồi dưỡng một tôn tử khác để trở thành người kế thừa.

Theo như tính toán của hắn thì điều trọng yếu lúc này chính là thương lượng xem nên đối phó như thế nào với hoàng thất.

Mà nghe được Lâm Chấn Khôn hỏi như vậy Địa Tá cũng phát ra một trận cười chói tai. Lập tức mở miệng giới thiệu:

- Vị đứng bên cạnh ta chính là Địa Chu sứ giả. Tổng Sử điện hạ vì để phòng ngừa vạn nhất cho nên mới phái Địa Chu sứ giả đến hiệp trợ với Lâm gia chủ. Thân phận của Địa Chu sứ giả so với ta còn cao hơn vài phần. Thực lực hiện tại cũng là Thiên giai tam phẩm. Lâm gia chủ cũng không nên xem nhẹ.

- Nguyên lai là Địa Chu sứ giả, Lâm mỗ thất kính.

Lâm Chấn Khôn nghe vậy, trên mặt cũng lộ ra một tia hỉ sắc, vui vẻ không tả siết nói.

Không nghĩ tới, trong vòng một ngày dĩ nhiên lại có được sự trợ giúp của bốn vị Thiên giai cường giả. Điều này đối với việc trở mình của Lâm gia thì xác suất thành công chính là tăng lên gấp đôi.

Đối mặt với sự kích động nhân tâm như thế. Mặc dù Lâm Chấn Khôn vẫn vì chuyện của Lâm Hà cảm thấy mất mát cũng không nhịn được vẻ vui mừng mà cười to một tiếng.

Lúc này Địa Chu vẫn chưa mở miệng nói chuyện mà Địa Tá lại tiếp tục nói:

- Hành động lần này, Tổng Sử điện hà ngoài việc phân phó ta đến hiệp trợ Lâm gia chủ ra thì vẫn còn phải tới hai mươi danh Hoả Linh tử sĩ đến. Hi vọng rằng Lâm gia chủ có thể vận dụng tốt cơ hội này, không nên làm lãng phí tâm ý của điện hạ.

Nghe thấy Địa Tá nói như vậy con mắt Lâm Chấn Khôn sáng ngời. Hai mươi danh Hoả Linh tử sĩ, người khác có lẽ không biết nhưng Lâm Chấn Khôn hẳn thì biết rõ.

Trước đó hẳn phải năm mươi danh Địa giai tử sĩ bao vây Hàn gia, kỳ thực cũng chính là dùng phương pháp bồi dưỡng của Hoả Linh tử sĩ mà bồi dưỡng ra.

Bất quá Võ Hoàng điện dĩ nhiên cũng không có đem bí mật của bản thân mà tiết lộ cho Lâm gia. Cho nên Địa giai tử sĩ cũng chỉ là bán thành phẩm mà thôi. Chân chính so với Hoả Linh tử sĩ của Võ Hoàng điện thì Địa Linh tử sĩ của Lâm gia còn kém hơn một cấp.

Hôm nay lại có thể có được hai mươi danh Hoả Linh tử sĩ gia nhập, Lâm Chấn Khôn đối với kế hoạch lần này càng thêm phần chắc chắn.

- Phần tâm ý này của Tổng Sử đại nhân Lâm mỗ sẽ ghi nhớ trong lòng. Sau khi chuyện này thành công, Lâm gia cũng sẽ không bạc đãi các vị.

Lâm Chấn Khôn cười nói.

- Gia gia, hành động lần này ta cũng muốn tham gia, ta muốn tự tay giết chết Hàn Phong. Dùng máu của hắn để rửa sạch nỗi khuất nhục của ta.

Ngay khi Lâm Chấn Khôn vừa mới nói xong thì Lâm Hà một mực yên lặng từ đầu đến giờ đột nhiên mở miệng nói.

Lâm Chấn Khôn nghe vậy đầu tiên cũng không khỏi cảm thấy sửng sốt. Trong lòng hắn không ngừng tự hỏi có nên đáp ứng Lâm Hà hay không.

Nhìn thấy Lâm Chấn Khôn do dự, Lâm Hà bước lên ba bước đi tới trước mặt Lâm Chấn Khôn. Sắc mặt hắn tái nhợt không có tí huyết sắc nào, đôi mắt tràn ngập vẻ lo lắng nhìn thẳng vào Lâm Chấn Khôn, ngữ khí trở nên dữ tợn nói:

- Gia gia! Ta nửa năm gần đây chính là chịu đựng biết bao nhiêu khổ cực mới có thể có được một thân tu vi này. Hôm nay đầu khí của ta đã tiến nhập Thiên giai nhị phẩm. Ta chỉ có một ước nguyện là tự ta giết chết Hàn Phong. Người nên đáp ứng ta!

Dứt lời Lâm Hà nhìn chằm chằm vào Lâm Chấn Khôn đợi câu trả lời của hắn.

Kỳ thực Lâm Hà còn một chuyện nữa chưa có nói ra. Hắn không những muốn tự tay giết chết Hàn Phong mà còn muốn ở trước mặt hắn đem Tiêu Linh ra tùy ý lăng nhục nàng. Để một công chúa cao cao tại thượng ở trước mặt người mình thương hung hăng trà đạp, chỉ vừa nghĩ tới cảnh đó thôi thì toàn thân máu thịt của Lâm Hà không tự chủ được mà hưng phấn run lên.

Lâm Chấn Khôn cũng không có biết Lâm Hà đã trải qua hai lần tế máu cải tạo. Tuy rằng thực lực đề thăng trên diện rộng thế nhưng không những trong lúc cải tạo khiến bản thân đau đớn khổ cực mà sau khi cải tạo xong cũng tác động khiến cho tâm tính của hắn triệt để cải biến.

Đương nhiên, nguyên bản Lâm Hà vốn không phải là hạng người thiện lương, nhưng khi hắn ở đề đô được mọi người công nhận là thanh niên trẻ tuổi có thực lực kinh người nhất. Lúc nào trên người hắn cũng tồn

tại một vầng hào quang chói lòa. Chính vì để giữ hình tượng của mình trước mắt mọi người nên hắn rất ít làm những chuyện thương thiên hại lý.

Mà hiện tại ở sâu thẳm trong con người hắn vì hai lần tể huyết mà tính cách triệt để cải biến. Cho nên lúc này nhìn qua Lâm Hà, cũng có thể nhận thấy rằng hắn đã trở nên tàn nhẫn và bạo lực.

Chẳng qua Lâm Chấn Khôn đối với Lâm Hà hiện tại cũng không có bao nhiêu hứng thú. Nếu như hắn nguyện ý tham gai thì Lâm Chấn Khôn tự nhiên cầu còn không được.

Dù sắp thì cũng là một Thiên giai nhị phẩm cường giả. Tuy chỉ là nguy Thiên giai nhưng mà cũng có trợ lực rất lớn.

Thoảng phân tích sự được mất trong chuyện này, cuối cùng thì Lâm Chấn Khôn cũng gật đầu đáp ứng.

Mà Lâm Hà đối với việc Lâm Chấn Khôn đáp ứng thì quang mang thị huyết ở trong mắt lại càng tăng thêm vài phần.

Lúc này trong nội viện hoàng cung.

Tiêu Tấn cau mày ngồi ở trên cùng. Phía trước hắn có năm người. Người cầm đầu trong số năm người này Hàn Phong cũng đã từng thấy qua. Tiêu Chiến, trên danh nghĩa là thúc thúc của Tiêu Tấn.

Mà ở bên cạnh Tiêu Chiến lần lượt đứng ở một bên là ba vị lão giả. Riêng Hàn Phong thì đứng riêng ở một chỗ.

Bây giờ ánh mắt Hàn Phong không ngừng đảo qua bốn người Tiêu Chấn.

Trừ lúc trước gặp Tiêu Chấn ra thì Hàn Phong đối với ba vị lão giả bên cạnh hắn cũng rất tò mò.

Ba người này cũng chính là ba vị Thiên giai cường giả cung phụng của hoàng thất. Thoảng quan sát một phen, dựa vào tinh thần lực cường đại của mình mà Hàn Phong rất dễ dàng phân biệt được thực lực của đám người này.

Hai người trong ba người có thực lực là Thiên giai tam phẩm cường giả, có chút gần bằng với Phí lão một tháng trước.

Còn một người khác thì thực lực có phần kém hơn một chút cũng chỉ là Thiên giai nhị phẩm. Nhưng Hàn Phong có thể cảm nhận được lão giả này đã đạt đến bình cảnh của Thiên giai nhị phẩm. Chẳng bao lâu nữa là có thể thăng cấp.

Hàn Phong tin tưởng chỉ cần cho hắn một chút thời gian thì lão giả này có thể đột phá lên Thiên giai tam phẩm.

Đương nhiên nếu như Hàn Phong nguyện ý luyện chế cho hắn một khoả Huyền Linh đan thì chỉ cần ba tháng hắn tự nhiên có thể đột phá lên Thiên giai tam phẩm.

Chẳng qua tình huống hiện tại cũng không cho phép hắn làm như vậy.

Lúc này về mặt Tiêu Tấn vô cùng nghiến tức cuối cùng cũng mở miệng, chỉ nghe thanh âm hắn tràn ngập uy nghiêm, thần nhiên nói:

- Hôm nay ta triệu tập mọi người đến đây, chắc hẳn ai cũng có thể mơ hồ đoán trước một chút. Ta cũng không có nói nhiều lời vô ích.

- Bệ hạ, ta lâu nay đều được hưởng thụ ân huệ vô thượng của hoàng thất. Chỉ cần bệ hạ phân phó, thì chúng ta sẽ vì bệ hạ mà san bằng Lâm gia.

Lão giả mặc hôi sắc trường bào bên cạnh Tiêu Chiến nói.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

295. Chương 277: Giương Cung Bạt Kiếm.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hàn Phong biết hẳn gọi là Khôn Long.

Lời Khôn Long mới nói ra thì hai dĩa Thiên giai cung phụng khác cũng phụ hoạ theo.

Tiêu Tấn nghe vậy cũng cảm thấy vui mừng, nói tiếp:

- Trẫm tự nhiên biết được lòng trung thành của các vị. Lâm gia tự cho rằng nắm được tất cả mọi thứ trong tay, nhưng bọn hần không thể nào biết được thực lực chân chính của hoàng thất ta.

Tiêu Tấn lại nói:

- Nếu như không phải lão thất phu Thượng Quan Vô Ngã thì đối với hoàng thất thì Lâm gia cũng chẳng đáng để nhắc tới. Ngay từ lúc đầu, trẫm đã an bài ổn thoả tất cả, cho nên Lâm gia lần này không thể nào chạy thoát.

Bệ hạ, nếu biết Lâm gia có phản tâm vì sao ta không chủ động xuất kích đánh cho hần trở tay không kịp?

Tiêu Chiến lúc này đột nhiên mở miệng nghi hoặc nói.

Tiêu Tấn khoát tay nói rằng:

- Hoàng thúc! Đây cũng là chính trị. Lâm Chấn Khôn cũng là một người vô cùng khôn khéo, tuy biết rõ được phản tâm của hần nhưng trẫm vẫn không có bất cứ chứng cứ nào. Nếu như tùy tiện xuất thủ chỉ sợ sẽ để lại một ít chân tướng bất minh. Hơn nữa cũng có thể tạo nên rung chuyển trong đế quốc.

Tiêu Chiến nghe vậy thì bưng tỉnh đại ngộ.

Ánh mắt Tiêu Tấn lúc này cũng là rơi trên người Hàn Phong.

Tiêu Tấn nhìn về phía Hàn Phong, nhàn nhạt nói:

- Hàn Phong! Tình huống Hàn gia bên kia thế nào rồi.

- Phụ thân có truyền đến tin tức, Hàn Thiên Sơn dựa theo chỉ thị của bệ hạ đã ở tại đế đô đã an bài xong xuôi tất cả. Tuy rằng thực lực Hàn gia bây giờ giảm mảnh, nhưng cũng đủ để hoàn thành nhiệm vụ mà bệ hạ giao phó.

Hàn Phong hồi đáp.

Nghe vậy, Tiêu Tấn cũng gật đầu, thoải mái nói:

- Như vậy cũng là tốt rồi. Mấy ngày tới phiên các vị chú tâm một chút. Nanh vuốt của Lâm gia đã giương ra rồi thì chắc sẽ không đơn giản mà thu hồi lại đâu.

Mọi người lên tiếng trả lời, sau đó liễn ly khai, chỉ để lại hai người Tiêu Tấn và Hàn Phong.

Đợi những người khác đã rời đi, Tiêu Tấn lúc này mới hỏi:

- Tình huống Phí lão thế nào.

- Đã cho người đến thay thế, chắc hẳn không có bất cứ sai lầm nào.

Hàn Phong nhàn nhạt nói.

Nghe Hàn Phong nói như thế, Tiêu Tấn cũng gật đầu, sau đó lại hỏi về tình huống của Lý Thần nhưng kết quả vẫn giống như lúc trước.

Buổi tối trong hoàng cung vẫn như trước đèn đuốc sáng trưng.

Đến thời điểm này thì Thượng Quan Vô Ngã đã trở về được ba ngày.

Hôm nay khi trời hửng đông, đế đô vẫn đang bao phủ trong một mảng bóng tối. So với lời người xưa nói thì chính là bầu trời tựa hồ càng thêm âm trầm.

Mà một số thế lực tương đối nhạy cảm từ lâu cũng là ngửi được một tia khí tức bất đồng không tầm thường. Mà tối hôm nay cả đế đô bỗng nhiên giống như trở nên xơ xác tiêu điều chưa từng có.

Một đám mây đen đang bao phủ bầu trời phía trên đế đô. Một cảm giác trầm trọng bao phủ khắp nơi.

Sáng sớm nay, khi mà dân chúng vẫn còn đang say xưa tiến nhập vào trong mộng đẹp thì trong bóng đêm yên tĩnh có thêm vài đạo ảnh tử không rõ thân ảnh giống như u linh đang điểm nhẹ cước bộ cấp tốc chạy về đế đô.

Lúc này ở cách hoàng cung một đoạn không xa cũng đã có vài đạo thân ảnh tụ tập lại một chỗ. Ánh trăng như xuyên thấu qua từng tầng mây chiếu sáng đám người này.

Từ trong đám người một đạo ảnh tử chậm rãi bước ra phía trước. Đầu tiên hắn hơi quan sát thủ vệ phía bên ngoài hoàng cung rồi lập tức quay đầu lại phân phó vài câu với người đứng đằng sau.

Người nọ gật đầu lên tiếng trả lời, lập tức yên lặng tiêu thất trong bóng đêm.

Kế tiếp đám người kia yên lặng đứng nguyên tại chỗ. Không lâu sau đó thì cách hoàng cung cũng không xa liền truyền đến vài tiếng động trầm thấp giống như có người ngã xuống đất.

- Hảo! Hiện tại chúng ta tiến nhập hoàng cung, đợi đến khi bình minh ta muốn toàn bộ Tiêu gia triệt để biến mất khỏi Thiên Tinh đế quốc.

Bóng đen kia tuy trầm giọng nói nhưng vẫn có thể tạo ra một áp lực vô hình đối với những người xung quanh.

Theo mệnh lệnh của người này thì vài đạo thân ảnh dùng khí thế sét đánh nhanh chóng trùng tiến vào bên trong hoàng cung.

Lúc này tuy rằng bên trong hoàng cung đèn đuốc sáng trưng nhưng thủ vệ tựa hồ đi lại nhiều hơn bình thường.

Bóng đen dẫn đầu cảm thấy có một điểm gì đó không thích hợp thế nhưng tình huống đến lúc này không có bất cứ điều gì cho phép hắn lùi bước.

Vì vậy hắn cũng chỉ đành đem nghi ngờ trong lòng mình áp chế đi. Mấy người rất nhanh tiến vào sâu bên trong hoàng cung. Nơi nào bọn hắn đi qua đều để lại thi thể của vài tên thủ vệ.

Nguyên bản đế đô vốn yên lặng cũng đã bắt đầu từ từ mọc lên vài đạo hỏa quang. Ngay sau đó một trận âm thanh tiếng đánh nhau vang trong nháy mắt vang vọng khắp đế đô.

Theo sau tràng âm thanh đó là những tiếng rống giận giữ cũng với tiếng đấu khí va chạm nhau vô cùng chói tai.

Không được một hooig thì sự yên tĩnh của đế đô bị triệt để đánh vỡ. Trong màn đen yên tĩnh cũng đã bị những âm thanh của trận chiến đấu thay thế vào trong đó.

Những thường dân đang yên giấc hồng cũng bị trận âm thanh này đánh thức bật dậy.

Nhưng bách tính của đế đô không một ai biết được đã xảy ra chuyện gì. Nhưng tất cả đều có một hành động giống nhau, khoá chặt cửa nhà mình lại. Cho dù bên ngoài có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa thì đó không phải việc mà bọn hắn có thể tham dự được.

Bóng đen dẫn đầu đám người vừa nãy cũng một đường dễ dàng tiến nhập vào bên trong hoàng cung.

Bọn họ hiển nhiên không có nghĩ tới hôm nay hoàng cung canh phòng lại lơ lửng như vậy. Mà ngay khi mất người còn chưa kịp vui vẻ thì nguyên bản hoàng cung vốn đen kịt thì đột nhiên trở nên sáng trưng.

Ngay sau đó, một đạo âm thanh mang theo một chút trào phúng truyền từ bên trong hoàng cung ra ngoài.

- Lâm Chấn Khôn, trăm chỉ biết người đã rất sốt ruột rồi. Vì vậy mà ta đã sớm chờ người ở đây lâu rồi.

Đang nói đến đoạn quan rộng thì vài đạo thân ảnh đột nhiên xuất hiện trước mặt bóng đen.

Bóng đen cầm đầu đám người tự nhiên chính là Lâm gia gia chủ Lâm Chấn Khôn. Mà ở phía sau hắn có ba người từng là thất đại cung phụng của hoàng thất cùng với Liêm Cẩn và Trịnh Đại, Trịnh Nhị hai huynh đệ.

Cuối cùng là có hai gã mặc hắc sắc trường bào một tả một hữu đứng bên cạnh một thanh niên sắc mặt tái nhợt.

Không cần phải nói rõ đặc điểm của ba người này thì chắc hẳn ai cũng đã đoán ra. Đây chính là Địa Tá và Địa Chu của Võ Hoàng điện cùng với Lâm Hà sau khi trải qua hai lần huyết tể, thực lực đã tăng vọt.

Lâm Chấn Khôn ở giữa, trên mặt hiện lên một tia kinh dị nhưng hắn cũng ngay lập tức liền khôi phục trở lại.

Thấy nhóm người Tiêu Tấn đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mình thì trong lòng Lâm Chấn Khôn trái ngược lại vô cùng vui vẻ, hắn cười nhạt nói rằng:

- Tiêu Tấn, người quả nhiên là có chút chuẩn bị.

Đằng sau Tiêu Tấn chính là Khôn Long cùng với bốn gã Thiên giai cung phụng của hoàng thất. Đứng trước mặt nhóm người Lâm Chấn Khôn, Tiêu Tấn cũng đồng dạng cười nhạt nói:

- Lâm Chấn Khôn! Người đừng cho là chỉ với thực lực này của người là có năng lực có thể nuốt được hoàng thất trở thành tân chủ nhân của Thiên Tinh đế quốc?

- Tiêu Tấn! Chẳng nhẽ người nghĩ nhiều quá mà hoá ngốc hay sao. Người không nhìn xem đằng sau ta có tổng cộng mười Thiên giai cường giả. Mà hiện tại bên người cũng chỉ có bốn gã bất tử không làm nên trò chống gậy. Người nói phần thắng sẽ thuộc về ai.

Lâm Chấn Khôn lại tiếp tục nói:

- Còn có, ngay khi chúng ta nói chuyện thì sợ rằng lực lượng phòng giữ đế đô cũng đã rơi vào trong tay Lâm gia chúng ta rồi. Lúc này người không phải là đại đế cao cao tại thượng của Thiên Tinh đế quốc mà trở thành tù nhân của ta, tùy ý bốn cợt. Người còn cái gì để nói không. Ha ha!

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

296. Chương 278: Chuyển Biến.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Trông thấy Lâm Chấn Khôn không ngừng cuồng tiếu như vậy, khoe miệng Tiêu Tấn cũng không khỏi lộ ra nụ cười nhạt, hắn cũng không đáp lời.

Bất quá, lúc Tiêu Tấn thấy chính người đằng sau Lâm Chấn Khôn mi đầu hắn cũng không khỏi nhún vai. Hắn cũng không có nghĩ tới Lâm Chấn Khôn này lại có thể tụ hội được nhiều Thiên giai cường giả như vậy. Điều này quả thật là ngoài dự liệu của hắn.

Nói như thế thì bên phía Lâm Chấn Khôn chính là có mười tên Thiên giai cường giả mà bên hắn kể cả hắn cũng chỉ không có quá năm người mà thôi.

Tuy rằng nếu đơn đả thực lực thì bên Tiêu Tấn cao hơn một bậc. Nhưng năm đấu với mười hiển nhiên là bên hoàng cung thập phần bất lợi.

Mà lúc này Lâm Hà ở đằng sau Lâm Chấn Khôn đột nhiên tiến lên hai bước. Đôi mắt hắn tràn ngập vẻ yêu dị hồng đồng, mang theo ánh mắt huyết thị hắn không ngần ngại nhìn chằm chằm vào đằng sau Tiêu Tấn.

Mọi người theo ánh mắt của Lâm Hà nhìn lại thì mới phát hiện ở đây còn có một thiếu niên đang đứng.

Lâm Hà nhìn biểu tình thản nhiên của thiếu niên này thì khuôn mặt có chút vặn vẹo. Ngực khí tràn ngập lạnh lẽo nói rằng:

- Tốt lắm, không nghĩ tới dĩ nhiên bản thân ngươi lại tự tìm đến cái chết. Hôm nay ta phải cho ngươi thấy sự lợi hại của ta, trả lại nỗi khuất nhục khi xưa.

Hàn Phong đứng ở đằng sau Tiêu Tấn cũng đi ra ngoài.

Lúc này có người hướng về phía hắc nói chuyện, biểu tình cũng hơi sửng sốt.

Lập tức khi hắc nhận thấy vẻ mặt tái nhợt của đối phương ở cách đó không xa. Hắc chẳng bao giờ nghĩ tới một thủ vệ thống lĩnh từng đẹp trai tiêu xái nhưng hôm nay lại biến thành bộ dáng người không ra người quỷ không ra quỷ.

Bất quá lúc Hàn Phong đánh giá khí tức trên người Lâm Hà thì phát hiện khí tức của hắc so với nửa năm trước dĩ nhiên lại đề thăng hơn gấp bội

Thoáng nhìn ra đáp án, sắc mặt Hàn Phong cũng lộ ra một tia ngưng trọng. Theo như phán đoán của hắc thì chắc hẳn thực lực bây giờ của mình thua kém Lâm Hà rất nhiều.

Không! Có thể nhìn bề ngoài thực lực của Lâm Hà được cải biên rõ rệt nhưng lực lượng của mình so với hắc còn muốn cường đại hơn rất nhiều.

Thấy trong mắt Hàn Phong hiện lên một tia ngưng trọng, Lâm Hà có chút đắc ý cuồng tiếu nói:

- Không nghĩ tới nửa năm trước ba bất quá chỉ là một Địa giai nhất phẩm võ giả nhưng hôm nay chỉ sau nửa năm đã có thể trở thành Thiên giai cường giả hắc. Hàn Phong! Ngày này năm sau chính là ngày giỗ đầu của ngươi.

Lâm Hà tiếp tục nói:

- Yên tâm! Ta không để ngươi chết một cách nhanh chóng đâu. Chỉ ít trước khi ngươi chết ta còn muốn bắt con tiên nhân Tiêu Linh kia nhục mạ nàng trước mặt ngươi nữa. Trang diện này chắc hẳn là ngươi sẽ vô cùng yêu thích.

Tiếng cười của Lâm Hà vang vọng trong nội viện vô cùng chói tai.

Nhưng hắc không phát hiện lúc này sắc mặt của Hàn Phong từ đậm mạp chuyển sang băng lãnh.

Lời nói vừa rồi của Lâm Hà đã chạm phải nghịch lân của Hàn Phong.

Không ai có thể ở trước mặt hắc tùy ý vũ nhục Tiêu Linh như vậy. Huống chi người này lại còn dự định nhục mạ Tiêu Linh điên cuồng như vậy.

Chỉ riêng điều này thôi thì Hàn Phong đã không thể tha thứ cho hắc.

Vì vậy trong ánh mắt Hàn Phong nhìn về phía Lâm Hà trừ vẻ băng lãnh ra thì còn lộ ra một tia sát ý nồng đậm.

Mất thấy Hàn Phong trở nên băng lãnh, ánh mắt tràn ngập sát khí, Lâm Hà tựa hồ có chút kích động. Thế nhưng hắc cũng nhanh chóng chỉnh đốn lại tâm tình cuồng vọng phi thân về phía trước. Không hề có bất kỳ dấu hiệu nào hắc phóng thẳng về phía Hàn Phong.

Có lẽ có thể thực lực của Lâm Hà so với Hàn Phong còn cao hơn một bậc.

Đấu khí của Thiên giai nhị phẩm mặc dù là nguy Thiên giai thôi nhưng đó phải là điều mà Địa giai cao thủ có thể ứng phó được. Chỉ ít với thực lực của Lâm Hà hiện tại thì cho dù là cao thủ Địa giai đỉnh phong cũng có thể bị hắc giết chết dễ dàng.

Đáng tiếc, Hàn Phong cũng không phải là một Địa giai võ giả bình thường.

Tuy rằng thực lực hôm nay của Hàn Phong chỉ là Địa giai cửu phẩm võ giả thế nhưng biểu hiện của Lâm Hà cho thấy hắc không có Tiên Thiên đấu khí nhưng lại có thể đi vào Thiên giai.

Chỉ điểm đó thôi cũng đủ để bù đắp được sự chênh lệch về đấu khí giữa hai người.

Hàn Phong đã từng cảm ngộ quy luật của thiên địa. Hắn đối với thiên địa nguyên tố vô cùng mẫn cảm. Tất nhiên loại dựa vào huyết tể để tăng cường thực lực như Lâm Hà thì không thể nào so sánh được.

Hơn nữa Hàn Phong còn có tuyệt học có một không hai.

Vì vậy mặc dù chỉ là Địa giai cửu phẩm nhưng Hàn Phong bây giờ đánh nhau với Lâm Hà một trận cũng là liều mạng.

Nhóm người Tiêu Tấn tự nhiên là có thể cảm nhận được khí tức trên người của Lâm Hà không hề giống với những người thường.

Đối với Lâm Hà, Tiêu Tấn tự nhiên cũng có chút lý giải. Tuy rằng hắn vẫn không minh bạch rằng người này từ là Địa giai nhất phẩm thống lĩnh thủ vệ, vì sao chỉ mới qua nửa năm thôi mà thực lực lại tăng vọt một cách kinh khủng như vậy.

Nhưng lúc này Lâm Hà lại hướng tới Hàn Phong tấn công, trên mặt cũng hiện lên một tia quái dị.

Mà nhóm người Tiêu Chiến ở đằng sau không cần Tiêu Tấn phân phó, thân hình chợt loé lên ngay lập tức đã xuất hiện trước mặt Hàn Phong bảo vệ hắn.

Một cổ đấu khí điên cuồng vô pháp địch nổi từ trên người Tiêu Chiến toả ra. Đây cũng chính là lần đầu tiên Hàn Phong thấy Tiêu Chiến xuất thủ. Thiên giai tứ phẩm quả nhiên cường đại. Chỉ riêng khí tức sắc bén như vậy thôi cũng đủ để khiến cho võ giả phổ thông cảm thấy khiếp sợ.

Chẳng qua bây giờ Hàn Phong cũng không có lui lại. Băng Phách Hàn quang ở trong tay hắn chợt vung lên, cước bộ nhanh chóng đi về phía trước, thân ảnh đột nhiên bạo khởi dùng tốc độ ngang với Lâm Hà lao về phía hắn.

Đồng thời Hàn Phong cũng thấp giọng quát lên:

- Tiêu cung phụng, người này giao cho ta đối phó. Người đi bảo hộ bệ hạ.

Tiêu Chiến dự định xuất thủ thế nhưng nghe Hàn Phong nói như vậy, thân hình cũng không khỏi đình chỉ.

Trong nháy mắt vừa rồi khi mà Hàn Phong lướt qua thân thể hắn hướng phía Lâm Hà đâm tới một kiếm. Mà Lâm Hà lúc này vốn tưởng Tiêu Chiến sẽ xuất thủ đối với hắn nhưng không ngờ người động thủ đầu tiên lại là Hàn Phong. Điều này không khỏi khiến Lâm Hà cảm thấy vui mừng.

Tuy rằng thực lực của hắn đề thăng nhanh chóng nhưng hắn cũng không có quá ngu ngốc. Hắn cũng hiểu với thực lực vừa rồi của Tiêu Chiến mới bày ra thì không phải là thứ mà hắn có thể đối phó.

Đang nghĩ xem có nên lui xuống hay không thì không ngờ Hàn Phong tự nhiên lại muốn chui đầu vào rõ, muốn xuất thủ với hắn.

Trên bộ mặt dự tợn của mình, Lâm Hà không khỏi lộ ra bộ dáng tươi cười. Hắn nào có thể bỏ qua được cơ hội tuyệt hảo như vậy. Ngay lập tức vận khởi đấu khí một quyền đánh tới Hàn Phong.

Quyền kiếm tương giao, chấn khởi một trận khí lãng.

Sau một chiêu giao phong hai người Hàn Phong, Lâm Hà đều phải thối lui bảy tám bước mới có thể đứng vững được.

Mà một chiêu giao thủ này của hai người cũng là dấu hiệu của trận chiến khốc liệt bắt đầu.

Một trong ba gã Thiên giai cường giả được Thượng Quan Vô Ngã mời đến hiệp trợ Lâm Chấn Khôn là Liêm Cẩn tạn dụng lúc hai người điên cuồng giao phong thì nhanh chóng tiếp cận nhóm người Tiêu Chiến, ngữ khí vô cùng âm trầm nói rằng:

- Người là người đứng đầu Thất đại cung phụng Thiên Tinh hoàng thất? Thoạt nhìn thực lực cũng không tệ lắm, không ngại cùng lão phu giao tranh chứ!

Nói xong, hắn cũng không quản Tiêu Chiến có đồng ý hay không thì độc khí quỷ dị trên người Liêm Cẩn tụ ở trong lòng bàn tay hắn. Liêm Cẩn cười một cách âm hiểm, thân thể vẫn không ngừng tiến về phía trước vô cùng quỷ dị xuất hiện trước mặt Tiêu Chiến.

Mặc dù đây là lần đầu tiên Tiêu Chiến động phải một đối thủ có thân thủ quỷ dị giống như Liêm Cẩn nhưng hắn cũng không có hoảng loạn chút nào. Bàn tay giấu trong tay áo xuất hiện một đạo đầu khí vô cùng mạnh mẽ không gì so sánh được hướng về phía Liêm Cẩn mà oanh kích.

Liêm Cẩn ở giữa không trung thấy Tiêu Chấn xuất thủ cũng nhanh chóng không chế độc khí trên người tụ lại trước mặt vừa vặn chặn đỡ đạo năng lượng đầu khí này của Tiêu Chiến.

Độc khí cùng với đầu khí hung hăng đụng nhau, ánh sáng chói lòe phát ra. Đạo đầu khí do Tiêu Chiến phát ra dường như bị độc khí của Liêm Cẩn không ngừng ăn mòn. Không ngừng sinh ra ‘xích xích’ âm hưởng.

Sau một lát đạo đầu khí của Tiêu Chấn đã bị độc khí của Liêm Cẩn ăn mòn không thấy tăm hơi đâu nữa. Thấy một màn quỷ dị như vậy trên mặt Tiêu Chiến cũng hiện lên một tia kinh ngạc.

Lập tức hai chân hơi khụy xuống, thân thể bỗng nhiên nhảy dựng lên, tuy rằng độc khí của Liêm Cẩn thập phần quỷ dị thế nhưng Tiêu Chiến cũng không phải là người dễ chọc. Hắn không nhanh không chậm tiếp cận Liêm Cẩn.

Trong giây lát giữa không trung hai đạo thân ảnh dây dưa cùng một chỗ. Thỉnh thoảng có thể nghe được tiếng kinh khí va chạm vào nhau vang lên.

Mà ngay khi Liêm Cẩn cùng với Tiêu Chiến giao thủ thì Trịnh Đại vài Trịnh Nhị ở bên cạnh Lâm Chấn Khôn cùng với hai gã cung phụng bên cạnh Tiêu Tấn cùng nhau giao tranh.

Duy nhất chỉ còn có Khôn Long ở bên cạnh Tiêu Tấn là vẫn đứng cạnh hắn bảo hộ an nguy. Hắn vẫn còn muốn bảo hộ Tiêu Tấn thế nhưng một trong ba Thiên giai cường giả cung phụng Lâm gia trước kia từng làm phản hoàng thất, đồng thời có thù oán đối với Khôn Long nên cả hai nhanh chóng giao thủ với nhau.

Người này tên là Chúc Tuyền. Hắn cùng với Khôn Long đều là Thiên giai tam phẩm cường giả. Bất quá thực lực của hắn hơi kém một chút cho nên đành xếp dưới Khôn Long.

Chúc Tuyền vốn là hạng người vô cùng hiếu thắng do luôn bị Khôn Long áp chế ở trên đầu mà mới tìm tới Thượng Quan Vô Ngã. Chúc Tuyền cũng chỉ hơi cân nhắc lợi liền quay đầu với Lâm gia.

Tất cả cũng chỉ vì ngày hôm nay.

Chỉ trong thời gian ngắn bốn gã Thiên giai cường giả ở bên cạnh Tiêu Tấn đã bị quân lấy. Trong lúc nhất thời cũng không có cách nào có thể thoát thân.

Trông thấy bây giờ Tiêu Tấn chỉ còn lại một mình không người bảo hộ, Lâm Chấn Khôn hào khí địa sảng nói:

- Tiêu Tấn! Hiện tại bên cạnh ngươi cũng không có nổi một người. Chắc hẳn ngươi không có nghĩ tới sẽ gặp phải tràng cảnh này phải không. Để xem lúc này ngươi trông cậy vào ai để bảo hộ. Ta thấy ngươi nên đầu hàng đi thì hơn. Có thể ta nghĩ tình ngươi từng là đại đế mà cho ngươi chế được toàn thân.

Lúc này hai gã Thiên giai cường giả còn ở đằng sau Lâm Chấn Khôn cùng với hai gã nguy. Thiên giai cường giả đến từ Vô Hoàng điện cũng với bản thân Lâm Chấn Khôn là Thiên giai nhị phẩm hàng thật giá thật. Chỉ cần liếc mắt nhìn qua thôi cũng có thể thấy được ai hơn ai kém. Khó trách Lâm Chấn Khôn lại có thể đắc ý đến như vậy.

Chẳng qua Tiêu Tấn thấy vẻ mặt đắc ý của Lâm Chấn Khôn cũng không có cảm thấy sợ hãi. Đợi cho Lâm Chấn Khôn cười xong, Tiêu Tấn mới đi về phía trước hai bước, bộ ra một tia xem thường, bộ dáng tươi cười nói rằng:

- Lâm Chấn Khôn, uống công ngươi là người thông minh một đời. Có thể đem Lâm gia phát triển với quy mô như ngày hôm nay cũng đã tốn rất nhiều tâm tư. Thật không ngờ đến bây giờ ngươi lại ngu xuất đến như vậy.

-.....Hừ! Tiêu Tấn! Người cho rằng bây giờ người vẫn còn là đại đế cao cao tại thượng của Thiên Tinh đế quốc hay sao?

Lâm Chấn Khôn nghe được Tiêu Tấn nói vậy, sắc mặt phát lạnh, lạnh giọng nói:

- Hiện tại! Người cũng chỉ là một kẻ đáng thương mà thôi. Có cần phải ở trước mặt ta cần rõ như vậy không.

- Nga! Phải?

Ngữ khí Tiêu Tấn thập phần bình thản nói:

- Người vì sao không nghĩ tới, nếu như không có bất cứ điều gì bảo đảm mà ta lại dám ở trước mặt người động thủ. Ta và người đã quen nhau mười năm, lẽ nào người còn chưa có rõ tính cách của ta sao?

Nghe vậy, sắc mặt của Lâm Chấn Khôn cũng khê biến. Ngay lập tức hần nghĩ đến thế cục hiện giờ rõ ràng hần đang chiếm ưu thế, liền lại yên lòng, lạnh giọng cười nói:

- Tiêu Tấn! Chớ có dùng bộ dạng này để nói chuyện với ta. Ta mặc kệ người hôm nay dùng thủ đoạn gì thì cũng không thể nào thoát khỏi lòng bàn tay của ta được.

Nói xong, Lâm Chấn Khôn liền vận khởi đấu khí, hiển nhiên hần muốn tự tay giết chết Tiêu Tấn.

Mà Tiêu Tấn thấy Lâm Chấn Khôn bắt đầu hành động cũng không có biểu tình hoảng loạn, hần chỉ nhìn Lâm Chấn Khôn nhàn nhạt nói:

- Lâm Chấn Khôn, trọn to mắt chó của người mà nhìn cho rõ.

Đang nói chuyện thì chỉ thấy một đạo khí tức mạnh mẽ vốn không nên xuất hiện trên người Tiêu Tấn bỗng nhiên lại xuất hiện trên người hần.

Xảy ra biến hoá như vậy cũng đủ khiến cho Lâm Chấn Khôn vô cùng kinh ngạc. Nhất là khi hần cảm thụ được khí tức ẩn dấu uy áp trên người Tiêu Tấn thì trong lòng càng lâm vào cảnh trầm tư.

Biến hoá của Tiêu Tấn cũng khiến cho những kẻ ở đây chú ý. Những người không biết chuyện thì vô cùng khiếp sợ.

Duy chỉ có Hàn Phong đang triển miên chiến đấu với Lâm Hà thì khoé miệng lộ ra một tia tiếu ý.

Đối với việc Tiêu Tấn là một Thiên giai cường giả, có lẽ người khác không biết được nhưng Hàn Phong từ lâu đã phát hiện ra. Cho nên hần cũng không có như người khác mà lộ ra vẻ khiếp sợ.

Về mặt bất khả tư nghị nhìn Tiêu Tấn trước mặt, Lâm Chấn Khôn cảm thấy bản thân mình lúc này giống hệt như lần đầu tiên gặp hần. Một tay chỉ vào Tiêu Tấn, trong giọng nói tràn ngập vẻ không thể nào tin được:

- Người....! Điều này có thể sao?....Người thế nào lại là Thiên giai cường giả?

Lâm Chấn Khôn không thể nào tin được, quen biết Tiêu Tấn mười năm nay, hần chưa từng thấy qua Tiêu Tấn xuất thủ mà cũng chưa từng phát giác ra một nhân ngoại lưu nhân ở trước mắt mình. Thật không ngờ dĩ nhiên Tiêu Tấn lại ẩn giấu một thân Thiên giai cường giả.

Chỉ cần dựa vào khí tức này cũng có thể phán đoán được thực lực của Tiêu Tấn còn trên cả hần.

Tiêu Tấn vô cùng hài lòng với biểu tình bây giờ của Lâm Chấn Khôn, hần không khỏi cười nói:

- Lâm Chấn Khôn! Nghĩ không ra phải không! Ta đúng là một Thiên giai cường giả. Người không nên quên tổ tiên của Tiêu gia chúng ta chính là dùng võ để khai quốc. Con cháu Tiêu gia sao lại không tu luyện võ nghệ được.

Nghe được Tiêu Tấn nói vậy, Lâm Chấn Khôn cũng mới kịp phản ứng, nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của Tiêu Tấn mà hần không khỏi cảm thấy phẫn hận, giọng căm hận nói:

- Tiêu Tấn! Người không nên đắc ý. Mặc dù người là Thiên giai cường giả, nhưng hiện tại bên ta còn có năm người. Một mình người cũng không thể làm nên trò chống gì.

- Phải?

Về mặt Tiêu Tiên trêu tức Lâm Chấn Khôn nói:

- Ai nói với người bên ta chỉ có một mình ta? Lam Khải. Người còn chờ đợi gì mà còn chưa ra tay.

Nghe được Tiêu Tấn nói như vậy, Lâm Chấn Khôn không khỏi quay người lại. Vừa hay thấy được một Thiên giai cường giả đứng ở phía sau mình bỗng nhiên hướng về một Thiên giai cường giả đứng ở bên cạnh xuất thủ.

Người này dĩ nhiên không thể nào ngờ tới Lam Khải thân là đồng bạn lại có thể không do dự xuất thủ với hắn. Tuy rằng phản ứng vô cùng nhanh nhưng hắn vẫn bị một chiêu của Lam Khải bức thối lui mười bước.

Mà Lam Khải cũng không vì thế mà ngừng tay, trái lại liên tục xuất thủ khiến cho Thiên giai cường giả kia chật vật chống đỡ, nhất thời chiếm được thượng phong.

- Lam Khải? Người đây là có ý gì?

Lâm Chấn Khôn tức giận hét lên.

- Lâm Chấn Khôn! Ta Lam Khải sao lại có thể cùng người thông đồng làm vậy, mưu hại đại để chiếm đoạt giang sơn.

Lam Khải vừa xuất thủ vừa nói, động tác không có gì là đình trệ.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

297. Chương 279: Phí Lão Và Lý Thần.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Lâm Chấn Khôn nhất thời nghe được lời của Lam Khải nói thì lúc này hắn mới minh bạch Tiêu Tấn không biết dùng thủ đoạn gì mà có thể lần thứ hai thu phục được Lam Khải.

Nghĩ vậy sắc mặt Lâm Chấn Khôn cũng lúc trắng lúc xanh.

- Tiêu Tấn người cũng dùng quá mức đắc ý. Mặc dù người có thể nhất thủ tinh diệu xuất thủ nhưng ta vẫn chưa có thua.

Nói xong Lâm Chấn Khôn hướng về phía Địa Tá Địa Chu nói :

- Hai vị sứ giả, hiện tại đành phiên hai vị hiệp trợ ta cấp tốc bắt giữ Tiêu Tấn, để tránh để lâu có thể sinh biến.

Địa Tá và Địa Chu cũng đã phát hiện tình thế lúc này vô cùng nghiêm trọng cho nên rất nhanh gật đầu.

Tiếp theo ba người chia làm ba phương hướng nhanh chóng tiếp cận Tiêu Tấn.

Không cần nhìn cũng biết, ngay khi ba người chuẩn bị tiếp cận thì không biết từ chỗ nào xuất hiện hai đạo thân ảnh một tả một hữu ngăn chặn hai vị sứ giả của Võ Hoàng điện.

Đến lúc này thì tiểu ý trên mặt Tiêu Tấn càng ngày càng đậm.

Các biến cố tình hình xảy ra khiến cho nội tâm của Lâm Chấn Khôn vốn bất an càng thêm hoảng loạn.

Mà khi hắn thấy đột nhiên xuất hiện hai đạo nhân ảnh chặn trước mặt Địa Chu và Địa Tá thì con người không ngừng co giật.

Sinh thời Lâm Chấn Khôn vốn vô cùng cẩn thận, đối mặt với tình huống phát sinh này thân thể hắn cũng vô thức dừng lại, lập tức nhanh chóng lui lại phía sau.

Mà Địa Chu và Địa Tá hai người không ngờ biến hoá trước mặt lại kinh người đến vậy. Mặc dù phải đối mặt với nguy cơ, mặc dù hai người muốn tránh né thế nhưng hai đạo thân ảnh này đã tập trung lên bọn họ, hơn nữa động tác lại vô cùng nhanh chóng.

Trong lúc nhất thời hai người cũng không có cách nào có thể tránh né được thì bọn họ ở giữa không trung lộn ngược một vòng rồi đầu khí tụ ở hai tay đồng thời hướng về phía trước oanh kích.

Tuy rằng hai người đều là ngụy Thiên giai cường giả nhưng thông qua huyết tế thì lực lượng cũng đồng dạng rất khó dò xét ra điểm bất đồng.

Hai người dốc hết sức đem toàn bộ lực lượng xuất ra. Mặc dù không có chân chính đáng sợ như Thiên giai cường giả thực sự nhưng cũng có thể di sơn đảo hải. Uy lực cũng không phải tầm thường mà không khí xung quanh hai người đều bị lực lượng của họ cuốn vào. Dường hai người là trung tâm, đột nhiên xuất hiện một mảnh chân không.

Bất quá, hai đạo thân ảnh đột nhiên xuất hiện không có dấu hiệu đình chỉ thân ảnh. Thấy hai người Địa Tá và Địa Chu phản kích thì cũng không do dự, một người tung quyền một người tung cước.

Khí tức mạnh mẽ trong nháy mắt bạo thể ra ngoài tạo ra một trường uy áp không gì tả nổi.

Đầu khí bao vây lấy thân thể hung hăng oanh kích Địa Tá và Địa Chu.

Bốn đạo đầu khí mãnh liệt va chạm với nhau kịch liệt bạo khởi năng lượng ba động.

Nơi năng lượng lan đến đều tạo ra một trận kinh phong trong chớp mắt. Hoàng cung vốn xa hoa nhưng trong nhất thời bị tàn phá không ít.

Mà Địa Tá và Địa Chu cũng khó có thể chống lại cỗ bạo lực này. Ở giữa không trung không hẹn mà gặp thân hình hai người đồng thời lui về phía sau.

Địa Chu còn hoàn hảo một chút, thực lực của hắn so với Địa Tá thì mạnh mẽ hơn rất nhiều. Bay ngược về phía sau thân thể dùng sức vận chuyển đem lực lượng dư thừa bức ra ngoài cơ thể. Chớp mắt trên mặt đất xuất hiện hai khe nứt vô cùng đáng sợ.

Để hoá giải bạo lực mà Địa Chu liên tục thối lui tám bước, mới vừa rồi một lần nữa ổn định lại thân hình. Bất quá lúc này hắn hô hấp cũng vô cùng khó khăn. So với lúc trước thì yếu nhược hơn rất nhiều.

Về phần Địa Tá lại không có tốt được như vậy. Một kích bất thành linh như vậy trực tiếp oanh kích vào ngực hắn, ngay giữa không trung Địa Tá phun ra một ngụm máu tươi. Nếu như không phải Lâm Chấn Khôn nhanh tay nhanh mắt xuất thủ, tương kỳ hiệp trợ thì chỉ sợ Địa Tá càng thêm chật vật.

Tình huống bên này xảy ra biến hoá khiến nhóm người Tiêu Chiến đang chiến đấu cũng phải chú ý.

Mà lúc này đột nhiên hai đạo thân ảnh đẩy lùi được Địa Tá và Địa Chu hai người cũng đã có thể thấy rõ được hình dạng.

Trong lúc nhất thời khuôn mặt của Lâm Chấn Khôn không khỏi trầm xuống.

Người tới không phải ai khác tự nhiên là Phí lão vừa mới tấn cấp Thiên giai tứ phẩm.

Lúc trước cơ sở ngầm mà Lâm Chấn Khôn sắp đặt ở trong hoàng cung đã xác nhận tin tức rõ ràng Phí lão chưa có xuất quan. Nhưng chính lúc này Phí lão lại xuất hiện ở trước mặt hắn. Hơn nữa vừa rồi thấy được Phí lão xuất thủ Lâm Chấn Khôn có thể đoán được thực lực của Phí lão tất nhiên có chút tinh tiến. Lúc này sự việc xảy ra cũng đủ để cho hắn cảm thấy kinh ngạc.

Nhưng đối mặt một sự xuất hiện đột ngột của một người khác, Lâm Chấn Khôn thoáng suy nghĩ lộn lắt. Hắn có thể chắc chắn người này hắn chưa từng thấy qua, điều này khiến hắn cũng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. Bên người Tiêu Tấn từ lúc nào lại có thêm một Thiên giai cường giả nữa vậy.

Tuy rằng khí tức Thiên giai cường giả trên người này cũng không có ổn định nhưng chắc chắn là Thiên giai cường giả hàng thật giá thật. So sánh với hai người Địa Chu và Địa Tá thì mạnh hơn không ít.

Lúc này, Lâm Chấn Khôn mới nhớ tới từ đầu tới cuối, bộ dáng Tiêu Tấn vô cùng thông dong.

Tiêu Tấn trông thấy biểu tình của Lâm Chấn Khôn như vậy trong lòng cũng rất thư sướng, không khỏi cười nói:

- Phí lão, Lý lão, tình huống thế nào?

Phí lão gật đầu nói:

- Đông môn đã bị ta giải quyết.

Lý lão cũng chính là người mà Hàn Phong lúc trước vô tình gặp được Tao lão đầu Lý Thần. Trải qua một tháng trị liệu của Hàn Phong lúc này thân thể Lý Thần khôi phục so với trong tưởng tượng còn tốt hơn.

Ngày ngày hôm qua, dưới sự hiệp trợ cuối cùng của Hàn Phong thì căn bệnh Lý Thần phải mang trên mình hai mươi năm cũng đã triệt để chữa khỏi.

Mà thân thể của Lý Thần vừa mới khôi phục, còn chưa kịp vui vẻ thì năng lượng đấu khí bằng bạc trong người hắn cũng theo việc kinh mạch được chữa trị hoàn toàn trong nháy mắt chạy khắp cơ thể.

Đã lâu không cảm nhận được cảm giác thư sướng đến thế cũng là điều Lý Thần cảm thấy vừa ngoài ý muốn mà lại vừa vui sướng.

Hàn Phong cũng không ngờ tới, kinh mạch trong cơ thể Lý Thần vừa mới hoàn hảo chưa trị xong thì đấu khí tiềm tàng trong người ngày ngày lập tức đã dựa theo kinh mạch mà chạy khắp cơ thể hắn.

Dựa theo tính toán ban đầu của hắn thì bước đầu tiên cũng chỉ là chưa được thương thế thân thể cho Lý Thần mà thôi. Sau đó mới có thể dùng phương pháp khác để khôi phục lại năng lượng trên người hắn, từ đó hắn mới có thể lần thứ hai trở lại là Thiên giai cường giả.

Không nghĩ tới, cuối cùng lại xuất hiện tình huống ngoài ý muốn đến như vậy. Bất quá cũng tiết kiệm cho Hàn Phong không ít phiền phức.

Chẳng qua Lý Thần cũng đã thụ thương hai mươi năm. Trong hai mươi năm tuy đấu khí vẫn ở trong cơ thể hắn cũng nhưng để duy trì cho sinh mệnh của mình Lý Thần cũng đã tiêu hao không ít đấu khí trong hai mươi năm đó.

Hơn nữa thương thế vừa mới khỏi, tuy đấu khí của Lý Thần cũng đã có khôi phục nhưng bất quá cũng chỉ miễn cưỡng đạt được Thiên giai nhất phẩm.

Về phần muốn hoàn toàn khôi phục đến trạng thái đỉnh phong của hai mươi năm trước thì cũng chỉ không ngừng cung cấp đan dược mới có thể đạt được.

Cũng may tuy chỉ là Thiên giai nhất phẩm nhưng cũng đủ giả đối phó được với tình huống hiện tại.

Nếu như đã có thể khôi phục lại được thực lực Thiên giai thì Lý Thần tự nhiên cũng muốn giúp Hàn Phong hiệp trợ hoàng thất đối phó với Lâm gia. Hơn nữa Lý Thần cũng với Phí lão lần này giống nhau đều được Hàn Phong cất giấu kỹ trở thành ám kỳ.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

298. Chương 280: Oan Gia Ngõ Hẹp.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Con mắt Lâm Chấn Khôn phát hiện tình huống đã nằm ngoài tính toán của mình, mà đám cao thủ phụ trách chiếm đánh để đồ không ngờ lại toàn quân bị diệt.

Mà vừa rồi nếu Tiêu Tấn không hỏi Phí lão thì hắn cũng không thể biết được chuyện này.

Phí lão phụ trách phía đông để đô, mà Lý Thần lại phụ trách phía tây.

Lúc này nghe được Tiêu Tấn hỏi như vậy về mặt cũng xem thường đáp:

- Tên kia! Hoả Tam cước miêu của lão phu thế nào. Hôm nay ta vô cùng cao hứng, nhìn qua thực lực cũng không phải là yếu, để ta hảo hảo dạy dỗ người một phen.

Nghe được lời này của Lý Thần, Tiêu Tấn cũng yên lòng. Lúc trước Hàn Phong đưa hai người tới trước mặt hắn, Tiêu Tấn cũng có chút kinh ngạc.

Bất quá khi biết được thực lực của Phí lão được đề thăng mà Lý Thần cũng đã khôi phục thực lực thì trong lòng tự nhiên là vui vẻ không gì so sánh được. Lập tức cùng với Hàn Phong hợp kế hoạch, chuẩn bị hành động cho tối nay.

Nếu như Lâm Chấn Khôn biết được tình hình của Phí lão và Lý Thần thì chắc chắn hôm nay sẽ không tùy tiện hành động như vậy.

Mà lúc này, Tiêu Tấn lại nhàn nhạt nói rằng:

- Lâm Chấn Khôn, người có muốn biết đám phản loạn quân đang nháo sự để đô kia hiện giờ ra sao, tình huống thế nào?

Nghe vậy Lâm Chấn Khôn nheo mắt, trầm giọng nói:

- Người muốn nói cái gì?

- Ha ha! Ta chỉ nghĩ nói cho người biết vì sao hai vị Thiên giai cường giả bên cạnh ta lại đến muộn như vậy mà thôi.

Tiêu Tấn rất hài lòng với biểu tình bây giờ của Lâm Chấn Khôn.

Chỉ ít khuôn mặt của Tiêu Tấn không có biểu tình nào khác lạ, hai mắt lộ ra hàn quang sắc bén, ngữ khí dày đặc nói:

- Người cái gì gọi là Địa giai tứ sĩ, chỉ sợ bây giờ đều đã bị hai vị Thiên giai cường giả bên cạnh ta toàn diệt rồi. Đồng thời bây giờ Tiết gia và Hàn gia cũng đã liên hợp lại đang ở để đô trấn áp phản loạn.

- Tiết gia và Hàn gia cũng đến?

Lâm Chấn Khôn nghe được Tiêu Tấn nói như thế thì cơ mặt không ngừng biến đổi. Hắn tin Tiêu Tấn không có lừa gạt hắn.

Hàn gia bởi gì tồn tại mối quan hệ với Hàn Phong mà Lâm Chấn Khôn cũng sớm có dự liệu, tình không cảm thấy kinh ngạc.

Nhưng Tiết gia, chẳng phải lâu nay luôn tỏ vẻ trung lập, cũng chưa bao giờ tham dự vào cuộc đấu tranh của các gia tộc khác. Nhưng tại sao lần này lại đứng về phía hoàng thất.

Đồng thời đến bây giờ Lâm Chấn Khôn cũng chưa hề thấy được hình bóng của Tiết gia gia chủ Tiết Chí. Trong lòng Lâm Chấn Khôn càng cảm thấy bất an.

- Người không cần tìm, bây giờ Tiết Chí đang ở bên ngoài phụ trách công tác thanh trừ phản loạn. Có hắn tọa trấn tin tưởng rằng Địa giai tứ sĩ của người cũng không thể làm gì được.

Lâm Chấn Khôn nghiêng răng nghiêng lợi, hai mắt mở to trừng trừng nhìn Tiêu Tấn, hắn dường như muốn dùng ánh mắt của mình để giết chết Tiêu Tấn vậy.

- Hảo! Hảo! Hảo thủ đoạn! Tiêu Tấn, không nghĩ tới ta nhiều năm bày kế như vậy, ở kinh đô khổ tâm tính toán, cuối cùng vẫn bị người đơn giản hoá giải. Xem ra ta vẫn còn xem thường người.

Ngay khi Lâm Chấn Khôn vừa dứt lời thì cách đó không xa đột nhiên truyền đến một tiếng kêu rền vang. Ngay sau đó một đạo thân ảnh bay thẳng tới Lâm Chấn Khôn. Vừa vịn rơi cách Lâm Chấn Khôn năm bước.

Mà thân ảnh sau khi rơi xuống đất thì không ngừng phun ra tiên huyết. Gương mặt tái nhợt vô lực.

Lâm Chấn Khôn híp mắt nhìn, thân ảnh này không phải là tử tôn của hắc Lâm Hà sao? Thế nào lại chặt vật như vậy?

Trong thấy vẻ mặt thống khổ đầy dử tợn của lâm Hà, Lâm Chấn Khôn cũng có chút kinh ngạc vô cùng, lập tức ngẩng đầu lên nhìn về phía trước.

Vừa lúc thấy được Hàn Phong cầm trong tay Băng Phách Hàn Quang kiếm, sát khí trùng trùng. Ngay cả thân kiếm cũng cộng sinh run rẩy một trận. Một tia hàn khí không ngừng tuôn ra, nhất thời khiến nhiệt độ xung quanh giảm xuống.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Lâm Chấn Khôn có chút không dám tin vào con mắt của mình.

Bởi vì vừa rồi đem lực chú ý lên Tiêu Tấn nên hắc cũng không có biết được tình huống bên phía Hàn Phong.

Chẳng qua theo hắc nghĩ thì Hàn Phong mặc dù có phương pháp tu luyện vô cùng phi thường nhưng đấu khí chẳng qua cũng là Địa giai tứ phẩm mà thôi.

Mà Lâm Hà tôn tử của hắc đã trải qua huyết tể, đã trở thành nguy Thiên giai cường giả.

Nhưng dù vậy dùng thực lực Thiên giai nhị phẩm của hắc đối phó với cao thủ Địa giai phải dư sức mới đúng.

Chính là hắc không thể nào ngờ được Hàn Phong cũng không phải là một Địa giai cao thủ phổ thông. Từ thời gian trước hắc đã một bước tiến vào Địa giai cử phẩm.

- Phốc!

Vừa chạm mặt đất, sản sinh là phản lực vô cùng to lớn khiến cho Lâm Hà cũng phải liên tiếp phun ra vài ngụm máu tươi.

Thân thể không ngừng gãy gập, một tay bưng ngực, một tay nhanh chóng lau về máu ở khoé miệng. Lúc này ánh mắt của Lâm Hà tràn ngập vẻ khiếp sợ không cam lòng.

Mặc cho hắc có nghĩ thế nào đi chẳng nữa thì cũng không thể nào suy nghĩ được. Trước mắt chỉ là một Hàn Phong mới có mười lăm tuổi. Thế nhưng hắc là quái vật nơi nào lại có thể đánh bại hắc đã trải qua hai lần huyết tể.

Hắc thật ra là Thiên giai nhị phẩm cường giả!

Mặc dù trong chuyện này hắc biết được khó có thể xảy ra tình huống đó. Thế nhưng cũng không phải một Địa giai cường giả có thể làm được điều đó. Đánh bại hắc. Vốn nghĩ hôm nay có thể báo thù, rửa sạch mối nhục, hơn nữa có thể khiến Hàn Phong nhục nhã một phen.

Ai biết, cuối cùng lại xuất hiện kết cục như vậy.

Nghĩ đến đây, khuôn mặt tái nhợt của Lâm Hà cũng không khỏi trở nên vụn vụn dử tợn.

Đang tiếc ngay lúc trước hắc vừa mới bị hàn Phong đánh trúng một chưởng, lúc này toàn thân khí huyết cuộn cuộn. Càng nghiêm trọng hơn chính là hai tay hai chân hắc không ngừng run rẩy khiến hắc không thể nào đứng vững được.

Nhìn Lâm Hà đứng dậy vô cùng miễn cưỡng, muốn tiếp tục đánh nhau là điều không tưởng.

Tuy rằng Lâm Hà đã mất đi hi vọng nhưng dù sao thì bản thân hắc là tôn tử, Lâm Chấn Khôn cũng sẽ không mở to mắt mà nhìn Lâm Hà gặp phải chuyện không may.

Vì vậy tiến lên hai bước đem Lâm Hà che chắn ở phía sau, Lâm Chấn Khôn lúc này mới trầm giọng nói:

- Lâm Hà! Đến tốt cục đã xảy ra chuyện gì, người vì sao lại bị một Địa giai võ giả đánh thành như vậy.

Nghe vậy, trong lòng Lâm Hà phiền muộn không gì tả nổi. Nhưng câu hỏi của gia gia hắc, hắc tự nhiên không dám không trả lời. Hắc cũng chỉ có thể thành thật trả lời:

- Gia gia! Tiểu tử này đấu khí rất quý dị, cộng với chuôi binh khí trong tay hẳn có thể cùng ta tranh đấu.

Lâm Hà lại nhìn Hàn Phong vẻ mặt nghiêng rằng nhiên lợi nói:

- Ta đã dùng tất cả thủ đoạn nhưng đều bị thân pháp quý dị của hắn tránh được. Hắn cuối cùng thừa dịp ta lực kiệt mới ra tay đánh lên.

Lâm Hà tựa hồ cảm giác mình bị một Địa giai võ giả đánh bại thật mất mặt vô cùng. Lời nói này cũng chỉ có thể miễn cưỡng chấp nhận được mà thôi.

Nhưng những người ở đây có ai không phải là lão cáo già. Sao lại có thể dễ dàng tin tưởng lời nói của Lâm Hà như vậy.

Cho nên mấy người còn chưa có động thủ đều không hện mà nhìn về phía Hàn Phong.

Phí lão thì đương nhiên không có điều gì phải ngạc nhiên. Từ lâu hắn đã biết được thực lực chân chính của Hàn Phong không chỉ đơn giản như vẻ bề ngoài. Trên đời này trừ Thiên giai cường giả ra thì tin tưởng rằng không có ai có thể là đối thủ của hắn.

Mặc dù Lâm Hà trải qua huyết tể, đã là Thiên giai nhị phẩm cường giả. Thế nhưng dù sao thì cũng không có Tiên Thiên đấu khí, cho dù lực lượng có mạnh nhưng tiêu hao cũng phi thường nhanh.

Có thể hắn phải huyết tể vài lần nữa đạt được nguy Thiên giai ngũ phẩm thì mới có thể hoàn toàn đánh bại được Hàn Phong. Bất quá lúc này thì hắn không phải đối thủ của Hàn Phong.

Tiêu Tấn và Lý Thần đứng ở bên cạnh, hai người bây giờ mới thoáng mang theo ánh mắt kinh dị nhìn Hàn Phong.

Mặc dù hai người đối với thực lực của Hàn Phong cũng biết được chút ít nhưng không nghĩ tới thực lực của hắn lại có thể kinh khủng như vậy. Lực lượng bậc này đã nằm ngoài nhận thức Địa giai võ giả của bọn họ.

Dùng nhiều năm từng trải của bọn họ, tự nhiên biết được trên đại lục này dù là Địa giai võ giả đỉnh phong cũng không thể nào có được thực lực như vậy.

Trừ khi phải dùng bí pháp nào đó, nhưng Hàn Phong hiển nhiên không có sử dụng bất luận phụ trợ ngoại lực nào cả. Đây hoàn toàn là chân chính thực lực.

Về phần Lâm Chấn Khôn, đến bây giờ liên tiếp xảy ra vài lần biến cố khiến cho vẻ mặt của hắn càng ngày càng âm trầm.

Đầu tiên là Tiêu Tấn mạo danh kỳ diệu trở thành Thiên giai cường giả. Tiếp đó thì Phí lão xuất quan cùng với một Thiên giai cường giả không biết từ nơi nào đến, đem thế lực bên ngoài của mình tiêu diệt hoàn toàn.

Còn có sự tham dự của Hàn gia và Tiết gia. Kể từ đó, Lâm Chấn Khôn cũng minh bạch, kế hoạch mà bản thân mình tính toán bấy lâu nay đã sụp đổ hoàn toàn.

Đồng thời với tình huống của hắn hiện nay tựa hồ có chút không ổn.

Lâm Hà bị trọng thương mất đi khả năng chiến đấu. Địa Tá và Địa Chi hai vị cường giả đến từ Vô Hoàng điện trước kia bộ mặt cao ngạo không gì so sánh được, không ngờ đến thời điểm mấu chốt lại không có tác dụng gì.

Điều này khiến trong lòng Lâm Chấn Khôn ảo não không ngớt.

Bây giờ cũng chỉ có thể trông cậy vào ba gã Thiên giai cường giả mà Thượng Quan Vô Ngã mời về, cùng với ba gã Thiên giai cung phụng mà thôi.

Lâm Chấn Khôn tin tưởng, với thủ đoạn của Tiêu Tấn nếu như không phải bất đắc dĩ thì tuyệt đối không cho phép có người phản bội hắn.

Cho nên bây giờ hoàng thất có phần chiếm ưu thế, Tiêu Tấn cũng sẽ không có giọng điệu chiêu hàng. Điều này cũng làm cho ý niệm của bốn người kia không cách nào có thể thực hiện được.

Nhưng dù vậy thì tình cảnh của Lâm Chấn Khôn lúc này không cách gì cải biến.

Mà lúc này Hàn Phong đang đi về phía Lâm Hà. Mặc dù bên cạnh là Lâm Chấn Khôn nhưng lúc này Hàn Phong lại hoàn toàn không có nhìn thấy. Lời nói lúc trước Lâm Hà đã chạm phải nghịch lân của hắn.

Với Hàn Phong mà nói thì Tiêu Linh cùng với những người thân bên cạnh hắn chính là nghịch lân. Kiếp trước hắn không có chỗ nương tựa, cửa tan nhà nát. Từ khi sống lại tới nay thì mục tiêu của hắn chính là không ngừng cường đại hơn. Chỉ có thể cường đại hơn hắn mới có lực bảo vệ người thân.

Mà Huyền Thiên tông chính là mục tiêu kiếp trước của hắn. Hắn muốn khiến Huyền Thiên tông trở thành tông môn làm cho cả đại lục phải rung động.

Có như vậy thì hắn mới có thể bảo vệ được những người xung quanh.

Cho nên những lời nói ác ý vừa rồi của Lâm Hà đối với Tiêu Linh khiến cho Hàn Phong đã cho Lâm Hà vào trong danh sách tử hình.

Không cần nói nhiều, Hàn Phong bước từng bước tiếp cận Lâm Hà.

Phí lão đứng ở phía sau Hàn Phong căn bản không có nhắc nhở gì. Bởi vì hắn biết bây giờ Hàn Phong muốn gì.

Không một chút do dự, Phí lão thân hình léo lên, một khắc đã xuất hiện trước mặt Hàn Phong vừa vặn che chắn cho hắn khỏi Lâm Chấn Khôn.

Hàn Phong chỉ nhàn nhạt nói:

- Cảm tạ!

Sau đó lại tiếp tục đi về phía Lâm Hà.

- Người muốn làm gì?

Lâm Hà tuy trong lòng vô cùng tức giận. Nhưng bây giờ ánh mắt Hàn Phong lạnh như băng, tràn ngập sát ý khiến cho thân thể hắn không ngừng run lên.

Chẳng biết tại sao trong lòng Lâm Hà toát ra một cỗ nguy cơ vô cùng to lớn. Hai chân vốn không ngừng run rẩy nhưng đột nhiên như có khí lực nhanh chóng lùi lại sau hai bước.

Mà lúc này Lâm Chấn Khôn thấy Hàn Phong giống như không nhìn thấy bản thân mình thì sắc mặt không khỏi tức giận nói:

- Tiểu tử! Đừng có quá càn rỡ, lão phu còn chưa có chịu thua. Địa Chu, Địa Tá hai người còn đứng đó làm gì, còn không mau xuất thủ. Các người lẽ nào lại muốn chết phải không.

Hai người Địa Chu và Địa Tá ở đằng sau vừa rồi đã từng cùng Phí lão và Lý Thân giao phong. Chỉ một chiêu đã phải rơi xuống hạ phong. Cho tới giờ khắc này khí tức vẫn còn có chút tán loạn.

Nghe thấy Lâm Chấn Khôn gầm lên, hai người cũng liếc nhau.

Địa Chu thoáng do dự, liền thấp giọng nói:

- Địa Tá, hành sự tùy theo hoàn cảnh. Nếu như chuyện không thể làm thì dùng linh độn thuật để thoát thân. Ta tin tưởng bọn họ không thể nào ngăn cản chúng ta.

Địa Tá đứng bên cạnh nghe vậy cũng cẩn thận gật đầu. Lập tức hai người một tả một hữu nhanh chóng tiếp cận Phí lão.

Nhìn thấy hai người xuất thủ, Lâm Chấn Khôn cũng không có nói nhiều, đầu khí trong cơ thể điên cuồng vận chuyển đem lực lượng toàn thân vận khởi đến cực điểm. Lập tức cùng với hai người Địa Chu và Địa Tá liên thủ giáp công Phí lão.

Phí lão đối mặt với ba người cũng chỉ cảm thấy một ít áp lực nhỏ.

Vào thời khắc này Lý Thần đằng sau thấy hành động của nhóm người Lâm Chấn Khôn cũng nhanh chóng chạy tới bên cạnh Phí lão đồng thời trong miệng không ngừng cười ha hả nói:

- Ta nói là ai đêm nay dám tập kích hoàng cung. Nguyên lai các ngươi là đám quái vật của Võ Hoàng điện. Hôm nay đúng là oan gia ngõ hẹp. Hai mươi năm trước bị tông môn các ngươi hãm hại. Hai mươi năm sau chính là lúc ta đòi lại một chút lợi tức.

Nói xong Lý Thần liền hướng tới Địa Tá công kích, vừa vận giáp chiến với ở hắn ở trên không trung.

Mà Địa Tá nghe được Lý Thần nói như vậy thì trong mắt không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc, lập tức trầm giọng nói rằng:

- Ngươi là ai mà cùng Võ Hoàng điện chúng ta lại có thâm cừu đại hận?

Tâm tư Địa Tá vừa chuyển, lập tức dụ dỗ nói:

- Nếu như các hạ không bỏ hiềm khích lúc trước nguyện trợ giúp ta bắt được Tiêu Tấn thì ngày khác Võ Hoàng điện tự nhiên sẽ hướng tới các hạ cảm tạ. Đồng thời cừu hận trước đây cũng sẽ xoá bỏ. Các hạ thấy thế nào?

Không thể không nói một chút ý nghĩ này của Địa Tá cũng chỉ trong hai lần hô hấp mà thôi. Nhưng cũng chỉ cần có thể, trong đầu hắn đã hiện lên một kế hoạch.

Bất quá, thật đáng tiếc, Địa Tá lại chọn sai đối tượng.

Hàn Phong đứng một bên nghe thấy Lý Thần nói vậy cũng minh bạch được nguyên lai hai mươi năm trước đầu khí của Lý Thần bị phế bỏ là do Võ Hoàng điện thần bí khó lường.

Như vậy xem ra Võ Hoàng điện từ hai mươi năm trước đã thường lui tới đại lục. Mà hai mươi năm nay vẫn một mực ẩn nhẫn, không một ai biết được bọn họ tồn tại.

Hàn Phong nghĩ như thế.

Tiểu theo, ngay khi Lý Thần vừa ra tay thì Tiêu Tấn cũng xuất thủ. Tuy rằng thân là đế vương một đời nhưng Tiêu Tấn cũng hiểu tốc chiến tốc thắng tránh cho đêm dài lắm mộng.

Cho nên hắn bắt chấp cái gì là thân phận đế vương, đầu khí hồng sắc chói mắt trong khoảnh khắc trải rộng toàn thân.

< phần="” tán="” bát="” hoang="”>> chính là tâm pháp hỏa thuộc tính đỉnh cấp. Mà hoàng thất nhất mạch cơ bản đều thiên hướng có đầu khí hỏa thuộc tính.

Bây giờ một thân đầu khí được thi triển, xung quanh hoàng cung nhiệt độ không ngừng được nâng cao.

Toàn thân bị hỏa hồng đầu khí bao vây, Tiêu Tấn bề ngoài nhìn thân hình mập mạp nhưng hoàn toàn lại vượt qua khả năng tư duy của thường nhân. Hắn nhanh chóng tiếp cận Lâm Chấn Khôn.

Khi nhìn thấy động tác của Tiêu Tấn, Phí lão cũng thẳng thắn giao chiến với Địa Chi.

codon.tra

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiệt

299. Chương 281: Biến Hoá Quỷ Dị Của Lâm Hà. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

- Tiêu Tấn! Hôm nay cho dù lão phu có chết ở đây thì cũng muốn đem ngươi chôn cùng. Đến lúc sợ là Thiên Tinh đế quốc khắp nơi đều đại loạn.

Lâm Chấn Khôn có chút điên cuồng nói:

- Ta không chiếm được thì không cho người khác chiếm được. Nhất là Tiêu gia.

Dứt lời một đạo hồng sắc đấu khí xuất hiện trên người Lâm Chấn Khôn. Trong nháy mắt hai đạo đấu khí va chạm với nhau.

Đúng lúc này Hàn Phong cũng không có nói lời thừa. Thừa lúc mấy người Lâm Chấn Khôn bị nhóm người Tiêu Tấn, Phí lão, Lý Thần quần chân, đầu ngón tay Hàn Phong vừa chuyển lập tức phóng tới Lâm Hàn.

Ánh mắt Lâm Hà cảm thấy vô cùng kinh khủng và sợ hãi, lúc này Hàn Phong đã giơ Băng Phách Hàn Quang lên. Chợt một kiếm trực tiếp xuyên qua ngực Lâm Hà, máu tươi theo thân kiếm chậm rãi chảy ra ngoài.

Mà tới lúc này Hàn Phong thủy chung không có chớp mắt lấy một cái.

Lâm Chấn Khôn và Tiêu Tấn hai người, đều bị hồng sắc đấu khí bao trùm toàn thân.

Nhưng đấu khí của Tiêu Tấn nhìn qua cực kỳ chói mắt, trái lại đấu khí của Lâm Chấn Khôn so với Tiêu Tấn thì đã hơi có vẻ mờ mờ đi rất nhiều.

Thân ảnh hai người ở trong nội viện không ngừng giao chiến.

Tuy rằng nhìn qua cũng chỉ có vài nhịp hô hấp nhưng biểu tình Lâm Chấn Khôn cũng không thể nào che giấu được nội tâm nồng đậm vẻ khiếp sợ.

-Tiêu Tấn! Không nghĩ tới người dĩ nhiên lại ẩn giấu thực lực sâu như vậy. Thân thủ tốt như vậy mà có thể ẩn nhẫn vài thập niên không phải chuyện đùa.

Lâm Chấn Khôn đỡ quyền đầu của Tiêu Tấn kinh ngạc nói.

Nghe vậy, Tiêu Tấn cũng chỉ lạnh lùng cười nói:

- Nếu như không có những loại loạn thần tặc tử như người cả ngày muốn chiếm đoạt đế quốc của trẫm thì làm sao trẫm có tu vi như ngày hôm nay.

- Hừ! Không cần nói những lời như thế. Thắng làm vua thua làm giặc, đánh xong rồi hẵng nói.

Dứt lời, Lâm Chấn Khôn không nói nhiều lời, hần dùng tốc độ nhanh nhất bay về phía Tiêu Tấn.

Giữa không trung, nguyên bản còn có thể mơ hồ cảm nhìn thấy được thân ảnh của hai người. Lúc này cũng chỉ có thể nhìn nhận nhìn thấy tàn ảnh mà thôi.

Mà bên kia đối thủ của Tiêu Chiến chính là Quỷ Thủ - Liêm Cẩn.

Mặc dù so với Liêm Cẩn thì thực lực của Tiêu Chiến còn cao hơn một bậc nhưng Liêm Cẩn một thân độc khí cũng cấp cho Tiêu Chiến không ít phiền toái.

Vì phòng ngừa độc khí xâm nhập cơ thể cho nên khi chiến đấu Tiêu Chiến vô cùng cẩn thận, đồng thời hần còn phân ra một phần đấu khí để bảo vệ thân thể tránh cho việc độc khí xâm nhập cơ thể.

Cứ như vậy mặc dù đấu khí của Liêm Cẩn yếu hơn Tiêu Chiến rất nhiều nhưng bây giờ ngược lại chiếm được thượng phong.

Liêm Cẩn được xưng danh Quỷ Thủ xác thực cũng không phải là hư danh.

Về phần hai gã Thiên giai còn lại cùng với Trịnh Đại và Trịnh Nhị hai huynh đệ hiện giờ khó phân thắng bại.

Tuy thực lực hai huynh đệ bọn hần hết sức bình thường thế nhưng khi hai người liên thủ cũng khiến cho đối thủ gặp không ít phiền toái.

Cái này có thể nói được bọn họ phối hợp vô cùng ăn ý với nhau, hoàn toàn không có chút sót mẻ nào cả. Uy lực cũng được đề thăng không ít.

Bất quá trong thời gian cũng không thể nào phân thắng bại được.

Mà ngay khi mấy người khó phân được thắng bại thì lúc này Lâm Hà ở trước mặt Hàn Phong, thân thể hắn bị Băng Phách Hàn Quang xuyên qua ngực.

- Tí tách!

Một dòng máu nóng hồi theo thân kiếm chậm rãi chảy ra.

Lúc này Lâm Hà mở to hai mắt, vẻ mặt dữ tợn của hắn mang theo một chút kinh sợ không dám tin tất cả những gì đang xảy ra trước mắt mình.

Hắn há hốc mồm ra như muốn nói cái gì đó. Thế nhưng hắn phát hiện khí lực toàn thân hắn hiện giờ không chịu theo sự điều khiển của mình nữa.

Ngay sau đó một cỗ cường liệt mê muội ập tới.

Hắn không cam lòng bị Lâm Hà giết chết như vậy. Cố nén thống khổ, Lâm Hà vốn mất đi khí lực đột nhiên hai tay hắn nắm lấy thân Băng Phách Hàn Quang, dùng hết toàn bộ khí lực còn sót lại hô to:

- Hàn Phong, dù ta có chết cũng muốn ngươi chết theo! Ha ha!

Âm thanh cuồng tiếu đó cũng là chút khí lực còn sót lại cuối cùng của Lâm Hà, trong nháy mắt hắn giống như bất động không có hành động gì. Thế nhưng hai con mắt vẫn mở to, trừng trừng nhìn Hàn Phong với sự tức giận, không cam lòng.

Mà Hàn Phong trông thấy Lâm Hà trúng phải một kích chí mạng như vậy mà vẫn chưa có trực tiếp chết đi. Trong mắt cũng hiện lên một tia vô cùng kinh ngạc.

Hắn ngược lại không có cho là Lâm Hà có ý chí kiên cường, có thể dựa vào một hơi thở cuối cùng mà làm nên điều gì đó.

Tuy rằng hiện giờ hắn không rõ chuyện gì đang phát sinh, nhưng Hàn Phong cũng không dự định buông tha cho Lâm Hà lúc này.

Cánh tay nhẹ nhàng khẽ động. Một dòng máu tươi phóng lên cao. Băng Phách Hàn Quang đã được Hàn Phong rút ra khỏi cơ thể của Lâm Hà.

Nhìn về phía Lâm Hà, lúc này ở chỗ ngực hắn có thể thấy được một lỗ máu, máu tươi không ngừng chảy ra ngoài.

Bất quá, Hàn Phong cũng phát hiện Lâm Hà vẫn chưa có ngã xuống nhưng nhãn thần của hắn cũng từ từ tan rã.

Đúng lúc Hàn Phong cho rằng Lâm Hà đã chết thì đột nhiên máu tươi trong cơ thể Lâm Hà đang chảy ra ngoài lại có dấu hiệu quay trở lại trong cơ thể hắn.

Ngay cả những giọt máu đã rơi xuống đổ thẫm mặt đất cũng đang không ngừng quay lại cơ thể Lâm Hà.

Nhìn thấy một màn quỷ dị như vậy, Hàn Phong cũng cảm thấy kinh ngạc không thôi.

Hàn Phong dựa vào tinh thần lực siêu cường của mình thậm chí có thể phát hiện Lâm Hà vốn đang thoi thóp đang không ngừng lấy lại sức sống.

Nương theo máu không ngừng chảy trở về cơ thể thì nhịp thở của Lâm Hà càng ngày càng mạnh, càng ngày càng ổn định. Đối với những gì xảy ra trước mắt, Hàn Phong cũng không thể nào lý giải được.

Chẳng qua hắn rất nhanh có một tia dự cảm không tốt. Hàn Phong nếu như để sự tình này tiếp tục xảy ra thì đó là điều không sáng suốt chút nào.

Tuy không rõ chuyện gì đang xảy ra nhưng Hàn Phong cũng không do dự chút nào, cánh tay nắm Băng Phách Hàn Quang hơi căng thẳng, một đạo kiếm khí từ trên thân kiếm phóng ra ngoài cao chừng nửa người.

Cổ tay khẽ động, chỉ thấy Băng Phách Hàn Quang trong tay Hàn Phong trong nháy mắt hoá thành một đạo lưu quang đâm vào đầu Lâm Hà.

Chỉ cần có thể chặt bay đầu Lâm Hà thì Hàn Phong tin tưởng cho dù không có biết được Võ Hoàng điện đã thi triển bí thuật gì trên người Lâm Hà nhưng một cơ thể mà không có đầu thì cũng không thể nào sống được.

Đối với một kiếm của mình, Hàn Phong có tự tin tuyệt đối.

Chẳng qua sự tình lại diễn biến không theo ý muốn của hắn.

Ngay khi một kiếm này của Hàn Phong gần đâm trúng đầu của Lâm Hà. Mà Lâm Hà vốn giống như nổ mạnh hết đà, thậm chí đã mất đi tất cả lực lượng, đứng vào lúc nguy hiểm nhất thì hắn khẽ động.

Hàn Phong chỉ kịp nhìn thấy nhân thân vốn đã tan rã, Lâm Hà vốn đã mất đi ý thức dĩ nhiên lại xuất hiện điều quỷ dị. Một đạo đầu khí trong cơ thể hắn trong nháy mắt tụ lại trong tay.

Hành động này của hắn khiến cho Hàn Phong có chút ngạc nhiên. Nhưng Hàn Phong cũng không có ngừng tay, dừng động tác.

Bằng Phách Hàn Quang mang theo kiếm khí lăng liệt, trực tiếp đâm vào cánh tay của Lâm Hà.

Nhưng ngoài ý muốn chính là lúc kiếm khí đâm vào tay của Lâm Hà thì bị ngăn trở bắn ngược trở lại.

Hàn Phong cảm giác giống như mình đâm vào một vật gì đó cứng rắn giống như cự thạch. Mặc dù có đầu khí hộ thể nhưng cánh tay của Hàn Phong cũng cảm thấy tê dại.

Mà thừa dịp hành động của Hàn Phong bị đình trệ, Lâm Hà vốn tưởng đã chết đột nhiên một cỗ lực lượng từ trong thân thể hắn bạo phát ra ngoài.

Trong nháy mắt Hàn Phong giật mình lùi người về phía sau.

Một bên thì cánh tay tê dại, một bên Hàn Phong ngưng nhìn Lâm Hà cách đó không xa.

Lúc này Lâm Hà cấp cho Hàn Phong một loại cảm giác thập phần quái dị. Rõ ràng sinh mệnh khí tức của Lâm Hà vốn đã mất đi, không ngờ lại có thể sống lại. Hơn nữa một chiêu vừa rồi của Lâm Hà tựa hồ còn mạnh hơn so với lúc trước giao thủ với hắn.

Đến lúc này, trong đầu Hàn Phong cũng nảy sinh ra vô số suy đoán.

Mà khi hắn thấy Lâm Hà vẫn như trước cơn người mất đi sức sống, trong lòng không khỏi cảm thấy khiếp sợ.

So với lúc trước thì sắc mặt Lâm Hà bây giờ càng trở nên tái nhợt. Đó chính là điểm bất đồng. Nếu như nói lúc trước Lâm Hà và hai gã Thiên giai cường giả của Võ Hoàng điện sắc mặt tái nhợt tự như thân thể bị trọng thương vô cùng suy yếu.

Vậy sắc mặt bây giờ của Lâm Hà cũng chẳng khác nào người chết.

Không sai, Hàn Phong rất rõ ràng, đây căn bản không phải là khí sắc của người bình thường. Trái lại xem qua gương mặt này cũng chỉ có người chết mới có thể có được.

Bất quá, lần này không giống với những người chết mà trước kia Hàn Phong từng thấy. Lần này Lâm Hà vẫn còn sống.

Nhưng Hàn Phong vẫn từ trên người của Lâm Hà cảm thụ được một tia tử khí thập phần nồng nặc. Mà lúc này tử khí ngày càng nồng đậm.

Lúc này Lâm Hà đột nhiên khôi phục khí sắc, trên mặt lộ ra một nụ cười nhạt. Con người hắn nhất thời vô cùng quỷ dị.

- Khắc khắc!

Một trận tiếng cười từ trong miệng Lâm Hà không ngừng vang lên, tiếp theo liền thấy Hàn Phong liền thấy Lâm Hà nhanh chóng phóng về phía hắn.

Trong nháy mắt một cỗ tử khí xộc đến trước mặt Hàn Phong.

Tuy rằng vô cùng kinh ngạc với biến hoá của Lâm Hà nhưng Hàn Phong cũng không có thả lỏng cảnh giác. Ngay khi Lâm Hà có hành động thì Hàn Phong cũng theo đó mà ra tay.

Thân thể nhanh chóng lui lại phía sau, đầu khí không ngừng vận chuyển. Đầu khí trong tay không ngừng quán thấu vào trong Băng Phách Hàn Quang. Đồng thời sẵn sàng đón nhận công kích của Lâm Hà.

- Phanh!

Thân kiếm chém lên tay của đối phương sinh một âm hưởng nặng nề.

- Rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra?

Dưới tình huống không sử dụng đầu khí mà không ngờ Lâm Hà lại có thể trực tiếp dùng thân thể để tiếp nhận một lần công kích của hắn. Cảm thụ được sự biến dị của Lâm Hà, Hàn Phong không khỏi nhú mày.

Lúc này thân thể Lâm Hà trở nên cứng rắn không gì so sánh được. Căn bản không thể lấy tiêu chuẩn của người bình thường ra mà đánh giá.

Loại sự tình quỷ dị này vượt qua những tri thức hiện tại trên đại lục. May mà Hàn Phong có được kiến thức rộng rãi cho nên trong khoảng thời gian này cũng đã minh bạch.

Nhưng Lâm Hà cũng không có cấp cho Hàn Phong bất kỳ cơ hội nào.

Những đợt công kích không ngừng kéo tới Hàn Phong.

Vô luận là tốc độ cùng lực lượng của Lâm Hà bây giờ so với trước kia phải đề cao hơn ba đến bốn thành.

Đồng thời lúc này Lâm Hà tựa như một con dã thú không biết mệt mỏi. Hắn tấn công bằng phương pháp đơn giản và hoang dã nhất chính là sử dụng quyền cước.

Nhưng chính như vậy cũng cấp cho Hàn Phong không ít phiền phức. Kế tiếp, Hàn Phong cũng đã thử công kích mấy lần nhưng không thể nào khiến Lâm Hà bị thương tổn. Tối đa cũng chỉ có thể để lại trên thân thể Lâm Hà một vài lỗ thủng.

Một bên Lâm Hà không ngừng dùng quyền đầu để công kích. Cước bộ của Hàn Phong không ngừng dao động. Thốn ảnh không ngừng biến ảo. Từng đợt công kích của Lâm Hà vừa đơn giản lại vừa thô bạo, tuy rằng rất có uy lực nhưng cũng không thể nào tiếp cận được Hàn Phong.

Hai người cứ như vậy giằng co một hồi.

- Phanh! Phanh! Phanh!

Qua vài lần giao thủ, Hàn Phong quan sát thì phát hiện Lâm Hà tựa hồ không hề có ý thức. Vừa rồi toàn bộ động tác của hắn hoàn toàn dựa vào một loại bản năng mà chấp hành.

Đồng thời tiếp tục chiến đấu thì tử khí trên người Lâm Hà càng ngày càng nồng đậm, trong chốc lát đã toả ra toàn bộ nội viện.

Mà mọi người đang chiến đấu cảm thụ được tử khí nồng đậm như vậy liền nhìn về phía hai người Hàn Phong.

Phí lão cùng Địa Chu đang giao thủ, thừa dịp Phí lão phân thân hắn toàn lực xuất thủ nên mới miễn cưỡng bức lui được Phí lão. Sau đó thân thể nhanh chóng bạo thoắt về phía sau, nhanh chóng phi thân về phía Lâm Hà.

Một bên Lý Thần vừa mới khôi phục được thực lực đang làm cho Địa Tá khốn khổ. Địa Tá không ngừng lùi lại phía sau mà Lý Thần cũng nhân cơ hội ai cũng đang chú ý đến khí tức tử khí nồng đậm kia mà từng bước ép sát Địa Tá.

Địa Tá và Địa Chu đồng thời lùi lại phía sau, tụ lại một chỗ. Trong lúc hai người liếc nhau thì Địa Chu lên tiếng:

- Tiểu tử Lâm Hà đã khởi động Niết Sát Trọng Sinh tiềm tàng trong cơ thể. Xem ra nơi đây không có thích hợp để ở lâu.

Địa Tá gật đầu đồng ý, mà giữa lúc hai người đang nói chuyện thì Phí lão và Lý Thần cũng lập tức đuổi theo.

Thực lực hai người Địa Chu và Địa Tá không kém nhưng đều là nguy Thiên giai cường giả. Tuy Lý Thần mới có khôi phục lại thực lực là Thiên giai nhất tinh cường giả nhưng vẫn có thể ung dung giao chiến với Địa Tá chứ nói chi đến Phí lão chính tông là Thiên giai tứ phẩm cường giả.

Bất quá hai người Địa Tá, Địa Chu cũng vô cùng giáo hoạt, trừ việc chính diện giao phong ra thì hai người còn sử dụng không ít bí pháp không thể nào tưởng tượng được. Ngay cả Phí lão và Lý Thần cũng gặp phải chút phiền phức trong thời gian ngắn.

Lúc này hai người tụ lại một chỗ rồi gần như đồng thời trong nháy mắt phi thân về phía Hàn Phong. Phí lão và Lý Thần tự nhiên cũng không buông tha đơn giản như vậy. Thân hình triển khai. rất nhanh chóng đuổi theo.

- Người nghĩ chạy đi đâu, đối thủ của người chính là ta!

Thân hình chợt loé lên, Phí lão chặn trước mặt Địa Chu nhàn nhạt nói.

Nhìn thấy Phí lão nhanh như vậy mà có thể đuổi theo, sắc mặt Địa Chu cũng phải ngẩn ra, lập tức có chút dữ tợn nói:

- Lão già này, đừng quá đắc ý, ta thừa nhận thực lực của người so với tin tình báo còn mạnh hơn rất nhiều. Nhưng nếu hai người chúng ta muốn ly khai thì chỉ sợ các người cũng không thể nào ngăn được.

- Phải? Người tựa hồ rất có lòng tin?

Phí lão lộ ra chút tiểu ý, nhàn nhạt nói.

- Hừ! Sự tồn tại của chúng ta, những người như các người không thể nào lý giải được! Ta khuyên người nên nhanh chóng ly khai nơi này, xem ra vẫn còn kịp. Bằng không thành địch nhân, chỉ sợ sau này đại lục không có chỗ nào cho người dung thân.

Địa Chu vừa cười vừa nói.

Lý Thần đứng bên cạnh nghe vậy thì lại cười nhạt nói rằng:

- Xem ra Võ Hoàng điện của các người cũng chỉ như thế thôi! Chỉ sợ hôm nay hai người các người không thể nào sống sót mà rời khỏi nơi này.

Nghe được ngữ khí của Lý Thần nói ra lai lịch của bộ họ, biểu tình Địa Chu hơi sững sốt, lập tức ngạc nhiên chất vấn:

- Người là ai? Sao lại biết được Võ Hoàng điện của chúng ta?

- Hắc hắc! Tính ra chúng ta cũng là những người quen biết đã lâu. Chỉ là lúc trước khi ta cùng với Võ Hoàng điện các người giao thủ, thì hai người các người sợ rằng còn đang chơi đùa ở nơi nào đó không biết chừng!

Lý Thần ra vẻ khinh thường nói.

Bất quá hai người Địa Tá và Địa Chu qua lời nói của Lý Thần có thể cảm thụ được một cỗ sát khí thực chất toát ra từ người hắn.

Tuy rằng Lý Thần bình thường đều cười hi hi, bộ dạng cũng không tính là già thế nhưng hai mươi năm qua hắn chịu đựng tất cả những điều này há có thể hoá giải một cách đơn giản cho được.

codon.tra

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

300. Chương 282: Càng Lúc Càng Mạnh.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Từ một Thiên giai ngũ phẩm cường giả, thoảng cái rơi xuống trở thành một lão đầu trói gà không chặt. Hai mươi năm qua, Lý Thần vì giải quyết thương thế của thân thể mình mà hầu như đã đi khắp đại lục, đã bị bao người khi dễ trào phúng.

Có thể nói hai mươi năm qua thân thể và tinh thần Lý Thần lúc nào cũng nằm trong trạng thái đau đớn, thống khổ đến khắc cốt ghi tâm. Nếu như không phải trời sinh hần lạc quan, cộng với tâm nguyện của hần còn chưa có hoàn thành cho nên hần mới có thể kiên trì được hai mươi năm.

Mà hôm nay dưới sự trợ giúp của Hàn Phong, hần đã có thể trở lại Thiên giai chi cảnh. Tuy rằng mới chỉ là Thiên giai nhất phẩm nhưng vô luận từ nay về sau có thể trở lại Thiên giai ngũ phẩm hay không thì trong lòng Lý Thần đối với Hàn Phong cũng vô cùng cảm kích không lời nào có thể tả được.

Trong lòng hần đối với điều kiện mà lúc trước Hàn Phong đưa ra còn do dự không dứt thế nhưng hần cũng không có cự tuyệt.

Nhất là sau khi gặp được hai người Địa Tá và Địa Chu của Võ Hoàng điện thì Lý Thần cũng minh bạch sợ rằng lần này Hàn Phong muốn trở thành địch nhân của Võ Hoàng điện. Võ Hoàng điện cường đại như thế nào thì hai mươi năm trước hần đã biết.

Hai mươi năm, có thể đánh bại được một Thiên giai cường giả như hần. Nếu như không phải vận khí của hần tốt, may mắn không chết thì chỉ sợ lúc này hần đã hoá thành một đồng xương trắng.

Nhưng cho dù biết được thực lực của Võ Hoàng điện đáng sợ như vậy nhưng Lý Thần cũng không có cảm thấy sợ hãi chút nào. Trong lòng hần càng kiên định phải giúp Hàn Phong. Cho dù có trở thành hộ vệ của Hàn Phong thì hần cũng không có ngại chút nào.

Lại nói qua, trải qua mấy ngày này, Lý Thần đối với Hàn Phong cũng hiểu biết được đôi chút. Đối với thiên phú kinh người của Hàn Phong thì hần cũng chỉ đành mắt chữ ‘A’ mồm chữ ‘O’ mà thôi.

Nhất là khi Phí lão từng nói thực ra Hàn Phong sớm đã tiến vào Thiên giai chi cảnh. Bất quá hần hiện tại đang tán công luyện lại lần nữa.

Lời này Phí lão nói ra chính là khiến cho Lý Thần phải xái cả quai hàm. Mất một lúc lâu sau mới có thể hồi thần được.

Vốn cho rằng mười tuổi đã trở thành một Địa giai cao thủ thì có thể nói là thiếu niên thiên tài của đại lục. Nhưng không có nghĩ tới đây lại là thành quả của lần tu luyện lần thứ hai của Hàn Phong.

Tốc độ tu luyện kinh khủng bậc này cũng là Lý Thần không có tận mắt nhìn thấy nên cũng không phải quá tin tưởng.

Đối với tiềm lực của Hàn Phong, Lý Thần cũng hết sức coi trọng. Trong lòng hần nghĩ, dựa theo thiên phú của Hàn Phong thì chỉ cần qua mười năm hần có thể với thực lực của chính mình mà đối kháng trực diện với Võ Hoàng điện.

Hần rất rõ ràng tình huống bản thân mình. Cho dù hần có thể một lần nữa tu luyện lại đến Thiên giai ngũ phẩm thì với tư chất của mình cũng không thể nào tiến vào Thiên giai lục phẩm trong thời gian ngắn được.

Mà hai mươi năm trước Võ Hoàng điện đã có thể đánh bại được mình thì hai mươi năm sau thực lực của bọn họ còn bành trướng tới mức độ nào, hần cũng không rõ ràng lắm.

Cho nên trong lòng Lý Thần cũng có tự đánh giá. Đối với điều kiện Hàn Phong đưa ra tự nhiên hần không có ý kiến gì, bởi vì hần muốn đợi Hàn Phong đến khi nào mà hần không cần mình bảo hộ hần nữa thì chính là lúc mà Hàn Phong có thể đối phó với lực lượng của Võ Hoàng điện.

Để có thể báo thù, Lý Thần tự nhiên cũng không quan tâm đến những thứ này.

Lúc này Địa Chu nghe được Lý Thần nói như thế, trong mắt hiện lên một tia vô cùng kinh ngạc, lập tức nói:

- Tuy rằng không biết ngươi là ai nhưng nếu như hai mươi năm trước ngươi và Võ Hoàng điện là địch thì hẳn là ngươi biết rõ được thực lực của chúng ta. Với thực lực của các ngươi hiện giờ thì chẳng khác nào lấy trứng chọi đá.

- Thì tính sao?

Lý Thần cười lạnh nói, hẳn không thèm để ý tới những gì Địa Chu vừa nói.

Địa Chu thấy Lý Thần như vậy, sắc mặt cũng âm trầm xuống, hừ lạnh một tiếng:

- Xem ra hai mươi năm qua ngươi còn chưa có minh bạch. Ngươi không sợ rằng Võ Hoàng điện sẽ cho người đuổi giết ngươi!

- Hắc hắc! Ta hai mươi năm nay may mắn không chết, mặc dù đã qua hai mươi năm nhưng ta vẫn như cũ - không chết không thôi!

Lý Thần hồn nhiên nói.

Phí lão đứng bên cạnh thấy Lý Thần tựa hồ như biết được lai lịch của hai tên này cũng hết sức hiếu kỳ. Nhưng bây giờ hiển nhiên không phải là lúc tiếp tục để nói chuyện.

Vì vậy, Phí lão nói thẳng:

- Lý lão đầu, hai tên gia hỏa này quỷ kế đa đoan. Chúng ta vẫn nên nhanh tay giải quyết bọn họ để còn trợ giúp cho những người khác.

- Cũng tốt! Dù sao thì hai người này cũng chỉ là tiểu lâu la mà thôi, cũng không cần nhiều lời với bọn chúng làm gì!

Lý Thần cũng gật đầu nói rằng.

Dứt lời thân hình hai người khởi động, lao thời tới hai người Địa Chu, Địa Tá.

Địa Chu, Địa Tá thấy thế cũng không có dám khinh thường. Hai người đồng thời mặc niệm, hai tay nhanh chóng khoát khoát tạo thành một thủ thế kỳ quái.

Mà Phí lão vừa mới tiến vào Thiên giai tứ phẩm, tốc độ cũng được đẩy lên không ít, thân hình so với Lý Thần thì nhanh hơn. Lúc này Phí lão đã đứng trước mặt hai người Địa Chu. Lập tức một đạo đấu khí cương liệt oanh kích về phía Địa Chu.

Quyền đầu mạnh mẽ, bụi bay tứ tán.

Đúng lúc này trước mặt hai người Địa Chu xuất hiện một đạo ba động cực kỳ quỷ dị.

Lý Thần hai mươi trước cũng đã tiếp xúc qua với Võ Hoàng điện cho nên nhìn thấy một màn quỷ dị trước mắt, liền lên tiếng nhắc nhở:

- Cẩn thận, đây là ba động thuật của Võ Hoàng điện. Nó có thể khiến cho đấu khí của đối phủ bắn ngược quay trở về.

Nghe được Lý Thần nhắc nhở, Phí lão cũng vô cùng kinh ngạc. Nhưng bây giờ quyền đầu đã xuất ra căn bản không kịp biến chiêu.

Oanh!

Mặc dù có Lý Thần nhắc nhở nhưng quyền đầu của Phí lão vẫn trực tiếp oanh kích vào ba động quỷ dị kia. Nhất thời từ trong ba động truyền đến một phản lực vô cùng lớn trực tiếp xuyên thấu qua cánh tay của hắn.

Biến hoá này khiến cho Phí lão trở tay không kịp. Bộ dạng có chút chật vật lui lại phía sau đồng thời hoá giải lực lượng phản chấn.

- Hắc hắc! Hiện tại người cũng biết được năng lực của Võ Hoàng điện rồi. Tư vị một chiêu vừa rồi như thế nào.

Địa Chu đắc ý nói.

Hắn cũng không có chờ Phí lão trả lời, mà lại nói tiếp:

- Ba động thuật ở trong Võ Hoàng điện chính là một bí thuật. Nhưng cũng chỉ có thể xem như là một chiêu thức hạ tầng mà thôi. Một hồi nữa các người có thể thấy được bí thuật cao cấp xuất hiện. Chẳng qua là các người có thể sống sót để mà chứng kiến hay không thôi. Ha ha!

Địa Chu nói xong đắc ý cười ha hả giống như hắn nắm chắc phần thắng.

Mà lúc này Lý Thần đối với lời vừa rồi của Địa Chu cũng mọc lên một tia cảm giác. Lập tức ánh mắt dời về phía người Hàn Phong cách đó không xa.

Xác thực mà nói thì lúc này Hàn Phong đang cùng Lâm Hà chiến đấu.

- Chẳng lẽ....

Lý Thần cau mày tự hỏi.

Lúc này Hàn Phong đang trong quá trình chiến đấu với Lâm Hà. Hắn cũng dần cảm thụ được một tia áp lực trầm trọng đang không ngừng dâng lên.

Từ khi khí tức trên người Lâm Hà trở nên quỷ dị đến giờ Hàn Phong có thể xác nhận thực lực mà Lâm Hà đang thi triển càng lúc càng mạnh.

Mỗi lần Hàn Phong cùng Lâm Hà va chạm đều cảm nhận được phức phản chấn trên cánh tay càng lúc càng mạnh. Đồng thời vô luận Hàn Phong tạo thành thương tổn nào thì Lâm Hà cũng không có để ý tới. Giống như thân thể này không còn là của hắn nữa.

Mặt khác cũng chỉ trong vài lần hô hấp, tử khí trên người Lâm Hà cũng đã tăng tưởng đến một mức độ vô cùng kinh khủng.

codon.tra

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

301. Chương 283: Phá Thuật. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Lúc này hoa cỏ ở trong nội viện cũng đã bị cỗ tử khí này ảnh hưởng. Chỉ trong nháy mắt đã héo rũ.

Mà lúc này những người ở đây không ai không phải là cường giả. Nhờ có đấu khí hộ thể mà trong lúc nhất thời mọi người còn chưa có bị ảnh hưởng.

Nhưng Hàn Phong ở rất gần với Lâm Hà, giờ đây hắn cũng phải phân ra một tia đấu khí để che chở thân thể cho mình, phòng ngừa tử khí tập kích tạo thành thương tổn.

- Rốt cuộc trên người hắn đã xảy ra chuyện gì?

Hàn Phong âm trầm nói.

Nếu như dựa theo tình huống lúc này thì chỉ sợ không bao lâu nữa hắn không chết do đấu khí tập kích thì cũng bị Lâm Hà đánh chết.

Giữa lúc Hàn Phong có chút lo lắng đang không ngừng nghĩ biện pháp thì Lý Thần cũng vỗ đầu, xoay người hướng Hàn Phong lo lắng hô to:

- Tiểu tử, đây là bí thuật Niết Sát Trọng Sinh của Võ Hoàng điện. Nhanh chóng giết tên hoạt tử nhân có đi, nếu không ngươi cũng sẽ trở thành giống như hắn.

Lý Thần đột nhiên la lên, âm thanh của hắn vang vọng khắp hoàng cung.

Mọi người đều ngừng tay, đồng thời hướng về phía cuộc chiến của Hàn Phong.

- Niết Sát Trọng Sinh?

Hàn Phong nghe vậy, đầu tiên là sửng sốt. Ngay sau đó mi đầu của hắn nhăn lại.

Tên này nghe như thế nào lại có chút quen thuộc.

Hàn Phong nhìn tử khí nồng nặc đang không ngừng toả ra từ trên người Lâm Hà, cả người hắn luôn luôn trong trạng thái tiến về phía trước không có dừng lại.

Lúc này Lâm Hà đã không còn là chính hắn nữa. Tử khí nồng đậm trên người hắn không ngừng toả ra. Y phục của hắn dưới việc không ngừng công kích Hàn Phong đã triệt để mục nát.

Tử khí không ngừng tuôn ra nồng đậm hơn trước, cuối cùng trực y phục trên người Lâm Hà trực tiếp bị ăn mòn làm lộ ra thân thể trần truồng của hắn.

Mọi người lại nhìn về phía Lâm Hà, bộ dạng Lâm Hà bây giờ không có ai nghĩ hắn là một người bình thường. Toàn thân đều được bao phủ bởi một lớp khí màu xanh đen. Thân thể cũng không ngừng bành trướng ra, gân xanh cũng không ngừng nổi lên.

Có thể nói cơ thể của Lâm Hà của lúc này còn lớn hơn trước kia gấp đôi.

Hơn nữa, việc tử khí không ngừng tuôn ra cùng với mái tóc dài của mình cộng thêm đôi con ngươi lộ ra một tia tức giận trước khi chết khiến mọi người nhìn Lâm Hà giống như một quái vật kinh khủng.

Nhưng thật ra Liêm Cẩn đang nhìn dáng dấp của Lâm Hà cùng với lời nhắc nhở vừa rồi của Lý Thần thì dường như hắn đang nghĩ đến điều gì đó. Sắc mặt cũng vô cùng trầm tư.

Mà lúc này Lâm Hà thấy Hàn Phong bay ngược ra sau, sao dễ dàng buông tha cho được. Thân thể không ngừng tiến lên đuổi theo Hàn Phong không dứt.

Thân thể Lâm Hà di động thập phần quỷ dị, cước bộ trên mặt đất thậm chí còn sinh ra những âm thanh trầm trọng.

Nhưng tốc độ của hắn cũng không có liên qua đến bộ dạng của hắn bây giờ. Nếu như Hàn Phong không phải có sự trợ giúp của thốn ảnh thì chỉ sợ không thể nào tránh thoát được từng đợt công kích của Lâm Hà.

Trông thấy Lâm Hà dường như không có ý định buông tha cho mình, Hàn Phong không khỏi nhíu mày.

- Nhanh ly khai hắn! Đừng cho hắn tiếp cận ngươi, bằng không cho dù hắn không thể trực tiếp giết chết ngươi nhưng đợi cho đến khi tử khí trên người hắn đạt đến trình độ nhất định thì có thể phá hủy được sinh cơ trong cơ thể ngươi.

Lý Thần gấp giọng nhắc nhở.

Một bên Phí lão vừa giao thủ với Địa Chu, Địa Ta vừa thất thanh hỏi:

- Vậy rốt cuộc là cái gì đã khiến cho thực lực của hắn trở nên kinh khủng như vậy.

Lý Thần còn chưa có trả lời thì Địa Chu đang giao thủ với Phí lão lại lạnh lùng cười nói:

- Hừ! Coi như là lão giả hoá này có chút kiến thức. Tiểu tử này sử dụng chính là Niết Sát Trọng Sinh của Võ Hoàng điện.

Thấy Phí lão tựa hồ bị bộ dáng bây giờ của Hàn Phong hấp dẫn, Địa Chi dưới sự trợ giúp của Địa Ta nhân cơ hội tách ra.

Hơi sửa lại khẩu khí, lúc này Địa Chu mới nhàn nhạt cười nói:

- Ta cũng có thể nói cho các người biết. Kỳ thực lúc này Lâm Hà đã chết. Chẳng qua những ai đã trải qua hai lần huyết tể của Võ Hoàng điện cho nên cũng đã nắm giữa được Niết Sát Trọng Sinh. Một khi thành viên chết đi thì huyết dịch trong cơ thể hắn sẽ tự động kích hoạt bí thuật. Cho nên bây giờ Lâm Hà mới biến thành bộ dạng như vậy. Thực lực của hắn bây giờ so với trước còn cường đại hơn rất nhiều.

Nghe được Địa Chu nói như vậy, Phí lão cũng không khỏi hít một hơi thật sâu. Hắn đối với Võ Hoàng điện cũng không có biết nhiều lắm, duy nhất cũng chỉ ngẫu nhiên nghe được từ Hàn Phong.

Trong ấn tượng của hắn thì Võ Hoàng điện chẳng qua chỉ là một thế lực tương đối quỷ dị và thần bí mà thôi. Nhưng qua vài lần tiếp xúc thì Phí lão mới phát hiện Võ Hoàng điện thần bí kia vô cùng cường đại.

Nhưng thẳng đến khi Địa Chi nói lại thì Phí lão mới có thể biết được Võ Hoàng điện dĩ nhiên lại tàn nhẫn đến như thế. Dĩ nhiên ngay đến người chết cũng không tha.

Nhưng thật ra Lý Thần đứng một bên đối với những thứ này tựa hồ thập phần rõ ràng cho nên cũng không có biểu tình ngạc nhiên.

Vừa rồi Địa Chu nói kỳ thực cũng chỉ là phân nửa mà thôi. Năm đó Lý Thần đã từ thể nghiệm qua bí thuật Niết Sát Trọng Sinh này, đến bây giờ cảm nhận của hắn vẫn còn mới như ngày hôm qua.

Nếu như lúc trước không bởi vì thực lực của hắn đã đạt được Thiên giai ngũ phẩm thì không chừng đã bị thua bởi một chiêu này. Mặc dù hắn may mắn sống sót nhưng cũng vì thế mà thụ thương rất nặng.

Cho nên Lý Thần đối với Niết Sát Trọng Sinh tự nhiên là nhớ mãi không quên.

Nghĩ tới đây, Lý Thần đang muốn nhắc nhở Hàn Phong không nên cùng Lâm Hà liều mạng. Với thực lực của hắn hiện nay thì không thể làm gì được đối phương.

Mà đúng lúc này bên kia Hàn Phong vốn đang nỗ lực muốn tách ra khỏi Hàn Phong thì thân thể ở giữa không trung đột nhiên dừng lại. Ngay sau đó cước bộ nhanh chóng bước về phía trước một bước. Không lùi mà tiến, Băng Phách Hàn Quang trong tay lại một lần nữa đâm về phía đầu của Lâm Hà.

Nhìn thấy Hàn Phong dĩ nhiên lại không có nghe hắn khuyến cáo, Lý Thần cũng vô cùng gấp gáp, vội vàng mở miệng nói. Đồng thời cũng ra hiệu cho Phí lão đang trấn trụ Địa Chu và Địa Tá. Sau đó thân hình Phí lão khẽ động nhanh chóng bay tới bên cạnh Hàn Phong.

- Tiểu tử! Nhanh lên một chút. Với bộ dáng bây giờ của đối phương thì không phải với thực lực của người có thể chống đỡ được.

Lý Thần la lớn.

Bây giờ Băng Phách Hàn Quang dưới sự điều khiển của Hàn Phong nhanh chóng hướng thân thể Lâm Hà đánh tới.

Mọi người chỉ thấy một đạo lưu quang không ngừng bay lượn quanh Lâm Hà sinh ra những âm thanh trầm trọng mà thanh thúy. Lâm Hà bây giờ không còn là người thường nữa. Thân thể của hắn giống như trải qua thiên chi bách luyện huyền thiết, cứng rắn không gì sánh được.

Nhìn thấy Lý Thần trở lại, Hàn Phong cũng không ngừng vung tay mà thấp giọng nói:

- Lý lão đầu! Không cần lo lắng! Niết Sát Trọng Sinh tuy rằng đáng sợ nhưng ta có biện pháp đối phó!

- Hồ đồ! Hai mươi năm trước ta là Thiên giai ngũ phẩm mà cũng không thể nào làm gì được. Người có thể có biện pháp nào.

Lý Thần không khỏi tức giận, ngữ khí càng trầm trọng thêm.

Bản thân hắn đã từng trải nghiệm qua Niết Sát Trọng Sinh. Có thể nói hắn đã chân chính lĩnh hội sự kinh khủng của nó cho nên lúc này mới tức giận như vậy. Hơn nữa với thực lực của Hàn Phong hiện tại căn bản là không có khả năng có thể đối phó được với chiêu này. Cho nên Lý Thần mới có thể lo lắng như vậy.

Bất quá Hàn Phong đối với sự tức giận của Lý Thần làm như không thấy, trái lại còn cười nói:

- Lão đầu, chớ xem thường ta. Trên đời này cũng không phải chỉ có người mới có thể nhận thức được chiêu này. Niết Sát Trọng Sinh có thể nói là kinh khủng. Nó có thể là cho người vừa mới chết khởi động lực lượng cường đại tiềm tàng ẩn giấu trong cơ thể. Mà tử khí không ngừng tuôn ra nồng nặc như vậy cuối cùng cũng sẽ bao phủ khắp hoàng cung. Đến lúc đó thì cả hoàng cung sẽ trở thành một vùng đất chết.

Nghe được Hàn Phong nói như vậy, Lý Thần cũng ngạc nhiên. Hiển nhiên hẳn không nghĩ tới Hàn Phong lại có lý giải đối với Niết Sát Trọng Sinh không kém gì hẳn.

Bất quá, phục hồi lại tinh thần, Lý Thần lại tiếp tục nói:

- Người đã biết rõ thì người hẳn biết với thực lực của người hiện tại thì căn bản là không thể nào ngăn trở. Cho dù tất cả những người ở đây hợp sức lại cũng không thể làm gì được.

- Ta tự nhiên biết rõ nên muốn ngăn cản tử khí khuếch tán, như thế mới có thể khiến cho thân thể của Lâm Hà trở nên suy yếu. Nhưng với cường độ của hẳn hiện tại cho dù là Thiên giai ngũ phẩm cường giả sợ rằng cũng phải tổn không ít sức lực. Chớ nói đến chúng ta hiện giờ thực lực còn không có đủ.

Hàn Phong vẫn như trước tập trung điều khiển Băng Phách Hàn Quang, không ngừng hạn chế Lâm Hà tiến tới, lúc này mới nói tiếp:

- Bất quá ta biết một phương pháp khác, không cần tổn hao nhiều khí lực lắm là có thể phá được chiêu này.

Nói tới lúc này, hai mắt Hàn Phong cũng hiện lên một tia tinh quang.

Ở kiếp trước, tuy Hàn Phong cũng không có tiếng tăm trong giới võ giả nhưng đối với những sự tình phát sinh trên đại lục tự nhiên cũng đã nghe qua.

Nhất là sự tình bốn các bị Võ Hoàng điện tập kích. Điều này lúc đó gây ra chấn động không nhỏ trên đại lục.

Bốn các thực lực không nhiều lời Hàn Phong tự nhiên rõ ràng. Tuy rằng hôm nay chia ra làm bốn các nhưng mỗi một thể lực ở trên đại lục đề là những hào tông môn. Đây là còn chưa nói đến thực lực được bốn các ẩn dấu.

Mà Hàn Phong cũng nghe nói qua, năm đó Võ Hoàng điện tuy rằng trải qua mấy trăm năm khổ tâm kinh donah nhưng thực lực chân chính không thể nào đánh đồng với bốn các.

Nhưng chính vì ẩn nấp trong bóng tối yên lặng phát triển thể lực. Cuối cùng khi bọn họ quật khởi thì bốn các suýt chút nữa bị xóa sổ trên đại lục này.

Năng lực này không thể nào xem thường được.

Trải qua một phen hồi thẩm, lúc đó Hàn Phong cũng biết được chân tướng sự tình rõ ràng. Võ Hoàng điện sở dĩ có thể đồng thời phát động tấn công với bốn các, lại còn hầu như có thể tiêu diệt được lực lượng của bọn họ.

Chân tướng của việc này chính là nhờ vào các bí thuật quỷ dị khó lường của Võ Hoàng điện. Đặc biệt là Niết Sát Trọng sinh. Mà trong chuyện này thì đây là một loại bí thuật có quyết định then chốt.

Lúc đó trước tình hình phải đối mặt với Niết Sát Trọng Sinh, bốn các đã phải chịu những thiệt hại vô cùng to lớn. Rất nhiều đệ tử đã chết trong trận chiến đó. Cuối cùng cả một vùng lãnh địa biến thành một vùng đất chết, vô cùng âm u.

Võ Hoàng điện cũng nhờ vào bí thuật này mà có thể cùng bốn các đối kháng.

Thẳng đến cuối cùng, bốn các nỗ lực đại giới mới có thể tìm ra được phương pháp phá giải bí thuật này.

Mà Hàn Phong đối với phương pháp phá giải lại càng vô cùng rõ ràng cho nên hẳn ngay lập tức quyết định dùng nó để đối phó với Lâm Hà.

Lý Thần nghe Hàn Phong nói như vậy thì cũng nửa tin nửa ngờ. Hẳn ngày thường tiếp xúc với Hàn Phong tự nhiên biết hẳn không có bao giờ nói giỡn, vì vậy mới nghi hoặc mở miệng hỏi:

- Người nói là sự thực?

- Đương nhiên! Lẽ nào ta lại đem mạng sống của mình ra để đùa giỡn?

Hàn Phong nói:

- Bất quá còn cần người phối hợp một chút, bằng không xác thực với sức một mình ta cũng không thể giải quyết được.

Nghe vậy, Lý Thần cũng đã gần như tin tưởng Hàn Phong, lập tức nói:

- Đã như vậy người nói đi, muốn ta làm thế nào?

Thấy vẻ mặt Lý Thần vô cùng nghiêm túc, Hàn Phong khẽ cười một tiếng nói:

- Chỉ thả trấn trụ hắc trong chốc lát, sau đó liền giao cho ta.

Đối với lời nói của Hàn Phong, Lý Thần tự nhiên không có nghi ngờ, thân hình khẽ động rất nhanh chóng thay thế vị trí của Hàn Phong, hướng tới Lâm Hà công kích.

Với việc một Lý Thần là Thiên giai cường giả xuất thủ, cuối cùng thì Hàn Phong cũng thoát khỏi sự dây dưa của Lâm Hà.

Thoáng điều chỉnh khí tức, Hàn Phong đem Băng Phách Hàn Quang giờ ra trước mặt, ai mắt nhìn chăm chăm vào phía sau Lâm Hà đang ở phía sau Lý Thần.

Hàn Phong và Lý Thần đối thoát với nhau, âm thanh không nhỏ, Địa Chu tự nhiên nghe được, khỏi khỏi cười nhạo nói:

- Hắc! Tiểu tử, người thực không biết lượng sức mình, dĩ nhiên lại vọng tưởng phá giải bí thuật của Võ Hoàng điện ta. Thực là vô tri!

Phí lão nghe vậy thì thần nhiên cười không có giải thích. Hắc đối với Hàn Phong có niềm tin cực hạn. Nếu Hàn Phong đã nói như thế thì chính là hắn có thể làm được.

Không chần chừ đầu khí của Phí lão lại một lần vận khởi công kích hai người Địa Chu và Địa Tá, đồng thời nói:

- Các người trước tiên nên tự lo lắng cho bản thân mình đi đã!

Mà lúc này, Hàn Phong vẫn chưa có dấu hiệu muốn xuất thủ.

Mắt thấy Lâm Hà bị Lý Thần làm cho không ngừng bại lui về phía sau, Hàn Phong cuối cùng cũng tìm được cơ hội.

Băng Phách Hàn Quang trong tay trong nháy mắt xuất ra, thân kiếm nhất thời hoá thành một đạo lưu quang mang theo một tiếng xe gió âm vang bắn thẳng đến người Lâm Hà.

Nghe được âm hưởng đằng sau, Lý Thần cũng kịp bật người phản ứng biết rằng do Hàn Phong xuất thủ. Hắn không hề do dự nhanh chóng oanh kích Lâm Hà một kích cuối cùng rồi rút trở ra.

Băng Phách Hàn Quang nhất thời xẹt qua ống tay áo của Lý Thần.

- Ngao!

Một âm thanh kinh thiên động địa vang lên, Lâm Hà còn chưa kịp phản ứng thì trong nháy mắt cả thân Băng Phách Hàn Quang đã cắm vào bàn chân trái của hắn.

Nương theo đó là tiếng lửa cháy lộp độp. Lâm Hà vốn mất đi tri giác cũng phải dừng lại.

Đột nhiên, Lâm Hà ngẩng đầu lên, trong miệng không ngừng sinh ra những âm thanh thống khổ rên rỉ.

Trong nháy mắt khuôn mặt của hắn vốn không còn giống như nhân loại thoáng trở nên vặn vẹo.

Mà theo biến cố này xảy ra thì Địa Chu và Địa Tá hai người vốn có lòng tin vô cùng thì sắc mặt đều đại biến:

- Điều này sao có thể! Niết Sát Trọng Sinh của Võ Hoàng điện ta bị người ta phá!

Địa Tá đứng một bên sắc mặt tràn ngập sự khiếp sợ nói.

Về phần Địa Chu, sau khi thấy một màn này, trên mặt biểu tình tự nhiên là không tốt một tý nào. Chẳng qua hẳn so với Địa Tá có lãnh đạm hơn một ít.

Thấy Lâm Hà phóng xuất ra Niết Sát Trọng Sinh nhưng rồi lại bị người ta phá mất. Trong đầu Địa Chu nghĩ đến đầu tiên chính là tại sao Hàn Phong biết được điểm yếu của Niết Sát Trọng Sinh nằm trên bàn chân trái.

Điều bí mật này, dù là trong Võ Hoàng điện thì cũng chỉ có Tổng Sử điện hạ và ba mươi sáu người khác biết rõ sự tình.

Vốn theo thân phận của hẳn thì cũng không thể nào biết được. Nhưng hẳn vẫn biết vì trong số ba mươi sáu người đó có một người là thân ca ca của hẳn.

Điều bí mật này trong một lần vô ý mà đại ca hẳn đã nói cho hẳn biết.

Nhưng chỉ có tin tức tuyệt mật như vậy vì sao một thiếu niên như Hàn Phong lại có thể biết được. Địa Chu không tin đây là điều trùng hợp bởi vì cho dù có biết được điểm yếu nằm ở chân trái đi chăng nữa thì người bình thường cũng không thể nào phá hủy.

Nhưng Hàn Phong vừa rồi rõ ràng đắc thủ, hiển nhiên hẳn đối với điểm này nắm chắc trong lòng bàn tay.

Cứ như vậy, một chiêu kia của Hàn Phong đã khiến cho Địa Chu coi trọng.

codon.tra

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

302. Chương 284: Chạy Thoát Một Mình.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Sắc mặt Địa Chu ngưng trọng nhìn Hàn Phong. Hẳn ngay lập tức có quyết định. Bằng tốc độ nhanh nhất phải báo tin này lên Tổng Sử điện hạ.

Thế cục lúc này đã định, nhân số của hoàng thất đã chiếm ưu thế, quân đội của Lâm gia ở bên ngoài đã bị bình định. Chỉ nhìn một cách đơn thuần như Tiết gia gia chủ xưa nay vốn trung lập, không ngờ lần này lại giúp hoàng thất xử lý phản quân.

Mà chiêu Niết Sát Trọng Sinh của Lâm Hà sau khi bị Hàn Phong phát giải, kể từ đó bên bọn họ không còn bất kỳ phần thắng nào nữa. Nếu như tiếp tục ở lại, chẳng qua chỉ là tự rước khổ vào thân mà thôi.

Đúng lúc này, Địa Tá cũng hô to:

- Địa Chu, người còn đứng đó nói lăng nhăng gì nữa. Nhanh tới giúp ta, lão gia hỏa này thực lực quá mạnh mẽ. Một mình ta không thể nào đấu lại.

Nghe vậy thì Địa Chu nhìn về phía Địa Tá vừa lúc thấy Địa Tá bị Phí lão cuốn lấy, hơn nữa dường như đang rơi xuống hạ phong. Theo tình huống hiện tại thì chỉ mười chiêu nữa thôi là Địa Tá sẽ bị đánh bại.

Xem ra nơi này không thể ở lại lâu, ánh mắt Địa Chu không khỏi loé lên một đạo hàn quang.

Hẳn cuối cùng cũng đã ra quyết định, không đến trợ giúp Địa Tá, ngược lại Địa Tá đang quấn lấy Phí lão, như vậy sẽ tạo thành được một khe hở. Địa Chu nắm bắt cơ hội hai thay để trước ngực thi thuật, đồng thời thân hình bạo thoắt.

- Địa Tá, việc hôm nay phải mau chóng truyền về cho Tổng Sử điện hạ biết. Ta đành phải đi trước!

Địa Chu thấp giọng quát lên.

Nói xong, quanh thân thể hắn đột nhiên xuất hiện một trận ba động quỷ dị.

Thấy hành động này của Địa Chu thì cả Phí lão và Địa Tá đồng thời trì hoãn một khắc.

Cuối cùng thì Địa Tá cũng kịp phản ứng, hắn không ngờ Địa Chu lại có thể vứt bỏ để một mình hắn ở lại còn mình thì chạy trốn. Không những thế còn lấy ra một lý do vô cùng đường hoàng. Nhất thời trong lòng Địa Tá cảm thấy chán nản, sắc mặt cũng âm trầm vô cùng.

- Địa Chu! Tên hỗn đản. Dĩ nhiên lại chạy thoát một mình, người không sợ sau này trở về Tổng Sử điện hạ sẽ trách tội người sao!

Địa Tá một bên chịu đựng công kích của Phí lão, một bên nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Hắc hắc! Người trước tiên lo giữ được mạng sống của mình để mà quay về trước đi!

Địa Chu cười lạnh nói.

Mà Phí lão cũng không ngờ Địa Chu lại có thể giao hoạt đến như vậy. Để cho đồng bạn chết thay còn một mình mình chạy trốn.

Đến lúc này, trong lòng Phí lão không khỏi mọc lên một cỗ khinh thường đối với đám người Võ Hoàng điện.

Bất quá, trên tay hắn động tác không có chần chờ chút nào, không ngừng tấn công Địa Tá. Đồng thời cười nhạt nói rằng:

- Yên tâm đi, tên kia trốn không thoát đâu! Rất nhanh hắn cũng sẽ hội tụ với người thôi!

Nói xong, Phí lão cũng không có để ý tới Địa Chu. Đấu khí Thiên giai tứ phẩm của hắn điên cuồng vận khởi. Lợi dụng Địa Tá đang phân tâm mà dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai bỗng nhiên oanh kích về phía Địa Tá.

Thấy Phí lão đột nhiên phát lực, trong lòng Địa Tá cả kinh. Hắn không kịp nghĩ nhiều, vội vàng vươn tay, che chắn ở trước người, nỗ lực chịu đựng một kích này của Phí lão.

Chẳng qua hắn tựa hồ quên mất Phí lão là một Thiên giai tứ phẩm cường giả. Một người như hắn làm sao có thể chống đỡ được.

- Phanh!

Quyền đầu nện lên trên cánh tay của Địa Tá, đầu tiên là một âm hưởng nặng nề vang lên, ngay sau đó là tiếng đầu khớp xương tay vỡ vụn.

Mất đi ngăn trở, quyền đầu của Phí lão trực tiếp giáng xuống đầu Địa Tá. Đấu khí cuồng bạo nhất thời tuôn ra, nhất thời thân thể Địa Tá không kịp phản ứng để tránh né.

Địa Tá căn bản không kịp có bất kỳ phản ứng nào, trên mặt đầu tiên là xuất hiện một trận vụn vỡ cực kỳ quỷ dị. Ngay sau đó đầu của hắn trực tiếp bị quyền đầu của Phí lão đánh vỡ.

Máu tươi không ngừng phun ra. Địa Tá không thể nào nghĩ được rằng bản thân hắn cư như vậy mà chết đi. Ngay cả cơ hội để bản thân thi triển Niết Sát Trọng Sinh cũng không có.

Thấy Địa Tá chết thảm, Địa Chu ở phía xa không có bất cứ phản ứng nào, động tác trên tay ngày càng nhanh. Mà trước ngực hắn lại xuất hiện một trận ba động quỷ dị càng ngày càng mạnh.

Chỉ trong chốc lát, mắt thấy bí thuật sắp thành đông, khoé miệng Địa Chu không khỏi nổi lên một nụ cười đắc ý.

Mà lúc này Phí lão không nhanh không chậm phỉ toái đến trước mặt Địa Chu, tựa hồ căn bản không có xuất thủ ngăn cản hắn chạy trốn.

- Lão già này, ta nói rồi, chỉ cần ta muốn ly khai thì nơi này không một ai có thể ngăn cản được ta. Ha ha!

Địa Chu nhìn thấy Phí lão đứng cách mình không xa không khỏi đắc ý nói.

Phí lão nhìn chiêu này lần thứ hai, không khỏi cười nói:

- Lại một chiêu này sao? Lần trước tên Địa Tá đó dùng chiêu này trước mặt lão phu mới có thể đào thoát. Người cho rằng người có thể làm được sao. Mà ngay cả ta cũng không thể để điều đó xảy ra trước mặt mình lần thứ hai.

Nghe được Phí lão nói như thế, lại vẻ mặt của hắn vô cùng thông dong đang nhìn mình. Trong lòng Địa Chu không khỏi lọc lên một tia dự cảm không tốt.

Bất quá ý niệm này trong đầu hắn cũng chỉ chợt loé lên rồi vụt tắt. Địa Chu vốn không tin rằng mình sẽ phải gặp bất cứ nguy hiểm nào.

Bí thuật hắn đã hoàn thành đến bước cuối cùng, trước mắt ba động phát ra càng văn vẹo hắn trước. Ngay sau đó một ba động quỷ dị trực tiếp bao phủ lấy Địa Chu.

- Ha ha! Lão già này, người không nên hồ lộng ta như thế! Lần này mặc dù các người chiến thắng nhưng Võ Hoàng điện ta sẽ không dừng tay, các người cứ chờ xem!

Dứt lời, quanh thân hình Địa Chi ba động văn vẹo sinh ra biến hoá.

Chẳng qua, không ngờ Địa Chu vừa mới nói xong thì trong tức khắc truyền đến một tiếng kêu thê lương cực kỳ thảm thiết.

- Đây là chuyện gì....

Đáng tiếc nghi vấn của Địa Chu không có ai trả lời cho hắn biết. Thế nhưng tiếng kêu thê lương thảm thiết kia không ngừng vang lên. Ba động quanh thân hình Địa Chu đã khôi phục lại như bình thường.

Cho đến bây giờ thì toàn thân Địa Chu cảm thấy không có một tia hoàn hảo nào cả. Cả người huyết nhục không rõ, phẳng phất giống như cơ thịt không còn hoạt động theo ý mình.

Đối với biến cố này của Địa Chu cũng là nằm trong dự liệu của Phí lão.

Trên thực tế thì Địa Chu sở dĩ biến thành bộ dáng này là hoàn toàn bởi vì Hàn Phong. Địa Tá và Địa Chu hai người đều chết. Thế nhưng sự việc diễn ra trong thời gian quá ngắn khiến cho những người khác không thể kịp xử lý.

Mà lúc này Lâm Hà sau khi bị Hàn Phong đánh trúng điểm yếu thì thân thể không ngừng quơ loạn lên.

Lý Thần và Hàn Phong mỗi người một bên cẩn thận canh giữ.

Đây là lần đầu tiên Hàn Phong đối mặt với loại tình huống này. Mặc dù hắn biết được phương pháp phá giải thế nhưng cũng lo lắng tỉ mỉ quan sát sự biến hoá của Lâm Hà.

Cho nên khi Lâm Hà kêu lên một tiếng thê lương, thân thể không ngừng tản ra một cỗ hắc khí.

Hắc khí từ chân trái theo thân thể chậm ra tràn ra bao phủ lấy hắn.

Cho đến khi cả người hắn bị bao trùm trong hắc khí thì thân thể Lâm Hà đột nhiên run lên kịch liệt.

Oanh!

Một tiếng vang trầm thấp. Mọi người liền thấy Lâm Hà vốn bị hắc khí bao trùm toàn thân đã bạo tác bắn ra vô số máu huyết. Trong nháy mắt khiến hắn trở thành một huyết nhân.

Mà theo một tiếng nổ này vang lên thì tử khí vốn đang khuếch tán tứ phía cũng từ từ tiêu tán đi.

Cảm thụ được biến hoá này Lý Thần và Hàn Phong không khỏi thả lỏng tâm tình.

- Hảo tiểu tử! Thật không ngờ người lại có thể phá được bí thuật mạnh nhất của Võ Hoàng điện! Người rốt cuộc từ nơi nào mà biết được điều này?

Lý Thần thấy Lâm Hà đã chết đi thì có chút ngạc nhiên hỏi thăm.

Nghe vậy, Hàn Phong chẳng qua cũng chỉ đạm đạm nhất tiểu không có trả lời.

codon.tra

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

303. Chương 285: Ly Khai.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiểm Giới

Lý Thần cũng không quá hiếu kỳ, hắn cũng chỉ thuận miệng hỏi một chút mà thôi. Hàn Phong không có trả lời, hắn cũng không cảm thấy khó chịu, lập tức chuyển sang chuyện khác nói:

- Những thứ đáng ghét này đều đã được giải quyết. Kế tiếp mấy người còn lại cũng không có vấn đề gì quá lớn.

Lúc này Phí lão cũng đã đi tới, nghe Lý Thần nói vậy cũng xen vào:

- Lý lão đầu, ta thấy chúng ta cũng nhau xuất thủ, mau chóng chế phục những người này để tránh phát sinh những biến hoá không đáng có.

Hàn Phong cũng tiếp lời:

- Không sai! Tuy rằng hai người của Võ Hoàng điện đã chết thế nhưng không chừng bọn họ còn có giữ lại con bài chưa lật. Hôm nay những người này không thể tha bất kỳ một ai.

Lý Thần thấy hai người nói như vậy cũng không cảm thấy không thích hợp, lập tức nói:

- Cũng tốt! Phí lão đầu, mỗi người một bên. Nhanh giải quyết đồng người này! Đến giờ ta phải đi ngủ rồi.

Nói xong, Lý Thần cùng với Phí lão lại tiếp tục gia nhập vào trận chiến. Hàn Phong biết được thực lực của mình chỉ có thể đối phó được với nguy Thiên giai như Lâm Hà mà thôi. Còn muốn đi đánh nhau với một Thiên giai cường giả chân chính thì không có lấy cơ hội thắng.

Cho nên hắn cũng chỉ đơn giản đứng một bên quan sát trận đấu.

Quả nhiên không có Thiên giai cường giả của Võ Hoàng điện kiểm chế, cho nên Phí lão và Lý Thần có thể rảnh tay rảnh chân hỗ trợ những người bên mình.

Nhóm người Lâm Chấn Khôn do mất đi ba Thiên giai cường giả cho nên phải chịu áp lực không nhỏ.

Phí lão thực lực quá cường đại liên tục liên thủ với Tiêu Chiến đối phó với Liêm Cẩn.

Một tay độc khí của Liêm Cẩn xuất thần nhập hoá. Tuy rằng Tiêu Chiến đã có thể làm quen được với độc khí này, bản thân dần dần rơi vào thế hạ phong nhưng vẫn ngoan cường chống đỡ.

Bất quá, sau khi Phí lão gia nhập trận chiến thì áp lực đối với Liêm Cẩn gia tăng không ít.

Dù sao thì thực lực của Phí lão cùng với Tiêu Chiến cũng ngang ngửa nhau đều là Thiên giai tứ phẩm.

Tồn tại hai Thiên giai tứ phẩm cường giả vây công khiến cho Liêm Cẩn là Thiên giai tam phẩm căn bản không thể nào chống đỡ được.

Mặc dù hắn có độc khí trợ trận nhưng thất bại là điều đã được định sẵn.

Không quá vài nhịp hô hấp Liêm Cẩn đã bị Phí lão và Tiêu Chiến liên thủ đánh bại.

Mà bên kia Trịnh Đại và Trịnh Nhị hai huynh đệ do phải chống đỡ thêm Lý Thần nên bại trận còn nhanh hơn cả Liêm Cẩn.

Lúc này trận chiến nhanh chóng nghiêng về một bên.

Đảo qua toàn cảnh thì Lâm Chấn Khôn vốn có lòng tin mười phần với thực lực bên hắn thì cũng lần lượt bị bắt giữ.

Thắng đến cuối cùng cũng chỉ còn lại một mình Lâm Chấn Khôn chống đỡ.

Có lẽ là Tiêu Tấn thường ngày ẩn giấu quá sâu cho nên vốn đầu khí cao hơn Lâm Chấn Khôn một điểm nhưng lúc hai người chiến đấu thì lại thành bình thủ.

Nhưng khi đám người bên Lâm Chấn Khôn bị bắt giữ hết chỉ còn lại mình hắn thì những người bên Tiêu Tấn cũng đã hợp lại bao vây hắn. Lâm Chấn Khôn hiển nhiên biết rằng ngày hôm nay có khả năng hắn sẽ chết tại đây.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Lâm Chấn Khôn chuyển sang bình thường. Dường như hắn đã nghĩ thông điều gì đó. Dùng một quyền dũng mãnh đẩy lùi Tiêu Tấn, sau đó Lâm Chấn Khôn đứng yên tại chỗ không có động thủ nữa.

- Ha ha! Tiêu Tấn lão tặc, hôm nay là ta bại! Không nghĩ tới kế hoạch ta khổ tâm tính toán bao năm nay như vậy mà cuối cùng vẫn bị thất bại dưới tay ngươi. Nhưng ngươi cũng đừng quá đắc ý, sau này tự nhiên sẽ có người báo thù cho ta.

- Lẽ nào ngươi cho rằng ta sẽ buông ta cho Lâm gia của ngươi sao?

Tiêu Tấn nghe vậy, cũng cười nhạt nói.

Lâm Chấn Khôn nghĩ đến kết cục của Lâm gia thì nhân thần trở nên buồn bã, lập tức ngừng đầu nói rằng:

- Ta tự nhiên biết rõ Lâm gia ta lần xem ra bị diệt tộc, cũng không thể nào báo thù được.

Sắc mặt Lâm Chấn Khôn đột nhiên dữ tợn nói:

- Ngươi có thể không biết, nghĩ đến thì cũng không hẳn chỉ có một mình ta. Ngươi phải biết rằng Lâm gia ta cùng với Võ Hoàng điện hợp tác. Nhưng thực ra chính là Võ Hoàng điện mượn mượn tay ta để nắm đế quốc trong tay, đạt được mục đích của mình.

Nghe Lâm Chấn Khôn nói vậy thì sắc mặt của mọi người ở đây không ngừng biến hoá. Hai mắt Hàn Phong lộ ra một tia ngưng trọng.

Tin tưởng rằng ở đây không có một ai biết được dã tâm của Võ Hoàng điện rõ hơn hắn.

Tuy rằng kiếp trước hắn không biết rõ tại sao Võ Hoàng điện lại đồng thời tập kích bốn các, nhưng chỉ một hành động này thôi cũng đủ để chứng minh Võ Hoàng điện không muốn một ai biết được kế hoạch thực sự của bọn họ.

Mà hôm nay hắn từ miệng của Lâm Chấn Khôn lại biết được Võ Hoàng điện dĩ nhiên lại có chủ ý với Thiên Tinh đế quốc. Hàn Phong liên tưởng tới kiếp trước, trong lòng hắn không khỏi bắt đầu coi trọng Võ Hoàng điện.

Võ Hoàng điện rốt cuộc muốn cái gì?

- Vậy Võ Hoàng điện với Lâm gia ngươi bắt quá cũng chỉ là hạng người đầu trộm đuôi cướp mà thôi. Tiêu Tấn ta cùng với hoàng thất há lại có thể sợ các ngươi chứ.

Tiêu Tấn lạnh giọng nói.

Lâm Chấn Khôn thấy Tiêu Tấn không có quan tâm đến lời mình nói, hắn khinh miệt nói rằng:

- Là đối thủ của nhau nhiều năm như vậy, ta cũng không ngại nhắc nhở ngươi một lần. Thực lực của Võ Hoàng điện thâm bất khả trắc. Ta chỉ biết được ba đại thế gia ở đế đô cho dù có liên hợp lại thì cũng chỉ bằng một góc của bọn họ mà thôi.

Hai mắt Tiêu Tấn nhìn chằm chằm vào Lâm Chấn Khôn. Tuy rằng lúc trước hắn cũng từ Hàn Phong mà biết được một vài sự tình của Võ Hoàng điện nhưng trong lòng cũng không có coi trọng. Mà giờ khắc này nghe được lời nhắc nhở của Lâm Chấn Khôn thì trong lòng không khỏi cảm thấy bất an.

Nếu như theo lời của Lâm Chấn Khôn thì Võ Hoàng điện so với Lâm gia còn đáng sợ hơn rất là nhiều.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Tiêu Tấn cũng ngưng trọng hẳn lên.

Mà Hàn Phong đứng ở bên cạnh cũng có bộ dạng y hệt.

Càng tiếp xúc với Võ Hoàng điện thì Hàn Phong càng cảm thấy tổ chức này vô cùng quỷ dị.

Có thể trong vòng vài tháng ngắn ngủi mà có thể đề thực thực lực của một võ giả. Hiện tại xem ra lúc trước ba Thiên giai cường giả đến gây sự với Băng Tuyết các cũng chỉ là nguy Thiên giai cường giả.

Hơn nữa hôm nay còn có Địa Chu, Địa Tá và Lâm Hà ba người.

Chỉ khởi khởi mấy gã chạy việc thôi mà đã có tới sáu Thiên giai cường giả.

Những người này tuy không phải chân chính là Thiên giai cường giả nhưng trong tay của Võ Hoàng điện lại có thể tồn tại nhiều loại người như vậy. Nếu như bọn họ toàn bộ xuất thủ thì sẽ tạo thành một lực lượng đáng sợ như thế nào.

Còn chưa nói đến hai mươi năm trước Lý Thần dùng một thân tu vi Thiên giai ngũ phẩm cường giả cũng bị người của Võ Hoàng điện truy sát, phải chạy trốn chế, suýt chút nữa thì cũng không còn mạng sống để mà hôm nay có mặt ở đây.

Còn có Mộ Các chủ của Băng Tuyết các cũng từng bị Võ Hoàng điện sai người đánh lén, dẫn đến bị trọng thương.

Không những thế Võ Hoàng điện còn cho người mua hết Ngũ Sắc Tuyết Liên trong Thiên Tinh đế quốc nhằm không cho Mộ Các chủ có cơ hội khôi phục thực lực.

Bởi vậy có thể thấy rằng, thế lực của Võ Hoàng điện dĩ nhiên ngày hôm nay đã có thể kéo tới cảnh nội của Thiên Tinh đế quốc. Đây quả thực là một tổ chức vô cùng đáng sợ.

Sợ rằng nếu như Võ Hoàng điện thực sự dự định đối phó với một thế lực nào đó thì bất luận một tông môn nào cũng khó có thể chống đỡ được. Nhưng thực sự thì Hàn Phong nghĩ không ra tại sao lúc trước Võ Hoàng điện phải xuất thủ với Băng Tuyết các. Mà đồng thời lại hợp tác với Lâm gia, trợ giúp Lâm gia cướp đoạt đế quốc.

codon.tra

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

304. Chương 286: Chuẩn Bị Trước Khi Bế Quan. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Bọn họ làm như vậy thì được cái gì?

Còn có những bí thuật của bọn họ rất cuộc từ đâu mà có. Lúc đầu, Hàn Phong cũng đã thấy được Địa Tá sử dụng bí thuật chạy thoát khỏi sự truy kích của Phái lão cho nên đặc biệt chú ý tới. Đồng thời hắn cũng không ngừng hồi tưởng lại ký ức của kiếp trước.

Đơn giản, kiếp trước sau khi Võ Hoàng điện bị bốn các liên thủ đánh bại thì đông đảo các thế lực ở đại lục cũng có cảm giác được Võ Hoàng điện quỷ kế đa đoan cho nên đã phát lệnh, triển khai truy sát.

Mà Võ Hoàng điện lúc đầu cũng là nhờ vào những bí thuật quỷ bí mới có thể tránh né được sự truy sát của các thế lực. Nhưng qua mấy năm thì các bí thuật này của Võ Hoàng điện đều bị thế nhân phá giải gần hết.

Tuy nhiên Hàn Phong đối với những phương pháp phá giải này cũng biết qua. Cho nên hiện tại hắn đang nhớ lại xem làm thế nào để có thể phòng ngừa được bọn họ dùng bí thuật chạy trốn.

Mà Địa Chu mặc dù đã chết nhưng hán cũng không thể biết được cả bốn phía hoàng cung đã bị Hàn Phong bày bố tứ linh trận, vận dụng bốn loại thuộc tính bất đồng theo một quy luật nhất định đặt ở bốn phía. Kể từ đó cả hoàng cung bị một ba động kỳ dị bao trùm.

Loại ba động này bình thường tịnh không có biểu hiện rõ ràng ra ngoài, chỉ khi nào người của Võ Hoàng điện dụng bí pháp để chạy trốn thì mới có thể khởi động tứ linh trận.

Lúc trước Địa Chu cũng bởi vì sử dụng Linh Độn thuật mà dẫn động nguyên tố thiên địa xung quanh muốn chạy trốn.

Kết quả tự nhiên là bị Hàn phong bày tứ linh trận khiến bản thân hán bị phản phệ. Cuối cùng thì thiên địa nguyên tố mà hán tụ hợp lại quanh người phát sinh biến hoá, trở nên điên cuồng, bạo ngược không gì so sánh được.

Cho nên dưới tình huống Địa Chu không có phòng bị gì mới bị năng lượng phản phệ, cuối cùng chết đi. Nhưng nói thế nào thì nói bí thuật của Võ Hoàng điện hiện tại đối với đại lục là vô cùng thần bí, là tồn tại cường đại.

Lúc trước nếu không phải Hàn Phong biết trước được phương pháp phá giải thì chỉ cần một mình Lâm Hà thôi cũng khiến cho mọi người ở đây cảm thấy đau đầu.

Nhìn thấy biểu tình ngưng trọng của mọi người, sắc mặt Lâm Chấn Khôn hiện lên một tia khoái ý, lập tức cười to nói:

- Tiêu Tấn lão tặc, nó đi thì nói, xem ra hiện tại ta phải đi trước ngươi một bước. Ở dưới hoàng tuyền ta đành trông ngươi như thế nào bị Võ Hoàng điện đánh bại vậy!

Dứt lời, thân thể Lâm Chấn Khôn đột nhiên run lên, một tiếng kêu đau đớn phát ra từ miệng hán, một dòng máu tươi chảy ra.

Lúc này Hàn Phong nhận thấy sinh cơ của Lâm Chấn Khôn đã đoạn.

Không nghĩ tới, cuối cùng Lâm Chấn Khôn dĩ nhiên lại lựa chọn tự bạo kinh mạch mà chết.

Lâm Chấn Khôn chết đi, phong ba ở đế đô cũng chấm dứt.

Đương nhiên mặc dù Lâm Chấn Khôn đã chết nhưng các thế lực của Lâm gia vẫn còn. Vẫn còn phải tiến hành một bước thanh lý cuối cùng.

Tuy rằng Lâm gia có rất nhiều người không biết được Lâm Chấn Khôn mưu phản nhưng Tiêu Tấn cũng không có dự định buông tha cho bọn họ.

Cho dù bọn họ vô tội, nhưng tội mưu phản là một tội lớn. Khó có thể nói rằng những người trong hoàng thất không ghi hận trong lòng. Tự nhiên Tiêu Tấn đối với những người này sẽ không có nương tay. Kể tiếp vài ngày, cả đế đô vẫn đắm chìm trong bầu không khí xơ xác tiêu điều.

Mà Hàn Phong thấy mối nguy của hoàng thất đã được giải trừ liền đệ đơn từ chức lên Tiêu Tấn.

Tiêu Tấn biết Hàn Phong muốn ra đi cho nên cũng ra sức nín kéo. Không nói đến việc hán trợ giúp hoàng thất vượt qua mối nguy Lâm gia mà chỉ với một tay luyện đan tinh diệu của hán thôi cũng đủ để Tiêu Tấn phải ra sức lôi kéo rồi.

Lâm Chấn Khôn cũng đã chết, Thượng Quan Vô Ngã thì bỏ trốn, Tiêu Tấn cũng đã phát lệnh truy nã hán. Lần này mặc dù nguy cơ của hoàng thất đến từ Lâm gia nhưng nếu như không có Thượng Quan Vô Ngã phản chiến thì hoàng thất sao lại có thể bị động như vậy được. Nói đi nói lại thì tất cả chuyện này đều vì Thượng Quan Vô Ngã.

Vì vậy Tiêu Tấn tự nhiên đối với Thượng Quan Vô Ngã ghi hận trong lòng. Cũng không cho hán cơ hội giải thích, một khi bắt được liền xử tử tại chỗ.

Mà sau khi Thượng Quan Vô Ngã làm phản thì hoàng thất cũng thiếu một luyện đan đại sư.

Vốn Tiêu Tấn còn muốn lưu Hàn Phong lại thay thế Thượng Quan Vô Ngã, nhưng không nghĩ tới Hàn Phong lại muốn ly khai.

Tuy rằng trong lòng sớm đã đoán được nhưng Tiêu Tấn cũng không có từ bỏ ý định lôi kéo Hàn Phong ở lại.

Chẳng qua Hàn Phong cũng không có muốn ở lại cho nên hắn quả quyết cự tuyệt. Tiêu Tấn biết không thể nào làm khác được cũng đành thuận theo.

Đối với ước hẹn bảo hộ Huyền Thiên tông trước kia với Hàn Phong, Tiêu Tấn tự nhiên là thực hiện đúng như lời đã hứa.

Bất quá, phản loạn vừa mới được dẹp yên, thế cục ở đế đô cần một thời gian ngắn nữa mới khôi phục được cho nên Tiêu Tấn cũng chỉ có thể một tháng sau mới phái người tới bảo hộ Huyền Thiên tông được.

Đối với điểm này Hàn Phong cũng không có ý kiến gì, tịnh không nói thêm.

Sau khi thu xếp vài ngày thì Hàn Phong chính thức ly khai đế đô.

Đương nhiên có Tiêu Linh và Lý Thần tiễn hắn một đoạn đường.

Việc Lâm gia làm phản khiến dư luận ở đế đô xôn xao không ít nhưng dưới sự khống chế toàn lực của hoàng thất thì phản loạn cũng rất nhanh được dẹp xuống.

Mà sau khi Hàn Phong ly khai được hơn hai tháng, Tiêu Tấn cũng đã dùng thủ đoạn sấm sét khiến dư nghiệt của Lâm gia bị thanh lý sạch sẽ không còn lấy một mống.

Ngay cả Lâm gia ở tại một số thành trấn, sản nghiệp cùng với những chi mạch khác đều một lưới bắt gọn, đem ra pháp trường xử tử.

Bên cạnh đó ngoài việc Lâm gia bị diệt tộc thì cũng liên đới đến không ít tiểu thế lực. Trải qua một hồi trấn áp máu tanh, đế đô cũng đã trở lại như xưa.

Đương nhiên Tiêu Tấn tự nhiên biết rõ, tuy rằng hoàng thất có năng lực tiếp thu được toàn bộ sản nghiệp của Lâm gia nhưng hắn cũng biết được đạo làm người. Lần này tham gia dẹp phản loạn có sự góp sức của Hàn gia và Tiết gia cho nên Tiêu Tấn cũng phải tưởng thưởng bọn họ một phen.

Nhất là Hàn gia, bởi vì có quan hệ với Hàn Phong cho nên thân phận cùng địa vị của Hàn Nhất Nguyên trong Hàn gia được tăng lên không ít. Tiêu Tấn biết được tiềm lực của Hàn Phong là vô hạn, đồng thời hắn cũng nhận thấy được dã tâm của Hàn Phong không phải là nhỏ. Cho nên Tiêu Tấn tự nhiên muốn kết giao.

Đương nhiên, Tiêu Tấn đối với sự tình của Huyền Thiên tông cũng cực kỳ coi trọng. Từ lúc phong ba ở đế đô tạm thời ổn định hắn đã phái một vị Thiên giai tam phẩm cung phụng cùng với Phí lão đến Huyền Thiên tông trước.

Cứ như vậy cùng với Bồ Lôi Dịch hiện đang ở lại Huyền Thiên tông thì lúc này Huyền Thiên tông có ba Thiên giai cường giả tọa trấn.

Đội hình như vậy so với thánh cốc cũng không khác là bao nhiêu. Tin tưởng rằng nếu không có ai đui mù thì Huyền Thiên tông có thể phát triển mà không gặp trở ngại nào.

Tiêu Tấn để biểu đạt thành ý của hoàng thất mà dự định phái Tiêu Chiến đến Huyền Thiên tông tọa trấn. Hiện tại thì đế đô cũng trở lại về yên bình vốn có của nó. Tin tưởng rằng trong một khoảng thời gian ngắn tới đây cũng không có tái xuất hiện nguy cơ quá lớn.

Hơn nữa bây giờ số lượng Thiên giai cường giả của hoàng thất đủ để giải quyết những phiền phức nhỏ nhất. Ít nhất nếu không có Tiêu Chiến thì cũng không ảnh hưởng đến toàn cục.

Trọng yếu là Tiêu Tấn biết được Hàn Phong có thể luyện chế Huyền Thần đan nên cũng bí mật phái người không ngừng thu thập tài liệu.

Cuối cùng dưới dự trợ giúp của hoàng thất thì Tiêu Tấn cũng đã thu thập được hai phần tài liệu dùng để luyện chế Huyền Thần đan.

Hàn Phong đối với yêu cầu này của Tiêu Tấn tự nhiên là đáp ứng. Thế nhưng hắn lại yêu cầu sau khi luyện chế thành công hắn muốn có được một mai Huyền Thần đan.

Đối với yêu cầu này của Hàn Phong, Tiêu Tấn cũng chỉ hơi do dự trong chốc lát rồi đáp ứng.

Sự thần kỳ của Huyền Thần đan, Tiêu Tấn cũng đã tận mắt chứng kiến. hắn cũng biết trên đời này chỉ sợ chỉ có mình Hàn Phong là có thể luyện chế. Cho nên hắn cũng chỉ đành bỏ ra chút vốn liếng mà thôi.

Hắn tin tưởng với những tài liệu này tuy khó thu thập nhưng cũng chỉ cần trong nửa năm hắn cũng tích góp được ba phần. Nếu như không có Hàn Phong thì những tài liệu này đối với hoàng thất cũng chỉ là đồ bỏ đi mà thôi. Cho nên Tiêu Tấn đối với đề nghị của Hàn Phong cũng chỉ có thể đáp ứng. Hơn nữa Hàn Phong cũng có thể coi là người trong hoàng thất, cho nên một mai Huyền Thần đan lưu lại cho hắn cũng không tính là tiện nghi cho người ngoài.

Thấy Tiêu Tấn đáp ứng, Hàn Phong tự nhiên cũng không nói hai lời. Trong khoảng mười ngày, hắn đưa hai mai Huyền Thần đan đã luyện chế thành công cho Tiêu Tấn.

Hai mai Huyền Thần đan này Tiêu Tấn tự nhiên đưa cho Tiêu Chiến, còn bản thân hắn là một đế vương, chỉ sợ trong một khoảng thời gian ngắn không thể nào phục dụng Huyền Thần đan được. Mà Tiêu Chiến lại là thành viên trực hệ của hoàng thất. Giao một mai Huyền Thần đan cho Tiêu Chiến, Tiêu Tấn cũng cực kỳ yên tâm.

Về một mai Huyền Thần đan Hàn Phong lưu lại, tự nhiên là để dành cho Bồ Lô Địch. Dù sao thì Bồ Lô Địch cùng với Phí lão mấy năm nay trợ giúp hắn không ít. Hàn Phong tự nhiên không thể keo kiệt được.

Hơn nữa thực lực Bồ Lô Địch đề thăng, đối với hắn cũng chỉ có tốt mà thôi.

Sự tình của đế đô theo thời gian cũng lắng xuống. Mà Tiêu Tấn trong khoảng thời gian này cũng phải tốn hao không ít khí lực để giải quyết việc triều chính. Hàn Phong thì mang theo Tiêu Linh cùng với Lý Thần cùng nhau đi về phía bắc của Thiên Tinh đế quốc.

Trải qua hơn nửa tháng bôn ba, ba người cuối cùng cũng đã dừng lại ở một thôn trang hẻo lánh cách đế đô khá xa.

Không phải Hàn Phong không muốn trở lại Huyền Thiên Tông. Nhưng trải qua trận chiến ngày hôm đó, cộng với việc luyện chế Huyền Thần đan mà dấu khí trong người hắn đã đạt tới Địa giai đỉnh phong. Hiện tại tuy thời cơ có thể đột phá vào Thiên giai.

Nếu như trở lại Huyền Thiên tông, Hàn Phong lo lắng sẽ ảnh hưởng tới việc tu luyện của các đệ tử.

Sau khi hỏi thăm một thôn dân, ba người biết được thôn trang này tên là Thanh Hà thôn, thôn dân thường ngày vẫn đều lên núi lấy việc săn bắn là chính.

Trong nửa năm mới có thể thấy được vài thiếu niên trẻ tuổi của thôn trang từ trên núi trở về mang theo chiến lợi phẩm. Bọn họ dùng chiến lợi phẩm để đổi lấy các vật phẩm cần thiết ở trong thành trấn gần đó.

Đối với thôn trang này, Hàn Phong cảm thấy hết sức hài lòng.

Tuy rằng lúc trước hai người của Võ Hoàng điện là Địa Chu và Địa Tá đã bị giết chế những rất khó đảm bảo rằng Võ Hoàng điện không biết hắn.

Trước khi đế đô xảy ra phản loạn, Hàn Phong cũng không có thể hiện ra thực lực gì quá mạnh mẽ. Nếu như để cho Võ Hoàng điện biết được hắn dĩ nhiên lại có thể phá được bí thuật của bọn họ thì chỉ sợ Võ Hoàng điện không nỗ lực đại giới tru diệt mình mới là lạ.

Cho nên để an toàn, Hàn Phong tự nhiên muốn ẩn dấu hành tung của mình.

Cũng bởi vì Lý Thần tuy rằng đã khôi phục thực lực Thiên giai nhất phẩm nhưng thương thế trên người vẫn chưa có khỏi hẳn. Vì vậy mà Hàn Phong cũng phải đành mang hắn theo để có thể chữa trị, xem xem có thể nhanh chóng khôi phục lại như trước hay không. Lý Thần muốn hoàn toàn khôi phục lại thương thế chỉ sợ rằng cũng phải mất đến một năm.

Lý Thần sau khi từ miệng Hàn Phong biết được tình huống thân thể của mình thì cũng không có tỏ vẻ thất vọng và lo lắng.

Dù sao thì hai mươi năm nay hắn cũng đã chịu đựng thành quen, cho dù có đợi thêm một năm nữa cũng chẳng sao. Chỉ ít hôm nay hắn đã khôi phục lại thực lực đến Thiên giai nhất phẩm. Đây có thể xem như là niềm vui trong nỗi bất hạnh rồi.

Chẳng qua vốn Hàn Phong không tính mang theo Tiêu Linh nhưng để nàng lại để đồ, hoặc trở về Huyền Thiên tông so với việc ở bên cạnh hắn thì an toàn hơn rất nhiều.

Thế nhưng nha đầu ngốc này lại bướng bỉnh dị thường. Mà tiếng đàn của Tiêu Linh trợ giúp rất lớn cho việc tu luyện của Hàn Phong. Sau khi đánh giá tình hình lại một lần, hắn đành phải đồng ý cho nàng đi theo. Dù sao thì cũng có Lý Thần bảo hộ. Chỉ cần để ý một chút chắc cũng không bị người ta phát hiện.

Cũng chính vì thế mà ba người Hàn Phong mới mất tới nửa tháng mới có thể đến được Thanh Hà thôn này.

Không thể không nói tiểu thôn trang này tuy ngăn cách với bên ngoài nhưng thôn dân ở đây cũng rất nhiệt tình hiếu khách.

Ba người Hàn Phong mới bước chân tới thôn trang thì mấy tiểu hài đồng đang vui chơi ở đầu thôn cũng không có sợ người lạ mà vây quanh ba người.

Những tiểu hài đồng này, người nhỏ tuổi nhất vẫn còn mặc áo yếm, lộ hằn cái cái mông nhỏ nhắn ra ngoài. Người lớn nhất cũng chừng mười tuổi.

Những tiểu hài tử này thấy có người lạ đến cũng chỉ vui cười, vây quanh, hiếu kỳ đánh giá.

Thậm chí còn có một vài hài tử mạnh dạn đến bám ống quần Tiêu Linh, dắt Hàn Phong, hỉ hả kêu đại ca tỷ tỷ.

Tiêu Linh thấy những hài tử này nhiệt tình như vậy, trong lòng vô cùng cao hứng, cùng với mấy tiểu hài tử vui đùa âm ỉ.

Trải qua một phen tranh cãi âm ỉ thì ba người dưới sự dẫn đường của đám hài đồng cũng có thể gặp được trưởng thôn.

Nhìn lão giả trưởng thôn trước mặt, Hàn Phong cũng đem ý định ở lại thôn một thời gian nói ra.

Lão trưởng thôn thoáng quan sát ba người bọn hắn, tựa hồ thấy bọn họ không giống như những người nham hiểm. Sau một hồi đánh giá cũng đồng ý cho ba người lưu lại.

Bất quá ba người cũng chỉ có thể ở tại cuối làng, cũng là nơi gần với rừng núi nhất, một căn nhà tranh đơn giản.

Đối với căn nhà tranh này Hàn Phong không có ý kiến gì. Tối trọng yếu là hắn muốn được thanh tịnh, dù sao kể tiếp hắn cần tu luyện cho nên không muốn bị người khác quấy rầy.

Dưới sự dẫn dắt của vài thôn dân, ba người hàn Phong cũng đi tới được chỗ ở của mình.

Nhìn căn nhà tranh không tính là lớn, trong mắt Hàn phong toát ra một tia thần sắc nhớ nhung.

Hai thôn dân dẫn đường thấy Hàn Phong nhìn ngôi nhà tranh mà thần sắc dị thường ngẫm nghĩ hắn đối với nơi này không vừa ý, nhất thời xấu hổ nói:

- Người trẻ tuổi, tuy rằng nhà tranh có chút đơn sơ nhưng đây là căn nhà bỏ trống duy nhất trong thôn. Nếu như các người cảm thấy không hài lòng thì có thể chờ mấy ngày nữa đại thúc sẽ giúp các người sửa chữa một chút. Cam đoan sẽ tốt hơn hiện tại rất nhiều.

Không thể không nói những thôn dân ở đây đều thuần phác. Nếu đổi lại là người khác thì đâu dễ gì nói ra được câu đó.

Chẳng qua, Hàn Phong thần sắc dị thường cũng không phải vì phòng ốc đơn sơ mà nhìn căn nhà tranh trước mắt hắn lại nhớ đến nơi trước kia mà hắn và phụ thân Hàn Nhất Nguyên từng ở.

Bất quá trải qua mấy năm, không nghĩ tới hắn lại phát sinh quá nhiều biến hoá. Mà phụ thân hắn hôm nay địa vị ở trong Hàn gia cũng là nghiêng trời lệch đất.

codon.tra

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

305. Chương 287: Ấm Ấp. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Nghĩ như vậy nên thần sắc Hàn Phong mới dịu thường. Hắn nghe được thôn dân nói như vậy cũng vội vàng giải thích:

- Trương thúc hiểu lầm rồi, nơi này tốt lắm! Ta rất thích, trước đây chỗ ở của ta với nơi này cũng không khác biệt nhau lắm cho nên vừa rồi ta có cảm giác vô cùng thân thiết mà thôi. Trương thúc không cần phải bận tâm.

Trương thúc nghe Hàn Phong nói vậy liền nở nụ cười nông hậu, lập tức nói:

- Các người cảm thấy nơi này quen thuộc là được rồi. Các người tới quá đột nhiên nên đồ đạc bên trong cũng thiếu thốn một chút. Nếu như thiếu thứ gì các người có thể đến tìm ta.

- Vậy cảm ơn Trương thúc!

Hàn Phong hiểu ý cười nói.

Hàn Phong cùng với mấy người Trương thúc nói chuyện phiếm vài câu rồi Trương thúc cũng ly khai.

Đợi cho mấy người Trương thúc đi rồi Tiêu Linh mới quay đầu, trong lòng tràn đầy vui mừng nói:

- Hàn Phong, đây chính là chỗ ở kế tiếp của chúng ta sao?

Hàn Phong cười đáp:

- Lễ nào công chúa điện hạ của chúng ta không hài lòng?

Nghe được Hàn Phong nói như thế, linh không khỏi liếc nhìn hắn sáng giọng nói:

- Ta phát hiện miệng lưỡi của người ngày càng trơn tru. Ta không để ý tới người nữa! Hừ!

Nói xong, Tiêu Linh cũng không để ý tới Hàn Phong, trực tiếp đi vào bên trong nhà.

Từ biểu tình của nàng có thể thấy được, Tiêu Linh vô cùng yêu thích nơi này.

Chẳng qua Hàn Phong cũng không biết được Tiêu Linh vui sướng như vậy cũng không phải vì nơi này đơn sơ mà là vì nàng có thể cùng hắn sống chung một căn nhà, cùng nhau sinh hoạt.

Trải qua một hồi nghỉ ngơi hồi phục, Tiêu Linh, Hàn Phong và Lý Thần ba người cũng nhau mỗi người một tay thu dọn căn nhà tranh lại cho gọn gàng sạch sẽ.

Mà lúc này Trương thúc cũng đã quay lại mang theo không ít đạo cụ hỗ trợ.

Có lẽ đã rất lâu rồi Thanh Hà thôn không có người qua đường đến tá túc một thời gian.

Cho nên khi ba người Hàn Phong đến thì thôn dân ở đây tiếp đón vô cùng nhiệt tình.

Trong lúc nhất thời các hộ gia đình ở trong thôn đều đến giúp bọn họ sửa sang nhà cửa rồi bắt chuyện làm quen. Thậm chí có vài người mang một ít thực vật trong nhà đưa cho ba người Hàn Phong dùng tạm trong mấy ngày tới.

Cảm thụ được sự nhiệt tình của thôn dân, Hàn phong cũng cùng mọi người cười vui nói chuyện một cách thân thiết.

Bất quá mọi người cũng chỉ nói chuyện phiếm một lúc rồi chuyển đề tài sang Tiêu Linh.

Cũng không lấy làm kỳ quái. Chẳng qua những thôn dân ở đây chưa từng thấy qua một ai xinh đẹp như nàng. Thế nên không ít đại thẩm có hai nhi trong nhà chưa thành hôn liền nhân cơ hội giới thiệu, hi vọng có thể rước Tiêu Linh về làm dâu nhà mình.

Tiêu Linh chẳng qua cũng chỉ là thiếu nữ, tự nhiên gặp phải cảnh tượng như vậy cũng không khỏi cảm thấy xấu hổ, khuôn mặt đỏ bừng.

Hàn Phong thấy vậy, cũng biết những thôn dân ở đây quá nhiệt tình nên muốn mở miệng thay Tiêu Linh giải vây.

Bất quá có người so với hắn còn nhanh hơn.

Lý Thần vốn ngồi một mình một góc uống rượu lúc này đã khôi phục lại bộ dáng của một tao lão đầu. Hắn thấy Tiêu Linh rối loạn muốn nói gì đó mà lại không dám nói ra. Lý Thần đầu tiên uống một hớp rượu rồi tùy tiện nói:

- Ta khuyên mấy vị đừng nên phí lời, tiểu nha đầu này chắc sẽ không coi trọng mấy oa nhi trong nhà các người đâu.

Mấy vị đại thẩm đang không ngừng giới thiệu về oa nhi nhà mình, nghe vậy cũng làm hiếu kỳ quay đầu sang nhìn Lý Thần yên lặng chờ đợi hắn giải thích.

Lúc này Lý Thần thấy mấy vị đại thẩm này đều nhìn hắn, không khỏi bĩu môi, đầu tiên là nhìn Hàn Phong rồi mới lên tiếng:

- Nha đầu kia sớm đã bị tiểu tử bên cạnh nàng mê hoặc đến thần hồn điên đảo rồi. Phòng chừng trời có sập xuốngs cũng không thể chuyển biến được. Cho nên các người cũng đừng phí lời làm gì.

Lý Thần còn chưa dứt lời thì sắc mặt của Tiêu Linh càng thêm ửng đỏ.

Chẳng qua nàng cũng không có phản bác, chỉ cúi đầu. Mơ hồ cũng có thể cả khuôn mặt nàng lúc này hồng nhuận vô cùng.

Mà Hàn Phong nghe vậy cũng kéo Tiêu Linh đến bên người mình rồi hướng tới hương thân phụ lão xung quanh tươi cười. Hắn muốn dùng hành động để chứng minh những lời nói vừa rồi của Lý Thần.

Mấy vị đại thẩm thấy vậy thì cũng chỉ đành tiếc nuối mà thôi.

Bất quá mọi người cũng rất nhanh khôi phục lại vẻ hào hứng lúc đầu. Cùng với Hàn Phong, Tiêu Linh nói chuyện rôm rả.

Thẳng đến một lúc lâu sau thì mọi người mới chịu ly khai trở về nhà của mình.

Trải qua sự tình vừa rồi, Tiêu Linh tựa hồ còn chưa có hồi phục lại, sắc mặt vẫn như trước vô cùng e thẹn. Trong thấy Hàn Phong đang nhìn mình thì cũng tránh né.

Hàn Phong thấy thế, không khỏi buồn cười, kéo Tiêu Linh lại bên cạnh, cười nói:

- Những thôn dân ở đây chẳng qua chỉ nhiệt tình thôi. Chỉ cần nàng tiếp xúc một thời gian rồi cũng quen thôi!

- Ân!

Tiêu Linh nhàn nhạt trả lời, nàng thuận thế tựa vào lòng Hàn Phong. Mà một người như hắn cũng không khỏi tim đập chân run trong hoàn cảnh này.

Chẳng qua hắn cảm thấy tình cảnh này vô cùng ấm áp. Thật không ngờ Lý Thần ở đằng sau không hiểu phong tình phá hủ.

- Uy! Hai người các người tốt xấu gì thì cũng nên để ý tới lão phu chứ! Lẽ nào cứ như vậy mà bỏ qua sự tồn tại của ta hả!

Giọng điệu Lý Thần tựa hồ lộ ra tia bất mãn.

Mà nghe được thanh âm của Lý Thần, lúc này Tiêu Linh mới sực nhớ ra lão vẫn đang ở phía sau uống rượu. Cả thân thể nhất thời giống như chim sợ cá, từ trong lòng Hàn Phong giãy ra, sau đó không thèm để ý tới hai người, vẻ mặt đỏ bừng chạy vào bên trong gian nhà.

Thấy chuyện tốt của mình bị quấy rầy, Hàn Phong không khỏi tức giận quay người trông lão Lý Thần tức giận nói:

- Lão già này! Ta phát hiện ra thực sự không nên để cho lão đi cùng đến nơi này.

Lý Thần thấy Hàn Phong nói như thế cũng không có đáp lại, chỉ là khuôn mặt lão không ngừng nở nụ cười như muốn trêu tức Hàn Phong.

Vài ngày sau đó, Hàn Phong cũng cảm thụ được dấu hiệu đột phát ngày càng rõ rệt. Cho nên hắn cũng nắm bắt thời gian, thừa dịp mấy ngày này còn rảnh rỗi, đầu tiên là giúp Lý Thần luyện chế một ít đan dược để giúp hắn trị thương.

Lúc này một nữ tử còn trẻ tuổi một thân mặc áo trắng, đang mỉm cười nhìn đám hài đồng đang chơi đùa trên cỏ.

Giá mắt tập qua, thiếu nữ vươn tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc của mình.

Một tiểu cô nương chừng mười tuổi từ trong đám hài đồng tách ra chạy đến bên cạnh nữ tử, giọng trẻ con nũng nịu nói:

- Tiêu Linh tỷ tỷ, người tới cùng chúng ta chơi đùa đi.

Tiểu cô nương tóc búi hai bên, đôi mắt đen nháy mở thật to, thật khiến cho người ta cảm thấy yêu thích mà.

Tiêu Linh trêu mếu nhìn tiểu cô nương này, lấy tay xoa đầu nàng, cười nói:

- Nhị Nha, chơi cái gì bây giờ?

Nhị Nha oa đầu ngẫm nghĩ một lúc rồi nũng nịu nói:

- Ta muốn nghe Tiêu Linh tỷ tỷ đánh đàn!

Tiêu Linh thấy Nhị Nha nhìn mình chớp mắt không ngừng, nhãn thần tràn ngập mong đợi, cho nên cũng gật đầu đáp ứng.

Nhị Nha thấy Tiêu Linh đáp ứng nhất thời vui vẻ, vội vàng lớn tiếng hô kêu những hài đồng còn đang chơi đùa chạy lại. Trong nháy mắt xung quanh Tiêu Linh liền bị một đám hài đồng vây quanh.

Sau khi ra hiệu cho những hài tử này an tĩnh, Tiêu Linh lúc này mới dịu dàng nói:

- Trong lúc đánh đàn, các người không được làm ồn! Phải trật tự lắng nghe nha!

- Hảo!

Bọn con nít đồng thanh kêu lên. Sau đó đều khoanh chân ngay ngắn, hai tay chống cằm chăm chú lắng nghe. Tiêu Linh thấy vậy cũng phải mỉm cười.

Hiển nhiên, Tiêu Linh vừa rồi cũng nói hơi dư thừa. Từ mấy ngày trước khi mà đám hài tử ngẫu nhiên nghe được tiếng đàn của nàng thì mất ngày qua bọn chúng mỗi ngày có thời gian đều nhân cơ hội quẩn quýt lấy Tiêu Linh.

Một trận gió nhẹ thổi qua, đám nhỏ vui đùa ầm ĩ cùng với Tiêu Linh. Mọi người trong thôn vô cùng bận rộn, thấy đám trẻ vây bắt một thiếu nữ không lớn lắm cũng ào ào lộ vẻ tươi cười.

Lúc này từ một căn nhà tranh một vị thiếu niên đi ra.

Dọc trên đường đi, thôn dân thấy thiếu niên đều mỉm cười bắt chuyện. Thiếu niên cũng nhất nhất gật đầu đáp lại.

Thôn này cũng chỉ có một trăm hộ, cũng không phải là lớn. Thiếu niên rất nhanh đi tới đầu thôn, chậm rãi quét một vòng cuối cùng cũng dừng lại trên người Tiêu Linh đang bị đám hài tử vây quanh.

Tựa hồ cảm giác được ánh mắt của thiếu niên, Tiêu Linh đang chuẩn bị đánh đàn cho đám nhỏ nghe cũng không khỏi ngẩng đầu quay lại nhìn.

Nhìn thấy thiếu niên đứng cách đó không xa đang mỉm cười với mình, Tiêu Linh cũng gật đầu, sau đó mười ngón tay bắt đầu gảy một khúc nhạc.

Một giai điệu du dương từ mười đầu ngón tay nàng bay ra, truyền vào bên tai đám nhỏ, đồng thời tiếng đàn cũng truyền vào bên tai của thiếu niên.

Bất tri bất giác, đám hài tử lúc này còn choai choai ầm ĩ không ngớt, bây giờ cũng yên tĩnh lắng nghe, vẻ mặt vô cùng sung sướng khi được nghe Tiêu Linh gảy đàn.

Mà Hàn Phong lúc này đi tới đằng sau đám hài tử, không hề nháy mắt tập trung tinh thần nhìn vào Tiêu Linh, dần già trên mặt cũng dần dần lộ ra tiểu ý.

Một lúc sau, khúc nhạc đã hết, tiếng đàn cũng đã dừng lại nhưng đám hài tử vây quanh Tiêu Linh vẫn chưa còn hết say sưa nghe tiếng đàn của Tiêu Linh còn đang vang vọng trong lòng.

Không biết bao lâu thì Nhị Nha nữ hài tử đột nhiên quay đầu lại. Lúc này nàng thấy Hàn Phong không biết từ lúc nào đã đứng đằng sau, cũng kinh hỉ kêu lên:

- Hàn Phong ca ca, người cũng tới nghe Tiêu Linh tỷ tỷ đánh đàn sao?

Thanh âm của tiểu cô nương khiến cho những tiểu hài đồng khác giật mình mà tỉnh giấc mộng. Những tiểu hài đồng này đồng loạt ào ào quay lại nhìn.

Khi thấy Hàn Phong đang đứng đằng sau, nhưng hài đồng này cũng đứng lên mở rộng vòng vây rồi vây quanh Tiêu Linh và Hàn Phong.

Hàn Phong thấy thấy những chỉ nhẹ nhàng xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhị Nha tiểu nha đầu rồi cười nói:

- Tiểu nha đầu! Tiêu Linh tỷ tỷ đàn nghe rất êm tai sao.

-Đương nhiên êm tai, ta chỉ muốn cả đời được nghe tiếng đàn của Tiêu Linh tỷ tỷ!

Nhị Nha cười hì hì nói.

- Ha ha! Tiểu nha đầu, chờ cho người lớn lên rồi sẽ không nghĩ như vậy đâu!

Tiêu Linh buông tiên cầm trong tay xuống rồi bắt lấy Nhị Nha ôm vào trong lòng, mỉm cười nói.

Nhị Nha tựa hồ không rõ vì sao Tiêu Linh lại nói như vậy, không ngừng gãi đầu. Mãi về sau không có giải thích được mới nhìn Tiêu Linh hỏi:

- Vì sao ta? Ta hỏi Hàn Phong ca ca thì hắn cũng nói muốn cả đời này nghe tiếng đàn của Tiêu Linh tỷ tỷ đó!

Nghe vậy, đôi mắt Tiêu Linh không khỏi liếc Hàn Phong một cái, đôi mắt ôn nhu không khỏi lộ ra một tia tiểu ý.

Cảm thụ được tình cảm của Hàn phong, Tiêu Linh cũng hiểu ý cười, lập tức xoa đầu Nhị Nha nói:

- Đó là bởi vì sau khi Nhị Nha lớn lên sẽ phải lập gia đình! Lập gia đình rồi tự nhiên sẽ không muốn nghe tỷ tỷ đánh đàn nữa.

- Lớn lên phải lập gia đình sao? Ta đây phải gả cho ai?

Nhị Nha niên kỷ quá nhỏ, tựa hồ không hiểu được lập gia đình trong lời Tiêu Linh nó là cái gì. Khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi nhú lại nói.

Bộ dáng của Nhị Nha lúc này không khỏi chọc cho Tiêu Linh cười khanh khách không ngừng.

Mà lúc này một tiểu nam hài có hơi chút cường tráng, đột nhiên mở miệng nói:

- Nhị Nha lớn lên đương nhiên là gả cho ta.

- Phi! Đại ngốc xấu xa, còn lâu mới gả cho người!

Nhị Nha thấy Đại ngốc tử nói như vậy, tuy rằng vẫn không có rõ lập gia đình là cái gì nhưng cũng cãi lại mới chịu.

Ai biết được tiểu nam hài đại ngốc thấy Nhị Nha phản đối, khôi khỏi cảm thấy gấp gáp nói:

- Đây chính là Yêm Đa nói, hần nói trong thôn này chỉ có người mới xứng với ta. Không tin người đi hỏi Yêm Đa!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhị Nha tỏ vẻ không tin một chút nào, tiểu oa nhi từ trên người Tiêu Linh nhảy xuống, lập tức chỉ vào đại ngốc nói:

- Ta mới không muốn gả cho người, nếu có thì cũng phải gả cho Hàn Phong ca ca! Ta đây liền đi nói với mẹ.

Nói xong, Nhị Nha cũng không có để ý tới những người khác, nhanh chân chạy vào trong thôn.

Mà bọn con nít cũng ồn ào chạy theo.

Cuối cùng thì cũng chỉ còn có Hàn Phong với vẻ mặt xấu hổ, Tiêu Linh thì đứng bên cạnh hần cười trộm không ngớt.

- Ha ha! Không nghĩ ra, chàng như vậy mà được hoan nghênh nhất nha. Ngay cả Nha Nhị cũng bị chàng mê hoặc mất!

Tiêu Linh nhìn Hàn Phong sáng giọng nói.

Nguyên bản Hàn Phong còn cảm thấy chút xấu hổ, hần nghe Tiêu Linh nói vậy thì kéo nàng vào trong lòng, lập tức xấu xa cười nói:

- Vậy nàng có phải hay không bị ta mê hoặc, cũng muốn gả cho ta!

- Nha! Chàng mau buông ta, để người ta nhìn thấy thì ngượng chết!

Tiêu Linh không nghĩ tới Hàn Phong lại lớn mật như vậy, dĩ nhiên ở ngay ngoài đầu thôn lại ôm lấy nàng, nhất thời ngượng ngừng không ngớt.

Mà thấy bộ dạng mê người của Tiêu Linh, Hàn Phong cười lớn một tiếng, cũng không có để ý tới phản ứng của nàng, cúi đầu trực tiếp hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng.

Ánh chiều tà nhất thời chiếu lên gương mặt hai người khiến cho cảnh tượng càng thêm lãng mạn.

Sau khi tới Thanh Hà thôn một tháng. Trong thời gian này, mấy người Hàn Phong đối với thôn dân ở đây vô cùng quen thuộc.

Ngay từ đầu Lý Thần còn tỏ vẻ phong phạm của cao nhân. Nhưng không ngờ lại bị Nhị Nha bướng bỉnh không ngừng kêu gia gia. Thành ra hần cũng bắt đầu dạy đám hài tử trong thôn tu luyện đấu khí.

Thanh Hà thôn dựa vào việc săn bắt thú mà sống. Hơn nữa rất ít khi rời khỏi làng. Cho nên đối với ngoại giới thì hiểu biết rất ít. Duy chỉ có một vài người trong thôn thường xuyên được phái ra ngoài mua đồ nên cũng biết được ít nhiều sự tình.

Trong mắt những thôn dân này thì võ giả ở bên ngoài là những người vô cùng tài giỏi. Lại không có nghĩ rằng ba người Hàn Phong đột nhiên một tháng trước đến thôn dĩ nhiên đều là võ giả.

Lúc này những người trong thôn biết được ba người Hàn Phong đều biết tu luyện đấu khí thì trong lòng không khỏi cảm thấy hâm mộ.

Bất quá theo thời gian ở chung, bọn họ cũng phát hiện ba người Hàn Phong cũng rất bình dị, gần gũi. Bọn họ cảm giác như không có gì khác biệt cho nên cũng dần dần yên tâm.

Không những thế, không ngờ rằng Lý Thần còn nguyện ý dạy đám hài tử trong thôn tu luyện đấu khí. Nhất thời những thôn dân thuần phác này không khỏi hướng tới Lý Thần mà mang ơn. Chỉ còn kém việc quỳ lạy trước mặt mà thôi.

Đương nhiên Lý Thần dạy đám hài tử Nhị Nha tu luyện đấu khí không phải vì muốn được cảm ơn. Chẳng qua ngày thường hần rảnh rỗi hay cùng tiểu nha đầu Nhị Nha trò chuyện. Tiểu oa nhi xác thực đòi hỏi cho nên hần mới bớt thời gian chạy bọn trẻ phương pháp tu luyện đấu khí.

Còn về Hàn phong thì một tháng trở lại đây cơ bản hần không có thời gian rảnh.

Qua mấy lần được sự giúp đỡ của thôn dân, căn nhà tranh mà hần đang ở cũng đã được sửa chữa lại, có nhiều phòng hơn, kang trang hơn trước rất nhiều.

Mà trong thời gian này, Hàn Phong vì luyện chế đan dược cho Lý Thần và Tiêu Linh cũng tiện tay luyện chế cho đám nhỏ Nhị Nho một ít Ngưng Thần Đan và Tụ Linh Đan.

Tin tưởng rằng những sơ cấp đan dược này có thể trợ giúp đám nhỏ tu luyện một cách nhanh chóng.

Làm xong tất cả mọi việc, Hàn Phong cũng nói với Tiêu Linh và Lý Thần vài câu rồi quay lại căn nhà tranh bắt đầu bế quan.

codon.tra

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiệt

306. Chương 288: Trùng Kích Thiên Giai.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Từ mấy ngày trước hần đã cảm giác được đấu khí áp nén xuống không ngừng rối loạn. Hai tháng nay nếu như không phải Hàn Phong không ngừng áp chế đấu khí, hạn chế đấu khí của mình không tăng trưởng quá nhanh thì chỉ sợ rằng hai tháng từ sau khi ly khai để đồ hần đã bắt đầu bế quan.

Một tháng trôi qua, vì thương thế Lý Thần mau chóng khôi phục Hàn Phong cũng đã chặn bị phân lượng đan dược trong nửa năm, cũng đủ để chống đỡ trong thời gian hần bế quan.

Về phần Tiêu Linh, hần tự nhiên không quên. Tuy rằng Tiêu Linh đối với việc tu luyện đấu khí không có hứng thú nhưng Hàn Phong vẫn luyện chế cho nàng một ít đan dược thích hợp.

Bản thân Tiêu Linh thiên phú không kém cộng thêm những đan dược phụ trợ này, tin tưởng rằng sau mấy tháng đấu khí của nàng tự nhiên cũng có tiến bộ nhảy vọt.

Hàn Phong tin tưởng, ngày sau nếu cần thiết thì Huyền Âm thần bí quyết của Tiêu Linh sẽ có trợ lực không nhỏ với hần.

Mà ở trong thôn sơn hẻo lánh này Hàn Phong cũng tự nhiên không quá mức lo lắng cho an nguy của Tiêu Linh, huống chi bên cạnh nàng còn có Lý Thần bảo hộ.

Với thực lực của Lý Thần hiện nay tin tưởng rằng khó có một ai có thể làm tổn thương được Tiêu Linh của hần.

Làm tổ mọi chuyện này, Hàn Phong liền vào trong núi sau làng, tìm một sơn động bí mật, bắt đầu bế quan, trùng kích Thiên giai chi cảnh.

Một huyết động thường được thôn dân Thanh Hà thôn hay lên núi săn thú dùng làm nơi tránh né thú dữ, cũng pháp phần bí ẩn. Người bình thường rất khó phát hiện ra được nơi này.

Nesu như tính để kiếp trước thì đây là lần thứ ba Hàn Phong trùng kích vào Thiên giai chi cảnh.

Có kinh nghiệm của hai lần trước, Hàn Phong đối với lần này cũng tự tin mười phần. Vào trong sơn động nửa tháng, thân thể của hần đã có thể câu thông, nhận biết được thiên địa.

Đây là điều kiện tiền đề để đột phá Thiên giai chi cảnh. Chỉ có tồn tại loại nhận biết này mới có thể thành công trùng kích Thiên giai. Nhưng mọi việc cũng chỉ mới thành công được một nửa mà thôi.

Mà kế tiếp, toàn bộ tâm thần của Hàn Phong đều tập trung vào trong một tia nhận biết này.

Giống như hai lần trùng kích trước, lúc này thiên địa nguyên tố không ngừng hướng về phía Hàn Phong dung nhập vào trong cơ thể hắn.

Một tháng cơ thể trôi qua, thân thể Hàn Phong hoàn toàn bị một cỗ thuần sắc màu trắng của thiên địa nguyên tố bao phủ bên trong. Từ xa nhìn lại giống như một viên bạch quang đang tỏa ra ánh hào quang.

Đồng thời mấy ngày nay nồng độ thiên địa nguyên tố trong người hắn so với lần trùng kích trước thì nồng đậm hơn rất nhiều.

Hàn Phong trong lúc bế quan tu luyện đã quên mất thời gian đã trôi qua bao lâu. Chẳng qua quá trình trùng kích quen thuộc lại đang một lần nữa diễn ra khiến cho hắn không khỏi vui mừng.

Thế nhân đều biết, Thiên giai cường giả chính là tồn tại đứng đầu phiên đại lục này.

Một khi đạt tới Thiên giai thì cười mây vượt gió, hô phong hoán vũ.

Tuy rằng có chút khoa trương nhưng cũng có thể thấy được sự cường đại của Thiên giai cường giả.

Nhưng thế nhân đồng dạng cũng biết, muốn trở thành một Thiên giai cường giả thì gặp không ít trắc trở. Đại lục mấy nghìn năm qua, những nhân tài kiệt xuất, thiên phú dị bẩm xuất hiện không ngừng. Thường thường so với đám bạn cùng trang lứa thì xuất sắc hơn không biết bao nhiêu lần.

Có những người chỉ chừng trên dưới ba mươi đã có thể thành công đạt được Địa giai đỉnh phong. Thế nhưng những người này một phần mười là có thể thuận lợi đột phá bình cảnh, do đó nhất cử bước vào Thiên giai.

Mà mặt khác có những võ giả cả đời nỗ lực cũng không thể bước qua được một bước cuối cùng này. Cuối cùng cũng chỉ đành tiếc nuối cả đời mà thôi.

Có thể nghĩ từ một Địa giai đột phá lên tahnhf Thiên giai chi cảnh trắc trở đến như thế nào. Nhưng Hàn Phong chỉ với mười lăm tuổi đã là lần thứ hai trùng kích Thiên giai. Chỉ sợ nói ra người khác cho rằng đang nói giỡn mà thôi.

Ngày đêm thay thế, bất tri bất giác lại nửa tháng nữa trôi qua. Lúc này huyện động mà Hàn Phong bế quan đã hoang toàn bị thiên địa nguyên tố bao vây phủ kín.

Những nguyên tố này dùng một loại tần suất quỷ dị tản ra quang mang, phảng phất giống như tầm ti đem Hàn Phong bao phủ bên trong đó. Nếu như lúc này có người phát hiện thì chắc chắn sẽ giật mình không thôi. Những sự việc trước mắt thật vượt qua sự tưởng tượng của bọn họ.

Mặc dù bị bao phủ bên trong bạch sắc nguyên tố thế nhưng Hàn Phong không hề nhúc nhích thậm chí còn không thể nào cảm nhận được nhịp hô hấp của hắn.

Chẳng qua năng lượng xung quanh người hắn đang dùng tốc độ không thể nào tưởng tượng nổi, cuộn cuộn không ngừng quán trú vào trong cơ thể hắn. Đồng thời không ngừng mở rộng đan điền của Hàn Phong.

Đã có hai lần tiến giai, Hàn Phong đối với những sự tình đang xảy ra vô cùng minh bạch. Nhưng hôm nay thiên đại nguyên tố vẫn không ngừng quán trú vào trong cơ thể hắn. Khiến không chỉ đan điền mà kinh mạch của hắn cũng không ngừng mở rộng ra một cách kinh khủng.

Biến hoá này không có nằm trong dự liệu của hắn. Nếu dựa theo tình huống bây giờ thì đến khi hắn hoàn thành cứu chuyển huyền công thì không chỉ có thân thể sẽ chuyển sang kim nguyên chi thể mà kinh mạch trong cơ thể cũng mở rộng đến một trình độ vô cùng khủng bố.

Theo độ lớn nhỏ của kinh mạch mà trực tiếp quan hệ tới khả năng chứa đựng đấu khí. Tuy nói đến Thiên giai cường giả, nhất là Thiên giai ngũ phẩm có thể điều khiển một ít thiên địa nguyên tố trợ giúp chiến đấu. Thế nhưng nếu như bản thân nơi chứa đựng đấu khí trong cơ thể được mở rộng thì thứ nhất chính là đấu khí trong cơ thể càng nhiều, càng nồng đậm.

Hơn nữa võ giả trong lúc chiến đấu cũng chỉ là so đấu năng lượng đấu khí mà thôi. Võ kỹ chẳng qua là để võ giả thi triển đấu khí mà thôi. Đồng thời có võ kỹ thì uy lực phát ra sẽ vô cùng mạnh, có thể phát huy được ưu điểm thứ nhất.

Vì vậy sau khi phát hiện được biến hoá này, trong lòng Hàn Phong cũng mừng rỡ dị thường.

Hắn cũng không có nghĩ tới, sau khi tán công trùng tu lại có thể đạt được cơ duyên tốt như vậy.

Hàn Phong dự tính, dựa theo trình độ này mà tính đến khi hắn trùng kích thành công thì thực lực hẳn phải đạt đến Thiên giai nhị phẩm.

Sau đó chỉ cần hắn hảo hảo tu luyện một phen thì sau này ngay cả Phí lão cũng chưa chắc trở thành đối thủ của hắn.

Đây chính là chỗ tốt mà hắn đạt được khi trùng tu.

Đương nhiên từ trước khi tán công, hắn cũng đã nghĩ tới chuyện này. Nếu như một năm trước hắn không có lựa chọn tán công trùng tu thì với tình hình của hắn lúc đó so với những Thiên giai cường giả phổ thông cũng chỉ mạnh hơn một ít.

Thứ nhất, ưu tiên Tiên Thiên đấu khí cũng không còn. Tuy rằng trong đầu hắn vẫn như cũ tồn tại rất nhiều tuyệt luân võ kỹ cần phải tu tập. Nhưng không phải vì thế mà Hàn Phong cảm thấy thoải mái.

Mà quyết định tán công trùng tu lúc trước của Hàn Phong của nhiên không sai. Hôm nay không chỉ có chỉ dùng một năm thời gian hắn đã có thể một lần nữa tu luyện đến Địa giai đỉnh phong. Bây giờ chỉ sợ không lâu nữa hắn có thể trở thành Thiên giai chi cảnh.

Mà lần trở lại Thiên giai chi cảnh này đã không còn đơn thuần là một nhất gia nhất đẳng. Mỗi một lần tiến giai là một lần mở ra sinh tử. Chỉ có Hàn Phong ở trong quá trình tu luyện mới có thể lĩnh hội được.

Mà lo lắng sau cùng chính là Tiên Thiên đấu khí còn không ngừng xảy ra biến hoá. Hàn Phong thẳng thắn tiến giai Tiên Thiên đấu khí trước gọi là một chuyển Tiên Thiên đấu khí.

Như vậy, đến khi hắn thuận lợi đột phá đến Thiên giai chi cảnh, Tiên Thiên đấu khí liền có thể trở thành nhị chuyển Tiên Thiên đấu khí.

Lúc này trong lòng Hàn Phong đột nhiên có một loại xung động không thể nào hiểu được.

Hắn thập phần nghĩ rằng đến khi Tiên Thiên đấu khí của hắn đạt tới cửu chuyển thì sẽ xảy ra tình cảnh như thế nào.

Chẳng qua vừa mới nhất chuyển Tiên Thiên đấu khí thôi mà đã khiến hắn mất một năm thời gian. Như vậy thời gian để đạt được nhị chuyển tự nhiên sẽ ngắn hơn. Mà cửu chuyển Tiên Thiên đấu khí một khi đại thành thì sẽ có hiện tượng kinh khủng nào xảy ra.

Hàn Phong hôm nay thập phần chờ mong ngày đó sẽ đến.

codon.traí

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

307. Chương 289: Gặp Nạn Sau Núi. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Lúc này trong lòng Hàn Phong đột nhiên có một loại xung động không thể nào hiểu được.

Hắn thập phần nghĩ rằng đến khi Tiên Thiên đấu khí của hắn đạt tới cửu chuyển thì sẽ xảy ra tình cảnh như thế nào.

Chẳng qua vừa mới nhất chuyển Tiên Thiên đấu khí thôi mà đã khiến hắn mất một năm thời gian. Như vậy thời gian để đạt được nhị chuyển tự nhiên sẽ ngắn hơn. Mà cửu chuyển Tiên Thiên đấu khí một khi đại thành thì sẽ có hiện tượng kinh khủng nào xảy ra.

Hàn Phong hôm nay thập phần chờ mong ngày đó sẽ đến.

Lại thêm một ngày nữa trôi qua ở Thanh Hà thôn, lúc này Hàn Phong cũng đã bế quan được hai tháng.

Hai tháng qua với học thức của một Thiên giai ngũ phẩm cường giả của Lý Thần cùng với sự trợ giúp của đan dược mà Hàn Phong luyện chế thì vài tên tiểu hài tử của Thanh Hà thôn cũng đã có những biến hoá trong việc tu luyện đấu khí.

Lý Thần phát hiện những hài tử trong thôn này không biết có phải vì đời đời chưa từng tu luyện đấu khí nên bản thân tư chất bọn chúng cũng chỉ có thể tính là phổ thông mà thôi.

Mặc dù tồn tại Ngưng Thần đan của Hàn Phong trợ giúp, trải qua ba tháng thời gian thì đại bộ phận hài tử, đấu khí trong cơ thể cũng chỉ xem như mới nhập môn mà thôi. Hiện tại cũng đạt đến cơ sở nhất phẩm.

Có một vài tiểu hài tử thông minh một chút thì mấy ngày hôm trước đã có thể bước vào cơ sở nhị phẩm.

Đương nhiên Lý Thần dạy những hài tử này tu luyện đấu khí vốn cũng không có ôm hi vọng gì nhiều. Cho nên cũng không có ý nghĩ gì đặc biệt, bởi vậy mà đối với tu chất tầm thường của đám nhỏ hắn cũng không có thất vọng. Mỗi ngày vẫn như trước hờ hững nghe đám nhỏ nhí nhố kêu gia gia, khiến hắn cảm thấy rất vui tai, vô cùng cao hứng.

Bất quá, cũng có vài điều ngoài ý muốn của hắn. Người khiến cho Lý Thần cảm thấy ngoài ý muốn chính là tiểu nha đầu Nhị Nha lần trước ở trước đầu thôn nói phải gả cho Hàn Phong mà không muốn kết hôn làm vợ đại ngốc.

Nhị Nha tiểu cô nương tinh quái, tuy rằng chỉ mới có tám tuổi, nhưng cũng đã rất tinh quái. Một khi mở miệng là giết người phải đền mạng.

Lúc trước Lý Thần cũng là bị Nhị Nha tiểu oa nhi đó kêu vài tiếng gia gia mà khiến cho hắn hứng khởi dạy bọn trẻ tu luyện đấu khí.

Mà thiên phú của Nhị Nha cũng khiến cho Lý Thần cảm thấy kinh ngạc không thôi. So với các tiểu hài tử khác thì thiên phú của Nhị Nha có thể nói là cực cao, mới ba tháng thôi là đấu khí của Nhị Nha cũng đạt được cơ sở tứ phẩm. Trục tiếp bỏ xa đám nhỏ khác trong thôn ở phía sau.

Tu luyện được ba tháng, liền có tu vi cơ sở tứ phẩm, hơn nữa Nhị Nha cũng chỉ mới có tám tuổi.

Dù cho đem Nhị Nha đến những địa phương khác thì cũng không có gì nổi bật cả. Nghĩ tới lúc đầu Hàn Phong mười một tuổi cũng chỉ mới là cơ sở tam phẩm. Hơn nữa lúc đấy Hàn Phong mới bắt đầu tu luyện đấu khí.

Về phần đại ngốc, niên kỷ lớn hơn Nhị Nha một ít bất quá cũng chỉ mới có chín tuổi mà thôi.

Tuy rằng ngày thường thoát nhìn có chút bộ dạng sần sảo nhưng đối với độ mãnh cảm của đấu khí thì lại hoàn hảo dị thường.

Hơn nữa hắn vẫn luôn nghĩ rằng sau này sẽ cưới Nhị Nha là vợ. Cho nên ở phương diện tu luyện đấu khí dĩ nhiên là không muốn bị Nhị Nha đánh bại. Từ sau khi đại ngốc bắt đầu tu luyện đấu khí thì mỗi ngày đều mất ăn mất ngủ, chỉ có chăm chăm tu luyện.

Phần tinh thần này cũng khiến cho Lý Thần có cảm giác ngoài ý muốn.

Bất quá, mặc dù đại ngốc thập phần liều mạng, hơn nữa thiên phú so với những tiểu hài tử khác cũng hơn xa. Nhưng hắn cũng là không có được thông minh như Nhị Nha cho nên vẫn còn bị nàng bỏ xa một đoạn.

Qua ba tháng thời gian, đấu khí của đại ngốc cũng đã đạt được cơ sở tam phẩm. So với Nhị Nha cũng là muốn kém hơn nhất phẩm.

Hơn nữa, tiểu nha đầu Nhị Nha thường ngày rất lười biếng, Lý Thần xem ra nếu như Nhị Nha có thể chăm chỉ như đại ngọc thì tin tưởng thành tựu sau này cũng không có quá kém.

Đương nhiên, Lý Thần đối với điểm ấy cũng không quá mức cường cầu. Dù sao thì những hài tử này từ nhỏ đã sinh trưởng trong thôn. Có lẽ cả đời bọn nhỏ cũng chỉ sống ở đây mà thôi. Ở đây tuy có hơi nghèo khó một chút nhưng được cái vô ưu vô lo, còn hơn là đi ra thế giới bên ngoài đầy rẫy những cạm bẫy, suốt ngày cũng chỉ là người lựa ta gạt.

Một ngày, thái dương còn chưa xuống núi, sơn lâm phía sau làng bị một tầng hồng quang bao phủ.

Một mỹ cảnh như vậy ở bên ngoài cũng không thể nào bắt gặp được. Nhưng đối với những thôn dân quanh năm chỉ sinh hoạt ở đây tự nhiên cũng không thể trách được bọn họ không ngạc nhiên mới là lạ.

Bất quá, vốn trong sơn lâm không hề có người thế nhưng lúc này lại có hai đạo thân ảnh đang lén lút đi tới.

- Nhị Nha, chúng ta thật muốn đi tới sao? Yêm Đa nói phía sau núi vô cùng nguy hiểm. Tiểu hài tử như chúng ta nếu mà đi tới sẽ bị quái vật ăn tươi nuốt sống.

Đi ở phía sau, một thân ảnh hơi cường tráng một chút, áp ứng nói rằng.

Sau khi hắn nói xong, phía trước thân ảnh được gọi là Nhị Nha còn quay đầu lại bất mãn nói:

- Đại ngọc, người nếu như không dám đi thì người đi về một mình đi!

Hai đạo thân ảnh nho nhỏ này không phải ai khác chính là Nhị Nha và đại ngọc mới tu luyện đấu khí được ba tháng.

Mà nghe được Nhị Nha nói như vậy, trong lòng đại ngọc tuy rằng còn có chút sợ hãi nhưng vẫn như cũ ngẩng đầu lên, mạnh dạn nói rằng:

- Ai....ai nói ta không dám!

Chẳng qua nghe khẩu khí cũng thoáng hiển lộ ra nội tâm bất an của hắn.

- Hừ! Người như vậy mà còn đòi cưới ta làm vợ. Người mà như vậy thì đừng hòng ta gả cho người!

Nhị Nha chế tạo nói:

- Ta nghe Tiêu Linh tỷ tỷ nói, Hàn Phong ca ca đang ở một mình sau núi hai tháng nay rồi, người thật là vô dụng quá đi.

Nghe vậy, đại ngọc lại nhỏ giọng thì thầm:

- Cái gì! Ta làm sao có thể so được với Hàn Phong ca ca!

Hai tiểu oa nhi vừa đi vừa nói chuyện, vẫn tiếp tục đi vào sâu bên trong thâm sơn.

Hai người lại nhanh chân bước đi, đại ngọc đột nhiên lại mở miệng nói:

- Nhị Nha chúng ta thật sự sẽ đi tiếp sao?

Nhị Nha nghe vậy không kiên nhẫn được gạt đầu nói:

- Ngày hôm qua ta đã đánh bại được Đại Trụ ca đánh bại. Mà Đại Trụ ca có thể đi vào trong thâm sơn thì chúng ta dĩ nhiên là có thể đi được rồi.

Thấy khuyên bảo vô hiệu, đại ngọc cũng chỉ có thể cau mày, một đường theo phía sau.

Vốn Thanh Hà thôn không có tiếp xúc quá nhiều với thế giới bên ngoài những trong thôn vẫn có truyền lưu một truyền thuyết đáng sợ.

Nhị Nha từ trong miệng Đại Trụ ca biết được nghe nói ở phía sau núi có một con ma thú thập phần đáng sợ. Một năm trước đám thôn dân bọn họ kinh nghiệm phong phú đến trên núi săn thú một thời gian cũng chính là ngoài ý muốn đụng phải con ma thú này. Cho nên cũng chỉ có thể tay không trở về.

Chuyện này cũng khiến cho đám thôn dân khiếp sợ không thôn.

Thăng đến sau khi sự tình phát sinh được ba tháng, Thanh Hà thôn cũng có một thanh niên thân thể khỏe mạnh sốt ruột lên núi tìm kiếm. Sau lần quay lại núi tìm kiếm đó cũng không có phát hiện được tình huống nào khả nghi.

Cho nên dần dà thôn dân cũng bắt đầu quên đi. Về phần ma thú bọn họ có rằng chẳng qua cũng chỉ là trùng hợp lúc lúc đi săn thú mà gặp được mà thôi.

Hàn Phong ở trong thôn cũng từng nghe qua chuyện này nhưng hắn cũng không thêm để ý. Hắn cũng từng ra sau núi cảm thụ mà không phát giác ra được khí tức của ma thú.

Hơn nữa hắn cũng bề quan ở một địa phương tương đối bí mật mà người bình thường căn bản khó có thể phát hiện được. Cho dù có phát hiện đi chăng nữa thì với trạng thái hiện nay của Hàn Phong cũng rất khó có thể tiếp cận được hắn.

Thái dương đã hoàn toàn khuất sau dãy núi. Nhị Nha và đại ngốc hai người dưới ánh trăng hôn ám vẫn bước đi trong cánh rừng mà đã bắt đầu trở nên yên tĩnh quỷ dị một cách lạ thường.

Hai người rớt cuộc cũng có thể đi đến đỉnh núi. Nhìn một màn đêm tối đen trước mắt hai tiểu hỉ tử cũng cảm thấy vô cùng mờ mịt. Mà Nhị Nha gan lớn nhìn thấy một mảnh đen kịt như vậy cũng không khỏi cảm thấy nổi da gà sợ hãi.

- Hiện Làm sao giờ?

Đại ngốc nhìn về phía màn đêm trước mặt. Đến cả những ngón tay của hắn cũng không thể nào nhìn thấy được, không khỏi lắp bắp nói.

Mà Nhị Nha hiển nhiên cũng có chút do dự, không khỏi quay đầu lại lẩm bẩm nói:

- Ta cũng không biết, nếu không chúng ta trở về đi! Nghĩ rằng tối rồi ma thú cũng cần phải nghỉ ngơi. Chắc hẳn không có dám đi ra ngoài.

- Ân?

Đại ngốc trông thấy Nhị Nha, đầu tiên là sửng sốt, chợt biến sắc, lắp bắp chỉ vào đằng sau Nhị Nha nói:

- Nhị Nha! Tựa hồ ma thú không có sợ bóng tối!

- Ai nói với ngươi! Lẽ nào ngươi đã gặp qua!

Nhị Nha liếc mắt nhìn đại ngốc, khinh miệt nói.

Đại ngốc không để ý tới nhàn thần của Nhị Nha, vẫn mở to mắt nhìn vào đằng sau Nhị Nha, bất quá thanh âm cũng trở nên run rẩy nói:

- Trước chưa thấy qua, bất quá hiện tại đã thấy được rồi! Ma thú không có sợ bóng tối!

- Uy! Đại ngốc, ngươi đang nói cái gì đó.

Nhị Nha thấy được bộ dạng ngây ngốc của đại ngốc, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng không khỏi cảm thấy giận giữ.

Chẳng qua chẳng đợi nàng nói xong thì từ phía sau nàng truyền đến một tiếng gầm giận giữ.

Rống!

Một âm thanh vang vọng cả sơn lâm, vô số lá cây đều bị tiếng hống này khiến thân cây rung chuyển mà rơi xuống.

- Đây..... Đây là.....

Nhị Nha bị tiếng rống bất thành linh khiến bản thân nàng giật mình không khỏi vội vàng quay người lại nhìn lại phía sau.

Trong lúc đó, hai đại lưỡng ảnh lục quang tràn ngập sự quỷ dị, yếu ớt từ trong bóng tối bắn ra.

Ngay sau đó những tiếng bước chân nặng nề rơi vào trong tai hai tiểu hỉ tử.

Theo tiếng bước chân ngày càng gần, Nhị Nha và đại ngọc cũng nhìn không được mà nuốt xuống một ngụm nước bọt. Hai người đều cảm thụ được bản thân đang không ngừng run rẩy, kinh hoàng, sợ hãi.

Rất nhanh đạo lục quanh đã xuất hiện trước mặt hai tiểu hài tử. Nương theo đó là con ma thú thân hình cao gấp đôi đại ngọc xuất hiện.

Nhị Nha cũng không phải không nhận thức được ma thú trước mặt. Chẳng qua lúc này là đêm tối, tiểu oa nhi Nhị Nha cũng chỉ có thể nhìn thấy được cả thân con ma thú có lân phiến đen kịt, cùng với cái mõm to và những chiếc răng nanh sắc nhọn. Hiện tại sắc mặt hai tiểu hài tử đã trở nên trắng bệch.

Lại thêm một tiếng rống nữa!

Nhất thời khí tức băng lãnh như xương không ngừng hướng tới hai tiểu hài tử.

Cũng may đại ngọc phản ứng không chậm, vội vàng lôi kéo Nhị Nha bé nhỏ của hắn bỏ chạy. Trong miệng không ngừng hô:

- Nhị Nha! Chúng ta mau chạy thôi!

Phục hồi lại tinh thần, Nhị Nha cũng đem ước nguyện ban đầu lên núi hoàn toàn gạt phất đi. Lúc này Nhị Nha cũng chỉ có thể nghe được thanh âm của đại ngọc, đồng thời cũng không ngừng nhanh chân chạy theo hắn.

Đột nhiên ma thú xuất hiện, con ma thú nhìn thấy hai người Nhị Nha và đại ngọc đang chạy trốn, tức thì bốn mắt không ngừng loé lên lục quang, lập tức khai cước bộ đuổi theo hai tiểu oa nhi.

Hai tiểu oa nhi bất quá cũng chỉ mới tu luyện đấu khí được có ba tháng. Tuy rằng thiên phú cũng khá tốt, nhưng thực lực cũng chỉ mới tính là nhập môn mà thôi. Làm sao có thể đủ sức chạy trốn khỏi hai con ma thú không biết tên này.

Qua một hồi, hai tiểu oa nhi chạy được một đoạn thì dừng lại thở hổn hển, mà ma thú lúc này cũng đuổi đến dừng trước mặt hai người.

Dường như ma thú muốn trêu đùa hai tiểu oa nhi thì phải cho nên nó cũng không đuổi theo quá nhanh. Vì thế mà hai tiểu hài tử có chạy như thế nào đi chẳng nữa thì con ma thú cũng giống như u linh bám theo. Nhị Nha và đại ngọc trong lòng vô cùng sợ hãi không ngừng kêu to.

Rốt cuộc chạy được một hồi thì Nhị Nha và đại ngọc cũng quá mệt mà tựa lưng vào một cây đại thụ nghỉ ngơi. Con ma thú kinh khủng kia một lần nữa lại hiện ra trước mắt hai người.

Nhị Nha trong lòng cảm thấy hối hận, sớm biết thế này nàng cũng sẽ không thể hiện buộc đại ngọc cùng với mình lên núi. Cuối cùng giờ đây lại liên lụy đến hắn.

Nghĩ đến đây, thanh âm Nhị Nha mặc dù có chút run nhưng lại kiên định vô cùng nói:

- Đại ngọc, ngươi mau chạy, để ta trấn trụ nó.

Đại ngọc nghe vậy cũng kịp phản ứng, vẻ mặt lo lắng nói:

- Thế nào có thể được! Phải là để ta ở lại chế trụ nó, ngươi thực lực cao hơn ta, có thể chạy thoát được cũng chỉ có ngươi mà thôi!

- Ai nha! Đại ngọc, ngươi nghe ta nói đi!

Nhị Nha không khỏi quýnh lên, tức giận nói.

Chẳng qua, hai người còn muốn tranh chấp thì bên kia ma thú hiển nhiên cũng mất đi tâm tình đùa với hai người. Một tiếng gầm nhẹ được phát ra, cái đầu cự đại của nó ngẩng lên, lập tức hướng về phía Nhị Nha lao tới.

Thấy con ma thú đang lao về phía mình thì khuôn mặt Nhị Nha nhất thời trắng bệch, nội tâm vô cùng khủng hoảng, kinh thanh hét lên một tiếng.

Ngay khi nguy hiểm trước mắt thì không hiểu tại sao xung quanh không khí lại xuất hiện ba động, trong nháy mắt bao phủ cả sơn lâm.

Biến cố đột nhiên nhiên này khiến cho con ma thú đang muốn dùng lợi trảo đem con mồi trước mặt xe thành từng mảnh nhỏ không khỏi dừng lại.

Dựa vào sự nhảy cảm trời sinh của khứu giác mà con ma thú tưởng mạo xấu xí này không khỏi cảm thấy bất an.

Trận ba động này không ngừng mang đến cho nó nguy cơ vô cùng to lớn.

Nhất thời con ma thú xấu xí thân thể loạng choạng dừng trước mặt Nhị Nha. Trong miệng không ngừng gầm nhẹ, tựa hồ muốn bỏ qua cảm giác bất an này.

Mà Nhị Nha và đại ngốc đứng ngậy ngốc một chỗ, lúc này hai tiểu hài tử ôm lấy nhau chăm chú nhìn nhìn con ma thú, hai thân thể nhỏ bé không ngừng run rẩy.

Thẳng đến một lúc lâu sau đó, lá gan hơi lớn một chút, Nhị Nha phát hiện tựa hồ không hề có động tĩnh nào, lúc này mới chậm rãi mở mắt.

- Di!

Nhị Nha không khỏi kinh nghi hô lên một tiếng, nàng thấy con ma thú vốn vô cùng kinh khủng không biết tại sao đột nhiên lại không ngừng loạng choạng tựa hồ không có để ý tới hai người.

Lúc này đại ngốc bởi tiếng hô của Nhị Nha mà cũng mở mắt ra nhìn. Hai tiểu hài tử nhìn con ma thú trước mặt trong lòng nhất thời không thể hiểu được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Mà lúc này xung quanh sơn lâm ba động quỷ dị ngày càng rõ ràng.

Lúc này ngay cả thực lực nhỏ yếu như Nhị Nha và đại ngốc cũng có thể cảm ứng được nó.

- Đây là Chuyện gì đã xảy ra? Nó sao lại trở nên như thế?

Nhị Nha mở to hai mắt, không giải thích được hỏi.

Đại ngốc ngồi bên cạnh nghe vậy, cũng sờ sờ đầu nói:

- Có hay không bởi vì tiếng hét của người là khiến nó bị như thế?

- Phanh!

- Oa! Sao người lại đánh ta!

Đại ngốc lấy tay xoa xoa chỗ bị đánh bất mãn nói.

Nhị Nha thu hồi quả đấm, vẻ mặt xấu hổ trừng mắt nhìn đại ngốc. Tiểu oa nhi cũng không có nói lời nào, hiển nhiên lời nói vừa rồi của đại ngốc cũng khiến nàng cảm thấy mất mặt mũi.

codon.traí

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

308. Chương 290: Hàn Phong Xuất Quan.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Lúc này ma thú cảm thụ được ba động quỷ dị ngày càng mãnh liệt, trong lòng càng thêm hoảng hốt. Cuối cùng nhịn không được mà ngửa đầu lên gào thét.

Nhưng vô luận nó làm thế nào cũng đều là vô ích.

Trận ba động đã bao phủ cả sơn lâm, cũng không có vì tiếng rống này của nó là giảm xuống, trái lại càng cường liệt hơn rất nhiều.

Cho đến cuối cùng thiên địa nguyên tố ở xung quanh sơn lâm không ngừng bị hút lấy hút để, đồng thời hướng tới một thạch bích cách đó không xa.

Trông thấy một cảnh tượng như vậy, xung quanh không ngừng xuất hiện bạch sắc quang đàn khiến cho Nhị Nha và Đại ngốc vừa rồi kinh sợ cũng phảo ngây ngốc ngồi nhìn một chỗ. Ngay cả việc chạy trốn cũng đã quên mất.

Bạch sắc quang đoàn ngày càng nhiều, đồng thời không ngừng bay về phía thạch bích.

Mãi về sau lúc bạch sắc quang đoàn đều bị hấp thu hết vào trong thạch bích thì xung quanh không gian ở sơn lâm cũng không còn có một tia thiên địa nguyên tố.

Về phần con ma thú cũng cảm nhận được một cỗ uy áp kinh khủng phát ra từ bên trong thạch bích, nhất thời phủ phục trên mặt đất không dám nhúc nhích. Chẳng quang trong miệng không ngừng thấp giọng nức nỏ.

- Đó! Đại ngốc, chúng ta có nên qua đó qua xem hay không!

Nhị Nha hiếu kỳ nói.

Nghe được lời này của Nhị Nha, đại ngốc nhất thời giật mình, vội vàng kéo lấy tay Nhị Nha, gấp giọng nói:

- Không nên, chúng ta nên nhanh chóng chạy xuống núi thôi. Nhân dịp con ma thú không có phản ứng kịp bằng không một hồi nữa chúng ta chạy không thoát đâu.

Nhị Nha cảm thấy không cam lòng, nhưng hiển nhiên tình hình vô cùng nguy hiểm vừa rồi cũng khiến nàng khiếp sợ không thôi. Cho nên không có do dự mà chạy theo đại ngốc.

Hai tiểu hài tử từ từ đứng lên rồi chạy xuống núi.

Mà theo bước chân hai tiểu hài tử vừa chạy đi thì từ bên trong thạch bích đột nhiên phát ra một tiếng nổ kinh thiên.

Nhất thời thạch bích bị nổ thành nát bấy, vô số mảnh toái thạch ào ào bắn lên trời rồi rơi xuống. Ngay cả hai tiểu hài tử cũng bị đám toái thạch này bắn trúng không ít.

Biến cố bất thành linh như vậy cũng khiến cho hai hài tử hoảng sợ kêu to, hai tay giơ lên đầu ngăn cản đã vụn tập kích.

Nhị Nha lúc này cảm thấy hối hận muốn chết. Đột nhiên nàng nhớ tới gia gia thôn trưởng nói sơn lâm sau làng vô cùng đáng sợ. Hai tiểu hài tử lần này cũng biết được sự kinh khủng của nó là như thế nào rồi. Chỉ sợ sau này cũng không có dám bước vào sơn lâm nữa.

Nhị Nha trong lòng thầm nghĩ sớm biết như vậy thì nàng đã ở yên trong thôn rồi.

Càng nghĩ càng thấy ỷ khuất, Nhị Nha cuối cùng cũng ngồi chồm hổm xuống không ngừng nức nỏ khóc lóc.

Lại một tiếng nổ kinh thiên vang lên, đất đá xung quanh lại tán lác khắp nơi.

Đôi bàn chân của hai tiểu hài tử không ngừng run rẩy. Trong lúc nhất thời không thể tiếp tục đứng dậy chạy tiếp được, cũng chỉ có thể ngồi chồm hổm trên mặt đất, hầy còn để tay lên đầu ngăn cản đá vụn.

Mà đúng lúc này một đạo thanh âm quen thuộc đột nhiên truyền vào tai hai tiểu hài tử.

- Hai người sao lại ở chỗ này?

Nghe được thanh âm quen thuộc, hai tiểu hài tử đều kinh ngạc nhìn lên.

Nhất thời một đạo thân ảnh quen thuộc xuất hiện trước mặt hai người.

Thấy được người trước mặt, Nhị Nha cũng không có khóc nữa, chẳng qua cái mũi nhỏ nhắn của nàng thỉnh thoảng lại sụt sịt. Trong lòng nàng lúc này từ kinh hãi chuyển sang kinh hãi không thôi.

Thân ảnh xuất hiện trước mặt hai tiểu hài tử chính là Hàn Phong ở trong sơn lâm bế quan hai tháng nay để trùng kích Thiên giai chi cảnh.

Trận ba động cường liệt cuối cùng vừa rồi cũng là do Hàn Phong hoàn thành được bước cuối cùng tiến vào Thiên giai chi cảnh mà tạo nên.

Hai tháng bế quan, Hàn Phong không hề lo lắng về lần thứ hai đột phá Thiên giai chi cảnh của mình.

Lúc này kinh mạch trong cơ thể hắn sau khi trùng kích thành công mở rộng không ít. Đồng thời Tiên Thiên đầu khí của hắn hôm nay cũng triệt để chuyển hoá thành nhị chuyển đầu khí.

Bất quá vừa đột phá Thiên giai, Hàn Phong còn chưa có kịp cảm thụ biến hoá, thì hắn phát hiện ra được vài đạo khí tức ở bên ngoài sơn động. Cho nên hắn mới bước ra ngoài.

Mà khi hắn thấy hai tiểu oa nhi Nhị Nha và đại ngọc thì biểu tình cũng cảm thấy sửng sốt, không khỏi cảm thấy kỳ quái hỏi.

Rất hiển nhiên, lúc này trời đã tối mà dĩ nhiên hai tiểu hài tử này lại dám chạy vào trong hôn ám sâm lâm chơi. Hàn Phong không cảm thấy ngạc nhiên mới là lạ.

Vả lại hắn thấy Nhị Nha và đại ngọc bộ dáng đều dính đầy bùn đất và lá khô, thoát nhìn vô cùng chật vật.

Nhưng mà khi Hàn Phong đặt câu hỏi, Nhị Nha cũng không còn khí lực mà ngã nhào ra đất. Hàn Phong thấy vậy nhanh tay đỡ lấy nàng.

Cả người Nhị Nha nhào vào lòng Hàn Phong, thân thể không ngừng nép sâu vào trong lòng hắn mà run rẩy.

Trông thấy Nhị Nha lại nhào vào lòng mình khóc lóc, Hàn Phong cũng nhất thời ngây ngốc, vội vàng vỗ vỗ an ủi Nhị Nha, thấp giọng nói vài câu rồi đem ánh mắt dời lên người đại ngọc hỏi:

- Hai người các ngươi đã xảy ra chuyện gì? Thế nào nửa đêm lại chạy lên núi? Những người khác có biết không?

Lúc này đại ngọc cũng đã khôi phục lại tinh thần, thấy Hàn Phong xuất hiện thì trong lòng cũng thoáng yên lòng. Nghe được Hàn Phong hỏi, đại ngọc tự nhiên cũng không có dấu điểm, kể lại sự tình từ đầu tới cuối cho hắn nghe.

Sau khi nghe xong, Hàn Phong cũng cảm thấy buồn cười. Dĩ nhiên hai tiểu hài tử ỷ vào một chút đầu khí mà lại muốn làm anh hùng ra sau núi bắt ma thú. Thực không biết trời cao đất dày là gì cả.

Lần này nếu như không phải vừa vận mình xuất quan thì chỉ sợ hai tiểu hài tử đã trở thành bữa ăn trong bụng ma thú rồi.

Nghĩ tới đây Hàn Phong nhất thời gõ lên đầu hai tiểu oa nhi, cũng không ngừng an ủi Nhị Nha đang khóc trong lòng mình.

Hàn Phong thấy tình cảnh của hai người cũng không có đành lòng trách móc, nhanh chóng mang hai người xuống núi. Lúc này Hàn Phong mới nói tiếp:

- Các ngươi ở trên núi gặp phải một con ma thú toàn thân là lông phiến kinh khủng?

- Ân!

Hai tiểu hài tử liều mạng giải thích, chúng sợ rằng Hàn Phong không có tin tưởng bọn chúng.

Thoàng ngẫm lại, Hàn Phong cũng lên tiếng nói:

- Như vậy thì con ma thú đó hẳn là còn ở quanh đây. Các ngươi dẫn đường cho ca ca đến xem con ma thú đó như thế nào.

Nhị Nha lúc này nắm chặt lấy ống tay áo của Hàn Phong không tha. Hiển nhiên nàng vẫn còn bị tình cảnh vừa rồi khiến cho sợ hãi không thôi. Đôi mắt thơ ngây không ngừng nhìn Hàn Phong, Nhị Nha biết Hàn Phong ca ca rất lợi hại, giờ lại muốn đi tìm con ma thú đó, hiển nhiên mà Hàn Phong ca ca muốn thay bọn họ giáo huấn con ma thú kia. Cho nên hai tiểu oa nhi cũng không chút do dự là mang Hàn Phong tới chỗ con ma thú dừng chân lúc này.

Hàn Phong cùng Nhị Nha và đại ngốc đến bên cây đại thụ lúc này. Chẳng qua cũng không có phát hiện ra cái gì. Thấy quang cảnh trước mắt không có gì, đại ngốc gãi gãi đầu, kỳ quái nói:

- Di! Vừa rồi rõ ràng là ở đây mà, thế nào bây giờ lại không thấy?

Hàn Phong biết được hai tiểu hài tử này sẽ không có lừa gạt hắn. Bất quá hắn cũng không có cảm thấy kỳ quái, bây giờ xung quanh đã khôi phục lại sự yên tĩnh vốn có của nó. Chắc hẳn con ma thú đã sớm ly khai nơi này.

Vỗ vỗ đầu Nhị Nha, Hàn Phong cũng đi tới địa phương mà đại ngốc chỉ. Nơi này vừa rồi con ma thú mới dừng lại. Với tinh thần lực siêu cường của mình Hàn Phong cũng có thể cảm nhận được một tia khí tức ma thú nhàn nhạt lưu lại.

Chẳng qua chiếu theo khí tức này hắn cũng không thể phán đoán được phẩm cấp của con ma thú.

codon.traid

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

309. Chương 291: Truy Tung.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Thanh Hà thôn, trong một căn nhà tranh ở gần sau núi.

Lúc này đã là ngày thứ hai Hàn Phong xuất quan.

Ngày hôm qua Hàn Phong vừa vận gặp được thôn trưởng đang tổ chức nhân thủ chuẩn bị lên núi tìm kiếm.

Khi nhìn thấy Hàn Phong dẫn theo hai tiểu tử trở về, thì vô cùng kinh ngạc, sau đó cảm tạ hắn.

Tiếp theo thôn trưởng kéo hai tiểu tử ra mừng cho một trận, thiếu chút nữa khiến chúng phát khóc.

Thấy hai tiểu tử không ngừng nhìn về phía mình, Hàn Phong bất đắc dĩ cười cười, lập tức giải vây cho chúng.

Chuyện này cũng cứ như vậy mà kết thúc.

Đương nhiên, mọi người cũng không dò hỏi Hàn Phong, mà hắn cũng không định đem nguyên nhân kể cho họ.

Sáng sớm, Lý Thần liền tới phòng của Hàn Phong, hí mắt quan sát hắn một phen, rồi nói:

- Hảo tiểu tử, chỉ hai tháng ngắn ngủi liền có thể đột phá thiên giai chỉ cảnh, Phí Lão quả nhiên nói không sai, người thực sự là quái vật.

Ngày hôm qua sau khi Hàn Phong, Lý Thần còn đang dùng đan dược Hàn Phong lưu lại để trị thương nên không thể ra đón.

Về phần Tiêu Linh khi Hàn Phong đi rồi, cũng dựa vào đan dược hắn lưu lại, cộng thêm hai tháng tu luyện, rốt cuộc đã chạm tới ranh giới địa giai chỉ cảnh, vì vậy liền được Lý Thần chỉ bảo, bắt đầu bế quan đột phá.

Kỳ thực Tiêu Linh thiên phú cũng không kém, cộng thêm được Hàn Phong không ngừng cung cấp đan dược, do đó cho dù bình thường nàng không chú trọng tu luyện đấu khí, nhưng vẫn trong một năm ngắn ngủi thành công đạt được nhân giai đỉnh phong, tiện đà muốn đột phá địa giai.

Sau khi biết được Tiêu Linh sắp đột phá, Hàn Phong hết sức cao hứng. Dù sao nữ nhân mình yêu có thể đề cao thực lực, tự nhiên cũng có năng lực bảo vệ mình.

Hắn cũng không lo lắng Tiêu Linh tiến giai thất bại, từ tối hôm qua không thấy nàng, đã cảm thấy trong phòng Tiêu Linh không ngừng truyền ra khí tức.

Vừa rồi, Hàn Phong lại cảm nhận được khí tức kia, nhưng so với hôm qua đã tăng trưởng hơn nhiều.

Dựa theo tình huống như vậy, Hàn Phong đối với Tiêu Linh tiến giai cũng tin tưởng mười phần.

Lúc này, thấy Lý Thần tiến đến, cũng cười ha hả nói:

- Có muốn cùng ta luận bàn một phen hay không.

- Hắc, lão phu mới không sợ, tiểu tử ngươi rất biến thái, vạn nhất ta thua, khuôn mặt của lão phu mất hết rồi.

Lý Thần ngồi trên ghế, cầm hồ lô rượu, uống một ngụm mới lắc đầu nói.

Nghe vậy, Hàn Phong cũng không lưu ý, mà chỉ cười cười, không dự định cùng Lý Thần luận bàn.

Tiếp theo, Hàn Phong thay Lý Thần kiểm tra một phen, rồi gật đầu.

Trong hai tháng hắn rời khỏi, thân thể Lý Thần đã hồi phục một ít, hắn đánh giá chỉ cần mất chừng mười ngày, dấu khí của Lý Thần khôi phục đến thiên giai nhị phẩm.

Hai người nói chuyện phiếm một lát, đã tới buổi trưa.

Lúc này, Hàn Phong đột nhiên nghĩ đến một việc, lập tức liền mở miệng nói:

- Lão đầu, ngày hôm qua ta phát hiện một chuyện kỳ lạ ở phía sau núi, có hứng thú muốn đi xem với ta hay không?

Tiếp theo, Hàn Phong liền đem chuyện hôm qua nhìn thấy kể lại.

Sau khi nghe xong, Lý Thần cũng cau mày, trầm ngâm chốc lát, mới lên tiếng đáp:

- Nếu như người phát hiện là thật, thì sau núi này cất giấu thứ gì đó mà không muốn ai biết.

Ngừng một chút, Lý Thần cười tà ác nói:

- Đây không phải đúng lúc vừa vặn vặn người tiến nháp thiên giai, chúng ta liền đi một chuyến, dựa vào thực lực của hai ta, còn sợ bọn họ tạo ra sóng gió gì sao?

- Đã như vậy, liền Linh nhi đột phá xong, chúng ta liền đi sau núi một chuyến, ta cũng muốn nhìn bọn kia trốn ở đây để làm gì.

Hàn Phong nói rằng.

Lý Thần đối với đề nghị của Hàn Phong tự nhiên không có ý kiến. Cho dù ai cũng đều nhìn ra được, tiểu tử này với nha đầu kia yêu thương nhau, lúc này nàng ta còn đang bế quan trùng kích địa giai, Hàn Phong tất không yên tâm.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, màn đêm cũng lặng lẽ phủ xuống.

Lúc này Hàn Phong đã đi tới phòng của Tiêu Linh,

Từ sáng sớm tới giờ, khí tức từ trong phòng Tiêu Linh phát ra cũng ngày càng thâm hậu.

Tiếp cận cảm giác khí tức này đã tiếp cận địa giai chi cảnh, tuy rằng chưa đủ, nhưng hắn tới gần cửa phòng Tiêu Linh để phòng ngừa phát sinh ngoài ý muốn.

Theo khí tức càng không ngừng tăng trưởng, Hàn Phong cũng biết đây là thời khắc mấu chốt.

Khí tức duy trì liên tục tăng trưởng đến đêm khuya mới chậm rãi ngừng lại.

Hàn Phong thoáng đánh giá, khoe miệng không khỏi lộ nụ cười.

Hắn có thể cảm giác được rõ ràng khí tức trên người Tiêu Linh có sự biến hóa, hiểu rõ là Tiêu Linh thành công bước vào địa giai chi cảnh, trong lòng tự nhiên cũng vô cùng vui vẻ.

Lại qua một lát, khi thấy bên trong không có động tĩnh gì, Hàn Phong ngấm lại rồi đẩy cửa đi vào.

Mới vừa vào phòng, một cỗ hương thiếu nữ thơm ngát xông vào mũi, đây là mùi vị đặc biệt trên cơ thể Tiêu Linh, Hàn Phong tự nhiên thập phần quen thuộc.

Hắn đi vòng qua bình phong, liếc mắt liền thấy Tiêu Linh đang khoanh chân ngồi ở trên giường thổ nạp.

Lúc này Tiêu Linh tựa hồ đang chìm trong cảnh giới thăng cấp huyền diệu, hít thở cực kỳ có quy luật, tựa hồ ngay cả Hàn Phong tiến đến cũng không hề phát giác.

Hàn Phong đứng bên tường, lẳng lặng quan sát nàng.

Thời gian từng khắc trôi qua...

Lúc Hàn Phong rốt cục cảm thụ được hô hấp của Tiêu Linh có biến hóa, cũng hí mắt tiến lên hai bước.

Tiêu Linh vẫn tĩnh tọa bất động, mí mắt hơi động vài cái, rồi chậm rãi mở ra.

Lúc nàng phát hiện Hàn Phong đang đứng trước mắt, lập tức lộ vẻ kinh hãi.

Dung nhan tuyệt mỹ lộ vẻ tươi cười, Tiêu Linh nói rằng:

- Hàn Phong, nhanh như vậy ngươi đã trở lại rồi?

Gật đầu, Hàn Phong cười cười, lập tức nói:

- Ngày hôm qua mới trở lại, bất quá thấy ngươi đang bế quan nên không muốn quấy rầy.

- Nhìn bộ dạng của ngươi, lần này chắc thuận lợi đột phá chứ?

Hàn Phong vừa cười vừa nói.

Nghe vậy, Tiêu Linh kinh hãi nói rằng:

- Ân! Tất cả coi như thuận lợi, hiện tại ta cũng đã là địa giai cao thủ.

Nói xong Tiêu Linh hơi động thân thể, lập tức đứng dậy/

Chỉ là khi nàng vừa đứng dậy, mới phát hiện mình phát ra một cỗ mùi vị kỳ lạ.

Lập tức kịp phản ứng, không khỏi kinh hô:

- A! Ngươi mau đi ra! Nhanh lên một chút!

Nói xong, cũng không để ý tới Hàn Phong nghi hoặc, hai tay trắng nõn liều mạng đẩy hắn ra ngoài.

- Phanh!

Đóng cửa vào, Hàn Phong có chút sững sờ nhìn cửa phòng, và hiểu được chuyện gì xảy ra, nên chỉ cười cười.

Nguyên lai Tiêu Linh thuận lợi tiến nhập địa giai, trong cơ thể biến đổi cực lớn, đồng thời một ít tạp chất cùng bài xuất ra bên ngoài.

Nữ nhân luôn luôn chú trọng bề ngoài, mặc dù Tiêu Linh tính tình ôn hòa cũng không ngoại lệ, nhất là ở trước mặt nam nhân mình yêu thích, Tiêu Linh tự nhiên càng thêm lưu ý.

Do đó khi phát hiện trên người mình có chút bất ổn, Tiêu Linh bất chấp tất cả đuổi Hàn Phong ra ngoài. Còn mình thì trốn trong phòng tắm rửa.

Hàn Phong nghe được tiếng nước ở bên trong, cũng có chút mơ màng, nhớ tới lần trước thay Tiêu Linh trị liệu.

Cũng may coi như hắn ý chí kiên định, ý niệm này chỉ chợt lóe trong đầu liền bị hắn áp chế xuống.

Qua không lâu, tiếng nước chảy cũng ngừng lại, cửa phòng lại được mở ra.

Tiêu Linh tắm rửa sạch sẽ, mặc y phục màu trắng, mặt mộc không trang điểm xuất hiện trước mặt Hàn Phong.

Đi tới trước mặt Hàn Phong, đôi mắt nàng đỏ ửng.

Nhìn tuyệt mỹ nữ tử đứng trước mặt, Hàn Phong nhin không được bật thốt lên:

- Đẹp quá!

Nghe vậy, Tiêu Linh hơi ngượng cúi đầu, mặc dù cùng Hàn Phong nhiều lần thân mật, nhưng tính nàng vốn hay xấu hổ.

Trông thấy Tiêu Linh xấu hổ, Hàn Phong nhin không được ôm nàng vào lòng.

Bất quá, lúc này đây, Tiêu Linh chỉ hơi giãy dụa, rồi an tĩnh nằm trong lòng hắn, lẳng lặng hưởng thụ cảm giác yên bình này.

Hai người cứ như vậy lẳng lặng ôm nhau.

Không biết qua bao lâu, Tiêu Linh đột nhiên cau mày thở nhẹ một tiếng, lập tức ngẩng đầu quỵn rũ nhìn Hàn Phong, tiện đà thoát khỏi vòng tay của hắn.

Hàn Phong có chút xấu hổ cười cười, trong lòng như vậy tuyệt mỹ nữ tử như vậy, thân thể tự nhiên có chút phản ứng.

Tiêu Linh bị Hàn Phong ôm lấy, cũng cảm thụ được sự biến hóa này, nhất thời khuôn mặt xinh đẹp càng đỏ bừng lên.

Ngay khi Hàn Phong còn muốn đang nói gì đó, Tiêu Linh đã xoay người nhanh chóng trở vào phòng.

Cánh cửa đóng chặt, Hàn Phong chỉ đành vuốt vuốt mũi nhin.

Sáng sớm hôm sau, Hàn Phong nói lại một tiếng với Tiêu Linh, rồi dẫn theo Lý Thần đi tới phía sau núi.

Hai người đều là thiên giai cường giả, tuy rằng Hàn Phong chỉ vừa tiến giai, nhưng cũng có Tiên Thiên đấu khí, thực lực không hề kém.

Rất nhanh, Hàn Phong cùng Lý Thần đã đi tới khu rừng gặp phải ma thú.

Lý Thần cười tà trên chọc:

- Tiểu tử, ngày hôm qua ngươi với nhau đầu kia nói chuyện gì, sao sáng sớm lại xấu hổ như vậy! Hắc hắc!

Hàn Phong nghe vậy cũng trợn mắt, ghen hòng, rồi mặc kệ hắn, đi tiếp.

- Hắc! Khó có được thấy tiểu tử này xấu hổ, thú vị, thực sự thú vị!

Lý Thần nhìn bóng lưng Hàn Phong rời đi.

codon.tra

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

310. Chương 292: Võ Hoàng Điện Sào Huyết?

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hai người tới chỗ hai tiểu tử gặp phải ma thú thì dừng lại, Hàn Phong ngồi xổm người xuống, kiểm tra xung quanh cẩn thận.

Tuy rằng đã qua hai ngày, nhưng khí tức khiến người ta phải buồn nôn vẫn không tiêu tán.

Hàn Phong chỉ vào trước mặt mình nói với Lý Thần rằng:

- Người xem thử nơi này đi.

Lý Thần tiến lên hai bước, cũng ngồi xổm người xuống quan sát, sau một lát, cũng nhú mào nói:

- Quả nhiên là khí tức khiến người ta buồn nôn, hẳn là bọn người kia rồi.

Ngừng một chút, Lý Thần nghi hoặc nói:

- Người bảo hôm trước các người gặp phải một con ma thú ở đây? Chứ không phải con người?

Hàn Phong gật đầu, nói rằng:

- Mặc dù ta không có tận mắt nhìn thấy, nhưng từ dấu vết lưu lại trên mặt đất khi đó mà xem, xác thực không phải người bình thường có thể làm được, hơn nữa hai đứa trẻ kia tuy còn nhỏ nhưng không đến mức ngay cả con người hay ma thú cũng nhận không ra.

Lý Thần nghe vậy, tự nhiên cũng hiểu, trầm ngâm một lát mới kỳ quái nói:

- Ta quen biết với đám người kia hơn hai mươi năm rồi, nhưng chưa bao giờ nghe qua Võ Hoàng Điện còn có ma thú tồn tại, lẽ nào là do bọn họ chọc ghẹo mà đi ra?

- Có lẽ có khả năng này, chúng ta đối với Võ Hoàng Điện cũng không biết rõ, nếu bọn họ có bí pháp cải biến dấu khí trên người, cũng không thể loại trừ khả năng bọn họ dùng phương pháp kia trên ma thú.

Hàn Phong phân tích tiếp/

Căn cứ số lần tiếp xúc, Hàn Phong đối với Võ Hoàng Điện quỷ thần khó lường cũng có nhận biết sâu sắc.

Võ Hoàng Điện sử dụng bí thuật đã hoàn toàn vượt qua tri thức của đại lục, hiển nhiên bọn người kia ẩn dấu không biết bao nhiêu năm mới có thể làm được như vậy.

Đối với những kẻ dấu đầu lòi đuôi khác, Hàn Phong thực sự không đoán ra rốt cuộc chúng muốn làm gì.

Lần này ngoài ý muốn phát hiện tung tích Võ Hoàng Điện, Hàn Phong tự nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cơ hội tìm kiếm này.

Cùng Lý Thần thương lượng một chút, hai người lập tức đi vào sâu trong rừng.

Đi được một lát, Hàn Phong phát hiện, sơn lâm này so với trong tưởng tượng còn lớn hơn, lại thêm cây cối xung quanh cũng um tùm, rậm rạp hơn bình thường.

Theo Hàn Phong từ từ tiến vào sâu hơn, độ rậm rạp cũng ngày càng tăng theo.

Nếu như không phải hai người thực lực đã đạt tới thiên giai, e là vô pháp đi tiếp, điều này cũng giải thích tại sao người dân Thanh Hà thôn đời đời sinh hoạt tại đây nhưng không có phát hiện bất kỳ điều gì.

Nghĩ đến nếu không phải con ma thú kia xuất hiện, nơi này tất là nơi bí ẩn nhất.

- Tiểu tử, nơi này càng ngày càng cổ quái, người xem cây cối xung quanh, ta đi du lịch đại lục hai mươi năm, cũng chưa từng thấy qua.

Lý Thần nhìn cây cối rậm rạp xung quanh, nói.

Hàn Phong cũng có cảm giác như vậy, hẳn tuy chưa tới hai mươi tuổi, nhưng kiếp trước hẳn cũng đã du lịch tại đại lục một thời gian ngắn, so với Lý Thần hiểu biết còn phong phú hơn.

Nhưng dù vậy, hẳn cũng chưa từng gặp qua cây cối kỳ lạ như ở đây.

Bất quá, cây cối tuy rằng quái dị, nhưng trải qua hai người quan sát chăm chú một phen, xác định chỉ là cây cối bình thường chứ không có gì nguy hiểm, nên cũng yên tâm hơn.

Lúc này, Hàn Phong cùng Lý Thần càng thêm vững tin, người của Võ Hoàng Điện tất đang ở đây, nói không chừng còn là sào huyệt của Võ Hoàng Điện.

Vừa nghĩ tới khả năng này, Hàn Phong cùng Lý Thần không khỏi liếc nhau, lập tức đề cao cảnh giác.

Kể kia rất cổ quái, nếu không cẩn thận thì bọn họ sẽ tiêu vong.

Lại đi tiếp một hồi, Hàn Phong cùng Lý Thần rốt cục đi qua một mảnh rừng rậm dày đặc.

Lúc hai người rời khỏi rừng rậm, đột nhiên phát hiện trước mắt là một tòa sơn cốc.

Đi tới cửa sơn cốc, Hàn Phong lập tức nhíu mày.

Dựa vào năng lực nhận biết siêu cường của hắn, Hàn Phong sớm đã nhận thấy được, không khí bên trong sơn cốc này có mùi máu tanh nồng đậm cùng tử khí khiến người khác buồn nôn.

Đối với loại khí tức này, hai người Hàn Phong cùng Lý Thần tự nhiên vô cùng quen thuộc chính là mùi vị trên người của Võ Hoàng Điện.

- Xem ra chúng ta tìm đúng địa phương rồi.

Hàn Phong nhìn sơn cốc trước mặt, nói.

Lý Thần cau mày nói rằng:

- Nơi này tử khí càng ngày càng đậm, không biết có bao nhiêu người của Võ Hoàng Điện?

- Lão đầu, chẳng lẽ ngươi sợ?

Hàn Phong quay đầu đi cười nói.

Lý Thần nghe vậy, trợn mắt lên, cả giận nói:

- Nực cười, ta hận không thể ăn sống những tên Võ Hoàng Điện kia, sào huyệt của chúng ta vui vẻ không kịp, há lại sợ hãi.

Câu nói vừa rồi của Hàn Phong chỉ là nói giỡn mà thôi, thấy Lý Thần tức giận, cũng thu hồi vẻ cười cợt, lên tiếng nhắc nhở:

- Tuy rằng chúng ta đều đạt tới thiên giai nhất phẩm, nhưng cái khó là chúng ta không biết rõ bên trong có bao nhiêu cao thủ, nên lát nữa hành động phải thật cẩn thận.

- Điểm ấy ta tự nhiên rõ ràng, hai mươi năm trước cũng vì quá mức khinh địch nên mới để bọn họ đánh lén, ta sao lại phạm phải lỗi lầm cũ được.

Lý Thần gật đầu, vẻ mặt ngưng trọng nói rằng.

- Vậy thì được, việc này không nên chậm trễ, nhân lúc trời còn chưa tối, chúng ta lập tức khởi hành.

Hàn Phong thấp giọng nói.

Ngay sau đó, thân hình hai người Hàn Phong cùng Lý Thần nhất thời hóa thành một đạo tàn ảnh, nhanh chóng chạy vội vào trong sơn cốc.

Đi tới trong sơn cốc, Hàn Phong liền cảm thấy nhiệt độ xung quanh thấp đi nhiều, hơn nữa tử khí cùng mùi máu tanh trong không khí càng phát ra đặc hơn.

Liếc mắt nhìn Lý Thần, hai người lập tức thu liễm khí tức, phóng nhẹ vào bên trong.

Hai người một đường tìm kiếm, phát hiện sơn cốc này tuy rằng không lớn, nhưng gồ ghề dị thường, một đường xuống tới, Hàn Phong cùng Lý Thần đã phải rẽ không biết bao nhiêu lần.

Cộng thêm sơn cốc sâu thẳm bị một đạo sương mù dày đặc che phủ khiến ánh mặt trời căn bản không thể tiến vào trong, nên xung quanh càng trở nên hôn ám hơn.

Lại tiến lên một hồi, rốt cuộc hai người vòng qua một ngã rẽ cuối cùng, đứng trước một thạch động.

Nhìn thấy thạch động này, Hàn Phong lập tức thấp giọng nói:

- Ta có thể cảm giác được, tử khí trong thạch động này so với bên ngoài còn dày đặc hơn, cộng thêm mùi máu tanh càng cường liệt.

- Theo ngươi quan sát, trong thạch động này hẳn là sào huyệt Võ Hoàng Điện?

Lý Thần hỏi.

Bất quá, lúc này Hàn Phong lắc đầu, phủ định ý nghĩ của Lý Thần, nói rằng:

- Nơi này hẳn không phải tổng bộ của Võ Hoàng Điện, dựa theo những lần chúng ta tiếp xúc trước kia, nhưng tên kia biết nhiều bí thuật quỷ dị như vậy, nếu nơi này thật sự là tổng bộ, tuyệt đối không thể để cho chúng ta phát hiện dễ dàng thế được.

Ngừng một chút, Hàn Phong nói tiếp:

- Người phát hiện không, chúng ta từ bên ngoài một đường đi tới, căn bản không gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào. Nếu nơi này thật sự là Võ Hoàng Điện tổng bộ, không nói trước lấy thủ đoạn quỷ dị của bọn họ tất sẽ có đủ loại bẫy rập bảo hộ. Chỉ riêng nguy thiên giai cường giả chúng chế tạo ra cũng không có lý gì không phải ra xung quanh cảnh giới.

Nghe Hàn Phong phân tích như vậy, Lý Thần bỗng nhiên bình tĩnh đại ngộ, một tay vỗ vỗ đầu, nói:

- Người nói không sai, là ta hồ đồ rồi, ngay cả đạo lý đơn giản như vậy cũng không để ý. Những tên kia có thể ẩn dấu nhiều năm như vậy mà không bị phát hiện, tự nhiên tồn tại bản lĩnh độc đáo, so có thể để chúng ta dễ dàng tìm được sào huyệt như thế?

- Người chẳng qua là bởi vì quá mức nóng ruột muốn tìm ra tung tích Võ Hoàng Điện, nên mới không chú ý những điểm này.

Hàn Phong nói rằng:

- Bất quá tuy không cảm thấy nơi này có gì nguy hiểm, nhưng chúng ta vẫn phải cẩn thận một chút.

Hai người nói xong, rất cẩn thận chậm rãi đi vào trong thạch động.

Khiến hai người kinh ngạc chính là một đoạn đường dài, ai ngờ chưa đi được mấy bước, trước mặt đột nhiên trở nên sáng sủa, ngay sau đó bọn họ đã tới chỗ sâu nhất bên trong thạch động.

Tuy rằng vẫn có chút hôn ám, nhưng ít ra Hàn Phong cùng Lý Thần có thể rõ ràng được mọi chuyện xảy ra xung quanh.

Thoáng nhìn quanh bốn phía, Hàn Phong lập tức nhíu mày lại.

Không nghĩ tới, chỗ sâu nhất thạch động này dĩ nhiên cất giấu một tòa thạch thất quỷ dị và kinh khủng như vậy.

Không thể không nói, diện tích thạch thất này rất lớn, căn bản không phải thạch động tự nhiên.

Trải qua quan sát tỉ mỉ, Hàn Phong đưa ra kết luận kinh người, thạch thất này là do con người tạo ra.

Quy mô lớn như thế cũng không phải người bình thường có thể làm được.

Hơn nữa trên vách đá xung quanh còn điêu khắc rất nhiều đồ án quỷ dị.

Thoáng nhìn qua vài lần, Hàn Phong vô pháp xem hiểu húng, Lý Thần bên cạnh cũng tương tự.

Đè nén sự kinh ngạc trong lòng, Hàn Phong bước tiếp vào bên trong.

Nhất thời, một tòa động sâu thẳm xuất hiện trước mắt hắn.

Nhìn động sâu trước mắt, Hàn Phong càng thêm tin tưởng đây là một cái ao nhỏ/

Vừa ngồi xổm người xuống, một cỗ máu tanh xông thẳng vào mũi.

Hàn Phong bị khí tức này kích động, dạ dày cũng nhện không được có chút phiên giang đảo hải.

Cau mày nhìn xuống đáy ao.

Nhất thời, trên mặt Hàn Phong cũng hiện lên vẻ kinh ngạc, rồi trở thành ngưng trọng.

Lý Thần phát hiện Hàn Phong dị dạng, không khỏi tiến lên hai bước, mở miệng hỏi:

- Thế nào, người phát hiện cái gì?

Chỉ là khi Lý Thần đi tới bên người Hàn Phong, thấy dưới đáy ao cũng lộ vẻ ngưng trọng.

Hiện nhiên tất cả những chuyện trước mắt quả thực quá mức kinh ngạc.

codon.traí

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

311. Chương 293: Biến Dị Ma Thú.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Xuất hiện trước mắt Hàn Phong là một khối dịch thể hồng sắc phát ra mùi máu tanh nồng đậm.

Mùi máu tanh trong dịch thể này khiến hai người Hàn Phong cùng Lý Thần lập tức minh bạch đây là cái gì.

Máu tươi của con người.

Không sai, khối dịch thể này là máu, hơn nữa còn là của con người.

Càng khiến Hàn Phong ngoài ý muốn chính là trong ao máu này còn ẩn chứa năng lượng cực kỳ khổng lồ.

- Đây là...?

Lý Thần vẻ mặt kinh ngạc nhìn ao máu trước mặt, cảm thấy khiếp sợ nói.

Hàn Phong lại càng nhíu mày chặt, lập tức nghĩ đến một loại khả năng, nói:

- Lẽ nào đây là Huyết Tế Trì mà Lâm Chấn Khôn nói?

- Người nói đây là Huyết Tế Trì mà nhờ đó thực lực Lâm Hà tăng vọt?

Lý Thần nghe vậy, kinh nghi nói.

Hàn Phong nhìn Huyết Tế Trì khí tức âm hàn, nói:

- Ta cũng không thể nói rõ ràng được, nhưng hẳn là không sai đâu.

Lý Thần tỉ mỉ quan sát máu trong Huyết Tế Trì, lập tức hít một hơi lạnh, nói:

- Vô Hoàng Điện quả nhiên không có nhân tính, máu trong Huyết Tế Trì này không có một trăm tám mươi người căn bản không thể đỡ đầy.

- Có thể chính nhờ nó mà vài chục năm, thậm chí mấy trăm năm qua Vô Hoàng Điện đều ẩn dấu trong bóng tối không dám để thế nhân biết được. Chúng làm như vậy, một khi tin tức truyền ra e là sẽ rơi vào vô số người truy giết.

Hàn Phong phân tích.

Nói xong, Hàn Phong đứng dậy, đi xung quanh một lượt, sau đó lại phát hiện trong thạch động hai cái ao lớn nhỏ khác nhau.

Chỉ là hai cái ao này không có bất kỳ thứ gì, tựa như đã bị khô đi vậy, nhưng Hàn Phong có tinh thần lực siêu cường, giúp hắn nhận thấy được trong hai ao này lưu lại năng lượng không nhỏ.

Ngoài ba cái ao quỷ dị này, Hàn Phong cùng Lý Thần căn bản không tìm thêm được bất kỳ manh mối gì hữu dụng nữa.

Đồng thời từ bụi dày đặc ở đây mà xem, hiển nhiên nơi này đã rất lâu rồi không có người tới.

Hàn Phong đi một vòng, vẫn không tìm thêm được gì, trong lòng không khỏi có chút thất vọng, lập tức thở dài nói rằng:

- Nơi này hẳn là một căn cứ địa trước kia của Võ Hoàng Điện, chỉ là hiện tại xem ra đã bị hoang phế.

Đối với lời nói của Hàn Phong, Lý Thần cũng tán thành gật đầu, nhưng lại đưa ra nghi vấn:

- Nhưng ma thú xuất hiện trong sơn lâm là chuyện gì? Nếu như Võ Hoàng Điện bỏ hoang phế nơi này, không lý nào vẫn còn lưu lại ma thú tại đây, chẳng lẽ để nó đến trông giữ không cho ai phát hiện?

- Ta cũng không rõ, nhưng lấy tác phong cẩn thận của Võ Hoàng Điện cách làm này cũng có chút khả năng.

Hàn Phong đáp.

- Ủm, dù sao cũng không tìm được gì nữa, chúng ta nên đi ra ngoài thôi, nơi này tử khí quá nặng, tuy rằng ta và người đều là thiên giai cường giả, nhưng vẫn có ảnh hưởng nhất định.

Lý Thần lắc đầu nói rằng.

Hàn Phong nghe vậy, gật đầu lập tức nhìn lại cái Huyết Tế Trì đầy máu tanh kia, rồi cùng Lý Thần rời khỏi thạch thất.

Chỉ là hai người vừa rời khỏi thạch thất, trước mặt đã nghe thấy tiếng gầm lên giận dữ.

Ngay sau đó một đạo ảnh tử to to lớn nhanh chóng lao về phía Lý Thần.

Biến cố này khiến cả hai giật mình.

Cũng may hai người đều là thiên giai cường giả, Lý Thần trong nháy mắt đạo ảnh tử kia lao tới, lập tức đã cảnh giác.

Đấu khí trong cơ thể nhanh chóng vận chuyển, liền tiến tới, đánh mạnh một quyền.

Ai ngờ đạo ảnh tử kia vô cùng xảo hoạt, thấy Lý Thần tung quyền ngênh đón, giữa không trung, thân hình vừa chuyển, khó khăn tránh được, sau đó tốc độ lại tăng lao về phía Hàn Phong đằng sau.

Hàn Phong thấy ảnh tử kia xảo hoạt như vậy, cũng có chút bất ngờ, đương nhiên, từ lúc đạo ảnh tử này xuất hiện, hẳn cũng đã cảnh giác.

Đấu khí vận chuyển, trong nháy mắt tụ lên chân phải của Hàn Phong, một đạo kinh khí mãnh liệt hung hăng đánh lên đạo ảnh tử kia.

Hiển nhiên đạo ảnh tử kia cũng không ngờ hẳn xuất thủ nhanh như vậy, hơn nữa lực đạo còn vô cùng mãnh liệt.

Nhất thời đạo ảnh tử bị trúng một kích, trong miệng phát ra tiếng kêu thảm thiết không giống con người.

Ngay sau đó, cả thân ảnh liền bị va mạnh vào góc tường, phát ra âm hưởng trầm trọng.

Một kích của Hàn Phong tuy đã dùng toàn lực, nhưng đạo ảnh tử sau khi rơi xuống đất, vẫn khó có thể đứng lên.

Lúc này Hàn Phong cùng Lý Thần cũng mới thấy được hình dạng của ảnh tử kia.

Ảnh tử phát ra âm thanh vừa rồi căn bản không phải con người, mà là một loài ma thú kỳ quái.

Hàn Phong tỉ mỉ quan sát ma thú này có chút giống với Tam Nhân Ma Lang mà hắn đã từng thấy ở trong U Âm Sâm Lâm.

Bất quá hình thể của ma thú này lớn hơn.

Hơn nữa, ma thú trước mắt toàn thân đầy hắc sắc lân phiến, trong bóng đêm phát ra khí tức băng lãnh.

Ma thú cũng vô cùng quái dị, hai mắt trong thạch thất hôn ám phát ra lục quang yếu ớt.

Trên trán nó còn có một cái sừng màu đen, Hàn Phong chưa từng thấy qua.

Ngoài những đặc điểm này, điều đáng chú ý nhất là rằng nanh cùng tứ chi lợi trảo của nó cũng vô cùng dị thường.

Tổng thể mà nói, ma thú này Hàn Phong chưa từng thấy qua.

Bất quá trong lúc tiếp xúc ngắn vừa rồi, Hàn Phong đã phát hiện khí tức trên người nó không mạnh, tối đa chỉ coi là địa giai trung phẩm ma thú.

Còn chưa đủ để đối phó hai người.

Thấy vậy, Hàn Phong mở miệng nói với Lý Thần rằng:

- Đầu ma thú này chắc hẳn chính là con ma thú hai tiểu tử kia gặp hôm nọ. Hình dạng được chúng miêu tả lại rất trùng khớp.

Lý Thần nhìn ma thú nằm trên mặt đất, thấp giọng đáp:

- Loài ma thú này ta chưa từng thấy, nhìn dáng dấp có chút giống với Ngân Nguyệt Ma Lang nhưng thân thể của Ngân Nguyệt Ma Lang màu ngân bạch, hơn nữa trên đầu cũng không có sừng.

Nghe được Lý Thần nói như vậy, Hàn Phong càng thêm khẳng định ma thú trước mắt này xác thực chưa từng được phát hiện trên đại lục.

Giữa lúc Hàn Phong đang muốn mở miệng, thì con ma thú vốn đang nằm trên đất, thừa dịp hai người nói chuyện, đứng dậy bỏ chạy.

Thấy ma thú kia làm vậy, Hàn Phong cùng Lý Thần cũng giật mình. Lập tức Hàn Phong muốn tung người đuổi theo, nhưng lúc này hiển nhiên đã không kịp nữa.

Chỉ thấy, ma thú nhân lúc hai người thiếu đề phòng đã chạy về chỗ Huyết Tế Trì mà lúc trước Hàn Phong phát hiện.

Bôm bôm một tiếng, thân ảnh ma thú liền lao vào trong Huyết Trì phát ra tiếng âm hưởng.

Hành động này khiến Hàn Phong cùng Lý Thần Lý Thần bất ngờ.

- Cái này...

Lý Thần có chút kinh ngạc nhìn biến cố trước mắt thì thào nói.

Đúng lúc này, trong hống thanh đột nhiên phát ra tiếng ma thú hống lên bi thương.

Nghe thanh âm tựa như bị đau khổ cực đại.

Hàn Phong cùng Lý Thần đều nhìn thấy vẻ kinh hãi trong mắt đối phương.

- Lẽ nào ma thú này chính là do Võ Hoàng Điện dùng Huyết Tế Bí Pháp tạo ra?

Lý Thần ngạc nhiên nói rằng.

Hàn Phong không có trả lời ngay, mà hai mắt nhìn chăm chú vào Huyết Trì cách đó không xa.

Từng tiếng kêu thảm thiết không ngừng từ trong Huyết Trì truyền tới.

Đối mặt với biến cố này, hai người Hàn Phong cùng Lý Thần đều không có hành động vội vã.

Dù sao, chuyện xảy ra trước mắt thật sự quá quỷ dị, nếu như tùy tiện tiến lên, không chừng sẽ xảy ra chuyện. Cứ như vậy, tiếng kêu thê lương liên tục duy trì hồi lâu mới dừng lại.

Nhưng giữa lúc hai người đang suy đoán biến cố xảy ra trong Huyết Trì, nguyên bản trong Huyết Trì đã yên bình trở lại, đột nhiên phát ra khí tức mạnh hơn gấp bội.

Máu trong Huyết Trì cũng bắt đầu sôi trào, thậm chí có ít máu bị bắn ra phun tới trước người.

Thấy biến hóa trước mắt, Hàn Phong cùng Lý Thần sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng.

- Võ Hoàng Điện quả nhiên tràn ngập quỷ dị, ngay cả một đầu ma thú cũng không ngoại lệ.

Lý Thần nhìn chăm chăm vào Huyết Trì, trầm giọng nói.

Tiếp theo, ngay khi Lý Thần vừa nói xong, khí tức trong Huyết Trì cũng càng thêm cường đại.

Sau một lát, khí tức kéo lên đỉnh, bỗng nhiên một đạo ảnh từ từ bên trong nhảy ra, đi tới trước mặt hai người.

- Rống!

Theo ảnh tử kia xuất hiện, một tiếng rống giận rung trời truyền vào tai hai người.

Cả gian thạch thất cũng bị tiếng rống giận này làm chấn động.

Bất quá, hai người không có tâm tình lưu ý biến động của thạch thất/

Lúc này xuất hiện trước mắt hai người chính là con ma thú vừa bị một cước của Hàn Phong đánh bại.

Nhưng là hình dạng so với lúc trước đã có thay đổi.

Khác biệt lớn nhất là chiếc sừng trên trán có màu đỏ tươi yêu dị

Thấy như vậy, hai người đều kinh ngạc vô cùng.

codon.tra

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

312. Chương 294: Hàn Phong Lo Lắng.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Thấy con ma thú kia lại xuất hiện trước mặt bọn họ, khí tức trên người đã có biến hóa nghiêng trời lệch đất, Hàn Phong cùng Lý Thần đều vô cùng kinh ngạc.

- khí tức trên người nó dĩ nhiên trong khoảng thời gian ngắn thay đổi vài lần, quả nhiên vô cùng quý dị!

Lý Thần đề xuống ngạc nhiên trong lòng, chậm rãi nói rằng.

Sắc mặt Hàn Phong có chút ngưng trọng, trầm giọng đáp:

- Xem ra, suy đoán của chúng ta lúc trước không sai, nơi này tất nhiên chính là sào huyệt trước đây của Võ Hoàng Điện, hơn nữa Huyết Trì cũng chính là chỗ dùng để huyết tể. Bằng không khó có thể giải thích được vì sao súc sinh này trong thời gian ngắn, khí tức trên người lại thay đổi lớn như vậy.

Ngay khi Hàn Phong nói xong, ma thú kia lại gầm lên giận dữ, nguyên bản hai mắt tràn ngập lục quang lúc này lại có màu đỏ tươi yêu dị.

Hiển nhiên ma thú này bị một cước của Hàn Phong đánh bại cảm thấy giận dữ vô cùng.

Do đó sau khi thực lực đề thăng, trong lòng nó càng tràn ngập hung bạo, hận không thể đem con người trước mắt dùng lợi vuốt xé thành từng mảnh.

Nhìn bộ dáng của nó, sắc mặt Hàn Phong tuy ngưng trọng, nhưng không hề lo lắng.

Tuy rằng Huyết Tể Bí Pháp thập phần quý dị cùng cường đại, khí tức của ma thú kia cũng cường đại hơn trước gấp bội. Thế nhưng lấy thực lực của ó vẫn vô pháp tạo thành uy hiếp với thiên giai đấu khí của hai người.

Quả nhiên, ngay khi ma thú vùng lợi vuốt lao tới Hàn Phong, Hàn Phong chỉ dùng một cước đơn giản lại đá bay nó ra ngoài, va mạnh vào vách tường.

Một cước này của Hàn Phong so với lúc trước càng thêm dụng lực.

Ma thú sau khi chịu một cước của hắn, giống lúc trước thất thủ từ dưới đất đứng dậy, nhưng rồi lại ngã xuống.

Hàn Phong đối với tên biến dị này không có lưu thú, sau khi nó ngã xuống, lấy ra băng phách hàn quang trên người đi tới trực tiếp đâm một kiếm.

Sau khi xác định khí tức trên người ma thú đã hoàn toàn tiêu thất, Hàn Phong mới thu hồi Băng Phách Hàn Quang, rồi lập tức cùng Lý Thần nhanh chóng rời khỏi thạch thất.

Đi tới bên ngoài thạch động, Hàn Phong tự quan sát một hồi, rồi nói với Lý Thần rằng:

- Nơi này không thể lưu lại, bằng không bị các ma thú hoặc nhân loại khác phát hiện tất chẳng phải chuyện tốt.

Đối với ý nghĩ của Hàn Phong, Lý Thần thập phần tán thành, tiếp theo hai người hợp lực đem cửa vào thạch động phá hủy.

Hai gã thiên giai cường giả hợp lực làm, thạch động trước mắt nhìn qua thập phần cứng rắn, nhưng vô pháp chịu đựng một kích hai người liên thủ.

Làm xong tất cả chuyện này, Hàn Phong cùng Lý Thần cũng nhanh chóng rời khỏi sơn cốc.

Trên đường, Hàn Phong không ngừng suy tư về về tất cả mọi chuyện xảy ra trong thạch thất vừa rồi, nhất là biến hóa của con ma thú, càng làm cho Hàn Phong vô cùng lo lắng.

Hắn không rõ ràng lắm ma thú là do Võ Hoàng Điện lưu lại lưu lại bảo hộ nơi này, hay vì lúc đó vô tình chạy vào thạch thất, trải qua huyết tể mới thay đổi hình dạng như vậy.

Nếu như là cái trước, như vậy Hàn Phong tự nhiên là vô cùng lo lắng nhưng cũng không kỳ quái.

Nhưng nhìn hình dạng của ma thú vừa rồi, trong thời gian ngắn ngắn trải qua Huyết Tế Bí Pháp, lực lượng đã tăng lên gấp bội.

Đừng xem Hàn Phong đối phó dễ dàng vô cùng, nhưng lúc này hắn là thiên giai cường giả.

Hắn tin tưởng lấy thực lực của ma thú vừa rồi, đã tương đương với địa giai cửu phẩm của nhân loại.

Mà lần đầu tiên gặp nó, Hàn Phong đánh giá thực lực tối đa cũng chỉ tương đương với địa giai tam phẩm võ giả của nhân loại.

Bí pháp kinh khủng như thế sao không làm Hàn Phong cảm thấy uy hiếp thật sâu.

Nếu như, ma thú đó là Võ Hoàng Điện tạo ra, như vậy lấy thực lực hiện tại của Võ Hoàng Điện hoàn toàn có thể tạo ra một nhóm Ma Thú quân đoàn.

Tồn tại bí thuật kinh khủng như vậy, đối với bọn họ mà nói không phải là chuyện không thể.

Có lẽ những ma thú này đối với thiên giai cường giả còn chưa đủ để sản sinh uy hiếp.

Nhưng nếu mấy trăm, hoặc hơn một nghìn biến dị ma thú tập kích một tòa thành trấn, lại phối hợp với các cao thủ ẩn dấu khác của Võ Hoàng Điện chỉ sợ đến lúc đó bất kỳ thế lực nào cũng không thể ngăn trở.

Nghĩ tới đây, Hàn Phong dù tâm tính rất tốt cũng không khỏi sợ hãi.

Đương nhiên, đây chẳng qua là suy đoán của bản thân Hàn Phong mà thôi.

Có lẽ Võ Hoàng Điện căn bản không có phát hiện chuyện này, ma thú kia chỉ là vô tình xông vào trong thạch thất, cũng là vô tình lao vào Huyết Trì rồi xảy ra biến dị.

Chỉ là cứ như vậy lo lắng trong lòng Hàn Phong không có giảm bớt.

Nếu như thực sự là tình huống thứ hai, vậy càng phản ảnh bí thuật của Võ Hoàng Điện cường đại.

Cũng không kỳ quái chỉ là Huyết Trì vút đi dĩ nhiên trong lúc vô tình có thể tạo ra ma thú cường đại.

Lấy Võ Hoàng Điện khó bảo đảm họ không phát hiện điểm này.

Nếu như là để Võ Hoàng Điện có kế hoạch tử tử, chế tạo ra ma thú càng cường đại hơn, một khi bí thuật thành thực, như vậy Ma Thú quân đoàn mà Hàn Phong lo lắng cũng không phải không có khả năng xuất hiện.

Vô luận là tình huống nào đối với Hàn Phong mà nói cũng đều là tin tức vô cùng không tốt.

Đem lo lắng trong lòng kể lại cho Lý Thần, đối phương hiển nhiên cũng có chung ý nghĩ.

Nhất là, Lý Thần từ hai mươi năm trước đã cảm nhận được Võ Hoàng Điện thần bí cùng kinh khủng, lo lắng trong lòng so với Hàn Phong còn lớn hơn nhiều.

Thế nhưng hiện hai người cũng không có bất kỳ biện pháp gì.

Hiện nay điều duy nhất họ có thể làm là nỗ lực đề cao thực lực của mình.

Chỉ có thực lực tuyệt đối mới là biện pháp tốt nhất đối phó Võ Hoàng Điện.

Mang theo tâm tình trầm trọng, hai người theo đường cũ rất nhanh đã trở lại Thanh Hà thôn.

Thời gian kế tiếp, Hàn Phong mỗi ngày đều thay Lý Thần luyện chế loại đan dược khác nhau giúp hấp trị liệu thương thể trên người.

Dưới sự nỗ lực của Hàn Phong rốt cục sau mười ngày, dấu khí của Lý Thần cũng khôi phục đến cảnh giới thiên giai nhị phẩm,

Tình huống này cũng khiến trong lòng Lý Thần vui vẻ vô cùng, lập tức giảm bớt lo lắng về Võ Hoàng Điện.

Nhìn thấy Lý Thần khôi phục đến thiên giai nhị phẩm, Hàn Phong cũng bắt đầu tu luyện.

Từ mười ngày trước, Hàn Phong đã lựa chọn tán công lần thứ hai.

Trong mười ngày này, dấu khí trên người hắn cũng từ thiên giai chi cảnh hoàn toàn trở lại trạng thái thường nhân.

Hơn nữa trải qua tán công rèn luyện, cường độ thân thể Hàn Phong bây giờ so với thường nhân mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Hàn Phong đã từng thử nghiệm, tại tình huống không cần dấu khí, một quyền của hắn có thể phá nát cự thạch.

Đây là chuyện chỉ có nhân giai võ giả mới có thể làm được.

Lý Thần cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Hàn Phong tán công, trong lòng tự nhiên kinh ngạc vô cùng.

Nhưng khi biết được nguyên nhân Hàn Phong tán công, cũng nhin không được lắc đầu, trong miệng lầm nhảm vài câu rồi không thèm để ý tới Hàn Phong nữa.

Càng ở chung với Hàn Phong lâu, Lý Thần cũng càng nhận ra chỗ biến thái của hắn.

E là trên cả đại lục cũng chỉ có mình Hàn Phong mới coi thiên giai, cùng tán công như chuyện bình thường.

Ai có thể ngờ một thiếu niên vẫn chưa tới hai mươi tuổi dĩ nhiên đã hai lần đạt tới thiên giai chi cảnh.

Tốc độ tu luyện kinh khủng như vậy e là nói ra cũng chẳng ai tin tưởng.

Đương nhiên, đối với cử động kỳ quái của Hàn Phong, Lý Thần chỉ là kinh ngạc, rồi lập tức yên ổn chấp nhận hiện thực.

Bởi vì Phí Lão đã từng nói với hắn một câu:

- Có lẽ ngươi sẽ cảm thấy khiếp sợ, thế nhưng tất cả chuyện này phát sinh ở trên người Hàn Phong, ngươi coi như là đương nhiên, sau đó sẽ tập thành thói quen.

Ban đầu, Lý Thần vẫn không rõ nguyên nhân Phí Lão nói với hắn những lời này, nhưng hiện tại hắn đã hiểu rõ.

Cũng may trải qua hai mươi năm bi thảm, cộng thêm bản thân tinh thần lạc quan, Lý Thần cũng chưa từng có suy nghĩ nhiều.

Vả lại, Hàn Phong thiên phú siêu cường, thực lực càng cao với hần mà nói càng tốt.

Dù sao, hần vẫn còn trông cậy vào một ngày kia Hàn Phong có thể Vô Hoàng Điện tiêu diệt, cũng coi như thay hần báo cừ.

Mười ngày để đấu khí của Hàn Phong khôi phục đến trạng thái bình thường.

Kể tiếp tồn tại Tiêu Linh trợ giúp, cộng thêm hần có Tiên Thiên đấu khí chỉ mới có năm ngày đấu khí đã khôi phục đến nhân giai cảnh.

Tốc độ thăng cấp không thể tưởng tượng nổi này lại khiến Lý Thần mở rộng tầm mắt.

Đương nhiên, đối với tốc độ tu luyện nhanh như vậy, trong lòng Hàn Phong tự nhiên là hết sức cao hứng, dựa theo tình hình mà xem, lần thứ ba tu luyện muốn trở lại thiên giai e là nửa năm là đủ.

Cứ như vậy, thời gian tu luyện lần thứ ba so với lần một sẽ ngắn hơn phân nửa.

Nếu dùng mỗi nửa năm để tính toán, hần muốn đem Cửu Chuyển Huyền Công luyện thành Kim Nguyên Chi Thể cũng chưa mất tới bốn năm.

Đương nhiên, Hàn Phong cũng hiểu mỗi lần tiến nhập thiên giai, Tiên Thiên đấu khí sẽ tiến giai biến hóa.

Lúc này, trong lòng Hàn Phong đã vô cùng mong chờ, lúc Tiên Thiên Hàn Phong chuyển biến thành cửu chuyển Tiên Thiên đấu khí sẽ mang đến cho hần hiệu quả gì.

Đương nhiên còn có Kim Nguyên Chi Thể trong truyền thuyết.

codon.tra

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

313. Chương 295: Diên Cuồng Tiến Giai.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Tiểu sơn thôn sinh hoạt vô cùng yên bình.

Bất tri bất giác, Hàn Phong đi tới Thanh Hà thôn được một năm.

Trong một năm này, Hàn Phong căn bản đều tu luyện, thôn dân ở đây cũng ít khi thấy mặt hần.

Ngược lại Lý Thần cùng Tiêu Linh ở đây một năm đã cùng thôn dân hòa nhập.

Nếu như không phải đã biết Tiêu Linh cùng Hàn Phong có quan hệ, e là tòa tiểu viện đã sớm bị người ta phá cửa.

Không thể nghi ngờ, Tiêu Linh mỹ lệ vô luận đi đâu cũng được săn đón.

Theo đấu khí của nàng tinh tiến, cùng với Huyền Âm Thần Quyết tinh thâm, một năm này, khí chất trên người Tiêu Linh từ từ biến hóa, trở nên càng xuất trần hơn.

Trong mắt thôn dân ở đây, Tiêu Linh cao quý giống như tiên tử, có một loại cảm giác dịu dàng, hòa nhã nhưng lại khó có thể tới gần.

Đương nhiên, một năm ở chung, mọi người cũng hiểu hơn về nàng, biết được tính tình Tiêu Linh bình dị gần gũi, hơn nữa thường hay đánh đàn cho thôn dân nghe.

Mọi người cũng vô cùng yêu thích nàng, nhất là hài tử trong thôn càng thêm sùng bái.

Thường ngày Tiêu Linh thường ở cùng đám hài tử này, nghiêm nhiên tựa như một tỷ tỷ.

Thấy vậy, Lý Thần cũng lắc đầu thở dài không ngớt.

Trong một năm này, Lý Thần mỗi ngày trong lúc rảnh rỗi cũng bớt thời gian dạy hài tử trong thôn tu luyện đấu khí.

Trong một năm, trong đám hài tử này, đấu khí phổ biến cũng đã đạt giai đoạn cơ sở tam phẩm, mà thiên phú cao hơn như Nhị Nha cùng Đại Ngốc thì, Nhị Nha được Lý Thần giáo dục cẩn thận đã vượt xa các hài tử khác, đấu khí đạt được cơ sở lục phẩm.

Về phần Đại Ngốc tuy rằng nỗ lực đuổi theo nhưng vẫn còn kém Nhị Nha một điểm, chỉ có cơ sở ngũ phẩm.

Quả nhiên thiên phú của một người mới là then chốt.

Thiên phú của Nhị Nha cũng khiến Lý Thần vô cùng kinh ngạc, đồng thời nổi lên ý niệm thu làm đồ đệ.

Chỉ là trong lòng Lý Thần tựa hồ vẫn còn chút do dự, nên chưa thể hạ quyết định cuối cùng, tuy vậy vẫn rất thích dạy Nhị Nha.

Nghiêm nhiên đã coi nó là môn sinh đặc ý của mình.

Chỉ là môn sinh đặc ý này đối xử với Tiêu Linh so với hắn còn hơn nhiều, khiến Lý Thần thờ dài không thôi.

Ngay cả Hàn Phong bình thường khó thấy mặt, một khi Nhị Nha gặp được cũng lúi lo gọi hắn là đại ca, và đem lão nhân này bỏ qua một bên, khiến hắn bị đả kích sâu.

Chuyện của Nhị Nha chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ, trải qua Hàn Phong trợ giúp, thân thể Lý Thần cuối cùng cũng đã khỏi hẳn, hiện tại đấu khí đã đạt được thiên giai tứ phẩm đỉnh phong.

Còn các thời kỳ toàn thịnh của hai mươi năm về trước không xa.

Đối với thực lực hiện tại, Lý Thần thật ra không quá thất vọng, trong hai mươi năm qua, hắn chịu nhiều gian khổ như vậy, hôm nay có cơ hội trở lại thiên giai đã là chuyện ngay cả nằm mơ cũng không dám nghĩ đến, chớ nói chi là thiên giai tứ phẩm.

Tất cả đều là công lao của Hàn Phong, tuy rằng Lý Thần bình thường bộ dáng bất cần đời, không đứng đắn, nhưng trong lòng cũng vô cùng cảm kích.

Đồng thời, Hàn Phong cũng từng nói qua với hắn, lấy tình hình khôi phục của hắn hiện nay, chỉ cần hai ba tháng tĩnh dưỡng nữa, liền có thể hoàn toàn khôi phục như cũ, trở lại cảnh giới thiên giai ngũ phẩm.

Huống chi, Hàn Phong cũng nói mặc dù không cách nào giúp hắn khôi phục, nhưng Tiêu Tấn đã dùng lực lượng của hoàng thất giúp hắn một phần tài liệu để luyện chế Huyền Thần Đan.

Lấy thực lực thiên giai tứ phẩm đỉnh phong của hắn hiện nay, chỉ cần một viên Huyền Thần Đan là có thể lại đột phá thiên giai ngũ phẩm.

Kết quả như vậy giống như lúc trước.

Nghe được Hàn Phong nói như thế, Lý Thần cũng vô cùng kích động.

Dù sao chỉ có mất đi rồi mới có thể lĩnh hội được chỗ tốt lực lượng mang đến.

Ngoài Lý Thần, trong một năm này, Tiêu Linh đấu khí cũng có tiến bộ vô cùng lớn, tuy rằng thường ngày không thấy nàng tu luyện, nhưng nàng tu tập Huyền Âm Thần Quyết, là một môn tâm pháp không tầm thường.

Huyền Âm Thần Quyết chú trọng tu luyện tinh thần lực.

Đương nhiên, tinh thần lực này cùng với tinh thần lực của Hàn Phong có chút khác biệt.

Tiêu Linh tu luyện tinh thần lực là một loại dùng đấu khí chuyển hóa thành lực lượng, chỉ là biểu hiện ra hình thức bên ngoài mà thôi.

Lực lượng này tăng trưởng cũng không chỉ đơn giản dựa vào tu luyện, mà còn dựa vào khả năng lý giải đối với âm luật của Tiêu Linh.

Đó cũng là chuyện mà mỗi ngày Tiêu Linh đều làm, so với một năm trước, tài đánh đàn của nàng cũng có đề thăng rất lớn.

Biểu hiện rõ ràng nhất chính là hiện tại Tiêu Linh chỉ cần nhẹ nhàng khảy một bản là có thể khiến thôn dân trong Thanh Hà thôn buông bỏ công việc, chìm đắm trong tiếng nhạc.

Chỉ ít một năm trước, Tiêu Linh vô pháp đạt được cảnh giới này.

Đương nhiên, trong chuyện này có nguyên nhân rất lớn là do phần lớn thôn dân đều không có đấu khí, nên rất dễ bị tiếng đàn của nàng ảnh hưởng.

Tuy vậy không thể phủ nhận rằng Tiêu Linh dung nhập Huyền Âm Thần Quyết vào tiếng đàn xác thực có năng lực vô cùng mê hoặc.

Nếu như Tiêu Linh thi triển Huyền Âm Thần Quyết này, e là võ giả chỉ cần hơi sơ ý, liền có thể bị mê hoặc hoàn toàn mà mất đi sức chiến đấu.

Không thể nghi ngờ loại công kích âm luật này vô cùng đáng sợ.

Bất quá, Tiêu Linh không quá mức lưu ý những điểm này, dù sao nàng không thích loại nữ tử cả ngày chém giết, nên Hàn Phong cho nàng tu luyện Huyền Âm Thần Quyết, một là hy vọng nàng có thể tự bảo vệ mình. Hai là vì Huyền Âm Thần Quyết xác thực có trợ giúp nàng đề cao tài đánh đàn, đây mới là chuyện nàng quan tâm nhất.

Hơn nữa tiếng đàn của nàng có tác dụng trợ giúp Hàn Phong tu luyện cũng từ từ tăng.

Từ thay đổi trong một năm nay Hàn Phong có thể cảm nhận được.

Nhờ có Tiêu Linh trợ giúp, Hàn Phong trong lần thứ hai tán công, chỉ dùng có năm tháng là có thể đưa đấu khí trở lại địa giai đỉnh phong, sau đó dùng một tháng tìm nơi để trùng kích thiên giai chi cảnh.

Cứ như vậy, Hàn Phong chỉ dùng nửa năm liền lần thứ ba trở thành thiên giai cường giả, mà lúc này đấu khí của hắn cũng lại thăng cấp thành Tam Chuyển Tiên Thiên đấu khí.

Sau đó, Hàn Phong lại lựa chọn tán công, hắn dùng hơn ba tháng lại lần thứ tư tiến nhập thiên giai chi cảnh.

Tuần hoàn như thế, lần thứ năm Hàn Phong càng chỉ dùng chưa đến ba tháng là có thể đạt được thiên giai cường giả.

Đấu khí của hắn cũng đã thăng cấp thành Ngũ Chuyển Tiên Thiên đấu khí.

Trong vòng một năm, hắn đã ba lần tiến nhập thiên giai chi, điều này thật sự không thể tưởng tượng nổi, thậm chí tốc độ tu luyện có chút nghịch thiên, may là Lý Thần đã sớm chuẩn bị tốt tinh thần, cũng vẫn phải trợn mắt.

Tốc độ hấp thu kinh khủng như vậy cho dù Hàn Phong không tận lực tu luyện cũng vô pháp ngăn cản đấu khí tự động thăng cấp.

Huống chi kinh mạch trong cơ thể hắn trải qua năm lần trùng kích thiên giai chi cảnh, đại lượng năng lượng gột rửa đã to hơn trước rất nhiều.

Có ưu thế lớn như vậy mà hắn vẫn phải cần mấy năm mới trở lại thiên giai thì chẳng phải quá mức yếu kém sao/

Do đó, Hàn Phong tuy rất vui mừng trước tốc độ thăng cấp nhanh chóng như vậy, nhưng cũng không quá mức kinh ngạc.

Theo mỗi lần Hàn Phong trùng kích thiên giai chi cảnh, hôm nay hẳn đối với cảnh giới mà thường nhân kính ngưỡng không còn xa lạ, thậm chí so với thiên giai cường giả còn muốn thấu triệt hơn.

Dù sao mỗi một lần trùng kích thiên giai đều là một lần cảm ngộ quy luật của thiên địa.

Loại cảm ngộ năng lượng này mới chính là chỗ cường đại của thiên giai cường giả.

Thiên giai cường giả sở dĩ so với nhân giai, địa giai cường đại hơn, quan trọng nhất là có Tiên Thiên đấu khí có thể trợ giúp tăng tốc độ tu luyện, cùng với bổ sung đấu khí trong chiến đấu.

Cảm ngộ quy luật thiên địa lại là một tầng hướng tới.

Đây đối với cảm ngộ quy luật thiên địa mỗi võ giả chỉ có một lần duy nhất có thể cảm ngộ.

Trong quá trình đó cũng đồng nghĩa với năng lượng tự thân sẽ biến hóa về chất.

Đương nhiên, mỗi một người tư chất bất đồng, sẽ có cảm ngộ khác nhau. Biểu hiện trực tiếp nhất chính là cùng là thiên giai cường giả thực lực cũng phân chia cao thấp rõ ràng.

Trong chuyện này mặc dù có vũ kỹ tâm pháp nhưng phần lớn là do vận dụng lực lượng có chút khác biệt, cũng chính là khả năng cảm ngộ quy luật thiên địa mạnh yếu khác nhau.

Bao quát kiếp trước, Hàn Phong đã là lần thứ sáu cảm ngộ quy luật thiên địa này.

So với người khác còn nhiều hơn năm lần.

Tin tưởng dù người có ngu xuẩn ra sao, cũng không vô duyên vô cớ có cơ hội cảm ngộ hơn người khác năm lần.

Huống chi Hàn Phong vốn chẳng phải người ngu, bằng không kiếp trước dựa vào nỗ lực của bản thân cũng không thể trở thành một luyện được đại sư.

Do đó có cơ hội cảm ngộ năm lần, hiện nay Hàn Phong đối với quy luật thiên địa so với người bình thường mạnh hơn gấp bội.

Điều này cũng chính là ưu thế lớn nhất hẳn có thể dựa vào khi chiến đấu với kẻ địch.

Nghĩ đơn giản một chút, cùng thực lực, nhưng hẳn có cảm ngộ lực lượng mạnh hơn, đồng nghĩa lực lượng một quyền của hẳn so với người khác tốn ít năng lượng hơn.

Đồng thời đây mới chỉ là lần thứ năm hẳn trở thành thiên giai cường giả, dựa theo Cửu Chuyển Huyền Công giới thiệu về sau hẳn còn phải tiến hành bốn lần tấn công nữa, mới vừa rồi có thể tu luyện ra Kim Nguyên Chi Thể, đồng thời Tiên Thiên đấu khí đều trở thành cửu chuyển Tiên Thiên đấu khí.

Mặt khác, trong một năm tu luyện này cũng khiến trong lòng Hàn Phong có chút minh bạch vì sao Cửu Chuyển Huyền Công chỉ có thể công chín lần mà không phải vô số lần.

Nhưng đây chỉ là ý nghĩ mơ hồ, cụ thể ra sao, Hàn Phong tin tưởng đến khi hẳn tu luyện tới cửu chuyển mới có thể biết được đáp án.

codon.traí

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

314. Chương 296: Người Tới Thôn Nhỏ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Sáng sớm hôm nay, bên ngoài Thanh Hà thôn, Nhị Nha cùng Đại Ngốc đang vui chơi âm ỉ.

Bơi trong một năm nay bọn chúng được Lý Thần bắt tu luyện võ kỹ, bình thường thời gian vui đùa cũng giảm đi nhiều.

Từ mấy ngày trước, Tiêu Linh tỷ tỷ nói cho bọn nó biết Lý Thần muốn bế quan mấy ngày, để nàng phụ trách giám sát tu luyện.

Biết được chuyện này, chúng hài tử đều là hoan hô một trận, dù sao những tiểu tử này lớn nhất còn chưa đầy mười tuổi, vẫn là tuổi hiếu động ham chơi.

Thường ngày thoát nhìn Lý Thần có chút nghiêm khắc nên bọn chúng tự nhiên vô cùng vui vẻ khi biết tin.

Hơn nữa Tiêu Linh đối với bọn nó vô cùng thương yêu, nên khi Nhị Nha không ngừng làm nũng năn nỉ, cuối cùng nàng đành phân phó thường ngày không được quên tu luyện, sau đó tùy ý bọn chúng an bài thời gian của mình.

Được Tiêu Linh cho phép, những hài tử này tự nhiên muốn nhân lúc Lý Thần không có ở đây, nghỉ ngơi một phen thật vui vẻ.

Tuy rằng Đại Ngốc cảm thấy như vậy có chút không tốt, lo lắng chờ Lý Thần bế quan xong sẽ trách phạt, nhưng không chịu nổi Nhị Nha dụ dỗ, cũng yên tâm chơi đùa cùng những đứa nhỏ khác.

Sáng sớm nay những hài tử này được Nhị Nha dẫn đường, đi tới bãi đất trống bên ngoài thôn chơi đùa.

Có vẻ bình thường bị Lý Thần trông giữ tương đối nghiêm khắc, lúc này thoát khỏi giám sát, Nhị Nha đầu óc vừa chuyển, liền bắt Đại Ngốc cùng hắc tử thí võ kỹ.

Những người khác thấy thế, tự nhiên cũng là trầm trồ khen ngợi, trong đám hài tử này, Nhị Nha cùng Đại Ngốc thực lực cao nhất, nên chúng cũng mơ hồ đem hai đứa trẻ làm thủ lĩnh.

Lúc này thấy hai người muốn so tài, tự nhiên vỗ tay vui mừng.

Đại Ngốc không lay chuyển được yêu cầu của Nhị Nha cùng mọi người, nên đành vẽ mặt đau khổ cùng Nhị Nha ra đấu.

Nhưng mặc dù Đại Ngốc thường ngày thập phần chăm chỉ, thiên phú vẫn kém Nhị Nha, hôm nay hắc tử mới vừa đạt được lục phẩm cơ sở lục phẩm, mà Nhị Nha đã sớm đột phá đến cơ sở thất phẩm, đồng thời mơ hồ có dấu hiệu đột phá cơ sở bát phẩm.

Thực lực sai biệt như vậy khó lòng san lấp được.

Xác thực cũng là như thế, ngay từ đầu tỷ thí, Đại Ngốc đã bị Nhị Nha luân phiên tấn công, làm cho không ngừng thối lui, một đường lui lại căn bản không có cơ hội trở tay.

Về phần đám hài tử đứng bên cũng không ngừng hoan hô hò hét.

Âm thanh náo nhiệt bên ngoài cũng truyền vào trong thôn, đám người lớn nghe được cũng nở nụ cười hàm hậu, hiển nhiên bọn họ cũng biết đám hài tử này đang làm cái gì.

Đúng lúc này, Tiêu Linh tựa hồ lo lắng đám hài tử này chơi đùa gây rối, có chút không yên lòng từ trong nhà đi ra bên ngoài thôn xem xét.

Dọc theo đường đi, những thôn dân khác nhìn thấy Tiêu Linh cũng lại gần thân thiết bắt chuyện, nàng tự nhiên cũng gật đầu đáp lại.

Ngay khi Nhị Nha cùng Đại Ngốc tỷ thí đến giai đoạn cuối cùng, bất tri bất giác cách đó không xa có ba đạo nhân ảnh chậm rãi đi tới.

- Thiếu gia, tiểu thư, bên kia dường như có tiếng nói.

Một lão giả mặc áo bào màu xanh lên tiếng.

Đi phía trước hẳn là một nam một nữ, đều là thanh niên.

Nghe lão giả kia lên tiếng, thanh niên nam tử đi phía trước, nhìn về phương hướng phát ra tiếng, lập tức nói:

- Vừa lúc chúng ta đi qua xem sao, nói không chừng đã đi tới thôn trang, đi lâu như vậy, ta cũng mệt mỏi rồi, cần phải nghỉ ngơi một chút.

Lão giả nghe vậy, cũng không nhiều lời, ba người liền đi về hướng phát ra âm thanh.

Đi chưa tới bao lâu, ba người đã nhìn thấy một đám hài tử đang đứng một bên quan sát hai hai tử khác đánh nhau.

- Nơi này quả nhiên có người, phía sau hẳn là thôn trang đi!

Thanh niên nam tử nọ lên tiếng.

- Nhị ca, người xem tiểu hài tử này hình như đang dùng đấu khí để tỷ thí.

Thiếu nữ vẫn chưa nói chuyện, đột nhiên chỉ vào một hài tử trong đám nói.

Nghe nàng lên tiếng, thanh niên nam tử chỉ hơi liếc mắt, trên mặt cũng lộ vẻ tươi cười nói:

- Chẳng qua là một đám sơn dã hài đồng đánh nhau mà thôi, có gì hay ho đâu chứ.

Lão giả phía sau cũng tò mò liếc nhìn vài cái, rồi kinh ngạc nói:

- Thiếu gia, tiểu thư, hai hài tử kia tu luyện đấu khí mặc dù không mạnh, nhưng sử dụng vũ kỹ có vẻ cao minh, ít nhất một vài vũ kỹ trong tộc còn xa mới bằng.

- A? Tàn lão nói là thật chứ?

Người tuổi trẻ có chút kinh ngạc hỏi.

Tàn lão vừa quan sát thêm vài lần, mới khẳng định:

- Hẳn là không sai, thiếu gia, thực lực lão phu tuy có hạn, nhưng nhãn lực cũng không kém, thân pháp cùng vũ kỹ mà hai hài tử kia sử dụng mạnh hơn trong tộc nhiều.

Nghe vậy, người tuổi trẻ ánh mắt hơi động, vẻ mặt có chút khác thường, tựa hồ đang suy nghĩ điều gì.

Sau một lát, người tuổi trẻ mới nói:

- Tàn lão, sau khi vào trong thôn, cẩn thận chú ý, trong thôn này có cao nhân tồn tại hay không? Nếu không một cái thôn làng nhỏ, sao có được vũ kỹ cao minh như vậy?

Nghe được người tuổi trẻ nói như thế, trên mặt Tàn lão cũng lộ vẻ hiểu ý, lập tức gật đầu đáp ứng.

Cô gái bên cạnh nghe được thiếu niên kia nói, cũng phát giác nhị ca nhà mình muốn làm cái gì. Bất quá, nàng cũng không nói gì thêm, chỉ lặng lẽ theo sát thiếu niên, cùng nhau đi vào thôn.

Nguyên bốn Nhị Nha đang luận bàn, cũng phát hiện có bóng người đi về phía mình, Nhị Nha khẽ quát một tiếng, một quyền đẩy lui Đại Ngốc, rồi giương mắt kỳ quái nhìn người tới.

Lúc này, Đại Ngốc cũng ngừng lại, đi tới bên cạnh Nhị Nha, tò mò nhìn người tới, nghi hoặc nói:

- Dĩ nhiên có người tới, thôn chúng ta lâu rồi không có người ngoài tới.

Ai ngờ, một bên Nhị Nha lườm hẳn một cái, nói:

- Chẳng lẽ Hàn Phong ca ca cùng Tiêu Linh tỷ tỷ không phải người sao!

- Cái này...ta không phải có ý đó.

Đại Ngốc lắc đầu, lắp bắp giải thích.

Ngay lúc hai người nói chuyện, người kia đã đi tới trước mặt bọn họ.

Nhìn trước mắt một nam một nữ cùng với lão giả đi phía sau, Nhị Nha không khỏi nhớ tới một năm rưỡi trước, ba người Hàn Phong tới thôn, tựa hồ cũng như vậy.

Nghĩ tới đây, Nhị Nha cũng lộ vẻ tươi cười.

Lúc này, nam tử cũng mở miệng, chỉ là ngữ khí có chút tự cao, ngạo mạn.

- Các người là thôn dân ở đây sao?

Hơn một năm trôi qua, Nhị Nha cùng Đại Ngốc cũng lớn lên không ít, hơn nữa có Lý cùng Tiêu Linh dạy bảo, mặc dù không có rời thôn trang, nhưng kiến thức cũng tăng tiến không nhỏ.

Lúc này nghe được nam tử trẻ tuổi trước mắt, dùng khẩu khí ngạo mạn với mình như vậy, Nhị Nha hừ một tiếng, quay đầu nói với Đại Ngốc:

- Đại Ngốc, chúng ta trở về tìm Tiêu Linh tỷ tỷ, không thèm để ý tới ba người bọn hắn nữa.

Vừa nói, đám hài tử được Nhị Nha cùng Đại Ngốc suất lĩnh đi vào trong thôn, không thèm để ý tới ba người nữa.

Nhìn thấy đám hài tử thôn dã dĩ nhiên không thèm để ý tới mình, sắc mặt nam tử trẻ tuổi cũng khê biến.

Cô gái bên cạnh càng nhịn không được cau mày nói:

- Nhị ca, đám hài tử thôn dân không có giáo dục, hẳn thôn dân nơi đây cũng không tốt đẹp gì đi.

Nguyên bản Nhị Nha đang cùng đám hài tử rời khỏi, cũng nghe được cô gái nói, không khỏi dừng bước lại.

Nhị Nha xoay người lại, hai mắt tức giận, trợn lên nhìn cô gái nọ.

Cô gái trước mắt này tuổi tác cũng tương đương với Tiêu Linh tỷ tỷ, chỉ là dung mạo còn kém hơn vài bậc, nhưng cũng xem như thanh tân tú lệ.

Một cô gái xinh đẹp không ngờ lại nói những lời xúc phạm người khác như vậy, nhất thời càng khiến ấn tượng trong lòng Nhị Nha càng thêm xấu đi.

Hơn nữa, cô gái không chỉ mắng bọn chúng mà còn mắng tất cả mọi người trong thôn, Nhị Nha sao nhịn nổi cơn tức này, không khỏi mở miệng nói vang lên:

- Người mới không có giáo dục đấy, nghĩ không ra người lớn lên cũng xinh đẹp, nhưng tâm địa lại hư hỏng như vậy, so với Tiêu Linh tỷ tỷ căn bản kém xa, ta ghét người!

Nhị Nha chỉ là tiểu cô nương, bình thường căn bản không biết mắng chửi người, trong suy nghĩ của nàng, chán ghét đã là lời mắng chửi hết sức nghiêm trọng rồi.

Nghe được tiếng hét phẫn nộ của Nhị Nha, cô gái kia có chút chán ghét liếc nhìn nó, lập tức nói:

- Nha đầu không có giáo dục, nói chuyện quả thực có phân lượng. Nhị ca, người tới giải quyết chuyện trước mắt nhanh chút đi, ta muốn nghỉ ngơi đây.

Thiếu niên bên cạnh, nghe vậy, cũng gật đầu, rồi lập tức tiến lên hai bước, đi tới trước mặt Nhị Nha, khinh thường nói:

- Tiểu nha đầu, mau trả lời ta, nếu không đừng trách ta không khách khí.

Nghe vậy, Nhị Nha càng ngang bướng, hai tay chống nạnh, cả giận nói:

- Tại sao ta phải nghe lời người, người là cái thá gì chứ?

- Hừ! Xú nha đầu, không biết điều!

Thiếu niên nghe Nhị Nha nói như vậy, trong mắt hiện lên một tia lãnh mang, chân trái không hề báo trước rất nhanh đá ra, mục tiêu chính là Nhị Nha trước mắt.

Nhị Nha cũng không ngờ thiếu niên trước mắt nói động thủ liền động thủ, nhất thời bị sững người, bất quá may là nàng phản ứng cũng nhanh, vội vàng vận đầu khí, bay ngược người về phía sau.

Thiếu niên kia thấy vậy cũng không nhờ nha đầu phản ứng nhanh như vậy.

Nhưng dù vậy, trên mặt thiếu niên vẫn không có nhiều biến hóa, chân trái đột nhiên phát lực, lấy tốc độ cực nhanh đá về phía Nhị Nha.

Nhị Nha thiên phú không kém, nhưng dù sao thời gian tu luyện vẫn còn ngắn, ngay cả có cao giai võ kỹ do Hàn Phong truyền thụ, vẫn không có tác dụng trước mặt thiếu niên.

Dưới sự kinh ngạc của đám người Đại Ngốc, chân trái của thiếu niên hung hăng đá trúng Nhị Nha khiến nó bay ra ngoài.

Nhìn thân ảnh Nhị Nha bay ngược ra ngoài, trong mắt thiếu niên hiện lên một tia khinh thường.

Đúng lúc này, một đạo thân ảnh tuyết trắng bay nhanh từ trong thân ra, vất vả tiếp lấy Nhị Nha, tránh cho nó bị rơi xuống đất.

codon.traí

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

315. Chương 297: Tức Giận Ra Tay.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Thân ảnh màu trắng đột nhiên xuất hiện không phải ai khác mà chính là Tiêu Linh.

Nàng không ngờ khi mình vừa tới đầu thôn, đã chứng kiến một màn này.

Không kịp nghĩ nhiều, Tiêu Linh thúc dục đầu khí, thân hình chợt lóe, trước tiên đỡ lấy Nhị Nha vào trong lòng.

Sau khi rơi xuống đất, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy thống khổ trong lòng, Tiêu Linh rất thương xót, trong mắt càng hiện lên vẻ tức giận.

Tiêu Linh tính tình ôn hòa, rất ít tức giận, nhưng nhìn Nhị Nha đau không mở mắt ra được, trong lòng nàng vô cùng tức giận.

Tiêu Linh vươn cánh tay trắng trẻo, nhẹ nhàng đặt trên bụng Nhị Nha, xoa bóp, đồng thời một đạo năng lượng màu trắng theo cánh tay này chậm rãi truyền vào cơ thể Nhị Nha giúp nó giảm bớt đau đớn trên người.

Qua chốc lát, tựa hồ đã bớt đau, lúc này Nhị Nha mới chậm rãi mở mắt, vừa mở mắt liền thấy Tiêu Linh đang thương xót nhìn mình, nó không khỏi mở miệng nói:

- Tiêu Linh tỷ tỷ.

Tiêu Linh cười ôn nhu với Nhị Nha, ý bảo nó nghỉ ngơi cho tốt, không cần nhiều lời, sau đó đem nó giao cho đám người Đại Ngốc.

Làm xong tất cả, Tiêu Linh mới đứng lên, nhìn ba người trước mắt.

Lúc này, vẻ mặt nàng đã biến đổi, vẻ mặt nhu hòa mới vừa rồi đối với đám người Nhị Nha lúc này đã đầy băng lãnh.

Hiển nhiên, nàng biết kẻ đã thương Nhị Nha chính là thiếu niên đứng đầu ba người này.

Tiêu Linh xuất hiện tự nhiên cũng khiến ba người chú ý.

Dù sao, Tiêu Linh vô luận dung mạo hay khí chất đều vô cùng xuất chúng.

Khi dung mạo của nàng còn chưa khôi phục, phải dùng khăn che mặt để đi lại, cũng đã khiến người khác chú ý, càng huống chi trải qua mấy năm thay đổi, Tiêu Linh càng trở nên dịu dàng động lòng người, hơn nữa tu luyện Huyền Âm Thần Quyết càng khiến khí chất của nàng thêm cao nhã.

Do đó khi thiếu niên kia vừa nhìn thấy Tiêu Linh, cũng tỏ vẻ kinh diễm nhàn nhạt.

Cô gái bên cạnh hắn, khi thấy dung mạo của Tiêu Linh, trong lòng cũng tự sinh ra cảm giác ghen ghét, hiển nhiên đối với một nữ tử xinh đẹp hơn mình, làm cho nàng bình thường luôn kiêu ngạo, trong lòng rất không hài lòng.

Nhất là chứng kiến vẻ mặt của nhị ca mình lúc này, hai mắt cơ hồ muốn lồi ra, lại càng bất mãn, lập tức không nhịn được hừ lạnh một tiếng, đem lực chú ý của thiếu niên trở lại.

Chỉ là, Tần lão phía sau bọn họ mặc dù đối với việc trong thôn đã xuất hiện một nữ tử xinh đẹp vô cùng cũng cảm thấy kinh dị, nhưng sắc mặt cũng lập tức trở nên ngưng trọng, thân thể không khỏi tiến lên hai bước, tới trước hai thiếu niên, mơ hồ muốn bảo vệ bọn họ, vẻ mặt cảnh giác nhìn Tiêu Linh.

Đi tới trước mặt ba người, vẻ mặt Tiêu Linh đầy băng lãnh, ngữ khí tức giận nói:

- Các người là ai?

Thiếu niên nọ thấy ánh mắt của Tiêu Linh rơi vào trên người hắn, tinh thần không khỏi chấn động, căn bản không để ý tới biểu tình lãnh đạm của nàng, lập tức cười tiêu sái đáp:

- Tại hạ chính là Tần gia Tần Minh Nguyệt, phía sau chính là xá muội Tần Nhị, xin hỏi phương danh của cô nương?

Tần lão nhìn thấy bộ dáng của thiếu gia nhà mình. tự nhiên biết hắn coi trọng Tiêu Linh, trong lòng âm thầm cười khổ một phen, nhưng cũng không dám khinh thường, vội vàng thấp giọng nhắc nhở:

- Thiếu gia cẩn thận, nữ tử này thực lực không đơn giản/

Nghe được Tần Minh Nguyệt nói, Tiêu Linh lạnh lùng đáp:

- Mặc kệ người là ai, lúc trước vì sao ra tay đả thương Nhị Nha, hôm nay nếu không nói rõ ràng, hừ...!

Tiêu Linh cũng không thèm nói thêm, nhưng sự tức giận ẩn hàm trong đó đã lộ rõ.

Tần Minh Nguyệt nghe vậy, chớp mắt, lập tức cười giải thích:

- Chuyện lúc trước tất nhiên là hiểu lầm, tại hạ không biết cô nương ở đây, nếu không tất sẽ không gây rối.

- Nói như vậy, người là thừa nhận, người vô duyên vô cớ đả thương Nhị Nha!

Tiêu Linh nghe vậy, sắc mặt càng lạnh như băng hời.

Nàng biết Nhị Nha bình thường mặc dù có chút tinh quái, nhưng đó chỉ là tính cách của một tiểu hài tử, kỳ thật tâm địa của nó hết sức đơn thuần, quyết không làm chuyện gì xấu.

Lúc này nghe được thiếu niên kia trả lời, càng xác định phán đoán trong lòng.

Vừa nghĩ đến thiếu niên trước mặt thoát nhìn biểu, dĩ nhiên lại nặng tay với một tiểu nha đầu đáng yêu như thế, trong mắt nàng không khỏi hiện lên vẻ chán ghét.

Lập tức lạnh giọng nói:

- Người đã đả thương Nhị Nha, hôm nay cần phải trả giá.

- Tiểu nữ oa, khẩu khí lớn thật, mặc dù người thực lực không kém, nhưng có lão phu ở đây, người đừng mơ tưởng đả thương được thiếu gia của ta.

Tần lão sắc mặt không thay đổi, thản nhiên nói.

Tiêu Linh hôm nay thực lực tất nhiên đã đạt tới địa giai nhị phẩm cao thủ, nhưng Tần lão trước mắt lại là địa giai lục phẩm cao thủ, thực lực còn hơn Tiêu Linh rất nhiều.

Cho nên, đối với lời đe dọa của nàng, Tần lão hoàn toàn không thèm để ý.

Duy nhất khiến hắn để ý chính là tuổi tác của Tiêu Linh, còn trẻ như vậy mà đã là địa giai nhị phẩm cao thủ, thiên phú bậc này thật sự khiến trong lòng Tần lão kinh ngạc, đồng thời cảm thấy kiêng kỵ.

Tần Minh Nguyệt không biết là bị dung mạo của Tiêu Linh làm cho thần hồn điên đảo hay là vốn chỉ là công tử quân là áo lụa, đối với lời nhắc nhở của Tần lão cũng không để ý.

Khi nhìn thấy Tiêu Linh hết sức chán ghét mình, lập tức thản nhiên nói với Tần lão:

- Tần lão, bắt nữ tử này lại, nhớ kỹ không được hạ thủ tàn nhẫn, không ngờ trong thôn sơn này lại ẩn giấu một nữ tử cực phẩm như thế, thật sự là rất may mắn.

- Nhị ca!

Tần Nhị ở bên cạnh thấy Tần Minh Nguyệt lại lộ bản chất không tốt ra, bất mãn hô một tiếng, nhưng cũng không đứng ra ngăn cản.

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng nữ tử trước mắt quả thật vô luận dung mạo hay khí chất đều vô cùng xuất chúng.

Chỉ là Tần lão nghe được Tần Minh Nguyệt nói, trong mắt cũng lộ vẻ bất đắc dĩ, vốn hắn hết sức kiêng kỵ sau lưng Tiêu Linh có thể lực gì hay không, nếu không tuổi trẻ như vậy sao có thể trở thành cao thủ.

Nhưng Tần Minh Nguyệt vừa nói ra, nhất định chọc giận nữ tử trước mắt, song phương tất không chết không thôi.

Quả nhiên, chính như Tần lão dự liệu, khi Tiêu Linh nghe được Tần Minh Nguyệt nói, cũng biến sắc, vô cùng tức giận. Lập tức cũng không nói nhiều, thân hình vừa động, trong nháy mắt cả người hóa thành một đạo thân ảnh màu trắng, bay về phía Tần Minh Nguyệt.

Tần Minh Nguyệt đầu khí mặc dù không kém, nhưng chỉ là nhân giai lục phẩm, sao có thể là đối thủ của nàng.

Hắn chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, mới vừa rồi Tiêu Linh còn đứng trước mặt, thoáng cái đã không nhìn thấy bóng dáng.

Đang lúc hắn kinh ngạc, chỉ cảm thấy một trận kinh phong kéo tới, cảm nhận được kinh phong này, trong lòng Tần Minh Nguyệt cũng nảy sinh cảnh giác, nhưng đã không kịp trốn tránh.

Lúc này, Tần lão sớm đã chú ý quan sát Tiêu Linh, thấy thế hừ lạnh một tiếng, thân hình vừa chuyển, đã chắn trước người Tần Minh Nguyệt, đồng thời đánh mạnh ra một quyền.

Vừa lúc đối chưởng với Tiêu Linh.

Thấy lão giả kia ra tay ngăn cản, Tiêu Linh cũng nhíu mày, bất quá, trong lòng vẫn quyết giáo huấn Tần Minh Nguyệt một phen.

Thân hình động lòng người giữa không trung xoay chuyển, né tránh công kích của Tần lão, đẩy nhanh tốc độ, lao tới Tần Minh Nguyệt.

- Thiếu gia tránh mau!

Tần lão cũng không ngờ Tiêu Linh dĩ nhiên không quyết đấu với mình, mà né tránh công kích, rồi ra tay với Tần Minh Nguyệt, nhất thời sắc mặt đại biến, vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Nhưng hiển nhiên lời này có chút muộn màng, ngay sau đó, dưới thần sắc kinh ngạc của Tần lão, cùng ánh mắt hoảng sợ của Tần Minh Nguyệt, một quyền đầu trắng nõn đã nện vào ngực Tần Minh Nguyệt.

- Bịch!

Tần Minh Nguyệt há miệng nói một chữ này của Tiêu Linh, thân thể lão đảo thối lui vài bước, nếu không nhờ Tần Nhị vội vàng đỡ lấy hắn, chỉ sợ đã sớm bị ngã xuống đất.

Một chữ này của Tiêu Linh bởi vì Tần lão quá nhiều, nên vẫn chưa xuất toàn lực, nhưng cũng đủ để Tần Minh Nguyệt bị nội thương không nhỏ, vừa nhìn đã thấy khoe miệng ứa máu.

Tần lão chứng kiến Tần Minh Nguyệt bị thương, sắc mặt nhất thời âm trầm xuống, thân hình bay nhanh chặn trước mặt Tiêu Linh, ngữ khí âm hàn nói:

- Tiểu nữ oa, dám dẫm thương thiếu gia nhà của ta, như vậy chớ trách lão phu ỷ lớn hiếp nhỏ.

Nghe vậy, Tiêu Linh lạnh lùng hừ một tiếng nói:

- Các người đã gặp may, hôm nay Lý lão không có ở đây, nếu không lấy việc vừa rồi hấn đã thương Nhị Nha, chỉ e ba người các người không còn mạng rời khỏi nơi này.

Tần lão nghe thấy thế, cũng không đáp, khẽ quát một tiếng, lập tức vận đẩu khí, lao về phía Tiêu Linh/

Không thể không nói, Tần lão thực lực địa giai lục phẩm quả thật mạnh hơn Tiêu Linh rất nhiều.

Hai người trong nháy mắt đã giao thủ qua lại hơn mười lần, nếu như Tiêu Linh không dựa vào võ kỹ cao thâm được Hàn Phong truyền thụ, e là sớm đã bại trận.

Dù là như thế, mười hiệp này, Tiêu Linh cũng từ từ rơi vào hạ phong, người sáng suốt vừa nhìn liền biết Tiêu Linh thất bại chỉ là chuyện sớm muộn.

- Hừ! Tiểu nữ oa, ta khuyên nên dừng tay lại, theo thiếu gia nhà ta trở về, nói không chừng hấn còn có thể tha cho người được sống.

Tần lão thấy Tiêu Linh đã dần dần lộ thế thất bại, không khỏi lên tiếng nói.

Tiêu Linh không thèm để ý, chỉ cắn răng tiếp lấy một quyền của hấn.

- Người đã không biết tốt xấu, ta đây cũng không khách khí nữa!

Vừa nói, cánh tay Tần lão vung mạnh tới, đẩu khí vận chuyển, trong mắt lãnh quang chợt lóe, lập tức lấy tốc độ cực nhanh đánh về phía Tiêu Linh.

Tiêu Linh thấy thế, mặc dù biết rõ không địch lại, nhưng vẫn giơ tay lên, tiếp lấy một kích này.

- Bịch!

Hiển nhiên, Tiêu Linh ngăn cản tuy có tác dụng, nhưng thân hình nàng cũng không thể không chế mà lui mười bước, mới lảo đảo ngừng lại được.

- Tiểu nữ oa, không nên cố giàỵ dựa vô ích, người không phải đối thủ của ta!

Tần lão nhìn thấy Tiêu Linh bị thương, cũng dừng bước, hai tay chấp sau lưng, lạnh nhạt nói.

Tiêu Linh quật cường nhìn chăm chú vào hấn, không nói lời nào.

Đúng lúc này, một đạo khí tức vô cùng mạnh mẽ trong nháy mắt truyền tới, đạo thân ảnh cách đó không xa bay nhanh đến, nháy mắt đã xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

codon.traí

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

316. Chương 298: Cửu Chuyển Thiên Giai Cường Giả.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Biến cố đột nhiên xuất hiện, khiến cho vẻ mặt mọi người đều có biến hóa bất đồng.

Chỉ là không đợi mọi người kịp có phản ứng, thân ảnh nọ đã lao thẳng tới Tần lão.

Tần lão phản ứng cũng không chậm, khi thân ảnh kia lao về phía hấn, đã có phát hiện, lập tức sắc mặt lại biến đổi.

Trong lòng lại càng kinh sợ dị thường, thân ảnh nọ phát ra khí tức khiến hấn có cảm giác không thể địch nổi, trong lòng không khỏi trầm kên khổ.

Nhìn bộ dáng của thân ảnh nọ, hiển nhiên mục tiêu là ba người bọn họ.

Mặc dù hần là địa giai lục phẩm cao thủ, nhưng hần biết thân ảnh trước mắt hần tuyệt không thể ngăn cản, thậm chí, còn sản sinh ý niệm không thể phản kháng trong đầu.

Không chờ Tần lão suy nghĩ cẩn thận, thân ảnh kia trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt, căn bản không cho hần cơ hội lên tiếng, đã đánh mạnh ra một quyền.

Quyền đầu ẩn chứa kinh khí vô cùng mãnh liệt, khiến không khí chung quanh mang theo tiếng xé gió trong nháy mắt nện lên ngực Tần lão.

Tần lão trực tiếp bị một quyền này đánh bay đi, thân thể tựa như đạn pháo sau khi đụng phải hai cây cổ thụ ở đằng xa, mới ngã xuống mặt đất, sau đó không hề động đậy.

Cách biệt lớn như vậy, khiến cho Tần Nhị đứng bên cạnh cùng Tần Minh Nguyệt mới vừa từ dưới đất đứng dậy trợn mắt há hốc mồm.

Hiển nhiên, bọn họ căn bản không nghĩ tới dựa vào Tần lão dĩ nhiên chỉ một quyền đã bị đánh bay, hơn nữa còn là không rõ sinh tử.

Thân ảnh nọ sau khi một quyền đánh bay Tần lão, cũng không dừng lại, thân hình vừa động, sau một khắc, đã xuất hiện bên cạnh Tiêu Linh, một tay trực tiếp nắm lấy ngọc thủ mềm mại của nàng, đồng thời một cổ đấu khí ôn hòa trong nháy mắt truyền vào trong thân thể, không ngừng chữa trị thương thế cho nàng.

Lúc này, thân ảnh kia cuối cùng cũng hiện ra.

Một gã thiếu niên mặc một thân trường sam màu xám bình thường.

Chỉ thoáng nhìn, căn bản không nhìn ra chỗ nào khác biệt, nhưng hai huynh muội Tần Minh Nguyệt cùng Tần Nhị lúc này đã nhận không được sự kinh hãi hiện lên trên mặt.

Mới vừa rồi thiếu niên thoát nhìn hết sức bình thường này đã dùng một quyền đánh bại Tần gia trưởng lão.

Thực lực của Tần lão, hai huynh muội Tần Minh Nguyệt rất rõ ràng, mặc dù không phải người mạnh nhất, nhưng muốn đánh bại hần, trong Tần gia chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Nhưng một cường giả như vậy, lại dễ dàng bị đánh bại bởi một gã thiếu niên so với bọn họ còn nhỏ tuổi hơn, cách biệt lớn như thế bọn họ căn bản không thể chấp nhận nổi.

Lúc này hai người tựa hồ còn chưa thể từ trong khiếp sợ có phản ứng, chỉ sững người nhìn thiếu niên xuất hiện trước mắt.

Trái ngược với phản ứng của hai người, Tiêu Linh cảm nhận được cổ khí tức xuất hiện, trong lòng đã hoàn toàn yên ổn lại, cổ khí tức này đối với nàng mà nói chính là quen thuộc nhất.

Mà thân ảnh xuất hiện bên cạnh nàng, còn đang nắm lấy ngọc thủ, Tiêu Linh cũng không chút phản kháng, tùy ý hần, đồng thời quay đầu lại mỉm cười với hần.

Đối phương cũng cẩn thận thay nàng ổn định đấu khí hỗn loạn trong cơ thể, rồi thở phào nói:

- Tạm thời không có việc gì, một hồi trở về, ta tại giúp ngươi điều trị, ngày mai có thể khỏi hần.

- Vâng.

Nghe được người kia nói vậy, Tiêu Linh chỉ đơn giản thừa một tiếng, trên mặt đã không còn vẻ băng lãnh nữa rồi.

Thân ảnh kia tự nhiên chính là Hàn Phong vừa mới bế quan không lâu.

Vừa rồi bế quan không bao lâu, Hàn Phong đã lại thành công đột phá thiên giai chi cảnh, đây là, mà đây là lần cuối cùng hần đột phá thiên giai chi cảnh.

Trong một năm rưỡi này, theo tiên thiên đấu khí của hần không ngừng tấn cấp, tốc độ tu luyện đấu khí của Hàn Phong càng lúc càng nhanh, càng đến phía sau, thời gian hao tổn càng ngắn.

Nhất là lần thứ chín tấn, hần chỉ dùng vốn vẹn hai mươi ngày đã trở lại thiên giai chi cảnh.

Chín lần tán, chín lần rèn luyện thân thể, giờ phút này thân thể Hàn Phong sớm đã đạt tới trình độ vô cùng cứng rắn.

Ban đầu Hàn Phong còn chưa cảm giác có bất cứ biến hóa gì lớn, nhưng lần thứ chín tán công xong, hắn đã cảm giác được rõ ràng.

Nếu như nói, lúc trước đem cường độ thân thể tăng cường, như vậy sau thứ chín lần rèn luyện, cường độ thân thể hắn cũng không tăng cường lắm, mà còn khiến hắn cảm giác yếu hơn.

Trên đại lục cũng chưa từng có ai luyện thành Cửu Chuyển Huyền Công, nên Hàn Phong cũng không rõ biến hóa cuối cùng là chuyện gì.

Vì vậy chỉ đành vừa tu luyện vừa nghiên cứu.

So với mỗi lần tán công rèn luyện thân thể trước, thân thể Hàn Phong trở nên hết sức cứng rắn tựa như sắt thép vậy.

Nhưng lần cuối cùng này khiến hắn có cảm giác trở nên dẻo dai, mềm mại hơn, hay nói cách khác, giờ phút này thân thể Hàn Phong so với người bình thường không có gì khác biệt quá lớn.

Nghĩ một hồi lâu, Hàn Phong tìm đến Lý Thần để hắn đánh lên thân thể mình hai quyền.

Sau một lần thử nghiệm này, Hàn Phong phát hiện ra vấn đề.

Ngay từ đầu, thần còn có chút cố kỵ, sợ thương tổn Hàn Phong, nên vẫn chưa dùng nhiều lực đạo lắm, nhưng lực lượng như vậy đánh vào Hàn Phong, hắn chỉ cảm thấy như gãi ngứa.

Vì vậy, kế tiếp Lý Thần lại tăng mạnh lực đạo, dùng ba thành đấu khí, một thiên giai tứ phẩm cường giả cho dù chỉ dùng ba lực lượng e là người thường chẳng ai chịu nổi, huống chi bây giờ Hàn Phong còn không dùng đấu khí hộ thể.

Nhưng tình huống kế tiếp vượt xa dự liệu của hai người, một quyền bao hàm ba thành lực đạo này của Lý Thần lại như đánh vào bông.

Khi tiếp xúc với thân thể Hàn Phong tựa như nước chảy vào trong Trường Giang và Hoàng Hà, trong nháy mắt liền bị phân tán.

Hàn Phong vẫn để cho Lý Thần đánh như vậy, nhưng vài lần qua đi, Hàn Phong khiến Lý Thần có cảm giác, đó là thân thể của hắn cứng rắn như cự thạch.

Bất quá so với trước kia, hiển nhiên lúc này hai người càng kinh ngạc hơn.

Lại tiếp tục thí nghiệm thêm vài lần, biết Lý Thần sử dụng tám phần lực đạo, Hàn Phong mới cảm giác thân thể tựa hồ đạt tới giới hạn.

Có lẽ Lý Thần dùng tới toàn lực thực sự có thể kích thương hắn, nhưng hiển nhiên Hàn Phong sẽ không hành động ngu ngốc như thế.

Hắn làm vậy mấu chốt là muốn kiểm nghiệm Cửu Chuyển Huyền Công tu luyện tới đại thừa rốt cuộc sẽ có tình huống gì.

Bất quá, từ tình hình hiện nay mà xem, tất cả đều tốt hơn so với tưởng tượng.

Hàn Phong nghĩ đến, thân thể của mình hiện tại e là đã đạt được Kim Nguyên Chi Thể.

Nghĩ đến, Kim Nguyên Chi Thể không phải là cường độ thân thể tăng trưởng vô hạn, mà là công năng thân kỳ có thể hóa giải ngoại lực.

Đột nhiên, Hàn Phong nghĩ đến Ngạo Thị Thiên Địa Quyết từng có một đoạn giới thiệu, tuy chỉ có bốn chữ, nhưng rất phù hợp với tình huống thân thể hiện tại.

Bốn chữ đó chính là: “Lấy nhu thắng cương!”

Lúc đó, Hàn Phong vẫn chưa minh bạch hàm nghĩa chân chính của nó, mà trong Ngạo Thị Thiên Địa Quyết cũng không ghi chép hay giải thích gì nhiều.

Vì vậy, Hàn Phong chỉ đơn giản ghi nhớ, vốn cho rằng bốn chữ này không quan trọng, không ngờ sau khi sống lại, hần may mắn hiểu được.

Nghĩ tới đây, Hàn Phong lại phải bội phục người sáng lập Ngạo Thị Thiên Địa Quyết.

Sau khi minh bạch Cửu Chuyển Huyền Công đại thừa, Hàn Phong cũng đem nó đặt qua một bên, chừa mười ngày kế tiếp hần đều chuyên tâm tu luyện.

Dựa vào cửu chuyển Tiên Thiên đấu khí năng lực cường đại, Hàn Phong tại hai mươi ngày sau lần tán công thứ chín trở lại thiên giai chi cảnh.

Khi hần vừa đạt được thiên giai chi cảnh, còn chưa kịp kiểm nghiệm tình hình thân thể và đấu khí, cảm giác cường đại cho hần biết tình cảnh của Tiêu Linh.

Nhận thấy được Tiêu Linh gặp nạn, trong lòng Hàn Phong hoảng lên, bất chấp cái khác, lập tức từ trên núi lao vút xuống, đấu khí vận chuyển tốc độ cao nhất, dựa vào thực lực hiện tại rất nhanh đã xuất hiện bên cạnh nàng.

Hần cũng không thèm xem nguyên nhân đối phương xuất thủ với Tiêu Linh, trong lòng hần, phạm là kẻ dám tổn thương nàng cùng nhữn người bên cạnh mình, hần cũng không dễ dàng buông tha.

Vì vậy mới có một màn lúc trước.

Nhẹ nhàng buông tay Tiêu Linh ra, Hàn Phong xoay người lại, nhìn hai huynh muội Tần và Tần cách đó không xa.

Chỉ hơi liếc mắt, Hàn Phong liền không có còn hứng thú với hai người, thực lực cả hai không kém đều đã ngoài nhân giai.

Lấy tuổi tác của họ cũng thập phần khá rồi, nhưng trong mắt Hàn Phong, ngay cả một chút lực uy hiếp cũng không có, thậm chí ngay cả Tiêu Linh đang bị thụ thương, muốn đối phó hai người cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Bất quá điều này cũng không có nghĩa là Hàn Phong sẽ dễ dàng buông tha hai người như thế.

Sau khi kiểm tra Tiêu Linh xong, Hàn Phong cũng nhú mày lại, lập tức thần nhiên nhìn Minh Nguyệt, khiến hần nhất thời cảm thấy lãnh ý không thể kháng cự, toàn thân run lên, sắc mặt trắng bệch.

Hàn Phong lại không thèm để ý tới hần nữa, mà đi về phía Nhị Nha.

Khi đi tới bên cạnh Nhị Nha, lúc này nó đã hôn mê, nằm trong lòng đồng bạn, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, trong lòng Hàn Phong cũng dâng trào lửa giận.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

317. Chương 299: Đoạn Hai Chân Hần.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Cường chế tức giận trong lòng, Hàn Phong đầu tiên thay Nhị Nha kiểm tra thương thế, đồng thời dùng đấu khí giúp nó điều trị, rồi phân phó đám người Đại Ngốc mang nó về trong thôn trước, chuyện còn lại để hần tự xử lý.

Mấy người Đại Ngốc chỉ là đám hài tử, từ lúc Nhị Nha bị Minh Nguyệt đả thương, đã mất đi phương hướng.

May mà lúc này, Tiêu Linh và Hàn Phong xuất hiện đúng lúc, mới giúp đám hài tử này như tìm được người để nhờ cậy.

Vì vậy, lúc này Hàn Phong càng nói, đám người Đại Ngốc cũng gật đầu, rồi mang theo Nhị Nha đi về trong thôn.

Đợi cho bọn Đại Ngốc rời khỏi, lúc này Hàn Phong mới xoay người lại, đi về phía hai huynh muội Tần Minh Nguyệt.

Mà hai huynh muội kia tựa hồ cũng vừa từ trong khiếp sợ phục hồi lại tinh thần, đợi nhìn thấy Hàn Phong đang đi về phía mình, Tần Nhị vô ý thức lùi về phía sau.

Tần Minh Nguyệt khi nhìn thấy Hàn Phong và Tiêu Linh thân mật, trong lòng có chút ghen tỵ, nhưng hấn cũng không phải người ngu, thiếu niên không rõ lai lịch này một quyền đánh bại Tần lão.

Còn hấn mới chỉ có thực lực nhân giai lục phẩm, sao phải đối thủ của hấn.

Bây giờ nhìn thấy Hàn Phong vẻ mặt đạm mạc nhìn mình, trong lòng hấn kinh hoảng vô cùng, nhưng mới vừa rồi bị Tiêu Linh đánh trọng thương, lúc này đứng đã có chút miễn cưỡng, nói chỉ là chạy.

Vì vậy, Tần Minh Nguyệt chỉ có thể trở mắt nhìn Hàn Phong đi tới.

Không thể không nói, lúc trước Hàn Phong khiến Tần Minh Nguyệt lưu lại ấn tượng quá mức sâu sắc, lúc này hấn mới chỉ đơn giản đi tới, nhưng mỗi bước đã tựa như búa tạ gõ lên trái tim Tần Minh Nguyệt khiến hấn không thở nổi.

Theo Hàn Phong không ngừng tới gần, Tần Minh Nguyệt càng đổ mồ hôi lạnh liên tục, ngay cả Tần Nhị bên cạnh cũng trở nên kinh hoảng.

Ba người đều không nói gì, chỉ có tiếng bước chân rất nhỏ của Hàn Phong cùng với tiếng thở dốc không ngừng trở nên trầm trọng của hai huynh muội Tần Minh Nguyệt và Tần Nhị.

Đi tới cách Tần Minh Nguyệt năm bước, Hàn Phong mới dừng bước lại, hai mắt thản nhiên nhìn về mặt kinh hoảng của hai người, rồi nói:

- Vừa rồi người dùng chân nào.

Giọng nói của Hàn Phong lãnh đạm, vừa phải, nhưng lại tựa như từ ngoài vạn lý truyền tới, cảm giác quỷ dị này khiến Tần Minh Nguyệt có chút ngạc nhiên, há hốc mồm không nói được lời nào.

- Ta hỏi lần nữa, vừa rồi người dùng chân nào đã thương Nhị Nha?

Hàn Phong thấy Tần Minh Nguyệt không trả lời, liền hỏi lại.

Tần Minh Nguyệt tựa hồ kịp phản ứng, nỗ lực vận khí lực toàn thân, kinh hoảng đáp:

- Người là ai? Người không nên làm xằng bậy, ta chính là Tần gia Nhị thiếu gia!

Khi nói tới Tần gia Nhị thiếu gia, Tần Minh Nguyệt tựa hồ có thêm dũng khí, thanh âm cũng đề cao lên chút.

Thấy Tần Minh Nguyệt không trả lời, lại giới thiệu thân phận Tần gia Nhị thiếu gia, Hàn Phong không khỏi nhướng mày, cũng không thấy hấn có động tác gì, chỉ nghe thấy một tiếng nhẹ vang lên.

Ngay sau đó, Tần Minh Nguyệt kêu thảm thiết, thân thể vốn đã lão đảo không vững, càng run rẩy kịch liệt, lập tức ngã nhào xuống đất.

Tần Minh Nguyệt dùng một tay ôm chân trái, không ngừng thở dốc.

Tần Nhị ban đầu còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, thẳng đến ánh mắt nàng chuyển qua chân trái của Tần Minh Nguyệt, mới về mặt kinh hoảng lui lại hai bước.

Thì ra không biết từ lúc nào chân trái Tần Minh Nguyệt đã gãy.

Tần Nhị không ngu, tự nhiên biết tình huống của Tần Minh Nguyệt, tất nhiên là do thiếu niên trước mắt gây ra.

Trong lòng nhất thời lấy làm kinh ngạc.

Bất quá, Hàn Phong cũng không định dừng tay, mà tiến lên hai bước, đi tới trước mặt Tần Minh Nguyệt đang nằm lẩn lộn trên đất.

Nhìn bộ dáng thê thảm của Tần Minh Nguyệt, hoàn toàn không còn vẻ ngạo mạn lúc trước, Hàn Phong lạnh lùng nói:

- Vừa rồi là dùng chân này phải không?

Nghe vậy, Tần Minh Nguyệt đã biết Hàn Phong không chút cố kỵ thân phận của mình, rất sợ trả lời chậm, sẽ lại phải chịu độc thủ, vì vậy cố nén đau đớn kịch liệt, vội vã mở miệng nói rằng:

- Không sai, không sai, vừa rồi ta đã dùng cái chân này không cẩn thận dẫm thương tiểu cô nương kia, hiện tại nó đã gãy, người hãy bỏ qua cho ta đi!

- Phải? Xem ra ta phán đoán rất chuẩn xác a!

Khóe miệng Hàn Phong lộ ra một chút tiểu ý, nhàn nhạt nói rằng.

Không rõ Hàn Phong vì sao nói như thế, nhưng Tần Minh Nguyệt rất sợ chọc giận thiếu niên trước mắt, nên cũng gật đầu phụ họa.

Chỉ là lời nói kế tiếp của Hàn Phong khiến trong lòng Tần Minh Nguyệt mát lạnh, vẻ mặt thất kinh nhìn Hàn Phong, chỉ thiếu nước mở miệng cầu xin tha thứ.

- Để phòng ngừa người dùng chân còn lại không cẩn thận dẫm thương những người khác, ta liền giúp người đem nó đoạn nốt.

Trên mặt Hàn Phong hiện lên vẻ tà ác, nhẹ giọng nói.

- Người...người...

Lúc này Tần Minh Nguyệt đã sợ đến mức không nói ra lời, chỉ không ngừng giãy dụa về phía sau.

Trông thấy bộ dáng thê thảm này của hắn, trong lòng Hàn Phong không chút thương hại, nếu ngày hôm nay không phải hắn vừa lúc đột phá thiên giai, chỉ sợ thôn dân ở đây cùng với Tiêu Linh đã bị thương tổn, Nhất là kẻ này dám đánh chủ ý với Tiêu Linh quả thực là không biết sống chết.

Nghĩ vậy, Hàn Phong lại bước lên hai bước tới trước mặt Tần Minh Nguyệt, đang chuẩn bị chặt đứt nốt chân còn lại của hắn, thì Tần Nhị không ngờ nổi lên dưng khí, bước tới chắn lấy nhị ca của mình, run rẩy nói:

- Người...Người không nên tới gần, người dám dẫm thương nhị ca ta, Tần gia sẽ không bỏ qua cho người.

- Tần gia?

Hàn Phong nghi hoặc nói.

Tần Nhị thấy bộ dáng của Hàn Phong, tưởng hắn đã bị dọa sợ, trong lòng có thêm dưng khí, nói:

- Nếu người tha cho nhị ca ta, việc này liền bỏ qua, bằng không, đến lúc đó trên dưới Tần gia tất không bỏ qua cho người. Cho dù người không thềm để ý cũng nên vì thôn dân ở đây lo lắng một phen, lẽ nào người có thể che chở cho họ cả đời.

Tần Nhị coi như là thông minh, biết thực lực của Hàn Phong, bọn họ chẳng thể làm gì được, nhưng thôn dân ở đây thì khác, trong đó hầu hết là người bình thường, căn bản không có lực lượng gì, Tần gia chỉ cần động ngón tay có thể khiến cả thôn trang này tiêu thất.

Nghe được Tần Nhị nói vậy, Hàn Phong cau mày lại, trầm ngâm nói rằng:

- Người đang uy hiếp ta sao?

- Không phải uy hiếp, mà là sự thực!

Tần Nhị tựa hồ đoán chừng Hàn Phong không dám động thủ, liền lớn mật, đắc ý đáp.

Chỉ là nàng vừa dứt lời, Hàn Phong đã cười nhạt.

Sau đó sắc mặt trầm xuống, Hàn Phong lạnh giọng nói rằng:

- Tần gia là cái thá gì, lại có khẩu khí như vậy, bản thân ta muốn xem Tần gia người có thể làm gì.

Dứt lời, Hàn Phong vốn không muốn động thủ với nữ tử, nhưng khi nghe nàng ta nói vậy, đã không còn khách khí nữa, trực tiếp vung ống tay áo lên, đánh bay nàng sang một bên, đụng phải thân cây lớn mới ngã xuống.

Đây là Hàn Phong vì lúc trước nàng không động thủ, mới thủ hạ lưu tình.

Bất quá, ngay khi Tần Nhị bị Hàn Phong đánh bay, dưới tàng cây cách đó không xa, cũng phát ra một trận âm hưởng rất nhỏ, ngay sau đó một đạo nhân ảnh cũng lao tới.

Thân ảnh đó chính là Tần lão lúc trước bị một quyền của Hàn Phong đánh bay, sinh tử không rõ.

Chỉ là lúc này toàn thân hắn không một chỗ nào còn nguyên vẹn, tóc tai tán loạn, khoe miệng và tứ chi đều có những vết máu lớn nhỏ, bộ dáng tựa như một tên khát cái.

Tần lão vừa xuất hiện, vội la lớn:

- Vị bằng hữu kia, xin thủ hạ lưu tình, việc lúc trước là chúng ta không đúng, xin nể mặt Tần gia, ngày sau tất có báo đáp ổn thỏa.

- Nếu ta nói không thì sao?

Hàn Phong lạnh lùng từ chối nói.

Trong lòng hắn có chút buồn cười, những người này, không ngừng mà nhắc tới Tần gia, nhưng trong ký ức của hắn, tựa hồ Thiên Tinh Đế Quốc không hề có.

Hắn thật không biết lai lịch của Tần gia ra sao, chẳng lẽ là thế lực mới nổi?

Tần lão nghe được Hàn Phong không cần suy nghĩ liền đã từ chối, trong lòng âm thầm kêu khổ, nhưng bây giờ hắn chỉ đành tận lực bảo vệ Tần Minh Nguyệt, vì vậy nói thêm:

- Nếu như vị bằng hữu kia kiên trì muốn đả thương thiếu gia nhà ta, đó là đối địch với cả Tần gia đồng thời là địch của Tiết gia.

- Tiết gia?

Hàn Phong có chút nghi hoặc, từ lúc nào lại nhảy ra Tiết gia, chẳng lẽ là?

Kế tiếp, lời của Tần lão xác minh phán đoán của Hàn Phong.

- Tần gia ta sớm đã giao hảo cùng đế đô Tiết gia, một năm trước, Tiết gia giúp đỡ hoàng thất diệt trừ phản tặc Lâm gia, hôm nay địa vị càng như mặt trời ban trưa, nếu như ngươi và Tần gia ta là địch đó là chống lại cả Tiết gia, vị bằng hữu kia xin hãy nghĩ lại.

- Thì ra đúng thật là Tiết gia a!

Hàn Phong thở dài nói rằng.

Giữa lúc Tần lão cho rằng Hàn Phong có chút cố kỵ, thì hành động tiếp theo của Hàn Phong cũng khiến chút tiểu ý trên mặt hắn triệt để cứng lại.

Một tiếng xương gãy giòn tan vang lên, trong miệng Tần Minh Nguyệt lại phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Đã rõ ràng rồi, Hàn Phong cũng không có buông tha cho hắn.

Tần lão trông thấy Tần Minh Nguyệt hai chân đứt đoạn, vẻ mặt kinh ngạc, đồng thời nổi lên tức giận.

Nhưng ngay sau đó, Hàn Phong lạnh lùng mở miệng nói:

- Tiết gia lại như thế nào, Hàn Phong ta muốn giáo huấn ai, vẫn còn chưa tới lượt Tiết gia để ý tới, nể mặt lão nhân ở Tiết gia, ta đoạn hai chân hắn, còn tha mạng. Nhân tiện nói cho Tần gia, nếu sau này ta gặp hắn làm ác, ta tất lấy tính mệnh của hắn.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

318. Chương 300: Lý Thần Khỏi Hãn.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiểm Giới

Trông thấy hai người đi vào trong thôn, Tần lão tựa như mới vừa từ trong khiếp sợ hồi tỉnh lại.

Cũng không để ý tới cái khác, vội vàng đi tới bên cạnh Tần Minh Nguyệt, tỉ mỉ quan sát đến thương thể hai chân.

Kiểm tra xong, Tần lão không khỏi nhú mày lại.

Hàn Phong hạ thủ dĩ nhiên tàn độc như vậy, hai chân Tần Minh Nguyệt không chỉ gãy đơn giản, mà đầu khớp cũng bị đánh nát, đồng thời kinh mạch xung quanh cũng bị hủy hoàn toàn, thương thể như vậy e là cả đời phải nằm trên giường.

Cho dù Tần Minh Nguyệt là nhân giai lục phẩm võ giả, tồn tại đấu khí chống đỡ nếu xử lý chậm, e là hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng hãn Nhưng hãn đồng dạng cũng hiểu rõ, tuy rằng Tần gia nguyện ý tổn hao đại giới, e là không có ba năm Tần Minh Nguyệt tuyệt đối không thể hồi phục như cũ.

Nghĩ đến đây, Tần lão không khỏi ngẩng đầu nhìn hướng Hàn Phong rời đi, trong mắt tuy có tức giận nhưng càng nhiều là bất đắc dĩ.

Ngay vừa rồi, câu nói sau cùng của Hàn Phong đã rất rõ ràng, hãn nể mặt thể diện của Tiết gia gia chủ mới buông tha tính mệnh của Tần Minh Nguyệt.

Khẩu khí như vậy, Tần lão đã nghe ra được Hàn Phong tựa hồ căn bản sẽ không có đem Tiết gia để vào mắt.

Quan trọng hơn chính là, từ trong lời nói của Hàn Phong để Tần lão biết được tên của hãn.

Tần gia tuy rằng thế lực kém Tiết gia, nhưng tin tức vẫn tương đối linh thông, đã hơn một năm rồi để đô biến đổi lớn như vậy, người của Tần gia tự nhiên mơ hồ biết một ít.

Cái tên Hàn Phong này càng xuất hiện nhiều lần nhất trong tình báo của bọn họ.

Luyện được đại sư trẻ tuổi được Thiên Tinh Đại Đế tôn sùng, tôn tử của Hàn gia gia chủ. Hơn nữa, từ tin tức của Tiết gia, lần này Lâm gia sở dĩ thất bại dễ dàng như thế mấu chốt trong đó là vì Hàn Phong.

Còn có một ít tin tức không biết từ đâu tiết lộ ra, không lâu sau khi Hàn Phong tiêu diệt Lâm gia, đã rời khỏi đế đô, lúc đó đấu khí của hãn cũng đã đạt tới cảnh giới địa giai cửu phẩm.

Nghe nói hãn rời khỏi là muốn tìm kiếm chỗ an tĩnh để đột phá thiên giai.

Đương nhiên, lời đồn này được đông đảo thế lực nghe xong, tám phần mười là không tin.

Dù sao, ai cũng chưa từng nghe nói, từ xưa đến nay có thiên giai cường giả chưa đầy hai mươi tuổi.

Nhưng chuyện vừa rồi, Tần lão đã hoàn toàn tin lời đồn này.

Tuy rằng chỉ giao thủ một chiêu, nhưng khí tức Hàn Phong phát ra đã vượt xa phạm vi địa giai võ giả.

Huống chi có thể một quyền đánh hãn thành trọng thương e địa giai cửu phẩm cao thủ cũng không thể làm được.

Có thể làm được điểm này chỉ có thể là thiên giai cường giả.

Mà cứ như vậy liền đủ để nói rõ một năm rưỡi sau khi Hàn Phong rời khỏi đế đô, dĩ nhiên đã thành công thăng cấp thiên giai cường giả.

Một thiên giai cường giả chưa đầy hai mươi tuổi, biểu lộ điều gì e là không phải người ngu đều có thể hiểu được.

Cũng may Hàn Phong cũng không tính toán chuyện lúc trước, bằng không chỉ sợ cả trên dưới Tần gia đứng lên cũng không phải đối thủ của hắn, ngay cả Tiết gia đến lúc đó không chừng cũng vì vậy mà lựa chọn đoạn tuyệt với bọn họ.

Nếu quả thật như vậy, hạ tràng của Tần gia chỉ có con đường duy nhất là bị diệt vong mà thôi.

Nghĩ tới đây, Tần lão cũng không dám ở lâu, vội vàng vội vàng Tần Minh Nguyệt cùng Tần Nhị nhanh chóng rời khỏi nơi này, ngay cả Tần Nhị đang bất mãn và nghi hoặc cũng không để ý tới.

Đối với việc ba người rời khỏi, từ lâu đã nằm trong dự liệu của Hàn Phong.

Hàn Phong vốn muốn tru diệt cả ba tại chỗ, thế nhưng lời của Tần Nhị lúc trước đã nhắc nhở hắn.

Tuy rằng không rõ thế lực Tần gia mạnh yếu ra sao, nhưng đối phó thôn dân Thanh Hà thôn thì quá thừa.

Hôm nay, Hàn Phong đã hoàn thành một giai đoạn tu luyện, kế tiếp tự nhiên là muốn dẫn Tiêu Linh và Lý Thần rời khỏi.

Chờ sau khi hắn rời khỏi, vạn nhất người của Tần gia tìm tới cửa, dựa vào những thôn dân trời gà không chặt này vạn lần không thể chống đối với lửa giận của Tần gia.

Vì vậy, Hàn Phong mới chỉ đánh gãy hai chân Tần Minh Nguyệt mà thôi, đồng thời cũng báo danh ra.

Chỉ cần Tần gia không ngu ngốc, chắc chắn sẽ từ Tiết gia hỏi thăm tin tức đóng của hắn.

Dựa vào những gì hắn đã làm ở đế đô khi trước, Hàn Phong tin tưởng, Tần gia tự nhiên sẽ không dám động thủ với Thanh Hà thôn.

Đương nhiên, dựa vào thực lực thiên giai mà hắn vừa biểu lộ tin tưởng Tần gia cũng không muốn tự tìm đường chết.

Sau khi trở lại trong thôn, Hàn Phong cũng từ trong miệng biết được Lý Thần hai ngày này tựa hồ bởi vì thương thế gần khỏi hắn, đang bận điều trị, nên không rảnh để phân thân.

Cũng bởi vậy mà lúc trước Nhị Nha thụ thương mới chỉ có một mình Tiêu Linh đối địch.

Lấy hiểu biết của Hàn Phong với Lý Thần, nếu để cho Lý Thần biết được tin tức Nhị Nha thụ thương, chỉ sợ sẽ lập tức nổi trận lôi đình, mang theo hồ lô rượu giết tới.

Hai ngày sau, trong phòng cỏ tranh tại Thanh Hà.

Lý Thần nhú mày, vẻ mặt tức giận nói:

- Người nói hôm trước có người đả thương Nhị Nha, là ai? Là tên hỗn đản nào?

Hàn Phong và Tiêu Linh nhìn nhau cười khổ, trong lòng họ sớm đã biết kết quả sẽ như thế này, nên không quá bất ngờ.

Thật vất vả để Lý Thần bình tĩnh trở lại, Hàn Phong mới kể lại đầu đuôi mọi chuyện.

Sau khi nghe xong, Lý Thần chỉ thờ phì phò nói rằng:

- Mời chỉ đánh gãy hai chân của tiểu tử kia, thật sự là quá tiện nghi cho hắn, nếu như lúc đó ta ở đấy, không đem hắn đánh tới kêu cha gọi mẹ, sao chịu từ bỏ!

Ngừng một chút, Lý Thần tựa hồ có chút không yên lòng, lập tức nói rằng:

- Không được, ta muốn đi tìm Nhị Nha, nha đầu kia bình thường tính tình quái, không ít lần khi dễ lão đầu tử này, sao lần này lại bị người ta khi dễ, ta muốn đi thăm nó một chút.

Nói xong, thân hình Lý Thần chợt lóe, lập tức liền chạy tới chỗ Nhị Nha.

Hàn Phong cũng không có ngăn cản hẳn.

Nhị Nha thụ thương kỳ thực cũng không nặng, lại có Hàn Phong ở bên, không cần tới một ngày, là có thể hoàn toàn khôi phục, hơn nữa chuyện kia đã là hai ngày trước, không để lại trong lòng Nhị Nha bất kỳ ảnh hưởng gì không tốt.

Nó vẫn là một tiểu hài tử tinh quái, nghịch ngợm, nếu có thay đổi thì đó là sau khi thương thể khôi phục, so với trước đây, nó tu luyện càng thêm chăm chỉ.

Bất quá đó cũng không phải chuyện xấu, vì vậy Hàn Phong cũng hoàn toàn yên lòng.

Vào sáng sớm ngày hôm nay, Lý Thần sau ba ngày bế quan, cuối cùng từ trong phòng đi ra, khi Hàn Phong mới nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của hắn, đã rõ ràng, thương thể hai mươi năm qua của Lý Thần đã hoàn toàn khôi phục.

Hơn nữa từ khi tức trên người hắn thỉnh thoảng phát ra, có thể phán đoán, thực lực hiện tại chắc hẳn đã khôi phục đến thiên giai ngũ phẩm.

Đầu tiên là Hàn Phong thành công đem Cửu Chuyển Huyền Công tu luyện tới Kim Nguyên Chi Thể, sau đó là đấu khí của Lý Thần khôi phục đến thiên giai ngũ phẩm.

Tin tức tốt liên tiếp cũng khiến Hàn Phong mừng rỡ vô cùng.

Lúc này còn cách ước hẹn ba năm giữa Huyền Thiên Tông và đế đô hai tháng.

Lúc này Huyền Thiên Tông đã nhiều thêm hai gã thiên giai cường giả là hắn và Lý Thần, cộng thêm hai gã thiên giai tứ phẩm cường giả Bồ Lô Dịch và Phí lão lúc trước.

Đội hình như vậy so với Thiên Thánh Cốc mà nói chỉ mạnh hơn chứ không kém.

Bọn đạo chích muốn động vào Huyền Thiên Tông chỉ sợ căn bản không dám.

Nghĩ vậy, Hàn Phong đã có quyết định, chờ mấy ngày nữa, đến khi hắn quen thuộc và củng cố đấu khí sau khi thăng cấp, liền khởi hành trở về Huyền Thiên Tông.

Trong hai ngày này, Hàn Phong vội vàng thay Nhị Nha và Tiêu Linh trị liệu thương thể, đồng thời trấn an Lý Thần phòng ngừa hắn làm chuyện ngoài ý muốn.

Căn bản không có thời gian theo dõi biến hóa của thân thể.

Bất quá, hai ngày ngắn ngủi, tuy Hàn Phong tương đối bận bịu, nhưng tồn tại cửu chuyển Tiên Thiên đấu khí cuộn cuộn không ngừng mà hấp thu thiên địa nguyên tố xung quanh.

Đấu khí của hắn vẫn phát triển một mảng lớn.

Bây giờ tĩnh tâm lại, Hàn Phong cũng bắt đầu lĩnh hội biến hóa trong cơ thể mình.

Nguyên bản, trong lòng Hàn Phong còn suy nghĩ, nếu mỗi lần tán công, lại tu luyện tới thiên giai chi cảnh, cứ như vậy Tiên Thiên đấu khí chuyển biến càng cường đại hơn.

Kể từ đó Hàn Phong liền muốn nếu hắn vô hạn tán công, lại trùng tu có phải ý nghĩa với Tiên Thiên đấu khí sẽ thăng cấp vô hạn.

Ý niệm điên cuồng như vậy trong đầu hắn duy trì liên tục tới lần tiến nhập thiên giai chi cảnh cuối cùng, hắn mới hiểu được.

Tại lần cuối cùng này, Tiên Thiên đấu khí của hắn không giống chín lần trước tiếp tục thăng cấp trở thành thập chuyển Tiên Thiên đấu khí.

Mà vẫn như trước dừng lại ở cửu chuyển Tiên Thiên đấu khí.

Ban đầu Hàn Phong thập phần kinh ngạc, nhưng sau hai ngày quan sát, cũng đã hiểu rõ, Tiên Thiên đấu khí tựa hồ đã tiến nhập một điểm giới hạn, nên không có gì thay đổi.

Tình huống này liền nói rõ, Tiên Thiên đấu khí cũng không phải như Hàn Phong đoán rằng có thể tấn chức vô hạn lần. Mà khi đạt tới điểm giới hạn sẽ ngừng lại.

Ngẫm nghĩ, Hàn Phong cũng thấu hiểu dù cho Tiên Thiên đấu khí thật sự có thể hấp thu vô hạn thiên địa nguyên tố xung quanh nhưng xung quanh cũng không có nhiều nguyên tố như vậy để dành cho hắn.

Sau khi nghĩ thông suốt điều này, Hàn Phong cũng cảm thấy thoải mái, hiện tại nếu hắn đã có cửu chuyển Tiên Thiên đấu khí, điều này đã là vô cùng nghịch thiên rồi.

Hắn còn có gì chưa đủ nữa/

Sau vài ngày thăng cấp, hắn không có tu luyện, chỉ dựa vào cửu chuyển Tiên Thiên đấu khí vận chuyển, đấu khí trong cơ thể vẫn phát triển.

Tốc độ như vậy so với các thiên giai cường giả khác mà nói, phải nhanh hơn gấp bội, nếu như chờ vài ngày, đến khi Hàn Phong chuyên tâm tu luyện đấu khí tăng trưởng tốc độ không biết sẽ nhanh tới mức nào.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

319. Chương 301: Mưu Đồ Bí Mật.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

- Hàn Phong ca ca, các người thực sự phải rời thôn sao?

Bên ngoài thôn Thanh Hà, Nhị Nha một tay lôi kéo Tiêu Linh, một tay dắt ống tay áo Hàn Phong, vẻ mặt lưu luyến không rời nói.

Lý Thần ở một bên chứng kiến bộ dáng của Nhị Nha, cảm giác có chút không tiêu, cất giọng nói:

- Nha đầu, ta tốt xấu gì cũng dạy đấu khí cho người hơn một năm, lẽ nào người chẳng có gì muốn nói với ta sao?

Nghe được lời Lý Thần nói, Nhị Nha quay đầu lại, hai mắt mở to lúng liếng, làm bộ rất ư vô tội nhìn Lý Thần!

Suy nghĩ chốc lát, Nhị Nha lúc này mới ngửa đầu, chu miệng nhỏ nhắn, cất giọng nói:

- Ngài đã lớn tuổi rồi, thế nào vẫn còn một dạng như tiểu hài tử vậy, thật là...

- Ta...

Lý Thần nghe được câu này của Nhị Nha, nhất thời cảm khẩu, im lặng cả nửa ngày không nói ra lời.

Tiêu Linh ở một bên cũng bất ngờ, chẳng qua thấy được đôi mắt đang chớp động đã tiết lộ biểu tình của nàng hiện giờ.

Về phần Hàn Phong cũng đồng dạng bị bộ dáng tinh quái của Nhị Nha chọc cho một phen cười cười.

Lý Thần kịp phản ứng lại, cũng nhận không được dựng râu mép, trừng mắt nhìn Nhị Nha, thở hồng hộc mà nói:

- Giỏi cho nha đầu người, cũng dám nói lão phu như vậy, người...

- Ta làm sao vậy?

Nhị Nha chống tay thất lưng, bộ dáng rất là kiêu ngạo đứng đối diện trước mặt Lý Thần.

Kết quả cả nửa ngày trôi qua, Lý Thần cuối cùng cũng không nói nên được nửa lời, không thể làm gì khác hơn là lắc đầu, làm bộ hối tiếc nói:

- Lão phu không thèm tính toán với tiểu nha đầu ngươi, nhớ năm đó có bao nhiêu người khóc cầu muốn nhập môn hạ của ta, không nghĩ tới ta cuối cùng lại gặp phải nha đầu đang ở trong phúc mà không biết hưởng như ngươi.

Thấy bộ dáng Lý Thần có phần ủ rũ, trông mắt Nhị Nha vừa chuyển, lập tức lộ ra một bộ tươi cười ngọt ngào, đi tới bên người Lý Thần, đưa tay bắt lấy cánh tay Lý Thần rồi ra sức lắc lắc, an ủi nói:

- Được rồi, gia gia cũng đừng như vậy đi, cùng lắm về sau lúc Nhị Nha rảnh rồi sẽ đến thăm ngươi, có được hay chưa?

Chứng kiến bộ dáng Nhị Nha đang ra sức an ủi mình, Lý Thần lúc này mới hờn hờn hừ nhẹ một tiếng, lập tức nói:

- Như vậy vẫn còn không sai biệt lắm.

Nói xong, Lý Thần lập tức móc ra từ trong lòng một tấm ngọc bội màu lục nhạt có hình dáng mười phần tinh xảo nhưng nhìn qua lại rất cổ xưa, đưa cho Nhị Nha rồi chậm rãi nói:

- Thấy nha đầu ngươi còn có chút lương tâm, cái này cho ngươi!

Tiếp nhận ngọc bội, Nhị Nha lật qua lật lại quan sát một hồi, dù sao Nhị Nha bất quá cũng chỉ là một tiểu hài tử lớn lên ở chốn thôn dã, đối với ngọc bội được Lý Thần đưa cho cảm thấy vô cùng yêu thích, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi lộ ra một chút tiếu ý.

Tiêu Linh và Hàn Phong ở một bên cũng có chút ngạc nhiên, Lý Thần vì sao lại đưa cho Nhị Nha một khối ngọc bội không vừa mắt như vậy.

Mà lúc này, Lý Thần lại mở miệng nói thêm:

- Nha đầu, đây cũng không phải là ngọc bội bình thường, ngươi đừng có mãi chơi rồi đánh mất!

- Sao?

Nhị Nha hiếu kỳ chớp mắt, nghi hoặc nhìn lên Lý Thần.

Hắng giọng một tiếng, Lý Thần lúc này mới có chút đắc ý nói:

- Đến khi nào ngươi luyện đấu khí tới Nhân giai, ngươi đi tới thành trấn phụ cận, tìm một nhà cầm đồ có biển hiệu chữ “thiên”, ngươi giao ngọc bội này cho người ở đó, hắn sẽ dẫn ngươi đi tới một địa phương khác, ở nơi này ngươi có thể được bồi dưỡng tốt hơn, với thiên phú của ngươi, không quá mười năm tự nhiên sẽ có chút thành tựu.

Dứt lời, Lý Thần lại bổ xung thêm:

- đương nhiên, đi hay không đều theo ý tứ của ngươi, lão phu không hề ép buộc!

Nhị Nha tâm trí vốn ngây thơ, nghe được câu này có chỗ hiểu chỗ không, lập tức cẩn thận thu ngọc bội vào trong lòng, ngay bên cạnh là ánh mắt hâm mộ không ngừng của những tiểu hài tử khác.

Nhìn thấy thần tình ước ao trên mặt những hài tử này, Lý Thần suy nghĩ một chút rồi nói:

- Đại Ngốc, nếu như ngươi chăm chỉ một chút, có thể giống như Nhị Nha trở thành võ giả có cảnh giới Nhân giai, lúc đó ngươi cũng có thể cùng đi với Nhị Nha, chỉ bất quá tư chất của ngươi so với Nhị Nha còn kém chút, đến lúc đó nói không chừng còn phải qua một phen khảo hạch, bởi vậy chính ngươi tự biết thế nào cho tốt, về phần những người khác, không phải lão phu không quan tâm, mà là các ngươi quả thật không thích hợp đi đến cái địa phương.. khụ...khụ, bằng không chỉ làm hại các ngươi.

Chúng hài tử nghe qua lời Lý Thần cũng nửa hiểu nửa không, nhưng bọn chúng biết chắc một điều Lý Thần sẽ không lừa gạt bọn chúng, bởi vậy chỉ biết gật đầu biểu thị mình bạch.

Cáo biệt với đông đảo chúng thôn dân, Hàn Phong dẫn theo Tiêu Linh và Lý Thần chậm rãi lên đường trước ánh mắt lưu luyến không rời của Nhị Nha.

Hàn Phong ở tại thôn Thanh Hà đã được hơn một năm thời gian, tính thêm thời gian bế quan và dừng lại tại đề đồ, tính tới hôm nay hắn đã gần ba năm chưa trở lại Huyền Thiên tông rồi.

Cũng không biết ba năm qua, Huyền Thiên tông đã có những biến hóa gì, sư phó không chừng đang lo lắng vì chính mình đây.

Bất quá, đối với an nguy của Huyền Thiên tông, Hàn Phong ngược lại không có nhiều lo lắng, có huyền thần đan lúc trước do Phí lão mang về, chỉ sợ bây giờ Bồ Lô Địch đã đột phá thiên giai tứ phẩm từ lâu, hơn nữa dựa theo khả năng của hắn từ trước, bây giờ thực lực của Bồ Lô Địch chắc hẳn đã vượt qua Phí lão.

Hai gã cường giả thiên giai tứ phẩm, cộng thêm cung phụng Thiên giai do hoàng thất phái đến, trong đoạn thời gian này cũng đủ bảo đảm sự an toàn của Huyền Thiên Tông.

Đồng thời, Hàn Phong biết được, bản thân hoàng thất còn có bí pháp và phương thức liên lạc độc đáo, chỉ cần Tiêu Tấn nguyện ý, tùy thời đều có thể đưa một cung phụng Thiên giai gọi tới bên cạnh mình.

Đương nhiên, theo Hàn Phong ước đoán, loại bí pháp này cũng không thể sử dụng nhiều lần, mỗi một lần sử dụng đều phải tiêu hao lượng lớn tinh khí trong người.

Bởi vậy, trừ phi tới lúc nguy cấp cận kề, bằng không dưới tình huống bình thường, hoàng thất tuyệt đối sẽ không sử dụng bí pháp này.

Nhưng có thêm điểm bảo chứng này, Hàn Phong đối với lực lượng bảo hộ của Huyền Thiên tông cũng có thể tin tưởng tuyệt đối.

Ngay khi Hàn Phong dẫn theo hai người thẳng đường trở về Huyền Thiên tông, tại một địa phương khác trên đại lục, đang tụ tập sáu bảy người.

Những người này ngồi đối diện với nhau thành hình bàn tròn, khuôn mặt ai nấy đều nghiêm túc, tựa hồ đang đàm luận chuyện gì rất quan trọng.

Mấy người này đầu tiên châu đầu ghé tai một phen, lúc này ánh mắt mới đồng loạt nhìn về hướng chính giữa.

Đang ngồi nơi này là một nam tử nhìn qua niên kỷ không vượt quá ba mươi, xem như là người nhỏ tuổi nhất trong số mấy người ở đây.

Bất quá, khi những người kia tập trung nhìn về phía nam tử này, thần sắc không hề lộ ra một chút bất mãn nào mà chỉ lặng lẽ nhìn về phía hắn, chờ hắn mở miệng nói chuyện.

Nam tử kia diện một thân trường bào hoa lệ, vẻ mặt thản nhiên, kết hợp với khuôn mặt anh tuấn tạo thành vẻ phong độ của bậc mỹ nam tử.

Nam tử thấy mọi người đưa ánh mắt tập trung lên nhìn mình, cũng không có tiếp tục tự cao tự đại, hơi hắng giọng một cái rồi lập tức cười đầy tự tin, chậm rãi mở miệng:

- Chắc hẳn các vị cũng biết được, theo tin tức chúng ta thu thập, từ biểu hiện xem ra lúc này trong Huyền Thiên tông có chừng ba gã cường giả Thiên giai tọa trấn. Một tông môn đồng thời có được ba cường giả thiên giai, đây là chuyện rất khó lường tới, đương nhiên tuy rằng trong số này có một người được hoàng thất phái tới làm hộ vệ nhưng cũng không thể bỏ qua sự hiện diện của hắn được.

Nam tử kia dừng lại một chút, lại nói tiếp:

- Tính toán toàn bộ thể lực gia tộc của mỗi vị ngồi đây, tuy rằng hàng đệ tử phổ thông so sánh với Huyền Thiên tông thì tốt hơn vài lần, thế nhưng ở trên phương diện cường giả thiên giai lại có chút miễn cưỡng.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

320. Chương 302: Huyền Thiên Tông Ngụy Cơ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đả tự: Bạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Nam tử nói đến đây cũng làm ra bộ dáng ngưng trọng, một lúc lâu mới nói tiếp:

- Bất quá các vị không cần lo lắng quá mức, tên cung phụng Thiên giai do hoàng thất phái tới kia liền giao cho ta giải quyết, đến lúc đó ta tự nhiên sẽ có biện pháp, khiến hắn trái lại phải ly khai nơi này, đồng thời cũng cam đoan những cao thủ khác của hoàng thất trong khoảng thời gian ngắn không thể phân thân.

Nói đến đây, nam tử vừa cười nói:

- Có thể bây giờ bọn họ đã động thủ rồi, cứ như vậy, Huyền Thiên tông chỉ còn hai gã cường giả Thiên giai, tuy rằng hai người kia thực lực cao cường, nhưng số lượng Thiên giai bên phía chúng ta có thể bù lấp lại chênh lệch, về phần chúng đệ tử dưới Thiên giai, ta tin tưởng chỉ bằng tông môn nhị lưu như Huyền Thiên Tông, căn bản chẳng làm ra tác dụng gì quá lớn, có thể trực tiếp không tính tới.

Mọi người vừa nghe, nhãn tình đều sáng lên, lập tức ánh mắt nhìn về phía nam tử có chút bất đồng, hiển nhiên trong nhận định của bọn họ, đây vốn là chuyện tình mười phần phức tạp, thế nhưng ở trong miệng nam tử này chẳng qua chỉ mấy câu liền giải quyết xong, có thể thấy được năng lực và địa vị của hắn lớn tới mức nào.

Sau khi nhận được câu trả lời của nam tử, mọi người tựa hồ cũng thấy dễ dàng không ít, ba gã cường giả Thiên giai, thoáng cái ít đi một vị, chuyện này đối với bọn hắn mà nói, không thể nghi ngờ là một tin tức rất tốt.

- Diệt thiếu các chủ, nếu Tinh Hải các ngươi đã nắm chắc như vậy, chúng ta đây liền không có quyền lưỡng lự, lần này phải nhất định khiến tên tuổi Huyền Thiên Tông biến mất khỏi đại lục, trả hết mối hận tại Thiên Thánh cốc ba năm về trước.

Ngồi sát cạnh gã nam tử là một lão giả thân mặc ma y, sắc mặt có chút dữ tợn nói.

Nếu như Hàn Phong ở đây sẽ phát hiện, trong mấy người ngồi chỗ này có tới mấy khuôn mặt mà hắn vài phần quen thuộc.

Ngồi sát bên lão giả mặc ma y là một lão giả mặc hắc y, cũng gật đầu phụ họa nói:

- Không sai, lần này mục đích của chúng ta không chỉ có vì năm đó bị Huyền Thiên Tông cướp đi ba trăm thiên địa thánh quả, trọng yếu hơn nữa là báo thù cho chúng đệ tử chết thảm dưới tay Hàn Phong.

Mọi người nghe vậy, trên mặt lập tức lộ ra một cỗ tức giận ngập trời, rất có xu thế cùng chung mối thù.

Mà nam tử kia ngồi ở một bên, trong thấy biểu hiện đám người trước mắt kia khỏe miệng cũng không khỏi lộ ra một vẻ cười quỷ dị.

Ngay sau khi mấy người kết thúc cuộc đàm luận không lâu, đề đô nguyên bản phải mười phần bình tĩnh, thế nhưng lúc này lại đang tranh cãi âm ỉ một cách bất ngờ.

Tiêu Tấn ngồi ở trong hoàng cung, sắc mặt âm trầm nghe thủ hạ đang hội báo.

Một năm rưỡi trước, đề đô vừa trải qua trường phong ba phản loạn của Lâm gia, dưới sự thống trị của Tiêu Tấn vừa mới khôi phục lại một chút khởi sắc.

Không nghĩ tới lúc này mới không được bao lâu, dĩ nhiên bốn bề đề đô đều truyền đến công kích khó hiểu của địch nhân.

Trước nhất là tin tức từ Tiết gia và Hàn gia, đã phân biệt phái người đi ngăn chặn.

Hoàng thất lại càng không cần phải nói, người theo phe địch nhân càng ngày càng nhiều, mới đây hoàng thất đã phải phái thêm vài gã cung phụng gia nhập chiến đoàn.

Vốn cho rằng tăng thêm vài gã cung phụng Thiên giai trợ trận, sự tình hẳn phải rất dễ giải quyết.

Nhưng lại không biết từ nơi nào chạy ra hơn mười gã võ giả thực lực cực mạnh, vây chặt lấy vài gã cung phụng, trong khoảng thời gian ngắn cũng khó có thể bắt ra.

Mà sau khi hơn mười gã võ giả kia không biết từ đâu xuất hiện, Tiêu Tấn đã biết được thân phận những địch nhân này!

...

Sau khi Tiêu Tấn thấy được hơn mười gã thần bí kia vây lấy cung phụng Thiên giai của hoàng thất, hắn đã nhận ra thân phận những người này.

Những người đột nhiên xuất hiện cùng thời điểm đế đô bị địch nhân tập kích, hẳn là Võ Hoàng Điện đã biến mất cách đây hơn một năm.

Hơn mười người này đều là võ giả thực lực cực mạnh, trên người tản mát ra tử khí nồng đậm, có phần giống với khí tức trên người Địa Chu và Địa Tá tại hơn một năm về trước.

Thậm chí so với hai người kia còn mạnh hơn rất nhiều.

Dần dần về sau, tuy rằng hơn mười gã cường giả ngụy Thiên giai này không thể tạo thành uy hiếp quá lớn đến mấy cung phụng Thiên giai, thế nhưng đối với toàn bộ thủ vệ và cấm vệ quân của đế đô, bọn họ dù liều mạng tấn công, nhưng dưới tử khí của đám người này cũng phải thương vong thảm trọng.

Không biết làm sao khác, Tiêu Tấn đành phải tự mình xuất thủ.

Chỉ bất quá, Tiêu Tấn vừa ra tay liền có ba gã cường giả ngụy Thiên giai quần lấy hắn.

Đối mặt với những tên giáo hoạt vô cùng này, Tiêu Tấn cũng mười phần đau đầu, thế nhưng lại không thể tránh được.

Vừa đánh lui một cường giả ngụy Thiên giai, Tiêu Chiến đi tới bên người Tiêu Tấn, cau mày nói:

- Bệ hạ, hành động bọn người kia có chút quái dị, tựa hồ là muốn kéo dài thời gian.

Tiêu Tấn làm sao không nhìn ra ý đồ đám người này, từ đầu đến giờ bọn chúng hầu như không có chính diện giao thủ với hắn, dường như chỉ muốn cuốn lấy hắn và mấy gã cung phụng Thiên giai.

Tuy rằng đánh tới cuối cùng, hơn mười cường giả ngụy Thiên giai ở đây tất nhiên không phải là đối thủ bọn họ, thế nhưng thủ vệ quân và cấm vệ quân đế đô lại không chịu nổi tiêu hao lớn như vậy.

Dưới tình huống bất đắc dĩ, Tiêu Tấn suy nghĩ một chút, tiếp đến nói:

- Xem ra không còn biện pháp nào khác, không thể làm gì khác hơn là gọi Khôn Long từ Huyền Thiên Tông trở về.

- Thế nhưng bên Huyền Thiên Tông sẽ thế nào?

Tiêu Chiến ở một bên không khỏi sửng sốt, lập tức nhắc nhở.

Tiêu Tấn lắc đầu, nói:

- Thời gian tới kỳ hẹn ba năm chỉ còn hơn nửa tháng, hơn nữa nếu như tiếp tục hao tổn, hoàng thất chúng ta sẽ phải chịu một trận đả kích mười phần trầm trọng, hoàng thất chúng ta không thể chịu nổi tiêu hao như vậy.

Tiêu Chiến cũng minh bạch lời Tiêu Tấn, vì vậy chỉ đành gật đầu, không nói nhiều thêm.

Tại một góc cách không xa Huyền Thiên Tông.

- Xem ra bên kia đế đô đã bắt đầu hành động, chư vị vừa rồi hẳn là cũng cảm ứng được trong Huyền Thiên tông xuất hiện một cỗ ba động.

- Không sai, cỗ ba động này mười phần cường đại, cùng lúc còn xuất hiện một cỗ khí tức thuộc về cường giả Thiên giai, xem ra bên kia đã thành công rồi.

Một lão giả mặc hắc bào, đầu bạc trắng, khuôn mặt đầy nếp nhăn nhàn nhàn đáp lời.

Mấy người bên cạnh hắn lúc mới rồi cũng cảm thụ được sự biến hóa của cỗ khí tức này, đều đồng loạt gật đầu phụ họa.

Lúc này, vẫn giống như trước, đều là mấy vị lão giả xoay quanh một người trẻ tuổi, hắn nhìn mọi người một lượt rồi nhàn nhạt nói;

- Tiếp đến là sân khấu của chúng ta rồi, hi vọng các vị có thể làm hết sức, lần này có thể thuận lợi tiêu diệt Huyền Nguyên tông hay không hoàn toàn đều dựa vào sự đồng tâm hiệp lực của các vị.

- Đây là tự nhiên, chỉ một Huyền Thiên Tông, nếu như không có thêm hai gã cường giả thiên giai chống đỡ sao có thể là đối thủ của chúng ta, ngày hôm nay liền cho bọn chúng biết thế nào là lợi hại, còn tiểu tử Hàn Phong kia, lão phu phải tự mình tróc thịt lột xương hắn.

Lão giả mặc ma y lớn tiếng nói.

- Đã vậy, chư vị liền lập tức xuống phía dưới chuẩn bị, đợi thời gian vừa đến, chúng ta lập tức lên núi.

Nam tử cười nói.

Mọi người lần lượt ly khai, từng người đi xuống phía dưới chuẩn bị.

Lúc này, tại Thanh Mộc thành cách khá xa Huyền Thiên Tông, Hàn Phong dẫn theo Tiêu Linh và Lý Thần chạy hơn hai mươi ngày lộ trình, rốt cuộc đi tới một tòa thành gần Huyền Thiên Tông nhất.

Càng tới gần Huyền Thiên Tông, trong lòng Hàn Phong càng có thêm một loại tâm tình nóng vội của người xa nhà đã lâu.

Hàn Phong đối với suy nghĩ trong đầu cũng không nhận được cảm thấy buồn cười.

Bất quá dựa theo cước trình hiện tại, bọn họ đại khái không quá một ngày đêm thời gian là về tới Huyền Thiên Tông.

Kỳ thực, dựa theo thực lực Thiên giai của hai người Hàn Phong và Lý Thần, từ thôn Thanh Hà đến Huyền Thiên tông căn bản chỉ cần vài ngày đường là đủ.

Nhưng có thêm Tiêu Linh bên cạnh nên hai người chỉ có thể thả chậm tốc độ vừa đủ với Tiêu Linh.

Lúc này tựa hồ Tiêu Linh cũng có chút nóng vội muốn mau chóng trở về Huyền Thiên Tông, bởi vậy mới cự tuyệt đề nghị dừng lại một ngày đêm ở thành Thanh Mộc của Hàn Phong mà dự định suốt đêm chạy về Huyền Thiên Tông.

- Chết tiệt, Huyền Thiên Tông là cái tông môn gì, vì sao lão phu vẫn chưa từng nghe nói qua? Chẳng lẽ là thế lực ẩn giấu từ xa xưa?

Lý Thần vừa đổ một ngụm rượu vào trong miệng vừa hỏi.

Mấy ngày gần đây, Lý Thần đối với Huyền Thiên Tông trong miệng Lăng Phong cảm thấy rất hiếu kỳ, rốt cuộc không biết đây là dạng tông môn gì lại có thể nuôi dưỡng ra được một thiên tài như Hàn Phong.

Hắn từ trong miệng Hàn Phong và Tiêu Linh nhiều lần nghe được ba chữ Huyền Thiên tông, nhưng cẩn thận lược lợi trong hồi ức hữu hạn của mình lại thủy chung không thể nhớ nổi, không biết tại trong đế quốc Thiên Tinh từ lúc nào lại xuất hiện một thế lực như vậy.

Bây giờ ba người đã chạy đến gần Huyền Thiên Tông, Lý Thần rốt cuộc cũng không nhịn nổi lòng hiếu kỳ, không khỏi mở miệng dò hỏi một câu.

Hàn Phong ở một bên nghe được Lý Thần nói như vậy cũng cảm thấy nao nao, lập tức buồn cười nói:

- Chẳng qua chỉ là một tông môn bình thường, thực lực không đáng gì, người tự nhiên không thể nghe nói qua được.

- Thực lực tông môn không đáng gì, người thực sự coi ta là đồ ngốc sao?

Lý Thần kêu lên bất mãn:

- Theo lão đầu này biết, trên đại lục này, những thế lực có thể nuôi dưỡng ra được quái vật giống như người có đếm ra hết cũng không quá mười đầu ngón tay.

Ba lần bốn lượt bị Lý Thần gọi là quái vật, Hàn Phong cũng có chút phiền muộn, nhưng hắn không hề giải thích gì nhiều, dù sao nếu không phải trong lòng hắn biết rõ nguyên nhân, chỉ sợ hắn cũng phải cho mình là một quái vật.

Không tới hai mươi tuổi đã thành cường giả Thiên giai, hơn nữa còn liên tiếp tán công chín lần sau khi trở thành cường giả Thiên giai, phóng nhân khắp đại lục, tốc độ tu luyện bậc này chỉ sợ khiến bất kỳ ai cũng không thể tin nổi.

Tiêu Linh ở một bên nhìn thấy biểu tình phiền muộn của Hàn Phong cũng mỉm cười, lập tức hướng phía Lý Thần nói:

- Tiền bối, lần này ngươi đoán sai rồi, ta cũng là đệ tử Huyền Thiên tông, từ ba năm trước đây Huyền Thiên tông xác thực không phải tông môn có tiếng tăm gì, nếu như không phải lần đó Hàn Phong biểu hiện chói sáng trên Thiên Thánh đại hội, chỉ sợ hiện tại cũng không mấy người biết đến tên tuổi Huyền Thiên Tông.

Nghe được Tiêu Linh giải thích, Lý Thần vẫn nửa tin nửa ngờ, liếc mắt nhìn hai người nhưng không hỏi gì thêm, dù sao chỉ qua nửa ngày nữa bọn họ sẽ đến Huyền Thiên Tông, “thực tế” thế nào, đến lúc đó tự hắn nhìn sẽ biết.

Ngay lúc ba người Hàn Phong thẳng đường vừa đi vừa nói chuyện, tại dưới chân núi Huyền Thiên Tông, có mấy trăm người đang vội tới cực nhanh.

Phía trước đám người này chính là nam tử trẻ tuổi và mấy người lão giả mặc ma y lúc trước đã thương lượng cách thức đối phó Huyền Thiên Tông.

Đám người kia tổng hợp lại đại khái có hai ba trăm người, so sánh với Huyền Thiên tông mà nói ước chừng đông hơn gấp hai lần.

Chớp mắt, nam tử và lão giả mặc ma y đã suất lĩnh đoàn người nhanh chóng đi tới gần đại môn Huyền Thiên Tông.

Nhìn đại môn khí thế trước mắt, bên trên là bảng hiệu bằng đồng khắc ba chữ Huyền Thiên Tông, nam tử khẽ cười lạnh một tiếng.

Cũng không thấy bất luận động tác nào, một đạo kinh khí trực tiếp từ trên người nam tử nhanh chóng bắn ra.

Kinh khí bắn ra, mọi người vừa nghe một tiếng đứt gãy thanh thúy, ngay sau đó bảng hiệu to lớn bằng đồng từ tít trên cao rơi thẳng xuống đất.

- ...Hừ! Từ hôm nay trở đi, Huyền Thiên tông sẽ giống như bảng hiệu này, triệt để ngã xuống.

Nam tử lạnh lùng vừa cười vừa nói.

Đúng lúc này, từ bên trong Huyền Thiên tông nhanh chóng bay ra một đạo thân ảnh.

Nhất thời, một cỗ khí thế cường đại như phô thiên cái địa ập đến khiến cả đám người này cảm giác hít thở không thông.

- Bọn chuột nhất phương nào, khẩu khí thật lớn, cũng dám xông phá Huyền Thiên Tông ta!

Người theo tiếng đi tới, từ đằng xa, một đạo nhân ảnh lấy tốc độ cực nhanh xuất hiện trước mặt mọi người.

Lão giả mặc ma y đứng phía trước quay sang ra hiệu một chút cho hắc bào lão giả bên cạnh, người sau gật đầu, cả hai liền đồng thời phóng tới trước mặt người vừa tới.

Nháy mắt, ba đạo nhân ảnh liền đụng nhau giữa không trung.

Ngay khi ba người quần đấu với nhau là lúc, từ trong Huyền Thiên tông liên tiếp phóng ra hai đạo nhân ảnh.

Đứng ở phía dưới, nam tử kia nguyên bản không có bất luận động tác nào, sau khi cảm thụ được khí tức tán mát ra từ trên người hai đạo nhân ảnh này, khuôn mặt cũng hơi trầm xuống, ngữ khí có chút kinh dị nói:

- Làm sao có thể, dĩ nhiên lại là hai gã cường giả Thiên giai, nhưng vừa rồi rõ ràng có một đạo khí tức Thiên giai biến mất, lẽ nào tình báo có sai lầm?

Đứng ở bên người nam tử là lục bào lão giả cũng đang nhíu mày, nói:

- Diệt thiếu các chủ, đúng là có hơn một cường giả Thiên giai, nhưng cảm giác khí tức yếu hơn người trước rất nhiều, dựa theo suy đoán của ta, đây cũng không phải tình báo chúng ta có chuyện mà hẳn do người này mới vừa tiến cấp trở thành cường giả Thiên giai, bởi vậy chúng ta tự nhiên không thể thu được tin tức.

Người được gọi là thiếu các chủ chính là thiếu các chủ Diệt Hạo Thiên của Tinh Hải Các, hẳn cũng chính là người đầu lĩnh của kế hoạch lần này.

Mà những người bên cạnh hắn này lại đến từ những thế lực khác nhau, nhưng đại thể đều là nhóm người của các tông môn tham dự Thiên Thánh cốc ba năm về trước bị Hàn Phong chặn giết.

Hiển nhiên những tông môn này trong ba năm qua không có lúc nào buông tha bốn trăm thiên địa thánh quả trong tay Huyền Thiên Tông.

Nguyên bản có sự bảo hộ của hoàng thất nên mọi người không thể nào hành động thiếu suy nghĩ, thế nhưng nương theo động tĩnh tại đế đô, bản thân hoàng thất hiện tại còn ứng phó khó khăn, tự nhiên không thể bận tâm tới Huyền Thiên Tông bên này.

Ngay sau sự việc kia diễn ra không lâu, Hạo Thiên đã sớm tụ tập bọn họ, sau đó liền có hành động lần này.

Sở dĩ những thế lực này lại sẵn khoái đáp ứng như vậy, ngoại trừ việc thiên địa thánh quả trong tay Huyền Thiên Tông, trọng yếu hơn là Diệt Hạo Thiên còn hứa hẹn thêm một vài chỗ tốt cho bọn chúng.

Đồng thời, hành động lần này còn có Hạo Thiên phụ trách kiểm chế hoàng thất bên kia.

Đã có người phụ trách kiểm chế lực lượng hoàng thất, những thế lực này tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Mọi chuyện diễn ra tạo thành một cục diện như ngày hôm nay.

Cường giả Thiên giai của Huyền Thiên Tông xuất hiện đầu tiên chính là Bồ Lô Dịch, một trong hai người đến sau không cần phải nói, tự nhiên là Phí lão.

Về phần cường giả Thiên giai vừa thăng cấp, nếu như Hàn Phong ở đây thấy được, tự nhiên cũng sẽ vui vẻ dị thường.

Bởi vì người này chính là Huyền Cơ Tử, đương đại tông chủ Huyền Thiên Tông.

Hắn hiện tại đã là cường giả Thiên giai nhất phẩm!

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

321. Chương 303: Chiến Đấu Kịch Liệt!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Bồ Lô Dịch và Phí lão phân biệt bị hai gã cường giả Thiên giai quần lấy, trong đó lão giả mặc hắc bào kia chính là Minh Khấp, người ba năm trước đây đã thương Hàn Phong.

Ba năm không thấy, đấu khí của Minh Khấp tựa hồ có chút tinh tiến, nhưng so sánh với Bồ Lô Dịch tự nhiên vẫn còn kém xa.

Nhưng phối hợp với Minh Khấp là một trưởng lão đến từ Đấu Linh Tông, cũng là một võ giả cấp bậc Thiên giai nhị phẩm.

Hai người liên thủ đối phó với Bồ Lôị Dịch, trong lúc nhất thời ngược lại còn chiếm thượng phong.

Dù sao cường giả Thiên giai có mạnh yếu thế nào vẫn là tồn tại mười phần cường đại, mặc cho thực lực Bồ Lai Dịch cao hơn rất nhiều so với hai người kia, nhưng cũng không thể trong hai ba chiêu thức liền giải quyết được.

Tình huống Phí lão bên kia cũng giống như vậy, hẳn phải chống lại lão giả mặc ma y, người từ ba năm trước đây thực lực đã mơ hồ vượt trên Minh Khấp, liên thủ với hắn còn có một vị trưởng lão đến từ Tinh Hải Các.

Tới hiện tại, Tinh Hải Các mới chỉ có duy nhất một vị trưởng lão đạt tới Thiên giai, hơn nữa còn là Thiên giai tam phẩm, coi như mười phần cường đại rồi.

Bất quá Phí lão cũng cảm giác vị trưởng lão Tinh Hải Các này có chút kỳ quái, nhưng nhất thời vẫn không biết rõ kỳ quái ở điểm nào.

Hai người bị bốn gã cường giả Thiên giai bên phía liên minh của Diệp Hạo Thiên quần lấy, chỉ còn lại một người mới tiến vào cảnh giới Thiên giai từ nửa năm trước là Huyền Cơ Tử.

Ba năm trước đây, Huyền Cơ Tử còn là Địa giai đỉnh phong, dưới sự trợ giúp của đoạt thiên đan do Hàn Phong cung cấp, dùng hai năm rưỡi thời gian, cuối cùng đột phá thành công tiến nhập cảnh giới Thiên giai, điều mà hắn trước đó còn không dám nghĩ tới.

Sau khi tiến nhập Thiên giai, trong lòng Huyền Cơ Tử còn nghi, tuy rằng so với dự tính của Hàn Phong còn chậm hơn nửa năm, nhưng may mắn chính là, trong nửa năm thời gian này, Huyền Thiên Tông cũng không có chuyện gì phát sinh.

Tiến nhập Thiên giai, trong thời gian nửa năm tiếp đó, dưới sự truyền thụ kinh nghiệm của Bồ Lôị Dịch, đầu khí của Huyền Cơ Tử đã ổn định hoàn toàn, đồng thời có bước tiến nhảy vọt, nhưng dù sao thiên phú của hắn cũng không thể quái thai như Hàn Phong, tự nhiên không có khả năng chỉ dùng nửa năm thời gian liền có thể tăng cấp thêm lần nữa.

Trải qua một đoạn thời gian ngắn thích ứng, Huyền Cơ Tử đã rất nhanh khôi phục lại vẻ trầm ổn vốn có, thể hiện rõ nét phong phạm của người đứng đầu tông môn.

Bản thân có được như ngày hôm nay, Huyền Cơ Tử đã rất thỏa mãn rồi, hắn cũng không phải hạng người lòng dạ tham lam.

Lúc này, đối thủ trước mặt Huyền Cơ Tử tự nhiên là một vị trưởng lão Minh Vực, tuy rằng chỉ có Thiên giai nhị phẩm nhưng đối phó với Huyền Cơ Tử mới chỉ thăng cấp nửa năm mà nói, như vậy là đủ rồi.

Hai người giao thủ đến giờ, Huyền Cơ Tử vẫn luôn ở thế hạ phong. Người sáng suốt nhìn qua liền rõ ràng được, không lâu nữa Huyền Cơ Tử liền khó chống đỡ được.

Giao thủ một hồi, Bồ Lôị Dịch xảo diệu tách khỏi hai người Minh Khấp liên thủ giáp công, nhân cơ hội lui người lại, thân hình dừng giữa không trung, hai mắt tràn ngập cảnh giác nhìn chằm chằm vào hai người.

Đồng thời cũng trầm giọng nói:

- Nguyên lai là đám chuột nhắt các ngươi, tròng giáo huấn ba năm trước còn chưa đủ sao, hôm nay lại muốn đến tự rước nhục?

Minh Khấp âm trầm cười hai tiếng, ngữ khí có phần âm lãnh nói:

- Hắc! Lão gia hỏa, nói không nghĩ, ba năm trước đây nếu như không phải lúc cuối cùng hoảng thất chen vào một chân, ngươi cho rằng lúc đó các ngươi có thể đơn giản trở về Huyền Thiên Tông?

Dứt lời, Minh Khấp lại cười đắc ý nói tiếp:

- Hiện tại, bản thân hoảng thất còn khó bảo toàn, không có hoảng thất che chở, Huyền Thiên Tông chỉ sợ còn duy nhất một hạ tròng. Bởi vậy ta khuyên các ngươi nên ngoan ngoãn giao ra thiên địa thánh quả, khiến cho ta vui lòng không chừng còn cho các ngươi một cái mạng. Nếu như không, hừ!

Minh Khấp nói lời cuối cùng, trong lời nói còn tỏ rõ sự uy hiếp trắng trợn.

Nghe vậy, Bồ Lôị Địch cũng nhin không được khê nhúu mày, ngữ khí bình thản nói:

- Nếu như không, người có thể làm gì chúng ta! Chớ cho là lần này tìm được người giúp đỡ liền có thể bức được Huyền Thiên Tông ta!

Vừa nói, khí tức trên người Bồ Lôị Địch đột nhiên tăng lên cực nhanh.

Thông qua trợ giúp từ huyền thần đan của Hàn Phong, hiện tại khí tức trên người Bồ Lôị Địch càng đạt tới Thiên giai tứ phẩm đỉnh phong, khí tức băng lãnh như ngưng thành thực chất nhất thời phủ kín toàn trường.

Liên quân phía dưới do Diệp Hạo Thiên dẫn đầu thực lực còn chưa đạt tới Thiên giai nhất thời liền bị uy áp kinh khủng bức lui về phía sau vài bước, một ít người thực lực kém chút còn bị ép cho trên trán đổ mồ hôi lạnh.

Mà đứng mũi chịu sào là Minh Khấp và một vị lão giả Thiên giai nhị phẩm khác cũng bị khí thế đột nhiên bộc phát của Bồ Lôị Địch chấn nhiếp, đấu khí lưu chuyển trong cơ thể cũng thoáng ngưng lại.

Trong thoáng chốc đột biến này, Bồ Lôị Địch vận toàn bộ đấu khí, thừa dịp lúc hai người phân tâm, nhanh chóng công kích tới cả hai.

- Bạo viêm nhất kích!

Một cỗ lam sắc hỏa diễm bằng mắt thường có thể thấy được đang trùm kín mặt ngoài song quyền của Bồ Lôị Địch, hỏa diễm dưới sự áp súc của đấu khí trên người Bồ Lôị Địch cũng bày ra trạng thái cực kỳ khủng bố.

Cả quá trình biến hóa này diễn ra không quá một lần hô hấp, lúc này Bồ Lôị Địch đã tới trước người Minh Khấp, lập tức không chút do dự, lam sắc hỏa diễm được kinh khí bắn nổ, phát ra âm thanh chấn hưởng như muốn phá vụn không gian, trực tiếp oanh kích về phía Minh Khấp.

Thực lực Minh Khấp vốn không thua kém cường giả Thiên giai tam phẩm, trong nháy mắt thân hình Bồ Lôị Địch khê động hẳn đã kịp khôi phục lại tinh thần.

Bên cạnh, vị lão giả Thiên giai nhị phẩm ngược lại phản ứng hơi chậm nhưng may mắn cuối cùng vẫn kịp thời.

Đối mặt với một kích bao hàm lực lượng cường đại của Bồ Lôị Địch, hai người không ám khinh thường, biết rõ không kịp tránh né liền lập tức ngưng tụ hoàn toàn đấu khí ra ngoài, đón hướng tấn công của hỏa diễm màu lam.

Phanh!

Công kích của cả ba người trong nháy mắt tụ lại, tạo thành vô số sóng khí rung động.

Oanh!

Ba đạo công kích hầu như bao hàm toàn bộ lực lượng mỗi người va chạm nhau sản sinh ra lực lượng cường đại, lập tức đánh lui cả ba người về sau.

Bồ Lôị Địch chịu một kích liên thủ của Minh Khấp và lão giả Thiên giai nhị phẩm, thân thể có chút ăn không tiêu, khóe miệng tràn ra một ngụm máu tươi.

Bất quá, Minh Khấp và lão giả Thiên giai nhị phẩm kia cũng không hơn gì, nhìn qua bề ngoài so sánh với Bồ Lôị Địch còn chật vật hơn vài phần.

Lúc này y phục của hai người giống như xé rách, rất nhiều chỗ còn bị xé nát hoàn toàn, càng có nhiều chỗ thấp thoáng dính lẫn những vết máu tươi.

Về phần sắc mặt hai người, so với lúc trước có hơi chút trắng bệch, hiển nhiên cũng bị thương không nhẹ.

Chẳng qua, Bồ Lôị Địch biết rõ, một kích vừa rồi là thừa dịp hai người chưa hồi phục tinh thần, lại áp súc hết toàn bộ lực lượng mới có được hiệu quả như vậy, xem ra thực lực hai người kia còn mạnh hơn vài phần so với tưởng tượng.

Như vậy việc đối phó tiếp theo càng thêm phiền phức rồi.

Mà lúc này, chúng đệ tử Huyền Thiên Tông cũng theo sát nhau dững mãnh chạy đến, đi đầu hàng chính là năm vị trưởng lão từng trải nhất Huyền Thiên Tông.

Trong mấy năm nay, dưới sự trợ giúp trực tiếp hoặc gián tiếp của hàn Phong, năm vị trưởng lão đều có những bước tiến bộ vượt bậc, tuy rằng không được như Huyền Cơ Tử, có thể đột phá bình cảnh Địa giai, thuận lợi tiến vào Thiên giai.

Nhưng mạnh nhất trong năm người đã có cảnh giới Địa giai bát phẩm, người thấp nhất cũng đã tới Địa giai ngũ phẩm.

Tổng thể lực lượng có thể nói đã tăng gấp hai ba lần.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

322. Chương 304: Huyền Cơ Tử Bị Thua.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Ngay sau năm vị trưởng lão, Lâm Nguyệt dẫn theo nhóm người Mạnh Hùng cũng đang kéo đến.

Thực lực Lâm Nguyệt từ ba năm trước đây thông qua trợ giúp của Hàn Phong đã tiến nhập Địa giai, thời gian ba năm này, trải qua Huyền Thiên Tông cẩn thận tài bồi, hiện tại thực lực đã đạt tới cảnh giới Địa giai tam phẩm.

Về phần Mạnh Hùng, là một trong tam đại đệ tử, thuộc hàng đệ tử được coi trọng hàng đầu, trong ba năm qua tiến bộ về mặt đấu khí ngược lại không quá rõ ràng.

Thế nhưng, những người biết chuyện đều hiểu được, Mạnh Hùng hiện tại mặc dù đối diện với người có thực lực thấp nhất trong năm đại trưởng lão là trưởng lão Ngô Minh cũng không chút rơi vào hạ phong.

Chỉ một điểm này cũng đủ chứng minh thực lực Mạnh Hùng.

Khi mọi người đi tới trước sơn môn đều thấy được biến hóa toàn trường, đồng thời quan sát thấy phía dưới đông nghịt một đám người, trong lòng ai nấy đều dấy lên một cỗ cảm giác nguy cơ.

Cũng may mọi người rất biết đoàn kết, mặc dù có vài đệ tử nhỏ tuổi cảm thấy chút sợ hãi nhưng đại bộ phận đều biểu hiện ra nhiệt tâm.

Hạo Thiên cũng thấy nhóm người Lâm Nguyệt kéo đến, bất quá lực chú ý của hắn lúc này hiển nhiên không đặt trên người bọn họ.

Đang nhìn bên phía Bồ Lô Địch đang rơi xuống hạ phong, khóe miệng Diệp Hạo Thiên cũng nổi lên một nụ cười lạnh, nhất là khi chứng kiến Huyền Cơ Tử đang bị trưởng lão Minh Vực trấn áp nặng nề, trong lòng cũng minh bạch, nếu như không có gì ngoài ý muốn, kết cục ngày hôm nay đã định.

Hơn nữa cho dù có xuất hiện biến cố gì, thì phía sau hắn kỳ thực vẫn còn hai người, cả hai đều là những cường giả Thiên giai đến từ các tông môn khác nhau, Diệp Hạo Thiên không trực tiếp phái bọn họ đi ra mà giữ lại bên người phòng ngừa có biến cố.

Thứ nhất là cục diện trước mặt đã mười phần sáng tỏ, chỉ cần trưởng lão Minh Vực đánh bại Huyền Cơ Tử, sau tiếp tục phối hợp những người còn lại đối phó Bồ Lô Địch và Phí lão, lúc đó hai người kia rất khó chống đỡ được.

Về phần phương diện khác, Diệp Hạo Thiên trước khi động thủ với Huyền Thiên Tông đã đi điều tra rõ ràng toàn bộ sự tình.

Trong lòng hắn rất rõ, kỳ thực Huyền Thiên Tông còn có một cường giả Thiên giai khác, chỉ bất quá tại một năm rưỡi trước đã cùng Hàn Phong rời khỏi đế đô, đến nay không ai biết được tung tích của hắn.

Hạo Thiên lúc này không thấy vị cường giả Thiên giai đi theo bên người Hàn Phong trước kia, tự nhiên hắn cũng không đưa ra toàn bộ con bài ẩn của mình.

Ngoại trừ cường giả Thiên giai, những người còn lại của Huyền Thiên Tông ở trong mắt Diệp Hạo Thiên căn bản không có bất cứ lực uy hiếp nào, bởi thế hắn cũng không nóng lòng thu thập bọn họ.

Hơn nữa, tại Thiên Thánh đại hội ba năm về trước, Diệp Hạo Thiên liền bị dung mạo ba người Tiêu Linh, Trầm Ngọc và Lâm Nguyệt hấp dẫn, lần này tham dự bao vây tiêu trừ Huyền Thiên Tông, ngoài những mục đích đã nhắc tới khi trước, Diệp Hạo Thiên còn có một mục tiêu là bắt sống bằng được ba nàng kia.

Vừa nghĩ tới qua hôm nay cả ba nàng bị mình độc chiếm, nội tâm của hắn cũng không nhịn được rung động, ánh mắt nhìn về Lâm Nguyệt đứng trong đám người cũng tràn ngập vẻ dâm dục.

Cảm thụ được ánh mắt Hạo Thiên, Lâm Nguyệt đứng sau người năm vị trưởng lão cũng nhịn không được nhú mày.

Nhưng hiện tại, nàng cũng biết tình huống trước mắt vô cùng bất lợi với Huyền Thiên Tông, tuy tức giận nhưng chỉ cố nén trong lòng, quay đầu nhẹ giọng nói:

- Trưởng lão, chúng ta hiện tại phải làm sao? Mấy người tông chủ và Phí lão tựa hồ có chút nguy hiểm.

Trong năm vị trưởng lão, thực lực cao nhất là Mục Dương cũng thở dài, bất đắc dĩ nói:

- Đây là cường giả Thiên giai quyết đấu, chúng ta căn bản không thể can thiệp, chuyện tới lúc này, chúng ta cũng chỉ có thể yên lặng theo dõi kỳ biến.

Mọi người nghe vậy đều là một trận trầm mặc!

...

Đấu khí mãnh liệt lan khắp bốn phía bầu trời Huyền Thiên Tông, chúng đệ tử Huyền Thiên Tông đứng phía dưới, vẻ mặt ai nấy đều khấn trương nhìn chăm chăm vào mấy đạo nhân ảnh giữa không trung.

Giờ khắc này, Phí lão, Bồ Lô Dịch và tông chủ Huyền Cơ Tử là toàn bộ hi vọng của bọn họ, nếu như ba người chiến bại, như vậy tình huống tiếp theo không cần nghĩ cũng biết ra sao.

Ngay cả ba người Bồ Lô Dịch đều không thể ngăn cản những người này, còn nói chi tới bọn họ nữa.

Lại qua không bao lâu, vẫn bị trưởng lão Minh Vực ép sát, không biết có phải sơ ý hay đấu khí không theo kịp đối phương, trên bả vai Huyền Cơ Tử đã bị trúng một đòn nghiêm trọng của đối phương.

Nguyên bản thực lực so với trưởng lão Minh Vực kém hơn một chút, lúc này trên vai thụ thương càng ảnh hưởng tới động tác của Huyền Cơ Tử.

Chúng đệ tử Huyền Thiên Tông thấy thế, trong lòng đều căng thẳng, ai lấy đầu lo lắng nhìn lên Huyền Cơ Tử.

Phí lão và Bồ Lô Dịch ở bên kia cũng phát hiện Huyền Cơ Tử bị thương, trong lòng hai người tuy rằng lo lắng nhưng hiện tại cả hai cũng chỉ có thể ra sức chống đỡ, căn bản không rảnh phân thân, càng không thể đến giúp Huyền Cơ Tử.

Quả nhiên, sau khi bị thương, Huyền Cơ Tử dưới sức ép của trưởng lão Minh Vực mỗi lúc càng thêm vô lực.

Không được một hồi, trên người đã liên tiếp nhận thêm vài vết thương.

Lúc này sắc mặt Huyền Cơ Tử tái nhợt, miệng thở hổn hển nhưng hai mắt vẫn trợn nhìn thẳng lên người đối thủ.

Hắn không sau lưng thế nào, nhưng hắn chỉ biết đứng đó đều là đệ tử Huyền Thiên Tông hắn.

Là người đứng đầu một tông, hắn luôn cảm thấy tiếc hận về thực lực của mình, vì mình không thể dành cho môn hạ đệ tử thật nhiều trợ giúp nên cảm thấy bị ai.

Vốn cho rằng lần này thuận lợi bước vào cảnh giới Thiên giai, hẳn có thể bảo hộ tốt nhất cho những đệ tử tông môn chính mình, nhưng lại không nghĩ rằng những người trước mắt này cường đại như vậy.

Ngay cả Phí lão và Bồ Lôi Diệt cũng chống đỡ khó khăn.

Nhưng vừa nghĩ tới nếu như mình ngã xuống, chúng đệ tử phía sau sẽ gặp nguy hiểm, bởi vậy tuy rằng thương thế đã vô cùng trầm trọng, đấu khí trong cơ thể tiêu hao gần như không còn thế nhưng Huyền Cơ Tử vẫn cắn răng kiên trì.

Bởi vì hắn biết, hiện tại Huyền Thiên Tông chỉ còn trông vào ba người bọn hắn, hắn không thể bại!

Ôm tín niệm như vậy, Huyền Cơ Tử quát khẽ một tiếng, dồn toàn bộ đấu khí còn lại trong cơ thể, bạo phát hết ra ngoài.

Thân hình khẽ động, nhanh chóng bay thẳng đến trước trưởng lão Minh Vực.

Trông thấy khí tức trên người Huyền Cơ Tử bất ngờ không giảm lại tăng, trưởng lão Minh Vực đầu tiên vô cùng kinh ngạc, sau lại xuất ra một vẻ tiểu ý khinh thường.

Hạo Thiên đứng ở một bên thấy vậy, cũng cười nhạt nói:

- Chỉ là giấy dựa mà thôi, bằng thực lực Huyền Quỷ, xem ra thắng bại rất nhanh sẽ được phân định, chỉ cần Huyền Cơ Tử vừa ngã xuống, như vậy hai người khác cũng không đỡ được bao lâu, Huyền Thiên Tông sẽ trở thành vật trong lòng bàn tay chúng ta.

Hai lão giả đứng phía sau nghe được lời Diệt Hạo Thiên cũng gật đầu tán thành, trên mặt không khỏi xuất hiện một vẻ hưng phấn.

Quả nhiên đúng như lời Diệt Hạo Thiên nói, khí thế Huyền Cơ Tử tuy rằng đề thăng một chút, nhưng đây cũng là một kích toàn lực cuối cùng của hắn, hơn nữa thực lực bản thân hắn so ra vẫn còn kém Huyền Quỷ một đoạn.

Trong lúc đó, Huyền Quỷ thấy Huyền Cơ Tử lại gần liền hừ lạnh một tiếng, nói:

- Lão gia hỏa, người quá yếu!

Nói xong, thân hình khẽ động, không lui mà tiến, song quyền giơ lên nghênh đón hướng Huyền Cơ Tử.

Thân hình hai người vừa tiếp xúc, hai cổ đấu khí không ngừng va chạm mạnh mẽ trên không trung, phát ra những tiếng oanh kích nặng nề.

Oanh! Oanh! Oanh!

Đôi bên giao thủ, người tới ta lui, ngắn trong nháy mắt thời gian đã đối công tới hơn mười quyền.

Không thể không nói, Huyền Cơ Tử bộc phát toàn lực trút vào công kích cũng khiến Huyền Quỷ gặp phải một hồi khó khăn.

Nhưng thực lực Huyền Quỷ dù sao vẫn mạnh hơn một phần, bởi vậy Huyền Cơ Tử vốn đã trọng thương lại càng trầm trọng hơn.

Nương theo phần sức lực cuối cùng cạn kiệt, trong lòng Huyền Cơ Tử cũng không khỏi một phen cười khổ.

Vẫn là thua!

Trông thấy thân ảnh Huyền Quỷ không ngừng phóng đại trong mắt, Huyền Cơ Tử chỉ có thể giơ hai tay vô lực, cố gắng chống đỡ công kích của Huyền Quỷ.

Nhưng tất cả chuyện này đều là phí công, chỉ nghe một tiếng nặng nề vang lên, thân thể Huyền Cơ Tử liền bị Huyền Quỷ hung hăng đánh ra ngoài.

Giữa không trung, Huyền Cơ Tử không nhận được phun ra một ngụm máu tươi, lập tức rơi xuống trước mặt đông đảo đệ tử Huyền Thiên Tông.

- Tông chủ!

Đồng đảo chúng đệ tử Huyền Thiên Tông chứng kiến Huyền Cơ Tử thụ thương, tất cả đồng loạt kinh hô một tiếng “tông chủ!”

Tiếp đó, năm vị trưởng lão phóng lên, vây quanh người Huyền Cơ Tử, đề phòng Huyền Quỷ tiếp tục đuổi theo.

Bất quá, lúc này Huyền Quỷ cũng không có dự định để ý tới Huyền Cơ Tử, tại trong mắt hắn Huyền Cơ Tử đã mất đi tính uy hiếp, trọng yếu nhất bây giờ là hỗ trợ những người còn lại đánh bại Phí lão và Bồ Lô Địch, chỉ cần đánh bại hai người này, còn gì phải sợ Huyền Cơ Tử chạy thoát?

Bởi vậy Huyền Quỷ chỉ nhàn nhàn nhìn chúng đệ tử Huyền Thiên Tông rồi hướng phía Bồ Lô Địch bay tới, hiển nhiên mục tiêu tiếp theo của hắn là Bồ Lô Địch.

Lúc này, Bồ Lô Địch thấy Huyền Cơ Tử bị thua, trong lòng cũng căng thẳng, lại thấy Huyền Quỷ đang tiến về phía mình, khuôn mặt cũng từ từ trầm xuống.

- Ha ha! Bồ Lô Địch, lần này xem còn ai có thể cứu ngươi.

Huyền Quỷ đi tới bên người Minh Khốc, cười nhạt nói.

Trông thấy bản thân bị ba gã cường giả Thiên giai vây quanh, Bồ Lô Địch âm thầm cảnh giác, đứng giữa không trung, trầm giọng nói:

- Đừng quá mức đắc ý, muốn đánh bại ta còn phải nhìn xem các ngươi có hay không bản lĩnh đó.

- Sắp chết đến nơi rồi còn mạnh miệng! Lẽ nào ngươi cho rằng người của hoàng thất có thể giống như lần trước, xuất hiện tại đây trợ giúp tông môn các ngươi?

Huyền Quỷ rất tự tin nói.

Bồ Lô Địch không trả lời câu hỏi của Huyền Quỷ, đối với sự tình bên phía hoàng thất hắn cũng mơ hồ đoán được, hắn là do mấy người trước mắt này làm trò quỷ, bằng không cũng không có chuyện Khôn Long vừa rời khỏi Huyền Thiên Tông, ngay khoảnh khắc sau đám người này đã tấn công tới.

Bởi vậy Bồ Lô Địch ngược lại không có trông cậy sự trợ giúp từ hoàng thất.

Bất quá, điều này cũng không đại biểu cho việc Bồ Lô Địch lựa chọn buông tha.

Phí lão bên kia cũng đồng dạng suy nghĩ như vậy.

Phí lão biết rõ, Hàn Phong từng nói qua, trước kỳ hạn ước định với hoàng thất kết thúc, hắn sẽ trở về.

Đến thời điểm này, cách kỳ hạn ước định với hoàng thất còn không quá mười ngày, theo lý thuyết Hàn Phong hẳn là cũng đang trở về.

Hai người qua mấy năm ở chung với Hàn Phong, hết một lần lại một lần chứng kiến năng lực biến hóa tới khó tin của Hàn Phong.

Bởi vậy, trong vô thức cả hai người đều sản sinh một loại tín niệm thần kỳ đối với Hàn Phong.

Cả hai đều cho rằng, chỉ cần Hàn Phong xuất hiện, sự tình nhất định có thể thuận lợi giải quyết.

Đây là một cách suy nghĩ có phần thái quá, nhưng quả thật cứ mỗi lần Hàn Phong xuất hiện là một lần hắn hóa giải toàn bộ nguy cơ.

Bởi vậy, Phí lão và Bồ Lô Địch lúc này đúng là đang ôm một tia chấp niệm, Huyền Thiên Tông là địa phương quan trọng nhất trong lòng Hàn Phong, bọn họ tin tưởng Hàn Phong sẽ không tùy ý để Huyền Thiên Tông bị tiêu diệt.

Thế nên cả hai người lúc này vẫn căng thẳng kiên trì, hy vọng có thể chống đỡ được tới lúc Hàn Phong trở về.

Mà người trong lòng bọn họ đang chờ đợi là Hàn Phong hiện tại cũng đang hướng về Huyền Thiên Tông, thế nhưng bây giờ Hàn Phong vẫn còn không biết gì về một hồi nguy cơ Huyền Thiên Tông đang gặp phải.

Hàn Phong dẫn theo Tiêu Linh và Lý Thần đã đi tới chân núi Huyền Thiên Tông, trước mắt nơi này chính là nơi nằm đó hắc và phụ thân từng ở tạm.

Bất quá sau khi phụ thân hắc tỉnh lại đã cùng với Hàn Phong đưa Từ lão lên Huyền Thiên Tông, từ đó tòa sân viện này trở thành hoang phế, bây giờ nhìn lại cảm giác có phần cũ nát.

Tiêu Linh cũng biết tâm tình lúc này của Hàn Phong, không khỏi tiến lên hai bước, đưa tay mềm nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay Hàn Phong.

Cảm thụ được sự ấm áp và tình ý nồng đậm truyền đến từ bàn tay, Hàn Phong cúi mắt nhìn Tiêu Linh, mỉm cười nói:

- Được rồi, phía trước không xa chính là Huyền Thiên Tông, đi đường lâu như vậy chắc hẳn nàng cũng mệt muốn chết rồi, đến khi đó lên núi phải nhớ nghỉ ngơi cho tốt.

Lý Thần ở một bên bỗng nhiên lên tiếng:

- Hai người các người không cần diễn cảnh tình chàng ý thiếp trước mặt lão nhân gia ta, nếu đã gần tới nơi, chúng ta cũng nhanh chóng lên núi đi thôi, rượu trong hồ lô của ta đã uống sạch mất rồi.

Có lẽ sớm quen tai với những lời diên khùng của Lý Thần nên đối mặt với sự trêu đùa của Lý Thần, da mặt Tiêu Linh dù mỏng nhưng cũng không dễ đỏ mặt xấu hổ như trước, trái lại trên khóe miệng còn khẽ mỉm cười.

Đang lúc Hàn Phong muốn mở miệng nói chuyện, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Lý Thần ở một bên cũng đồng dạng ngưng đọng tác uống rượu.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, Lý Thần nói trước:

- Khí tức thật mạnh, dường như từ trên núi truyền tới.

Hàn Phong nhìn lại phía khí tức truyền tới, trong mắt cũng hiện lên một tia ngưng trọng, địa phương trên núi theo lời Lý Thần không thể sai được đúng là vị trí Huyền Thiên Tông.

Mà cổ khí tức cường đại này, Hàn Phong cảm giác thấy quen thuộc, nó là của Bồ Lô Địch.

- Nơi đó có phải Huyền Thiên Tông hay sao? Lẽ nào đã xảy ra chuyện gì?

Tiêu Linh tuy rằng không cảm giác được gì, nhưng thấy thần sắc hai người ngưng trọng, nhất là sau khi nghe được địa điểm trong miệng Lý Thần liền kinh ngạc nói.

- Hiện tại phải làm sao?

Lý Thần quay đầu nhìn Hàn Phong hỏi.

Hàn Phong trầm giọng nói:

- Bất kể như thế nào, chúng ta lập tức lên núi.

Hai người còn lại nghe vậy, không chút do dự đều gật đầu, ba người liền nhanh chóng chạy vội lên trên núi.

Có lẽ do trong lòng lo lắng, Hàn Phong liền bất chấp nắm một bên cánh tay Tiêu Linh, chậm rãi rút đầu khí vào trong người nàng, sau đó kéo theo Tiêu Linh chạy gấp về phía Huyền Thiên Tông.

Được Lăng Phong trợ giúp, tốc độ của Tiêu Linh được đề thăng rất nhiều.

Trong chớp mắt, ba người đã chạy tới chân núi Huyền Thiên Tông.

Chẳng qua nhìn tình cảnh trước mắt, trong lòng Lăng Phong hơi trầm xuống, hắc cảm nhận được, Huyền Thiên Tông thực sự đang gặp phải nguy cơ.

Xuất hiện trước mắt ba người Hàn Phong là hơn hai mươi người hoàn toàn xa lạ, thực lực những người này có thấp có cao nhưng mạnh nhất cũng chỉ là võ giả Địa giai.

Bởi vậy Hàn Phong và Lý Thần căn bản không để bọn họ vào mắt.

Mà lúc này hai mươi mấy người kia cũng phát hiện ta tung tích ba người Hàn Phong, trong đó một gã võ giả Địa giai chừng như đầu lĩnh không khỏi tức giận quát lên:

- Các người là ai?

Trong lòng đang lo lắng tình huống trên núi, Hàn Phong không muốn nhiều lời, trực tiếp đánh mắt sang Lý Thần ở một bên, hắn liền gật đầu hiểu ý.

Lập tức thân hình chợt lóe phóng về phía mấy người kia.

- Lớn mật, dĩ nhiên...

Tên võ giả Địa giai còn chưa nói xong, thân hình đã mềm oặt ngã xuống.

Không tới một khắc công phu, hai mươi mấy tên võ giả đều chết dưới tay Lý Thần.

Làm xong tất cả chuyện này, Hàn Phong cũng không dừng lại, toàn lực chạy vội lên trên núi.

codon.tra

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

323. Chương 305: Kịp Thời Chạy Tới. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Giải quyết nhanh gọn hơn hai mươi tên võ giả dưới chân núi, ba người Hàn Phong một đường chạy gấp lên trên núi.

Dọc theo đường đi, bọn họ lại gặp phải vài ba người chặn đường, bất quá những người này căn bản không thể cản trở ba người, thậm chí ngăn cản kéo dài thời gian một chút cũng không thể làm được, rất nhanh đều bị Lý Thần tiêu diệt.

Ba người không ngừng tiếp cận, Hàn Phong và Lý Thần càng cảm nhận rõ đạo khí tức Thiên giai trên núi vừa rồi, sắc mặt lại thêm ngưng trọng, trong lòng hấn thâm nghĩ, rốt cuộc là thần thánh phương nào dám trong lúc hoảng thất che chở còn xuất thủ với Huyền Thiên Tông hấn.

Hàn Phong tự nhiên còn chưa biết, lúc này đế đô đang bị Võ Hoàng Điện tấn công không ngừng, bản thân tự khó bảo toàn, đâu còn rảnh rỗi lo lắng đến sự tình tại Huyền Thiên Tông.

Trên núi, tất cả mọi người còn chưa phát hiện biến cố xảy ra dưới chân núi.

Nhưng lúc này trên người Bồ Lô Địch phát sinh biến hóa lại khiến mọi người bị kinh ngạc chấn động.

Ngay vừa rồi, Bồ Lô Địch thấy ba người liên thủ, biết nếu như mình quần đấu với ba người kia, cuối cùng đấu khí chắc chắn sẽ cạn kiệt, đến lúc đó tự nhiên càng không thể thủ thắng.

Rơi vào đường cùng, Bồ Lô Địch không thể làm gì khác hơn đành tranh thủ công lên, điều động đấu khí toàn thân, dự định được ăn cả ngã về không, trước nhất thủ tiêu Huyền Quỷ là người có thực lực yếu nhất trong ba người đối phương.

Thế nhưng ba người Huyền Quỷ bây giờ liên thủ, tự nhiên sẽ không cho kế hoạch của Bồ Lô Địch được thực hiện dễ dàng.

Chứng kiến Bồ Lô Địch liều mạng công thẳng đến hướng Huyền Quỷ, lúc này trong lòng cả ba âm thầm kinh hãi, nhất là Huyền Quỷ.

Mới vừa rồi còn đang đắc ý vô cùng, thế nhưng lúc này tâm trạng Huyền Quỷ lại là hoảng hốt, Bồ Lôi Dịch vốn là Thiên giai tứ phẩm đỉnh phong, nếu như một đối một, Huyền Quỷ căn bản không phải là đối thủ của Bồ Lôi Dịch.

Mà hiện tại Bồ Lôi Dịch đang bộc phát lực lượng toàn thân, đầu khí tập trung trên người hắn tự nhiên phải mạnh mẽ vô cùng, khiến cho hô hấp của Huyền Quỷ cũng trở nên mười phần nặng nề.

Hai người Minh Khấp ở một bên tuy rằng kinh hãi, nhưng họ nào lại để Bồ Lôi Dịch dễ dàng đắc thủ như vậy.

Minh Khấp thấy Huyền Quỷ hoảng sợ, không khỏi gấp giọng quát lên:

- Huyền Quỷ, đồng loạt ra tay!

Bị tiếng quát khê của Minh Khấp cảnh tỉnh, Huyền Quỷ cũng kịp thời phản ứng.

Đối mặt với Bồ Lôi Dịch bộc phát đầu khí toàn thân, ba người không dám chậm trễ, lập tức sử dụng lực lượng toàn thân, đồng thời nghênh hướng Bồ Lôi Dịch.

Thế nhưng, lúc này Bồ Lôi Dịch đã kiên định ý nghĩ thủ tiêu Huyền Quỷ đầu tiên, đối với bên phía Minh Khấp hắn căn bản không liếc mắt nhìn, mặc dù hai người bạo phát đầu khí cũng khiến hắn cảm thấy một tia uy hiếp nhưng chừng đó vẫn chưa thể dao động ý niệm điên cuồng trong đầu hắn.

Chớp mắt, Bồ Lôi Dịch đã tới sát trước mặt ba người, thấy hai người Minh Khấp chắn ở phía trước, thân hình Bồ Lôi Dịch khê động, tốc độ một lần nữa đề thăng.

Đồng thời, phần eo vặn mạnh, thân hình đang di chuyển tốc độ cao bất ngờ tạo thành động tác xoay người với biên độ cực lớn, thân hình khó khăn lách khỏi hai người đối phương rồi rất nhanh đi tới trước mặt Huyền Quỷ.

Chứng kiến Bồ Lôi Dịch dĩ nhiên bất chấp muốn đẩy hắn vào chỗ chết, Huyền Quỷ đầu tiên là hoảng hốt, nhưng trong ánh mắt lập tức hiện ra một tia điên cuồng.

Biết Bồ Lôi Dịch sẽ dùng một kích toàn lực, bằng thực lực của hắn tự nhiên không kịp né tránh, vì vậy Huyền Quỷ cũng áp chế sợ hãi trong lòng, nhanh chóng đón đỡ Bồ Lôi Dịch.

Hắn không tin Bồ Lôi Dịch thực sự không thèm để ý đến công kích của hai người Minh Khấp.

Nếu như Bồ Lôi Dịch thực sự không để ý tới hai người, mặc dù hắn có thể đánh chết mình tại đây nhưng một kích toàn lực của hai người Minh Khấp cũng đủ ăn gỏi Bồ Lôi Dịch, đến lúc đó cho dù Bồ Lôi Dịch không chết cũng phải trọng thương.

Một cường giả Thiên giai thụ trọng thương nặng nề, mặc dù là cường giả Thiên giai tứ phẩm cũng tuyệt không thể chống đỡ được hai người Minh Khấp.

Hắn không cho rằng Bồ Lôi Dịch sẽ làm ra cử động thiếu sáng suốt như vậy.

Chẳng qua hắn tựa hồ đánh giá quá thấp quyết tâm cũng như năng lực của Bồ Lôi Dịch.

Ngay khi công kích của hai người Minh Khấp tới gần người Bồ Lôi Dịch, trong miệng hắn chợt quát lên, ngay sau đó thân hình một lần nữa xoay vặn không quy tắc, bất ngờ tránh thoát những bộ vị yếu hại trên cơ thể.

Đồng thời, Bồ Lôi Dịch tập trung đầu khí toàn thân, oanh kích mãnh liệt tới hướng Huyền Quỷ.

Huyền Quỷ dùng toàn lực ngăn trở, trận chiến dẫn đến hồi kịch liệt nhất.

Liên tiếp vài tiếng chấn hưởng.

Một tiếng là do quyền đầu của Bồ Lôi Dịch đánh về phía Huyền Quỷ phát sinh ra.

Hai tiếng khác là do công kích hai người Minh Khấp đánh lên người Bồ Lôi Dịch tạo thành.

Bốn người chỉ giao chiến trong chớp lát thế nhưng lại có hai bóng người bị đánh bay ra ngoài.

Đấu khí của bản thân Huyền Quỷ chỉ là Thiên giai nhị phẩm, hơn nữa trong lúc trước giao đấu với Huyền Cơ Tử đã tiêu hao một phần, bây giờ chịu phải một kích được ăn cả ngã về không của Bồ Lô Dịch khiến hắn trực tiếp nhỏ ra mấy ngụm máu tươi, thân hình rơi mạnh xuống mặt đất, đấu khí trên người trở nên vô cùng tán loạn, hô hấp có phần nặng nề.

Thế nhưng Bồ Lô Dịch cũng chẳng tốt hơn, vì muốn đánh chết được Huyền Quỷ, thân mình Bồ Lô Dịch phải thừa nhận công kích từ hai người Minh Khấp, tuy rằng tại thời khắc khẩn yếu đã tránh được những bộ vị yếu hại.

Nhưng một kích áp súc của hai cường giả Thiên giai cũng không phải dễ dàng chịu đựng.

Thế nên sau khi đánh bại Huyền Quỷ, Bồ Lô Dịch cũng bị hai người Minh Khấp đánh bay đi.

Giữa không trung, Bồ Lô Dịch miễn cưỡng ổn định thân hình, lúc này mới tránh khỏi bị rơi xuống mặt đất, bất quá chứng kiến bộ dáng hắn lúc này, quả thật có vài phần chật vật.

Nhất là nơi khoe miệng hiện rõ một vết máu, rất dễ nhận ra thương thế hắn không nhẹ chút nào.

Diệp Hạo Thiên ở phía dưới nhìn thấy Bồ Lô Dịch đột nhiên bạo phát, lập tức đưa mắt nhìn Huyền Quỷ chưa biết sống chết ra sao đang ngã nằm trên mặt đất cách đó không xa, hắn cau mày, kinh dị thốt lên:

- Lực lượng thật cường đại, không biết trưởng lão Minh Vực còn sống hay không?

Tại phía sau hắn, một lão giả đưa hai mắt nhìn chăm chăm vào Bồ Lô Dịch trong sân, cất giọng âm tàn:

- Tên kia xác thực rất thủ đoạn, chỉ có thể trách bản thân Huyền Quỷ không may. Bất quá nhìn bộ dáng hiện tại của hắn, chỉ sợ chống đỡ không được bao lâu, Minh Khấp sẽ không bỏ qua cho hắn.

Minh Khấp và gã cường giả Thiên giai còn lại lúc này cũng đang kinh hãi với lực lượng Bồ Lô Dịch bạo phát ra.

Nhưng trên mặt lại lập tức nổi lên vẻ cười nhạt, Minh Khấp nhìn Bồ Lô Dịch đắc ý nói:

- Bồ Lô Dịch, tuy rằng Huyền Quỷ bị ngươi thủ tiêu, nhưng ngươi cũng thụ thương không nhẹ, ngươi cho rằng ngươi còn phần thắng sao?

- ...Hừ! cho dù chết, ta cũng muốn kéo theo mấy người làm đệm lưng, sẽ không cho các ngươi được toại nguyện đâu.

Bồ Lô Dịch lau máu trên khoe miệng, lạnh giọng nói.

Phí lão ở bên kia cũng thường xuyên chú ý tới biến hóa trên người Bồ Lô Dịch, lúc này thấy hắn thụ thương, áp lực trong lòng càng tăng thêm, cố tình muốn đi hỗ trợ, thế nhưng khó rời đi được nửa bước.

Hắn tuy rằng cũng muốn làm như Bồ Lô Dịch, được ăn cả ngã về không chém giết một người, nhưng trong lòng hắn rất rõ ràng, nếu như hắn cũng làm như vậy, bên mình sẽ càng bại nhanh hơn.

Mà lúc này, Bồ Lô Dịch cũng đang tranh thủ thời gian Minh Khấp nói chuyện để điều chỉnh lại khí tức trên người.

Nhưng rất nhanh, cử động âm thầm của Bồ Lô Dịch đã bị Minh Khấp phát hiện.

- Lão gia hỏa, cư nhiên muốn kéo dài thời gian, đúng là si tâm vọng tưởng.

Nói xong, Minh Khấp và vị cường giả Thiên giai bên cạnh đều đồng loạt phát động đấu khí chạy nhanh về phía Bồ Lô Dịch.

Mất thấy hai người kia ép chặt như vậy, Bồ Lô Dịch bất đắc dĩ không biết làm gì khác hơn là dùng thân thể thụ thương, một mặt lui về phía sau, một mặt chống đỡ lại hai người giáp công.

Chẳng qua, sức chiến đấu của Bồ Lô Dịch hiện tại không ra làm sao, chỉ ngăn trong mấy lần hô hấp liền bị hai người Minh Khấp bức đến không còn đường lui.

Tới lúc này, trên người hắn đã nhận thêm vài vết thương.

- Kết thúc rồi, để ta tự tay đưa ngươi đi thôi!

Trên mặt Minh Khấp xẹt qua vẻ cười dữ tợn, lập tức không chờ Bồ Lô Địch mở miệng, một cổ kinh khí mạnh mẽ đã bắn về phía hắn.

Lúc này, trên mặt Bồ Lô Địch không có chút biến hóa nào, nhưng trong lòng đang cười khổ một trận.

Hắn biết rõ, lúc này không còn ai cứu được hắn nữa.

- Hắc! Cuối cùng cũng kết thúc, mất đi Bồ Lô Địch, kế tiếp chỉ còn một Phí lão đầu, căn bản không thể làm gì khác.

Diệp Hạo Thiên nhìn tình cảnh trước mắt, khóe miệng cũng nhin không được nở một nụ cười cổ quái.

Bất quá, không chờ hắn nói hết lời, đột nhiên từ phía sau bọn họ phi nhanh tới ba đạo thân ảnh.

Hai gã cường giả Thiên giai đứng phía sau Diệp Hạo Thiên cũng rất nhanh phát hiện ra có người đến, bất quá khi hai người còn chưa kịp phản ứng thì...

Ba đạo nhân ảnh đã bay thẳng vào giữa sân.

Một đạo nhân ảnh trong đó càng dùng tốc độ nhanh hơn chạy đến chắn trước người Bồ Lô Địch, vừa lúc cả lại công kích của Minh Khấp.

- Hắc! Lão tiểu tử, không đâu có chuyện tốt hai đánh một như vậy, nếu muốn đánh nhau vậy để lão đầu ta đến vui đùa cùng người một chút xem thế nào.

Người tới trước tiên đưa một tay ra hời hợt hóa giải công kích của Minh Khấp, sau đó không quên dốc một ngụm rượu vào miệng, vẻ mặt trêu tức nói.

Minh Khấp đột nhiên thấy có người xuất hiện, thay Bồ Lô Địch đỡ lấy một kích trí mạng liền cảm thấy kinh ngạc, nhất là trong giọng nói còn tràn ngập ý xem thường, thẹn quá hóa giận rồi phẫn nộ quát:

- Người là ai? Lẽ nào người muốn giúp Huyền Thiên Tông, đối địch với chúng ta?

- Lão gia hỏa, người có phải hay không mang bệnh? Nếu đã xuất thủ đối phó người tự nhiên là đứng về phía Huyền Thiên Tông, lẽ nào người ngay cả chuyện này cũng không nhìn ra, thật giống như một tên ngu ngốc!

Người tới tầm tắc cười khê hai tiếng, lập tức không hề khách khí buông lời châm chọc.

Không cần phải nói, tại thời khắc mấu chốt chạy đến chắn trước người Bồ Lô Địch tự nhiên là Lý Thần vẫn một đường theo Hàn Phong trở về Huyền Thiên Tông.

Mà thấy Lý Thần xuất hiện, Bồ Lô Địch cũng có chút kinh nghi, hắn chưa hề gặp qua Lý Thần tự nhiên không thể biết được thân phận Lý Thần.

Bất quá, thấy Lý Thần thay hắn xuất thủ giải vây, vừa rồi lại nghe Lý Thần nói câu kia, hắn rất dễ nhận ra Lý Thần đứng về phía mình.

Vì vậy Bồ Lô Địch cũng nghi hoặc nói:

- Vị bằng hữu này, xin hỏi người là...?

Lý Thần nghe Bồ Lô Địch hỏi, quay đầu nhìn Phí lão còn chưa hết kinh hoảng, lập tức nói:

- Đừng hỏi ta, ngay bản thân ta vẫn còn mù mờ không rõ ra sao, người muốn hỏi liền đi hỏi tiểu tử bên kia đi, ta chẳng qua chỉ là tay chân của hắn mà thôi.

“Tay chân?”

Bồ Lô Địch nghe được câu cuối cùng cũng nhin không được âm thầm buồn cười.

Ánh mắt cũng lập tức dời về phía Phí lão bên kia, lập tức một đạo thân ảnh quen thuộc rơi vào trong tầm mắt hắn, nhìn thấy đạo nhân ảnh này, khóe miệng Bồ Lô Địch cũng nhin không được nổi lên một cổ tiểu ý, sắc mặt cũng dần buông lỏng.

Người tới không phải ai khác, đúng là Hàn Phong đã xa cách từ lâu.

Ba người Hàn Phong cuối cùng cũng chạy tới kịp thời!

...

Nguyên bản chúng đệ tử Huyền Thiên Tông đang cau mày lo lắng, sau khi thấy Hàn Phong và Lý Thần đột nhiên xuất hiện, trong lòng cũng nhin không được dấy lên một trận kinh hỉ.

Ba năm qua, Huyền Cơ Tử chiếu theo kiến nghị của Hàn Phong, cũng không có tuyển nhận thêm đệ tử nhập môn.

Bởi vậy, hiện tại mọi người Huyền Thiên Tông ở đây đều nhận ra được Hàn Phong.

Mọi người thấy hắn còn dẫn theo một cường giả Thiên giai xuất hiện, sắc mặt cũng ào ào lộ ra vẻ cao hứng.

Mấy người thân thiết với Hàn Phong càng không nhin được kêu lên.

Nhất là Lâm Nguyệt và Lâm Phỉ Vân.

Qua thời gian ba năm, Lâm Phỉ Vân tuy rằng vẫn có dáng dấp một tiểu nha đầu như trước, nhưng rõ ràng đã lớn lên rất nhiều, nhất là phía trước ngực nàng đang dần lộ rõ khí tức thanh xuân của người thiếu nữ.

Lúc này Lâm Phỉ Vân đã lâu không gặp Hàn Phong cũng nhin không được vẻ hài lòng, lời kéo ngọc thủ Lâm Nguyệt ở một bên, vui vẻ kêu lên:

- Sư phụ, là sư huynh đã trở về, chúng ta có phải được cứu rồi hay không?

Lâm Nguyệt nghe vậy, đầu tiên khẽ xoa nhẹ hai bên đầu Lâm Phỉ Vân, ánh mắt lập tức tập trung trên người Hàn Phong ở giữa không trung, thần sắc lộ ra một vẻ kích động lẫn vui mừng.

Hiển nhiên, Lâm Nguyệt cũng có lòng tin rất lớn đối với Hàn Phong.

Mà Trầm Ngọc ở bên cạnh, vẻ mặt lúc này cũng rất kích động nhìn lên Hàn Phong, dù sao hai người nàng và Hàn Phong coi như trải qua vài lần sinh tử, cũng tận mắt chứng kiến Hàn Phong bị một gã võ giả Địa giai nhị phẩm truy sát ngày trước, cho tới hôm nay đã trưởng thành tới trình độ này.

Đối với biến hóa của Hàn Phong, tin tưởng không có bao nhiêu người có thể tương tợ hơn Trầm Ngọc.

Bởi vậy, sau khi nghe thấy câu hỏi của Lâm Phỉ Vân, Trầm Ngọc liên tưởng đến vài lần cùng Hàn Phong gặp nạn, tới cuối cùng tất cả đều chuyển nguy thành an, bởi vậy lập tức không chút do dự nói:

- Yên tâm đi, có Hàn Phong ở đây, chúng ta khẳng định sẽ không có chuyện gì!

Về phần tam đại đệ tử là Mạnh Hùng, Đoạn Nhạc và Nhất Kiên, sắc mặt ai nấy đều kích động nhìn lên Hàn Phong.

Bất tri giác, lực ảnh hưởng của Hàn Phong tại Huyền Thiên Tông dần dần tăng mạnh, mơ hồ có xu thế vượt qua Huyền Cơ Tử.

Lúc này Huyền Cơ Tử tuy rằng thụ trọng thương, nhưng ý thức tốt xấu vẫn còn thanh tỉnh.

Thấy Hàn Phong xuất hiện đúng lúc, Huyền Cơ Tử cũng là mừng rỡ, về phần phản ứng trên người đám đệ tử, Huyền Cơ Tử đều xem lại trong mắt nhưng không hề có chút cảm giác bất mãn nào, trái lại dường như còn có chút vui vẻ.

Dù sao, Huyền Cơ Tử từ lâu tựa hồ đã nhận định rằng Hàn Phong sẽ trở thành tông chủ kế nhiệm Huyền Thiên Tông, Huyền Cơ Tử trước hết cho hắn quyền lợi cũng là có phần ý tứ này trong đó.

Nếu như không phải lo lắng đến niên kỷ Hàn Phong còn quá nhỏ, rất khó khiến kẻ dưới phục tùng, bằng không Huyền Cơ Tử đã trực tiếp lui xuống nhường ghế cho hắn rồi.

Thế nên đối với việc chúng đệ tử Huyền Thiên Tông sùng bái Hàn Phong như vậy tự nhiên cũng là chuyện bình thường.

Kỳ thực, không biết từ lúc nào, những năng lực kinh người được Hàn Phong lần lượt bày ra đã khiến Huyền Cơ Tử dần dần quên mất tuổi tác thực sự của hắn rồi.

Tại giữa sân, đột nhiên thấy Hàn Phong xuất hiện ngay bên cạnh mình, Phí lão đầu tiên vô cùng kinh ngạc, sau đó liền kinh hỉ nói:

- Hảo tiểu tử, cuối cùng ngươi cũng trở về, ngươi nếu không đến, mạng già này của ta muốn ngã tại đây rồi.
Nghe vậy, Hàn Phong cũng cười cười, lập tức nói:

- Trước giải quyết đám phiền toái này đã, chờ chút nữa lại ôn chuyện sau!

Chẳng qua, sự xuất hiện đột ngột của Hàn Phong và Lý Thần đã triệt để làm đảo lộn kế hoạch nhóm người Diệp Hạo Thiên rồi.

codon.traí

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

324. Chương 306: Cường Thế Trở Về.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Minh Khấp và gã cường giả Thiên giai bên cạnh cảm nhận được khí tức trên người Lý Thần mơ hồ còn mạnh hơn so với Bồ Lô Địch một phần, tâm trạng không ngừng hiện lên tia kiêng kỵ.

Không tự chủ được, hai người hơi lui lại phía sau vài bước, mà bên này Phí lão cũng giống như vậy, lão giả mặc tang bào khi thấy Hàn Phong xuất hiện cũng cảm thụ được khí tức trên người hắn không hề kém, liền lập tức liếc mắt ra hiệu rồi cùng lui về phía sau.

Bốn người quay về đứng chung một chỗ, ánh mắt cảnh giác nhìn về hai phía Lý Thần và Phí lão.

Mà phía sau đó không xa chính là Hạo thiên, trông thấy hai người đột nhiên xuất hiện, sắc mặt biến thành một mảnh âm trầm.

Nhất là khi nhìn thấy Hàn Phong đứng kế bên Phí lão, trong mắt hắn càng hiện lên một vẻ kinh hãi.

Diệp Hạo Thiên tuy rằng không phải là cường giả Thiên giai, nhưng ba năm qua thực lực hắn cũng đạt tới cảnh giới Địa giai bát phẩm.

Thiên phú như vậy, có thể nói bản thân Diệp Hạo Thiên không tệ chút nào.

Hơn nữa thân phận hắn còn là thiếu chủ Tinh Hải Các, là nhân vật được trọng điểm bồi dưỡng, sử dụng các loại vũ kỹ cùng bí pháp từ hàng Địa giai trở lên, bởi vậy dù địch thủ trong mắt có là Địa giai đỉnh phong cũng không hề thua kém.

Thế nhưng, khi hắn nhìn lên Hàn Phong lại cảm thụ được một cỗ khí tức khiến hắn cảm giác bản thân không thể địch nổi.

Loại khí tức này hắn cũng đã gặp qua, tại trên người hai vị lão giả đứng ở phía sau, của cả nhóm người Bồ Lô Địch đứng trong sân, hắn đều cảm thụ rất rõ ràng.

Đây là cảm giác áp bách chỉ thuộc về cường giả Thiên giai.

Có điều loại cảm giác áp bách kia thế nhưng lại xuất hiện ở Hàn Phong, người có tuổi đời còn nhỏ hơn so với hắn, chuyện này thật khiến hắn vô cùng chán ghét.

Nhưng tất cả chuyện đó vẫn không bằng sự kinh ngạc và nỗi sợ hãi tràn ngập trong lòng Diệp Hạo Thiên.

Lúc này mới cách bao lâu thời gian, Hàn Phong dĩ nhiên đã thăng cấp trở thành cường giả Thiên giai?

Trong lòng Diệp Hạo Thiên vẫn tràn đầy nghi vấn, nhưng sự thực trước mắt lại không cho hắn có quyền không tin.

Cường giả Thiên giai chưa đến hai mươi tuổi, phát hiện này không khỏi hung hăng đã kích lòng tự tin của Diệp Hạo Thiên.

Nguyên bản hắn vẫn nghĩ thiên phú của hắn đã xem như không kém rồi, tuy rằng ngày trước ở Thiên Thánh đại hội, hắn cũng kiến thức qua thực lực bất phàm của Lý Ngọc và Hàn Phong.

Thế nhưng một người trong đó xuất thân từ Thiên môn vốn được truyền lưu từ thời viễn cổ, với người này Diệp Hạo Thiên tự nhiên không lấy làm lạ.

Nhưng chính Hàn Phong lúc này đã để lại cho hắn ấn tượng sâu đậm, vốn nghĩ trải qua ba năm nỗ lực dựa vào thiên phú bản thân, hơn nữa còn thêm một vài nhân tố khác trợ giúp, thực lực hắn đã có bước tiến bộ phi thường.

Diệp Hạo Thiên tự nhận thực lực hắn bây giờ, trong giới trẻ tuổi rất hiếm gặp được địch thủ, ngay cả Lý Ngọc cũng chưa chắc thắng được hắn.

Chỉ bất quá tại khoảnh khắc Hàn Phong xuất hiện, Diệp Hạo Thiên liền chịu chấn động thật mạnh, khiến hắn chỉ biết nhìn chằm chằm lên người Hàn Phong, quên hết mọi việc chung quanh.

Không chỉ là Diệp Hạo Thiên, mấy người Minh Khấp ở trong sân cũng cảm thụ được khí tức trên người Lăng Phong, sắc mặt đều kinh ngạc vô cùng.

Lúc này Lý Thần đã dẫn theo Bồ Lô Dịch tới bên người Hàn Phong.

Bồ Lô Dịch đã lâu không gặp Hàn Phong, cảm thụ được khí tức khác biệt trên người hắn, không khỏi cười nói:

- Cừ thật, dĩ nhiên đã đạt được Thiên giai, trước đây vẫn quá coi thường người rồi.

Thấy Bồ Lô Dịch đang bị trọng thương, Hàn Phong móc ra từ trong lòng một viên dịch tâm tán, đưa cho Bồ Lô Dịch, sau đó nói:

- Nuốt nó vào, cái này dùng để hóa giải thương thế của người.

- Tiểu tử, hiện tại cần phải làm gì, để lão đầu tử ta giải quyết bọn chúng luôn chứ?

Thanh âm Lý Thần không lớn nhưng cũng đủ cho mấy người Minh Khấp nghe.

Cả bốn người vẫn đặt lực chú ý lên người Hàn Phong, lúc này nghe được ngữ khí cuồng vọng của Lý Thần, ánh mắt mới chuyển dời liền người hắn.

Chẳng qua vừa nhìn lại càng khiến mấy người thêm nhẩn mặt.

- Khí tức thật mạnh, so với bất kỳ người nào ở đây đều mạnh hơn.

Lão giả mặc ma y nhìn lên Lý Thần, lẩm bẩm nói.

Ba người còn lại sắc mặt đều lộ vẻ ngưng trọng.

Bất quá lúc này Hàn Phong tiến về phía trước hai bước, đầu tiên nhìn mọi người Huyền Thiên Tông ở phía sau, gật đầu hướng về đám người Lâm Nguyệt và Trầm Ngọc, lúc này Tiêu Linh đang ở sát cạnh bọn họ, thì thầm trao đổi gì đó với Trầm Ngọc.

Lập tức, Hàn Phong đưa ánh mắt dời tới một trưởng lão đang nâng đỡ Huyền Cơ Tử, người sau cũng nhìn lại hắn rồi lộ ra một bộ cười khố.

Hàn Phong thoáng cân nhắc, phát hiện khí tức trên người Huyền Cơ Tử tuy rằng mười phần yếu ớt nhưng vẫn thuộc về khí tức của cường giả Thiên giai, trong lòng nhất thời vui vẻ.

Tiếp theo, dùng nhãn thần ra hiệu cho mọi người yên tâm, Hàn Phong quay đầu lại, chậm rãi quét mắt nhìn vài gã cường giả Thiên giai và cả đoàn người từ những thế lực bất đồng phía sau bọn họ.

Sau khi hết toàn bộ, hắn mới mở miệng nói:

- Hôm nay các người đã tới, vậy đều lưu lại nơi này cho ta.

- Khẩu khí thật lớn, tiểu tử, tuy rằng không biết ngươi đã tới cấp bậc nào trong cường giả Thiên giai nhưng bên này chúng ta cũng không chỉ có bốn người, người phải lưu lại chính là các ngươi.

Minh Khấp nhìn chằm chằm Hàn Phong, cất giọng âm tàn nói.

Minh Khấp nói xong liền nhìn về phía đoàn người, hai lão giả vẫn đứng sau lưng Diệp Hạo Thiên tùy thời hành động cũng lắc mình đi tới bên cạnh bốn người.

Như vậy, cường giả Thiên giai bên phía Minh Khấp trong nháy mắt tăng lên thành sáu người, mà bên này Hàn Phong cũng chỉ có ba người, cộng thêm cả Bồ Lôi Dịch bị thụ thương.

Lúc này, Diệp Hạo Thiên cũng từ trong chấn động hồi tỉnh lại.

Sau khi khôi phục tinh táo, Diệp Hạo Thiên cũng hiểu thế cuộc trước mắt, tựa hồ đối với bọn họ không phải mười phần có lợi, vì vậy Diệp Hạo Thiên liền lạnh giọng nói:

- Vây lấy bốn người bọn họ, còn lại đoàn người chúng ta trước tiên giải quyết những người còn lại trong Huyền Thiên Tông.

Chủ ý này của Diệp Hạo Thiên có thể nói là thâm độc đến cực điểm, hần tính toán mặc dù không thể tru diệt bốn người Hàn Phong nên muốn thừa dịp bọn họ bị sáu người Minh Khấp bao vây, trước chém giết hết người Huyền Thiên Tông.

Cứ như vậy, mặc dù bốn người Hàn Phong không chết, Huyền Thiên Tông trên danh nghĩa cũng chẳng còn.

Minh Khấp nghe được hiệu lệnh của Hạo Thiên, trong nháy mắt liền hiểu ra ý tứ của hần, lập tức lĩnh hội rồi đánh mắt ra hiệu cho những người bên cạnh.

Mà ở phía đối diện, Hàn Phong nghe được lời Hạo Thiên, biểu tình cũng hơi trầm xuống.

Khi mọi người ở đây đang muốn ủa lên, từ trên núi bất ngờ truyền đến một tiếng rống giận dữ cuồng bạo vô cùng.

Ngay sau đó, một tia sáng màu trắng theo thanh âm nhanh chóng từ trên đỉnh núi chạy gấp xuống.

Theo bóng thân ảnh màu trắng dần dần tiếp cận, nhất thời một cỗ khí tức tràn ngập uy nghiêm và bạo lệ ập về phía mọi người.

Đạo khí tức cuồng bạo như phô thiên cái địa không tới bao lâu đã bao phủ toàn bộ đỉnh núi.

Bất kể là đệ tử Huyền Thiên Tông hay nhóm người Diệp Hạo Thiên cũng bị cỗ khí tức đột nhiên xuất hiện này khiến giật mình kinh ngạc.

Duy nhất chỉ có Hàn Phong, khi hần quay đầu lại thấy bóng hình màu trắng, đầu tiên là sững sốt, đợi cho hần nhìn rõ được hình dạng thân ảnh, trong lòng liền có chút sáng tỏ.

Mà thân ảnh màu trắng noãn dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, trong chớp mắt đã đi tới trước mặt Lăng Phong, nhưng thân ảnh màu trắng vẫn không dừng động tác, trái lại lao thẳng Hàn Phong!

codon.tra

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

325. Chương 307: Tiểu Bạch Xuất Trận. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Động tác thân ảnh màu trắng mười phần nhanh nhẹn, ngay khi mọi người còn chưa kịp phản ứng đã lao về phía Hàn Phong.

Đối mặt với biến hóa đầy bất ngờ, Lý Thần ở một bên có chút ngạc nhiên, đang muốn ra tay thay Hàn Phong ngăn thân ảnh màu trắng lại thì thấy Hàn Phong mỉm cười ngênh đón.

Ngay khi thân ảnh màu trắng gần đụng vào Hàn Phong, giống như được phanh gấp lại, thân hình văng vèo dừng ở trước mặt Hàn Phong.

Nhất thời cả thân hình một con ma thú trắng toát xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Thân hình ma thú vừa dừng lại, đầu tròn hơi ngẩng lên, một tiếng hổ gầm chọt vang vọng khắp đỉnh núi. Cùng với tiếng hổ gầm này, trên người ma thú màu trắng tản mát ra khí tức cực kỳ mạnh mẽ, khiến cho mọi người xung quanh cảm giác hít thở không thông.

Ánh mắt mọi người đều tập trung lên người con ma thú đột nhiên xuất hiện này.

Lý Thần trông thấy đây bất quá chỉ là một đầu tiểu bạch hổ, trong mắt liền lộ vẻ kinh ngạc.

Dùng kiến thức hần từng trải qua cũng nhìn không ra được ma thú trước mắt thuộc về chủng loại nào.

Khí tức từ trên người con ma thú này, Lý Thần có thể mười phần xác định, con ma thú không hợp nhãn trước mắt này có thực lực Thiên giai.

Nhưng mặc cho hần nghĩ nát đầu cũng không biết tại sao trên Huyền Thiên Tông lại xuất hiện một con ma thú Thiên giai, chẳng qua trông thấy biểu tình Hàn Phong bây giờ cũng không có bất luận gì là kinh nghi hay cảnh giác, trái lại còn lộ ra một tia mỉm cười nhàn nhạt.

Suy nghĩ này trong đầu Lý Thần cũng rất giống với suy nghĩ của nhóm người Diệp Hạo Thiên.

Cảm thụ được trên người Tiểu Bạch phát ra khí tức thuộc về ma thú Thiên giai, sắc mặt mấy người đều là một mảnh âm trầm, hần nhiên còn tệ hơn so với lúc Hàn Phong và Lý Thần xuất hiện.

Tuy nói nguyên bản Diệp Hạo Thiên đã đưa Lý Thần vào trong vòng tính toán, nhưng hần cũng không nghĩ tới thực lực Lý Thần dĩ nhiên còn mạnh hơn so với tình báo miêu tả rất nhiều.

Mà càng làm cho hần không ngờ tới chính là, Hàn Phong nguyên bản vẫn là võ giả Địa giai, trải qua thời gian hơn một năm, thoáng cái dĩ nhiên biến thành cường giả Thiên giai.

Tuy rằng biểu hiện ra ngoài, bên Diệp Hạo Thiên có tới sáu gã cường giả Thiên giai, phía đối phương có ba thêm một người bị thương, thực lực tuy hơn bên này một bậc, nhưng nếu muốn đánh, thắng bại thế nào còn chưa rõ.

Nhưng lúc này đột nhiên lại không biết từ đâu chạy ra một con ma thú Thiên giai, cứ như vậy với nhóm người Diệp Hạo Thiên mà nói, thế cục đã hoàn toàn đảo chiều.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Diệp Hạo Thiên cùng với mấy người Minh Khấp lập tức trở nên mười phần âm trầm.

Mặc cho bọn hần ai cũng không nghĩ đến, nguyên bản thắng lợi dễ dàng như trở bàn tay, kết quả lại dẫn tới tình cảnh này.

Bất quá đối với đông đảo chúng đệ tử Huyền Thiên Tông mà nói, tâm tình có bước chuyển biến cực lớn, từ ban đầu vô cùng lo lắng khẩn trương, thẳng đến hiện tại là kích động và hưng phấn, thay đổi cả một trời một vực.

Đối với ma thú màu trắng đột nhiên xuất hiện này, đông đảo chúng đệ tử Huyền Thiên Tông tự nhiên quen thuộc dị thường.

Mà trong đám người này, Lâm Phỉ Vân sau khi nhìn thấy ma thú màu trắng xuất hiện, còn quệt miệng bất mãn nói:

- Tiểu Bạch kia, mấy ngày này ta tìm nó chơi đùa nó đều đang ngủ, căn bản không thèm chú ý tới ta, hiện tại sư huynh vừa trở về nó đã bắt người điên cuồng chạy tới, thật là quá đáng rồi.

Trầm Ngọc ở một bên lại mỉm cười, có chút tỉnh ngộ giải thích:

- Thảo nào mấy ngày nay bộ dáng Tiểu Bạch có chút vô tình, ngay cả ta cho nó hai viên linh đan thất phẩm nó cũng không thèm để ý, nguyên lai mấy ngày nay nó đang ở trong thời kỳ đột phá.

- Đột phá? Tiểu Bạch không phải ma thú Địa giai sao? Ngọc tỷ tỷ, người nói nó đột phá, lẽ nào hiện tại Tiểu Bạch đã là ma thú Thiên giai rồi sao?

Lâm Phi vân kinh ngạc hỏi.

Trầm Ngọc cũng có chút không xác định nói:

- Ta cũng không quá rõ ràng, nhưng dựa theo khí tức trên người Tiểu Bạch hiện tại, cộng thêm biểu hiện lúc trước hẳn là không sai.

Bên này hai nàng đang nghị luận, bên kia Hàn Phong cũng đang có động tác.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Hàn Phong đưa tay không chút khách khí, trực tiếp nắm lấy cái cổ con ma thú màu trắng, nhấc tới trước mặt mình, cười nói:

- Tên gia hỏa này, xem ra người quả thật rất thành thoi a, hơn hai năm không gặp cũng đã trở thành ma thú Thiên giai rồi.

- Ngao!

Bị Hàn Phong bắt được như vậy, Tiểu Bạch tất nhiên vô cùng bất mãn, nghe lời Hàn Phong nói như vậy, càng há mồm kêu to một tiếng.

Trông thấy bộ dáng Tiểu Bạch như vậy, Hàn Phong cười cười, lập tức buông tay ra, nói:

- Bất quá người tới cũng vừa lúc, như vậy lão gia hỏa mặc hắc ý kia liền giao cho người phụ trách đi, không thành vấn đề chứ?

Trả lời Hàn Phong chính là một tiếng gầm nhẹ đặc ý.

Thấy thế Hàn Phong liền gật đầu thỏa mãn, quay đầu nhìn về phía Bồ Lô Địch nói:

- Xem ra đã định trước đám người này không thể thoát rồi. Bồ Lô Địch, người còn có thể tiếp tục chiến đấu không?

Sau khi sử dụng định tâm đan do Hàn Phong đưa cho, sắc mặt Bồ Lô Địch rốt cuộc đã hồi lại một chút, nghe vậy liền thần nhiên cười, nói:

- Già rồi, tốt nhất các người cứ để lại cho ta một tên yếu nhất, đối phó với một người ta nghĩ hẳn không vấn đề gì!

Nghe vậy Hàn Phong cũng yên tâm gật đầu, lập tức vọt tới trước nhóm người Minh Khấp, cất giọng nói:

- Minh Khấp, ba năm trước đây người không thể giết được ta, hôm nay ta liền nhìn xem người có thể hay không chạy thoát khỏi tay ta.

Nói xong, Hàn Phong cũng không chờ hắn trả lời, thân hình khê động, lập tức thi triển thốn ảnh, giữa không trung mơ hồ chỉ để lại một đạo tàn ảnh nhàn nhạt không rõ.

Rất nhanh, Hàn Phong đã xuất hiện tại trước người Minh Khấp, trong ánh mắt khiếp sợ của đối phương, quyền đầu của Hàn Phong mỗi lúc một gần.

“Ầm ầm!”

Cũng may Minh Khấp coi như là một cường giả Thiên giai tam phẩm, sau khi trải qua thoáng phân thần cũng kịp thời bật người phản ứng.

Nhìn thấy khí tức trên người Hàn Phong không hề yếu hơn mình, trong lòng Minh Khấp ngưng trọng, lập tức không dám khinh thường, hai tay đưa về phía trước, đầu khí trong cơ thể đều quán nhập trong hai tay, đồng thời thân hình Minh Khấp cũng lui nhanh về phía sau.

Một tiếng “ầm ầm” chính là do Thiên giai đầu khí của Hàn Phong và Minh Khấp sau khi tiếp xúc rồi đột nhiên nổ tung.

Minh Khấp chỉ cảm thấy hai tay vừa chạm phải quyền đầu của Lăng Phong lập tức truyền đến cảm giác tê dại, không kịp nghĩ nhiều, dựa vào kinh nghiệm qua nhiều năm tranh đấu, thân hình Minh Khấp mạnh mẽ thối lui nhằm hóa giải nốt phần lực lượng còn lại, nỗ lực thoát ra khỏi công kích của Hàn Phong.

Chẳng qua Hàn Phong sao để hấn đơn giản thoát được.

Tuy rằng Hàn Phong hiện tại mới chỉ là Thiên giai nhất phẩm, nhưng hấn lại khác biệt với cường giả Thiên giai nhất phẩm bình thường.

Đừng quên hấn thật ra đã tán công tới chín lần, trải qua thiên tân vạn khổ mới tu luyện thân thể tới kim nguyên chi thể, đồng thời có được cửu chuyển tiên thiên đấu khí, loại tồn tại gần như là nghịch thiên.

Trải qua hơn một tháng tu luyện, hiện tại Hàn Phong tuy rằng vẫn là cảnh giới Thiên giai nhất phẩm như trước nhưng nếu muốn đánh một trận, kể cả hai người Phí lão và Bồ Lô Địch muốn thắng hấn cũng phải qua một phen trắc trở.

Hiển nhiên, thực lực Minh Khấp vốn thua kém Phí lão và Bồ Lô Địch một phẩm, muốn chống đỡ càng thêm khó khăn.

Lúc này, Hàn Phong không ngừng thi triển thốn ảnh, thân hình hấn tại giữa không trung không ngừng biến hóa phương vị, trong chớp mắt lại một lần nữa tiếp cận Minh Khấp.

Ngay sau khi Hàn Phong xuất thủ, Lý Thần và Phí lão đứng sau hấn cũng xuất thủ, thực lực Lý Thần là cao nhất bên phía Hàn Phong, bởi vậy không chờ phân công, Lý Thần trực tiếp chọn lão giả mặc ma y làm mục tiêu, người này chính là người có thực lực cao nhất bên phía Diệp Hạo Thiên.

Lão giả mặc tang bào có đấu khí đã đạt tới Thiên giai tứ phẩm, bất quá cũng chỉ mới vừa thăng cấp mà thôi, nếu muốn đánh tự nhiên không phải là đối thủ Phí lão chứ chưa nói đến người có thực lực Thiên giai ngũ phẩm như Lý Thần.

Bị Lý Thần chọn làm mục tiêu, lão giả mặc ma y nhất thời hoảng hốt, lập tức càn vội vàng vận chuyển đấu khí toàn thân, gọi lão giả mặc lục bào bên cạnh cùng nghênh địch.

Lão giả mặc lục bào cũng biết rõ, Lý Thần đột nhiên xuất hiện chính là người có thực lực cực mạnh, bằng thực lực lão giả mặc ma y sợ rằng khó có thể đối phó được.

Bởi vậy, hấn cũng không lưỡng lự, vội vàng triển khai đấu khí, tiến lên cùng với lão giả mặc ma y đối phó với Lý Thần.

Về phần Phí lão lại trực tiếp tìm tới tên cường giả Thiên giai nhị phẩm trước đó đã đối chiến cùng mình.

Lúc trước bị hai người liên thủ giáp công, Phí lão bị ép cho mười phần khó khăn, lúc này có cơ hội đơn độc giao thủ, Phí lão tự nhiên phát tiết, trả lại một cỗ ghen ghét phải chịu lúc trước.

Thế nên ngay khi Phí lão công kích tới đối thủ cũng không hề bảo lưu thực lực, tung ra toàn bộ đấu khí, trong lúc nhất thời tựa như ngay lập tức muốn đánh bại đối thủ.

Tiểu Bạch nhìn thấy ba người đều có đối thủ cũng không cam lòng tỏ ra yếu kém, hét lớn một tiếng, thân ảnh nhỏ bé lập tức lao vút đi, biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Khi nó xuất hiện, thân ảnh Tiểu Bạch đã dừng lại trước người lão giả mặc hắc bào, người lúc trước vẫn luôn trốn sau lưng Hạo Thiên.

Lão giả mặc hắc bào này là cường giả Thiên giai của Tinh Hải Các, tên là Triệu Thụy Vân, thực lực đấu khí đã tới Thiên giai nhị phẩm.

Mà Tiểu Bạch cũng chỉ mới thăng cấp thành ma thú Thiên giai trước đó một ngày, lực lượng bản thân còn chưa ổn định nên cũng không tính là quá mạnh mẽ.

Thế nhưng dù sao hiện tại Tiểu Bạch cũng là ma thú Thiên giai, sự cường đại của ma thú Thiên giai tự nhiên không cần bàn cãi.

Ma thú Thiên giai không chỉ có được đấu khí Thiên giai mà bất kể ai cũng mơ ước, đồng thời còn có lực phòng ngự cực mạnh của thân thể ma thú. Hơn nữa tình huống của Tiểu Bạch còn có chút đặc thù, ngay

vừa rồi Hàn Phong quan sát thoáng qua một phen liền phát hiện, lực lượng chân chính của Tiểu Bạch sợ rằng đã tương tự với người có thực lực Thiên giai tam phẩm.

Cũng chính bởi vậy, Hàn Phong mới có thể lựa chọn cho Tiểu Bạch hỗ trợ đối địch.

Triệu Thụy Vân hiển nhiên có rất ít kinh nghiệm giao đấu với ma thú Thiên giai, lúc này thấy Tiểu Bạch nhắm hấn chạy tới, nhất thời có chút luống cuống tay chân, chỉ giao phong hai ba lần đã bị Tiểu Bạch bức cho chặt vật không ngớt.

Theo Tiểu Bạch xuất thủ, bên phía Diệp Hạo Thiên chỉ còn lại một cường giả Thiên giai vừa mới thăng cấp không lâu.

Đây cũng là cường giả có thực lực yếu nhất trong mấy người bọn họ, vừa lúc giao cho hấn đối phó với Bồ Lô Diệt.

Tuy rằng Bồ Lô Diệt bị thương, nhưng qua đan dược của Hàn Phong trị liệu cũng tạm thời được áp chế, huống chi Bồ Lô Diệt dù sao cũng là cường giả Thiên giai tứ phẩm đỉnh phong, mặc dù thụ thương những muốn đối phó cũng không dễ dàng gì.

Bởi vậy, trong lúc giao thủ với cường giả Thiên giai mới thăng cấp không lâu kia, tuy rằng Bồ Lô Diệt không còn nhiều sức chiến đấu nhưng trong khoảng thời gian ngắn đối thủ cũng không thể làm gì được hấn.

Giữa không trung, mười người một thú rất nhanh chia ra rồi cùng nhau quần đấu!

...

Diệp Hạo Thiên thấy mấy người Minh Khấp bị cuốn lấy, trong lúc nhất thời không thể thoát thân, trong mắt liền hiện lên một tia tàn nhẫn, trong đầu đang nghĩ muốn dẫn vài trăm người phía sau xông lên hạ thủ đệ tử Huyền Thiên Tông...

Thế nhưng lại bị khí tràng phát ra từ cuộc chiến của mười người một thú giữa không trung hoàn toàn ngăn trở.

Nhất là Tiểu Bạch, thân là ma thú, lại là ma thú Thiên giai có đẳng cấp tối cao, bản thân còn kế thừa lực lượng của một đời Cửu U Bạch Hồ, khí thế phát ra từ trên người nó càng mạnh hơn so với những cường giả Thiên giai trong sân.

Thiên giai uy áp trên người Tiểu Bạch vượt xa mọi người càng khiến cho lồng ngực nhóm người Diệp Hạo Thiên cảm giác khó chịu, hít thở khó khăn đừng nói chi là tiếp cận nó.

Bất đắc dĩ, nhóm người Diệp Hạo Thiên cũng chỉ có thể đứng ở một bên giương mắt nhìn.

Mà hiện tại Hàn Phong được đầu khí Thiên giai chống đỡ, thốn ảnh cũng được hấn thi triển vô cùng nhuần nhuyễn.

Tốc độ của Minh Khấp căn bản không thể tránh được truy kích của Hàn Phong, thân hình chỉ vừa giật lại một chút liền lập tức bị Hàn Phong tiếp cận.

- Ba năm trước đây, một chương đó liền trả lại cho ngươi!

Hàn Phong khẽ quát một tiếng, tay trái bỗng nhiên đánh ra.

- Liệt Địa Chưởng!

Chỉ thấy không khí quanh thân Hàn Phong trong nháy mắt bị hút vào lòng bàn tay, hình thành một vòng xoáy vô hình.

Vòng xoáy xoay tròn với tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã phát triển lên gấp đôi, lúc này toàn bộ bàn tay Hàn Phong đều bị vòng xoáy này phủ kín.

Hai mắt ngưng trọng, từ trên bàn tay đang đẩy nhanh về phía mình, Minh Khấp cảm thụ được một cỗ lực lượng uy hiếp đến tính mạng bản thân.

Mắt thấy tốc độ của mình căn bản kém xa Hàn Phong, biết tiếp tục tránh né cũng chỉ vô dụng, Minh Khấp đành cắn răng một cái, cả người như dừng thẳng lại giữa không trung, đột nhiên thân hình vừa chuyển, quay người hướng phía Hàn Phong phóng đi, đồng thời một tay đánh mạnh ra.

Trông thấy tư thế của Minh Khấp, khoe miệng Hàn Phong cũng nổi lên một cổ cười nhạt.

Tư thế trước mắt này của Minh Khấp, tuy rằng Hàn Phong chỉ thấy qua một lần nhưng ký ức vẫn còn mới nguyên, Minh Khấp đánh ra một chiêu này cũng là chiêu năm đó đã thương hấn tại Thiên Thánh cốc, chính là Huyết Sát Huyền Chưởng.

Liệt Địa Chưởng chống lại Huyết Sát Huyền Chưởng của Minh Khấp, tình huống vẫn giống ba năm trước đây nhưng lại hoàn toàn bất đồng.

Ba năm trước đây, khi Hàn Phong đối diện Minh Khấp thì tu vi mới chỉ thăng cấp lên Địa giai lục phẩm, khoảng cách so với Minh Khấp lúc đó không khác gì đất so với trời.

Nhưng ngoại trừ Hàn Phong ra, còn có ai có thể nghĩ đến, chỉ qua ba năm thời gian, hôm nay hàn Phong đã trở thành cường giả Thiên giai, có thể tự thân đối kháng lại Minh Khấp.

- Huyết Sát Huyền Chưởng sao? Lần này bản thân ta muốn nhìn xem, Huyết Sát Huyền Chưởng của người lợi hại hay Liệt Địa Chưởng của ta càng mạnh hơn.

Hàn Phong trầm giọng nói.

Vừa dứt lời, bàn tay hai người liền đụng vào nhau cực mạnh.

Vòng xoáy vô hình và bàn tay đỏ như máu trong nháy mắt đan vào nhau, nhất thời đầu khí ngập trời bắn ra bốn phía, làm bỏng rất da mặt cả hai người.

Chỉ bất quá, Cửu Chuyển Huyền Công của Hàn Phong đã luyện thành cực điểm, bằng vào lực phòng ngự cường đại của kim nguyên chi thể thì điểm ấy lực lượng không thể tạo thành bất kể thương tổn gì với hấn.

Khi hấn buông bỏ đầu khí phòng ngự, từ đó dốc toàn lực vào một chưởng, lực lượng so với Minh Khấp phải mạnh hơn rất nhiều.

Hai người vừa mới giao thủ, Minh Khấp liền cảm thấy một loại lực lượng còn muốn bá đạo hơn so với Huyết Sát Huyền Chưởng đang truyền từ tay hấn vào trong “thể nội”.

Tâm trạng vốn đang kinh hãi, Minh Khấp còn chưa kịp làm ra bất luận phản ứng gì, lực lượng của Huyết Sát Huyền Chưởng trong nháy mắt liền bị liệt Liệt Địa Chưởng của Hàn Phong phá vỡ tan tành.

Ngay sau đó, một cỗ lực lượng mạnh mẽ không thể đối kháng thoát cái liền điên cuồng tiến vào cơ thể Minh Khấp.

Phụt...

Minh Khấp phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt cũng trở nên vặn vẹo và thống khổ.

Duy Linh

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiệt

326. Chương 308: Hàn Phong Phát Uy.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Thân hình nhanh chóng lui lại phía sau vài bước, sắc mặt Minh Khấp hoảng sợ nhìn chăm chăm Hàn Phong trước mặt, thần tình một mảnh âm trầm bất định, toàn bộ cánh tay giấu trong tay bào cũng triệt để mất đi tri giác.

Hiển nhiên, một kích vừa rồi của Hàn Phong đã tạo cho hắn thương tổn mười phần nghiêm trọng.

Hiện tại, trong lòng Minh Khấp vô cùng ảo não và hối hận, hối hận lúc trước vì sao không có một chưởng trực tiếp giết chết Hàn Phong, lại cho hắn lúc này trở thành cường giả Thiên giai, hơn nữa thực lực còn trên mình một bậc.

Thế nhưng, mặc dù trong lòng đang rất hối hận, có điều chuyện đã tới lúc không thể cứu vãn.

Hàn Phong sau khi một kích đắc thủ, tự nhiên sẽ không dừng lại, nếu như không phải vừa rồi mình kịp thời chạy tới mà nói, không chừng bây giờ Huyền Thiên Tông đã không còn tồn tại nữa.

Nếu như để chuyện ngoài ý muốn như vậy phát sinh, Hàn Phong sợ là sẽ phải hối hận cả đời.

Bởi vậy những địch nhân trước mắt này một khi tạo thành thương tổn và uy hiếp tới Huyền Thiên Tông, Hàn Phong tuyệt không có ý định thủ hạ lưu tình.

Thân hình khẽ động, thôn ảnh được Lăng Phong dùng đến mức tận cùng, rất nhanh, Hàn Phong một lần nữa xuất hiện trước người Minh Khấp, người sau lúc này vẫn còn chưa hóa giải toàn bộ lực đạo của chiêu liệt địa kích lúc trước, hiện tại thấy Hàn Phong kéo tới, trong mắt lập tức hiện lên một tia sợ hãi bất an.

Đang muốn mở miệng nói chuyện nhưng Hàn Phong lại không cho hắn cơ hội, trực tiếp vươn hai ngón tay, nhắm nơi trái tim trên ngực trái Minh Khấp đánh tới.

- Diệt Tịch Chỉ!

Đấu khí cường đại xuyên thấu qua ngón tay, trong nháy mắt hình thành một thanh lợi kiếm màu trắng.

Lợi kiếm màu trắng đầu tiên xuyên thấu qua cánh tay được Minh Khấp vung ra nhằm cản đòn, ngay sau đó tựa như không gặp bất luận ngăn trở nào, trực tiếp xuyên thấu qua ngực Minh Khấp.

Đấu khí mạnh mẽ tại cơ thể Minh Khấp bạo tạc trong nháy mắt, biến trái tim Minh Khấp thành từng mảnh vụn.

Hàn Phong đứng ngay trước người Minh Khấp, chỉ thấy thân thể hắn đột nhiên chấn động co rúm lại, hai mắt trợn tròn, làm như không thể tin được tất cả mọi chuyện phát sinh trước mắt. Nhưng lập tức trong mắt hắn lưu lại một đoàn quang thải, trong nháy mắt theo trái tim bị phá nát cũng dần dần dập tắt.

Một cước đá văng Minh Khấp ra khiến thân hình hắn bị rơi xuống trước người Diệp Hạo Thiên hơn mười trượng. “Bịch”, thân thể vừa rơi xuống đất rồi không còn bất luận động tĩnh gì nữa, hiển nhiên đã biến thành một thân xác rồi.

Thấy Minh Khấp há miệng thật to, chết không chớp mắt, da đầu Diệp Hạo Thiên và đám người sau lưng đều có chút tê dại.

Minh Khấp là ai, nhóm người Diệp Hạo Thiên tự nhiên biết rất rõ ràng, bất quá...

Tại lúc này, một cường giả Thiên giai tam phẩm thực lực cực mạnh lại dễ dàng bị giết chết như vậy, mọi người đều không nhận được sự kinh hãi đang lẫn át trong lòng.

Nhất là ánh mắt nhìn về phía Hàn Phong càng tràn ngập vẻ chấn động không thể tin được.

Không tới thanh niên không tới hai mươi tuổi đã có thể dễ dàng đánh chết cường giả Thiên giai tam phẩm như Minh Khấp, đại lực có bao giờ xuất hiện thiên tài kinh khủng như vậy? Trong lòng mọi người đều tràn ngập nghi vấn. Bất quá, Hàn Phong không hề để ý đến những người này, sau khi hắn giải quyết nhanh gọn Minh Khấp liền quay sang phía Bồ Lô Địch chạy thẳng tới.

Tuy rằng đối thủ của Bồ Lô Địch trong khoảng thời gian ngắn không thể tạo thành thương tổn với hắn, nhưng dù sao Bồ Lô Địch đã thụ thương, Hàn Phong cũng không muốn thấy hắn phải chiến đấu mà nhận thêm thương tổn.

Mà ở bên Lý Thần và Phí Lão, ngay cả Tiểu Bạch tựa hồ cũng không gặp phải chuyện gì quá phiền phức, bởi vậy Lăng Phong trước tiên chọn tới chỗ Bồ Lô Địch.

Thấy Hàn Phong nhanh như vậy đã giải quyết xong Minh Khấp, đám người Huyền Thiên Tông phía dưới vô cùng kích động, trên mặt lộ rõ nét cười hưng phấn. Kế tiếp, dưới sự trợ giúp của Hàn Phong, tên cường giả Thiên giai nhất phẩm đang giao chiến với Bồ Lô Địch kia căn bản không còn là đối thủ của hai người.

Dưới sự phối hợp hoàn mỹ của hai người, bất quá trong thời gian mấy lượt hô hấp, trên mặt đất đã nhiều thêm một cỗ thi thể Thiên giai.

Giúp đỡ Bồ Lô Địch giải quyết xong đối thủ, Hàn Phong nói Bồ Lô Địch ở lại một bên nghỉ ngơi, chuyện kế tiếp cứ giao cho bọn hắn giải quyết nốt.

Mắt thấy tình huống trước mắt đã định rõ kết cục, Bồ Lô Địch cũng không tiếp tục miễn cưỡng, chậm rãi nhấc thân hình một mình đi về phía chúng đệ tử Huyền Thiên Tông ngồi điều tức lại thương thế trên người, một mặt theo dõi sát sao diễn biến trong sân.

Ngay sau khi Bồ Lô Địch trở ra nghỉ ngơi, Hàn Phong liền xoay mình, hướng người chạy về phía Lý Thần.

Tiểu Bạch không hổ là ma thú Thiên giai, đối mặt với cường giả Thiên giai đã đạt tới nhị phẩm vẫn dễ dàng như thường, không hề có bộ dáng chật vật nào.

Không những thế, trên mặt hổ vẫn thường lộ ra vẻ trào phúng rất giống con người.

Về phần Phí lão càng không cần phải nói, bản thân là cường giả có thực lực Thiên giai tứ phẩm, ở đây ngoại trừ lão giả mặc ma y có thể mang đến cho hắn chút điểm phiền phức, còn những người khác nếu đơn đả độc đấu căn bản không phải đối thủ của Phí lão.

Hàn Phong nhìn thoáng qua hướng Phí lão bên này, thấy Phí lão vẫn ổn định tại thế thượng phong, chỉ sợ một hồi nữa liền có thể đoạt được thắng lợi dễ dàng.

Hàn Phong đi tới bên người Lý Thần, không nói hai lời, lập tức hướng phía lão giả mặc lục hung hăng đánh ra một trọng quyền vô cùng bạo liệt về phía hắn.

Người này cảm nhận được sau lưng truyền đến uy hiếp cũng vội lách mình tránh ra, nhưng như vậy sẽ khiến lão giả mặc ma y ở một bên mất đi hiệp trợ của hắn, một mình phải đối mặt với Lý Thần, áp lực nhất thời gia tăng mãnh liệt.

Lý Thần thấy Hàn Phong trở lại, cười to nói:

- Tiểu tử, ngươi quả nhiên là một quái vật, nếu như không phải tận mắt chứng kiến, rất khó khiến người ta tin tưởng, chỉ một tên mới bước vào Thiên giai chưa được hai tháng, dĩ nhiên qua mấy chiêu liền trực tiếp thủ tiêu một gã cường giả Thiên giai tam phẩm.
- Lão gia hỏa, nhanh một chút giải quyết mấy tên tục khách này đi, sự tình kinh ngạc về sau còn có nhiều cho ngươi chứng kiến.

Hàn Phong một bên vừa nói, một bên không ngừng rat ay.

Bốn gã cường giả Thiên giai còn lại do lão giả mặc ma y dẫn đầu, tai nghe được Lý Thần nói Hàn Phong vừa mới tiến vào Thiên giai không được hai tháng, sắc mặt liền biến đổi.

Bọn họ thực sự rất khó tin nổi, một thiếu niên mới vừa tiến nhập Thiên giai không được hai tháng, dĩ nhiên có được thực lực không kém gì bọn họ.

Loại sự tình không thể tưởng tượng nổi này thực quá mức chấn động rồi.

Bây giờ trong lòng bọn họ sớm đã thấy hối hận, dĩ nhiên nghe theo lời Diệp Hạo Thiên xúi giục, ngay ngỗ trở thành đối địch với Huyền Thiên Tông.

Mắt thấy sự việc hôm nay đã khó thành, trong lòng mọi người kỳ thực đang lo lắng khẩn trương, thế nhưng lúc này lại bị nhóm người Hàn Phong từng bước ép sát, căn bản không có cơ hội rời khỏi nơi này. Đắc tội một tiểu tông môn không tính là gì, thế nhưng đắc tội một cường giả thiếu niên có tiềm lực vô hạn lại là chuyện tình trọng yếu phi thường.

Trong lòng mọi người đều đang tận lực chửi mắng Diệp Hạo Thiên, thế nhưng tự thân bọn họ đã quên một điều, nếu như bọn họ không ham muốn bốn trăm thiên địa thánh quả của Huyền Thiên Tông, đâu có bị Diệp Hạo Thiên dễ dàng lôi kéo như vậy.

Hàn Phong thấy sắc diện mấy người lộ ý ly khai, khoe miệng lộ ra một tia cười nhạt, thầm nghĩ: muốn đi, hôm nay chỉ sợ không cho các người được vừa ý rồi!

Duy Linh

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

327. Chương 309: Chém Giết Toàn Bộ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Có Hàn Phong hiệp trợ, Lý Thần liền được buông tay triệt để.

Qua từng bước ép sát của Lý Thần, lão giả mặc ma y rất nhanh rơi vào bại cuộc.

Quả nhiên chỉ qua chốc lát, dưới lực lượng cường đại của Lý Thần áp chế, lão giả mặc ma y liền tiếp bị Lý Thần đánh trúng, thân hình bị Lý Thần đá một cước bay xa, vừa rơi xuống đất liền hoàn toàn mất đi tri giác.

Không còn lão giả mặc ma y gây trở ngại, Lý Thần lập tức liên hiệp với Hàn Phong, cả hai rất nhanh giải quyết lão giả mặc lục bào.

Chuyện còn lại hoàn toàn đơn giản, theo hai người lão giả mặc ma y và lão giả mặc lục bào ngã xuống, trên tràng đấu còn lại duy nhất hai gã cường giả Thiên giai, đối mặt với ba gã cường giả Thiên giai liên thủ, cộng thêm một con ma thú Thiên giai, căn bản không có bất luận sức chống cự.

Rất nhanh hai người cũng như đồng bọn, trực tiếp bị Lý Thần và Phí lão tiêu diệt gọn gàng, chết không thể ngóc đầu.

Chỉ ngắn trong thời gian chốc lát, nhờ sự xuất hiện của Hàn Phong và Lý Thần, thế cuộc đã có sự chuyển biến kinh thiên, nguyên bản nhóm người Diệp Hạo Thiên vẫn còn đang nắm chắc phần thắng, thấy từng cường giả Thiên giai bên mình bị chém giết, trong lúc nhất thời đều ngây người không kịp phản ứng.

Nơi này tổng cộng tụ tập hơn mười thế lực tông môn, thật vất vả mới tụ tập được bảy gã cường giả Thiên giai, cộng thêm hơn trăm gã cao thủ Địa giai và cả mấy trăm gã võ giả Nhân giai.

Đội hình cường đại như vậy, không dám nói có thể sánh ngang bằng bốn đại thế lực như Thiên môn, nhưng nếu muốn nói đến những thế lực nhất lưu tại Thiên Thánh Cốc, sợ rằng không có nhà nào có thể ngăn cản được lực lượng bọn họ ngưng tụ lại.

Nhưng là, không nghĩ tới một đội hình như vậy, kết quả lại thua trong tay thế lực nhị lưu như Huyền Thiên Tông.

Ai có thể nghĩ đến, ba năm trước đây Huyền Thiên Tông vẫn là một thế lực nhị lưu không ai biết đến, thế mà chỉ ngắn trong thời gian ba năm cư nhiên làm ra biến hóa long trời lở đất như vậy.

Nhất là ba năm trước đây Hàn Phong tỏa sáng rực rỡ trên Thiên Thánh đại hội, mới trải qua thời gian ba năm, còn bất ngờ hóa rồng, biến thành một cường giả Thiên giai.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, nhóm người Diệp Hạo Thiên chỉ sợ có đánh chết cũng không tin tưởng đây là một chuyện thực.

Mà bên phía Huyền Thiên Tông, chứng kiến từng gã cường giả Thiên giai phía đối phương bại trận, chúng đệ tử rất cục không nhịn được hoan hô âm trời.

Nhân thần bọn họ nhìn về phía Hàn Phong đều tràn ngập vẻ sùng bái.

Niên kỷ Hàn Phong cũng chỉ như bọn họ, thế nhưng đã trở thành cường giả Thiên giai, ngày hôm nay lại cứu rồi Huyền Thiên Tông ngay trong nguy nan diệt môn, biểu hiện đẹp mắt như vậy tự nhiên khiến cho những đệ tử này phấn chấn vô cùng.

Nhất là những nữ hài trẻ tuổi, ánh mắt nhìn về phía Hàn Phong càng tràn ngập vẻ ái mộ.

Chỉ bất quá, các nàng cũng rõ ràng quan hệ chưa rõ của Hàn Phong với Tiêu Linh và Trầm Ngọc, lại suy nghĩ đến dung mạo và khí chất hai người, sắc diện những nữ hài này đều buồn bã thất sắc.

Ngược lại, Lâm Phỉ Vân đứng cạnh Lâm Nguyệt, sau khi quan sát hết biểu tình mọi người xung quanh, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng càng tràn ngập vẻ đắc ý, ai kêu Hàn Phong lại là sư huynh của nàng chứ...

Thấy những người khác sùng bái sư huynh của nàng, phảng phất như bọn họ cũng đang sùng bái chính mình vậy.

Lý Thần thấy ánh mắt những đệ tử Huyền Thiên Tông đều tập trung hết trên người Hàn Phong, không khỏi bĩu môi, có chút hờn giận nói:

- Tiểu tử này, đi tới chỗ nào cũng thành tiêu điểm, đám người kia nói ra đều là chúng ta giải quyết, thế nào mà mọi công lao thành tựu đều dồn hết cho tiểu tử này vậy.

Phí lão một bên nghe vậy cũng vừa cười vừa nói:

- Đại lục này rồi cũng thuộc về những người trẻ tuổi, chuyện như vậy chúng ta nhìn đã quen rồi, theo Hàn tiểu tử hơn một năm, lẽ nào ngươi vẫn còn chưa rõ tiểu tử này sẽ mang cho ngưỡng người xung quanh biết bao kinh ngạc.

Nghe vậy, Lý Thần cũng cười hoạt kê, cởi hồ lô rượu buộc trên thắt lưng, hung hăng dốc một ngụm rượu, cười khổ nói:

- Tiểu tử này vốn không phải là người, người không biết tiểu tử này tu luyện giống như đang chơi đùa, động một cái liền tán công trùng tu, không qua mấy tháng liền tới cảnh giới Thiên giai, nếu không phải lão đầu tử ta thấu hiểu thể gian, chỉ sợ cũng bị phiền muộn muốn chết rồi.

Trái lại, Bồ Lô Định thấy cường giả Thiên giai của đối phương ngã xuống toàn bộ liền bước tới đây, trầm giọng hỏi:

- Hàn tiểu tử, đám người kia ngươi chuẩn bị xử trí thế nào?

Hàn Phong nhìn lướt thoáng qua mấy trăm người đứng phía trước, hơi nhú mày rồi xoay người đi về phía Huyền Cơ Tử.

Đi tới trước người Huyền Cơ Tử, Hàn Phong hơi cung kính hỏi:

- Tông chủ, thương thế của người thế nào rồi?

Huyền Cơ Tử qua một hồi nghỉ ngơi, cuối cùng cũng có chút khí lực, lúc này thấy Hàn Phong đi tới cũng lộ ra một bộ tươi cười hiền lành, lập tức nói:

- Không ngại, tu dưỡng mấy ngày liền có thể khỏi hẳn, ngược lại là Hàn Phong người đã khiến cho ta thêm một phần kinh ngạc, ta dưới sự trợ giúp của người phải dùng thời gian hai năm rưỡi mới may mắn đột phá, đạt được Thiên giai. Nhưng không nghĩ tới mới ba năm không gặp, người đã trở thành cường giả Thiên giai, so sánh với người, thực khiến người ta thẹn thùng!

- Tông chủ hà tất tự coi nhẹ mình, cường giả Thiên giai trên phiên đại lục này vốn rất thưa thớt, nếu như không phải bản thân tông chủ không có thiên phú, mặc dù ta cung cấp đan dược trân quý tới đâu cũng không thể đạt được Thiên giai.

Hàn Phong vừa cười vừa nói.

Huyền Cơ Tử bắt quá chỉ cảm khái một chút cho vui, cũng không phải vì chuyện Hàn Phong tiến nhập Thiên giai mà cảm thấy đổ kị.

Lập tức, Hàn Phong nghiêm sắc mặt, dò hỏi:

- Tông chủ, những người còn lại này, người có tính toán gì không?

Nghe vậy, Huyền Cơ Tử liền ngẩng đầu nhìn về nhóm người Diệp Hạo Thiên, hơi trầm ngâm, lúc này mới nhìn về phía Hàn Phong, nói:

- Chuyện này liên giao cho người phụ trách, cho người tới quyết định bọn họ phải đi hay lưu lại.

Huyền Cơ Tử vừa nói ra lời này, sắc mặt vài vị trưởng lão phía sau nhất thời trở nên cực kỳ cổ quái, ánh mắt bọn họ nhìn về phía Hàn Phong có thêm vài phần thâm ý.

Hàn Phong đồng dạng cũng kinh ngạc nhìn Huyền Cơ Tử, hiển nhiên hẳn biết rõ nguyên nhân khiến những vị trưởng lão có sắc mặt cổ quái như vậy.

Huyền Cơ Tử vừa rồi nói có ý đồ rất rõ ràng, hẳn muốn đẩy chuyện này cho Hàn Phong toàn quyền xử lý. Chuyện tình trọng đại như vậy, là một người đứng đầu tông môn như Huyền Cơ Tử dĩ nhiên giao toàn bộ quyền quyết sách cho một đệ tử đời thứ ba.

Ý vị trong chuyện này đã rõ ràng mười phần, Huyền Cơ Tử làm vậy chính là quyết định coi Hàn Phong là người thừa kế Huyền Thiên Tông sau này.

Cũng khó trách các trưởng lão khác nhìn về phía Hàn Phong lại kỳ quái như vậy, dù sao Hàn Phong vẫn còn là thiếu niên chưa đến hai mươi tuổi đời.

Bất quá, trong lòng mọi người cũng chỉ thoáng kinh ngạc một phen, rất nhanh đã lấy lại thoải mái.

Vô luận là trước đây hay hiện tại, thực lực và thiên phú của Hàn Phong là chuyện không thể nghi ngờ.

Cường giả thiên giai trẻ tuổi nhất đại lục, vừa ra tay liền tiêu diệt một cường giả Thiên giai tam phẩm, hơn nữa còn là luyện được đại sư giành giải quán quân luyện được đại hội.

Chỉ hai danh đầu này liền hoàn toàn có tư cách trở thành tông chủ Huyền Thiên Tông, huống chi hiện tại toàn bộ cường giả Thiên giai trong Huyền Thiên Tông, ngoại trừ Huyền Cơ Tử, còn lại trên cơ bản đều là do Hàn Phong tìm về.

Có thể nói, những người này bởi vì có quan hệ với Hàn Phong mới chọn ở lại Huyền Thiên Tông, bằng không bằng một tông môn nho nhỏ như Huyền Thiên Tông sao có thể hấp dẫn nhiều cường giả như vậy gia nhập.

Hơn nữa, coi như là Huyền Cơ Tử, cũng là vì có Hàn Phong trợ giúp mới có thể đột phá lên Thiên giai nhanh như vậy.

Hay nói cách khác, nếu như không có Hàn Phong, cũng không có được Huyền Thiên Tông của ngày hôm nay.

Đối với quyết định đột ngột này của Huyền Cơ Tử, Hàn Phong trước là sửng sốt sau trong lòng chỉ đành cười khổ đáp ứng. Hẳn thực không nghĩ tới làm tông chủ Huyền Thiên Tông, nhưng với vị trí này cũng không hề bài xích, tất cả cứ để xem sự tình về sau thế nào rồi tính.

Xác nhận quan điểm, Hàn Phong hướng Huyền Cơ Tử gật đầu, sắc mặt lập tức khôi phục vẻ bình thản, mở miệng nói:

- Đã như vậy, trước mời các vị sư thúc sư bá và các sư huynh muội trở lại trong tông, chuyện kế tiếp có ta xử lý là đủ.

Huyền Cơ Tử nghe vậy liền gật đầu, xoay người lại nói:

- Từ giờ trở đi, lời Hàn Phong nói cũng là lời ta nói, mọi người đi về trước đi!

Thấy Huyền Cơ Tử mở miệng nói vậy, trong lòng mọi người còn đang suy đoán nhưng cũng không thể vi phạm mệnh lệnh tông chủ, chúng đệ tử dưới sự hướng dẫn của vài vị trưởng lão rất nhanh rời khỏi sơn môn.

Mà lúc này, bên phía nhóm người Diệp Hạo Thiên bắt đầu xuất hiện rối loạn, ngay khi đệ tử Huyền Thiên Tông đồng loạt ly khai, một nhóm người trong đoàn người kia bắt đầu lui xuống chân núi rồi đi.

Trông thấy đoàn người kéo tới bị tan rã, khoe miệng Hàn Phong nổi lên một cổ tiểu ý lạnh lùng, lập tức hướng về phía Lý Thần nói:

- Giúp ta xuống dưới chân núi trông coi, hôm nay ta muốn bọn chúng lưu lại toàn bộ nơi đây.

Hàn Phong nói rất nhẹ nhàng nhưng người xung quanh đều có thể nghe được hàn ý ẩn chứa trong đó.

Huyền Cơ Tử phía sau nhìn thấy Hàn Phong quyết định cũng là sửng sốt, hẳn không nghĩ tới Hàn Phong dĩ nhiên tàn nhẫn như vậy, muốn đuổi tận giết tuyệt toàn bộ mấy trăm người ở đây.

Mấy trăm người này đều là đệ tử đến từ các thế lực bất đồng, nếu như giết chết toàn bộ, như vậy không chỉ đắc tội với những tông môn này, rất có thể sẽ đồng thời đụng chạm tới cả những tông môn có giao hảo với bọn họ.

Nghĩ vậy, Huyền Cơ Tử cũng nhịn không được nhú mày, muốn mở miệng nói gì đó, nhưng lập tức lại nhịn xuống.

Dù sao mới vừa rồi chính hắn còn mở miệng muốn giao chuyện này cho Hàn Phong, lúc này không nên phát biểu ý kiến.

Bất quá, cùng suy nghĩ với Huyền Cơ Tử, ngay cả Phí lão và Bồ Lô Địch cũng kinh ngạc một trận, lập tức đem lợi và hại trong chuyện này nói ra toàn bộ.

Chẳng qua, sau khi nghe hai người phân tích, Hàn Phong lại nhìn về phía đám người rối loạn kia, lạnh lùng cười:

- Lúc trước chúng ta chém giết bảy tên cường giả Thiên giai đã muốn đắc tội những tông môn này rồi, không cần quan tâm việc nhiều hơn vài tội nữa.

Nói đến đây, Hàn Phong khẽ nhắm mắt, ngữ khí tràn ngập vẻ lạnh lùng nói:

- Vả lại, mặc dù những cường giả Thiên giai này không chết, nhưng những người dám phạm tới Huyền Thiên Tông ta, hôm nay cứ như vậy mặc cho họ rời đi, Huyền Thiên Tông ta chẳng phải bị coi thành người tùy ý khi dễ sao.

Lập tức, Hàn Phong tiến về phía trước hai bước, đầu khí trong cơ thể nhất thời ào ào tuôn ra, Phí lão và Bồ Lô Địch đứng bên cạnh cũng cảm thấy sát ý vô tận trên người Hàn Phong.

- Hôm nay ta liền lấy máu những người này tuyên bố khắp đại lục, người muốn phạm Huyền Thiên Tông ta thì phải chuẩn bị tâm lý chịu cảnh máu tanh như vậy!

Hàn Phong chậm rãi nói ra từng câu từng chữ!

...

Những lời cuối cùng Hàn Phong vừa nói ra, nhất thời khiến cho Lý Thần ở một bên vỗ tay cười lớn:

- Tiểu tử quả nhiên đủ độc, lão đầu tử ta rất yêu thích tính tình này của ngươi, bọn người kia dù có thể nào đi nữa, hôm nay ta liền không cho một tên chạy thoát.

Lời còn chưa dứt, thân hình Lý Thần đã động, trực tiếp phóng đi, rất nhanh lướt qua đầu đoàn người chặn lại đường xuống núi.

Thấy Lý Thần đuổi theo, trong đám người liền sinh ra một trận rối loạn, mấy người đi trước hàng đầu nhìn thấy Lý Thần chặn đường xuống núi đều kinh hãi dị thường.

Trong lúc nhất thời tất cả đều dừng cước bộ, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

- Hắc hắc! Hôm nay có lão phu ở đây, các người ai cũng đừng hòng chạy thoát!

Lý Thần gỡ hồ lô rượu, một tay mở miệng bình, hung hăng dốc một ngụm rượu, hơi hột cất giọng.

Lý Thần nhìn như tùy ý nói, nhưng nghe ở trong tai những người này lại giống như bị đánh một đòn vô cùng nghiêm trọng.

Vài tên võ giả Địa giai dẫn đầu đoàn người liếc mắt nhìn nhau, một người trong đó lập tức mở miệng, cắn răng nói:

- Tiên bối, việc hôm nay đám người chúng ta cũng chỉ phụng mệnh hành sự, xin tiên bối nể tình trên dưới tông môn chúng ta, buông tha chúng ta lần này, ngày sau ta tất có hồi báo.

Lý Thần rung đùi đắc ý, quét mắt nhìn sau lại vặn mình ra vẻ xem thường nói:

- Người nghĩ lão phu là kẻ ngu si sao? Giết nhiều cường giả Thiên giai phía các ngươi như vậy, dù buông tha cho các ngươi rồi đi, thì cừu oán này cũng không giải được. Hơn nữa, ta chỉ là một tay chân nho nhỏ, các ngươi muốn cầu tha thứ, hỏi làm người rồi.

Nghe được Lý Thần tự xưng mình là tay chân, mọi người đều hai mắt nhìn nhau, thực lực bọn họ có thể không cao, nhưng con mắt nhìn người vẫn phải có, vừa rồi khi Lý Thần bày ra thực lực, rõ ràng cho thấy hắn có thực lực cực mạnh, một cường giả Thiên giai như vậy làm sao có thể là tay chân cho người khác sai khiến?

Vài tên võ giả Địa giai đang cho rằng Lý Thần đang muốn làm trò cầm chân bọn họ, thế nhưng phía sau đội hình đột nhiên vang lên vài tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Mọi người nghe được, trong lòng đều cả kinh, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Bởi đoàn người quá mức đông đúc, những võ giả Địa giai này chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy phía cuối đội ngũ của mình tựa hồ có chuyện xảy ra, không ngừng có tiếng người kêu thảm thiết vang lên.

Mà đoàn người cũng đang không ngừng nhắm phía bọn họ chạy tới.

- Hắc hắc! Các ngươi hiện tại cầu xin tha thứ cũng không còn kịp rồi, có người sinh khí tức giận, hậu quả rất là nghiêm trọng.

Lý Thần tựa hồ đối với những tiếng kêu thảm thiết này không hề bài xích, trái lại sắc mặt còn có chút hả hê, trêu đùa nói.

Ngay sau cái nhích người của Lý Thần, Hàn Phong cũng không do dự, lấy ra Băng phách hàn quang kiếm sau người, đầu khí chậm rãi không ngừng quán nhập trong thân kiếm.

Ngay sau đó, thân hình Hàn Phong khẽ động, nhất thời hóa thành một đường xông thẳng vào trong đám người.

Băng phách hàn quang kiếm trong tay không ngừng vũ động, từng đạo đầu khí bắn ra tả xung hữu đột ngay giữa đám người.

Mỗi một kiếm của Hàn Phong đều lấy đi một mạng người, nương theo kiếm quang chỉ có máu tươi và nỗi sợ hãi tuyệt vọng hòa cùng tiếng kêu thảm thiết.

Trong đám người, lưu quang chớp động, máu tươi nóng hổi vẩy ra xung quanh, một phần lớn đều dính lại trên người, trên mặt Hàn Phong.

Không được thời gian bao lâu, số người chết dưới tay Hàn Phong đã không dưới ba mươi.

Máu tươi nhuộm đỏ vạt áo Hàn Phong nhưng không lưu lại chút dấu vết trên Băng phách hàn quang, không hổ là thần khí ngàn năm...

Mặc dù đã giết hơn ba mươi mạng người, ngoài thân kiếm vẫn sáng bóng một màu.

Bất quá, lúc này Hàn Phong cũng không có chú ý tới điểm này, toàn thân hắn đang chăm chú lượm gặt mấy trăm nhân mạng trước mắt.

Duy Linh

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

328. Chương 310: Lạnh Lùng Tàn Sát.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Phía sau, Phí lão và Bồ Lôị Địch lần đầu tiên chứng kiến một mặt lãnh khốc như vậy của Hàn Phong, ai nấy phải kinh ngạc một hồi. Cũng may cả hai đều là hạng người trải qua sóng gió, sau khi trò chuyện với Hàn Phong cũng liền minh bạch đạo lý trong đó, bởi vậy cũng không mấy bài xích cách làm của Hàn Phong.

- Phí lão đầu, chúng ta có nên đi hỗ trợ?

Bồ Lôị Địch đứng bên cạnh Phí lão, nhẹ giọng hỏi.

Lúc này ánh mắt Phí lão thủy chung vẫn không rời thân hình Lăng Phong trong đám người, vừa nghe Bồ Lôị Địch nói, sau một phen trầm ngâm cũng chỉ lắc đầu nói:

- Không cần, những người này đa phần đều là võ giả Nhân giai, mạnh hơn một chút cũng không quá Địa giai, đối với thực lực hiện tại của Hàn Phong, hoàn toàn có thể ứng phó được, huống chi còn có Lý Thần thay hấn gác đường xuống núi, chúng ta cũng không cần nhúng tay.

- Cũng tốt, đây là lần đầu tiên ta thấy Hàn tiểu tử tức giận như vậy, xem ra Huyền Thiên Tông trong lòng hấn có địa vị rất trọng yếu!

Bồ Lôị Địch gật đầu nói.

Ngược lại bởi vì nguyên nhân hình thể nên hai người không hề chú ý đến Tiểu Bạch, lúc này về mặt nó đang hưng phấn theo dõi bóng ảnh Hàn Phong trong đám người.

Thực lực Tiểu Bạch tuy rằng đủ mạnh, hơn nữa còn tụ tập được linh trí, nhưng xét đến cùng nó vẫn là một con ma thú, bởi vậy khi chứng kiến Hàn Phong không ngừng thu gặt tính mệnh địch nhân, cùng với cảnh tượng máu tươi tuôn trào, một đôi mắt hổ của Tiểu Bạch cũng hiện lên quang mang không rõ.

Lại nhìn một hồi, cuối cùng Tiểu Bạch nhin không được chạy nhanh về phía Hàn Phong.

Nhất thời, một tiếng hổ gầm một lần nữa vang vọng khắp đỉnh núi, nguyên bản đoàn người đang trong kinh khủng tuyệt vọng lúc này càng thêm rối loạn.

Một đạo uy áp ma thú cường đại tuyệt luân khiến người ta cảm giác hít thở không thông trong nháy mắt bao trùm toàn trường, có thể nói, toàn trường đang rối loạn liền bị một thoáng ngưng trệ.

Mà chính trong khoảnh khắc ngưng trệ ngắn ngủi này, Băng phách hàn quang kiếm trong tay Lăng Phong lại lấy đi mười mạng người. Mỗi nơi Hàn Phong đi qua nhất định có máu tươi nhuộm đỏ mặt đất.

Ngay khi một kiếm Hàn Phong đâm thủng yết hầu một tên địch nhân, lúc này thân ảnh Tiểu bạch đã thấy xuất hiện bên người Hàn Phong.

Gầm nhẹ một tiếng, thân hình nhỏ bé của Tiểu Bạch nhất thời hóa thành một đạo lưu quang, không ngừng đảo qua đảo lại trong đám người.

Không thể không nói, thực lực Tiểu Bạch xác thực mười phần cường đại, hơn nữa một khi đã tiếp cận mục tiêu cũng không hề có chuyện nường tay.

Hàn Phong trông thấy Tiểu Bạch trong thời gian ngắn ngủi đã đánh chết mười mấy người cũng cảm giác có chút kinh ngạc, bất quá Hàn Phong đối với những người này căn bản không có chút cảm giác thương hại nào.

Ngay lúc này, hấn lại một lần nữa nâng kiếm tiến lên, không ngừng thu gặt tính mạng những người này.

Gã vô giả Địa giai đi hàng đầu dưới chân núi khi biết được Hàn Phong đang bắt đầu động thủ đối phó bọn họ, trong lòng vô cùng kinh hãi, thế nhưng Lý Thần vẫn thủy chung không rời khiến bọn họ rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Vì vậy, cả mấy trăm người liền tùy ý mặc cho Hàn Phong và Tiểu Bạch thỏa sức thu gặt tính mệnh.

Vài tên vô giả Địa giai đi trước nhất, chứng kiến tình hình này cũng sợ hãi gần chết, mấy người liếc mắt hội ý với nhau, lập tức liền làm ra quyết định.

Đột nhiên, hơn mười gã vô giả Địa giai không hẹn mà cùng lúc vọt nhanh tới phía Lý Thần.

Chỉ bất quá, bọn họ tự nhiên rõ ràng, luận thực lực một trăm người bọn họ xông lên cũng không phải đối thủ Lý Thần, có điều bọn họ cũng không dự định động thủ với Lý Thần.

Mà một đám người chia ra những phương hướng khác biệt chạy gấp đi.

Trong suy nghĩ bọn họ, Lý Thần dù lợi hại hơn nữa cũng chỉ có thể ngăn cản một phương, căn bản không có khả năng ngăn cản hết bọn họ.

Bất quá, hiển nhiên những người này đánh giá năng lực Lý Thần quá mức sai lầm.

Những người này vừa có động tác, Lý Thần liền nhận ra ý đồ bên trong, miệng khẽ mỉm cười, Lý Thần tự mình lầm bầm nói:

- Bọn người kia thoát nhìn vẫn còn dự định giãy dụa tới cuối cùng, đáng tiếc lão đầu tử ta đã đáp ứng Hàn Phong rồi, nói qua sẽ không tha cho bất kỳ một người nào chạy thoát, không thể nuốt lời được.

Lời vừa dứt, thân hình Lý Thần khẽ động, lập tức hướng về phía một tên vô giả Địa giai gần nhất phóng đi.

Dùng thực lực Lý Thần, vô giả Địa giai há có thể so sánh được, Lý Thần còn chưa dùng tới toàn lực, chỉ đơn giản đánh ra một kích đã khiến tên này thổ huyết mà chết.

Sau khi tiêu diệt một tên vô giả Địa giai, chân Lý Thần cũng không ngừng bước, thân hình tựa như quỷ mị, trong nháy mắt liền tiêu diệt lần lượt toàn bộ hơn chục tên vô giả Địa giai đang cố gắng chạy thoát thân.

Có người thứ nhất sẽ có người thứ hai, dù sao không trốn cũng phải chết, mọi người tuy rằng biết rõ Lý Thần lợi hại, nhưng cũng chỉ biết liều mạng hướng một bên chạy vọt đi.

Ở trong đám người, Hàn Phong tựa hồ cũng nhận ra điều này, cả người hẩn hiện tại nhuộm đầy máu tươi. Hẩn cũng chẳng đếm qua đã giết bao nhiêu người từ trên núi xuống, nhưng ít nhất cũng có hơn trăm mạng người rồi.

Về phần Tiểu Bạch, trong lúc vừa rồi phối hợp hết sức ăn ý với Hàn Phong, tuy rằng giữa đường gia nhập nhưng số người bị nó đoạt mạng cũng không hề ít hơn Hàn Phong bao nhiêu.

Nhìn thấy đám người đang bắt chập lao xuống đồi cuồn cuộn, Hàn Phong suy nghĩ một chút liền trầm giọng hướng về phía Tiểu Bạch vẫn đang tung hoành trong đoàn người, nói:

- Tiểu Bạch, ta tiến về phía trước, ngươi tiếp tục chém giết ở đây, nhất quyết không được buông tha người nào.

Đáp lại Hàn Phong chính là một tiếng hổ gầm ngân xa.

Thấy vậy, thân hình Lăng Phong khẽ động, toàn lực thi triển thốn ảnh, thân thể hẩn nhất thời hóa thành một đoàn tàn ảnh mơ hồ, tiếp đó đã thấy xuất hiện tại phụ cận Lý Thần.

Thấy Lý Thần đang dùng toàn lực cận bệ đuổi theo đám người, Hàn Phong cũng hét lớn một tiếng, lập tức nói:

- Lý Thần, ta tới giúp ngươi.

Đám người này nguyên bản đang nỗ lực thoát khỏi Lý Thần đuổi giết, thấy trước mắt đột nhiên xuất hiện Hàn Phong, sắc mặt càng thêm hoảng hốt.

Nhất là trên người Hàn Phong lúc này nhuộm đỏ máu tươi, giống như một pho tượng sắt thần, càng không ngừng kích động trái tim yếu đuối của bọn họ.

Nhìn thấy Hàn Phong xuất hiện, không kịp kinh hô một tiếng, những người này liền lập tức chạy vội theo hướng ngược lại.

Nhưng bọn họ đã hoàn toàn quên mất, phía trên núi còn có Tiểu Bạch, thêm cả hai người Phí lão và Bồ Lô Địch chắn gác, bọn họ chạy lại như vậy chẳng qua tự tìm đường chết.

Nhưng phải công nhận, Hàn Phong trước mắt quá mức dọa người, có lẽ do tâm tình bị đuổi giết hốt hoảng khiến bọn họ hoàn toàn quên mất sức phán đoán ngày thường, hành động theo bản năng nhằm tránh thoát Hàn Phong truy sát.

Kết quả cuối cùng tự nhiên không có gì khác biệt.

Từng tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên không ngừng, lẫn trong đó còn có cả những tiếng khóc than kinh hoàng, những tiếng cầu xin, những lời mắng chửi tức giận...

Chẳng qua, đối với những thứ này, Hàn Phong làm như mất diếc tai ngơ, ngày hôm nay nếu như không phải hắn và Lý Thần kịp lúc chạy tới, những tiếng kêu thảm lúc này sợ rằng không phải của bọn họ mà là của chúng đệ tử Huyền Thiên Tông.

Cho nên đối với đám người này, Hàn Phong căn bản không có chút cảm giác thương hại nào.

Tiếng kêu khóc thảm thiết trên núi liên tục vang lên trong thời gian ba tuần trà mới dần dần ngưng lại.

Lúc này, hàn Phong đứng trước một đồng thi thể, vài giọt máu tươi theo thân Băng phách hàn quang kiếm kiếm chậm rãi rơi xuống.

Trên mặt đất xung quanh hắn, chỉ chít những xác người.

Một trận gió lạnh thổi qua, mùi máu tươi nồng nặc trong không khí cũng dần dần biến mất.

Duy Linh

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

329. Chương 311: Diệt Hạo Thiên Biến Mất.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Trên núi một lần nữa khôi phục lại vẻ yên tĩnh, một điểm bất đồng duy nhất chính là trong không khí có nhiều hơn một tia lương ý không bình thường.

Lúc này Lý Thần quay người đi tới bên cạnh Lăng Phong, trên người hắn cũng dính đầy máu tươi, hiển nhiên số người chết trong tay hắn không hề ít, bất quá vẫn còn kém một chút so với Hàn Phong, cả người giống như vừa đi ra khỏi huyết trì.

Đi tới bên người Hàn Phong, Lý Thần trước tiên dốc một ngụm rượu, lúc này mới cười to nói:

- Hảo tiểu tử, quả nhiên có quyết đoán, tuổi còn nhỏ đã có phần gan dạ, sáng suốt và tàn nhẫn, tiền đồ ngày sau không thể hạn lượng!

Khi Lý Thần nói chuyện, bên kia Bồ Lô Địch, Phí lão và Huyền Cơ Tử cũng đi tới bên người Hàn Phong.

Trong nháy mắt ba người nhìn về phía Hàn Phong đều có chút quái dị, lúc này bọn họ cũng hiểu được vì sao lúc trước Hàn Phong muốn toàn bộ chúng đệ tử Huyền Thiên Tông trở về trước.

Nghĩ đến hần cũng là không muốn cho bọn họ phải chứng kiến một mặt máu tanh này, tránh cho bọn họ phải sợ hãi.

Không thể không nói, một cử động ngày hôm nay của Hàn Phong xác thực vượt rất xa dự liệu của mọi người, bất quá ngoại trừ Huyền Cơ Tử, Phí lão và Bồ Lô Địch ngược lại không để ý quá nhiều, dù sao mạng người chết dưới tay bọn họ tính ra toàn bộ chỉ sợ so với số người Hàn Phong giết ngày hôm nay còn lớn hơn rất nhiều.

Đối với đại lục luôn luôn đề cao thực lực, mạng người chính là thứ không đáng giá nhất.

Bất quá, sau khi nghe được Lý Thần nói, Hàn Phong không trực tiếp trả lời, trái lại đầu lông mày hơi nhíu, ánh mắt tập trung lên chỉ chút những thi thể trên mặt đất, cẩn thận tìm kiếm một phen, sau đó mới cau mày nói:

- Các người lúc trước có phát hiện tung tích Diệp Hạo Thiên?

- Diệp Hạo Thiên sao? Người nói chính là người thanh niên cầm đầu đám người kia?

Huyền Cơ Tử hỏi.

Hàn Phong gật đầu, sắc mặt có chút trầm trọng nói:

- Không sai, chính là hần, từ lúc này tới giờ ta không hề phát hiện ra thân ảnh người này, vừa rồi cẩn thận tìm kiếm một lần nhưng vẫn như trước không có kết quả.

Nghe vậy, Lý Thần cũng nhíu mày, hần có thể xác định chắc chắn vừa rồi cũng không có bất luận kẻ nào thoát khỏi tầm mắt hần.

Nhưng Hàn Phong đã xác định như vậy, Lý Thần cũng tin tưởng theo lời hần nói.

Nhưng cứ như vậy thì Diệp Hạo Thiên làm cách nào có thể âm thầm trốn thoát ngay trước mắt mấy cường giả Thiên giai?

Đây chính là nan đề lập tức xuất hiện trong lòng cả năm người ở đây.

Trầm ngâm trong chốc lát, cả năm người đều không hiểu tại sao, một lúc lâu qua đi, Huyền Cơ Tử ở một bên đột nhiên lên tiếng:

- Được rồi, việc này có chút kỳ lạ, nhưng Diệp Hạo Thiên này bất quá chỉ là một võ giả Địa giai, vẫn còn không đủ sản sinh bất luận nguy hiểm nào cho chúng ta, ta xem chúng ta trước vẫn nên quay về, việc này để ngày sau thương lượng tiếp.

Bốn người Hàn Phong nghe vậy cũng không có ý kiến gì, cả năm người liền rời đi, thẳng hướng đỉnh núi.

Sau khi trở lại Huyền Thiên Tông, Hàn Phong cũng không lập tức đi gặp những người khác mà trước tiên trở về tiểu ốc của mình, thay đổi một bộ y phục sạch sẽ, sau đó liền đến đại sảnh.

Kế tiếp mọi người lại thảo luận sự tình Diệp Hạo Thiên một hồi thể nhưng vẫn không thu được tin tức gì hữu dụng.

Đối với chuyện này, Hàn Phong cũng mười phần bất đắc dĩ, có điều trong lòng hần có suy nghĩ khác, cũng không để tâm nhiều lắm.

Bàn thêm về chuyện tình Diệp Hạo Thiên một lát, sau đó Huyền Cơ Tử liền thuật lại cho Hàn Phong nghe những biến hóa của Huyền Thiên Tông trong ba năm gần đây.

Nghe xong nội dung Huyền Cơ Tử thuật lại, nội tâm Hàn Phong vui vẻ dị thường, tuy rằng vẫn biết có sự trợ giúp ủa hần, Huyền Thiên Tông trở nên cường đại chẳng qua là sự tình sớm muộn.

Nhưng hần lại không nghĩ tới, chỉ ngần trong thời gian ba năm, chính thể lực lượng Huyền Thiên Tông đã tăng đến trình độ này.

Nếu đúng như lời Huyền Cơ Tử nói, tính ra chính thể lực lượng Huyền Thiên Tông đã sắp vượt qua chính thể một số thể lực tông phái nhất lưu rồi.

Đương nhiên đây là Hàn Phong không tính đến những cường giả Thiên giai như Phí lão và Bồ Lô Địch.

Dù sao một tông môn cường đại, tuy rằng cường giả Thiên giai trọng yếu mười phần, nhưng Hàn Phong dù sao còn muốn suy nghĩ tương lai lâu dài cho Huyền Thiên Tông.

Muốn thành một tông môn nhất lưu, chỉ cần dựa vào vài tên cường giả Thiên giai thì trăm triệu lần không được.

Huống chi Hàn Phong cũng rất rõ ràng, Phí lão và Bồ Lô Địch, thậm chí là cả Lý Thần, ba người bọn họ đều không có khả năng cả đời ở lại Huyền Thiên Tông.

Nguyên nhân bọn họ ở đây, hoàn toàn là vì bản thân hấn, Hàn Phong cũng không thể cam đoan ngày sau bọn họ phải rời đi.

Thế nên chỉ có bồi dưỡng ra những đệ tử trong tông môn, giúp cho bọn họ chân chính trưởng thành mới là biện pháp ổn thỏa nhất.

Nói chuyện với Huyền Cơ Tử một hồi, sau đó Hàn Phong lại thay Huyền Cơ Tử kiểm tra thương thế trên người, lúc này mới vội vã rời khỏi phong khách.

Lúc này sắc trời bên ngoài đang nhá nhem tối, Hàn Phong suy nghĩ một chút, tạm thời bỏ đi ý niệm đi thăm Lâm Nguyệt và Trầm Ngọc mà trở lại tiểu ốc của mình để nghỉ ngơi.

Ban ngày đại chiến một hồi, tuy rằng hấn không có thương tổn gì, nhưng một phen tàn sát máu tanh cũng khiến tinh thần hấn hơi uể oải.

Kỳ thực, Hàn Phong cũng không cần hạ sát nhiều người như vậy, chỉ bất quá những người này dĩ nhiên dám liên thủ tấn công Huyền Thiên Tông, nếu như không phải hấn kịp thời xuất hiện, chỉ sợ Huyền Thiên Tông đã không còn tồn tại nữa.

Huyền Thiên Tông trong lòng Hàn Phong có vị trí rất lớn, không thể thay đổi được, nơi này có sư phụ hấn, có sự muội hấn, còn có cả đồng môn sư huynh đệ của hấn.

Có thể nói, sống tới bây giờ, toàn bộ động lực phấn đấu của Hàn Phong ngoại trừ vì phụ thân hấn, còn là chính là Huyền Thiên Tông, đương nhiên bây giờ còn cần tính thêm một Tiêu Linh nữa.

Cũng chính bởi vậy, thế nên Hàn Phong mới có cảm giác ác độc với địch nhân dám gây ý đồ tiêu diệt Huyền Thiên Tông.

Một phen tàn sát trắng trợn này của hấn cũng là vì Huyền Thiên Tông đánh hồi chuông cảnh tỉnh cho đám người có ý đồ xấu, khiến cho bọn họ biết rõ muốn đánh tới Huyền Thiên Tông phải trả giá lỗ lú thế nào.

Hấn tin tưởng, trải qua trận đánh ngày hôm nay, những tông môn có ý đồ trong lòng sẽ phải thu liễm một chút, mà Huyền Thiên Tông trong khoảng thời gian ngắn tới hấn sẽ không gặp phải chuyện phiền toái gì lớn tìm đến.

Ngược lại phía đế đô bên kia, Hàn Phong có chút lo lắng, hấn với Tiêu Tấn mặc dù có quan hệ minh hữu, nhưng lấy sự hiểu biết về Tiêu Tấn, hấn biết rằng Tiêu Tấn mười phần coi trọng mình, nếu như không phải vạn bất đắc dĩ, tất nhiên sẽ không triệu hồi cường giả Thiên giai được phái đến Huyền Thiên Tông triệu hồi trở về.

Hàn Phong cẩn thận phân tích một chút, lần này đế đô và Huyền Thiên Tông đồng thời bị tập kích, chỉ sợ không thoát khỏi liên quan đến Võ Hoàng Điện.

Bằng không, Hàn Phong thực nghĩ không ra hiện tại trong Tinh Đế Quốc còn có thể lực gì có thể bức hoàng thất đến như vậy.

Nghĩ vậy, Hàn Phong không khỏi có chút đau đầu, Võ Hoàng Điện này trước đây luôn luôn âm thầm hoạt động, vì sao những năm gần đây lại liên tiếp xuất hiện.

Hàn Phong còn nhớ rõ kiếp trước khoảng cách mỗi lần Võ Hoàng Điện xuất hiện rất xa nhau. Nhưng tại kiếp này, tính đến thời điểm hiện tại, Hàn Phong tổng cộng đã chạm mặt Võ Hoàng Điện ba lần.

Đây còn không tính tới di chỉ bỏ hoang của Võ Hoàng Điện bị hấn phát hiện tại thôn Thanh Hà.

Võ Hoàng Điện hành động nhiều như vậy, hơn nữa mục tiêu không hề giống nhau, Hàn Phong thực sự nghĩ không ra, mục đích cuối cùng của bọn họ là thế nào.

Bất quá, có một điểm có thể xác nhận, mục tiêu cuối cùng của Võ Hoàng Điện tất nhiên vẫn là Tứ các.

Điều này có thể nhìn ra được từ chuyện tình xảy ra tại Băng Tuyết Các lúc trước.

Đương nhiên, nguyên nhân vì sao bọn họ sẽ đối phó với Tứ các thì Hàn Phong tự nhiên không thể biết được.

Dù sao, tuy tiếp xúc vài lần nhưng tin tức Hàn Phong thu được đã ít càng thêm ít.

Suy nghĩ một chút, Hàn Phong cũng về tới tiểu ốc của mình.

Mới vào trong phòng, Hàn Phong liếc mắt liền thấy ngay Tiểu Bạch đang ngủ say trên giường.

Chẳng qua, lúc Hàn Phong chuyển ánh mắt nhìn về một vài thứ nằm lẫn lộn bên cạnh Tiểu Bạch, Hàn Phong không nhìn được nhứ mảy, trong lòng đồng thời mọc lên một cỗ dự cảm không tốt.

Khi Hàn Phong nhìn sang một chỗ gần đó, thấy phát hiện cả những hộp gấm trống không rơi ra bừa bãi.

Những hộp gấm này, Hàn Phong quen thuộc dị thường, những hộp này đều là do hắn từng dùng để xếp các loại đan dược và tài liệu sử dụng.

Lập tức, Hàn Phong bước nhanh lên, đi tới trước ngăn tủ đặt nơi góc phòng.

Sau một hồi lục lọi tìm kiếm, sắc mặt Hàn Phong nhất thời chìm xuống, chợt một lần nữa trở lại đầu giường, không chút nghĩ ngợi, một tay trực tiếp xách thẳng Tiểu Bạch đang ngủ say lên.

Tiểu Bạch có chút nghi hoặc mở mắt, khi thấy Hàn Phong đang âm trầm nhìn mình, biểu tình nó vẫn không quá nhiều phản ứng, trái lại còn bất mãn kêu lên hai tiếng, tựa hồ cảm thấy không hài lòng khi Hàn Phong quấy rối nó nghỉ ngơi.

- Cừ thật, người còn dám kêu gào với ta.

Hai mắt Hàn Phong đờ đờ sát khí nhìn sang Tiểu Bạch, tàn bạo nói:

- Đan dược và dược liệu ta để trong phòng này có phải hay không đều bị người ăn sạch rồi?

Nghe vậy, Tiểu Bạch nghiêng đầu, hai mắt nhìn Hàn Phong, lúc này mới hơi cúi thấp chiếc đầu hổ, làm như thừa nhận. Lập tức thân thể giấy dựa một trận, khoát khỏi ma trảo của Hàn Phong, một lần nữa trở lại giường, căn bản không thèm để ý tới ánh mắt muốn giết người của Hàn Phong, tiếp tục giấc ngủ còn đang dở.

Thấy bộ dáng Tiểu Bạch không hề nhìn thái độ của mình, Hàn Phong có chút cười khổ không biết làm sao.

Ngay lúc trước, sau một hồi kiểm tra, phát hiện qua thời gian ba năm không ở nhà, những đan dược trong phòng của hắn đã bị Tiểu Bạch ăn đi mất tám phần mười.

Hai phần còn lại cũng chỉ là một ít đan dược và tài liệu cấp thấp, những thứ này đối với Hàn Phong hiện tại mà nói, căn bản không có bất cứ tác dụng gì.

Vừa nghĩ tới bản thân khổ cực tìm kiếm nhiều tài liệu và đan dược trân quý như vậy, cứ nhiên đều bị Tiểu Bạch ăn sạch, trong lòng Hàn Phong cũng nhịn không được một trận đau xót.

Thảo nào tên Tiểu Bạch này, ngắn ngủi trong vòng thời gian ba năm đã đạt tới cảnh giới ma thú Thiên giai. Vốn còn cho rằng Tiểu Bạch thuộc hàng ma thú có thiên phú dị bẩm.

Chỉ bất quá, hiện tại Hàn Phong đã minh bạch thực ra cũng không phải vậy.

Đổi làm người bình thường, cho hắn ăn nhiều đan dược như vậy, chỉ cần tư chất không giống tư chất thân thể kiếp trước của hắn, đâu khi chắc chắn có bước tăng trưởng nhảy vọt.

Chớ nói chi là Tiểu Bạch, nó vốn là ma thú chỉ cần cung cấp đủ năng lượng là có thể đề thăng phẩm cấp rồi.

Trông thấy Tiểu Bạch làm bộ ngủ ngon, không thèm để ý gì khác, Hàn Phong khẽ thở dài một cái, chỉ biết chấp nhận hiện thực đau thương...

...

Sáng sớm hôm sau, qua một đêm nghỉ ngơi, tinh thần Hàn Phong đã triệt để hồi phục.

Khi hần vừa bước ra khỏi phòng, liền phát hiện ra vài bóng nhân ảnh quen thuộc bên ngoài.

Đương nhiên, trước kia Hàn Phong ở tại Huyền Thiên Tông, ngoại trừ sư phụ Lâm Nguyệt của mình cùng với sư muội Lâm Phỉ Vân và mấy người Mạnh Hùng, còn lại những đệ tử khác chỉ ở mức quen biết, không tính là thân mật.

Bởi vậy sau một phen bắt chuyện, thoáng gật đầu, Hàn Phong rất nhanh ly khai tiểu viện trong ánh mắt hiếu kỳ và sùng bái của mọi người.

Một đường đi vắng vẻ, Hàn Phong rất nhanh đi tới tiểu viện thuộc về riêng Lâm Nguyệt. Trong thời gian mấy năm nay, Lâm Nguyệt cũng không có tiếp tục thu đồ đệ, bởi vậy cho tới bây giờ nàng cũng chỉ có hai người đồ đệ là Hàn Phong và Lâm Phỉ Vân, Tiểu Linh tuy cũng tính là môn hạ của Lâm Nguyệt, nhưng vẫn chưa được Lâm Nguyệt dạy dỗ qua, hơn nữa sau đó còn bị Tiêu Tấn mời tới để đô, tự nhiên cũng chưa kịp chỉ dẫn gì.

Mà bởi vì có quan hệ là sư phụ của Hàn Phong nên cuộc sống của nàng tại Huyền Thiên Tông nhìn qua rất có vẻ nhàn nhã.

Đồng thời, phương diện tu luyện đấu khí của nha đầu Lâm Phỉ Vân kia được Hàn Phong dạy dỗ cẩn thận, qua thời gian ba năm cũng không gặp phải vấn đề lớn, bởi vậy cũng không cần Lâm Nguyệt quá mức bận tâm.

Vì vậy Lâm Nguyệt chỉ cần chuyên tâm tu luyện đấu khí bản thân.

Tại ba năm trước đây, dưới sự trợ giúp của Hàn Phong, Lâm Nguyệt rốt cuộc đột phá tới cảnh giới Địa giai, mà sau khi Hàn Phong rời đi, dựa vào sự nỗ lực và thiên phú bản thân, kết hợp với đan dược trong tông môn cung cấp, hiện tại đấu khí của Lâm Nguyệt đã đạt tới cảnh giới Địa giai tam phẩm.

Lấy thực lực hiện tại, trong Huyền Thiên Tông, ngoại trừ vài vị trưởng lão, đã không còn mấy người có thể thắng được nàng rồi.

Không thể không nói, Bồ Đề Tâm Ảnh mà Hàn Phong giao cho nàng đã nổi lên tác dụng vô cùng quan trọng trong bước đề thăng cực nhanh này.

Đi tới cửa vào tiểu viện của Lâm Nguyệt, nhìn kiến trúc quen thuộc trước mắt, Hàn Phong cũng thấy cảm khái.

Cẩn thận ngẫm lại, từ khi hần sống lại cho tới bây giờ cũng có thời gian hơn sáu năm rồi, thế nhưng thời gian hần chân chính ở tại Huyền Thiên Tông, tất cả cộng lại cũng chỉ có một năm.

Mà đối với sư phụ hần cũng rất ít quan tâm tới, cũng may Lâm Nguyệt không bao giờ trách cứ gì hần, trái lại còn luôn luôn lo lắng cho Hàn Phong.

Chuyện này, ngay từ ngày hôm qua lúc Hàn Phong mới trở về Huyền Thiên Tông, hần đã minh bạch.

Ngày hôm qua tuy rằng Hàn Phong không có nói chuyện nhiều với mọi người trong Huyền Thiên Tông, thế nhưng khi tâm mắt của hần bắt được ánh mắt của Lâm Nguyệt, từ ánh mắt của nàng, Hàn Phong có thể cảm nhận được nỗi vui sướng và tâm tình lo lắng nồng đậm ẩn chứa trong đó.

Vừa nghĩ tới nhân thân tràn ngập lo lắng đó của Lâm Nguyệt, trong lòng Hàn Phong cũng dấy lên một mảnh ảm áp.

Ngay khi mạch suy nghĩ trong lòng Hàn Phong đang bay bổng, phía sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng kinh ngạc có chút quen thuộc.

- Sư huynh, huynh cũng tới tìm sư phụ sao?

Nghe được những tiếng lục lạc vang lên, Hàn Phong lập tức quay đầu nhìn lại.

Nhất thời, thân ảnh mảnh khảnh của Lâm Phỉ Vân liền rơi vào mắt Hàn Phong.

Có câu thiếu nữ lớn lên biến đổi mười tám lần xác thực không giả.

Kỳ thực, niên kỷ của Lâm Phỉ Vân cũng xấp xỉ Hàn Phong, bất quá Hàn Phong vì ảnh hưởng của tiên thiên đấu khí nên thân thể hần lớn lên rất nhanh, bởi vậy khiến người khác nhìn lại, vô thức quên mất tuổi tác của hần.

Duy Linh

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

330. Chương 312: Biến Hóa Của Lâm Phỉ Vân.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hàn Phong hiện tại tính ra mới mười bảy tuổi mà thôi, mà Lâm Phỉ Vân cũng đang trong giai đoạn thiếu nữ trưởng thành.

Nhất là phía trước ngực đã có phần đầy đặn, tràn ngập khí tức thiếu nữ thanh xuân.

Ngày hôm qua không chú ý quan sát nên Hàn Phong vẫn chưa cảm thấy gì lạ, giờ khắc này cẩn thận quan sát một chút mới phát hiện ra nguyên tiểu nha đầu ba năm về trước vẫn lẻo đeo đi theo sau mình tới nay cũng đã trưởng thành.

Thấy Hàn Phong không ngừng đánh giá bản thân, Lâm Phỉ Vân chẳng biết tại sao, trong lòng cảm nhận một trận xấu hổ, gương mặt trắng noãn không chút tì vết cũng nổi lên một trận đỏ ửng không rõ nguyên nhân.

Đôi mắt đẹp nhìn về phía Hàn Phong cũng làm một bộ né tránh, hai tay bất an xiết chặt lấy chéo áo của mình.

Cuối cùng, giống như bị Lăng Phong nhìn cho xấu hổ, Lâm Phỉ Vân sửa một chút bộ dáng tùy tiện, có chút xấu hổ thấp giọng nói:

- Sư huynh, người có nhìn người ta chăm chăm như vậy làm gì, ta có chỗ nào không đúng hay sao?

Nghe vậy, Hàn Phong liền hồi phục tinh thần, không khỏi mỉm cười, ngữ khí nhu hòa nói:

- Không có gì không đúng, chẳng qua ba năm không gặp, tiểu nha đầu của chúng ta lớn lên càng ngày càng xinh đẹp!

- Sư huynh, huynh thật đáng ghét!

Lâm Phỉ Vân bị Hàn Phong khen như vậy, trong lòng tuy rằng mừng vui tít tít, nhưng dù sao vẫn là thiếu nữ xấu hổ nên mới buông câu hờn dỗi như vậy, sau đó Lâm Phỉ Vân vội không để ý đến Hàn Phong, trực tiếp trốn nhanh vào trong tiểu viện của Lâm Nguyệt.

Sờ sờ mũi, Hàn Phong cũng rất nghi hoặc, không rõ nha đầu này bị làm sao vậy, bất quá hần đoán rằng ba năm không gặp nên tiểu nha đầu có chút lạ chưa quen mà thôi.

Lắc đầu, quẳng đi ý niệm này ra ngoài, Hàn Phong liền theo sát phía sau, đi vào bên trong tiểu viện.

Đi chưa được mấy bước, vừa vặn gặp được Lâm Nguyệt từ bên trong đi ra, phía sau tự nhiên là nha đầu Lâm Phỉ Vân.

Thấy Lâm Nguyệt xuất hiện, Hàn Phong liền tiến lên hai bước đi tới trước người Lâm Nguyệt, lập tức lộ ra một nụ cười sáng lạn nói:

- Sư phụ, ta đã trở về!

Lâm Nguyệt sớm đã ở bên trong phong, từ trong miệng Lâm Phỉ Vân biết được Hàn Phong đến, lúc này liền từ bên trong đi ra.

Nhìn Hàn Phong trước mặt, trong mắt Lâm Nguyệt cũng có chút cảm khái, ba năm không gặp, tên đệ tử này đã trưởng thành không ít.

Nhớ tới năm đó, khi Hàn Phong mới nhập môn vẫn có khiến nàng phải bận tâm, khi đó đầu khí có hấn có thể nói là yếu nhất trong toàn bộ Huyền Thiên Tông.

Nhưng ai có thể nghĩ đến, không quá ba năm thời gian, tên đệ tử từng khiến nàng phảo lo lắng nhất hiện tại đã có tu vi vượt rất xa người sư phụ như nàng.

Thậm chí nếu như không tính đến Bồ Lô Dịch và Phỉ lão, hiện tại người có thực lực mạnh nhất Huyền Thiên Tông chính là gã đồ đệ này rồi.

Ba năm không gặp, trên mặt Hàn Phong đã ít đi phần nào đường nét ngây thơ, thay vào đó là thêm vài phần ổn trọng và thành thục.

Khiến Lâm Nguyệt phải hoảng hốt dứt mạch suy nghĩ khi trong lòng vô thức không hề coi Hàn Phong là tiểu hài tử năm nào khiến nàng phải bận tâm mà lại coi hấn đối đãi giống như bạn bè cùng trang lứa.

Kỳ thực, tuổi tác của Lâm Nguyệt cũng không lớn hơn bao nhiêu so với Hàn Phong, hơn nữa quanh năm chỉ sinh hoạt tại Huyền Thiên Tông khiến tâm tư của nàng cực kỳ đơn thuần.

Nhìn qua, nàng chỉ hơi lớn hơn một chút so với Tiêu Linh và Trầm Ngọc.

Quan sát thoáng qua một hồi, Lâm Nguyệt mới khôi phục lại tâm tình, lập tức lộ vẻ mỉm cười động nhân, nói:

- Tiểu Phong, có phải vừa rồi ngươi khi dễ Tiểu Vân nhi hay không?

Nghe vậy, Hàn Phong cũng là nghi hoặc, lập tức nói:

- Sư phụ, ta quan tâm nàng còn không kịp, sau có thể khi dễ nàng được.

Nói xong Hàn Phong liền nhìn thoáng qua Lâm Phỉ Vân vẫn còn đang trốn sau lưng Lâm Nguyệt, bất cả khuôn mặt nàng vẫn bị giấu kín không thể nhìn ra biểu tình.

Nghe được Hàn Phong nói thế, Lâm Nguyệt cũng mỉm cười, nàng tự nhiên biết tính tình Hàn Phong, hấn đối với vị sư muội duy nhất này trước nay vẫn vô cùng thương yêu, quả thực coi nàng giống như thân muội muội, chiều chuộng vô cùng.

Vô luận lâm Phỉ Vân muốn thế nào, Hàn Phong đều cực lực thỏa mãn nàng, có lúc Lâm Nguyệt thấy vậy còn nhịn không được bắt đầu ghen tỵ.

Bởi vậy, Lâm Nguyệt cũng chỉ tùy tiện nói như vậy, đối với tâm tư Lâm Phỉ Vân, Lâm Nguyệt ở chung với nàng đã lâu nên tự nhiên hiểu được.

Đây bất quá chỉ là Lâm Phỉ Vân ôm ấp cảm tình thiếu nữ, đối với người khác phái gần gũi, ít nhiều sẽ có một tia cảm tình như vậy.

Huống chi Hàn Phong lại ưu tú như thế, tuổi tác hai người tương đồng, trong lòng Lâm Phỉ Vân có ý như vậy cũng là chuyện bình thường.

Nghĩ vậy Lâm Nguyệt cũng cười cười không nói ra điểm này.

Trong suy nghĩ của nàng, tất cả cứ tuân theo tự nhiên là tốt nhất, nàng tin tưởng Hàn Phong sẽ xử lý tốt chuyện này, sẽ không làm thương tổn tấm lòng của Lâm Phỉ Vân.

- Được rồi, về sự tình Tiểu Vân, ta cũng không muốn nói nhiều, ta biết người rất thương sự muội của người, bất quá cũng không nên quá cứng chiều, nàng bây giờ không còn nhỏ nữa, nếu người làm hư nàng ta sẽ không buông ta cho người.

Lâm Nguyệt vừa cười vừa nói.

Nghe vậy, Hàn Phong cũng cười nói:

- Sự phụ cứ yên tâm, tự ta có chừng mực.

Tiếp theo Lâm Nguyệt dẫn Hàn Phong và Lâm Phỉ Vân vào trong tiểu viện, sau đó cẩn thận hỏi han tình huống của Hàn Phong những ngày vừa qua.

Tuy rằng lúc trước Phí lão trở về, Lâm Nguyệt từ trong miệng lão cũng biết được một chút tin tức của Hàn Phong, thế nhưng lúc này trực tiếp gặp mặt nàng vẫn nhìn không được một lần nữa hỏi đến.

Hàn Phong ngược lại không hề giấu diếm, lần lượt kể ra toàn bộ những sự tình bản thân đã trải qua trong ba năm vừa rồi.

Nghe tới việc Hàn Phong trong ba năm này cư nhiên tán công tới chín lần, đồng thời sau lần thứ mười này đã bước vào Thiên giai, trên mặt Lâm Nguyệt hiện rõ vẻ kinh ngạc vô cùng.

Nguyên bản Lâm Phỉ Vân ở một bên còn có chút xấu hổ, lúc này cũng dần dần thích ứng lại, khôi phục vẻ tinh quái vốn có của mình.

Sau khi nghe đến Hàn Phong kể lại chuyện này, Lâm Phỉ Vân có chút hiếu kỳ, chớp mắt to, vẻ mặt đầy sùng kính nhìn lên Hàn Phong.

Kế tiếp, từ miệng Hàn Phong, Lâm Nguyệt cũng biết được thân phận chân chính của Hàn Phong, hẳn dĩ nhiên là tôn tử ruột của gia chủ Hàn gia tại đế đô.

Thân phận này cũng khiến Lâm Nguyệt có chút kinh ngạc, nhưng sau đó Hàn Phong liền giải thích thoáng qua một phen cho Lâm Nguyệt nghe.

Lúc này Lâm Nguyệt mới hiểu vì sao lúc trước Hàn Phong tiến vào Huyền Thiên Tông lại phải che giấu thân phận của mình.

Đồng thời, đối với tào ngộ Hàn Phong trải qua thời còn nhỏ sống trong gia tộc cũng cảm thấy đồng tình vô cùng.

Về phần Lâm Phỉ Vân ở một bên, nghe tới xong câu chuyện mắt đã ướm lệ từ lâu, thỉnh thoảng còn khóc lên thành tiếng.

Nửa ngày trôi qua, Hàn Phong rốt cuộc đơn giản thuật lại toàn bộ những chuyện tình đã trải qua trong vòng ba năm.

Đối với những kinh lịch trong ba năm vừa qua của Hàn Phong cũng đủ khiến cho hai nàng cảm giác như trôi qua một giấc mộng.

Huyền Thiên Tông bất quá chỉ là một tiểu tông môn, hai nàng quanh năm sinh sống trong tông, chưa bao giờ trải qua những trường hợp như vậy.

Tuy rằng tâm trạng hồi hộp lo lắng có thừa nhưng trong lòng cả hai người đều tràn ngập một tia hướng tới đối với thế giới bên ngoài.

Kế tiếp, Hàn Phong liền thăm hỏi về những sự tình của Huyền Thiên Tông.

Duy Linh

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

331. Chương 313: Xúc Động.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Từ chỗ Lâm Nguyệt rời khỏi, Hàn Phong trực tiếp hướng về phía Bách Thảo Đường đi đến.

Mà theo phía sau hần chính là Lâm Phỉ Vân.

Mới vừa rời vẻ mặt Lâm Phỉ Vân còn đang ngượng ngùng không ngớt, lúc này đã dần thích ứng được, trên mặt một lần nữa lộ vẻ giả hoạt vẫn có, trong đôi mắt đẹp thỉnh thoảng toát ra vài tia quang mang không rõ ràng.

- Sư huynh, người hiện tại muốn đi tìm Ngọc tỷ tỷ không?

Sau khi khôi phục lại vẻ bình thường, Lâm Phỉ Vân lại giống như mấy năm về trước, ôm lấy một bên cánh tay Hàn Phong, nũng nịu hỏi.

Cảm thụ được mùi hương thiếu nữ nhàn nhạt từ trên người Lâm Phỉ Vân truyền đến, cùng với xúc cảm mềm mại trên cánh tay, Hàn Phong bất đắc dĩ lắc đầu, nói:

- Nha đầu, người hiện tại cũng là đại cô nương rồi, cứ kéo tay ta như vậy sẽ có ảnh hưởng không tốt với người.

Ai biết được, sau khi Lâm Phỉ Vân nghe được, ngược lại còn xem thường, có chút hùng hổ nói:

- Như thế là sao, huynh chính là sư huynh của ta, ngoại trừ sư phụ chính là người mà ta thân nhất.

Dừng lời, Lâm Phỉ Vân tiện đà nói tiếp:

- Hơn nữa, sư huynh lợi hại như vậy, ta xem ai dám nói xấu ta, đến lúc đó huynh liền tới giáo huấn hần.

Nghe vậy, Hàn Phong đúng là dở khóc dở cười, thở dài nói:

- Nha đầu người, vốn đang cho rằng ba năm không gặp hần đã trưởng thành, xem ra tính tình này của muội vẫn không thay đổi, có lẽ sư phụ nói đúng, trước đây ta quá cưng chiều muội rồi.

- Hừ! Sư huynh thật đáng ghét, một hồi đã bày ra bộ dáng giáo huấn người ta rồi, Tiểu Vân không thêm quan tâm người nữa.

Lâm Phỉ Vân hướng về phía Hàn Phong chau mày héch mui, bất mãn nói.

Chỉ bắt quá hai tay vẫn ôm chặt lấy cánh tay Hàn Phong không rời.

Hàn Phong sau khi khuyên giải không được chỉ đành im lặng.

Rất nhanh, Hàn Phong đã đi tới Bách Thảo Đường, dọc theo đường đi, Lâm Phỉ Vân lúc nào cũng tíu tít kể một ít chuyện lý thú phát sinh tại Huyền Thiên Tông trong vòng ba năm qua.

Mà Hàn Phong đi bên cạnh cũng chỉ nghe cười, thỉnh thoảng có lúc Lâm Phỉ Vân dò hỏi mới mở miệng trả lời đôi câu, còn phần lớn thời gian đều lắng nghe Lâm Phỉ Vân kể chuyện.

Bất quá, từ nội dung câu chuyện Lâm Phỉ Vân kể, Hàn Phong có thể nhìn ra qua lỗ lú mấy năm nay, Huyền Thiên Tông cũng có bộ dáng phát triển hài hòa, trên dưới vui vẻ đồng lòng.

Đây chính là tình huống Hàn Phong trông đợi nhất.

Dù sao, vô luận một thế lực có cường đại tới đâu, nội bộ đoàn kết vẫn là điều trọng yếu then chốt.

Xem ra tại mấy năm trước Hàn Phong quyết định loại bỏ hết thấy những nhân tố bất định trước khi đi nên trong Huyền Thiên Tông lúc này cũng không có tiếp tục xuất hiện những tình huống bất hòa.

Dẫn theo Lâm Phỉ Vân tiến nhập Bách Thảo Đường, Hàn Phong liếc mắt liền thấy được Trầm Ngọc đang xử lý các loại tài liệu trên mặt đất.

Nguyên bản Trần Ngọc đang tập trung tinh thần xử lý dược liệu, chừng như có chút cảm ứng, ngay sau khi Hàn Phong bước vào đại đường thì ánh mắt của nàng đang chuyển tới trên người Hàn Phong.

Lập tức, sắc mặt liền hiện ra dáng tươi cười hài lòng.

Bất quá, khi Trần Ngọc thấy bên cạnh Hàn Phong còn có Lâm Phỉ Vân đang lôi kéo hết sức thân mật, sắc mặt Trần Ngọc lại lộ ra vẻ mỉm cười trêu đùa, khiến cho Lâm Phỉ Vân nhìn vào cảm thấy mười phần xấu hổ.

Cuối cùng, thực sự không chống cự nổi ánh mắt như hữu ý của Trần Ngọc, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Phỉ Vân đã nổi lên một trận đỏ ửng mê người. Chợt vội vàng buông cánh tay Hàn Phong, tiến lên hai bước đi tới bên người Trần Ngọc, ngậy thơ kêu lên:

- Ngọc tỷ tỷ, tỷ chê cười ta.

- Nhưng ta cái gì cũng chưa nói nha! Thế nào đã biến thành chê cười muội rồi!

Trần Ngọc vươn tay chỉ, nhẹ nhàng điểm lên mũi nhỏ của Lâm Phỉ Vân, giọng điệu trêu tức nói.

Nghe vậy sắc mặt Lâm Phỉ Vân càng hồng, lập tức giấu mặt vào trong lòng Trần Ngọc, không ngừng nũng nịu, thẳng đến khi thấy được hia người Trần Ngọc và Hàn Phong đang cười khổ không ngớt mới thôi.

- Nha đầu kia, quả nhiên vẫn là tâm tính tiểu hài tử.

Hàn Phong khẽ cười nói.

Hai nàng lại đùa giỡn một chút, lúc này nghe được Hàn Phong lên tiếng mới hoàn toàn ngưng lại.

Ba năm không thấy, hôm nay dáng người Trần Ngọc đã phát triển thành thực, nhìn qua vô cùng xinh đẹp, có lẽ bởi vì duyên cố đều là luyện dược sư nên sau khi Hàn Phong quan sát lại nàng một lượt liền nhận ra khí chất biến hóa trên người Trần Ngọc.

Từ lúc hôm qua, khi Trần Ngọc nhìn thấy Hàn Phong, trong lòng không thể áp trụ được sự kích động, nếu như lúc đó không phải có nhóm người Diệp Hạo Thiên mà nói...

Chỉ sợ Trần Ngọc đã sớm không nhận được xông lên phía trước rồi.

Mà hôm qua sau khi trở về, Trần Ngọc và Tiêu Linh đã có một đêm dài trò chuyện, Trần Ngọc từ đó cũng biết được rõ ràng những sự tình mà Hàn Phong đã trải qua trong ba năm này.

Đồng thời trong lòng nàng cũng mười phần hâm mộ Tiêu Linh, hâm mộ nàng trong ba năm liền vẫn luôn được sát cánh bên cạnh Hàn Phong.

Chẳng qua nàng cũng rõ một điểm duyên phận mỗi người đều không giống nhau.

Nàng không phải Tiêu Linh, tự nhiên không thể trực tiếp dành cho Hàn Phong những điều kiện tu luyện thật tốt.

Điều duy nhất nàng có thể làm được chỉ là không ngừng cố gắng đề thăng trình độ luyện dược của bản thân, từ đó trợ giúp cho sự phát triển chính thể của toàn bộ Huyền Thiên Tông.

Trải qua ba năm nỗ lực, cộng với thiên phú bản thân Trần Ngọc, ba năm thời gian này cũng đủ cho cảnh giới luyện dược sư của Trần Ngọc đạt tới thượng phẩm.

Hơn nữa, Trần Ngọc còn có dự cảm, nàng cách bước đột phá lên luyện dược đại sư không còn xa.

Bất quá, mặc dù chỉ có tiêu chuẩn là luyện dược sư thượng phẩm, nhưng ba năm qua, dựa vào thiên phú hơn người của mình, kết hợp với độ miễn cảm với dược liệu, Trần Ngọc đã sáng tạo ra rất nhiều phối phương đan dược mới với công hiệu không ngờ.

Vả lại, trong ba năm trời miệt mài luyện đan, Trần Ngọc đã phát hiện ra được hoa văn năng lượng ẩn chứa trong đan dược.

Bởi vậy ba năm qua, dù nàng có luyện chế bất kể đan dược nào dưới thất phẩm cũng chưa từng thất bại, coi như có vượt cấp luyện chế đan dược bát phẩm, xác xuất luyện chế thành công của Trầm Ngọc đã ngoài bảy thành.

Không thể không nói, thiên phú tại lĩnh vực luyện dược của Trầm Ngọc quả thật kinh người.

Ngay cả Lão Dược Sư chứng kiến từng bước phát triển của Trầm Ngọc cũng phải cảm khái không ngớt.

Hiện tại thực lực luyện dược của Trầm Ngọc đã vượt qua Lão Dược Sư, trở thành luyện dược sư cao cấp nhất trong Huyền Thiên Tông chỉ sau Hàn Phong.

Mà ngay khi phát hiện trình độ luyện dược của Trầm Ngọc đã sánh ngang mình, Lão Dược Sư liền thăng thần chuyển giao toàn bộ những kinh nghiệm trên phương diện luyện dược cho nàng.

Tại ba năm trước đây, trước khi Hàn Phong rời Huyền Thiên Tông cũng từng để lại vài phương pháp bồi dưỡng dược liệu cực kỳ quý hiếm nói lại cho Lão Dược Sư.

Dựa theo phương pháp của Hàn Phong, trong ba năm thời gian này, Lão Dược Sư cũng tổn đại lượng thời gian thay Huyền Thiên Tông đổi lấy vô số tài sản.

Những tin tức này Hàn Phong đã biết được qua Huyền Cơ Tử và Lâm Nguyệt.

Đối với thiên phú của Trầm Ngọc, trong lòng Hàn Phong tự nhiên biết rõ, nhưng hắn cũng không nghĩ tới, chỉ trong thời gian ba năm, Trầm Ngọc lại có bước tiến bộ nhanh đến như vậy.

Cứ thế này, chỉ sợ cho Trầm Ngọc thêm thời gian một hai năm, trình độ luyện dược của nàng có thể vượt qua hắn rồi.

Đương nhiên đây chỉ là suy đoán của Hàn Phong, tuy rằng Trầm Ngọc là một thiên tài nhưng thiên phú của Hàn Phong tại phương diện luyện dược cũng không yếu, nhất là có thêm bốn trăm năm kinh nghiệm từ kiếp trước, lại thêm tinh thần lực siêu cường lần trước đoán luyện ra tại hư linh huyền cảnh.

Có hai sự trợ giúp đặc lực này, Hàn Phong tự tin trong phương diện luyện dược, thời điểm này rất khó có người vượt được qua hắn, nếu có cũng đếm được trên đầu ngón tay.

Bởi vậy Trầm Ngọc muốn vượt qua được hắn còn phải đi tiếp một quãng đường dài.

Bất quá đó chỉ là hiện tại mà thôi, Hàn Phong có thể nhìn thấy trên người Trầm Ngọc một tia dấu hiệu của luyện dược tông sư, chỉ một điểm này thôi đã khiến Hàn Phong mừng rỡ không ngớt rồi.

Nói chuyện với Trầm Ngọc một hồi, Hàn Phong cũng đại thể hiểu rõ tình huống của Trầm Ngọc, suy nghĩ một chút, Hàn Phong lập tức nói:

- Một tháng tới có thể cần một chút thời gian của nàng, tốc độ trưởng thành của đệ tử trong tông vượt xa sự tưởng tượng của ta, bởi vậy tiếp đây ta chuẩn bị tiếp tục luyện chế một loạt đan dược các cấp, bất quá công việc này rất nặng nề cho nên không thể làm gì khác hơn là mời nàng cùng hỗ trợ.

Vén gọn lại mái tóc qua tai, Trầm Ngọc nhìn về phía Hàn Phong cười ôn nhu nói:

- Chuyện này tự nhiên không có vấn đề, dù sao ta cả ngày đều ở Bách Thảo Đường, ngoại trừ chỉnh lý dược liệu và luyện chế đan dược cũng không có chuyện gì khác để làm. Chỉ cần có thể đỡ đần được cho người, người cứ việc nói.

Chẳng biết tại sao, từ trong lời nói của Trầm Ngọc, Hàn Phong có thể cảm thấy một tia ý vị không rõ.

Sau đó, Hàn Phong cũng phát hiện khi Trầm Ngọc nói đến đây, sâu trong đáy mắt nàng như có như không hiện lên một tia tình ý.

Thấy vậy, trong lòng Hàn Phong cũng hơi chút hoảng hốt.

Đối với tâm tư của Trầm Ngọc, kỳ thực Hàn Phong đã mơ hồ đoán ra từ sớm.

Dù sao Trầm Ngọc cũng là nữ hài hắn tiếp xúc sớm nhất, hai người từng trải qua sinh tử tại U Âm Sâm Lâm, sau đó còn cùng nhau sinh sống hai năm tại Thiên Nguyệt đế quốc.

Về sau, khi hần nhận thức Tiêu Linh, đồng thời quan hệ của cả hai người có bước tiến triển.

Nhưng nữ hài trước mắt này lại chưa từng có nửa điểm yêu cầu với hần, vẫn một mực yên lặng theo sát một bên hần.

Tuy nói thiên phú luyện được của Trầm Ngọc vô cùng trác tuyệt, nhưng tựa hồ từ đầu đến cuối vẫn luôn là Hàn Phong thay nàng định hướng con đường về sau, mà Trầm Ngọc có hay không yêu thích công việc luyện được này cũng chưa từng thấy nàng nói qua.

Nghĩ vậy, trong lòng Hàn Phong không khỏi dấy lên một cỗ hỏa thẹn, đồng thời sâu trong nội tâm cũng cực kỳ xúc động.

Thời gian sáu năm đảo mắt thoáng qua, lúc trước Trầm Ngọc vẫn là một tiểu nữ hài, hôm nay đã chuyển biến thành nữ tử cực kỳ mỹ lệ.

Những mỹ nữ như nàng đáng lẽ ra phải được hưởng thụ cuộc sống vui sướng, thế nhưng Trầm Ngọc lại thủy chung dùng toàn bộ thời gian của mình vui đùa trong phòng luyện đan.

Thấy ý hỏa thẹn trong mắt Hàn Phong, là người thông minh, Trầm Ngọc tựa hồ cũng đoán ra suy nghĩ trong lòng Hàn Phong, không khỏi ôn nhu nói:

- Hàn Phong, người không cần như vậy, lúc trước nếu không phải người cứu ta, hôm nay ta đã là đồng xương trắng từ lâu, chớ nói chi còn được đứng nơi này nói chuyện với người.

Dừng một chút, Trầm Ngọc lại nhoẻn miệng cười, nói tiếp:

- Ta ở phương diện đấu khí không có bất luận thiên phú gì, cũng không có được cảm kỹ thuyết thể vô song như Tiêu Linh muội muội, cũng may chính là trong phương diện luyện được ta vẫn có chút thiên phú, hơn nữa đối với chuyện này cũng mười phần hứng thú, bởi vậy người cũng không cần bận tâm.

Nghe vậy, Hàn Phong liền trầm mặc một hồi, không nói gì thêm.

Tâm ý của Trầm Ngọc thế nào hần đã biết, nhìn nữ tử trước mắt xuất chúng như vậy, trong lòng Hàn Phong càng thêm cảm khái.

Ngược lại, Lâm Phỉ Vân vẫn đang giấu mặt vào lòng Trầm Ngọc vừa ngửa mặt lên, mê man nhìn lên hai người, làm như không hiểu gì hết.

...

Sau khi rời khỏi Bách Thảo Đường, Hàn Phong dưới sự chỉ dẫn của Lâm Phỉ Vân đi tới tiểu viện hiện tại của chúng đệ tử đời thứ ba.

So với mấy năm trước, Huyền Thiên Tông hiện tại vì có duyên có Lão Dược Sư, tình hình kinh tế trong tông cũng được cải biến rất nhiều.

Theo đó Huyền Thiên Tông một lần nữa được xây dựng mở rộng, tiểu viện trước đây của Hàn Phong và chúng đệ tử đời thứ ba cũng bị bỏ lại, toàn bộ đệ tử đời thứ ba đều được chuyển đến nơi rộng rãi và tốt hơn nhiều.

Về phần Hàn Phong, bởi vì hần có cống hiến cực lớn với Huyền Thiên Tông, hơn nữa sau khi Hàn Phong rời đi nơi này liền trở thành phòng của Tiểu Bạch, bởi vậy mọi người bàn bạc rồi quyết định đợi sau khi Hàn Phong trở về mới tính đến.

Biết được điều này từ trong miệng Lâm Phỉ Vân, Hàn Phong cũng bình tĩnh đại ngộ, thảo nào ngày hôm qua quay về tiểu viện thế nhưng hần lại không thấy được ai dù là một nửa bóng người.

Đi tới tiểu viện mới của tam đại đệ tử.

Vừa vào trong tiểu viện, trong mắt liền xuất hiện cảnh Mạnh Hùng đang luận bàn tỷ thí với đệ tử, tràng diện mười phần náo nhiệt, trong lúc nhất thời ánh mắt mọi người cũng đều tập trung lại hai người đang chiến đấu, ngược lại không hề phát hiện Lăng Phong vừa đến.

Thấy hai người đang luận bàn, Hàn Phong liền ra hiệu cho Lâm Phỉ Vân không gây động tĩnh mà phóng nhẹ cước bộ đi tới một góc, dựa lưng vào tường hăng hái quan sát.

Người đệ tử đang luận bàn với Mạnh Hùng Hàn Phong cũng không nhận ra, đang lúc hẩn còn nghi hoặc, Lâm Phỉ Vân dường như phát hiện được vì vậy giải thích cho Hàn Phong biết:

- Người kia gọi là Tổng Nhất Hàn, là quan môn đệ tử của Mục Dương trưởng lão mới thu nhận từ hai năm trước, tuy rằng thuộc hàng đệ tử đời thứ ba nhưng thân phận thực tế lại cao hơn so với chúng ta không ít.

“Tổng Nhất Hàn?”

Trong đầu Hàn Phong cẩn thận hồi ức lại trong chốc lát nhưng xác thực không phát hiện ra ký ức về người này, không khỏi khẽ lắc đầu.

Lúc này phía bên kia, cuộc tỷ thí của Tổng Nhất Hàn và Mạnh Hùng đang dần đến hồi kết.

Hàn Phong nhìn hai người giữa sân, khoe miệng khẽ mỉm cười.

Ba năm không gặp, Mạnh Hùng đã tu luyện và vận dụng Phách Viêm Chiến Thiên Quyết vô cùng thành thạo, Hàn Phong dám cam đoan, nếu đổi lại là hẩn sử dụng mức đấu khí giống như vậy, thi triển ra Phách Viêm Chiến Thiên Quyết tuyệt không có được uy lực giống như Mạnh Hùng vừa thi triển.

Điều này một lần nữa chứng minh Phách Viêm Chiến Thiên Quyết là tâm pháp thích hợp nhất cho Mạnh Hùng tu luyện.

Trải qua thời gian ngắn quan sát, Hàn Phong đại thể nhìn ra thực lực hiện tại của Mạnh Hùng, nếu như toàn lực thi triển, thực lực hẩn ở mức trên dưới Địa giai ngũ phẩm.

Đương nhiên, đấu khí của hẩn tự nhiên còn chưa chân chính đạt tới trình độ đó.

Bất quá dùng thực lực hiện tại so sánh với vài vị trưởng lão Huyền Thiên Tông mà nói cũng chỉ kém hơn chút ít mà thôi. Đối với tuổi đời chưa tới hai mươi của Mạnh Hùng mà nói, thực lực đã đủ sánh ngang với hàng đệ tử tinh nhuệ của tất nhiều môn phái lớn rồi.

Tu vi Mạnh Hùng tuy rằng tăng trưởng rất nhanh nhưng đã nằm hết trong dự liệu của Hàn Phong.

Ngược lại người Hàn Phong không nhận biết là Tổng Nhất Hàn, thực lực người này bày ra không khỏi khiến cho Hàn Phong một trận kinh ngạc.

Dưới công kích đấu khí bá đạo vô cùng của Mạnh Hùng, Tổng Nhất Hàn này dĩ nhiên còn có thể chống đỡ lâu như vậy không bại.

Hàn Phong thoáng quan sát Tổng Nhất Hàn này một phen, phát hiện tuổi của hẩn cũng không lớn, nhìn qua so với Mạnh Hùng còn muốn nhỏ hơn vài tuổi.

Nhưng từ khí tức trên người hẩn có thể thấy được, đấu khí của hẩn đã tới nhân giai đỉnh phong, mơ hồ có dấu hiệu đột phá.

codon.traí

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

332. Chương 314: Dạy Dẫn.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Bất quá, dù có mạnh tới đâu cũng chỉ là nhân giai, dưới công kích khủng bố liên tục của Mạnh Hùng, cuối cùng sắc mặt Tổng Nhất Hàn cũng trở nên có chút tái nhợt, cước bộ dần dần lạch lạch.

Mắt thấy biểu hiện Tổng Nhất Hàn như vậy, Mạnh Hùng hét lớn một tiếng, cước bộ trầm xuống, thân hình mạnh mẽ ngưng lại.

Lập tức, khí tức bá đạo tỏa khắp toàn trường hoàn toàn biến mất không thấy.

- Tổng sư đệ, thế nào? Không sao chứ?

Mạnh Hùng đi tới trước mặt Tổng Nhất Hàn, một bên đưa tay đỡ hần, một bên mở lời.

Tổng Nhất Hàn hơi điều tức vài cái, lúc này mới thoảng khôi phục lại, cảm phục tự đáy lòng nói:

- Mạnh sư huynh, vẫn là người lợi hại, so với người, chút thực lực của ta căn bản không đáng nhắc tới.

- Người cũng không tồi, mới đến hai năm đầu khí đã tới Nhân giai đỉnh, thảo nào Mục Dương trưởng lão lại nhìn trúng người.

Mạnh Hùng vừa cười vừa nói.

Hiện tại, mỗi cử chỉ, hành động của Mạnh Hùng đã có chút tư thế một vị đại sư huynh.

Xem ra mấy năm nay Mạnh Hùng cũng thành thực và ổn trọng hơn không ít, không giống với kiểu xung động lỗ mãng như trước nữa.

"Hi hi!" Lâm Phỉ Vân đứng ở bên cạnh Hàn Phong cũng nghe được hai người đối thoại, không nhịn được cười thành tiếng, trên nét mặt tinh nghịch tràn đầy tiểu ý.

Ngay sau đó, khi nghe được tiếng cười, nhóm người Mạnh Hùng đều đưa ánh mắt nhìn trở lại.

Khi thấy thân ảnh Hàn Phong và Lâm Phỉ vân, trong mắt Mạnh Hùng cũng hiện lên một tia vui mừng, lập tức cất nhanh bước tới trước mặt Hàn Phong, trước nhất nhìn Hàn Phong lại vài lần từ trên xuống dưới.

Lập tức, nhếch miệng cười lớn nói:

- Hàn Phong người thật tốt, ba năm không gặp, không nghĩ tới lại biến đổi mạnh mẽ như vậy, vốn tưởng rằng ba năm qua ta liệu mạng tu luyện mặc dù không đuổi kịp người chỉ ít cũng có thể rút ngắn chút cự ly, bất quá hiện tại xem ra, đời này của ta không có hi vọng đuổi theo người rồi.

Hàn Phong cười cười nhìn Mạnh Hùng, nghe được hắn nói vậy liền trả lời:

- Người cũng không tồi, không tính tu vi đầu khí thực lực đã tương đương với Địa giai ngũ phẩm, trong đám người cùng trang lứa, vượt được qua người cũng không nhiều lắm.

Lúc này đám đệ tử vốn đứng vây xem xung quanh lúc này cũng túm tụm trở lại.

Trong số này Hàn Phong cũng thấy rất nhiều khuôn mặt quen thuộc, ngay Triệu Lâm Lâm cũng ở trong đó, một thời gian dài không gặp, Đoạn Nhạc vẫn là bộ dáng dấp tiểu bàn tử như trước, ngược lại Triệu Lâm Lâm đã trưởng thành hơn không ít, dáng người cũng dần trở nên xinh đẹp hơn.

Tựa hồ tính cách xấu hổ của nàng cũng thoảng chuyển biến, không còn kiêu cử gặp phải ai là đỏ mặt như trước nữa.

- Mạnh sư huynh, bộ dáng ngôn từ của người vừa rồi ngược lại rất có tư thế một vị đại sư huynh, bình thường đúng là nhìn không ra a!

Lâm Phỉ Vân ở một bên trêu đùa nói.

Mạnh Hùng nghe vậy, đưa mắt cổ quái nhìn chằm chằm hướng Lâm Phỉ Vân đang cười ngặt nghẽo, thẳng đến khi nàng ta thấy được không tự nhiên, lúc này mới vuốt đầu, thì thào lẩm bẩm:

- Ta có phải hay không đang nằm mơ, nha đầu kia lúc nào lại khách khí với ta như vậy?

Nghe thế, Lâm Phỉ Vân lập tức giậm giậm chân, hờn dỗi nói:

- Đại bổn hùng, khó có được dịp ta gọi người một tiếng sư huynh, người dĩ nhiên nói ta như vật, ta không để ý tới người nữa.

- Ủ! Đúng rồi! Đây mới là Lâm nha đầu bình thường, vừa rồi gọi ta một tiếng sư huynh hại ta không được tự nhiên!

Mạnh Hùng hoàn toàn không để ý tới ánh mắt giết người của Lâm Phỉ Vân, trực tiếp cười ngây ngô nói.

Mọi người nghe vậy lập tức cười vang.

- Sư huynh, huynh xem hấn khi dễ ta, người giúp ta giáo huấn tên đại bốn hùng kia.

Lâm Phỉ Vân nghe vậy, không khỏi lắc lắc cánh tay Hàn Phong đang đứng bên cạnh, nũng nịu nói.

Hàn Phong thấy hai người đùa giỡn, cũng cười cười, vỗ vỗ đầu Lâm Phỉ Vân, cười nói:

- Được rồi, nha đầu muội không nên khi dễ hấn nữa, tốt xấu hấn cũng là sư huynh của muội đó.

Nghe được Hàn Phong nói vậy, Lâm Phỉ Vân mới hướng Mạnh Hùng cau mày nhăn mặt, không nói gì thêm nữa.

Ngược lại, Tống Nhất Hàn ở một bên, khi vừa nhìn Lâm Phỉ Vân xuất hiện, ánh mắt hấn liền không rời khỏi nàng, nhưng khi hấn thấy Lâm Phỉ Vân quay sang Hàn Phong làm bộ nũng nịu thân thiết như vậy, nhân thần liền hiện lên một tia dị sắc.

Chỉ bất quá ánh mắt tất cả mọi người lúc này đều đặt trên người Hàn Phong, ngược lại không hề phát hiện nét biến hóa trên mặt hấn, ngoại trừ một người, chính là Hàn Phong.

Từ lúc mới đến, Hàn Phong đã có chút lưu ý với Tống Nhất Hàn, bởi vậy vẫn luôn lưu tâm đến người này.

Bởi thế khi trên mặt Tống Nhất Hàn vừa nổi vẻ dị sắc liền bị thu hết vào mắt Hàn Phong. Bất quá Hàn Phong cũng chỉ biết đó, không có lộ ra mà thầm nhắc lưu ý trong lòng, tiếp sau cũng không nhìn hấn, xoay người chuyện trò cùng mấy người Mạnh Hùng.

Những đệ tử này ngay hôm qua đều thấy được Hàn Phong đại triển thần uy, tự nhiên rõ ràng thực lực hiện tại của Hàn Phong đã tới Thiên giai. Mọi người đều nhìn hấn với ánh mắt sùng bái vô cùng, mọi người biết rõ tính cách Hàn Phong, tuy rằng mới đầu còn bị thân phận cường giả Thiên giai của Hàn Phong khiến cảm giác không được tự nhiên.

Nhưng theo sau Hàn Phong thoải mái trò chuyện với mọi người một phen, mọi người cũng dần dần mất đi cảm giác sợ hãi, tiếp đến còn quần lấy Hàn Phong, mong hấn chỉ điểm một vài chỗ khó khăn trong quá trình tu luyện.

Đối với những đệ tử này, Hàn Phong từ lâu đã coi họ như người nhà mình mà đối đãi, tự nhiên không chút keo kiệt, dùng thời gian nửa ngày chỉ ra những ưu khuyết điểm trong phương diện tu luyện và võ kỹ cho mọi người.

Ngay cả Tống Nhất Hàn, Hàn Phong cũng không keo kiệt, tuy rằng hấn còn chưa nhận biết rõ về Tống Nhất Hàn, nhưng qua một đoạn thời gian nói chuyện Hàn Phong cũng phát hiện thiên tư Tống Nhất Hàn này xác thực rất tuyệt, có nhiều chỗ thâm ảo chỉ cần nhắc tới một chút hấn liền có thể lý giải ra hoàn toàn.

Năng lực lý giải kinh người như vậy cũng khiến Hàn Phong có chút kinh ngạc.

Chỉ bất quá, Hàn Phong còn chưa hiểu rõ con người Tống Nhất Hàn, cho nên chỉ dừng lại có mức độ, không có giao tiếp nhiều với hấn.

Dùng thời gian nửa ngày, rốt cuộc thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mọi người, sau đó Hàn Phong nhanh chóng rời đi trở lại gian phòng của mình.

Kế tiếp, trong hơn thời gian một tháng, Hàn Phong bận rộn vô cùng, mỗi ngày đều mất trọn buổi sáng ở trong phòng luyện đan thay Huyền Thiên Tông luyện chế một ít đan dược.

Cũng may có sự hỗ trợ của Trần Ngọc, ngược lại khiến hấn dễ dàng hơn không ít.

Bất quá có chút thời gian dư dả nào hấn đều dùng để hướng dẫn chúng đệ tử tu luyện đấu khí, đương nhiên chủ yếu vẫn là giúp đỡ hai người Lâm Nguyệt và Lâm Phỉ Vân tu luyện.

Dù sao cả hai người một là sư phụ, một là sư tỷ kiếp trước cũng là sư muội của kiếp này.

Tầm quan trọng của hai người trong lòng Hàn Phong, tự nhiên không cần nói cũng biết.

Hôm nay, Hàn Phong theo thường lệ ở trong sân dạy dỗ Lâm Phỉ Vân tu luyện đấu khí, thì bên ngoài sân đi tới một đệ tử, trực tiếp tìm tới Hàn Phong.

Sau khi nghe hồi báo, Hàn Phong mới hiểu được nguyên lai Huyền Cơ Tử cho người tìm hắn tới Đãi khách đường, nói là có cố nhân tìm tới.

Hàn Phong nghe vậy cũng có chút kinh ngạc, hẳn lúc này mới trở lại Huyền Thiên Tông hơn một tháng, thế nào lại có người đến tìm?

Trong lòng mang theo một tia nghi hoặc, Hàn Phong dặn dò Lâm Phỉ Vân hảo hảo tu luyện, không cho phép nàng lười biếng, sau đó liền theo người đệ tử kia đi tới đại đường.

Vừa tới nơi, trong tầm mắt Hàn Phong liền xuất hiện hai bóng hình xinh đẹp thoáng có chút quen thuộc.

codon.tra

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

333. Chương 315: Thiên Tài Kỹ Thanh Thanh. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Nhìn hai bóng người xinh đẹp trước mắt, trong mắt Hàn Phong cũng hiện lên một tia ngoài ý muốn.

- Hai người vì sao lại tới đây?

Hàn Phong nghi hoặc hỏi.

Hàn Phong vừa dứt lời, ngay sau đó một đạo thanh âm không giấu nổi vẻ mừng rỡ đột nhiên vang lên.

- Ca ca!

Ngay sau đó, một thân ảnh mảnh mai phi nhanh về hướng Hàn Phong.

Trong lòng Hàn Phong cả kinh, không kịp suy nghĩ, bước gấp về phía trước hai bước, đưa tay tiếp lấy thân ảnh nho nhỏ đang bay giữa không trung.

Ngay sau đó, Hàn Phong chỉ cảm thấy lòng bàn tay truyền đến một mảnh trơn nộn mềm mại, trong đó còn kèm theo một cổ cảm giác man mát.

Nằm gọn trong lòng Hàn Phong chính là một nữ hài nhi nhìn qua ước chừng mười hai mười ba tuổi.

Nữ hài nhi mặc một thân váy áo màu lam nhạt, mái tóc dài tú lệ không ngừng tung bay theo dáng người.

Lúc này, toàn bộ đầu nữ hài nhi đã vùi sâu trong lòng Hàn Phong, cất giọng nói:

- Ca ca! Ta rất nhớ ca ca!

- Tiểu Thanh nhi, hơn hai năm không gặp đã cao đến vậy rồi!

Hàn Phong đưa một tay đỡ, một tay vỗ nhẹ lên đầu nàng, khẽ mỉm cười nói.

Lập tức, Hàn Phong cũng ngẩng đầu nhìn về nữ tử còn lại, trên mặt cũng lộ ra một vẻ cười khê, cất giọng:

- Vũ Nhu cô nương, đã lâu không gặp!

Khách nhân đột nhiên đến thăm Huyền Thiên Tông chính là Đường Vũ Nhu đến từ Băng Tuyết Các, đi cùng nàng tự nhiên là Kỹ Thanh Thanh, người mà ba năm trước Hàn Phong tự mình đưa tới Băng Tuyết Các.

Gần ba năm không gặp, hình dáng Đường Vũ Nhu tựa hồ cũng không quá nhiều biến hóa, ngược lại từ lãnh ý phát ra trên người nàng có thể thấy được, thời gian ba năm qua đầu khí của Đường Vũ Nhu đã có bước tăng trưởng nhảy vọt.

Mà người vừa lao vào trong lòng hắn, đối với hắn mười phần không muốn xa rời là Kỷ Thanh Thanh, biến hóa trong ba năm qua xem như đủ cho Hàn Phong được mở rộng tầm mắt.

Tính ra, tuổi đời hiện tại của Kỷ Thanh Thanh cũng chỉ có mười ba.

Thế nhưng nữ hài nhi trong lòng Hàn Phong, nhìn qua càng có dáng dấp một thiếu nữ mười bốn mười năm tuổi rồi.

Mới đầu nhìn thấy, Hàn Phong còn chưa phát giác được, nhưng qua tiếp xúc thân thể gần gũi như vậy, Hàn Phong thậm chí có thể cảm thụ được ẩn ẩn phía sau lớp áo bào là một thân thể đang dần thành thực.

Nhất là hai khối ngọc phía trước ngực, so với Lâm Phỉ Vân tựa hồ không hề thua kém bao nhiêu.

Thấy Kỷ Thanh Thanh không hề do dự xà vào lòng mình, nếu như ba năm trước đây, Hàn Phong tự nhiên sẽ không cảm thấy xấu hổ.

Nhưng đối mặt hôm nay nàng đã là thiếu nữ đang dần trưởng thành, hắn tự nhiên biết được cứ ôm mãi như vậy thực không hay.

Bên kia, Đường Vũ Nhu thấy Hàn Phong xấu hổ cũng mỉm cười lập tức mở miệng nói:

- Tiểu Thanh nhi, ngươi còn không xuống, còn có những người khác bên cạnh trông thấy đó.

Nghe vậy, Kỷ Thanh Thanh lúc này mới ngẩng đầu lên, hướng bốn phía nhìn qua, phát hiện Huyền Cơ Tử ngồi ở ghế thủ tọa, vẻ mặt như cười nhìn về bọn họ.

Lập tức, Kỷ Thanh Thanh cũng thoáng xấu hổ từ trong lòng Hàn Phong hạ xuống.

Bất quá, Kỷ Thanh Thanh tựa hồ cũng không cảm thấy cử động lúc trước của mình có điều gì không thích hợp, vẻ mặt lúc này vẫn vô cùng hài lòng ôm lấy cánh tay Hàn Phong, trên mặt lộ dáng tươi cười như hoa.

- Tiểu Thanh bây giờ đã giống với đại cô nương, về sau làm việc cũng không được lỗ mãng như vậy nữa, để người khác thấy được, đối với muội sẽ không hay.

Hàn Phong nhắc nhở nói.

Ai ngờ, Kỷ Thanh Thanh nghe xong, không khỏi chu miệng, chẳng hề để ý nói:

- Điều này sao giống nhau, ngươi là ca ca của ta, ta làm như vậy đâu có gì lạ!

Thấy Kỷ Thanh Thanh như vậy, Hàn Phong cũng không tiếp tục giải thích, bằng không trái lại biến thành trong lòng hắn có quỷ rồi.

Hàn huyền đôi câu với Kỷ Thanh Thanh, Hàn Phong liền quay sang dò hỏi Huyền Cơ Tử vài câu.

- Hàn Phong, hai vị đây ngươi đều biết, ngươi liền hảo hảo chiêu đãi người ta, chuyện kể tiếp lát nữa tới chỗ ta tìm sẽ báo lại cho ngươi.

Huyền Cơ Tử nói xong, cũng không chờ Hàn Phong đồng ý hoặc cự tuyệt, trực tiếp ly khai.

Thấy Huyền Cơ Tử nhanh chóng rời đi, Hàn Phong cũng chỉ cười khổ.

Hắn tự nhiên minh bạch dụng ý Huyền Cơ Tử, bởi vậy sau khi Huyền Cơ Tử rời khỏi liền quay đầu nhìn Đường Vũ Nhu cười giải thích:

- Xấu hổ, tông chủ lão nhân gia, ông ta trong khoảng thời gian này bị thụ thương, không thể quá mức lo lắng tới nhiều việc, bởi vậy sự tình Huyền Thiên Tông tạm thời do ta làm quản lý, không biết lần này Vũ Nhu cô nương tới Huyền Thiên Tông có chuyện gì không?

- Không có việc gì là không thể tới sao? Lẽ nào ngươi không nhớ Tiểu Thanh nhi?

Trên mặt Đường Vũ Nhu không nhìn ra biểu tình gì đặc biệt, lại nói:

- Mắt công Tiểu Thanh nhi mỗi ngày đều ở trước mặt ta nhắc tới người, mỗi ngày đều ngóng trông có thể tới tìm người.

Nghe vậy, trong lòng Hàn Phong vô cùng kinh ngạc, hẳn cũng không nghĩ tới hẳn và Kỷ Thanh Thanh, cả hai chỉ ở chung thời gian trong một tháng nhưng nàng lại có tình cảm với mình sâu như vậy.

Hắn biết Đường Vũ Nhu cũng không phải loại người thích nói dối, nếu nàng nói như vậy thì chứng tỏ ba năm qua Kỷ Thanh Thanh mỗi thời khắc đều ngóng trông mình có thể đi tìm nàng, gặp nàng một lần.

Nghe vậy, Hàn Phong liền lập tức xoa đầu nhỏ của Kỷ Thanh Thanh, cười khổ nói:

- Nha đầu ngốc, mấy năm nay ca ca rất bận rộn tu luyện, ngược lại không chú ý được tới muội, về sau nếu muội thích tùy thời có thể đến tìm ca ca, ca ca cũng bớt thời giờ đi Băng Tuyết Các thăm muội.

- Thật vậy chăng?

Nghe được Hàn Phong nói vậy, nhân thần Kỷ Thanh Thanh cũng hé ra một đạo quang mang vui sướng, vẻ mặt hài lòng nói.

Mà lúc này, Đường Vũ Nhu ở một bên lại tiếp tục mở miệng nói:

- Lần này nếu không phải đầu khí Tiểu Thanh nhi đột phá Nhân giai đạt tới cảnh giới Địa giai, hơn nữa nàng còn khổ sở cầu xin, bằng không sư phụ lão nhân gia dù nói thế nào cũng không đồng ý cho nàng rời Băng Tuyết Các.

- A? Địa giai sao?

Hàn Phong vừa rồi không chú ý, lúc này nghe được Đường Vũ Nhu nhắc nhở cũng kinh ngạc nhìn Kỷ Thanh Thanh.

Quả thật Hàn Phong nhìn không được có chút kinh ngạc rồi, khí tức phát ra trên người Kỷ Thanh Thanh đúng là khí tức Địa giai không thể giả được, hơn nữa ngoài năng lượng mười phần tinh thuần vẫn còn mang theo một tia cảm giác man mát.

Lập tức, Hàn Phong nhớ tới lúc trước Mộ Tuyết các chủ yêu cầu Kỷ Thanh Thanh tu luyện, từng nhắc tới chỉ có Linh ngọc băng thể mới có thể tu luyện Linh Ngọc Quyết.

Nghĩa là Linh Ngọc Quyết phải dựa vào điều kiện thân thể đặc biệt mới có thể tu luyện.

Bản thân Linh ngọc băng thể mang theo một tia hơi lạnh hàn khí, mà bản thân người có được Linh ngọc băng thể, bởi vì nguyên do không chống đỡ được tia hàn khí kia tập kích mới phải chết đi.

Mà Linh Ngọc Quyết lấy cơ sở từ Linh ngọc băng thể sáng tạo thành, tự nhiên cũng là chuyên môn xử lý tình huống đặc thù của Linh ngọc băng thể.

Đối với hàn khí trí mạng này, Linh Ngọc Quyết thông qua con đường tu luyện dần dần bức cổ hàn khí kia ra khỏi cơ thể.

Từ đó cũng giảm bớt sự ảnh hưởng tới bản thân người có được linh ngọc băng thể.

Về phần ngăn chặn hoàn toàn tính nguy hại của Linh ngọc băng thể thì chỉ có một cách là tu luyện Linh Ngọc Quyết tới đầu khí Thiên giai, có như vậy mới triệt để hóa giải thương thể trên người.

Thấy ánh mắt Hàn Phong không ngừng loạn chuyển trên người mình, Kỷ Thanh Thanh cũng bị Hàn Phong làm cho cả người mất tự nhiên, không khỏi lui lại hai bước, đi tới bên người Đường Vũ Nhu, có chút xấu hổ nói:

- Ca ca nhìn người ta như vậy, rất xấu hổ nha!

Thế nhưng Hàn Phong lúc này như không phản ứng, có chút không thể tin tưởng nói:

- Linh ngọc băng thể quả thật thần kỳ, dĩ nhiên ngăn ngừa trong thời gian ba năm có thể khiến một tiểu cô nương chưa từng tiếp xúc với đầu khí trở thành người có đầu khí đạt tới cảnh giới Địa giai.

Tốc độ thăng cấp bậc này có thể nói vượt quá xa dự liệu của Hàn Phong.

Nghe vậy Đường Vũ Nhu lại có chút buồn cười nói:

- Lời này nếu từ trong miệng người khác nói ra vẫn còn không sai biệt lắm, nhưng nếu là người tựa hồ không có tư cách nói những lời này.

Kỷ Thanh Thanh ở một bên cũng nói tiếp:

- Đúng vậy! Ta đã nghe nói, Hàn Phong ca ca, người hiện tại đã là cường giả Thiên giai rồi, Tiểu Thanh nhi thực vô dụng, vô luận nỗ lực thế nào mới chỉ đạt được thực lực Địa giai nhất phẩm.

Nói tới chỗ này, Kỷ Thanh Thanh còn làm mặt xấu hổ cúi đầu, phẩm phất như phạm phải sai lầm lớn nào vậy.

May là tâm tính Đường Vũ Nhu vốn luôn lãnh đạm, bằng không cũng bị hai người này chọc cho dở khóc dở cười rồi.

Mà Hàn Phong nghe vậy cũng nhin không được cười ra thành tiếng, không biết làm sao nói rằng:

- Tiểu Thanh Nhi không nên chán nản, người cũng biết tốc độ tu luyện này của người xa xa đã vượt qua đại bộ phận võ giả trên đại lục, ca ca tuy rằng đạt được cảnh giới Thiên giai, nhưng trong chuyện này cũng có rất nhiều nhân tố khó giải thích ảnh hưởng mới được kết quả như vậy.

Bất quá Hàn Phong cũng không nghĩ tới, sự tình bản thân trở thành cường giả Thiên giai đã rất nhanh truyền ra bên ngoài, ngay cả sự tình xảy ra tại Huyền Thiên Tông hơn một tháng trước cũng đã bị thế lực các phương nắm bắt.

Đương nhiên, những chuyện này đều nằm hoàn toàn trong dự liệu của Hàn Phong, bởi vậy cũng không lấy gì làm kinh ngạc.

Kỳ thực đó cũng là hiệu quả Hàn Phong muốn, dùng sức một mình Huyền Thiên Tông đánh chết bảy tên cường giả Thiên giai đã thành danh, đồng thời còn huyết tinh tàn sát mấy trăm tên đệ tử đến từ các tông môn.

Tin tưởng khi tin tức này được truyền ra, những thế lực khác trên đại lục hẳn sẽ càng hiểu rõ thêm thực lực Huyền Thiên Tông, đồng thời cũng giảm thiểu được một ít phiền toái không đáng có.

Hàn huyền thêm vài ba câu, lúc này Hàn Phong mới nói tiếp:

- Được rồi, các người nói xem, mục đích các người tới đây ta không tin chỉ đơn giản là đưa Tiểu Thanh nhi tới thăm ta.

Nghe vậy, sắc mặt Đường Vũ Nhu cũng lập tức nghiêm lại, ngữ khí có chút ngưng trọng nói:

- Kỳ thực lần này trở lại là do sự phụ phân phó ta vội tới báo cho người hai tin tức.

- Hai tin tức?

Hàn Phong kinh nghi nhìn tới Đường Vũ Nhu, cũng không nói chen vào thêm mà lẳng lặng chờ Đường Vũ Nhu nói tiếp.

Dừng một chút, Đường Vũ Nhu lúc này mới nói:

- Tin tức thứ nhất chính là, đám người Võ Hoàng Điện tựa hồ lại bắt đầu rục rịch, từ ba năm trước vài tên Võ Hoàng Điện bị người Băng Tuyết Các tiêu diệt, Băng Tuyết Các từ đó tạm thời tránh thoát được nguy cơ, nhưng gần đây nhất Võ Hoàng Điện bắt mình kia lại bắt đầu liên tiếp xuất hiện.

- Võ Hoàng Điện sao?

Hàn Phong nghe vậy, sắc mặt cũng lập tức trở lên ngưng trọng, Võ Hoàng Điện này quả nhiên không thể dễ dàng bỏ được.

Xem ra, chuyện xảy ra tại mấy trăm năm sau của kiếp trước phỏng chừng vì sự xuất hiện của mình mà có sự thay đổi lớn.

Lúc này, Đường Vũ Nhu lại nói tiếp:

- Sự phụ biết, trước đây để đô tao ngộ Lâm gia phản loạn, phía sau là do Võ Hoàng Điện tham dự. Bởi vậy tin tức thứ hai chính là về Huyền Thiên Tông...

...

Nghe vậy, trong lòng Hàn Phong mơ hồ có chút dự cảm, mà lúc này Đường Vũ Nhu lại nói tiếp:

- Một tháng trước đây, Tinh Hải Các liên hợp vài tông môn bất ngờ khởi xướng đánh Huyền Thiên Tông, thực tế phía sau là do một tay Võ Hoàng Điện dựng lên.

- Quả nhiên!

Hàn Phong lẩm bẩm.

- Người đã biết?

Đường Vũ Nhu có chút kinh ngạc nhìn Hàn Phong.

Tin tức này, Băng Tuyết Các cũng chỉ mới vừa tìm hiểu ra, thế nhưng không nghĩ tới Hàn Phong đã sớm biết được.

Sắc mặt Hàn Phong có chút nghiêm trọng gật đầu, nói:

- Chuyện này cũng không có gì lạ, tại Thiên Tinh đế quốc có thể khiến hoàng thất gặp phải phiền toái, ngoại trừ những tông môn nhất lưu đã biết cũng chỉ còn lại Võ Hoàng Điện thần bí khó lường mà thôi. Trước đây ta cũng nhiều lần phá hủy kế hoạch của Võ Hoàng Điện, thế nên bọn họ đối phó với Huyền Thiên Tông ta cũng không phải chuyện gì khó hiểu.

Đường Vũ Nhu nghe được Hàn Phong giải thích cũng thoải mái gật đầu, lập tức nói:

- Ba năm gần đây, Băng Tuyết Các chúng ta vẫn chưa buông bỏ giám thị Võ Hoàng Điện, mà khiến người ta kinh ngạc chính là, ngoại trừ Băng Tuyết Các, trong ba năm nay cả ba các còn lại cũng lần lượt lọt vào tình huống bị địch nhân tập kích bất ngờ nhưng không hề rõ nguyên nhân.

- Võ Hoàng Điện làm?

Hàn Phong hỏi.

- Không rõ ràng lắm, vẫn chưa nhận được những tin tức có liên quan từ ba các kia, nhưng sư phụ lão nhân gia cho rằng việc này có chín thành quan hệ tới Võ Hoàng Điện.

Đường Vũ Nhu lắc đầu nói.

Nghe xong Đường Vũ Nhu nói, Hàn Phong lập tức cũng lâm vào trầm tư, xem ra Võ Hoàng Điện mấy năm gần đây rất tích cực hoạt động, không biết rốt cuộc bọn họ có mục đích gì đây.

Đầu tiên là tập kích Băng Tuyết Các, tiếp theo là âm thầm giúp đỡ Lâm gia lật đổ hoàng thất, tiếp theo lại nhúng một tay bày ra chuyện tình Tinh Hải Các liên hợp các thế lực như Địa Minh Vực khởi xướng tiến công Huyền Thiên Tông.

Hiện tại lại nghe được bốn các trong những năm gần đây nhiều lần rơi vào tập kích không rõ nguyên nhân của Võ Hoàng Điện.

Tập hợp lại toàn bộ những dấu hiệu cũng không thể nhìn ra Võ Hoàng Điện đến tột cùng có âm mưu gì.

Những cử động này của Võ Hoàng Điện khiến cho Hàn Phong cảm giác vô cùng rối loạn.

Trầm tư một lát, Hàn Phong lúc này mới ngẩng đầu lên, nhìn về phía Đường Vũ Nhu, hỏi:

- Băng Tuyết Các vì sao phải đến báo cho Huyền Thiên Tông biết việc này?

Tuy rằng giao tình của Hàn Phong và Băng Tuyết Các không sai nhưng vẫn không đến mức khiến đối phương quan tâm tới an nguy Huyền Thiên Tông như vậy, nghĩ đến Đường Vũ Nhu lần này đến đây ngoại trừ báo tin cho hắn biết tự nhiên vẫn còn những chuyện khác nữa.

Quả nhiên, Hàn Phong vừa nói xong, Đường Vũ Nhu cũng trả lời:

- Là như vậy, xét thấy tình huống Võ Hoàng Điện hiện tại, chúng ta không thể phủ nhận, vô luận là Băng Tuyết Các ta cũng như Huyền Thiên Tông người, cùng với Liệt Diễm Các và hàng loạt tông môn nghiêm nhiên đều đang trở thành mục tiêu của Võ Hoàng Điện.

Dừng một chút, Đường Vũ Nhu nói tiếp:

- Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng thực lực Võ Hoàng Điện xác thực thâm sâu khó lường, nếu như đơn độc đối mặt mà nói Băng Tuyết Các ta tự nhận không thể hoàn toàn đối kháng được, nghĩ đến Huyền Thiên Tông người cũng trong hoàn cảnh tương tự, bởi vậy lần này sự phụ cho ta tới đây hi vọng có thể kết minh với Huyền Thiên Tông, từ đó cộng đồng đối kháng Võ Hoàng Điện.

- Kết minh?

Hàn Phong nghe được Đường Vũ Nhu nói ra lời này, trong lòng cũng sửng sốt nhưng lập tức liền hiểu được.

codon.tra

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

334. Chương 316: Kết Minh.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Chắc hẳn tràng đại chiến hơn một tháng trước đã khiến các thế lực tông môn trên toàn đại lục một lần nữa hiểu rõ thực lực chân chính của Huyền Thiên Tông.

Hôm nay Huyền Thiên Tông bao gồm cả Hàn Phong, tổng cộng có năm cường giả Thiên giai, còn có Tiểu Bạch nằm ngoài ý liệu mọi người đã là ma thú Thiên giai.

Đội hình cường giả Thiên giai khổng lồ như vậy đã vượt xa Thiên Thánh cốc cùng với bất kể một thế lực đơn độc nào trong Tứ Diệu các.

Có lẽ cũng chỉ có duy nhất Thiên Môn trong màn bí ẩn mới có thể chống đỡ được số cường giả Thiên giai của Huyền Thiên Tông.

Có thể nói, Huyền Thiên Tông hiện tại nếu không nói những mặt khác, tính riêng số lượng cường giả Thiên giai đã trở thành tồn tại đứng đầu đại lục rồi.

Hàn Phong tự tin dù Võ Hoàng Điện muốn thôn tính Huyền Thiên Tông, tự nhiên sẽ phải nỗ lực trả giá nhất định.

Hơn nữa những nỗ lực của Hàn Phong thời gian qua không phải uổng phí, trong lòng hắn sớm đã có kế hoạch, theo đó dưới sự trợ giúp của hắn, Hàn Phong tự tin sau năm năm, chính thể thực lực của Huyền Thiên Tông sẽ đạt được mức tăng trưởng kinh người.

Có lẽ không tới mười năm dựa vào lực lượng bản thân Huyền Thiên Tông có thể nhất cử nhảy lên hàng nhất lưu.

Đương nhiên, ngay cả với tình huống trước mắt, thực lực Huyền Thiên Tông đủ khiến bất cứ ai cũng phải dè chừng.

Nếu như không phải vậy, hẳn tin tưởng Băng Tuyết Các mặc dù có giao tình với hắn không nhạt nhưng quyết cũng không bởi vậy mà tìm tới cửa Huyền Thiên Tông.

Sau khi minh bạch điểm này, Hàn Phong trầm tư, lập tức hướng về Đường Vũ Nhu nói:

- Chuyện kết minh không phải không thể nhưng cụ thể nội dung kết minh thế nào còn cần hai bên chúng ta bàn bạc cẩn thận.

- Đây là tất nhiên, trước đó sư phụ đã có một bộ phương án cho chuyện này, ta hiện tại liền nói cho người nghe!

Đường Vũ Nhu nhẹ giọng nói.

- Đầu tiên, nếu như hai bên chúng ta kết mình, chỉ cần một bên gặp nạn, bên còn lại phải tận lực trợ giúp, mà Băng Tuyết Các chúng ta đối với tung tích Võ Hoàng Điện cũng có chút cơ sở, những tin tức thu được, sư phụ cũng tính toán cung cấp không điều kiện cho Huyền Thiên Tông.

Đường Vũ Nhu nhẹ giọng nói.

Nghe vậy, trong lòng Hàn Phong cũng hơi động tâm.

Bất quá lúc này Đường Vũ Nhu lại mở miệng nói:

- Đương nhiên, nếu như có thể, sư phụ hi vọng người có thể thay Băng Tuyết Các chúng ta luyện chế một ít đan dược, tất nhiên toàn bộ tài liệu luyện chế đều do Băng Tuyết Các chúng ta cung cấp.

Nghe vậy, Hàn Phong như cười nhìn Đường Vũ Nhu, trong lòng sáng tỏ, phỏng chừng một câu nói sau này của Đường Vũ Nhu mới là trọng điểm.

- Băng Tuyết Các các người ngược lại rất biết suy nghĩ a!

Hàn Phong mỉm cười nói.

Đường Vũ Nhu có thể từ trong giọng điệu Hàn Phong nhận ra một tia mùi vị trêu tức, sắc mặt nguyên bản vẫn thời ơ cũng nhện không được hơi có chút đỏ lên.

Nàng đương nhiên biết, điều kiện đưa ra cuối cùng kia, nhìn như mười phần công bình, đối với Hàn Phong hay Huyền Thiên Tông mà nói xác thực không có gì tổn thất.

Nhưng nàng đồng dạng biết rõ thực lực luyện dược của Hàn Phong, vị luyện dược đại sư trẻ nhất đại lục đã từng luyện chế ra huyền thần đan, thứ đan dược khiến bất kỳ ai cũng phải thêm muốn.

Chỉ nhìn những danh hiệu này có thể biết, năng lực luyện dược của Hàn Phong là không cần nghi ngờ.

Mà đại sư luyện dược như Hàn Phong không phải những thế lực bình thường có thể mời được, muốn mời một vị luyện dược đại sư luyện chế đan dược ngoài quan hệ vẫn còn phải trả mức giá không hề rẻ chút nào.

Đừng nói chi năng lực luyện dược của Hàn Phong được công nhận là đứng đầu đại lục.

Bởi vậy, sau khi nghe Hàn Phong nói, bản thân Đường Vũ Nhu cũng thấy đỏ mặt, bất quá đây là lệnh của sư môn, nàng chỉ có thể kiên trì, vừa định giải thích gì đó...

Lúc này, Hàn Phong ngược lại mở miệng nói:

- Muốn ta luyện chế đan dược cho Băng Tuyết Các cũng không phải không được.

- Thực sự?

Đường Vũ Nhu nghe vậy cũng có chút kinh ngạc nhìn Hàn Phong.

Bất quá, sắc mặt Hàn Phong đã đổi ngay lập tức, cười cười nói:

- Đương nhiên là thực, nhưng điều kiện trước nhất là Băng Tuyết Các phải thêm vào ba phần nguyên liệu cho Huyền Thiên Tông ta, chỉ cần Băng Tuyết Các đáp ứng điều kiện này, ta có thể thay tông chủ đáp ứng đề nghị của các người.

- Ba phần?

Đường Vũ Nhu cắn chặt môi nhìn Hàn Phong.

Trong lòng nàng rõ ràng, kỳ thực hàn Phong đưa ra yêu cầu này không hề quá phận, phải biết, dựa theo quy củ trên đại lục, muốn tìm một vị luyện dược đại sư luyện chế đan dược đều phải đáp ứng trả cho đối phương một giá nhất định.

Mà những luyện được đại sư có năng lực siêu cường thường thường sẽ lựa chọn một vài tài liệu trân quý làm giá cả.

Lấy năng lực của Hàn Phong muốn thu thêm ba phần tài liệu làm thù lao, tương đối mà nói, kỳ thực đã rất thấp rồi.

Chẳng qua, không biết vì sao, mặc dù nghe điều kiện Hàn Phong đưa ra quá mức rộng rãi, nhiều đó cũng nằm trong khả năng Băng Tuyết Các có thể chịu đựng, nhưng trong ánh mắt Đường Vũ Nhu nhìn về phía Hàn Phong không tự giác còn lộ ra một vẻ u oán cổ quái.

Tuy rằng vẻ u oán này chỉ chọt lóe trong giây lát rồi biến mất, thế nhưng vẫn bị Hàn Phong bắt được.

Trong lòng Hàn Phong có chút nghi hoặc, thậm chí còn tưởng bản thân mình bị ảo giác.

Dù sao hắn và Đường Vũ Nhu cũng không có qua nhiều giao tiếp, hơn nữa đại bộ phận nội dung nói chuyện cũng không nằm ngoài quan hệ giao dịch.

Nghĩ vậy, Hàn Phong liền nghĩ về u oán kia trong mắt nàng hắn là do bản thân mình nhìn lầm.

Khẽ lắc đầu, Hàn Phong cũng không nói gì mà dành thời gian cho Đường Vũ Nhu suy nghĩ.

Hơn nữa, hắn cũng rõ ràng, điều kiện mình đưa ra không tính là cao, thậm chí có thể nói mười phần hậu đãi, đây là vì Kỷ Thanh Thanh nên Hàn Phong mới có thể đưa ra điều kiện như vậy.

Băng Tuyết Các không phải kẻ khờ, chắc chắn sẽ đáp ứng điều kiện này.

Quả nhiên, sau khi cân nhắc cẩn thận, thần tình Đường Vũ Nhu cũng khôi phục lại vẻ đạm mạc như trước, nói:

- Được, ta đại diện Băng Tuyết Các đáp ứng ngươi, về mặt quyết định của ngươi có thể đại biểu toàn bộ Huyền Thiên Tông không?

Đối mặt với nghi hoặc Đường Vũ Nhu đưa ra, Hàn Phong cũng cười cười, nói:

- Yên tâm đi, có minh hữu cường đại như Băng Tuyết Các, ta nghĩ trên dưới Huyền Thiên Tông sẽ không có ai cự tuyệt.

Hai người lại nói chuyện một hồi, sau đó Hàn Phong liền dẫn hai nàng đi tới phòng khách trong Huyền Thiên Tông, an bài hai nàng tại đây rồi Hàn Phong mới hướng chỗ ở của Huyền Cơ Tử đi tới.

Tuy rằng miệng hắn đã đáp ứng, nhưng dù sao Huyền Cơ Tử mới là người đứng đầu tông môn, hắn tự nhiên phải trưng cầu ý kiến của hắn.

Mà đúng như Hàn Phong suy nghĩ, Huyền Cơ Tử đối với sự tình kết minh cùng Băng Tuyết Các cũng không có bất luận phản đối nào, ngược lại trong nhìn nhận của hắn, có thể kết minh cùng đại tông môn như Băng Tuyết Các, đối với Huyền Thiên Tông có trăm lợi mà không hại.

Có lẽ, bởi vì mấy năm nay Huyền Thiên Tông phát triển quá nhanh nên tư duy Huyền Cơ Tử vẫn còn dừng lại tại mấy năm trước, hắn còn chưa rõ thực lực hiện tại của Huyền Thiên Tông đã có thể sánh ngang với bất kể một thế lực nhất lưu nào.

Sau khi rời khỏi chỗ ở của Huyền Cơ Tử, Hàn Phong liền trở về phòng mình.

Chỉ bất quá, khi hắn xác định Tinh Hải Các tồn tại bóng đen Võ Hoàng Điện phái sau, trong lòng hắn lại thêm phần lo lắng!

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

335. Chương 317: Tới Cửa Phàn Kích

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bạt Thập Ngũ - Kiếm Giới

Ngày kế tiếp, công việc Hàn Phong cũng không vì sự xuất hiện của Đường Vũ Nhu và Kỷ Thanh Thanh mà thay đổi. Mỗi ngày không phải ở Bách Thảo Đường luyện đan thì đi hướng dẫn đệ tử trong tông tu luyện đấu khí.

Ngược lại là Kỷ Thanh Thanh, ngày thứ hai nàng tới Huyền Thiên Tông đã cùng Lâm Phỉ Vân đi làm loạn.

Hai người tuổi tác ngang nhau, lại thêm tính cách đều là tiểu hài tử, bởi vậy rất nhanh liền nháo thành một chỗ.

Tựa hồ bị cảm nhiễm từ Lâm Phỉ Vân, thế nên một người vốn nhu thuận thiện lương như Kỷ Thanh Thanh cũng dần dần bộc lộ tiềm chất một ma nữ.

Hai nàng cả ngày hỉ hả cười đùa khắp Huyền Thiên Tông, đồng thời còn lấy việc trêu đùa Hàn Phong làm thú vui.

Chỉ bất quá, bằng sự khôn khéo của mình, Hàn Phong sao không biết ý đồ hai người, mỗi khi phát hiện hai nàng có gì mờ ám, Hàn Phong đều có thể đoán trước mà biết đường tránh né.

Tuy rằng mỗi lần đều không thể thành công nhưng vẫn khiến Hàn Phong phải kinh ngạc vì sự thích thú của hai nàng không hề giảm đi. Đối với hành động này của cả hai, Hàn Phong có chút bất đắc dĩ nhưng cũng không trách cứ gì nhiều, hoặc là Hàn Phong căn bản không đành lòng trách cứ cả hai.

Đương nhiên, hai nàng tuy nhỏ nhưng hành sự vẫn biết chừng mực, tuyệt không làm sự tình gì quá mức, bởi vậy những người khác cũng không có ngăn cản.

Đảo mắt đã nửa tháng qua đi, tính ra cũng được gần hai tháng liền Hàn Phong luyện chế tụ thần đan cho đệ tử trong tông sử dụng.

Có tụ thần đan, sau khi sử dụng mọi người có thể nâng cao đấu khí nhanh hơn trong tu luyện.

Ngoại trừ tụ thần đan, Hàn Phong còn lo lắng tới chiến đấu ngày sau khó tránh khỏi thương vong, vì thế Hàn Phong cũng cố ý luyện chế một nhóm đan dược chuyên dành trị liệu.

Tuy rằng những thứ này nhìn như đơn lẻ, mười phần bình thường, nhưng chỉ có Hàn Phong và Trầm Ngọc biết, những đan dược này có công hiệu vượt xa rất nhiều so với đan dược bên ngoài luyện chế.

Những đan dược này không loại nào không được Hàn Phong sửa đổi thông qua kiến thức tích lũy từ kiếp trước mới đưa ra được kết quả, bởi vậy hiệu quả không thể đánh đồng so với đan dược bình thường.

Sau hoàn thành luyện chế đan dược cho Huyền Thiên Tông, phía bên Băng Tuyết Các cũng chuyển đến một nhóm lớn các loại tài liệu giao cho Hàn Phong.

Trông thấy một đồng tài liệu lớn bày ra trước mắt, Hàn Phong không khỏi có chút nhức đầu.

Số lượng tài liệu không lồ như vậy, tuy nói có một phần trong đó thuộc về bản thân, nhưng vừa nghĩ tới phải luyện chế toàn bộ số tài liệu này, Hàn Phong cũng tránh không được cảm giác nhức đầu.

Suy nghĩ một chút, Hàn Phong quyết định trước tiên đặt những thứ tài liệu này sang một bên, bởi vì hắn cần phải chuẩn bị ra ngoài một chuyến.

Từ hơn một tháng trước, phía đế đô truyền đến tin tức, Tiêu Tấn cuối cùng đã thành công đẩy lui địch nhân, đương nhiên cái giá phải trả cũng không phải nhỏ.

Nhưng dù sao vẫn chưa lay động tới căn cơ của hoàng thất.

Mà sau đó, đế đô cũng trở thành một mảnh bình yên, vẫn chưa có bất kỳ động tĩnh nào khác xuất hiện.

Hàn Phong cảm thấy, tuy rằng Võ Hoàng Điện thần bí khó lường, hành tung càng khó phát hiện nhưng nếu còn tiếp tục bị động, đối với bọn họ mà nói tương đối bất lợi.

Bởi vậy, lần này Hàn Phong dự định chủ động phản kích.

Đương nhiên, đây cũng coi như Hàn Phong muốn hoàn thành một nguyện vọng sau khi sống lại mà thôi.

Hắn muốn đích thân đi Tinh Hải Các một chuyến.

Đi Tinh Hải Các, mục đích tự nhiên không phải tới nói chuyện phiếm không thôi, Hàn Phong dự định là tự tay hủy đi Tinh Hải Các.

Từ việc Tinh Hải Các gây ra với Huyền Thiên Tông tại kiếp trước hay việc kết thành thù hận với Diệp Hạo Thiên tại Thiên Thánh Cốc cũng như Tinh Hải Các liên hợp mười thế lực tông môn Địa Minh Vực tới vây công Huyền Thiên Tông ở kiếp này.

Mỗi một chuyện đều đã định trước không có khả năng giải quyết trong hòa bình.

Trong lòng Hàn Phong, Huyền Thiên Tông và Tinh Hải Các không thể cùng lúc tồn tại.

Như vậy, chỉ còn một kết cục duy nhất, chính là khiến Tinh Hải Các hoàn toàn biến mất.

Huống chi, theo tin tức thu được từ Băng Tuyết Các, thế lực phía sau Tinh Hải Các chính là Vô Hoàng Điện, nói cách khác Tinh Hải Các kỳ thực coi như móng vuốt hoặc là minh hữu của Vô Hoàng Điện.

Vô luận thế nào, chỉ cần tiêu diệt Tinh Hải Các cũng đồng nghĩa với việc chặt đứt một nanh vuốt của Vô Hoàng Điện, đồng thời cũng như một kích phản đòn lại Vô Hoàng Điện.

Suy nghĩ này từ lúc Đường Vũ Nhu và Kỷ Thanh Thanh đến, Hàn Phong đã làm thành quyết định rồi.

Ngày hôm sau, Hàn Phong tìm tới Huyền Cơ Tử nói rõ một chút cho hắn biết việc này.

Huyền Cơ Tử nghe vậy cũng trầm ngâm một hồi, sau mới chậm rãi mở miệng:

- Người đã quyết định, ta cũng không có ý kiến gì, Huyền Thiên Tông không có người cũng chẳng còn ngày nay, bởi vậy vô luận người làm cái gì, mặc kệ cuối cùng có thất bại ta tin tưởng mọi người cũng sẽ ủng hộ người.

Hàn Phong nghe được Huyền Cơ Tử nói vậy cũng cảm động nói:

- Đa tạ tông chủ!

Khoát tay áo, Huyền Cơ Tử cười nói:

- Lần này, người muốn dẫn bao nhiêu người đi?

- Bằng một Tinh Hải Các, chỉ cần dẫn theo hai người Phí lão và Bố Lô Dịch đã là coi trọng bọn chúng rồi.

Hàn Phong tự tin trả lời.

- Được rồi, nếu có chuyện gì, cứ nói cho ta!

Huyền Cơ Tử cũng gật đầu nói.

Đối với thực lực hiện tại của Huyền Thiên Tông, Huyền Cơ Tử mười phần rõ ràng, bởi vậy cũng không nói gì thêm.

Đi ra khỏi chỗ Huyền Cơ Tử, Hàn Phong liền trực tiếp đi tìm Phí lão và Bố Lô Dịch, nói rõ sự tình cho hai người một hồi, cả hai không chút suy nghĩ liền lập tức đồng ý.

Rất nhanh, Hàn Phong chào hỏi mọi người rồi dẫn theo Phí lão và Bố Lô Dịch rời Huyền Thiên Tông.

Tinh Hải Các tuy rằng không ở cùng một tòa thành với Huyền Thiên Tông, nhưng khoảng cách hai bên cũng không tính quá xa.

Dùng thực lực hiện tại của ba người Hàn Phong, chỉ cần thời gian một ngày đêm là tới.

Mà Hàn Phong dự định chuyến này đánh cho đối phương trở tay không kịp, bởi vậy trong Huyền Thiên Tông ngoại trừ mấy người trọng yếu biết được, còn lại không ai biết Hàn Phong rời Huyền Thiên Tông có mục đích gì.

Qua hai ngày đường, rốt cục tại buổi đêm ngày thứ hai, ba người đã đi tới Tinh Hải Thành, nơi Tinh Hải Các tọa trấn.

Tinh Hải Thành này kỳ thực coi như là địa bàn Tinh Hải Các, đại bộ phận sản nghiệp nơi này đều có quan hệ với tay chân Tinh Hải Các.

Có những sản nghiệp này, mỗi năm Tinh Hải Các có thể đổi lấy vô số kim tệ cùng các loại tài liệu trân quý hiếm lạ. So với điểm này, nội tình Huyền Thiên Tông xác thực vẫn còn kém xa các thế lực nhất lưu kia. Nếu như không phải dựa vào phương pháp bồi dưỡng tài liệu trân quý của Lão Dược Sĩ, chỉ sợ Huyền Thiên Tông bây giờ còn chưa thoát khỏi cảnh túng quẫn.

Trong một tòa lầu giữa Tinh Hải Thành, Hàn Phong cùng hai người Phí lão ngồi ở một góc.

- Hàn tiểu tử, người nói chúng ta cần làm như thế nào?

Bố Lôì Định ngồi một bên, vừa uống rượu vừa dò hỏi.

Hàn Phong nghe vậy, không chút do dự đáp:

- Tự nhiên là trực tiếp đánh tới, lần này tới Tinh Hải Các có hai mục đích, một là phản kích Vô Hoàng Điện, một nữa là dành cho những thế lực có ý đồ với Huyền Thiên Tông một cảnh cáo, cho bọn họ thấy được đắc tội Huyền Thiên Tông ta sẽ có kết cục như thế nào.

Phí lão và Bố Lôì Định nghe xong cũng mười phần tán thành.

Ba người nghỉ ngơi một hồi, đợi cho sắc trời tối dần, lúc này Hàn Phong dẫn theo Phí lão và Bố Lôì Định thẳng hướng Tinh Hải Các đi tới.

Càng tiếp cận Tinh Hải Các, trong lòng Hàn Phong cũng đang bắt đầu một mạch suy nghĩ.

Giờ khắc này, tình cảnh này, đối với kiếp trước của hắn mà nói, chính là trở về sau khi vượt qua không biết bao nhiêu giấc mộng.

Từ khi Huyền Thiên Tông ở kiếp trước bị Tinh Hải Các chiếm đoạt, Hàn Phong không giây phút nào quên nghĩ tới một ngày có thể tự mình xông lên Tinh Hải Các báo thù diệt môn.

Chẳng qua, Hàn Phong không nghĩ tới chính là, kiếp trước mất thời gian hơn bốn trăm năm cũng không hoàn thành được ước nguyện này, không nghĩ tới tại kiếp này mới qua thời gian mấy năm đã làm được.

Nghĩ đến đây, trong lòng Hàn Phong cảm khái dị thường.

Mang theo những mạch suy nghĩ khác nhau, ba người rất nhanh liền đi tới địa bàn Tinh Hải Các.

Trông thấy trên đỉnh đầu, ba chữ Tinh Hải Các khắc lớn lấp lóe kim quang, nhìn lại vô cùng khí thế, Hàn Phong thu hết mạch suy nghĩ, khóe miệng không khỏi nổi lên một cổ cười nhạt.

Hàn quang trong mắt chợt lóe, cũng không thấy Hàn Phong có động tác gì, tay chỉ nhẹ vung lên, nhất thời một đạo kinh khí vô hình bắn thẳng về phía bảng hiệu.

“Rắc rắc!”

Một tiếng âm hưởng rất nhỏ vang lên rõ ràng giữa xung quanh tĩnh lặng.

Ngay sau đó, tấm bảng hiệu sừng sững giữa trời bị trực tiếp đánh rớt xuống trên mặt đất, phát ra tiếng động nặng nề.

Lập tức, Hàn Phong tung cước, lạnh lùng đạp lên bảng hiệu, dưới cước lực được Hàn Phong gia chú kinh khí, bảng hiệu nứt thành từng mảng rồi chóp mắt biến thành vô số mảnh vụn, bay lả tả trên không trung.

Làm xong tất cả chuyện này, Hàn Phong còn lạnh lùng lên tiếng:

- Hôm nay, ta sẽ khiến Tinh Hải Các giống như tấm bảng hiệu này, xóa tên hoàn toàn trên đại lục.

Giờ khắc này, Phí lão và Bố Lôì Định đứng tại phía sau Hàn Phong không hện mà cùng cảm thụ được trên người Hàn Phong phát ra một cỗ tức giận ngập trời.

Hai người tuy rằng không rõ vì sao Hàn Phong lại nổi giận như vậy nhưng những thứ này cũng không phải trọng điểm, bọn họ chỉ biết một điều ngày hôm nay tới đây gây nháo sự, như vậy là đủ rồi.

Chỉ một thế lực còn không được tính hàng nhất lưu, Tinh Hải Các đối với bọn họ mà nói, căn bản không có bất cứ uy hiếp gì.

Mà lúc này, Hàn Phong vẫn là người dẫn đầu, trước nhất xông thẳng phía bên trong Tinh Hải Các chạy đi.

Hai người Phí Lão và Bồ Lôị Dịch liếc mắt nhìn nhau, rồi cũng theo sát sau đó.

Ba người đi chưa tới một hồi liền phát hiện ra vài tên đệ tử Tinh Hải Các đang canh giữ cửa vào.

Mấy tên này cũng phát hiện ba người Hàn Phong đột nhiên xông tới, trong lòng nổi trận kinh hãi, một tên trong đó phản ứng nhanh hơn, vội vàng rút binh khí của bản thân chỉ vào ba người phần nộ quát:

- Các người là người phương nào? Vì sao tự tiện xông vào Tinh Hải Các?

Đối mặt với chất vấn của vài tên đệ tử, Hàn Phong chỉ hừ lạnh một tiếng, không nhiều lời, lập tức bay thẳng tới trước mấy người.

Nhất thời, vài tiếng kêu thảm thiết vang lên, ngay sau đó vài tên đệ tử này đã thấy ngã nằm trên mặt đất, mắt trợn tròn bất động.

Nơi cổ của mấy người hiện rõ một vết máu giống nhau.

Người vừa hạ thủ chính là Hàn Phong, trong tay hắn hiện còn nắm một thanh bí khí trong suốt.

Nhìn những tên đệ tử chết không nhắm mắt, Hàn Phong thấp giọng lẩm bẩm:

- Muốn trách chỉ có thể trách các người là người của Tinh Hải Các.

Nói xong, Hàn Phong cũng không để ý tới bọn họ nữa, trực tiếp xông thẳng vào bên trong.

Theo mỗi bước tiến, khí thế trên người Hàn Phong cũng tăng lên, chỉ trong chốc lát thời gian, khí thế trên người Hàn Phong đã hoàn toàn kéo tới đỉnh.

Mà vừa lúc này, từ bốn phương tám hướng đột nhiên không ngừng chạy đến một đám người.

...

Thấy đoàn người không ngừng vọt tới từ bốn phương tám hướng, Hàn Phong cũng không có nhiều lắm kinh ngạc.

Từ lúc mới tới đây, hắn đầu tiên đập tan bằng hiệu của người ta, lại đánh chết vài đệ tử Tinh Hải Các, hơn nữa khí tức trên người cũng không ngừng phát tán.

Làm ra nhiều động tĩnh như vậy, mục đích của Hàn Phong tự nhiên là muốn dẫn người trong Tinh Hải Các đi ra, hắn cũng không muốn phí nhiều công sức đi tìm.

- Không biết người phương nào quang lâm Tinh Hải Các chúng ta, nếu như đắc tội chỗ nào đó xin hãy thứ lỗi.

Lời vừa dứt, một thân ảnh từ trong đoàn người đi ra.

Người này là một trung niên nam tử sắc mặt hiền hòa, mặc một thân trường sam màu trắng rộng rãi nhưng không thiếu phần quý phái.

Hàn Phong nhìn lại phía phát ra thanh âm, liếc mắt liền nhận thức được thân phận của hắn.

Dáng dấp người này có vài phần tương tự so với Hạo Thiên, Hàn Phong căn bản không cần đoán liền biết được thân phận của hắn, chính là các chủ Tinh Hải Các, Diệp Khải Minh.

Chẳng qua, Hàn Phong sau khi quét mắt toàn bộ cũng không phát hiện thấy thân ảnh Diệp Hạo Thiên, không khỏi nhú mày, trong lòng cảm thấy kỳ quái.

Mà lúc này, Diệp Khải Minh nhìn ba người Hàn Phong đứng giữa sân, trên mặt cũng không thấy biểu tình đặc biệt, cất giọng không mặn không nhạt như trước:

- Không biết ba vị từ đâu tới, vì sao lại vô cớ xông vào Tinh Hải Các ta?

Hàn Phong tự nhiên hiểu rõ, Diệp Khải Minh thấy bọn họ đều là cường giả Thiên giai nên nói chuyện mới khách khí như vậy.

Nếu như đổi lại thành một tên tôm tép nào đó, phỏng chừng lúc này Diệp Khải Minh đã trực tiếp sai người tới bắt giữ rồi, sao còn khách khí trước mặt hắn như vậy.

Bất quá vô luận Diệp Khải Minh có thái độ thế nào, đều không thể cải biến được quyết định của Hàn Phong.

- Các chủ chẳng lẽ là quý nhân hay quen, sự tình hai tháng trước các ngươi vây công Huyền Thiên Tông, ta đến nay vẫn còn nhớ mãi a!

Hàn Phong vừa cười vừa nói.

- Huyền Thiên Tông!

Nghe được ngữ điệu như cười như lạnh của Hàn Phong, con ngươi Diệp Khải Minh hiện lên từng tia rối loạn nhìn xuống đám đông chúng đệ tử.

Hiển nhiên, tất cả mọi người ở đây đều biết sự tình xảy ra ở Huyền Thiên Tông, tràng đại chiến hai tháng trước Huyền Thiên Tông một mình đối kháng liên quân do Tinh Hải Các dẫn đầu mười mấy tông môn, nhưng cuối cùng phía liên quân chỉ còn được hai ba người chạy ra.

Đương nhiên, hai ba người may mắn chạy thoát được nay tự nhiên cũng do Hàn Phong cố ý, mục đích của hắn là muốn cho mấy người này mang tin tức quay về.

Về phần Hạo Thiên, đến tột cùng rồi đi bằng cách nào, Hàn Phong vẫn chưa biết được, thế nhưng khi hắn nhớ tới Võ Hoàng Điện, mơ hồ cũng có chút minh bạch.

Chẳng qua, lấy hiểu biết về Hạo Thiên từ kiếp trước của Hàn Phong, hắn rõ ràng thuộc về hạng người cao ngạo, thiên phú bản thân cũng không tồi. Người như hắn thế nào lại đơn giản thỏa hiệp với người khác?

Huống chi, dùng tư chất của hắn, thời gian bước vào cảnh giới Thiên giai cũng không gặp phải cản trở gì quá lớn, nói hắn tiếp thụ cải tạo huyết tể của Võ Hoàng Điện, trong lòng Hàn Phong không mấy tin tưởng chuyện này.

Chỉ bất quá, nếu không phải vậy hắn làm thế nào có thể đạt được tín nhiệm của Võ Hoàng Điện, từ đó thu được bí thuật của Võ Hoàng Điện.

Hàn Phong tin tưởng, ngoại trừ bí thuật của Võ Hoàng Điện ra, không còn người nào có thể thần không biết quỷ không hay thoát khỏi tầm kiểm soát của hắn và Lý Thần.

Mà lúc này, sau giây lát thoáng ngây người, Diệp Khải Minh đã lấy lại được phản ứng, sắc mặt cũng không còn trầm ổn như trước mà chuyển thành âm trầm, cất giọng nói:

- Nguyên lai là chư vị Huyền Thiên Tông, chẳng qua không biết các vị tới đây có mục đích gì.

Đối với mục đích ba người Hàn Phong tới đây, tất cả mọi người sợ rằng đều biết rõ trong lòng, chẳng qua Diệp Khải Minh vẫn còn cố ý dây dưa hỏi tới.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

336. Chương 318: Diệt Môn.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Lúc trước khi vây công Huyền Thiên Tông, trưởng lão duy nhất trong Tinh Hải Các cũng vẫn lạc tại chỗ, lúc đó có bảy cường giả Thiên giai nhưng không thể tạo thành bất kỳ thương tổn nào cho Huyền Thiên Tông, huống chi hôm nay chỉ có một nhà Tinh Hải Các phải chống lại ba cường giả Thiên giai.

Bản thân Diệp Khải Minh cũng là cường giả Thiên giai nhị phẩm, bởi vậy sau khi phát hiện ba người Hàn Phong hẳn liền biết rõ thực lực cả ba người đều ở trên hắn.

Nghe được Diệp Khải Minh nói như vậy, Hàn Phong cười khinh miệt, lạnh giọng nói:

- Các chủ thích giả bộ ngu xuẩn như vậy, mục đích chúng ta đến đây còn phải nhiều lời hay sao?

- Người!

Bị Hàn Phong vũ nhục trước mặt nhiều người như vậy, may là Diệp Khải Minh vẫn nhẫn nhịn được nhưng sắc mặt đang phát lạnh, tức giận trách mắng:

- Tiểu bối, đừng tưởng rằng ba người các ngươi đều là cường giả Thiên giai liền dọa sợ ta.

- Vậy ngươi nghĩ phải thế nào?

Hàn Phong xem thương nói.

Ngắt lời, Hàn Phong cũng không cho Diệp Khải Minh cơ hội nhiều lời, nói thẳng:

- Tất cả các ngươi đến không sai biệt lắm, ta cũng không nhiều lời, trực tiếp nói rõ, hôm nay ta muốn Tinh Hải Các các ngươi phải xóa tên trên đại lục.

Hai mắt Diệp Khải Minh như muốn phun ra lửa, Hàn Phong nói những lời này hiển nhiên đã không thèm coi Tinh Hải Các vào trong mắt.

Tại trước mắt nhiều đệ tử Tinh Hải Các như vậy, vô luận có hay không đánh thắng được ba người Hàn Phong, Diệp Khải Minh lúc này cũng không còn đường lui nữa rồi.

Chỉ bất quá, trước khi hắn động thủ, tay phải ở phía sau lưng lại âm thầm bóp nát một khối ngọc phù.

Khi Diệp Khải Minh làm xong tất cả chuyện này, Hàn Phong ở bên kia đã vọt tới trước mặt hắn.

Phạm là đệ tử Tinh Hải Các chắn trước mặt hắn không ai không bị khí thế trực tiếp phóng ra trên người hắn áp bách không thể động đậy.

Tự nhiên, theo sát phía sau là hai người Bồ Lô Dịch và Phí lão, cả hai đều không phải hạng nhân từ gì, trực tiếp động thủ đánh chết những đệ tử Tinh Hải Các này.

Chỉ trong thời gian vài lần hô hấp, phía sau ba người đã lưu lại mười mấy cỗ thi thể.

Mà người dẫn đầu là Hàn Phong đi tới trước người Diệp Khải Minh, không cần nhìn đã trực tiếp đánh ra một quyền.

Đấu khí dâng trào kéo theo gió mạnh oanh kích thẳng tới trước mặt Diệp Khải Minh.

Diệp Khải Minh dù sao cũng là một cường giả Thiên giai, tuy rằng tốc độ Hàn Phong nhanh vô cùng nhưng hắn vẫn kịp phản ứng. Nhất thời, chỉnh thân hình, một chân đá về phía Hàn Phong.

Diệp Khải Minh không cầu đá thương đối thủ, chỉ cầu tránh được công kích của Hàn Phong.

Quả nhiên, trong nháy mắt quyền cước giao nhau, bàn chân Diệp Khải Minh dâng lên một đạo đấu khí cuồng bạo, trong nháy mắt đánh lên quyền đầu Hàn Phong.

Điểm ấy lực lượng đối với Hàn Phong mà nói tự nhiên không đáng gì, nhưng lại vừa đủ giúp Diệp Khải Minh tránh thoát khỏi công kích của Hàn Phong.

Cũng trong nháy mắt giao tranh này, đệ tử Tinh Hải Các chết dưới tay hai người Phí lão và Bồ Lô Dịch đã tới hơn hai mươi người, trong đó còn có ba gã trưởng lão, thực lực đều trên địa giai.

Diệp Khải Minh cũng thấy được tình hình hiện trường, Tinh Hải Các là tâm huyết suốt đời hắn, mắt thấy đám đệ tử ngã xuống ngay trước mắt mình, trong lòng đau như nhổ máu.

Nhưng hắn chỉ có thể cắn chặt răng, sắc mặt dữ tợn nhìn chăm chăm ba người Hàn Phong, trong lòng hắn rõ ràng dùng thực lực bản thân tuyệt không thể ngăn cản được ba người Hàn Phong.

Với hắn mà nói, Tinh Hải Các không phải không thể trùng kiến, nhưng điều kiện tiên quyết là hắn phải còn sống sót, bởi vậy nội tâm Diệp Khải Minh căn bản không hề có dự định đi cứu những đệ tử này.

Mặc dù những đệ tử Tinh Hải Các kia vẫn đang thất kinh kêu gọi tên Diệp Khải Minh hắn.

Lúc này Diệp Khải Minh cũng không chính diện giao chiến với Hàn Phong mà lui về phía sau tránh né.

Hàn Phong thấy thế, không khỏi khinh miệt cười nói:

- Đường đường là người đứng đầu một các, cũng chỉ biết tránh né như vậy sao? Lẽ nào ngươi cứ mở mắt nhìn đám đệ tử này chết ngay trước mắt ngươi?
- Hàn Phong tiểu nhi, hôm nay Tinh Hải Các mặc dù có bị diệt, nhưng chỉ cần ta không chết, ngày khác sẽ trả lại gấp trăm ngàn lần!
- Hừ, chỉ sợ ngươi cũng không còn ngày sau nữa rồi!

Nói xong, Hàn Phong không nhiều lời, tốc độ tăng mạnh, lao nhanh về phía Diệp Khải Minh.

Nhìn thấy Hàn Phong đuổi theo không bỏ, trong lòng Khải Minh lo lắng vạn phần.

Đạo ngọc phù hắn vừa bóp nát kia thật ra là do Võ Hoàng Điện lưu lại cho hắn lúc nguy cấp.

Mục đích chính là khi Tinh Hải các gặp phải nguy nan, Võ Hoàng Điện có thể kịp thời phái người tới viện trợ.

Chẳng qua, Diệp Khải Minh cũng không rõ ràng lắm về công hiệu tấm ngọc phù này.

Lúc này hắn đối với sống chết của đám đệ tử căn bản không còn quan tâm đến, trong đầu hắn chỉ có một ý niệm duy nhất là nhanh chóng thoát đi khỏi nơi này.

Đáng tiếc, Hàn Phong căn bản không cho hắn cơ hội, có cửu chuyển Thiên giai đấu khí chống đỡ, đấu khí của Hàn Phong giống như liều mạng điên cuồng đánh về phía Diệp Khải Minh.

Diệp Khải Minh không hề có bất luận cơ hội thở dốc nào.

Khi hai người tiếp tục giao thủ, Phí lão và Bồ Lô Địch ở bên kia vẫn tiếp tục chém giết đệ tử Tinh Hải Các, có thể nói ngoại trừ một số ít không có mặt tại đây hay một số ra ngoài chưa trở về, còn lại đa phần đệ tử Tinh Hải Các chỉ trong chốc lát đã tử thương dưới tay nhị lão.

Sau khi nhị lão giải quyết xong đám người này liền lập tức chạy lại phía Hàn Phong.

Rất nhanh, ba người Hàn Phong hình thành thế tiếng công tam giác, vây chặt lấy Diệp Khải Minh.

Mất thấy ba người bao vây, đạo ngọc phù đã bóp nát từ lâu nhưng vẫn chưa thấy bất luận kẻ nào tới tương trợ, trong lòng Diệp Khải Minh cũng lặng đi.

- Diệp Khải Minh, ngươi chạy không thoát được, chẳng qua ta rất muốn biết, tên Diệp Hạo Thiên kia thấy phụ thân mình bị vây như vậy vẫn không chịu hiện thân, có nhi tử như vậy, cả đời này của ngươi thật là thất bại a!

Hàn Phong liên tục cười nhạt nói.

Diệp Khải Minh thấy Hàn Phong không ngừng lại gần, tự biết bản thân hôm nay chạy trời khó thoát khỏi nằng, trong lòng trái lại vô cùng bình tĩnh, nhạt giọng nói:

- Là ta tính sai, không ngờ rằng Huyền Thiên Tông các ngươi dĩ nhiên tìm đến tận cửa!

Dứt lời, Diệp Khải Minh lại tiếp tục nói:

- Bất quá, mặc dù ta chết đi, người của Võ Hoàng Điện cũng sẽ không bỏ qua cho bọn ngươi, còn có nhi tử sẽ báo thù thay ta, các ngươi cứ chờ xem!
- Nói nhiều như vậy có ích gì, cứ cho đúng như lời ngươi nói đi, nhưng ngươi có nhìn được ngày đó không đã!

Hàn Phong không chút để ý tới lời uy hiếp của đối phương, lạnh lùng nói.

Vừa dứt lời, thân hình Hàn Phong khê động, đầu khí trong cơ thể bỗng nhiên tuôn trào, quán nhập vào trong cánh tay.

Bôn Lô!

Một đạo lôi điện màu tím xẹt ngang giữa trời đêm nhìn rõ vô cùng.

Hàn Phong hiện đã đạt tới cảnh giới Thiên giai, thi triển Bôn Lô tự nhiên không thể đánh đồng với ngày trước.

Diệp Khải Minh vận toàn bộ đầu khí bản thân, dùng sức chống đối lại Hàn Phong công kích.

Chẳng qua tất cả chỉ là phí công.

Lôi điện màu tím mang theo đầu khí mạnh mẽ trực tiếp xẹt qua y phục Diệp Khải Minh, đánh thẳng tới trúng ngay trái tim.

Đầu khí mạnh mẽ cuộn trào theo cánh tay, trực tiếp xông vào cơ thể Diệp Khải Minh, trong nháy mắt liền đánh gãy toàn bộ tâm mạch của hắn.

Diệp Khải Minh căn bản không kịp giãy dụa chút nào, trực tiếp đoạn khí.

Hắn ngã xuống, cũng đại biểu cho Tinh Hải Các từ này về sau liền triệt để xóa tên khỏi đại lục!

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

337. Chương 319: Cứu Viện.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Nhìn thi thể Diệp Khải Minh nằm trên mặt đất, trên mặt Hàn Phong cũng không có bất luận biểu tình nào.

Chẳng qua trong lòng hắn đột nhiên mọc lên một cỗ cảm giác không rõ.

Nguyên vọng kiếp trước không thể hoàn thành tới hôm nay liền dễ dàng thực hiện như vậy. Trong nháy mắt, Hàn Phong thậm chí cảm giác bản thân như đang nằm mơ.

Bất quá, một ý niệm này chỉ thoáng qua trong đầu hắn rồi biến mất, tinh thần cũng hồi phục trở lại.

Theo Tinh Hải Các bị diệt cũng đồng nghĩa oán cừu kiếp trước của Hàn Phong không sai biệt lắm được báo rồi, còn chút tiếc nuối duy nhất chính là chưa bắt được Diệp Hạo Thiên.

Thế nhưng, dùng thực lực hiện tại của Hàn Phong, Diệp Hạo Thiên căn bản không thể sản sinh một chút uy hiếp nào tới hắn.

Sau khi giết chết Khải Minh, Hàn Phong cũng không dừng lại.

Hắn trực tiếp phóng một mũi lửa, đốt trụi toàn bộ Tinh Hải Các.

Đương nhiên, trước đó Hàn Phong cũng dạo qua một vòng Tinh Hải Các, thu lấy toàn bộ vật phẩm đáng giá có thể mang đi.

Cuối cùng, liếc nhìn cảnh đại điện bị nhấn chìm trong liệt hỏa, Hàn Phong khê thở dài, lập tức dẫn theo Phí lão và Bồ Lô Dịch rời đi.

Mà ngay khi ba người Hàn Phong rời đi không lâu, cách không xa Tinh Hải Các, bầu trời bỗng vạn vẹo một trận không quy tắc, sau đó, vài đạo thân ảnh chớp mắt liền xuất hiện giữa không trung.

Cách ăn mặc của những đạo nhân ảnh này mười phần tương tự, đều dùng hắc sắc trường bào, điểm khác nhau duy nhất ở mấy người này là những chiếc khăn buộc trên đầu có màu sắc khác biệt.

Mấy người vừa xuất hiện liền lập tức phát hiện tình hình phía dưới, trông thấy Tinh Hải Các đã triệt để biến thành một mảnh tro tàn, đầu đó trong không khí vẫn còn đậm rõ mùi cháy khét, một đạo nhân ảnh mở miệng thốt lên kinh ngạc:

- Chuyện này là sao?

- Xuống dưới kiểm tra, xem xem còn có người sống hay không!

Một thân ảnh có vẻ thấp bé đứng ở phía sau, cất giọng vô cùng bình thản.

Mấy người còn lại vừa nghe người thấp bé này nói cũng không phản bác gì, thu hồi ánh mắt kinh ngạc, rồi thân hình mấy người lập tức lóe lên bay về những phương hướng bất đồng.

Một chút thời gian qua đi, mấy người một lần nữa tụ tập lại, qua một phen kiểm tra bọn họ ngoại trừ phát hiện thi thể cháy rụi nằm la liệt khắp nơi bên cạnh những khối kiến trúc sụp đổ, còn lại Tinh Hải Các đã không còn bất luận khí tức sinh mệnh nào nữa.

Gã hắc bào vừa mở miệng cuối cùng kia lại tiếp tục:

- Ngoại trừ những thứ này, ta mới rồi còn phát hiện thi thể Diệp Khải Minh, tuy rằng thân thể đã bị đốt cháy hơn phân nửa nhưng chắc chắn là hắn không cần bàn cãi.

- Có chút đầu mối nào không?

Người thấp bé nhàn nhạt lên tiếng.

Câu trả lời tự nhiên là không có.

Tựa hồ điều này đã nằm trong dự liệu của người thấp bé, sau một phen trầm ngâm hắn mới lạnh giọng nói:

- Những người này không đơn giản, sớm không tới, muộn không tới, hết lần này tới lần khác đều nhằm đúng lúc tổng sử điện hạ tiến hành bước linh tế cuối cùng.

- Đại ca, làm sao bây giờ? Nếu như không phải tổng điện muốn chúng ta hộ pháp, vừa rồi chúng ta đã có thể chặn đứng đám người kia tập kích Tinh Hải Các.

Một người trong đó hỏi.

Ai biết, nghe được người nọ hỏi như vậy, nam tử thấp bé lại khẽ lắc đầu, trầm giọng nói:

- Người sai rồi, người phải biết rằng Tinh Hải Các tuy rằng không phải tông môn gì quá mạnh mẽ, nhưng Diệp Khải Minh tốt xấu gì cũng là cường giả Thiên giai nhị phẩm, cộng thêm nhiều đệ tử như vậy, muốn trong thời gian ngắn ngủi giết chết toàn bộ, đồng thời phóng hỏa thiêu hủy hết Tinh Hải Các tuyệt không phải chuyện dễ dàng.

Nam tử thấp bé suy tư một lát, lại nói tiếp:

- Chúng ta trước rời khỏi nơi này, phái những người khác trở lại điều tra một chút, ta rất muốn biết rốt cuộc là ai cứ nhiên trong thời gian ngắn như vậy có thể trực tiếp tiêu diệt toàn bộ Tinh Hải Các.

- Vậy có nên báo cho Diệp tôn giả biết việc này hay không?

Người lúc trước lại hỏi.

- Không cần, sau khi Diệp tôn giả bề quan đi ra hãy nói.

Nam tử thấp bé lạnh giọng nói.

Sau khi dứt lời, nam tử thấp bé cũng không để ý tới mấy người, không gian xung quanh bỗng nhiên vắng vẻ, chớp mắt sau đó, bóng hình nam tử thấp bé đã biến mất không còn, những người kia thấy vậy cũng biến mất theo đó.

Sau mấy cái hô hấp, bầu trời Tinh Hải Các một lần nữa khôi phục lại vẻ yên tĩnh, chỉ còn lại những cột khói vẫn không ngừng bốc lên.

Nhóm người Hàn Phong không hề dừng lại, qua suốt đêm hành trình, buổi tối ngày hôm sau cả ba người đã về tới Huyền Thiên Tông.

Sau khi trở lại Huyền Thiên Tông, Hàn Phong trước tiên đi gặp Huyền Cơ Tử thông báo cho hắn biết chuyện này.

Sau đó Hàn Phong liền trở lại phòng mình nghỉ ngơi.

Biết hành động lần này của Hàn Phong không bao nhiêu người, người quan tâm một chút cũng chỉ nghĩ Hàn Phong ra ngoài xử lý vài chuyện, cho nên đối với việc hắn ly khai cũng không khiến nhiều người chú ý tới.

Vài ngày kế tiếp, Hàn Phong lại một lần nữa lao đầu vào phòng luyện đan.

Lúc này đây, hắn cần phải luyện chế một ít đan dược cho Băng Tuyết Các, kỳ thực đan dược lần này so với lượng lớn đan dược hắn luyện chế cho Huyền Thiên Tông rất giống nhau.

Chẳng qua bởi vì đệ tử Băng Tuyết Các đều là người sở hữu đấu khí thuộc tính thủy, bởi vậy đại bộ phận những đan dược này đều chú trọng rõ rệt việc đề thăng đấu khí thuộc tính thủy.

Mất thời gian gần nửa tháng, Hàn Phong cuối cùng cũng luyện chế hoàn thành nhóm đan dược đầu tiên.

Đương nhiên trong chuyện này Hàn Phong cũng chiếm được không ít chỗ tốt.

Theo năng lực đề cao, độ thông thuộc về đan dược cũng dần được nắm chắc hơn.

Hiện tại Hàn Phong đã có thể nắm chắc trong tay tình huống bạo đan. Có thể nói, chỉ cần Hàn Phong nguyện ý, đan dược dưới cửu phẩm hắn muốn luyện thành là thành, muốn bạo đan liền khiến nó bạo đan.

Đây là trình độ những luyện dược sư khác tuyệt đối không thể đạt tới.

Đối với chuyện này, Hàn Phong tự nhiên vui vẻ vô cùng, có được năng lực điều khiển mạnh như vậy, khi luyện đan với số lượng lớn Hàn Phong càng cảm thấy thuận buồm xuôi gió.

Tới hiện tại, ngoại trừ đan dược ngoài cửu phẩm, còn lại Hàn Phong hầu như có thể nhắm mắt luyện thành, hắn có tự tin và cả thực lực làm như vậy.

Kỳ thực, vô luận luyện chế đan dược cho Huyền Thiên Tông hay Băng Tuyết Các, bằng vào năng lực của Hàn Phong, căn bản không cần tốn hao nhiều thời gian như vậy.

Mất nhiều thời gian như vậy là do khi Hàn Phong luyện chế đan dược ngoài thất phẩm, có lúc vô ý khiến đan dược bị bạo đan.

Những lúc như vậy Hàn Phong đều hấp thu năng lượng phát ra ngoài trong quá trình bạo đan chuyển cho mình sử dụng.

Tuy rằng, theo thực lực Hàn Phong tiến thêm một bước, cộng thêm đấu khí cửu chuyển Thiên giai trợ giúp, tốc độ tu luyện hiện tại của Hàn Phong chỉ có thể dùng từ nghịch thiên để hình dung.

Mà những đan dược thất phẩm, bát phẩm này, năng lượng ẩn chứa bên trong xác thực rất hữu hạn, đối với Hàn Phong mà nói, không đáng tăng bao nhiêu thực lực.

Bất quá, Hàn Phong vẫn ôm suy nghĩ không nên lãng phí mới dẫn tới chuyện này kéo dài như vậy.

Cuối cùng sau thời gian hơn hai tháng không tính là uống phí.

Trong thời gian hơn hai tháng liên tục hấp thu này, cùng với tu luyện hàng ngày của Hàn Phong, đấu khí trong cơ thể hắn cũng vất vả tăng thêm một mảng lớn.

Dù sao sau khi đạt tới Thiên giai, tốc độ tu luyện so với Nhân giai và Địa giai phải khó khăn hơn trăm lần, dù có đấu khí cửu chuyển Thiên giai trợ giúp, Hàn Phong cũng không có khả năng điên cuồng giống như trước.

Chỉ vài ngày liền đề thăng một phẩm cấp.

Sau khi đạt tới Thiên giai, muốn tấn chức tới phẩm cấp tiếp theo, không có vài năm, thậm chí là vài chục năm căn bản không thể đạt được.

Mà Hàn Phong dùng thời gian hơn hai tháng liền có bước tiến bộ nhảy vọt đã xem như mười phần tuyệt vời rồi.

Đối với đấu khí bản thân tăng trưởng mạnh, Hàn Phong cũng hết sức hài lòng.

Dù sao, từ sau khi tiến nhập cảnh giới Thiên giai, tất cả đối với hắn mà nói giống như một sự khởi đầu mới.

Tuy rằng Hàn Phong tu luyện đấu khí từ cơ sở nhất phẩm tới Thiên giai nhất phẩm có sự hỗ trợ cực lớn của đấu khí cửu chuyển Thiên giai mới đạt được kết quả như vậy.

Thế nhưng những kinh nghiệm tu luyện từ kiếp trước cũng giúp cho Hàn Phong không ít trợ giúp.

Có điều kinh nghiệm từ kiếp trước cũng chỉ dừng lại ở mức Thiên giai nhất phẩm mà thôi, kể từ sau đó đối với Hàn Phong lại vô cùng xa lạ.

Thế nên, hiện tại Hàn Phong tu luyện không còn được thuận buồm xuôi gió như trước. Nếu không phải có Cửu Chuyển Huyền Công và cửu chuyển tiên thiên đấu khí trợ giúp...

Đại khí, thực lực hiện tại của Hàn Phong cũng chỉ giống như những cường giả Thiên giai bình thường.

Sau khi hoàn tất luyện chế toàn bộ đan dược, Đường Vũ Nhu liền lập tức mang đan dược do Hàn Phong luyện chế rời khỏi Huyền Thiên Tông.

Đương nhiên, theo nàng còn có tiểu nha đầu Kỷ Thanh Thanh.

Tới tận bây giờ, Hàn Phong vẫn không quên được vẻ lưu luyến không rời của tiểu nha đầu kia lúc chia tay.

Cuối cùng vẫn là Hàn Phong lần nữa hứa hẹn sẽ bớt chút thời gian đi gặp nàng, khi đó Kỷ Thanh Thanh mới vạn lần không muốn đi theo Đường Vũ Nhu trở về.

Sau khi Kỷ Thanh Thanh rời đi, Lâm Phỉ Vân tựa hồ cũng thoáng có phần tịch mịch.

Hàn Phong thấy vậy, cũng không nhiều lời, lập tức đốc thúc nàng tu luyện giống như trước.

Không biết tại sao, thường ngày tại Huyền Thiên Tông không sợ trời không sợ đất, ngay cả sư phụ Lâm Nguyệt cũng luôn phải đau đầu nhức óc với một đệ tử tinh quái như nàng.

Vẫn biết Lâm Phỉ Vân có thiên phú không tồi thế nhưng thường ngày lại rất chây lười, mặc dù Lâm Nguyệt có bảo nàng thế nào nhưng Lâm Phỉ Vân vẫn như trước, không hề để trong lòng.

Hiển nhiên, dù là thiên tài nhưng với thái độ tu luyện như vậy, tốc độ tiến triển không thể hài lòng cho được.

Bất quá, chẳng biết tại sao, Lâm Phỉ Vân chẳng biết sợ ai lại rất sợ hãi một người duy nhất chính là vị sư huynh chỉ lớn hơn nàng chút tuổi.

Đừng nhìn nàng ngày thường lấy trêu cợt Hàn Phong làm thú vui, nhưng nàng biết rõ sư huynh vì cưng chiều nàng mới không nỡ tính toán.

Nhưng dưới yêu cầu của Lâm Nguyệt, Hàn Phong vẫn rất chú tâm tới tốc độ tu luyện của Lâm Phỉ Vân.

Thường ngày, vô luận ở phương diện nào, Hàn Phong đều mười phần sùng ái vị sư muội này, chỉ cần nàng mở miệng trên cơ bản Hàn Phong đều nghĩ mọi cách thỏa mãn nàng.

Nhưng duy nhất tại phương diện tu luyện, vì có Lâm Nguyệt yêu cầu, Hàn Phong không thể làm gì khác hơn là hạ quyết tâm đốc thúc nàng tu luyện.

Không thể không nói, phương pháp này xác thực rất hữu hiệu. Có Hàn Phong giám sát, Lâm Phỉ Vân mặc dù lười biếng, nhưng mỗi lần đều bị Hàn Phong phát hiện, dù nàng cố gắng làm nũng nhõng ra sao nhưng thái độ vị sư huynh này vẫn cương quyết vô cùng.

Rơi vào đường cùng, Lâm Phỉ Vân chỉ còn biết đau khổ tu luyện.

Trải qua Hàn Phong đốc xúc, trong thời gian mấy tháng này, đầu khí của Lâm Phỉ Vân cũng tăng nhanh rõ rệt.

Điều này tự nhiên khiến cho Hàn Phong cảm thấy hết sức vui mừng!

...

Sau khi giải quyết Tinh Hải Các, thời gian đảo mắt đã qua đi ba tháng.

Tại ba tháng trước, Tinh Hải Các bị diệt môn khiến cho tất cả những thế lực khác trên đại lục đều rất quan tâm.

Tinh Hải Các không giống Huyền Thiên Tông, tuy rằng Tinh Hải Các vẫn chưa đủ tiêu chuẩn tiến vào hàng ngũ nhất lưu, nhưng trong mắt thế nhân vẫn là một tông môn danh tiếng.

Hơn nữa, trong mấy năm gần đây, Tinh Hải Các phát triển hết sức nhanh chóng, khiến cho mọi người đều có thể suy đoán...

Dựa theo tốc độ phát triển như vậy của Tinh Hải Các, không ngoài hai mươi năm nữa lại có một thế lực nhất lưu ra đời. Nhưng chính tông môn như vậy, chỉ trong một đêm lại bị tiêu diệt theo cách thần không biết quỷ không hay, hơn nữa toàn bộ Tinh Hải Các còn bị một mối lửa đốt thành tro tàn.

Rất nhiều thế lực đều đang suy đoán, Tinh Hải Các rốt cuộc đã chọc phải thế lực nào mới phải gánh lấy hạ tràng như vậy.

Mà trong chuyện này, không ai khác chính Huyền Thiên Tông là mối hiểm nghi lớn nhất.

Bất quá, Tinh Hải Các đã diệt, cũng không có ai ngốc đến mức vì một tông môn đã mất để dính lấy phiền phức.

Tự nhiên trong lòng mọi người tuy rằng vẫn còn ngờ vực không căn cứ nhưng không có người nào dỗi hơi xen vào việc người khác.

Bởi vậy Huyền Thiên Tông cũng có được một đoạn thời gian yên bình ngắn ngủi.

Đương nhiên, tất cả chuyện này đều sớm nằm trong dự liệu của Hàn Phong, vả lại những thế lực này cũng không hề có bằng chứng liên hệ giữa Huyền Thiên Tông với việc Tinh Hải Các bị tiêu diệt.

Dù cho có thực sự tìm được chứng cứ, tin tưởng cũng không ai ngốc tới nỗi thay một thế lực vừa bị tiêu diệt để đắc tội với Huyền Thiên Tông.

Thời gian ba tháng vừa qua, sinh hoạt của Hàn Phong mười phần đơn giản, đạt tới cảnh giới Thiên giai ngoại trừ bế quan, còn lại chỉ tu luyện bình thường thì đầu khí không thể tăng trưởng được bao nhiêu.

Bởi vậy mỗi ngày hắn không phải luyện đan thì đi hướng dẫn chúng đệ tử Huyền Thiên Tông tu luyện.

Cuộc sống như vậy nguyên vốn là thứ Hàn Phong hi vọng nhất, chẳng qua trong lòng hắn cũng biết rõ, tất cả chuyện này chẳng qua là vì Huyền Thiên Tông trong quãng thời gian này phát triển quá nhanh.

Nhưng thực lực tăng trưởng quá nhanh, tự nhiên cũng khiến những thế lực khác chú ý tới.

Lúc trước Tinh Hải các có thể liên hiệp mười tông môn khác, mục đích chỉ đơn thuần là vì thiên địa thánh quả.

Có thể trong suy nghĩ của bọn họ, Huyền Thiên Tông vẫn còn cất giấu bí mật nào đó, bằng không cho dù bất kể ai suy đoán thế nào cũng không thể hiểu được trong thời gian ngắn ngủi như vậy mà thực lực Huyền Thiên Tông lại có bước phát triển vượt bậc.

Mà ngay cả Hàn Phong vẫn luôn lo lắng, sự tình không thể kết thúc đơn giản như này.

Đại lục trải qua ba tháng yên bình, một lần nữa lại xuất hiện tin tức khiến người người rúng động.

Mà khi vừa nghe được tin này, Hàn Phong cũng nhin không được nổi sóng lòng.

- Thủ đoạn thật ác độc!

Đây là phản ứng đầu tiên của Hàn Phong.

Huyền Cơ Tử và nhóm người Lý Thần sau khi nghe được tin tức này, sắc mặt cũng lập tức trầm trọng hẳn lên.

Nguyên lai qua thời gian ba tháng yên bình này, mười thế lực bao quát cả Minh Vực, Thiên Cơ Các, Hoàng Tuyền Cung lần lượt trong một đêm phải chịu thảm cảnh diệt môn.

Cuối cùng toàn bộ những tông môn này đều bị một mối lửa đốt trọn.

Thủ pháp so với ba tháng trước Tinh Hải Các diệt môn không chút sai biệt.

Mà ngay khi Hàn Phong nghe được tin tức này, Tiêu Tấn cũng phái người tới dò hỏi tình hình cụ thể.

Đối mặt với nghi hoặc của Tiêu Tấn, Hàn Phong chỉ biết cười khổ.

Dù sao Tiêu Tấn dẫu gì cũng là chúa tể Thiên Tinh đế quốc, trong cảnh nội Thiên Tinh đế quốc liên tiếp phát sinh sự tình tông môn bị diệt, là người đứng đầu, Tiêu Tấn tự nhiên phải điều tra triệt để.

codon.tra

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

338. Chương 320: Vu Oan Giá Họa.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Bất quá, việc này xác thực không có bất cứ quan hệ nào tới Hàn Phong.

Về phần sự tình tại Tinh Hải Các, từ lúc ba tháng trước khi Hàn Phong trở về, Tiêu Tấn đã biết được tin tức này.

Một Tinh Hải Các nhỏ nhỏ, Tiêu Tấn tự nhiên sẽ không để ý tới, chẳng qua dận dò Hàn Phong nên thu liễm chút điểm, không nên hành động quá phận rồi không để ý tới chuyện này nữa.

Thế nhưng tình huống hiện tại lại bất đồng, hơn mười tông môn thực lực tương đương Tinh Hải Các dĩ nhiên liên tiếp gặp chuyện không may.

Nếu như chuyện này xử lý không tốt, uy tín của Hoàng gia sẽ chịu ảnh hưởng nhất định.

Mà trong chuyện này, Huyền Thiên Tông chính là mối hiềm nghi lớn nhất.

Hơn nữa, mười tông môn này lại vừa vặn có mặt trong liên minh cùng Tinh Hải Các tham dự lần vây công Huyền Thiên Tông ngày trước.

Kể từ đó, mối hiềm nghi của Huyền Thiên Tông càng thêm khó giải.

Mà đó cũng là lý do cho phản ứng vừa rồi của Hàn Phong.

Bởi vì, trong lòng Hàn Phong rất rõ ràng, ngoại trừ Tinh Hải các, mười tông môn bị diệt kia không hề có bất cứ quan hệ nào với Huyền Thiên Tông.

Rất hiển nhiên, chuyện này là do có người muốn vu oan giá họa cho Huyền Thiên Tông, mà Huyền Thiên Tông căn bản không có đường chối cãi, thủ đoạn như vậy xác thực rất độc.

Hàn Phong không cần nghĩ cũng biết, trong chuyện này không thiếu được dấu ấn tác động của Võ Hoàng Điện.

Gioại trừ Võ Hoàng Điện, hẳn thực sự nghĩ không ra phương thế lực nào có thể tạo ra bút tích lớn như vậy.

Một bên khác, bốn người Lý Thần và Huyền Cơ Tử cũng rõ ràng suy nghĩ này của Hàn Phong.

Đại đường phủ một mảnh trầm tĩnh, một lúc lâu sau mới nghe được Lý Thần cất tiếng thở dài.

Thần sắc Lý Thần ngưng trọng, cất giọng ca thán nói:

- Xem ra chúng ta vẫn xem thường Võ Hoàng Điện, vì vu oan giá họa cho chúng ta dĩ nhiên không tiếc hi sinh một vài nanh vuốt của mình, những tông môn này tuy rằng không phải thế lực nhất lưu nhưng cũng không thể đánh đồng với những thế lực nhị lưu khác. Nếu như toàn bộ hợp lại cũng là một khối lực lượng không nhỏ, Võ Hoàng Điện này thực sự hạ được vốn gốc.

Bất quá, Hàn Phong ngược lại lắc đầu, nói:

- Người nói cũng không hoàn toàn đúng, thực lực mười tông môn này tuy rằng không kém nhưng đó chỉ là lúc trước, nhớ rằng tại thời điểm chúng ta đánh tan liên quân kia, thực lực những tông môn này đã bị suy yếu rất nhiều rồi.

Dừng lời, Hàn Phong lại nói tiếp:

- Vả lại, những thế lực đó vị tất đã là nanh vuốt của Võ Hoàng Điện? Căn cứ theo tin tức thu được, kế hoạch vây công Huyền Thiên Tông lần đó là do Tinh Hải Các đi đầu, những thế lực này bất quá chỉ vì một ít lợi ích mới gia nhập theo.

Nghe được Hàn Phong nói, Lý Thần cũng kịp phản ứng, mà Phí lão ở một bên lại nhàn nhạt nói:

- Hi sinh mười thế lực không đâu để đổi lấy việc thế nhân cảnh giác với Huyền Thiên Tông ta, dùng một kế tuyệt diệu như vậy, Võ Hoàng Điện ngược lại có thể trốn tại một góc xem vui, lại có thể tránh tổn thất khi chính diện va chạm với chúng ta.

- Bọn người kia thích nhất làm những sự tình sau lưng người khác.

Lý Thần nén giận nói.

Huyền Cơ Tử sau khi nghe mấy người nói, cũng mở miệng:

- Hiện tại không phải thời gian tức giận, chúng ta cần phải ngẫm lại đối sách, làm như nào để hóa giải nguy cơ lần này. Ta tin tưởng, không qua bao lâu sẽ có người tìm tới cửa.

- Có người tìm tới cửa?

Bố Lôi Địch ở một bên nghi hoặc hỏi lại.

- Tuy rằng mười thế lực kia là do người khác giá họa cho chúng ta, nhưng mười tông môn này đã bị diệt, tới đa cũng chỉ mang đến một ít tiếng xấu cho Huyền Thiên Tông, đâu còn có người rồi việc ra mặt cho người chết chứ?

Lý Thần ở một bên, thấy Bố Lôi Địch không hiểu rõ chuyện tình, lại thở dài, bắt đầu dĩ nhiên nói:

- Người không biết sự tình hiện tại trong Thiên Tinh đế quốc, tuy rằng danh chính vẫn do hoàng thất trông coi nhưng có một số việc cũng không phải hoàng thất có thể quản lý.

- Nga? Đây là vì sao? Bản thân ta không có nghe qua chuyện này!

Bố Lôi Địch nghi hoặc nói.

Lý Thần tiện đà nói tiếp:

- Nói trắng ra là hoàng thất cũng chỉ là một thế lực cường đại mà thôi. Chặng qua bên cạnh việc có thực lực họ còn chường quân toàn bộ thân dân trong Thiên Tinh đế quốc. Lực lượng tự nhiên cường đại hơn so với những tông môn phổ thông khác.

Mà sau một phen giải thích của Lý Thần, cuối cùng Bố Lôi Địch cũng hiểu rõ sự tình từ đầu tới cuối.

Còn với Hàn Phong, kỳ thực những lời Lý Thần nói hần đã sớm rõ trong lòng.

Đúng như lời Lý Thần, hoàng thất dù có cường đại tới đâu cũng chỉ là một thế lực mà thôi.

Nếu như những tông môn thế gia trong Thiên Tinh đế quốc liên hợp lại đối phó hoàng thất, dù cho hoàng thất cường thịnh tới đâu cũng không chịu nổi đả kích này.

Mà số lượng những tông môn thế gia trong cảnh nội Thiên Tinh đế quốc thì nhiều không đếm xuể.

Hoàng thất muốn quản lý hết căn bản là chuyện không tưởng.

Bởi vậy, vì tránh những tông môn thế gia này sống chết với nhau, từ ngàn năm trước, trong Thiên Tinh đế quốc đã xuất hiện một tổ chức với công việc làm trọng tài.

Tổ chức này, trước là do hoàng thất và đại biểu các thế lực khắp nơi tụ tập tạo thành.

Mục đích tự nhiên là giải quyết việc tranh đấu của những thế lực hoàng thất không thể quản tới.

Mà một ngàn năm qua đi, tổ chức trọng tài này cũng dần trở nên cường đại và thần bí hơn.

Khi phát triển tới ngày này, nó nghiêm nhiên trở thành một tổ chức độc lập, đồng thời có được quyền lực mười phần to lớn.

Hàn Phong cũng biết, người có thể gia nhập tổ chức này không ai không phải những nhân vật đứng đầu hay thiên tài trác tuyệt của đại lục.

Đồng thời nghe nói mỗi người trong tổ chức này đều là cường giả Thiên giai, không phải người bình thường có thể tưởng tượng được.

Nhưng theo ngàn năm tích lũy phát triển, cách thức hoạt động của tổ chức này đã thay đổi rất nhiều so với khi mới thành lập.

Tuy rằng công việc chủ yếu là giải quyết các tranh chấp giữa các thế lực, nhưng thủ đoạn lại trở nên cực kỳ bá đạo và độc tài.

Những năm gần đây càng khiến cho một ít thế lực tức giận nhưng không dám nói gì.

Hiện tại, chỉ cần là người Thiên Tinh đế quốc, một khi nghe tới ba chữ người trọng tài, đại bộ phận mọi người đều phải biến sắc.

Nguyên bản đối với người trọng tài này, Hàn Phong không quan tâm tới, nhưng chỉ sợ hiện tại cũng sớm phải chuẩn bị sẵn sàng.

Dù sao, có tới mười tông môn bị diệt, tin tưởng chắc chắn người trọng tài hẳn sẽ rất nhanh tìm tới cửa.

Thương lượng một chút với mấy người Huyền Cơ Tầm cuối cùng mọi người không ai đưa ra được ý kiến nào hay, Hàn Phong cũng thẳng thắn không suy nghĩ nhiều, nói một tiếng liền rời khỏi đại đường.

Ngày kế tiếp, trên dưới Huyền Thiên Tông ngược lại cũng không vì sự kiện này cảm thấy bất luận chút bất an hay sợ hãi nào, mỗi ngày vẫn yên bình chăm chỉ tu luyện như trước.

Hàn Phong cũng tận tâm tận lực chỉ dẫn cho bọn họ.

Cứ như vậy, tới ngày thứ ba sau sự kiện mười tông môn bị diệt, Huyền Thiên Tông liền nghênh đón hai vị khách.

Hàn Phong nhìn một hai người trẻ tuổi một nam một nữ này, trên ngực mỗi người đều có một ký hiệu mười phần chói mắt, biểu tình trên mặt thì lạnh lùng không một chút tình cảm.

Tuy sắc mặt hẳn không có bất luận chút biến hóa nào, thế nhưng trong lòng lại rất rõ ràng, nhìn đôi nam nữ thoạt nhìn rất trẻ tuổi này nhưng lại là do tổ chức trọng tài kia phái tới.

Quả nhiên, phiền phức đã tới cửa!

codon.tra

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

339. Chương 321: Trọng Tài Giả Tới. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Thấy hai người đột nhiên đi tới, Huyền Cơ Tử cũng không cảm thấy chút nào ngoài ý muốn, bất quá là người đứng đầu tông môn, lúc này tự nhiên hẳn phải ra mặt.

Tiến lên hai bước, đi tới trước hai người không xa, Huyền Cơ Tử mỉm cười, lập tức lên tiếng nói:

- Không biết hai vị quang lâm Huyền Thiên Tông ta có gì chỉ giáo?

Mà lúc này, gã nam tử trong hai người, thần tình mười phần cao ngạo, hơi nhíu mày vẻ mặt lạnh nhạt nhìn Huyền Cơ Tử và nhóm người Hàn Phong, ngạo mạn cất lời:

- Người là tông chủ Huyền Thiên Tông?

- Đúng vậy!

Thấy thái độ tên nam tử kia ngạo mạn như vậy, Huyền Cơ Tử cũng chỉ mỉm cười, không tính toán với hắn.

Thấy Huyền Cơ Tử thừa nhận, trên mặt tên này lập tức xẹt qua vẻ cười nhạt nói:

- Người đã là tông chủ Huyền Thiên Tông vậy ta hỏi người, trong ba tháng vừa qua, tính cả Tinh Hải Các là mười một tông môn bị diệt, những việc này có phải do Huyền Thiên Tông các người làm?

Dứt lời, nam tử kia lại nói tiếp:

- Ta khuyên các người nên thành thật khai báo, Trọng tài giả đối với việc này đã hiểu rõ tường tận, nếu như các người muốn chống chế, chỉ sợ không hay.

Nghe được tên nam tử kiêu ngạo như vậy, Lý Thần đứng phía sau từ lâu đã nổi giận trong lòng, lập tức mở miệng cả giận nói:

- Tiểu oa nhi người rất được, mới bao nhiêu đã dám kiêu ngạo trước mặt lão phu như vậy.

- Lớn mật, người là người phương nào cũng dám vũ nhục Trọng tài giả như vậy, người có biết người làm như vậy ta có thể quy người vào tội diệt thị Trọng tài giả, tới đó liền có quyền xử quyết người!

Nam tử kia lạnh giọng nói.

Lý Thần nghe vậy liền cười lớn một trận, vẻ mặt trêu tức nói:

- Tiểu tử, không những thực lực của người yếu tới thương cảm ngay cả đầu óc cũng chưa phát triển đầy đủ nữa, dù cho hai người các người đều tiến lên ta chỉ cần động một đầu ngón út cũng dễ đập chết cả hai, người còn muốn lấy cái gì xử quyết ta?

Lời này của Lý Thần nhất thời khiến tên nam tử này đỏ mặt tới mang tai, trong lòng thẹn quá hóa giận.

Có điều, hắn tuy rằng ngạo mạn nhưng cũng không phải kẻ ngu, tự nhiên rõ ràng thực lực Lý Thần xa xa vượt hơn hắn, hơn nữa trưởng lão lần này phái tới đây cũng dặn dò hắn rất nhiều, làm việc phải biết thu liễm.

Dù sao, Huyền Thiên Tông hiện tại đã không giống với thế lực nhị lưu mà có tới năm gã cường giả Thiên giai, lực lượng bậc này tuy rằng Trọng tài giả tuyệt không e ngại nhưng cũng không cần thiết chọc thêm phiền phức.

Chẳng qua, gã nam tử có tên Đinh Dịch trước mắt này, có lẽ ngày thường quen với cảm giác cao cao tại thượng, vừa tới Huyền Thiên Tông liền đồ thói, bỏ hết ngoài tai những lời dặn dò của trưởng lão.

Ngược lại là nữ tử bên cạnh, nhìn thấy đồng bạn của mình tranh cãi với Lý Thần, trong lòng tuy rằng bất mãn nhóm người Huyền Thiên Tông, nhưng cũng nhớ kỹ lời trưởng lão phân phó, vội vàng ngăn không cho Đinh Dịch nói tiếp.

Nàng lập tức tiến lên hai bước, chắn trước người Đinh Dịch, nhàn nhạt nói:

- Xin lỗi, đồng bạn của ta nói chuyện không biết chừng mực, nhưng mục đích chúng ta tới đây đúng là vì việc này, xin tông chủ Huyền Thiên Tông kể rõ toàn bộ sự việc.

Thấy thái độ nữ nhân kia có chút chuyển biến, Huyền Cơ Tử cũng tiến lên ngăn Lý Thần nói tiếp, vẻ mặt ngược lại rất thản nhiên:

- Việc này không có quan hệ gì tới Huyền Thiên Tông ta, hai vị có thể trở về được rồi!

- Sư tỷ, người xem thái độ những người này hiển nhiên không coi Trọng tài giả chúng ta trong mắt, ta phỏng chừng sự tình lần này không thoát được quan hệ với Huyền Thiên Tông.

Đinh Dịch ở một bên nói.

Nữ tử nghe vậy cũng hơi nhú mày, hiển nhiên nàng cũng không nghĩ tới thái độ Huyền Cơ Tử lại cứng rắn như vậy, lời vừa nói ra căn bản không dành chút thể diện nào cho Trọng tài giả.

Tới đây, ngữ khí nàng cũng trầm xuống, lạnh giọng nói:

- Huyền Cơ Tử, ta muốn nhẹ nhàng nói chuyện với người nhưng thái độ người như vậy, cô lẽ dự định đối địch với Trọng tài giả chúng ta?

Chẳng qua hai người này lại quên mất một điểm, có lẽ tư duy cả hai đã ăn theo lối mòn luôn coi sự cường đại của Trọng tài giả là không thể nghi ngờ, cứ như vậy dần dần nuôi dưỡng thành thói tự cao tự đại trong tính cách bọn họ.

Trong mắt bọn họ xem ra, tất cả mọi người nhìn thấy mình đều phải kiên trì thái độ khiêm tốn, kính cẩn và tôn trọng với bọn họ.

Loại suy nghĩ này trong mắt nhóm người Hàn Phong, quả thực hết sức buồn cười.

Nghe được lời vừa xong của nữ tử kia, Hàn Phong cũng nhin không được bật cười thành tiếng.

- Người là người phương nào? Dám cười nhạo Trọng tài giả chúng ta!

Đinh Dịch vẫn ôm ngực oán khí trong lòng, nếu như không phải có sư tỷ ngăn cản đã sớm muốn bạo phát, lúc này lại thấy Hàn Phong cười, tựa như tìm được chỗ phát tiết, không khỏi mở miệng tức giận nói.

Hàn Phong chỉ khẽ lắc đầu, vừa cười vừa nói:

- Ta chỉ cảm thấy vì sao Trọng tài giả đại danh鼎鼎, dĩ nhiên lại bồi dưỡng ra được đám người vô dụng như các người?

- Người nói cái gì?

Đinh Dịch lớn tiếng quát lên.

- Ta nói cái gì, người vẫn không rõ sao? Ta chỉ muốn nói là, hai người các người dựa vào cái gì lại dám hô to gọi nhỏ ở Huyền Thiên Tông ta? Chức trách Trọng tài giả của các người bất quá là bảo vệ sự cân đối giữa các phương thế lực, đâu có giống như lũ lưu manh côn đồ tới đây điều võ dương oai như các người.

Hàn Phong không chút lưu tình, nói thẳng.

Tuy rằng Trọng tài giả thế lớn nhưng Hàn Phong cũng không sợ, hơn nữa bằng hiệu Trọng tài giả là nhằm bảo vệ các phương thế lực, sẽ không thể tùy tiện làm xằng bậy, bằng không sẽ dẫn tới các phương thế lực bất mãn.

Mà lời nói thẳng không chút lưu tình của Hàn Phong cũng khiến hai người nhất thời á khẩu, không biết phản bác thế nào.

Hàn Phong nói tự nhiên không sai, Trọng tài giả tuy rằng thế lớn nhưng cũng chẳng liên quan gì tới Huyền Thiên Tông, người Huyền Thiên Tông cũng chẳng cần tỏ ra khúm núm gì với bọn họ.

- Cuồng vọng!

Đinh Dịch tựa hồ bị một phen này của Hàn Phong chọc thành tức giận, nhất thời không thèm nhìn ai, lập tức triển khai thân hình bức thẳng tới Hàn Phong.

Nháy mắt, Đinh Dịch đã tới trước người Hàn Phong, thấy đối phương tựa hồ còn không kịp phản ứng, trong mắt không khỏi hiện lên một tia cười nhạt khinh miệt, tùy tiện phách một chưởng tới trước ngực Hàn Phong.

Hắn dự định cho tên tiểu tử không biết trời cao đất dày này một điểm giáo huấn.

Chẳng qua, lúc bàn tay của hắn gần đụng tới Hàn Phong, trên mặt Hàn Phong lại hiện một tia cười nhạt quỷ dị.

Lập tức, Hàn Phong ra sau mà đến trước, đồng dạng đánh ra một chưởng.

- Liệt Địa Chưởng!

Bàn tay hai người giao nhau, Hàn Phong đột nhiên bạo phát lực lượng, một kẻ vừa mới tiến vào Thiên giai như Đinh Dịch sao có thể chống lại.

Liệt Địa Chưởng phát ra chưởng phong trực tiếp chấn nát y phục trên người Đinh Dịch.

Mà đầu khí cường đại trong nháy mắt cũng điên cuồng tiến vào trong cánh tay Đinh Dịch.

Đinh Dịch chỉ cảm thấy cánh tay tê dại, ngay sau đó, một luồng lực lượng cuồng bạo vô cùng kéo tới, Đinh Dịch căn bản không có thời gian kịp phản ứng, thân thể đã không thể không chế bay ngược ra sau.

Cũng may Hàn Phong không có dự định đối địch với Trọng tài giả nên không ra tay quá mạnh.

Bởi vậy Đinh Dịch sau khi trúng phải một chưởng của Hàn Phong cũng không bị trọng thương gì, chẳng qua bộ dáng có chút chật vật mà thôi.

Nhưng chỉ như vậy, đối với một người ngày thường quen thói cao ngạo như Đinh Dịch mà nói đã vô cùng nhục nhã rồi.

Chẳng qua, vị sư tỷ bên cạnh hắn lại có phản ứng hoàn toàn bất đồng so với Đinh Dịch, khi chứng kiến Hàn Phong chỉ dùng một chưởng, nhìn như hơi hợt lại có thể đẩy lui Đinh Dịch, trong mắt cũng hiện lên một tia kinh ngạc.

Tuy rằng lúc trước nàng từng nghe trưởng lão nhắc nhở, trong Huyền Thiên Tông có một thiếu niên thiên tài, tuổi tác chưa tới hai mươi nhưng thực lực đã bước vào cảnh giới Thiên giai, hơn nữa từng đơn độc đánh bại một cường giả Thiên giai tam phẩm.

Trước kia nàng chỉ cho rằng trưởng lão nói với bọn họ như vậy để tránh cho bọn họ tâm sinh ngạo khí, bởi vậy nàng cũng không mấy bận tâm.

Thế nhưng hiện tại, nàng đã phải tin tưởng.

Thực lực Đinh Dịch ra sao, nàng hiểu rất rõ. Tuy rằng mới vừa tiến vào cảnh giới Thiên giai nhưng thực lực cũng không kém, Hàn Phong có thể một chiêu đánh bại hắn, chỉ có thể nói một điều thực lực Hàn Phong cao hơn Đinh Dịch rất nhiều.

Nghĩ tới đây, ánh mắt nữ tử nhìn về phía Hàn Phong cũng hơi chút kỳ lạ.

- Đây là dành cho đám ngạo mạn các ngươi chút giáo huấn, quay về nói cho đám Trọng tài giả, lần này mười đại tông môn bị diệt không có quan hệ tới chúng ta. Nếu quả thực do chúng ta gây nên, Huyền Thiên Tông tự nhiên sẽ thừa nhận, dù sao những tông môn này lúc trước từng vây công Huyền Thiên Tông, mặc dù ta có diệt môn bọn họ cũng không có bất luận gì sai trái tự nhiên không việc gì phải che giấu.

Hàn Phong nhàn nhạt nói.

Đối với đám Trọng tài giả quen lối ngạo mạn này, Hàn Phong biết mình phải biểu hiện một chút cường ngạnh, bằng không cho đối phương biết mình e ngại chúng, từ đó chúng càng không để mình vào mắt, chuyện này với Huyền Thiên Tông cực kỳ bất lợi.

Bởi vậy Hàn Phong mới hành động như vậy, đầu tiên là kích động đối phương một chút, chọc cho Đinh Dịch xuất thủ trước, sau đó phản kích, cuối cùng mới đưa đạo lý này nói ra.

Nữ tử kia nghe được Hàn Phong nói vậy, trong lòng cũng hơi trầm ngâm, cảm thấy theo như lời Hàn Phong nói cũng không sai. Hơn nữa công thêm về cường thế Huyền Thiên Tông biểu hiện, nàng biết sự việc ngày hôm nay sẽ không hồi thêm được bất cứ điều gì nữa.

Lại nghĩ tới lời trưởng lão phân phó lúc trước, nàng không thể làm gì khác hơn, đành nói:

- Các người nói vậy, ta sẽ quay về hồi bẩm rồi cho chúng trưởng lão định đoạt, hôm nay có nhiều chỗ đắc tội, xin được thứ lỗi.

Nói xong, nữ tử liền kéo theo Đinh Dịch đang tràn ngập sắc giận rời khỏi Huyền Thiên Tông.

Thấy hai người rời đi, bên này Huyền Cơ Tử liền thở phào nhẹ nhõm, bất quá Huyền Cơ Tử cũng lập tức lo lắng nói:

- Hôm nay tuy rằng không phát sinh đại sự gì, nhưng ta lo lắng đám Trọng tài giả này sẽ không dễ bỏ qua, danh tiếng bọn chúng dạo gần đây càng ngày càng kém, có rất nhiều chuyện khiến người ta phải oán hận.

Bất quá, sau khi nghe Huyền Cơ Tử nói vậy, Hàn Phong lại mỉm cười nói:-

- Tông chủ không cần quá lo lắng, chính vì Trọng tài giả dạo gần đây hành động độc đoán ngang ngược khiến nhiều tông môn thế gia hết sức bất mãn, chắc chắn bọn họ cũng rõ ràng tình huống của mình, tại thời gian này bọn họ sẽ không dám trêu chọc Huyền Thiên Tông, phải biết rằng Huyền Thiên Tông hiện tại cũng không phải thế lực có thể tùy ý động tới, bọn họ có muốn làm gì cũng cần phải cẩn thận suy nghĩ một chút.

- Hàn Phong nói không sai, ta vốn xem không vừa mắt đám người này, nếu như bọn chúng đui mù dám chọc tới chúng ta, đến lúc đó lão phu liền cho họ có đến không có về!

Lý Thần ở phía sau lên tiếng với vẻ đầy bất chấp.

Huyền Cơ Tử sau khi nghe vậy, trầm ngâm một hồi cũng thấy có lý liền không nói gì thêm nữa.

...

Những ngày sau đó, Hàn Phong mỗi thời khắc đều quan tâm tới những cử động trên đại lục, nhất là phản ứng từ Trọng tài giả.

Ngày đó, Đinh Dịch và sư tỷ bị Hàn Phong hung hăng nhục nhã, bởi vậy Hàn Phong cũng rất khó cam đoan về sau những Trọng tài giả có cử động gì đó hay không.

Dựa theo biểu hiện của Trọng tài giả trong những năm gần đây, nếu như bọn họ thực sự muốn đối phó Huyền Thiên Tông, chỉ cần tùy tiện ghép một cái tội danh là có thể quang minh chính đại phát động tiến công.

Mà trên danh nghĩa, Trọng tài giả được xem như tài quyết.

Bất quá, Hàn Phong tựa hồ đã lo lắng dư thừa, bình yên chờ đợi hơn một tháng, phía bên Trọng tài giả tựa hồ cũng không có xuất hiện bất kỳ động tĩnh gì.

Theo thời gian trôi qua, sự tình lúc trước mười đại môn phái bị diệt, tuy rằng khiến người ta nói chuyện say sưa nhưng hiển nhiên rất nhiều người đã dần dần bỏ lại phía sau.

Về phần mười đại môn phái có phải do Huyền Thiên Tông tiêu diệt hay không cũng không phải chuyện mọi người quá quan tâm.

Qua tiếp hai tháng bình yên, ngay khi nhóm người Hàn Phong cho rằng mọi việc đã trôi qua là lúc...

Đột nhiên, Hàn Phong thu được tin tức, tựa hồ vài đại thế lực đang định liên thủ công khai lên án Huyền Thiên Tông.

Từ tin tức này có thể thấy, những thế lực tham gia lần lên án công khai này so với mười đại tông phái bị diệt lần trước còn mạnh hơn một phần.

Trong đó, tương đối khiến Hàn Phong phải cảnh giác là năm tông môn có thực lực thuộc hàng nhất lưu trong đó, với năm tông môn này Hàn Phong cũng có phần lý giải.

Thực lực mạnh nhất trong đó chính là Âm Ma Tông.

Kỳ thực, Địa Minh Vực lần trước bị diệt lại có mối quan hệ rất sâu sa với Âm Ma Tông.

Hoặc nói một cách trực tiếp, Địa Minh Vực kỳ thực chính là một phân thể lực của Âm Ma Tông, là địa phương chuyên môn cung cấp bồi dưỡng đệ tử ưu tú cho Âm Ma Tông.

Mà vực chủ Địa Minh Vực cũng giống như một vị trưởng lão Âm Ma Tông đứng ra đảm nhiệm.

Bởi vậy có thể thấy được, thực lực Âm Ma Tông tuyệt không đơn giản chút nào.

Chẳng qua, Âm Ma Tông cũng giống như Võ Hoàng Điện, hành động mười phần quỷ dị, tuy nhiên vẫn không thể đạt tới mức thần không biết quỷ không hay như Võ Hoàng Điện.

Dẫu vậy, ngoại trừ một vài tông môn có thực lực tương đối mạnh, còn lại rất ít người biết đến sự tồn tại của Âm Ma Tông.

Sở dĩ Hàn Phong biết được, cũng là tại kiếp trước do cơ duyên xảo hợp mới nghe tới danh hào Âm Ma Tông.

Nếu như không phải lần này nhận được tin tức, Hàn Phong hầu như cũng không còn ấn tượng gì với Âm Ma Tông này.

Chẳng qua, theo Hàn Phong biết, Âm Ma Tông này luôn luôn hành động lặng lẽ, cũng không biết lần này Trọng tài giả làm sao mới được bọn họ ra mặt.

Nhưng vừa nghĩ tới thuộc hạ của mình bị diệt, dù cho Âm Ma Tông vẫn luôn hành động lặng lẽ thế nào cũng không thể không chú ý tới.

Đối với tin tức về Âm Ma Tông, Hàn Phong cũng chỉ biết đến như vậy, còn cụ thể mạnh tới bao nhiêu hãn cũng không thể nào biết được.

Hàn Phong cũng rõ ràng, trên đại lục có rất nhiều thể lực nhất lưu, những thể lực này đều tạo cho mình một thể lực tông môn khác làm địa phương chuyên trách cung cấp vận chuyển nhân tài.

Tuy vậy cũng có một số ít thể lực nhất lưu không có thể lực phụ thuộc nào.

Tự nhiên, những thể lực phụ thuộc này đều là một ít tông môn có thực lực yếu nhược, vì muốn tiếp tục sinh tồn trên đại lục mới phải tìm một gốc đại thụ vững chắc để nương nhờ.

Tuy rằng kể từ đó sẽ phải nỗ lực trả giá nhất định, nhưng đổi lại sẽ không bị thể lực khác chú ý chiếm đoạt.

Kiếp trước, Huyền Thiên Tông cũng là do không nhìn mặt mũi một thể lực nhất lưu, thà rằng bị diệt cũng không nguyện phụ thuộc thể lực khác, cuối cùng mới có thể bị Tinh Hải Các mạnh mẽ tấn công chiếm đoạt.

codon.tra

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

340. Chương 322: Nguy Cơ Đến Từ Trọng Tài Giả.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Bất quá, kiếp này do có Hàn Phong trợ giúp, Huyền Thiên Tông tự nhiên không cần dựa vào bất kỳ thể lực nào.

Mà ngoại trừ Âm Ma Tông, trong năm thế lực kia còn có Thần Thủy Tông và Hư Linh Tông, thực lực tuy rằng không bằng Tứ Diệu Các nhưng cũng được coi là đại thế lực danh chấn một phương.

Chẳng qua, hai cổ thế lực này nằm ở khu Tây Bắc hẻo lánh, ít đi lại tới cảnh nội Thiên Tinh đế quốc, bởi vậy rất dễ khiến người ta quên lãng.

Nhưng cũng không thể không chú ý tới thực lực bọn họ, có thể xứng danh thế lực nhất lưu, bọn họ tự nhiên có thực lực đủ cường đại cho chính mình.

Vả lại, những thế lực bị diệt môn lúc trước, có một nửa đều là những thế lực phụ thuộc.

Về điểm này, Hàn Phong trước đó căn bản không biết được, vẫn là do Tiêu Tấn mang tin tức tới nói cho hắn biết.

Ngoại trừ năm tông môn này ra, những thế lực còn lại trên cơ bản Hàn Phong không chú ý tới, tuy nói đối chiến giữa các tông môn, chính thế lực lượng là một phần rất trọng yếu, nhưng quan trọng nhất vẫn là cường giả Thiên giai.

Một khi cường giả Thiên giai của các tông môn đối chiến sẽ phát ra uy áp kinh người, những võ giả có thực lực thấp hơn căn bản không thể tiếp cận nửa phần, đừng nói chi là chiến đấu.

Ngược lại Trọng tài giả quả thật rất bản lãnh, dĩ nhiên dẫn động được nhiều thế lực nhất lưu như vậy liên thủ lại, xem ra bọn họ không hề có ý định buông tha Huyền Thiên Tông! Trong lòng Hàn Phong đang lạnh lùng suy nghĩ.

Tuy rằng trong lòng hắn phần nộ, nhưng Hàn Phong đồng dạng cũng rõ ràng, dùng lực lượng hiện tại của Huyền Thiên Tông, tuy nói không kém nhưng cũng không đến mức tự đại có thể đồng thời đối kháng liên thủ của hàng loạt tông môn như vậy.

Chỉ tính năm tông môn kia, tùy tiện nói ra một nhà cũng không thể đánh đồng với những thế lực nhất lưu tại Thiên Thánh Cốc chứ đừng nói tới những tông môn lần trước Diệt Hạo Thiên dẫn tới.

Nghĩ vậy, Hàn Phong cũng phải cau mày nhăn mặt, trong đầu càng không ngừng suy nghĩ đối sách.

Tuy nói, tin tức Tiêu Tấn cung cấp cho hắn cũng không quá xác định, nhưng Hàn Phong biết đã có tiếng gió, vị tất không có người thổi. Việc này phỏng chừng không sai rồi.

Chỉ năm tông môn kia đã đủ khiến hắn đau đầu rồi, chứ nói chi phía sau vẫn còn một Trọng tài giả càng cường đại hơn nữa.

Trong hai tháng này, Hàn Phong cũng hướng Tiêu Tấn hỏi thăm một chút tin tức về Trọng tài giả.

Biết được, trong tổ chức Trọng tài giả có bốn người điều hành ở vị trí tối cao, bốn người này được xưng danh là tứ đại trưởng lão, có quyền lợi cũng như thực lực cao nhất trong toàn bộ Trọng tài giả.

Thực lực bốn người này đều là Thiên giai, hơn nữa không phải những cường giả Thiên giai bình thường.

Nghe nói người có thực lực thấp nhất trong tứ đại trưởng lão cũng có thực lực Thiên giai tam phẩm.

Mà theo tin tức Tiêu Tấn có được, vị trưởng lão xếp hạng thứ hai đã là cường giả Thiên giai ngũ phẩm rồi.

Về phần đại trưởng lão, Tiêu Tấn cũng không có mấy thông tin, chiếu theo lời Tiêu Tấn, người này chính là người thân bí nhất trong tổ chức, tựa hồ ngay cả những thành viên khác trong người trọng tài cũng chưa từng thấy qua dung mạo vị đại trưởng lão này.

Mà vị đại trưởng lão này tựa hồ cũng không bao giờ xuất hiện trước mắt người ngoài.

Bởi vậy, ngoại trừ ba trưởng lão kia, căn bản không ai biết được đại trưởng lão rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Ngay cả Hàn Phong ở kiếp trước sống tới bốn trăm tuổi cũng chưa từng nghe tới thân phận vị đại trưởng lão này.

Tựa hồ, vị đại trưởng lão này không hề tồn tại trên thế gian.

Đương nhiên, cho dù vị đại trưởng lão này rất có thể do Trọng tài giả bày ra mê hoặc lòng người. Nhưng bằng thực lực Trọng tài giả thể hiện ra trước mắt chúng nhân đã đủ khiến cho không người nào dám đơn giản khiêu chiến.

Hiện tại, có một đại địch như vậy, trong lòng Hàn Phong cũng hơi cảm thấy một tia áp lực.

Chỉ bất quá, hắn cũng không hối hận với những việc mình đã làm.

Mặc dù trước đó hắn ra tay giáo huấn Đinh Dịch, dùng tác phong hành động thường ngày của Trọng tài giả chưa chắc đã dễ dàng bỏ qua.

Nhưng nếu Trọng tài giả không có ý đồ đặc biệt với Huyền Thiên Tông, sao còn phái người tới.

Trong sự tình mười tông môn bị diệt, nếu thực sự do Huyền Thiên Tông gây nên thì thế nhân nhiều nhất cũng chỉ nghị luận thủ đoạn Huyền Thiên Tông quá cường đại và tanh máu mà thôi.

Quyết không có bất luận người nào cảm thấy hành vi của Huyền Thiên Tông có gì sai trái.

Dù sao, những thế lực này trước đó đã từng xâm phạm Huyền Thiên Tông, người đã có thể vây công Huyền Thiên Tông, Huyền Thiên Tông tự nhiên cũng có quyền tiêu diệt người.

Đây cũng là quy luật tất yếu của đại lực này.

Nhưng Trọng tài giả tuy biết rõ điểm này nhưng vẫn muốn can dự vào, rất hiển nhiên còn có mục đích riêng nào khác.

Đem chuyện này nói cho đám người Huyền Cơ Tử và Lý Thần biết.

Khi nghe được, biểu tình mấy người dù có chút ngưng trọng nhưng cũng không mấy kinh ngạc.

Hiển nhiên từ hai tháng trước Trọng tài giả phái người tới, bọn họ cũng có chút dự liệu.

- Mấy tông môn kia chuẩn bị lúc nào động thủ với chúng ta?

Bố Lôi Dịch hỏi trước.

Hàn Phong trầm ngâm, lập tức nói:

- Vẫn chưa biết chính xác, Tiêu Tấn chẳng qua nói cho chúng ta biết gần đây Trọng tài giả liên hệ rất nhiều với những tông môn này, bởi vậy mới suy đoán bọn họ đang liên thủ đối phó Huyền Thiên Tông chúng ta.

- Có thể bọn họ chỉ bóng gió một hồi?

Phí lão cau mày hỏi.

- Khả năng này không phải không có, nhưng tỷ lệ vô cùng thấp, chúng ta không nên chờ vào may mắn.

Hàn Phong thở dài nói.

Huyền Cơ Tử ở một bên nhíu mày trầm ngâm một lát rồi mới lên tiếng:

- Nhưng tông môn này phân bố từ nam tới bắc đại lực, khoảng cách khá xa, dù cho bọn họ thực sự muốn liên thủ phạm Huyền Thiên Tông ta, không có thời gian ba hay năm tháng chuẩn bị mà nói, rất khó làm gì được. Mấy tháng tới đây chính là thời gian cho chúng ta chuẩn bị.

Nghe được Huyền Cơ Tử phân tích, mọi người đều gật đầu tán thành.

Mà Huyền Cơ Tử nói vậy cũng là nhắc nhở Hàn Phong.

Lập tức, lại nghe được Hàn Phong thì thào:

- Nếu bọn họ có thể liên thủ đối phó Huyền Thiên Tông, vì sao chúng ta lại không thể liên thủ những thế lực khác chống lại bọn họ?

- Tiểu tử, ngươi muốn kết minh với thế lực khác?

Lý Thần vừa uống rượu vừa hỏi.

Lúc này ba người Phí lão cũng hoàn toàn tỉnh ngộ, Bồ Lô Dịch càng lên tiếng nói;

- Hàn Phong nói không sai, nếu bọn họ có thể liên thủ đối phó với chúng ta. Chúng ta cũng có thể tìm thế lực khác kết minh, chuẩn bị đối phó bọn họ!

- Thế nhưng kết minh cũng không phải chuyện dễ dàng, hơn nữa Huyền Thiên Tông chúng ta chọn phải thế lực lớn như vậy, ai lại nguyện ý trở thành đồng minh với chúng ta chứ?

Huyền Cơ Tử lo lắng nói.

Chẳng qua lúc này mấy người lại thấy trên mặt Hàn Phong xuất hiện vẻ tươi cười đầy tự tin.

Tiếp theo liền nghe Hàn Phong chậm rãi mở miệng nói:

- Chuyện này tông chủ không cần lo lắng, người quen ta còn có một thân phận khác rồi sao?

Nghe được Hàn Phong nói như vậy, Huyền Cơ Tử cũng kịp phản ứng, không khỏi vui vẻ nói:

- Người xem ta gấp tới hồ đồ rồi, ngược lại đã quên mất đứng trước mặt ta chính là một luyện được đại sư a!

Đối với lời khen tặng của Huyền Cơ Tử, Hàn Phong chỉ cười cười, bầu không khí xung quanh mọi người nguyên bản đang rất ngưng trọng cũng hòa hoãn xuống rất nhiều.

codon.tra

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

341. Chương 323: Đi Tới Thánh Lam Tông. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Ba ngày sau, Hàn Phong âm thầm rời khỏi Huyền Thiên Tông, chuyến này hắn chỉ dẫn theo một mình Lý Thần đi cùng.

Mục đích của hắn trong chuyến này cũng chỉ có một.

Chính là đi tới Thánh Lam Tông.

Chỉn thể thực lực của Thánh Lam Tông không thể sánh bằng Thiên Thánh Cốc nhưng dấu gì cũng được xếp hàng thể lực nhất lưu từ rất lâu.

Tại trên Thiên Thánh đại hội mấy năm về trước, Hàn Phong từng tiếp xúc qua với Vệ Trạch và Niếp Ngữ của Thánh Lam Tông.

Đối với hai người, Hàn Phong cũng có ấn tượng rất sâu đậm.

Nhất là Niếp Ngữ, Hàn Phong có thể xác định, trong tương lai người này có thể liên tục đánh bại sáu gã cường giả Thiên giai đã thành danh.

Đối với người có thiên phú trác tuyệt như vậy, Hàn Phong tự nhiên cũng muốn hảo hảo kết giao một phen.

Hơn nữa, từ rất sớm, trước khi hắn bày ra thực lực của mình cả hai người vẫn chưa từng ghét bỏ hắn cũng như khinh thường thể lực bất nhập lưu như Huyền Thiên Tông, cả hai vẫn thật tình kết giao với hắn.

Chỉ điểm này cũng đủ khiến Hàn Phong khắc sâu trong ấn tượng.

Đương nhiên, mối quen biết với hai người chỉ chiếm một phần nguyên nhân rất nhỏ trong chuyến đi lần này, quan trọng nhất tự nhiên vẫn là nội tình và tiềm lực cực lớn của Thánh Lam Tông.

Nếu như có thể đạt được Thánh Lam Tông trợ giúp, trong phương diện đối kháng với Trọng tài giả sẽ có tác dụng cực lớn.

Mà đó cũng không phải mục đích cuối cùng của Hàn Phong, kỳ thực đối với Hàn Phong mà nói, bên phía Trọng tài giả và năm thế lực kia liên thủ lại đúng là một cỗ thế lực không thể khinh thường.

Nhưng so với việc Võ Hoàng Điện mà nói vẫn còn kém một mảng lớn.

Phải biết rằng, Võ Hoàng Điện trong trí nhớ kiếp trước của Hàn Phong chính là tồn tại kinh khủng, nhất cử liền thiếu chút phá tan Tứ Các.

Tuy rằng ở kiếp này qua vài lần giao thủ với Võ Hoàng Điện, Hàn Phong đều giành được thắng lợi.

Nhưng ngược lại, Hàn Phong càng cảm nhận sâu thêm một tầng, Võ Hoàng Điện sâu không thể đo lường.

Hơn nữa, qua ba năm Tiêu Tấn vẫn không ngừng điều qua tung tích Võ Hoàng Điện, nhưng tin tức hữu dụng thu được vẫn chẳng đáng là bao.

Đối thủ có thể khiến cho hoàng thất vương chân vương tay như vậy, Trọng tài giả sao có thể so sánh được.

Trọng tài giả tuy rằng cường đại, đồng thời còn sở hữu lực lượng mơ hồ uy hiếp tới hoàng thất.

Nhưng hoàng thất còn chưa tới mức phải kiêng nể Trọng tài giả.

Nói trắng ra là, giá trị tồn tại của Trọng tài giả bất quá cũng chỉ vì phục vụ hoàng thất, chẳng qua theo quá trình không ngừng phát triển lớn mạnh của Trọng tài giả mới có thể dẫn tới tình huống khó kiểm soát như hiện tại.

Nhưng theo sự lớn mạnh của Trọng tài giả, địch nhân họ đắc tội phải càng lúc càng nhiều.

Hoàng thất kỳ thực cũng đang chờ một thời cơ tốt nhất, chuẩn bị nhất cử tiêu diệt Trọng tài giả.

Những điều này đều là Tiêu Tấn nói cho Hàn Phong biết.

Cho nên, chuyến này Hàn Phong đánh tiếng là tìm một vài minh hữu nhằm đối kháng liên minh do Âm Ma Tông dẫn đầu, nhưng thực chất vẫn là bước chuẩn bị cho việc tiêu diệt Võ Hoàng Điện ngày sau.

Vì vậy các thế lực bình thường căn bản không thích hợp.

Đương nhiên, trước đây Tiêu Tấn cũng từng hứa hẹn với Hàn Phong, khi Huyền Thiên Tông gặp phải vây công của năm tông môn kia, Tiêu Tấn sẽ phái người tới chế trụ Trọng tài giả.

Đối với hứa hẹn của Tiêu Tấn, trong lòng Hàn Phong cũng rất rõ ràng, đây xem như là đối phương đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.

Vạn nhất tới lúc Huyền Thiên Tông không thể chống lại năm đại tông môn kia liên thủ, như vậy hoàng thất sẽ gặp phải phản kích điên cuồng của Trọng tài giả.

Đương nhiên, Hàn Phong cũng không muốn nhìn thấy loại tình huống này xuất hiện, thế nên liên hiệp những thế lực khác là sự tình khẩn yếu trước mắt.

Thánh Lam Tông tọa lạc trong Gia Lam sơn mạch, tại vùng biên cảnh phía tây bắc.

Hàn Phong cũng biết rõ, toàn bộ thành trấn trong phạm vi Gia Lam sơn mạch có tới ba phần mười sản nghiệp đều thuộc về Thánh Lam Tông.

Đừng nhìn con số ba phần mười này có vẻ ít ỏi, vì so với những thế lực khác, tại địa phương mình tọa trấn đều nắm giữa tới năm sáu phần mười sản nghiệp.

Nhưng toàn bộ Gia Lam sơn mạch kéo dài qua bảy thành trấn lớn cùng với rất nhiều thành trấn nhỏ, nếu chỉ đơn độc lấy ra ba phần mười sản nghiệp của một trong những thành trấn này xác thực không tính là gì.

Nhưng nếu tổng cộng lại toàn bộ mà nói, đủ để đạt được một con số kinh người.

Có thể nói, vẫn luôn hành động lặng lẽ, Thánh Lam Tông cũng rất ít khi phân tranh cùng người nhưng lại được coi là thế lực nhất lưu có tài sản hùng hậu nhất đại lục.

Đương nhiên, đây chỉ là giá trị đơn thuần về phương diện sản nghiệp.

Mà những thứ này cũng không phải điều kiện then chốt nhất để quyết định một thể lực có cường đại hay không.

Mặc dù biết năm đại môn phái không thể ngay lập tức hạ thủ Huyền Thiên Tông, nhưng Hàn Phong cũng không muốn tốn nhiều thời gian cho việc hành trình.

Bởi vậy vừa rời Huyền Thiên Tông, Hàn Phong và Lý Thần liền lập tức dùng tốc độ nhanh nhất chạy đi.

Bằng thực lực của hai người, toàn lực thi triển cũng không quá năm ngày liền đi tới trấn Gia Lam, nằm ngay dưới chân Gia Lam sơn mạch.

Trấn Gia Lam tuy chỉ là một trấn nhỏ nhưng là thành trấn gần với Thánh Lam Tông nhất.

Cũng chính vì vậy, dưới sự trợ giúp của Thánh Lam Tông, sự phồn vinh của trấn Gia Lam còn tốt hơn vài phần so với bất kể thành thị nào.

Chẳng qua, đối với tất cả chuyện này, Hàn Phong lại không có tâm tình thương thức, thậm chí ngay cả ý định dừng chân cũng không có, trực tiếp dẫn theo Lý Thần chạy thẳng vào Gia Lam sơn mạch.

Toàn bộ Gia Lam sơn mạch được hình thành từ những ngọn núi liên tiếp, bề mặt những ngọn núi này đều được phủ bởi những gốc đại thụ vô cùng rậm rạp.

Có chỗ mật độ cao nhất, lá cây còn che kín toàn bộ những tia sáng, quang năm suốt tháng chìm ngập trong bóng tối.

Có thể nói, ngoại trừ U Âm Sâm Lâm, trên đại lục không còn nơi nào có địa hình phức tạp hơn so với Gia Lam sơn mạch.

Nếu như không phải Gia Lam sơn mạch không tràn ngập những điều thần bí và quý dị như U Âm Sâm Lâm, chỉ sợ Gia Lam sơn mạch cũng bị xếp vào hàng cấm địa của đại lục.

Đương nhiên, ngoại về thần bí không thể so sánh với U Âm Sâm Lâm, kể cả ma thú nơi này cũng không thể bằng với U Âm Sâm Lâm được.

Đối với Gia Lam sơn mạch, Hàn Phong cũng không phải mười phần quen thuộc, bởi vậy dọc theo đường đi cũng rất nhiều lần lạc vào trong nơi ma thú sinh sống, dẫn tới rất nhiều phiền phức.

Cũng may hiện tại Hàn Phong dù sao cũng là cường giả Thiên giai, hơn nữa bên cạnh còn có một Lý Thần cường đại.

Bởi vậy những ma thú này tuy rằng nguy hiểm nhưng vẫn không thể tạo thành uy hiếp gì tới hai người.

Đương nhiên, khó khăn thì không hề thiếu.

Bất quá, đi chưa được bao lâu Hàn Phong liền phát hiện Lý Thần đối với nơi này ngược lại có chút quen thuộc, xem dáng dấp hiển nhiên đã từng tới Gia Lam sơn mạch này.

Sau khi dò hỏi, Hàn Phong mới biết được, năm đó Lý Thần vì muốn chữa trị thương thế trên người nhằm khôi phục thực lực bản thân nên đã từng chạy khắp nơi cầu y.

Mà Gia Lam sơn mạch này hẳn tự nhiên cũng đã tới, mục đích không cần phải nói, tự nhiên là muốn lên Thánh Lam Tông trong Gia Lam sơn mạch này để thử thời vận.

Vì thế, Lý Thần còn cố ý tìm kiếm một năm, đồng thời ở khu vực phụ cận không ngừng dò hỏi vị trí phân bố ma thú trong Gia Lam sơn mạch, lại dựa vào kinh nghiệm bản thân rồi đưa ra một lộ tuyến thuận lợi nhất.

Cũng nhờ lộ tuyến tốt nhất này mà năm đó Lý Thần mới có thể thuận lợi đến Thánh Lam Tông.

Phải biết rằng, ngày đó Lý Thần bị thương nặng, căn bản không có chút dấu khí nào sử dụng.

Một người bị trọng thương không có dấu khí có thể một mình xông qua hơn nửa Gia Lam sơn mạch, tìm tới được Thánh Lam Tông, chuyện này tưởng như không ai có thể làm được.

Nhưng chuyện như vậy, từ vài chục năm trước đã xuất hiện.

Hàn Phong cũng không nghĩ tới, Lý Thần nhìn qua đỉnh đặc, đối với chuyện gì cũng dùng thái độ bất cần, một bộ phất phơ không đứng đắn, nhưng khi đã quyết định chuyện gì lại có thái độ kiên cường và chấp nhất như vậy.

Giờ khắc này, Hàn Phong ngược lại càng bội phục tính cách kiên nghị của Lý Thần.

Nếu như là người bình thường, trăm khổ ngàn cực tu luyện đấu khí tới Thiên giai, trong chớp mắt bị biến mất hoàn toàn, đồng thời thân thể còn mang trọng thương, chỉ sợ không bao lâu sẽ khổ tâm mà hóa điên mất.

Nhưng Lý Thần lại kiên cường trải qua hai mươi năm như vậy, rốt cuộc tới ba năm trước đây gặp Hàn Phong thương thế trên người hắn mới được chữa trị hoàn toàn, đồng thời khôi phục lại thực lực ngày trước.

Không thể không nói, bên cạnh mỗi thành công, không có chỗ nào không tồn tại ý chí và nghị lực cực lớn.

Cảm khái một hồi, sau đó Hàn Phong liền để Lý Thần đi phía trước dẫn đường.

Mà Lý Thần dựa vào địa đồ trong trí nhớ dẫn Hàn Phong đi trong Gia Lam sơn mạch nửa ngày đường.

Tuy rằng ký ức có chút mơ hồ nhưng hai người vẫn hữu kinh vô hiểm đi được hơn phần nửa sơn mạch.

Đôi lúc, bởi vì ký ức của Lý Thần có phần nhầm lẫn, nhớ lầm địa phương dẫn tới hai người gặp phải một ít ma thú tương đối lợi hại.

May mà thực lực hai người cao tuyệt nên tự nhiên dễ dàng giải quyết ổn thỏa.

Rốt cuộc, dưới sự dẫn đường của Lý Thần, hai người dùng thời gian một ngày đêm liền đi tới ngọn núi cao nhất trong Gia Lam sơn mạch, là nơi được Thánh Lam Tông phong làm Thánh Phong.

Trên ngọn sơn phong này chính là đại bản doanh của Thánh Lam Tông.

Điều chỉnh lại tâm trạng bản thân, Hàn Phong cũng thở dài một hơi, lúc này liền dẫn theo Lý Thần đi nhanh về phía trên ngọn núi.

Khí biết được Lý Thần đã từng tới Thánh Lam Tông, Hàn Phong liền hỏi rõ ràng.

Năm đó Lý Thần sau khi tới Thánh Lam Tông, lúc đó tông chủ Thánh Lam Tông cũng cảm thấy mười phần kinh ngạc khi thấy người ngoài có thể tới được nơi này.

Bởi vậy khi Lý Thần nói rõ tào ngộ của bản thân cũng rất bội phục Lý Thần, đồng thời còn mời luyện được sư xuất sắc nhất trong Thánh Lam Tông tới kiểm tra thân thể cho hắn.

Chẳng qua, Thánh Lam Tông tuy rằng mang danh thế lực nhất lưu từ lâu, nội tình lại thâm sâu vô cùng.

Thế nhưng luyện được sư của Thánh Lam Tông lại chỉ có thực lực luyện được sư thượng phẩm.

Điểm này tự nhiên có chỗ khó coi một chút.

Nhưng Hàn Phong cũng không chú ý tới, trên đại lục này ngoài võ giả, số lượng nhiều nhất chính là luyện được sư.

Mặc dù luyện được sư trên khắp đại lục có tới ngàn vạn, nhưng chân chính đạt tới cảnh giới luyện được đại sư lại vô cùng thưa thớt.

Không chỉ là luyện được đại sư, ngay cả thượng phẩm luyện được đại sư đã là vô cùng thưa thớt rồi.

Bởi vậy Thánh Lam Tông có thể có được thượng phẩm luyện được sư cho mình đã là hết sức lợi hại rồi.

Cũng không phải tông môn nào cũng gặp được may mắn như Huyền Thiên Tông, có được siêu cấp thiên tài nghịch thiên như Hàn Phong.

Khi hai người Hàn Phong tới đại môn Thánh Lam Tông, liếc mắt liền phát hiện ngoài cửa lớn có hai đệ tử Thánh Lam Tông đang đứng gác.

Hai gã đệ tử này cũng phát hiện hai người Hàn Phong đang đi đến, trong mắt không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc.

Không chỉ riêng bọn họ, ngay cả Hàn Phong khi nhìn thấy một trong hai gã đệ tử đứng canh gác kia, trên mặt cũng hiện lên một tia kinh ngạc!

...

Khi nhìn thấy gã đệ tử Thánh Lam Tông đứng gác một bên, sắc mặt Hàn Phong cũng phát một vẻ cổ quái, thẳng đến cuối cùng lại biến thành một bộ nhin không được muốn cười ra.

Mà tên đệ tử này khi nhìn thấy biểu tình Hàn Phong, không khỏi hơi lui về phía sau vài bước, sắc mặt lộ một vẻ xấu hổ.

Ngược lại, gã đệ tử Thánh Lam Tông phía bên kia, không hề biết gì, nhìn thấy hai người xa lạ đi tới không khỏi mở miệng hỏi:

- Các người là ai? Nơi này chính là Thánh Lam Tông, người bình thường không được tiếp cận!

Nghe vậy Hàn Phong cũng không có trực tiếp trả lời mà vẫn nhìn về phía tên đệ tử đang lộ vẻ xấu hổ kia, trêu tức nói:

- Vệ Trạch, nhiều năm không gặp, người thế nào lại nhàn rỗi tới mức trở thành đệ tử gác cửa của Thánh Lam Tông đây?

Gã đệ tử với vẻ mặt xấu hổ kia đúng là Vệ Trạch, đệ tử Thánh Lam Tông mà Hàn Phong đã kết giao tại Thiên Thánh đại hội. Hắn còn nhớ rõ lúc trước Vệ Trạch chính là võ giả Nhân giai bát phẩm, với thực lực như vậy ở độ tuổi đó đã là rất tuyệt vời rồi, huống chi cuối cùng hắn còn đạt được tư cách tiến vào hư linh ảo cảnh.

Chẳng qua, Hàn Phong không nghĩ tới chính là qua nhiều năm như vậy, khi bọn hắn gặp nhau lại trong tình cảnh như này.

Hàn Phong cũng không nghĩ được Thánh Lam Tông lại không có mắt nhìn người như vậy, cứ nhiên không hề quan tâm tới một đệ tử có thiên phú hơn người như Vệ Trạch.

Nếu quả thật là như vậy, chỉ sợ Thánh Lam Tông cũng không thể phát triển tới quy mô như ngày hôm nay, sớm đã bị người khác tiêu diệt hoặc chiếm đoạt rồi.

Bởi vậy khi Hàn Phong nhìn thấy Vệ Trạch, phản ứng đầu tiên chính là đoán xem đối phương đã phạm phải sai lầm gì mới có thể bị đẩy xuống chân núi làm thủ vệ.

Bởi vậy, Hàn Phong mới dùng ngữ điệu trêu tức đối phương như vậy.

Mà Vệ Trạch vừa nghe được khẩu khí của Hàn Phong, sắc mặt lại thêm phần xấu hổ, có chút không biết làm sao, nói:

- Nguyên lai là người, thực sự là khách quý.

- Thế nào? Không hoan nghênh phải không?

Hàn Phong cười nói.

Vệ Trạch cười hắc hắc hai tiếng, tựa hồ từ trong xấu hổ đã khôi phục lại, một lần nữa bày ra bộ dáng cà lơ phát phơ thường ngày, tiến lên hai bước đi tới trước mặt Hàn Phong.

Đầu tiên là cẩn thận quan sát một hồi, trong miệng không ngừng kêu lên những tiếng tầm tắc kinh ngạc.

Một lát sau, Vệ Trạch mới mở miệng nói chuyện, mà câu đầu tiên của hắn lại khiến cho Hàn Phong không nhin được toát mồ hôi lạnh.

- Tiểu tử người vẫn là người sao? Thật là một tên biến thái!

Vệ Trạch một bên chỉ vào Hàn Phong, vẻ mặt sợ hãi than làm bộ khoa trương nói, không hề để ý tới biểu tình của Hàn Phong.

Lý Thần ở một bên nguyên bản đang say sưa uống rượu, đột nhiên nghe được câu này của Vệ Trạch cũng nhin không được phun rượu ra ngoài.

Ho khan hai tiếng, Lý Thần cũng lập tức giương mắt trừng trừng nhìn Vệ Trạch, hiển nhiên là đang trách hấn chọc mình thiếu chút nữa bị sặc.

Bất quá, Lý Thần cũng kịp phản ứng, lập tức cười ngả nghiêng nhìn về phía Hàn Phong.

Hàn Phong bắt đắc dĩ, cười khổ nói:

- Tên gia hỏa người, nhiều năm như vậy không gặp vẫn nguyên tính tình này.
- Hắc hắc! Không chỉ nói ta, người hiện tại đã nổi danh khắp đại lục, cường giả Thiên giai chưa tới hai mươi tuổi, luyện được đại sư trẻ tuổi nhất đại lục. Nhiều danh hiệu nổi danh như vậy tất cả đều gắn lên người, thực sự là đồ kị chết ta rồi!

Vệ Trạch nói.

codon.tra

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

342. Chương 324: Kết Minh.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hàn Phong thấy Vệ Trạch nói tới mức không dừng được, vội vàng ngắt lời:

- Được rồi, được rồi, không nói những thứ này nữa, lần này ta tới là có chính sự muốn tìm tông chủ các người, người có thể dẫn ta đi gặp một lần?
- Tìm tông chủ chúng ta?

Vệ Trạch có chút ngạc nhiên nhìn Hàn Phong, lại cảm thụ được khí tức phát ra từ trên người Lý Thần, biểu tình có phần ngưng trọng, lập tức trầm giọng nói:

- Nhìn vào tình bằng hữu của chúng ta, ta sẽ dẫn người đi gặp một lần, bất quá là chuyện gì, người có thể nói trước cho ta biết trước hay không?

Nói tới cuối cùng, Vệ Trạch một lần nữa đổi thành bộ dáng cột nhà như thường.

Hàn Phong đối với tính cách Vệ Trạch cũng hiểu rất rõ, thế nên hắn chẳng thèm nói gì, trực tiếp kéo tay đối phương, một bên đưa mắt ra hiệu cho Lý Thần.

Tiếp theo, dưới ánh mắt kinh ngạc của gã đệ tử còn lại, Hàn Phong lắc mình một cái xông thẳng phía bên trong Thánh Lam Tông chạy đi.

Lúc này đã không còn nhiều thời gian, Hàn Phong tự nhiên không muốn lãng phí chút nào.

Giữa không trung, Vệ Trạch cũng bị cử động đột ngột của Hàn Phong dọa sợ, cảm giác khuôn mặt không ngừng bị gió mạnh tấp vào, không khỏi oa oa kêu lên.

Bất quá, được một lát sau khi kịp phản ứng lại, Vệ Trạch lúc này mới sợ hãi nói:

- Hàn Phong, tên hỗn đản người muốn hù ta chết à!
- Được rồi, ta đang có chuyện rất trọng yếu, người nhanh một chút dẫn ta đi tìm tông chủ các người. Về sau đợi lúc rảnh rồi ta sẽ tìm đến người ôn chuyện.

Hàn Phong giải thích.

Vệ Trạch thấy Hàn Phong nói nghiêm túc như vậy cũng thu lại vẻ đùa cợt, lập tức dẫn Hàn Phong nhanh chóng đi tới đại đường Thánh Lam Tông.

Không thể không nói, Vệ Trạch mặc dù phải đứng canh gác sơn môn nhưng thân phận tại Thánh Lam Tông vẫn rất cao, dọc theo đường đi, có rất nhiều đệ tử thấy Vệ Trạch dẫn theo hai người xa lạ nhưng cũng chỉ nhìn thoáng qua một chút chứ không tra hỏi gì nhiều.

Đi tới trên đại đường, có lẽ vừa rồi Vệ Trạch đã nhờ người đi thông tri, ba người vừa tới không bao lâu liền thấy một đạo nhân ảnh lập tức từ trong nội đường bước ra.

Hàn Phong giương mắt cẩn thận quan sát.

Người này đầu bạc trắng, toàn thân mặc trường bào màu vàng nhạt.

Nhìn thoáng qua, người này cũng giống như những vị lão giả bình thường, không có gì khác biệt.

Nhưng nếu thật nghĩ như vậy mà nói thì quá sai lầm.

Trong nháy mắt khi lão giả này xuất hiện, Hàn Phong liền nhận thấy trên người lão phát ra một cỗ khí tức như có như không, cỗ khí tức này ngay cả người từng một mình đánh chết cường giả Thiên giai tam phẩm như Hàn Phong cũng hơi cảm thấy một tia uy hiếp.

Trong thoáng chốc nhìn vị lão giả đột nhiên xuất hiện, trong đầu Hàn Phong liền mọc lên một ý niệm, Thánh Lam Tông này quả nhiên không hổ nội tình thâm hậu.

Thực lực vị lão giả trước mắt này mơ hồ còn vượt qua Lý Thần.

Mà sau đó khi lão giả mở miệng, Hàn Phong liền biết được thân phận chân chính của người trước mắt.

Tông chủ Thánh Lam Tông, Vân Thu.

Vân Thu nhìn Hàn Phong và Lý Thần, trước tiên hơi đánh giá một chút, sau lên tiếng nói:

- Lão phu Vân Thu, chính là tông chủ Thánh Lam Tông, không biết hai vị tìm ta có chuyện gì?
- Sư phụ, người này trước đây đệ tử từng đề cập qua với người, Hàn Phong của Huyền Thiên Tông, năm đó tại Thiên Thánh đại hội chính là hắn.

Vệ Trạch thấy Vân Thu hỏi, không khỏi nghiêm mặt nói.

Ai ngờ, Vân Thu vừa nghe Vệ Trạch mở miệng, không khỏi lạnh lùng trừng mắt một cái, hừ lạnh rồi quát lên:

- Nghiệp chướng, ta không phải kêu người đi canh gác sơn môn, vì sao lại ở chỗ này?
- Sư phụ, ta đã trông coi đủ hai tháng rồi, xin người thương xót, ta lần sau cũng không dám nữa.

Vệ Trạch nghe vậy, ra vẻ đau khổ lấy lòng nói.

- Hừ! Trước cút xuống cho ta, một hồi nữa ta tìm người tính sổ!

Vân Thu lạnh lùng nói, sau liền không thèm để ý tới Vệ Trạch nữa.

Vệ Trạch thấy Vân Thu lạnh mặt như vậy, cũng không dám nói tiếp, hơi chút thương cảm nhìn Hàn Phong rồi lập tức thất thểu ly khai khỏi đại đường.

Thấy Vệ Trạch rời đi, Vân Thu lúc này mới quay lại nhìn Hàn Phong, không khỏi thở dài nói:

- Khiến hai vị chê cười, thật sự tệ đồ quá mức hư hỏng khiến tại hạ cũng phải nghiêm khắc dạy dỗ.
- Tông chủ quá nghiêm trọng rồi, kỳ thực thiên phú Vệ Huỳnh không tồi, với tuổi tác của hắn đã đạt tới Địa giai tam phẩm, trên đại lục này muốn so được như hắn sợ rằng không có mấy người.

Hàn Phong cười cười, thay Vệ Trạch nói vài lời tốt đẹp.

Mà Vân Thu vừa nghe nói vậy lại cười to nói:

- Nếu như người khác nói câu này ta còn vui vẻ được một chút, bắt quá lời này nói ra từ miệng tiểu hữu lại khiến lão phu cảm khái không thôi.

Nghe vậy, Hàn Phong lúc này mới nhớ tới so sánh với mình, chút điểm thành tích của Vệ Trạch thật không tính là gì. Nghĩ vậy Hàn Phong cũng cười khổ lắc đầu, xong lập tức chỉnh sắc mặt, nghiêm túc nói:

- Vân tông chủ, lần này ta tới đây là có chuyện muốn thương lượng.

Tiếp theo, Hàn Phong liền đưa mục đích kết minh nói cho Vân Thu.

Vân Thu sau khi nghe được cũng không có lập tức tỏ thái độ mà cau mày trầm tư một hồi.

Qua một lúc lâu, tựa hồ đã suy tính thật lâu, sau đó Vân Thu mới mở miệng nói:

- Mặc dù tiểu hữu quan hệ không sai với tệ đồ, nhưng việc này quan hệ trọng đại, chỉ sợ Thánh Lam Tông ta lực bất tòng tâm.

Thấy Vân Thu cự tuyệt, Hàn Phong ngược lại không quá ngoài ý, vẫn cười cười tự tin như trước, lập tức nói:

- Lễ nào tông chủ không muốn nghe ta nói ra điều kiện?

Dừng lời, Hàn Phong lại nói tiếp:

- Dù Vân tông chủ muốn cự tuyệt, cũng có thể chờ ta nói ra điều kiện kết minh rồi trả lời cũng không muộn.

Vân Thu cười cười, cũng không phản bác.

Thấy thế, Hàn Phong liền nói:

- Chỉ cần Thánh Lam Tông kết minh với Huyền Thiên Tông, trong trường hợp cung cấp đủ tài liệu, ta nguyện ý luyện chế hai viên Huyền Thần Đan và ba viên Đoạt Thiên Đan cho Thánh Lam Vân Tông.

Hàn Phong vừa nói ra điều kiện cực kỳ hậu đãi, hắc tin tưởng vô luận là người phương nào, nếu nghe được điều kiện mê người như vậy cũng rất khó có thể cự tuyệt.

Ngay cả Vân Thu, sau khi nghe hết lời Hàn Phong, lấy tính cách trầm ổn của mình cũng không nhịn được khẽ cau mày.

Hai mắt có chút kinh ngạc nhìn Hàn Phong, một lát sau mới kịp phản ứng, cất giọng:

- Huyền Thiên Tông thật đúng coi trọng Thánh Lam Tông ta, dĩ nhiên đưa ra điều kiện hậu đãi như vậy.

Thấy Vân Thu tựa hồ có chút động tâm, Hàn Phong lại thêm kính cẩn nói:

- Tông chủ yên tâm, lần này kết minh cũng không chỉ có hai nhà chúng ta mà thôi, lúc trước Mộ Tuyết các chủ Băng Tuyết Các đã đặt thành minh ước với Huyền Thiên Tông chúng ta, hơn nữa ba nhà còn lại trong Tứ các cũng là đối tượng chủ yếu trong việc kết minh lần này, tin tưởng có trợ giúp của Thánh Lam Tông và Tứ các, hơn nữa có bản thân thực lực của Huyền Thiên Tông chúng ta muốn đối phó với ngũ đại tông môn do Âm Ma Tông dẫn đầu cũng không phải là vấn đề gì lớn.

Cần nhắc một chút, Vân Thu hiển nhiên đối với điều kiện lúc trước Hàn Phong nói ra cảm thấy hết sức hứng thú, sau lại được Hàn Phong tỏ vẻ như vậy tựa hồ cũng hiểu được bên mình không có gì chịu thiệt cả.

Bất quá, Vân Thu cũng là một cáo già, tuy rằng trong lòng có ý nghĩ như vậy nhưng cũng không có lập tức đáp ứng mà uyển chuyển nói:

- Đã như vậy, chỉ cần tiểu hữu có thể mời được Tứ các kết minh với Huyền Thiên Tông, đến lúc đó Thánh Lam Tông chúng ta tự nhiên sẽ toàn lực ủng hộ tiểu hữu.

Hàn Phong thấy Vân Thu giảo hoạt như vậy cũng không thềm để ý, cứ như vậy chẳng khác nào Thánh Lam Tông đã khéo léo truyền đạt đáp ứng chuyện kết minh rồi.

Đạt được câu trả lời như vậy, Hàn Phong đã hết sức hài lòng!

codon.tra1

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

343. Chương 325: Luận Bàn. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiểm Giới

Trao đổi lại một chút với Vân Thu, trong lúc trao đổi song phương coi như tương đối hòa khí.

Mà lúc này, Vân Thú mới chú ý tới Lý Thần vẫn đứng bên cạnh Hàn Phong, cảm thụ được khí tức trên người Lý Thần không hề kém mình bao nhiêu, Vân Thu cũng có chút kinh ngạc, chăm chú nhìn nhiều hơn hai lần.

Bất quá, sau khi hắn thấy rõ dung mạo Lý Thần, trên mặt cũng lộ ra một tia thần sắc quái dị.

Chẳng biết tại sao, hắn đối với người trước mắt tựa hồ có chút ấn tượng, chừng như đã gặp nhau ở đâu đó rồi.

Nghĩ vậy, Vân Thu không nhịn được hiếu kỳ, mở miệng hỏi:

- Xin hỏi vị bằng hữu này xưng hô thế nào, tựa hồ có chút ấn tượng.

Lý Thần thấy Vân Thu dừng ánh mắt trên người mình, không khỏi nhếch miệng cười nói:

- Vân tông chủ quả là quý nhân hay quên, lão đầu tử ta cũng từng bái phỏng qua quý tông, bất quá khi đó bộ dáng ta có chút sa sút nên giống với một tên khất cái mà thôi.

Nghe Lý Thần nói vậy, lại thấy trên tay hắn lắc lư hồ rượu, Vân Thu cẩn thận suy ngẫm một hồi, nhất thời mới bừng tỉnh đại ngộ nói:

- Nguyên lai là Lý lão tiên sinh! Lão phu mắt vựng về, nhiều năm không gặp, đúng là không nhận được ra rồi!

- Ha ha! Khó có được Vân tông chủ nhận ra được lão đầu tử ta, thật vinh hạnh rồi!

Lý Thần cười nói.

Hàn Phong ở một bên có chút kỳ quái, không khỏi nghi hoặc hỏi:

- Nguyên lai người nhận thức Vân tông chủ?

Nghe vậy, Lý Thần liền cười giải thích:

- Trước không phải ta đã nói cho người ta từng tới Thánh Lam Tông, chỉ bất quá lúc đó thương thế ta quá nặng, đáng đắp thật thê thảm, bởi vậy Vân tông chủ mới không nhận ra được.

- Nói ra thật xấu hổ, lúc trước Lý lão tiên sinh tới, Vân Thu mặc dù có tâm hỗ trợ, thế nhưng năng lực có hạn.

Vân Thu lắc đầu thở dài, nhưng lại lập tức chuyển lời, kinh ngạc nói:

- Bất quá hiện tại xem ra thân thể Lý lão tiên sinh đã...

- Ha ha! Vẫn nhờ tiểu tử này, bằng không phỏng chừng cả đời này của ta cũng không thể khôi phục như lúc ban đầu rồi!

Lý Thần nói xong, còn đưa tay ra sức vỗ vỗ vai Hàn Phong.

Nghe được Lý Thần nói như vậy, Vân Thu cũng có chút ngạc nhiên nhìn Hàn Phong, hiển nhiên đối với việc Hàn Phong có thể chữa khỏi cho Lý Thần cảm thấy hết sức kinh ngạc.

Hắn đối với thương thế của Lý Thần rất rõ ràng, năm đó hắn từng có một thời gian ngăn trị liệu cho Lý Thần, nhưng toàn bộ người trong Thánh Lam Tông căn bản là thúc thủ vô sách với thương thế của Lý Thần.

Về sau rơi vào đường cùng, Lý Thần mới nản lòng thoái chí rời đi.

Nhưng không nghĩ tới, chớp mắt mười lăm năm qua đi, Lý Thần ngày đó lại một lần nữa mạnh giỏi xuất hiện tại đây, ngay trước mặt hắn, điều này không khỏi khiến trong lòng Vân Thu kinh ngạc với năng lực của Hàn Phong.

Mà lúc này Lý Thần tiếp tục nói:

- Vân tông chủ, mười lăm năm trước, người dù không thể chữa tốt cho ta, thế nhưng phần ân tình này ta vẫn ghi nhớ trong lòng, nếu như người tin được lão đầu tử, không ngại liền đáp ứng kết minh với Hàn Phong, lão đầu tử đảm bảo việc này đối với Thánh Lam Tông mà nói, tuyệt đối là một chuyện tốt.

Từ trong câu chuyện của hai người, Hàn Phong cũng đại thể hiểu rõ sự tình ngày trước, lúc này nghe được Lý Thần nói vậy, không khỏi mỉm cười, tiện đà mở miệng nói:

- Nghĩ đến Vân tông chủ từng ra tay giúp Lý lão đầu, đã như vậy, nếu như Vân tông chủ chịu kết minh với Huyền Thiên Tông, ta liền sửa lại điều kiện lúc trước, tăng thêm vào hai viên Đoạt Thiên Đan, ngài xem thế nào?

- Đây...

Vân Thu cũng không nghĩ tới Hàn Phong dĩ nhiên lại gia tăng điều kiện mê người như vậy.

Hơn nữa, qua sự tình của Lý Thần, Vân Thu hiển nhiên vô cùng coi trọng với thực lực Huyền Thiên Tông, lại sau một hồi cẩn thận đánh giá liền trực tiếp mở miệng nói:

- Hàn tiểu hữu đã có thịnh tình như vậy, nếu lão phu còn dãi dòng ngược lại có vẻ keo kiệt rồi, như vậy ta đáp ứng!

Thấy Vân Thu rốt cuộc đáp ứng chuyện kết minh, trong lòng Hàn Phong hết sức cao hứng, không nghĩ tới vì có mối quan hệ của Lý Thần, chuyện kết minh còn muốn thuận lợi hơn trong tưởng tượng rất nhiều.

Có sự gia nhập của Thánh Lam Tông, đối với bước tiếp theo trong kế hoạch của hắn càng thêm thuận lợi.

Kế tiếp, Hàn Phong liền cẩn thận trao đổi với Vân Thu về những việc liên quan tới chuyện kết minh.

Dù sao tuy rằng Vân Thu đã đáp ứng kết minh, nhưng quan hệ lợi ích giữa đôi bên vẫn phải thống nhất với nhau từ trước, kể từ đó mới không nảy sinh ra mâu thuẫn không đáng có.

Nói chuyện nửa ngày, Hàn Phong và Vân Thu đã đưa ra giao kết cuối cùng.

Mà đúng lúc này, bên ngoài đại đường đột nhiên xuất hiện một thân ảnh nhỏ gầy.

Người tới vừa tiến vào đại đường, Hàn Phong liền cảm thụ được từ người này phát ra một cỗ khí tức băng lãnh như đao phong.

Không tự giác xoay người nhìn về phía người mới xuất hiện, Hàn Phong lập tức lộ ra thần sắc kinh dị.

Bởi vì hắn đã nhận ra người tới, vì vậy liền mở miệng chào:

- Niếp Ngôn, đã lâu không gặp!

Không biết có phải vì quan hệ tới công pháp mà tính cách bản thân Niếp Ngôn vốn như vậy.

Nhiều năm không gặp, tính cách của Niếp Ngôn so với trước đây tựa hồ càng thêm lạnh lùng, thấy Hàn Phong cười chào hỏi mình, Niếp Ngôn chỉ lạnh lùng gật đầu, miệng cứng ngắt nói một câu:

- Đã lâu không gặp!

- Niếp Ngôn, người tới đây làm gì?

Vân Thu thấy ái đồ đặc ý nhất của mình tiến đến không khỏi kỳ quái hỏi.

Hắn thật ra biết người đệ tử này của mình một đường si mê võ đạo, ngày thường ngay cả người sư phụ như hắn cũng rất khó nói được với nàng vài câu.

Nếu như không phải biết rõ tính cách trời sinh của Niếp Ngôn là như vậy, hơn nữa còn nguyên nhân tu luyện Băng Phong Lục Thức mới có thể tạo thành đánh về lạnh lùng như vậy, chỉ sợ Vân Thu từ sớm đã đuổi nàng ra rồi.

- Tìm hắn!

Nghe được Vân Thu hỏi, Niếp Ngôn liền mở miệng trả lời, vẫn trực tiếp và ngắn gọn như trước.

- Làm cần, người cũng biết vì sư đang có chuyện đàm luận với Hàn tiểu hữu, người sao lại tùy hứng như vậy?

Vân Thu có chút tức giận, la mắng nói.

Bất quá, Niếp Ngôn căn bản không để ý tới Vân Thu, hai mắt không chớp nhìn chằm chằm vào Hàn Phong.

- Người... Đều do tên sư huynh hỗn đản của người, trước giờ vẫn nuông chiều người, khiến người ngày càng không biết quy củ.

Vân Thu nổi giận dùng dùng quát lên.

Nhắc tới hai người đệ tử đắc ý nhất của mình, Vân Thu nhin không được có chút đau đầu, mặc dù thiên phú của hai người khiến cho lão đặt kỳ vọng rất lớn.

Chẳng qua tính cách của cả hai xác thực không giống người thường, cũng bởi vậy khiến hắn mười phần khổ não.

Mà lúc này, Hàn Phong thấy Vân Thu tức giận, cười cười thay Niếp Ngôn giải thích:

- Tông chủ không cần tức giận, ta với Niếp Ngôn là bằng hữu tốt, tính tình của hắn chắc hẳn tông chủ còn hiểu rõ hơn ta, không nên trách tội nữa.

Nói xong, Hàn Phong cũng xoay đầu lại, nhìn Niếp Ngôn cười nói:

- Người đến tìm ta, có chuyện gì?

- Đánh với ta một hồi, ta muốn nhìn ra chênh lệch giữa hai người chúng ta!

Niếp Ngôn nói từng câu từng chữ.

Đây cô lẽ là câu dài nhất mà Niếp Ngôn từng nói.

Lần này Vân Thu nghe được Niếp Ngôn nói cũng có chút bất đắc dĩ lắc đầu, thở dài nói:

- Niếp Ngôn, không nên hồ đồ, thiên phú của người mặc dù tốt, nhưng Hàn Phong đã là cường giả Thiên giai, người căn bản không có phần thắng.

- Ta biết, ta chỉ muốn đánh với hắn một hồi.

Niếp Ngôn có chút ngoan cố nói.

Hàn Phong nghe vậy cũng không có gì ngoài ý muốn, hắn biết tình tình Niếp Ngôn vẫn luôn có một mặt chấp nhất như vậy.

Vì thế, Hàn Phong liền mở miệng nói:

- Được, ta đáp ứng người!

- Đây là...

Vân Thu muốn mở miệng nói cái gì đó, nhưng lại bị Hàn Phong lắc đầu ngăn lại.

Vân Thu thấy thế cũng chỉ biết cười khổ nói:

- Vậy làm phiền Hàn tiểu hữu rồi, không cần khách khí, tiểu hữu cứ mạnh tay giáo huấn tặc đồ, cũng nên cho hắn biết thế nào là nhân ngoại hữu nhân.

Nói thêm vài câu với Vân Thu, sau đó Hàn Phong liền đi theo Niếp Ngôn tới bãi đất trống bên ngoài đại đường.

Hai người đứng đối diện nhau, khoảng cách không tới mười bước.

Bắt đầu, hai người cũng không có bất luận động tác nào.

Nhưng ở bên cạnh, Lý Thần và Vân Thu ngược lại không quá mức kinh ngạc, cả hai chỉ lẳng lặng đứng một bên, cẩn thận quan sát hai người trong tràng đấu.

Niếp Ngôn cầm trường đao mặc thiết trong tay, hoành tới trước người, giữ tư thế phòng thủ.

Hàn Phong nhìn thấy động tác của Niếp Ngôn, mặc dù nàng ta đang trong trạng thái phòng thủ, nhưng Hàn Phong vẫn như cũ có thể cảm thụ được ẩn chứa trong đó một tia đao khí sắc bén vô cùng.

Hàn Phong cũng không có lập tức xuất thủ, Bằng Phong Lục Thức mà Niếp Ngôn tu luyện xác thực là một môn đao pháp mười phần bá đao.

Chỉ cần thoáng cảm thụ một chút, Hàn Phong liền biết được, đối lại là một cao thủ Địa giai ngũ phẩm bình thường, tuyệt không có khả năng mẫn đến cho hắn cảm giác áp bách trầm trọng đến vậy.

Cũng may dù đao ý của Niếp Ngôn có cường đại tới đâu thì thực lực của nàng vẫn có hạn, Hàn Phong chỉ cần vừa chuyển đầu khí liền có thể hóa giải hoàn toàn uy áp đang bao phủ trên người.

Cảm thụ được biến hóa trên người Hàn Phong, trong mắt Niếp Ngôn lập tức hiện lên một tia ngưng trọng.

Biết Hàn Phong trước mắt xác thực rất khó đối phó, lập tức trường đao trong tay Niếp Ngôn một lần nữa biến hóa, đổi thành một loại tư thế khác.

Một cỗ khí tức băng lãnh lạnh thấu xương rất nhanh bức thẳng về phía Hàn Phong.

Đao ý băng lãnh giống như một đầu sư tử hung bạo đang giương những chiếc răng nanh sắc nhọn đầy tính đe dọa nhắm thẳng về phía Hàn Phong.

Ngay sau đó, Hàn Phong liền cảm thấy khí tức tựa hồ bị đao ý của Niếp Ngôn áp chế khiến hô hấp dần khó khăn.

Trong lòng tuy rằng kinh ngạc khi đao ý của Niếp Ngôn cứ nhiên lại hung mãnh tới vậy, thế nhưng trên mặt hắn cũng không có bất luận vẻ hoảng sợ ào.

Trong mắt lóe lên một đạo bạch quang, rất nhanh một cỗ tinh thần lực từ trong cơ thể Hàn Phong trào ra, nháy mắt liền phá tan toàn bộ đao ý trên người hắn.

Cảm thụ được sự cường đại của Hàn Phong, Niếp Ngôn dù biết rõ không địch lại nhưng vẫn không có ý chùn bước, Thâm Uyên trong tay đột nhiên dựng lên, ngay sau đó, từ trên người Niếp Ngôn, từng đạo đao ý bắt đầu tuôn ra khắp bốn phương tám hướng.

Đao ý trong nháy mắt hóa thành thực chất, phía trước mặt bên ngoài hình thành một đạo năng lượng màu tuyết trắng, trong nháy mắt bọc kín lấy Thâm Uyên vào bên trong.

Thâm Uyên bị đao ý vây kín lại, dưới tín niệm chấp nhất của Niếp Ngôn điều khiển, nhanh chóng đánh về phía Hàn Phong.

Vân Thu ở một bên thấy Niếp Ngôn có cử động như vậy cũng cảm thấy kinh ngạc, lẩm bẩm nói:

- Tiểu tử này từ khi nào đã luyện thành lấy ý ngự đao, cứ nhiên giấu diếm không nói cho ta biết!

- Ha ha! Tiểu tử này quả không sai, tiền đồ sắp tới không thể hạn lượng a!

Lý Thần nghe Vân Thu nói vậy cũng cười cười khen ngợi.

- Ai! Đáng tiếc tính cách lại quá cực đoan, bằng không chỉ cần bồi dưỡng tốt, tương lai liền có thể kế thừa vị trí của ta rồi.

Vân Thu cảm khái nói.

Mà Hàn Phong ở bên kia, nhìn thấy Niếp Ngôn dĩ nhiên lấy ý ngự đao, biểu tình cũng lộ một tia kinh ngạc, hẳn cũng không nghĩ tới Niếp Ngôn đối với đao pháp đã có lý giải tới trình độ như vậy.

Chỉ bất quá, như này vẫn chưa đủ khiến Hàn Phong có bất luận chút kinh hoảng nào!

...

Thấy Thâm Uyên của Niếp Ngôn nhắm chính diện mình bức tới.

Trên mặt Hàn Phong lộ ra một chút tiểu ý, tinh thần lực đã đạt tới Thiên linh chi cảnh lập tức tiến nhập vào cơ thể, dưới ý niệm Hàn Phong điều khiển, nháy mắt ngưng tụ thành một thanh trường kiếm màu trắng.

Nhìn dáng dấp bên ngoài giống y hệt với Băng phách hàn quang.

Trông thấy Hàn Phong dùng tinh thần lực biến ảo thành trường kiếm, trong mắt Niếp Ngôn cũng hiện lên một vẻ khiếp sợ.

Về phần Lý Thần và Vân Thu ở một bên quan sát cũng có chút kinh ngạc.

Vân Thu thấy Hàn Phong dĩ nhiên có thể sử dụng tinh thần lực ngưng tụ thành thực thể, không khỏi cảm khái nói:

- Quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên, tuy rằng trước đại lục có nghe phong thanh nhưng bây giờ được tận mắt chứng kiến lại lĩnh hội được sâu hơn một tầng.

Ngược lại là Lý Thần, tuy rằng cũng kinh ngạc nhưng giống với mấy người Phí lão, theo thời gian bên cạnh Hàn Phong càng dài, đối với những cử động của Hàn Phong, Lý Thần cũng dần dần có được năng lực tự miễn dịch.

Huống chi hẳn thật ra đã từng tận mắt chứng kiến Hàn Phong liên tục tán công trùng tu, so với đó việc dùng tinh thần lực ngưng tụ thành thực thể như này không đáng là gì.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Hàn Phong điều khiển trường kiếm, trực tiếp đón nhận thế công kích của Thâm Uyên.

Một kiếm một đao, ngay giữa không trung hung hăng đối kích.

Hai thanh binh khí tuy rằng không phải vật thực nhưng trong lúc va chạm vẫn sinh ra một tiếng ma sát chói tai vô cùng.

Tiếng ma sát vừa vang lên chính là âm thanh va chạm của tinh thần lực, khiến cho tác dụng kích động tâm thần càng thêm cường đại.

Cũng may hai người giữa sân đối với phương diện tu luyện tinh thần lực đều là cao thủ, ngược lại không hề cảm giác khó khăn gì.

Ngược lại là Lý Thần và Vân Thu ở ngoài sân, cả hai đối với âm ba tinh thần lực tập kích lại có chút ảnh hưởng.

May rằng thực lực cả hai người đều phi phàm, qua chút thời gian ngắn kinh ngạc cũng rất nhanh kịp phản ứng... Mà lúc này, hai người trong trường đấu cũng đang không ngừng vẩy động tay kiếm tay đao giao hòa giữa không trung.

Từng đợt năng lượng tinh thuần rung động cũng không ngừng tản ra bốn phía.

Không được bao lâu, hai người dùng ý niệm điều khiển binh khí của mình đã giao thủ không dưới hai mươi hiệp.

Hai mươi hiệp qua đi, sắc mặt Niếp Ngôn đã có chút khó coi, từng giọt mồ hôi như hạt đậu không ngừng lăn xuống trên gương mặt cương nghị, hiển nhiên trong thoáng thời gian vừa rồi, tinh thần lực của hắn đã tiêu hao rất nhiều.

Vì sao lại tiêu hao tinh thần lực? Kỳ thực bản thân đao ý chính là một dạng vận dụng tinh thần lực, bất quá loại tinh thần lực này còn phải mượn trợ giúp từ thân đao mới có thể kích phát mà thôi.

Hơn nữa lấy ý ngự đao còn cần tiêu hao lượng tinh thần lực mười phần khổng lồ, tuy rằng mấy năm gần đây Niếp Ngôn luôn luôn chú trọng tu luyện đao ý, nhưng mới chỉ dừng lại ở mức ban đầu, cũng không giống với Hàn Phong, đã từng ở nơi hư linh ảo cảnh dần vật bốn trăm năm.

Hàn Phong căn bản không phải tu luyện mà là bị mài ép luyện ra.

Nhưng cuối cùng cũng là nhân họa đắc phúc.

Bởi vậy, khi Niếp Ngôn tựa hồ sắp không trụ nổi thì Hàn Phong đứng phía đối diện mặt không đổi sắc, thần tình mười phần bình thản.

Lại qua một lát nữa, Niếp Ngôn cảm giác đầu óc mình đã dần mê muội, tầm nhìn dần trở nên không rõ.

Chẳng qua Thâm Uyên dưới ý niệm điều khiển vẫn không thể tạo thành bất kể thương tổn nào với Hàn Phong.

Tới lúc này, tuy rằng trong lòng Niếp Ngự đã sớm biết kết quả nhưng vẫn không nhịn được hiện lên vẻ thất vọng.

Lập tức thu hồi lại ý niệm khống chế Thâm Uyên.

Duy Linh

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

344. Chương 326: Chỉ Điểm.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Mất đi sự thao túng, Thâm Uyên trường đao trực tiếp rơi xuống mặt đất, thân đao cũng khôi phục lại màu đen nước thép như trước.

Nhìn Thâm Uyên rơi xuống đất, Hàn Phong ở phía đối diện cũng tán đi tinh thần lực của mình.

Đối với khả năng thu phóng tinh thần lực nhẹ nhàng thuần thục cũng khiến cho Vân Thu ở một bên kinh ngạc không ngớt.

Bất quá, hiện tại hắn chú ý nhất vẫn là tình huống của Niếp Ngôn, vừa thấy hai người tỷ thí xong liền bước tới bên người Niếp Ngôn, đưa tay đỡ lấy thân hình đang lung lay muốn đổ xuống của hắn, một tay kia trực tiếp nắm lấy cổ tay Niếp Ngôn, chậm rãi quán nhập đầu khí vào trong đó.

Sau khi kiểm tra sơ qua, Vân Thu biết được Niếp Ngôn chẳng qua chỉ tiêu hao quá độ tinh thần lực dẫn tới trạng thái hư thoát mới yên lòng trở lại.

Mà lúc này, Hàn Phong cũng cầm theo trường đao Thâm Uyên đi về phía Niếp Ngôn.

Đi tới trước mặt hắn, trước tiên Hàn Phong đưa trả lại Thâm Uyên trường đao, sau đó lại móc ra từ trong lòng một bình thuốc nhỏ, đồng thời mở miệng nói:

- Đây chính là Ngưng Thần Tán, sau khi trở về liền lập tức sử dụng, chỉ cần nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau sẽ khỏi hẳn...

Niếp Ngôn nghe vậy, mắt nhìn Hàn Phong, đưa tay đón nhận bình thuốc, có chút khó nhọc nói:

- Cảm tạ!

- Không cần, thiên phú của người xác thực khiến ta hết sức kinh ngạc, dĩ nhiên đã có thể lấy ý ngự đao, hơn nữa còn có thể kiên trì lâu như vậy, chỉ sợ không tới mấy năm nữa Thánh Lam Tông lại có thêm một vị cường giả rồi...

Hàn Phong nói câu cuối cùng này hiển nhiên là hướng về phía Vân Thu.

Vân Thu nghe được Hàn Phong đánh giá cao Niếp Ngôn như vậy, cũng cười to nói:

- Tiểu hữu chớ tán dương hần như vậy, ở trước mặt người chút thực lực của hần thật không đáng vào đâu...

Trong lòng Vân Thu tuy rằng cũng rõ ràng tiềm lực trong tương lai của Niếp Ngôn, nhưng cũng vì vậy mà lo sợ hần kiêu ngạo, thế nên mới nói ra một câu này.

Yên lặng một chút, lại nghe Hàn Phong nói tiếp:

- Tuy rằng vừa rồi hần chỉ dùng đao ý đối phó với ta, thế nhưng lúc trước có nghe sư huynh hần nhắc tới. Băng Phong Lục Thức của hần từ hai năm trước đã nắm giữ được năm thức, chỉ còn lại một thức cuối cùng vẫn thủy chung không nắm được trọng điểm, không thể lĩnh ngộ phải không?

Nghe vậy, sắc diện Vân Thu và Niếp Ngôn cũng hiện lên biểu tình sửng sốt, lập tức lại chuyển sang nghi hoặc, hiển nhiên hai người bọn họ không rõ vì sao Hàn Phong lại hỏi tới vấn đề này.

Bất quá, đây cũng chẳng phải chuyện cơ mật trọng yếu gì, Niếp Ngôn thoáng lấy hơi, sau mới lên tiếng:

- Đúng vậy! Một thức cuối cùng, không có đao phổ! Ta... không thể tu luyện!

Vân Thu ở một bên thấy Niếp Ngôn nói xong, cũng chỉ thở dài, bổ sung nói:

- Kỳ thực, Băng Phong Lục Thức là do một vị tiền bối của Thánh Lam Tông chúng ta trong lúc vô ý có được một phần đao phổ, trải qua một phen nghiên cứu sau đó đã có thể xác định Băng Phong Lục Thức này nếu như luyện thành tự nhiên sẽ là một môn vũ kỹ uy lực cực mạnh. Nhưng đồng dạng chính là điều kiện tu luyện của Băng Phong Lục Thức này cũng mười phần hà khắc...

Dừng lại một chút, Vân Thu nói tiếp:

- Thánh Lam Tông ta từ khi có được đao phổ này đã gần nghìn năm, nhưng mới chỉ xuất hiện một người là Niếp Ngôn phù hợp tu luyện Băng Phong Lục Thức, mà hần cũng không phụ kỳ vọng, chỉ ngẩn ngủ trong vòng mười năm đã có thể nắm được năm thức trong sáu thức, nhưng chính bản thân đao phổ này lại không trọn vẹn, hoặc nói bản thân Băng Phong Lục Thức chỉ có năm thức mà thôi, nói chung lão phu từng vận dụng toàn bộ lực lượng Thánh Lam Tông nhưng vẫn chưa thu được chút tin tức nào về thức thứ sáu.

Nói đến đây, sắc diện Vân Thu cũng hiện ra một dáng cười khổ không biết làm sao.

Thế nhưng, khi Niếp Ngôn thấy Vân Thu lộ vẻ xấu hổ, thường ngày vẫn luôn kiệm lời lại đột nhiên mở miệng, nhàn nhạt nói:

- Sư phụ, ta không hối hận!

Vân Thu nghe vậy càng thêm thở dài.

Ngược lại, Hàn Phong ở một bên đang cẩn thận suy nghĩ, sau lập tức nhìn thẳng Niếp Ngôn nói:

- Niếp Ngôn, chúng ta có phải bằng hữu hay không?

- Đúng vậy!

Tuy rằng không biết vì sao Hàn Phong đột nhiên hỏi vấn đề này, thế nhưng Niếp Ngôn cũng không có bất luận chút do dự nào, trực tiếp gật đầu trả lời.

- Vậy người có tin tưởng ta hay không?

Hàn Phong sau khi đạt được Niếp Ngôn khẳng định, tiện đà hỏi tiếp.

- Tin!

Niếp Ngôn vẫn quả quyết như trước.

Nghe vậy Hàn Phong cũng thỏa mãn gật đầu, nói tiếp:

- Như vậy nếu như ta cho người biết, ta biết phương pháp tu luyện thức thứ sáu của Băng Phong Lục Thức người tu luyện, người tin không?

Nghe được Hàn Phong nói như thế, biểu tình Niếp Ngôn liền lặng đi, ngược lại là Vân Thu ở bên cạnh mới kinh ngạc hỏi:

- Hàn Phong tiểu hữu, người có đang nói đùa hay không? Băng Phong Lục Thức này sau khi Thánh Lam Tông ta đạt được vẫn luôn để lại trong tông, tới nay đã gần nghìn năm thời gian, tiểu hữu bất quá còn không được hai mươi tuổi, thế nào lại biết được Băng Phong Lục Thức?

Hàn Phong không để ý đến Vân Thu, ánh mắt vẫn nhìn thẳng vào Niếp Ngôn, đợi câu trả lời của hắn.

Mà lúc này, Niếp Ngôn cuối cùng cũng hồi phục lại tinh thần, thấy Hàn Phong nhìn mình, thoáng suy nghĩ một chút, lập tức khẽ gật đầu. Trực tiếp nói:

- Ta tin! Dạy ta!

Chỉ bốn chữ vô cùng đơn giản, Hàn Phong nghe được cũng nở nụ cười.

- Tốt! Người đã tin tưởng, ta đây liền nói cho người biết, về phần vì sao ta biết được những thứ này, người không cần bận tâm, ta cũng không nói ra, được chứ?

Hàn Phong nói.

Bản thân Niếp Ngôn cũng không phải hạng người có lòng hiếu kỳ, với hắn mà nói chỉ cần có thể đề thăng tu vi của mình là đủ, bởi vậy liền không chút do dự gật đầu đáp ứng.

Hàn Phong thoáng chỉnh lại trạng thái, chậm rãi mở miệng nói:

- Kỳ thực, Băng Phong Lục Thức chẳng qua chỉ là một cách gọi, cũng không phải thực sự chỉ có sáu thức, mà cuốn đao phổ các người có được chỉ có đến thức thứ năm xác thực cũng không hề thiếu sót...

- Ý Hàn Phong tiểu hữu chính là, Băng Phong Lục Thức này chỉ có năm thức mà thôi?

Vân Thu ngạc nhiên hỏi.

- Vậy cũng không phải!

Hàn Phong trầm ngâm một chút, lại nói:

- Ngược lại là khác, kỳ thực Băng Phong Lục Thức cũng không phải chỉ có sáu thức, cụ thể có bao nhiêu thức vẫn cần xem bản thân người tu luyện lý giải được bao nhiêu về đao pháp.

Nghe Hàn Phong nói đến đây, Niếp Ngôn cũng rơi vào trầm tư, theo như lời Hàn Phong nói, Niếp Ngôn như thoáng có chút giác tỉnh, phảng phất như bắt được điều gì đó nhưng lại rất mơ hồ không rõ.

Thấy Niếp Ngôn phản ứng nhanh như vậy, Hàn Phong không khỏi gật đầu, lập tức nói tiếp:

- Chắc hẳn trong lòng người cũng thoáng nhận biết. Bất quá tới đây ta có thể trực tiếp nói cho người biết phương pháp rồi...

Dứt lời, Hàn Phong nhìn vào Niếp Ngôn, trầm giọng nói:

- Nghe cho kỹ! Năm thức trong đao phổ kỳ thực chỉ được xem là nhập môn của Băng Phong Lục Thức mà thôi, kể nữa muốn tiếp tục tu luyện phải hoàn toàn quên mất năm thức kia ...

- Quên mất?

Vân Thu ở một bên khiếp sợ lên tiếng, trong lòng cảm thấy lời này của Hàn Phong hết mức hồ đồ.

Bất quá Hàn Phong cũng không để ý đến hắn mà tiếp tục nói:

- Người phải nhớ kỹ một câu, trong tay không đao, trong lòng có đao. Chỉ có đánh vỡ được gông xiềng mới có thể sáng tạo ra thiên địa mới...

Hàn Phong vừa nói ra lời này, Niếp Ngôn lập tức ngừng đầu, hai mắt chấn động nhìn Hàn Phong, trong mắt tràn ngập thần sắc không thể tưởng tượng.

Duy Linh

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

345. Chương 327: Kết Minh Phong Minh Các.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Rời khỏi Thánh Lam Tông được nửa ngày, hai người Hàn Phong và Lý Thần hiện đang đi nhanh giữa vùng Gia Lam sơn mạch.

Suy nghĩ nửa này, Lý Thần thủy chung vẫn không hiểu được, không khỏi hung hăng nốc một ngụm rượu, cất giọng hỏi:

- Hàn tiểu tử, đao ý trong lời ngươi nói lúc cuối cùng kia, đến tột cùng là có ý gì. Ta thấy ngươi vừa nói xong, tiểu tử kia liền lập tức phản ứng, ánh mắt nhìn người đầy vẻ kích động. Nhưng với câu đó của ngươi, ta suy nghĩ nửa ngày vẫn thủy chung không sao hiểu được.

Nghe vậy, Hàn Phong cười cười nói:

- Chuyện này không thể đánh đồng, hấn ta vì nguyên nhân tu luyện Băng Phong Lục Thức, qua hai năm thiếu khuyết đao phổ mới chuyên tu đao ý. Có hai nhân tố như vậy, lại thêm thiên tư thông minh của bản thân Niếp Ngôn mà nói, chỉ cần nghe theo lời ta hấn tự nhiên sẽ hiểu được.

- Được rồi được rồi, ngươi không cần vòng vo với ta làm gì, ngươi chỉ cần trực tiếp nói cho ta biết, câu kia đến tột cùng ý nghĩa ra sao là được ta, ta đang cảm thấy hết sức hứng thú.

Lý Thần rất không kiên nhẫn nói.

Suy nghĩ một chút, Hàn Phong thoáng chỉnh lý trong đầu, lúc này mới bắt đầu nói:

- Ngươi đã hỏi, vậy ta nói cho ngươi biết là được, chỉ bất quá thứ này không có chút tác dụng với ngươi.

Thấy vẻ mặt Lý Thần đang chờ mong nhìn mình, Hàn Phong cũng không nói gì thêm, mở miệng giải thích:

- Băng Phong Lục Thức này không biết là do vị cao nhân nào đó sáng tác, đúng là một công pháp mười phần thần kỳ. Hơn nữa cũng không phải người bình thường có thể luyện thành được.

- Giải thích xem nào!

Lý Thần nói nhanh.

Hàn Phong lại tiếp lời:

- Băng Phong Lục Thức này trước có năm thức thật ra rất dễ dàng học được, Niếp Ngôn có thể trong vòng mười năm nắm giữ được năm thức đó, tuy rằng tác dụng một phần là do thiên phú, nhưng nhiều hơn cả vẫn là do Băng Phong Lục Thức này tương đối đơn giản...

Đương nhiên, Hàn Phong cũng minh bạch, tuy rằng năm thức đầu tiên rất dễ tu luyện nhưng sau khi chân chính luyện thành, lĩnh ngộ đao ý, uy lực cũng mười phần cường đại.

Lấy thực lực Địa giai ngũ phẩm của Niếp Ngôn, chỉ cần hấn toàn lực thi triển, dù đối phương có là Địa giai bát phẩm bình thường cũng khó có thể chống đỡ được.

Mà theo như lời Hàn Phong nói với Niếp Ngôn lúc trước, muốn hấn quên những đao thức kia cũng không phải nói giỡn chơi hay muốn làm hại Niếp Ngôn.

Sở dĩ Hàn Phong nói như vậy là vì dựa theo trí nhớ của kiếp trước.

Tại kiếp trước, sau khi tên tuổi Niếp Ngôn vang vọng toàn bộ đại lục, tự nhiên cái tên Niếp Ngôn trở nên mười phần quen thuộc.

Mà trong một lần cơ duyên xảo hợp, Hàn Phong cũng ngẫu nhiên biết được phương pháp tu luyện Băng Phong Lục Thức này.

Kỳ thực nội dung những thứ này cũng là do chính miệng Niếp Ngôn nói ra.

Niếp Ngôn ở kiếp trước sau khi nắm được năm thức đầu tiên trong Băng Phong Lục Thức cũng từng một lần cho rằng thức thứ sáu vì không trọn vẹn nên không có cách nào tiếp tục.

Nhưng theo sau không ngừng nghiên cứu, cuối cùng Niếp Ngôn tiêu tốn thời gian hai mươi năm, rốt cuộc hiểu thông được bí mật của Băng Phong Lục Thức.

Nguyên lai năm thức đầu tiên trong Băng Phong Lục Thức đã bao quát hết toàn bộ các đặc điểm của đao pháp trên đại lục.

Mà một đường đao đạo lại vĩnh viễn vô cùng.

Ý nghĩa chân chính của Băng Phong Lục Thức là ở chỗ phá rồi lại lập, bởi vì đao pháp có cường thịnh tới đâu cũng là của người khác, chỉ cần hiểu thông nó, sau lại quên mất từ đó mới có thể chân chính nắm giữ đao thuộc về mình.

Điều này cũng giống với ý tứ trong lời Hàn Phong, trong tay không đao, trong lòng có đao.

Chỉ có hình thành đao của mình mới chân chính luyện thành Băng Phong Lục Thức.

Mà một khi tự thân có đao, chỉ một chém, một khảm hết sức bình thường cũng đều có thể hóa ra vô số chiêu thức, đây cũng là lý do vì sao Hàn Phong vừa rồi nói với Niếp Ngôn rằng Băng Phong Lục Thức cũng không chỉ có sáu thức mà thôi.

Nghe xong giải thích của Hàn Phong, Lý Thần lại đột nhiên lâm vào trầm mặc.

Thấy phản ứng của Lý Thần, Hàn Phong cười cười, cũng không quấy rối hắn.

Hàn Phong biết được, kỳ thực những lời này đều là Niếp Ngôn tại kiếp trước của hắn nói ra, hiện tại chẳng qua lấy nguyên văn nói lại cho Niếp Ngôn mà thôi, coi như vật quy nguyên chủ, hy vọng có thể trợ giúp hắn nhanh đạt tới trình độ kia hơn.

Mà những lời này, tuy rằng Niếp Ngôn chỉ nói riêng về đao đạo, nhưng vô đạo một đường, trăm sông đổ về biển, vô luận là đi trên con đường nào tới kết quả cũng giống nhau.

Từ kiếp trước, Hàn Phong khi nghe đến tai những lời này dường như cũng có phản ứng giống hệt Lý Thần vậy.

Chỉ bất quá, cuối cùng vì lý giải một câu nói này hắn cũng phải hao phí một đoạn thời gian rất dài mới hiểu thông được điều huyền diệu bên trong, mà hiểu được và vận dụng lại là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Thế nên, sau khi sống lại, mặc dù trong đầu Hàn Phong biết vô số bí tịch tâm pháp, nhưng hắn chân chính xuất thủ căn bản không có bao nhiêu, thậm chí mỗi lần hắn chiếu đấu, ngoại trừ vài chiêu hữu hạn, cơ bản đều là quyền cước đơn giản nhất.

Nhưng chỉ cần giao thủ với Hàn Phong mọi người sẽ biết, quyền cước của Hàn Phong nhìn như đơn giản nhưng trong mắt đối phương lại trở nên mười phần quỷ dị, mang tới một cảm giác uy áp vô cùng trầm trọng.

Đây cũng là do Hàn Phong dựa theo như lời Niếp Ngôn kiếp trước nói, thông qua thực tiễn bản thân, ngộ ra một thứ thuộc về chính bản thân mình.

Vứt bỏ tất cả những chiêu thức dư thừa, dùng công kích đơn giản trực tiếp nhất đánh bị địch nhân, đây chính là vô đạo của Hàn Phong.

Mà như hiện tại, Hàn Phong tin tưởng, những lời này cũng có thể mang đến một ít trợ giúp cho Lý Thần.

Dù sao Lý Thần cũng là cường giả Thiên giai ngũ phẩm, đối với những lời này hắn rằng sẽ có những lý giải sâu đậm hơn.

Tuy rằng Lý Thần rơi vào trầm tư thế nhưng cước bộ cũng không vì vậy mà chậm lại, lão phân ra một luồng ý thức tập trung trên người Hàn Phong, nhờ Hàn Phong dẫn đường.

Hai người một đường chạy gấp, rất nhanh đã ra khỏi phạm vi Gia Lam sơn mạch.

Tiếp theo Hàn Phong cũng không dừng chân mà tiếp tục chạy như bay về phía tây.

Mục đích lần này chính là Phong Minh Các nằm trong Tứ Các.

Bởi vì Phong Minh Các cách Thánh Lam Tông gần nhất, dùng thực lực hai người Hàn Phong chỉ cần cước trình một ngày đêm là tới được.

Khi bọn hắn tới được ngoại vi Phong Minh Các liền gặp gỡ Đường Vũ Nhu từ Băng Tuyết Các tới.

Đương nhiên, gặp gỡ Đường Vũ Nhu tại đây cũng không phải ngẫu nhiên mà là do trước đó hai bên đã có thỏa thuận.

Từ lúc Hàn Phong rời khỏi Huyền Thiên Tông, Đường Vũ Nhu liền lên đường đi tới Phong Minh Các rồi.

Đồng thời, trên người Đường Vũ Nhu còn mang theo thư do tự tay Mộ Tuyết viết, không gì khác là nhằm trợ giúp Hàn Phong thuyết phục Phong Minh Các gia nhập liên minh.

Dù sao Băng Tuyết Các và ba các còn lại đều xưng một trong Tứ các, từ ngoài xem ra Tứ các vẫn có những tranh chấp nhưng chỗ căn bản nhất vẫn luôn quan hệ chặt chẽ.

Bởi vậy, có trợ giúp của Băng Tuyết Các, sự tình kết minh lần này cũng tăng thêm không ít xác suất thành công.

Nhìn vẻ mặt phong trần mệt mỏi của Đường Vũ Nhu, Hàn Phong có chút xin lỗi nói:

- Xấu hổ, lần này cực khổ cho nàng rồi.

Đường Vũ Nhu nghe vậy, trên sắc mặt băng lãnh không có quá nhiều biểu tình nhưng trong lòng nàng bất tri bất giác mọc lên một cỗ ấm áp.

Từ lúc nàng được Mộ Tuyết phân phó, lo lắng tới đại sự của Hàn Phong, bởi vậy liền một đường không ngừng chạy tới nơi này.

Hết thấy tất cả đều là vì nam tử trước mắt này, hiện nghe được một câu quan tâm từ miệng đối phương, Đường Vũ Nhu liền cảm giác tất cả đều đáng giá.

Đáng tiếc chính là, tính cách của nàng vốn luôn trầm mặc ít lời, bởi vậy tuy trong lòng có rất nhiều suy nghĩ nhưng lại chẳng bao giờ biểu hiện ra bên ngoài.

Cũng chính vì vậy, suy nghĩ của Đường Vũ Nhu, Hàn Phong căn bản một chút cũng không hay, chỉ đơn thuần xem nàng như một bằng hữu mà thôi.

Câu nói quan tâm vừa rồi tự nhiên cũng xuất phát từ phương diện một người bằng hữu.

Sau khi lắc đầu ra hiệu bản thân không việc gì, Đường Vũ Nhu liền mở miệng nói:

- Vị trí cụ thể của Phong Minh Các, trừ người Tứ các chúng ta ngoại nhân rất khó tìm được, như vậy để ta dẫn bọn ngươi đi thôi!

Nghe thế, Hàn Phong cũng gật đầu nói:

- Tốt! Vậy làm phiền nàng.

Tiếp theo Hàn Phong và Lý Thần dưới sự hướng dẫn của Đường Vũ Nhu chỉ dùng không tới nửa ngày liền đi tới Phong Minh Các.

Sau khi gặp được các chủ Quan Chí, Hàn Phong cũng trực tiếp bày tỏ thái độ và ý đồ của mình, cạnh đó Đường Vũ Nhu cũng dâng lên thư do tự tay Mộ Tuyết viết.

Chuyện kể tiếp cũng rất thuận lợi, tuy rằng đội ngũ Âm Ma Tông liên thủ ngũ đại tông môn xác thực rất cường đại, nhưng bản thân Tứ các cũng không thua kém bao nhiêu, nếu như bốn các liên thủ lại chrisợ không mấy thế lực có khả năng chống lại, coi như cả Trọng tài giả cũng không thể khác hơn.

Huống chi, phía sau Huyền Thiên Tông còn có hoàng thất làm chỗ dựa, Phong Minh Các từ lâu đã không vừa mắt với Trọng tài giả, nếu như mượn cơ hội này có thể tiêu diệt được đối phương lại là một chuyện sáng khoái lòng người.

Vả lại Quan Chí biết được, người thanh niên không tới hai mươi tuổi đời trước mắt này chính là vị luyện được đại sư nổi tiếng trên đại lục những năm gần đây, nhất là năm đó Hàn Phong luyện chế Huyền Thần Đan, đến nay vẫn còn khiến người đời nhớ mãi không quên.

Nếu Hàn Phong dùng Huyền Thần đan làm điều kiện, Phong Minh Các hẳn tự nhiên cũng vui vẻ đáp ứng.

Trọng yếu nhất chính là những năm gần đây Phong Minh Các của hần và Băng Tuyết Các có phần giống nhau, nhiều lần lọt vào địch nhân bất minh tập kích, tuy rằng vẫn chưa động tới căn nguyên nhưng dù là ai nhiều lần bị tập kích như vậy cũng khó mà chịu nổi.

Mà theo tình báo Băng Tuyết Các thu được, Phong Minh Các cũng đã biết những người này đến từ Vô Hoàng Điện.

Cho nên vì đối với Vô Hoàng Điện thần bí khó lường, Tứ các liên thủ là sự tình vô cùng cấp bách, chỉ bất quá vì một vài mối bất hòa trước đó, hai bên tuy rằng vẫn liên lạc nhưng cũng không tiện ra mặt trước tìm kiếm đồng minh.

Mà lúc này Hàn Phong tìm đến, ngược lại là một cơ hội hiếm có.

Đã như vậy, Quan Chí tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt, rất sáng khoái đáp ứng đề nghị kết minh của Hàn Phong.

Sau một hồi đàm luận, Hàn Phong liền uyển chuyển cự tuyệt lời mời của Quan Chí, hiện tại Âm Ma Tông liên minh ngũ đại tông môn đang kéo nhau bí mật mưu đồ đối phó với Huyền Thiên tông, Hàn Phong tự nhiên không có thời gian rảnh rỗi.

Quan Chí minh bạch chuyện này cũng không cố giữ khách.

Bất quá, khi Hàn Phong rời Phong Minh Các lại ngoài ý muốn gặp một người.

Hoặc giả nói, người đột nhiên xuất hiện này coi như là người quen cũ của Hàn Phong.

Người này năm đó trên Thiên Thánh đại hội, với Tiêu Linh vừa gặp đã thương, chính là Lý Dịch Phi.

Mấy năm không gặp, hôm nay Lý Dịch Phi so với năm đó càng thêm thành thực. Một thân diện trang phục màu xanh, mái tóc để dài phiêu dật phối hợp với khuôn mặt cương nghị nhưng không thiếu vẻ phong lưu phóng khoáng, tiêu sái vô cùng.

Chỉ bất quá, Hàn Phong cũng phát hiện khi Lý Dịch Phi nhìn về phía hần, trong mắt rõ ràng hiện lên một tia thần sắc không rõ ràng!

...

Thấy Lý Dịch Phi đột nhiên xuất hiện, Hàn Phong cũng nao nao, khẽ gật đầu chào.

Hần và Lý Dịch Phi tuyệt không có quá nhiều giao tiếp, lần duy nhất tiếp xúc cũng là vì Tiêu Linh. Bất quá đây cũng không phải đoạn ký ức vui vẻ gì.

Hàn Phong cũng không có dự định tiếp tục lưu lại mà dẫn theo Đường Vũ Nhu và Lý Thần rời khỏi Phong Minh Các.

Bất quá, khi Hàn Phong lướt qua người Lý Dịch Phi, Lý Dịch Phi lại đột nhiên mở miệng nói;

- Hàn Phong, nàng có khỏe không?

Nghe vậy, thân hình Hàn Phong ngưng lại, lập tức nhướng mày, hần cũng không quay người lại, chẳng qua dùng ngữ khí lãnh đạm trả lời:

- Không nhọc người quan tâm!

Nói xong, Hàn Phong liền trực tiếp rời khỏi Phong Minh Các.

Đối với câu hỏi của Lý Phi Dịch hắn cũng không tính trả lời, cũng không có nghĩa vụ đi trả lời.

Đường Vũ Nhu quay đầu lại nhìn thoáng qua bóng hình có chút cô đơn, chẳng biết tại sao nội tâm cũng mọc lên một cỗ đồng cảm, phảng phất như Lý Dịch Phi lúc này cũng như một tấm gương cho nàng vậy.

Đợi tới khi ba người rời khỏi, Quan Chí mới từ phía sau đi ra, tới trước mặt Lý Dịch Phi, có chút bất đắc dĩ thở dài nói:

- Phi nhi, người đã hết hi vọng rồi, người không phải đối thủ của hắn, chỉ sợ mấy năm nữa ngay cả vi sư cũng không còn là đối thủ của hắn nữa, người này trưởng thành thực sự quá nhanh.

- Sư phụ, điểm này ngay từ năm đó ta đã hiểu!

Lý Dịch Phi lạnh lùng nói.

- Đã như vậy, vì sao còn không buông!

Quan Chí cau mày hỏi.

Ai ngờ, Lý Dịch Phi chỉ khẽ lắc đầu, tiện đà xoay người rời đi không hề trả lời Quan Chí.

Thấy bóng lưng Lý Dịch Phi rời khỏi, Quan Chí cũng chỉ thở dài, lẩm bẩm nói:

- Có lẽ cùng sống một thời kỳ với thiếu niên này chính là một loại bi ai lớn nhất. May thay chính là, Phong Minh Các không có lợi ích nào xung đột với hắn.

Ba người Hàn Phong nhanh chóng rời khỏi Phong Minh Các, tự nhiên cũng không có nghe được câu nói này của Quan Chí.

- Vũ Nhu, tiếp theo chúng ta sẽ đi đâu?

Hàn Phong không biết rõ vị trí cụ thể của Tứ các, bởi thế tự nhiên đều nhờ hết tới Đường Vũ Nhu.

Nghe vậy, Đường Vũ Nhu liền trả lời:

- Thiên Lô Các và Liệt Diễm Các cách nơi này khá xa, hơn nữa thực lực của ta cũng không bằng các người, đại khái cần phải ba đến bốn ngày mới tới nơi được.

Nói đến đây, trong lòng Đường Vũ Nhu cũng khẽ thở dài, đôi mắt đẹp khẽ liếc nhìn nam tử bên cạnh.

Nam tử này năm đó trên Thiên Thánh đại hội mình còn có năng lực đánh với hắn một trận, hiện tại cư nhiên đã trưởng thành tới độ mà bản thân mình không thể với tới.

Bất quá, chẳng biết tại sao, trong lòng Đường Vũ Nhu lại không có nửa điểm đổ kỵ.

Dừng lời, Đường Vũ Nhu nói tiếp:

- Thiên Lô Các còn tốt, thường ngày giao tình với Băng Tuyết Các chúng ta không tồi, chẳng qua Liệt Diễm Các thì...

Đường Vũ Nhu còn chưa nói hết, Hàn Phong đã minh bạch, nhớ tới lúc trước tại Thiên Thánh Cốc khi Hàn Phong lần đầu tiên gặp Đường Vũ Nhu, lúc đó nàng đang có mâu thuẫn không nhỏ với đệ tử Liệt Diễm Các.

Loại mâu thuẫn này cũng không phải kiểu bình thường mà đã tồn tại ngay từ lúc ban đầu.

Dù sao từ xưa thủy hỏa bất dung, Băng Tuyết Các tu luyện chính là tâm pháp thuộc tính thủy, mà Liệt Diễm Các lại tu luyện tâm pháp hỏa thuộc tính mồi lửa bạo liệt.

Hai bên trong lúc đó tựa như cừu địch trời sinh, không ai nhìn ai vừa mắt, ngay cả trước lúc Tứ các phân khai, mối mâu thuẫn này đã tồn tại rồi.

Mà Đường Vũ Nhu lo lắng chính là, nếu như nàng đi tới Liệt Diễm Các cùng với Hàn Phong, chỉ sợ sẽ dẫn tới phản tác dụng.

Hiếu được nổi lo lắng trong lòng Đường Vũ Nhu, Hàn Phong cũng trầm ngâm, cẩn thận suy nghĩ đối sách. Mâu thuẫn giữa Băng Tuyết Các và Liệt Diễm Các trong lúc nhất thời không thể hóa giải, nếu như Liệt Diễm Các biết Huyền Thiên Tông đã kết minh với Băng Tuyết Các từ lâu, như vậy Liệt Diễm Các vị tất muốn kết minh với Huyền Thiên Tông, vấn đề này quả thực hết sức đau đầu.

Duy Linh

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

346. Chương 328: Thân Phận Thần Bí Của Lý Thần.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Tuy nhiên nếu không có Liệt Diễm Các gia nhập liên minh, Hàn Phong tự tin dựa vào thế lực ba các, hơn nữa còn có lực lượng Thánh Lam Tông, muốn đối phó với năm đại tông môn cũng không phải việc gì khó.

Chẳng qua, hiện tại Hàn Phong lo lắng chính là việc đối kháng Võ Hoàng Điện sau này.

Năng lực Võ Hoàng Điện thế nào Hàn Phong biết rất rõ, ai cũng không biết được Võ Hoàng Điện này còn ẩn dấu bao nhiêu con bài chưa lật.

Hàn Phong cũng không dám cam đoan, dùng lực lượng hiện tại của bọn họ có thể đối kháng được với Võ Hoàng Điện.

Mà hẳn rất rõ ràng, Tứ các nếu như một lần nữa tụ hợp lại, lực lượng bạo phát gia cũng không chỉ đơn giản như bốn tông môn mà thôi.

Bởi vậy liên hợp Tứ các là mục đích lớn nhất của Hàn Phong lần này.

Lúc này đúng như lời Đường Vũ Nhu nói, quan hệ giữa Băng Tuyết Các và Liệt Diễm Các chưa tới lúc sống chết thì không thể hoàn toàn hóa giải địch ý đôi bên.

Nghĩ tới đây, Hàn Phong không khỏi thấy nhức đầu.

Mà ngay khi Hàn Phong đang bận suy nghĩ đối sách, Lý Thần ở phía sau đột nhiên nói;

- Tiểu tử, tình huống giữa Băng Tuyết Các và Liệt Diễm Các ta cũng rõ ràng, không bằng các ngươi trước đi tới Thiên Lô Các thuyết phục bọn họ kết minh với Huyền Thiên Tông, bên phía Liệt Diễm Các cứ giao cho ta.

- Người?

Hàn Phong có chút kinh ngạc nhìn Lý Thần, cũng thật bất ngờ khi thấy Lý Thần đột nhiên nói như vậy.

- Thế nào, người không tin?

Lý Thần thấy biểu tình kinh ngạc của Hàn Phong, liếc mắt khinh thường nói:

- Ngươi chớ xem thường ta, tốt xấu gì ta cũng sống đã nhiều năm, ngay cả khi Mộ Tuyết có niên kỷ như nha đầu này, ta đã là cường giả nổi danh từ lâu, chút chuyện nhỏ này cứ giao cho ta liền dễ như trở bàn tay.

Lý Thần một bên chỉ vào Đường Vũ Nhu, một bên đắc ý nói.

Nghe được Lý Thần nói, cả Hàn Phong và Đường Vũ Nhu đều thất kinh.

Nhất là Đường Vũ Nhu, thấy lão giả bình thường vẫn luôn đi theo Hàn Phong đột nhiên nói tới sự phụ mình cũng là sững sờ.

Đường Vũ Nhu nghe khẩu khí như vậy tựa hồ người này đối với sư phụ mười phần quen thuộc, hơn nữa lão còn gọi sư phụ là nha đầu, có thể thấy được cả hai đều biết nhau rất rõ.

Nghĩ vậy, Đường Vũ Nhu không khỏi hiếu kỳ hỏi:

- Tiền bối, ngài nhận thức gia sư?

- Người nói đúng! Nha đầu Mộ Tuyết kia nghĩ không ra đã là người đứng đầu một các rồi, thời gian quả thực rất nhanh a!

Lý Thần đột nhiên cảm khái nói.

Mà Hàn Phong ở một bên lại có chút không biết làm sao khi thấy Lý Thần bày ra một bộ phong phạm cao nhân, không khỏi tức giận nói:

- Lão gia hỏa này, không nên thừa nước đục thả câu, người thật sự có nắm chắc thuyết phục Liệt Diễm Các?

Lý Thần bị Hàn Phong cắt ngang, lập tức trừng mắt nhìn hắn vài lần, bất quá vẫn lập tức trả lời:

- Tự nhiên là được, Băng Tuyết Các và Liệt Diễm Các mặc dù có mâu thuẫn nhưng cũng chỉ mấy năm qua quan hệ đôi bên mới chuyển biến xấu hẳn, mà trong chuyện này cũng có đoạn sự tình không muốn người ngoài biết tới, chắc hẳn ngay cả tiểu nha đầu này cũng không biết được.

Hàn Phong nghe vậy, không khỏi nhìn sang Đường Vũ Nhu, nàng ta thấy vậy cũng lắc đầu biểu thị bản thân quả thật không biết chuyện gì.

Lý Thần thấy thế, lại cười “hắc hắc” hai tiếng, nói:

- Không cần nhìn nàng nữa, Mộ Tuyết nha đầu kia thế nào nói chuyện này cho nàng biết được, bằng không chẳng đánh mất thân phận nàng ta sao.

- Xem ra người rất rõ ràng a! Ta hiện rất muốn biết, trước đây người đến tột cùng có thân phận gì?

Hàn Phong như cười như không nhìn Lý Thần nói.

Nghe được Hàn Phong nói, Lý Thần lại đánh ha hả cười, nói:

- Ta chỉ là một lão già hư hỏng, về phần thân phận trước đây đã qua lâu rồi, về sau có cơ hội người sẽ biết.

- Quên đi, lão đã không muốn nói, ta cũng không miễn cưỡng, lão đã nói có thể thuyết phục Liệt Diễm Các, chúng ta liền chia nhau hành sự, lão đi Liệt Diễm Các còn ta và Vũ Nhu sẽ đi Thiên Lô Các.

Hàn Phong không quan tâm, nhún vai nói.

Đối với thân phận Lý Thần, Hàn Phong xác thực hiếu kỳ vô cùng.

Hai mươi năm trước là cường giả Thiên giai ngũ phẩm đã thành danh từ lâu, nếu như cẩn thận hỏi thăm có thể có được chút đầu mối.

Hơn nữa nhìn thái độ Thánh Lam Tông đối đãi với Lý Thần rất khách, lúc đó Hàn Phong cũng có chút nghi hoặc, nhưng hiện tại nghe ra Lý Thần dĩ nhiên còn quen biết cả các chủ Băng Tuyết Các, hơn nữa nghe cách xưng hô, hiển nhiên bối phận trước kia so với Mộ Tuyết cao hơn không ít.

Về phần Liệt Diễm Các tuy rằng không rõ ràng lắm nhưng hẳn cũng biết Lý Thần không phải là người ăn nói tùy tiện, nếu hắn đã nắm chắc như vậy, chắc hẳn là có chỗ dựa vào.

Có thể tạo mối quan hệ với những bậc đại thế lực như Tứ các và Thánh Lam Tông, Hàn Phong có thể tưởng tượng được ngày trước tiếng tăm Lý Thần trên đại lục rất hiển hách.

Bất quá, Hàn Phong sẽ không lo lắng Lý Thần gây gì bất lợi cho hắn, tuy rằng lúc trước Hàn Phong nói qua để Lý Thần làm tay chân cho hắn nhưng hiện tại thực lực Lý Thần đã khôi phục.

Chỉ cần hắn nguyện ý, tùy thời đều có thể rời đi, căn bản không ai có thể ngăn cản hắn.

Nếu hắn không có lý khai mà lựa chọn lưu lại, chứng minh thái độ làm người của hắn có thể tin được.

Mà Lý Thần nếu không muốn rời đi, Hàn Phong tự nhiên cũng tôn trọng, không có quá nhiều đòi hỏi với hắn.

Đối với cử động của Hàn Phong, Lý Thần tự nhiên nhìn rõ, trong lòng có chút cảm động, nhưng không có biểu hiện bất cứ phản ứng nào ra ngoài, vẫn cười a a như trước nói:

- Cũng tốt, ta đây liền đi trước tới Liệt Diễm Các, bên phía Thiên Lôi Các do các người lo liệu.

Gật đầu, Hàn Phong cũng không có ý kiến gì thêm.

Lập tức, Đường Vũ Nhu lấy thư Mộ Tuyết tự tay viết cho Liệt Diễm Các giao qua Lý Thần.

Lý Thần vừa nhận thư, trên mặt liền lộ ra nét cười cổ quái, nói:

- Không biết Liệt Quân Bách sau khi thấy được phong thư này sẽ có dạng biểu tình gì, thực sự người ta chờ mong a! Ha ha!

Cười to một tiếng, Lý Thần cũng không để ý hai người Hàn Phong, thân hình khẽ động, thân thể nhất thời hóa thành một đạo lưu quang nhắm thẳng một hướng lao đi.

Sau một lát, lại có một đạo thanh âm từ đằng xa truyền đến:

- Tiểu tử, ta đi trước!

Thấy thân ảnh Lý Thần biến mất, Hàn Phong hồi tưởng lại câu nói cuối cùng kia của Lý Thần, sắc mặt không khỏi cổ quái nhìn sang Đường Vũ Nhu.

Đường Vũ Nhu bị Hàn Phong nhìn như vậy, không khỏi kỳ quái nói:

- Người nhìn ta làm gì?

Nghe vậy, Hàn Phong lắc đầu, lập tức nói:

- Người không cảm thấy ý tứ trong câu cuối cùng của lão nhân kia có điểm kỳ quái sao?

Được Hàn Phong nhắc nhở, Đường Vũ Nhu mới nhớ tới câu nói của Lý Thần khi tiếp nhận bức thư, trong lòng cũng mọc lên một cỗ nghi hoặc.

Bất quá, nàng lập tức cưỡng chế ý niệm trong đầu xuống, nhàn nhạt nói:

- Người thực sự buồn chán!

Nói xong, Đường Vũ Nhu cũng không quay đầu lại, nhắm một phương hướng đi tới.

Lúc này là Hàn Phong, chợt nghe Đường Vũ Nhu nói như vậy cũng không khỏi ngẩn người, lập tức xấu hổ vuốt vuốt mũi, nhún vai một cái rồi nhanh chóng đuổi theo!

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

347. Chương 329: Bị Tập Kích.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Sau khi chia tay cùng Lý Thần, Hàn Phong và Đường Vũ Nhu liền chạy đi một ngày đường.

Bất quá, bởi vì thực lực hiện tại của Đường Vũ Nhu chỉ có Địa giai tứ phẩm, bởi vậy Hàn Phong chỉ có thể phối hợp với tốc độ của nàng.

Hai người một đường chạy nhanh rất cuộc trước khi trời tối ngày hôm sau liền tìm được một nơi có thể dừng chân.

Quay người thấy cả người Đường Vũ Nhu đầy mồ hôi, Hàn Phong mới phát hiện, không ngừng di chuyển, bản thân hẳn có Tiên Thiên đấu khí chống đỡ tự nhiên không có cảm giác gì.

Nhưng Đường Vũ Nhu rõ ràng có chút ăn không tiêu, bất quá một người cứng đầu như nàng, suốt chặng đường đi cũng không kêu than một tiếng, vẫn cắn răng kiên trì.

Mà Hàn Phong bởi vì vội vã chạy đi cũng không có phát hiện.

Cho tới lúc này, khi quay đầu lại mới nhìn thấy vẻ dị dạng của Đường Vũ Nhu.

Nhìn sắc mặt nàng tràn đầy mệt mỏi, trong lòng Hàn Phong không khỏi thán một tiếng, lập tức ôn nhu nói:

- Chúng ta nghỉ ngơi một chút đi, nàng mệt mỏi thì cứ nói một tiếng, hà tất phải ủy khuất bản thân như vậy.

Đường Vũ Nhu sau khi dừng thân, điều chỉnh lại hô hấp, thuận tiện sửa sang lại mái tóc có chút rối bởi vì hành trình, lúc này mới nhẹ giọng nói:

- Ta không sao! Không cần lo lắng cho ta!

Nghe vậy, Hàn Phong cũng đành bất đắc dĩ, tuy rằng tiếp xúc với Đường Vũ Nhu không tính là nhiều nhưng hẳn cũng rõ ràng tính khí mười phần quật cường của nàng, bởi vậy cũng không có tiếp tục khuyên can.

Hai người đi tới một bãi đất trống khô ráo, xung quanh còn có cây cối che chắn, Hàn Phong nhìn chung quanh một hồi liền nói:

- Dừng lại tại đây thôi, đêm nay chúng ta phải nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai lại tiếp tục lên đường. Hôm nay đã phân chia công việc với Lý Thần, thời gian giảm hơn so với dự tính rất nhiều, bởi vậy không cần phải vội vàng.

Đường Vũ Nhu nghe vậy biết Hàn Phong kỳ thực là lo cho nàng, trong lòng cũng hơi chút dị dạng, nhưng biểu hiện ra ngoài vẫn là một bộ lãnh đạm như trước.

Rất nhanh Hàn Phong liền kiếm được một ít củi khô về nhóm lửa.

Lúc này sắc trời đã tối hẳn.

Vị trí của hai người lúc này tương đối hẻo lánh, lúc bình thường sẽ không có mấy người đi qua. Nhưng ngược lại nơi này lại là nơi ma thú thường xuyên lui tới.

Bất quá dùng thực lực hiện tại của Hàn Phong cũng không cần lưu ý tới điểm này.

Hàn Phong và Đường Vũ Nhu ngồi đối diện nhau qua đồng lửa, nhìn khuôn mặt Đường Vũ Nhu được ánh lửa chiếu rọi càng phát ra vẻ đẹp mộng lung động lòng người, con mắt Hàn Phong nhìn không được nhìn không chớp.

Dường như cảm thụ được ánh mắt của Hàn Phong, trái tim Đường Vũ Nhu như đang loạn nhịp.

Nếu như đổi lại là người khác dám nhìn nàng như vậy, chỉ sợ đã sớm bị nàng hoành kiếm đâm tới rồi, chẳng qua đối với Hàn Phong, trong lòng nàng chỉ hiện lên tia xấu hổ, cũng không hề nổi lên bất luận tia tức giận nào.

Mà theo ánh mắt chăm chú của Hàn Phong, sắc mặt Đường Vũ Nhu khó có được dấy lên hai luồng đỏ ửng mê người.

Chỉ bất quá là vì đồng lửa nên không thể nhận thấy rõ ràng, vừa hay che giấu hoàn hảo biểu tình biến hóa của Đường Vũ Nhu.

Cũng may Hàn Phong rất nhanh kịp phản ứng, không có dừng ánh mắt trên khuôn mặt Đường Vũ Nhu bao lâu, bởi vậy cũng không phát hiện được dị trạng của nàng.

Tính tình Đường Vũ Nhu tương đối lãnh đạm, bởi vậy ngồi một lúc lâu Hàn Phong cũng không biết giao lưu với nàng thế nào.

Ngẫu nhiên bầu không khí giữa hai người trở nên trầm mặc.

Suy nghĩ một chút, Hàn Phong quyết định tìm một đề tài đánh vỡ vẻ trầm mặc này, mở miệng nói:

- Nha đầu tiểu Thanh Nhi kia gần đây có khỏe hay không?

Đường Vũ Nhu nghe được Hàn Phong hỏi, rất nhanh cũng khôi phục trở lại, lập tức gật đầu nói:

- Thanh Thanh tốt lắm, từ sau khi trở về, dưới sự giám sát của sư phụ, tu luyện đấu khí chưa từng thụt lùi, chẳng qua nàng vẫn thường oán giận trước mặt ta, nói rằng người đã đáp ứng đi thăm nàng, thế nhưng thủy chung vẫn không tuân thủ ước hẹn, nàng hiện tại rất bất mãn với người.

Vừa nói tới Kỷ Thanh Thanh, Đường Vũ Nhu cũng khó có được lộ ra một dáng cười, hiển nhiên nàng đối với tiểu nha đầu Kỷ Thanh Thanh cũng yêu thương hết mực.

Bất quá, nghe được Đường Vũ Nhu nói như vậy, Hàn Phong cũng chỉ biết vuốt mặt cười khổ, bất đắc dĩ nói:

- Đúng là không có biệt pháp, gần đây xảy ra nhiều chuyện như vậy, ta cũng chẳng thể phân thân được.

Dứt lời, Hàn Phong lại cười lấy lòng nói:

- Chờ lúc nàng trở về, cần phải giúp ta giải thích một chút, bằng không tiểu nha đầu kia phỏng chừng sẽ hận ta chết mất.

Nghe được Hàn Phong nói vậy, Đường Vũ Nhu cũng không nhịn được mỉm cười, trên khuôn mặt lãnh diễm nở rộ vẻ hoa mỹ, ngược lại khiến Hàn Phong hơi bị sững sốt.

Có sự bắt đầu, kế tiếp hai người cũng dần dần hàn huyên, nhưng đại bộ phận vẫn là Hàn Phong nói, còn Đường Vũ Nhu chẳng qua chỉ quen trả lời những vấn đề của hắn.

Hai người nói chuyện phiếm trong chốc lát, sau đó là một mảnh tĩnh lặng.

Có Hàn Phong canh gác, Đường Vũ Nhu hoàn toàn yên tâm nghỉ ngơi, một đường liên tục chạy đi xác thực khiến nàng khổ cực không ít, bởi vậy rất nhanh liền ngả lưng vào một gốc đại thụ ngũ ngon.

Nhìn Đường Vũ Nhu ngủ say, Hàn Phong cũng cười cười.

Nha đầu kia quả nhiên quật cường vô cùng, rõ ràng đã mệt tới không được nhưng vẫn cố gắng chống đỡ không để người khác biết.

Trong đồng lửa, thỉnh thoảng lại truyền ra những tiếng nổ lách tách, Hàn Phong cũng đưa một tia cảm tri khuếch tán ra bốn phía, còn bản thân ngồi nhắm mắt điều tức đấu khí trong cơ thể.

Thời gian trôi đi rất nhanh, đảo mắt đã tới hừng đông.

Lúc Đường Vũ Nhu mở mắt, đầu tiên là hơi sững sờ, thẳng đến khi nàng thấy trước mặt một đồng tro đã đốt tàn lúc này mới nhớ tới mình đang ở đâu.

Lập tức, ánh mắt nhìn về trên người Hàn Phong ở một bên, vừa lúc mắt hắn cũng mở ra, hai người liền đối diện nhìn nhau.

Đường Vũ Nhu vô thức cúi đầu tránh đi, Hàn Phong thì cười cười như không có, nói:

- Nàng đã tỉnh?

Nghe vậy, lúc này Đường Vũ Nhu mới quyết định ngẩng đầu, nhìn mặt trời đang lên, hơi nhú mày nói:

- Đã trễ thế này, sao còn không đánh thức ta dậy sớm hơn?

- Ta xem nàng ngủ rất ngon mới không đành lòng gọi dậy, dù sao vẫn còn đủ thời gian, muộn một chút cũng không sao.

Hàn Phong cười giải thích.

Nghe Hàn Phong nói vậy, Đường Vũ Nhu cũng không nói gì thêm, hai người chỉnh lý tư trang lại một chút rồi tiếp tục lên đường chạy về phía Thiên Lôi Các.

Dọc đường ngày hôm nay, Hàn Phong cũng cố ý thả chậm tốc độ, đồng thời cũng biết quan sát biểu tình của Đường Vũ Nhu.

Bởi vì hôm qua tốc độ của hắn quá nhanh nên Đường Vũ Nhu mới phải dốc sức để theo kịp.

Nếu như không phải vậy, dùng thực lực Địa giai tứ phẩm của Đường Vũ Nhu cũng không có khả năng một lần đi như vậy.

Một đường không nói chuyện, hai người lại đi thêm nửa ngày liền đi tới thành Thiên Phong.

Theo Đường Vũ Nhu giới thiệu, sau khi qua thành Thiên Phong, không sai biệt lắm chỉ một đêm là có thể tới được Thiên Lô Các.

Vì thời gian còn sớm, mặc dù Hàn Phong muốn cho Đường Vũ Nhu ở lại thành Thiên Phong nghỉ ngơi một chút nhưng nàng vẫn lắc đầu cự tuyệt ý tốt của hắn, cố ý tiếp tục chạy đi.

Hàn Phong thấy thế cũng bất đắc dĩ, không thể khác hơn là chạy theo.

Chẳng qua, lúc hai người rời khỏi thành Thiên Phong không lâu, tại một khu vực sơn lâm vắng vẻ gặp phải chuyện ngoài ý muốn.

Tinh thần lực siêu cường của Hàn Phong vừa tiến vào trong sơn lâm ngay lập tức liền phát hiện có điểm không thích hợp.

Không chút do dự, cũng không kịp nói nhiều hắn liền đưa tay kéo Đường Vũ Nhu lui lại.

- Người...

Đường Vũ Nhu cảm giác tay mình đột nhiên bị Hàn Phong bắt được, trong lòng ngượng ngùng vô cùng, nhưng cử động đột nhiên của Hàn Phong cũng khiến nàng kịp phản ứng, đang muốn mở miệng dò hỏi...

Đúng lúc này, từ bốn hướng chung quanh đột nhiên phóng tới bốn đạo hắc ảnh.

Hàn Phong căn bản còn chưa kịp kéo theo Đường Vũ Nhu rời khỏi sơn lâm đã bị bốn đạo hắc ảnh này vây kín.

Bất đắc dĩ, Hàn Phong không thể làm gì khác hơn là kéo Đường Vũ Nhu lại sát người, lập tức quan sát bốn người mới tới.

Cả bốn người này đều diện trường bào màu đen, tướng mạo hết sức bình thường, không hề có chỗ nào đặc biệt.

Hàn Phong cẩn thận quan sát một phen, xác nhận bản thân chưa từng gặp qua mấy người này, vì vậy không khỏi trầm giọng hỏi:

- Các người là ai? Vì sao chặn đường hai người chúng ta?

Đột nhiên, một người trong số bốn gã hắc bào hơi bước về phía trước một bước, không lộ ra bất luận chút biểu tình nào, chỉ cười nhạt nói:

- Chúng ta đã đợi ở đây từ lâu, nguyên tưởng rằng người sẽ dẫn theo lão gia hỏa Lý Thần, không nghĩ tới người lại dẫn theo một tiểu nha đầu xinh đẹp như vậy, thực sự là trời giúp ta.

Nghe được gã hắc bào này nói, Hàn Phong đã biết bốn người này chính nhằm bản thân mình mà tới.

Chỉ bất quá, trong lòng hắn vẫn còn nghi hoặc, nhưng người này làm sao biết hắn sẽ đi qua nơi này.

Lần này đi tới Tứ các, hành tung của hắn tuy rằng không thể nói hoàn toàn bí ẩn nhưng cũng không có bao nhiêu người biết, vậy những người này làm sao biết được?

Thoáng suy nghĩ một chút, Hàn Phong liền nghĩ đến một loại khả năng.

Có thể bên phía bọn họ xuất hiện nội gian, bằng không hành động lần này của hắn không có khả năng bị những người này biết được.

Nhưng nội gian này đến tột cùng là ai, hiện Hàn Phong cũng không có thời gian suy tư.

Bởi vì lúc này bốn người kia đang đồng loạt vọt về phía hắn.

Cảm thụ được khí tức trên người đối phương, trong lòng Hàn Phong càng cả kinh.

Bốn cao thủ Thiên giai?

Không kịp nghĩ thêm, Hàn Phong một tay nhấc Đường Vũ Nhu khỏi mặt đất, trong nháy mắt liền nhún người, không ngừng lui lại phía sau.

Lúc này ánh mắt Hàn Phong nhìn về phía bốn người cũng tràn ngập vẻ khiếp sợ.

Không nghĩ tới dĩ nhiên tại đây gặp phải bốn cường giả Thiên giai.

Tuy rằng Hàn Phong rất tự tin vào thực lực của mình, nhưng hắn vẫn còn không tự đại đến mức cùng lúc đối kháng bốn cường giả Thiên giai liên thủ.

Càng huống chi, hiện tại bên cạnh hắn còn có Đường Vũ Nhu, nàng chỉ có thực lực Địa giai tứ phẩm.

Nghĩ thông suốt điểm này, Hàn Phong biết không thể ham chiến, vì vậy một bên lui về phía sau, một bên nói với Đường Vũ Nhu:

- Thực lực bốn người này rất phi phàm, chúng ta phải lập tức rời đi, bởi vậy đành đắc tội.

Hàn Phong cũng không chờ Đường Vũ Nhu trả lời, tay dùng sức, cả thân hình mềm mại mười phần co dãn của Đường Vũ Nhu liền bị Hàn Phong kéo vào trong lòng.

Hàn Phong lúc này không có tâm tư cảm nhận thân hình kiều mỹ trong lòng, một tay ôm lấy eo thon Đường Vũ Nhu, thân hình quay vòng giữa không trung, rất nhanh liền nhắm phía ngược hướng bốn gã hắc bào chạy đi.

Thấy Hàn Phong muốn chạy trốn, bốn người kia không hề chậm trễ, cả bốn người cùng nhanh chóng đuổi theo hướng Hàn Phong.

...

Hàn Phong mang theo Đường Vũ Nhu, nỗ lực muốn bỏ bốn người kia lại đằng sau.

Chẳng qua khi hắn vừa vận đấu khí muốn thoát khỏi phiền sơn lâm này, trong lòng đột nhiên dấy lên một cỗ báo động.

Đúng lúc này, một cỗ uy áp ngập trời, như phô thiên cái địa ép tới.

Hàn Phong nhất thời bị cỗ uy áp này ngăn trở, toàn bộ thân thể cũng mất đi cân đối.

Cũng may Hàn Phong kịp phản ứng nhanh, thân hình hơi điều chỉnh, cuối cùng cũng bình ổn lại. Đường Vũ Nhu ở trong lòng cảm thụ được biến hóa của Hàn Phong, lập tức hỏi:

- Hàn Phong, người làm sao vậy?

- Không rõ lắm, dường như nơi này có thứ gì đó, chỉ cần ta hơi vận đấu khí sẽ bị một cỗ lực lượng vô hình áp chế xuống...

Hàn Phong lắc đầu, rất nghi hoặc trả lời.

Đúng lúc này, bốn gã hắc bào phía sau đã đuổi tới trong nháy mắt, một lần nữa vây lấy Hàn Phong.

Gã hắc bào vừa nói lúc trước vừa cười lạnh vừa nói:

- Thế nào? Cảm giác đấu khí bị áp chế thế nào, có phải rất ngạc nhiên?

Nghe vậy, Hàn Phong không khỏi nhú mày, trầm giọng hỏi:

- Là do các người làm trò quỷ? Các người rốt cuộc là ai?

- Ta cũng không sợ nói cho người biết, ba bốn lần người làm trở ngại kế lớn Vô Hoàng Điện chúng ta, hôm nay liền là tử kỳ của người rồi!

Hắc bào nhân lạnh giọng nói.

Võ Hoàng Điện?

Nghe được ba tiếng kia, trong lòng Hàn Phong chấn kinh, bốn người trước mắt này dĩ nhiên là người Võ Hoàng Điện. Hơn nữa còn là cường giả Thiên giai trong Võ Hoàng Điện.

Hàn Phong thực sự nghĩ không ra, Võ Hoàng Điện tiềm ẩn lâu như vậy, dĩ nhiên lại xuất hiện vào lúc này.

Mà bọn họ có thể xuất hiện tại đây, đủ để chứng minh nội gian đã xuất hiện.

Sẽ là ai? Trong đầu Hàn Phong thoáng suy tư nhưng cũng không có bất luận chút manh mối nào. Mà giờ khắc này hẳn cũng không còn thời gian suy tính nữa.

Lực lượng không rõ tại xung quanh hạn chế đấu khí của hắn, mặc dù bản thân có đấu khí Thiên giai nhưng lại không có khả năng sử dụng quá năm phần.

Đây là dựa vào cửu chuyển tiên thiên đấu khí chống đỡ mới có thể miễn cưỡng chế ngự một phần.

Thoáng bình tâm lại, sau đó Hàn Phong liền lạnh giọng nói:

- Võ Hoàng Điện! Quả nhiên thật bản lãnh, dĩ nhiên có thể biết trước được hướng đi của ta, dựng lên kế hoạch này hẳn các người phải tốn không ít thời gian đi!

- Không sai, sau khi biết Trọng tài giả liên lạc năm đại tông môn đối phó với Huyền Thiên Tông, tổng diện liền đoán ra người tất nhiên sẽ không ngồi chờ chết, muốn đối kháng lại năm đại tông môn liên thủ, bằng vào Huyền Thiên Tông của người căn bản người si nói mộng, biện pháp duy nhất đó là kết minh...

Gã hắc bào nhân nói.

- Vậy các người làm thế nào biết được ta sẽ qua nơi này?

Hàn Phong trầm giọng nói.

Gã hắc bào nhân nghe vậy, lạnh lùng cười, nói:

- Tiểu tử, người nghĩ muốn kéo dài thời gian sao? Không nên vọng tưởng, từ khi người tiến nhập trong Tự Hồn Trận liền định trước hạ tràng ngày hôm nay của người chỉ có một đường chết.

- Muốn lấy mạng ta, vậy còn xem các người có bản lĩnh đó hay không đã!

Hàn Phong cười lạnh một tiếng, nói.

Ngay khi Hàn Phong vừa dứt lời, chân trái của hắn đá mạnh về phía trước, nhất thời hất lên một mảnh cát vàng bắn về phía bốn người.

Mà Hàn Phong cũng nương theo đó, thân hình bạo khởi, một tay ôm chặt lấy eo Đường Vũ Nhu, nhanh chóng lui lại phía sau.

Tuy rằng đấu khí bị áp chế chỉ còn không được năm thành, nhưng Hàn Phong vẫn không quên, trước khi hắn tán công lần thứ chín, không đơn giản chỉ vì muốn tu luyện ra cửu chuyển tiên thiên đấu khí.

Mà là Cửu chuyển huyền công.

Chín lần tán công, chín lần rèn luyện thân thể. Hiện tại thân thể Hàn Phong đã đạt tới cảnh giới kim nguyên chi thể.

Lực phòng ngự của thân thể từ lâu đã đạt tới một độ cao tột đỉnh.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

348. Chương 330: Trước Giết Một Người.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đả tự: Bạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Mà kim nguyên chi thể không chỉ có chỗ tốt như vậy, vô luận là phòng ngự, tốc độ hay là lực lượng, dưới tình huống bản thân không cần đấu khí, thân thể so với người bình thường mạnh hơn gấp trăm lần.

Mà khi có năm phần đấu khí chống đỡ, Hàn Phong dựa vào kim nguyên chi thể có thể thi triển thốn ảnh tới tinh diệu, tốc độ chạy trên mặt đất là cực nhanh.

Chẳng qua hắn cũng đồng dạng phát hiện ra, một khi hắn liên tục vận chuyển đấu khí, cỗ ụ áp vo hình kia sẽ từ từ tăng mạnh, chưa chạy được bao xa, Hàn Phong liền phát hiện đấu khí trong “thể” nội tiêu hao cực nhanh.

Nếu như không phải cửu chuyển tiên thiên đấu khí có tốc độ khôi phục cực nhanh, chỉ sợ ngắn trong vài bước, đấu khí của hắn đã tiêu hao không còn.

Bốn gã hắc bào hiển nhiên rất không ngờ, Hàn Phong dưới hạn chế của Tụ Linh Trận còn có được tốc độ như vậy.

Biểu tình mấy người cũng có chút sững sờ, nhưng rồi cũng kịp phản ứng. Đi đầu là gã hắc bào, hừ lạnh một tiếng rồi lập tức đuổi theo hướng Hàn Phong, ba người còn lại cũng theo sát sau đó.

Lúc này đấu khí của Hàn Phong bị hạn chế, mặc dù có kim nguyên chi thể bù đắp nhưng tốc độ cũng chỉ tương đương với cường giả Thiên giai nhất phẩm mà thôi.

Hơn nữa, trong lòng còn có một Đường Vũ Nhu.

Bởi vậy, không được bao lâu, bốn gã hắc bào một lần nữa đã đuổi sát tới.

Thấy bốn tên này đuổi theo không buông, trong lòng Hàn Phong vô cùng lo lắng.

Bốn người này hiển nhiên có chuẩn bị mà tới. Hắn tin tưởng trước đó Võ Hoàng Điện từng có một phen điều tra về mình, tự nhiên không có khả năng khi đánh nhau với Lâm gia tại đế đô, chỉ phái hai gã cường giả ngụy Thiên giai tới.

Chẳng qua, Võ Hoàng Điện dĩ nhiên cùng lúc phái ra bốn cường giả Thiên giai, ngược lại khiến trong lòng Hàn Phong cảm thấy hết sức kinh ngạc, Hàn Phong trước đó từng dự đoán thực lực Võ Hoàng Điện, nhưng lúc này hắn nhận ra, suy nghĩ trước đây của mình quá mức nông cạn rồi.

Nhưng lúc này bốn gã hắc bào đã tới bên cạnh hắn, Hàn Phong căn bản không kịp nghĩ nhiều, xoay người giữa không trung, Đường Vũ Nhu ở trong lòng được hắn dùng xảo kinh quăng ra ngoài, trong miệng đồng thời hét lên:

- Chạy mau!

Dứt lời, động tác trong tay Hàn Phong vẫn chưa đình chỉ, vừa quăng Đường Vũ Nhu ra ngoài, song quyền của Hàn Phong liền hợp lại trước người, mười ngón tay đan vào nhau bày ra một tư thế cực kỳ cổ quái.

Khi Hàn Phong vừa hoàn thành tất cả những động tác này, bốn gã kia cũng vừa lúc tới trước người hắn.

Trông thấy bốn người lao đến, Hàn Phong lạnh lùng cười:

- Muốn lưu mạng ta lại, sợ rằng không đơn giản như vậy, trước ném thử một chiêu này của ta...

- Long Bào Hào!

Đây cũng là một chiêu võ kỹ cực mạnh Hàn Phong từng sử dụng tại trên Thiên Thánh đại hội.

Hội tụ toàn thân đấu khí trên mười ngón tay, hình thành một đạo năng lượng kinh khí cực lớn, công kích địch nhân.

Theo đấu khí Hàn Phong đề thăng, tốc độ thi triển Long Bào Hào cũng không thể sánh nổi. Hầu như trong thời gian chớp mắt, Hàn Phong đã hoàn thành một loạt các động tác.

Tuy rằng Tụ Linh Trận áp chế tới năm phần đấu khí của Hàn Phong, nhưng dựa vào tính đặc thù của cửu chuyển Thiên giai đấu khí, Long Bào Hao lúc này Hàn Phong thi triển ra vẫn không thể khinh thường, nhất là khi khoảng cách lại gần như vậy.

Hầu như trong nháy mắt Hàn Phong hoàn thành Long Bào Hao, bốn gã hắc bào cũng đồng thời cảm thấy uy hiếp cực lớn.

Trong lòng bốn người kinh hãi, không do dự, nguyên bản vừa tiếp cận Hàn Phong, lúc này cả bốn liền đồng loạt gấp người, muốn tránh thoát khỏi cỗ năng lượng kinh khủng này.

Nhưng Hàn Phong đã cẩn trọng đánh ra một kích, đầu dễ dàng cho đối phương tránh thoát, như vậy hẳn không còn là Hàn Phong nữa rồi.

Thấy bốn người muốn chạy, Hàn Phong liền nhắm một tên gần nhất, mười ngón tay đưa ra, trên mặt hiện một vẻ cười nhạt.

Lập tức, một đạo bạch quang nóng cháy từ chỗ giao nhau giữa hai bàn tay Hàn Phong chợt bộc phát ra, năng lượng tràn ngập cuồng bạo vô cùng, trực tiếp cuốn toàn bộ không khí xung quanh, nháy mắt bắn thẳng tới lưng gã hắc bào kia.

Một tiếng bạo liệt phát ra trên người gã hắc bào, trong lúc đó, gã này đúng là bị năng lượng nóng cháy kia oanh da tróc thịt.

Gã hắc bào nhân bị Hàn Phong quán chú đấu khí toàn thân trực tiếp đánh ra một kích, ngay giữa không trung hét ra một tiếng trầm muộn, máu tươi không ngừng phun ra từ trong miệng hắn.

Nguyên bản ba người kia thoát khỏi phạm vi công kích của Hàn Phong, thấy cảnh này trong lòng cũng nổi trận kinh hãi, mà gã hắc bào bị thụ thương cũng được đồng bạn gần nhất bắt được.

Khi bốn người sau khi rơi xuống đất, chỉ thấy người bị Hàn Phong kích thương đã không còn cử động.

Cả ba tên còn lại đều khiếp sợ nhìn nhau, trước nhất là tên đầu lĩnh, hiển nhiên hắn cũng không nghĩ tới dưới Tụ Linh Trận áp chế, Hàn Phong vẫn còn có được năng lực kinh khủng như vậy.

Mà lúc này, sau khi Hàn Phong dùng Long Bào Hao kích thương một tên, thân thể cũng bị lực phản chấn của Long Bào Hao trực tiếp đánh ngã trên mặt đất.

Nếu như đổi lại là lúc bình thường, với năng lực của Hàn Phong, điểm lực phản chấn này tự nhiên không tính là gì, nhưng hiện tại đấu khí bị áp chế, một kích vừa rồi đã tiêu hao toàn bộ đấu khí của hắn mới đổi được thành quả này.

Cũng bởi như vậy, lúc này Hàn Phong vừa rơi xuống đất, cước bộ lão đảo không ngừng, tận tới khi được Đường Vũ Nhu nâng đỡ mới miễn cưỡng ổn định được thân hình.

Tụ Linh Trận này là vũ khí mà Võ Hoàng Điện chuyên môn sử dụng nhằm hạn chế cường giả Thiên giai, bởi vậy người có thực lực Địa giai tứ phẩm như Đường Vũ Nhu ngược lại không chút ảnh hưởng, thế nhưng nàng vẫn không thể là đối thủ của ba gã hắc bào nhân.

Bất quá, hiện tại Hàn Phong lại có chút kinh ngạc, nguyên bản hắn đánh ra một kích vừa rồi chỉ cầu có thể đánh trọng thương một hoặc hai người đã thỏa mãn lắm rồi.

Nhưng lúc này nhìn tình huống gã hắc bào nhân kia lại thấy được.

Cứ như vậy chết đi? Trong lòng Hàn Phong không khỏi có chút nghi hoặc.

Bất quá, một ý niệm này chỉ thoáng hiện lên trong đầu Hàn Phong, lúc này hắn liền bắt người dật hồi phục lại tinh thần, quay sang Đường Vũ Nhu ở bên cạnh thấp giọng nói:

- Thừa lúc bọn họ còn ngây người, chạy mau!

- Nhưng người...

Đường Vũ Nhu thấy Hàn Phong giục mình chạy trốn, còn hắn lại thờ ơ đứng tại chỗ cũng gấp giọng nói.

Ai ngờ, Hàn Phong còn vội đẩy nàng ra, lo lắng hô lên:

- Để ta ngăn bọn hắc lại, bằng không chúng ta cả một người cũng không thoát. Yên tâm, ta không dễ chết như vậy đâu.

Nhìn Hàn Phong tuy lo lắng nhưng vẫn kiên định, Đường Vũ Nhu biết dù mình lưu lại cũng chỉ làm vướng tay, nàng không phải hạng nữ lưu bình thường, thế nên khi Hàn Phong vừa nói xong, cũng không nói nhiều, thân hình vừa chuyển, toàn lực chạy nhanh ra khỏi rừng.

Lúc này, ba gã hắc bào từ trong khiếp sợ đã kịp phản ứng lại, nhìn bộ dáng Hàn Phong, gã hắc bào lúc trước nói chuyện không khỏi gấp giọng nói:

- Tiểu tử này vừa rồi đã dùng hết toàn lực. Ba người chúng ta cùng lên, đừng cho hắn chạy.

Nói xong, hắn liền dẫn đầu đuổi về phía Hàn Phong.

Hàn Phong mất đi dấu khí chống đỡ, chỉ có thể dựa vào lực lượng cơ thể để chạy trốn.

Đáng tiếc ba người kia đều dốc toàn lực, không cho hắn có thêm cơ hội, thân hình vừa động cả ba đều không chút do dự đồng loạt xuất kích, ba đầu nắm đấm đều không sai lệch rơi lên người Hàn Phong.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

349. Chương 331: Một Loại Cường Giả Thiên Giai Khác Biệt.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Ba đạo lực lượng lớn nhỏ trong nháy mắt nện vào người Hàn Phong.

Hàn Phong chỉ cảm thấy từng đạo kinh phong bá đạo trực tiếp xuyên thấu qua lớp da ngoài truyền vào trong cơ thể.

Lúc này dấu khí của hắn đã tổn hao không còn, chỉ biết cố gắng chịu đựng.

Nếu không phải từ lâu đã luyện thành kim nguyên chi thể, chỉ sợ bây giờ Hàn Phong đã sớm bị ba cỗ lực lượng mạnh mẽ nghiền thành phần mạt.

Bất quá, Hàn Phong cũng không cảm thấy dễ chịu chút nào.

Trúng phải một kích do ba người liên thủ, Hàn Phong không thể khống chế thân mình, cả người bị lực đạo cường đại trực tiếp đánh bay, đụng vào một cây đại thụ bên cạnh, sau mấy lần vướng phải cành cây mới chặt vật rơi xuống mặt đất.

Phụt...

Vừa rơi xuống đất, Hàn Phong không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi.

Đường Vũ Nhu bên kia, nghe được động tĩnh cũng nhịn không được quay đầu lại, vừa nhìn thấy Hàn Phong bị đánh bay nhất thời sắc mặt cũng trở nên trắng bệch.

Bất quá, nàng còn chưa kịp động thân trở lại, bên kia đã nghe thấy tiếng Hàn Phong la lên:

- Đi! Không cần lo cho ta!

- Hay thật, chết đến nơi còn có tâm tình để ý tới sống chết của người khác, ta không biết nên khen người ngốc hay đa tình đây?

Một trong ba gã hắc bào bước tới trước người Hàn Phong, nhìn hắn nằm trên mặt đất cười nhạt nói.

Mà Đường Vũ Nhunghe được thanh âm Hàn Phong, trong lòng tuy không muốn rời đi chút nào nhưng nàng biết lúc này không được lựa chọn. Vì vậy không thể làm gì khác hơn là cố nén bi thống, không dám quay đầu lại mà chạy thẳng ra ngoài rừng.

Giờ khắc này, trong lòng nàng vô cùng đau khổ...

Mà gã hắc bào thấy Đường Vũ Nhu bỏ lại Hàn Phong, không hề ngoái đầu rời đi, trên mặt càng lộ dáng tươi cười đắc ý, trêu tức nói:

- Người xem, tiểu tình nhân của người ngay cả tính mạng người cũng không để tâm tới, uống cho người che chở nàng như vậy, lẽ nào người không thấy thất vọng, không chút đau khổ?

Dừng lời, hắc bào nhân lại tiếp tục cười nhạt nói:

- Bất quá người yên tâm, dù gì nàng cũng là tiểu tình nhân của người, ta sẽ bắt nàng lại chôn cùng người luôn. Ha ha!

Nói xong, hắc bào nhân liền ra hiệu cho một người phía sau, người này liền lập tức đuổi theo hướng Đường Vũ Nhu.

Hàn Phong tự nhiên rõ ràng, lấy thực lực của Đường Vũ Nhu tự nhiên không thể chạy thoát khỏi những người này truy kích.

Tuy rằng, hần bị ba người này liên thủ đánh trúng một kích, nhưng đồng thời cũng phát hiện ra chỗ cổ quái.

Lúc mới đầu, Hàn Phong cũng bị mấy người này thể hiện thực lực Thiên giai dọa hoảng sợ giật mình.

Mà khi biết được bốn người đến từ Võ Hoàng Điện, trong lòng lại mọc lên một tia nghi hoặc, hơn nữa khi hần dùng Long Bào Hao trong nháy mắt đánh chết một người, mỗi nghi hoặc trong lòng càng thêm nặng.

Nhưng từ đầu tới giờ hần vẫn không có thời gian để suy ngẫm về cổ ý niệm cổ quái trong đầu này.

Mà ngay vừa rồi, khi hần chịu một kích liên thủ của ba người, dùng nhìn hần hiện tại rất chật vật, nhưng chỉ là biểu hiện ra bên ngoài mà thôi.

Kỳ thực, công kích do ba người liên thủ cũng không chân chính tạo thành thương tổn gì quá lớn cho Hàn Phong. Mặc dù vừa rồi phun ra một ngụm máu tươi, bất quá cũng chỉ là chút động tác khiến cho khí tức trong cơ thể bị xáo trộn rồi phun ra mà thôi.

Bởi vậy, lúc này nhìn Hàn Phong thoảng như rất chật vật, nhưng trên thực tế hần lại không hề chịu chút thương tổn thực chất nào.

Mà giờ khắc này, hần cũng hiểu được, ba người trước mắt này, tính thêm cả gã hắc bào bị hần dùng Long Bào Hao giết chết kia cũng không phải cường giả Thiên giai chân chính.

Tuy rằng thực lực bốn người biểu hiện ra ngoài xác thực rất giống với cường giả Thiên giai nhưng bằng tinh thần lực siêu cường của mình, Hàn Phong vẫn phát hiện được có chỗ bất đồng.

Đương nhiên, so sánh với cường giả ngụy Thiên giai như Địa Tá và Lâm Hà lúc trước Hàn Phong gặp được mà nói, ba người trước mắt này không thể nghi ngờ là cường đại hơn, cường đại hơn còn được biểu hiện ở chỗ, cả ba người đều có được tiên thiên đấu khí như cường giả Thiên giai chân chính.

Không sai, tiên thiên đấu khí là một tiêu chí hết sức quan trọng của cường giả Thiên giai, lúc trước Địa Chu, Địa Tá, bao gồm cả Lâm Hà của Lâm gia.

Thực lực của ba người này mặc dù mạnh hơn rất nhiều so với những võ giả Địa giai khác, nhưng bọn họ vẫn không có tiên thiên đấu khí.

Chính vì như vậy, Hàn Phong mới có thể gọi bọn họ là cường giả ngụy Thiên giai.

Mà ngụy Thiên giai cũng giống như tất cả những võ giả Địa giai khác, dù có cường đại tới đâu cũng không thể đánh đồng với cường giả Thiên giai chân chính.

Bởi vậy Hàn Phong tin tưởng dù Võ Hoàng Điện có thể chế tạo bao nhiêu cường giả ngụy Thiên giai đi nữa, cũng không có khả năng tạo thành uy hiếp chân chính.

Bất quá ba người trước mắt này lại khác biệt, bọn họ xác thực có được tiên thiên đấu khí hàng thật giá thật.

Theo lý thuyết, lực lượng của bọn họ đã có thể sánh ngang với cường giả Thiên giai rồi.

Nhưng với vô vàn bí thuật quỷ dị của Võ Hoàng Điện, ba người trước mắt căn bản không chỉ có điểm ấy thực lực được, hoặc giả có thể nói, gã hắc bào nhân lúc trước cũng không thể đơn giản bị Hàn Phong một kích tiêu diệt được.

Đương nhiên, nghi hoặc này cũng không làm khó được Hàn Phong bao lâu, chỉ trong thời gian nháy mắt, Hàn Phong liền tìm ra được chỗ khác biệt của ba người. Tất cả những cường giả Thiên giai đều biết, quá trình từ Địa giai tiến vào Thiên giai, bước đầu tiên phải làm chính là chuyển hóa đấu khí thành tiên thiên đấu khí.

Bước thứ hai, mỗi cường giả Thiên giai trước khi thăng cấp đều phải trải qua cảm ngộ quy luật thiên địa.

Nghĩa là phải chân chính nắm giữ quy luật thiên địa mới có thể tùy tâm sử dụng tiên thiên đấu khí.

Nhưng ba người trước mắt này hiển nhiên không phải dựa theo trình tự tu luyện thông thường mà là dựa vào bí thuật và huyết tể của Võ Hoàng Điện cường ngạnh thăng cấp.

Bởi vậy ba người căn bản không có cơ hội cảm ngộ quy luật thiên địa, tự nhiên cũng không thể chân chính trở thành cường giả Thiên giai. Sau khi hiểu thông điểm này, Hàn Phong cũng nhận không được thở phào nhẹ nhõm.

Hoàn hảo không phải là cường giả Thiên giai chân chính, bằng không nếu lần này Võ Hoàng Điện phái bốn gã cường giả Thiên giai tới vẫn không diệt được hắn, không chừng lúc nào Võ Hoàng Điện lại phái tới tám tên, thậm chí càng nhiều hơn tới nhằm tập kích hắn.

Chuyện này không phải là không thể, hắn lại nghĩ tới Lý Thần hai mươi năm trước cũng vì bị người ta đả thương mà trở thành như vậy. Nếu không phải vận khí tốt gặp được hắn, phỏng chừng đời này Lý Thần vẫn còn tiếp tục phải lưu lạc. Bất quá, Hàn Phong đối với thực lực của Võ Hoàng Điện, ngược lại càng ngày càng thấy kinh ngạc.

Võ Hoàng Điện đến tột cùng là dạng tồn tại thế nào, dĩ nhiên có được năng lực đáng sợ như vậy, thủ đoạn mỗi lần lại mạnh hơn mỗi lần, liên miên không dứt.

Trong lòng tuy rằng kinh ngạc nhưng Hàn Phong căn bản không kịp nghĩ nhiều, vì trước mắt đã có một gã hắc bào đuổi theo phía Đường Vũ Nhu.

Hàn Phong cũng thừa dịp đối phương nói chuyện tranh thủ điều chỉnh khí tức thật tốt, dưới tình huống tên hắc bào kia không chú ý, Hàn Phong liền dùng lượng đấu khí ít ỏi vừa khôi phục lại được chạy nhanh về phía Đường Vũ Nhu đang thoát đi.

Gã hắc bào nhìn thấy động tác của Hàn Phong cảm thấy vô cùng sửng sốt, vừa rồi một kích do ba người bọn họ liên thủ rõ ràng đã đánh Hàn Phong thành trọng thương, vì sao lúc này trông Hàn Phong giống như không chịu bất kể chút thương tổn nào.

Vốn cho rằng thắng lợi đã nắm chắc trong tay, không nghĩ tới lại để cho Hàn Phong chạy mất, chuyện này khiến cho gã hắc bào nhất thời không thể bình tĩnh trở lại.

Trên khuôn mặt bình thản đột nhiên hiện lên một tia tức giận, rồi lập tức nhắm phía Hàn Phong chạy đi truy đuổi tới.

Chẳng qua lúc này Hàn Phong đang lo lắng tới an nguy của Đường Vũ Nhu, nên lượng đấu khí ít ỏi cũng được hắn sử dụng cực hạn, lại phối hợp với lực lượng mạnh mẽ của cơ thể tận lực thi triển Thốn ảnh.

Chỉ trong mấy lần hô hấp Hàn Phong đã vượt qua gã hắc bào đang đuổi theo trước rồi trong khoảnh khắc đi tới trước người Đường Vũ Nhu.

Thấy Hàn Phong xuất hiện, sắc mặt vốn băng lãnh của Đường Vũ Nhu cũng hiện lên một tia vui mừng, lập tức hài lòng nói:

- Hàn Phong, người không việc gì chứ?

Khẽ gạt đầu, Hàn Phong lại cười khổ nói:

- Chúng ta nhanh một chút, bằng không một lúc nữa bị bọn họ đuổi kịp sẽ có chuyện rồi! Nắm chặt ta!

Hàn Phong quát khẽ một tiếng, trực tiếp kéo Đường Vũ Nhu đang chạy gấp vào trong lòng, Đường Vũ Nhu cũng rất phối hợp, không hề phản kháng.

Một tay ôm chặt lấy Đường Vũ Nhu, tay còn lại Hàn Phong lấy ra một bình nhỏ, không cần nhìn trực tiếp đổ ra một viên dược hoàn, sau đó cho vào miệng.

Dược hoàn có tên Tăng Khí Đan, là thứ thường ngày Hàn Phong luyện chế nhằm chuẩn bị cho những tình huống bất thường, vừa hay liền có dịp phát huy công dụng.

Tăng Khí Đan vừa vào trong miệng, Hàn Phong còn chưa kịp cảm giác đã hòa tan ra, tụ thành một đạo năng lượng tinh thuần vô cùng, chảy vào cơ thể Hàn Phong.

Cổ năng lượng tinh thuần này mang đến cho thân thể gần cạn khô của Hàn Phong một tia thanh mát.

Nhất thời, Hàn Phong phấn chấn tinh thần, tựa hồ dấu khí biến mất đã trở lại trên người, tuy rằng chỉ có một phần nhỏ nhưng cũng đủ cho hắn rời khỏi phiền sơn lâm này mà không bị đuổi kịp. Ôm Đường Vũ Nhu, Hàn Phong không quay đầu lại, qua mấy lần hô hấp liền ra tới ngoại vi phiền rừng này.

Hàn Phong cũng cảm giác tới đây cổ lực lượng thần bí kia tựa hồ có chút yếu bớt, áp lực trên người cũng giảm hẳn.

Bất quá, hiện tại ba người phía sau hiển nhiên cũng không muốn cho Hàn Phong chạy thoát thành công, vì vậy cũng đẩy nhanh tốc độ đuổi theo.

- Tiểu tử, không nghĩ tới trong Tự Linh Trận này người vẫn có thể giãy dụa khỏe như vậy, bất quá ta tuyệt đối sẽ không cho người rời khỏi nơi này! Chịu chết đi!

Một gã hắc bào phía sau thấy Hàn Phong sắp thoát đi, sắc mặt không khỏi giận dữ. Nếu như ngày hôm nay để tiểu tử này đào tẩu, khi hắn trở về chắc chắn sẽ bị những sứ giả khác cười đến rụng răng, đây là điều hắn không thể dễ dàng tha thứ.

Nghĩ đến đây, gã hắc bào nhân liền bất chấp mọi thứ, dấu khí trong cơ thể một lần nữa được hắn phát động tới tận cùng, rốt cuộc khi Hàn Phong còn kém vài bước liền ra khỏi sơn lâm, hung hăng kích tới phía sau Hàn Phong.

Một kích này so với lúc trước còn muốn tàn nhẫn hơn nhiều.

Lần này, Hàn Phong không có chút phòng ngự nào, bị thương cũng là sự thực, máu từ trong miệng tràn ra, có một chút còn vương lại trên mặt Đường Vũ Nhu.

Mà lượng dấu khí Hàn Phong vất vả lắm mới tụ tập được lần thứ hai bị đánh tan không còn.

...

Một quyền này của gã hắc bào mặc dù uy lực không lớn bằng ba người lúc trước liên thủ nhưng dùng vào trạng thái hiện tại của Hàn Phong, trúng phải một quyền bạo liệt như vậy cũng có chút ăn không tiêu.

Kim nguyên chi thể tuy rằng mười phần cường đại nhưng cũng không phải vô địch. Hơn nữa Hàn Phong lại dồn toàn bộ lực lượng vào hai chân, phương diện phòng ngự tự nhiên rất sơ hở.

Bởi vậy, một kích kia của gã hắc bào ngược lại khiến Hàn Phong bị thương thực sự, chẳng qua Hàn Phong cố nén đau đớn trong lòng, cắn răng ôm chặt Đường Vũ Nhu.

Thân thể nương theo lực đạo của gã hắc bào bắn ra khỏi cánh rừng.

Vừa ra khỏi cánh rừng, nhất thời uy áp tác động vào cơ thể Hàn Phong hoàn toàn biến mất không còn.

Trong lòng Hàn Phong vui vẻ, quả nhiên là vậy, hắn nhanh chóng vận chuyển tiên thiên đấu khí, nhất thời điên cuồng hấp thu năng lượng xung quanh, chỉ trong chốc lát, nguyên bản đấu khí bị tiêu thất hoàn toàn lại một lần nữa ngưng tụ trên người hắn.

Tuy rằng, chỉ có không được nửa thành đấu khí, nhưng với tình cảnh Hàn Phong hiện tại mà nói quả thực vô cùng may mắn.

Có một tia đấu khí gia trì, Hàn Phong cường chế thương thế, thân hình nhất thời bạo phát, dùng tốc độ nhanh nhất có thể chạy về gấp về phía trước.

Gã hắc bào phía sau mắt thấy con mồi ngay trước mắt còn để mất, sắc mặt không khỏi buồn bực, cả giận quay sang nói với hai tên còn lại:

- Đuổi! Ngày hôm nay vô luận như thế nào cũng phải bắt bằng được tiểu tử này.

Hai người kia nghe vậy cũng không nhiều động tức dư thừa, nhanh chóng triển khai toàn bộ đấu khí, cùng nhau đuổi theo Hàn Phong.

Hàn Phong không cần nhìn lại nhưng cảm nhận rất rõ phía sau có ba đạo khí tức đuổi theo không buông.

Đường Vũ Nhu trong lòng Hàn Phong, tựa hồ tiếp xúc thân mật với hắn đã thành thói quen, ngửa mặt nhìn lên, đôi mắt đẹp lẳng lẳng nhìn lên Hàn Phong, sắc mặt không lộ chút biểu tình.

Khi nàng nhìn thấy trên khoe miệng Hàn Phong không ngừng tràn ra máu tươi, sắc mặt biến nhanh, vội vàng hỏi:

- Hàn Phong, người bị thương?

Hàn Phong hơi gật đầu, cũng không nói lời nào. Lúc này hắn đang cố nén khí huyết đang cuộn trào trong cơ thể, một đường chạy trời chết, căn bản không có khí lực dư thừa mà nói chuyện.

Thấy Hàn Phong cật lực như vậy, ánh mắt Đường Vũ Nhu hiện lên một tia yêu thương, không khỏi nói:

- Người để ta xuống đi, dùng năng lực một mình người hắn có thể chạy thoát khỏi bọn họ truy sát...

Hàn Phong không trả lời, cũng không cúi xuống nhìn Đường Vũ Nhu, chẳng qua cánh tay ôm Đường Vũ Nhu lại xiết chặt thêm, ra hiệu hắn sẽ không buông nàng.

Cảm thụ được điều này, chẳng biết tại sao trong lòng Đường Vũ Nhu lần đầu tiên mọc lên một cỗ ý niệm trước nay chưa từng có, cứ muốn mãi được người nam nhân này ôm vào trong lòng ngực hắn.

Bất quá, tính cách của Đường Vũ Nhu đã định trước nàng khác với những nữ bình thường, ý niệm này chẳng qua chỉ thoáng hiện trong đầu rồi chớp mắt liền tỉnh táo lại.

Nàng rất rõ ràng, hiện tại bọn họ đang trong cảnh sinh tử, nếu Hàn Phong không muốn buông tay, nàng cũng chỉ có thể cực lực bảo trì thân thể bất động, tránh làm ảnh hưởng tới Hàn Phong.

Bất quá, vào thời khắc này, Đường Vũ Nhu đột nhiên cảm thấy thân thể như phát trướng, tựa hồ có gì đó đang nháo loạn trong cơ thể nàng.

Loại cảm giác quái dị này khiến trong lòng nàng cả kinh, nhưng do không muốn ảnh hưởng tới Hàn Phong, Đường Vũ Nhu không thể làm gì khác hơn là im lặng.

Tốc độ Hàn Phong rất nhanh, mặc dù chỉ có nửa thành đấu khí nhưng được hắn gia chú toàn bộ ở hai chân cho nên tốc độ không hề thua kém so với ba người phía sau.

Nhưng vẫn không thể dứt được ba người đối phương.

Cứ như vậy, Hàn Phong ôm Đường Vũ Nhu một đường chạy gấp phía trước, còn phía sau hơn mười thước có ba gã hắc bào đuổi theo không ngừng.

- Tiểu tử này rõ ràng đã bị thương nặng, không biết hắn lấy đâu ra lực lượng mà tốc độ còn nhanh như vậy!

Một gã hắc bào có chút kinh ngạc nói.

Một tên bên cạnh hô lên:

- Đại ca, người xem tốc độ tiểu tử kia tựa hồ đang chậm lại!

codon.tra

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

350. Chương 332: Ngàn Dặm Đào Vong.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

- Hừ! Lúc này xem người chạy được nữa không.

Gã hắc bào nghe được cũng phát hiện ra tốc độ Hàn Phong dường như đang bắt đầu suy giảm, không khỏi cười lạnh nói:

- Thiên Di, Thiên Thối, một hồi nữa chờ tốc độ tiểu tử kia chậm lại, hai người các người liền chặn phía trước, không cho tiểu tử này chạy thoát...

Hai gã hắc bào nghe tiếng rồi cùng xác nhận.

Tình huống của Hàn Phong, trước khi ba người kia phát hiện, Đường Vũ Nhu vẫn được hắc ô trong lòng đã sớm phát hiện được dị trạng của hắn.

- Hàn Phong, người thả ta xuống đây đi! Nếu cứ tiếp tục thế này, chúng ta ai cũng không thoát được...

Đường Vũ Nhu nhìn Hàn Phong khẩn thiết nói.

Chẳng qua, Hàn Phong lúc này ngay cả gạt đầu cũng không còn khí lực, hiện tại hắn chỉ còn dựa vào một cổ chấp niệm đó là không ngừng chạy trốn.

Nếu như không phải cửu chuyển tiên thiên đầu khí có năng lực khôi phục lạ thường, chỉ sợ cũng không đủ cho hắn chống đỡ tới hiện tại.

Bất quá, Đường Vũ Nhu hiển nhiên đã đặt quyết tâm không muốn tiếp tục liên lụy đến Hàn Phong, vì vậy nàng nguyên vốn bất động trong lòng Hàn Phong đột nhiên hơi động, như muốn giãy khỏi ngực Hàn Phong.

Cảm thụ được cử động của Đường Vũ Nhu, lực lượng bản thân Hàn Phong còn lại không nhiều lắm nhưng hắn cũng không muốn vì vậy mà buông bỏ Đường Vũ Nhu.

Thế nên khi Đường Vũ Nhu vờ giãy mình, hai tay Hàn Phong lại một lần nữa ôm chặt, đồng thời trầm sắc mặt, tức giận nói:

- An tĩnh một chút cho ta, đừng có lộn xộn, ta sẽ không buông nàng!

Chợt nghe Hàn Phong quát, Đường Vũ Nhu nguyên bản muốn thoát khỏi ngực hắn đột nhiên đình chỉ động tác, đôi mắt đẹp chăm chú nhìn lên Hàn Phong.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy bộ dáng Hàn Phong lúc tức giận, hơn nữa còn là tức giận với nàng, bất quá trong lòng Đường Vũ Nhu lại không có nửa điểm buồn bực.

Yên lặng một hồi, Đường Vũ Nhu đột nhiên vươn ngọc thủ, nhẹ nhàng quàng qua phía sau lưng Hàn Phong, đồng thời áp mặt vào khuôn ngực ấm áp của hắn.

Một cỗ nhịp tim đập gấp gáp mà mạnh mẽ lập tức truyền vào tai nàng.

Bất quá lúc này Hàn Phong căn bản không có tinh lực chú ý tới biến hóa của mỹ nhân trong lòng, chỉ một câu la rầy vừa rồi cũng tiêu hao rất nhiều khí lực của hắn rồi.

Bởi vậy cỗ khí tức đang nhộn nhạo trong cơ thể hắn lúc này càng thêm hỗn loạn.

Chẳng qua, vì không muốn Đường Vũ Nhu tiếp tục có suy nghĩ muốn thoát xuống, Hàn Phong chỉ có thể cắn răng nuốt lại vào trong bụng.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng hơi chút cười khổ, đã chạy như này một ngày đêm, thế nào mà ba người kia vẫn đuổi theo hắn không tha. Cứ theo đà này, chỉ sợ không bao lâu sau hai người bọn họ không thể tiếp tục được nữa.

Hàn Phong cũng không phải người chỉ biết ngồi chờ chết, hắn còn chưa muốn chết, lão Thiên cho hắn ngoài ý sống lại, hắn cũng không muốn tấn bi kịch của kiếp trước lại tiếp diễn một lần nữa.

Nếu như hắn chết, như vậy Huyền Thiên Tông sẽ ra sao?

Nhóm người Lâm Nguyệt và Tiêu Linh ở Huyền Thiên Tông sẽ ra sao?

Còn có lão đạo sĩ, Trầm Ngọc, những người này sẽ ra sao?

Quan trọng nhất, nếu như Huyền Thiên Tông ngã, vậy cả Hàn gia và phụ thân cũng sẽ lọt vào trong báo thù.

Hắn tuyệt sẽ không mở mắt trừng trừng nhìn loại chuyện này phát sinh một lần nữa.

Nghĩ đến đây, Hàn Phong nhất thời cắn răng một cái.

Đột nhiên, nguyên bản thân thể Hàn Phong đã suy nhược bất kham đột nhiên bộc phát ra cỗ khí tức trước nay chưa từng có.

Ngoại trừ Đường Vũ Nhu trong lòng Hàn Phong còn có ba gã hắc bào đuổi theo không dừng trong lúc nhất thời đều kinh ngạc nhìn Hàn Phong.

- Tiểu tử này xảy ra chuyện gì? Rõ ràng trước đó đã sắp không chống đỡ nổi, cỗ khí tức này lại từ đâu mà tới?

Gã hắc bào giật mình nói.

Nhưng hai người Thiên Dị và Thiên Thối bên cạnh cũng không biết ra sao, căn bản không biết trả lời thế nào.

Mà Đường Vũ Nhu lúc này tuy rằng trong lòng cũng hết sức kinh ngạc nhưng nàng lại sợ làm ảnh hưởng tới Hàn Phong thế nên cũng không dám nói gì.

Đột nhiên bạo phát khí tức khiến cho tốc độ của Hàn Phong tăng lên rất nhiều.

Bất quá Hàn Phong tuyệt không vì vậy mà cảm thấy hài lòng, chỉ có chính hắn mới hiểu rõ tình huống của cơ thể mình nhất.

Biến hóa này của hắn không phải ngẫu nhiên xuất hiện, mà do hắn triệt để kích phát năng lượng ẩn tàng nơi sâu nhất trong cơ thể.

Những năng lượng này là những năng lượng tinh thuần nhất trong lúc võ giả tu luyện dần tích tụ mà thành.

Những năng lượng này là bồi dưỡng cho võ giả dùng để cường hóa kinh mạch toàn thân, dưới tình huống bình thường không thể khống chế.

Mà Hàn Phong lúc này chính là dùng một loại kiểu như tăng nguyên thuật có từ kiếp trước, dùng để kích thích sau đó có thể khống chế được những năng lượng này trong thời gian ngắn.

Nhưng tăng nguyên thuật cũng không phải vạn năng. Bởi vì một khi những năng lượng này bị dùng hết đồng nghĩa với việc kinh mạch trong cơ thể Hàn Phong mất đi năng lượng bảo hộ, từ đó trở thành mười phần yếu ớt.

Hơn nữa hiện tại hắn đang vận chuyển đấu khí với cường độ cao, rất dễ làm gãy đoạn kinh mạch trong cơ thể.

Chẳng qua, trong tình cảnh này Hàn Phong đã không còn lựa chọn nào khác nữa.

Theo Hàn Phong dùng tăng nguyên thuật tăng cường đầu khí, tốc độ của hắn một lần nữa đề cao, hơn nữa mơ hồ bỏ qua ba người phía sau.

Bất quá, Hàn Phong còn chưa kịp vui mừng thì tình cảnh đột nhiên xuất hiện trước mắt khiến tâm trạng hắn một lần nữa chìm xuống.

Mà hắn cũng phải dừng bước lại, cẩn thận quan sát.

Lúc này, một vực sâu rộng chừng ba mươi trượng xuất hiện ngay trước mắt Hàn Phong.

Hàn Phong và Đường Vũ Nhu đều nhìn rõ vực sâu trước mắt này hầu như không thể vượt qua, trong lòng cả hai người đều nặng nề không ngớt.

Mặc dù Hàn Phong có ở thời kỳ toàn thịnh, hắn cũng không có khả năng một mình lướt qua vực sâu này, đừng nói tới trạng thái hiện tại của hắn.

Đường Vũ Nhu cũng biết rõ tình cảnh hiện tại của cả hai, nhưng nàng cũng không có bất luận chút kinh hãi nào, chỉ nhẹ giọng nói:

- Thả ta xuống đây đi.

Nghe vậy, Hàn Phong cũng bất đắc dĩ cười khổ một tiếng rồi buông Đường Vũ Nhu vẫn ôm chặt trong lòng xuống.

Hơi chỉnh lại y phục và mái tóc một chút, trên mặt Đường Vũ Nhu vẫn còn lưu lại vẻ phiếm hồng nhàn nhạt.

Hiển nhiên là vì vẫn bị vẫn bị Hàn Phong ôm suốt đoạn đường.

Mà vào thời khắc này, ba gã hắc bào phía sau đã đuổi tới, dừng lại trước người Hàn Phong và Đường Vũ Nhu.

Ba người cũng thấy được vực sâu phía trước không thể vượt qua, gã hắc bào dẫn đầu không khỏi cười lạnh nói:

- Xem ra lão Thiên thật đúng là không quan tâm ngươi, vốn cho rằng hôm nay bị ngươi may mắn thoát được, không nghĩ tới cuối cùng ngươi vẫn rơi vào tay chúng ta. Xem ngươi trái lại nên thúc thủ chịu trời, đỡ cho ba người chúng ta phải động thủ.

Hàn Phong lạnh lùng nhìn ba người trước mặt, trầm ngâm một hồi rồi mới lên tiếng:

- Nếu đã không thể chạy thoát, ta cũng đành chấp nhận, bất quá ngươi có thể nói cho ta biết, Võ Hoàng Điện các ngươi đến tột cùng là có mục đích gì, vì sao mấy năm nay vẫn không ngừng tập kích Tứ các, những năm trước còn trợ giúp Lâm gia mưu phản?

Nghe vậy, gã hắc bào nhân dẫn đầu liền sững sốt, lập tức cười nhạt nói:

- Muốn tìm hiểu sự tình Võ Hoàng Điện chúng ta, chờ ngươi chết đi ta sẽ nói cho ngươi biết!

Nghe được gã hắc bào này trả lời, trong mắt Hàn Phong rõ ràng hiện lên vẻ thất vọng.

Mà ngay khi gã hắc bào chuẩn bị động thủ, Hàn Phong lại làm ra cử động khiến mọi người phải thất kinh.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

351. Chương 333: Tuyệt Địa Phùng Sinh. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đả tự: Bạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Ngay khi gã hắc bào chuẩn bị động thủ bắt giữ Hàn Phong.

Hàn Phong đột nhiên xoay người, một lần nữa thuận lợi ôm Đường Vũ Nhu vào lòng, đồng thời thấp giọng nói:

- Năm chặt ta!

Đường Vũ Nhu tuyệt không biết Hàn Phong muốn làm gì, nhưng đối với hắn nàng chưa bao giờ phải hoài nghi, vì vậy không chút do dự nắm chặt lấy Hàn Phong.

Tiếp theo, trong ánh mắt khiếp sợ của ba người, thân hình Hàn Phong nhảy mạnh, ôm theo cả người Đường Vũ Nhu nhảy xuống vực sâu không thấy đáy.

Tên hắc bào vừa thấy thế, sắc mặt nhất thời biến đổi, vội vàng lắc mình vọt tới chỗ Hàn Phong.

Chẳng qua hắn cũng không nghĩ tới Hàn Phong lại điên cuồng như vậy, cuối cùng vẫn chậm một bước, còn chưa kịp bắt được Hàn Phong thì Hàn Phong đã biến mất trong tầm mắt của ba người.

Âm trầm nhìn Hàn Phong nhảy xuống vực sâu, Thiên Dị phía sau liền lập tức hỏi:

- Đại ca, chúng ta làm sao bây giờ?

Gã hắc bào vẫn âm trầm nhìn xuống một mảnh trắng xóa dưới vực sâu, vẻ mặt hơi chút lo lắng nói:

- Nguyên bản tổng điện yêu cầu chúng ta tận lực bắt giữ hắn, nhưng không nghĩ tới tiểu tử này dĩ nhiên chọn cách tự sát, như vậy không thể trách được chúng ta, khi quay về liền nói rõ việc này cho tổng điện, tin tưởng hắn sẽ không trách tội chúng ta.

Thiên Dị và Thiên Thối nghe vậy cũng lần lượt gật đầu, tiếp theo ba người chờ đợi thêm chốc lát, xác nhận khí tức Hàn Phong đã biến mất, lúc này mới rời đi.

Trong suy nghĩ của bọn hắn, mặc dù cường giả thiên giai ở thời kỳ toàn thịnh rơi xuống trong miệng vực sâu vạn trượng này cũng không có một phần vạn cơ hội sống sót.

Chớ nói chi Hàn Phong đã như nỗ mạnh hết đà, lại còn vướng thêm Đường Vũ Nhu chỉ có đầu khí Địa giai.

Mà lúc này, Hàn Phong ôm Đường Vũ Nhu, thân thể hai người rơi xuống với tốc độ cực nhanh.

Kinh phong lạnh thấu xương thổi qua hai bên, hai tay Đường Vũ Nhu lúc này ôm chặt lấy Hàn Phong, sắc mặt có chút trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền.

Mặc dù tính tình nàng quen lãnh đạm, hơn nữa lúc trước cũng cho rằng lần này phải chết không thể nghi ngờ, thế nên nàng đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.

Nhưng nàng tuyệt không nghĩ tới, tại thời khắc tối hậu Hàn Phong dĩ nhiên lại chọn nhảy xuống vực sâu không thấy đáy này.

Thoáng cúi đầu xuống nhìn, phía dưới hoàn toàn bao phủ bởi sương trắng, căn bản không nhìn thấy rõ tình hình ra sao.

Bên tai không ngừng truyền tới tiếng kinh phong gào thét khiến nàng không khỏi khó chịu, mái tóc đen bị gió thổi tán loạn, trong đó có một phần đánh vào trên mặt Hàn Phong.

Nhưng Hàn Phong lại không chút lưu ý những thứ này. Bây giờ hai mắt hắn không ngừng quan sát xung quanh, nhưng vì đang rơi xuống quá nhanh nên cả hai mắt đã đỏ lên.

Hàn Phong không phải loại người ngồi chờ chết, trong nháy mắt trước khi hắn nhảy xuống vực sâu, hắn đã có chủ ý.

Bằng không, cho dù Hàn Phong biết rõ không địch lại ba gã hắc bào nhưng hắn cũng sẽ không lựa chọn phương pháp tự sát ngu ngốc như vậy.

Lại thêm một lát, Hàn Phong cảm giác thân thể rơi xuống đã tới cực hạn trong tính toán, vì vậy dưới thân tình không hiểu của Đường Vũ Nhu, Hàn Phong chợt hướng về một bên vách đá trụi lõi đánh ra một quyền.

Quyền đầu như trong tưởng tượng, nháy mắt liền cắm sâu trong vách đá.

Thế nhưng tốc độ Hàn Phong rơi xuống quá nhanh, vách đá không thể chịu được trọng lượng hai người kéo xuống, rất nhanh liền vỡ nát.

Bất quá, cũng chính vì vậy, thân hình hai người Hàn Phong gặp được trở lực, tốc độ rơi xuống rõ ràng chậm hơn một chút.

Chẳng qua, kêu lên một tiếng đau đớn, Hàn Phong cảm giác trên cánh tay mình truyền tới cảm giác đau rất, nhưng cũng không phải do Hàn Phong đánh vào vách đá rồi dẫn tới rách da.

Hiện tại, thân thể hần đã đạt được kim nguyên chi thể, dưới tình huống bình thường rất khó có thể làm hần bị thương ngoài da.

Trừ phi dùng tới thần binh hoặc cường giả có đấu khí vượt xa trình độ của hần mới có thể tạo thành thương tổn dạng này.

Chẳng qua, tuy rằng kim nguyên chi thể mười phần cường đại nhưng vẫn không phải vạn năng.

Hàn Phong vừa rồi bị gã hắc bào nhân đánh trúng, bản thân đã bị trọng thương.

Hơn nữa lại sử dụng tăng nguyên thuật, khiến kinh mạch trong cơ thể không còn bất luận bảo hộ nào.

Có thể nói hiện tại thân thể hần đang trong trạng thái vô cùng yếu đuối.

Mà một quyền này của Hàn Phong mặc dù không thấy chút thương tổn ngoài da nào thế nhưng khi đánh vào vách đá, sinh ra trở lực cực lớn lại khiến cỗ khí tức vốn đang xao động trong cơ thể hần lại nặng thêm một phần.

Bất quá, Hàn Phong cũng không để ý nhiều, dù sao điểm ấy thương tổn so sánh với tính mạng hai người mà nói quả thực nhỏ bé không đáng nhắc tới.

Vì vậy, cách mỗi đoạn thời gian ngắn, Hàn Phong liền đánh ra một quyền vào vách đá.

Mỗi một quyền đều giúp tốc độ rơi xuống của hai người giảm đi một chút.

Qua không lâu, Hàn Phong cũng không nhớ được mình đánh ra bao nhiêu quyền, lúc này nắm đấm của hần đã mất đi tri giác, hơn nữa một lần như vậy cánh tay của hần lại phải chịu lực phản chấn rất lớn, thương thể trong cơ thể lại nặng thêm một phần.

Thậm chí, tới về sau Hàn Phong đã cảm nhận thấy một phần nhỏ kinh mạch trong cơ thể bị đoạn gãy, những cơn đau truyền ra từ trong cơ thể khiến Hàn Phong phải cắn môi chịu đựng.

Vài giọt máu tươi cũng từ đó văng ra, trùng hợp vương lại trên khuôn mặt tái nhợt của Đường Vũ Nhu.

Đường Vũ Nhu cũng không ngốc, rất nhanh liền hiểu được hành động của Hàn Phong, lúc này là lúc đặt cược tính mệnh cả hai người nên nàng cũng không quấy rầy hần.

Bất quá chứng kiến Hàn Phong liều mạng tìm hãm tốc độ rơi xuống mà bất chấp đau đớn, Đường Vũ Nhu cảm giác yêu thương vô cùng.

- Ném ta ra đi! Như vậy ngươi sẽ dễ dàng hơn một chút, nói không chừng vẫn còn cơ hội sống sót.

Trong lòng Đường Vũ Nhu một lần nữa khôi phục bình tĩnh, chậm rãi nói.

- Đừng nói ngu ngốc nữa, mặc dù đấu khí của ta đã cạn nhưng tình huống cơ thể ta rất đặc thù, vẫn có thể kiên trì tới cùng.

Thanh âm Hàn Phong có chút khan khan nhưng tay trái của hần vẫn ôm chặt lấy Đường Vũ Nhu, không hề có chút ý định buông ra.

Đường Vũ Nhu thấy Hàn Phong nói vậy liền cắn chặt môi, không nói thêm một lời nào nữa, chẳng qua ánh mắt vẫn chăm chú nhìn lên khuôn mặt Hàn Phong.

Lúc này, so với trước đó tốc độ rơi xuống của hai người đã chậm hơn rất nhiều, bất quá tay phải Hàn Phong đã dần như tê cứng.

Không biết qua bao lâu, hai người nhảy xuống vực sâu cũng được một đoạn thời gian nhưng vẫn chưa thấy chút dấu hiệu nào tới đây.

Trong lòng Hàn Phong ngược lại có chút lo lắng, rất sợ vực sâu này không có tận cùng, bằng không với hiện trạng thân thể hần cũng ăn không tiêu.

May là trời không phụ kẻ có lòng, dường như cuối cùng lão Thiên cũng nghe được tiếng lòng của Hàn Phong.

Hàn Phong đánh tiếp ra vài quyền, tốc độ tiếp tục giảm xuống, Đường Vũ Nhu một mực quan sát phía dưới đột nhiên kinh hãi hô lên:

- Hàn Phong, mau nhìn, sắp đến mặt đất rồi.

Nghe vậy, Hàn Phong cũng bớt chút thời gian liếc nhìn xuống phía dưới.

Quả nhiên khi hai người rơi xuyên qua màn sương trắng, một mảnh rừng rậm khô vàng lập tức xuất hiện trước mắt hai người.

Nhìn tới đây, tinh thần Hàn Phong cũng phấn chấn hẳn lên.

Động tác trên tay vẫn không dừng, trái lại càng liên tiếp vung quyền, làm giảm tốc độ hai người rơi xuống.

Chỉ trong chốc lát, phiến rừng rậm khô vàng ngày càng mở rộng trước mắt hai người.

Thấy vậy, Hàn Phong cũng lập tức lên tiếng nói:

- Lực lượng của ta sắp cạn rồi, kế tiếp trông cậy ở nàng thôi.

Nghe vậy, Đường Vũ Nhu cũng gật đầu, từ lúc gặp phải mấy người hắc bào tới giờ, vẫn luôn là Hàn Phong đưa nàng chạy trốn, bởi vậy Đường Vũ Nhu thực tế vẫn chưa tổn hao chút khí lực nào.

Nhiều lắm cũng chỉ bị Tụ Hồn Trận ảnh hưởng hao tổn một chút dấu khí của nàng mà thôi.

Bất quá nhiều đó vẫn không thể gây trở ngại tới nàng được.

Chỉ cần chờ hai người sắp tiếp cận mặt đất, nàng hoàn toàn có năng lực che chở cho Hàn Phong.

Rốt cục, khi hai người còn cách mặt đất chừng một trượng, Hàn Phong hít sâu một hơi, dùng hết toàn lực, vung ra một quyền.

Toàn bộ cánh tay Hàn Phong cũng đâm ngập vào vách đá.

Tiếp đó Hàn Phong cũng không rút cánh tay ra mà vẫn tiếp tục lợi dụng nó làm giảm thiểu đi không ít tốc độ rơi của hai người.

Nhưng vẫn như trước, vách đá không thể chịu được sức nặng của hai người, bởi vậy theo quá trình rơi xuống cánh tay của hần cũng cày lên vách đá một vết thật dài.

“Hừ!”

Kêu lên một tiếng đau đớn, lực phản chấn cực mạnh khiến cơ thể Hàn Phong có chút ăn không tiêu, kinh mạch trong người lại một lần nữa bị tổn hại.

Giờ khắc này, Hàn Phong cũng không còn khống chế được thương thế trong người, phun mạnh ra một ngụm máu rồi cả người mất đi tri giác, rơi vào hôn mê.

Đường Vũ Nhu ở trong lòng hần thấy vậy, nội tâm cũng là một mảnh đại loạn.

Cũng may nàng còn nhớ rõ tình hình hiện tại, vội thoát khỏi ngực Hàn Phong, nhanh chóng vận chuyển đấu khí, đồng thời hai tay ôm chặt lấy Hàn Phong.

Giữa không trung, thân ảnh ưu nhĩ liên tục lộn vài vòng, cuối cùng vững vàng hạ xuống mặt đất.

Hai người vừa rơi xuống, Đường Vũ Nhu liền cảm thấy tình huống nơi này có chút quái dị.

Nhưng hiện tại nàng không rảnh quan tâm những thứ này mà vội vàng ôm thân thể Hàn Phong tới dưới một tàng cây, cho hần dựa vào lòng mình rồi cẩn thận quan sát thương thế.

Chẳng qua, sau một hồi kiểm tra, đôi mi thanh tú của Đường Vũ Nhu càng thêm nhú chặt, hai mắt mười phần lo lắng nhìn xuống Hàn Phong.

Nghĩ không ra, tình huống thương thế của Hàn Phong so với tưởng tượng của nàng còn muốn nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Lúc này, Đường Vũ Nhu căn bản không thể cảm ứng được một chút đấu khí nào trong người Hàn Phong, hơn nữa kinh mạch trong cơ thể hắn đã có tới chín phần bị đứt gãy.

Đối với một võ giả mà nói, kinh mạch trong cơ thể bị đứt đoạn đồng nghĩa với việc hắn không cách nào có thể tích trữ đấu khí.

Mà cứ như vậy, đồng nghĩa với việc Hàn Phong dần mất đi đấu khí, dẫn tới mất hết toàn bộ lực lượng.

Trong lòng Đường Vũ Nhu rất rõ, nếu như Hàn Phong biết được tình huống, chỉ sợ hắn không thể chịu đựng được đả kích này.

Thậm chí so với giết chết hắn, vẫn còn bớt thống khổ hơn.

Nghĩ vậy, Đường Vũ Nhu không khỏi thở dài.

Nhìn Hàn Phong đã rơi vào hôn mê nhưng vẫn cau mày lo lắng, Đường Vũ Nhu không khỏi vươn ngọc thủ, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt hắn, hai mắt nhìn có chút si mê.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên một trận cuồng phong thổi đến, khiến Đường Vũ Nhu giật mình kinh tỉnh.

Tâm tư mẫn tiệp của nàng lập tức phát hiện tình huống không đúng, nơi này tính ra là đáy vực, theo lý không thể có gió thổi qua, đã vậy trận cuồng phong này từ đâu thổi tới? Trong lòng Đường Vũ Nhu ngạc nhiên suy nghĩ.

Đột nhiên, một thanh âm trầm khàn truyền vào trong tai Đường Vũ Nhu, nhất thời khiến nàng giật mình kinh hãi.

...

- Đã lâu rồi không còn gặp được khí tức con người...

Đột nhiên nghe được thanh âm không rõ phát ra từ đâu, Đường Vũ Nhu không khỏi kinh hãi, thân thể vô thức che lại trước người Hàn Phong, đồng thời quan sát xung quanh nhưng vẫn không có bất luận phát hiện nào.

Lúc này, trận cuồng phong kia một lần nữa lại kéo tới.

Lập tức, thanh âm khàn đục kia cũng vang lên:

- Tiểu oa, ngươi là ai... Vì sao lại xuất hiện tại nơi này?

- Ngươi là ai?

Đường Vũ Nhu mặc dù kinh hãi nhưng mặt ngoài vẫn tỏ vẻ bình tĩnh hỏi lại.

Thanh âm kia đột nhiên trầm mặc xuống, cuồng phong xung quanh cũng lập tức tan hết.

Bốn phía nhất thời cũng rơi vào trong an tĩnh quỷ dị.

Đường Vũ Nhu không rõ chuyện gì xảy ra, chỉ có thể vận chuyển đấu khí âm thầm cảnh giới bốn phía, phòng ngừa bất luận nguy hiểm nào phát sinh.

Hiện tại Hàn Phong đang trong hôn mê, còn lại chỉ dựa hết vào nàng, trừ phi nàng chết bằng không cũng không cho bất luận kẻ nào động tới Hàn Phong.

Cứ yên lặng như vậy một lát.

Thanh âm kia một lần nữa vang lên:

- Ta là người như thế nào... Ta rốt cuộc là ai... Vì sao ta nghĩ không ra...

Theo tiếng thanh âm truyền đến, cuồng phong một lần nữa thổi qua, hơn nữa so với lúc trước càng thêm cuồng bạo, bất ổn.

Bị cuồng phong không ngừng tập kích, Đường Vũ Nhu cũng phải đưa tay lên che trước hai mắt.

Bên tai lại văng vẳng nghe tiếng thanh âm kia truyền tới.

- Ta rốt cuộc là ai... Đến tột cùng ta là ai... Vì sao ta nghĩ không ra... Vì sao?

Không bao lâu sau, cả không gian đầy rẫy những thanh âm này.

Đường Vũ Nhu chưa từng gặp qua tình cảnh quỷ dị như vậy, trong thoáng chốc cũng đắn đo không biết làm sao cho phải, vì vậy chẳng khác hơn là cẩn thận dựa Hàn Phong vào sát người mình.

Lúc này, không biết do đâu mà cuồng phong khắp nơi lại tụ tập lại không xa ngay trước người Đường Vũ Nhu.

Theo cuồng phong ngày càng dày đặc, Đường Vũ Nhu lập tức phát hiện, chính giữa trung tâm cuồng phong tựa hồ xuất hiện một thân ảnh không rõ.

Phát hiện này càng khiến Đường Vũ Nhu cảnh giác hơn bao giờ hết.

Sau một lát, ảnh tử bên trong cuồng phong dần trở nên rõ ràng, khi Đường Vũ Nhu thấy rõ được đạo ảnh tử này cuối cùng cũng phân biệt được đây là bóng dáng của một con người.

Ngay khi Đường Vũ Nhu còn giật mình, cuồng phong tại xung quanh lại một lần nữa tiêu tán.

Mà dáng dấp bóng người kia cũng xuất hiện ngay trước mặt Đường Vũ Nhu.

Người đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng này là một vị lão giả mặc trường bào màu đen.

Chẳng qua có chút quỷ dị chính là, trên mặt người này dường như không chút huyết sắc của người bình thường mà lại tràn ngập vô tận tử khí.

Phát hiện ra điểm này nhất thời khiến nội tâm Đường Vũ Nhu kinh hãi, không khỏi lên tiếng hỏi:

- Người là người Võ Hoàng Điện?

Lão giả đột nhiên xuất hiện kia vừa nghe hỏi vậy, không khỏi nhíu mày, miệng lẩm bẩm:

- Võ... Hoàng ...Điện... ?

- Thế nào lại quen thuộc như vậy?

Lão giả như đang tự hỏi, cũng không chú ý tới Đường Vũ Nhu.

Thẳng đến một lát sau, lão giả mới đột nhiên mở mắt, một đạo nhãn thần sắc bén nhìn chằm chằm Đường Vũ Nhu, ngữ khí tràn ngập lạnh lùng và sát ý:

- Võ Hoàng Điện! Ta muốn giết sạch người Võ Hoàng Điện!

Dừng một chút, thân hình lão giả phiêu nhiên, tiếp theo giống như thuấn di xuất hiện tại trước người Đường Vũ Nhu, một đạo khí tức cuồng bạo vô cùng trong nháy mắt tập trung lên người nàng.

Lão giả cất giọng lạnh lùng như địa ngục, chậm rãi nói:

- Nói cho ta biết, ngươi có phải hay không là người Võ Hoàng Điện, ta muốn giết ngươi!

Nghe được lão giả nói như vậy, Đường Vũ Nhu hơi chút sửng sốt, trong lòng thầm tính toán.

codon.tra

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

352. Chương 334: Lão Giả Thần Bí.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Từ trong lời lão giả vừa nói, Đường Vũ Nhu có thể thấy được, vị lão giả không rõ lai lịch trước mắt này chỉ sợ có mối thâm cừu đại hận nào đó với Võ Hoàng Điện.

Bất quá, không đợi cho Đường Vũ Nhu kịp thanh minh, lão giả kia đột nhiên tựa như phát cuồng quát tới Đường Vũ Nhu:

- Ta muốn giết ngươi, giết sạch các ngươi!

Nói xong, thân ảnh lão giả chợt động, không chút dấu hiệu liền ra tay với Đường Vũ Nhu.

Cũng may Đường Vũ Nhu đối với lão giả không rõ lai lịch này vẫn luôn đề cao cảnh giới.

Tuy rằng cử động của lão giả có chút đột ngột nhưng nàng vẫn kịp phản ứng, vội ôm lấy Hàn Phong tránh khỏi công kích vô cớ của lão giả.

- Di!

Nhìn thấy Đường Vũ Nhu tránh thoát khỏi công kích của mình, lão giả cũng thấy sửng sốt, lập tức thì thào nói:

- Đấu khí Địa giai? Hàn Băng Quyết? Vì sao ta biết những thứ này?

Lắc đầu, lão giả lập tức vất một tia hoài nghi ra khỏi đầu, thân ảnh lại phiên lên, một lần nữa tới trước mặt Đường Vũ Nhu, lạnh giọng nói:

- Dĩ nhiên là Hàn Băng Quyết của Tứ Diệu Các, chẳng qua Hàn Băng Quyết ở trình độ này với ta mà nói căn bản không có bất luận chút công dụng nào.

Nghe vậy, Đường Vũ Nhu cũng hết sức kinh ngạc, lão giả trước mắt này dĩ nhiên có thể nhìn vào một động tác của nàng liền phát hiện ra tâm pháp nàng sử dụng.

Hơn nữa, nghe khẩu khí tựa hồ đối với Hàn Băng Quyết vô cùng quen thuộc. Mà Đường Vũ Nhu cũng chú ý tới, theo lời trong miệng lão giả nói vừa rồi chính là Tứ Diệu Các chứ không phải là bốn chi trong Tứ các.

Danh xưng Tứ Diệu Các trên đại lục chỉ tồn tại từ ngàn năm trước, còn hiện tại Tứ Diệu Các đã chia làm bốn phần, thế nên ba chữ Tứ Diệu Các đã đi vào lịch sử.

Hiện tại người ta vẫn thường dùng Tứ Diệu Chi Các để phân biệt.

Nghĩ tới đây, trong lòng Đường Vũ Nhu càng thêm hiếu kỳ, vị lão giả không rõ lai lịch này không biết rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Nhưng lúc này, lão giả kia căn bản không dự định cho Đường Vũ Nhu cơ hội mở miệng.

Lão vẫn chưa có ý định buông tha cho Đường Vũ Nhu, khi vừa dứt lời, tay phải đã lập tức đánh ra.

So với lúc trước, lực lượng một chiêu này tựa hồ cũng mạnh hơn nhiều.

May là Đường Vũ Nhu đã có thực lực Địa giai tứ phẩm, tuy vậy vẫn bị khí tức phát ra từ cỗ lực lượng này dọa cho kinh hãi.

Cố gắng tránh né, nhưng tốc độ và lực lượng một chiêu này đều đã vượt xa giai đoạn thực lực hiện tại của Đường Vũ Nhu.

Rơi vào đường cùng, Đường Vũ Nhu chỉ có thể một bên cắn răng đỡ chiêu này, bên còn lại đánh ra một chiêu nghênh đón về phía lão giả.

Chẳng qua, kết quả rất rõ ràng, Đường Vũ Nhu căn bản không phải đối thủ của lão, một chiêu kia của lão nhìn như mười phần dễ dàng nhưng vẫn trực tiếp đánh bay Đường Vũ Nhu.

Một đạo lực lượng tàn phá dũng mãnh tiến vào trong cơ thể Đường Vũ Nhu, máu tươi càng không ngừng tràn ra từ khoe miệng nàng.

Bất quá, mặc dù thụ thương nhưng Đường Vũ Nhu vẫn không buông Hàn Phong, ngay giữa không trung vận đấu khí, thân hình Đường Vũ Nhu ngất một cái, lập tức rơi xuống một bên, đồng thời đặt Hàn Phong lại.

Không nghĩ tới cả hai người vừa mới thoát khỏi try sát của ba gã hắc bào đến từ Vô Hoàng Điện, trải qua một phen thiên tân vạn khổ mới tìm được đường sống trong chỗ chết.

Chẳng qua, còn chưa chờ hai người được nghỉ ngơi chốc lát, trong sơn cốc dưới vực sâu này dĩ nhiên lão xuất hiện một lão giả không rõ lai lịch tới xuất thủ với nàng.

Theo lời nói lúc trước của lão giả có thể thấy, lão đã bị điên, theo kiểu vừa gặp người liền muốn công kích.

Cho đến tận lúc này, Đường Vũ Nhu cũng nhận không được nhú mào, hiện tại Hàn Phong đang hôn mê, nàng cũng chỉ có thể dựa vào chính mình để nghĩ đối sách.

Chẳng qua, dưới lực lượng cường đại tuyệt đối, bất luận đối sách nào cũng chỉ là trò chơi trẻ con.

Lão giả kia sau khi đắc thủ một chiêu cũng không có lập tức tiến công, cười đắc ý vô cùng, nói:

- Tiểu oa, ngươi vẫn còn quá non, nếu như đối làm Trữ Bạng tới đây còn khiến ta kiêng kỵ ba phần, chứ là người thì còn kém rất xa, chịu chết đi! Ha ha!

Nói xong, thân ảnh lão giả một lần nữa phiêu động quỷ dị, lập tức đi tới trước người Đường Vũ Nhu.

Khí tức cường đại từ bốn phía xung quanh tụ tập lại áp lên người nàng, uy áp không thể địch nổi khiến Đường Vũ Nhu cảm giác hít thở không thông.

Đường Vũ Nhu thấy thực lực của mình căn bản không thể tạo thành bất luận chút tổn thương nào tới lão giả, tâm trạng đã thành tuyệt vọng.

Trong lòng biết lúc này chỉ sợ khó thoát được cái chết, Đường Vũ Nhu đưa mắt lưu luyến nhìn về phía Hàn Phong đang hôn mê nằm tại một bên, đưa tay làm ra động tác chống cự cuối cùng, kỳ thực nội tâm nàng đang chờ lão giả kia xuất thủ lấy đi tính mạng mình.

- Hắc hắc! Giết!

Lão giả phát ra tiếng cười cổ quái, một lần nữa xuất thủ, đánh ra một chiêu về phía Đường Vũ Nhu.

Chẳng qua, không chờ bàn tay hắc đánh trúng Đường Vũ Nhu, thân ảnh lão đột nhiên trở nên vụn vụn.

Đường Vũ Nhu đang ôm tâm tình phải chết, thấy vậy trong mắt cũng hiện lên một tia vô cùng kinh ngạc, hiển nhiên không rõ trước mắt có chuyện gì xảy ra.

Mà lúc này, chỉ nghe lão giả kia đột nhiên gầm lên tức giận, mắng:

- Hỗn đản! Lại là thứ đáng chết này.

Lập tức, lão giả ngẩng đầu nhìn chằm chằm Đường Vũ Nhu, cuồng tiếu nói:

- Tiểu oa, ngươi không chạy thoát được đâu, chờ khi ta xuất hiện lần nữa, ta nhất định sẽ xuất thủ lấy mạng ngươi, ta đã lâu không có ném thử tư vị máu tươi thể nào rồi, ha ha!

Tiếng nói vừa dứt, trên người lão giả vụn vụn càng mạnh, cuối cùng thân hình lão cư nhiên vụn vụn hết cỡ rồi biến mất khỏi không trung.

Khi xung quanh một lần nữa khôi phục yên tĩnh, Đường Vũ Nhu mới hồi phục lại được tinh thần.

Tuy rằng không rõ lão giả kia xảy ra chuyện gì mới biến mất, nhưng nàng cũng rõ ràng, tạm thời xem như an toàn rồi.

Đường Vũ Nhu không khỏi thở phào nhẹ nhàng, lập tức đi về phía Hàn Phong.

Nhưng đúng lúc này, cổ cảm giác phình to rõ rệt xuất hiện khi ba gã hắc bào truy sát một lần nữa xuất hiện, Đường Vũ Nhu chỉ cảm thấy trong cơ thể có một đạo khí tức hung hãn không ngừng loạn chuyển.

Ngay sau đó, nàng liền cảm giác đầu hoa mắt choáng, tứ chi rã rời vô lực.

Biến hóa này khiến sắc mặt nàng đại biến, không kịp suy nghĩ nhiều, nàng cố nén nỗi kinh hãi trong nội tâm, cật lực đi tới bên người Hàn Phong, còn chưa kịp làm gì đã ngã ngồi xuống.

Cảm giác mê muội dần dần lấn áp đại não, tới cuối cùng nàng cũng mất đi toàn bộ tri giác.

Thân thể mềm mại ngã xuống, vừa vịn đổ lên trên người Hàn Phong.

Hàn Phong trong cơn mê man bị Đường Vũ Nhu đè lên, dường như xúc động tới thương thế bên trong cơ thể, khóe miệng vang lên một tiếng kêu rên rất nhỏ.

Chợt, xung quanh lại khôi phục yên tĩnh.

Tất cả chỉ còn lại tiếng thở đều đều của hai người Hàn Phong và Đường Vũ Nhu.

Mà lúc này, ba gã hắc bào lúc trước truy sát Hàn Phong hiện đang cung kính đứng ở trước mặt một người cũng che kín toàn thân bằng hắc bào.

- Người nói, Hàn Phong và đệ tử Băng Tuyết Các nhảy xuống vực sâu?

Thanh âm người này rất bình thản, hoàn toàn không nghe ra bất luận tâm tình nào.

Mà gã hắc bào vẫn tỏ vẻ uy nghiêm trước mặt Thiên Dị và Thiên Thối lúc này lại cung kính vô cùng, hồi đáp:

- Đúng vậy, tổng diện đại nhân.

Người kia hơi trầm ngâm một lát, sau mới nói:

- Mặc dù có chút đáng tiếc, nhưng Hàn Phong này nhảy vào trong đó đã định trước không có khả năng sống đi ra, việc này liền dừng ở đây, kế tiếp ta còn có những chuyện khác giao cho các người đi làm.

codon.tra

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

353. Chương 335: Lực Lượng Hoàn Toàn Biến Mất. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

“Tê!”

Trong sơn cốc tĩnh lặng, chất đầy không biết bao nhiêu lá khô vàng, xung quanh ngay cả một tiếng gió thổi cũng không thấy đâu.

Mà một tiếng gọi bất chợt vang lên cũng đủ vang dội khắp sơn cốc này.

Hàn Phong mới vừa tỉnh dậy liền cảm thấy toàn thân đau đớn rã rời.

Cẩn thận hồi tưởng lại tình cảnh trước khi rơi vào hôn mê, hắn mới biết được thân mình đang ở nơi nào.

Lập tức, Hàn Phong vừa định ngồi dậy, nhưng lại phát hiện tứ chi như mất đi tri giác, một điểm khí lực cũng không còn.

Mà trên người hắn như có thứ gì đè nặng, miễn cưỡng ngẩng đầu lên, Hàn Phong liền thấy một bóng hình xinh đẹp đang ngã nằm trên người mình.

Một mái tóc đen dài mượt che mắt hơn phân nửa khuôn mặt của nàng, nhưng Hàn Phong chỉ liếc mắt đã nhận ra chủ nhân của thân hình xinh đẹp này là ai.

Mấp máy miệng, Hàn Phong thật vất vả lắm mới khàn khàn lên tiếng, nhẹ giọng kêu:

- Vũ Nhu!

Chẳng qua tiếng hô quá nhỏ, Đường Vũ Nhu đang ngã trên người hắn căn bản không có bất luận phản ứng nào, Hàn Phong từ lúc rơi xuống vẫn luôn chìm trong hôn mê, tự nhiên không hề biết tình huống về sau thế nào, lúc này thấy Đường Vũ Nhu đang trong trạng thái hôn mê, trong lòng hắn cũng không biết làm sao.

Quan sát một chút tình thế xung quanh, phát hiện nơi này khắp nơi đều là cây khô, dưới thân hắn còn là một lớp lá khô thật dày.

Nguyên lai, lúc bọn họ đang rơi nhìn xuống phía dưới thấy một rừng rậm, nhưng thật ra lại là một mảnh rừng trụi đã suy tàn.

Hàn Phong ngược lại không dành nhiều thời gian đi nghiên cứu mảnh rừng chết này, sau một hồi quan sát không thấy có gì nguy hiểm, Hàn Phong lại chậm rãi nhắm hai mắt, cẩn thận kiểm tra thương thế trong người.

Nhưng vừa mới kiểm tra liền khiến hắn không khỏi nhíu mày.

Hiện tại kinh mạch trong thân thể hắn không sai biệt lắm đã bị hủy hoại hoàn toàn, Hàn Phong kiểm tra một lượt cũng không có phát hiện một chút địa phương nào còn hoàn hảo.

Về phần bên ngoài, bởi vì tồn tại kim nguyên chi thể, ngược lại không hề có chút ngoại thương nào đáng kể.

Hàn Phong tử vận Ngạo Thị Thiên Địa Quyết, kết quả phát hiện đấu khí lưu lại trong cơ thể căn bản không nghe lệnh hắn chỉ huy mà không biết đã trốn mất ở nơi nào.

Quả nhiên không được!

Hiện tại, tình huống này so với của Lý Thần năm đó còn nghiêm trọng hơn! Trong lòng Hàn Phong cảm khái.

Lý Thần thụ thương hai mươi năm, kinh mạch trong cơ thể cũng chỉ hủy hoại mấy phần mà thôi, mà nhiều đó cũng đủ khiến Lý Thần phải đau nhức tới hai mươi năm ròng.

Mà hiện tại, kinh mạch toàn thân Hàn Phong bị hủy hoại, tìm không ra một địa phương hoàn chỉnh nào.

Kinh mạch đối với một võ giả có ý nghĩa quan trọng thế nào không cần nhắc cũng biết, kinh mạch trong cơ thể bị đứt đoạn cũng đồng nghĩa với người này cả đời đều không thể tu luyện đấu khí nữa.

Hàn Phong tự nhiên cũng rõ ràng tình huống này, thế nhưng lúc trước khi đối mặt với ba gã hắc bào của Võ Hoàng Điện, hắn cũng không có lựa chọn nào khác.

Nếu như lúc đó không dùng Tăng Nguyên Thuật, có lẽ lúc này hắn và Đường Vũ Nhu đã biến thành hai cỗ thi thể rồi.

Bất quá, tuy rằng kinh mạch bị đứt, thế nhưng Cửu Chuyển Tiên Thiên đấu khí vẫn còn tồn tại.

Hàn Phong không rõ ràng lắm mình đã hôn mê bao lâu, nhưng năng lực khôi phục của Cửu Chuyển Tiên Thiên đấu khí xác thực kinh người, từ lúc hắn hôn mê cho tới hiện tại, đấu khí trong cơ thể đã khôi phục lại năm thành.

Chẳng qua năm thành đấu khí này hiện Hàn Phong cũng không thể sử dụng được.

Một lần nữa mở mắt, Hàn Phong cũng có chỗ bất đắc dĩ, lúc này bọn họ thân ở nơi nào còn chưa rõ ràng, hơn nữa bản thân còn trọng thương, muốn động cũng không thể động được.

Nhìn vào tình huống này, ngược lại có chút giống với câu trời không dung đất không tha.

Lại thử kêu gọi Đường Vũ Nhu vài tiếng, nàng vẫn lẳng lặng nằm yên trên ngực hắn, một điểm phản ứng cũng không có.

Nếu như không phải vẫn nghe tiếng nàng thở đều, cùng với tiếng tim đập truyền tới qua tiếp xúc thân thể, chỉ sợ Hàn Phong sẽ cho rằng Đường Vũ Nhu đã có chuyện ngoài ý muốn.

Suy nghĩ thoáng chốc, Hàn Phong biết lúc này sốt ruột cũng vô dụng, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục thử điều động đầu khí trong cơ thể.

Tuy rằng nơi này là dưới đáy vực sâu vạn trượng, nếu không có gì che lấp ở phía trên, đáng lẽ ra phải có ánh dương quang chiếu xuống mới đúng.

Chỉ bất quá, không biết vì sao trên đầu bọn họ vẫn luôn ngưng tụ một tầng sương trắng, che mất đại bộ phận ánh sáng.

Bởi vậy, hiện tại sơn cốc ngược lại có vẻ u ám mười phần.

Mà theo thời gian trôi đi, khi sắc trời hoàn toàn về đêm, trong sơn cốc càng thêm hân ám, có thể nói đưa tay không nhìn được năm ngón.

Có lẽ bởi vì nơi này cách mặt đất vô cùng xa, lại thêm quanh năm không có ánh sáng chiếu tới.

Thế nên nhiệt độ xung quanh so với mặt đất thấp hơn rất nhiều.

Nhất là lúc buổi tối, Hàn Phong thậm chí cảm giác mình như tiến nhập vào hầm băng.

Một ngày nằm đây, hiện thân thể Hàn Phong tựa hồ đã khôi phục một chút khí lực, vì vậy liền cố vận động thân thể mình một chút.

Tuy rằng kinh mạch trong thân thể bị đứt đoạn, nhưng đây chẳng qua chỉ khiến Hàn Phong không thể vận dụng đầu khí, còn lại tuyệt không ảnh hưởng tới năng lực hành động của hắn.

Sở dĩ có cảm giác mất hết khí lực lúc trước là vì khi hắn rơi xuống vực đã tiêu hao toàn bộ lực lượng bản thân mà thôi.

Ngồi dậy trên mặt đất, Hàn Phong thuận lợi nâng Đường Vũ Nhu dậy, cho nàng dựa vào ngực mình, lúc này Hàn Phong mới có cơ hội kiểm tra tình huống của Đường Vũ Nhu.

Sau khi kiểm tra một hồi, hắn cũng không rõ ràng lắm trên người Đường Vũ Nhu xảy ra chuyện gì, bất quá nhìn qua hắn là không có gì nguy hiểm tới tính mạng.

Hiện tại, Hàn Phong cũng không còn biện pháp nào, thoáng động chân một chút, mặc dù không có đầu khí, nhưng qua chín lần tán công, lại được đầu khí Thiên giai rèn luyện nên thân thể hắn cũng không chỉ là sắt vụn.

Dùng chút lực, nhẹ nhàng bế Đường Vũ Nhu đang mê man lên, Hàn Phong liền bắt đầu chậm rãi tìm hiểu tình hình sơn cốc.

Dựa theo quan sát lúc trước khi rơi xuống của Hàn Phong, sơn cốc này hẳn là rất lớn.

Nhưng chỉ đi vòng vo một hồi, Hàn Phong đã chạy tới đầu cùng.

Không biết vì nguyên nhân gì, Hàn Phong đi không lâu lâu, phía trước liền bị một cỗ lực lượng không rõ ngăn trở.

Dùng tình huống thân thể hắn lúc này căn bản không thể phá được ngăn trở của cỗ lực lượng kia, rơi vào đường cùng, Hàn Phong không thể làm gì khác hơn là trở lại chỗ lúc đầu, mà hắn cũng phát hiện nơi này căn bản không có bất luận lối ra nào.

Nói cách khác, bọn họ đã bị nhốt ở nơi này.

Nghĩ đến đây, Hàn Phong không khỏi nhúc nhích.

Nhưng hiển nhiên lúc này Hàn Phong cũng không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là đi chung quanh tìm một địa phương sạch sẽ rồi nhóm lên một đồng lửa.

Nơi này khắp nơi đều là cành khô lá rụng, công việc nhóm lửa vô cùng dễ dàng.

Mà theo ánh lửa cháy lên, nguyên bản sơn cốt tối tăm, đưa tay không nhìn thấy năm ngón cũng trở nên sáng sủa hơn rất nhiều.

Đồng dạng, nhiệt độ xung quanh cũng ấm áp lên một chút.

Đương nhiên Hàn Phong tuy rằng không thể đưa đầu khí ra ngoài, nhưng đầu khí trong cơ thể vẫn còn, cộng thêm kim nguyên chi thể nên hân cũng không bị lạnh.

Chẳng qua, lúc vừa tỉnh lại, hân liền cảm giác được, thân thể Đường Vũ Nhu đang rất hư nhược, tuy rằng đang trong hôn mê nhưng thân thể mềm mại xinh đẹp kia thỉnh thoảng lại phát rung lên, hiển nhiên nhiệt độ xung quanh quá thấp khiến nàng cảm giác lạnh.

Thẳng đến khi Hàn Phong ôm nàng vào ngồi cạnh đồng lửa, thân thể nàng mới thoáng bình yên trở lại.

Hàn Phong đã lẽ dĩ nhiên để nàng lại một bên, nhưng không biết có phải hay không Đường Vũ Nhu cảm giác thân thể Hàn Phong tương đối ấm áp, nên đôi tay nàng vẫn chăm chú ôm chặt không rời lấy Hàn Phong.

Hàn Phong cũng chỉ còn cách mặc nàng ôm lấy mình.

- Hiện tại bị vây ở đây, cũng không biết tình huống ngũ đại tông môn thế nào rồi!

Hàn Phong nhìn đồng lửa trước mắt, thì thào lẩm bẩm.

Tuy rằng lo lắng, nhưng hân không có bất luận biện pháp nào.

Lúc này chỉ có thể chờ tới khi Đường Vũ Nhu tỉnh lại mới có thể biết được rốt cuộc lúc trước đã có chuyện gì xảy ra.

Nghĩ tới đây, Hàn Phong không khỏi cúi đầu, nhìn người con gái xinh đẹp đang ngủ vùi trong lòng mình.

Lý này Đường Vũ Nhu ngược lại ít đi một phần băng lãnh so với thường này, lại thêm vào một phần mềm mại và nhu hòa.

Bộ dáng này của Đường Vũ Nhu, Hàn Phong vẫn là lần đầu tiên thấy được.

Nói thật, nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ gần trong gang tấc, Hàn Phong cũng nhịn không được mọc lên một cỗ xung động.

May rằng ý niệm này chỉ thoáng qua trong đầu đã bị Hàn Phong đè nén xuống, hân cũng không muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, hơn nữa quan hệ của hai người chỉ giới hạn trong bằng hữu bình thường mà thôi, tuy rằng dung mạo và khí chất Đường Vũ Nhu cũng là thứ vô cùng hấp dẫn với Hàn Phong.

Cổ lẽ bởi vì Hàn Phong nhìn mình chăm chú, Đường Vũ Nhu đang trong hôn mê cũng tỉnh lại, mí mắt chớp động, đôi con ngươi sáng trong như bảo thạch lập tức mở ra.

Chẳng qua, so với bình thường, lúc này đôi mắt Đường Vũ Nhu lại có vẻ vô thần, trong đó còn kèm theo một tia thống khổ.

Thấy biểu tình Đường Vũ Nhu như vậy, Hàn Phong cũng kinh dị, lập tức hỏi:

- Chuyện gì xảy ra vậy, vì sao nàng lại lâm vào hôn mê?

Mới vừa mở mắt ra, Đường Vũ Nhu liền phát hiện mình nằm gọn trong lòng Hàn Phong, sắc mặt không khỏi đỏ lên, nhưng nghe được nghi vấn của Hàn Phong, nàng liền nghĩ lại tình huống cơ thể mình.

- Ta... Dường như không có chút khí lực, hơn nữa toàn thân như nhũn ra.

Đường Vũ Nhu quan một hồi quan sát tình huống thân thể mình, không khỏi nhăn mặt, yếu ớt nói.

Nghe vậy, Hàn Phong cũng cau mày, lúc trước Đường Vũ Nhu vẫn chưa bị chút thương tổn, thế nào lại biến thành bộ dạng này.

Qua miêu tả của Đường Vũ Nhu, rất rõ ràng nàng đã sinh bệnh rồi.

Chỉ là, đối với một võ giả mà nói, muốn sinh bệnh cũng là chuyện không dễ.

Nhất là một võ giả có thực lực Địa giai tứ phẩm như Đường Vũ Nhu.

Có đấu khí hộ thể, dưới tình huống bình thường, căn bản không có khả năng sinh bệnh được.

Bất quá, Hàn Phong liền nhớ lại tình huống lúc bị bốn gã hắc bào vây công.

Chẳng lẽ là vì cổ lực lượng kỳ quái kia tạo thành.

Nghĩ vậy, Hàn Phong liền cảm thấy rất có khả năng, dù sao cổ lực lượng kia ngay cả cường giả Thiên giai như hắn cũng phải ăn thiệt thòi, huống chi người chỉ có thực lực Địa giai như Đường Vũ Nhu.

Nghĩ vậy, Hàn Phong mở miệng nói:

- Nàng trước hảo hảo nghỉ ngơi đi, hiện chúng ta đang bị nhốt trong sơn cốc này, chỉ sợ không dễ dàng đi ra.

Đường Vũ Nhu lại nhíu mày, lập tức nói:

- Hàn Phong, nơi này cũng không an toàn, lúc trước khi ngươi chưa tỉnh lại, không biết từ chỗ nào chui ra một người rất cổ quái, xuất thủ với ta.

- Người cổ quái?

Hàn Phong nghi hoặc hỏi lại.

- Không sai, thực lực người nọ rất mạnh, ta không phải đối thủ của hắn!

Dừng một chút, Đường Vũ Nhu lại nói tiếp:

- Bất quá, ngay khi ta không còn chống cự được nữa, người nọ lại biến mất kỳ quái, sau đó ta liền ngất đi, cũng không biết người nọ có quay lại hay không.

Nghe Đường Vũ Nhu nói phen này, Hàn Phong không khỏi rơi vào trong trầm tư.

...

Trầm ngâm trong chốc lát, Hàn Phong lại nhíu mày.

Lập tức nghi hoặc nói:

- Nàng xác định thật sự có một người như vậy không? Ta vừa rồi có dạo qua một vòng trong sơn cốc, căn bản không thấy bất cứ bóng người nào.

- Điều này sao có thể?

Đường Vũ Nhu có chút kinh dị nói.

Lập tức, Đường Vũ Nhu nhớ tới tình cảnh quái dị của lão giả kia lúc cuối cùng, vì vậy liền thuật lại cho Hàn Phong.

Hàn Phong nghe Đường Vũ Nhu kể rõ một lượt, cũng không lộ ra chút cổ quái nào, lập tức nói:

- Chiều theo nàng mô tả, bản thân ta cũng từng thấy qua loại tình cảnh này.

- Thực sự?

Đường Vũ Nhu kinh ngạc nhìn Hàn Phong, hỏi lại.

Sau khi nghe Đường Vũ Nhu thuật lại, Hàn Phong liền nghĩ tới sự tình Lâm gia phản loạn lần trước tại đế đô, lúc đó Địa Chu và Địa Tá cũng vận dụng loại bí thuật quỷ dị như vậy để chạy trốn.

Chẳng qua về sau lại bị Hàn Phong vận dụng phương pháp phá giải biết được từ đời sau, xuất kỳ bất ý giết chết Địa Chu.

Lẽ nào lão giả kia theo như lời Đường Vũ Nhu cũng đến từ Võ Hoàng Điện?

Nghĩ đến đây, Hàn Phong liền cảm giác đau đầu. Võ Hoàng Điện này thực sự là âm hồn không tan a! Xem ra nếu không diệt được Võ Hoàng Điện này, chỉ sợ hắn và Huyền Thiên Tông cũng không thể bình an lâu dài.

Bất quá, lập tức Hàn Phong liền nghĩ tới hiện trạng thân thể mình, không khỏi cười khổ.

Hắn lúc này tự thân còn khó bảo toàn, có thể hay không rời khỏi địa phương quý quái này còn là một vấn đề, đừng nói chi những chuyện khác.

Hàn Phong hơi cau mày trầm tư, lúc này Đường Vũ Nhu đột nhiên dùng ngữ khí yếu ớt, e thẹn của nữ nhi, nhẹ giọng nói:

- Người... Có thể buông ta ra?

- Hử?

Nghe vậy, Hàn Phong cúi đầu nhìn, đập vào mắt là khuôn mặt tái nhợt nhưng vẫn lộ ra một tia đỏ ửng mê người của Đường Vũ Nhu, dáng dấp này thật sự tràn ngập vô hạn mê hoặc.

Lúc này, Hàn Phong mới phát hiện, tư thế hai người có chút mập mờ.

Lúc trước khi Đường Vũ Nhu vẫn còn hôn mê thì không sao, nhưng hiện tại hai người đang giống như một đôi phu thê mười phần ân ái, thân mật cuộn vào một chỗ.

Chẳng qua, Hàn Phong có chút cười khổ nói:

- Cái này, trước tiên nàng buông tay ra, ta mới có thể động a!

Đường Vũ Nhu nghe vậy, sắc mặt không khỏi đỏ lên, lúc này mới phát giác nguyên lai không biết từ lúc nào hai tay mình đang ôm chặt lấy thắt lưng Hàn Phong, đưa toàn thân mình dựa lên người hắn.

Nhìn thấy bản thân mình có cử động như vậy, Đường Vũ Nhu càng thêm xấu hổ không dám nhìn Hàn Phong, trên mặt không còn nữa điểm lãnh tính ngày thường.

Cẩn rằng, Đường Vũ Nhu dùng hết toàn bộ khí lực không nhiều lắm của mình, buông hai tay đang ôm cứng Hàn Phong xuống.

Hiện tại thân thể nàng đúng là mềm nhũn, không chút khí lực.

Nàng từ Hàn Phong tự nhiên biết được, có thể là do ảnh hưởng từ cỗ lực lượng thần bí trong rừng kia mới khiến nàng trong thời gian ngắn mất đi đầu khí.

Hiện tại, nàng hoàn toàn trở thành một nữ tử bình thường, sức trối gà không chặt, so với Hàn Phong mà nói càng thêm suy nhược.

Nhìn thấy Đường Vũ Nhu buông tay khỏi người mình, Hàn Phong cũng mỉm cười, nhẹ nhàng đặt nàng xuống một bên, động tác mười phần cẩn thận.

Thấy động tác này của Hàn Phong, nội tâm Đường Vũ Nhu cũng có chút ấm áp.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

354. Chương 336: Đường Vũ Nhu Hư Nhược.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Nàng không biết vì sao, từ khi tỉnh lại, tâm cảnh của nàng rất dễ bị Hàn Phong ảnh hưởng, chỉ một cử động tùy ý của Hàn Phong đều có thể dẫn tới biến hóa trong lòng nàng.

Đường Vũ Nhu cũng không rõ tình huống như vậy là tốt hay xấu.

Thế nhưng hiện tại nàng không có tâm tình suy nghĩ viễn vông. Bởi vì ngay khi Hàn Phong đưa nàng đặt xuống.

Một cỗ lãnh ý lập tức truyền vào thân thể khiến cho Đường Vũ Nhu không khỏi rùng mình một cái, khuôn mặt nguyên vốn đang hồng nhuận liền trở nên tái nhợt vô lực.

Thấy Đường Vũ Nhu như vậy, Hàn Phong không khỏi cả kinh:

- Nàng làm sao vậy?

Đường Vũ Nhu cố gắng điều chỉnh thân thể mình, khẽ lắc đầu nói:

- Không việc gì, chẳng qua có chút lạnh.

Nghe vậy Hàn Phong lại có chút kỳ quái, nhiệt độ nơi này mặc dù có chút thấp, nhưng đã có đồng lửa sưởi ấm hẳn là không thể xuất hiện loại tình huống này.

Nhưng Hàn Phong cũng không nhiều lời, từ một bên lấy thêm nhiều củ khô, đốt thêm lửa giúp Đường Vũ Nhu sưởi ấm.

Chẳng qua, vô luận Hàn Phong nhóm thêm bao nhiêu lửa, Đường Vũ Nhu vẫn ngồi đó, thân thể mảnh mai không ngừng run lên, qua không bao lâu thời gian, cặp môi Đường Vũ Nhu đã tím lại nhưng nàng vẫn quật cường cắn răng chịu đựng.

Nhìn tới đây, Hàn Phong nhin không được cau mày, thoáng suy ngẫm một chút rồi lập tức đi tới bên người Đường Vũ Nhu, đưa tay nắm lấy tay nàng.

Lập tức một cỗ cảm giác băng lãnh truyền tới khiến Hàn Phong không khỏi hoảng sợ.

- Thế nào lại lạnh như vậy?

Hàn Phong kinh hãi hỏi.

Đường Vũ Nhu cũng hé cặp môi đã tím lạnh, thân âm run rẩy dứt đoạn nói:

- Không... Không biết, lạnh... Lạnh quá!

Nhìn thấy Đường Vũ Nhu ngày thường lãnh đạm kiên cường lúc này dĩ nhiên lộ ra bộ dáng vô lực yếu nhược như vậy, trong lòng Hàn Phong liền dấy lên một cỗ thương tiếc.

Chợt Hàn Phong lại nhớ tới khi Đường Vũ Nhu nằm trong lòng hắn tựa hồ cũng không xuất hiện tình huống như vậy.

Chẳng lẽ là vì thân thể mình có thể chống lạnh? Hàn Phong nghi hoặc tự hỏi.

Chỉ bất quá nhìn tình huống hiện tại của Đường Vũ Nhu, nếu không nhanh có biện pháp, sợ rằng không bao lâu nữa nàng sẽ chết vì lạnh.

Rơi vào đường cùng, Hàn Phong cắn răng, lập tức hơi do dự nói:

- Nếu không, ta ôm nàng vào lòng, lúc vừa rồi tựa hồ nàng không lạnh như vậy.

Nghe vậy, Đường Vũ Nhu có chút gian nan ngẩng đầu lên, một đôi mắt đẹp vô lực nhìn Hàn Phong, trong lòng không biết đang nghĩ gì nhưng từ trong đôi mắt thống khổ ấy Hàn Phong vẫn nhận ra được một tia e thẹn.

Chờ nửa ngày không thấy Đường Vũ Nhu trả lời, Hàn Phong cũng lo lắng, lập tức quyết định, không cần nhiều lời nhẹ nhàng bế Đường Vũ Nhu đang ngồi một bên lên.

Không biết có phải do quá lạnh hay thân thể Hàn Phong xác thực rất ấm, Đường Vũ Nhu vừa được Hàn Phong ôm vào lòng, thân thể vô thức liền dựa sát lại gần Hàn Phong, hai tay không tự chủ ôm chặt lấy hắn.

Ôm giai nhân trong lòng, Hàn Phong còn chưa kịp suy nghĩ gì liền cảm giác một cỗ lãnh ý không ngừng tập kích thân thể hắn. Cũng may hắn tuy không thể sử dụng đấu khí, thế nhưng Cửu Chuyển Tiên Thiên đấu khí trong người vẫn tự động phân ra một cỗ năng lượng, hóa giải toàn bộ cỗ lãnh ý này.

Mà lúc này, Đường Vũ Nhu trong lòng Hàn Phong tựa hồ có chút mê luyến khuôn ngực ấm áp của hắn, thân thể mềm mại khẽ động, điều chỉnh một chút cho tư thế thoải mái, lập tức trong miệng ngân lên một tiếng rên rỉ hài lòng.

Hiển nhiên, trong thời gian ngắn vừa rồi, vị thiên chi kiều nữ này đã bị lạnh quá rồi.

Hàn Phong cúi đầu nhìn Đường Vũ Nhu một chút, nguyên bản còn muốn hỏi tình huống của nàng, nhưng lập tức lại phát hiện nàng cứ nhiên đã chìm vào giấc ngủ từ bao giờ.

Thấy Đường Vũ Nhu nằm gọn trong ngực mình, lộ ra một bộ thần sắc thỏa mãn, Hàn Phong cũng không nhịn được lắc đầu khẽ cười một tiếng.

Nhìn dáng dấp hiện tại của Đường Vũ Nhu, quả thực giống với vẻ ngây thơ của một tiểu cô nương chưa trưởng thành.

Nhìn Đường Vũ Nhu ngủ say, Hàn Phong khẽ vén lại mái tóc vương rối của nàng, rất nhẹ.

Trong lúc đó, bàn tay thô ráp của Hàn Phong cũng tránh không được tiếp xúc với khuôn mặt nõn nà trắng mịn của Đường Vũ Nhu.

Đường Vũ Nhu giống như có chút cảm giác, không khỏi nhíu mày, khẽ “ư” một tiếng bất mãn, sau lại điều chỉnh cúi toàn bộ đầu mình vào trong lòng Hàn Phong.

Cười cười, Hàn Phong cũng mặc cho nàng nằm trong ngực mình, ánh mắt một lần nữa chuyển sang đồng lửa đang hừng hực cháy, trong đầu không ngừng suy ngẫm.

Một đêm không nói chuyện, rất nhanh một tia sáng le lói xuyên thấu qua màn sương bạc chiếu xuống, rơi lên người Hàn Phong và Đường Vũ Nhu.

Chẳng qua, Hàn Phong cúi đầu nhìn, Đường Vũ Nhu hoàn toàn không có chút dấu hiệu nào tỉnh lại.

Bất đắc dĩ, Hàn Phong không thể làm gì khác hơn là tiếp tục duy trì tư thế, ngồi vậy ôm nàng không hề nhúc nhích.

Thời gian trôi đi cực nhanh, đảo mắt sơn cốc đã sáng hẳn lên, đương nhiên ở dưới sơn cốc, ánh sáng cũng chỉ yếu ớt như buổi hoàng hôn.

Thẳng đến lúc này, thiên nữ trong lòng Hàn Phong mới nhẹ nhàng ngân lên một tiếng “ưm”, thân thể cũng lập tức thoáng động.

Cảm thụ được động tĩnh nhẹ nhàng, Hàn Phong cũng lập tức khôi phục tinh thần, nhìn xuống thân hình ngọc nữ trong lòng.

Đôi mắt đẹp nhẹ nhàng chớp động, cuối cùng Đường Vũ Nhu cũng mở mắt, lập tức thấy được nhân thân thân thiết của Hàn Phong trong mắt mình.

Lúc này, Đường Vũ Nhu mới nhớ tới một màn tối qua, không khỏi xấu hổ nhắm mắt lại, không dám nhìn lên Hàn Phong.

Nhìn bộ dáng tiểu nữ nhi của nàng, Hàn Phong cũng nhịn không được bật cười.

Mà tiếng cười của Hàn Phong cũng khiến khuôn mặt tái nhợt của Đường Vũ Nhu phỉếm hồng, thậm chí cả đôi mang tai cũng được nhuộm vẻ hồng sắc, khả ái mê người.

Qua một lúc lâu, Hàn Phong thấy Đường Vũ Nhu khôi phục lại bình tĩnh, mới hỏi:

- Thế nào, cảm giác thân thể sao rồi, có đỡ chút nào hay không?

Ngay vậy, lúc này Đường Vũ Nhu mới mở mắt, tuy rằng vẫn còn xấu hổ, nhưng cuối cùng vẫn miễn cưỡng mở miệng trả lời:

- Dường như khá hơn, người trước tiên buông ta xuống đây đi!

Hàn Phong cũng làm theo lời nàng, hạ Đường Vũ Nhu qua một bên.

Cô lẽ bởi vì đang là ban ngày, công thêm một đêm nghỉ ngơi, bây giờ tinh thần Đường Vũ Nhu rõ ràng tốt hơn rất nhiều, thân thể cũng khôi phục được một chút khí lực, chỉ bất quá sắc mặt vẫn còn tái nhợt như trước.

Lặng lẽ nhìn Hàn Phong, Đường Vũ Nhu lại cúi đầu, không biết đang nghĩ đến điều gì.

Hàn Phong ngược lại cũng không để ý nhiều, chắc hẳn bởi vì chuyện ngày hôm qua nên nha đầu nàng vẫn còn xấu hổ với mình.

Suy nghĩ một chút, Hàn Phong nói:

- Như vậy đi! Nàng tạm thời nghỉ ngơi tại đây, ta đi xung quanh tìm kiếm xem có phát hiện gì khác hay không.

Đường Vũ Nhu nghe vậy, cố gắng ngẩng đầu, sau một phen trầm ngâm mới nhỏ giọng nói:

- Người... Người cẩn thận một chút.

Nói xong, Đường Vũ Nhu lại cúi đầu, không dám nhìn Hàn Phong.

Thấy Đường Vũ Nhu có bộ dáng tiểu nữ nhi như vậy, Hàn Phong vô cùng kinh ngạc, nhưng lập tức kịp phản ứng, vừa cười vừa nói:

- Ta rất nhanh sẽ trở về!

Nói xong Hàn Phong liền đứng dậy rời đi.

Đến khi Hàn Phong rời đi, Đường Vũ Nhu mới dám ngẩng đầu lên, đôi mắt đẹp lặng lẽ chăm chú nhìn theo bóng lưng Hàn Phong biết mất, trong lòng không biết đang suy nghĩ gì.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

355. Chương 337: Bóng Người Lại Hiện.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Dạo qua một vòng, Hàn Phong liền trở lại chỗ Đường Vũ Nhu.

Lần này vẫn như trước, không có chút đầu mối nào.

Phiến sơn cốc này, ngoại trừ lá vàng và củ khô, xung quanh cũng không có bất luận bóng dáng người nào khác.

Về phần tăng năng lượng bí ẩn bao phủ bốn phía, Hàn Phong cũng thử nghiệm qua, kết quả hẳn chỉ vừa tiếp xúc liền bị một cỗ lực lượng đẩy ngược trở về.

Cũng may thân thể hắn đã khôi phục, tuy không thể sử dụng đấu khí, nhưng lực phản chấn vẫn chưa thể gây tổn thương cho hắn.

Đi hết một vòng, Hàn Phong cũng có chút bất đắc dĩ, như vậy xem ra trừ phi thực lực của hắn khôi phục hoàn toàn, bằng không muốn rời khỏi nơi này là chuyện không thể được.

Hơn nữa, dù cho thực lực của hắn khôi phục cũng chưa chắc có thể phá vỡ được tầng lực lượng vô hình kia.

Vài ngày kế tiếp, Hàn Phong cũng không ngừng tìm kiếm mối liên hệ với đấu khí trong người, chẳng qua mỗi lúc như vậy, đấu khí vốn bình tĩnh trong người hắn lại trở nên cực kỳ cuồng bạo, không ngừng phá hư trong cơ thể hắn.

Khi đó, cảm giác đau đớn như cắt da cắt thịt cũng khiến Hàn Phong đổ mồ hôi lạnh khắp người.

Cuối cùng cũng phải buông tha thử nghiệm, trong lòng Hàn Phong cười khổ, qua nhiên không thể cố được.

Hơn nữa, bọn họ bị nhốt lại nơi vắng vẻ hoang tàn này, Hàn Phong căn bản không có biện pháp nào trị liệu thương thể cho mình.

Và lại lần trước muốn trị khỏi cho Lý Thần cũng phải mất một năm thời gian, mà hiện tại tình huống thân thể của Hàn Phong so với Lý Thần nặng hơn nhiều lắm, Hàn Phong thậm chí còn không nắm chắc khả năng khôi phục.

Dù sao, nhìn khắp đại lục, bao gồm cả Hàn Phong kiếp trước, hắn cũng chưa từng nghe qua việc chữa trị dứt điểm cho người đã đứt đoạn hết toàn bộ kinh mạch.

Trong suy nghĩ của Hàn Phong, chỉ sợ trong tình huống này hắn và Đường Vũ Nhu muốn kêu trời trời không biết, kêu đất đất cũng không hay.

Về phần bao giờ mới ly khai khỏi nơi này, trong lòng Hàn Phong căn bản không chút khái niệm.

Mà Đường Vũ Nhu, tuy rằng qua mấy ngày, thân thể của nàng đã khôi phục lại năng lực hành động, nhưng chẳng biết tại sao dấu khí trong cơ thể nàng vẫn không có dấu hiệu khôi phục.

Cũng kể từ đó, mỗi khi màn đêm buông xuống, Đường Vũ Nhu đều không thể chịu được hàn ý xâm lấn tới tận xương tủy trong cơ thể nàng.

Cuối cùng, phải đợi tới khi nằm gọn trong lòng Hàn Phong, nàng mới tìm thấy một tia ấm áp.

Tuy rằng đã trải qua tiếp xúc thân mật như vậy, nhưng mỗi lần được Hàn Phong ôm vào lòng, Đường Vũ Nhu vẫn luôn có dáng dấp mảnh mai e thẹn không ngừng.

Sáng sớm hôm nay, khi Đường Vũ Nhu tỉnh dậy trong lòng hàn Phong, qua nhiều ngày ở chung, tuy rằng vẫn còn xấu hổ không ngớt nhưng cuối cùng vẫn tốt hơn lúc ban đầu rất nhiều.

Bởi vậy, khi nàng rời khỏi ngực Hàn Phong, cũng trầm mặc, sau đột nhiên mở miệng nói:

- Hàn Phong, chúng ta có phải hay không không thể rời khỏi nơi này?

Hàn Phong thấy Đường Vũ Nhu hỏi như vậy, cũng không trả lời ngay mà lặng yên trong chốc lát, lúc này mới thở dài nói:

- Tuy rằng ta cũng không biết, chẳng qua xung quanh sơn cốc này đều bị một cỗ lực lượng vô hình cách trở, dùng năng lực hiện tại của chúng ta căn bản không thể rời khỏi nơi này. Hơn nữa, cơ thể ta hiện thành như vậy, muốn khôi phục càng không phải chuyện dễ.

Nghe vậy, Đường Vũ Nhu không khỏi ngẩng đầu nhìn Hàn Phong, sau khi nghe hắn nói, trong lòng nàng cũng đau xót, lại lo lắng hắn vì vậy mà sinh lòng cam chịu, không khỏi ôn nhu trấn an nói:

- Hàn Phong, người không nên ủ rũ, chỉ cần chúng ta còn sống, chắc chắn sẽ có cơ hội.

Lập tức, khuôn mặt Đường Vũ Nhu đỏ lên, nàng nghĩ tới nếu như bọn họ không ra được, vậy chẳng phải nàng sẽ sống suốt đời còn lại bên người nam nhân này.

Nhớ tới khuôn ngực ấm áp của Hàn Phong, trong lòng Đường Vũ Nhu lại trào lên cỗ cảm giác khó hiểu.

Hàn Phong ngược lại không có nghĩ nhiều như vậy, hiện tại hắn đang có cảm giác thúc thủ vô sách, chỉ có thể đi từng bước xem tình hình mà thôi.

Ngay khi đôi nam nữ đang mải mê với những suy nghĩ của mình, sơn cốc nguyên bản đang yên tĩnh đột nhiên nổi lên một trận cuồng phong.

Chứng kiến cuồng phong kéo tới, Hàn Phong cũng có chút vô cùng kinh ngạc.

Ngược lại, Đường Vũ Nhu ở bên cạnh sau khi thấy cuồng phong nổi lên, sắc mặt không khỏi biến đổi, lập tức nhớ lại tình huống lúc bọn họ vừa rơi xuống sơn cốc, gấp giọng hô lên:

- Hàn Phong, là người nọ trở lại.

- Hả?

Hàn Phong sửng sốt, lập tức bật người phản ứng, nói:

- Nàng nói là lão giả quái dị đã tập kích nàng khi ta hôn mê?

- Hắc hắc, người nói không sai, chính là ta! Lần trước ta đã nói, ta sẽ còn trở lại!

Đường Vũ Nhu còn chưa trả lời, từ bên trong cuồng phong lập tức hiện ra một đạo nhân ảnh mơ hồ.

Mà thanh âm vừa rồi cũng phát ra từ trong miệng người này.

Nghe được thanh âm khàn khàn bén nhọn, Hàn Phong nhướng mày, hai mắt nhìn chăm chăm tới lão giả đột nhiên xuất hiện, tuy rằng chỉ là một bóng người mơ hồ, nhưng Hàn Phong vẫn có thể cảm thụ được một cỗ khí tức mười phần cường đại.

Trong lòng Hàn Phong không khỏi trầm xuống, cỗ khí tức này, chỉ sợ ngay cả khi hắn chưa thụ thương cũng không thể chống lại, chớ nói chi là lúc này.

Trong lòng hắn có chút nghi hoặc, vì sao ở địa phương này lại gặp phải một cường giả như vậy.

Lập tức, Hàn Phong cũng nhớ tới cỗ lực lượng vô hình bao vây xung quanh sơn cốc, chẳng lẽ có quan hệ tới lão giả trước mắt.

Trong lòng Hàn Phong âm thầm suy đoán, thế nhưng lão giả kia một lần nữa lại mở miệng, nói:

- Tiểu oa, lần trước cho người may mắn thoát một mạng, hôm nay lão phu nhất định phải tự tay giết người!

Nói xong, bóng hình lão giả chợt lóe, trước ánh mắt giật mình của hai người đã thấy xuất hiện trước người Đường Vũ Nhu.

Lúc này có thể nói Đường Vũ Nhu tay không sức lực, càng không phải đối thủ của lão giả.

Mất thấy Đường Vũ Nhu nguy hiểm Hàn Phong cũng bất chấp, thân hình chợt lóe, không còn đầu khí gia trì, chỉ dùng đơn thuần lực lượng cơ thể nên tốc độ chậm hơn trước một chút.

Cũng may, hắn đứng rất gần Đường Vũ Nhu, cuối cùng vẫn kịp thời chạy tới.

Không nghĩ ngợi nhiều, Hàn Phong đánh mạnh ra một quyền, tuy rằng chỉ bằng lực lượng cơ thể đơn thuần nhưng lực bạo phát vẫn mạnh mẽ vô cùng, không phải người bình thường có thể đón đỡ được.

Hiển nhiên, lão giả thấy Hàn Phong ra quyền cũng nhện không được kinh nghi.

Nhưng thực lực lão giả đích thực vượt xa Hàn Phong, ngoại từ kinh ngạc xong cũng không quá lưu ý, lập tức đảo chuyển, dễ dàng tiếp được đầu quyền của Hàn Phong.

Ngay sau đó, bắt lấy tay Hàn Phong, khẽ dùng lực.

Một cỗ lực lượng Hàn Phong không thể chống cự lập tức từ đầu quyền truyền tới khắp thân thể.

Trong chớp mắt, thân thể Hàn Phong liền mất đi không chế, không ngừng lão đảo lui lại phía sau vài bước.

Bất quá, lão giả sau đánh ra một chưởng đẩy lui Hàn Phong, cũng không tiếp tục tấn công, trái lại dùng thân ảnh, ánh mắt có chút tò mò nhìn về Hàn Phong, trong mắt lóe lên những tia quang mang khó hiểu.

Đường Vũ Nhu đỡ lấy Hàn Phong, cả hai đều kỳ quái nhìn lên lão giả, không rõ hắn đang làm sao.

Chỉ bất quá sắc mặt hai người đều mười phần ngưng trọng, thực lực lão giả trước mắt này quá mức kinh khủng, bọn họ lúc này căn bản không có sức chống lại.

Tuy rằng không biết lão giả đang suy nghĩ gì, nhưng Hàn Phong rất rõ ràng, chỉ cần lão giả này tiếp tục động thủ, hắn và Đường Vũ Nhu phải chết không thể nghi ngờ.

Mà ngay khi hai người còn đang lo lắng, lão giả kia một lần nữa mở miệng, nói:

- Tiểu tử, vì sao người biết Cửu Chuyển Huyền Công?

Nghe vậy, Hàn Phong cũng chấn kinh, lão giả trước mắt này là ai, dĩ nhiên một câu liền nói ra chính xác công pháp của hắn.

Tuy rằng Cửu Huyền Huyền Côn có rất nhiều người từng nghe nói qua, nhưng Hàn Phong tin tưởng, ngoại trừ bản thân Cổ Thanh năm đó, trên đời này hắn không còn ai biết được hình dạng chân chính của Cửu Chuyển Huyền Công thế nào.

Nhưng vì sao lão giả trước mắt này chỉ liếc mắt là có thể thấy?

Đường Vũ Nhu ở một bên lúc này cũng kinh ngạc, cái tên Cửu Chuyển Huyền Công này, Đường Vũ Nhu thân là đệ tử thủ tịch Băng Tuyết Các, tự nhiên cũng từng nghe qua.

Bất quá năng với công pháp này cũng không quá lưu ý, có điều hiện tại dĩ nhiên từ trong miệng lão giả này biết được Hàn Phong tu luyện chính là Cửu Chuyển Huyền Công, chuyện này sao không khiến nàng khiếp sợ cho được.

Nếu như lão giả kia nói là sự thật, đây chẳng phải nói, Hàn Phong trước đó đã trở thành cường giả Thiên giai.

Nhưng nàng còn nhớ rõ, năm đó trên Thiên Thánh đại hội, Hàn Phong bất quá chỉ có thực lực Địa giai nhị phẩm.

Vậy hẳn dùng thời gian bao lâu để tu luyện tới Thiên giai? Trong lòng Đường Vũ Nhu dâng lên một cỗ khiếp sợ nồng đậm.

Chuyện này so với lúc trước Đường Vũ Nhu biết được Hàn Phong tiến vào cảnh giới Thiên giai càng khiến người ta chấn động không ngớt.

Hàn Phong thấy trong mắt Đường Vũ Nhu hiện rõ vẻ chấn động, cũng cười cười, lập tức quay đầu nhìn về phía lão giả, trầm giọng hỏi:

- Người làm sao biết được Cửu Chuyển Huyền Công?

- Hắc! Năm đó gia hỏa Cổ Thanh kia đầu óc có vấn đề, không biết thế nào lại ngoài ý luyện ra, kết quả cuối cùng cũng vì vậy mà chết, ta thế nào lại không biết Cửu Chuyển Huyền Công?

Lão giả chẳng thèm để ý nói.

Nhưng Hàn Phong nghe được vào trong tai cũng khiếp sợ dị thường.

Cổ Thanh chính là nhân vật từ ngàn năm trước, mà nghe ngữ khí lão giả này, tựa hồ rất nhận thức Cổ Thanh, chẳng lẽ lão giả này cũng là nhân vật từ ngàn năm trước?

Trong lòng Hàn Phong âm thầm suy tính, mở miệng nghi hoặc hỏi:

- Người nhận thức Cổ Thanh?

- Tạm được, tên kia năm đó bởi vì Cửu Chuyển Huyền Công mà chết, không nghĩ tới cách lâu như vậy ta lại gặp được người tu luyện công pháp của hắn, hơn nữa nhìn bộ dáng người tựa hồ đã đạt tới tầng thứ chín Kim nguyên chi thể rồi. Gia hỏa Cổ Thanh cũng nhắm mắt được rồi!

Lão giả đột nhiên bình tĩnh nói.

Dừng lời, không chờ Hàn Phong nói chuyện, lão giả lại tiếp tục:

- Xem ngươi có chút liên hệ sâu xa với Cổ Thanh ta sẽ thả cho ngươi một đường, bất quá nha đầu tu luyện Hàn Băng Quyết kia ta tuyệt sẽ không hạ thủ lưu tình.

Nói xong, lão giả liền muốn động thủ với Đường Vũ Nhu, mà lúc này sắc mặt Hàn Phong cũng biến đổi, vội vàng chặn trước người Đường Vũ Nhu, gấp giọng nói:

- Tiên bối, xin chờ một chút!

- Tiểu tử, không nên gọi ta cái gì là tiên bối, dù cho ngươi có quan hệ thế nào, ta cũng sẽ không thay đổi quyết định của mình, nếu như ngươi còn cố ý che chở cho nha đầu này, ngay cả ngươi lão phu cũng giết!

Lão giả trợn mắt, nhân thân đột nhiên cực kỳ sắc bén, ngữ khí tràn ngập uy hiếp nói.

Hàn Phong không rõ vì sao lão giả này cố ý muốn giết Đường Vũ Nhu như vậy, nhưng hắn tự nhiên sẽ không mở mắt trừng trừng nhìn nàng bị giết, vì vậy liền mở miệng nói:

- Tiên bối, tại sao người khăng khăng muốn xuất thủ với nàng?

- Có trách chỉ có thể trách nài là người Băng Tuyết Đường mà thôi!

...

- Băng Tuyết Đường?

Hàn Phong và Đường Vũ Nhu đồng thời sửng sốt, đều không rõ vì sao lão giả này gọi tên Băng Tuyết Đường thay vì Băng Tuyết Các.

Mà Đường Vũ Nhu cũng lập tức kịp phản ứng. Băng Tuyết Đường này không phải tiền thân của Băng Tuyết Các sao?

Khi Tứ Diệu Các còn chưa phân liệt, Băng Tuyết Các chẳng qua chỉ là một trong bốn đường thuộc Tứ Diệu Các.

Những Liệt Diễm Các, Thiên Lôi Các, Phong Minh Các cũng đều từ bốn đường này diễn hóa mà thành.

Nhưng hiện tại đã trôi qua ngàn năm, Tứ Diệu Các đã lâu không còn tồn tại, nhưng lão giả này còn không biết tới, lẽ nào hắn đã sống trong sơn cốc này gần ngàn năm rồi?

Đường Vũ Nhu bị suy đoán của bản thân dọa hoảng sợ, lập tức Hàn Phong cũng kịp phản ứng, đương nhiên suy nghĩ của hai người hoàn toàn giống nhau, tuy rằng hắn không phải người trong Tứ Diệu Các, nhưng bởi vì kiếp trước Tứ Diệu Các và Võ Hoàng Điện diễn ra hồi đại chiến, hắn đối với sự tình Tứ Diệu Các cũng từng tìm hiểu qua, tự nhiên rõ ràng tiền thân của Băng Tuyết Các chính là Băng Tuyết Đường thuộc Tứ Diệu Các.

Ngay lúc hai người còn đang khiếp sợ, lão giả kia không cho hai người kịp phản ứng, thân hình một lần nữa khẽ động, đánh về phía Đường Vũ Nhu.

Hàn Phong lúc này tự nhiên rõ ràng, chỉ sợ lão giả thần bí trước mắt này có tồn tại cừu hận gì với Băng Tuyết Các, mới có thể khiến hắn chấp nhất muốn giết Đường Vũ Nhu như vậy.

Nhưng Hàn Phong sao có thể mở mắt trừng trừng nhìn Đường Vũ Nhu gặp chuyện không may, ngầm áp chế khí huyết nhộn nhạo trong người, Hàn Phong một lần nữa chặn trước người Đường Vũ Nhu.

Lão giả thấy vậy, không khỏi giận tím mặt, thanh âm chợt trở nên lạnh lùng, nói:

- Tiểu tử, ngươi muốn tìm chết!

- Tiền bối, chỉ sợ trong này có hiểu lầm, Tứ Diệu Các gần nghìn năm trước đã không còn tồn tại, trên đời này cũng không còn băng Tuyết Đường nào nữa.

Hàn Phong vội nói.

Hắn biết mình không phải là đối thủ của lão giả, lúc này chỉ có thể tận lực thuyết phục đối phương buông tha bọn họ.

Quả nhiên, lão giả vừa nghe Hàn Phong nói vậy, động tác rõ ràng chậm đi nhiều. Hàn Phong tranh thủ vội ôm Đường Vũ Nhu lùi lại phía sau mấy bước, tách khỏi công kích của lão giả.

Mà lão giả lúc này cũng không tiếp tục tấn công, đứng yên tại chỗ, biểu tình dần trở nên mê mang, trong mắt cũng không ngừng lấp lóe quang mang kỳ quái.

Hàn Phong và Đường Vũ Nhu liếc mắt nhìn nhau, lập tức chăm chú nhìn sang lão giả.

Đột nhiên, lão giả như phát cơn điên, thân thể không ngừng rung động, trong miệng càng không ngừng tự lầm bầm:

- Tứ Diệu Các không còn.. Thế nào lại không còn... Thế là sao... Là sao... Sao có thể?

Ngay khi hai người Hàn Phong đang không biết làm sao thì thân ảnh lão giả lại đột nhiên nhoáng lên, một lần nữa biến mất không còn tung tích.

Nhìn một lúc lâu, Hàn Phong xác định lão giả kia đã ly khai, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

- Lão giả này thật cổ quái, qua lời lão nói, thật giống như là nhân vật từ ngàn năm trước. Hơn nữa nhìn hình dáng bên ngoài ngược lại không giống với người của Võ Hoàng Điện..

Hàn Phong lắc đầu, có chút nghi hoặc nói.

Mà lúc này, Đường Vũ Nhu đột nhiên nhớ tới những lời lão giả nói trong lần gặp mặt đầu tiên, có chút không xác định nói:

- Ta nhớ kỹ lúc đó, khi chúng ta vừa rơi xuống đây, gặp phải lão giả này, ta vừa nhắc tới Võ Hoàng Điện thì phản ứng của lão hết sức kích động, dường như có tồn tại mối huyết hải thâm cừu nào đó với Võ Hoàng Điện vậy...

Nghe thế, Hàn Phong cũng có chút kinh ngạc. Lão giả kia thoát nhìn điên điên khùng khùng, suy nghĩ mười phần hỗn loạn, nhưng dưới tình huống như vậy vẫn nhớ kỹ mối cừu hận với Võ Hoàng Điện, không khó tưởng tượng lúc trước đây lão với Võ Hoàng Điện tồn tại mối oán cừu sâu đậm ra sao, có lẽ lão cũng giống như bọn họ, đều vì Võ Hoàng Điện mới có thể rơi xuống nơi này.

Lập tức, trong lòng Hàn Phong trầm xuống, nếu quả đúng như mình suy nghĩ, bằng vào thực lực hiện tại của lão giả cũng không thể lý khai địa phương quý quái này, như vậy hắc và Đường Vũ Nhu có năng lực gì để rời đi?

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

356. Chương 338: Nhân Vật Ngàn Năm Trước.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Ngẫm tới đây, nội tâm Hàn Phong không khỏi trĩu xuống, nhúu chặt mày không thôi.

Lúc này, Đường Vũ Nhu ở bên cạnh dường như nhớ tới chuyện gì đó, đột nhiên kinh ngạc hô lên:

- Đúng rồi, ta nhớ ra rồi!

- Cái gì?

Hàn Phong khó hiểu hỏi lại.

Đường Vũ Nhu lộ ra thần tình khiếp sợ, có chút bất khả tư nghị nói:

- Ngày đó, khi lão giả này nhân ra tâm pháp tu luyện của ta là Hàn Băng Quyết đã từng nhắc tới một người...

Hàn Phong không nói gì mà lẳng lặng chờ Đường Vũ Nhu nói tiếp.

- Hắc nói, nếu như đổi làm Trữ Băng ở đây, có thể khiến hắc kiêng kỵ ba phần!

Đường Vũ Nhu thuật lại đúng như lời lão giả, lại nói tiếp:

- Lúc trước, ta cũng không mấy để ý những lời này, nhưng qua chuyện vừa rồi, ta đã nhớ tới Trữ Băng trong miệng lão là ai rồi.

Hàn Phong vẫn không nói, Đường Vũ Nhu tiếp lời:

- Ngàn năm trước, trước khi Tứ Diệu Các phân làm bốn, vị đường chủ cuối cùng của Băng Tuyết Đường chính là Trữ Băng, người cũng là các chủ đầu tiên của Băng Tuyết Các chúng ta.

Nói đến đây, trên sắc mặt Đường Vũ Nhu lộ ra thần sắc kính phục khó có được, sùng kính nói:

- Trữ Băng tiền bối là người có thực lực mạnh nhất Băng Tuyết Các kể từ ngày thành lập tới nay, nghe sư phụ nhắc qua, năm đó Trữ Băng tiền bối ở thời kỳ toàn thịnh có thực lực Thiên giai thất phẩm!

- Dĩ nhiên lợi hại như vậy?

Hàn Phong cũng có chút giật mình nói.

Tuy rằng hắn có chút hiểu rõ Tứ Diệu Các nhưng đối với những nhân vật từ ngàn năm trước lại hiểu biết rất ít.

Sau đó, ngữ khí Đường Vũ Nhu có chút trầm thấp, chậm rãi nói:

- Chẳng qua, năm đó Trữ Băng tổ sư một tay thành lập Băng Tuyết Các, nhưng không lâu sau đó liền biến mất không thấy, ngàn năm qua vẫn chưa có ai tìm được tung tích của người. Đây cũng là sự việc đáng tiếc nhất trong một ngàn năm qua của Băng Tuyết Các, bằng không nếu như có Trữ Băng tổ sư tọa trấn, thực lực Băng Tuyết Các đã có thể vượt xa ba các còn lại...

Nghe vậy, Hàn Phong cũng rơi vào trầm tư, lập tức liên hệ với đủ loại tin tức có được từ kiếp trước.

Trong đầu hắn cũng rất nhanh hiện ra một suy đoán kinh người.

Lão giả kia có thực lực siêu cường, vượt xa so với kiến thức của Hàn Phong, mà trong lời nói của lão, Hàn Phong đại khái có thể đoán được người này và các chủ đời thứ nhất của Băng Tuyết Các có nhận thức.

Cứ như vậy mà nói, hai người hắn đều là nhân vật cùng thời đại với nhau.

Về phần sau Tứ Diệu Các bị chia tách làm bốn, lão giả này cư nhiên không biết được. Lẽ nào nói lão giả này đã bị nhốt ở nơi này gần nghìn năm?

Mà Trữ Băng tại vì sao lại biến mất vô có?

Cùng với thái độ của lão giả với Võ Hoàng Điện, thái độ của lão với Băng Tuyết Các.

Trong ba người này, có hay không tồn tại mối quan hệ nào?

Những nghi hoặc liên tiếp xuất hiện cứ quẩn quanh không ngừng trong đầu Hàn Phong.

Thế nhưng, lão giả kia đã rời đi, một bụng nghi hoặc của Hàn Phong tự nhiên không biết tìm nơi nào giải đáp.

Tuy rằng, lão giả đột nhiên rời đi, nhưng trong lòng Hàn Phong vẫn chưa yên tâm, trái lại càng thêm lo lắng, ai có thể đoán được lão giả kia sẽ xuất hiện lần nữa vào lúc nào?

Dùng năng lực bọn họ hiện tại, căn bản không có lực chống đỡ.

Tuy rằng trong lòng lo lắng vô cùng nhưng Hàn Phong và Đường Vũ Nhu cũng không có biện pháp nào, cuối cùng cả hai liền thẳng thẳng bảo qua sự tình phiền não này, không thêm nghĩ tới nữa.

Hai người bị nhốt lại trong sơn cốc, không có chuyện gì làm, vì vậy thời gian càng trở nên dài đằng đặc.

Mà thân thể Đường Vũ Nhu vẫn chậm chạp không thể khôi phục, mỗi ngày vẫn phải dựa vào thân thể Hàn Phong sưởi ấm.

Theo thời gian trôi qua, hai người tựa hồ cũng quen thuộc với tình hình này, cả hai tựa như một đôi tình lữ mười phần ăn ý. Mỗi khi màn đêm buông xuống, Đường Vũ Nhu sẽ tự giác dựa vào người Hàn Phong, còn Hàn Phong cũng tự giác ôm nàng vào trong lòng.

Hai người liên tục có những hành động thân mật, tự nhiên trong lúc đó tựa hồ hình thành một tia tình tố không nói lên lời.

Nhất là Đường Vũ Nhu, trước kia vẫn như băng tuyết tiên tử cao ngạo, lúc này giống như đã bị Hàn Phong triệt để hòa tan, ở trước mặt hắn, nét mặt của nàng vĩnh viễn là một bộ xinh đẹp động lòng người.

Bất quá, cả Hàn Phong và Đường Vũ Nhu đều ăn ý duy trì trạng thái như hiện tại, cũng không có ai nói thẳng ra ngoài.

Trong lòng Hàn Phong vẫn còn lo lắng, tuy rằng không biết đời này còn có thể rời khỏi nơi này không, nhưng hắn cũng biết được, lúc này trên Huyền Thiên Tông còn có một Tiêu Linh toàn tâm toàn ý ngóng trông hắn quay về. Mỗi khi nghĩ tới điều này, hắn cũng cảm giác hổ thẹn với Tiêu Linh ở phương xa, lại thấy có lỗi với Đường Vũ Nhu đang ở trong lòng mình.

Mà Đường Vũ Nhu thường ngày thoát nhìn giống như băng lãnh không thông thế sự. Nhưng trên thực tế nàng là một người tâm tư nhạy nhui, cũng là hạng người am hiểu tâm ý người khác.

Theo mấy ngày nay ở chung, Đường Vũ Nhu đã sớm trao lòng mình gửi lại trên người Hàn Phong.

Bất quá, là người cẩn thận, nàng cũng phát hiện lo lắng trong lòng Hàn Phong, vì không muốn Hàn Phong phải rắc rối nên Đường Vũ Nhu cũng không biểu lộ gì cho hắn thấy.

Nàng cũng đã gặp qua Tiêu Linh, với dung mạo của mình Đường Vũ Nhu rất có lòng tin, nhưng nghĩ tới Tiêu Linh, nàng cũng không nhận được có chút cảm khái.

Nàng cũng không hề muốn phá hư mối quan hệ của hai người bọn họ, bởi vậy mặc dù trái tim đã gửi trọn cho Hàn Phong nhưng nàng vẫn như cũ không có nói thêm điều gì.

Thậm chí, nếu như không phải buổi tối cần phải dựa vào Hàn Phong sưởi ấm, Đường Vũ Nhu chắc chắn sẽ không tiếp cận Hàn Phong, mặc dù đối với nàng mà nói, khuôn ngực của Hàn Phong có sức hấp dẫn trí mạng.

Hai người đều suy nghĩ tâm tư của nhau nhưng lại ăn ý không ai nhắc tới chuyện này, có điều mỗi khi đêm về, Đường Vũ Nhu đều rất mong chờ khuôn ngực ấm áp của Hàn Phong.

Ngày qua ngày cứ như vậy, thời gian chớp mắt liền qua, hiện tại cách thời điểm Hàn Phong rơi xuống sơn cốc đã trôi qua mười mấy ngày rồi.

Lần thứ hai lão giả kia xuất hiện là ở ngày thứ năm bọn họ rơi xuống sơn cốc, cứ như vậy mà tính, có thể ngày hôm nay lão lại xuất hiện.

Thế nên, từ sáng sớm bắt đầu, Hàn Phong mỗi giờ mỗi khắc đều chăm chú nhất cử nhất động khắp xung quanh, tinh thần đề cao cảnh giới.

Thời gian từng chút từng chút qua đi, chớp mắt đã nửa ngày.

Mà đúng như Hàn Phong và Đường Vũ Nhu suy đoán, giống như mỗi lần lão giả xuất hiện, một trận cuồng phong kéo tới rất nhanh không ngừng thổi về phía hai người.

Trong chớp mắt, một bóng người không rõ lại xuất hiện trước mặt Hàn Phong.

Căn bản không cần nhìn, Hàn Phong liền biết người tới bắt nạt này chính là lão giả mười phần quỷ dị kia.

Thấy lão giả quả nhiên xuất hiện, trong lòng Hàn Phong cực kỳ cảnh giác.

Bất quá, không chờ Hàn Phong mở miệng nói chuyện, lão giả bên kia đã cướp lời mở miệng trước, nói:

- Tiểu tử, nói cho ta biết sự tình của ngươi, bên ngoài kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao Tứ Diệu Các lại biến mất, có phải là do Vô Hoàng Điện làm hay không?

Hàn Phong nghe vậy cũng lập tức kinh ngạc nhìn lên lão giả, không có lập tức trả lời.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

357. Chương 339: Đối Đáp.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hàn Phong nghe vậy cũng lập tức kinh ngạc nhìn lên lão giả, không có lập tức trả lời.

Lão giả thấy Hàn Phong trầm mặc, thân hình khẽ động, lập tức đi tới trước mặt Hàn Phong, một tay chụp lấy vai hắn, gấp giọng hô:

- Tiểu tử, đừng có khiêu chiến sự nhẩn nại của lão phu!

Hàn Phong thấy lão giả vung tay tới, biết với thực lực hiện tại của mình căn bản không thể né tránh, thế nên hắn vẫn thản nhiên đứng tại chỗ.

Mà nghe được ngữ khí uy hiếp của lão giả, Hàn Phong cũng không tức giận, chẳng qua cười nhẹ, chậm rãi nói:

- Người muốn biết sự tình, ta có thể nói cho người, thế nhưng trước tiên người phải nói cho ta biết người là ai?

- Tiểu tử, người không có quyền trao đổi điều kiện với lão phu, người phải biết rằng, ta muốn bóp chết hai người các người chỉ dễ như trở bàn tay, có muốn trước tiên ta giết tiểu oa kia, sau đó lại hỏi tới người?

Hai mắt lão giả tràn ngập uy hiếp nói.

Ai biết, nghe ngữ khí đầy uy hiếp này của lão, Hàn Phong còn làm bộ không thèm để ý, trái lại cười lạnh một tiếng, thản tình thoải mái nói:

- Nếu như ta đoán không sai, người hẳn đã ở chỗ này gần nghìn năm rồi!

Lão giả không rõ Hàn Phong vì sao nói như vậy, nhất thời không giải thích được nói:

- Người muốn nói cái gì?

- Ta chỉ muốn nói, thực lực của người vượt xa hai người chúng ta rất nhiều, nhưng cũng không thể rời khỏi nơi hoang tàn quỷ quái này, chớ nói chi ta và nàng!

Hàn Phong chỉ mình và Đường Vũ nhu, vừa cười vừa nói:

- Nếu không thể rời khỏi nơi này, chết sớm hay muộn có khác gì nhau, người lấy đó uy hiếp chúng ta thật không có tác dụng!

- Người không sợ chết?

Lão giả lạnh giọng nói.

Lắc đầu, Hàn Phong cười khổ nói:

- Không phải ta không sợ chết, mà đợi lâu ở loại địa phương này, quả thực sống không bằng chết, không chừng cuối cùng lại trở thành giống như người vậy!

Lão giả nghe vậy, không khỏi giận tím mặt, thân hình chợt động, lập tức hiện ngay sát Hàn Phong, hai mắt tản mát ra quang mang khiếp người, lạnh giọng quát lên:

- Người dám nhục mạ lão phu, xem ra người quả thực không muốn sống!

- Lê nào ta nói sai sao?

Hàn Phong không có bất luận chút sợ hãi, nhìn thẳng lão giả, ngữ khí vẫn bình thản như trước.

Hàn Phong nói khiến những vết nhăn trên mặt lão giả thoáng cái càng hiện nhiều thêm.

Mà Hàn Phong vẫn một bộ thản nhiên như trước, hoàn toàn không lưu ý lão giả có hay không hạ thủ với mình trong cơn tức giận.

Bất quá lão giả kia qua một hồi đấu tranh, nguyên bản một tay khô gầy đặt trên vai Hàn Phong cũng chậm rãi buông xuống.

Cầm thụ được cử động này của lão giả, nhìn bên ngoài không thấy Hàn Phong có bất cứ biến hóa gì, nhưng trên thực tế lúc này nội tâm của hắn cũng buông dài một hơi.

Theo như lời của Hàn Phong lúc trước không phải là giả, nếu như trường kỳ bị nhốt ở đây, xác thực sống không bằng chết.

Nhưng Hàn Phong vẫn còn rất nhiều việc chưa hoàn thành khiến hắn phải lo lắng, hắn cũng không muốn cứ như vậy chết đi.

Một phen vừa rồi, bất quá chỉ để cho lão giả thấy bọn họ thực sự không sợ hãi cái chết, từ đó làm cho đối phương mất đi ưu thế uy hiếp bọn họ.

Rất hiển nhiên, phen đối đáp này của Hàn Phong xác thực đã đạt được mục đích, trong lòng tự nhiên cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Mà Đường Vũ Nhu đứng phía sau vẫn khấn trương nhìn chăm chú hai người, rất sợ lão giả kia có gì không tốt sẽ giết mất Hàn Phong, bởi vậy trong khoảnh khắc lão giả kia buông tay, nàng cũng nhịn không được buông lỏng trái tim như muốn nhảy ra ngoài.

Cũng may, lúc này lão giả cũng không đặt chủ ý lên người Đường Vũ Nhu, bằng không chỉ sợ biểu tình biến hóa trên mặt nàng lúc này đã bán đứng tâm tư hai người rồi.

Nhìn thấy lão giả buông tay, Hàn Phong lại mười phần thông dong nói tiếp;

- Được rồi, người bây giờ có thể nói cho ta biết người rốt cuộc là ai, chờ người nói xong, ta tự nhiên sẽ kể những chuyện ta biết cho người, nói không chừng sau này chúng ta còn có thể hợp tác.

Lão giả nghe vậy cũng không nhiều lời, cúi đầu suy nghĩ một lúc này, lúc này mới một lần nữa ngẩng đầu, trong giọng nói tràn ngập vẻ tang thương, cảm thán nói:

- Người trước cho ta biết, Tứ Diệu Các từ ngàn năm trước đã không còn tồn tại nữa có phải là sự thực hay không?

- Tự nhiên! Chuyện này tất cả mọi người trên đại lục đều biết, ta không cần phải lừa người!

Hàn Phong trả lời.

Mà nghe được Hàn Phong khẳng định, biểu tình của lão giả trở lên có chút dữ tợn.

Tình huống này lọt vào trong mắt Hàn Phong, ngược lại khiến trong lòng hắn càng thêm nghi hoặc.

Dựa theo trước đây, khi lão giả nhất quyết muốn giết Đường Vũ Nhu, hiển nhiên giữa lão giả và Tứ Diệu Các phải có chút ân oán nào đó, nhưng vì sao lúc này nghe được Tứ Diệu Các không còn tồn tại lão lại có biểu tình như vậy?

Suy nghĩ một chút, Hàn Phong tiếp tục nói:

- Tuy rằng Tứ Diệu Các đã không còn tồn tại nhưng cũng không phải là do bị địch nhân tiêu diệt mà là vị tự thân nội bộ dẫn tới chia rẽ là bốn phần, hình thành bốn các mà thôi.

- Cái gì?

Nghe được Hàn Phong nói vậy, khuôn mặt lão giả đột nhiên dị động, hai tay chụp lấy vai Hàn Phong, ngữ khí rất lạ hỏi:

- Vậy còn Trữ Băng của Băng Tuyệt Đường? Người có biết tin tức của nàng không? Mau nói cho ta biết!

Lão giả vừa nói ra lời này, Hàn Phong ngược lại có chút kinh ngạc, trong lòng lập tức có chút phát hiện nhưng mặt ngoài vẫn bất động thanh sắc nói:

- Người quên thỏa thuận lúc trước giữa hai chúng ta sao? Ta trước cần biết người là ai mới có thể nói cho người biết tất cả vừa rồi ta đã nói một phần xem như là trước thời hạn rồi, hiện tại đến lượt người nói cho ta biết chuyện của người và cả tình huống xung quanh nơi này nữa.

Chứng kiến Hàn Phong không mảy may không nhụt, lão giả thực hận không thể một chương đánh chết tiểu tử này, nhưng nghĩ tới những tin tức mình muốn biết, lão giả chỉ có thể áp chế tức giận trong lòng.

Thẳng tới một lát sau, khi lão khôi phục lại vẻ lãnh tính, đột nhiên khuôn mặt biến thành thống khổ, ngữ khí đầy vẻ cô độc nói:

- Kỳ thực ngay cả ta cũng muốn biết ta rốt cục là ai, chính ta thực sự cũng không biết nữa!

Hàn Phong nghe vậy, trong mắt hiện lên một tia vô cùng kinh ngạc nhưng vẫn không nói gì.

Thấy biểu tình của Hàn Phong, lão giả ngược lại không quá mức bận tâm, bình tĩnh nói:

- Người không cần hoài nghi lời ta, lão phu từ khi bị đám hỗn đản kia đánh rơi xuống nơi này vẫn chưa từng rời đi.

Dừng một chút, lão giả đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía trước, lập tức nói:

- Ta cũng không rõ ràng lắm đã qua bao lâu, có lẽ các ngươi cũng không biết, ta đang đứng trước các ngươi xác thực đã không thể gọi là người.

- Có ý tứ gì?

Mặc dù Hàn Phong trước kia đã mơ hồ có loại cảm giác này, nhưng lúc này nghe được vẫn cảm thấy có chút không hiểu liền hỏi lại.

Ngữ khí lão giả mười phần bình thản, bình thản giống như không phải đang kể chuyện về mình vậy:

- Ta hiện tại, bất quá chỉ là một thể linh hồn không trọn vẹn mà thôi, thân xác lão phu từ khi rơi xuống nơi này đã triệt để bị hủy rồi.

- Đây là...

Lão giả vừa nói ra lời này, xác thực cũng khiến Hàn Phong nhin không được thất kinh, mặc dù tổng cộng kiếp trước cũng sống được hơn bốn trăm năm, thế nhưng hẳn đối với việc trước mắt này vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Danh xưng Linh hồn thể này, chính là lần đầu tiên hắn nghe được.

Nhưng nhìn dáng dấp lão giả trước mắt, xác thực không giống với người bình thường, bởi vậy hàn Phong cũng không cho rằng lão giả đang lừa gạt hắn.

Hơn nữa đối phương căn bản không cần lừa gạt mình.

Nghĩ vậy, Hàn Phong cũng nhin không được cúi đầu trầm tư một lát, sau đó mới ngẩng đầu lên hỏi tiếp:

- Lê nào sau khi người ta chết sẽ sinh ra Linh hồn thể? Nhưng sao từ trước đến nay trên đại lục cũng chưa từng nghe người khác nhắc qua loại chuyện này?

Thấy Hàn Phong nghi hoặc, lão giả lập tức giải thích:

- Những người khác thì không rõ ràng lắm nhưng ta lại biết, ta sau khi chết vẫn còn lưu lại ý thức, còn sản sinh được Linh hồn thể, đều không thoát khỏi liên quan tới nơi này.

- Nơi này?

Hàn Phong càng nghe càng mơ hồ, không khỏi hỏi tiếp:

- Ý người nói, người sau khi chết còn có thể sản sinh Linh hồn thể, tất cả nguyên nhân là vì sơn cốc này?

Dừng lời, Hàn Phong cũng lập tức nghĩ đến lực lượng thần bí bao phủ phiến sơn cốc này, vì vậy bổ sung nói:

- Ý người nói, là vì ảnh hưởng của kết giới bao phủ phiến sơn cốc này mới khiến cho người có bộ dáng như bây giờ?

- Không sai!

Lão giả gật đầu nói tiếp:

- Nơi này bị người ta hạ Huyết Hồn Vạn Tượng Trận, nguyên bản chuyên dùng để đối phó với ta, nhưng chỉ sợ bọn họ cũng không ngờ tới, kết cục ta tuy phải bỏ mình nhưng ý thức linh hồn vẫn có thể bảo lưu.

- Người nói đám hỗn đản, chẳng lẽ là người Võ Hoàng Điện?

Hàn Phong dò hỏi.

Nghe được ba tiếng Võ Hoàng Điện, lão giả nguyên vốn đang bình tĩnh, trên người đột nhiên bộc phát ra một cỗ khí tức trước nay chưa từng có, ngũ khí tràn ngập thô bạo nói:

- Đám tạp chủng Võ Hoàng Điện, lão phu muốn giết sạch các ngươi! Giết! Giết! Giết!

Lão giả đột nhiên chuyển biến cũng khiến Hàn Phong kinh ngạc vô cùng, nhưng lập tức cũng hiểu được, lão giả trước mắt này xác thực có mối thù không đội trời chung với Võ Hoàng Điện.

Nếu là thực, bọn họ ngược lại có chung địch nhân, có thể vì thế mà hần và Đường Vũ Nhu sẽ bảo trụ được tính mạng.

Sau một lúc lâu, tựa hồ lão giả có chút thanh tĩnh, khôi phục lại tâm tình mới lạnh lùng nói:

- Người cũng biết đám hỗn đản kia là Võ Hoàng Điện, nói cho ta biết, hiện chúng ở nơi nào? Vì sao còn chưa bị người tiêu diệt?

Nghe vậy Hàn Phong liền giải thích, nói:

- Việc này một lời khó nói hết!

Tiếp theo Hàn Phong liền giản lược kể lại những gút mắc của mình với Võ Hoàng Điện trong mấy năm gần đây.

Sau khi nghe Hàn Phong tự thuật, ánh mắt lão giả nhìn về phía Hàn Phong hiển nhiên đã bớt đi rất nhiều địch ý, lập tức thì thào nói:

- Nghĩ không ra a! Nghĩ không ra, ngàn năm trôi qua, đám âm hồn bất tán kia vẫn còn tồn tại.

Câu chuyện vừa chuyển, lão giả tiện đà nói:

- Ngàn năm trước, những tên hỗn đản này đã mưu đồ bí mật tập kích Tứ Diệu Các, nghĩ không ra, qua một ngàn năm quyết tâm của bọn họ tới Tứ Diệu Các còn chưa nguôi! Thật đáng căm hận.

- Tiền bối có biết được vì sao Võ Hoàng Điện phải trăm phương ngàn kế đối phó với Tứ Diệu Các, hôm nay đã qua ngàn năm nhưng bọn người kia vẫn như trước, không ngừng phát động tập kích tới Tứ Diệu Chi Các!

Hàn Phong hiếu kỳ hỏi.

Ai ngờ, lão giả nghe vậy lại một lần nữa lắc đầu, nói:

- Không chỉ có ta, ngay cả Tứ Diệu Các lúc trước cũng không biết vì sao lại vô cớ trêu chọc tới một thể lực kỳ quái như vậy.

...

Qua một phen dò hỏi ngắn gọn, Hàn Phong cũng từ trong miệng lão giả đạt được một đáp án hữu dụng.

Mà theo giải thích của lão giả, bởi vì hần hiện tại là Linh hồn thể, trải qua một ngàn năm, ký ức của hần cũng dần dần bị hao mòn.

Cũng chính vì vậy, hần mới không thể nhớ nổi mình là ai. Trong đầu chỉ còn lưu lại những chấp niệm từ khi hần còn sống.

Theo lý thuyết, một người khi chết đi đúng là sẽ sản sinh linh hồn.

Nhưng muốn duy trì linh hồn cần phải tiêu hao rất nhiều năng lượng, trên khắp đại lục cũng không có nơi nào đủ năng lượng để chống đỡ nổi.

Bởi vậy, sau khi một người chết đi, linh hồn tuy rằng sẽ cố gắng ngưng tụ nhưng lập tức sẽ hóa thành năng lượng tinh khiết nhất trong thiên địa, tiêu tán không còn.

Sở dĩ lão giả có thể tồn tại một ngàn năm, hoàn toàn là vì hiệu quả có được từ Vạn Tượng Trận, không sai biệt lắm trở thành nguồn năng lượng trữ hàng cho lão dùng tới nay.

Mà trải qua ngàn năm, năng lượng của Vạn Tượng Trận hiển nhiên đã trở nên vô cùng bạc nhược, bởi vậy khi Hàn Phong và Đường Vũ Nhu rơi xuống nơi này mới có thể bình yên vô sự.

Mà thân thể Đường Vũ Nhu đến nay vẫn không thể khôi phục lại đầu khí, có tám phần mười là do ảnh hưởng bởi Vạn Tượng Trận.

Cũng có thể nói, suy đoán lúc trước của Hàn Phong là sai lầm, lão giả này chính là dựa vào Vạn Tượng Trận này mới sống tới được, tự nhiên lão không thể rời khỏi nơi này.

Nhưng hần và Đường Vũ Nhu lại khác, hai người bọn họ là người sống, Hàn Phong tin tưởng chỉ cần có lực lượng nhất định, bọn họ nhất định có thể rời khỏi địa phương quỷ quái này.

Đợi cho Hàn Phong truy hỏi xong xuôi, lão giả liền lập tức hỏi tới vấn đề hần quan tâm nhất.

Đương nhiên nghi hoặc của lão, Hàn Phong tự nhiên không giải đáp được, nhưng Đường Vũ Nhu bên cạnh lại chính là đệ tử thủ tịch Băng Tuyết các, hiển nhiên nàng những bí văn về Tứ Diệu Các trước đây nàng biết cũng không ít.

Bởi vậy, tiếp theo Hàn Phong liền nhìn sang Đường Vũ Nhu gật đầu.

Đối với vấn đề của lão giả, Đường Vũ Nhu tự nhiên biết được, vì vậy liền mở miệng giải thích:

- Nếu như Trữ Băng trong lời ngươi và người ta biết là một mà nói, như vậy thật đáng tiếc nói cho người biết, Trữ Băng đã chết!

- Đã chết? Đây làm sao có thể... Không có khả năng, nàng sao có thể chết, nàng sao có thể chết được!

Nghe tin Trữ Băng đã chết, tâm tình lão giả hiển nhiên kích động vô cùng, tử khí trên người cũng dần trở nên không ổn định, khi rõ khi mờ.

Mà Đường Vũ Nhu thấy lão giả kích động như thế hiển nhiên cũng đoán được lão giả trước mắt và Trữ Băng hẳn có tồn tại một mối quan hệ không rõ ràng.

Không khỏi thở dài, đột nhiên ngữ khí hơi chuyển sang trầm thấp, nàng nói:

- Trữ Băng ngươi nhắc tới lúc trước chính là các chủ đời thứ nhất của Băng Tuyết Các ta, cũng là đường chủ cuối cùng của Băng Tuyết Đường thuộc Tứ Diệu Các. Nhưng lão nhân gia người sau khi thành lập Băng Tuyết Các không lâu liền biến mất, không ai biết nàng đi nơi nào, mà muội muội của nàng, cũng là người có thực lực gần với nàng nhất khi đó tự nhiên trở thành các chủ thứ hai của Băng Tuyết Các, mà hiện tại đã qua ngàn năm, Trữ Băng tiền bối hẳn đã rời nhân thế từ lâu.

- Thật đã chết rồi! Ha ha! Sao có thể như vậy?

Lão giả đột nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn, ngữ khí đầy vẻ không dám tin tưởng, nói tiếp:

- Ngàn năm! Dĩ nhiên bất tri bất giác đã qua ngàn năm, nguyên lai dù ngươi có cường thịnh tới đâu cũng không thể chống nổi năm tháng hao mòn a!

Một phen cảm thán của lão giả khiến Hàn Phong ở một bên nghe được cũng có chút trầm mặc, không nói gì nhìn lão.

Ngược lại là Đường Vũ Nhu, sau khi nhìn thấy biểu hiện thất thố này của lão, trong mắt cũng hiện lên một tia ý vị đồng tình, lập tức nàng liền đưa ánh mắt chuyển về phía Hàn Phong.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiệt

358. Chương 340: Kinh Văn.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Trong lòng không khỏi có chút ngạc nhiên, tự hỏi nếu như mình đã chết hẳn có nhớ tới mình hay không?

Cảm thụ được ánh mắt khác thường của Đường Vũ Nhu, Hàn Phong lập tức xoay đầu, nhẹ giọng hỏi:

- Làm sao vậy?

Đường Vũ Nhu lắc đầu, lập tức vất ý niệm kia ra khỏi đại não, cười nói:

- Không có gì, chỉ là cảm khái với tạo ngộ của lão nhân gia kia thôi.

Lão giả phía bên kia nghe được, trầm mặc nửa ngày, lúc này mới thoảng khôi phục lại, không khỏi ngẩn đầu một lần nữa nhìn về phía hai người.

Chính xác mà nói, đa phần ánh mắt của lão trập trung trên người Đường Vũ Nhu.

Thấy lão giả nhìn Đường Vũ Nhu chăm chú, trong lòng Hàn Phong cả kinh, cho rằng lão đang có ý định động thủ với nàng, vì vậy thân hình chợt lóe, lập tức chặn giữa hai người, về mặt cảnh giới nhìn chăm chăm tới lão giả.

Lão thấy cử động của Hàn Phong, ngược lại bình tĩnh nói:

- Tiểu tử, không cần khẩn trương như vậy, ta cũng không có ác ý với tiểu oa này, chẳng qua muốn nhìn một chút đệ tử đời sau của nàng mà thôi, không còn gì khác.

Hàn Phong tự nhiên minh bạch “nàng” trong miệng lão ý chỉ Trữ Băng, các chủ đời thứ nhất của Băng Tuyết Các.

Lão giả vừa nói như thế, tự nhiên quan hệ giữa hai người không cần nói cũng biết. Chẳng qua, lão giả tại sao lại rơi xuống tình cảnh này, Hàn Phong cũng rất lấy làm hiếu kỳ.

Suy nghĩ một chút, Hàn Phong nhin không được hỏi.

Ai ngờ, lão giả nghe được Hàn Phong hỏi, khuôn mặt liền trở nên cực kỳ nặng nề.

Đang muốn mở miệng nói chuyện, thần tinh lão đột nhiên biến đổi, ngay sau đó không gian xung quanh liền hiện ra một cỗ vận vẹo không quy tắc, triệt để bao phủ lấy thân ảnh lão giả.

Trong chớp mắt, lão giả một lần nữa liền biến mất khỏi tầm mắt Hàn Phong và Đường Vũ Nhu.

Nhìn thấy lão giả biến mất, cả Hàn Phong và Đường Vũ Nhu đều quay mặt nhìn nhau, không biết nên nói cái gì.

Hiển nhiên, Hàn Phong còn muốn từ trong miệng lão giả tìm hiểu một ít tin tức, thế nhưng lúc này cũng chỉ có thể đợi đến lần tiếp theo.

Căn cứ theo phán đoán lúc trước của Hàn Phong, lão giả này hẳn cách mỗi năm này mới có thể xuất hiện một lần. Bởi vậy nếu muốn hiểu rõ thêm sự tình của lão, cũng chỉ có thể đợi tới năm ngày sau.

Kế tiếp, hai người Hàn Phong và Đường Vũ Nhu không có chuyện gì làm, chỉ còn biết buồn rầu chờ đợi.

Năm ngày, nói ngắn không phải, nói dài cũng không.

Về sau đúng như Hàn Phong dự đoán, lão giả một lần nữa xuất hiện trước mặt hai người. Bất quá vừa xuất hiện, lão giả cũng không cho Hàn Phong cơ hội nói chuyện, nói thẳng:

- Ta biết các ngươi muốn rời khỏi nơi này, nhưng bằng vào lực lượng các ngươi hiện tại căn bản là không thể.

Dừng lời, lão giả tiếp tục nói:

- Trước đó, đã vài lần ta cảm giác được toàn bộ kinh mạch trong thân thể người đã đứt đoạn, mặc dù có được đầu khí khổng lồ nhưng không cách nào xuất ra ngoài. Bất quá nơi này ngược lại có có một phương pháp có thể giúp người, không biết người có dám thử nghiệm hay không?

Nghe được lão giả liên tiếp nói trúng như vậy, Hàn Phong đầu tiên lặng đi một chút, bất quá khi hắn nghe được một câu của lão, hai mắt Hàn Phong không khỏi sáng ngời, nhưng cũng lập tức thu lại tâm tình, có chút nghi hoặc hỏi:

- Có thể khôi phục lại lực lượng, dù có thống khổ tới đâu ta cũng có thể chịu được, chẳng qua ta có một nghi vấn, vì sao người lại vô duyên vô cớ giúp chúng ta?

Nghe vậy, đôi mày lão giả cũng hơi nhíu lại, lập tức trầm giọng nói:

- Ta cũng không có hảo tâm như vậy, ta giúp người là có điều kiện.

- Điều kiện gì?

Nghe lão giả nói tới điều kiện, trong lòng Hàn Phong lúc này mới yên tâm hơn, lập tức nhàn nhạt hỏi.

- Ta muốn người khôi phục lực lượng, sau khi rời khỏi nơi này, thay ta giết sạch đám hỗn đản Võ Hoàng Điện!

Ngữ khí chuyển sang lạnh lạnh nói.

Từ trong giọng lão giả, Hàn Phong có thể cảm thụ được nội tâm lão vô cùng phần nộ, không khỏi có chút ngạc nhiên, hỏi:

- Có thể nói cho ta biết, giữa tiền bối và Võ Hoàng Điện có mối thâm cừ đại hận gì?

Lão giả thấy Hàn Phong hỏi vậy, hừ lạnh một tiếng, lập tức nói:

- Việc này nói ra rất dài dòng, về sau có thời gian lão phu sẽ nói cho người, người chỉ cần biết, lão phu rơi vào tình cảnh này, tất cả là do đám hỗn đản Võ Hoàng Điện ban tặng!

Lập tức, lão giả lại chuyển, nói luôn:

- Nhìn phản ứng của tiểu oa lúc trước, lại nghe sự tình người kể, ta biết người có khoảng cách với Võ Hoàng Điện, hơn nữa còn tới mức không chết không thôi, bởi vậy ta mới giúp người khôi phục thực lực, thay ta đối phó đám hỗn đản Võ Hoàng Điện, điều kiện như vậy ta nghĩ người hẳn có thể tiếp thu được, thế nào?

Hàn Phong ngược lại không nghĩ tới lão giả sẽ đưa ra điều kiện này, bất quá nghĩ lại, chính xác mà nói lão giả trước mắt đã là một người chết.

Hiện còn sót lại bất quá chỉ là một Linh hồn thể, tùy thời đều có khả năng tiên tán, tồn tại kỳ lạ như vậy tựa hồ cũng không có lý do gì cần phải hãm hại hắn.

Thế nên Hàn Phong sau một thoáng suy tư, cũng lập tức nói:

- Chuyện này tự nhiên không thành vấn đề, không cần người nói ta cũng tận lực diệt trừ Võ Hoàng Điện, dù sao chỉ cần Võ Hoàng Điện còn tồn tại, ta cũng những người xung quanh không thể an ổn sinh sống được.

Dừng lời, Hàn Phong có chút chần chờ, nói:

- Chẳng qua, tiền bối thực có cách khôi phục lực lượng cho ta?

Không phải Hàn Phong không tin lời lão, mà bản thân hắn vốn là một luyện được đại sư, trong lòng hắn tự nhiên rất rõ thương thế của mình ra sao.

Loại thương thế như vậy không chỉ nói hắn, ngay cả luyện được tông sư cũng chưa nắm chắc giải quyết được, mà Linh hồn thể bị khốn tại đây gần ngàn năm có thể có biện pháp sao?

Phảng phất như nhìn thấu được nghi hoặc của Hàn Phong, lão giả liền lộ ra một dáng cười khó có được, tự tin nói:

- Nếu đổi là người khác, ta cũng không có biện pháp nào, nhưng nếu đã là người, ta nắm chắc tới bảy thành, có thể khiến người trong thời gian ngắn triệt để khôi phục lại, thậm chí còn có thể giúp lực lượng của người càng thêm tăng tiến.

Hàn Phong không biết lão giả lấy đâu ra tự tin như vậy, hơn nữa giọng điệu còn rất bảo chứng.

Một lời này của lão cũng khiến Hàn Phong kinh dị không ngớt.

Lẽ nào trên người hắn có chỗ nào không giống người thường, bằng không lão giả kia vì sao nói chỉ có hắn mới nắm chắc chữa trị được.

Cẩn thận suy nghĩ, Hàn Phong cũng không tìm ra được nguyên do nào.

Bất quá lão giả kia lại mở miệng nói:

- Không cần đoán nữa, sở dĩ ta nói vậy toàn bộ là do người đã luyện Cửu Chuyển Huyền Công tới tầng thứ chín Kim nguyên chi thể, mà ta vừa hay lại nhận thức Cổ Thanh, chỉ có vậy thôi.

Cửu Chuyển Huyền Công?

Nghe vậy, trong lòng Hàn Phong cũng khẽ động, bất quá hắn còn chưa rõ ý định của lão giả.

Lão nhận thức Cổ Thanh, như vậy thì sao?

Hàn Phong đã luyện Cửu Chuyển Huyền Công tới đỉnh cấp, vẫn chưa phát hiện Cửu Chuyển Huyền Công có tác dụng gì khác.

Nghĩ vậy, Hàn Phong không khỏi nghi hoặc nhìn về phía lão giả, mà lão cũng chỉ cười, lập tức nói:

- Kỳ thực, Cửu Chuyển Huyền Công thế nhân biết tới chẳng qua chỉ là một nửa mà thôi, năm đó sau khi Cổ Thanh sáng tạo ra Cửu Chuyển Huyền Công, lại qua rất nhiều năm mới hiểu được công dụng của Cửu Chuyển Huyền Công vẫn chưa tính là hoàn mỹ, vì vậy lại sáng tạo thêm ra nửa phần tiếp theo.

Hàn Phong nghe tới đây, biểu tình trên mặt đã không thể dùng từ khiếp sợ để hình dung.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

359. Chương 341: Bí Ẩn Chân Chính Của Cửu Chuyển Huyền Công.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Cửu Chuyển Huyền Công vẫn còn nửa bộ sau?

Hàn Phong bị tin tức chấn động này làm cho bất ngờ không nói lên lời.

Lão giả thấy biểu tình của Hàn Phong, biết hắn tất nhiên sẽ có dáng dấp như này, vì vậy nhàn nhạt nói:

- Không cần hoài nghi, năm đó giao tình giữa ta và Cổ Thanh rất sâu, sau khi hắn sáng tạo Cửu Chuyển Huyền Công, bởi vì thế nhân không hiểu mà cười nhạo, hắn dưới cơn nản lòng thoái chí liền tìm tới địa phương bí mật một mình tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công tới lúc thành công.

Nói đến đây, lão giả cũng không khỏi thở dài, lập tức nói tiếp:

- Thiên phú của Cổ Thanh xác thực rất tuyệt vời, dựa vào nghị lực của hắn, chỉ cần không tới trăm năm thời gian liền luyện Cửu Chuyển Huyền Công tới tứ chuyển, tuy rằng lãng phí thời gian nhưng Cổ Thanh cũng chứng minh được suy nghĩ của mình là chính xác, Cửu Chuyển Huyền Công xác thực có thể rèn luyện cường độ thân thể của võ giả. Ai ngờ, Cổ Thanh còn chưa hưng phấn được bao lâu, thế nhưng hắn lại cảm giác được đại nạn của mình buông xuống, rơi vào đường cùng, chỉ có thể buông tha việc tán công tu luyện.

Dừng lời, lão giả đột nhiên nhìn về phía Hàn Phong, trong mắt tràn ngập vẻ bất khả tư nghị nói:

- Nói đến, tiểu tử ngươi ngược lại đúng là một tên quái vật, năm đó Cổ Thanh cũng là một kỳ tài ngút trời, nhưng phải dùng tới thời gian trăm năm mới luyện Cửu Chuyển Huyền Công tới tầng thứ tư. Nhưng tiểu tử ngươi mới bao nhiêu năm đã luyện tới tầng cao nhất là Kim nguyên chi thể, thực sự làm cho người ta khó tin tưởng nổi, nếu như Cổ Thanh gặp được, chỉ sợ cũng phải giật mình không ngớt!

Đối với câu nói này của lão giả, Hàn Phong cũng đã nghe qua vô số người nói, ngược lại không có mấy phản ứng gì lạ, lúc này hắn đối với nửa bộ phía sau của Cửu Chuyển Huyền Công trong lời lão giả cảm thấy hết sức tò mò.

Hàn Phong đang rất nóng lòng muốn biết rõ chuyện này, vì vậy liền có chút giục nói:

- Sau đó thì sao? Nói nhiều như vậy tựa hồ không có liên hệ gì.

Lão giả nghe vậy, liền lập tức giải thích:

- Cổ Thanh sau khi buông tha tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công liền có chút nản lòng thoái chí, nhưng không biết có phải kiếp nạn buông xuống hay là vì hồi quang phản chiếu, không nghĩ tới trước đó vài ngày, dĩ nhiên lại có cảm ngộ, lĩnh ngộ Cửu Chuyển Huyền Công sâu hơn một tầng, từ đó sáng tạo ra nửa phần Cửu Chuyển Huyền Công còn lại mà thế nhân không biết tới.

Nếu như đổi lại là người khác, nghe được lời này lão giả nói, có lẽ cũng chẳng mấy bận tâm.

Dù sao, Cổ Thanh cho tới lúc chết cũng không thể chứng minh được Cửu Chuyển Huyền Công thực sự cường đại như chính hắn giới thiệu.

Ai cũng không muốn vì một công pháp chưa biết thật giả mà hủy đi công sức tu luyện của mình qua mấy trăm năm, thậm chí là mấy trăm năm sinh mệnh.

Tự nhiên đối với nửa phần còn lại của Cửu Chuyển Huyền Công càng không dậy nổi hứng thú.

Thế nhưng, Hàn Phong lại khác, hắn hiểu rõ công dụng của Cửu Chuyển Huyền Công, tin tưởng trên đại lục này ngoài Cổ Thanh đã chết, không còn ai hiểu rõ được bằng hắn.

Đương nhiên hắn cũng rõ ràng, lý luận năm đó Cổ Thanh sáng tạo ra Cửu Chuyển Huyền Công cũng không sai. Nhưng nếu như không có tình huống đặc thù của bản thân Hàn Phong, thì Cửu Chuyển Huyền Công sao có thể ngắn trong mấy năm đã luyện thành được.

Cho nên mới nói, chọn con đường này, chỉ có một mình Hàn Phong là người thích hợp nhất tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công, thậm chí so với người sáng tạo ra nó là Cổ Thanh còn thích hợp hơn.

Cũng chính bởi vậy, nửa bộ còn lại của Cửu Chuyển Huyền Công đối với Hàn Phong có lực hấp dẫn cực lớn.

Hơn nữa, theo lời lão giả nói lúc trước, nửa bộ Cửu Chuyển Huyền Công còn lại có thể giúp hắn khôi phục lại thân thể với toàn bộ kinh mạch bị đứt đoạn, hắn tự nhiên sẽ không buông tha cơ hội tốt như vậy.

Hắn biết rõ, chỉ khi hắn khôi phục lại lực lượng, bọn họ mới có thể rời khỏi nơi này. Bằng không, phỏng chừng cả đời này bọn họ sẽ trở thành hàng xóm của lão giả này cũng nên.

Thấy lão giả nói xong, Hàn Phong liền vội vã mở miệng nói:

- Đã như vậy, xin tiên bối truyền lại nửa cuối bộ Cửu Chuyển Huyền Công cho tại hạ, tại hạ xin vạn phần cảm tạ.

Lão giả nhìn Hàn Phong nóng ruột như vậy, ngược lại cũng hiểu rõ nguyên nhân, nhàn nhạt nói:

- Kỳ thực, đối với nửa sau bộ Cửu Chuyển Huyền Công mà nói đơn giản hơn rất nhiều, cũng không phải liên tục tấn công rồi trùng tu như bộ trước nữa.

Kế tiếp, Hàn Phong từ trong miệng lão giả biết được phương pháp tu luyện của nửa sau bộ Cửu Chuyển Huyền Công.

Nghe xong, trên mặt Hàn Phong cũng tràn ngập vẻ không thể tưởng tượng, cộng thêm nội dung nửa bộ đầu tiên hẳn có được qua hồi ức từ kiếp trước, đối với vị Cổ Thanh này, trong lòng càng phát ra tia bội phục không ngớt.

Cũng không biết Cổ Thanh suy nghĩ thế nào, cứ nhiên lại có thể nghĩ ra được một bộ công pháp như thiên mã hành không này.

Mà chính theo lời lão giả nói, phương pháp tu luyện nửa phần còn lại của bộ Cửu Chuyển Huyền Công so với bộ trước Hàn Phong tu luyện mà nói, xác thực đơn giản hơn rất nhiều.

Chỉ cần đơn giản vận dụng khẩu quyết, sau đó quan một đoạn ngắn thời gian bế quan liền có thể tu luyện hoàn thành.

Chẳng qua Hàn Phong đồng dạng có thể hiểu rõ, nửa bộ sau của Cửu Chuyển Huyền Công mặc dù không có phức tạp, yêu cầu liên tục tán công rồi trung tu như bộ trước, nhưng độ phiêu lưu ngược lại còn cao hơn gấp mấy lần.

Nói cách khác, Hàn Phong chỉ cần hơi chút vô ý, Hắc sẽ không thể luyện thành Cửu Chuyển Huyền Công, thậm chí còn có thể mất đi tính mạng.

Nhất là, thân thể hắc hiện tại còn đang thụ thương, mức độ phiêu lưu lại tăng thêm một phần.

Về phần lão giả nói nắm chắc bảy phần thành công, Hàn Phong căn bản không tin là thật.

Kỳ thực nguyên lý tu luyện nửa bộ sau Cửu Chuyển Huyền Công rất đơn giản, nhưng nghĩ ra được nó lại không phải chuyện dễ dàng.

Căn cứ theo lời Cổ Thanh, bởi vì nửa bộ trên Cửu Chuyển Huyền Công chú trọng việc dùng đấu khí cường hóa cường độ thân thể.

Mà dựa theo hắc thời diễn, thân thể một người chỉ cần trải qua chín lần đấu khí Thiên giai rèn luyện là có thể đạt tới một trình độ khó có thể tưởng tượng được, Cổ Thanh đặt tên cho cảnh giới đó là Kim nguyên chi thể.

Cũng chính là cảnh giới hiện tại Hàn Phong đạt được.

Một khi thân thể đạt tới Kim nguyên chi thể liền đủ để chống lại đấu khí Thiên giai đả kích. Năm đó Cổ Thanh cho rằng, tới đây cũng đủ chứng minh được suy đoán của hắc là chính xác.

Về phần nửa sau bộ Cửu Chuyển Huyền Công, Cổ Thanh lại căn cứ vào Cửu Chuyển Huyền Công tầng thứ tư do hắc luyện thành, từ đó cảm ngộ rồi sáng tạo ra.

Nguyên lai, theo nghiên cứu của Cổ Thanh, hắc cũng phát hiện ra, sau mỗi lần tán công rèn luyện, đấu khí Thiên giai cũng không có hoàn toàn biến mất mà có hơn phân nửa năng lượng còn lưu lại trong cơ thể.

Nhưng mặc dù là vậy cũng không thể khống chế được những năng lượng này.

Thế nên Cổ Thanh lập tức nảy sinh một suy nghĩ kỳ lạ, tuy rằng suy nghĩ này rất khó tưởng tượng được.

Giả thiết có người luyện thành tầng thứ chín Cửu Chuyển Huyền Công, cũng chính là Kim nguyên chi thể, sau đó liền không cần những năng lượng này cường hóa thân thể nữa.

Như vậy những năng lượng này ở trong cơ thể chẳng phải là rất lãng phí sao.

Thế nên Cổ Thanh liền nghiên cứu ra một phương pháp, nỗ lực kích phát những năng lượng dư thừa trong cơ thể ra ngoài, một lần nữa tu luyện rồi hấp thu chuyển hóa thành thứ có thể sử dụng.

Phải biết rằng, Hàn Phong trước đó đã tán công chín lần, chín lần đều là đấu khí Thiên giai, nếu như toàn bộ được tích lũy lại sẽ là một tổn tại hết sức kinh khủng.

Mặc dù chỉ còn lại một nửa, thế nhưng cũng đủ khiến người ta không dám nghĩ tới rồi.

Hàn Phong thoáng tính qua, nếu đúng như lời Cổ Thanh nói, Hàn Phong có thể hấp thu rồi dung hợp toàn bộ những lực lượng này.

Như vậy thực lực của hắn sẽ có một bước nhảy vọt cực lớn.

Về phần có thể đạt tới trình độ nào, Hàn Phong cũng không thể đánh giá.

Nghĩ đến đây, trái tim Hàn Phong không khỏi đập loạn.

Chẳng qua lập tức hắn lại nghĩ tới những phiêu lưu cần trải qua để hoàn thành bước chuyển hóa này.

Ngay cả Cổ Thanh sau khi sáng tạo thành nửa sau bộ Cửu Chuyển Huyền Công cũng phải cảm thán bộ công pháp này quá mức bá đạo, quá mức nguy hiểm.

Có thể nói, muốn luyện thành Cửu Chuyển Huyền Công, cần phải trải qua nguy hiểm như cử tử nhất sinh.

Cũng không kỳ quá, phải biết qua chín lần tán công, lực lượng lưu lại sẽ kinh khủng tới mức nào, nếu toàn bộ những năng lượng này cùng lúc dồn vào cơ thể một người, chỉ cần hơi vô ý liền dẫn tới bạo thể mà chết.

Đồng thời, khi cỗ năng lượng khổng lồ này tiến vào cơ thể sẽ dẫn tới thống khổ rất khó tưởng tượng được.

Loại trình độ xé rách, phá hủy toàn bộ kinh mạch trong cơ thể xa xa vượt qua mức chịu đựng của con người.

Chỉ một thoáng không kiên định, rất có khả năng chưa kịp hoàn thành hấp thu năng lượng đã chịu không nổi dần vật mà chết ngắt đi.

Mà một khi mất đi ý thức, cỗ năng lượng khổng lồ này sẽ không chút khách khí, triệt để phá hủy thân thể người tu luyện, trực tiếp giết chết hắn.

Sau khi nghe lão giả thuật lại toàn bộ, Hàn Phong liền cúi thấp đầu, cũng không nói lời nào, trong đầu không ngừng tự hỏi.

Ngược lại, Đường Vũ Nhu ở một bên, sau khi nghe lão giả giới thiệu xong, đối với công pháp có tính nguy hiểm như vậy cảm thấy khiếp sợ vô cùng.

Nàng tuyệt không muốn cho Hàn Phong chấp nhận nhiều mạo hiểm như vậy để thử nghiệm một công pháp còn chưa được chứng thực.

Vạn nhất không may, Hàn Phong cũng vì vậy mà mất mạng.

Đường Vũ Nhu tình nguyện để hai người vĩnh viễn không thể rời khỏi đây cũng không muốn thấy Hàn Phong chết ngay trước mắt nàng.

Chẳng qua, Đường Vũ Nhu cũng hiểu rõ, chỉ có thể để Hàn Phong tự mình quyết định, nàng sẽ không nói gì làm hắn do dự.

Hàn Phong sau một hồi lâu cúi đầu tự hỏi, một lần nữa ngẩng đầu lên, hai mắt kiên định nhìn tới lão giả.

Lão giả trông thấy biểu tình này của Hàn Phong, cũng có chút tán thưởng nhìn hắn một cái, sau lập tức cất giọng nhàn nhạt:

- Quyết định rồi chứ?

- Đúng vậy!

Hàn Phong gật đầu, đáp lời ngắn gọn nhưng rất có lực.

Chẳng qua, Đường Vũ Nhu ở phía sau hắn, nghe tới Hàn Phong trả lời như vậy, nội tâm cũng nhịn không được hơi run lên, có điều nàng vẫn cắn răng kìm nén xung động, hai mắt chăm chú nhìn lên bóng lưng Hàn Phong.

- Tốt! Tiểu tử ngươi ngược lại khiến ta phải thay đổi cách nhìn, bất quá thời gian hôm nay còn lại không nhiều, chờ tới lần sau ta xuất hiện sẽ nói cho ngươi biết công pháp hoàn chỉnh.

Lão giả cau mày nói.

Lập tức, giống như nghiệm chứng lời nói của lão, thân ảnh lão lại giống như những lần trước theo một cái vận vẹo bất quy tắc giữa không gian để rồi biến mất không còn thấy đâu nữa.

Thấy lão giả rời đi, Hàn Phong tựa hồ vẫn còn chìm đắm trong hồi ức trước đây.

Thẳng đến khi Đường Vũ Nhu ở phía sau nhìn không được, cuối cùng hắng giọng một tiếng, lúc này Hàn Phong mới xoay người lại nhìn nàng.

...

Lúc lão giả một lần nữa xuất hiện đã là năm ngày sau đó. Trong thời gian năm ngày này Hàn Phong lại một lần nữa hiểu rõ cấu tạo thân thể mình.

Cẩn thận cảm thụ năng lượng Thiên giai tiềm tàng trong cơ thể hần theo như lời lão giả nói.

Năm ngày toàn tâm nghiên cứu, Hàn Phong rốt cuộc cũng phát hiện sự tồn tại cổ năng lượng này, khiến Hàn Phong kinh ngạc không ngớt chính là, những năng lượng này dĩ nhiên trải rộng khắp toàn thân hần, nhưng hần lại chẳng bao giờ phát hiện ra sự tồn tại của chúng.

Cũng không biết lúc trước Cổ Thanh làm thế nào mới phát hiện ra điều này, nghĩ tới đây Hàn Phong cũng hơi mặc cảm.

Trong năm ngày này, Đường Vũ Nhu cũng từng nỗ lực muốn khuyên giải Hàn Phong, mong hần buông tha công pháp mạo hiểm này, thế nhưng mỗi lần nói ra gần tới miệng lại không thể toát ra thành lời.

Ngược lại, Hàn Phong thấy nàng khác thường liền đoán được trong lòng nàng đang lo lắng, vì vậy cũng mở miệng an ủi khuyên giải một lúc lâu.

Dù sao, nếu như hần không thể khôi phục lại lực lượng, đời này bọn họ định trước không thể rời khỏi nơi này.

Đây là chuyện Hàn Phong không thể dễ dàng tha thứ, ở bên ngoài còn nhiều thứ lo lắng như vậy, hần định trước không có khả năng mãi lưu tại chốn này.

Đường Vũ Nhu tự nhiên rõ ràng lời Hàn Phong, vì vậy mấy ngày nay nàng cũng im lặng không nhắc tới chuyện này nữa. Nhìn hàn Phong dựa theo lời lão giả nói, không ngừng tìm hiểu thân thể chính mình, nàng cũng lặng lẽ ngồi một bên, chăm chú theo dõi Hàn Phong, tới cuối cùng lại có chút ngáy dại.

Lại một trận cuồng phong thổi tới, giống như mọi lần, lão giả lần xuất hiện trước mặt Hàn Phong và Đường Vũ Nhu.

Thoáng quan sát Hàn Phong, lão giả liền gật đầu, cũng không nói nhiều, trực tiếp hỏi;

- Chuẩn bị xong chưa?

- Rồi! Chúng ta bắt đầu đi.

Hàn Phong ngắn gọn đáp.

Nghe vậy, lão giả cũng không chậm trễ, trực tiếp truyền lại nửa bộ sau Cửu Chuyển Huyền Công, mỗi câu mỗi chữ đều nói cho Hàn Phong.

Sau một lát, cuối cùng Hàn Phong cũng ghi tạc trọn vẹn cả bộ Cửu Chuyển Huyền Công trong đầu, đồng thời cẩn thận nhắc lại một lượt.

Mà lúc này, lão giả cũng mở miệng nói:

- Nếu như ngươi có thể luyện thành nửa bộ Cửu Chuyển Huyền Công còn lại, không chỉ có thể trọng tổ kinh mạch bị đứt đoạn trong cơ thể mà đấu khí cũng phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, đến lúc đó ta sẽ nói cho ngươi biết phương pháp rời khỏi Vạn Tượng Trận.

Hàn Phong nghe vậy cũng gật đầu.

Lập tức, Hàn Phong đột nhiên nhớ ra điều gì đó, nhìn sang lão giả hỏi:

- Tiền bối, vì sao nơi này cứ tới buổi tối xung quanh lại xuất hiện gió lạnh thấu xương như vậy?

Đường Vũ Nhu phía sau nghe được câu này của Hàn Phong, trong lòng biết được hần đang lo lắng cho mình, không khỏi âm áp một trận.

Mà lão giả nghe được Hàn Phong hỏi vậy, đầu tiên là sửng sốt, sau lập tức kịp phản ứng, không khỏi trên tức nói;

- Người đang lo lắng cho nữ oa nhi này?

Không đợi Hàn Phong trả lời, lão giả lắc đầu, như cố thuyết phục mình nói:

- Quên đi, xem ngươi là hậu nhân của Trữ Bạng, ta sẽ truyền cho ngươi một bộ khẩu quyết có thể giúp ngươi chống lại âm khí nơi này, cứ như vậy ngươi không phải mỗi đêm đều bị tiểu tử này chiếm tiện nghi nữa.

Nghe được lão giả nói, sắc mặt Đường Vũ Nhu hóa thành một mảnh phiếm hồng.

Mà Hàn Phong lại có chút xấu hổ, hẳn cũng không nghĩ tới, lão giả này dĩ nhiên cũng biết chuyện của bọn họ.

Không để ý tới phản ứng của hai người, lão giả liền truyền cho Đường Vũ Nhu một bộ khẩu quyết đơn giản.

Khẩu quyết này cũng không khó, Đường Vũ Nhu chỉ nghe hai lần là có thể nhớ kỹ.

Tiếp theo, lão giả thấy mọi việc xong xuôi, cũng không dừng lại lâu, chẳng qua nhàn nhạt nói một câu:

- Đợi lực lượng của ngươi khôi phục, ta sẽ lại tới tìm ngươi!

Dứt lời, lão giả liền một lần nữa tiêu thất không thấy.

Đợi cho lão giả tiêu thất, Hàn Phong liền quay sang Đường Vũ Nhu nói:

- Việc này không nên chậm trễ, ta sẽ bắt đầu tu luyện công pháp này, tranh thủ sớm ngày rời khỏi nơi đây.

Đường Vũ Nhu nhìn Hàn Phong, cũng không nói gì, chỉ đơn giản gật đầu.

Kế tiếp. Hàn Phong tự nhiên đi tìm một chỗ sạch sẽ, án chiếu theo nửa bộ Cửu Chuyển Huyền Công vừa có được, bắt đầu tu luyện.

Mà Đường Vũ Nhu bên cạnh lại thay hẳn hộ pháp, tuy rằng trong sơn cốc này cũng không có bất luận chút nguy hiểm nào, nhưng Đường Vũ Nhu vẫn kiên trì với ý nguyện của mình.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

360. Chương 342: Động Tĩnh Bốn Phương.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Nhắm lại một lượt nửa sau bộ Cửu Chuyển Huyền Công, Hàn Phong đã hiểu rõ toàn bộ những chỗ huyền bí của bộ công pháp này.

Mục đích cuối cùng của Cửu Chuyển Huyền Công cũng không đơn thuần chỉ là cường hóa thân thể mà thôi, mà thông qua không ngừng tán công rèn luyện, đồng thời tích lũy năng lượng chính là một quá trình.

Đợi cho tới cuối cùng, sẽ đem toàn bộ năng lượng tích súc từ lâu, một hơi phóng hết ra ngoài, từ đó đạt được một cảnh giới càng cao hơn.

Cứ như vậy liền có thể giúp một ít người sau khi tiến nhập Thiên giai vẫn chưa có bất luận tiến triển nào.

Phải biết, tuy rằng cường giả Thiên giai đã là cường giả mạnh nhất đại lục, thế nhưng trong những cường giả Thiên giai cũng có kẻ mạnh người yếu.

Có người tuy rằng rất may mắn bước vào cảnh giới Thiên giai mà thể nhân mơ ước, nhưng cũng có rất nhiều người sau khi đạt tới Thiên giai liền thủy chung giậm chân tại chỗ, không thể tiếp tục tu luyện tới những trình tự cao hơn.

Mà Cửu Chuyển Huyền Công này chính là chìa khóa thoát khỏi cục diện đó.

Đương nhiên, kỳ thực mà nói, suy nghĩ của Cổ Thanh xác thực như thiên mã hành không, khiến người ta khiếp sợ không ngớt. Nhưng trên thực tế, với thể nhân mà nói, bộ công pháp này cũng là một trời buộc.

Dù sao, không có khả năng mỗi người đều giống với Hàn Phong, có thể nắm giữ ảo diệu của Cửu Chuyển Tiên Thiên đấu khí.

Ngay chính Hàn Phong, nếu như không có thêm Cửu Chuyển Tiên Thiên đấu khí chống đỡ, hẳn cũng không có khả năng chỉ ngắn trong mấy năm đã tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công tới Kim nguyên chi thể.

Ngay cả lão giả cũng nói qua, năm đó Cổ Thanh hao tổn rất nhiều tâm lực mới có thể tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công tới tầng thứ tư thì tính mệnh đã không còn, mức độ khó khăn như vậy còn ai muốn đi tu luyện bộ công pháp này đây.

Bất quá, những ý niệm này chỉ thoáng qua đầu Hàn Phong rồi biến mất, vô luận như thế nào, hiện tại hẳn cũng luyện tới Kim nguyên chi thể rồi, tự nhiên sẽ không bỏ dở giữa chừng.

Mặc dù phải vượt qua nguy hiểm nhất định, nhưng Hàn Phong tin tưởng mình nhất định có thể bước tới cuối cùng.

Cho dù chết, cũng còn tốt hơn mãi bị vây khốn nơi này, hẳn cũng không muốn sau khi chết đi cũng giống như lão giả kia, linh hồn còn không được ngủ yên, dùng hình thái dị dạng như vậy tiếp tục tồn tại trên thế gian.

Tâm thần hợp nhất, Hàn Phong đưa ý niệm dung hợp triệt để vào trong thân thể không ngừng cảm thụ cỗ năng lượng khổng lồ rải rác khắp cơ thể.

Ở bên ngoài, Đường Vũ Nhu chờ đợi nửa ngày cũng có chút mệt mỏi, vừa vặn lúc này màn đêm lặng lẽ phủ xuống, nàng vội vàng vận dụng đạo khẩu quyết được lão giả truyền thụ lúc trước.

Quả nhiên, lập tức có một đạo khí lưu ám áp không ngừng đạo khắp cơ thể nàng, vừa vặn chặn đứng âm khí xung quanh xâm nhập vào cơ thể.

Trước đó bọn họ từ trong miệng lão giả biết được, bởi vì duyên cớ Vạn Tượng Trận, cứ vào buổi đêm nơi này sẽ có rất nhiều âm khí tụ tập.

Mà lúc này Đường Vũ Nhu không hề có đấu khí hộ thể, tự nhiên không thể chịu đựng nổi âm khí tập kích. Bởi thế chỉ có dựa vào cơ thể Hàn Phong không ngừng sản sinh dương khí, trợ giúp nàng khu trừ những âm khí này.

Bất quá hiện tại đã có khẩu quyết do lão giả truyền thụ, cũng không cần sợ hãi những âm khí này tập kích nữa.

Chẳng qua Đường Vũ Nhu lại có chút buồn bực, lão giả này biết rất rõ tình huống khó khăn của nàng, thế nhưng lại không sớm cho nàng biết đạo khẩu quyết này, hại nàng mỗi đêm đều phải khó xử như vậy.

Thời gian rất nhanh trôi đi.

Hàn Phong chìm đắm trong tu luyện, cũng không biết được thời gian bên ngoài đã qua mất bao lâu.

Hiện tại trong ý thức của hắn đang hiện hữu ngày càng nhiều năng lượng, mà hắn cũng đang nỗ lực dựa theo phương pháp trong Cửu Chuyển Huyền Công, tụ tập toàn bộ những năng lượng tàn dư này.

Ngay khi hắn nỗ lực tu luyện, hắn cũng không biết được, bên ngoài sơn cốc đang có rất nhiều người đi tìm hắn.

Huyền Thiên Tông, Lý Thần từ nửa tháng trước đã về tới trong tông.

Về phần Liệt Diễm các, dưới sự thuyết phục của hắn, tự nhiên đồng ý gia nhập liên minh.

Còn Lý Thần thể nào làm được thì người ngoài không ai biết tới.

Lúc trước, khi Lý Thần trở lại Huyền Thiên Tông, thấy Hàn Phong còn chưa trở về, lão cũng không mấy để ý trong lòng, chỉ cho rằng hắn gặp trở ngại gì tại Thiên Lô Các, cho nên mới chậm trễ vài ngày.

Chẳng qua, ngay khi khi Lý Thần và mọi người trong tông đợi tròn một tháng sau đó, vẫn chưa thấy có tin tức của Hàn Phong.

Lúc này mọi người mới mơ hồ cảm thấy, Hàn Phong hẳn đã xảy ra chuyện gì, vì vậy liền vội vàng phái người đi tới Thiên Lô Các hỏi thăm.

Kết quả tự nhiên khiến Lý Thần và nhóm người Tiêu Linh khiếp sợ.

Nguyên lai, Hàn Phong chưa từng tới Thiên Lô các, mà lúc này bên phía Băng Tuyết Các cũng truyền đến tin tức, đệ tử Đường Vũ Nhu của Băng Tuyết Các từ sau khi rời khỏi vẫn chưa từng trở lại.

Nói các khác, hai người Hàn Phong và Đường Vũ Nhu sau khi tách ra với Lý Thần đã biến mất.

Đương nhiên, mọi người trong Huyền Thiên Tông tự nhiên biết rõ Hàn Phong không phải là hạng người không biết nặng nhẹ, trừ phi gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn, bằng không hẳn không có khả năng vô duyên vô cớ không một lời liền biến mất.

Hơn nữa, biến mất cùng với hẳn còn có Đường Vũ Nhu của Băng Tuyết Các.

Cứ như vậy, mọi người càng thêm khẳng định hai người Hàn Phong trên đường đã gặp phải nguy hiểm gì rồi.

Vì vậy, Huyền Thiên Tông và Băng Tuyết Các đều ào ào phái đệ tử ra ngoài tìm kiếm tung tích hai người.

Sau khi biết được việc này, cả Tiêu Tấn và Hàn gia đều lần lượt phái nhân thủ đi tìm kiếm.

Còn có Thánh Lam Tông vừa kết minh, Phong Minh Các và Liệt Diễm Các cũng tuân thủ ước định đồng minh, ào ào phái ra nhân thủ tại khu vực chung quanh tìm kiếm tung tích hai người.

Đáng nhắc tới chính là Thiên Lô Các, khi biết được hai người Hàn Phong và Đường Vũ Nhu vốn đang muốn tìm đến bọn họ trao đổi việc kết minh thì biến mất giữa đường.

Biết được tin này, bọn họ cũng lập tức phái ra nhân thủ tìm kiếm tung tích hai người. Hơn nữa khi biết được cả ba các còn lại đều đã kết làm đồng minh với Huyền Thiên Tông, các chủ Thiên Lô Các sau khi thương nghị với chúng trưởng lão cũng chủ động gia nhập liên minh.

Đối với cử động của Thiên Lô Các, Huyền Cơ Tử tự nhiên vô cùng hoan nghênh.

Về phần Thiên Lô Các vì sao lại chủ động gia nhập cũng là vì mấy năm gần đây, bọn họ cũng giống với ba các còn lại, liên tục lọt vào tập kích của Võ Hoàng Điện.

Mỗi lần bị Võ Hoàng Điện tập kích, Thiên Lô Các đều tổn thất rất nhiều đệ tử, nhưng nhiều năm như vậy, Thiên Lô Các vẫn không thể điều tra được tung tích Võ Hoàng Điện nơi nào.

Hơn nữa, thấy ba các còn lại liên tiếp kết làm đồng minh với Huyền Thiên Tông, Thiên Lô Các cũng lo lắng ngày chỉ đơn độc phía mình lọt vào Võ Hoàng Điện tập kích.

Tự nhiên kết minh là phương pháp ổn thỏa nhất.

Chuyện này ngay cả nhóm người Huyền Thiên tông cũng thật không ngờ tới.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiệt

361. Chương 343: Chuẩn Bị Trước Đại Chiến.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Thiên Lô Các chủ động kết minh cũng khiến cho thực lực liên minh càng thêm cường đại.

Nhóm người Huyền Thiên Tông tuy rằng lo lắng cho an nguy của Hàn Phong, nhưng bọn họ đồng thời cũng rất quan tâm tới động tĩnh của Trọng tài giả và năm đại tông môn.

Đúng như cao tăng Huyền Thiên Tông lo lắng, Âm Ma Tông dẫn đầu ngũ đại tông môn qua mấy tháng yên tĩnh, sau khi chinh hợp lực lượng rốt cuộc đã có động tác, đây cũng là thời điểm hai tháng sau khi Hàn Phong thất tung.

Huyền Cơ Tử thông qua mạng lưới tình báo khổng lồ của Tiêu Tấn và Tứ Diệu Các cũng thu được tin tức xác thực.

Năm đại tông môn lần này xem như dốc hết vốn, không chỉ đại bộ phận đệ tử tinh nhuệ đều tập hợp, mà năm đại tông môn đều phái ra cường giả Thiên giai của mình, tổng hợp lại cũng có tới mười người, hơn nữa Trọng tài giả cũng phái tới hai gã trưởng lão.

Nói cách khác, hành động lần này, bên phía năm đại tông môn có được mười hai gã cường giả Thiên giai.

Đội hình khổng lồ như vậy, đủ để tiêu diệt bất kỳ một thế lực nào.

Mà kết quả này cũng là do năm đại tông môn bảo lưu một phần, thảo phạt Huyền Thiên Tông mà mục đích chung, nhưng không thể vì vậy mà bỏ qua không chú ý tới mỗi tông môn.

Dù sao vẫn cần có người lưu thủ tại sơn môn, đề phòng bất trắc.

Đối mặt với đội hình khổng lồ như vậy, mọi người trong Huyền Thiên Tông cũng lo lắng không ngớt.

Hiện tại Hàn Phong đang thất tung, cường giả Thiên giai của Huyền Thiên Tông chỉ còn lại Phí lão, Bối Lôi Dịch và Lý Thần, cộng thêm Huyền Cơ Tử có thực lực yếu nhất là bốn người.

Đương nhiên, nếu tính thêm Tiểu Bạch cũng coi như có năm người.

Một tông môn đồng thời có được năm cường giả Thiên giai, nhìn qua xác thực rất tuyệt vời.

Nhưng đối mặt với năm đại tông môn liên thủ tới xâm phạm, lực lượng năm cường giả Thiên giai lại có vẻ yếu nhược một chút.

Bất quá, các minh hữu cũng coi như hết lòng tuân thủ lời hứa, khi nhóm người Huyền Cơ Tử đang phiền não thì các bên cũng lần lượt đưa tin tức tới.

Các minh hữu đều tỏ thái độ, trước trận chiến sẽ phái cường giả Thiên giai của mình tới trợ trận.

Nhưng bởi vì những năm gần đây bốn các đều gặp phải Vô Hoàng Điện tập kích với nhiều quy mô, bởi vậy bốn các sau khi thương thảo liền đưa ra quyết định, mỗi bên sẽ cử một trưởng lão tới Huyền Thiên Tông hỗ trợ ngăn địch.

Mà Thánh Lam Tông tuy rằng thực lực không kém nhưng vẫn chưa thể sánh ngang với bốn các, thế nên cũng chỉ có thể cử một trưởng lão Thiên giai tới hỗ trợ.

Bất quá, mặc dù mỗi bên chỉ phái một cường giả Thiên giai tới, nhưng đối với nhóm người Huyền Cơ Tử mà nói, không thể nghi ngờ chính là tin tức cổ động rất lớn rồi.

Cứ như vậy, với nhân thủ Huyền Thiên Tông và các đồng minh, tổng cộng có được mười cường giả Thiên giai.

Mặc dù so với liên minh năm đại tông môn thì ít hơn một chút nhưng đã là lực lượng mạnh nhất có được rồi.

Mà khiến Huyền Thiên Tông bất ngờ chính là, ngay khi Tứ các và Thánh Lam Tông từng bên phái cường giả Thiên giai của mình tới, bên phía đề đô cũng cử người tới.

Nếu như Hàn Phong đây, tự nhiên sẽ rất quen thuộc.

Đề đô tổng cộng phái hai người tới, rất bất ngờ trong đó có một người đã từng bảo hộ cho Hàn Phong, chính là Tiêu Chiến.

Lúc trước khi Hàn Phong rời khỏi đế đô, Tiêu Chiến cũng từng sử dụng Huyền Thần Đan do Hàn Phong luyện chế, sau đó liền bế quan thăng cấp.

Hiện tại qua vài năm, thực lực của Tiêu Chiến đã có bước tăng triển trên diện rộng.

Rõ ràng nhất chính là đấu khí của hắn từ Thiên giai tứ phẩm đã thăng cấp thành Thiên giai ngũ phẩm rồi.

Hơn nữa qua mấy năm tu luyện, đấu khí càng tăng một mảng lớn.

Lý Thần và Phí lão đối với Tiêu Chiến tự nhiên không xa lạ, nhìn thấy bọn họ đến liền vô cùng mừng rỡ.

Sau khi nghe Lý Thần dò hỏi, mọi người cũng minh bạch mục đích nhóm người Tiêu Chiến tới đây, nguyên lai là do Tiêu Tấn biết được ngũ đại tông môn tập kích liền lập tức phái hai người bọn hắn tới đây hỗ trợ.

Tin tức này khiến cho nhóm người Huyền Cơ Tử kinh hỉ dị thường.

Hôm nay có hai người Tiêu Chiến là cung phụng Thiên giai gia nhập, bên phía Huyền Thiên Tông cũng có được mười hai cường giả Thiên giai, cứ như vậy thực lực của liên minh nhìn qua cũng không kém so với năm đại tông môn là bao nhiêu.

Lần này khắp nơi hành động cũng khiến cho cả đại lục quan tâm.

Dù sao, chiến đấu với quy mô lớn như vậy không bị người ta chú ý đến cũng khó.

Mà một ít tông môn tự cho mình có thực lực mạnh cũng ào ào kéo tới trước Huyền Thiên Tông, chẳng qua bọn họ cũng không có hảo tâm tới trợ giúp, những người này bất quá chỉ tới xem náo nhiệt mà thôi.

Phải biết rằng, lần này đôi bên tổng cộng có tới mười mấy thế lực tham chiến, mà số lượng cường giả Thiên giai cũng đại tới hơn hai chục người.

Đội hình khổng lồ như vậy, nếu như không thấy tận mắt, thật quá đáng tiếc rồi.

Mà năm đại tông môn chuẩn bị mấy tháng thời gian cũng đang dần theo đại quân từng bước tiếp cận Huyền Thiên Tông.

Căn cứ theo tin tức đưa về, nhóm người Huyền Cơ Tử biết được, năm đại tông môn chừng một tháng nữa sẽ tới.

Trong một tháng cuối cùng này, mọi người trong Huyền Thiên Tông đều trong trạng thái cảnh giới cao độ.

Không có luyện được đại sư là Hàn Phong tọa trấn, tất cả trọng trách đều dồn lại trên vai Trầm Ngọc, mấy tháng qua nàng không ngừng bận rộn luyện chế các loại đan dược chuẩn bị cho đại chiến.

Trong đại điện Huyền Thiên Tông, ngồi phía dưới Huyền Cơ Tử, tổng cộng có mười người.

Khí tức phát ra từ những người này đều không kém, người sáng suốt vừa nhìn liền có thể nhận ra thực lực mười người này, tất cả đều trên Thiên giai.

Mà lúc này, Tiêu Chiến ngồi ngay gần đầu, nhàn nhạt mở miệng dò hỏi:

- Hôm nay chỉ còn không tới một tháng nữa năm đại tông môn sẽ công tới, vẫn không có tin tức gì của Hàn Phong sao?

Huyền Cơ Tử nghe vậy cũng nhịn không được lắc đầu, thở dài nói:

- Toàn bộ Thiên Tinh đế quốc, địa phương nào có thể tìm để đã tìm qua, chẳng qua vẫn không có bất luận đầu mối nào.

- Quên đi, mọi người cũng không cần lo lắng nhiều, dù thiếu Hàn Phong, số cường giả Thiên giai bên phía chúng ta cũng ngang với đối phương, hơn nữa ta tin tưởng tiểu tử Hàn Phong kia sẽ không dễ chết như vậy, bằng không hắn đã không gọi là Hàn Phong rồi.

Lý Thần ở một bên, vừa uống rượu vừa nói.

Hiện tại, hắn cũng rất phiền muộn, nếu lúc trước không phải hắn chủ động tách ra đi Liệt Diễm Các, chắc hẳn Hàn Phong cũng không biết mất một cách kỳ quái như vậy.

Chẳng qua hắn không biết, nếu lúc đó hắn cũng có mặt ở hiện trường thì số người ngã xuống trong Vạn Tượng Trận đã có thêm một người rồi.

- Hắc hắc! Không chừng tiểu tử kia đã bị tiểu nha đầu của Băng Tuyết Các dụ dỗ bỏ chạy rồi! Nha đầu kia lớn lên xác thực rất không sai, với niên kỷ của Hàn Phong thì chuyện này rất có thể xảy ra!

Người nói là trưởng lão Liệt Hoành đến từ Liệt Diễm Các, hắn là cường giả Thiên giai tam phẩm.

Lão cũng là người được Liệt Diễm Các phái tới Huyền Thiên Tông trợ chiến, như vậy coi như rất có thành ý rồi.

Chẳng qua, hắn vừa nói ra câu này, những người khác ngược lại chưa có phản ứng, nhưng ngồi bên phía đối diện là một trưởng lão của Băng Tuyết Các không khỏi đứng bật dậy, chỉ vào Liệt Hoành, tức giận quát lên:

- Người nói vậy là có ý gì?

Người đứng dậy là Liễu Như, trưởng lão Băng Tuyết Các, cũng giống như Liệt Hoành, đều là Thiên giai tam phẩm.

Mọi người thấy vậy, trong lòng đều sáng tỏ.

Mâu thuẫn giữa Liệt Diễm Các và Băng Tuyết Các không phải chỉ ngày một ngày hai, hai người đôi bên vừa gặp có thể ngồi chung với nhau lâu như vậy đã xem như một kỳ tích rồi.

Cho nên mọi người đối với tranh chấp của cả hai ngược lại không cảm thấy có gì quá lạ lẫm.

Mà nhìn đối phương đang tức giận chỉ vào mình, Liệt Hoành cũng lập tức đứng lên, vẻ mặt xem thường nói:

- Thế nào, Băng Tuyết Các từ khi nào trở nên bá đạo như vậy, ngay cả Liệt Diễm Các chúng ta muốn nói gì cũng phải để ý sắc mặt các người?

- Liệt Diễm Các các người muốn sao cũng không liên quan tới Băng Tuyết Các ta, chẳng qua người nói đệ tử Băng Tuyết Các ta như vậy, hôm nay không giáo huấn được người, ngày sau đệ tử Băng Tuyết Các sao còn mặt mũi đi lại trên đại lục nữa.

Đầu mày Liễu Như dựng thẳng, trong cơ thể lập tức phát tán ra một cỗ hàn khí, hai mắt càn nhìn Liệt Hoành đầy giận dữ.

Thấy Liễu Như có động tác như vậy, Liệt Hoành cũng thu lại biểu tình dễ dãi, sắc mặt trở thành ngưng trọng, đồng thời đấu khí cực nóng đặc trưng của Liệt Diễm Các cũng được phát tán ra, trong miệng quát lên:

- Ta bắt quá chỉ là luận sự, nha đầu Băng Tuyết kia lớn lên họa quốc ương dân, người dám nói tiểu tử Hàn Phong kia sẽ không bị năng làm cho thần hồn điên đảo? Hắc hắc!

- Đừng ngừng tay cho ta!

Ngay khi hai người vận đấu khí, chuẩn bị vùng tay, Lý Thần ở một bên cau mày, không khỏi tức giận quát lên, lập tức một cỗ uy áp cường đại nhất thời bao trùm lên hai người.

Cảm thụ được khí tức cường đại uy áp, Liễu Như và Liệt Hoành đồng thời cả kinh, lập tức thu liễm khí tức.

Nhìn thấy hai người thu tay lại, Lý Thần lúc này mới lạnh giọng nói:

- Hai người các người còn không biết điều, đã nhiều năm như vậy, chỉ vì vài chuyện vặt vãn muốn triệt để giải quyết đối phương mới yên được sao?

- Lý lão, đây chính là Liệt Hoành khiêu khích Băng Tuyết Các ta trước.

Liễu Như hiển nhiên cũng nhận thức qua Lý Thần, thấy hắn lên tiếng cũng không dám lỗ mãng, chỉ bắt quá trong giọng nói vẫn còn tràn ngập vẻ bất mãn với Liệt Diễm Các.

Lý Thần thấy dáng dấp hai người, cũng bất đắc dĩ lắc đầu, nói tiếp:

- Được rồi, coi như nể mặt lão đầu tử ta, lúc này là lúc đối đầu đại địch, chúng ta cần phải đoàn kết, ân oán giữa hai bên các người hãy tạm gác quan một bên đi.

Liều Nhu và Liệt Hoành thấy Lý Thần nói vậy cũng hiểu rõ đạo lý, lập tức không nhiều lời, một lần nữa ngồi xuống.

Kế tiếp, đại biểu vài phương thế lực cũng bắt đầu ào ào thương thảo phương pháp ứng phó cho đại chiến gần kề.

Mà ngay khi mọi người đang sôi nổi chuẩn bị đại chiến, ở trong Vạn Tượng Trận, Hàn Phong vẫn duy trì tư thế ngồi như trước, tới nay đã tròn hai tháng.

Hai tháng này, Hàn Phong chưa từng nhúc nhích nửa phân, khí tức trên người cũng không có bất luận biến hóa nào, nếu như không phải thỉnh thoảng hô hấp vài lần, thậm chí Đường Vũ Nhu còn cho rằng Hàn Phong đã có chuyện gì ngoài ý muốn.

Trong hai tháng này, Đường Vũ Nhu mỗi ngày dựa theo khẩu quyết lão giả truyền thụ, an ổn vượt qua từng đêm.

Nói đến cũng kỳ quái, không biết có phải vì khẩu quyết kia hay không, hai tháng này, dấu khí biến mất trong cơ thể nàng cũng chậm rãi tích tụ lại.

Cho tới giờ khắc này, dấu khí của nàng đã khôi phục hoàn toàn, đồng thời còn tiến bộ hơn không ít.

Chẳng qua, tất cả chuyện này đối với Đường Vũ Nhu mà nói ngược lại không có gì quá mức vui mừng, bởi vì hiện tại nàng đã dồn toàn bộ lực chú ý của mình tập trung lên người Hàn Phong.

Cũng không kỳ quái, chỉ vì qua hai tháng tĩnh lặng, thân thể Hàn Phong chẳng biết do đâu đột nhiên rung động rất nhỏ, hơn nữa tần suất ngày càng mạnh hơn.

...

Đối với biến hóa đột xuất của Hàn Phong, Đường Vũ Nhu cũng có chút không biết làm sao, thế nhưng nàng cũng không dám đi lên động tới Hàn Phong, rất sợ có gì không may sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt với hấn.

Mà theo thân thể Hàn Phong không ngừng rung động, đầu chân mảy của hấn nguyên bản vẫn bình tĩnh cũng chợt cau lại, trong miệng càng phát ra những thanh âm thống khổ.

Một đôi mắt đẹp vẫn luôn lo lắng, bất an nhìn Hàn Phong chăm chú.

Đường Vũ Nhu hiện tại chỉ có thể làm duy nhất một chuyện, đó là không ngừng cầu khẩn cho Hàn Phong có thể bình yên vô sự.

Lúc này, Hàn Phong tự nhiên không thể chú ý tới tình huống của Đường Vũ Nhu. Hiện tại toàn bộ tâm thần hấn đang chăm chú vào biến hóa tại khắp nơi trong cơ thể.

Qua hai tháng dài, Hàn Phong rốt cuộc cũng cảm ứng được những năng lượng dư thừa còn tiềm tàng trong cơ thể hấn sau mỗi lần thôi luyện.

Dưới một phen nỗ lực, Hàn Phong dùng đủ hai tháng này mới hoàn toàn mở ra một con đường, đồng thời tụ tập những năng lượng này về lại đan điền.

Dựa theo cách nói của Cổ Thanh, đan điền chính là trung tâm kinh mạch của mỗi người.

Chỉ có đưa toàn bộ năng lượng tụ tập lại trong đan điền mới có thể phân bố đều ra khắp tứ chi bách huyết, từ đó tăng mạnh hiệu quả trong việc trọng tổ rèn luyện thân thể.

Chẳng qua, hiện Hàn Phong đang hận không thể mang Cổ Thanh ra mắng chửi một hồi.

Cũng không kỳ quái, chỉ vì Cổ Thanh không hề nhắc tới, quá trình này sẽ mang tới đau đớn nhập vào tận sâu trong xương tủy.

Những năng lượng này mỗi một phần di động ở đâu thì bộ vị đó sẽ gặp phải đau đớn như chịu phải lửa thiêu.

Loại đau đớn này đến từ trong cơ thể, so sánh với đau đớn ngoài da muốn khó chịu hơn hàng chục lần.

Tuy rằng Hàn Phong sớm đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng đến cuối cùng vẫn không chịu được thống khổ, thân thể bắt đầu không ngừng run lên, trong miệng càng không thể khống chế kêu lên từng hồi thảm thiết.

Cũng may tâm trí Hàn Phong từ sớm đã trải qua thiên truy bách luyện trong hư linh ảo cảnh, tuy đang phải chịu đau đớn như hỏa thiêu thể nhưng đại não hắn vẫn cắn răng kiên trì một tia thanh tỉnh.

Chẳng qua, thảm hại hơn lại là Đường Vũ Nhu vẫn luôn chú ý tới nhất cử nhất động của Hàn Phong.

Đang nhìn Hàn Phong có bộ dáng vô cùng thống khổ, trong miệng thỉnh thoảng còn kêu lên những tiếng thảm thiết, Đường Vũ Nhu cảm giác trái tim mình muốn tan nát.

Cuối cùng, Đường Vũ Nhu thực sự không nhịn được cũng liều lĩnh chạy đến ôm chầm lấy Hàn Phong, nỗ lực giúp hắn bình tĩnh trở lại.

Cũng không biết thực sự có tác dụng hay không nhưng Đường Vũ Nhu cảm giác được, trong khoảnh khắc nàng ôm lấy Hàn Phong, thân thể hắn cũng đỡ run hơn rất nhiều.

Thấy vậy, trong lòng Đường Vũ Nhu vui vẻ dị thường, bất chấp cảm giác ngại ngùng của nhi nữ, đưa hay cánh tay quấn chặt lấy eo Hàn Phong, toàn bộ thân thể chăm chú dán sát phía sau lưng hắn, nỗ lực dùng thân thể chính mình giảm bớt đau đớn cho Hàn Phong.

Hàn Phong đang trong ý thức, tuy rằng không thể quan sát tới tình huống bên ngoài, nhưng bản năng phản ứng của thân thể cũng khiến hắn cảm giác sau lưng mình tựa hồ có gì đó áp vào, trên người thỉnh thoảng còn truyền đến một tia khí tức lạnh lẽo nhưng lại có thể làm giảm bớt đau đớn hắn đang chịu đựng.

Tuy rằng chỉ thoáng đỡ hơn một chút nhưng nhất thời cũng giúp Hàn Phong dễ dàng hơn không ít.

Sau đó, Hàn Phong cắn răng, cố nén đau đớn, rút cuộc tụ tập lại toàn bộ năng lượng rải khắp thân thể về trong đan điền, sau đó vững vàng khống chế những năng lượng này, phòng ngừa chúng một lần nữa chạy trốn.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiệt

362. Chương 344: Lần Cuối Cùng.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Làm xong tất cả những chuyện này, toàn thân Hàn Phong giống như từ trong hồ nước lao ra, ướt đầm mồ hôi.

Ngay cả Đường Vũ Nhu đang ôm chặt lấy Hàn Phong, bộ váy trắng mỏng của nàng cũng bị thấm ướt dán sát vào da thịt trên người, rất tự nhiên khoe ra những đường nét vô cùng hoàn mỹ.

Bất quá, lúc này Đường Vũ Nhu không hề chú ý đến những chi tiết này, nàng chỉ quan tâm tới Hàn Phong có thể giảm bớt thống khổ hay không, về phần mồ hôi hắn dính bắn lên người mình cũng là mặc kệ.

Sau khi hoàn toàn tụ tập những năng lượng tàn dư về trong đan điền, Hàn Phong liền bắt đầu cẩn thận quan sát những năng lượng này.

Quả nhiên, đúng như suy nghĩ của Cổ Thanh, những năng lượng này khi tổng hợp lại đúng là một tồn tại vô cùng kinh khủng.

Lúc này đan điền của hắn đang bị những năng lượng này bao phủ, nếu như không có tinh thần lực cường đại của Hàn Phong cẩn thận áp chế, chỉ sợ lúc này cỗ năng lượng kinh người kia đã bạo nổ, phá nát đan điền của Hàn Phong rồi.

Cảm thụ được sự kinh khủng của cỗ năng lượng này, Hàn Phong cũng nhịn không được cau mày.

Năng lượng khổng lồ như vậy, thân thể hần thật có thể chịu đựng được không? Trong lòng Hàn Phong không ngừng suy xét.

Mà lúc này, Hàn Phong cũng minh bạch, ý nghĩa chân chính khi Cổ Thanh sáng tạo ra Cửu Chuyển Huyền Công này, chỉ sợ cũng không đơn giản là rèn luyện thân thể như thế nhân thường nói.

Nửa bộ trước của Cửu Chuyển Huyền Công có tác dụng rèn luyện thân thể, rèn luyện tới khi nào thân thể có khả năng chịu đựng được sự trùng kích từ năng lượng còn sót lại qua chín lần tán công.

Đây mới mới là mục đích chân chính của nửa trước bộ Cửu Chuyển Huyền Công.

Hàn Phong tin tưởng, nếu như hần không luyện tới tầng cao nhất là Kim nguyên chi thể, một khi phóng xuất toàn bộ những năng lượng này, chỉ sợ thân thể hần sẽ lập tức bị cỗ năng lượng khổng lồ này phá nát.

Chỉ bất quá, dù sao Cổ Thanh cũng chỉ là suy tính, vẫn chưa trải qua thực tiễn chân chính, thế nên hiện tại Hàn Phong cũng không biết sau khi phóng ra những năng lượng này sẽ gặp phải tình huống gì phát sinh.

Hàn Phong không dám nghĩ, cũng không muốn suy nghĩ, bởi lúc này hần đã không còn đường lui.

Hần chỉ có thể phóng tay làm tới cùng, đây cũng là cơ hội duy nhất của hần.

Cho tới lúc này, Hàn Phong vẫn chưa từng hối hận, cũng không hề do dự, hạ quyết tâm lập tức triệt để thu hồi ý thức đang khống chế cỗ năng lượng kia trong đan điền.

Đồng thời, Hàn Phong cũng dựa theo phương thức trong Cửu Chuyển Huyền Công, nhanh chóng điều động những năng lượng này, vận chuyển đi khắp cơ thể.

Nhất thời, nguyên bản cỗ năng lượng đang yên tĩnh trong đan điền Hàn Phong cũng lập tức công phá toàn bộ kinh mạch.

Tuy rằng trong lòng sớm đã có chuẩn bị, nhưng cỗ năng lượng này thực sự quá mức cường đại, công thêm kinh mạch Hàn Phong đã bị hủy hoại nên khi tiếp xúc với cỗ năng lượng này lập tức truyền đến cảm giác đau đớn còn lớn hơn trong dự đoán rất nhiều.

Khắp trong sơn cốc, lập tức vang lên một trận những tiếng kêu thảm thiết vô cùng.

Mà Đường Vũ Nhu ở một bên, vốn tưởng mọi việc đang thuận lợi, nào biết đột nhiên lại sinh ra biến cố như vậy, nghe được Hàn Phong kêu lên thảm thiết đau đớn vô cùng, trái tim này cũng nhảy lên từng hồi.

Nàng ôm chặt lấy Hàn Phong, nỗ lực như vừa rồi, dùng thân thể mình xoa dịu đau đớn trên người hần.

Chỉ tiếc, lần này lại không thuận lợi như trước, dù nàng làm thế nào đi nữa cũng không thể giảm bớt cơn đau trên người Hàn Phong.

Lúc này, nếu không phải ý chí Hàn Phong vượt xa người thường, chỉ sợ tâm thần hần đã tan vỡ.

Sau khi cỗ năng lượng khổng lồ kia rời khỏi đan điền, liền giống như đại hồng thủy, không ngừng lan ra khắp bốn phía, mà mỗi nơi nó đi qua đều tạo thành tàn phá không gì cản nổi, đau đớn vô cùng.

Thế nhưng, theo cỗ năng lượng này tuôn ra, Hàn Phong biết không thể dừng lại, mà hần lúc này cũng không rảnh đi trông nom những thứ này.

Từng hồi đau đớn kịch liệt không ngừng trùng kích đại não hần khiến hần một lần lại một lần thiếu chút rơi vào hôn mê.

Chẳng qua, Hàn Phong rõ ràng, hiện tại đang là thời điểm mấu chốt, hần tuyệt không thể hôn mê, một khi bất tỉnh mà nói, tất cả những cố gắng sẽ giống như kiếm củi ba năm đốt một giờ, thậm chí cuối cùng còn phải đáp trả bằng chính sinh mạng mình.

Rơi vào đường cùng, Hàn Phong chỉ có thể cố gắng, một mình chịu đựng nỗi thống khổ vượt xa cực hạn con người.

Thời gian từng chút từng chút đi qua, Hàn Phong căn bản không biết đã qua bao lâu, hần chỉ biết một điều, thân thể hần lúc này đang dần thích ứng với sự đau đớn kia.

Hoặc giả, chính xác mà nói, thân thể hắn bị vây ngập trong đau đớn, dần dần dại đi.

Bất quá, cứ như vậy ngược lại giúp Hàn Phong dễ dàng hơn không ít.

Mà chẳng đến lúc này, hắn mới có tinh lực chú ý tới những biến hóa trên cơ thể mình.

Sau một phen kiểm tra cũng đủ khiến Hàn Phong mừng rỡ không thôi.

Tuy rằng chỉ có một chút, nhưng hắn lại có thể cảm giác rõ rệt, kinh mạch trong cơ thể nguyên vốn đã bị phá vỡ toàn bộ tựa hồ lại một lần nữa có dấu hiệu khôi phục.

Phát hiện này, như một liều thuốc trợ tim, nhất thời khiến tinh thần Hàn Phong đại chấn, dường như cảm giác đau đớn từ khắp nơi cơ thể truyền về đại não cũng không phải không thể chịu được.

Mà hắn lại không biết một điều, ở bên ngoài Đường Vũ Nhu ôm chặt lấy người hắn đã hơn nửa tháng, trong nửa tháng này, Đường Vũ Nhu hầu như không chớp mắt, vẫn luôn duy trì một tư thế này, ôm chặt Hàn Phong không buông.

Đây là việc duy nhất nàng có thể làm cho hắn, mà giờ khắc này thấy Hàn Phong tựa hồ có chút dấu hiệu khôi phục, Đường Vũ Nhu cũng thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Cứ như vậy, sơn cốc một lần nữa khôi phục lại vẻ yên tĩnh, Đường Vũ Nhu vẫn ôm chặt Hàn Phong, thời gian cứ thế nhanh chóng qua đi.

Cũng không biết qua bao lâu, cỗ năng lượng gột rửa trong cơ thể Hàn Phong cũng yếu dần, mà Hàn Phong cũng không ngừng phát hiện thân thể chính mình đang biến hóa.

Nguyên bản toàn bộ kinh mạch tổn hại không còn, trải qua cỗ năng lượng này gột rửa cũng một lần nữa khôi phục trở lại.

Thấy biến hóa kinh người như vậy, trong lòng Hàn Phong mừng rỡ vô cùng.

Lúc Hàn Phong một lần nữa cảm ứng được lực lượng biến mất từ lâu, hắn liền minh bạch, qua lần này, kinh mạch trong cơ thể hắn đã được chữa trị hoàn toàn.

Tự nhiên, lực lượng của hắn cũng được khôi phục lại, thậm chí so với lúc trước còn mạnh hơn rất nhiều.

Huyền Thiên Tông, từ sau lần hội nghị kia, thời gian đã qua một tháng.

Hôm nay, mọi người trong Huyền Thiên Tông, bao quát cả những cường giả Thiên giai tới trợ trận, tất cả đều tập trung tại trước sơn môn.

Trải qua một phen tìm hiểu, mọi người đã biết được Âm Ma Tông dẫn đầu năm đại tông môn đã kéo tới phạm vi thế lực Huyền Thiên Tông.

Chỉ sợ, không bao lâu nữa liền tới trước mặt bọn họ.

Đám người hiếu kỳ đến từ những thế lực khác nhau cũng sớm tụ tập ở khắp bốn phía, chuẩn bị xem náo nhiệt.

Một hồi đại chiến không lâu nữa sẽ bắt đầu.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

363. Chương 345: Tiêu Linh Phát Uy.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Rất nhanh, trong ánh mắt chăm chú của nhóm người Huyền Cơ Tử, phía dưới chân núi hiện lên một đám nhân ảnh.

Trong chớp mắt, liền có mười hai đạo nhân ảnh dẫn đầu đi tới trước mặt nhóm người Huyền Thiên Tông.

Ngay sau đó, dưới chân núi cũng vang lên từng đợt những tiếng bước chân lẫm lẫm, dồn dập.

Theo sát đó, là một mảnh người đông nghịt ùn ùn kéo đến.

Thấy những người này xuất hiện, đông đảo chúng đệ tử Huyền Thiên Tông cũng nhin không được sinh ra một trận kinh hô.

Đương nhiên, đối với mấy người Lý Thần mà nói, chân chính có thể uy hiếp tới bọn họ chỉ có mười hai người kia mà thôi.

Là tông chủ Huyền Thiên Tông, mặc dù thực lực Huyền Cơ Tử xếp hạng cuối cùng trong những người này, nhưng hắn vẫn chậm rãi bước ra, đầu liên liếc mắt nhìn mười hai người này, lạnh giọng nói:

- Trọng tài giả quả thực có thủ đoạn, dĩ nhiên có thể liên hợp năm đại tông môn tới Huyền Thiên Tông ta, lão phụ thực sự lấy làm vinh hạnh!

Lúc này, đứng đầu trong mười hai người kia, nghe Huyền Cơ Tử nói đoạn trào phúng này, cũng cười cười, thần nhiên nói:

- Hắc hắc, Trọng tài giả ta hành sự, tự nhiên có căn cứ rõ ràng, huyền Thiên Tông người ỷ vào những năm gần đây thực lực lớn mạnh, tàn sát toàn bộ người Tinh Hải Các và mười tông môn khác, tội ác như vậy không thể buông tha, Trọng tài giả tự nhiên phải đứng ra đòi lại công đạo cho những oan hồn vô tội.

- Hừ! Khẩu khí thật lớn, thực không hổ là trưởng lão trong Trọng tài giả!

Tiêu Chiến đứng phía sau Huyền Cơ Tử nghe vậy, cũng nhin không được mở miệng châm chọc.

Lão giả kia là Diệp Vũ, có thân phận đệ nhị trưởng lão trong Trọng tài giả, thực lực Thiên giai ngũ phẩm.

Diệp Vũ nghe được Tiêu Chiến nói vậy, ánh mắt cũng dời lên người Tiêu Chiến, trên mặt lập tức hiện lên một tia vô cùng kinh ngạc.

Nhưng rất nhanh lại khôi phục như thường, nhạt giọng nói:

- Nguyên lai là Tiêu Chiến tiên sinh, chẳng qua không biết Tiêu Chiến tiên sinh vì sao lại xuất hiện nơi này, lẽ nào người định trợ giúp cho ác tặc Huyền Thiên Tông?

- Nực cười, hoàng thất chúng ta hành sự, cần gì phải xem mặt các người, nhắc để nhớ, Trọng tài giả các người bất quá cũng chỉ là một thế lực hoàng thất ta bồi dưỡng ra mà thôi.

Dừng lời, Tiêu Chiến đột nhiên cười nhạt, nói tiếp:

- Chỉ bất quá, đã nhiều năm như vậy, tổ chức này đã biến thành lũ chó không biết nghe lời, thân làm chủ nhân, tự nhiên sẽ có trách phạt và thanh lý môn hộ.

Tiêu Chiến nói ra lời này, chỉ thấy trên người Diệp Vũ đột nhiên nổi lên một cổ sát khí, nguyên bản hai mắt nhìn qua có chút lim dim cũng mở trừng trừng nhìn lên Tiêu chiến, trong ánh mắt không hề che dấu sát khí hiện rõ trước mặt mọi người.

- Tiêu Chiến, người sẽ phải hối hận vì lời nói của mình!

Diệp Vũ lạnh lùng nói.

Tiêu Chiến nghe vậy, không khỏi xem thường, cười cười nói:

- Thế nào? Lẽ nào ta nói không đúng, hoàng thất ta chưa từng nói sẽ đối phó với Huyền Thiên Tông, Trọng tài giả người dựa vào điều gì lại có tư cách quyết định sinh tử của Huyền Thiên Tông?

- Hà tất phải tốn nhiều thời gian dài dòng như vậy, mục đích chúng ta tới đây hôm nay trong lòng mọi người đều rõ, ta nghĩ không cần phải kéo dài thêm nữa.

Phía sau Diệp Vũ lại đi ra một lão giả, ăn mặc có chút tương tự Diệp Vũ.

Tiêu Chiến liếc mắt liền nhận ra người này, chính là Chu Tề, danh phận tứ trưởng lão trong Trọng tài giả, lời vừa rồi được phát ra từ trong miệng hắn.

- Muốn đánh cứ đánh, ai sợ các ngươi, hôm nay sẽ cho các ngươi có đến mà không có về!

Lý Thần ở bên cạnh, trong lòng sớm đã khó chịu, lúc này thấy Chu Tề nói vậy liền trực tiếp mở miệng, cả giận nói.

- Tốt lắm! Vị này chắc là Lý Thần các hạ rồi, quả nhiên thực lực cao tuyệt!

Lúc này trong số mười hai người, một gã trung niên nam tử toàn thân che kín bằng hắc y, ánh mắt âm sâm quỷ dị, cất giọng khàn khàn chói tai, chậm rãi nói.

Người này là Dương Thiên Trạch, tông chủ Âm Ma Tông, cường giả Thiên giai ngũ phẩm cũng là một trong những người thực lực mạnh nhất trong mười hai người kéo tới.

Thấy vậy, Lý Thần cũng lạnh lùng cười, nói:

- Ngươi chính là Dương Thiên Trạch?

- Nguyên lai Lý Thần các hạ cũng nhận biết tại hạ, thực là vinh hạnh!

Dương Thiên Trạch đưa ra một dáng cười âm sâm, chậm rãi nói.

Ai ngờ, một câu nói tiếp sau của Lý Thần ngược lại khiến sắc mặt Dương Thiên Trạch trở nên âm trầm vô cùng.

- Còn phải nói sao, đám người Âm Ma Tông các ngươi đều là một lũ người không ra người, quỷ không ra quỷ, nếu nhận không ra, ta sống nhiều năm như vậy không phải uống phí sao.

Lý Thần trêu tức nói, đồng thời cũng không quên dốc một ngụm rượu vào miệng.

Nhưng Dương Thiên Trạch và lão giả có khí tức tương đồng với hắn nghe được liền đổi sắc mặt.

- Người nhục mạ Âm Ma Tông ta, chết!

Tiếng nói vừa dứt, thân hình Dương Thiên Trạch liền lao lên, nhắm thẳng hướng Lý Thần.

Cử động này của Dương Thiên Trạch giống như pháo hiệu, tất cả đám người phía sau hắn cũng lập tức vọt về phía bên này Huyền Thiên Tông.

Thấy đối phương đánh tới, nhóm người Huyền Cơ Tử cũng không cam lòng tỏ ra yếu kém, ào ào vận đấu khí, thân hình chớp động.

Nhất thời, giữa không trung hơn hai mươi đạo nhân ảnh hòa thành một đoàn.

Không bao lâu, mỗi người đều tự tìm được đối thủ của mình.

Diệp Vũ với lời vũ nhục vừa rồi của Tiêu Chiến vẫn cực kỳ bất mãn, hơn nữa giữa hoàng thất và Trọng tài giả xưa này đã có khúc mắc, lúc này thù mới hận cũ cộng vào, Diệp Vũ tự nhiên không muốn buông tha Tiêu Chiến.

Huống chi, bên này bọn họ cũng chỉ có hắn và Dương Thiên Trạch là cường giả Thiên giai ngũ phẩm.

Mà Dương Thiên Trạch tự nhiên đã quán lấy Lý Thần, cả hai đều là cường giả Thiên giai ngũ phẩm.

Như vậy đối phương chỉ còn một cường giả Thiên giai ngũ phẩm, tự nhiên phải do hắn xuất thủ rồi.

Hai người Phí lão và Bồ Lô Địch đều là cường giả Thiên giai tứ phẩm, sau khi Diệp Vũ và Dương Thiên Trạch đã bị cuốn lấy, đối phương còn lại mười người, bọn họ tự nhiên sẽ không e ngại.

Lúc này, đối đầu với Phí lão là Thủy Viêm, tông chủ Thần Thủy Tông, cũng là cường giả Thiên giai tứ phẩm.

Về phần Bồ Lôị Dịch, đối mặt với hắn là tên cường giả Thiên giai còn lại, cũng là trưởng lão Âm Ma Tông, tên là Vi Đồ, người này có thực lực xấp xỉ tông chủ Thần Thủy Tông, cũng là cường giả Thiên giai tứ phẩm.

Về phần những người khác cũng nhanh chóng tìm được đối thủ cho mình, đáng chú ý nhất trong đó chính là Tiểu Bạch.

Đối với năng lực Tiểu Bạch, nhóm người Huyền Thiên Tông qua lần đại chiến trước đó đã biết được.

Mà qua mấy tháng này, năng lực của nó hiển nhiên đã tăng mạnh, hiện tại đối mặt với nó là một trưởng lão đến từ Hư Linh Tông, người này chỉ có thực lực Thiên giai nhị phẩm.

Thân hình Tiểu Bạch tuy nhỏ nhưng lực lượng bạo phát cũng không phải tên trưởng lão Hư Linh Tông này có thể ngạnh kháng.

Cuộc chiến của hơn hai mươi gã cường giả Thiên giai, một đám người phía dưới tự nhiên không thể chen ngang.

Nhưng không biết là do có ý định từ trước hay không, nhóm người Dương Thiên Trach và Diệp Vũ tựa hồ có ý định kéo chiến trường cánh xa đám người dưới mặt đất.

Cứ như vậy, không còn uy áp phát ra từ hơn hai mươi cường giả Thiên giai ngăn trở, lần này những đệ tử do năm đại tông môn dẫn theo cũng nhân cơ hội công tới phía Huyền Thiên Tông.

Nhìn những người này kéo tới, đông đảo đệ tử Huyền Thiên Tông cũng sớm có chuẩn bị, nhanh chóng xuất ra vũ khí trong tay, nghênh đón địch nhân.

Đương nhiên, nếu chỉ đơn thuần là đệ tử Huyền Thiên Tông, chắc chắn sẽ không phải đối thủ của đệ tử năm đại tông phái.

Sớm lo lắng tới điều này, bốn các và Thánh Lam Tông cũng điều động đệ tử của mình tới đây trợ trận.

Trong số này, ngược lại có vài người Hàn Phong quen thuộc, ví như Vệ Trạch và Niếp Ngôn đến từ Thánh Lam Tông, cả hai người đều chủ động xin đi giết địch, tới đây trợ giúp Hàn Phong.

Chẳng qua khi bọn họ tới Huyền Thiên Tông cũng mới biết được tin tức Hàn Phong thất tung.

Về phần bốn các cũng lần lượt phát ra đệ tử của mình tới đây, cứ như vậy đệ tử của bốn các, đệ tử Thánh Lam Tông và đệ tử Huyền Thiên Tông hợp thành một đội.

Nhân số cũng không hề thua kém so với liên quân của năm đại tông môn.

Trong lúc nhất thời, khắp đỉnh núi Huyền Thiên Tông vang lên những tiếng chém giết rung trời.

Đúng lúc này, không biết từ chỗ nào, mơ hồ vang lên một đạo tiếng đàn, thanh âm cũng không tính là lớn nhưng kỳ quái chính là, mỗi người trong chiến trường đều có thể nghe được mười phần rõ ràng.

Giai điệu trầm bổng, chậm rãi cũng tùy theo bay vào trong chiến trường.

Bên này Huyền Thiên Tông, sau khi nghe được tiếng đàn, cũng không có mấy phần kinh ngạc, trái lại sắc mặt còn lấy làm hưng phấn.

Ngay sau đó, người của ngũ đại tông phái liền phát hiện ra, bên phía đệ tử Huyền Thiên Tông giống như vừa được ăn thuốc bổ, lực lượng đúng là có chút tăng trưởng.

Trong Huyền Thiên Tông, chỉ có một người duy nhất có thể đánh ra tiếng đàn như vậy, không ai khác chính là Tiêu Linh.

Đây cũng là lần đầu tiên Tiêu Linh sử dụng Huyền Âm Thần Quyết, kết hợp với tiếng đàn của mình để ngăn địch.

Kỳ thực, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, Tiêu Linh cũng không muốn mang thứ mình yêu thích nhất dùng vào trong chiến trường.

Chỉ bất quá, lúc này Huyền Thiên Tông đang trong cảnh sinh tử quan đầu, vì muốn bảo hộ sinh mệnh cho mọi người, Tiêu Linh mới làm ra cử động dứt khoát như vậy.

Tu luyện nhiều năm qua, dừng nhìn đầu khí của Tiêu Linh không tăng trưởng nhiều lắm, nhưng có Huyền Âm Thần Quyết trợ giúp, thần lực của nàng cũng có bước tiến bộ nhảy vọt.

Chẳng qua, cùng lúc ứng phó nhiều người như vậy cũng khiến nàng cảm giác có chút ăn không tiêu.

Dù sao dưới tình huống quần chiến, Tiêu Linh cần khống chế tiếng đàn giúp cho mỗi người bên mình đều có thể đạt được trợ giúp của nàng, còn phía địch nhân lại không có tác dụng, phần khống chế này rất tiêu hao tinh thần của nàng.

Bởi vậy, chỉ mới đánh được một khúc, sau đó sắc mặt Tiêu Linh đã dần trở nên tái nhợt.

Mà lúc này, người bên phía ngũ đại tông phái cũng phát hiện tiếng đàn của Tiêu Linh có điều cổ quái, người phía đối phương vì nghe được tiếng đàn này, thực lực bỗng chốc tăng mạnh.

Vài tên đệ tử dẫn đầu có thực lực cao hơn cũng lập tức liếc mắt nhìn nhau, sau đó hai người tách khỏi cuộc chiến, chậm rãi tiếp cận Tiêu Linh.

Lúc này, bên cạnh Tiêu Linh cũng chỉ có một người thủ hộ cho nàng.

Người này nếu như Hàn Phong ở đây, tất nhiên liếc mắt liền nhận ra.

Người này đứng ở bên trái, phía trước Tiêu Linh, trong tay nắm một cây trường thương trước người, thân hình đứng yên, nét mặt bình tĩnh, lãnh khốc, không có nửa điểm vui buồn.

Từ xa nhìn lại, tựa như một pho tượng đang đứng bất động.

Chẳng qua đôi mắt sắc bén đang chậm rãi theo dõi biến hóa xung quanh, hiển nhiên vì phòng ngừa có người xuất hiện đột ngột, tập kích Tiêu Linh.

Khi hắn thấy hai đạo nhân ảnh đang có ý đồ tiếp cận phía Tiêu Linh, trong mắt cũng hiện lên một tia lãnh khốc.

...

Trong Vạn Tượng Trận, Đường Vũ Nhu vẫn đang bảo trì tư thế như trước, hai tay ôm lấy Hàn Phong.

Lúc này, thân thể Hàn Phong đã bình tĩnh trở lại, không còn vẻ mặt thống khổ như trước.

Thấy Hàn Phong khôi phục lại, Đường Vũ Nhu cũng thở phào nhẹ nhõm, trên mặt càng hiện một nụ cười hiềm thấy.

Chẳng qua, còn chưa chờ Đường Vũ Nhu thu liễm dáng cười, đột nhiên trên người Hàn Phong phát ra một cỗ khí tức trước nay chưa từng có.

Cỗ khí tức sắc bén này không phải người có cảnh giới Địa giai như nàng có thể chống đỡ, chớp mắt Đường Vũ Nhu liền bị cỗ khí tức hùng hậu này chấn lui lại phía sau, thẳng tới khi được mười bước mới đình chỉ lại.

Đối với biến hóa bất chợt xảy ra, trong lòng Đường Vũ Nhu chấn kinh, vội vã nhìn Hàn Phong.

Lúc này, thân thể Hàn Phong chậm rãi bay lên giữa không trung, tuy rằng hai mắt hắn vẫn nhắm chặt như trước, nhưng khí tức trên người vẫn không ngừng tuôn ra.

Trong nháy mắt liền bao phủ toàn bộ sơn cốc.

Thấy biến hóa này, Đường Vũ Nhu căn bản không rõ chuyện gì xảy ra, bất quá, ngay lúc này, lão giả hồi lâu không thấy xuất hiện cũng bị cỗ khí tức cường đại này quấy nhiễu, lập tức xuất hiện tại trước người Đường Vũ Nhu.

Thấy lão giả xuất hiện, Đường Vũ Nhu liền vội hỏi:

- Tiền bối, Hàn Phong làm sao vậy? Sẽ không có chuyện ngoài ý muốn chứ?

Lão giả nghe Đường Vũ Nhu lo lắng dò hỏi, cũng không quay đầu, hơn nữa hai mắt đang chăm chú nhìn Hàn Phong giữa không trung.

Sau khi cẩn thận quan sát một hồi, lúc này lão giả mới mỉm cười, chậm rãi nói:

- Yên tâm đi! Đây là tình huống xuất hiện khi lực lượng bạo tăng, chỉ cần tiểu tử này qua được, tin tưởng tiền đồ sắp tới không thể hạn lượng!

Nghe được lão giả nói vậy, Đường Vũ Nhu cũng yên lòng, chẳng qua hai mắt vẫn như trước chăm chú nhìn Hàn Phong giữa không trung, dường như rất sợ hãi có chuyện gì ngoài ý muốn.

Tình hình như vậy duy trì hơn nửa ngày, thẳng đến khi khí tức trên người Hàn Phong giảm dần, cho đến cuối cùng thì hoàn toàn biến mất.

Xem tới đây, lão giả biết Hàn Phong đã thành công, tâm trạng cũng âm thầm cảm thán:

- Tiểu tử này quả nhiên ngút trời kỳ tài! Có lẽ hẳn thật có thể tiêu diệt Vô Hoàng Điện!

Khí tức bao phủ khắp sơn cốc, theo khí thế Hàn Phong thu liễm cũng dần dần biến mất.

Lúc này, Hàn Phong ở giữa không trung, không còn cỗ khí thế kia chống đỡ, chậm rãi rơi xuống.

Đường Vũ Nhu thấy thế, đang muốn chạy lên đón lấy Hàn Phong, bất quá không chờ nàng tiến lên, Hàn Phong đã mở hai mắt, đồng thời thân hình vừa chuyển, sau một khắc liền văng vẳng trên mặt đất.

Sau khi hạ xuống, hia mắt Hàn Phong vẫn chưa mở hẳn, nhưng khi hắn thấy thân ảnh mảnh mai của Đường Vũ Nhu cùng với lão giả đang đứng cạnh nàng, những ký ức lại ùa về trong đầu.

Nhớ lại tất cả những chuyện lúc trước, Hàn Phong cũng rõ bản thân đang ở nơi nào.

Lập tức, Hàn Phong vươn một tay, dùng sức nắm, ngay sau đó một cổ đầu khí chậm rãi bùng lên, trong nháy mắt bao trùm toàn bộ cánh tay hắn.

Nhìn tới đây, Hàn Phong đầu tiên nhắm mắt lại, cẩn thận lĩnh hội, sau đó mới lại mở mắt ra, khoe miệng hiện lên một nụ cười mừng rỡ.

Loại cảm giác này đã lâu không còn gặp, rốt cuộc xa cách mấy tháng một lần nữa lại trở về bên người hắn.

Hơn nữa, hắn có thể cảm giác được, đầu khí trong cơ thể mình so với lúc trước khi hắn thụ thương còn mạnh hơn mấy lần, gặp chuyện vui mừng như vậy, Hàn Phong không nhịn được ngửa mặt lên trời cười to một tiếng.

- Ha ha! Tiểu tử, cảm giác thế nào?

Lão giả thấy bộ dáng Hàn Phong như vậy, tự nhiên cũng biết hắn đã hoàn thành tu luyện nửa sau bộ Cửu Chuyển Huyền Công, cũng nhịn không được cười, lên tiếng hỏi.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

364. Chương 346: Rời Vạn Tượng Trộn.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Nghe được lời lão giả, lúc này Hàn Phong mới thoảng thu liễm tâm trạng phấn khích, hướng về phía lão giả gật đầu, nói:

- Đây còn phải nhờ đến tiền bối, bằng không chỉ sợ đời này ta khó có được đầu khí một lần nữa, đừng nói thực lực bạo tăng.

- Uhm! Đây đều là bản lãnh của người, có quan hệ gì tới ta, ta tới đa cũng chỉ truyền lại công pháp của Cổ Thanh cho người thích hợp mà thôi, người có được thành tựu này, coi như đã hoàn thành tâm niệm của Cổ Thanh rồi.

Lão giả nhàn nhật nói.

Lúc này, Đường Vũ Nhu cũng đi tới trước mặt Hàn Phong, cao hứng nhìn hấn, ngữ khí vui vẻ nói:

- Hàn Phong, người không sao chứ?

Mặc dù biết rõ Hàn Phong không có vấn đề gì, nhưng Đường Vũ Nhu vẫn rất quan tâm, nhịn không được hỏi.

Ai ngờ, thấy Đường Vũ Nhu lại gần, Hàn Phong trước tiên cười cười, sau đó dưới ánh mắt khiếp sợ của Đường Vũ Nhu, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay trắng nõn, mềm mại của nàng, nhẹ nhàng nói:

- Cảm tạ!

Lúc trước trong quá trình tu luyện, Hàn Phong không thể biết được tình huống bên ngoài, thế nhưng những lúc hấn phải chịu đựng thống khổ, từ bên ngoài luôn truyền đến một cỗ lương ý ôn nhuận, vừa hay giúp hấn xao dịu đi phần nào đau đớn.

Hàn Phong không phải kẻ ngốc, tự nhiên rõ ràng, trong sơn cốc ngoài hấn ra chỉ còn lại Đường Vũ Nhu, tuyệt không còn ai khác, rất tự nhiên liền biết được cỗ cảm giác dễ chịu kia là từ trên người Đường Vũ Nhu truyền đến.

Hơn nữa, cũng chỉ người tu luyện đấu khí Hàn Băng Quyết mới có thể có năng lực đặc biệt như vậy, Hàn Phong mặc dù không thấy được tận mắt nhưng đại khái có thể đoán được Đường Vũ Nhu làm tất cả cho hấn.

Đối với cô gái như vậy, Hàn Phong cũng không biết nên nói cái gì, tới cuối cùng chỉ biết nói hai từ “Cảm tạ”.

Hàn Phong bất ngờ làm ra cử động lớn mật khiến cho Đường Vũ Nhu sửng sốt, lập tức sắc mặt hiện ra vẻ e thẹn, cúi gầm mặt nhưng không có giây phút rời tay Hàn Phong.

Lúc này nội tâm Đường Vũ Nhu đang thỏa mãn và ấm áp vô cùng, Cử động đột ngột này của Hàn Phong đã nói rõ tâm ý của hấn với mình, coi như cho mình một câu trả lời thuyết phục.

Thấy hai người có cử chỉ thân mật như vậy, trong mắt lão giả cũng hiện lên một tia dị sắc, làm như nhớ tới chuyện gì đó nhưng lập tức lại thở dài, một lần nữa khôi phục thần sắc như thường.

- Được rồi, hai người các người đừng có tình chàng ý thiếp trước mặt lão phu nữa! Còn không muốn rời khỏi nơi này sao?

Lão giả đột nhiên lên tiếng nhắc nhở hai người.

Nghe vậy, Đường Vũ Nhu lúc này mới nhớ tới bên cạnh có người trông thấy, sắc mặt đỏ lên, vội vàng xấu hổ giẫy thoát tay mình khỏi bàn tay Hàn Phong, nàng lúc này không còn một chút lãnh đạm nào của một băng tuyết tiên tử mà chỉ còn lại dáng dấp của một thiếu nữ trong mối tình đầu.

Bất quá, sau khi nghe lão giả nhắc nhở, Hàn Phong cũng kịp phản ứng, vội vàng thu liễm tâm thần, nhìn lão nói:

- Tiên bối, hiện chúng ta có thể rời đi được không?

- Thực lực của người đã khôi phục, hơn nữa còn có ta trợ giúp, muốn rời khỏi Vạn Tượng Trộn này cũng không khó.

Lão giả tự tin nói.

Hàn Phong nghe vậy, tự nhiên hết sức cao hứng, không muốn tốn thêm nhiều thời gian, vội vàng nói:

- Đã như vậy, làm phiền tiên bối rồi!

Lão giả gật đầu, lập tức nói thêm:

- Sau khi rời khỏi đây, tiểu tử người đừng quên chuyện đã đáp ứng với ta!

- Đây là tự nhiên, ngay cả tiền bối không đề cập tới, ta và Võ Hoàng Điện đã thành địch nhân, vì an toàn của bản thân ta, ta tự nhiên sẽ không bỏ qua cho Võ Hoàng Điện!

Hàn Phong nói.

Biết Hàn Phong không nói dối, lão giả cũng không nhiều lời, thuận tiện nói:

- Thời gian của ta không nhiều lắm, việc này không nên chậm trễ, chúng ta liền bắt đầu ngay thôi!

Dừng lời, lão giả lại nói:

- Một hồi ta dùng lực lượng linh hồn của mình mạnh mẽ công kích lên Vạn Tượng Trận, tạo ra một chỗ hổng, đến lúc đó người liền vận toàn bộ đấu khí dẫn tiểu nữ oa này chạy theo chỗ hổng ra ngoài, sau đó làm thế nào leo lên được miệng vực thì còn xem vào khả năng của người!

Chỉ cần có thể rời khỏi Vạn Tượng Trận, đối với việc làm sao nhảy lên miệng vực, Hàn Phong ngược lại có lòng tin tuyệt đối.

Ngay khi hấn trọng tổ lại kinh mạch toàn thân, đồng thời hấp thu toàn bộ năng lượng tàn dư, hiện đấu khí của hấn đã tăng lên mức độ kinh người, đạt tới cảnh giới Thiên giai ngũ phẩm.

Có thể thăng cấp lên Thiên giai ngũ phẩm, trong lòng Hàn Phong rất ngoài ý muốn, nhưng cũng không có quá mức kinh ngạc.

Dù sao hấn biết rõ, năng lượng đọng lại qua chín lần tán công khi trước là tồn tại kinh khủng đến cỡ nào, hơn nữa trước khi hấn thụ thương đã đạt tới bình cảnh Thiên giai nhất phẩm, tùy thời đều có thể thăng cấp thành Thiên giai nhị phẩm.

Bởi vậy, có sự trợ giúp của cỗ lực lượng khổng lồ này, tiến nhập Thiên giai ngũ phẩm cũng không phải là chuyện gì khó khăn.

Thực lực hiện tại đã là Thiên giai ngũ phẩm, cộng thêm Cửu Chuyển Tiên Thiên đấu khí và Kim nguyên chi thể phụ trợ, vách đá cao vạn trượng này đối với hấn mà nói cũng không phải chuyện gì quá khó khăn.

Chẳng qua hấn từ trong miệng lão giả nghe được một tia không tầm thường, lập tức cau mày hỏi:

- Tiền bối, vậy còn người? Không có ý định cùng rời đi với chúng ta sao?

- Ha ha! Linh hồn của ta có thể tồn tại lâu dài như vậy đều là vì Vạn Tượng Trận này, một khi rời khỏi sẽ gặp phải hồn phi phách tán, tự nhiên không thể rời đi!

Lão giả chẳng hề để ý nói.

Thấy lão giả nói như vậy, Hàn Phong cũng gật đầu, dù sao có từng trải bốn trăm năm, hấn tự nhiên cũng không có bộ dáng quyến luyến như kiểu nữ nhi được.

Bởi vậy, chỉ đơn giản nói chuyện vài câu, lão giả liền lập tức hành động.

Chỉ thấy thân ảnh có chút hư ảo của hấn chập rây bay lên trên, khi tới gần đạo bình chướng ngăn cách bọn họ mới dừng lại.

Lập tức nhẹ hít một hơi, hai mắt tuôn ra một tia tinh quang, ngay sau đó hai tay bỗng nhiên xẹt qua, một đạo năng lượng hóa thành thực thể lập tức bắn thẳng lên đỉnh bình chướng.

Hàn Phong biết, đây chính là linh hồn lực của lão giả.

Nương theo va chạm giữa linh hồn lực và bình chướng, toàn bộ Vạn Tượng Trận lập tức rung lên từng hồi không ngớt.

Đúng lúc này, lão giả chợt quát lên một tiếng, hai tay vẽ mạnh một cái giữ hư không, Hàn Phong liền thấy bình chướng dưới sức mạnh của linh hồn lực, chậm rãi bị phá ra một chỗ hổng.

Không bao lâu sau, chỗ hổng ngày càng lớn hơn, cuối cùng hình thành một chỗ hổng có kích thước đủ cho hai người chui qua.

Lúc này, thân ảnh lão giả so với trước kia tựa hồ càng thêm hư nhược.

Thấy biến hóa của lão, trong mắt Hàn Phong hiện lên một tia dị sắc, nhưng hắn biết lúc này không thể suy nghĩ nhiều.

Tại trong nháy mắt khi chỗ hồng hình thành, đầu khí trên người Hàn Phong bùng phát ra ngoài, lực lượng cường đại trong nháy mắt phóng tận trời cao.

Không suy nghĩ nhiều, Hàn Phong đưa tay kéo Đường Vũ Nhu, thân hình nhanh chóng bắn thẳng hướng chỗ hồng.

Hai người trong nháy mắt vượt qua thân ảnh lão giả, tiếp theo liền như thuấn di vượt ra ngoài Vạn Tượng Trận.

Thấy hai người đã rời đi, lão giả lập tức mỉm cười, la lớn;

- Tiểu tử, đừng quên lời hứa của ngươi, lão phu cũng đi đây!

Dứt lời, không đợi Hàn Phong trả lời, chỗ hồng vừa bị phá vỡ liền lập tức khép lại với tốc độ cực nhanh.

Mà thân ảnh lão giả cũng chậm rãi tiêu tán ngay trước mắt hai người, không còn thấy nữa.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

365. Chương 347: Chạy Về Huyền Thiên Tông.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Thấy lão giả tiên thất, khuôn mặt Hàn Phong trở nên trầm trọng, không có chút vui vẻ vì bản thân vừa thoát khỏi Vạn Tượng Trận.

Lúc này, Đường Vũ Nhu ở bên cạnh dường như cũng phát hiện có điểm không đúng.

Tình huống lão giả vừa rời biến mất hoàn toàn khác biệt so với bình thường, tựa như đã hao tổn hết toàn bộ năng lượng vậy.

Thấy thế, Đường Vũ Nhu không khỏi nghi hoặc hỏi Hàn Phong:

- Hàn Phong! Vậy tiền bối người...

Nghe vậy, hai mắt Hàn Phong nhìn chăm chú xuống phía dưới, sau một lát mới gật đầu, thanh âm có chút cảm khái nói:

- Vì muốn giúp chúng ta rời khỏi, tiền bối hầu như đã tiêu hao toàn bộ linh hồn lực!

- Vậy...

Đường Vũ Nhu có chút giật mình che miệng lại, không thể tin được nhìn Hàn Phong.

Hàn Phong gật đầu nói:

- Không sai, lực lượng linh hồn hao hết, cũng đồng nghĩa với việc lão tiền bối triệt để biến mất khỏi phiên đại lục, sẽ không còn xuất hiện lại được nữa!

- Ngươi đã sớm biết có kết quả như vậy?

Đường Vũ Nhu không dám tin tưởng nhìn lên Hàn Phong, nàng không nghĩ ra lão giả mặt lạnh đầy sát khí, trước kia cũng từng động thủ muốn giết nàng cuối cùng lại chọn cách hi sinh tính mạng của bản thân trợ giúp bọn họ thoát ra ngoài.

Nghe được Đường Vũ Nhu nói thế, Hàn Phong cũng thở dài, nói:

- Đáng lẽ không biết, nhưng lúc ta thấy lão tiên bối dùng linh hồn lực bản thân khai mở chỗ hổng trên Vạn Tượng Trận, ta cảm thụ được năng lượng trên người lão tiên bối đang kịch liệt xói mòn, trong lòng liền mơ hồ hiểu được.

Dừng lời, Hàn Phong lại trầm giọng nói:

- Trong tình huống lúc đó, chúng ta chỉ có thể nhanh chóng rời khỏi Vạn Tượng Trận, giúp lão tiêu hao linh hồn lực ở mức thấp nhất. Chẳng qua không nghĩ tới, Vạn Tượng Trận này cư nhiên bá đạo như vậy, chỉ ngăn ngủi như vậy đã tiêu hao toàn bộ linh hồn lực của tiên bối.

Đường Vũ Nhu lẳng lẳng nhìn xuống phía dưới, lúc này nàng đã hiểu tâm ý của lão giả, có lẽ từ lúc lão cho Hàn Phong tu luyện nửa sau bộ Cửu Chuyển Huyền Công, trong lòng đã làm ra quyết định.

Lập tức Đường Vũ Nhu có chút cảm khái, nói:

- Có thể đây cũng là lựa chọn tốt nhất dành cho tiên bối, dù sao đối lại là ai cũng không nguyện tồn tại dưới hình thái như vậy, so với một mình lưu lại chỗ này, hoàn toàn chết đi đối với tiên bối mà nói lại là lựa chọn tốt nhất.

Nghe được Đường Vũ Nhu có chút thương tâm, Hàn Phong cười, lập tức nói:

- Có lẽ vậy! Chỉ là chúng ta còn rất nhiều việc phải làm, vẫn nên nhanh chóng rời khỏi nơi này thôi!

Đường Vũ Nhu nghe vậy liền gật đầu.

Rất nhanh, Hàn Phong liền mang theo Đường Vũ Nhu, mượn theo những chỗ lồi lõm trên vách đá, một đường leo lên.

Trong lòng hắn cũng âm thầm hạ quyết tâm, vô luận thế nào cũng phải tiêu diệt toàn bộ Võ Hoàng Điện, không chỉ vì mình, coi như là hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của lão giả!

Một đường không nói chuyện, hiện tại thực lực Hàn Phong bạo tăng, tuy rằng vực sâu vạn trượng, nhưng chỉ cần thời gian nửa ngày, Hàn Phong liền nhẹ nhàng mang theo Đường Vũ Nhu lên tới đỉnh vực.

Lúc hai người một lần nữa đạp chân lên mặt đất, nhìn một mảnh rừng xanh tốt trước mắt, đột nhiên lại có cảm giác như được trở lại sau khi xa cách một đời.

Ngẩng đầu nhìn lên ánh dương quang, Hàn Phong cũng nhận không được hít sâu một hơi.

Hồi tưởng lại lúc trước bị ba gã cường giả Thiên giai của Võ Hoàng Điện truy sát tới nơi này, sau đó rơi vào đường cùng chỉ có thể chọn cách nhảy xuống vực sâu.

Ai có thể nghĩ tới, kết quả đúng là nhân họa đắc phúc, không chỉ chữa trị hoàn toàn di chứng sau khi dùng Tăng Nguyên Thuật, đồng thời ngoài ý muốn còn được lão giả thần bí giúp đỡ, truyền lại cho hắn nửa sau bộ Cửu Chuyển Huyền Công, đồng thời nhất cử diệt phá cảnh giới Thiên giai ngũ phẩm.

Lấy thực lực lúc này của Hàn Phong, tin tưởng khi chiến đấu với Lý Thần, tuyệt đối có thể đánh bại lão.

Hàn Phong có tự tin này, năng lực Cửu Chuyển Tiên Thiên đấu khí nghịch thiên như vậy, hắn không thể có khả năng thua.

Chỉ bất quá, lúc hai người hồi phục tinh thần sau khi sống sót trở về, Hàn Phong giật mình nhớ tới sự tình lúc trước.

Hai người bọn họ rời xuống đáy vực đã bao lâu cũng không rõ ràng lắm, nhưng ít nhất cũng có ba tháng thời gian rồi.

Hàn Phong vẫn không quên, trước hắn đang trên đường tới Thiên Lô Các, chuẩn bị thuyết phục Thiên Lô Các gia nhập liên minh nhằm ứng phó với liên quân do Trọng tài giả và Âm Ma Tông cầm đầu năm đại môn phái đang có ý định thảo phạt Huyền Thiên Tông.

Hôm nay, qua nhiều ngày như vậy, trong lòng Hàn Phong vẫn nhớ rõ chuyện này.

Vì vậy, Hàn Phong mang theo Đường Vũ Nhu, hai người vội vã rời khỏi phiến rừng này, hướng thẳng tới một tòa thành trấn gần nhất chạy nhanh.

Trong Vạn Tượng Trận, quan hệ giữa Hàn Phong và Đường Vũ Nhu đã kéo lại rất gần, thế nên lúc này Hàn Phong cũng không cố kỵ, trực tiếp nắm lấy tay nàng, dưới dấu khí của hắc chống đỡ, cả hai người dùng tốc độ cực nhanh bay đi.

Không tới nửa ngày, hai người liền tới một tiểu trấn gần nhất.

Hàn Phong không kịp nghỉ ngơi, đầu tiên liền đi chung quanh hỏi thăm tin tức.

Lúc này, sự tình ngũ đại tông môn kéo quân đánh Huyền Thiên Tông đã truyền bá rộng rãi khắp đại lục, mặc dù là nơi tiểu trấn xa xôi này vẫn dễ dàng thu được tin tức.

Qua một hồi hỏi thăm, Hàn Phong liền thu được tin tức mới nhất.

Chẳng qua, sau khi nghe tới tin tức này, Hàn Phong cũng phải cau mày, trong lòng càng khiếp sợ không ngớt.

Không nghĩ tới bản thân thất tung ba tháng, ngũ đại tông môn đã bắt đầu hành động, tựa theo tin tức vừa thu được, chỉ sợ lúc này ngũ đại tông môn đã kéo tới chân núi Huyền Thiên Tông rồi.

Như vậy, đại chiến rất nhanh sẽ nổ ra.

Vừa nghĩ tới an nguy của Huyền Thiên Tông, tâm trạng Hàn Phong lo lắng vô cùng, hận không thể lập tức chấp cánh bay về Huyền Thiên Tông.

Bất quá, Đường Vũ Nhu ở bên cạnh vẫn giữ được bình tĩnh, khẽ nhắc nhở nói:

- Hàn Phong, không nên quá mức lo lắng, không phải vừa rồi người nọ cũng nói, hiện tại Tứ các và Thánh Lam Tông cũng đã phái người tới hiệp trợ Huyền Thiên Tông, còn có người có hoàng thất và Hàn gia tới trợ trận, tin tưởng ngũ đại tông môn dù có cường đại nhưng đối mặt với đội quân hùng hậu bên phía chúng ta cũng không chiếm được tiện nghi gì.

Hàn Phong cũng là quan tâm quá nên có chút sốt ruột, lúc này nghe Đường Vũ Nhu nhắc nhở, trong lòng cũng bình tĩnh trở lại.

Đối với Thiên Lô Các ngoài ý muốn gia nhập liên minh, Hàn Phong tuy rằng bất ngờ nhưng lập tức cũng minh bạch, tất cả chuyện này tựa hồ cũng là thuận lý thành chương.

Bất quá, lúc này lo lắng nhất vẫn là an nguy của Huyền Thiên Tông.

Bởi vậy, sau thoáng chốc do dự, Hàn Phong liền nói:

- Vũ Nhu, sợ rằng phải ủy khuất nàng, chúng ta hiện tại phải mau chóng quay về Huyền Thiên Tông, dù sao chỉ cần thêm phần lực lượng liền có thêm phần thắng, cũng có thể giảm thiểu một chút thương vong bên phía chúng ta.

Đường Vũ Nhu tự nhiên không có vấn đề gì, từ lúc trong Vạn Tượng Trận, dựa vào khẩu quyết lão giả truyền thụ nàng cũng đã khôi phục hoàn toàn dấu khí, tuy rằng so với thực lực Thiên giai ngũ phẩm của Hàn Phong mà nói, điểm ấy thực lực của nàng xác thực không tính là gì, thế nhưng ở trong đại chiến, cũng không phải chỉ là chiến trường của cường giả Thiên giai.

Dùng năng lực của nàng trong đại chiến, cũng có thể tạo nên tác dụng rất lớn.

Không nhiều lời, Hàn Phong liền trực tiếp kéo Đường Vũ Nhu, một đường chạy như bay về Huyền Thiên Tông.

Hiện tại, dấu khí của Hàn Phong đã đạt tới Thiên giai ngũ phẩm, tốc độ của hắc không thể dùng từ nhanh để hình dung, mặc dù bên cạnh còn có Đường Vũ Nhu, nhưng đối với hắc mà nói, căn bản không có bất luận ảnh hưởng nào.

Trong lòng Hàn Phong tuy rằng lo lắng, nhưng trong đầu vẫn thanh tĩnh dị thường.

Hắn biết, trong việc liên minh, mấu chốt lớn nhất là nằm trên người hắc, dù sao có rất nhiều điều kiện đưa ra, mà chỉ có duy nhất một người là hắc mới có thể làm được.

Tuy rằng hiện tại Tứ các và Thánh Lam Tông vẫn tuân thủ đúng ước hẹn phải người tới trợ giúp, nhưng nếu tình huống có gì không đúng, chỉ sợ những thế lực này sẽ lựa chọn cách giữ mình.

Bởi vậy, chỉ khi nào hấn xuất hiện trước mắt mọi người, mới có thể khiến những minh hữu này tận tâm tận lực.

Đó cũng là nguyên nhân trong lòng Hàn Phong lo lắng.

Đương nhiên, dùng thực lực Thiên giai ngũ phẩm của hấn, nếu như xuất hiện trong chiến trường, tự nhiên sẽ là một trợ lực cực lớn.

Cẩn thận tính toán, dựa theo tốc độ hiện tại, hai người khoảng chừng chỉ cần thời gian một ngày đêm liền có thể chạy về tới Huyền Thiên Tông.

Trong lòng Hàn Phong cũng chỉ có thể cầu khẩn bản thân về kịp lúc.

Mà ngay khi Hàn Phong đang liệu mạng chạy về, lúc này trên Huyền Thiên Tông từ lâu đã thành một mảnh chém giết.

So sánh với cuộc chiến của hai mươi gã cường giả Thiên giai, cuộc chiến của đám đệ tử đến từ khắp các thế lực tự nhiên càng thêm kịch liệt.

Dù sao, đệ tử đôi bên cũng không phải ai cũng đồng đều, không qua bao lâu thời gian, cả hai bên đều xuất hiện một bộ phận đệ tử thương vong.

Về phần bên phía Huyền Thiên Tông, nếu như không có Hàn Phong qua mấy năm không ngừng hỗ trợ, giúp cho thực lực chúng đệ tử được đề cao chỉnh thể, chỉ sợ bây giờ đã sớm bị người ngũ đại tông môn tiêu diệt toàn bộ rồi.

Mạnh Hùng nhiều năm không gặp, lúc này trong tay cầm một cây bàn long trường thương cao hơn hấn nửa cái đầu, đang không ngừng xuyên qua đám người.

Đầu thương nguyên bản có màu đen bóng lúc này đã sớm bị máu tươi nhuộm đỏ, Mạnh Hùng qua mấy năm trưởng thành, hình thể so với những người thành niên bình thường còn cường tráng hơn nhiều lắm.

Hấn lúc này nhìn giống như một tên hắc diện sát thần, mang theo khí thế bá đạo vô cùng, qua lại giữa đám địch nhân, mỗi một lần trường thương đâm ra, lại có một mảnh máu tươi phun ra ngoài.

Dần dần, mảnh đất xung quanh vị trí hấn biến thành không người, đệ tử năm đại tông môn dường như bị sát khí của Mạnh Hùng dọa không dám lại gần.

Tình cảnh giống với Mạnh Hùng còn có Niếp Ngôn của Thánh Lam Tông qua lần luận bàn với Hàn Phong trước đó, Niếp Ngôn tựa hồ có chút cảm ngộ với câu nói của Hàn Phong dành cho hấn.

Hiện tại, thanh đao Thâm Uyên trong tay hấn giống như lưỡi hái tử thần, mỗi một đao vung lên đều gặt lấy một tính mệnh của địch nhân.

Nhưng chỉ cần người chú tâm sẽ phát hiện, đao pháp của Niếp Ngôn nhìn qua vô cùng đơn giản, căn bản không có bất luận chút hoa mỹ nào. Nhưng chính là như vậy lại không có người nào ngăn cản được một đao của hấn.

Bởi vậy, giống như Mạnh Hùng, đệ tử năm đại tông môn trong lúc nhất thời cũng bị khí thế của Niếp Ngôn dọa cho kinh sợ, không ai dám lại gần.

Chỉ bất quá, dù sao nhân số bên Huyền Thiên Tông vẫn ít hơn, mặc dù có hai người Mạnh Hùng và Niếp Ngôn như hai sát thần làm kinh sợ đối phương, nhưng rất nhanh mọi người vẫn bị số đông địch nhân bao vây lấy.

Song phương duy trì chém giết liên tục không ngừng.

Mà giờ khắc này, Hàn Phong trải qua một đường bay nhanh không nghỉ, rốt cuộc cũng mang theo Đường Vũ Nhu đi tới chân núi Huyền Thiên Tông.

Từ xa như vậy, Hàn Phong cũng nghe được trên núi Huyền Thiên Tông truyền đến những tiếng chém giết rung trời.

Nghe đến đó, sắc mặt Hàn Phong khê biến, lập tức không nói nhiều, lắc mình một cái chạy thẳng lên núi.

...

Trên Huyền Thiên Tông, thế tiến công của năm đại tông môn vẫn chưa ngưng nghỉ, đệ tử song Phương vẫn duy trì chém giết liên tục, mà nhóm người Lý Thần trong cuộc chiến Thiên giai cũng không có thanh thế lớn như phía dưới.

Nhưng trình độ hung hiểm lại gấp mười lần so với phía dưới.

Song phương chỉ cần hơi vô ý, lập tức có thể ảnh hưởng tới sự cân bằng của toàn bộ chiến cuộc.

Dù sao hiện tại cường giả Thiên giai của mỗi bên có số lượng tương đương, thực lực ngang bằng.

Thế nhưng nếu chỉ cần một người bên nào xuất hiện sai lầm, sự cân bằng này sẽ bị phá vỡ ngay lập tức.

Một khi xuất hiện tình huống như vậy, bên phía thất bại sợ rằng sẽ bị đối phương dùng thế sét đánh, trực tiếp đánh tan.

Đây là tình cảnh không bên nào muốn nhìn thấy, bởi vậy cường giả thiên giai của song phương trong lúc chiến đấu đều vô cùng nhập tâm, rất sợ có chút sai lầm nào sẽ dẫn tới hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Chỉ bất quá, so với liên quân phía năm đại tông môn và Trọng tài giả do Diệp Vũ và Dương Thiên Trạch dẫn đầu mà nói, bên phía Huyền Cơ Tử hiển nhiên bị vây trong thế yếu.

Không chỉ vì thực lực Huyền Cơ Tử thoáng thấp hơn một chút so với chính thể thực lực của năm đại tông môn.

Trọng yếu nhất chính là, chính thể lực lượng và số lượng đệ tử bên phía năm đại tông môn vượt xa bên này.

Tuy rằng lúc trước có Huyền Âm Thần Quyết của Tiêu Linh trợ trận, nhưng dù sao năng lực của Tiêu Linh có hạn, cũng không thể chống đỡ được bao lâu.

Bởi vậy, trong lòng nhóm người Huyền Cơ Tử tự nhiên lo lắng không ngớt.

Dù sao, mặc dù bọn họ có thể chống đỡ cường giả Thiên giai của năm đại tông môn tới cuối cùng, nhưng chỉ sợ khi đó đệ tử Huyền Thiên Tông đã bị tiêu diệt toàn bộ rồi.

Không chỉ có đệ tử Huyền Thiên Tông, ngay cả những đệ tử do Tứ các, Thánh Lam Tông, cùng với hoàng thất và Hàn gia phái tới chỉ sợ cũng lọt vào trong đả kích hủy diệt.

Đó không phải tình cảnh nhóm người Huyền Cơ Tử muốn thấy.

Bất quá, mặc dù trong lòng lo lắng, nhưng hiện tại bọn họ cũng không có biện pháp, đây cũng là kế sách của ngũ đại tông môn, cố ý chiến đấu xa chiến trường phía dưới, cấp cơ hội cho đệ tử năm đại tông môn, cho bọn họ đi trước chém giết toàn bộ đệ tử Huyền Thiên Tông, cứ như vậy, mất hết đệ tử đời sau, Huyền Thiên Tông cũng chẳng khác nào bị diệt.

Kế sách như vậy, quả là ngoan độc vô cùng.

Lúc này Diệp Vũ và Tiêu Chiến đánh thành một đoàn, thực lực hai người đều là Thiên giai ngũ phẩm, nhưng Tiêu Chiến dù sao cũng nhờ Huyền Thần Đan do Hàn Phong cung cấp mới có thể thăng cấp không lâu, so sánh với Diệp Vũ đã trở thành Thiên giai ngũ phẩm từ lâu mà nói, thực lực vẫn kém hơn một chút.

Chỉ bất quá, dù sao Thiên giai ngũ phẩm, bản thân đã là tồn tại mười phần cường đại, mặc dù thực lực hơi kém hơn, nhưng Diệp Vũ muốn đánh bại Tiêu Chiến cũng không phải một chốc có thể làm được.

Mà bên phía Lý Thần và Dương Thiên Trạch cũng là như vậy.

Sau khi đón đỡ một quyền của Lý Thần, Dương Thiên Trạch liếc nhìn xuống phía dưới, khuôn mặt lập tức bình thản, nhìn về phía Lý Thần, nói:

- Lý lão tiên sinh, thắng bại giữa chúng ta sợ rằng rất khó phân định ngay được, bất quá đệ tử Huyền Thiên Tông các người chỉ sợ qua một hồi nữa sẽ không thể chống đỡ thêm được.

Lý Thần tự nhiên biết tình cảnh phía dưới, cũng minh bạch dụng ý của Dương Thiên Trạch, mục đích là muốn làm hấn phân tâm, từ đó khiến hấn lộ ra sơ hở.

Nhưng Lý Thần là ai, từ hai mươi năm trước hấn đã thành danh là cường giả Thiên giai ngũ phẩm, lại kinh lịch qua hai mươi năm chìm nổi, sao lại bị một điểm xảo kế này của Dương Thiên Trạch ảnh hưởng được.

Lập tức, không chút nghĩ ngợi, liền trực tiếp mở miệng:

- Thì có tính sao, mặc dù đệ tử Huyền Thiên Tông ta tử thương hầu như không còn, chỉ cần ta giết được người, lại tàn sát Âm Ma Tông người sạch sẽ từ trên xuống dưới, chỉ sợ Âm Ma Tông cũng biết mất trên phiên đại lục này.

- Hừ! Khẩu khí thật lớn, ta và người đều là Thiên giai ngũ phẩm, ai thắng ai thua vẫn còn chờ xem!

Dương Thiên Trạch lạnh giọng nói.

Dứt lời, lập tức lại đánh ra một chiêu về phía Lý Thần.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

366. Chương 348: Khẩn Yếu Quan Đầu.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

P phía dưới, trong tiếng chém giết rung trời, còn kèm theo một tiếng đàn rất không ăn khớp với hoàn cảnh.

Không cần phải nói, tiếng đàn này tự nhiên phát ra từ tay Tiêu Linh cách đó không xa.

Lúc này, liên tục gảy đàn không nghỉ, sắc mặt Tiêu Linh không thể dùng tái nhợt để hình dung, hiển nhiên liên tục tiêu hao tinh thần lực, cũng khiến nàng cảm giác ăn không tiêu.

Chẳng qua, vì an nguy càng nhiều đệ tử bên mình, nàng vẫn cắn răng kiên trì.

Nguyên bản, đứng trước người nàng, người thủ hộ cầm trường thương trong tay, trên bộ áo bào trắng cũng nhiễm vài đạo máu tươi.

Tới lúc này, trước sau đã có hơn mười tên dự định nỗ lực tiếp cận bên người Tiêu Linh, nghĩ muốn ngăn cản tiếng đàn của nàng.

Nhưng kết cục đều bị vài thương của thanh niên bạch y trước mắt này tiêu diệt.

Đối mặt với địch thủ cường đại như vậy, đệ tử năm đại tông môn cũng có chút kinh hãi.

Bất quá bọn họ vẫn không buông tha ý đồ đối phó Tiêu Linh, có tiếng đàn của Tiêu Linh trợ giúp, áp lực đệ tử Huyền Thiên Tông dành cho bọn họ càng lớn hơn nhiều.

Vì muốn giải quyết cổ áp lực này, có một tên đệ tử Âm Ma Tông và một tên khác của Thần Thủy Tông đang có ý định tách khỏi cuộc chiến, dùng tốc độ nhanh nhất chạy vội về phía Tiêu Linh.

Thấy hai người đang tiếp cận về phía này, trong mắt thanh niên mặc bạch y hiện một tia chú ý, lập tức trường thương trong tay đặt trước người, biểu tình cũng chuyển sang ngưng trọng.

Hiển nhiên thanh niên mặc bạch y đã cảm giác được một tia nguy cơ từ hai người đang tới kia.

Hắn minh bạch, thực lực hai người trước mắt này đều không kém gì hấn.

Mà hai người đồng thời kéo đến, tự nhiên cũng tạo cho thanh niên mặc bạch y áp lực cực lớn.

Thế nhưng, lúc thanh niên mặc bạch y vừa nghĩ tới Tiêu Linh ở ngay phía sau mình, trong lòng nhất thời quyết định, vô luận thế nào cũng phải chặn được hai người kia.

Bên kia, Mạnh Hùng trong đám người cũng thấy tình hình chỗ Tiêu Linh, biết rõ tầm quan trọng của Tiêu Linh ra sao, Mạnh Hùng cũng hét lớn một tiếng, một thương đâm xuyên qua yết hầu địch nhân trước mắt, lập tức liền chạy ngay về phía Tiêu Linh.

Nhưng cũng không biết tại sao, đệ tử năm đại tông môn lúc trước vẫn luôn e ngại Mạnh Hùng tới lúc này không biết lấy dũng khí từ đâu lại dám vây kín lấy hắn.

Mạnh Hùng thấy thế, nhất thời tức giận, kêu lớn lên, chớp mắt lại giết thêm hai tên.

Chẳng qua, chỉ chớp lát hắn lại phát hiện, địch nhân bên người hắn không hề ít đi, ngược lại còn có xu thế tăng thêm.

Thấy vậy, Mạnh Hùng bất đắc dĩ không có biện pháp nào khác, đành xả hết tức giận trong lòng lên người những tên địch nhân trước mắt.

Mà bên kia, hai gã đệ tử Âm Ma Tông và Thần Thủy Tông đã đi tới trước người thanh niên mặc bạch y.

Thấy thanh niên mặc bạch y vẫn bình tĩnh cảnh giới, gã đệ tử Âm Ma Tông cũng cười, cất giọng âm trầm nói:

- Tại hạ Âm Ma Tông, Phương Tử Tuấn, xin hỏi các hạ xưng hô thế nào?

Thanh niên mặc bạch y thấy Phương Tử Tuấn dĩ nhiên bắt chuyện với hắn, cũng có chút ngoài ý muốn nhưng hắn cũng không trả lời, trái lại chìa mũi thương nhằm thẳng đối phương, lạnh lùng nói:

- Muốn qua, hỏi thương trong tay ta trước!

- Hừ! Ta vốn tưởng rằng mình đã rất cuồng vọng, không nghĩ tới hôm nay còn gặp được một tên còn cuồng vọng hơn ta. Chung Bằng, ta sẽ lo phần hắn, người trước tiên giết chết ả nữ nhân kia, tiếng đàn của ả nghe rất cổ quái!

Gã đệ tử Thần Thủy Tông ở một bên nghe vậy cũng gật đầu, lập tức không nói nhiều liền nhắm phía Tiêu Linh bước tới, xem ra hắn dự định trực tiếp đánh gục Tiêu Linh.

Nhưng thanh niên mặc bạch y sao cho hắn như ý, thấy Chung Bằng khê động, lập tức như ảnh tùy hình, sau một khắc đã thấy xuất hiện chặn trước lối đi của Chung Bằng.

Cũng không nói nhiều, lập tức chìa thẳng mũi thương, dùng khí thế trước nay chưa từng có công hướng Chung Bằng.

Mà lúc này, Phương Tử Tuấn lại đi tới bên cạnh Chung Bằng, lạnh lùng cười, không biết từ lúc nào, trên tay hắn đã xuất hiện một đoạn xích màu đen hình dạng rất cổ quái.

- Đối thủ của ngươi chính là ta, tiếp chiêu đi!

Phương Tử Tuấn vừa nói, hắc xích trong tay liền hung hăng ném về phía thanh niên mặc bạch y.

Nhìn Phương Tử Tuấn đột nhiên công tới, thanh niên mặc bạch y cũng là bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là hai tay run lên, trường thương liền sinh ra một tiếng ông minh, ngay sau đó vẽ một vòng cung giữa không trung, vừa lúc đón nhận hắc xích của Phương Tử Tuấn.

Một đen một trắng, hai thanh vũ khí va chạm mãnh liệt với nhau, hai cỗ năng lượng bạo liệt lập tức bùng nổ.

Hai người đồng thời bị cỗ lực lượng bạo phát của đối phương đẩy lui lại.

Chung Bằng ở một bên thấy thế, cũng không dừng lại, nhân cơ hội này tiếp tục lại gần Tiêu Linh.

Nhưng, phản ứng của thanh niên mặc bạch y thật tuyệt vời, sau khi chịu một kích mãnh liệt của Phương Tử Tuấn, thân hình vừa chuyển giữa không trung, mượn lực đạo phản chấn trên người đồng thời truy thẳng hướng Chung Bằng.

Trường thương trong tay càng mang theo tiếng gió gào thét, phá không lao thẳng tới sau lưng Chung Bằng. Chung Bằng cảm thấy nguy cơ phía sau, lập tức không dám lơ đãng, thân hình ngừng lại, cước bộ hơi nghiêng, vừa lúc tránh khỏi công kích của trường thương trong tay thanh niên mặc bạch y, ngay sau đó Chung Bằng hét lớn một tiếng, sóng quyền đồng thời đánh ra, mục tiêu tự nhiên là thanh niên mặc bạch y.

Mà lúc này, Phương Tử Tuần cũng từ phía sau đi tới.

Vừa rồi đơn giản giao thủ một chiêu với thanh niên mặc bạch y, Phương Tử Tuần biết rõ mình ở thế hạ phong, điều này khiến vị thiên chi kiêu tử tại Âm Ma Tông như hắn không khỏi có chút khiếp sợ, lúc này lại thấy thanh niên bạch y dĩ nhiên bỏ qua hắn đánh về phía Chung Bằng.

Lập tức then quá hóa giận, cho rằng thanh niên bạch y kia dám khinh thường mình.

Vì vậy, hắn cũng theo sát hướng thanh niên bạch y, tiếp tục công kích.

Đối mặt với hai người bao vây liên thủ, thanh niên bạch y nghiêm sắc mặt, cũng không tránh né, trường thương run lên, đầu thương tựa hồ minh bạch tâm ý chủ nhân, ngay giữa không trung xoay một vòng, không cần phòng thủ, hướng về phía Phương Tử Tuần đâm tới.

Hai người cũng không nghĩ tới, thanh niên bạch y lại liều mạng như vậy, dự định lấy mạng đổi mạng, tâm trạng càng thêm kinh hãi.

Mà giờ khắc này, Vệ Trạch vừa thoát khỏi địch nhân cũng đang nhanh chóng chạy tới, từ lúc vừa rồi hắn đã chú ý tới tình huống bên này, chỉ bất quá động tác của hắn đã chậm một bước, lúc này mắt thấy thanh niên bạch y phải chết, hô hấp không khỏi cứng lại.

Về phần Tiêu Linh, tuy rằng biết rõ tình hình trước mắt, nhưng lúc này xác thực nàng không thể phân thân, nếu một khi nàng dừng lại, sẽ càng có nhiều người tử vong hơn, bởi vậy nàng chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn thanh niên bạch y bị đối phương giáp công.

- Đi tìm chết đi!

Phương Tử Tuần thấy cử động của thanh niên bạch y, trong mắt cũng hiện lên một tia điên cuồng.

Cũng không có ý định tránh né mũi thương đang đâm thẳng tới, trái lại hắn còn hung hăng quảng hắc xích về phía đầu của thanh niên bạch y.

Xem ra hắn đã bị thanh niên bạch y triệt để chọc giận rồi.

Mắt thấy bị kích sắp phát sinh, đột nhiên từ phía xa phi nhanh tới một đạo thân hình.

Trên mình người vừa tới tản mát ra cỗ khí tức sắc bén vô cùng, trong nháy mắt bao trùm lên toàn bộ chiến trường.

Mọi người đều kinh ngạc nhìn về phía bóng người bất ngờ xuất hiện này.

Mà bóng người kia lúc này cũng không có dừng lại, khi mọi người còn chưa kịp phản ứng đã nhanh chóng chạy tới bên phía thanh niên bạch y.

Nguyên bản Tiêu Linh đang đánh đàn, cảm thụ được khí tức trên người bóng nhân ảnh này, khuôn mặt cũng đột nhiên trở nên dị động vô cùng.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

367. Chương 349: Hàn Phong Tham Chiến.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Người mới tới không hề dừng lại, mà trong chớp mắt đã chạy tới bên cạnh người thanh niên mặc bạch y.

Cũng không thấy hắn dừng lại, bàn tay giơ lên, trực tiếp chộp vào sợi xích lớn màu đen.

Phương Tử Tuần bị biến cố đột ngột xảy ra này dọa càng hoảng sợ, nhưng thấy người tới dĩ nhiên muốn dùng tay không chụp vào sợi xích lớn của hắn, khéo miệng không khỏi nở nụ cười nhạt.

Trong lòng âm thầm trào phúng: “Thực không biết tự lượng sức mình!”

Lúc này, sợi xích lớn màu đen được Phương Tử Tuần quán trú đầu khí toàn thân, mục đích tự nhiên chính là muốn trực tiếp đánh thanh niên mặc bạch y thành thịt vụn, vì vậy lực đạo không phải người bình thường có thể đón đỡ được.

Trong suy nghĩ của hắn, người vừa mới tới quá mức cuồng vọng, quả thực là tự tìm chết.

Chẳng qua, một màn xuất hiện liền ngay sau đó càng làm hắn khiếp sợ hơn.

Sợi xích lớn màu đen của hắn đã bị nắm giữ, hơn nữa nhìn bề ngoài tựa hồ vô cùng dễ dàng, một điểm giả vờ cũng không có.

Phương Tử Tuần vô cùng khiếp sợ, đồng thời nỗ lực xoay tay giật lại sợi xích lớn, thế nhưng sợi xích lớn màu đen giống như mọc rễ bám chặt vào tay người vừa mới xuất hiện, không hề có chút dấu hiệu lay động nào.

Mà lúc này, thanh niên mặc bạch y thấy thế, trường thương trong tay xoay tròn, vừa lúc ngăn chặn Chung Bằng, tránh khỏi cục diện lưỡng bại câu thương.

Trong lòng Phương Tử Tuần hiện lại đã kinh ngạc tới mức không cách nào hình dung được.

Bóng người đột nhiên xuất hiện trước mắt rõ ràng chỉ là một người thanh niên tuổi tác không hề lớn hơn so với hắn, thế nhưng thực lực đối phương thể hiện ngay cả hắn cũng không thể nhìn thấu.

Bằng vào động tác giơ tay nắm chặt lấy sợi xích ẩn chứa một kích toàn lực của bản thân, Phương Tử Tuần đã hoàn toàn hiểu rõ, người thanh niên vừa mới xuất hiện không phải là hắn có thể đối phó được.

Nghĩ tới đây, trong lòng Phương Tử Tuần đã bắt đầu sinh ra ý định rút lui.

Chẳng qua người mới xuất hiện nhận ra ý đồ của Phương Tử Tuần, hắn cũng không có dự định buông tha, cánh tay hơi khẽ động, một cỗ khí thế kinh khủng trong nháy mắt khiến Phương Tử Tuần hít thở không thông bao phủ toàn thân hắn.

Lập tức, chỉ nghe tiếng răng rắc vang lên, sợi xích lớn màu đen cứng rắn không gì sánh được dĩ nhiên xuất hiện vết rạn, mà vết rạn này lại không ngừng mở rộng lan tràn.

Trong chớp mắt, vết rạn đã kéo dài toàn bộ sợi xích, chợt người mới tới bộc phát đầu khí truyền vào, trong nháy mắt sợi xích lớn màu đen đã bị vỡ tan thành vô số mảnh.

Mà người mới đến không hề dừng lại, thân hình khẽ động, tại lúc Phương Tử Tuần còn chưa kịp phản ứng đã xuất hiện trước người hắn, chẳng thềm để ý tới biểu tình khiếp sợ của Phương Tử Tuần, trực tiếp đưa một tay bóp tới yết hầu hắn.

Dưới biểu tình khủng hoảng của Phương Tử Tuần, người mới tới hơi dùng một chút lực lượng.

Phương Tử Tuần căn bản không có bất cứ phản ứng gì, đầu liền mềm oặt đổ rạp sang một bên.

Làm xong chuyện này, người nọ trực tiếp vứt thi thể Phương Tử Tuần sang một bên, từ đầu tới cuối không hề mở miệng nói qua nửa câu.

Lúc này, Vệ Trạch đằng sau lợi dụng thời cơ này nhanh chóng từ phía sau trở lại.

Thẳng cho tới hiện tại, mọi người mới có cơ hội chú ý tới người mới xuất hiện.

- Hàn Phong! Người quả nhiên chưa chết!

Lúc Vệ Trạch nhìn thấy rõ hình dáng người mới đến, lập tức kinh hãi hô lên.

Mà Tiêu Linh đằng sau nếu không phải hiện tại không thích hợp, chỉ sợ từ lâu nàng đã chạy tới ào vào lòng Hàn Phong rồi.

Về phần người thanh niên mặc bạch y nhìn thấy Hàn Phong xuất hiện, biểu tình trên mặt cũng xuất hiện nhiều biến hóa, nhưng cuối cùng chỉ còn lại một tia cô đơn.

Hàn Phong nghe được thanh âm của Vệ Trạch, tức thì nở nụ cười sáng lạn, chậm rãi nói:

- Lẽ nào ngươi rất muốn ta chết hay sao?

Vệ Trạch nghe vậy liền cười to không ngớt.

Tiếp theo, Hàn Phong thấy biểu tình người thanh niên mặc bạch y, tâm trạng cũng hơi có chút cảm khái nói:

- Cảm tạ!

- Ta bảo hộ nàng không phải bởi vì ngươi! Ngươi không cần nói với ta điều này!

Thanh niên mặc bạch y lạnh giọng nói.

Hàn Phong nghe thấy thanh niên mặc bạch y nói vậy, không tiếp tục nói thêm điều gì, đối với tâm tư của thanh niên mặc bạch y hẳn sao có thể không biết. Chẳng qua đối với hắn mà nói, Tiêu Linh nhất định thuộc về hắn, vô luận là người nào cũng đừng mơ tưởng cướp nàng đi.

- Lý Dịch Phi, tốt xấu gì thì Hàn Phong cũng đã cứu ngươi một mạng, ngươi sao lại bày ra cái khuôn mặt thối này!

Vệ Trạch một bên có chút không nhịn được trách.

Nguyên lai người thanh niên mặc bạch y liều mạng bảo hộ Tiêu Linh chính là Lý Dịch Phi đến từ Phong Minh Các.

Lần này Lý Dịch Phi tới Huyền Thiên Tông, mục đích chỉ có một, đó là bảo hộ Tiêu Linh an toàn.

Nhưng là, không nghĩ tới cuối cùng bản thân không những không thể bảo hộ Tiêu Linh, thậm chí còn được Hàn Phong cứu mạng, điều này đối với Lý Dịch Phi tâm cao khí ngạo mà nói, quả thực là đả kích không thể chịu đựng nổi.

Đồng thời, khi hắn nhìn thấy Hàn Phong dĩ nhiên vô cùng hờ hợt giết chết đối thủ mới vừa rồi khiến hắn gần như bước một chân vào quỷ môn quan, trong lòng càng thêm căm hận giữa mình và Hàn Phong.

Hắn rõ ràng, chỉ sợ cả đời này hắn cũng không thể vượt qua được thành tựu của Hàn Phong, đừng nói chỉ chuyện đạt được trái tim Tiêu Linh.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lý Dịch Phi vô cùng ảm đạm, tự nhiên đối với Hàn Phong không có sắc mặt hòa nhã.

Đối với hắn mà nói, bị Hàn Phong cứu mạng so với bị Phương Tử Tuấn giết chết càng thêm thống khổ hơn.

Nhìn thấy bộ dạng của Lý Dịch Phi, Hàn Phong cố tình quay đầu đi không để ý tới.

Sau khi lên tiếng chào hỏi Vệ Trạch, Hàn Phong liền bước tới bên cạnh Tiêu Linh, nhìn nữ hài trước mắt với bộ dáng mừng rỡ vui sướng, Hàn Phong mỉm cười, ôn nhu nói:

- Ta đã tới chậm!

Nghe vậy, Tiêu Linh nhin không được viên mắt phiếm hồng, sau một lát vài giọt nước mắt trong suốt trào khỏi khóe mi, vừa lúc rơi xuống Băng huyền cổ cầm của nàng.

Hàn Phong biến mất ba tháng dài, các thế lực khắp nơi dốc hết toàn lực tìm kiếm tung tích của hắn, trên dưới Huyền Thiên Tông tự nhiên lo lắng không thôi.

Nhưng nếu muốn nói tới lo lắng cho Hàn Phong nhất, Tiêu Linh nhất định là một trong số đó.

Có lẽ người khác không biết, chỉ có bản thân Tiêu Linh rõ ràng, từng buổi tối ba tháng vừa qua, nàng hầu như rất ít nghỉ ngơi, mỗi ngày đều vượt qua trong lo lắng.

Có thể làm nàng nóng ruột nóng gan như vậy tự nhiên chính là Hàn Phong trước mắt.

Vì vậy, bây giờ nhìn thấy Hàn Phong xuất hiện, nghe được ngữ khí ôn nhu như trước của hắn, Tiêu Linh tự nhiên nhịn không được trào dâng nước mắt.

Thấy Tiêu Linh rơi lệ, Hàn Phong không khỏi thương tiếc, nhẹ đưa tay xoa đi vệt nước mắt trên mặt nàng, một tay ôm nàng áp sát vào lồng ngực chính mình.

Ngay sau đó, một cổ đấu khí bàng bạc chậm rãi quán nhập vào thân thể Tiêu Linh.

Trong chớp mắt, sắc mặt Tiêu Linh nguyên bản tái nhợt chậm rãi trở nên hồng nhuận.

Mà Tiêu Linh nhất thời cảm thấy tinh thần rung lên, chợt hiểu được, lúc này Hàn Phong đang trợ giúp nàng khôi phục tinh thần lực.

Sau một lát, Hàn Phong thu bàn tay lại, trông thấy Tiêu Linh đã khôi phục tinh thần, một lần nữa cười nói:

- Chờ ta giải quyết đám người kia, sau lại tìm nàng!

Tiêu Linh dụ ngoạn gật đầu, lập tức động tác ngón tay cũng trở nên nhanh hơn nhiều, từng đợt giai điệu tràn ngập sức sống bay tới chiến trường trước mắt.

Nghe được giai điệu này, đệ tử Huyền Thiên Tông và đệ tử các đồng minh khác, tinh thần kích động rung lên, đấu khí bị tiêu hao trong cơ thể giường như tăng tốc khôi phục lên vài lần.

Quan sát tới đây, Hàn Phong hết sức hài lòng, thân hình lập tức lóe lên, rất nhanh một lần nữa xuất hiện trong chiến trường cách đó không xa.

Đương nhiên, so sánh mà nói, tranh đấu nơi này có vẻ tương đối bình tĩnh, tổng cộng chỉ có hai mươi mấy người.

Ngoại trừ đôi bên va chạm đấu khí lẫn nhau, nhưng không hề kịch liệt giống như đám người phía dưới.

Mà lúc Hàn Phong đi tới, tiến vào trung gian đám người này, nhất thời khiến cho mọi người chú ý nhìn.

Không! Phải nói, trong đó có một đầu ma thú.

Kỳ thực, trong nháy mắt Hàn Phong xuất hiện vừa rồi, mấy cường giả Thiên giai này đã chú ý tới Hàn Phong.

Dù sao, dưới tình huống nóng ruột nóng gan, Hàn Phong không hề ẩn dấu bất luận khí tức gì.

Vì vậy mọi người tự nhiên đồng thời cảm thụ được một cỗ khí tức vô cùng cường đại ập tới.

Nhóm người Lý Thần và Huyền Cơ Tử thấy Hàn Phong xuất hiện, trong lòng vui mừng, hôm nay bên phía bọn họ tuy rằng có số lượng môn nhân không hề kém hơn so với ngũ đại tông môn.

Nhưng chân chính đánh nhau, tình thế trước mắt rõ ràng bọn họ rơi vào hạ phong, nếu tiếp tục duy trì như vậy, bên phía Huyền Thiên Tông không thể tránh khỏi kết cục thất bại.

Bất quá, đúng lúc khó khăn này Hàn Phong xuất hiện.

Sự xuất hiện của Hàn Phong đối với mọi người mà nói không cần bàn cãi chính là tin tức tốt nhất, dù sao Hàn Phong cũng là một cường giả Thiên giai, nếu có thêm hắn gia nhập, thế cuộc chỉ sợ lập tức nghịch chuyển có lợi.

Nhưng mọi người ở đây còn chưa kinh hỉ xong, Lý Thần bên kia đột sợ hãi than thở.

- Tiểu tử, đấu khí của ngươi?

Về mặt Lý Thần không thể tin tưởng nhìn Hàn Phong, kinh hãi hô.

Hàn Phong biết Lý Thần đã phát hiện ra dấu khí của chính mình đã tăng trưởng rất nhiều, hắn cũng không dự định giấu diếm, thẳng thắn nói:

- Xảy ra một ít chuyện, ngoài ý muốn tấn chức tới Thiên giai ngũ phẩm rồi!

Nghe vậy, mọi người nhất thời ngạc nhiên thiếu chút nữa rớt cằm xuống đất.

Cái gì gọi là ngoài ý muốn?

Người rất quen thuộc với Hàn Phong tự nhiên sẽ hiểu, trước khi Hàn Phong chưa biến mất, rõ ràng chỉ có dấu khí cảnh giới Thiên giai nhất phẩm, tuy rằng Thiên giai nhất phẩm cũng có thể độc lập đánh bại một cường giả Thiên giai tam phẩm.

Thế nhưng chỉ trong thời gian hơn ba tháng, thậm chí có người liên tục đề thăng từ Thiên giai nhất phẩm lên tới Thiên giai ngũ phẩm, đây hiển nhiên là tin tức có tính bạo tạc cực cao, thực sự quá mức khiến mọi người sợ hãi rồi.

Mà trong chuyện này, hai người Phí lão và Bồ Lô Địch có cảm xúc sâu nhất.

Hai người coi như là bằng hữu sớm nhất đối với Hàn Phong.

Bọn họ còn nhớ rất rõ, khi bọn họ mới gặp gỡ Hàn Phong, hắn bắt quả chỉ là võ giả Nhân giai.

Ai biết chỉ trong thời gian vài năm, thực lực của Hàn Phong đã hoàn toàn bỏ bọn họ lại phía sau. Tốc độ thăng cấp như thế này sao có thể không khiến mọi người khiếp sợ?

Đương nhiên, mọi người khiếp sợ thì khiếp sợ, nhưng trong lòng càng vui vẻ không thôi.

Hôm nay thực lực Hàn Phong đã tăng vọt, đối với thế cục trước mắt mà nói không cần bàn cãi chính là trợ lực cực lớn.

Bất quá, so với môn nhân đệ tử Huyền Thiên Tông và các phương liên minh tỏ rõ vẻ vui mừng, ngũ đại tông môn và mười hai cường giả Thiên giai, trên mặt mỗi người đều là vẻ tối tăm.

Cho dù bọn họ nghĩ như thế nào đi nữa cũng không sao hiểu được, nguyên bản thế cục vô cùng có lợi, cuối cùng đột nhiên xuất hiện một cường giả Thiên giai ngũ phẩm.

Lực uy hiếp của cường giả Thiên giai ngũ phẩm sợ là không ai rõ ràng hơn so với bọn họ.

Hiện tại có Hàn Phong gia nhập, chỉ sợ tình huống sẽ nghịch chuyển long trời lở đất.

Bởi vì có Hàn Phong xuất hiện, song phương tạm thời đình chỉ trận chiến.

Mà giờ khắc này, bên phía Diệp Vũ và Dương Thiên Trạch trao đổi ánh mắt với nhau, hiển nhiên hai người bọn họ quan sát cục diện trước mắt để tự định giá đối sách.

- Diệp lão, người không phải là nói Hàn Phong đã chết? Vì sao hiện tại đột nhiên xuất hiện, thực lực lại có bước đề cao lớn như vậy?

Về mặt Dương Thiên Trạch âm trầm chất vấn Diệp Vũ.

Mà Diệp Vũ cau mày, nhìn về phía Hàn Phong, hiển nhiên sự xuất hiện của Hàn Phong nằm ngoài dự liệu của hắn.

...

Lúc này Diệp Vũ cau mày, trông thấy Hàn Phong với vẻ mặt thản nhiên trước mắt, trong lòng có chút kinh nghi bất định.

Hàn Phong ba tháng trước mới là Thiên giai nhất phẩm, sau khi biến mất ba tháng, không chỉ bình yên trở về, hơn nữa thực lực còn bạo tăng, chỉ cần từ khí tức trên người hắn có thể phán đoán được, thực lực của Hàn Phong so với bất kỳ người nào ở đây đều mạnh hơn chứ không kém.

Cứ như vậy, Huyền Thiên Tông đã có ba cường giả Thiên giai ngũ phẩm, mà những người còn lại hầu hết đều ở Thiên giai tam phẩm và Thiên giai tứ phẩm.

Đội hình như vậy, so sánh với thực lực ngũ đại tông môn bọn họ mà nói, tựa hồ giữ thế mạnh áp đảo.

Bất quá sự tình phát triển tới mức này, muốn bình yên rồi đi hiển nhiên không thể nào, không nói với đám người Hàn Phong đối diện nhất định không chịu đáp ứng.

Cho dù thực sự để bọn họ rời đi, sau này ngũ đại tông môn rất khó đặt chân trên phiên đại lục này, mà uy vọng của Trọng tài giả bọn hắn cũng bởi vì vậy mà hao tổn nặng nề, đây là kết quả Diệp Vũ tuyệt đối không muốn thấy.

Nghĩ vậy, trong lòng Diệp Vũ có chút hối hận, sớm biết như vậy hắn đã phái thêm mấy người tới, như vậy còn chưa tới mức rơi vào cục diện bị động tới như vậy.

Chẳng qua, trong lòng Diệp Vũ nghĩ lại, hắn rất rõ ràng, với đội hình hiện tại của bọn hắn đã là đội hình mạnh nhất mà bọn hắn có thể triệu tập.

Về phần những người khác trong Trọng tài giả đều là người có nhiệm vụ riêng của mình, lúc này căn bản không thể phân thân.

Mà ngũ đại tông môn tự nhiên cũng không thể dốc hết toàn bộ lực lượng, dù sao sào huyệt của bọn họ cần phải có người trấn thủ, để phòng ngừa có người nào đó lợi dụng vắng nhà tới xâm phạm.

Đối với ý nghĩ của ngũ đại tông môn và Trọng tài giả, bên phía Huyền Thiên Tông có thể đoán ra được.

Hàn Phong nhìn cục diện trước mắt cùng với vẻ âm tình bất định của Diệp Vũ và Dương Thiên Trạch, khóe miệng nhếch lên, ngữ khí lộ vẻ lạnh lùng thật sâu, nói:

- Người chính là Diệp Vũ trưởng lão Trọng tài giả đúng không? Tại hạ rất muốn biết, vì sao Trọng tài giả các ngươi vô duyên vô cớ, mượn hơi ngũ đại tông môn tới đối phó Huyền Thiên Tông chúng ta?

Đối với hành động của Trọng tài giả trong mấy tháng gần đây, Hàn Phong cảm thấy không hiểu ra sao.

Nếu như nói chỉ là vì báo thù cho thập đại tông môn lúc trước, chỉ sợ là người có chút đầu óc đều không thể tin tưởng.

Dù sao, đối với Trọng tài giả mà nói căn bản không hề có chỗ tốt nào đáng nói, hắn không tin Trọng tài giả lại ăn no rừng mỡ, rảnh rỗi không có việc gì làm nên đi tìm phiền phức.

Nghe được câu hỏi của Hàn Phong, Diệp Vũ thật sâu nhìn Hàn Phong, nửa thật nửa giả nói:

- Huyền Thiên Tông các ngươi diệt sạch thập đại tông môn, tàn sát không còn một người, hành động này khiến toàn bộ đại lục không thể chấp nhận, Trọng tài giả chúng ta tự nhiên không thể bỏ qua!

Thấy Diệp Vũ nói như thế, Hàn Phong biết không thể dò hỏi được gì, tự nhiên không cần phải nhiều lời, trực tiếp nói:

- Nếu là Diệp Vũ trưởng lão không muốn nhiều lời, như vậy chúng ta lấy thực lực để thay lời nói!

Theo thanh âm Hàn Phong vừa dứt, bên phía Huyền Thiên Tông giống như nhận được tin hiệu, hơn mười người ào ào động thủ.

Lúc này có Hàn Phong trợ trận, trong lòng mọi người tự nhiên không còn lo lắng gì khác, đều lấy ra hết toàn bộ thực lực giữ nhà, lao thẳng tới đám cường giả Thiên giai ngũ đại tông môn.

Trong nháy mắt, hơn hai mươi cao thủ Thiên giai một lần nữa hỗn chiến thành một đoàn.

Bất quá, bởi vì có Hàn Phong tham chiến, tình thế tự nhiên nghiêng hẳn sang phía Huyền Thiên Tông.

Đối thủ mà Hàn Phong đối mặt lúc này chính là đối thủ của Tiêu Chiến trước đó, là nhị trưởng lão Trọng tài giả Diệp Vũ, mà Tiêu Chiến thì chọn một cường giả Thiên giai tứ phẩm, là trưởng lão Thần Thủy Tông.

Mà Huyền Cơ Tử thực lực thấp nhất cùng với tiểu Bạch một người một thú bao vây kìm chân trưởng lão Hư Linh Tông chỉ có thực lực Thiên giai nhị phẩm.

Sau khi thực lực Hàn Phong bạo tăng, còn chưa tìm được người thích hợp thử thân thủ của chính mình, vì vậy vừa lúc lấy Diệp Vũ Thiên giai ngũ phẩm thử tay nghề.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

368. Chương 350: Tan Tác.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Lúc này Hàn Phong đã có đấu khí Thiên giai ngũ phẩm làm trụ cột, bộ võ kỹ Thốn Ảnh dưới đấu khí Cửu chuyển Tiên thiên chống đỡ, được hần sử dụng nhuần nhuyễn, uy lực tăng lên bội lần.

Cho dù là đối thủ cường đại như Diệp Vũ cũng có chút không theo kịp thân ảnh Hàn Phong, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy một đạo tàn ảnh mờ ảo không ngừng kéo về phía chính mình.

Đối với những kẻ nhiều lần muốn khiêu khích Huyền Thiên Tông, trong lòng Hàn Phong từ lâu đã tức giận không nhịn được, hiện tại tự nhiên sẽ không hạ thủ lưu tình.

Mỗi một lần công kích đều nhằm thẳng vào vị trí yếu hại của Diệp Vũ.

Đấu khí dâng trào như vô cùng vô tận tuôn ra, Cửu chuyển Tiên thiên đấu khí có năng lực khôi phục siêu cường, Hàn Phong căn bản không cần lo lắng những cái khác.

Cứ như vậy chịu khổ tự nhiên là Diệp Vũ.

Lúc trước đối chiến với Tiêu Chiến, tuy rằng thực lực của hần thoáng mạnh hơn một phần so với Tiêu Chiến nhưng cũng chỉ có thể hơi chút chiếm thượng phong mà thôi, đồng thời liên tục duy trì thời gian chiến đấu lâu như vậy, hiển nhiên số lượng đấu khí tiêu hao không phải nhỏ.

Mà thực lực của Hàn Phong trước mắt nguyên bản mơ hồ mạnh hơn so với hần, đồng thời không hề để ý tiêu hao liều mạng đánh tới, khiến Diệp Vũ có chút khó có thể chống đỡ.

Không được bao lâu đã bị Hàn Phong từng bước từng bước đẩy lui lại.

- Bôn Lôi...

- Liệt Địa Chưởng...

- Khai Sơn Chỉ...

....

Chiêu thức khác nhau không ngừng từ Hàn Phong biến hóa tung ra, mỗi một lần công kích biến hóa đều khiến Diệp Vũ khổ sở không thể tả.

Tuy rằng cuối cùng hần đều có thể ngăn cản được thế tiến công sắc bén của Hàn Phong, thế nhưng chỉ cần người sáng mắt liền có thể thấy được khuôn mặt Diệp Vũ hiện tại có chút khó coi, trên trán hần đã rịn ra một tầng mồ hôi mịn, hô hấp cũng trở nên cực kỳ trầm trọng.

Mà xung quanh không ngừng truyền tới tiếng đánh nhau rơi vào lỗ tai Diệp Vũ càng khiến hần trở nên buồn bực.

Chẳng qua, công kích của Hàn Phong giống như cuồng phong bão vũ, không hề dành cho Diệp Vũ một chút cơ hội thở dốc.

- Ha ha! Thống khoái! Nghĩ không ra Âm Ma Tông dĩ nhiên gặp phải một nhân vật như vậy, đáng tiếc ngày hôm nay gặp phải Lý Thần ta, đã định trước người không thể sống sót rời khỏi nơi này.

Trên bầu trời, thanh âm kiêu ngạo của Lý Thần nhanh chóng truyền vào lỗ tai mọi người xung quanh.

Hàn Phong phân ra một đạo tinh thần lực, khóe mắt thoáng nhìn liếc qua Lý Thần một cái.

Nhất thời phát hiện, không biết từ lúc nào, trên người Dương Thiên Trạch đã xuất hiện mấy vết thương khá nặng, mà khuôn mặt Dương Thiên Trạch cũng đã trở nên cực kỳ khó coi.

Hiển nhiên, dưới thế tiến công cường đại của Lý Thần, tông chủ Âm Ma Tông đã bị đả thương không nhẹ, nguy cơ chiến bại hiện rõ.

Mà lúc này, không chỉ hai người Diệp Vũ và Dương Thiên Trạch bị hai người Hàn Phong và Lý Thần tấn công mạnh mẽ ép vào xu thế bại tan tác, ngay cả các trưởng lão ngũ đại tông môn khác cũng đều ào ào xuất hiện dấu vết thất bại.

Diệp Vũ thoáng quan sát một chút, trong lòng biết rõ lúc này đã mất đi đại thế, cứ tiếp tục chiến đấu như thế này, chỉ sợ không công đánh mất đi tính mạng quý giá.

Suy tư đến đây, trong lòng Diệp Vũ đã xuất hiện ý muốn lui.

Dù sao, coi như là mất mặt cũng tốt hơn là mất mạng.

Có suy nghĩ này trong đầu, kỳ thực không chỉ riêng một mình Diệp Vũ, Dương Thiên Trạch bên kia cùng với mấy người Hư Linh Tông đều ôm ý nghĩ giống hệt nhau.

Chỉ cần từ hành động không ngừng lùi lại phía sau của bọn họ là có thể đoán ra được.

Hàn Phong tự nhiên đã nhìn ra được đám người này muốn chạy trốn, thế nhưng Hàn Phong sao có thể để bọn họ thực hiện được mong muốn.

Nếu đã đối địch, tự nhiên không có lý do tha cho địch nhân chạy trốn.

Hơn nữa Hàn Phong còn muốn bắt sống Diệp Vũ, hi vọng từ trong miệng hắn moi ra được chân tướng vì sao đám người này tới xâm phạm Huyền Thiên Tông.

Bởi vậy, tiếp theo, thế tiến công của Hàn Phong trở nên hung hiểm hơn nhiều, không bao lâu, Diệp Vũ đã hoàn toàn rơi vào bị động phòng ngự, thậm chí vô cùng chật vật chống đỡ.

Sau một lát, trên người đã xuất hiện rất nhiều vết thương, y phục càng rách nát bất kham.

Lúc này Diệp Vũ dưới thế tiến công cường đại của Hàn Phong, có vẻ mười phần chật vật bất kham, mái tóc màu trắng đã trở nên vô cùng tán loạn, trên mặt mờ hồ nhìn thấy vài vết máu tươi.

Lại thêm một lúc, xung quanh liên tiếp vang lên vài tiếng kêu thảm thiết.

Lập tức nhìn thấy được mấy trưởng lão đến từ ngũ đại tông môn dưới sự liên thủ của nhóm người Phí lão và Bồ Lô Diệt giải quyết.

Mất đi mấy người này trở ngại, tình huống tiếp theo tự nhiên vô cùng đơn giản.

Dưới thế phối hợp tiến công của hai hai cường giả Thiên giai Huyền Thiên Tông và một đầu ma thú Thiên giai, cường giả Thiên giai ngũ đại tông môn liên tiếp bị đánh chết tại chỗ.

Cuối cùng chỉ còn lại Dương Thiên Trạch và Diệp Vũ có thực lực mạnh nhất đau khổ chống đỡ, nhưng trong lòng bọn họ đều đã mọc lên ý niệm tuyệt vọng.

Về phần các đệ tử ngũ đại tông môn nguyên bản chiến ý bay cao, sau khi nhìn thấy các trưởng lão thường ngày giống như thần minh trong tưởng tượng của bọn họ liên tục ngã xuống.

Trong lòng mọi người đều không thể nhịn được hiện lên khiếp đảm.

Mà theo cổ khiếp đảm này lan tràn toàn bộ chiến trường, đám đệ tử ngũ đại tông môn lập tức mất đi ý chí chiến đấu.

Trong đó có vài tên đệ tử thấy tình huống không ổn, bắt đầu lui về phía chân núi, mà có người dẫn đầu, tự nhiên có người theo sau, thẳng cho tới cuối cùng, đám đệ tử này hoàn toàn không có lòng ham chiến, ào ào không quay đầu chạy thẳng xuống dưới chân núi.

Đông đảo đệ tử bên phía Huyền Thiên Tông cùng với đệ tử liên minh thấy vậy, tinh thần đại chấn, cơ hội đánh rần giập đầu tốt như vậy, bọn họ sao có thể dễ dàng buông tha.

Thậm chí căn bản không cần tiếng đàn phụ trợ, mọi người phảng phất giống như ăn phải thuốc kích thích, ào ào dẫn động đầu khí toàn thân, nhanh chóng đuổi theo đám người chạy trốn chết.

Chỉ vài lần hô hấp, toàn bộ chiến trường giống như địa ngục, không ngừng xuất hiện tay chân đứt gãy, tiếng kêu la thảm thiết không ngừng.

Nhưng trong lòng mọi người không hề có chút cảm giác thương hại đồng tình, nếu như không phải cuối cùng Hàn Phong chạy tới đúng lúc, hôm nay trận chiến này chỉ sợ bọn họ triệt để tan tác.

Mà một khi bọn họ thất bại, như vậy tin tưởng đám người hiện tại muốn chạy trốn này nhất định sẽ không đơn giản buông tha cho bọn họ.

Tình hình phía dưới, Dương Thiên Trạch và Diệp Vũ căn bản không rảnh bận tâm, bây giờ hai người bọn họ bị hơn mười cường giả Thiên giai vây kín chặn đường, cũng đã triệt để mất đi tâm tư phản kháng.

Hàn Phong lạnh lùng đứng trước mặt Diệp Vũ, hai mắt nhìn không ra bất cứ ba động gì hỏi:

- Diệp Vũ trưởng lão, hiện tại có thể nói cho ta biết nguyên nhân chân chính các người tiến đánh Huyền Thiên Tông chúng ta hay không?

- Hừ! Ta chính là nhị trưởng lão Trọng tài giả, các người dám đối với ta như vậy, không sợ sau này Trọng tài giả sẽ trả thù hay sao?

Diệp Vũ vẫn như cũ không từ bỏ ý định nói.

Nỗ lực dùng uy danh Trọng tài giả để uy hiếp đám người Hàn Phong.

Chẳng qua, Hàn Phong sao có thể e ngại hần, trên mặt hiện lên nụ cười khinh miệt, nhàn nhạt nói:

- Ta xem người vẫn nên lo lắng cho chính mình thì hơn! Về phần Trọng tài giả, ngay sau không chừng ta muốn đích thân tới bái phỏng!

Nghe vậy, trong lòng Diệp Vũ phát lạnh, hiểu rõ bản thân hôm nay chỉ sợ khó thoát khỏi cái chết, không khỏi sắc mặt tái xám như tro tàn.

Mà ngay khi Hàn Phong dự định tiến thêm một bước dò hỏi, đột nhiên phía trên bầu trời Huyền Thiên Tông xuất hiện dòng xoáy cực mạnh.

Dòng xoáy xuất hiện lập tức hấp dẫn sức chú ý của tất cả mọi người, thậm chí Hàn Phong còn có thể cảm nhận được bên trong dòng xoáy có một cỗ khí tức khiến người khác hít thở không thông.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

369. Chương 351: Phản Đồ Tiêu Gia.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Dòng xoáy đột nhiên xuất hiện thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Mà lúc cảm nhận được bên trong dòng xoáy truyền tới uy áp dâng trào mãnh liệt, khuôn mặt Hàn Phong và đám người xung quanh hiện rõ vẻ ngưng trọng.

Đúng lúc này, từ bên trong dòng xoáy, đột nhiên truyền ra thanh âm già nua.

- Đã lâu không ra ngoài đi đi lại lại, tựa hồ có người không để Trọng tài giả vào mắt rồi!

Thanh âm lộ ra một cỗ uy nghiêm trầm trọng, mà từ trong thanh âm này, Hàn Phong có thể cảm thụ được một tia uy áp khó có thể chống đối.

Một tia uy áp này để Hàn Phong phải nhíu mày thật sâu.

Ngược lại nguyên bản khuôn mặt Diệp Vũ đã xám như tro tàn, nhưng sau khi nghe được thanh âm tràn ngập uy áp vô cùng vô tận, khuôn mặt chuyển thành kinh hãi.

Mà đám người Lý Thần nghe được thanh âm, tâm thần chấn động.

Dĩ nhiên không ai có thể chỉ bằng thanh âm khiến cho tất cả các cường giả Thiên giai phải sợ hãi, nhưng một phần thực lực, uy áp này thực sự khiến họ khó có thể tưởng tượng.

Mà lúc này, thanh âm thành linh phát ra một lần nữa chậm rãi xuất hiện:

- Các vị, có thể nhìn vào mặt mũi của ta, việc hôm nay dừng lại tại đây!

Thanh âm bình thản lại tràn ngập uy nghiêm, phảng phất giống như đang nói một chuyện nhỏ bé không đáng kể.

Lúc này, mọi người tự nhiên phản ứng, tình huống đột nhiên xuất hiện, chỉ sợ là tới hướng về phía bọn họ.

Mà lúc này, Tiêu Chiến nguyên bản cúi đầu trầm tư suy nghĩ, đột nhiên ngẩng đầu lên, vẻ mặt kinh ngạc nhìn phía dòng xoáy không xa, giật mình nói:

- Người là Tiêu Nam Quân!

- Tiêu Nam Quân?

Mọi người nghi hoặc nhìn Tiêu Chiến, hiển nhiên đối với việc Tiêu Chiến nhận ra người kia có chút giật mình.

Mà lúc này, trong dòng xoáy chậm rãi xuất hiện một bóng người mờ ảo, chỉ là mọi người vẫn như cũ không thể nhìn rõ chân diện mục.

Mà lúc nghe được thanh âm Tiêu Chiến, bóng ảnh người nọ chậm rãi cười khẽ hai tiếng, lập tức dừng thanh âm bình thản không chút gợn sóng, chậm rãi nói:

- Nghĩ không ra, nhiều năm như vậy còn có người nhớ rõ tục danh của lão phu! Xem khí tức của người, hẳn là người Tiêu gia đúng không?

- Hừ! Quả nhiên là người!

Tiêu Chiến lạnh lùng nhìn bóng người trên bầu trời, lạnh giọng nói:

- Nghĩ không ra người còn sống!

- Tiêu cung phụng, người nhận ra lai lịch người này?

Hàn Phong đứng bên cạnh có chút nghi hoặc hỏi.

Mà Tiêu Chiến thấy ánh mắt nghi hoặc của mọi người, cũng bình tĩnh lại, nhàn nhạt mở miệng giải thích nói:

- Người này là phản đồ của hoàng thất chúng ta, tên là Tiêu Nam Quân, đã từng là một cường giả Thiên giai ngũ phẩm!

Nghe vậy, tất cả mọi người cả kinh, nguyên lai người nọ là phản đồ hoàng thất, đây quả thực là một chuyện mọi người chưa từng nghe nói qua.

Bất quá, Hàn Phong nhanh chóng hiểu ra, nói vậy những chuyện này đều là bí mật hoàng thất, xảy ra loại chuyện này, hoàng thất tự nhiên phong tỏa mọi tin tức, mọi người không hề nghe nói qua cũng là chuyện bình thường.

Chỉ là, nếu như Tiêu Nam Quân là phản đồ hoàng thất, lúc này lại xuất hiện tại đây, rốt cuộc muốn làm gì? Mà nghe khẩu khí, tựa hồ có chút quan hệ cùng với đám người Trọng tài giả kia.

Mà ngay lúc Hàn Phong vẫn đang không giải thích được, Tiêu Nam Quân lại mở miệng một lần nữa, chỉ là lúc này tâm tình của hắn đã nhiều hơn một tia ba động.

- Tiêu Nam Quân! Cái tên người ta hoài niệm cỡ nào a!

Dừng lại một chút, Tiêu Nam Quân lại tiếp tục nói:

- Hiện tại tên gọi của lão phu là Diệt Hoàng, chính là đại trưởng lão Trọng tài giả, hôm nay ta muốn dẫn người của Trọng tài giả đi, chứ vị có ý kiến gì?

Lời vừa nói ra, sắc mặt mọi người biến đổi.

Tiêu Nam Quân! Không, hiện tại hẳn là Diệt Hoàng! Lời nói này của Diệt Hoàng, rất hiển nhiên không để mọi người vào trong mắt, trong giọng nói tràn ngập bá đạo vào kiêu ngạo ngạo trời.

Người trước tiên không nhận được là Lý Thần.

- Mặc kệ người là Tiêu Nam Quân hay Diệt Hoàng, lẽ nào chỉ bằng một bộ giả thần giả quỷ của người đã nghĩ muốn mang đi hai người trong tay chúng ta? Khẩu khí của các hạ quá lớn rồi!

Lời nói của Lý Thần cũng là suy nghĩ trong lòng mọi người.

Tuy rằng không biết thực lực của Diệt Hoàng rốt cuộc đến mức nào, thế nhưng bên phía bọn họ không phải chỉ có một cường giả Thiên giai, sao phải sợ một người đối phương.

Chỉ là trong lòng Hàn Phong hiện tại nhiều hơn người khác một tia ngưng trọng.

Diệt Hoàng đột nhiên xuất hiện, hiển nhiên là có chuẩn bị mà đến, nếu như hẳn có thể nói ra lời kiêu ngạo như vậy, Hàn Phong tin tưởng hẳn tuyệt đối có cơ sở để tự tin.

Quả nhiên, đúng như suy nghĩ trong đầu Hàn Phong, lời nói của Diệt Hoàng phát ra lập tức khiến mọi người vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ.

- Các người đã không muốn thả người, vậy lão phu không thể làm gì khác hơn là chính mình động thủ!

Theo lời nói của Diệt Hoàng vừa dứt, dòng xoáy đột nhiên rung động mãnh liệt, theo sau đó, từng đạo thiên lôi hướng về phía mọi người oanh kích thẳng xuống.

Thiên lôi đột nhiên xuất hiện khiến cường giả Thiên giai ở đây càng thêm hoảng sợ.

Mọi người ở đây không phải kẻ ngu ngốc, đều cảm thụ được trong thiên lôi ẩn chứa năng lượng cực kỳ kinh khủng.

Trong nháy mắt, mọi người đều tự động vận đấu khí, chống đỡ thiên lôi đang không ngừng công kích.

Mà lúc này, trong lòng mọi người đã khiếp sợ tới mức không thể nào hình dung được.

Tuy rằng thực lực Hàn Phong tăng mạnh, thế nhưng đối mặt với thiên lôi cuộn cuộn đánh tới cũng chỉ có thể tạm lánh phong mang, thế nhưng nội tâm của hẳn lại một lần nữa khiếp sợ thực lực của Diệt Hoàng.

Có thể đồng thời áp bức nhiều cường giả Thiên giai tới mức như này, chỉ cần phần uy năng trước mắt đã không phải cường giả Thiên giai bình thường có thể làm được.

Trong ấn tượng của Hàn Phong, có thể sở hữu năng lực cường đại như vậy, đồng thời có thể thao tác pháp tắc tự nhiên tiến hành công kích, ít nhất... ít nhất phải có tu vi Thiên giai lục phẩm trở lên.

Mà nhìn thực lực của Diệt Hoàng, chỉ sợ không chỉ đơn thuần là Thiên giai lục phẩm.

Hẳn tin tưởng, một cường giả Thiên giai lục phẩm, tuyệt đối không thể đồng thời kìm chế nhiều cường giả Thiên giai như vậy, phải biết rằng, trong đó, bao gồm chính bản thân hẳn, tổng cộng có tới ba cường giả Thiên giai ngũ phẩm.

Thiên lôi liên tiếp đánh xuống đã khiến chúng đệ tử Huyền Thiên Tông và đệ tử Minh quân phải khiếp sợ run rẩy.

Những đệ tử này đã bao giờ gặp phải tình cảnh chấn động tới như vậy, cái miệng lớn há to, đều trợn trừng hai mắt sững người nhìn tất cả phát sinh.

Thậm chí ngay cả chuyện tình truy sát hàng ngũ đang trốn chạy hàng loạt cũng đã bị vứt hẳn ra khỏi đầu.

Lúc này Vệ Trạch đi tới bên cạnh Niếp Ngôn, vẻ mặt chấn động nhìn bầu trời, có chút gian nan nuốt nước bọt, thì thào nói:

- Đây... Đây rốt cuộc là sao? Lực lượng thật đáng sợ!

Mà Niếp Ngôn lại rất bình tĩnh nhìn bầu trời, không trả lời câu hỏi của Vệ Trạch, thế nhưng trong con mắt từ đầu tới cuối không hề có chút sợ hãi nào, hiện tại đã lộ một tia quang mang, hiển nhiên đối với lực lượng thiên địa uy hiếp vô hạn này cảm thấy mười phần kinh ngạc.

Thiên lôi liên tiếp đánh xuống, vài cường giả Thiên giai lấy Hàn Phong dẫn đầu, tất cả đều có chút chật vật bất kham.

May mắn chính là, công kích của lôi đình không hề có quy tắc, mọi người tránh né coi như tương đối dễ dàng.

Chỉ bất quá, thời điểm mọi người phục hồi lại tinh thần, ngoài ý muốn phát hiện ra, hai người Diệp Vũ và Dương Thiên Trạch nguyên bản bị bọn họ bắt giữ, lúc này đã bị một cỗ lực lượng không tên hút vào trong dòng xoáy.

Hàn Phong nhìn đến đây, khuôn mặt không khỏi biến đổi.

Những người bên cạnh càng giận tới tái mặt, không vì cái khác, nếu như truyền ra ngoài, có người dĩ nhiên dựa vào thực lực bản thân, dưới sự liên thủ của bọn họ, còn có thể cứu người đi, vậy không cần nghi ngờ chính là một cái bại tại lớn nhất.

Đối với những cường giả Thiên giai thành danh đã lâu này mà nói, chuyện này tuyệt đối không thể chịu đựng được.

Chỉ là, lúc mọi người bị Diệt Hoàng thao túng thiên lôi kinh sợ, trong lòng tuy rằng lo lắng, nhưng cẩn thận không dám tùy tiện tiến bước.

Ai biết, Diệt Hoàng còn có thủ đoạn nào khác, vạn nhất bọn họ tùy tiện đi tới, không chừng chết như thế nào cũng không biết.

Mà thời điểm mọi người do dự, tại phía sau bọn họ đột nhiên xuất hiện một thân ảnh.

Mọi người đầu tiên sửng sốt, lập tức thấy rõ chân diện mục của thân ảnh kia.

- Tiểu Bạch?

Hàn Phong có chút kinh ngạc nhìn tiểu Bạch, không rõ vì sao lúc này nó lại đột nhiên chạy ra.

Mà Tiểu Bạch không hề để ý tới ánh mắt không thể giải thích được của mọi người, cái đầu của nó nghiêng nhìn vào trong dòng xoáy.

Ngay sau đó, Hàn Phong liền thấy, toàn bộ lớp lông trơn mềm sáng bóng trên người Tiểu Bạch đột nhiên dựng thẳng lên, mà thân thể nhìn như có vẻ nhu nhược bắt đầu run nhẹ.

Theo sau đó là tiếng hổ gầm vang vọng khắp thiên địa.

Theo tiếng hổ gầm này, quang mang trên người Tiểu Bạch bùng phát, từng đạo uy áp vốn thuộc về ma thú Thiên giai phô thiên cái địa tràn khắp bốn phương tám hướng.

Mọi người đều không rõ ràng vì sao Tiểu Bạch lại có biến hóa như vậy, thế nhưng tất cả đều bị uy áp vô cùng vô tận nó phát ra bức lui lại mấy bước.

Hàn Phong lại có chút khiếp sợ nhìn biến hóa của Tiểu Bạch, trong lòng nhiều hơn một phần hiếu kỳ, cũng có chút lo lắng.

Lúc này, khí thế trên người Tiểu Bạch không ngừng kéo lên, một tiếng hổ gầm rung trời không ngừng từ trong miệng của nó truyền ra.

Mà một tiếng hổ gầm này khiến dòng lôi điện trên bầu trời và dòng xoáy bị chấn động có chút tán loạn.

Lúc này, thanh âm của Diệt Hoàng một lần nữa vang lên, bất quá trong giọng nói tràn ngập một tia nghi hoặc.

- Ma thú thiên giai? Không nghĩ tới ở chỗ này lại đụng phải!

Diệt Hoàng giống như thì thào tự nói:

- Súc sinh, lẽ nào ngươi cho rằng lấy lực lượng của ngươi có thể ngăn cản ta sao?

Tiếng nói của Diệt Hoàng vừa dứt, ngay sau đó vài đạo thiên lôi lấy tốc độ mắt thường khó có thể phân biệt trực tiếp bổ lên người tiểu Bạch.

Thấy một màn như vậy, trong lòng Hàn Phong không khỏi lo lắng, thân ảnh khẽ động, liền chạy như bay về phía tiểu Bạch, trong miệng càng lo lắng hô:

- Tiểu Bạch, trở về!

Chỉ là, Diệt Hoàng hiển nhiên không muốn để Hàn Phong tới gần, lại một đạo thiên lôi bổ về phía Hàn Phong.

Uy lực thiên lôi tuy mạnh, nhưng cũng không thể tạo thành thương tổn thực chất đối với Hàn Phong, thế nhưng đã mạnh mẽ ngăn cản Hàn Phong tiếp cận, khó tiến thêm nửa bước.

Chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn Tiểu Bạch rơi vào màn thiên lôi tầng tầng lớp lớp, liên tiếp bổ trúng.

Thấy một màn như vậy, mấy người Tiêu Linh cùng với Trầm Ngọc đều không dám tin tưởng che miệng lại.

Tuy rằng tiểu Bạch là ma thú Thiên giai, thế nhưng đã ở chung với nhau lâu ngày, tiểu Bạch sớm trở thành đồng bạn tốt nhất, trong ấn tượng của các nàng, Tiểu Bạch chỉ là một đầu ma thú mười phần bình thường, có chút nghịch ngợm mà thôi.

Bởi vậy, lúc này nhìn thấy Tiểu Bạch gặp nạn, mọi người đều lo lắng không ngớt.

Mà trong màn thiên lôi trùng điệp, tiểu Bạch tỏa quang mang màu trắng cũng phát sinh vài tiếng rống giận giống như thống khổ.

...

Tiếng thiên lôi nổ vang cùng với tiếng Tiểu Bạch rống giận giao thoa vang vọng khắp không gian,

Mà Hàn Phong cách đó không xa lo lắng trợn mắt muốn nứt ra.

Tuy rằng Tiểu Bạch chỉ là một đầu ma thú, thế nhưng từ khi Hàn Phong tiến vào U Âm Sâm Lâm tới giờ, nó vẫn luôn đi theo hắn.

Tuy rằng Tiểu Bạch thường ngày rất nghịch ngợm, lại thích ăn vụng đan dược hắn luyện chế ra, nhưng đối với Hàn Phong mà nói, Tiểu Bạch không chỉ là sủng vật của hắn, mà còn là bằng hữu tốt nhất.

Hắn còn nhớ rõ, trước kia Tiểu Bạch tại Hồng Diệp thành đã từng cứu tính mệnh của hắn.

Lúc này thấy Tiểu Bạch rơi vào hiểm cảnh, trong lòng Hàn Phong tất nhiên lo lắng vạn phần, vài lần muốn xông lên giải cứu Tiểu Bạch.

Thế nhưng thiên lôi không ngừng phủ xuống trên đầu hắn lại mạnh mẽ ngăn cản bước tiến, thậm chí bức hắn không ngừng thối lui.

Mấy người Phí lão phía sau nhìn thấy bộ dáng Hàn Phong liền vội vàng chạy tới, kéo Hàn Phong lại.

- Hàn Phong, không nên xung động! Đi tới như vậy cũng chỉ là chịu chết vô ích!

Phí lão trầm giọng khuyên nhủ.

Bố Lôi Địch và Lý Thần bên cạnh cũng đang khuyên nhủ.

Hàn Phong làm sao không biết ba người nói có lý, thế nhưng hắn cũng không thể mở mắt trừng trừng nhìn Tiểu Bạch rơi vào hiểm cảnh như vậy.

Bất quá, đúng lúc này, Lý Thần bên cạnh đột nhiên nhắc nhở nói:

- Hàn Phong, người bình tĩnh một chút, nhìn tình huống của Tiểu Bạch tựa hồ có chút không bình thường. Nghe vậy, Hàn Phong ngẩn ra, lúc này mới phản ứng lại, vội vàng tĩnh tâm nhìn về phía Tiểu Bạch.

Mà Tiểu Bạch lúc này đã hoàn toàn bị thiên lôi không ngừng đánh xuống bao phủ bên trong, bất quá quang mang màu trắng trên người nó không bởi vậy mà yếu đi, ngược lại còn đang có xu thế bành trướng mạnh mẽ hơn.

Mặt khác, Hàn Phong tỉ mỉ nghe ngóng, phát hiện tiếng rống giận dữ của Tiểu Bạch, ngoài trừ bao hàm một tia thống khổ, trong đó còn kèm theo một tia hưng phấn.

Điều này ngoại trừ Hàn Phong ở chung lâu ngày với Tiểu Bạch ra, chỉ sợ không ai có thể phát hiện được.

Nhìn tới lúc này, Hàn Phong dần dần tỉnh táo lại, đứng một chỗ tỉ mỉ quan sát biến hóa trên người Tiểu Bạch.

Tuy rằng Tiểu Bạch là ma thú Thiên giai, thế nhưng từ khi đi theo Hàn Phong liền biểu hiện trí tuệ cực cao. Hàn Phong nhất thời hiểu rõ, Tiểu Bạch tất nhiên sẽ không ngốc tới mức vô duyên vô cớ một mình đi đối mặt với Diệt Hoàng kinh khủng kia.

Nghĩ đến đây, Hàn Phong cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Mà lúc này, Diệt Hoàng trong dòng xoáy, nhìn thấy Tiểu Bạch chịu đựng nhiều thiên lôi công kích tới như vậy còn có thể đứng vững, không khỏi kinh hãi.

- Súc sinh này có cổ quái! Dĩ nhiên không sợ thiên lôi của ta?

Diệt Hoàng thì trào tự nói.

Giống như không là thật, Diệt Hoàng tiện tay không chế vài đợt thiên lôi bổ xuống.

Lúc trước thiên lôi đều là màu trắng, mà thiên lôi bổ lên người Tiểu Bạch hiện tại đã dần dần chuyển sang màu tím.

Có thể thấy được uy lực của nó đã trở nên càng mạnh mẽ hơn.

Bất quá, vài đạo thiên lôi màu tím đánh xuống, tiếng rống giận của Tiểu Bạch ngược lại biến mất không còn.

Mà lúc này, quang mang màu trắng trên người nó càng trở nên chói mắt.

Khí tức uy áp nguyên bản phát tán rộng khắp, theo vài đạo thiên lôi phủ xuống càng trở nên cường thịnh.

Thấy Tiểu Bạch có biến hóa này, trong đầu Hàn Phong liền có chút hiểu ra, biết Tiểu Bạch tất nhiên xảy ra biến hóa gì đó.

Cảm thụ được khí thế trên người Tiểu Bạch không ngừng kéo lên, Hàn Phong từ từ yên lòng.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

370. Chương 352: Tiểu Bạch Dị Biến.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Lúc này, Diệt Hoàng trong dòng xoáy cũng cảm thụ được biến hóa của Tiểu Bạch, liền phản ứng biết được, đầu súc sinh trước mắt dĩ nhiên lợi dụng hấn, không khỏi giận dữ nổ tung.

Lập tức tức giận hừ lạnh một tiếng, trong thanh âm mang theo nộ ý vô hạn.

- Hay cho đầu súc sinh người, cũng dám lợi dụng bản tôn! Quả thực muốn chết!

Xem ra, Diệt Hoàng hiển nhiên đã bị hành động của Tiểu Bạch kích thích giận dữ, dòng xoáy cũng chuyển động nhanh hơn, từng đạo lôi điện màu tím uy lực kinh khủng bao trùm phụ cận dòng xoáy.

Bầu trời xung quanh bị một phiến mây đen bao phủ.

Một mảnh đông nghịt bên dưới, chúng đệ tử mờ mịt nhìn tất cả phát sinh, thậm chí đám người Hàn Phong cũng cảm thấy một cổ áp bách nặng nề đè ép.

- Lực lượng thật mạnh, người này rốt cuộc có địa vị gì, trên đại lục này dĩ nhiên còn có cường giả mạnh mẽ tới như vậy, thực đáng sợ!

Bố Lôi Địch nhìn dòng xoáy không ngừng biến hóa trên bầu trời, cũng có chút khiếp sợ thì thào nói.

Nhưng Lý Thần bên cạnh lại cau mày, không biết nghĩ cái gì.

Thấy bộ dáng Lý Thần, Hàn Phong không khỏi hi hoặc hỏi:

- Có phải người biết chút gì?

Nghe vậy, ánh mắt mọi người tập trung lên người Lý Thần.

Lý Thần thấy thế, lập tức lắc đầu, nói:

- Về phần người này, ta tin tưởng Tiêu Chiến biết rõ ràng nhất, ta đang nghĩ đến chuyện khác.

Hàn Phong thấy Lý Thần như vậy, trong mắt cũng hiện lên một tia nghi hoặc, nhưng lúc này hiển nhiên không phải thời điểm nói chuyện, hắn không tiếp tục hỏi nhiều.

Ngay sau đó, Tiểu Bạch dưới tầng quang mang màu trắng bao phủ, trong lôi điện không ngừng ngưng tụ áp bách, dần dần phát sinh tiếng rống giận rung trời chuyển đất.

Cùng với tiếng rống giận này, quang mang màu trắng nguyên bản bao phủ trên người Tiểu Bạch chợt bị đánh tan.

Ngay sau đó, thân thể chỉ lớn bằng bàn tay, trong ánh mắt giật mình của mọi người, chậm rãi bành trướng.

Tới cuối cùng, đã trở nên to lớn tương đương với một người trưởng thành.

- Rống!

Vừa gầm lên giận dữ, thân thể vừa mới bành trướng giống như thổi phồng đột nhiên nổ tung.

Chớp mắt, một đầu ma thú toàn thân tỏa khí tức lôi điện nồng nặc xuất hiện.

Toàn thân ma thú vẫn là lớp lông màu trắng mềm mại, thể nhưng từ trong lớp lông mờ mờ có thể nhìn thấy tia sáng bóng nhẫy nhụi, bốn chi cường tráng đầy lực lượng, cương trái màu trắng bạc cứng rắn.

Trên cái đầu cực lớn, một đôi con mắt hổ như chuông đồng, phát ra u quang sâm sâm.

Theo cái đầu của Tiểu Bạch hơi ngẩng, rống lên một tiếng còn to hơn trước, càng khiến người ra run sợ chính là vẻ lạnh lạnh phát ra từ cặp răng nanh sắc nhọn trong miệng nó.

Thấy bộ dáng biến hóa của Tiểu Bạch, mọi người ở đây vô cùng kinh ngạc.

Mà Hàn Phong lúc này, nhìn bộ dáng Tiểu Bạch cũng có chút kinh ngạc vô cùng.

Hàn Phong tự nhiên hiểu rõ, Tiểu Bạch chính là hậu đại Cửu U Bạch Hổ. Hàn Phong tự nhiên đã từng gặp qua Cửu U Bạch Hổ trưởng thành, thể nhưng bộ dáng của Tiểu Bạch hiện tại, trong mơ hồ mặc dù có chính thể của Cửu U Bạch Hổ, thể nhưng dáng dấp vẫn có chút khác nhau.

Chí ít, hắn biết, Cửu U Bạch Hổ chưa từng xuất hiện con nào mang theo lôi điện.

Vừa vặn lúc này, Diệt Hoàng tích tụ lôi điện đã hình thành.

Cảm thụ được lôi điện so với trước đó còn mạnh mẽ, kinh khủng hơn mười lần, mấy người Hàn Phong đều không nhịn được thối lui vài bước.

Từ trong màn lôi điện này, bọn họ đã cảm thụ được uy hiếp thật sâu.

Bất quá, Tiểu Bạch sau khi biến hóa tựa hồ không hề e ngại lôi điện do Diệt Hoàng phát ra, một đôi mắt hồ mở lớn, lôi điện bao phủ xung quanh thân thể nó phát ra thanh âm bùm bùm quái dị.

Tứ chi nhẹ nhàng chuyển động trong hư không, thân ảnh của Tiểu Bạch lập tức hóa thành một đạo tàn ảnh, giống như sấm sét lao về phía Diệt Hoàng trong dòng xoáy giữa bầu trời.

- Hừ! Súc sinh, cho ngươi biết kết quả của việc dám lợi dụng bản tôn!

Diệt Hoàng lạnh lùng nói một tiếng, lập tức, thiên lôi ngưng tụ tới cực hạn theo tiếng nói của Diệt Hoàng vừa dứt, bổ thẳng về phía Tiểu Bạch.

Trong bầu trời, mọi người chỉ nhìn thấy hai đạo lôi điện một trắng một tím hung hăng va chạm với nhau.

Nhưng khiến mọi người ngoài ý muốn chính là, Tiểu Bạch hóa thành lôi điện màu trắng, tại lúc đụng với lôi điện do Diệt Hoàng phát ra, nó trực tiếp há mồm, một ngụm nuốt vào bụng.

Thấy một màn như vậy, mọi người đều bị kinh ngạc không gì sánh được, mà Lý Thần đang giữ lấy Hàn Phong giật mình hỏi thăm:

- Tiểu Bạch rốt cuộc có lai lịch gì, cho tới bây giờ ta vẫn chưa hề nhìn thấy qua ma thú có thể thôn phệ lôi điện a!

Bản thân Hàn Phong cũng có chút mơ hồ, căn bản không rõ lắm rốt cuộc Tiểu Bạch đã xảy ra chuyện gì, vì vậy rất bất đắc dĩ nói:

- Ta cũng không phải rất rõ ràng!

Ngay lúc mấy người nói chuyện, Tiểu Bạch đã hoàn toàn nuốt chửng lôi điện màu tím vào trong miệng.

Mà lúc này, Diệt Hoàng ẩn nấp trong dòng xoáy lạnh lùng cười, nói:

- Súc sinh, thực sự không biết sống chết, nhiều năng lượng như vậy, ngươi có thể tiêu hóa được sao?

- Không xong, Tiểu Bạch quá mức làm ẩu rồi, Diệt Hoàng hiển nhiên đã phát hiện ra Tiểu Bạch có thể hấp thu lực lượng lôi điện, vì vậy mới cố ý tập trung nhiều lôi điện tới như vậy, chính là vì muốn Tiểu Bạch nuốt vào toàn bộ!

Hàn Phong phản ứng, lập tức nói:

- Không nghĩ tới Tiểu Bạch dĩ nhiên nuốt nhiều năng lượng tới vậy, chỉ sợ thân thể của nó không thể thừa nhận nổi.

Mọi người nghe vậy, cũng đã hiểu ra âm mưu của Diệt Hoàng, không khỏi thầm than người này giảo hoạt.

Chỉ bất quá tình huống lúc này, mọi người đã không thể tránh được.

Mà hiện tại, không ai phát hiện ra, Tiểu Bạch phiêu phù giữa không trung, đôi mắt hồ nghe lời nói của Diệt Hoàng, liền hiện lên một tia giảo hoạt.

Rất nhanh, trong sự khiếp sợ của tất cả mọi người, Tiểu Bạch một lần nữa mở miệng, một đạo lôi điện màu tím không ngừng tụ tập phát ra từ trong miệng nó, mục tiêu rõ ràng chính là người trong dòng xoáy.

Hàn Phong thấy cử động này của Tiểu Bạch, có chút kinh ngạc, lập tức hiểu ra, trên mặt không khỏi nở nụ cười vui vẻ.

Trong lòng càng thầm than lực lượng thần kỳ của Tiểu Bạch.

Dĩ nhiên có thể chuyển hóa lực lượng lôi điện của địch nhân thành lực lượng của mình rồi trả lại đối phương, thực sự quá mức ngoài dự đoán của mọi người.

Hàn Phong quen thuộc Tiểu Bạch như vậy còn không ngờ tới, thân ảnh trong dòng xoáy tự nhiên cũng không thể lường trước được.

Tại lúc đối mặt với công kích đột nhiên xuất hiện, Diệt Hoàng không hề phòng bị.

Lôi điện màu tím không chút lưu tình trực tiếp xuyên thấu qua tầng mây xung quanh, tiến vào trong dòng xoáy.

Mọi người chỉ nghe được trong dòng xoáy truyền tới tiếng kêu đau đớn.

Lập tức liền nghe thanh âm nổi giận của Diệt Hoàng truyền tới:

- Súc sinh! Dĩ nhiên giáo hoạt như vậy, hôm nay bản tôn nhận thua, tương lai nhất định trả lại gấp bội!

Dừng lại, Diệt Hoàng tiện đà quay sang mọi người phía dưới nói:

- Huyền Thiên Tông, còn có các vị bằng trợ Huyền Thiên Tông, chuyện hôm nay, bản tôn nhờ kỹ, trọng tài giả ngày sau nhất định còn trở lại.

Nói xong, dòng xoáy thuộc về Diệt Hoàng chuyển động nhanh hơn, trong chớp mắt đã nhỏ hơn gấp mười, ngay sau đó, chớp mắt triệt để biến mất nơi chân trời.

Theo hân cùng nhau biến mất, tự nhiên còn có hai người Diệt Vũ và Dương Thiên Trạch được cứu đi.

Diệt Hoàng vừa đi, cũng đã tuyên cáo hành động lần này lấy thất bại làm kết quả cuối cùng.

Thế nhưng, trong lòng mọi người hiện tại lại không hề cảm thấy vui vẻ.

Dù sao, Diệt Hoàng đột nhiên xuất hiện kia đã thể hiện thực lực vô cùng kinh khủng, đã để lại trong lòng mọi người ấn tượng không thể xóa nhòa.

Cho tới lúc này, những cường giả đến từ các địa phương khác nhau đã phát hiện ra, nguyên lai phía trên bọn họ, dĩ nhiên còn có tồn tại cường đại đáng sợ tới mức như vậy.

Mà câu nói cuối cùng của Diệt Hoàng vẫn không ngừng vang vọng trong đầu tất cả mọi người.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

371. Chương 353: Sau Đại Chiến.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Theo Diệt Hoàng rời đi, bầu trời một lần nữa khôi phục một mảnh trong sáng.

Lúc này, toàn bộ Huyền Thiên Tông đã khôi phục lại bình yên, đệ tử ngũ đại tông môn tại lúc Diệt Hoàng xuất hiện, người chết không thể chạy trốn, người sống đều đã rời đi.

Hiện trường chỉ còn lại đệ tử Huyền Thiên Tông và đệ tử các thế lực khác tới tiếp viện.

Trên toàn bộ đỉnh núi, đã chất đồng mấy trăm cỗ thi thể.

Có ngũ đại tông môn, cũng có đệ tử Huyền Thiên Tông cùng với tứ các và Thanh Lam Tông.

Đại chiến lần này, có thể coi như một trận đánh thảm liệt nhất trong Thiên Tinh đế quốc mấy trăm năm qua. Chỉ là ngũ đại tông môn và liên minh Huyền Thiên Tông, đã góp đủ mặt mười một thế lực lớn.

Mà quan trọng hơn, ngay cả thế lực hoàng thất và trọng tài giả cũng tham dự vào trong đó.

Không thể không nói, lực ảnh hưởng của trận chiến này đã đủ để ảnh hưởng đến toàn bộ Thiên Tinh đế quốc.

Tuy rằng còn chưa tới mức dao động quá sâu căn cơ, thế nhưng đối với chính thể thực lực của Thiên Tinh đế quốc đã có lực ảnh hưởng nhất định.

Nhưng dù sao cũng là một siêu cấp đế quốc thống trị nghìn năm, mặc dù phát sinh chiến đấu các thế lực đại quy mô như vậy, những tiểu quốc xung quanh khác không dám đơn giản nhè răng nanh.

Lúc này, đám người Hàn Phong hồi phục tinh thần liền trở về.

Cuối cùng tiểu Bạch phát uy, lúc lúc đánh Diệt Hoàng phải bỏ chạy, liền lập tức trở lại bên cạnh Hàn Phong.

Chỉ bất quá, mặt hồ của nó nhìn qua có chút uể oải.

Hàn Phong đối với tiểu Bạch đột nhiên biến thành lớn còn có chút không thích ứng. Hoàn hảo sau đó, không biết là nguyên nhân lực lượng hao tổn hết hay nguyên nhân nào khác, trên người Tiểu Bạch đột nhiên phát ra một đạo quang mang nhàn nhạt, tiếp đó là âm hưởng rất nhỏ.

Cuối cùng, thân thể hùng tráng uy phong lẫm lẫm của Tiểu Bạch biến mất không thấy, còn lại chỉ là một đầu mèo con lớn chừng lòng bàn tay, cái bụng tròn trịa, tràn đầy bộ dáng kháu khỉnh khỏe mạnh đáng yêu.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, cho dù là ai cũng không thể tưởng tượng ra được, đầu ma thú sùng vật vẻ bề ngoài không chút lực chiến đấu này vừa mới đánh lui Diệt Hoàng, kẻ khiến một đám cường giả Thiên giai như Hàn Phong phải kinh hãi không thôi.

Lúc tiểu Bạch biến đổi trở thành bộ dáng ban đầu, lập tức nhảy lên trên vai Hàn Phong, dùng cái đầu nhỏ bé của nó, vô cùng thân thiết cọ cọ vào mặt Hàn Phong.

Nhìn bộ dáng làm nũng của tiểu Bạch, Hàn Phong cười cười, lập tức xoa xoa cái đầu của nó.

Bất quá, Hàn Phong nhanh chóng phát hiện ra trên trán tiểu Bạch đã xảy ra biến hóa.

Tại chính giữa trán của nó, dĩ nhiên xuất hiện một đạo ấn ký cùng loại với đồ án lôi điện.

Hàn Phong rất vững tin, đồ án này trước đây tuyệt đối không có.

Trong lòng vô cùng kinh ngạc biến hóa của tiểu Bạch, thế nhưng rất nhanh nghĩ đến một màn vừa rồi, liền hiểu ra.

Bất quá trong lòng Hàn Phong lại có chút nghi hoặc, lẽ nào Tiểu Bạch không chỉ có năng lực nuốt đan dược đề cao thực lực, thậm chí ngay cả lôi điện cũng có thể hấp thu đề cao tiến hóa?

Tỉ mỉ quan sát tiểu Bạch vài lần, Hàn Phong phát hiện ra, so với lúc trước, khí tức của Tiểu Bạch tựa hồ có tăng trưởng. Phát hiện này, càng thêm xác định suy đoán trong lòng hắn.

Mà lúc này, mấy người Lý Thần và Phí lão nhanh chóng chạy tới, mười phần hiếu kỳ nhìn chăm chăm vào tiểu Bạch trên bờ vai Hàn Phong.

Xem nhân thân của bọn họ, tựa hồ đối với tiểu Bạch vừa mới đại triển thân uy vô cùng hiếu kỳ.

Chỉ là, hiện tại hiển nhiên không phải là thời điểm để quan tâm chuyện này.

Tuy rằng bọn họ đã đánh bại ngũ đại tông môn, người chết đã chết, người chạy trốn đã chạy trốn, thế nhưng tổn thất bên phía bọn họ còn chưa rõ.

Đoạn thời gian tiếp theo, tự nhiên phải an bài người thanh lý chiến trường, cùng với những chuyện sau đó.

Mà chuyện này, tự nhiên do Huyền Cơ Tử đến phụ trách.

Trải qua một phen đại chiến, đông đảo đệ tử bên dưới uể oải bất kham, đều nhanh chóng trở lại gian phòng của mình nghỉ ngơi.

Rất nhanh, trên núi chỉ còn lưu lại ít ỏi mấy người.

Mà trong đó, đại bộ phận đều là người quen của Hàn Phong.

Lúc này Vệ Trạch và Niếp Ngôn đi tới trước mặt Hàn Phong, đầu tiên Vệ Trạch nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Hàn Phong một lượt, trong miệng còn không ngừng phát ra thanh âm “chặc chặc”.

Hàn Phong thấy biểu tình quái dị của Vệ Trạch, chỉ đành cười khổ không thôi, bất quá trong lòng cảm thấy mười phần vui vẻ.

Dù sao, từ khi hấn tiến vào Thiên giai, một ít người nguyên bản quen biết, tại lúc đứng trước mặt hấn đều trở nên nghiêm túc hơn nhiều, thậm chí ngay cả Mạnh Hùng tiếp xúc sớm nhất cũng không tránh khỏi.

Chỉ có Vệ Trạch trước mắt, từ lúc đầu, tại Thiên Thánh Cốc không hề khinh thường giao lưu với một đệ tử tông môn nhỏ, hấn đã chân tình kết giao, vô luận chính mình trở nên cường đại cỡ nào, thái độ của hấn đối với chính mình trước sau như một, chưa bao giờ biến đổi qua.

Vì vậy, Hàn Phong vô cùng quý trọng tình hữu nghị giữa hai người.

Lúc thấy bộ dáng của Vệ Trạch, Hàn Phong chỉ cười cười nói:

- Người nhìn ta như vậy làm gì, ta không phải nữ nhân!

Đột nhiên nghe được lời nói của Hàn Phong, Vệ Trạch đầu tiên sửng sốt, lập tức phản ứng lại, cũng ha ha cười, nói:

- Không nghĩ tới tiểu tử người cũng hóm hỉnh hiếm thấy a!

Dừng lại, Vệ Trạch vẫn sợ hãi mười phần than thở:

- Bất quá, nói gì thì nói, tiểu tử người thế nào mới mấy tháng trước vội vã tới Thánh Lam Tông, thế nào mà chớp mắt lại tăng tiến thực lực lên rồi? Ta phát hiện chênh lệch giữa chúng ta càng lúc càng lớn hơn!

Không chỉ riêng Vệ Trạch, những người khác bên cạnh nghe được cũng hiện biểu tình tràn đầy cảm xúc.

Như Niếp Ngôn, Đường Vũ Nhu, còn có đám người Lôi Chấn Thiên Lôi Các đều có chung cảm xúc với lời nói của Vệ Trạch.

Trước kia, tại Thiên Thánh Cốc, bọn họ chính là đối thủ lôi đài của nhau.

Lúc này, mới vài năm qua đi, Hàn Phong đã bước tới trình độ bọn họ không thể nào chạm tới được.

Lúc trước đại chiến, bọn họ chỉ có thể hỗn chiến loạn thành một đoàn với các đệ tử bên dưới, mà Hàn Phong lại một mình một người đối mặt với nhị trưởng lão Diệp Phong, người có thực lực cực mạnh trong Trọng tài giả, cuối cùng còn đánh bại.

Có thể nói, đại chiến vừa rồi, Hàn Phong có tác dụng quan trọng làm xoay chuyển cục diện.

Chỉ ít đổi thành bọn họ, căn bản không thể làm được tới bước này.

Đương nhiên, không chỉ là những đệ tử đã từng cùng một tầng cấp với Hàn Phong cảm khái.

Cho dù là những cường giả Thiên giai thành danh đã lâu thế hệ trước, trong ánh mắt nhìn về phía Hàn Phong cũng không nhịn được sợ hãi than thở không thôi.

Cường giả Thiên giai chưa đầy hai mươi tuổi, đại lục từ trước tới nay chưa từng xuất hiện qua, hơn nữa thực lực của Hàn Phong không chỉ đơn giản là Thiên giai nhất phẩm bình thường, mà đã hoàn toàn sánh bước với những cường giả Thiên giai ngũ phẩm ở đây.

Thấy năng lực của Hàn Phong hiện tại, đứng trước mặt bọn họ, hoàn toàn có thể lấy tư thái bình đẳng để đối đãi.

Những cường giả này nhìn Hàn Phong, trong lòng không nhịn được có chút đổ kị với Huyền Thiên Tông.

Một tông môn nhỏ vốn không vào mắt bọn họ, dĩ nhiên gặp được một môn đồ thiên phú tuyệt cao chưa từng có, thực sự muốn mọi người ghen tị tới chết.

Bất quá, rất nhanh bọn họ bình ổn được tâm tình, biểu hiện tự nhiên không nói thêm điều gì, dù sao thực lực của Huyền Thiên Tông hiện tại, mọi người đều nhìn rõ ràng trong mắt.

Ngoại trừ một ít nội tình cần phải có thời gian để lắng đọng ra, những phương diện khác, Huyền Thiên Tông không hề thua kém bất cứ tông môn nào.

Một thế lực siêu cấp mới nổi tự nhiên nên kết giao thật tốt.

Đây cũng chính là một nguyên nhân trước kia mọi người đáp ứng kết minh, bằng không thay đổi một tông môn nhỏ bé đưa ra chuyện kết minh, chỉ sợ những người này ngay cả trả lời cũng lười làm.

Đương nhiên, lúc này cao hứng nhất tự nhiên là người của Huyền Thiên Tông.

Huyền Cơ Tử nhìn thấy Hàn Phong trở về, con mắt cười đến híp lại, tầm quan trọng của Hàn Phong đối với Huyền Thiên Tông, sợ là không người nào rõ ràng hơn so với hắn.

Có thể nói, tất cả phong quang của Huyền Thiên Tông hiện tại chính là do Hàn Phong mang tới.

Mất đi Hàn Phong, cũng giống như muốn lấy đi mạng của Huyền Thiên Tông.

Trước đó vài ngày Hàn Phong thủy chung không xuất hiện, Huyền Cơ Tử lo lắng không dứt, hiện tại cuối cùng đã có thể thoải mái thở phào nhẹ nhõm.

Mà lúc này, Tiêu Linh và Trầm Ngọc, cùng với Lâm Nguyệt, Lâm Phi Vân đều tiến tới.

Thấy trên mặt các nàng vui vẻ không khép được miệng cười, Hàn Phong cũng hài lòng nhếch miệng.

Đối với hắn mà nói, mấy nữ tử trước mắt đối với hắn mà nói chính là người quan trọng nhất.

Tiêu Linh là người yêu của hắn, Trầm Ngọc đã từng cùng hắn vượt qua mấy lần sinh tử.

Mà Lâm Nguyệt và Lâm Phi Vân càng không cần phải nói, một người là sư phụ quan trọng nhất kiếp trước lẫn kiếp này, một người là sư tỷ vô cùng quan tâm bảo vệ hắn kiếp trước, mà kiếp này lại quần quýt si mê không dứt.

Bốn nữ tử này, bất luận là người nào gặp phải chuyện không may mà nói, sợ rằng đều là đả kích không thể tiếp thu đối với Hàn Phong.

Đương nhiên, hiện tại phỏng chừng còn muốn nhiều hơn một Đường Vũ Nhu bên cạnh, nữ tử vừa mới cách đây không lâu cùng hắn vượt qua quỷ môn quan, đối mặt với nữ tử mặt lạnh trong nóng, Hàn Phong tự nhiên hiểu rõ tình ý của nàng.

Tuy rằng trên mặt các nàng đều rất kích động, thế nhưng nhìn những tử thi ngổn ngang xung quanh, Hàn Phong biết không phải chỗ nói chuyện.

Vì vậy mọi người nhanh chóng rời khỏi nơi đây, trở lại đại đường Huyền Thiên Tông, chỉ để lại một ít đệ tử phụ trách quét dọn hiện trường.

Thuận tiện tìm kiếm thi thể đồng môn đã chết đi.

Tuy rằng đã trải qua một hồi đại chiến, thế nhưng dù sao tất cả mọi người đều là cường giả Thiên giai, còn chưa tới mức một hơi thoát như các đệ tử bình thường khác.

Hiện tại, mười mấy người ngồi trong đại đường, Hàn Phong cũng có mặt.

Bất quá, bầu không khí ngược lại có chút ngưng trọng.

Không vì cái gì khác, chỉ vì cuối cùng đột nhiên xuất hiện Diệt Hoàng, mọi người ai ai cũng không nghĩ tới, trong Trọng tài giả dĩ nhiên còn ẩn dấu một tồn tại cường đại như vậy.

Nhất là câu nói cuối cùng trước kia Diệt Hoàng rời đi, thủy chung luôn quanh quẩn vạng vọng trong lòng mọi người.

Mà ánh mắt mọi người lúc này đều tập trung toàn bộ lên người Tiêu Chiến đang trầm tư tĩnh tọa một bên.

Hiển nhiên, lời đối thoại giữa Tiêu Chiến và Diệt Hoàng trước đó, mọi người đều nhớ kỹ, hiện tại ánh mắt nhìn về phía hắn đều ẩn chứa chờ mong giải thích nghi hoặc.

Tiêu Chiến thấy ánh mắt mọi người dồn hết về phía mình, tự nhiên rõ ràng ý đồ của bọn họ, thoáng chỉnh lý tư lự trong đầu.

Cuối cùng, Tiêu Chiến thở phào một hơi, nhãn thần có chút thâm thúy, ngữ khí trở nên thoáng trầm thấp nói:

- Chuyện này nói ra rất dài, Diệt Hoàng kia xác thực đã từng là một thành viên trong hoàng thất Tiêu gia chúng ta, hơn nữa trong toàn bộ cùng thế hệ Tiêu gia năm đó, thiên phú của hắn đứng đầu!

Dừng một chút, Tiêu Chiến tựa hồ hồi tưởng lại tình cảnh năm đó, ngữ khí tràn ngập tiếc hận thật sâu và bất đắc dĩ, nói:

- Năm đó, đông đảo trưởng lão Tiêu gia đối với Tiêu Nam Quân, cũng chính là Diệt Hoàng hiện tại có kỳ thác cực cao, mà hắn xác thực cũng nỗ lực mười phần, tuổi tác còn chưa tới bốn mươi đã bước vào cảnh giới Thiên giai, có thể nói chính là Thiên tài trăm năm khó gặp. Chỉ là sau lại xảy ra một sự tình, làm hắn phản bội hoàng thất chúng ta...

...

Lúc nghe được Tiêu Chiến nói tới Tiêu Nam Quân lấy tuổi tác chưa đầy bốn mươi bước vào cảnh giới Thiên giai, mọi người trong đại đường không khỏi đều đưa ánh mắt nhìn về phía Hàn Phong nhàn nhã ngồi bên cạnh.

Cảm thụ được ánh mắt mọi người, Hàn Phong không nói được câu nào, chỉ lắc đầu cười khổ.

Tuy rằng Tiêu Nam Quân theo như lời Tiêu Chiến nói xác thực là thiên tài trăm năm khó gặp, thế nhưng đứng trước mặt Hàn Phong thực sự kém hơn không chỉ một chút.

Mà Tiêu Nam Quân năm đó chưa đầy bốn mươi tuổi bước vào cảnh giới Thiên giai, hôm nay đã đạt được thực lực khiến người khác phải khiếp sợ, có thể nghĩ, tương lai của Hàn Phong tới mức nào.

Nghĩ tới đây, trong lòng mọi người hiểu kỳ không gì sánh được.

- Các ngươi không nên nhìn ta như vậy, hãy tiếp tục nghe Tiêu cung phụng nói đi!

Bất đắc dĩ, Hàn Phong muốn để ánh mắt của những người này dời khỏi chính mình, không thể làm gì khác hơn là mở miệng nói.

Quả nhiên, mọi người đối với Diệt Hoàng đột nhiên xuất hiện kia vô cùng lưu ý, nghe vậy liền hồi phục lại tinh thần.

Lúc này, Tiêu Chiến mở miệng nói tiếp:

- Tuy rằng chuyện này đã xảy ra nhiều năm, thế nhưng dù sao coi như một đoạn tai tiếng của hoàng thất, nếu như không phải Tiêu Nam Quân xuất hiện ngoài dự liệu, cũng mang tới uy hiếp lớn tới như vậy, chỉ sợ ta vĩnh viễn không quên ý nhắc tới.

Mọi người nghe được lời nói của Tiêu chiến, tự nhiên hiểu rõ ý tứ ẩn hàm trong đó, lập tức mọi người lên tiếng bảo chứng, mọi chuyện nghe được ngày hôm nay tuyệt đối không truyền ra bên ngoài.

Thấy đông đảo cường giả Thiên giai mở miệng bảo chứng, Tiêu Chiến gật đầu, đối với lời bảo chứng của các cường giả có danh tiếng, Tiêu Chiến vô cùng yên tâm.

Vì vậy, Tiêu Chiến thoáng chỉnh lý ý niệm hỗn loạn trong đầu, tiếp tục mở miệng nói:

- Năm đó, với thiên phú của mình, Tiêu Nam Quân xác thực là kỳ tài trăm năm khó gặp của Tiêu gia chúng ta, toàn bộ Tiêu gia đối với Tiêu Chiến kỳ thác kỳ vọng cực cao. Chỉ là, lúc đó Tiêu Nam Quân còn có một huynh trưởng, chính là Tiêu Phá Quân.

- Tiêu Phá Quân? Đó không phải là Thiên Tinh đại đế đời trước hay sao?

Thân là con dân Thiên Tinh đế quốc, Hàn Phong tự nhiên biết rõ các đời Thiên Tinh đại đế.

Tuy rằng hắn chưa từng tiếp xúc qua với Tiêu Phá Quân, thế nhưng cũng biết được năng lực của Tiêu Phá Quân tương đối xuất chúng.

Thế nhưng năng lực này không phải biểu hiện trên thiên phú đấu khí, mà là phương diện hắn thống trị toàn bộ đế quốc. Có người đã từng đánh giá, Tiêu Phá Quân chính là một vị đế vương xuất sắc nhất trong các đời Thiên Tinh đại đế.

Có sự thống trị của hắn, Thiên Tinh đế quốc từng hùng bá một thời, bốn phương thần phục.

Hôm nay Tiêu Tấn kế nhiệm vương vị, tuy rằng năng lực thống trị không tồi, thế nhưng đại bộ phận vẫn là kế thừa sự huy hoàng của Tiêu Phá Quân lưu lại.

Đối với việc Tiêu gia dĩ nhiên đồng thời xuất hiện hai đại nhân vật kỳ tài ngút trời, trong lòng mọi người đều thổn thức và cảm khái.

Chỉ là, không rõ vì sao, hai huynh đệ này, một văn một võ, nếu như hỗ trợ lẫn nhau, tất nhiên có thể khiến hoàng thất nguyên bản đang cường thịnh càng đi lên con đường huy hoàng, vì sao Tiêu Nam Quân cuối cùng lại phản bội Tiêu gia.

Trong ánh mắt không giải thích được của tất cả mọi người, Tiêu Chiến chậm rãi nói ra nguyên nhân.

Nguyên lai, Tiêu Nam Quân kia trên phương diện tu luyện đấu khí, toàn bộ Tiêu gia không người nào so sánh được.

Thế nhưng lúc đó hai huynh đệ đồng thời thích một nữ tử, mà cả hai huynh đệ đều biết được chuyện này, vì vậy bọn họ hứa hẹn cạnh tranh công bằng với nhau. Mà nữ tử kia cuối cùng tương đối thích Tiêu Phá Quân phong lưu tiêu sái hơn.

Nguyên bản, dựa theo tình huống phát triển như vậy, cho dù là bất cứ phương nào thất bại cũng không đủ dẫn tới kết quả huynh đệ phản bội, mà Tiêu Nam Quân càng rời khỏi Tiêu gia.

Sau khi nữ tử kia có quyết định, Tiêu Nam Quân xác thực vô cùng thất vọng, nhưng vẫn chưa hề biểu hiện qua tâm tình gì khác, quan hệ với Tiêu Phá Quân rất tốt.

Chỉ là, lúc tình trường thất ý, Tiêu Nam Quân có ý định theo con đường khác, mục tiêu chính là chức vị gia chủ Tiêu gia, cũng chính là vương vị Thiên Tinh đế quốc.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

372. Chương 354: Lý Do Diệt Hoàng

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Kỳ thực, chuyện này nói ra cũng không tính là gì, dù sao lịch đại Thiên Tinh đại đế đều là người có thực lực phi phàm, lấy năng lực của Tiêu Nam Quân, xác thực thừa đủ năng lực kế thừa vương vị.

Có trách thì phải trách vị huynh trưởng Tiêu Phá Quân của Tiêu Nam Quân kia.

Thiên phú đấu khí của Tiêu Phá Quân xác thực không bằng Tiêu Nam Quân, thế nhưng phương diện chính trị lại có thủ đoạn phi thường, có mười Tiêu Nam Quân cũng không đấu lại được.

Ngay lúc đó, gia chủ Tiêu gia phát hiện ra năng lực của Tiêu Phá Quân, vì vậy liền thương nghị với đông đảo trưởng lão, quyết định truyền vương vị cho Tiêu Phá Quân, còn Tiêu Nam Quân thì để bên cạnh hỗ trợ huynh trưởng.

Quyết sách của gia chủ Tiêu gia và đông đảo trưởng lão xác thực không sai, cũng mười phần hợp lý.

Chỉ là, bọn họ đã quên đi một điểm.

Đó chính là thái độ của Tiêu Nam Quân.

Là đệ tử thiên phú tu luyện đấu khí kiệt xuất nhất lịch đại Tiêu gia, Tiêu Nam Quân tự có ngạo khí của chính mình.

Đầu tiên là phương diện tình trường bại trong tay huynh trưởng Tiêu Phá Quân đã khiến hắn cảm thấy vô cùng thất lạc, không những vậy, đến vương vị nguyên tưởng rằng dễ như trở bàn tay đối với hắn, không nghĩ tới cuối cùng một lần nữa bị huynh trưởng của chính mình đoạt được.

Tương phản kịch liệt như vậy, hơn nữa tình cảm tích lũy từ trước, cuối cùng thúc đẩy Tiêu Nam Quân triệt để bạo phát.

Vì vậy, Tiêu Nam Quân liền lĩnh tới tìm gia chủ Tiêu gia khi đó, cũng là vị phụ thân thân sinh của chính mình, ngay trước mặt Thiên Tinh đại đế Tiêu Chấn giằng co.

Tiêu Nam Quân cho rằng Tiêu Chấn thiên vị huynh trưởng không thích chính mình, mới dẫn tới quyết định này.

Mà Tiêu Chiến đối với nhi tử giận dữ tới giằng co cũng vô cùng phần nộ, liền lập tức hạ lệnh nghiêm phạt bề quan.

Lúc đó, nghe được quyết định của phụ thân mình, Tiêu Nam Quân hầu như giận dữ muốn nổ tung, chút lý trí cuối cùng trong nháy mắt bị phần nộ đánh tan.

Vì vậy, ngay lúc đó Tiêu Nam Quân đã có hành động rời khỏi Tiêu gia khiến mọi người khiếp sợ.

Hắn dĩ nhiên thừa dịp Tiêu Chấn không chú ý, xuất thủ đánh thương nặng phụ thân chính mình.

Đồng thời, liên tục giết chết hai vị trưởng lão nghe tiếng chạy tới, triệt để phản bội Tiêu gia.

Việc này tại thời điểm đó nhắc nên một phen sóng gió ngất trời tại đế đô, Tiêu gia phản ứng cực nhanh, phong tỏa mọi tin tức liên quan, cũng hạ lệnh đuổi bắt Tiêu Nam Quân.

Chỉ là, khi Tiêu Nam Quân thoát khỏi đế đô Tiêu gia, thân ảnh giống như đá chìm đáy biển, không còn một chút tin tức xuất hiện, cho dù Tiêu gia truy tìm như thế nào cũng không có bất cứ đầu mối nào khác.

Mà ngay sau đó, gia chủ Tiêu gia Tiêu Chấn, bởi vì thương nặng khó chịu đựng, không lâu sau liền chết đi, mà Tiêu Phá Quân nhanh chóng thừa kế vị trí của Tiêu Chấn, trở thành một đời Thiên Tinh đại đế mới.

Tiêu Phá Quân đối với hung thủ hại chết phụ thân của chính mình tự nhiên căm thù tới tận xương tủy, vì vậy lúc kế thừa vương vị, không hề hủy bỏ lệnh truy bắt đối với Tiêu Nam Quân.

Chỉ là, thẳng tới khi Tiêu Phá Quân nhường ngôi, vẫn như cũ không tìm được bất cứ đầu mối nào về Tiêu Nam Quân.

Bởi vì Tiêu Nam Quân lúc rời khỏi Tiêu gia, bản thân bị thương nặng, cuối cùng theo thời gian trôi qua, mọi người đều cho rằng Tiêu Nam Quân đã chết đi.

Việc này coi như tạm thời kết thúc, mà dưới sự che giấu của Tiêu gia, chuyện tình năm đó dần dần biến mất khỏi trí nhớ của tất cả mọi người.

Thẳng cho tới tận hôm nay, số người biết được chuyện này đã không còn nhiều.

Thế nhưng không nghĩ tới, thời gian đã trôi đi nhiều như vậy, phần đồ năm đó nhắc lên một hồi tình phong huyết vũ ở Tiêu gia, dĩ nhiên xuất hiện dưới tình huống vừa rồi.

Mà thân phận của hắn dĩ nhiên chính là vị đại trưởng lão Trọng tài giả thần bí Diệt Hoàng.

Nếu như không phải Tiêu Chiến năm đó hiểu biết tương đối sâu với Tiêu Nam Quân, chỉ sợ là không ai có thể nhận ra được thân phận của hắn.

Nghe được lời trần thuật của Tiêu Chiến, trên mặt mọi người trong đại đường đều tràn ngập vẻ kinh hãi, bọn họ không thể ngờ tới, hoàng thất Tiêu gia thịnh cực một thời, dĩ nhiên còn có một đoạn bí tân nghe đến khiếp sợ như vậy.

Hàn Phong đối với chuyện này cũng thâm than không ngớt, nhất là thấy vẻ mặt tiếc hận và căm thù của Tiêu Chiến, tự nhiên cũng hiểu được tâm tình của hắn.

Đối với thiên tài không thể không thừa nhận như Tiêu Nam Quân, xác thực là thứ mà các thế lực thiết tha mơ ước.

Chỉ là một người như vậy, kết quả dĩ nhiên phản bội gia tộc, đối với Tiêu gia mà nói, không chỉ là tổn thất cực đại, hơn nữa bởi vì nguyên nhân Tiêu Nam Quân, Tiêu gia còn đồng thời mất đi ba cường giả Thiên giai.

Có thể nói, cứ như vậy, thực lực của Tiêu gia trong chớp mắt đã tổn thất gần một nửa.

Nếu như nói, lúc đó không xảy ra chuyện như vậy, chỉ sợ uy thế của hoàng thất hiện tại càng thêm mạnh mẽ, cũng không tới mức ngay cả đám Trọng tài giả cũng dám giương oai trên đầu bọn họ.

Thảo nào lời nói cuối cùng của Tiêu Chiến lại thể hiện cảm xúc căm thù tới tận xương tủy như vậy.

Lập tức, Hàn Phong lại nghĩ đến, Tiêu Nam Quân năm xưa đã hóa thân thành đại trưởng lão Trọng tài giả hiện nay, còn tự gọi chính mình là Diệt Hoàng, hiển nhiên cừu hận của hắn đối với Tiêu gia không vì thời gian mà giảm bớt.

Từ bản thân hai chữ Diệt Hoàng có thể nhìn ra, ý nghĩ hai chữ này chính là tiêu diệt hoàng thất, có thể thấy được năm đó Tiêu Nam Quân bất mãn thế nào với Tiêu gia.

Chỉ là, chuyện tình cấp bách trước mắt cũng không phải là quan tâm tới ân oán giữa hoàng thất và Tiêu Nam Quân.

Mà kế tiếp, bọn họ phải chuẩn bị như thế nào mới có thể ứng phó được trả thù điên cuồng của Trọng tài giả.

Tuy rằng đại chiến vừa qua, ngũ đại tông môn hầu như đã bị tiêu diệt, những đệ tử chạy trốn còn sót lại căn bản không thể gây nên sóng gió gì lớn, nhưng vừa nghĩ đến Diệt Hoàng xuất hiện liền mang tới cho mọi người sức ép vô hạn, trong lòng Hàn Phong cũng mười phần trầm trọng.

Tuy rằng cuối cùng bởi vì tiểu Bạch đột nhiên xuất hiện khiến Diệt Hoàng phải ăn thiệt thòi bỏ chạy, thế nhưng Hàn Phong rất rõ ràng, trốn trong dòng xoáy kia không phải là bản thể của Tiêu Nam Quân, cũng không phải là bản thể chân chính.

Lấy tinh thần lực của Hàn Phong, tự nhiên có thể nhận ra được, Tiêu Nam Quân trong dòng xoáy bất quá chỉ là một tinh thần thể do ý niệm ngưng tụ thành hình mà thôi.

Mà chỉ là một tia ý niệm tinh thần đã đủ sức khiến các cường giả Thiên giai thành danh đã lâu phải thúc thủ vô sách, Hàn Phong rất khó tưởng tượng, nếu như là Tiêu Nam Quân tự mình tới sẽ là tình cảnh như thế nào.

Đối với thực lực của Tiêu Nam Quân, Hàn Phong cũng có suy đoán, dựa theo Tiêu Nam Quân lúc trước thể hiện thực lực, như vậy có thể dự đoán thực lực chân chính của Tiêu Nam Quân đã đạt tới phạm vi thất giai trở lên.

Tuy nói lúc tiến vào Thiên giai đã có thể coi như một cường giả chân chính.

Thế nhưng kiếp trước Hàn Phong ngẫu nhiên từng nghe được, lúc tiến vào Thiên giai, còn có một ranh giới cực kỳ quan trọng.

Đó chính là thiên giai ngũ phẩm.

Đơn giản mà nói, phân chia Thiên giai, chỉ cần đột phá tiến vào thiên giai, chỉ cần không ngừng tích lũy đấu khí hùng hậu, không quá khó khăn để bước vào Thiên giai ngũ phẩm.

Chỉ là lượng đấu khí tích lũy cần phải nó này mười phần khổng lồ, thường thường phải trải qua vài chục năm để tích lũy không ngừng nghỉ mới có thể đạt được năng lượng cần có để đột phá một phẩm cấp.

Nhưng loại quái thai ẩn chứa bí mật số mệnh không ai biết như Hàn Phong không thể tính vào trong.

Mà khi tiến vào Thiên giai ngũ phẩm, đối mặt chính là một cánh cửa càng thêm quan trọng.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

373. Chương 355: Pháp Tắc Thiên Giai.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bụt Thập Ngũ - Kiếm Giới

Địa phương then chốt này chính là Thiên giai ngũ phẩm tiến vào lục phẩm có hai sự chuyển biến căn bản.

Loại tình huống thứ nhất, một khi tiến vào Thiên giai ngũ phẩm, võ giả đối với năng lượng thiên địa có sự cảm ngộ tăng cao, thậm chí gấp mấy lần so với bình thường, mà theo sự đề thăng này, đối với việc tu luyện của võ giả có sự trợ giúp cực kỳ to lớn.

Mà trực tiếp nhất chính là, từ Thiên giai ngũ phẩm tấn chức tiến vào Thiên giai lục phẩm, cần phải tiêu tốn thời gian không thể xác định, so với thời gian tích lũy lực lượng từ Thiên giai nhất phẩm tới Thiên giai ngũ phẩm còn nhiều hơn.

Tuy nói như vậy, nhưng theo như Hàn Phong biết, hiện tại những cường giả Thiên giai thành danh trên đại lục thủy chung dừng lại tại cảnh giới ngũ phẩm rất nhiều năm, rất ít người có thể thành công đột phá tới Thiên giai lục phẩm.

Điều này không phải là thiên phú của bọn họ có hạn, mà là cường giả Thiên giai rơi vào tình huống thứ hai.

Đây là loại tình huống thứ hai.

Cũng chính là loại tình huống như Diệt Hoàng, khống chế pháp tắc tự nhiên, nắm giữ nguyên tố thiên địa cho chính mình sử dụng.

Tuy nói Diệt Hoàng chỉ dựa vào một đạo ý niệm xuất hiện trước mắt mọi người, thế nhưng hắn hiển nhiên đã có được năng lực khống chế một phần nguyên tố pháp tắc tự nhiên, vì vậy mặc dù chỉ là một tinh thần thể không trọn vẹn, nhưng vẫn có thể khống chế nguyên tố thiên địa cho hắn sử dụng.

Thiên lôi khiến đông đảo cường giả Thiên giai chật vật bất kham chính là một loại căn bản trong những loại nguyên tố pháp tắc tự nhiên.

Loại năng lực này được người đời gọi là pháp tắc Thiên giai.

Có thể tưởng tượng, một cường giả Thiên giai lục phẩm bình thường và một cường giả Thiên giai lục phẩm nắm giữ pháp tắc Thiên giai quyết chiến với nhau.

Một người dựa vào lực lượng tích lũy tất nhiên, một người mượn vào lực lượng nguyên tố thiên địa sử dụng.

Chiến đấu giữa hai loại cường giả Thiên giai này, bên nào thắng bên nào thua, chỉ cần không phải là kẻ ngốc đều biết rõ.

Đây cũng chính là vì sao nhiều cường giả Thiên giai như vậy lại tình nguyện ngưng tại cảnh giới Thiên giai ngũ phẩm không tiến, cũng không nguyện đơn giản tấn chức vào Thiên giai lục phẩm.

Giống như Lý Thần, tuy nói rằng hơn hai mươi năm trước bởi vì nguyên nhân thụ thương mới dẫn tới việc hắn không thể tấn cấp, thế nhưng theo như Hàn Phong lý giải, Lý Thần đã ngưng lại tại cảnh giới Thiên giai ngũ phẩm nhiều năm.

Hiển nhiên, mục đích của hắn cũng là vì pháp tắc Thiên giai khiến các cường giả Thiên giai thêm thường không ngớt.

Đương nhiên, nắm giữ pháp tắc Thiên giai cũng không có nghĩa là vô địch, dù sao đều là cường giả Thiên giai, chỉ cần vận dụng lực lượng thỏa đáng, cho dù là cường giả Thiên giai lục phẩm bình thường vẫn có thể dựa vào sự cường đại của bản thân để đánh bại cường giả cùng phẩm cấp nắm giữ pháp tắc Thiên giai.

Chỉ là, tỉ lệ này tương đối nhỏ, vì vậy vô luận như thế nào đi nữa, phạm là cường giả tiến vào Thiên giai ngũ phẩm, đại thể đều hi vọng chính mình có thể nắm giữ pháp tắc Thiên giai.

Đây cũng chính là nguyên nhân Hàn Phong suy đoán Diệt Hoàng đã có thực lực Thiên giai thất phẩm trở nên, nếu như không phải như vậy, cường giả Thiên giai lục phẩm thông thường, căn bản không có khả năng sở hữu lực lượng cường đại như vậy.

Suy nghĩ đến đây, niềm vui khi bản thân tiến nhập hàng ngũ cường giả Thiên giai ngũ phẩm của Hàn Phong cũng nhạt đi không ít.

Tu vi càng đề cao, Hàn Phong càng phát hiện ra, phiên đại lục này nguyên lai không đơn giản như bề ngoài thể hiện, chẳng qua thực lực chưa tới, chính mình chưa thể tiếp xúc tới tầng cấp này mà thôi. Chỉ riêng một Diệt Hoàng xuất hiện đã khiến đông đảo cường giả Thiên giai đau đầu không ngớt.

Nếu như thay đổi thành hai nhân vật như vậy, chỉ sợ đám người bọn họ căn bản không hề có lực chống lại.

May mắn chính là, Hàn Phong rất rõ ràng, loại cường giả giống như Diệt Hoàng, toàn bộ đại lục vô cùng khó gặp, nếu không phải như vậy, những thế lực gọi là nhất lưu đường đại chỉ sợ đã sớm bị những cường giả không hiện thế này hủy diệt.

Đâu còn có những tông môn nhất lưu như Thánh Lam Tông hay tứ các tồn tại.

Đây coi như là một chuyện tình duy nhất khiến mọi người lạc quan.

Kế tiếp, mọi người trải qua một hồi thảo luận, cuối cùng không thảo luận ra phương pháp gì tốt, hơn nữa sau đại chiến, mọi người cũng có đôi chút uể oải.

Vì vậy, cuối cùng mọi người quyết định tạm thời để việc này sang một bên, đều tự trở về gian phòng Huyền Thiên Tông đặc biệt an bài nghỉ ngơi.

Đợi khi mọi người rời khỏi, trong đại đường chỉ còn lại mấy người Huyền Thiên Tông.

Ngay lúc trong đầu Hàn Phong hồi mấy vấn đề này, thanh âm Huyền Cơ Tử lập tức truyền tới, vừa vặn cắt đứt Hàn Phong trầm tư.

Hàn Phong hồi phục lại tinh thần, có chút không giải thích được nhìn Huyền Cơ Tử, hỏi:

- Tông chủ có chuyện gì?

Huyền Cơ Tử thấy Hàn Phong cúi đầu trầm tư, hiển nhiên không nghe được lời nói của bọn họ bàn bạc, vì vậy một lần nữa hỏi:

- Ta nhìn ngươi một mực cúi đầu trầm tư, có phải nghĩ ra biện pháp đối phó với Diệt Hoàng?

Nghe vậy, Hàn Phong nhìn nhân thần chờ mong của Huyền Cơ Tử, không khỏi lắc đầu cười khổ, bất đắc dĩ nói:

- Nhiều người như vậy cũng không nghĩ ra được, ta làm sao có biện pháp?

Huyền Cơ Tử nghe được Hàn Phong nói như vậy, trong lòng hơi chút thất vọng, bất quá hẩn nhanh chóng khôi phục bình thường, nhân nhật cười nói:

- Vô phương, chuyện này về sau lại thương nghị, dù sao đột ngột xuất hiện một nhân vật như vậy xác thực khiến mọi người có chút trở tay không kịp, bất quá, Diệt Hoàng kia hẳn có điều cố kỵ gì đó, bằng không lấy năng lực của hắn và cừu hận đối với hoàng thất, tự nhiên phải hiện thân đối phó hoàng thất từ lâu, tại sao phải nhẫn tới tận bây giờ!

Ý tứ của Huyền Cơ Tử, Hàn Phong cũng rất rõ ràng, đây cũng là chuyện hắn có thể thở phào nhẹ nhõm duy nhất.

Mà Tiêu Chiến hiện tại đã sớm rời khỏi đại đường, thậm chí không muốn dừng lại nhiều tại Huyền Thiên Tông, mà dự định suốt đêm chạy về để đô, báo cáo mọi chuyện cho Tiêu Tấn.

Suy nghĩ một chút, Hàn Phong một lần nữa mở miệng nói:

- Phân tích của tông chủ không sai, chắc hẳn Diệt Hoàng kia phải có nguyên nhân không thể chống cự nào đó mới không thể hiện thân, mà chuyện cấp bách lúc này là phải đề cao thực lực bản thân Huyền Thiên Tông chúng ta, như vậy mới có cơ hội chống lại Trọng tài giả xâm lấn.

Theo như lời nói của Hàn Phong tự nhiên có lo lắng trong đó, nguyên nhân Diệt Hoàng không nói, thực lực bản thân Diệt Hoàng cũng không tính yếu, mà tứ các và Thánh Lam Tông không có khả năng mỗi lần xuất hiện nguy cơ đều phái người tới trợ trận, vì vậy Huyền Thiên Tông chỉ có thể dựa vào chính mình

Cho nên việc cấp bách tự nhiên chính là đề cao thực lực chính thể của tông môn.

Trao đổi với Huyền Cơ Tử vài câu, Hàn Phong trở về tiểu viện của chính mình.

Lúc này, mấy người Tiêu Linh và Lâm Nguyệt đều ngồi tiểu viện, hiển nhiên chờ Hàn Phong tới.

Thấy mấy nữ ở đây, trong lòng Hàn Phong ảm áp, bất quá, để hấn ngoài dự liệu chính là, nha đầu Đường Vũ Nhu dĩ nhiên cũng ở trong đó.

Thấy Đường Vũ Nhu ở đây, Hàn Phong hơi sửng sốt, lập tức thấy mấy cô nàng nói chuyện cười đùa với nhau, liền yên lòng, lập tức tiến tới bên cạnh.

Tiêu Linh thấy Hàn Phong trở về, trong đôi mắt đẹp hiện lên một tia mừng rỡ, chỉ là bởi vì bên cạnh còn có người khác, vì vậy rất nhanh bị nàng đè ép xuống, nhưng tiểu ý trên mặt thủy chung không lẫn át được.

Hiển nhiên đối với việc Hàn Phong bình yên trở về, Tiêu Linh vô cùng hài lòng.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

374. Chương 356: Thân Phận Của Lý Thần.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Về phần biểu tình những người khác cũng là không hện mà cùng.

Đối mặt với mấy nữ tử riu rít hỏi han, Hàn Phong lần lượt kiên trì trả lời từng câu hỏi.

Mà các nàng quan tâm nhất tự nhiên chính là chuyện tình xảy ra trong ba tháng Hàn Phong mất tích.

Tuy rằng từ miệng Đường Vũ Nhu, mọi người đều đã biết được đại khái tình huống, thế nhưng hiện tại một lần nữa nghe được Hàn Phong kể lại tất cả đều không nhận được kinh hải không thôi, đều là vì kinh lịch của Hàn Phong cảm thấy nghĩ mà sợ.

Thật vất vả mới thỏa mãn được lòng hiếu kỳ của mấy nữ, rốt cuộc vẫn là Lâm Nguyệt tuổi tác tương đối lớn hơn tỏ ra thành thực.

Nhìn khuôn mặt ẩn chứa vẻ uể oải của Hàn Phong, vị sư phụ vô cùng yêu thương đệ tử này rốt cuộc ngăn cản mấy nữ tiếp tục đặt câu hỏi, để Hàn Phong trở về phòng nghỉ ngơi.

Tạm thời chia tay mấy nữ, về tới gian phòng của mình, Hàn Phong nhận không được thở dài một hơi.

Tuy rằng hiện tại thực lực của hấn đã đạt tới cấp độ cường giả Thiên giai ngũ phẩm, thế nhưng trước đó luân phiên chạy đi chạy lại, tuy rằng chưa bị thương thế gì đó, nhưng không tránh khỏi mệt mỏi bất kham.

Kỳ thực nguyên nhân mệt mỏi phần nhiều là do Diệt Hoàng mang tới áp bách thật lớn.

Bất quá, khi trở về gian phòng, Hàn Phong lười biếng duỗi chân tay nằm trên giường, lại nhìn sang tiểu Bạch đang ngủ say, trong lòng Hàn Phong đột nhiên khẽ động.

Ngồi dậy đi tới trước mặt Tiểu Bạch, cúi người nhìn, tỉ mỉ đánh giá Tiểu Bạch.

Như cảm thấy có người tiếp cận, Tiểu Bạch đang say ngủ lập tức mở tròn hai mắt, khi nó nhìn thấy Hàn Phong không hề nháy mắt nhìn chằm chằm vào chính mình, Tiểu Bạch có chút bất mãn gầm gừ nhẹ hai tiếng, rất nhanh không hề tiếp tục để ý tới Hàn Phong, trực tiếp nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bất quá, Hàn Phong cũng không dự định sớm buông tha cho Tiểu Bạch, tới cuối cùng, thực sự không nhận được hiếu kỳ trong lòng, Hàn Phong đưa tay nhắc thân thể Tiểu Bạch lên giữa không trung, quay trái quay phải tỉ mỉ quan sát.

Mà Tiểu Bạch bị phiên “tập kích” của Hàn Phong, không thể tiếp tục ngủ được nữa, giữa không trung không ngừng lay động móng vuốt, tinh thần mười phần bất mãn nhìn chăm chăm vào Hàn Phong, mở miệng gầm gừ.

Sau một phen quan sát, Hàn Phong ngược lại không nhìn ra được Tiểu Bạch có địa phương nào khác biệt, không khỏi có chút buồn bực, cuối cùng nhẹ nhàng thả tiểu Bạch trở lại chỗ cũ, chính mình thì trầm tư suy nghĩ miên man.

Tiểu Bạch chính là ma thú năm đó dẫn theo từ U Âm Sâm Lâm, tuy biết rằng nó là hậu đại Cửu U Bạch Hổ, thế nhưng hẳn vẫn chưa từng quá mức để chuyện này trong lòng.

Chỉ là trận đại chiến vừa rồi, biểu hiện ngoài dự liệu của Tiểu Bạch khiến Hàn Phong nhìn không được ngạc nhiên không ngớt.

Một đầu ma thú có thể hấp thu năng lượng lôi điện, cũng có thể chuyển hóa thành năng lượng của chính bản thân, quả thực Hàn Phong chưa bao giờ nghe nói qua.

Có năng lực như vậy, ý nghĩa là gì? Trong lòng Hàn Phong tự nhiên vô cùng rõ ràng. Nếu như vận dụng thỏa đáng mà nói, hơn nữa còn năng lực dựa vào nuốt đan dược để không ngừng nâng cao thực lực bản thân.

Có thể sau này tiểu Bạch sẽ trở thành một đầu ma thú siêu cấp không giống bình thường.

Bất quá, ngẫm đi ngẫm lại, Hàn Phong phát hiện ra Tiểu Bạch vốn không bình thường, chỉ ít Tiểu Bạch hơn hẳn các ma thú bình thường khác ở chỗ sở hữu trí tuệ không kém hơn so với nhân loại bao nhiêu, điều này đối với ma thú mà nói quả thực vô cùng hiếm thấy.

Cho dù là Cửu U Bạch Hổ trưởng thành năm xưa cũng không có trí tuệ cao như Tiểu Bạch, bằng không đã không nhầm lẫn coi Hàn Phong như địch nhân, một đường truy sát.

Cuối cùng lại đồng quy vu tận với đầu á long kia.

Lúc này, Hàn Phong đột nhiên hiểu kỳ, Tiểu Bạch rốt cuộc là kết quả của loại ma thú nào kết hợp với Cửu U Bạch Hổ.

Chỉ là, Hàn Phong cũng biết, vấn đề này chỉ sợ rất khó tìm được đáp án.

...

Sau đại chiến, những minh hữu tứ các và Thánh Lam Tông vẫn chưa rời đi, ngược lại trực tiếp tạm thời nghỉ ngơi tại Huyền Thiên Tông.

Hàn Phong tự nhiên hiểu rõ ràng ý đồ bọn họ lưu lại.

Dù sao trước khi kết minh, Hàn Phong đã đồng ý rất nhiều điều kiện, chỉ sợ bọn họ lưu lại không muốn rời đi, tất nhiên chính là vì muốn hẳn thực hiện những điều kiện này.

Đối với hành động của bọn họ, Hàn Phong không hề có ý nghĩ phản cảm nào.

Trước không nói đây là những điều kiện đã được đàm phán cẩn thận, Hàn Phong không hề có bất cứ lý do nào cự tuyệt.

Huống chi, lần này hẳn thất tung một thời gian, những thế lực này dưới tiền đề không hề nhận trước được chỗ tốt nào, vẫn như cũ phái một bộ phận lực lượng tới đây trợ giúp.

Chỉ cần nghĩa cử này, Hàn Phong tự nhiên vui vẻ, trong đoạn thời gian kế tiếp, càng tận lực dành phần lớn thời gian để luyện chế đan dược cho bọn họ.

- Phù...

Thở phào một hơi, tròn thời gian hai tháng, Hàn Phong rốt cuộc rời khỏi phòng luyện đan, mà đi theo phía sau hẳn còn có Trầm Ngọc cũng về mặt uể oải bất kham.

Nhìn bộ dáng mệt mỏi không buồn nhắc tay nhắc chân của nàng, Hàn Phong mười phần thương yêu xoa nhẹ đầu nàng, ôn nhu nói:

- Một chết đúng không!

Nghe vậy, Trầm Ngọc lắc đầu, nở nụ cười vui vẻ, nhẹ giọng nói:

- Hoàn hảo, có thể ra sức làm việc vì tông môn, trong lòng ta rất cao hứng!

Kỳ thực, trong lòng Trầm Ngọc còn có một câu chưa nói, đó chính là có thể giúp được Hàn Phong cái gì đó, trong lòng nàng luôn luôn vui vẻ cao hứng.

Nghe được Trầm Ngọc nói như thế, Hàn Phong chỉ cười cười, đáp lại:

- Được rồi! Biết tâm ý nha đầu người, nhìn sắc mặt kém như vậy, hai tháng vừa rồi cực khổ rồi, mau mau trở về phòng nghỉ ngơi đi!

Trầm Ngọc nghe lời nói tràn ngập ấm áp của Hàn Phong, trong lòng cảm thấy vô cùng ngọt ngào, có lẽ thực sự cảm thấy quá mệt mỏi, vì vậy Trầm Ngọc thoáng nói vài câu với Hàn Phong, rời khỏi phòng luyện đan, trở về phòng nghỉ ngơi của chính mình.

Không thể không nói, trình độ luyện đan của Trầm Ngọc hiện tại đã tiến bộ không ít.

Trải qua hai tháng liên tục trong phòng luyện đan, trợ giúp Hàn Phong phân phối dược liệu, lại có Hàn Phong tự mình một bên đốc lòng chỉ điểm, hiện tại Trầm Ngọc cách cảnh giới đại sư luyện đan chỉ còn một bước nhỏ.

Hàn Phong tin tưởng, chỉ cần cho Trầm Ngọc một đoạn thời gian thôi luyện, nàng rất nhanh liền trở thành một đại sư luyện đan chân chính. Đương nhiên có sự trợ giúp của hắn thì thời gian sẽ rút ngắn đi nhiều, dù sao thiên phú của Trầm Ngọc quả thực tốt nhất hắn từng thấy.

Thậm chí ngay cả hắn cũng tự than thở không bằng.

Có thể nói, Hàn Phong vô cùng kỳ vọng đối với Trầm Ngọc, có lẽ, vị đại sư luyện đan duy nhất trong nghìn năm trở lại đây sẽ xuất hiện trong Huyền Thiên Tông.

Đương nhiên, những điều này chỉ là mong đợi trong lòng Hàn Phong, hắn không nói lời nào với Trầm Ngọc, chỉ vì lo lắng Trầm Ngọc sẽ có quá nhiều áp lực.

Thời gian hai tháng, Hàn Phong cuối cùng cũng hoàn thành luyện chế số lượng đan dược tứ các và Thánh Lam Tông cần.

Nguyên bản cũng không cần nhiều như vậy, thế nhưng để tạ ơn những thế lực này đã đại nghĩa bang trợ, Hàn Phong mới tốn nhiều thời gian hơn, thậm chí dùng tới một ít tài liệu của Huyền Thiên Tông, thay bọn họ luyện chế rất nhiều đan dược giá trị tương đối cao.

Hàn Phong làm như vậy, ngược lại không phải chỉ đơn giản là để báo đáp bọn họ trọng nghĩa tương trợ trước đó.

Kỳ thực, còn có một phần chính là tiến thêm một bước thúc đẩy những thế lực này tăng thêm lực ngưng tụ, dù sao bởi vì sự xuất hiện của Diệt Hoàng trước đó, lại biểu hiện thực lực vô cùng cường đại, Hàn Phong cũng vì lo lắng điểm này, có thể dẫn tới trong liên minh xuất hiện thanh âm không hài hòa.

Điều này quả thực Hàn Phong rất không muốn nhìn thấy, bởi vậy Hàn Phong mới tiêu phí trả giá lớn như vậy.

Mà đúng như Hàn Phong suy nghĩ, khi những tứ các và Thánh Lam Tông nhận được đan dược vào tay, cả đám đều nhiều hơn một phần tiểu ý, đối với việc Hàn Phong ra tay rộng rãi càng khen không dứt miệng.

Nhìn theo những người này thỏa mãn trở về, trong lòng Hàn Phong chỉ cười cười, kỳ thực bộ phận tài liệu lấy ra từ Huyền Thiên Tông, tuy rằng nhìn bên ngoài mười phần trân quý, thế nhưng trong đầu Hàn Phong có nhiều hơn kiến thức bốn trăm năm, lại thêm kinh nghiệm nuôi dưỡng dược thảo của Lão dược sư mấy năm nay, những dược liệu tưởng chừng vô cùng trân quý, trong con mắt của Hàn Phong cũng chỉ là tương đối giá trị một chút mà thôi.

Dùng những thứ rất không đáng giá đối với chính mình có thể đổi lấy tình cảm của các thế lực nhất lưu, bút buôn bán này rõ ràng vô cùng có lời.

Tiến các thể lực nhất lưu rồi đi, Huyền Thiên Tông cũng coi như triệt để bình tĩnh trở lại.

Ngũ đại tông môn từ sau trận đại chiến vừa rồi, tựa hồ đã minh bạch thực lực của Huyền Thiên Tông hiện tại, hơn nữa ngũ đại tông môn đại thương nguyên khí, thậm chí tông chủ Thủy Thần Tông và Hư Linh Tông còn ngã xuống trong trận đại chiến, ba tông môn khác đều tổn thất một nhóm đệ tử tinh nhuệ nhất và trưởng lão Thiên giai.

Đã kích bực này đối với ngũ đại tông môn mà nói, không cần nghi ngờ vô cùng trầm trọng.

Có thể là bởi vì nguyên nhân tổn thất sau đại chiến, môn phái hơi có chút yếu thế trong ngũ đại tông môn đều phải đối mặt với nguy cơ lưu lạc thành thể lực nhị lưu.

Bởi vậy, điều cần thiết nhất đối với bọn họ hiện tại chính là nghỉ ngơi lấy lại sức, đồng thời cũng phải phòng bị những thể lực khác xung quanh đánh lên.

Dù sao ngũ đại tông môn thực lực cường đại trước đây không thể tránh khỏi việc đắc tội với những thể lực khác.

Chỉ là những thể lực này e ngại thực lực của ngũ đại tông môn, tuy giận mà không dám nói gì, bởi vậy hiện tại có cơ hội tốt như vậy, những thể lực đã từng bị khinh thường chèn ép tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua.

Đương nhiên, đây không phải là chuyện mà Hàn Phong cần quan tâm.

Trong con mắt của hắn, bản thân ngũ đại tông môn không còn lực uy hiếp.

Bất quá, trải qua một hồi đại chiến, tuy rằng Huyền Thiên Tông cũng có tổn thất, thế nhưng về tổng thể không hề chạm tới gân cốt.

Thế nhưng, sau khi trải qua một trận đại chiến này, uy danh của Huyền Thiên Tông coi như triệt để đứng vững trên đại lục.

Tuy rằng lúc trước Huyền Thiên Tông lấy thực lực của chính mình đối kháng với Tinh Hải Các và thập đại tông môn.

Nhưng dù sao những tông môn này chỉ là một ít tông môn nhị tam lưu mà thôi.

Trong con mắt của các thể lực lớn chân chính, tuyệt đối không đủ sức khiến bọn họ e ngại. Bởi vậy, mặc dù cuối cùng Huyền Thiên Tông đã chiến thắng, nhưng tối đa chỉ khiến người khác thoáng kinh ngạc đối với năng lực của Huyền Thiên Tông, còn chưa chân chính để trong lòng.

Nhưng lúc này ngũ đại tông môn liên thủ xuất kích, tình huống hoàn toàn không giống trước.

Như Âm Ma Tông trong ngũ đại tông môn, tùy tiện lấy ra một người cũng không phải là loại thể lực như Tinh Hải Các có thể đánh đồng.

Mà cùng với ngũ đại tông môn còn có Trọng tài giả khiến rất nhiều thể lực khắp đại lục phải khiếp sợ tới hỗ trợ.

Sự bá đạo của cái tên Trọng tài giả, chỉ sợ trên toàn bộ đại lục này, không người nào không biết, không người nào không hiểu.

Đối mặt với một liên quân to lớn như vậy, bất cứ thể lực nào đi nữa cũng phải hạ thấp cái đầu.

Bất quá, ngay lúc mọi người đều nghĩ Huyền Thiên Tông nhất định bị tiêu diệt, hoàn toàn không ngờ tới Hàn Phong có thể lấy năng lực của chính mình, đồng thời liên hệ với tứ các và Thánh Lam Tông, để bọn họ gia nhập vào trận đại chiến này, làm đồng minh với Huyền Thiên Tông.

Cuối cùng còn thêm vào sự tiếp viện của hoàng thất và Hàn gia.

Trong lúc nhất thời, địa vị của Huyền Thiên Tông trong con mắt mọi người đã xảy ra biến hóa cực lớn.

Không kể tới thực lực, chỉ cần việc Huyền Thiên Tông có thể thỉnh được tứ các và Thánh Lam Tông, đều là những thể lực nhất lưu chân chính, chỉ riêng phần năng lực này đã đủ chứng minh tất cả.

Cũng chính vì trận đại chiến này đã khiến cho ba chữ Huyền Thiên Tông truyền khắp Thiên Tinh đế quốc, thậm chí ngay cả một ít quốc gia khác xung quanh cũng đều nghe thấy.

Đối với tình huống phát triển vừa qua, Hàn Phong và Huyền Cơ Tử tự nhiên vui vẻ, dù sao có danh tiếng như vậy, đoạn thời gian trong tương lai có thể giảm thiểu không ít phiền phức.

Chỉ ít đám người nhị tam lưu không dám đơn giản tới trêu chọc Huyền Thiên Tông.

Chỉ là, Hàn Phong biết, tại lúc danh tiếng Huyền Thiên Tông vang vọng, nguy cơ tiềm ẩn cực lớn vẫn không hề biến mất.

Nguy cơ này tự nhiên đến từ đám người Trọng tài giả Diệt Hoàng kia.

Hôm nay Hàn Phong một mình một người ngồi dưới chân núi, giống như đang suy tư đối sách.

Mà không biết từ lúc nào, Lý Thần mang theo hồ lô rượu không lúc nào rời khỏi người bước tới bên cạnh Hàn Phong.

Nhìn bộ dáng nhú mảy suy tư của Hàn Phong, Lý Thần đầu tiên là nhắc hồ lô hung hăng nhấp một ngụm rượu lớn rồi mới mở miệng nói:

- Hàn tiểu tử, người đang suy nghĩ cái gì, mấy ngày nay luôn thấy người mặt ủ mảy chau.

Thấy Lý Thần xuất hiện, Hàn Phong sững sốt, không khỏi nghi vấn hỏi:

- Làm sao vậy? Lẽ nào người chạy tới quan tâm ta?

Hàn Phong nói lời này khiến Lý Thần tức giận tới mức dựng ngược râu mép, có chút không thèm để ý đáp lại:

- Tiểu tử người, không thể nói vài câu tốt đẹp với lão nhân ta sao? Tốt xấu ta cũng là cường giả Thiên giai ngũ phẩm nha!

- Xấu hổ, ta chính là như vậy, hơn nữa ta dám nói, người hiện tại khẳng định không đánh lại ta!

Hàn Phong không một chút lưu lại mặt mũi đáp lời.

- Khụ khụ...

Hàn Phong nói nhất thời khiến Lý Thần ghen hòng ho sù sụ, hồi lâu mới khôi phục trở lại.

- Tiểu tử, vốn ta có lòng tốt tới nghĩ biện pháp thay người, dĩ nhiên dám nói như vậy tới ta, lão nhân ta đành phải đi vậy!

Hai con mắt Lý Thần trợn trừng nhìn Hàn Phong, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Hiển nhiên, hấn đối với những lời Hàn Phong phát ra còn canh cánh trong lòng.

Bất quá, Lý Thần nhất thời thu hút sự chú ý của Hàn Phong.

Thấy hiện tại Lý Thần xoay người rời đi, hấn liền vội vàng bật dậy, ngăn cản trước mặt Lý Thần, nghi hoặc hỏi:

- Người biết ta đang suy nghĩ cái gì?

- Ngoại trừ chuyện tình Diệt Hoàng, còn có chuyện gì khiến người lo lắng thành như vậy?

Lý Thần mở to đôi mắt của mình, rất coi thường hỏi ngược lại.

Hàn Phong nghe vậy, lại hỏi:

- Vậy người có biện pháp gì?

Lý Thần lé mắt nhìn Hàn Phong một chút, lúc này mới vênh váo tự đắc nói:

- Cho tiểu tử người kiêu ngạo, cuối cùng người cũng có lúc cầu tới ta!

Nghe lời nói của Lý Thần, Hàn Phong có chút dở khóc dở cười, tính tình của Lý Thần không khác gì một tiểu hài tử to đầu.

Bất quá, Hàn Phong không tính toán, không khỏi nhún nhường:

- Được rồi, coi như ta cầu xin người, vậy mong người nói cho ta biết!

Hắc hắc nở nụ cười hai tiếng, Lý Thần thỏa mãn nói:

- Tính người thức thời!

Dừng lại một chút, Lý Thần thần bí nói:

- Người không phải rất hiếu kỳ lai lịch của ta hay sao?

- Hử?

Hàn Phong có chút kinh ngạc, không rõ vì sao Lý Thần lại nói lời này.

Bất quá, đối với thân phận của Lý Thần, Hàn Phong luôn luôn hiếu kỳ mười phần, nhất là trải qua chuyện tình lúc trước, lòng hiếu kỳ này lại càng tăng thêm.

Nghe được Lý Thần nói như vậy, Hàn Phong tự nhiên muốn giải thích rõ ràng.

Mà lúc này Lý Thần mở miệng nói:

- Kỳ thực tông môn của ta, người có thể chưa từng nghe nói qua, ta nghĩ chuyện Diệt Hoàng xuất hiện, có thể sư môn của ta cho người chút trợ giúp!

Nghe được lời nói kinh người của Lý Thần, trong lòng Hàn Phong càng thêm hiếu kỳ hoài nghi.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

375. Chương 357: Sư Môn Lý Thần.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hai ngày sau, tại La Vận Thành biên cảnh phía nam Thiên Tinh đế quốc, có hai đạo thân ảnh di chuyển cực nhanh.

- Lý lão đầu, đã liên tục chạy hai ngày đường rồi, còn chưa tới hay sao?

Trong hai người, vị thiếu niên tuổi tác tương đối trẻ mở miệng hỏi.

Mà bên cạnh là vị lão giả cầm theo hồ lô rượu, bộ dáng cà lơ phát phơ hồi đáp:

- Tiểu tử người gấp cái gì? Ở đây đã là phạm vi thế lực tương ứng với sư môn của ta, một lúc nữa là có thể tới rồi.

Hai người chính là Hàn Phong và Lý Thần vừa mới trải qua một hồi đại chiến tại Huyền Nguyên Tông không lâu.

Trải qua một trận đánh này, Hàn Phong và Lý Thần suốt mấy tháng liền đều đề phòng nghiêm ngặt trong Huyền Thiên Tông, chính là vì phòng ngừa có người nhân cơ hội đánh lén.

Bất quá, thời gian trôi qua lâu như vậy vẫn chưa hề có người đến xâm phạm, Hàn Phong từ từ yên tâm, nương theo hai lần đại chiến vừa qua, uy danh của Huyền Thiên Tông ngày hôm nay sợ là không người nào không biết.

Đây cũng chính là nguyên nhân Hàn Phong yên tâm ra ngoài.

Cùng với Lý Thần liên tục chạy hai ngày đường, trong lòng Hàn Phong càng thêm nghi ngờ.

Địa hình xung quanh La Vận Thành hẳn cũng coi như rõ ràng. Theo như hắn biết, ở đây ngoại trừ một số thế lực không lớn ra, căn bản không hề nghe qua bất cứ tông môn nào khác có thực lực hùng hậu.

Thế nhưng lúc trước tại Huyền Thiên Tông, Lý Thần đã nói cho hắn, sư môn thần bí kia có thể giúp hắn nghĩ biện pháp đối phó với Diệt Hoàng. Nhưng Hàn Phong nghĩ muốn nổ đầu cũng không nghĩ ra được rốt cuộc muốn giúp đỡ thế nào.

Vô luận Hàn Phong có hỏi thăm thế nào đi nữa cũng thủy chung không moi ra được một điểm tin tức từng miệng Lý Thần.

Đối với mọi chuyện liên quan tới sư môn chính mình, Lý Thần có thể nói là thủ khẩu như bình, chưa hề lộ ra dù chỉ là nửa phần.

Hàn Phong chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn Lý Thần với vẻ mặt phớt lờ bên cạnh, bất quá sầu lo trong lòng thoáng bị hòa tan đi không ít, đồng thời đối với sư môn của Lý Thần vô cùng hiếu kỳ.

Năng lực của Diệt Hoàng, tin tưởng mọi người đều thấy rõ ràng.

Tin tưởng cho dù là toàn bộ tứ các cũng khó có thể tìm ra được một cường giả nào đó chống lại được.

Thế nhưng, dưới tình huống như vậy, Lý Thần dĩ nhiên nói sư môn của hắn có thể giúp đỡ Hàn Phong, điều này không thể không khiến Hàn Phong cảm thấy kinh ngạc.

Dù sao, chính là tồn tại cho dù là các thế lực nhất lưu như tứ các và Thánh Lam Tông cũng phải đau đầu không ngớt, Hàn Phong nghĩ không ra, Lý Thần rốt cuộc là xuất thân từ đâu.

Bất quá, thấy bộ dáng tự tin như thường của Lý Thần, trong lòng Hàn Phong ngược lại có vài phần chờ mong.

Nếu như Lý Thần không lừa hắn mà nói, có thể đây sẽ là cơ hội để xoay chuyển tình thế.

Huống chi, chuyện tình lớn như vậy, hắn biết bình thường Lý Thần có chút điên điên, thế nhưng tuyệt đối không lấy loại chuyện tình này ra để đùa giỡn với mình.

Hai người tiến vào La Vận Thành, Lý Thần dẫn theo Hàn Phong đi tới một tòa tửu lâu nhìn bề ngoài có vẻ như vô cùng bình thường.

- Người dẫn ta tới tửu lâu làm cái gì? Chẳng lẽ người đã uống hết rượu rồi sao?

Hàn Phong không giải thích được hỏi.

Mà Lý Thần bên cạnh lắc lắc hồ lô trong tay, nói:

- Một lúc nữa người sẽ biết!

Đối với bộ dáng thần thần bí bí của Lý Thần mấy ngày hôm nay, Hàn Phong cũng chỉ đành nghiến răng bỏ qua, lặng lẽ bước sang một góc ngồi xuống nghỉ ngơi, không nói thêm câu nào.

Không đến một hồi, Lý Thần cầm theo một hồ lô rượu đã tràn đầy, trên mặt mang theo tiểu ý nhàn nhạt. Đối với điều này, Hàn Phong chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Ngồi trước mặt Hàn Phong, Lý Thần thấy bộ dáng phiền muộn của hắn, lập tức cười nói:

- Hàn tiểu tử, yên tâm đi! Không phải ta không nói cho người chuyện tình sư môn, mà là ta đã rời khỏi sư môn mấy chục năm rồi, hiện tại trở về không biết còn giống như xưa hay không.

- Hử?

Hàn Phong nghe được câu trả lời của Lý Thần, trong lòng hiếu kỳ mười phần, đến tận cùng sư môn Lý Thần là dạng tồn tại như thế nào.

Trong đầu Hàn Phong không ngừng lục lọi ký ức, tìm kiếm tất cả các tông môn có liên quan.

Sau một hồi suy tư, vô số tư liệu rất nhiều tông môn hiện lên trong đầu hắn, sau đó lại bị hắn lần lượt loại bỏ, cuối cùng trong lòng Hàn Phong máy động, đột nhiên nghĩ tới một loại khả năng.

Mà ý niệm này vừa mới hiện ra trong đầu, trên mặt Hàn Phong tức thì biến đổi cổ quái, càng không ngừng càn quét qua lại trên người Lý Thần.

Bị Hàn Phong nhìn tới mức bất an, cuối cùng Lý Thần không nhịn được mở miệng cả giận nói:

- Tiểu tử, ngươi nhìn ta như vậy làm gì? Trên người ta có địa phương nào không đúng?

Nghe vậy, Hàn Phong lắc đầu, lại nói:

- Không phải trên người ngươi có địa phương nào không đúng, mà là toàn bộ thân thể ngươi ta không nhìn ra địa phương nào đúng!

Bị Hàn Phong chế nhạo như vậy, Lý Thần nhất thời chán nản, hung hăng nhấp một ngụm rượu thật lớn, không thèm để ý tới Hàn Phong.

Hai người cứ lẳng lặng ngồi như vậy, thẳng tới khi có một chủ quán thoát nhìn mười phần bình thường xuất hiện trước mặt hai người, lúc này mới đánh vỡ bầu không khí yên lặng.

Thấy người, ngay khi Hàn Phong còn chưa giải thích được tình huống, Lý Thần đã đưa tay trước mặt người kia, nhanh chóng khoa tay thành một loạt thủ thế kỳ lạ.

Sau đó, Hàn Phong liền phát hiện, nguyên bản vị chủ quán nhìn như vô cùng bình thường, một đôi con mắt nguyên bản khép hờ đột nhiên trợn to, từ trong mắt hắn tỏa ra quang mang sắc bén, hai mắt nhìn thẳng vào Lý Thần phía trước.

Bất quá, toàn bộ biến hóa trên người vị chủ quán xảy ra trong thời gian cực ngắn, chỉ một lần hô hấp vị chủ quán lại trở về bộ dáng ban đầu. Nếu như không phải Hàn Phong tỉ mỉ quan sát, chỉ sợ không một ai có thể chú ý tới biến hóa trên người vị chủ quán này.

Mà lúc này, chủ quán cũng lẳng yên quay về phía Lý Thần tạo một vài thủ thế quái dị, sau đó hai người hơi gạt đầu với nhau, cuối cùng vị chủ quán xoay người rời đi.

Toàn bộ quá trình hai người không hề phát ra nửa câu, thậm chí ngay cả giao lưu nhãn thần cũng chỉ trong nháy mắt.

Hàn Phong căn bản không rõ trong hồ lô Lý Thần rốt cuộc bán cái gì.

Bất quá, trong lòng hắn đã mơ hồ đoán ra, vị chủ quán vừa rời hắn là có liên hệ tương ứng với sư môn Lý Thần.

Ngay lúc trong lòng Hàn Phong âm thầm suy đoán, Lý Thần đã mở miệng giải thích nghi vấn trong lòng Hàn Phong.

- Người vừa rời chính là trung gian liên lạc với sư môn ta, không nghĩ ra nhiều năm trôi qua như vậy, nơi đây vẫn chưa hề có bất cứ biến hóa nào, một lúc nữa chỉ cần để hắn dẫn chúng ta đi liền rất nhanh tiến vào sư môn ta rồi!

Lý Thần nhàn nhàn nói.

Chỉ là Hàn Phong cực kỳ nhạy cảm phát hiện ra trong giọng nói của Lý Thần có ẩn chứa một tia ngữ khí kích động.

Mà lúc này Lý Thần cầm hồ lô rượu trong tay đưa lên miệng có hơi chút rung rung, hiển nhiên nội tâm của hắn không hề bình tĩnh như vẻ mặt bên ngoài.

Thấy bộ dáng này của Lý Thần, trong lòng Hàn Phong hiểu rõ, Lý Thần đối với sư môn của chính mình tất nhiên vô cùng hoài niệm.

Dù sao đã rời đi vài chục năm dài, hôm nay một lần nữa trở về chốn cũ, đổi thành bất cứ người nào cũng sẽ như vậy, thậm chí còn không bằng Lý Thần.

Lúc này Hàn Phong không nói gì, Lý Thần lại hưng hăng đổ một ngụm rượu vào trong miệng, một lần nữa bình phục kích động trong nội tâm, sau đó chậm rãi đứng dậy, quay đầu nói với Hàn Phong:

- Đi thôi, hiện tại chúng ta tới sư môn ta!

Lý Thần dẫn theo Hàn Phong vòng qua tiền thính tửu lâu, một đường giống như vô cùng quen thuộc bước tới sân rộng phía sau.

Mà lúc này, vị chủ quán đã sớm cung kính đứng chờ từ lâu.

Nhìn thấy Lý Thần và Hàn Phong tiến đến, tên chủ quán đầu tiên liếc nghi ngờ mắt quét nhìn Hàn Phong, sau đó mới một lần nữa chuyển ánh mắt đặt lên người Lý Thần.

- Không biết vị này xưng hô như thế nào? Vì sao lại biết được bí mật liên hệ chuyên dụng trong sư môn chúng ta, tại hạ chưa từng gặp qua lão tiên sinh!

Ngữ khí chủ quán có vẻ cảnh giác mười phần, hiển nhiên đối với vị lão giả xa lạ trước mắt đột nhiên xuất hiện lại hiểu được cách liên hệ chuyên dụng trong tông môn chính mình cảm thấy nghi hoặc không giải thích được.

Mà Lý Thần nghe được lời nói của chủ quán, cùng với bộ dáng cảnh giác của hắn, hơi lộ nụ cười khổ, lập tức nhàn nhạt nói:

- Không cần kinh ngạc, dù sao ta đã vài chục năm không trở về, người không nhận ra ta cũng là chuyện thường!

Dùng lại một chút, Lý Thần nói tiếp:

- Ta nhớ kỹ trước đây phụ trách nơi này chính là Hứa lão đầu, vì sao hiện tại đổi thành người?

- Hứa lão đầu?

Vị chủ quán nghe vậy, trong lòng cả kinh, trên mặt tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc, trong mắt nghi hoặc càng đậm.

Bất quá, lập tức nghĩ lại, Hứa lão đầu trong miệng lão giả này nói, chẳng lẽ là chỉ Hứa trưởng lão trong tông môn?

Vị chủ quán này còn nhớ rõ, vị Hứa trưởng lão luôn giữ bộ mặt nghiêm túc, năm đó cũng đã từng phụ trách chấp sự nơi này, mà sau khi Hứa trưởng lão đề thăng trở thành trưởng lão chính mình mới tiếp nhận chấp sự nơi đây.

Hơn nữa một hơi đảm nhận hai mươi năm, chủ quán từ thanh niên trẻ trung năm xưa đã chuyển biến trở thành nam tử trung niên.

Biểu hiện bên ngoài đây chỉ là một tòa tửu lâu bình thường, thế nhưng trên thực tế có rất ít người biết, đây là một nơi chuyên dụng dùng để liên hệ giữa các đệ tử tông môn.

Mà biết được những thủ thế kia, chỉ có người trong sư môn, người ngoài tuyệt đối không thể biết được.

Cũng chính vì vậy, tại lúc chủ quán nhìn thấy một vị lão giả chưa từng nhìn thấy qua, dĩ nhiên có thể biết được ám hiệu sư môn hắn, trong lòng ngạc nhiên khó có thể che giấu.

Nhưng lúc này, lão giả có thể biết được Hứa trưởng lão hai mươi năm trước từng làm chấp sự nơi đây, hơn nữa nghe ngữ khí, tựa hồ quan hệ với Hứa lão đầu tương đối thân thiết.

Điều này càng khiến chủ quán tăng thêm một phần nghi hoặc.

Vì vậy, chủ quán kinh nghi hỏi thăm:

- Không biết tôn tính đại danh tiền bối, lần này tới đây là có chuyện gì?

Nghe vậy, Lý Thần nhàn nhạt nói:

- Ta là Lý Thần, lấy tuổi tác của người hắn là không nhận biết được ta, bất quá ta và người cùng một sư môn, chỉ là lưu lãng bên ngoài đã nhiều năm, lúc này trở về là có chuyện muốn thương lượng với môn chủ!

- Này...

Chủ quán có hơi khó khăn nhìn Lý Thần.

Lý Thần thấy bộ dáng của hắn, tự nhiên hiểu được hắn lo lắng cái gì, suy nghĩ một chút, móc trong lòng một khối yêu bội, xòe tay đưa ra.

Chủ quán không rõ tiếp nhận yêu bội vừa nhìn, trên mặt nhất thời biến đổi, lập tức cung kính hai tay trả lại, vẻ mặt càng thêm cung kính nói:

- Tiền bối, xin đi theo ta, tại hạ sẽ dẫn đường cho tiền bối.

Lý Thần thấy thế, một lần nữa thu yêu bội trở lại, dẫn theo Hàn Phong đi sát theo phía sau chủ quán, một đường vòng vèo mấy cổng vòm.

Mà Hàn Phong từ đầu tới cuối không nói nửa câu, một mực chú ý mọi hành động của hai người.

Vừa thấy Lý Thần lấy ra một khối yêu bội, hắn tỉ mỉ liếc mắt ngắm nhìn, phát hiện có chút quen mắt.

Mà nghĩ đến biểu hiện của chủ quán khi nhìn thấy yêu bội của Lý Thần, Hàn Phong hiểu rõ, chỉ sợ địa vị của Lý Thần trong sư môn hẳn là không thấp.

Nhưng không biết vì sao trước đó hắn vẫn cam nguyện dừng lại tại Huyền Thiên Tông không rời đi.

...

Một đường theo chủ quán đi qua mấy chỗ rẽ, Hàn Phong mang theo hiếu kỳ cùng với Lý Thần đi tới một viện tử nằm bí mật trong rừng.

Hàn Phong quan sát bốn phía, cũng vô cùng kinh ngạc, không ngờ trong tòa tửu lâu tưởng chừng rất bình thường lại ẩn chứa một cánh rừng bí mật như vậy.

Nếu như không có vị chủ quán kia dẫn đường, tin tưởng bất kỳ ai cũng không thể phát hiện ra có cánh rừng này tồn tại.

Rất nhanh, chủ quán dừng lại tại một góc tương đối kỳ lạ trong cánh rừng.

Hàn Phong nhìn bốn phía xung quanh không còn đường đi, không khỏi cau mày. Lý Thần bên cạnh như nhìn ra được nghi hoặc của Hàn Phong, vì vậy mở miệng giải thích:

- Nơi này là truyền tống điểm nối liền với sư môn ta, chỉ cần thông qua truyền tống điểm này là có thể tiến vào sư môn ta!

- Truyền tống điểm?

Hàn Phong có chút kinh ngạc nói.

Lập tức, suy nghĩ lúc trước trong đầu Hàn Phong càng thêm được khẳng định, thẳng tới khi vị chủ quán trước mặt dùng một loại thủ pháp kỳ lạ đẩy đồng cổ đại trước mắt, để lộ một mảnh đất trống rộng chừng một trượng, trên mảnh đất trống là vô số đồ án phức tạp tỏa quang mang nhàn nhạt.

Thấy tình cảnh trước mắt, trong lòng Hàn Phong nhin không được nghi hoặc.

Mà lúc này Hàn Phong đã có thể xác định, sư môn của Lý Thần rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Hơi suy tư, Hàn Phong không nhin được nhìn sang Lý Thần bên cạnh, trên mặt hiện rõ vẻ kinh ngạc khó nhin.

Hắn từng suy đoán qua vô số loại khả năng, thế nhưng vẫn không thể nào liên hệ một chỗ giữa Lý Thần với tông môn trong đầu hắn.

Nguyên lai, lão đầu suốt ngày điên điên khùng khùng này dĩ nhiên đến từ Thiên Môn, một tông môn thần bí nhất trên đại lục.

Một tông môn thần bí nội tình thâm hậu mấy nghìn năm, nhưng lại mười phần điệu thấp, Hàn Phong từng có tiếp xúc, cũng chính là Lý Ngọc tham gia Thiên thánh đại hội vài năm trước.

Ngay lúc đó, Lý Ngọc xác thực đã để lại cho hần ấn tượng cực kỳ khắc sâu, nếu như không phải lần đó có Hàn Phong tham gia, tin tưởng quán quân cuối cùng không thể thoát khỏi tay Lý Ngọc.

Hơn nữa, theo như Hàn Phong biết được, trong các kỳ Thiên thánh đại hội trước đó, tuy rằng mỗi lần Thiên Môn chỉ phái ra một đệ tử duy nhất, thế nhưng số lần đoạt được quán quân lại vượt xa các tông môn khác.

Bởi vậy có thể thấy được, thực lực của Thiên Môn xác thực không phải môn phái nhất lưu thông thường có thể so sánh.

Thấy bộ dáng bình tĩnh đại ngộ của Hàn Phong, Lý Thần có chút ngoài ý muốn, bất quá nếu như đã bị Hàn Phong nhìn ra, Lý Thần cũng không dự định giấu diếm thêm, dù sao đi nữa hiện tại không nói, một lúc nữa đối phương cũng sẽ rõ ràng.

Vì vậy, Lý Thần trực tiếp mở miệng, nói:

- Nhìn bộ dáng người, hần là đã đoán ra được rồi!

- Ta cũng nhìn truyền tống trận này mới liên tưởng đến, thực không nghĩ tới, lão già điên điên khùng khùng người dĩ nhiên xuất thân từ Thiên Môn!

Hàn Phong cũng có chút kinh ngạc nói.

Lý Thần nghe vậy, không khỏi bĩu môi, bất mãn nói:

- Người nói gì vậy, vì sao ta lại không thể đến từ Thiên Môn, ta nói cho người, năm đó địa vị của ta tại Thiên Môn chính là một trong lục đại trưởng lão, thế nào, dọa giật mình đúng không!

Không thể không nói, lời tự ngạo của Lý Thần xác thực khiến Hàn Phong kinh ngạc giật nảy mình, bất quá suy tư một chút, hần liền cẩn thận đánh giá, năm đó Lý Thần đã là cường giả Thiên giai ngũ phẩm, lấy thực lực của hần, trở thành trưởng lão Thiên Môn tựa hồ không phải là chuyện không thể.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

376. Chương 358: Sư Môn Thần Bí.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Chỉ là, cũng không biết vì sao vị trưởng lão Thiên Môn đây lại phiêu bạt bên ngoài mấy chục năm dài chưa từng trở về.

Hàn Phong hỏi nghi hoặc này, ai ngờ Lý Thần không thèm để ý vừa uống rượu vừa nói:

- Quy củ trong tông môn nhiều như vậy, ta ở bên ngoài mới tiêu sái tự tại.

Nghe vậy, Hàn Phong liền bình tĩnh, lấy tính tình của Lý Thần, xác thực có chút không hợp với Thiên Môn, dù sao Hàn Phong đã từng nhiều lần suy đoán, thủy chung không hề có nguyên nhân liên hệ hần và Thiên Môn vào một chỗ.

Mà chủ quán đang chuẩn bị mở truyền tống trận phía trước, khi nghe được thanh âm đỉnh đặc của Lý Thần, nhất là lời vừa mới phát ra, chỉ có thể cười khổ không nói.

Lập tức, trong lòng càng thêm nghi hoặc địa vị của lão giả này trong Thiên Môn đến tột cùng là như thế nào.

Bất quá, hần chỉ là một người phụ trách tiếp đãi các đệ tử ra ngoài và khác nhân bên ngoài, hiểu rõ đây không phải là chuyện mà hần có thể tùy ý hỏi thăm.

Sau một hồi chuẩn bị, lúc này vị chủ quán mới quay đầu lại nói:

- Truyền tống trận đã mở, tiền bối và vị tiểu hữu này, xin theo ta vào!

Hai người Hàn Phong nghe vậy, cũng không nói nhiều, đi theo phía sau chủ quán, tiến vào trong truyền tống trận.

Đây là lần đầu tiên Hàn Phong tiếp xúc với thứ thần kỳ này.

Loại truyền tống trận này quả thực vô cùng hiếm thấy trên khắp đại lục, hơn nữa theo hiểu biết của Hàn Phong, truyền tống trận không phải do con người chế tạo ra, mà chính là do thời điểm viễn cổ lưu truyền đến nay.

Mà trên toàn bộ đại lục, số lượng truyền tống trận vô cùng ít ỏi, trong ấn tượng của Hàn Phong, tựa hồ ghi chép về truyền tống trận trên đại lục không nhiều.

Vì vậy Hàn Phong biết được truyền tống trận này nối liền với Thiên Môn cũng là do kiếp trước trong một lần ngẫu nhiên từng nghe nói qua.

Cũng là vì như vậy, vừa rồi Hàn Phong vừa nhìn thấy truyền tống trận mới có thể lập tức liên tưởng tới tông môn thần bí cổ lão Thiên Môn này.

Mang theo vài phần hiếu kỳ, Hàn Phong đã bước vào trong đồ án không ngừng tỏa ra quang mang nhàn nhạt.

Tại lúc chủ quán đánh vào thủ thế, quang mang truyền tống trận càng lúc càng thịnh, cuối cùng, hoàn toàn bao phủ ba người vào bên trong.

Một trận quang mang chớp động, Hàn Phong chỉ cảm thấy không gian xung quanh đột nhiên vặn vẹo, mà một cỗ áp lực nặng nề khiến hắn hít thở không thông xuất hiện.

Bất quá, không chờ Hàn Phong kịp phản ứng, cỗ áp lực khiến hít thở không thông kia đã biến mất không còn bóng dáng.

Mà quang mang màu trắng xung quanh cũng đồng thời biến mất.

Lúc này, quang mang màu trắng biến mất, hoàn cảnh xung quanh đã hoàn toàn thay đổi.

Hàn Phong có chút kinh ngạc nhìn tất cả xung quanh, phiến rừng xanh mượt trước đó đã không còn tung tích.

Mà lúc này hiện ra trước mắt hắn chính là một ngọn núi nguy nga tráng lệ, tiên khí dày đặc vờn quanh.

Trong mơ hồ, Hàn Phong có thể thấy được trên ngọn núi kia có một tòa kiến trúc cổ phác to lớn, tọa lạc sừng sững. Hắn biết, nơi đó chính là Thiên Môn trong truyền thuyết.

Lúc này, trong lòng Hàn Phong thoáng có chút hiếu kỳ, Thiên Môn đã truyền thừa mấy nghìn năm, luôn luôn điệu thấp, rất ít khi xuất hiện trong mắt người đời, bởi vậy thế nhân đối với Thiên Môn chưa bao giờ giảm hiếu kỳ suy đoán.

Mà hiện tại chính mình có thể tiến vào trong Thiên Môn, Hàn Phong tự nhiên hiếu kỳ không gì sánh được, hắn ngược lại muốn nhìn, Thiên Môn trong truyền thuyết rốt cuộc là loại tồn tại như thế nào.

Ngay lúc Hàn Phong tràn ngập hiếu kỳ, Lý Thần đột nhiên than nhẹ một tiếng.

Hàn Phong quay đầu, hiện lúc này trên mặt Lý Thần thiếu đi vẻ khôi hài thường ngày, chỉ còn lại kích động và hoài niệm.

Hiểu rõ tâm tình Lý Thần, Hàn Phong không nói thêm câu gì, dưới sự chỉ dẫn của chủ quán, Hàn Phong và Lý Thần rất nhanh tiến về phía ngọn núi.

Kỳ thực chủ quán vốn không cần phải tới đây, thế nhưng bởi vì thân phận của Lý Thần vô cùng cổ quái, để an toàn, hắn không thể làm gì khác hơn là tự mình dẫn theo hai người tiến lên ngọn núi.

Dọc theo đường đi, Hàn Phong không thấy người nào, thậm chí ngay cả vài đệ tử thủ vệ sơn môn cũng chưa từng xuất hiện, trong lòng không khỏi hoảng sợ hoài nghi.

Rất nhanh, Hàn Phong và Lý Thần đã tiến vào ngọn núi.

Nhìn tòa kiến trúc to lớn cổ phác hơi khác phong cách đại lục hiện tại, Hàn Phong nhìn không được cảm thán.

Thiên Môn không hổ là môn phái từng sừng sững mấy nghìn năm, chỉ cần khí thế của tòa kiến trúc này thể hiện ra đã không phải những tông môn bình thường có thể so sánh.

Không trải qua thời gian lắng đọng, tuyệt đối không thể ngưng tụ khí thế như vậy.

Mà lúc này Hàn Phong vô cùng trầm lặng, Lý Thần bên cạnh từ lúc tới đây, hoàn toàn thay đổi bộ dáng trước kia, dọc theo đường đi có vẻ bình tĩnh dị thường.

Thế nhưng Hàn Phong hiểu nội tâm của hắn, lúc này tất nhiên không tránh khỏi cảm khái.

Sau một lúc lâu, vị chủ quán kia đã dẫn theo hai người tiến vào trong thiên đình, sau một hồi phân phó, chủ quán nhanh chóng rời đi, nghĩ muốn thông báo cho người trong Thiên Môn.

Lý Thần và Hàn Phong lặng lẽ ngồi chờ trên đại điện, hai người đều không mở miệng nói câu nào.

Hàn Phong đã lấy lại tinh thần trong hiếu kỳ và kinh ngạc ban đầu, lúc này trong đầu hắn liên tục hồi tưởng lại những lời nói ban đầu với hắn.

Hắn vô cùng rõ ràng mục đích Lý Thần dẫn mình tới đây.

Nguyên bản Lý Thần nói, sư môn của hắn có thể nghĩ biện pháp giúp Hàn Phong đối phó Diệt Hoàng, và nguyên bản Hàn Phong ôm thái độ nửa tin nửa ngờ.

Bất quá, tại lúc biết được sư môn Lý Thần dĩ nhiên chính là Thiên Môn trong truyền thuyết, Hàn Phong đã tin tưởng, nếu như Thiên Môn chịu ra tay tương trợ, như vậy đối phó với Trọng tài giả Diệt Hoàng, tựa hồ không phải là chuyện quá khó khăn.

Dù sao đối với uy danh Thiên Môn, Hàn Phong vô cùng rõ ràng, nhất là Lý Thần ở chung lâu như vậy, cộng thêm ấn tượng đối với Lý Ngọc trước đó, Hàn Phong đã có chút phán đoán sơ bộ đối với thực lực Thiên Môn.

Ngay lúc Hàn Phong và Lý Thần đều tự suy nghĩ chuyện của chính mình, Hàn Phong cảm giác được một đạo khí tức cường đại nhanh chóng tiếp cận hai người bọn họ.

Chốc lát sau, trong thiên đình đã nhiều hơn một vị lão giả mặc trường sam màu trắng, lông mày trắng, bộ dáng tiên phong đạo cốt.

Lúc lão giả xuất hiện, đôi con mắt hơi lộ vẻ vẫn đục không hề rời khỏi người Lý Thần.

Mà lúc này, khi Lý Thần nhìn thấy lão giả xuất hiện, trên mặt rõ ràng hiện lên một tia kích động, chỉ là rất nhanh liền bị hắn ẩn dấu đi.

Thiên đình lâm vào trầm mặc ngắn ngủi. Hàn Phong lặng lẽ ngồi một bên, không nói thêm lời nào, chỉ là ánh mắt không ngừng đảo qua quan sát Lý Thần và lão giả.

Thẳng một lúc lâu, lão giả mới phản ứng lại, rốt cuộc thở dài một hơi, ngữ khí có chút thổn thức than thở:

- Đã bao nhiêu năm! Huynh rốt cuộc trở về!

Nghe được lão giả nói, Lý Thần nở nụ cười khổ sấp, có chút phiền muộn nói:

- Sư đệ, đã lâu không gặp rồi!

- Ha ha! Khó có được huynh còn nhớ rõ vị sư đệ này, năm đó khi huynh rời đi, ta và vị tiểu hữu bên cạnh cũng chỉ tương đương, thời gian trôi qua thực sự quá nhanh!

Trên mặt lão giả lộ ra biểu tình phiền muộn nói.

Mà lúc này, lão giả quay đầu mỉm cười nhìn Hàn Phong, khách khí nói:

- Vị này chắc là Hàn Phong tiểu hữu đến từ Huyền Thiên Tông, thực sự là thiếu niên anh hùng!

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

377. Chương 359: Môn Chủ Thiên Môn.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Lời nói của lão khiến Hàn Phong có chút kinh ngạc.

Hắn không nghĩ tới vị lão giả trước mắt này, dĩ nhiên liếc mắt liền nhận ra được thân phận của chính mình.

Bất quá, Hàn Phong rất nhanh liền phản ứng kịp, nhìn thấy lão giả nói như vậy liền lập tức đứng dậy, khách khí ôm quyền đáp lễ nói:

- Tại hạ Hàn Phong, lần này mạo muội quấy rối, còn thỉnh tiền bối chớ trách.

Trải qua một phen quan sát tỉ mỉ, Hàn Phong phát hiện khí tức lão giả trước mắt sâu không thể đo lường, trong lúc nhấc tay nhấc chân, nhìn như vô cùng bình thường, thế nhưng Hàn Phong dựa vào thần thức cường đại có thể phát hiện được, mỗi một động tác của lão giả tựa hồ tuân theo một loại quy luật tự nhiên nào đó.

Loại cảm giác này khiến Hàn Phong cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

- Ha ha! Hàn phong tiểu hữu khách khí rồi, lần này nếu không có người, chỉ sợ vị sư huynh trốn nhà mấy chục năm của ta cũng sẽ không trở về, nói đến ta còn phải cảm tạ người mới đứng!

Hiển nhiên tâm tình của lão giả rất tốt, ha ha cười to nói.

Chỉ là, lời nói của lão giả khiến Hàn Phong có chút cổ quái.

Từ trong lời nói của hắn, Hàn Phong cũng hơi chút lý giải, thân phận của Lý Thần hẳn là sư huynh của lão giả trước mắt.

Thế nhưng ngữ khí của hắn, ngược lại càng giống như sư huynh của Lý Thần.

Nhưng lập tức nghĩ tới tính cách của Lý Thần, cũng không quá mức kỳ lạ.

Mà lúc này, lão giả một lần nữa mở miệng nói:

- Đã quên giới thiệu chính mình rồi, lão phủ chính là môn chủ Thiên Môn đời một trăm hai mươi tám Lý Duệ!

Môn chủ?

Nghe được Lý Duệ nói, trong lòng Hàn Phong cũng không nhịn được khiếp sợ.

Không nghĩ tới, vị lão giả hòa ái dễ dàng trước mắt dĩ nhiên là môn chủ Thiên Môn.

Vậy sư huynh Lý Thần của hắn, thân phận chẳng phải là?

Thấy biểu tình kinh ngạc trên mặt Hàn Phong, Lý Thần bên cạnh tựa hồ đã bình ổn tâm tình kích động trong lòng, lúc này hơi đắc ý nói:

- Tiểu tử, người hiện tại cũng biết thân phận của ta, nhìn xem sau này người còn dám không nghe lời!

Hàn Phong nghe vậy, chỉ lơ đãng liếc mắt nhìn Lý Thần một lượt, không nói thêm câu nào, chỉ là biểu tình coi thường không chút sót lại hoàn toàn rơi vào tầm nhìn của Lý Thần, nhất thời kích động Lý Thần tức giận không nhẹ.

Ngược lại Lý Duệ bên cạnh nhìn bộ dáng quái dị của Lý Thần, chỉ đành thở dài bất đắc dĩ, lập tức nói:

- Sư huynh, người vẫn cà lơ phất phơ như vậy, thảo nào năm đó...

Lý Duệ chỉ nói tới đây liền dừng lại không nói thêm, nhưng Lý Thần vừa nghe có chút không thêm để ý nói:

- Ta chính là như vậy, đời này dừng nghĩ ta sửa lại, năm đó môn thủ cũng không thích tính tình của ta, ném ta ra bên ngoài, thực không biết hẳn làm như vậy đúng ý ta, đỡ phải ở lại trong tông môn, suốt ngày bị điều khí môn quy gì đó khó dễ!

Đối mặt với thái độ chẳng thêm để ý của Lý Thần, Lý Duệ thân làm môn chủ cũng không biết nên làm như thế nào cho tốt, mà vị sư huynh rời khỏi tông môn nhiều năm này, hẳn quen thuộc rõ ràng.

Năm đó, khi hẳn mới chỉ là một mao đầu tiểu tử, Lý Thần đã là một cường giả Thiên giai, chỉ nói riêng thiên phú tại toàn bộ Thiên Môn được coi như vô cùng nổi tiếng.

Mà môn chủ và các trưởng lão năm đó cũng kỳ vọng cực cao đối với Lý Thần, đồng thời còn có ý định lên kế hoạch bồi dưỡng trở thành môn chủ kế nhiệm đời tiếp theo.

Đáng tiếc mặc dù một thân thiên phú của sư huynh vô cùng tốt, nhưng tính tình quá mức lười nhác, hơi một chút là dạo chơi nhân gian, nói không dễ nghe chính là cà lơ phất phơ không nghiêm túc.

Thiên Môn từng sống mấy nghìn năm qua chưa hề suy nhược, hiển nhiên trong môn có một bộ môn quy cực kỳ nghiêm.

Thế nhưng bộ môn quy này đối với Lý Thần mà nói không khác gì ác mộng.

Vô luận là môn chủ hay các trưởng lão răn dạy nhiều điều thế nào đi nữa, Lý Thần thủy chung không thể tuân thủ, cuối cùng bất đắc dĩ, tuy rằng môn chủ cố tình thiên vị Lý Thần, thế nhưng bên dưới có nhiều đệ tử nhìn lên như vậy, nếu như Lý Thần làm sai không nghiêm phạt, sau này chỉ sợ Thiên Môn sẽ rối loạn.

Cuối cùng, xét thấy Lý Thần vi phạm môn quy, ngay lúc đó môn chủ và các trưởng lão thương nghị, quyết định tạm thời trục xuất Lý Thần khỏi Thiên Môn.

Tuy rằng vẫn bảo lưu thân phận đệ tử vòng ngoài, thế nhưng nếu không có môn chủ tự mình hạ lệnh, không thể một lần nữa trở về tông môn.

Kỳ thực đây cũng chính là biến tướng của việc trục xuất sư môn rồi.

Bất quá Lý Thần đối với quyết định của môn chủ và các trưởng lão không hề có chút oán hận nào.

Hắn tự nhiên biết rõ chính mình trước kia như thế nào, những lỗi mà bản thân vi phạm đã đủ để trục xuất mười lần trăm lần.

Nếu không phải có môn chủ và các vị trưởng lão liên tục che trở, hẳn há có thể tiếp tục ở lại Thiên Môn lâu như vậy.

Bất quá, tuy rằng bị hạn lệnh không thể đặt chân trở lại Thiên Môn, trong lòng Lý Thần cũng chỉ thoáng có chút thất lạc, nhưng càng nhiều hơn chính là vui vẻ sổ lồng.

Dù sao loại không khí trang nghiêm nặng nề trong Thiên Môn xác thực không hợp với loại người có tính cách như Lý Thần ở lại lâu dài.

Hồi tưởng lại những việc đã qua, Lý Thần và Lý Duệ đều cảm thấy thổn thức không ngớt.

Hàn Phong ở một bên thấy hai lão đầu một xấp dày tuổi tác cảm khái tại chỗ, trong lòng hơi có chút buồn cười.

Mà lúc này, tình cách nguyên bản không câu thúc của Lý Thần để hẳn hồi phục lại tinh thần rất nhanh, vung tay lên, bắt đầu nói:

- Ta nói sư đệ, thế nào lần này ta trở về, người lại toàn nói chuyện trước kia!

Lý Duệ nghe vậy, chỉ hơi cười cười, lập tức quay đầu nói với Hàn Phong:

- Để tiểu hữu chê cười, không biết lần này tiểu hữu tới đây có chuyện gì?

Hàn Phong thấy Lý Duệ hỏi, cũng liếc mắt nhìn Lý Duệ, lập tức chỉnh lý suy nghĩ trong đầu, lần lượt kể lại chuyện tình Diệt Hoàng.

Trong quá trình Hàn Phong tự thuật, cũng rất tập trung chú ý biến hóa biểu tình trên mặt Lý Duệ.

Chỉ là, khiến Hàn Phong vô cùng kinh ngạc, từ đầu tới cuối, biểu tình của Lý Duệ vẫn luôn duy trì mỉm cười thần nhiên, không hề vì nội dung theo như lời Hàn Phong kể lại cảm thấy có bất cứ nghi hoặc hay kinh ngạc gì.

Phát hiện này càng khiến Hàn Phong thêm khẳng định, thực lực Thiên Môn sâu không thể đo lường.

Thực lực của Diệt Hoàng như thế nào, Hàn Phong đã tận mắt thấy rõ ràng, thế nhưng hiện nay nhìn môn chủ Lý Duệ nghe kể thực lực Diệt Hoàng, vẫn như cũ một bộ biểu tình bình tĩnh tự nhiên, hiển nhiên phía sau có lực lượng ẩn dấu để hắn không hề sợ hãi Diệt Hoàng.

Suy tư đến đây, Hàn Phong càng thêm tin tưởng lời nói Lý Thần lúc trước.

Sau một hồi tự thuật, Hàn Phong cũng nói rõ ý định của chính mình khi tới đây, hi vọng có sự trợ giúp của Thiên Môn, đối phó với Trọng tài giả.

Mà nghe được Hàn Phong mở miệng thỉnh cầu, Lý Duệ không lập tức có bất cứ biểu thị gì, mà chỉ trầm mặc một lúc, sau đó quay đầu sang nhìn Lý Thần đang ngồi bên cạnh, có chút cười khổ nói:

- Sư huynh, lẽ nào huynh đã quên tôn chỉ Thiên Môn chúng ta, không tham gia vào bất cứ tranh đấu nào giữa các thế lực trên đại lục?
- Điểm đây ta tự nhiên hiểu, ta không phải không có cách nào mới tới tìm người hay sao? Hiện tại người đã là môn chủ đứng đầu rồi, chẳng lẽ còn không thể quyết định?

Lý Thần không hề để ý nói.

Mà lời nói của Lý Thần khiến một môn chủ đứng đầu như Lý Duệ không ngừng lắc đầu cười khổ.

Phỏng chừng làm môn chủ nhiều năm như vậy, thường ngày lúc đối mặt với môn hạ đệ tử đều bảo trì bộ dáng uy nghiêm mười phần, mà ngày hôm nay phỏng chừng là ngày hắn cười nhiều nhất trong mấy chục năm qua, chỉ là cười đều là cười khổ.

- Sư huynh, ta tuy rằng làm môn chủ, thế nhưng không thể tự ý đưa ra quyết định thiếu suy nghĩ.

Dừng lại một chút, Lý Duệ phiền muộn nói:

- Sư huynh hiếm thấy trở về sư môn một lần, vậy mà đã làm khó sư đệ này!

Lý Thần nghe vậy, không khỏi tròng mắt, bất mãn đáp lại:

- Nói gì vậy, ai bảo người là sư đệ của ta, ta không đi phiền phức người vậy muốn phiền phức ai? Lẽ nào người hiện tại làm môn chủ rồi không nhận thức sư huynh nghèo túng ta?

Bị Lý Thần đáp trả lời này, trong lòng Lý Duệ dở khóc dở cười, hắn tự nhiên rõ ràng tính cách của sư huynh chính mình, vừa muốn nói cái gì đó.

Lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng hừ lạnh bất mãn, sau đó hai đạo thân ảnh chậm rãi bước đến.

Nghe tiếng hừ lạnh này, không biết vì sao, Lý Thần đột nhiên rung mình một cái, nguyên bản thân thể ngồi vô cùng bất nhã chợt trở nên cứng nhắc không gì sánh được.

Hàn Phong không hiểu ra sao nhìn Lý Thần biến hóa, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng túng quăn của Lý Thần bên cạnh, trên mặt tuy rằng không có bất cứ biến hóa gì, thế nhưng một tia tiểu ý khó có thể che giấu.

Theo đó hai đạo thân ảnh đi đến, Hàn Phong cũng thấy rõ diện mạo hai người.

Hai người đều ăn mặc có chút tương tự với Lý Duệ, đều là một thân áo bào trắng.

Chỉ là tỉ mỉ phân biệt, hoa văn trên y phục hai người này có vài điểm khác biệt so với Lý Duệ.

Nhìn tuổi tác hai người này, rõ ràng cao hơn rất nhiều so với Lý Thần và Lý Duệ.

Trong có có một lão giả khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn, thân hình hơi chút cao to, lúc này mở to hai con mắt, chăm tức nhìn vào Lý Thần ngồi nghiêm chỉnh phía trước, vẻ bất mãn trên mặt không chút bảo lưu hiện rõ trước mặt mọi người.

- Đồ hỗn trưởng nhà ngươi, dĩ nhiên không tôn kính môn chủ như vậy, ta xem ngươi càng sống càng chẳng ra gì!

Lão giả chống một cây quả trượng nhìn không ra rốt cuộc là làm từ vật liệu gì.

Nói xong lời cuối cùng, lão giả giơ quả trượng lên đỉnh đầu, một cơn đập xuống đầu Lý Thần.

Lý Thần thấy cử động của lão giả này, lập tức hoảng sợ thất sắc, vội vàng chuyển động thân hình, tránh thoát khỏi quả trượng của lão giả, vội vàng thối lui sang một góc.

Nhìn thấy Lý Thần né tránh, lão giả thực ra không hề tiếp tục truy kích, kỳ thực vừa rồi lão giả xuất thủ, Hàn Phong đứng nhìn một bên, một cơn lão giả đánh xuống, căn bản không hề dùng tới bất cứ đấu khí gì, chỉ đơn thuần là đe dọa Lý Thần.

Bất quá Hàn Phong lại bị hành động của hắn làm hồ đồ, không rõ lão giả vừa mới xuất hiện là ai, dĩ nhiên có thể khiến Lý Thần trời không sợ đất không sợ phải kinh hãi tới như vậy.

Mà lúc này, Lý Duệ một bên thấy thế, cũng vội vã nói:

- Mộc Tu trưởng lão, xin bớt giận, hiện tại ta đang tiếp đãi khách nhân, đừng làm cho khách nhân chê cười.

Mộc Tu nghe vậy, liền thu hồi quả trượng lại, đầu tiên thở phà phà trừng mắt liếc nhìn Lý Thần, lúc này mới cung kính nói với Lý Duệ:

- Lão phu đã thất lễ rồi, thỉnh môn chủ chớ trách tội!

- Vô phương! Ta đến giới thiệu cho các người một chút!

Lý Duệ cười nhẹ chỉ vào Hàn Phong nói:

- Vị này chính là anh hùng thiếu niên vang danh khắp đại lục thời gian gần đây, Hàn Phong tiểu hữu đến từ Huyền Thiên Tông!

Sau đó, Lý Duệ thay Hàn Phong giới thiệu nói:

- Vị này chính là Mộc Tu trưởng lão Thiên Môn ta, còn đây là Hỏa Đăng trưởng lão!

Hàn Phong nghe được lời giới thiệu của Lý Duệ, cũng ôm quyền khách khí đánh tiếng bắt chuyện.

Mà Hỏa Đăng trưởng lão chưa từng mở miệng, thân hình có hơi chút béo mập, lúc này mỉm cười, nếp nhăn trên khuôn mặt rung lên, lập tức nói:

- Nguyên lai vị này chính là Hàn Phong, lão phu nghe danh như sấm bên tai a!

...

Hàn Phong cũng không nghĩ tới, Thiên Môn hiện tại có biết đến mọi chuyện xảy ra trên đại lục.

Hôm nay xem ra mặc dù Thiên Môn thường ngày điệu thấp dị thường, thế nhưng không phải hoàn toàn ngăn cách với thế giới bên ngoài, đối với mọi chuyện xảy ra hiển nhiên cực kỳ quan tâm.

Nhìn thấy trên mặt Hỏa Đăng trưởng lão tràn đầy tiểu ý hài lòng, hiển nhiên Hàn Phong có thể đoán được trong lòng hắn tồn tại một tia tán thưởng.

Tuy rằng Hàn Phong không nghĩ cái gì, thế nhưng hắn biết được tốc độ tấn cấp của hắn quả thực khắp đại lục chưa hề xuất hiện qua, nhất là trước đó Huyền Thiên Tông liên tiếp tiêu diệt Tinh Hải Các và thập đại tông môn, đặc biệt Thủy Ma Tông dẫn đầu ngũ đại tông môn tới xâm phạm, hắn và Huyền Thiên Tông đã vang danh khắp đại lục.

Đối mặt với tình hình như vậy, Hàn Phong sớm có tâm lý chuẩn bị, ngược lại không có bao nhiêu ngoài dự liệu.

Bởi vậy, lúc này nghe được lời khen ngợi từ Hỏa Đăng trưởng lão, Hàn Phong liền khiêm tốn đáp:

- Hỏa Đăng trưởng lão quá khen rồi!

- Ha ha! Tiểu hữu không cần phải khiêm tốn như vậy, chỉ là người có thể để Lý Thần cam tâm tình nguyện đi theo bên cạnh người đã chứng minh năng lực của mình!

Mộc Tu trưởng lão trước đó còn giận dữ quát Lý Thần, lúc này đổi thành bộ dáng tươi cười nói tiếp, hoàn toàn không còn hình bóng nổi giận đùng đùng vừa rồi.

Sau một hồi nói chuyện với nhau, Mộc Tu trưởng lão lại mở miệng một lần nữa, khuôn mặt trịnh trọng nói:

- Mục đích tiểu hữu tới đây lão phu cũng biết được, thế nhưng xin thứ cho lão phu nói thẳng cự tuyệt, Thiên Môn chúng ta từ khi thành lập tới nay đã có lịch sử vài nghìn năm, mà trong mấy nghìn năm này, Thiên Môn không hề tham dự vào các cuộc tranh đấu trên đại lục mới có thể sừng sững không ngã tới hiện tại, hôm nay làm sao có thể vì một người Lý Thần mà phá hủy quy củ nghìn năm Thiên Môn!

Hàn Phong nghe vậy, tâm tình trầm xuống, mặc dù lúc biết được sư môn Lý Thần là Thiên Môn, trong lòng đối với điều này đã sớm có chút chuẩn bị.

Bất quá, tuy rằng hắn sớm đoán trước Thiên Môn sẽ cự tuyệt thỉnh cầu của hắn, nhưng cũng không nghĩ tới vị Mộc Tu trưởng lão này lại trực tiếp gọn gàng dứt khoát nói rõ từ chối như vậy.

Lời nói của Mộc Tu trưởng lão còn khiến những lý do chuẩn bị thuyết phục từ trước trong đầu Hàn Phong không thể phát ra thành lời.

Mà lúc này, Lý Thần đứng khép nép một bên tựa hồ đã hồi phục lại tinh thần sau một hồi mắng mỏ từ Mộc Tu trưởng lão, lại nghe được Mộc Tu trưởng lão thẳng thắn cự tuyệt, lập tức giúp đỡ Hàn Phong:

- Trưởng lão, chuyện này...

Ai biết, Lý Thần còn chưa nói xong, Mộc Tu trưởng lão lập tức hừ lạnh, tức giận nhìn chằm chằm Lý Thần, thở phà phà nói:

- Lý Thần người tốt lắm, năm đó phá hủy môn quy, môn chủ nhân từ, chỉ trục xuất người ra ngoài, mà không nghĩ tới hôm nay trở về, việc đầu tiên người nghĩ đến lại chính là muốn môn chủ theo người thay đổi môn quy.

Dừng lại, Mộc Tu trưởng lão tựa hồ càng nói càng tức giận, quả trứng trong tay không biết từ lúc nào đã giơ lên, chỉ vào Lý Thần cả giận nói:

- Ta nhìn người vài chục năm trôi qua, cái tình tình chết tiệt vẫn không hề thay đổi!

Tựa hồ rất sợ Mộc Tu trưởng lão, bị hắn lớn tiếng quát mắng, Lý Thần đường đường là một cường giả Thiên giai ngũ phẩm, thế nhưng không dám có bất cứ phản bác nào, chỉ là vẻ mặt đau khổ, xin giúp đỡ nhìn về phía Hàn Phong.

Đối với tính tình của Lý Thần, Hàn Phong tự nhiên hiểu rõ, lại nhìn thấy Lý Thần bình thường luôn đỉnh đạc, không sợ trời không sợ đất, dĩ nhiên trước mặt Mộc Tu trưởng lão biểu hiện bộ dáng hoàn toàn khác hẳn như vậy, trong lúc nhất thời cảm thấy thú vị không thôi.

Bất quá nghĩ lại, Lý Thần cũng là vì giúp đỡ hắn mới bị Mộc Tu trưởng lão răn dạy, nghĩ tới đây, Hàn Phong liền mở miệng thay Lý Thần giải vây nói:

- Mộc Tu trưởng lão không nên trách cứ Lý Thần, kỳ thực chuyện này biểu hiện bên ngoài chỉ là ân oán giữa Huyền Thiên Tông chúng ta và Trọng tài giả, thế nhưng kỳ thực có quan hệ tới sự an ổn toàn cục toàn bộ thế lực Thiên Tinh đế quốc, vì vậy ta mới có thể mạo muội cầu Lý Thần dẫn ta tới Thiên Môn, tìm kiếm trợ giúp!

Nghe vậy, trên mặt Mộc Tu trưởng lão hiện lên một tia kinh dị, thế nhưng hắn không hề mở miệng, đưa ánh mắt chuyển sang Lý Duệ đang ngồi bên cạnh.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

378. Chương 360: Thuyết Phục Thiên Môn.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Làm môn chủ, Lý Duệ tại Thiên Môn chính là người có quyền quyết định tuyệt đối, cho dù bồi phạm Lý Duệ trong sự môn còn thấp hơn so với Mộc Tu trưởng lão, nhưng Mộc Tu cũng không dám quá mức làm cản trước mắt hắn.

Bất quá, Lý Duệ đối với vị trưởng bồi Mộc Tu trưởng lão này mười phần tôn kính, không hề bởi vì thân phận của chính mình mà có ý nghĩ khác.

Mà lúc này thấy Mộc Tu trưởng lão đưa mắt nhìn mình, trong lòng Lý Duệ không có bao nhiêu nhận xét, hiển nhiên hắn cũng rõ ràng, Mộc Tu trưởng lão làm vậy chỉ là vì biểu thị tôn trọng đối với môn chủ như hắn.

Mà hiện tại nghe Hàn Phong nói, Lý Duệ cũng có chút hiếu kỳ, hắn rất muốn biết, Hàn Phong nói như vậy đến tột cùng là có giải thích gì.

Quả nhiên, nhìn mấy người Lý Duệ và Mộc Tu không giải thích được, Hàn Phong tựa hồ khôi phục lòng tin, thoáng chỉnh lý ý nghĩ của mình, mở miệng nói:

- Lý Duệ môn chủ, hai vị trưởng lão, nói vậy các người cũng biết được hiện nay Huyền Thiên Tông chúng ta cùng với tứ các và Thánh Lam Tông kết thành liên minh, hơn nữa phía sau còn có hoàng thất Thiên Tinh ủng hộ tuyệt đối!
- Tuy rằng Thiên Môn từ xưa tới nay luôn điệu thấp không hời hợt, những năm gần đây thanh danh Huyền Thiên Tông cũng coi như vang dội, đối với những chuyện xảy ra trên đại lục, Thiên Môn chúng ta coi như thoáng có điểm lý giải!

Lý Duệ chậm rãi nói, trong giọng nói không hề biểu hiện có bất cứ tâm tình gì, chỉ là tia kinh ngạc trong mắt không một chút giấu diếm hiện rõ trước mặt Hàn Phong.

Đối với vài năm gần đây Huyền Thiên Tông cường thế quật khởi, nhất là liên minh với những thế lực nhất lưu lịch sử lâu đời như tứ các và Thánh Lam Tông thành một chỉnh thể thống nhất, các thế lực khắp đại lục vô cùng nghi hoặc không giải thích được, đều không rõ ràng Huyền Thiên Tông rốt cuộc có năng lực gì dĩ nhiên có thể đồng thời tĩnh động những tông môn như tứ các và Thánh Lam Tông trở thành minh hữu!

Nhất là tứ các, chính là Tứ Diệu Các nghìn năm trước phân liệt ra, bởi vậy, giữa bọn họ nhất định còn có chút khoảng cách nhất định, tuy rằng nhiều năm trở lại đây không phát sinh ra vấn đề gì, nhưng muốn vứt bỏ chướng ngại từ xưa, một lần nữa hợp tác với nhau, đây không phải là chuyện người bình thường có thể làm được.

Nhìn mọi người không giải thích được, Hàn Phong nhàn nhạt cười, lập tức giải thích nói:

- Ta biết tuy rằng Thiên Môn không hời hợt, thế nhưng luận năng lực tình báo, hắn là không quá kém, có thể Lý Duệ môn chủ đã từng nghe nói qua, trong vài năm trở lại đây, tứ các liên tục gặp phải tập kích từ thế lực bí ẩn nào đó, mỗi một lần tập kích tuy rằng chưa tạo thành tổn hại nghiêm trọng, thế nhưng đối với tứ các mà nói, quả thực là phiền phức không nhỏ.

Nghe vậy, Lý Duệ không hề biểu hiện quá mức kinh ngạc, tựa hồ đối với chuyện này đã biết rõ từ lâu, lúc này nghe Hàn Phong nhắc đến, vì vậy liền mở miệng nói:

- Ý tứ của tiểu hữu chính là, kỳ thực nguyên nhân lớn nhất lần này tứ các và Thánh Lam Tông đồng ý kết liên minh với Huyền Thiên Tông là bởi vì có thế lực thần bí kia quấy rối đằng sau?

Hàn Phong gật đầu khẳng định, trầm giọng nói:

- Kỳ thực, trải qua thương nghị với mấy tông môn khác nhau, chúng ta đã có lý giải đại khái đối với thể lực thần bí trốn sau màn kia, thể lực năm lần bảy lượt quấy nhiễu tứ các cùng với thể lực ủng hộ đằng sau Lâm gia làm loạn chính là một, Võ Hoàng Điện!

- Võ Hoàng Điện!

Lý Duệ thì thảo ba chữ này, nghe được từ trong miệng Hàn Phong một cái tên xa lạ như vậy, Lý Duệ vô cùng hiếu kỳ.

Hiển nhiên, đối với một thể lực có thể đồng thời đả kích tứ các tiếng tăm lừng lẫy khắp đại lục bao nhiêu năm qua, quả thực khiến mọi người không thể không coi trọng.

Hơn nữa, lấy thể lực tích lũy mấy nghìn năm của Thiên Môn, dĩ nhiên không hề có chút tin tức nào đối với cái gọi là Võ Hoàng Điện!

Thời điểm Hàn Phong nói, ánh mắt vẫn luôn tập trung lên người Lý Duệ, hi vọng có thể từ trên mặt hắn thu được tin tức hữu dụng.

Tiếc nuối chính là, từ biểu hiện không quá nhiều trên mặt Lý Duệ, hiển nhiên đối với Võ Hoàng Điện hoàn toàn không biết gì, nếu không phải Hàn Phong nhắc tới, có thể Thiên Môn còn chưa biết đại lục hiện nay có tồn tại một thể lực thần bí như Võ Hoàng Điện.

Bất đắc dĩ, Hàn Phong không thể làm gì khác hơn là lần lượt kể lại mọi chuyện mình biết về Võ Hoàng Điện.

Từ Võ Hoàng Điện mấy lần bố trí kế hoạch xuất thủ đối với tứ các, lại đến ủng hộ phía sau Lâm gia làm loạn, cuối cùng Võ Hoàng Điện sở hữu rất nhiều loại bí thuật quỷ dị.

Tất cả những điều này đều khiến Lý Duệ và hai vị trưởng lão không thể tưởng tượng nổi.

Nghe Hàn Phong trình bày từ đầu tới cuối, lúc này Lý Duệ mới thở dài một hơi, trầm giọng nói:

- Nghĩ không ra, trên đại lục này còn có tồn tại một thể lực thần bí quỷ dị tới như vậy, nếu như lời của tiểu hữu không hề giả tạo, như vậy năng lực của Võ Hoàng Điện xác thực không phải to lớn bình thường.

Dừng lại một chút, Lý Duệ tiếp tục nói:

- Bình thường muốn có được thể lực thâm sâu như vậy, nhất định phải trải qua vô số năm tích lũy, thể nhưng đối với Võ Hoàng Điện hiện nay, Thiên Môn chúng ta vẫn chưa hề có bất cứ tin tức liên quan nào, lần này nếu không phải tiểu hữu nhắc tới, chỉ sợ chúng ta còn không rõ ràng đến tận cùng là xảy ra chuyện gì.

Thấy trên mặt Lý Duệ hiển lộ bộ dáng trầm trọng, trong lòng Hàn Phong hiểu rõ, có thể thuyết phục được ba vị môn chủ và trưởng lão cần phải dựa vào biểu hiện kế tiếp của chính mình.

Nghĩ vậy, biểu tình Hàn Phong trở nên ngưng trọng, thanh âm càng không tự giác lộ ra một cỗ nghiêm túc.

Chậm rãi hít vào một hơi, Hàn Phong tiếp tục nói:

- Cũng là bởi vì Võ Hoàng Điện thần bí này thể hiện thực lực cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, bởi vậy cuối cùng mới quyết định kết thành liên minh thống nhất, nhất trí đối ngoại.

Lý Thần nhìn bầu không khí trang nghiêm, kỳ thực là nghĩ Hàn Phong trọn tròn mắt nói dối, trên mặt nở nụ cười cổ quái.

Hắn cũng không ngờ tới, Hàn Phong đối với chuyện này dĩ nhiên có thể trấn định tới vậy, từ trong miệng hắn căn bản không hề nhận ra nửa điểm giả dối. Lý Thần từng tham gia chuyện tình liên minh, tự nhiên biết rõ quá trình và nguyên nhân kết minh.

Bất quá, cũng may Lý Thần tuy rằng từng là đệ tử Thiên Môn, nhưng lúc này lại giúp đỡ Hàn Phong giấu diếm sự môn, không hề vạch rõ lời nói dối của Hàn Phong tại chỗ.

Kỳ thực, lời nói của Hàn Phong cũng không phải hoàn toàn nói dối.

Dù sao, nếu như không có nguyên nhân Võ Hoàng Điện phía sau, những tông môn nghìn năm như tứ các và Thánh Lam Tông tự nhiên không bởi vì một chút hứa hẹn của Hàn Phong liền đơn giản đưa ra quyết định kết minh.

Phải biết rằng, đoạn thời gian đó, Huyền Thiên Tông phải đối mặt với thảo phạt từ ngũ đại tông môn và Trọng tài giả.

Đến đây, Hàn Phong cơ bản đã nói xong, cuối cùng nghiêm túc:

- Bởi vậy, lần này Diệt Hoàng không chỉ đơn giản là đối phó với Huyền Thiên Tông chúng ta, nhất định phải đối phó với tứ các cùng với Thánh Lam Tông, cuối cùng còn có hoàng thất Thiên Tinh xuất thủ, lấy thực lực của Diệt Hoàng và Trọng tài giả, muốn làm tới bước này có chút không quá khả năng, cứ như vậy, đến lúc đó toàn bộ Thiên Tinh đế quốc chắc chắn rơi vào vòng luẩn quẩn, hơn nữa phía sau còn có Võ Hoàng Điện quấy rối, sẽ tạo thành tai nạn ngập trời, nói vậy Thiên Môn cũng nguyện ý thấy chuyện này phát sinh hay sao?

Nói xong, Hàn Phong không tiếp tục mở miệng, khuôn mặt bình tĩnh nhìn thẳng vào Lý Duệ.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

379. Chương 361: Người Tu Luyện Quyết Đầu Tiên.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Trong thiên thánh Thiên Môn, lúc này rơi vào bầu không khí yên lặng.

Tại lúc Hàn Phong nói xong, hai vị trưởng lão Mộc Tu và Hỏa Đẳng còn chưa mở miệng, mà đều nhìn về phía Lý Duệ ngồi trên ghế chủ vị.

Lý Duệ lúc này cau mày cúi đầu như đang suy nghĩ.

Hàn Phong cũng không nóng nảy, lúc trước hắn nói ra những này tuy rằng có chút chọn lọc từ ngữ, thế nhưng tỉ mỉ suy xét tự nhiên có đạo lý.

Hiện nay tuy rằng Thiên Môn lánh đời không ra, thế nhưng lấy lý giải kiếp trước của Hàn Phong đối với Thiên Môn, hắn là sẽ không buông tay để mặc Võ Hoàng Điện tiếp tục phát triển như vậy.

Phải biết rằng, một thế lực có thể đồng thời đối phó với tứ các, chỉ sợ Thiên Môn cũng không thể làm được. Lực lượng mạnh mẽ cấp độ này, hiển nhiên đã uy hiếp tới bất cứ thế lực nào trên khắp đại lục.

Cho dù Thiên Môn siêu phàm thoát tục, thế nhưng cũng không thể nhìn Võ Hoàng Điện lớn mạnh, cuối cùng đến đối phó chính mình.

Lý Thần ngồi một bên nhìn bộ dáng Lý Duệ cúi đầu trầm tư, không khỏi có chút không nhịn được. Vừa định mở miệng nói cái gì đó, chỉ là khi hắn nhìn thấy nhân thần hăm dọa từ Mộc Tu trưởng lão, lập tức rung mình một cái, lời vừa mới lên cổ họng lại bị nuốt trở về.

Bầu không khí có chút nặng nề cuối cùng, sau một lúc lâu, Lý Duệ rốt cuộc hồi phục lại tinh thần, chỉ thấy hắn thoáng trầm mặc một phen, cuối cùng mở miệng nói:

- Việc này là suy đoán của người, cũng không thể khẳng định!

Dừng lại một chút, Lý Duệ thuận tiện nói:

- Hơn nữa, Thiên Môn từ khi thành lập tới nay đã có tổ huấn, phạm là tranh đấu giữa các thế lực trong đại lục, Thiên Môn chúng ta không thể tham dự vào trong, cho dù toàn bộ đại lục sẽ bị Võ Hoàng Điện theo như lời người nói thống trị, Thiên Môn chúng ta vẫn như cũ không thay đổi ước nguyện ban đầu.

Lời Lý Diệu nói ra nhất thời khiến Hàn Phong sợ run một chút, lập tức đôi lông mày nhíu sát lại, nghi hoặc đáp lời:

- Lễ nào Thiên Môn dự định tiếp tục để Võ Hoàng Điện thoải mái phát triển như vậy, sẽ không sợ tương lai bọn họ uy hiếp tới an nguy Thiên Môn hay sao?

Hàn Phong nghi hoặc liền đưa tới hai vị trưởng lão và Lý Duệ nhếch miệng cười khê.

Đối với điều này, Hàn Phong không giải thích được, bất quá nghĩ lại, Hàn Phong nhớ tới kiếp trước tựa hồ Võ Hoàng Điện và tứ các nhất quyết tử chiến, tứ các thiếu chút nữa bị Võ Hoàng Điện tiêu diệt mà Thiên Môn vẫn như trước không hề có bất cứ hành động nào.

Hắn rất rõ ràng, năm đó cuối cùng Võ Hoàng Điện thất bại, nhưng dư nghiệt còn lại mang tới khắp đại lục rất nhiều phiền phức không nhỏ.

Trong đó có vô số tông môn thực lực hơi yếu một chút bị chôn vùi hoàn toàn tại tràng đại chiến này.

Có thể nói kiếp trước Võ Hoàng Điện cuối cùng mang tới toàn bộ đại lục chính là một trường họa kiếp. Tuy rằng không rõ ràng tình huống phía sau phát triển như thế nào, thế nhưng Hàn Phong vô cùng tin tưởng, tứ các tuy rằng xác nhập một lần nữa, thế nhưng thực lực trên thực tế đã bị ngâm nước trên diện rộng, không còn huy hoàng trước kia.

Bởi vậy có thể thấy được, thực lực ẩn dấu của Võ Hoàng Điện đáng sợ cỡ nào, mà hiện nay Hàn Phong đã kết thù với Võ Hoàng Điện, cho dù hắn muốn khoan tay đứng nhìn cũng là chuyện không có khả năng.

Chỉ là, để Hàn Phong rất kinh dị, không nghĩ tới Thiên Môn đối mặt với tình huống như vậy mà vẫn không hề có ý tứ xuất thủ.

Lúc trước Hàn Phong đã nói rất rõ ràng rồi, nếu như Huyền Thiên Tông và tứ các lần lượt bị Trọng tài giả tiêu diệt, như vậy Võ Hoàng Điện phía sau nhất định thừa cơ nhảy ra phát triển mạnh mẽ.

Cứ như vậy, chỉ sợ khắp đại lục đều bởi vì Võ Hoàng Điện mà xảy ra biến hóa long trời lở đất, cho dù là Thiên Môn bí ẩn, chỉ cần Võ Hoàng Điện có ý đến phạm, không chắc sẽ không phát hiện ở đây.

Hàn Phong một đường đi tới cũng đã thoáng quan sát xung quanh, làm hắn vô cùng kỳ quái chính là, địa phương Thiên Môn tọa lạc nhìn qua không hề có chỗ đặc biệt nào. Thế nhưng dựa vào năng lực nhận biết siêu cường, Hàn Phong mơ hồ phát hiện, trong Thiên Môn hình như ẩn dấu thứ gì đó không hề nhìn thấu.

Tuy rằng trong lòng nghi hoặc, thế nhưng Hàn Phong không hỏi nhiều, chỉ là vừa rồi Lý Duệ trực tiếp từ chối thỉnh cầu của hắn xác thực khiến hắn thoáng thất vọng.

Hắn tin tưởng, nếu như Lý Thần đã dẫn chính mình tới Thiên Môn, hiển nhiên trong Thiên Môn có ẩn dấu biện pháp đối phó Diệt Hoàng, chỉ là Lý Duệ đã bàn đến môn quy, Hàn Phong không thể phản bác.

Mà chuyện về Diệt Hoàng lại quan hệ tới sinh tử Huyền Thiên Tông và toàn bộ liên minh, vì vậy Hàn Phong vẫn như cũ không hề từ bỏ ý định, mở miệng nói tiếp:

- Lý môn chủ, lễ nào người không ngại khi tất cả các tông môn và thế lực đều bị Võ Hoàng Điện tiêu diệt hoặc thu nạp, dã tâm của Võ Hoàng Điện sẽ không lan tới đây?

Ai biết, lời này Hàn Phong vừa nói ra, liền đưa tới tiếng cười khê từ ba người Lý Duệ và Mộc Tu.

Lý Duệ không giải thích cái gì, ngược lại Mộc Tu bên cạnh vuốt vuốt cằm râu mép, quay sang Hàn Phong đang hoài nghi giải thích nói:

- Tiểu hữu đối với Thiên Môn chúng ta không có quá nhiều lý giải, nói ra thì tình thế không hề nghiêm trọng!

Dừng lại một chút, Mộc Tu tiếp tục nói:

- Thiên Môn chúng ta có thể sừng sững mấy nghìn năm không ngã, trong đó không phải là không có nguyên nhân. Cho dù Võ Hoàng Điện trong miệng tiểu hữu là thực, lại có thực lực đủ sức phá vỡ cách cục toàn bộ đại lục, Thiên Môn chúng ta tuy rằng không thể tiêu diệt, thế nhưng muốn tự bảo vệ mình thì vẫn dư dả!

Nghe vậy, Hàn Phong không khỏi nhú mày, nói:

- Trưởng lão có quá mức tự tin? Thực lực của Võ Hoàng Điện so với tường tượng của các người còn muốn đáng sợ hơn nhiều!

- Tiểu hữu có thể đến nơi đây, tự nhiên đã nhìn thấy truyền tống trận đặc thù của Thiên Môn chúng ta, cho dù Võ Hoàng Điện xuất thủ với Thiên Môn, đầu tiên cũng phải tìm được vị trí của Thiên Môn mới có thể làm được!

Lý Duệ nhàn nhạt cười nói:

- Chỉ cần Thiên Môn đóng cửa truyền tống trận, đến lúc đó phiên đại lục này muốn tìm được Thiên Môn, có thể còn khó hơn lên trời!

Lý Duệ nói nhất thời khiến Hàn Phong á khẩu không phản bác được, hắn cũng không nghĩ ra Thiên Môn dĩ nhiên ôm ý nghĩ và thái độ như vậy. Đồng thời, hắn cũng kinh ngạc thái độ xử sự của Thiên Môn dĩ nhiên là bo bo giữ mình như thế này.

Thoáng suy nghĩ một chút, Hàn Phong bình thường trở lại, dù sao tuy rằng Thiên Môn cường đại không gì sánh được, thế nhưng dù sao cũng chỉ là một tông môn mà thôi. Quyết định của Lý Duệ tựa hồ không sai, Hàn Phong tự nhiên không có bất cứ cơ hội phản bác nào khác.

Suy nghĩ tới đây, trong lòng Hàn Phong đã hiểu rõ, lần này kế hoạch khuyến bảo Thiên Môn chỉ sợ gặp phải trở ngại rồi.

Mặc dù có chút bất đắc dĩ, thế nhưng Hàn Phong cũng hiểu rõ mọi chuyện không thể cưỡng cầu, hiện tại cũng chỉ đành dựa vào chính mình mà thôi.

Nghĩ vậy, Hàn Phong chuẩn bị hàn huyên vài câu sau đó nhanh chóng cáo từ, mà lúc này Lý Duệ lại mở miệng một lần nữa.

- Hàn Phong tiểu hữu chớ vội, nếu như sư huynh ta đã dẫn người tới đây, tiểu hữu sao không tạm thời lưu chút thời gian ở lại Thiên Môn!

Lý Duệ cười nhẹ nói

- Đây...

Hàn Phong có chút chần chờ.

Lý Duệ tự nhiên hiểu rõ suy nghĩ trong lòng Hàn Phong, thế nhưng hắn vẫn như trước không nhanh không chậm nói:

- Thực lực của Võ Hoàng Điện kia, thông qua lời nói của tiểu hữu, ta cũng hiểu rõ chỗ cường đại của bọn họ. Thiên Môn chúng ta tuy rằng không yếu, nhưng tuyệt đối không muốn nhìn một thế lực quấy rối toàn bộ đại lục tới long trời lở đất, nếu như tới thời điểm đó, Thiên Môn chúng ta cũng khó có thể chỉ lo thân mình.

Hàn Phong có chút nghi hoặc nhìn Lý Duệ, không rõ ý đồ trong lời này.

Dừng lại một chút, Lý Duệ tiếp tục nói:

- Tuy rằng Thiên Môn chúng ta không thể ra mặt, nhưng ta đã có một biện pháp, có thể trợ giúp tiểu hữu đối phó với Diệt Hoàng cùng với Võ Hoàng Điện ẩn nấp trong bóng tối!

Nghe vậy, Hàn Phong không khỏi ngẩn ra.

Mộc Tu trưởng lão bên cạnh như giật mình hiểu ra cái gì, có chút kinh ngạc nhìn Lý Duệ, cau mày nói:

- Môn chủ, lẽ nào người muốn?

Lý Duệ bình tĩnh gật đầu, nói:

- Mộc Tu trưởng lão không cần kinh ngạc, lẽ nào người không phát hiện chỗ đặc biệt trên người Hàn Phong tiểu hữu hay sao?

Nghe được Lý Duệ nhắc nhở, hai người Mộc Tu và Đằng Hỏa không khỏi di chuyển ánh mắt lên người Hàn Phong, tỉ mỉ quan sát hồi lâu.

Giữa lúc Hàn Phong không đoán ra giữa ba người này có bí ẩn gì, Mộc Tu trưởng lão có chút kinh nghi bất định hỏi:

- Thứ cho lão phu vô lễ, xin hỏi công pháp tiểu hữu tu luyện là?

- Hử?

Hàn Phong không giải thích được nhú lông mày, phải biết rằng, trên phiên đại lúc này, hỏi công pháp tu luyện của một người nào đó là chuyện rất không lễ phép.

- Vấn đề lão phu hỏi có chút mạo muội, nhưng thỉnh Hàn Phong tiểu hữu báo cho lão phu biết!

Mộc Tu thấy Hàn Phong như do dự, không khỏi bổ xung nói.

Mà lúc này, Lý Duệ bên cạnh tiếp tục mở miệng, giải đáp nghi hoặc của Hàn Phong.

- Nói vậy hẳn tiểu hữu rất kinh ngạc, vì sao Mộc Tu trưởng lão lại nói như vậy?

Lý Duệ vừa cười vừa nói:

- Kỳ thực, chủ yếu là bởi vì tâm pháp tiểu hữu tu luyện có chút sâu xa với Thiên Môn chúng ta, vì vậy Mộc Tu trưởng lão mới mạo muội hỏi như vậy.

Lời nói của Lý Duệ khiến Hàn Phong có chút giật mình.

Công pháp hần tu luyện chính là Ngạo Thị Thiên Địa Quyết năm xưa bị thế nhân vô cùng coi thường, căn cứ vào lý giải của Hàn Phong, trên khắp đại lục này, chân chính tu luyện Ngạo Thị Thiên Địa quyết, hẳn là chỉ có một mình hần mới đúng.

Hơn nữa, hần đối với lai lịch của Ngạo Thị Thiên Địa Quyết không phải rõ ràng mười phần, nhưng cũng nghi hoặc không biết vì sao lại nói Ngạo Thị Thiên Địa Quyết có chút sâu xa với Thiên Môn!

Lý Duệ nhìn Hàn Phong giật mình, không khỏi vừa cười vừa nói:

- Tiểu hữu không cần giật mình, nếu như ta suy đoán không sai, tâm pháp tiểu hữu tu luyện hẳn là Ngạo Thị Thiên Địa Quyết đúng không?

Tuy rằng không rõ Lý Duệ làm sao biết được, thế nhưng nếu đã bị phát hiện ra, Hàn Phong cũng không có gì phải giấu diếm, trực tiếp thừa nhận nói:

- Không sai, tâm pháp tại hạ tu luyện chính là Ngạo Thị Thiên Địa Quyết. Chỉ là, không biết vì sao môn chủ lại biết Ngạo Thị Thiên Địa Quyết này?

Nghe vậy, Lý Duệ không khỏi khẽ cười một tiếng, lập tức dùng ngữ khí không nhanh không chậm nói:

- Nói đến cùng, đây là lần thứ hai Thiên Môn chúng ta tiếp đón người tu luyện Ngạo Thị Thiên Địa Quyết!

- Người thứ hai?

Hàn Phong nghe được lời này từ Lý Dật, đôi lông mày hơi giật, Ngạo Thị Thiên Địa Quyết còn có người khác tu luyện?

Đây là phản ứng đầu tiên nảy sinh trong lòng Hàn Phong.

Chỗ cường đại của Ngạo Thị Thiên Địa Quyết không cần bàn cãi, nhất là đối với loại thân thể tư chất cực kém như hần mà nói, càng không khác so với tâm pháp tuyệt thế.

Thế nhưng hiện tại dĩ nhiên nghe được còn có người khác từng tu luyện qua Ngạo Thị Thiên Địa Quyết, trong lòng Hàn Phong mọc lên một tia cảm giác quái dị.

Thực giống như bí mật thuộc về chính mình còn có người khác biết được.

Loại cảm giác này khiến Hàn Phong có chút không được tự nhiên.

- Xin hỏi môn chủ, người đầu tiên tu luyện Ngạo Thị Thiên Địa Quyết là ai?

Hàn Phong trầm giọng hỏi.

...

Trong lòng Hàn Phong kinh ngạc mười phần, hẳn thực sự không nghĩ ra, trên đại lục này còn tồn tại người thứ hai tu luyện Ngạo Thị Thiên Địa Quyết.

Trong con mắt của hắn, trừ phi có người giống như bản thân, bởi vì điều kiện thân thể có hạn, tư chất cực kém, bằng không Ngạo Thị Thiên Địa Quyết đối với bọn họ căn bản không hề có bất cứ tác dụng nào.

Hơn nữa, càng khiến Hàn Phong nghi hoặc chính là, Lý Duệ này làm cách nào nhìn ra tâm pháp của hắn, hẳn nhớ rất rõ ràng, từ khi đến đây tới hiện tại, hắn chưa từng vận dụng đấu khí.

Đối với nghi hoặc của Hàn Phong, Lý Duệ cũng nhìn ra, đầu tiên mỉm cười, sau đó mở miệng nói:

- Tiểu hữu nhất định rất kinh ngạc vì sao ta lại biết tâm pháp tu luyện của tiểu hữu, kỳ thực sau khi biết được tiểu hữu tu luyện Ngạo Thị Thiên Địa Quyết, ta cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Lời nói này của Lý Duệ cũng khiến Lý Thần có chút không hiểu ra sao.

Đối với vị sư đệ đã từng vô cùng quen thuộc, Lý Thần cũng không biết vì sao hắn lại nhìn ra được công pháp Hàn Phong tu luyện.

Năm đó gặp phải Hàn Phong, hắn không hề phát hiện ra nửa điểm.

Không đợi Hàn Phong nói, Lý Duệ lại một lần nữa mở miệng:

- Nói đến cùng, Ngạo Thị Thiên Địa Quyết có chút sâu xa với Thiên Môn chúng ta, bởi vậy ta mới có thể nhìn ra được chính xác công pháp tu luyện của tiểu hữu là Ngạo Thị Thiên Địa Quyết.

Lý Duệ nói càng khiến trong lòng Hàn Phong thêm kinh ngạc, hắn chưa bao giờ nghe nói qua, Ngạo Thị Thiên Địa Quyết dĩ nhiên có liên hệ với Thiên Môn, lẽ nào Vô Cực chân nhân sáng tạo ra Ngạo Thị Thiên Địa Quyết chính là người Thiên Môn?

Trực tiếp hỏi nghi hoặc này, Lý Duệ liền lắc đầu phủ định nói:

- Ta không biết Vô Cực chân nhân nào đó, thế nhưng nếu nói người sáng tạo ra Ngạo Thị Thiên Địa Quyết, ta biết tên của hắn chính là Triệu Vô Cực.

- Triệu Vô Cực?

Hàn Phong trầm ngâm.

Triệu Vô Cực? Vô Cực chân nhân?

Thì ra là thế!

Trong nháy mắt, Hàn Phong hiểu ra, năm đó Vô Cực chân nhân viết Ngạo Thị Thiên Địa Quyết cùng với Triệu Vô Cực trong miệng Lý Duệ hẳn là cùng một người.

- Môn chủ, theo như lời này thì Triệu Vô Cực có phải là người tu luyện Ngạo Thị Thiên Địa Quyết đầu tiên Thiên Môn đã gặp trước kia?

Hàn Phong hỏi.

Mà nghe được Hàn Phong phản ứng nhanh như vậy, Lý Duệ tán thưởng gật đầu, tập tức nói:

- Người suy đoán không sai, ngoại trừ Triệu Vô Cực ra, người chính là tu luyện giả thứ hai tu luyện Ngạo Thị Thiên Địa Quyết.

Nghe đến đây, trong lòng Hàn Phong tràn ngập khiếp sợ khó có thể hình dung.

Bất quá, thoáng bình tĩnh lại, trong lòng Hàn Phong xuất hiện nghi vấn.

Hắn vô cùng rõ ràng, nếu như Triệu Vô Cực trong miệng Lý Duệ nói chính là người sáng tạo ra Ngạo Thị Thiên Địa Quyết, như vậy hắn hẳn là người của nghìn năm trước, người này đã chết rồi mới đúng.

Cho dù không chết thì ít nhất cũng trở thành một lão giả râu tóc bạc phơ. Mà Lý Duệ trước mắt đây, tuy rằng nhìn bề ngoài đã có niên kỷ tương đối cao, thể nhưng tính đi tính lại cũng mới chỉ trăm tuổi mà thôi.

Như hiểu được nghi hoặc của Hàn Phong, trước khi hắn mở miệng hỏi, Lý Duệ đã giải thích cẩn thận:

- Kỳ thực, nói ra người hắn đã biết một ít, Triệu Vô Cực năm đó gặp phải cảnh nước mất nhà tan, từng lần lượt đi qua tầng thư các khắp thiên hạ, chính là vì muốn tập hợp tinh hoa muôn nhà sáng lập ra tâm pháp Thần cấp không ai có thể so sánh.

Dừng lại, Lý Duệ tiếp tục cười nói:

- Mà lúc đó, Triệu Vô Cực tương ứng với Đại Viêm đế quốc đối với Thiên Môn chúng ta có ân, mà giữa Triệu gia và Thiên Môn càng đi lại mật thiết. Vì vậy, vào lúc Triệu Vô Cực lọt vào cừu địch truy sát khắp nơi, đã từng tới Thiên Môn tị nạn một thời gian.

Lời nói của Lý Duệ khiến cái miệng của Hàn Phong mở to khó khép lại được.

Đại Viêm đế quốc trước kia, Hàn Phong rất rõ ràng, đó chính là một tồn tại thịnh cực một thời, tuyệt đối vô cùng cường đại, đừng nhìn Thiên Tinh đế quốc ngày hôm nay thế lớn, thế nhưng so sánh với Đại Viêm đế quốc trước đây, còn kém xa vạn dặm.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

380. Chương 362: Quan Hệ Giữa Triệu Vô Cực Và Thiên Môn.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Mà hoàng tử cuối cùng của Đại Viêm đế quốc, Triệu Vô Cực, số người biết đến hắn hẳn là không ít, Triệu Vô Cực năm đó chính là tài tử khắp đại lục đều nghe tiếng.

Chỉ là thiên phú tu luyện của hắn lại vô cùng kém, thể nhân người người đều biết.

Suy nghĩ đến đây, nội tâm Hàn Phong từ sớm đã tràn ngập kinh ngạc không thể tưởng tượng, chỉ là hắn còn không rõ, cho dù quan hệ giữa Thiên Môn và Triệu Vô Cực không tồi, nhưng đây đã là chuyện xảy ra nghìn năm rồi, hơn nữa thời điểm đó Lý Duệ căn bản còn chưa sinh ra, hiện tại làm cách nào để hắn phát hiện ra chính mình tu luyện tâm pháp không giống người thường?

Cũng may, Lý Duệ tiếp tục mở miệng giải thích nghi hoặc của Hàn Phong.

- Kỳ thực, năm đó toàn bộ Đại Viêm đế quốc bị cừu địch hủy diệt, Triệu Vô Cực để sáng tạo ra công pháp vô thượng, đã từng cố ý lưu lại Thiên Môn một đoạn thời gian, trong khoảng thời gian này, hắn càng nghiên cứu rất nhiều công pháp vũ kỹ chủ yếu trong tầng thư các Thiên Môn chúng ta, hơn nữa cộng thêm vô số tâm pháp vũ kỹ thu thập được từ các địa phương khác, cuối cùng mới sáng tạo ra bản tâm pháp Ngạo Thị Thiên Địa Quyết thần kỳ này. Có thể nói, một bộ phận tương đối lớn trong tâm pháp Ngạo Thị Thiên Địa Quyết có bóng dáng Thiên Môn chúng ta.

Lý Duệ chậm rãi nói.

Nghe tới tận đây, Hàn Phong mới hiểu được, nguyên lai nói đến cùng, công pháp chính mình tu luyện cũng là được nghiên cứu cải tạo từ công pháp tu luyện của người ta.

Suy nghĩ cẩn thận, Hàn Phong không khỏi âm thầm bội phục Triệu Vô Cực.

Không nghĩ tới năm đó hắn có năng lực to lớn tới như vậy, dĩ nhiên có thể nói động trên dưới Thiên Môn, để hắn một mình một người lật xem nhiều bí tịch điển cổ như vậy.

Từ đây có thể thấy được, quan hệ giữa Triệu Vô Cực và Thiên Môn năm đó hắn là vô cùng mật thiết.

Đầu óc Hàn Phong vận chuyển cực nhanh, cũng lập tức yên lòng, nếu như quan hệ giữa Triệu Vô Cực và Thiên Môn mật thiết như vậy, mà bản thân coi như người kế thừa của Triệu Vô Cực, Thiên Môn hắn là không có lý do gì để làm khó hắn.

Bất quá, lúc này Hàn Phong mới giật mình phản ứng lại, nhớ tới trước đó Lý Duệ đã từng nói qua...

Hắn nói có biện pháp trợ giúp chính mình đối phó Diệt Hoàng.

Nhưng Hàn Phong không rõ chính là, phương pháp đối phó với Diệt Hoàng và tâm pháp tu luyện của chính mình có quan hệ gì.

Một lần nữa hồi nghi vấn này, Lý Duệ ngồi trên thủ vệ chỉ cười nhạt nói:

- Bởi vì người tu luyện chính là Ngạo Thị Thiên Địa Quyết, như vậy người cũng coi như nửa người Thiên Môn, chỉ có như vậy ta mới ngoại lệ trợ giúp người một lần, bằng không cho dù người có là ân nhân cứu mạng sư huynh ta, nhưng có hạn chế môn quy, ta chỉ đành bất lực.

- Vậy xin hỏi biện pháp theo như lời môn chủ là gì?

Hàn Phong không giải thích được hỏi thăm.

Trước đó Lý Duệ đã cực tuyệt rất rõ ràng, không tham gia vào ân oán giữa liên minh Huyền Thiên Tông, hiển nhiên là cự tuyệt trợ giúp Huyền Thiên Tông đối phó với Diệt Hoàng, thế nhưng lời nói vừa rồi của Diệt Hoàng lại một lần nữa khiến Hàn Phong vô cùng mơ hồ, không rõ trong hồ lô của hắn bán thuốc gì.

Nghi vấn tràn đầy trong đầu Hàn Phong không duy trì bao lâu, Lý Duệ đã mở miệng giải thích nghi hoặc:

- Rất đơn giản, tuy rằng Thiên Môn chúng ta không thể trực tiếp ra mặt hỗ trợ, thế nhưng có thể giúp người đề cao thực lực rất nhanh, chờ khi chính bản thân người có tiền vốn để đối kháng với Diệt Hoàng, cho dù không có Thiên Môn chúng ta xuất thủ, lấy lực lượng của các người khi đó, đã hoàn toàn đủ sức uy hiếp tới Trọng tài giả, cùng với Võ Hoàng Điện thần bí liên tục tập kích.

Bất quá lời nói của Lý Duệ vừa mới vào trong tai Hàn Phong, trong lòng hắn không hề có chút vui vẻ nào, ngược lại đôi lông mày nhíu sát lại.

Tuy rằng Lý Duệ không phải là nói không có lý, thế nhưng tới cấp độ như bọn họ hiện tại, tấn cấp không phải là chuyện đơn giản như trong tưởng tượng.

Cho dù là vô số đan dược phụ trợ, muốn trong thời gian ngắn đề cao cấp độ đấu khí quả thực là chuyện vô cùng khó khăn, mà chuyện này mọi người đều hiểu rõ.

Nhất là, Hàn Phong ngày hôm nay, đấu khí đã đạt tới cấp độ Thiên giai ngũ phẩm.

Thiên giai ngũ phẩm, trong con mắt người thường đã là tồn tại tiếp cận với khái niệm vô địch, tiếp tục tiến thêm bước nữa chính là Thiên giai lục phẩm trong truyền thuyết, nắm giữa pháp tắc Thiên giai.

Hàn Phong hiểu rõ, hắn cách cảnh giới Thiên giai lục phẩm này vô cùng xa xôi, hắn thực sự không rõ, vì sao Lý Duệ có thể phát ra những lời như vậy.

Hắn không tin, cho dù Thiên Môn có cường thịnh hơn nữa cũng không có khả năng trong khoảng thời gian ngắn để một cường giả Thiên giai ngũ phẩm tấn cấp trở thành Thiên giai lục phẩm nắm giữa Thiên giai pháp tắc.

Nếu như Thiên Môn thực sự có bản sự này vậy thì lâu đã chủ tể toàn bộ đại lục, còn cần phải ẩn ẩn nấp nấp, sinh hoạt hầu như phong bế nơi đây?

Mà lúc này, Lý Duệ vừa cười vừa nói:

- Có thể người có chút không tin tưởng nổi, thậm chí cho rằng ta đang đùa giỡn người.

Dừng một chút, Lý Duệ tiện miệng nói:

- Nói thế này, đối với người khác trong khoảng thời gian ngắn đề phong cảnh giới đầu khí quả thực là một chuyện khó khăn phi thường, bao gồm cả người cũng như vậy.

- Nếu môn chủ hiểu rõ đạo lý này, vậy vì sao lại nói ra những lời vừa rồi?

Hàn Phong càng thêm hồ đồ hỏi thăm.

Lúc này, Mộc Tu trưởng lão bên cạnh chậm rãi mở miệng nói.

- Môn chủ, những chuyện liên quan tới lịch sử này hãy để lão phu nói đi!

Mộc Tu trực tiếp rõ ràng, quay về phía Lý Duệ cung kính nói.

Mà Lý Duệ nghe vậy chỉ mỉm cười, không tiếp tục nói thêm, hiển nhiên là ý bảo Mộc Tu tiếp tục thay Hàn Phong giải thích nghi hoặc.

- Kỳ thực, Thiên Môn chúng ta từ khi thành lập tới nay, có thể đứng vững không suy, ngoại trừ bình thường môn hạ đệ tử chúng ta rất ít đi lại bên ngoài, trú địa tông môn lại vô cùng bí ẩn, nguyên nhân quan trọng nhất chính là một địa phương vô cùng kỳ lạ!

Mộc Tu trưởng lão có chút thần bí nói.

Trong nội tâm Hàn Phong càng hiểu kỳ không ngót, cũng không nói lời nào, lẳng lặng chờ đợi một bên, chờ Mộc Tu trưởng lão tiếp tục nói.

Mộc Tu thấy bộ dáng của Hàn Phong, mỉm cười tiếp tục nói:

- Kỳ thực đây thuộc về cơ mật tuyệt đối của Thiên Môn chúng ta, nếu như môn chủ nói người tu luyện chính là Ngạo Thị Thiên Địa Quyết, coi như nửa người Thiên Môn, việc này nói cho người biết cũng không sao. Thực ra, trong Thiên Môn có ẩn chứa một hóa ngoại chi cảnh trong truyền thuyết!

- Hóa ngoại chi cảnh?

Hàn Phong kinh ngạc bật thốt.

Mộc Tu nghiêm túc gật đầu, tiếp tục giải thích:

- Năm đó, thủy tổ Thiên Môn chúng ta bởi vì nguyên nhân hóa ngoại chi cảnh mới có thể thành lập Thiên Môn tại đây. Mục đích chính là vì thủ hộ vùng hóa ngoại chi cảnh này, sợ người có dã tâm phát hiện ra sự tồn tại của nó, cuối cùng tạo thành một loạt phiền phức không tắt yếu!

Tới lúc này, Hàn Phong rốt cuộc đã hiểu ra Thiên Môn vì sao lại cường đại như vậy, có thể đứng vững mấy nghìn năm không ngã.

Nguyên lai tất cả đều là do có sự tồn tại của hóa ngoại chi cảnh mới có thể làm được.

Chỉ là, đối với lời nói cuối cùng của Mộc Tu, trong lòng Hàn Phong còn có chút không đồng ý, Mộc Tu nói có vẻ rất tốt, nhưng trong lòng Hàn Phong suy nghĩ, nguyên nhân không chỉ riêng như vậy.

Nói trắng ra là, Thiên Môn đơn giản muốn chiếm riêng vùng hóa ngoại chi cảnh kia mới thành lập tông môn tại nơi đây.

Đối với lời giải thích bào chữa của Mộc Tu, Hàn Phong chỉ âm thầm cười nhạt, không tiện đánh giá.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

381. Chương 363: Hóa Ngoại Chi Cảnh.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đả tự: Bạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Đương nhiên, Hàn Phong cũng biết cách làm của Thiên Môn không có gì đáng trách, dù sao bất cứ người nào phát hiện ra hóa ngoại chi cảnh trong truyền thuyết, suy nghĩ đầu tiên nảy sinh trong đầu chính là làm cách nào chiếm đoạt riêng mình.

Hóa ngoại chi cảnh đối với bất cứ thế lực nào khác mà nói chính là một tồn tại tràn ngập thần bí, tràn ngập mê hoặc.

Cụ thể ra sao, Hàn Phong cũng không phải vô cùng rõ ràng, dù sao hắn chưa bao giờ nhìn thấy qua hóa ngoại chi cảnh, hắn chỉ nghe nói, trong hóa ngoại chi cảnh có vô số thứ trân quý, đồng thời hóa ngoại chi cảnh còn trợ giúp tu luyện giả đề cao tu vi tu luyện giả.

Về các truyền thuyết liên quan tới hóa ngoại chi cảnh, trên đại lục có rất nhiều cách nào, nhưng thế nhân chưa bao giờ nhìn qua chân diện mục.

Ngay cả Hàn Phong cũng chỉ là đọc nhiều biết nhiều mà thôi.

Biểu tình của Hàn Phong tuy rằng không hề có biến hóa nào khác, thế nhưng Mộc Tu sao không đoán ra suy nghĩ trong lòng hắn, tiếp tục giải thích nói:

- Chắc hẳn tiểu hữu cho rằng Thiên Môn chúng ta đơn giản muốn chiếm đoạt hóa ngoại chi cảnh làm của riêng, nhưng lại mượn cớ vô cùng đường hoàng như vậy?

Nghe lời này, Hàn Phong ngẩn ra, bất quá không nhiều lời bào chữa, chỉ nhàn nhạt mỉm cười. Không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Thấy thế, Lý Duệ bên cạnh tiếp nhận Mộc Tu giải thích, chậm rãi nói:

- Thế nhân chỉ biết đến hóa ngoại chi cảnh có vô số chỗ tốt không thể tưởng tượng, nhưng bọn họ lại không chú ý tới chỗ kinh khủng của nó. Cho nên người có suy nghĩ như vậy, kỳ thực không hề đáng trách.

Nghe được Lý Duệ phát ra ngữ khí cảm khái như vậy, Hàn Phong ngược lại có chút hiếu kỳ, đối với lý giải hóa ngoại chi cảnh, Hàn Phong biết được tương đối ít ỏi, mà hiện tại nghe được lời nói của Lý Duệ, hẳn là trong đó còn cất giấu một ít bí mật không muốn người khác biết đến.

- Nghe Lý môn chủ nói, lẽ nào hóa ngoại chi cảnh còn ẩn tình nào khác?

Hàn Phong nghi hoặc hỏi.

Mà Lý Duệ thoáng trầm ngâm một lát, cuối cùng chậm rãi giải thích nói:

- Thiên Môn chúng ta vì sao rất ít xuất hiện trong mấy nghìn năm qua, nguyên nhân lớn nhất chính là vì hóa ngoại chi cảnh này!

Sau đó, Lý Duệ đơn giản giải thích mọi chuyện.

Cho tới tận lúc này, Hàn Phong mới hiểu được hóa ngoại chi cảnh đến tột cùng là loại tồn tại như thế nào.

Hóa ngoại chi cảnh, tên như ý nghĩa, chính là một chỗ không thuộc về phiên đại lục này.

Dùng lời nói của Lý Duệ mà xét, hóa ngoại chi cảnh này càng giống như một phiên không gian độc lập cùng loại với phiên không gian hiện tại, bởi vậy thế nhân mới đặt cho nó cái tên là hóa ngoại chi cảnh.

Ở trên đại lục, kỳ thực có rất nhiều vùng hóa ngoại chi cảnh như vậy, chỉ là người bình thường khó có thể phát hiện ra sự tồn tại của hóa ngoại chi cảnh này.

Bởi vì hóa ngoại chi cảnh tương đương với một địa vực không gian tồn tại độc lập, mà điểm kết nối duy nhất tương ứng với đại lục chỉ là một điểm không gian nhỏ bé mười phần không thu hút ánh mắt mà thôi.

Nói như vậy, chỉ có thể tìm được cánh cửa này liền có thể tiến vào trong hóa ngoại chi cảnh.

Đã từng có người ngẫu nhiên phát hiện ra cánh cửa tiến vào hóa ngoại chi cảnh, đồng thời chiếm được chỗ tốt vô cùng to lớn trong đó, mà ví dụ như vậy không phải chỉ có một hai.

Mấy nghìn năm trôi qua, thế nhân biết được ví dụ trước sau cộng lại có khoảng hai ba mươi người, mà còn có những trường hợp không ai biết đến.

Cũng bởi vì như vậy, truyền thuyết về hóa ngoại chi cảnh càng truyền đi lại càng thần bí.

Bất quá lúc nghe Lý Duệ giải thích, Hàn Phong bình tĩnh hiểu ra, nguyên nhân là hóa ngoại chi cảnh không phải chỉ có chỗ tốt không thể tưởng tượng như truyền thuyết.

Tuy rằng đúng như truyền thuyết, trong hóa ngoại chi cảnh xác thực có rất nhiều thứ trân quý hiếm thấy, đồng thời có trợ giúp nhất định đối với tu luyện giả ở bên trong.

Dùng lời giải thích của Lý Duệ để nói, nguyên tố thiên địa trong hóa ngoại chi cảnh này so với bất cứ nơi nào trong toàn bộ đại lục này đều nồng nặc hơn gấp trăm lần.

Bởi vậy, không khó tưởng tượng, hấp dẫn đến từ hóa ngoại chi cảnh to lớn tới mức nào.

Nguyên tố thiên địa cao gấp mấy trăm lần, đây chính là thứ đủ khiến thế nhân điên cuồng.

Bất quá, có chỗ tốt thật lớn như vậy luôn đi kèm theo vô số hung hiểm.

Hóa ngoại chi cảnh kia tuy rằng có thể trợ giúp tu luyện giả đề cao thực lực rất nhanh, nhưng đồng thời, ở trong đó, có thể nói là từng bước mạo hiểm.

Chỉ chút phân tâm, tu luyện giả rất có thể sẽ táng thân tại chỗ, cho dù là cường giả Thiên giai cũng không thoát nổi.

Theo như lời Lý Duệ nói, từ khi Thiên Môn phát hiện ra hóa ngoại chi cảnh tới nay, số lượng đệ tử chết trong đó đã không dưới trăm người, hơn nữa hơn phân nửa trong đó đều là trưởng lão mà môn chủ thực lực rất cường đại, số còn lại là những đệ tử ưu tú được tuyển chọn trong toàn bộ Thiên Môn.

Nếu những người này không chết, chính thể thực lực của Thiên Môn chỉ sợ đề cao vài lần so với hiện nay.

Hàn Phong nghe đến đó, trong lòng không nhận được có chút kinh hãi.

Dựa theo lời Lý Duệ nói, vùng hóa ngoại chi cảnh này dĩ nhiên là nơi hung hiểm tới như vậy.

Lịch đại trưởng lão môn chủ Thiên Môn, địa vị và thực lực không cần nói cũng biết, tất nhiên là thể ngoại cao nhân.

Đã có thực lực như vậy, nhưng không thoát khỏi kết quả táng thân tại hóa ngoại chi cảnh này, Hàn Phong đã có thể tưởng tượng được vùng hóa ngoại chi cảnh này đến tột cùng là tồn tại kinh khủng cỡ nào.

Đương nhiên, cũng không phải tất cả mọi người tiến vào hóa ngoại chi cảnh đều phải chết oan uổng, nếu như vậy, Thiên Môn căn bản không ngu xuẩn tới mức cách đoạn thời gian lại phái người tiến vào.

Theo như Lý Duệ nói, phạm là môn hạ đệ tử có thể từ trong hóa ngoại chi cảnh đi ra ngoài, không có người nào là không nhất cử tăng vọt thực lực, sau này trở thành trụ cột Thiên Môn.

Chỉ cần riêng điểm này liền đủ hấp dẫn đệ tử Thiên Môn tiến vào trong hóa ngoại chi cảnh, cho dù biết rõ trong đó tràn ngập vô số nguy cơ không ai biết rõ.

Nghe xong Lý Duệ miêu tả hóa ngoại chi cảnh, trong lòng Hàn Phong tuy rằng vô cùng kinh ngạc trong hóa ngoại chi cảnh dĩ nhiên tồn tại cấp độ mạo hiểm cao tới như vậy, nhưng đồng thời, hắn cũng cảm thấy vô cùng hứng thú đối với những điểm tốt thu được từ trong hóa ngoại chi cảnh.

Hơn nữa, theo như lời Mộc Tu và Lý Duệ nói, trong lòng Hàn Phong đã mơ hồ hiểu ra, Lý Duệ giải thích với hắn nhiều như vậy, hẳn là có dự định để hắn tiến vào hóa ngoại chi cảnh, tiến hành tu luyện một thời gian.

Chỉ là, Hàn Phong không rõ, hôm nay chính là ngay đầu tiên hắn tiến vào Thiên Môn, trước đó chưa hề có bất cứ giao tế nào khác, duy nhất chỉ là tiếp xúc với hai người của Thiên Môn, đó chính là Lý Ngọc tại Thiên Thánh đại hội vài năm trước, cùng với Lý Thần ngẫu nhiên gặp mặt tại đế đô.

Lý Ngọc thoáng qua luận bàn vài lần, không hề nói tới những chuyện khác.

Mà Lý Thần, tuy rằng Hàn Phong giúp hắn khôi phục thực lực, thế nhưng lấy địa vị của Lý Thần tại Thiên Môn, còn chưa cao tới mức mọi người khách khí đối với hắn như vậy.

Nếu không phải vì lý do này, đến tốt cùng là vì sao Thiên Môn lại có thái độ tốt đối với hắn? Trong đầu Hàn Phong là một dấu chấm hỏi to tướng.

Bất quá, hắn liền nghĩ tới chuyện này hắn là có liên hệ với việc hắn tu luyện Ngạo Thị Thiên Địa Quyết.

Xem ra, quan hệ giữa Triệu Vô Cực và Thiên Môn năm đó xác thực không tồi, chính mình chỉ là ngoài ý muốn chiếm được Ngạo Thị Thiên Địa quyết, dĩ nhiên cũng có thể khiến Thiên Môn ưu đãi chính mình.

Mà lúc này, Lý Duệ mở miệng một lần nữa:

- Kỳ thực, năm đó nếu không bởi vì Triệu Vô Cực hỗ trợ, Thiên Môn chúng ta còn muốn bị hóa ngoại chi cảnh ảnh hưởng rất lớn, tuyệt đối không thể yên ổn như ngày hôm nay, có thể nói chúng ta mang ơn hắn rất nhiều.

Dừng lại, Lý Duệ có chút cảm khái thở dài:

- Triệu Vô Cực năm đó không hổ là tài tử khắp đại lục nghe tiếng, đáng tiếc chính là, hắn không cách nào tu luyện đấu khí, cuối cùng chịu cảnh nước mất nhà tan, từ lúc đó, hắn chỉ xuất hiện tại Thiên Môn một đoạn thời gian nghiên cứu sáng tạo bí quyết, sau đó không còn bất cứ tin tức nào khác, thực sự khiến người ta phải tiếc nuối.

Về những chuyện này, Hàn Phong có chút không rõ ràng, dù sao năm đó hắn nhận được Ngạo Thị Thiên Địa Quyết, hắn không phải rất rõ ràng lai lịch của Ngạo Thị Thiên Địa Quyết.

Hắn chỉ là từ bản bí tịch tàn tạ kia, hiểu được Ngạo Thị Thiên Địa Quyết là do Vô Cực Chân Nhân sáng tạo, còn về phần Vô Cực Chân Nhân là ai, hắn không hề biết, bất quá trong bí tịch có ghi chép lại một số chuyện hắn đã trải qua, hiện tại suy nghĩ thật kỹ, những nội dung bên trong đại thể rất chính xác so với chuyện xưa của Triệu Vô Cực, chỉ là không tương tận như vậy mà thôi.

Lúc này nghe được Lý Duệ cảm khái, Hàn Phong cũng có chút thổn thức không ngớt, nguyên lai Triệu Vô Cực đã biến mất gần nghìn năm rồi, chỉ sợ hắn đã sớm không còn tồn tại trên thế gian.

Điểm này khiến Hàn Phong có chút tiếc nuối, hắn đối với Triệu Vô Cực sáng tạo ra Ngạo Thị Thiên Địa Quyết cảm thấy vô cùng bội phục, nếu như có thể, hắn rất chờ mong chính mình có thể gặp mặt vị Triệu Vô Cực này một lần.

Mà kế tiếp, trong lời nói của Lý Duệ, Hàn Phong cũng biết được, nguyên lai gần nghìn năm trước, Thiên Môn phát hiện ra hóa ngoại chi cảnh không phải bình thường đơn giản như ngày hôm nay, bởi vì năng lượng nối tiếp giữa điểm không gian hóa ngoại chi cảnh và phiên đại lục này vô cùng không ổn định, thường xuyên phát sinh năng lượng bộc phát.

Thiên Môn đã tiêu tốn công sức vô cùng to lớn, thế nhưng vô luận bọn họ nỗ lực như thế nào đi nữa cũng không thay đổi được hiện trạng.

Mà đúng lúc Thiên Môn và Triệu gia Đại Viêm đế quốc qua lại mật thiết, Triệu Vô Cực đã từng báỉ phỏng qua.

Đúng thời điểm đó, Thiên Môn gặp phải năng lượng tiếp điểm nối thông cảnh hóa ngoại chi cảnh bất ổn, phát sinh bùng nổ.

Triệu Vô Cực khi đó là hoàng tử Đại Viêm đế quốc, tuy rằng thể chất không thích hợp tu luyện đấu khí, nhưng đối với rất nhiều chuyện kỳ lạ trên đại lục đều cảm thấy mười phần hứng thú.

Cũng bởi vì như vậy, khi hắn phát hiện ra nơi đây có hóa ngoại chi cảnh, liền cố ý ở lại tròn hai năm.

Mà trong thời gian hai năm, trải qua Triệu Vô Cực không gian đoạn nghiên cứu, rốt cuộc đã tìm ra được nguyên nhân năng lượng tiếp điểm không ổn định đồng thời tìm ra được phương pháp khống chế.

Cuối cùng, bằng vào trí tuệ hơn người của hắn, đã thay Thiên Môn giải quyết tận gốc hậu hoạn.

Sau khi trải qua Triệu Vô Cực trợ giúp, cho đến hôm nay, vùng hóa ngoại chi cảnh trong Thiên Môn đã không hề phát sinh chuyện sinh năng lượng bộc phát.

Vì vậy, Triệu Vô Cực đối với Thiên Môn mà nói, có thể nói như đại ân nhân.

Cũng bởi vì như vậy, sau khi biết được Hàn Phong tu luyện chính là Ngạo Thị Thiên Địa Quyết năm đó Triệu Vô Cực sáng tạo ra, Lý Duệ mới có thể nói cho Hàn Phong biết những ẩn tình cơ mật thuộc về Thiên Môn.

Đương nhiên, một phần nguyên nhân trong đó cũng là bởi vì Lý Thần dẫn Hàn Phong tới.

Tuy rằng Lý Duệ đối với vị sư huynh này có chút đau đầu, thế nhưng hắn cũng rất rõ ràng, bề ngoài tuy rằng Lý Thần rất không nghiêm túc, nhưng suy nghĩ lại vô cùng rõ ràng, nếu như không phải biểu hiện của Hàn Phong đáng giá Lý Thần tán thành, hắn tuyệt đối không dẫn theo Hàn Phong trở về Thiên Môn.

Điểm này, Lý Duệ mười phần tin tưởng Lý Thần.

Sau khi nói xong tất cả, Hàn Phong đã hiểu ra ý tứ của Lý Duệ, lời lúc trước trợ giúp hắn đề cao tu vi, chỉ sợ chính là để hắn tiến vào hóa ngoại chi cảnh này rồi.

Đúng như Hàn Phong suy đoán, sau khi giải thích rõ ràng, Lý Duệ trực tiếp hỏi:

- Hiện tại vì nguyên nhân môn quy Thiên Môn chúng ta và hóa ngoại chi cảnh, không thể xuất thủ trợ giúp bất cứ thế lực nào khác trên đại lục, nhưng bởi vì tiểu hữu và Triệu Vô Cực có quan hệ sâu xa, ta có thể làm chủ để tiểu hữu tiến vào hóa ngoại chi cảnh một chuyến, không biết tiểu hữu có nguyện ý hay không?

Dừng lại một chút, Lý Duệ nghiêm túc bổ xung nói:

- Ta đã nói nhiều như vậy, tiểu hữu hẳn là đã có lý giải nhất định đối với hóa ngoại chi cảnh, cũng hiểu rõ cấp độ nguy hiểm trong đó, vì vậy tiểu hữu cần phải suy nghĩ thật kỹ.

Chỉ là, Lý Duệ vừa mới dứt lời, Hàn Phong liền trực tiếp hồi đáp:

- Ta nguyện ý thử một chút!

Hàn Phong có quyết định này cũng không phải là hành động tùy tiện, mà đã sớm trải qua tính toán cẩn thận.

Hắn vô cùng rõ ràng, lấy lực lượng của Huyền Thiên Tông hiện tại, cho dù là có thêm lực lượng cuối cùng của tứ các cũng rất khó chống lại Diệt Hoàng kia.

Tuy rằng hắn cũng không rõ vì sao Diệt Hoàng chậm chạp chưa hiện thân, thế nhưng hắn không muốn ôm may mắn, không muốn chỉ ngồi chờ chết không làm gì, nếu như có thể nhanh chóng đề cao thực lực của chính mình, chỉ sợ đến lúc đó Diệt Hoàng hiện thân, kết quả cuối cùng chờ đợi Huyền Thiên Tông chính là diệt vong.

Vì vậy, hiện nay Hàn Phong có thể nói là không còn biện pháp nào khác, mà Lý Duệ lại đưa ra đề nghị này, tuy rằng vô cùng hung hiểm, thế nhưng đối với Hàn Phong không cần bàn cãi chính là một biện pháp tốt.

Vả lại, đối với tình hình hiện nay, tựa hồ đã không còn biện pháp tốt hơn.

Bất quá, trong lòng Hàn Phong vẫn còn có chút may mắn, dù sao hắn đối với hóa ngoại chi cảnh kia không phải rất hiểu rõ, vạn nhất dừng lại bên trong quá lâu, mà Diệt Hoàng không biết lúc nào đột nhiên xuất hiện một lần nữa, giả như hắn không thể thuận lợi đi ra, lấy thực lực hiện nay của Huyền Thiên Tông, căn bản không thể ngăn cản được Diệt Hoàng và Trọng tài giả tập kích.

Tứ các cùng với Thánh Lam Tông dù sao cũng chỉ là minh hữu, tuyệt đối không phải là đối tượng để Huyền Thiên Tông có thể chờ mong mọi lúc mọi nơi.

Ý nghĩ như vậy, nhất thời khiến Hàn Phong cảm thấy có chút nặng nề, trong lòng không khỏi mọc lên một cỗ áp lực to lớn.

Mà Lý Thần bên cạnh, từ lúc Mộc Tu trưởng lão đến vẫn không mở miệng góp lời, lúc này thấy Hàn Phong nhũn lòng mảy suy nghĩ, Lý Thần ở chung với hắn lâu ngày, tự nhiên hiểu rõ lo lắng trong lòng Hàn Phong.

Lập tức mở miệng khuyên nhủ nói:

- Tiểu tử, hiện tại ngươi suy nghĩ quá nhiều cũng vô dụng, vài ngày nữa ta trở về giúp bảo vệ, ngươi cứ yên tâm ở đây đề thăng thực lực là được!

- Hồn trưởng!

Mộc Tu trưởng lão nghe được Lý Thần nói như vậy, không khỏi cả giận thốt:

- Ngươi còn dự định phiêu bạt bên ngoài đến bao giờ, năm đó môn chủ chỉ là vì bảo hộ ngươi nên mới trục xuất ngươi ra ngoài, hiện tại đã trôi qua nhiều năm như vậy, ngươi cũng nên nghiêm túc hơn, trở về Thiên Môn, trợ giúp sư đệ ngươi cùng nhau quản lý Thiên Môn!

Lý Thần nghe vậy, không khỏi cái cổ thụt như cổ rùa, vẻ mặt đau khổ nói:

- Trưởng lão, không phải người không rõ ràng tính tình của ta, bắt ta ở lại trong Thiên Môn, vậy không khác gì muốn lấy mạng của ta!

- Hừ! Mấy năm nay ngươi ăn vị đắng còn chưa nhiều hay sao? Đừng tưởng rằng ngươi ở bên ngoài thì ta sẽ không biết tình trạng của ngươi, nếu như lần này không phải có Hàn Phong tiểu hữu hỗ trợ, lúc này ngươi chỉ là một phế nhân không có chút đấu khí nào, ngươi còn chưa ăn giáo huấn đủ?

Mộc Tu giận dữ quát lớn.

Lý Thần vừa nghe, không khỏi sững sốt, hắn cũng không ngờ tới chính mình biến mất nhiều năm như vậy, Thiên Môn dĩ nhiên có thể biết rõ mọi chuyện của chính mình.

Lý Duệ bên cạnh thấy Lý Thần sững sờ, liền cười cười giải thích nói:

- Sư huynh, thời điểm huynh xuất hiện tại Huyền Thiên Tông, Thiên Môn đã thu được tin tức, đồng thời cũng biết rõ chuyện xảy ra trong hai mươi năm vừa qua. Huynh cũng là người trong Thiên Môn, hẳn là hiểu rõ năng lực của Thiên Môn.

- Hừ! Nếu không phải môn chủ ngăn cản, trước đó lão phu đã tự mình đến bắt ngươi trở về, còn có thể để cho ngươi phiêu bạt bên ngoài như vậy!

Mộc Tu nói.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

382. Chương 364: Ngẫu Nhiên Gặp Cố Nhân.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hàn Phong lặng yên nghe mấy người nói chuyện, trong lòng cũng cảm thấy có chút buồn cười, bất quá hắn càng lo lắng hơn, vạn nhất Lý Thần bị Mộc Tu bắt ở lại Thiên Môn, như vậy đối với Huyền Thiên Tông mà nói, quả thực là tổn thất không nhỏ.

Thực lực của Lý Thần, theo như hiện tại mà nói, chính là người mạnh nhất trong Huyền Thiên Tông, thiếu hắn, thực lực Huyền Thiên Tông suy giảm rất lớn.

Bất quá, dù sao đây cũng là chuyện trong nhà Thiên Môn, tuy rằng Hàn Phong tiếc hận, nhưng không mở miệng xen vào.

Hai năm vừa qua, Lý Thần đã giúp đỡ hắn rất nhiều, về phần điều kiện hứa hẹn năm xưa, Hàn Phong không chân chính đặt trong lòng.

Hơn nữa, cho dù hẳn lấy điều kiện năm xưa để hạn chế Lý Thần, chỉ sợ nhận lấy ác cảm từ Thiên Môn, đây hiển nhiên không phải cử chỉ sáng suốt.

Cũng may, Lý Duệ một lần nữa mở miệng khuyên giải:

- Trưởng lão, sư huynh thích chơi trò du hí nhân gian, vậy thì để sư huynh theo tâm nguyện của mình, nếu như người ép buộc ở lại trong Thiên Môn, chỉ sợ đến lúc đó toàn bộ Thiên Môn đều bị hấn lật nhào nhào từ trên xuống dưới.

Dừng lại, Lý Duệ dùng ngữ khí tự tin nói:

- Hơn nữa, lấy thực lực của Thiên Môn chúng ta, cho dù thiếu đi sư huynh, không phải tùy tiện ai ai cũng có thể trêu chọc.

- Thế nhưng, môn chủ...

Mộc Tu tựa hồ còn có chút không cam lòng, đang muốn khuyên bảo vài câu.

Bất quá, lại bị Lý Duệ phát tay cắt đứt.

- Hiện tại, chúng ta hẳn là nói chuyện hóa ngoại chi cảnh, về phần sư huynh, chờ sau này lại bàn tiếp!

Ngữ khí Lý Duệ lúc này đã không còn vẻ khiêm tốn trước kia, trong lúc giơ tay nhắc chân đều lộ phong phạm của một người đứng đầu tông môn.

Nhìn bộ dáng của Lý Duệ hiện tại, Hàn Phong thầm nghĩ trong lòng:

“Không hổ là môn chủ Thiên Môn, lúc trước còn chưa cảm thấy, hiện tại nghe những lời chắc chắn không được phép phủ định này, xác thực tràn ngập uy nghiêm cần có.”

Quả nhiên, nghe được lời của Lý Duệ, Mộc Tu trưởng lão không cần phải nói nhiều nữa.

Sau đó, Lý Duệ quay sang Hàn Phong cười nói:

- Hiện tại trời đã muộn, Hàn Phong tiểu hữu có thể ở lại Thiên Môn nghỉ ngơi một chút, cũng dành chút thời gian chuẩn bị, chờ khi sắp xếp xong mọi chuyện sẽ cử người dẫn tiểu hữu tiến vào hóa ngoại chi cảnh, mà trong thời gian hai ngày tới, ta sẽ kể lại những thông tin cần thiết về hóa ngoại chi cảnh cho tiểu hữu, cũng tốt cho tiểu hữu chuẩn bị tâm lý, về phần sau khi tiến vào trong hóa ngoại chi cảnh, tất cả đều phải nhìn vào tạo hóa của tiểu hữu ra sao.

Hàn Phong nghe vậy, cười cười gật đầu.

Đối với hóa ngoại chi cảnh kia, trong lòng Hàn Phong tràn ngập nghi hoặc và hiếu kỳ, thế nhưng lúc này hiển nhiên không nghĩ ra được biện pháp nào tốt hơn để đề cao tu vi.

Vì vậy, hẳn không tiếp tục suy nghĩ, nhanh chóng đáp ứng.

Rất nhanh, mấy người nói chuyện hoàn tất, Lý Duệ liền phát người dẫn Hàn Phong về phòng khách nghỉ ngơi, về phần Lý Thần thì bị giữ lại.

Nhìn biểu tình như ăn mướp đắng của Lý Thần, trong lòng Hàn Phong buồn cười, cũng không nhiều lời.

Theo sau một gã đệ tử Thiên Môn, rất nhanh Hàn Phong đã tiến vào trong một gian phòng khách đã quét dọn sẵn.

Nói là phòng khách, kỳ thực cũng chỉ là địa phương thường ngày đệ tử Thiên Môn nghỉ ngơi.

Dù sao mấy nghìn năm qua, trên cơ bản Thiên Môn đều là lán đời không ra, bởi vậy hầu như không có người nào tới bái phỏng, thói quen lâu dài, Thiên Môn không chuyên môn chuẩn bị gian phòng cho khách nhân.

Sau khi mở miệng tạ ơn gã đệ tử dẫn đường, Hàn Phong liền chuẩn bị tĩnh tọa điều dưỡng tinh thần, thể xác.

Bất quá, trùng hợp lúc này, vài đạo thanh âm truyền vào tai Hàn Phong để hẳn nguyên bản muốn bước lên giường không khỏi ngừng lại.

Quay đầu vừa nhìn, Hàn Phong phát hiện, đang có mấy thân ảnh chậm rãi bước tới gần phía hắn.

Nhìn y phục trên người bọn họ, hiển nhiên đều là đệ tử Thiên Môn.

Dù sao đây là nơi đệ tử Thiên Môn nghỉ ngơi, có thể nhìn thấy đệ tử Thiên Môn qua lại cũng là chuyện rất bình thường.

Nguyên nhân hấp dẫn sự chú ý của Hàn Phong chính là trong nhóm đệ tử này có truyền tới một thanh âm tương đối quen thuộc đối với hắn, mà thời điểm hắn quay lại nhìn.

Một đạo thân ảnh nhỏ gầy nhất thời rơi vào tầm mắt của hắn.

Thấy thân ảnh này xuất hiện, khóe miệng Hàn Phong không khỏi nhếch lên, khẽ xoay người, lẳng lặng tựa vào một cây cột gần cánh cửa, tỉ mỉ đánh giá chủ nhân thân ảnh kia.

- Thi thi, ngày hôm nay muội đã nhớ hết những điều trưởng lão dạy hay chưa? Có cần ta giảng lại một lần nữa cho muội nghe?

Một thiếu niên tuổi còn rất trẻ, mặc một thân y phục màu tuyết trắng, vẻ mặt vô cùng ân cần hỏi.

Chỉ là, Hàn Phong có thể nhìn thấy được trên mặt người thiếu niên này hiện rõ một tia lầy lòng.

Ngược lại, nữ hài tên gọi Thi Thi kia có chút không nhận được, trừng mắt liếc nhìn người thanh niên, lập tức có chút bất mãn nói:

- Lữ Tùng, ngươi không nên tiếp tục làm phiền ta nữa, những điều trưởng lão dạy, ta nghe một lần đã nhớ hết, còn cần ngươi tới giảng?

Dừng lại, nữ hài tựa hồ còn ngại nói thiếu, tiếp tục chống tay ngang eo nói:

- Còn có, hiện hôm nay ta đã là võ giả nhân giai nhị phẩm, so với ngươi còn lại hại hơn, ngươi lấy cái gì để dạy ta?

Thiếu niên tên gọi Lữ Tùng kia nghe được lời nói của nữ hài, nhất thời á khẩu không nói được lời nào, không khỏi có chút xấu hổ đứng tại chỗ, không có ý tứ giải giải đầu.

Nhất thời rước lấy mấy người bên cạnh cười vang.

Trong đó có một thiếu niên nhìn qua tuổi tác tương đối lớn hơn, không chút lưu tình đã kích nói:

- Lữ sư đệ, Thi Thi sư muội chính là người được các trưởng lão tán thưởng có thiên phú cao nhất trong các đệ tử cùng trang lứa, mọi thứ chỉ nghe một lần là hiểu rõ, không giống như đệ và ta, ta khuyên đệ không nên tiếp tục lầy lòng Thi Thi sư muội, bỏ cái tâm này đi!

- Huynh!

Lữ Tùng nghe lời chế nhạo của nữ hài Thi Thi cũng không cảm giác khó chịu gì, thế nhưng lại bị những đệ tử khác cười nhạo như vậy, nhất thời sắc mặt khó coi.

Nhất là nhìn thấy trong mắt nữ hài Thi Thi hiện lên vẻ mỉm cười, nhất thời có chút thẹn quá hóa giận, chỉ vào gã đệ tử vừa nói lúc trước, thốt lên:

- Viên Bân, tuy rằng ngươi là sư huynh, nhưng bắt quá người chỉ nhập môn sớm hơn ta nửa năm mà thôi, không nên dùng cái loại khẩu khí này giáo huấn ta, chuyện của ta không cần ngươi tới nhúng tay vào!

- Thế nào, muốn đánh nhau sao? Ta nói cho ngươi, tuy rằng ta chỉ nhập môn sớm hơn ngươi nửa năm, thế nhưng ta cũng là một võ giả Nhân giai nhị phẩm, đối phó với ngươi vô cùng dễ dàng, ngươi có muốn thử xem hay không?

Về mặt Viên Bân tự phụ nói.

Mà chúng đệ tử bên cạnh nhất thời ồn ào.

Nữ hài đứng trung tâm đám đệ tử, thấy hai người nóng đầu muốn đánh nhau, không khỏi cau mày, chà chà chân, bất mãn trách mắng:

- Các người muốn đánh thì đổi địa phương khác đánh, không nên làm phiền tới chúng ta, đến lúc đó trường lão phát hiện, ta lại bị các người liên lụy cùng nhau đi diện bích tự quá.

Lời nói của nữ hài nhất thời khiến hai gã thiếu niên đang nóng đầu đỏ mặt rùng mình một cái, nguyên bản không khí dày đặc hỏa khí theo đó hạ thấp nhiệt độ không ít.

Thấy một màn như vậy, Hàn Phong cách đó không xa không khỏi nhẹ giọng bật cười.

Mà tiếng cười này vừa phát ra, nhất thời dẫn dắt đám đệ tử chú ý.

Khi mọi người nhìn thấy một thiếu niên chưa bao giờ gặp qua đứng đằng trước, không khỏi có chút tò mò.

Mà Lữ Tùng liên tục bị nữ hài và Viên Bân chế nhạo, thấy một gã thiếu niên không biết lai lịch cười nhạo, nhất thời có chút thẹn quá thành giận, không khỏi lớn tiếng nói:

- Người cười cái gì?

Chỉ là, Lữ Tùng còn chưa nói xong, nữ hài bên cạnh liền phát ra tiếng kêu kinh hãi, lập tức toàn bộ thân ảnh lay động, thẳng tắp lao về phía Hàn Phong.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

383. Chương 365: Thi Thi? Nhị Nha?

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hành động của nữ hài vô cùng đột ngột, nhất thời khiến chúng đệ tử xung quanh không kịp phản ứng.

Ngược lại Hàn Phong vẫn luôn chú ý nhất cử nhất động của nữ hài và đám người còn lại, thấy nữ hài lao thẳng về phía mình, khoe miệng không khỏi nở nụ cười vui vẻ.

Lập tức tiến lên hai bước, giang rộng hai tay, vững vàng tiếp đón nữ hài chạy ầm ầm về phía mình.

Nữ hài nhào vào lòng Hàn Phong, cái đầu nhỏ bé chăm chú dúi vào lồng ngực Hàn Phong, mái tóc buộc hai bên còn lắc lư vài vòng, vô cùng làm nũng.

Bị bộ dáng ngây thơ khả ái của nữ hài chọc thoải mái cười to, Hàn Phong không khỏi nhấc một tay lên, tại mái tóc đen bóng mượt mà của nữ hài, sủng nịnh xoa xoa.

Mà đám đệ tử còn lại đều vô cùng không rõ ràng nhìn một màn xảy ra trước mắt, nhất là hai người Lữ Tùng và Viên Bân càng trợn mắt há mồm nhìn hành động vô cùng thân mật giữa nữ hài và Hàn Phong.

Bất quá, sau khi phản ứng lại, trong mắt hai người đều đồng thời xuất hiện một tia đổ kỵ.

Hàn Phong tự nhiên thu hết biểu tình mấy người này vào trong mắt, bất quá đối với điều này, hắn không hề có bất cứ biểu thị nào, chỉ là nhàn nhạt cười.

Trong con mắt hắn, đám người đằng trước kia bất quá chỉ là một đám hài tử mà thôi.

Mà hai thiếu niên kia hiển nhiên có chút ý tứ đối với nữ hài trong lòng hắn, nếu như hai người không có biểu tình như vậy, Hàn Phong mới cảm giác kỳ quái.

Bất quá, nữ hài trong lòng Hàn Phong như vẫn còn vậy trong trạng thái hưng phấn kích động, chưa dự định rời khỏi người Hàn Phong.

Sau một lúc lâu, vô cùng bất đắc dĩ, Hàn Phong cười cười, nhẹ nhàng thì thầm bên tai nữ hài:

- Tiểu nha đầu, sư huynh đệ của muội đang nhìn chăm chăm, muội dự định ôm ta tới bao giờ? Từ lâu muội đã không còn là tiểu hài tử nữa rồi!

Nghe vậy, nữ hài còn đang chìm đắm trong vui vẻ gặp lại Hàn Phong rốt cuộc cũng phản ứng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp không khỏi hiện lên vẻ đỏ ửng nhàn nhạt.

Giống như mười phần không nở từ trên người Hàn Phong nhảy xuống.

Bất quá, cánh tay nữ hài vẫn chưa hề rời khỏi Hàn Phong, mà nắm chặt góc áo Hàn Phong, đồng thời nũng nịu nói:

- Hàn Phong ca ca, muội rất nhớ ca ca, thế nào ca ca lại ở chỗ này? Là đặc biệt tới Thiên Môn thăm muội sao?

Bị nữ hài hỏi như vậy, lại nhìn nhân thần chờ mong của nàng, trong lòng Hàn Phong cảm thấy xấu hổ, hắn tự nhiên không biết chính mình gặp lại người quen nơi đây, hắn chỉ là được Lý Thần dẫn tới.

Thế nhưng hắn lại không muốn nói dối đối với một nữ hài đáng yêu như vậy, trong lúc nhất thời không biết trả lời ra sao, nhưng nữ hài trước mắt liền bắt đầu mở miệng, liền thoáng bất mãn nói:

- Vừa nhìn liền biết ca ca khẳng định không phải đến thăm muội rồi, Hàn Phong ca ca đáng ghét...

Nghe vậy, Hàn Phong chỉ xấu hổ cười cười, có chút sủng nịnh xoa xoa cái đầu nhỏ nhắn của tiểu nữ hài, nói sang chuyện khác:

- Nhị Nha thế nào lại ở chỗ này? Đại ngốc đâu?

Nữ hài trước mắt không phải ai xa lạ, chính là Nhị Nha năm đó tại Thanh Hà Thôn bế quan thường xuyên gặp được.

Tiểu nha đầu tinh quái trước kia đã để lại cho Hàn Phong ấn tượng cực kỳ khắc sâu.

Đối với thiên phú của Nhị Nha, tuy rằng Hàn Phong không quá rõ ràng, thế nhưng hắn cũng biết được từ miệng lão đầu Lý Thần, thiên phú của Nhị Nha rất cao.

Sau đó lúc gần rời đi, Lý Thần đã để lại cho Nhị Nha một khối ngọc bội, để nàng mang tới một tửu lâu gần thành trấn.

Hiện tại ngẫm lại, khối ngọc bội Lý Thần đưa cho Nhị Nha trước đây cùng với khối ngọc bội Lý Thần lấy ra đưa cho vị chủ quán tựa hồ tương đối giống nhau.

Nguyên lai Lý Thần giới thiệu cho Nhị Nha gia nhập sư môn chính là Thiên Môn trong truyền thuyết.

Nhìn thân ảnh nhỏ bé đáng yêu của Nhị Nha trước mắt, Hàn Phong có thể cảm nhận được Nhị Nha trong khoảng thời gian này đã có bước tiến bộ nhảy vọt trong phương diện tu luyện đấu khí.

Tốc độ tu luyện như vậy, xác thực rất cao.

Mà Nhị Nha vốn chỉ là tiểu hài tử, nghe Hàn Phong đánh trống lảng, quả nhiên đã bị di chuyển lực chú ý, lập tức tràn ngập vui vẻ nói:

- Là Lý Thần gia gia giới thiệu cho muội tới đây nha! Năm đó bọn huynh đi rồi, cha cho rằng muội đã có cơ hội tốt, vậy nên dẫn muội đi thử xem, không muốn để muội cả đời sống trong sơn môn, vì vậy muội tới đây rồi, không nghĩ tới vô cùng dễ dàng vào được.

Dừng lại một chút, Nhị Nha nhất thời có chút thất lạc nói:

- Bất quá, trong môn cái gì cũng tốt, chỉ là quy củ nhiều lắm, muội đã rất lâu không gặp cha rồi. Còn có Đại ngốc, ngày hôm đó cũng theo muội đến đây, thế nhưng trưởng lão nói tư chất của hắn kém, không cho hắn gia nhập sư môn, muội còn buồn rầu rất lâu đây!

Nghe Nhị Nha liền thoáng cần nhàn nói những chuyện đã xảy ra, Hàn Phong chỉ lặng yên đứng một chỗ lắng nghe.

Đối với những chuyện Nhị Nha kể lại, Hàn Phong tự nhiên rất rõ ràng.

Một tiểu cô nương mới hơn mười tuổi, rời khỏi địa phương chính mình quen thuộc nhiều năm, một mình một người tới sư môn xa lạ, trong lòng tự nhiên sẽ có cảm tình khác lạ.

Mà Hàn Phong đối với Nhị Nha mà nói, coi như là nửa người thân, bởi vậy xa cách lâu như vậy, một lần nữa gặp nhau, Nhị Nha mới kích động vui vẻ vô cùng.

Do đó nhện không được mở miệng tâm sự, mọi chuyện đều tâm sự hết với Hàn Phong.

Đối với chuyện này, Hàn Phong tự nhiên không phiền chán, mà luôn nở nụ cười, tinh tế nghe Nhị Nha kể lại từng chuyện nhỏ nhất phát sinh trong Thiên Môn thời gian vừa qua.

Nói đến đoạn vui vẻ, khuôn mặt Nhị Nha liền nở nụ cười vô cùng hài lòng, thỉnh thoảng còn phát ra thành tiếng.

Giống như bị Nhị Nha cảm nhiễm, Hàn Phong tạm thời đè ép lo lắng trong lòng, bắt đầu trò chuyện vui vẻ với Nhị Nha.

Đột nhiên, Hàn Phong nhớ tới những lời đối thoại trước đó giữa mấy đệ tử Thiên Môn, không khỏi nghi hoặc hỏi:

- Tiểu nha đầu, vì sao vừa rồi mọi người đều gọi muội là Thi Thi?

- A!

Nghe Hàn Phong hỏi như vậy, khuôn mặt Nhị Nha nhất thời đỏ lên, nhất thời có chút xấu hổ xoa xoa góc áo của chính mình, hơn nữa nửa ngày không ngừng đầu lên được, xấu hổ nói:

- Người ta vốn tên là Thi Thi, chỉ là người trong thôn đều có thói quen gọi là Nhị Nha, vì vậy Hàn Phong ca ca tự nhiên không rõ ràng.

Thì ra là thế, Hàn Phong bừng tỉnh hiểu ra, nhìn bộ dáng xấu hổ của Nhị Nha, không khỏi cười cười xoa xoa mái tóc tiểu nha đầu, nói:

- Xem ra Nhị Nha của chúng ta đã trưởng thành rồi, đã biết xấu hổ, ha ha!

Lời nói của Hàn Phong nhất thời khiến Nhị Nha khôi phục lại, thấy Hàn Phong cười nhạo nàng, không khỏi chu miệng, bất mãn.

Bất quá, lúc này, đám đệ tử phía sau hình như mới phản ứng, thấy Nhị Nha và một thiếu niên không biết lai lịch nói chuyện vui vẻ như vậy, không khỏi hiếu kỳ không ngớt.

Mà Lữ Tùng và Viên Bán liếc mắt nhìn nhau, càng khẩn cấp tiến lên, Viên Bán coi như giữ được khí độ, dẫn đầu trầm giọng nói:

- Không biết vị bằng hữu này xưng hô như thế nào, vì sao lại ở Thiên Môn chúng ta?

Hàn Phong ngẩng đầu nhìn thoáng qua Viên Bán, nhàn nhạt cười cười, nói:

- Ta là khách nhân của môn chủ các ngươi, dự định ở lại đây vài ngày!

- Môn chủ?

Nghe được lời nói của Hàn Phong, đông đảo đệ tử không khỏi sửng sốt.

Trong mắt những đệ tử có bối phận thấp nhất này, môn chủ Thiên Môn luôn là tồn tại cao cao tại thượng, thường ngày rất khó nhìn thấy mặt.

Mà nhìn thiếu niên trước mắt bề ngoài cũng chỉ lớn hơn bọn họ một chút, dĩ nhiên nói là khách nhân của môn chủ.

Điều này không khỏi khiến mọi người kinh ngạc.

Thậm chí ngay cả Nhị Nha quen thuộc Hàn Phong cũng không khỏi ngẩng cao đầu, mang theo nhãn thần hiếu kỳ, nhìn Hàn Phong, nghi hoặc hỏi thăm:

- Hàn Phong ca ca, môn chủ chính là nhân vật vô cùng lợi hại nha, sao ca ca lại quen biết người?

Thấy Nhị Nha nghi hoặc, Hàn Phong hiếm thấy vui vẻ trêu đùa, gõ nhẹ vào đầu nữ hài nói:

- Lẽ nào ca ca không lợi hại?

- Ca ca đương nhiên lợi hại, chỉ là...

Nhị Nha cẩn thận nói.

Thấy bộ dáng đáng yêu của Nhị Nha, Hàn Phong không nhịn được cười to.

Nhưng đám đệ tử đông đảo bên cạnh, thấy Hàn Phong dĩ nhiên đánh đồng chính mình với vị môn chủ kính ngưỡng trong lòng bọn họ, nhất thời tất cả đều giận dữ.

Nhất là khi nhìn thấy Hàn Phong và Nhị Nha vô cùng thân thiết, Lữ Tùng từ lâu đã sinh lòng bất mãn, càng trực tiếp quát mắng:

- Người tính cái gì, cũng dám đánh đồng với môn chủ chúng ta, cũng không nhìn chính mình đáng giá mấy lượng?

- Lữ Tùng, người im miệng, ta không cho phép người nói Hàn Phong ca ca như vậy, Hàn Phong ca ca vô cùng lợi hại!

Nhị Nha giống như một đầu mẫu hổ bảo hộ trước người Hàn Phong, quay sang Lữ Tùng giận dữ quát.

Bị Nhị Nha thóa mạ, trên mặt Lữ Tùng càng không nhịn được, nhất thời có chút tức giận nói:

- Lẽ nào ta nói sai hay sao? Môn chủ của chúng ta là ai, hần tính là cái gì, dĩ nhiên tự đại đánh đồng với môn chủ, loại đồ cuồng vọng như vậy, sao có thể là khách nhân môn chủ, ta nhìn hần chính là địch nhân không biết từ địa phương nào tiềm nhập vào.

- Không sai, Nhị Nha, ta xem chúng ta nên bắt giữ hần, sau đó dẫn đi gặp trưởng lão, tất cả do trưởng lão định đoạt!

Viên Bàn cũng hợp tác mở miệng nói.

Nhị Nha vừa nghe, nhất thời cấp bách, đang muốn mở miệng nói cái gì đó, mà lúc này Hàn Phong kéo Nhị Nha lại, nhẹ nhàng vô vô tay của nàng, ý bảo nàng không cần phải gấp gáp.

Sau đó, ngẩng đầu nhìn đám hài tử choai choai trước mắt, trên mặt Hàn Phong thủy chung vẫn duy trì tiểu ý nhàn nhạt.

Nói đến chúng, đám đệ tử này vẫn còn là hài tử, không có tâm cơ gì sâu, tâm tình của bọn họ hiện tại đều hiện rõ trên mặt.

Tuy rằng đối với cách nói của hai thiếu niên, trong lòng Hàn Phong không thích, thế nhưng dù sao sau này Nhị Nha còn phải sinh hoạt một đoạn thời gian rất dài, hần không muốn mang lại quá nhiều phiền phức cho nàng.

Vì vậy, Hàn Phong cũng không dự định tiếp tục để ý tới những đệ tử này, chỉ nhàn nhạt nói:

- Các người là đệ tử Thiên Môn, tự nhiên biết rõ tình huống Thiên Môn, nếu như không có đệ tử Thiên Môn dẫn đường, ai có thể đơn giản tiến vào nơi đây? Sau này nói cái gì cũng phải động não nhiều hơn, không nên làm hỏng mặt mũi Thiên Môn.

- Người!

Lữ Tùng bị Hàn Phong chế nhạo, liền tức giận không nói ra lời.

Đông đảo đệ tử bị lời nói của Hàn Phong chấn nhiếp, nhất thời không tìm ra được bất cứ lời nào phản bác Hàn Phong.

Nhàn nhạt cười nhìn những đệ tử trước mắt, Hàn Phong không muốn nhiều lời, đang muốn rời đi.

Mà đúng lúc này, phía sau truyền tới một thanh âm uy nghiêm quát lớn, khiến thân thể chúng đệ tử Thiên Môn không khỏi chấn động.

Hàn Phong cũng theo nơi thanh âm phát ra nhìn lại, nhất thời thấy một gã thanh niên mặc y phục Thiên Môn chậm rãi đi tới.

...

Động tác của người thanh niên vô cùng thông thả, nhìn qua có vẻ chậm chậm, thế nhưng chỉ vài cái chớp mắt đã xuất hiện phía sau đám đệ tử Thiên Môn.

Trên mặt người thanh niên không hề có biểu tình gì, thế nhưng toàn thân tràn ngập một loại khí tức bình thản, khiến người khác nhìn thấy như tắm trong gió xuân ấm áp.

Thời điểm Viên Bàn, Lữ Tùng và các đệ tử Thiên Môn còn lại nhìn thấy người thanh niên xuất hiện, trên mặt đầu tiên là hiện lên một tia kinh ngạc, sau đó dần dần chuyển thành kinh hãi.

Thậm chí, ngay cả Hàn Phong cũng bị mọi người trực tiếp quên mất, xoay người vây xung quanh người thanh niên.

- Sư huynh, người xuất quan rồi sao?

- Sư huynh, lần này bế quan, đấu khí của huynh lại đề cao không ít đúng không?

- ...

Mà người thanh niên kia hiển nhiên mười phần ôn hòa, nhìn những sư đệ, sư muội trước mắt, nhẹ nhàng nở nụ cười lần lượt bắt chuyện với bọn họ.

Chỉ bất quá, sau một hồi bắt chuyện, người thanh niên liền hỏi ở đây đã xảy ra chuyện gì.

Hắn vừa mới tới liền bị tiếng ồn ào hấp dẫn, tự nhiên muốn hỏi rõ ràng.

Lúc này, Hàn Phong liền thấy Lữ Tùng vừa rồi kêu gào hung hăng nhất, không biết nói nhỏ với người thanh niên cái gì, mà ngón lại thỉnh thoảng chỉ chỉ về phía Hàn Phong.

Còn người thanh niên theo phương hướng Lữ Tùng chỉ, nhanh chóng phát hiện ra Hàn Phong tồn tại.

Khi hắn nhìn thấy Nhị Nha đứng bên cạnh Hàn Phong, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc, lập tức lướt qua mọi người, bước về phía Hàn Phong.

Mấy thiếu niên choai choai vừa rồi còn quay sang trợn mắt nhìn Hàn Phong, lúc này vây quanh người thanh niên, vẻ mặt vô cùng hài lòng sung sướng, Hàn Phong không khỏi cảm thấy buồn cười.

Bất quá, khi hắn quay sang nhìn người thanh niên, thực ra có chút ngoài ý dự liệu.

Nhị Nha bên cạnh, có lẽ hiện tại nên gọi là Thi Thi.

Thi Thi thấy người thanh niên đến, hiển nhiên vô cùng cao hứng, nhưng nàng không giống như những người khác tranh nhau vây quanh, ngược lại khi nhìn thấy biểu tình của Hàn Phong, cho rằng hắn không nhận ra người thanh niên đột nhiên xuất hiện, vì vậy liền thấp giọng nói bên tai Hàn Phong:

- Đây là đại sư huynh Lý Ngọc, thực lực của hắn phi thường cao.

Dừng lại một chút, Thi Thi tựa hồ nhớ tới cái gì, lập tức có chút thẹn thùng bổ sung:

- Đương nhiên, Hàn Phong ca ca cũng rất lợi hại!

Nhìn vẻ mặt ngây thơ của Thi Thi, Hàn Phong có chút không kìm lòng được sung sướng nhìn nhéo nhéo khuôn mặt đỏ bừng đáng yêu.

Kết quả liền rước lấy ánh mắt hờn giận của nàng.

Hàn Phong thấy thế, cảm thấy vô cùng hài lòng cười nói:

- Tiểu nha đầu, Hàn Phong ca ca của muội là người dễ tức giận như vậy hay sao? Có gì mà phải xấu hổ?

- Người ta không phải là quan tâm cảm thụ của ca ca sao, sợ ca ca tức giận mà!

Thi Thi trắng mắt liếc nhìn Hàn Phong chu miệng nói.

Hàn Phong vừa cười cười, bất quá hắn không nói câu nào, bởi vì lúc này Lý Ngọc đã bước tới gần hai người.

Đi tới trước mặt, hai người quan sát lẫn nhau, Hàn Phong dẫn đầu mở miệng nói:

- Đã lâu không gặp rồi! Người tựa hồ không thay đổi nhiều lắm.

Nghe vậy, Lý Ngọc nở nụ cười khiến vô số thiếu nữ phải điên cuồng, vừa cười vừa nói:

- Ta không thay đổi nhiều, thế nhưng ngươi lại thay đổi rất nhiều nha! Tuy rằng ta quanh năm bế quan, thế nhưng sự tích của ngươi mấy năm qua trên đại lục, ta đã nghe qua không ít! Lấy thực lực bản thân độc chiến thập đại tông môn, sau đó liên hợp với tứ các và Thánh Lam Tông đẩy lùi Trọng tài giả và ngũ đại tông môn tới xâm phạm. Hiện tại danh đầu của ngươi có thể nói khắp đại lục không người nào không biết!

- Ngươi không cần phải chế giễu ta, lấy tình báo của Thiên Môn các ngươi, chẳng lẽ còn không rõ tình huống của chúng ta hiện tại?

Hàn Phong có chút cười khổ nói.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

384. Chương 366: Gặp Lại Lý Ngọc.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Ngược lại Lý Ngọc bên cạnh nhìn bộ dáng cười khổ của Hàn Phong, liền đoán được vì sao hắn lại tới đây, tuy rằng hiểu kỳ Hàn Phong tiến vào Thiên Môn bằng cách nào, nhưng cũng chỉ cười cười nói:

- Ý đồ của ngươi ta có thể đại khái đoán ra được, chỉ là Thiên Môn chúng ta có quy củ riêng, muốn để môn chủ đáp ứng trợ giúp ngươi, chỉ sợ là không có khả năng.

Hàn Phong nghe vậy, chỉ nhàn nhạt vừa cười vừa nói:

- Thiên Môn các ngươi đúng thực nhiều quy củ, đúng như suy đoán của ngươi, vừa rồi môn chủ Lý Duệ đã cự tuyệt thỉnh cầu của ta.

Dừng lại một chút, Hàn Phong lại nói:

- Bất quá, bởi vì bản thân ta và Thiên Môn các ngươi có chút sâu xa, bởi vậy môn chủ đã quyết định cho phép ta tiến vào hóa ngoại chi cảnh.

- Cái gì?

Nghe được Hàn Phong muốn đi vào hóa ngoại chi cảnh, nụ cười trên mặt Lý Ngọc liền biến mất không thấy, chỉ còn lại vẻ khiếp sợ không tưởng tượng nổi.

Làm đệ tử kiệt xuất nhất một đời Thiên Môn, cũng là đối tượng được Thiên Môn tập trung bồi dưỡng, Lý Ngọc tự nhiên hiểu rõ hóa ngoại chi cảnh là cái gì, chỉ là, khiến hắn hoàn toàn không ngờ được Hàn Phong dĩ nhiên dự định tiến vào hóa ngoại chi cảnh.

Bởi vậy không nhịn được kinh hô:

- Đây là quyết định của môn chủ?

Hàn Phong gật đầu, coi như trả lời.

Mà Lý Ngọc lại tràn đầy cổ quái nhìn Hàn Phong, có chút không giải thích được nói:

- Địa phương này tuy rằng có thể trợ giúp tu luyện giả đề cao tu vi, thế nhưng độ nguy hiểm trong đó, không hề đơn giản như tưởng tượng của ngươi.

Lý Ngọc nói điều này, tự nhiên Lý Duệ đã nhắc qua, mà hắn cũng vô cùng rõ ràng, bất quá nếu đã có quyết định rồi, Hàn Phong sẽ không tiếp tục do dự nhiều.

Nhún vui, Hàn Phong có chút bất đắc dĩ cười nói:

- Người xem bộ dáng hiện tại của ta, tựa hồ không còn lựa chọn nào khác nữa rồi.

Lẳng lẳng nhìn Hàn Phong, hồi lâu, Lý Ngọc hồi phục lại tinh thần, đồng thời cảm thán nói:

- Tựa hồ đúng là như vậy!

Dừng lại một chút, Lý Ngọc nói thêm:

- Được rồi, lúc này có phải mấy sư đệ sư muội của ta xung đột với người, bọn chúng còn nhỏ, nhìn mặt mũi của ta, không cần phải tính toán với chúng.

Nghe được lời nói của Lý Ngọc, Hàn Phong vừa cười vừa nói:

- Ta vốn không dự định tính toán với bọn họ, hiện tại người lại đứng ra, tự nhiên càng không có gì phải nói nữa rồi.

- Vậy đa tạ!

Lý Ngọc cười nói, lập tức vẫy vẫy tay về phía đám đệ tử phía sau đã có chút há hốc mồm, ý bảo bọn họ qua đây.

Mấy người Viên Bàn và Lữ Tùng đều không rõ chuyện gì đã xảy ra, trước vẫn cho rằng vị đại sư huynh thường ngày luôn kính yêu sẽ xuất đầu thay bọn họ, cưỡng chế đuổi đi người “cuồng vọng tự đại” trước mắt.

Nhưng chớp mắt lại thấy sư huynh nhà mình và người này nói nói cười cười, giống như trước đây có quen biết với nhau.

Chỉ là khi bọn họ có chút thấp thỏm bất an đi tới trước mặt Lý Ngọc, Lý Ngọc thay đổi không còn bộ dáng ôn hòa thường ngày, ngữ khí có chút nghiêm khắc khiển trách:

- Mấy người các người, dĩ nhiên không suy nghĩ như vậy, chẳng lẽ không biết hần là quý khách của môn chủ, sao có thể làm ra chuyện mất mặt như vậy?

- A?

Mấy người Viên Bàn và Lữ Tùng không khỏi không thể tưởng tượng nhìn Hàn Phong.

Nguyên lai hần thực sự là quý khách của môn chủ, cái này, không xong rồi!

Đây là ý niệm đầu tiên không hẹn mà cùng hiện ra trong đầu mỗi một đệ tử nơi đây.

- Còn lo lắng cái gì, không mau xin lỗi cho sự lỗ mãng của các người!

Lý Ngọc còn đang sừng sờ nhìn mấy người, không khỏi đề cao thanh âm, một lần nữa lạnh giọng quát.

Lúc này mọi người mới phản ứng lại, đang định xin lỗi, bất quá liền bị Hàn Phong xua tay ngăn lại.

- Được rồi, bất quá là một chút hiểu lầm mà thôi, người không cần phải trách cứ bọn họ!

Hàn Phong cười nói.

Trong lòng hần tự nhiên không dự định tính toán chút chuyện nhỏ đối với những thiếu niên trẻ tuổi này, huống chi còn phải lo lắng cho Thi Thi.

Vì vậy, sau khi Lý Ngọc răn dạy, Hàn Phong lập tức xua tay bỏ qua.

Lý Ngọc thấy Hàn Phong đã mở miệng, theo bậc thang hạ giọng nói:

- Tuy rằng Hàn Phong không trách các người, nhưng các người đừng cao hứng quá sớm, chờ khi nào ta rảnh rồi sẽ thu thập đám tiểu tử các người, bây giờ còn không mau mau rời khỏi!

Mọi người nghe vậy, nhất thời chạy tứ tán.

Nhìn mọi người vội vã rời đi, Lý Ngọc liền lắc đầu cười cười, mà lúc này hần chú ý tới Thi Thi đứng bên cạnh Hàn Phong.

Đối với vị tiểu sư muội vừa mới gia nhập Thiên Môn không bao lâu, Lý Ngọc coi như rất quen thuộc, lúc này thấy nàng nắm chắc vạt áo Hàn Phong, không khỏi có chút kỳ quái hỏi thăm:

- Thi Thi, muội và Hàn Phong quen biết nhau?

- Ha hã! Ta và Thi Thi có quen biết từ trước, nàng coi như là tiểu muội muội của ta!

Hàn Phong xoa nhẹ đầu Thi Thi, vừa cười vừa nói.

Dụng ý của hắn khi nói như vậy tự nhiên là muốn trong đoạn thời gian tiếp theo, Lý Ngọc có thể tận lực chiếu cố Thi Thi một chút.

Dù sao, lấy thân phận của Lý Ngọc hiện nay, Thi Thi có hắn bảo hộ, Hàn Phong coi như vô cùng yên tâm.

Lý Ngọc cũng là người thông minh tuyệt đỉnh, tự nhiên nghe được hàm nghĩa trong lời nói của Hàn Phong, nhất thời cười bảo chúng nói:

- Yên tâm, sau này có ta ở đây, sẽ không để nàng phải chịu ủy khuất, hơn nữa, còn có vị đại ca ca lợi hại như ngươi, sợ là trưởng lão sư môn cũng phải để một con mắt, sẽ không khiến Thi Thi xinh đẹp của chúng ta phải chịu ủy khuất!

- Vậy đa tạ rồi!

Hàn Phong cảm tạ nói.

Hai người tiếp tục hàn huyên vài câu.

Sau đó, Hàn Phong thoáng quan sát một chút, cũng phát hiện ra khí tức trên người Lý Ngọc so với mấy năm trước rõ ràng hơn rất nhiều, không khỏi âm thầm bội phục, Lý Ngọc quả nhiên là thiên tài.

Lấy khí tức của hắn hiện tại, chỉ sợ đã có thực lực ngoài Địa giai bát phẩm.

Nhớ tới trước kia, đánh một trận tại Thiên Thánh Cốc, Lý Ngọc bất quá mới chỉ là võ giả vừa mới tiến vào Địa giai mà thôi. Mà hiện tại đạt tới mức này, Hàn Phong chỉ có thể dùng kinh khủng để hình dung.

- Giỏi thật, vài năm không thấy, nghĩ không ra đầu khí của ngươi đã tăng trưởng tới mức độ này rồi!

Hàn Phong có chút bội phục nói.

Ai biết, Lý Ngọc vừa nghe vậy, liền đỏ khóc đỏ cười nói:

- Ngươi đang nói móc ta đúng không? Cho dù ta lợi hại hơn nữa, nhưng so với ngươi quả thực trên trời dưới đất!

Hàn Phong vừa nghe, đầu tiên là sửng sốt, lập tức phản ứng lại, trong lòng cười khổ không thôi.

Hàn Phong không cho rằng chính mình là thiên tài gì, hắn hơn người khác kinh nghiệm bốn trăm năm mới có thể vượt lên đầu người khác như vậy.

Nếu như không có kỷ ức bốn trăm năm kia, chỉ sợ hiện tại hắn bất quá chỉ là một thiếu niên Hàn gia nghèo túng cơ sở tam phẩm mà thôi.

Đương nhiên, kinh nghiệm kiếp trước mặt dù quan trọng, thế nhưng không có nỗ lực kiếp này, cùng với lý giải khắc sâu đối với tâm pháp vũ kỹ, cộng thêm may mắn, hắn tuyệt đối không thể đạt được thành tích hiện tại.

Sau một hồi nói chuyện phiếm, Lý Ngọc nhanh chóng cáo từ rời đi.

Mà trải qua giao lưu ngắn ngủi, Hàn Phong rất rõ ràng thực lực của Lý Ngọc hiện nay, dĩ nhiên so với dự đoán của hắn còn mạnh hơn vài phần, hiện tại Lý Ngọc đã bước vào cảnh giới Địa giai cửu phẩm, quả nhiên thiên phú cực cao.

Theo đó, Hàn Phong lại nghĩ tới lúc Lý Ngọc gần đi, nhân thần lóe lên cảm xúc không rõ ràng, trong lòng không khỏi nghi hoặc.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

385. Chương 367: Cửa Vào Mở Ra.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Lý Ngọc đi rồi, Hàn Phong bị tiểu nha đầu Thi Thi quần quýt nửa ngày, cuối cùng mang theo ánh mắt lưu luyến trở về gian phòng của mình.

Lý Thần tựa hồ bị mấy người Mộc Tu và Lý Duệ lôi kéo nói chuyện, mãi nửa ngày vẫn chưa thấy hần xuất hiện, Hàn Phong đối với Thiên Môn không quá quen thuộc, tự nhiên không thích hợp đi dạo xung quanh, vì vậy liền trực tiếp trở về gian phòng Thiên Môn chuẩn bị cho hần nghỉ ngơi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lý Thần biến mất một ngày một đêm rồi cuộc đã tìm tới Hàn Phong.

Nhìn vẻ mặt buồn khổ của Lý Thần, Hàn Phong không khó tưởng tượng, ngày hôm sau khi hần rời khỏi, Lý Thần tự nhiên không tránh được bị Mộc Tu trưởng lão răn dạy.

Mà từ trong miệng Lý Thần, Hàn Phong cũng biết được, năm đó trước khi hần rời đi, Mộc Tu trưởng lão chính là trưởng lão phụ trách truyền thụ tu luyện đấu khí, nói cách khác, trên thực tế Mộc Tu trưởng lão chính là ân sư thụ nghiệp của Lý Thần.

Thảo nào Lý Thần luôn luôn tùy tiện, không sợ trời không sợ đất, khi thấy Mộc Tu trưởng lão, giống như chuột nhìn thấy mèo.

Hiểu rõ quan hệ trong đó, Hàn Phong chỉ có thể buồn cười lắc đầu.

Bất quá, Lý Thần rất nhanh nói ra ý đồ đến.

Nguyên lai, trải qua một phen thương nghị với hai người Lý Duệ và Mộc Tu, quyết định để Hàn Phong năm ngày sau tiến vào hóa ngoại chi cảnh.

Bởi vì hóa ngoại chi cảnh nhiều năm trước được Triệu Vô Cực trợ giúp, tuy rằng thành công khổng chế được năng lượng cuồng bạo thỉnh thoảng bạo phát, tránh cho Thiên Môn rơi vào nguy cơ.

Thế nhưng cũng bởi vì điều này, cửa vào hóa ngoại chi cảnh đã biến thành một năm chỉ có thể mở ra một lần.

Không thể không nói, Hàn Phong đến vào lúc này rất may mắn.

Có lẽ, Lý Duệ đã sớm nghĩ tới điểm này, bởi vậy mới cự tuyệt trực tiếp xuất thủ trợ giúp Hàn Phong, đồng thời lại đưa ra biện pháp này gián tiếp giúp đỡ.

Kỳ thực, trong lòng Lý Duệ còn có tính toán của chính mình.

Tuy rằng Thiên Môn luôn lánh đời không ra, thế nhưng không biểu thị Thiên Môn cự tuyệt giao hảo với các thế lực khác.

Bằng không Triệu Vô Cực năm đó đã không có khả năng trợ giúp Thiên Môn.

Dù sao, một tông môn lánh đời không ra nếu như không có bất luận qua lại gì khác đối với các thế lực khác, chỉ sợ sớm bị người đời quên lãng, tự nhiên cũng không có khả năng lưu truyền tới nay, càng đừng nói đến uy vọng đỉnh cao hiện tại.

Như thế lực nhất lưu tứ các hay Thiên Thánh Cốc, kỳ thực đều có chỗ qua lại với Thiên Môn.

Bình thường giữa các thế lực có chuyện tình trọng đại gì đó, Thiên Môn cũng sẽ phát đệ tử của chính mình đại diện Thiên Môn tới tham gia.

Cũng giống như Thiên Thánh đại hội vài năm trước, Thiên Môn đã phát Lý Ngọc một mình một người tham gia.

Đương nhiên, về phần tranh đấu giữa các thế lực, Thiên Môn tuyệt đối không nhúng tay vào, cũng sẽ không chủ động chọc vào bất cứ thế lực nào khác.

Cũng chính bởi vì nguyên nhân này, Thiên Môn tuy rằng lánh đời không ra, thế nhưng uy vọng tích lũy suốt mấy nghìn năm, coi như đứng hàng đầu trên đại lục.

Nhất là Thiên Môn phát ra bất cứ đại diện nào, bản thân đều có thực lực phi phàm, khiến các thế lực thiếu hiểu biết khác càng thêm ấn tượng về sự cường đại và thần bí của Thiên Môn.

Mà đối với Thiên Môn mà nói, một tông môn mới quật khởi vài năm qua như Huyền Thiên Tông, tuy rằng phát triển rất mạnh, nhưng tuyệt đối không đạt tới mức để Thiên Môn phải coi trọng như vậy.

Nguyên nhân Thiên Môn coi trọng chỉ có một, đó chính là Hàn Phong.

Đối với Hàn Phong, trong lòng Lý Duệ chỉ có thể dùng hai chữ để đánh giá.

Thiên tài!

Ngoại trừ hai chữ này, Lý Duệ thực sự không nghĩ ra được ngôn từ càng chính xác hơn để hình dung.

Đồng thời, trong con mắt Lý Duệ, tài năng của Hàn Phong cho dù mấy nghìn năm qua cũng tuyệt đối là tồn tại không tưởng.

Quan trọng hơn nữa, Hàn Phong hiện còn rất trẻ, tiềm lực trong tương lai quả thực khó có thể tưởng tượng nổi.

Đối mặt với một thiên tài như vậy, Thiên Môn không có lý do gì để cự tuyệt bên ngoài.

Trong lòng Lý Duệ càng có đánh giá, dù sao Thiên Môn lánh đời không gia, thế nhưng không có nghĩa không có nguy cơ tồn tại, việc này không ai có thể khẳng định.

Vì vậy, chung quy nhiều hơn một bằng hữu vẫn là chuyện tốt.

Huống chi, Hàn Phong nói cho hắn biết chuyện liên quan tới Võ Hoàng Điện khiến Lý Duệ phải suy nghĩ cẩn thận.

Với năng lực tình báo của Thiên Môn, Lý Duệ hiểu rất rõ ràng.

Trên đại lục này dĩ nhiên tồn tại một thế lực khổng lồ thần bí mà Thiên Môn lại hoàn toàn không có bất cứ tin tức liên quan nào, sao có thể không khiến Thiên Môn cảnh giác.

Hàn Phong đã nói cho Lý Duệ biết, đằng sao sự kiện làm phản tại đế đô cùng với sự kiện thập đại tông môn vây công Huyền Thiên Tông, sau này lại lần lượt tiêu diệt thập đại tông môn, trong đó đều có cái bóng Võ Hoàng Điện.

Việc này, Thiên Môn tự nhiên có chút lý giải, chỉ là mãi cho tới khi Hàn Phong giải thích kỹ hơn, Lý Duệ mới hiểu được phía sau mọi chuyện đều có cái bóng quỷ Võ Hoàng Điện.

Nếu như chân tướng quả thực đúng như lời Hàn Phong nói, dã tâm của Võ Hoàng Điện chính là toàn bộ đại lục, đến lúc đó Thiên Môn hiển nhiên không thể thoát được ma trảo Võ Hoàng Điện.

Tuy rằng Thiên Môn cũng có con bài ẩn dấu cường đại, không cần thiết phải quá mức sợ hãi Võ Hoàng Điện.

Thế nhưng Lý Duệ cũng không muốn phải trực tiếp đối mặt với Võ Hoàng Điện, đây chính là chuyện không muốn nhìn thấy nhất.

Bởi vậy, Lý Duệ quyết định để Hàn Phong tiến vào hóa ngoại chi cảnh, trợ giúp hắn đề cao thực lực, thứ nhất có thể lợi dụng Huyền Thiên Tông và các thế lực khác cộng đồng đối phó với Võ Hoàng Điện, như vậy, tự nhiên tránh cho Thiên Môn phải tự mình nhúng tay vào vùng nước đục.

Thứ hai, một thiếu niên tiềm lực vô hạn như Hàn Phong, có thể trợ giúp hắn đề cao thực lực, vốn là một chuyện rất vui vẻ, hơn nữa cũng coi như bán cho Hàn Phong một nhân tình.

Phải biết rằng, ngoại trừ bản thân Hàn Phong có thực lực Thiên giai ngũ phẩm ra, hắn còn là một đại sư luyện đan.

Một người kinh tài tuyệt diệu như vậy, Lý Duệ tự nhiên muốn kết giao.

Bất quá, tất cả đều là suy nghĩ trong lòng Lý Duệ, trồng cây có kết quả hay không còn phải nhìn xem Hàn Phong có thể thuận lợi từ trong hóa ngoại chi cảnh đi ra.

Dù sao, bên trong vô cùng hung hiểm, không biết đã có bao nhiêu tiên bối Thiên Môn phải táng thân trong đó, mà trong số bọn họ không ai không phải là người thiên phú tuyệt cao.

Hàn Phong cũng không phải là thiếu niên không biết gì, từ lúc Lý Duệ đưa ra lời đề nghị này, Hàn Phong trải qua một đêm suy nghĩ cẩn thận liền hiểu được then chốt trong đó, càng đoán ra được ý đồ của Lý Duệ.

Bất quá, hắn đối với chuyện này không quá mức lưu ý, trong thời gian vừa qua, toàn bộ đầu óc của hắn đều tập trung suy nghĩ làm sao chuẩn bị sẵn sàng, đối phó với khảo nghiệm tiếp theo.

Mấy ngày vừa qua, Lý Duệ cũng tới giải thích cặn kẽ mọi thông tin liên quan tới hóa ngoại chi cảnh các đời tiên bối Thiên Môn thu được.

Trong lời miêu tả của Lý Duệ, Hàn Phong đã cơ bản định hình được tình huống hóa ngoại chi cảnh.

Căn cứ vào những tiên bối thành công vượt qua hóa ngoại chi cảnh tổng kết kinh nghiệm, Hàn Phong biết được sở dĩ hóa ngoại chi cảnh hung hiểm không gì sánh được, để vô số cường giả phải táng thân trong đó, cũng không phải là không có đạo lý.

Kỳ thực, ngoại trừ hóa ngoại chi cảnh tồn tại lượng nguyên tố thiên địa vô cùng đầy đủ ra, còn lại chỉ là một mảnh hoang vắng. hơn nữa bên trong ẩn chứa rất nhiều hiện tượng quỷ dị, thậm chí nguy cơ trái ngược lẫn lộn thường.

Mà càng kinh khủng chính là, bên trong hóa ngoại chi cảnh có thể thường xuyên nhìn thấy mãnh thú vô cùng hung mãnh.

Nhưng mãnh thú này hoàn toàn khác với bất cứ ma thú nào trên đại lục.

Hoặc có thể nói, ma thú bình thường trên đại lục trong mắt đám mãnh thú này, thực sự quá mức không đáng kể.

Bởi vì hoàn cảnh bên trong ảnh hưởng, thực lực của mãnh thú bên trong cường đại mười phần. Trong số đó, cho dù là thực lực yếu kém nhất cũng có thể so sánh với võ giả nhân loại địa giai ngũ phẩm.

Mà những mãnh thú sánh ngang Thiên giai càng có thể tùy ý thấy được.

Khi nghe được thông tin về hóa ngoại chi cảnh trong miệng Lý Duệ, Hàn Phong không nhịn được hít sâu một hơi.

Hắn không nghĩ tới hóa ngoại chi cảnh này hung hiểm tới như vậy.

Hắn hiểu rõ, nếu như chỉ là một hai đầu ma thú Thiên giai, Hàn Phong có thể không cần e ngại, lấy thực lực của hắn hiện tại, trừ phi là thực lực khủng bố cấp bậc như Diệt Hoàng, cho dù hắn đánh không lại, nhưng cũng có thể thoát mái chạy trốn giữ tính mạng.

Tuy nhiên, nếu đúng như lời Lý Duệ nói, mãnh thú Thiên giai có thể tùy ý thấy được, như vậy cho dù Hàn Phong có thể thuận lợi giải quyết một hai, nhưng hắn tuyệt đối không thể giải quyết hơn mười đầu, thậm chí là trăm đầu mãnh thú Thiên giai không ngừng tập kích.

Như vậy, sợ là một cũng đủ chết rồi.

Bất quá, dù vậy trong lòng Hàn Phong cũng không hề có bất cứ ý định lùi bước trong đầu.

Thời gian năm ngày trôi qua rất nhanh, mấy ngày nay, Hàn Phong đã làm tốt công tác chuẩn bị cả vật chất lẫn tinh thần, chỉ chờ mở ra cánh cửa tiến vào hóa ngoại chi cảnh.

Kỳ thực, nói đúng ra thì Hàn Phong cũng không có gì phải chuẩn bị, chỉ là mỗi ngày không ngừng điều chỉnh trạng thái thân thể tới mức tốt nhất, để đầu khí của hắn đạt mức đỉnh phong, cũng tránh cho việc ở

bên trong hóa ngoại chi cảnh không kịp phản ứng liền bị những mãnh thú kinh khủng trong miệng Lý Duệ xé thành từng mảnh nhỏ.

Ngoại trừ những điều này ra, trên cơ bản, thời gian năm ngày Hàn Phong phân ra phần lớn để bồi tiếp tiểu nha đầu Thi Thi.

Sau khi biết được Hàn Phong ở lại Thiên Môn mấy ngày, Thi Thi chỉ cần rảnh rỗi một chút đều chạy tới chỗ Hàn Phong.

Hàn Phong cũng phát hiện, tiểu nha đầu này tựa hồ vô cùng quần quýt si mê chính mình, quả thực khiến hắn trở thành ca ca ruột thịt.

Bất quá, tuy rằng trước kia Hàn Phong thường xuyên bế quan, không qua lại nhiều với Thi Thi, thế nhưng hắn đối với tiểu nha đầu khá ái như Thi Thi coi như vô cùng yêu thích, tự nhiên không phiền chán chơi đùa cùng với nàng.

Rất nhanh, thời gian năm ngày trôi qua, còn chưa chờ Lý Duệ tới thông báo, Hàn Phong liền cảm giác được hôm nay đột nhiên xuất hiện một tia năng lượng bạo động kịch liệt.

Hàn Phong rõ ràng, hắn là cửa vào hóa ngoại chi cảnh mở ra rồi.

Quả nhiên, động tĩnh năng lượng bạo động xuất hiện không lâu, Lý Duệ dẫn theo Lý Thần tới tìm Hàn Phong.

Lý Duệ nhìn thấy Hàn Phong, không hề khách sao như trước, trực tiếp thẳng thắn nói:

- Cửa vào sắp mở ra rồi, tiểu hữu hãy đi theo ta!

Hàn Phong không chút do dự gật đầu, lập tức đi theo phía sau Lý Duệ, tiến về phía lối vào hóa ngoại chi cảnh.

Càng tiếp cận cửa vào hóa ngoại chi cảnh, Hàn Phong có thể cảm thụ rất rõ ràng ba động năng lượng mãnh liệt hơn trước không chỉ mười lần.

Điều này không khỏi khiến Hàn Phong kinh ngạc một lần nữa.

Bất quá, Hàn Phong càng kinh ngạc hơn nữa chính là tại lối vào hóa ngoại chi cảnh đang có một người khác chờ đợi.

Người này Hàn Phong có quen biết, chính là Lý Ngọc năm ngày trước còn nói chuyện với chính mình.

Chỉ là, Hàn Phong không rõ, vì sao Lý Ngọc lại đứng chờ chỗ này.

Mà lời nói của Lý Ngọc ngay sau đó lập tức khiến Hàn Phong kinh hãi không ngớt.

Từ trong miệng Lý Ngọc biết được, hắn dĩ nhiên muốn cùng với chính mình tiến vào hóa ngoại chi cảnh.

Điều này sao không khiến Hàn Phong cảm thấy ngạc nhiên!

Có chút kinh dị nhìn Lý Ngọc, Lý Ngọc chỉ nhàn nhạt cười.

Sau đó, Hàn Phong chuyển dời ánh mắt nhìn sang hai người Lý Thần và Lý Duệ bên cạnh.

Lý Thần chỉ nhẹ nhàng nhún vai, mà Lý Duệ thì có chút ý vị thâm trường nói:

- Hàn Phong, Lý Ngọc coi như có quen biết với ngươi, lần này hắn theo ngươi tiến vào hóa ngoại chi cảnh.

Có chút không rõ ràng ý muốn của mấy người Lý Duệ, Hàn Phong khẽ cau mày.

Bất quá, Lý Duệ nhanh chóng giải thích nói:

- Kỳ thực đây là do Lý Ngọc tự mình yêu cầu, vừa lúc hắn đối với hoàn cảnh bên trong hóa ngoại chi cảnh rất quen thuộc, nói vậy có hắn đi cùng, ngươi cũng có thể thích ứng với hoàn cảnh ác liệt bên trong.

Nguyên bản Hàn Phong còn muốn nói cái gì, bất quá Lý Duệ nói ra những câu này khiến hắn không có ý tứ mở miệng, hơn nữa hóa ngoại chi cảnh vốn thuộc về Thiên Môn, Lý Ngọc tự nhiên có quyền lợi tiến vào.

Chỉ là Hàn Phong thoáng suy nghĩ một chút, liền hiểu rõ ý đồ của Lý Duệ.

Có thể Lý Ngọc đối với hóa ngoại chi cảnh xác thực tương đối hiểu rõ, dù sao Thiên Môn có nhiều tiền bối đi ra như vậy, muốn có một phần tư liệu tổng kết lại không phải quá khó khăn.

Tuy rằng mấy ngày nay, Lý Thần đã nói cho Hàn Phong biết một số tư liệu về hóa ngoại chi cảnh, thế nhưng hắn cũng hiểu rõ, chỉ trong thời gian vài ngày ngắn ngủi, còn chưa đủ để hắn triệt để thanh trừ tất cả trong hóa ngoại chi cảnh.

Hiện tại có Lý Ngọc đồng hành, xác thực là gián tiếp giúp đỡ hắn chiêu cố.

Mà Hàn Phong suy đoán, ý tứ của Lý Duệ hẳn là hi vọng khi tiến vào hóa ngoại chi cảnh. Hàn Phong dựa vào thực lực Thiên giai ngũ phẩm của bản thân, có thể chiêu cố nhiều hơn đối với Lý Ngọc.

Dù sao, so sánh với hắn, Lý Ngọc hiện tại mới chỉ là võ giả Địa giai cửu phẩm, một mình tiến vào mà nói, tương đối nguy hiểm.

Bất quá, đây không phải là nói thực lực của Lý Ngọc quá yếu.

Tương phản, lấy tuổi tác của Lý Ngọc hiện tại, có được thực lực Địa giai cửu phẩm hiện tại, phóng mắt toàn bộ đại lục không có bao nhiêu người làm được.

Nếu như không phải Hàn Phong tỏa sáng quá mức chói mắt, triệt để đè ép Lý Ngọc xuống dưới, vậy thành tựu của Lý Ngọc tất nhiên phải thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Nghĩ vậy, Hàn Phong cũng không cần phải nhiều lời, chỉ gật đầu, lập tức nói:

- Thỉnh môn chủ yên tâm, ta và Lý Ngọc đã quen biết nhiều năm, cũng coi như bằng hữu với nhau, đợi khi tiến vào bên trong, ta và hắn nhất định hỗ trợ lẫn nhau.

Tuy Hàn Phong nói rất mờ mịt, thế nhưng Lý Duệ tự nhiên nghe được ý tứ bên trong, nhận được lời bảo chứng của Hàn Phong, Lý Duệ cũng thở phào nhẹ nhõm, không khỏi thoáng hài lòng nở nụ cười.

Lúc này, Hàn Phong mới có thời gian quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Đảo mắt nhìn, ở đây không có chỗ nào đặc biệt, nếu như không phải trước mặt có một đoàn năng lượng mười phần không bình tĩnh ba động mãnh liệt nhắc nhở hắn, nơi này chính là hóa ngoại chi cảnh, hắn còn không rõ ràng.

Xung quanh bày ra toàn bộ, càng có một tiểu viện bình thản không hề thu hút ánh mắt phía sau. Bốn phía có mấy cột trụ bằng đá xếp rải rác, trừ những thứ này ra, tất cả có vẻ trống trải vô cùng.

Mà lúc này, đoàn năng lượng trước mắt ba động càng lúc càng mãnh liệt, thường thường có một bộ phận năng lượng từ trong đó phân tán ra ngoài.

Cũng may ở đây đều là hạng người phi phạm, tự nhiên sẽ không bị điểm năng lượng ấy gây khó khăn.

Cuối cùng, dưới ánh mắt nhìn kỹ của Hàn Phong, những đoàn năng lượng không gián đoạn bạo phát, rốt cuộc chậm rãi bình tĩnh lại.

Lúc này, trong đoàn năng lượng đã khuếch tán rộng chừng chiều cao hai người, dần dần xuất hiện một đoàn quang mang màu trắng nhu hòa.

Tuy rằng đây là lần đầu tiên Hàn Phong nhìn thấy, nhưng hắn biết, đoàn bạch quang trước mắt chính là cửa vào hóa ngoại chi cảnh.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

386. Chương 368: Bị Thiên Môn Lợi Dụng.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Quả nhiên, cho tới khi bạch quang xuất hiện, Lý Duệ bên cạnh mới nhàn nhạt mở miệng nói:

- Được rồi, hiện tại cửa vào đã mở ra, việc này không nên chậm trễ, các người lập tức tiến vào, bằng không chờ một lúc nữa cửa vào sẽ tự động đóng lại.

Nghe được Lý Duệ nói, Hàn Phong và Lý Ngọc không dám dừng lại, sau khi hai người hơi nói lời tạm biệt, liền người trước người sau đi tới cửa vào.

Khi hai người đứng trước lối vào, đoàn quang mang màu trắng nhu hòa đại thịnh, lúc sau, thân ảnh Hàn Phong và Lý Ngọc liền biến mất không thấy.

Thấy hai người biến mất, Lý Thần phía sau lúc này mới đột nhiên mở miệng, ngữ khí có chút ngưng trọng nói:

- Sư đệ, làm như vậy có phải quá mạo hiểm hay không?

Lý Duệ xoay người nhìn Lý Thần, khoe miệng nở nụ cười, châm rãi nói:

- Thế nào, lẽ nào sư huynh không có lòng tin đối với Hàn Phong?

- Tiểu tử kia chỉ khi đệ chân chính tiếp xúc với hắn mới biết được hắn kinh khủng cỡ nào.

Lý Thần cười khổ lắc đầu nói:

- Chỉ là, ta không rõ vì sao sư đệ lại lựa chọn một người ngoại đến làm chuyện này, mà không phải là một người nào đó trong Thiên Môn.

Ai biết, vừa mới nghe được nghi vấn của Lý Thần, nét tiêu ý trên mặt Lý Duệ dần dần chuyển thành cười khổ, đồng thời trên mặt hiện lên một tia xấu hổ nói:

- Sư huynh, huynh rời đi lâu như vậy, đối với tình trạng hiện tại của Thiên Môn hẳn là không rõ ràng.

Không đợi Lý Thần trả lời, Lý Duệ như tự nói với mình:

- Thiên Môn hôm nay, tuy rằng phóng mất toàn bộ đại lực, vẫn thuộc về phạm trù thế lực nhất lưu, thế nhưng từ lâu đã không còn huy hoàng vốn có của Thiên Môn.

- Đây... Sao có khả năng?

Lý Thần có chút khiếp sợ trừng mắt to, không thể tưởng tượng được hỏi thăm.

Lý Duệ nhìn biểu tình của Lý Thần, chỉ là bất đắc dĩ thở dài, liền lập tức giải thích tình huống hiện tại của Thiên Môn.

Từ trong miệng Lý Duệ, Lý Thần từ từ hiểu ra ngọn nguồn sự tình.

Tuy rằng Thiên Môn lánh đời không ra, như vậy tránh được rất nhiều nguy cơ tồn tại, nhưng đồng thời đó cũng là khuyết điểm trí mạng, đó là bảo thủ.

Nghìn năm qua luôn luôn phong bế, cho dù trong khoảng thời gian này đã làm rất nhiều thay đổi môn quy tương ứng, nhưng vẫn không tránh được suy nhược tự thân.

Thực lực của Thiên Môn ngày hôm nay và Thiên Môn trước kia đã giảm sút thật sâu, nếu như muốn tính toán kỹ, chỉ có thể coi như phân nửa thực lực Thiên Môn trước kia.

Tình hình như vậy chính là chuyện tình lịch đại môn chủ Thiên Môn lo lắng nhất.

Nhưng bọn họ không có bất cứ biện pháp nào.

Đương nhiên, ngoại nguyên nhân bảo thủ phong bế chính mình, mặt khác còn có nguyên nhân trọng yếu, đó chính là hóa ngoại chi cảnh.

Tuy nói trải qua Triệu Vô Cực trợ giúp, đã thành công khống chế hóa ngoại chi cảnh, thế nhưng không biết vì sao vài chục năm gần đây, những đệ tử Thiên Môn tiến vào hóa ngoại chi cảnh, cuối cùng không đủ ba thành đệ tử sống sót ra ngoài.

Mà những đệ tử Thiên Môn khác đều là biến mất không còn bóng dáng.

Tình huống này nhìn có vẻ bình thường nhưng lại mười phần không thích hợp.

Dựa theo kinh nghiệm mấy nghìn năm qua, tuy rằng hóa ngoại chi cảnh có độ nguy hiểm nhất định, thế nhưng rất nhiều tiền bối Thiên Môn dùng sinh mệnh chính mình để đổi lấy thông tin lý giải sâu hơn, tỉ lệ thương vong đã giảm đi rất lớn.

Nói như vậy, giả như có mười đệ tử tiến vào, số lượng cuối cùng đi ra luôn duy trì tại mức tám chín.

Vận khí tốt, vài chục năm trôi qua Thiên Môn cũng không xảy ra tình huống đệ tử thương vong.

Nguyên nhân chính là có tầng vọt như vậy, Thiên Môn mới dám không ngừng để đệ tử của chính mình tiến vào hóa ngoại chi cảnh, mục đích tự nhiên chính là đề cao thực lực của bọn họ.

Thăng cho tới vài chục năm gần đây, tình huống mới trở lại trước kia.

Mà đối với chuyện này, Thiên Môn tự nhiên phải điều tra rõ ràng.

Chỉ là trước sau phái hai ba mươi người tiến vào, kết quả số người đi ra không tới một phần ba.

Tổn thất như vậy, cho dù là thế lực đã từng là siêu cấp nhất lưu, cũng khó có thể chịu đựng được.

Rơi vào đường cùng, Lý Duệ và các trưởng lão thương lượng với nhau, liền phái hai gã trưởng lão thực lực cực mạnh tiến vào hóa ngoại chi cảnh tìm kiếm nguyên nhân cuối cùng,

Kết quả, hai vị trưởng lão mặc dù một năm sau thành công trở về, thế nhưng ở bên trong một năm cũng không phát hiện bất cứ tình huống gì, bản thân còn bị thương nặng.

Mà chỗ tốt duy nhất chính là thực lực của hai vị trưởng lão đã có bước đề cao tương ứng. Tuy rằng điểm đề thăng này biểu hiện xem ra mười phần nhỏ bé.

Cứ theo tình hình hiện tại, biến hóa trong hóa ngoại chi cảnh tựa hồ càng lúc càng lớn, thăng cho tới hai năm gần nhất, Lý Dật thậm chí không dám để môn hạ đệ tử tiến vào hóa ngoại chi cảnh này.

Đồng thời, không biết làm sao, mấy năm trôi qua, năng lượng ba động tại cửa vào hóa ngoại chi cảnh tựa hồ rất không ổn định, thậm chí tùy thời đạt tới mức năng lượng bùng nổ, uy hiếp tới nguy cơ Thiên Môn.

Đối mặt với tình huống này, Lý Duệ không thể làm gì khác hơn là để thất đại trưởng lão hàng năm, tại thời điểm mở cửa vào, hợp lực áp chế cỗ năng lượng cuồng bạo kia, giúp Thiên Môn thêm một đoạn thời gian yên bình.

Nguyên nhân là vì thất đại trưởng lão không thể phân thân, mà Lý Duệ là môn chủ đứng đầu, tự nhiên không thể tự mình phạm hiểm, bởi vậy cuối cùng Lý Duệ mới có thể sau khi Hàn Phong đưa ra lời thỉnh cầu, xoay chuyển đầu óc nghĩ tới biện pháp này.

Trên danh nghĩa, tuy rằng là Thiên Môn tốt bụng, để Hàn Phong tiến vào hóa ngoại chi cảnh tu luyện, đề cao tu vi đấu khí bản thân.

Nhưng trên thực tế, Lý Duệ lại phái Lý Ngọc cùng vào, mục đích là vì phối hợp với Hàn Phong, cuối cùng hi vọng lấy thực lực Thiên giai ngũ phẩm của Hàn Phong điều tra được bên trong hóa ngoại chi cảnh rốt cuộc có xuất hiện vấn đề gì hay không, dẫn tới các loại tình huống phát sinh gần đây.

Lý Thần lẳng lặng nhìn Lý Duệ trước mắt, trong lòng hẳn thực sự không thể tin tưởng được, vị tiểu sư đệ chính khí ngay thẳng năm đó, cư nhiên nghĩ ra được loại biện pháp như vậy để tính toán Hàn Phong.

Nghĩ tới Hàn Phong phải đối mặt với nguy cơ sắp tới, Lý Thần không khỏi sầm mặt xuống, ngữ khí mang theo lãnh ý thật sâu, nói:

- Sư đệ, người dĩ nhiên đề tiện lợi dụng Hàn Phong. Ta thực sự nhìn lầm người rồi!

Lúc này, trong lòng Lý Thần hối hận không gì sánh được, hẳn cho rằng, nếu như không phải hắn dẫn Hàn Phong tới đây, làm sao có thể khiến hắn lọt vào tính toán của sư đệ chính mình, cuối cùng tiến vào loại địa phương nguy hiểm tới vậy.

Lý Duệ bị Lý Thần mắng mỏ, ngược lại không hề nổi giận, chỉ cười khổ giải thích nói:

- Sư huynh, chuyện không phải như tưởng tượng của huynh, tuy rằng nhìn qua có điểm lợi dụng Hàn Phong, thế nhưng dù sao đây cũng là một lần giao dịch công bình với Thiên Môn chúng ta, Thiên Môn chúng ta cho hắn cơ hội tiến vào hóa ngoại chi cảnh để thăng thực lực, còn hắn hỗ trợ Thiên Môn tìm ra nguyên nhân hóa ngoại chi cảnh biến hóa.

Dừng lại một chút, Lý Duệ thuận tiện bổ xung:

- Hơn nữa, lấy thực lực của Hàn Phong, tại hóa ngoại chi cảnh có tỉ lệ ngộ hiểm táng thân không đến hai thành, vả lại, còn có Lý Ngọc bên cạnh hiệp trợ, ta tin tưởng hai người bọn họ nhất định không có chuyện gì.

Nghe được Lý Duệ nói, tức giận trên mặt Lý Thần không giảm đi ít nhiều, bất quá trong lòng hắn hiểu rõ, lời nói của Lý Duệ trước đó không sai.

Chỉ là, khiến hắn tức giận lớn nhất, Lý Duệ không nói rõ chuyện này ngay từ đầu, lấy lý giải của hắn đối với Hàn Phong, nếu như Lý Duệ nói rõ mọi chuyện, chỉ sợ Hàn Phong vẫn đồng ý với biện pháp của Lý Duệ.

Bất luận hai vị huynh đệ lâu ngày gặp lại khắc khẩu như thế nào.

Hai người Hàn Phong và Lý Ngọc vừa mới tiến vào hóa ngoại chi cảnh, sắp phải đối mặt với nguy cơ cực lớn.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

387. Chương 369: Tư Liệu Lệnh Lạc

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Nếu như lúc này, Hàn Phong nghe được lời nói chuyện giữa Lý Duệ và Lý Thần, chỉ sợ hắn hận không thể nuốt sống Lý Duệ vào bụng.

Cái gì gọi là tỉ lệ gặp nạn tử vong không đến hai thành.

Lúc Hàn Phong và Lý Ngọc bị quang mang màu trắng bao phủ, lập tức cảm thấy không gian xung quanh ba động kỳ dị, sau đó khi hai người một lần nữa khôi phục tầm nhìn bình thường liền thấy chính mình xuất hiện trên một phiến thổ địa kỳ lạ.

Chỉ là, hai người vừa mới xuất hiện, còn chưa kịp quan sát tình huống xung quanh.

Bởi vì xuất hiện trước mắt bọn họ rõ ràng là một đầu mãnh thú hình thể to lớn.

Lúc này đầu mãnh thú to lớn mở to hai con mắt phiếm u quang, cái miệng đỏ như máu, lộ ra những chiếc răng nanh khiến người khác phải run rẩy, sừng sừng đứng trước mặt Hàn Phong.

Khoảnh cách gần tới như vậy, Hàn Phong thậm chí có thể ngửi được từ trong miệng đầu mãnh thú kia truyền tới mùi vị tanh tươi gai mũi.

Hàn Phong hiển nhiên không nghĩ tới, vừa mới vào nơi này đã gặp phải nguy cơ thật lớn.

Vừa rồi, nếu như không phải hắn dựa vào phản ứng nhạy bén ma luyện nhiều năm, né tránh đòn công kích mãnh liệt vô cùng bất ngờ, sợ là hai người chính mình và Lý Ngọc đã trở thành mĩ vị ngon lành trong miệng quái thú.

Thậm chí ngay cả Lý Ngọc thường ngày luôn bình tĩnh hào hiệp cũng bị một màn này dọa tới giật bắn người, mà thực lực của hắn còn chưa đủ để phản ứng kịp thời.

Cuối cùng phải dựa vào sự giúp đỡ của Hàn Phong mới thành công né tránh được công kích từ đầu quái thú này.

Nếu như không phải phản ứng của Hàn Phong lúc đó cực kỳ nhanh chóng, sự tình phía sau Lý Ngọc sợ là nghĩ cũng không dám nghĩ.

Có chút sợ hãi vận chuyển đấu khí toàn thân, trong đầu Lý Ngọc hiện tại không ngừng hồi tưởng lại toàn bộ tư liệu chính mình thu được về hóa ngoại chi cảnh tại đoạn thời gian trước trao đổi với trưởng lão và môn chủ.

Lý Ngọc rất vững tin, thời điểm bọn họ từ cửa vào hạ xuống là khu vực tuyệt đối an toàn, căn bản không có khả năng xuất hiện quái thú.

Thế nhưng đại gia hỏa trước mắt từ đâu đến?

Bất quá, chuyện quan trọng hiện tại không phải là tự hỏi nhưng vấn đề này, tỉ mỉ suy nghĩ biện pháp. Dựa vào những tư liệu trong đầu, rất nhanh Lý Duệ đã biết được tên mãnh thú.

Hắc lân cự ma!

Đây là do lịch đại đệ tử trưởng lão Thiên Môn trải qua nghìn năm tra xét và chỉnh lý, căn cứ vào những đặc điểm khác nhau của mãnh thú để đặt tên.

Hắc lân cự ma trước mắt, giống như bản thân cái tên của nó, toàn thân trên dưới đều là lân phiến cứng rắn, đen tối như mực.

Mà căn cứ vào tư liệu miêu tả, thực lực của hắc lân cự ma, hẳn là trên dưới Thiên giai tam phẩm.

Với thực lực như vậy hiển nhiên không phải là tu vi Lý Ngọc hiện tại có thể chống đỡ được/

Bất quá đối với Hàn Phong mà nói, chỉ là mãnh thú Thiên giai tam phẩm hắn coi như ứng phó tương đối dễ dàng.

Đúng như suy nghĩ của Lý Ngọc, Hàn Phong ngoại trừ lúc đầu thoáng kinh ngạc, rất nhanh liền dùng khí thể sấm rung chớp giật, sạch sẽ lưu loát giải quyết hoàn toàn hắc lân cự ma.

Kỳ thực, Hàn Phong hoàn toàn có thể hao phí càng ít đấu khí hơn để đánh bại đầu hắc lân cự ma này.

Chỉ bất quá, tình huống nơi này hắn không quen thuộc, để tránh gặp phải sự cố bất ngờ, Hàn Phong tốt nhất vận chuyển đấu khí toàn thân, trực tiếp trong vòng vài chiêu đánh gục đầu mãnh thú chưa bao giờ gặp qua này.

Tuy rằng quá trình chiến đấu tiêu hao tương đối nhiều đấu khí.

Sau khi giải quyết hắc lân cự ma xong, Hàn Phong thở hổn hển vài hơi, dừng xem hắn biểu hiện tùy ý đã đánh bại được đầu mãnh thú kia.

Nhưng cũng đừng quên, đầu hắc lân cự ma này tốt xấu cũng có thực lực Thiên giai tam phẩm, cho nên đối phó với nó tuyệt đối không thể dễ dàng.

Quay đầu nhìn lại Lý Ngọc đã hồi phục lại tinh thần. Hàn Phong không khỏi nhún mày hỏi:

- Lý huynh, người quen thuộc đối với hoàn cảnh nơi đây, hãy nói trước cho ta biết những chuyện cần phải chú ý! Ta cũng không muốn lại tiếp tục xuất hiện tình huống đột ngột trở tay không kịp như vừa rồi. Tuy lần này ta đã phản ứng kịp, nhưng rất khó bảo đảm lần sau cũng may mắn như vậy...

Nghe Hàn Phong nói, Lý Ngọc cũng có chút cười khổ lắc đầu, nhún vai, tỏ vẻ rất bất đắc dĩ, nói:

- Căn cứ vào tư liệu mà môn chủ và các trưởng lão chỉnh lý đưa cho ta, cũng không hề giới thiệu một màn trước mắt này. Căn cứ vào tư liệu ghi chép, lối vào hóa ngoại chi cảnh hẳn là khu vực an toàn mười phần mới đúng...

Đối với câu trả lời của Lý Ngọc, Hàn Phong nhún mảy, hẳn tự nhiên hiểu rõ Lý Ngọc không có lý do gì để nói dối hắn.

Nhưng tình huống phát sinh vừa rồi lại khiến Hàn Phong phải tập trung tinh thần luôn luôn chú ý xung quanh.

Lúc này, Hàn Phong mới có khoảng không để quan sát tình hình.

Bất quá, khiến Hàn Phong kinh ngạc chính là, hoàn cảnh xung quanh vô cùng bình thường, so với một ít địa phương hoang vắng trên đại lục không khác nhau, không hề có địa phương thần kỳ gì đó.

Nếu như nói, duy nhất có thể khiến Hàn Phong quan tâm, đó là nguyên tố thiên địa tồn tại trong không gian xác thực nồng đậm hơn thế giới bên ngoài một chút, nhưng nghìn vạn lần không đạt tới cấp độ như trong lời nói của Lý Duệ.

Thuận miệng hỏi ra nghi hoặc của chính mình, Lý Ngọc đầu tiên là sửng sốt, lập tức mở miệng giải đáp:

- Lẽ nào trước đó môn chủ không nói với người. Chỉ khi tiến vào vùng đất trung tâm của hóa ngoại chi cảnh, nguyên tố thiên địa mới càng dày đặc hơn!

Sau đó, Hàn Phong cũng từ trong miệng Lý Ngọc lý giải, phân bố mãnh thú và nguy cơ trong hóa ngoại chi cảnh tỉ lệ thuận với tỉ lệ nguyên tố thiên địa xung quanh.

Nói đơn giản, chính là càng tới vùng đất trung tâm, nguyên tố thiên địa càng thêm nồng đậm, tự nhiên theo đó, lực hấp dẫn mãnh thú cũng tăng lên theo tỉ lệ thuận.

Cứ như vậy, phàm là những người đến nơi đây, muốn đẩy nhanh tốc độ tu luyện, như vậy đầu tiên phải có đủ thực lực để đối đầu hoặc trốn tránh mãnh thú và nguy cơ. Thực lực thiếu, chỉ có thể quanh quẩn tại rìa ngoài mà thôi.

Đương nhiên, cho dù là như vậy, hoàn cảnh tu luyện nơi đây so sánh với thế giới bên ngoài càng nhanh hơn một chút.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, ngay lúc Hàn Phong dần dần lý giải tình huống nơi đây, đột nhiên lại một đạo bóng đen thật lớn chặn đứng lối đi trước mặt hai người.

Hàn Phong nhìn đầu mãnh thú đột nhiên xuất hiện, cảm thụ được trên thân thể đối phương truyền tới khí tức vô cùng nguy hiểm, trong lòng không khỏi có chút phiền muộn, đồng thời quay đầu sang nhìn Lý Ngọc, thấp giọng nói:

- Không phải người nói khoảng cách càng gần nơi cửa vào, tỉ lệ gặp mãnh thú càng thấp hay sao?

Hàn Phong hỏi như vậy không phải không có đạo lý, từ lúc bọn họ tiến vào hóa ngoại chi cảnh tới bây giờ, tổng cộng chưa đi được mấy trăm mét.

Thế nhưng địa phương an toàn nhất trong miệng Lý Ngọc lại liên tiếp gặp phải hai đầu mãnh thú cực mạnh.

Hắc lân cự ma lúc trước có thực lực Thiên giai tam phẩm.

Mà đầu mãnh thú đột nhiên xuất hiện, lớn lên xấu xí không gì sánh được, xét khí tức vô cùng kinh khủng truyền đi, rõ ràng so với hắc lân cự ma còn mạnh hơn một chút,

Lúc này Lý Ngọc cũng ở bên cạnh nhắc nhở nói:

- Cần thận, đây là bích nhãn thâm uyên thú, thực lực còn ở phía trên hắc lân cự ma.

Hàn Phong căn bản không kịp nghe lời giới thiệu của Lý Ngọc, bởi vì đầu bích nhãn thâm uyên thú đang mở to hai mắt tỏa quang mang màu xanh nhạt, không nháy mắt một lần nhìn chăm chăm vào hai người Hàn Phong và Lý Ngọc phía trước.

Phảng phất như trong mắt nó, hai người chính là con mồi ngon lành.

Mà đầu bích nhãn thâm uyên thú này tựa hồ không để cho hai người cơ hội phản ứng. Đầu tiên phát sinh tiếng gầm rú cùng loại với thâm uyên vô tận, lập tức thân thể so với hắc lân cự ma nhỏ bé hơn một chút, trong nháy mắt đã vọt về phía Hàn Phong.

Không có bất cứ do dự nào, Hàn Phong nắm lấy Lý Ngọc bên cạnh, đồng thời thân ảnh của hắn cũng di chuyển, cực nhanh né tránh đòn tấn công của đầu mãnh thú xấu xí này.

Thân hình lui lại phía sau mười thước, Hàn Phong không đợi Lý Ngọc nói thêm, trực tiếp đẩy hắn ra sau, trong miệng đồng thời nói:

- Không nên đi ra, nó để ta đến giải quyết!

Nói xong, không tiếp tục để ý tới Lý Ngọc, triển khai đầu khí, vọt tới đầu bích nhân thâm uyên thú.

Một tiếng sấm đánh bạo liệt, lôi điện màu tím và đầu khí hoàn toàn không xứng đôi với thân thể Hàn Phong trong nháy mắt oanh nhập vào một mặt của bích nhân thâm uyên thú.

Bích nhân thâm uyên thú bị Hàn Phong đả kích mãnh liệt như vậy, nhất thời phát sinh tiếng gầm rú vang trời, mà thân thể so với người bình thường còn cao lớn hơn gấp đôi run rẩy kịch liệt, tựa hồ không chịu được thương tổn Hàn Phong gây ra cho nó.

Bất quá Hàn Phong không phải hạng người nhàn từ nường tay, nhất là đối với những đầu ma thú hung tàn như thế này, Hàn Phong càng không có bất cứ do dự nào.

Tục ngữ nói, thừa dịp ốm, lấy mạng người.

Hàn Phong thấy bích nhân thâm uyên thú bị thương, tự nhiên không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, thôi phát đầu khí toàn thân, một lần nữa công kích về phía bích nhân thâm uyên thú.

Chỉ là, vài thần thử nghiệm, nhất thời phát hiện độ cứng rắn của thân thể bích nhân thâm uyên thú vượt quá tưởng tượng. Tuy rằng có mang tới cho nó thương tổn không nhỏ, nhưng hoàn toàn không hữu hiệu như đòn công kích đầu tiên.

Nhìn đến nơi đây, Hàn Phong không chút do dự, quay sang một con mắt còn lại của bích nhân thâm uyên thú.

Tốc độ của Hàn Phong cực nhanh, mà bích nhân thâm uyên thú đã bị thương trong người, sao có thể né tránh được một quyền mãnh liệt này.

Giây phút tiếp theo, hai con mắt của bích nhân thâm uyên thú đều đã bị thương nặng, theo trình độ rung động của thân thể khổng lồ kia, cùng với tiếng kêu thảm thiết, bích nhân thâm uyên thú, có lẽ hiện tại chỉ nên xưng là thâm uyên thú, lúc này đang gặp phải thống khổ cực lớn.

Hàn Phong mặc kệ những chuyện này, tiếp tục là công kích không chút nường tay, sạch sẽ lưu loát đánh gục đầu mãnh thú trước mắt.

Chỉ là, Hàn Phong không hề bối như vậy mà vui vẻ.

Trong lòng hắn, ngược lại mọc lên một cỗ lo lắng không tên, lúc này vừa mới tiến vào hóa ngoại chi cảnh không lâu, dĩ nhiên gặp phải hai đầu mãnh thú Thiên giai thực lực cực mạnh.

Hàn Phong thực sự không dám tưởng tượng, đoạn thời gian tiếp theo sẽ gặp phải tình huống như thế nào.

Mà đúng như Hàn Phong suy đoán, tại lúc thu thập đầu bích nhân thâm uyên thú, Hàn Phong và Lý Ngọc vẫn phải tiếp tục di chuyển theo hướng trung tâm.

Đây không phải là bọn họ nguyện ý, bởi vì tại quá trình này, bọn họ tổng cộng gặp phải bốn đầu ma thú thực lực không giống nhau. Mà những ma thú này quấy nhiễu khiến hai người Hàn Phong muốn nhanh cũng không nhanh được.

Thẳng cho tới khi Lý Ngọc phát hiện, tất cả những chuyện phát sinh trước mắt so với tư liệu tìm hiểu từ trước hoàn toàn không giống nhau.

Đương nhiên, ngoại trừ tư liệu về tên mãnh thú.

Căn cứ vào tình huống trong ghi chép, ngay từ đầu đến nay, những mãnh thú mà bọn họ gặp được căn bản không có khả năng xuất hiện tại địa phương rìa ngoài như thế này.

Bởi vì căn cứ vào kinh nghiệm tổng kết của các tiền bối Thiên Môn nghìn năm qua, tình huống phân bố mãnh thú nơi đây, giống như dựa vào đẳng cấp thực lực, cũng chính là càng tới gần trung tâm, thực lực mãnh thú càng tăng cao.

Tương phản, càng gần rìa ngoài, thực lực mãnh thú càng yếu. Nếu không phải như vậy, những đệ tử Thiên Môn trước kia làm sao dám tiến vào hóa ngoại chi cảnh. Thiên Môn tuy rất mạnh, nhưng không phải tới mức cường giả Thiên giai nhiều như rác, năm trước rất nhiều đệ tử tiến vào, đại bại phẫn đều chỉ có thực lực Địa giai.

...

Tuy rằng lúc này Lý Ngọc có chút phiền muộn, lần này tiến vào hóa ngoại chi cảnh, là hấn chủ động cầu xin môn chủ Lý Duệ.

Nguyên nhân vô cùng đơn giản, thiên phú của Lý Ngọc tự nhiên không cần phải nói, lấy tuổi tác mới hai mươi hiện nay liền có thực lực Địa giai cửu phẩm, cho dù ở bất cứ địa phương nào khắp đại lục cũng đủ để kiêu ngạo.

Nhưng vài năm gần đây, đầu tiên là tại Thiên Thánh đại hội bại trận trong tay Hàn Phong, mặt ngoài hấn chưa từng có phản ứng gì đặc biệt, thế nhưng trong nội tâm khó nén được một tia cảm giác thất bại.

Mà mấy năm nay, hấn hầu như bế quan không, tu luyện tới điên cuồng, chính vì một ngày có thể sánh bước với Hàn Phong.

Thế nhưng, liên tiếp truyền tới tin tức trong vài năm gần đây, Lý Ngọc cũng biết được Hàn Phong đã có thành tích tới bậc nào.

Nhất là biết được Hàn Phong đạt tới Thiên giai chi cảnh từ lâu, tin tức này khiến Lý Ngọc cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

Mà trước đó không lâu, hấn vừa biết được tu vi của Hàn Phong không những đã đột phá Thiên giai, càng đạt tới mức người khác không thể tưởng tượng nổi, sánh ngang Thiên giai ngũ phẩm.

Khi Lý Ngọc ý thức được chênh lệch giữa bản thân và Hàn Phong càng lúc càng xa, cho dù chính mình có khắc khổ tu luyện thế nào đi nữa cũng không thể đuổi theo được, trong lòng Lý Ngọc phiền muộn khó chịu ứ đọng nổi.

Tâm tình như vậy, vẫn liên tục duy trì tới năm ngày trước, khi thời khắc đầu tiên hấn gặp lại Hàn Phong, bắt đầu trở nên cuồng liệt hơn bao giờ hết.

Sở dĩ biết được Hàn Phong muốn tiến vào hóa ngoại chi cảnh, nơi mấy năm gần đây rất ít người có thể ra ngoài, Lý Ngọc liền nhanh chóng liên hệ với Lý Duệ, yêu cầu tiến vào.

Đương nhiên, thực tế hấn không nghĩ dựa vào Hàn Phong bảo hộ, nguyên bản ý tứ của hấn chính là tiến vào hóa ngoại chi cảnh, dựa vào bản thân chính mình tiến hành tu luyện, làm như vậy mục đích hi vọng có thể đuổi kịp bước tiến Hàn Phong, chỉ ít không bị bỏ lại quá xa.

Thế nhưng hấn không hề nghĩ tới, khi bọn họ vừa mới bước vào hóa ngoại chi cảnh liền gặp phải một loạt mối nguy hiểm ngoài dự liệu.

Mà từ đầu tới cuối, Lý Ngọc chỉ có thể trừng mắt nhìn Hàn Phong một mình một người chiến đấu, không chỉ không mang tới trợ giúp, càng nhiều chính là để Hàn Phong tới cứu hấn.

Tuy rằng bình thường Lý Ngọc vô cùng ảm áp ôn hòa, thế nhưng nội tâm lại có cao ngạo của chính hấn.

Cao ngạo của hấn để hấn đối với với chuyện xảy ra gần đây vô cùng khó chịu.

Nếu như không phải bình thường tu dưỡng rất tốt, chỉ sợ lúc này Lý Ngọc đã phát tay áo bỏ đi.

Cũng may trong lòng Lý Ngọc tuy rằng khó chịu, nhưng cũng chỉ đành nở nụ cười khổ, không có bất cứ ý kiến gì khác.

Dù sao, hấn vẫn còn nhớ rõ chuyện môn chủ trước mấy ngày phân phó.

Trên vai hắn phải gánh vác sứ mệnh hợp tác với Hàn Phong tìm hiểu nguyên nhân hóa ngoại chi cảnh biến hóa.

Dựa theo lời môn chủ nói, đây là đại sự liên quan tới an nguy trên dưới Thiên Môn, không được phép qua loa nửa điểm.

Suy nghĩ như vậy, Lý Ngọc không thể làm gì khác hơn là đẩy tia khó chịu trong lòng kia triệt để chìm sâu, do đó chuyên tâm quan sát xung quanh, nỗ lực tìm hiểu bí mật gây ra biến hóa trong hóa ngoại chi cảnh.

Đương nhiên, lúc này Hàn Phong còn không rõ ràng lắm.

Lúc này, hắn đang lo lắng, không tới nửa ngày, bọn họ đã gặp phải nhiều mãnh thú như vậy, hơn nữa thực lực lại không hề bình thường.

Dựa theo tình huống này tiếp tục diễn ra, chỉ sợ không cần thời gian ba ngày, bọn họ sẽ không đi nổi, cho dù thực lực của Hàn Phong là Thiên giai ngũ phẩm đi nữa.

Cho dù bản thân sở hữu đầu khí Tiên Thiên cửu chuyển, tốc độ hồi phục kinh khủng, nhưng tuyệt đối không chịu nổi lần qua lần lại như vậy.

Bất quá, có một chút Hàn Phong vô cùng tin tưởng.

Cho dù là hóa ngoại chi cảnh không có nguyên tố thiên địa nồng đậm hơn bên ngoài, chỉ cần bằng vào những mãnh thú kinh khủng liên tục đánh bất ngờ, chỉ cần duy trì được ba năm năm, Hàn Phong muốn không tấn cấp cũng khó.

codon.tra

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

388. Chương 370: Tâm Tình Của Lý Ngọc.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Chỉ là, đây không phải là điều Hàn Phong mong muốn, dù sao ai cũng không chịu nổi chính mình hàng ngày phải đối mặt với những mãnh thú xấu xí lại kinh khủng như thế này.

Chỉ là, tình huống của bọn họ không cho phép suy nghĩ nhiều, bởi vì không quá lâu sau, Hàn Phong và Lý Ngọc lại một lần nữa đụng phải mãnh thú.

Hơn nữa, lần này đồng thời gặp hai đầu.

Tuy rằng hai đầu mãnh thú này không cường đại bằng những mãnh thú trước đó, thế nhưng đồng hai hai con, tuyệt đối khiến Hàn Phong phải đau đầu.

Trước đó, Hàn Phong và Lý Ngọc đã từng thử qua, tạm thời nghỉ ngơi một chỗ, nhưng kết quả so với tiếp tục tiến lên không khác nhau, không quá lâu lại xuất hiện mãnh thú.

Rơi vào đường cùng, Hàn Phong không thể làm gì khác hơn là tiếp tục tiến lên.

Lúc này đối mặt với hai đầu mãnh thú nhìn chằm chằm, Hàn Phong phân phó Lý Ngọc tránh ra sau, không đợi hai mãnh thú phản ứng, ngược lại dẫn đầu chủ động công kích.

Không có biện pháp, hắn phải quyết chiến, bằng không bị một con quần lấy, như vậy Lý Ngọc sẽ gặp phải nguy hiểm, hắn không thể nhìn chuyện như vậy phát sinh.

Sau một hồi chiến đấu kịch liệt, khi đầu mãnh thú thứ hai không cam lòng ngã xuống, lúc này Hàn Phong mới thở phào nhẹ nhõm.

Thấy Hàn Phong độc đấu hai mãnh thú Thiên giai, trong lòng Lý Ngọc đằng sau ngoại trừ có chút khó chịu, đồng thời mọc lên tình tự bất đắc dĩ thật sâu.

Loại cảm giác vô lực này thực sự khiến hần sắp điên rồi, nhưng hần không có biện pháp nào.

Tinh lực của Hàn Phong hoàn toàn đặt vào việc đối phó mãnh thú, hoàn toàn không chú ý tới biến hóa trong lòng Lý Ngọc.

Lúc này, Lý Ngọc biết rõ, những tư liệu thu thập từ trước hoàn toàn không còn tác dụng.

Từ khi hai người tới đây, ngoại trừ thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi, cơ bản đều vượt qua trong chiến đấu với mãnh thú.

Mà các vị tiên bối Thiên Môn tiêu tốn vô số thời gian điều tra khu vực an toàn, căn bản không có bất cứ tác dụng gì.

Có thể nói, hóa ngoại chi cảnh ngày hôm nay và hóa ngoại chi cảnh Thiên Môn biết trước đây đã là hai địa phương hoàn toàn khác nhau.

Bất quá, có một chút không sai, đó là theo bước tiến càng lúc càng sâu của Hàn Phong và Lý Ngọc, nguyên tố thiên địa càng lúc càng nồng nặc.

Hai người đi một ngày một đêm, nhưng có đông đảo mãnh thú ngăn cản, thực tế không đi được xa.

Nhưng tại địa điểm đang đứng hiện tại, nồng độ nguyên tố thiên địa so với bên ngoài hơn lúc đầu Hàn Phong cảm thụ rất nhiều. Căn cứ vào Hàn Phong cảm giác, nồng độ nơi đây ít nhất cũng gấp hai lần lối vào.

Đây chính là điều duy nhất khiến Hàn Phong cảm thấy đáng giá.

Hần đã nhận không được suy nghĩ, theo bước chân không ngừng vào sâu, độ nồng đậm của nguyên tố thiên địa sẽ đạt tới mức kinh người như thế nào.

Hai người vừa đi vừa dừng lại nghỉ ngơi, lúc này đã vượt qua khu rừng núi.

Hiện ra trước mắt mọi người chính là một phiến sa mạc mênh mông.

Hàn Phong nhìn phương xa, mênh mông vô bờ bến, nhìn đến nơi đây, Hàn Phong không khỏi cau mày, thuận miệng hỏi:

- Phiến sa mạc này nhìn không thấy đầu cùng, người xác định chúng ta phải vượt qua hay sao?

Đối mặt với nghi vấn của Hàn Phong, Lý Ngọc không nhận được có chút chần chờ, những kinh lịch trước đó đã khiến hai người bọn họ sản sinh hoài nghi cực lớn đối với tư liệu ghi chép.

Bất quá, sau một lúc suy nghĩ, Lý Ngọc do dự hồi đáp:

- Ta nghĩ hần là không sai, hơn nữa theo độ dày của nguyên tố thiên địa, chỉ ít chúng ta đang đi phương hướng chính xác.

Hàn Phong nghe vậy, cũng gật đầu, lúc này mới nói:

- Người nói không sai, chúng ta không nên dừng lại nữa, tiếp tục đi thôi!

Nhìn xung quanh không có bất cứ thứ gì che lấp, Hàn Phong và Lý Ngọc đồng thời thở một hơi thật dài.

Không vì cái khác, chỉ bởi vì như vậy hai người có thể xác định được tung tích mãnh thú khi đến gần, cuối cùng có thể thoát khỏi một chút.

Chỉ là, khi hai người Hàn Phong và Lý Ngọc dần dần đi tới trung tâm sa mạc, sắc mặt hai người không hèn mà càng trầm xuống.

Xung quanh trống không như cũ, không hề phát hiện bất cứ vết tích mãnh thú nào.

Nhưng không biết vì sao, Hàn Phong có thể cảm thụ được xung quanh dần dần truyền tới ba động năng lượng mãnh liệt, cường liệt tới mức khiến cho bản thân hắn là cường giả Thiên giai ngũ phẩm cũng cảm thấy một tia áp bách.

Ngay cả Hàn Phong còn cảm thấy như vậy, đừng nói tới Lý Ngọc.

Loại cảm giác áp bách này xuất hiện không lâu, giữa lúc hai người muốn tạm thời lui lại một chút, tại phía sau bọn họ đột nhiên xuất hiện gió lốc mật mù.

Khi Hàn Phong chú ý tới biến hóa phía sau, rất nhanh cơn lốc đã cuốn toàn bộ cát sỏi xung quanh bọn họ lên, hình thành bão cát càng kinh khủng.

Nếu như đơn thuần là bão cát, thực ra không khiến Hàn Phong quá mức lưu ý.

Thế nhưng bão cát nhìn qua rất bình thường này, Hàn Phong có thể cảm thụ được rõ ràng trong đó ẩn chứa năng lượng cực cao, hoàn toàn không kém hơn uy lực cường giả Thiên giai tri triển.

Uy lực cường đại khiến lỗ chân lông Hàn Phong dựng thẳng lên, hiển nhiên năng lượng trong bão cát kéo tới đã đủ uy hiếp tới an nguy bản thân Hàn Phong.

Không có bất cứ do dự nào, tại lúc cảm nhận được uy lực kinh khủng từ bão cát truyền tới, Hàn Phong trực tiếp nắm cánh tay Lý Ngọc, đồng thời quán nhập toàn bộ đấu khí vào hai chân, Thốn Ảnh dùng để bảo mệnh một lần nữa được Hàn Phong thôi động tới mức tối đa.

Vì vậy, trên mặt đất sa mạc mênh mông vô bờ hình thành một màn quỷ dị.

Hai đạo thân ảnh mờ ảo đang dùng lộ tuyến mười phần quỷ dị, di động cực nhanh, mà không xa phía sau bọn họ là một trận bão cát không ngừng lớn mạnh, nổi thẳng trời cao, đuổi theo không bỏ.

Mà theo thời gian trôi đi, bão cát càng lúc càng lớn mạnh, mà năng lượng ẩn chứa trong đó đã mạnh mẽ hơn vài tầng.

Cảm thụ được uy hiếp từ phía sau không ngừng tới gần, nội tâm Hàn Phong đã có chút hoảng sợ.

Nguyên vốn tưởng rằng nơi đây không có mãnh thú dây dưa, chính mình có thể dễ dàng hơn một chút.

Nhưng trăm triệu lần không ngờ tới, nguyên lai mặt đất nhìn như bình tĩnh dĩ nhiên ẩn chứa nguy cơ khủng khiếp như vậy.

Hàn Phong hiện tại có chút hiểu ra, vì sao trong mảnh sa mạc rộng lớn này lại không hề có dấu chân mãnh thú qua lại.

Nghĩ đến, hẳn là mãnh thú biết được uy lực khủng khiếp của bão cát nơi đây, vì vậy đều không dám tiếp cận khu vực này.

Mà lập tức trong lòng Hàn Phong không ngừng quở trách Lý Ngọc.

Đương nhiên, hắn mắng không phải Lý Ngọc, mà là những tư liệu Thiên Môn cung cấp cho Lý Ngọc.

Trong đó dĩ nhiên không ai nhắc tới bất cứ tình hình nào liên quan tới bão cát.

Hắn không tin Thiên Môn trải qua nhiều năm như vậy, sẽ không ai phát hiện ra điều dị thường này.

Chỉ là lúc này Hàn Phong đã hiểu lầm Thiên Môn.

Kỳ thực trong sa mạc không hề xuất hiện bão cát liên tiếp, mà những đệ tử Thiên Môn tiến vào phiến sa mạc này, rất ít người gặp phải hoàn cảnh giống như Hàn Phong.

Duy nhất mấy đệ tử đụng tới bão cát, cũng bởi vì không đủ năng lực né tránh bão cát trùng kích, do đó tăng thân nơi sa mạc, tự nhiên không thể hồi báo chuyện này về tông môn.

Nguyên nhân như vậy Thiên Môn mới không có bất cứ tư liệu nào liên quan tới bão cát này.

Chỉ là, trong lòng Hàn Phong thoáng mắng vài câu liền tập trung toàn bộ tinh lực vào công cuộc chạy trốn.

Theo thời gian trôi qua, hắn cảm giác được bão cát phía sau càng lúc càng tiếp cận chính mình.

Nguy cơ đã tới, cũng để sau gáy Hàn Phong không khỏi toát mồ hôi lạnh.

codon.traí

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

389. Chương 371: Tu Luyện Trong Bão Cát (thượng Hạ).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Cảm thụ được bão cát phía sau càng lúc càng tiếp cận.

Khi bão cát khiến Hàn Phong cảm giác hít thở không thông, không ngừng tập kích vào thân thể Hàn Phong. Hàn Phong rõ ràng, cứ tiếp tục như vậy, hai người bọn họ không ai cũng không tránh thoát được bão cát tàn phá bừa bãi.

Liếc mắt nhìn sang Lý Ngọc bên cạnh, kỳ thực, giao tình giữa Hàn Phong và Lý Ngọc không phải rất sâu. Trong lúc nhất thời, trong đầu Hàn Phong xuất hiện một ý niệm tà ác, hẳn có nên vứt bỏ lại Lý Ngọc, một mình chạy trốn rồi đi.

Tuy rằng mang theo Lý Ngọc đối với hắn mà nói, ảnh hưởng không quá nhiều, thế nhưng thời khắc liên quan tới tính mệnh hiện tại, Hàn Phong nhận không được xuất hiện ý nghĩa này trong đầu.

Bất quá, không đợi ý niệm trong đầu kích phát Hàn Phong nỗ lực hành động, Lý Ngọc ngược lại mở miệng trước.

Về mặt hắn tràn đầy nghiêm nghị nói với Hàn Phong:

- Hàn Phong, buông ta!

- Buông ta, ngươi còn có cơ hội tránh thoát bão cát này!

Lời nói của Lý Ngọc, một chữ cũng không thoát khỏi lỗ tai Hàn Phong, thực ra đã khiến Hàn Phong sửng sốt.

Nhìn khuôn mặt tràn đầy kiên nghị của Lý Ngọc, Hàn Phong nhất thời cảm thấy có chút xấu hổ, bất quá hắn lại không bởi vì vậy mà cảm thấy bất cứ điểm không ổn nào.

Dù sao, tại thời khắc liên quan sống chết trước mắt, có loại ý nghĩ này trong đầu cũng không hề kỳ quái.

Vả lại, Lý Ngọc đối với hắn mà nói chỉ là một người quen biết bình thường mà thôi, hẳn trăm triệu lần không cần phải bởi vì hắn mà phải đánh mất sinh mệnh.

Chỉ là, tại thời điểm Lý Ngọc nói ra lời này, trong lòng Hàn Phong lập tức loại bỏ ý niệm vừa xuất hiện.

Chỉ bằng câu nói của Lý Ngọc, Hàn Phong quyết định, nhất quyết không bỏ lại. Tuy rằng tư liệu Lý Ngọc nắm giữ cùng với hóa ngoại chi cảnh hiện tại có chút không tương xứng, nhưng dù sao có còn hơn không, không chừng sau này hắn gặp phải địa phương không rõ ràng nào đó còn cần dùng tới Lý Ngọc.

Nghĩ vậy, tốc độ Hàn Phong một lần nữa bạo tăng, mang theo Lý Ngọc thẳng hướng trước mặt lao đi.

Chỉ là, cứ như vậy, đầu khí trong cơ thể Hàn Phong tiêu hao quá lớn. Chỉ vài phút sau, Hàn Phong đã cảm giác được đầu khí có chút kiệt quệ.

May là có sự hỗ trợ của đầu khí Tiên thiên cửu chuyển, hơn nữa nguyên tố thiên địa nơi đây nồng nặc hơn bên ngoài gấp ba lần mới có thể chống đỡ được thêm chốc lát.

- Hàn Phong, ngươi hãy thả ta đi, cứ tiếp tục như vậy, cả hai người chúng ta đều không tránh thoát!

Sắc mặt Lý Ngọc có chút khó coi nói.

Sở dĩ xấu xí là vì hấn nghĩ chính mình dĩ nhiên vô dụng tới vậy, thiên phú hấn từng kiêu ngạo dĩ nhiên trước mặt bão cát kinh khủng kia lại nhỏ bé tới vậy.

Cuối cùng còn muốn liên lụy tới Hàn Phong, điều này đối với người tâm cao khí ngạo như hấn mà nói tuyệt đối không dễ dàng tha thứ.

Chỉ là, Hàn Phong cũng không hề buông tha hấn, mà lúc này trong mắt Hàn Phong xuất hiện một tia kinh hãi khó có.

Nguyên nhân chính là, trước mặt hấn không xa, rõ ràng xuất hiện một sơn cốc tràn đầy cỏ xanh um.

Trong suy nghĩ của hấn, chỉ cần chính mình tới được sơn cốc, nói không chừng bọn họ có thể tránh được bão cát truy đuổi phía sau.

Cho tới lúc này, thân thể Hàn Phong giống như xuất hiện thuốc kích thích, máu khí toàn thân điên cuồng vận chuyển, mang theo Lý Ngọc trực tiếp cuộn cuộn lao tới sơn cốc.

Chỉ bất quá, bão cát giống như có linh tính, khi biết được Hàn Phong có thể trốn thoát, nhất thời cuồng nộ, tốc độ truy đuổi càng thêm nhanh hơn, chỉ trong chớp mắt liền ép sát ba thước phía sau Hàn Phong.

Thấy biến cố này, tâm trạng Hàn Phong nhất thời hoảng hốt.

Lúc này khoảng cách tới sơn cốc còn có một đoạn, Hàn Phong kích thích mười hai phần khí lực, liều mạng lao thật nhanh.

Khoảng cách càng lúc càng gần, Hàn Phong đã có thể nhìn thấy hoa văn trên cửa sơn cốc tràn đầy cỏ dại kia.

Chỉ là, lúc này, bão cát phía sau đã đuổi tới sát sau lưng Hàn Phong.

Cơn lốc cuồng bạo đã khiến làn da Hàn Phong bị cứa sinh đau.

Mà dần dần, một cỗ lực hút kinh khủng nhất thời bùng phát, hút thân thể Hàn Phong vào trong.

Mà Lý Ngọc một bên cũng cảm giác được uy hiếp từ bão cát thật sâu, khuôn mặt luôn luôn kiên nghị không sợ hãi không nhịn được hiện lên vẻ kinh hoàng.

Không đợi Hàn Phong có động tác, bão cát kia đã triệt để bao trùm một nửa thân thể Hàn Phong vào bên trong. Cảm thụ được lực hút kinh khủng truyền tới, trong lòng Hàn Phong không khỏi cười khổ không ngớt.

Thoảng suy nghĩ một chút, nhìn sang Lý Ngọc bên cạnh, Hàn Phong cắn răng, lập tức có quyết định.

Chỉ thấy, Hàn Phong hít sâu một hơi, vận chuyển chút lực lượng không còn nhiều lắm, bỗng nhiên quán chú vào cánh tay, chớp mắt, Lý Ngọc cảm thấy thân thể đột nhiên bay lên, sát na, hấn đã thoát khỏi phạm vi bão cát tập kích.

Rất nhanh Lý Ngọc hiểu rõ Hàn Phong đã làm chuyện gì, nhất thời khuôn mặt có chút khó tin tưởng nhìn về phía Hàn Phong bị bão cát thôn phệ, khiếp sợ nói:

- Hàn Phong, người...

Mà Lý Ngọc được đẩy đi, Hàn Phong cười cười, hấn biết rõ với chút lực lượng cuối cùng của mình tuyệt đối không thể tránh thoát được bão cát tập kích, rơi vào đường cùng, hấn không thể làm gì khác hơn là dùng chút lực lượng này, ném Lý Ngọc ra ngoài, hi vọng giúp hấn nhất lại được một mạng.

- Sống cho tốt, ta không có việc gì!

Lời này của Hàn Phong không biết là nói với Lý Ngọc hay nói với chính mình.

Nói chung, ngay sau khi Hàn Phong ném Lý Ngọc ra ngoài, bão cát phía sau liền thôn phệ Hàn Phong vào bên trong.

Lúc này, Lý Ngọc đã bị ném vào trong sơn cốc, mà bão cát kia tại thời điểm tiếp cận sơn cốc, đột nhiên dừng lại.

Cầm thụ được uy hiếp gần trong gang tấc, cái trán Lý Ngọc toát mồ hôi lạnh liên tục, thiếu chút nữa hần liền bị bão cát nhất tịnh nuốt hết.

Nghĩ vậy, Lý Ngọc không khỏi nhớ tới Hàn Phong vừa mới bị bão cát thôn phệ, trên mặt âm tình bất định.

Lúc này, Hàn Phong bị bão cát triệt để bao phủ, từng đợt năng lượng cuồng bạo càn quét toàn thân hần sinh đau, cũng may thân thể hần đã sớm được rèn luyện trở thành Kim Nguyên chi thể, hơn nữa tại vạn tượng trận được lão giả chỉ điểm, hiện tại cho dù bị năng lượng cuồng bạo trong bão cát càn xé, nhưng chưa thể uy hiếp tới tính mạng Hàn Phong.

Đương nhiên, đau đớn khăng định không tránh khỏi.

Chỉ bất quá, đã trải qua vô số đau khổ, chút đau đớn ấy đối với Hàn Phong mà nói, không tính là gì.

Cẩn rằng, tận lực áp chế đau đớn xung quanh thân thể, Hàn Phong bắt đầu quan sát bốn phía

Hần không thể ngồi chờ chết như vậy, lúc trước sở dĩ đẩy văng Lý Ngọc đi, Hàn Phong không phải nhất thời xung động. Hần biết, lấy thực lực của Lý Ngọc, một khi bị bão cát thôn phệ, chỉ sợ mạng khó giữ, mà bản thân hần lại khác.

Bão cát này tuy mạnh mẽ, nhưng tối đa chỉ có thể tạo thành đau khổ cho Hàn Phong, chưa đủ để khiến hần phải bỏ mạng.

Đương nhiên, đây đều là suy đoán của Hàn Phong, nhưng hiện tại đã chứng thực suy đoán này.

Có nên bão cát mang tới đau đớn, Hàn Phong miễn cưỡng mở con ngươi, quay nhìn bốn phía một ben.

Chỉ là trong trong chớp mắt, hần đã bị bão cát xoay tròn vào trung tâm.

Để Hàn Phong ngoại dự liệu chính là, tại trung tâm bão cát, trình độ năng lượng cuồng bạo so với bên ngoài còn bình lặng hơn rất nhiều.

Bất quá, nguyên tố thiên địa nơi đây cũng nồng nặc hơn nhiều.

Dựa theo Hàn Phong cảm nhận lúc trước, nồng độ nguyên tố thiên địa nơi đây, ít nhất cũng gấp năm lần so với địa điểm lối vào.

Phát hiện này khiến Hàn Phong có chút mừng rỡ.

Chỉ bất quá thoáng một hồi, Hàn Phong phát hiện, dựa vào tiên thiên đấu khí cứu chuyển trợ giúp, đấu khí đã xói mòn sạch sẽ trong cơ thể hần từ từ khôi phục lại.

Hàn Phong thử vận chuyển đấu khí, tại bên ngoài thân thể hình thành một lớp bảo hộ nhàn nhạt.

Quả nhiên, cộng thêm vòng bảo hộ đấu khí, đau đớn khắp cơ thể truyền vào đầu óc đã giảm đi nhiều.

Hơn nữa, Hàn Phong còn phát hiện, theo thời gian trôi qua, mặc dù hần liên tục tiêu hao đấu khí, nhưng nguyên tố thiên địa xung quanh cũng lấy tốc độ càng lúc càng nhanh hơn không ngừng bị hút vào cơ thể Hàn Phong.

Lúc này, xung quanh một mảnh quang mang màu xám. Hàn Phong căn bản không nhìn thấy rõ tình huống bên ngoài.

Tự nhiên mà vậy, hần không biết Lý Ngọc có an toàn hay không.

Nhưng Hàn Phong có thể cảm nhận được, bão cát rõ ràng xuất hiện một tia ổn định, ngay sau đó dao động hướng về phía ngược lại.

Cầm thụ tới đây, Hàn Phong đã rõ ràng, phạm vi hoạt động của bão cát này hần là trong phiên sa mạc trắng xóa.

Thế nhưng, lúc này Hàn Phong cũng có chút lo lắng, bởi vì qua ban ngày, hần đã không biết bị bão cát này mang đi tới đâu. Mà hần phát hiện, năng lượng ẩn chứa trong bão cát không hề có dấu hiệu suy kiệt, ngược lại dựa vào lực hút mạnh mẽ, cuốn cuộn hút toàn bộ mọi thứ xung quanh vào trong.

Do đó không ngừng lớn mạnh chính mình.

Đầu khí của Hàn Phong hiện tại đã khôi phục hơn phân nửa, hắn cũng muốn thử đột phá bão cát, rời khỏi đây.

Nhưng bất đắc dĩ chính là, vô luận Hàn Phong ném thử như thế nào đi nữa cũng phí công vô ích.

Mà theo bão cát không ngừng lớn mạnh, Hàn Phong cảm giác cơ hội rời khỏi càng thêm xa vời.

Trải qua thử nghiệm thất bại, Hàn Phong tự động buông tha dự định thoát đi.

Cảm thụ năng lượng xung quanh không ngừng biến hóa, Hàn Pong thẳng thẩn nhắm mắt, suy nghĩ cẩn thận.

Dựa theo tình huống hiện nay, hắn đã không thể rời khỏi cơn bão cát, chỉ ít trong thời gian ngắn là không thể.

Đối với nguyên tố thiên địa phong hệ, Hàn Phong tự nhiên cảm thấy thân thiết đặc biệt, bởi vì tính chất đầu khí bản thân Hàn Phong chính là phong hệ.

Tuy rằng trên đại lục đối với khái niệm tính chất đầu khí không quá rõ ràng, người bình thường sẽ không quan tâm tới vấn đề này, thế nhưng Hàn Phong biết, nếu như đơn thuần hấp thu nguyên tố thiên địa tương ứng với đầu khí bản thân, như vậy tốc độ đề cao chất lượng và số lượng đầu khí sẽ càng nhanh hơn một chút.

Mục đích Hàn Phong tiến vào hóa ngoại chi cảnh không phải chính là vì đề cao tu vi bản thân, tranh thủ có thể đột phá tới cảnh giới Thiên giai lục phẩm hay sao?

Mà hiện tại chính là nơi tu luyện với điều kiện tốt nhất! Hàn Phong hoàn toàn tỉnh ngộ suy nghĩ.

Nếu không ra được, vậy thẳng thẩn tĩnh tâm tu luyện ở đây là được rồi.

Hơn nữa tại trung tâm cơn lốc, theo tình hình chung bản thân hắn, không có bất cứ nguy hiểm nào.

Nghĩ như vậy, lúc này tâm tình phiến muộn của Hàn Phong bị quét sạch.

Tại không trung xoay vòng, Hàn Phong hít sâu một hơi, lập tức thả lỏng tâm thần, bắt đầu tỉ mỉ cảm thụ năng lượng xung quanh tồn tại.

Rất nhanh, hắn liền tiến vào trạng thái tu luyện ý thức chiều sâu.

Không đến chốc lát, mắt thường có thể nhìn thấy được, từng đạo năng lượng nguyên tố thiên địa không ngừng truyền vào cơ thể Hàn Phong, tốc độ càng lúc càng nhanh, chớp mắt đã triệt để bao phủ Hàn Phong vào trong.

Nếu như lúc này Hàn Phong thanh tỉnh, tất nhiên sẽ phát hiện ra, năng lượng bão cát xung quanh, tại thời điểm Hàn Phong bắt đầu tu luyện, không hề có bất cứ tăng trưởng nào.

Ngược lại, theo thời gian Hàn Phong tu luyện kéo dài, rất có xu thế suy yếu.

...

Nhìn cơn lốc từ từ rời khỏi tầm mắt chính mình, lúc này Lý Ngọc mới dần dần khôi phục lại một chút khí lực, chậm rãi từ trên mặt đất đứng lên.

Nghĩ đến vừa rồi Hàn Phong đã không để ý bản thân để cứu chính mình, nắm tay Lý Ngọc không tự giác được siết thật chặt.

Từng sợi gân xanh hằn lên rõ làn da, chỉ là có ý phục che đây nên từ bên ngoài nhìn qua không thấy mà thôi.

Cẩn rằng, khuôn mặt Lý Ngọc không ngừng biến hóa.

Cuối cùng, một loại tình tự biến thành nụ cười khổ.

Có chút hối hận vò vò tóc, Lý Ngọc lần đầu tiên nghĩ chính mình vô dụng tới như vậy.

Nguyên bản, hẳn là nhân tài kiệt xuất nhất trong hàng đệ tử đời này của Thiên Môn, không nói tới các sư đệ sư muội mười phần sùng bái chính mình, mà những trưởng lão sư thúc bá kỳ vọng cực lớn đối với hẳn.

Vô luận thế nào đi nữa, tại tại huống không phá hư quy củ Thiên Môn, các trưởng lão trong sư môn đều tận lực thỏa mãn hẳn.

Mà tâm pháp vũ kỹ hẳn tu luyện đều thuộc về hàng cao cấp nhất trong Thiên Môn.

Trong mắt các trưởng bối sư môn, nghiêm nhiên đã coi hẳn trở thành đối tượng trọng điểm bồi dưỡng môn chủ đời tiếp theo.

Tuy rằng thường ngày Lý Ngọc không phải là hạng người tâm cao khí ngạo, thế nhưng quang năm ở trong vị trí cao hơn hẳn bình thường, trong lòng không thể tránh khỏi mọc lên một cỗ kiêu ngạo tự mãn.

Chỉ bất quá, cỗ kiêu ngạo tự mãn này tại Thiên Thánh đại hội vài năm trước đã bị Hàn Phong vô tình đánh nát.

Mà lúc đó thực lực của Hàn Phong chỉ cao hơn so với hẳn một chút.

Đó cũng là lần đầu tiên thua trong tay đối thủ cùng lứa tuổi, trong lòng Lý Ngọc khó tránh khỏi mọc lên một cảm giác kỳ dị.

Nhưng trải qua đoạn thời gian ngắn điều chỉnh, hẳn đã khôi phục trở lại, dù sao thì đại lực vô cùng to lớn, kỳ nhân dị sĩ tài ba rất nhiều, hẳn cũng không nghĩ rằng chính mình là thiên hạ vô địch.

Thế nhưng, sự kiêu ngạo trong lòng Lý Ngọc không cho phép chính mình thua người khác, vì vậy sau khi từ Thiên Thánh Cốc trở về Thiên Môn, Lý Ngọc liền bắt đầu bế quan tu luyện không gián đoạn.

Mà dựa vào nỗ lực mấy năm qua, rốt cuộc để hẳn tại không lâu trước đó đột phá tiến vào Địa giai cửu phẩm.

Nguyên bản đây là chuyện tình đáng giá kiêu ngạo.

Chỉ là, khi Lý Ngọc biết được Hàn Phong dĩ nhiên đột phá Thiên giai từ lâu, tin tức này đã khiến vị thiên chi kiêu tử này cảm thấy đầu óc ong ong rung động.

Tin tức này thực sự quá mức khó tin tưởng, thế nhưng nghe ngữ khí kiên định của môn chủ, Lý Ngọc rất rõ ràng, tất cả điều này đều là sự thực.

Nguyên bản Lý Ngọc cũng đã cảm thấy cực kỳ thất lạc, ai có thể nghĩ đến, từ khi tiến vào hóa ngoại chi cảnh liền không có bất cứ việc gì làm, ngược lại còn cần tới Hàn Phong bảo hộ tính mệnh chính mình.

Cuối cùng thậm chí, Hàn Phong hi sinh tính mệnh mới bảo vệ được hẳn.

Giờ khắc này, tâm tình Lý Ngọc phức tạp không gì sánh được.

Cứ như vậy, ngơ ngác đứng tại chỗ, nhân thần giống như mất mục tiêu, không biết đang nhìn cái gì.

Mà lúc này, Hàn Phong trong trung tâm bão cát cũng không biết tâm tình phức tạp của Lý Ngọc.

Giờ khắc này, ý thức của hẳn đang chìm đắm trong vui sướng hấp thu nguyên tố thiên địa.

Theo tiên thiên đấu khí cửu chuyển vận chuyển, liên tục hấp thu.

Thời gian không đến một ngày một đêm, Hàn Phong liền cảm nhận được đấu khí trong cơ thể chính mình một lần nữa tràn đầy.

Chỉ bất quá, tuy rằng biểu hiện thoát nhìn mười phần đầy đủ, nhưng Hàn Phong rõ ràng, đấu khí hiện tại còn khoảng cách rất lớn để tiến giai.

Bất quá, Hàn Phong không bối vì vậy mà cảm thấy uể oải.

codon.traí

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

390. Chương 372: Thoát Khốn.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Bởi vì, hẳn rõ ràng, chỉ chút thời gian tu luyện ngắn ngủi như vậy, lại khiến hiệu quả tu luyện của hắn cao hơn gấp mười lần so với bình thường.

Tốc độ đầu khí tăng trưởng như thế này, thực sự quá mức không tưởng tượng được.

Lúc này, bão cát biểu hiện không có bất cứ biến hóa nào khác, mà là mang theo Hàn Phong không ngừng di động khắp nơi, rất nhanh đã tiến tới trung tâm sa mạc.

Mà bốn phía sa mạc là một mảnh hoang vu, căn bản không hề cảm nhận được bất cứ sinh cơ nào.

Nếu như Hàn Phong có thể thấy, nhất định sẽ phát hiện, xung quanh phiến sa mạc này có một số mảnh xương trắng tán loạn.

Những mảnh xương trắng này không giống như nhân loại, ngược lại có chút cùng loại với những mảnh thú Hàn Phong đã gặp.

Nghĩ đến, chủ nhân của những xương trắng kia chính là bởi vì bão cát cuốn vào trong, cuối cùng kéo tới đây.

Thế nhưng, Hàn Phong tại giờ khắc này lại không phát hiện ra bầu không khí quỷ dị xung quanh.

Hắn vẫn như trước chìm đắm trong tu luyện đầu khí tăng trưởng điên cuồng.

Qua vài ngày như vậy, xác thực mà nói, Hàn Phong căn bản không biết thời gian trôi qua bao lâu, chỉ bất quá trải qua mấy ngày không ngừng hấp thu.

Ngoại trừ cảm ứng được đầu khí trong cơ thể không ngừng tăng trưởng, Hàn Phong theo đó cảm thụ được bão cát xung quanh tựa hồ có dấu hiệu yếu bớt.

Mà phát hiện này khiến Hàn Phong kinh hãi không ngớt.

Dựa theo tình huống này tiếp tục diễn ra, chắc hẳn không bao lâu hẳn có thể rời khỏi cơn bão cát này rồi.

Tuy rằng, trong bão cát, hắn chiếm được không ít chỗ tốt, thế nhưng hắn cũng không muốn bị vây tại nơi này trong thời gian dài.

Đồng thời, hắn cũng tin tưởng, chỉ khi hắn không ngừng tiến vào sâu, khi bước vào địa phương trung tâm hóa ngoại chi cảnh, nguyên tố thiên địa khẳng định càng thêm nồng đậm.

Lại tiếp tục trôi qua vài ngày, năng lượng xung quanh trong tình huống Hàn Phong không ngừng hấp thu, hiện tại đã có phần yếu nhược.

Hôm nay, Hàn Phong có thể cảm thụ rõ ràng nồng độ nguyên tố thiên địa xung quanh chỉ còn lại một phần năm so với ban đầu.

Mà quan trọng hơn chính là, bão cát đã trở nên cực kỳ yếu, lấy năng lực của Hàn Phong hiện tại, muốn thoát ra lúc nào cũng được.

Bất quá, Hàn Phong cũng không nóng vội, tuy rằng nguyên tố thiên địa nơi đây không bằng một phần năm lúc trước, nhưng Hàn Phong không ngại nhiều, thẳng tới lúc hai ngày tiếp tục trôi qua, một tia nguyên tố thiên địa cuối cùng trong trung tâm bão cát bị hắn triệt để hấp thu sạch sẽ.

Lúc này Hàn Phong mới chậm rãi mở mắt, nở nụ cười thỏa mãn.

Lập tức hai mắt tỏa ra từng đợt kim quang, nhìn lại vách chắn bão cát ngăn cản hắn nhiều ngày qua, Hàn Phong không có bất cứ do dự nào, đơn giản trực tiếp đánh một quyền, cơn lốc trước mắt bị hắn đánh thủng một lỗ lớn.

Mất đi lực hút từ cơn lốc, thân hình Hàn Phong rất nhanh hạ xuống.

Lắc mình một cái, hai chân Hàn Phong lần thứ hai đứng trên sa mạc, cảm thụ được lớp cát nóng bỏng, Hàn Phong thở ra một hơi.

Bão cát cuồng bạo trước kia hiện tại chỉ khiến hắn cảm thấy vướng tay vướng chân, hắn không nghĩ tới cuối cùng lại biến thành cục diện như vậy.

Không chỉ không bị bão cát chỉ có trong tiểu thuyết kia xé thành từng mảnh nhỏ, ngược lại mượn năng lực tụ tập của bão cát, hấp thu không ít nguyên tố thiên địa, tăng cường tu vi.

Thoáng cảm thụ đấu khí trong cơ thể tăng trưởng, Hàn Phong mười phần thỏa mãn, lúc này mới trôi qua chưa tới mười ngày, Thiên giai đấu khí trong cơ thể hắn đã có bước tăng trưởng rõ rệt.

Nếu như lúc trước hắn phải sử dụng đấu khí Thiên giai mới hơi áp chế được Lý Thần một bậc, như vậy hiện tại có thể nói, đối phó với Lý Thần không hề lo lắng kết quả.

Đây là chỗ tốt lớn nhất hắn thu được trong những ngày vừa qua.

Chỉ là, Hàn Phong cũng rõ ràng, cho dù vài ngày ngắn ngủi, tu vi của hắn mặc dù tăng trưởng, nhưng so với Diệt Hoàng vẫn còn cách rất xa.

Việc cấp bách hiện tại chính là hi vọng có thể mượn hoàn cảnh hóa ngoại chi cảnh, lĩnh ngộ pháp tắc Thiên giai, tiến thêm một bước trở thành cường giả Thiên giai lục phẩm.

Hàn Phong hiểu rõ, chỉ có như vậy thì chính mình mới hi vọng đánh bại được Diệt Hoàng.

Tuy là, hắn cũng biết được, thực lực của Diệt Hoàng tuyệt đối không đơn giản là Thiên giai lục phẩm bình thường.

Vừa nghĩ đến Diệt Hoàng, sự vui sướng lúc trước của Hàn Phong khi đấu khí tăng trưởng liền bị thay thế bởi sầu lo.

Chỉ bất quá, vừa nghĩ lại, hắn biết, lúc này không phải thời gian sầu lo.

Tất cả mọi người trong Huyền Thiên Tông đều đang chờ đợi hắn trở về, hắn phải tỉnh táo, bằng không, nếu như ngay cả hắn cũng buông tha, như vậy thời gian Huyền Thiên Tông bị tiêu diệt không xa nữa rồi.

Vứt phần tâm tình này ra khỏi đầu, Hàn Phong nhìn bốn phía.

Nhất thời phát hiện, hắn đã mất đi phương hướng.

Nhìn từng đồng xương trắng rải rác dưới chân, đôi lông mày Hàn Phong nhíu sát lại.

Tình huống Lý Ngọc không biết ra sao, hai người hiện tại lạc nhau, Hàn Phong đối với hóa ngoại chi cảnh không quá hiểu rõ, trong lúc nhất thời không biết nên đi tìm hắn nơi nào.

Thoáng suy nghĩ, Hàn Phong nhắm mắt, lẳng lặng phát tán tinh thần lực cường đại, cảm thụ độ nồng đậm của nguyên tố thiên địa, rất nhanh hắn liền phân biệt rõ.

Dựa theo cách nói của Lý Ngọc trước kia, càng tới gần trung tâm, nguyên tố thiên địa càng nồng đậm.

Nghĩ tới lời nói của Lý Ngọc, Hàn Phong liền lập tức quyết định, nhận thức chuẩn phương hướng độ nồng đậm nguyên tố thiên địa tăng lên, Hàn Phong không dừng bước chân, phóng đi cực nhanh.

Trải qua một đoạn thời gian chạy nhanh, Hàn Phong phát hiện nguyên tố thiên địa xung quanh xác thực nồng đậm hơn trước đó nhiều.

Cứ như vậy, Hàn Phong có thể xác định phương hướng mình đã chọn không sai.

Bất quá, diện tích phiến sa mạc này quá rộng lớn, Hàn Phong đi đủ hai ngày còn chưa rời khỏi sa mạc mê mông.

Ngẩng đầu nhìn ánh thái dương trên cao, Hàn Phong hơi có chút cười khổ, trong lòng hoài nghi, chẳng lẽ hắn đã đi nhầm phương hướng.

Nhưng hiển nhiên, hiện tại hần quay đầu lại, khẳng định là không thể được, hần không muốn tiêu tốn hai ngày, kết quả trở lại nguyên điểm.

Nghĩ tới đây, trong lòng Hàn Phong cắn răng một cái, tiếp tục tiến về phía trước.

Vô luận là hần có đi nhằm hay không thì vẫn phải thử nghiệm một phen, nói đến cùng, tính cách của Hàn Phong rất quật cường.

Chính sự quật cường này mới có thể chống đỡ được Hàn Phong nỗ lực bốn trăm năm.

Có thể nói trời không phụ lòng người, đi ba ngày ba đêm như vậy, rốt cuộc, tại sáng sớm ngày thứ tư, rốt cuộc hần cũng nhìn thấy một tia hi vọng.

Ngay tại địa phương cách hần không xa có một tòa kiến trúc vô cùng vĩ ngạn.

Tuy rằng, trong lòng Hàn Phong không rõ vì trong trong sa mạc hoang vu như thế này lại có một tòa kiến trúc, cảm thấy rất kinh ngạc.

Nhưng tròn ba ngày không nhìn thấy bất cứ sự vật nào khác ngoài cát trắng, giờ khắc này, tất cả trước mắt đối với Hàn Phong đều đáng kích động.

Chỉ ít, hần không cần phải tiếp tục giống như con ruồi không đầu, mù quáng cất bước trên phiến sa mạc mênh mông này.

Hơn nữa, lấy thị lực của hần, không phải không nhìn ra, phía sau tòa kiến trúc kia mơ hồ có một mảnh sơn lâm xanh um tươi tốt.

Thầm hít một hơi thật sâu, Hàn Phong dồn lực xuống chân, rất nhanh chạy tới trước mặt tòa kiến trúc.

Lúc này, quan sát gần gũi, Hàn Phong mới phát hiện, phong cách của tòa kiến trúc này dĩ nhiên khác hẳn so với bất cứ phong cách nào khác trên đại lục.

Mà để Hàn Phong cảm thấy kinh ngạc chính là, theo lý thuyết, vùng hóa ngoại chi cảnh này chính là một không gian độc lập, như vậy vì sao nơi đây lại có một tòa kiến trúc như vậy?

Chẳng lẽ, trong hóa ngoại chi cảnh còn có người sống hay sao?

codon.tra

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiệt

391. Chương 373: Pho Tượng Quỷ Dị. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hàn Phong bị suy đoán này dọa hoảng sợ.

Nếu nói như vậy, ở đây thực sự có người sống thì đối phương sẽ là ai?

Hoàn cảnh hóa ngoại chi cảnh vô cùng ác liệt, tin tưởng người có thể sinh tồn nơi đây, tự nhiên chính là nhân vật thần thông quảng đại.

Chỉ ít, Hàn Phong cho rằng người này chắc chắn có thực lực mạnh mẽ hơn so với hần, bằng không sớm muộn gì cũng sẽ bị mãnh thú nơi đây, hoặc thỉnh thoảng xuất hiện cơn lốc tiêu diệt.

Nghĩ vậy, trong lòng Hàn Phong trở nên cực kỳ cảnh giác.

Thoáng quan sát, tòa kiến trúc trước mắt thoát nhìn có phong cách phương tây quá độ, Hàn Phong đầu tiên suy tư một lúc, sau đó quyết định tiến vào trong tìm hiểu tột cùng.

Dù sao, hắn đối với hóa ngoại chi cảnh không hiểu biết, nếu như thực sự có người tồn tại, có thể, hắn sẽ nhận được sự trợ giúp của đối phương.

Suy nghĩ đến đây, Hàn Phong không tiếp tục do dự, chậm rãi đi về phía cửa lớn cao đủ năm người trưởng thành.

Hàn Phong tập trung mười phần, mà khi hắn đi tới trước mặt cửa lớn, ngoài dự liệu phát hiện, cánh cửa cửa hoàn toàn đóng kín.

Hàn Phong thử đưa tay nhẹ nhàng đẩy.

Két két...

Tiếng vang trầm vọng, ngay sau đó, cánh cửa lớn cao chừng năm người trưởng thành chậm rãi mở ra.

Cùng lúc đó, hàn Phong nhạy cảm thấy được, trong nháy mắt bên trong cánh cửa lớn kia truyền tới ba động năng lực cực kỳ yếu ớt.

Nếu như đối thành người khác có thể căn bản không cảm nhận được tia ba động này.

Bất quá, lúc này trong hiểm cảnh, Hạ Phong tự nhiên đề cao tinh lực lên mười phần, mà cảm thụ được một tia ba động yếu ớt này càng khiến hắn cảnh giác hơn.

Đợi một lát, sau khi xác định không có tình huống ngoài dự liệu phát sinh, Hàn Phong chậm rãi ngưng thần tĩnh khí, chậm rãi bước vào trong cánh cửa lớn.

Mà trong nháy mắt khi hắn tiến vào cánh cửa lớn, phía sau nhất thời tuôn ra một cỗ năng lượng.

Cũng may Hàn Phong phản ứng cực nhanh, thân hình chợt lóe, trong nháy mắt né tránh.

Chỉ là, tuy rằng Hàn Phong né tránh vô cùng đúng lúc, nhưng cánh cửa lớn phía sau không thể tưởng tượng được tự động đóng lại.

Một màn bất thành linh khiến Hàn Phong cảm thấy kinh ngạc không ngớt.

Cẩn thận bước tới gần cánh cửa lớn, Hàn Phong thử đẩy hai cánh cửa ra, nhưng cho dù Hàn Phong dùng sức thế nào đi nữa, cả hai đều không di động mấy may.

Nhìn đến lúc này, Hàn Phong không khỏi nhẩn mày lại.

Nghĩ không ra, hắn vừa mới thoát khỏi khổ hải bão cát, đảo mắt lại bị vây khốn trong tòa thành không rõ tình huống.

Hàn Phong vừa muốn trực tiếp phá nổ cánh cửa, nhưng không nghĩ tới, hắn dốc hết toàn lực đánh thử một kích, nhưng khi tới gần cánh cửa, không biết từ chỗ nào dĩ nhiên truyền tới một đạo năng lượng bàng bạc, ngăn cản công kích của Hàn Phong.

Mà cánh cửa gỗ kia không có bất cứ thương tổn nào.

Hàn Phong thấy một màn như vậy, trong lòng hoảng hốt, càng thêm xác định, nơi đây hắn là có nhân vật khó lường nào đó tồn tại.

Nghĩ tới đây, Hàn Phong không khỏi cao giọng hô:

- Không biết vị tiên bối nào ở đây, tại hạ vô ý xông vào quy địa, thỉnh tiên bối đừng trách.

Đợi nửa ngày, không có bất cứ lời đáp lại nào, Hàn Phong lại càng cau mày.

Tình huống lúc này, nhất thời để hắn có cảm giác không thể hạ thủ.

Suy nghĩ một chút, Hàn Phong liền buông tha dự định rời khỏi, mà là càng tiến vào sâu bên trong.

Trong suy nghĩ của hắn, có thể tìm được lối ra khác cũng không chừng.

Ôm suy nghĩ như vậy, Hàn Phong chậm rãi tiến vào chỗ sau trong tòa thành.

Tuy rằng xung quanh không có bất cứ cửa sổ nào, nhưng kỳ quái chính là, tòa thành này chỉ hơi chút tối, không ảnh hưởng tới Hàn Phong có thể nhìn rõ tất cả.

Cảm thụ được bầu không khí u thâm xung quanh, trong lòng Hàn Phong có chút bình tĩnh lại.

Một đường vừa đi vừa quan sát, rất nhanh, Hàn Phong liền đi tới trước một cánh cửa cực lớn.

Làm Hàn Phong có chút kỳ quái chính là, cánh cửa lớn tại thời điểm hắn tiếp cận lập tức tự động mở ra.

Có chút kinh nghi bất định nhìn bốn phía, Hàn Phong không hề phát hiện ra chỗ nào không thích hợp, suy tư một lát, hắn liền quyết định tiếp tục đi vào.

Chỉ là, ngay khi hắn bước vào trong cánh cửa cực lớn kia, báo động trong lòng rung lên kịch liệt.

Không có bất cứ do dự nào, cước bộ vừa mới di chuyển liền vội vàng thu hồi, đồng thời, thân hình mạnh mẽ thay đổi, bật ngược lại phía sau.

Ngay khi Hàn Phong vừa mới hoàn thành một loạt động tác trong nháy mắt, một bóng ảnh hình chiếc búa thật lớn đã rơi tại địa phương Hàn Phong vừa đi lúc trước.

Búa lớn và mặt đất va chạm vang lên thanh âm chói tai nặng nề.

Đồng thời, thổi lên vô số bụi bặm.

Lúc này, trong lòng Hàn Phong vẫn như cũ có chút kinh nghi bất định, theo đường nhìn quan sát thật kỹ.

Trong nháy mắt, hắn liền phát hiện ra nguồn gốc thanh búa lớn kia chính là từ tay pho tượng khổng lồ sừng sững đứng bên cạnh cánh cửa.

Đối với hai pho tượng này, lúc trước Hàn Phong đã quan sát qua, nhưng không phát hiện bất cứ chỗ nào không đúng.

Hắn trăm triệu lần không nghĩ tới, thời khắc đầu tiên hắn bước vào cánh cửa lớn, pho tượng nhìn như không có bất cứ vấn đề gì dĩ nhiên di động.

Nguyên bản pho tượng võ sĩ cầm trong tay búa lớn, không có bất cứ dấu hiệu nào, trực tiếp đập xuống mặt đất.

Cảm thụ được ba động năng lượng mơ hồ từ pho tượng phát ra, Hàn Phong tin tưởng, nếu như vừa rồi hơi phản ứng chậm một chút hoặc là người có thực lực thấp hơn, nhất định sẽ bị thanh búa lớn kia bổ trúng.

Chỉ sợ không chết cũng phải tàn phế.

Mà nhìn theo thanh búa lớn kia, con người Hàn Phong co rút, hắn phát hiện, pho tượng kia không biết chuyển động từ lúc nào, hiện tại pho tượng mặc một thân áo giáp, dĩ nhiên lại cầm thanh búa lớn vừa hạ xuống kia.

Rắc rắc...

Trong chớp mắt, thanh búa lớn đã thoát khỏi mặt đất, một lần nữa bị pho tượng nắm trong tay.

Ngay sau đó, pho tượng võ sĩ nguyên bản bám vào vách tường, đột nhiên chuyển động bất quy tắc, vang lên thanh âm thanh thúy.

Hàn Phong nhìn thấy, pho tượng võ sĩ kia đã hoàn toàn thoát khỏi vách tường.

Nhìn hai pho tượng cao lớn ước chừng gấp đôi người thường, trong lòng Hàn Phong nói không khiếp sợ tuyệt đối không đúng.

Kiếp trước hắn sống bốn trăm năm, hơn nữa trải qua đủ loại kinh lịch, thế nhưng chưa bao giờ gặp qua pho tượng biết chuyển động như thế này.

Chỉ là, pho tượng căn bản không cho Hàn Phong cơ hội suy nghĩ.

Búa lớn trong tay giơ lên trong nháy mắt, giây tiếp theo, Hàn Phong chỉ cảm thấy một đạo khí tức sắc bén không gì sánh được bức thẳng về phía hắn.

Búa lớn trong tay pho tượng võ sĩ trực tiếp bổ về phía hắn.

Không dám sơ ý, Hàn Phong vận chuyển đầu khí, phi sang một bên cực nhanh.

Không nghĩ tới, động tác của pho tượng võ sĩ mười phần nhảy bén, búa lớn giữa không trung còn chưa hạ xuống, dưới sự không chế của hắn, thay đổi quỹ tích, chém thẳng về phương hướng Hàn Phong né tránh.

Bị pho tượng bất thành thành thay đổi phương hướng truy đuổi theo dọa kinh sợ, nhưng dù sao Hàn Phong cũng là võ giả thân kinh bách chiến.

Về kinh hãi trong mắt chỉ lóe lên liền biến mất, chớp mắt, Hàn Phong giữa không trung điều chỉnh tốt tư thế, song chưởng đồng thời chém ra.

Trong tòa thành u ám, hai đạo đầu khí chói mắt trong sát na bùng phát bao phủ song quyền Hàn Phong.

Sau khi hoàn thành một loạt động tác này, Hàn Phong quát nhẹ một tiếng trong miệng, ngay sau đó, song quyền ẩn chứa đầu khí vô cùng sắc bén, hung hăng đánh mạnh vào mặt búa lớn đuổi theo hắn.

- Keng...

Tiếng va chạm chói tai, búa lớn di động cao tốc bị Hàn Phong ngăn chặn, rốt cuộc cũng dừng lại.

Bất quá, Hàn Phong không khá hơn, từ thanh búa lớn truyền tới lực lượng thực lớn, trực tiếp xuyên qua đầu khí bao phủ hai tay, trực tiếp chấn động xương cốt cơ thịt.

Chỉ bất quá trong nháy mắt, Hàn Phong kinh ngạc phát hiện, cánh tay hắn dĩ nhiên có chút tê tê.

Đây là lần đầu tiên xuất hiện tình huống kỳ lạ sau khi tu luyện thành công Cửu Chuyển Huyền Công.

Trong lòng Hàn Phong lập tức chấn động không gì sánh được, bởi vậy có thể thấy được, lực lượng của pho tượng võ sĩ có bao nhiêu cường đại.

Đến lúc này, Hàn Phong không dám sơ ý dù là một chút, vận chuyển đầu khí toàn thân, nhanh chóng di chuyển tới phía sau pho tượng, đầu khí sắc bén được Hàn Phong tụ lại bắn đi như mũi tên, trực tiếp oanh kích phía sau lưng pho tượng võ sĩ.

- Âm...

Một tiếng nổ qua đi, Hàn Phong liền thấy, thân thể pho tượng võ sĩ nhất thời xuất hiện vết rạn nứt.

Sau một khắc, vết rạn nứt không ngừng khuếch tán xung quanh, trong nháy mắt đã bao trùm toàn thân pho tượng võ sĩ.

Ngay sau đó, không đợi Hàn Phong kịp dành cho pho tượng võ sĩ một kích cuối cùng, thân thể pho tượng võ sĩ giống như quả cầu khí bị phá, nhất thời hóa thành vô số bột phá, rơi xuống mặt đất.

Mà thứ hoàn hảo duy nhất còn sót lại chính là chiếc búa thật lớn.

Thấy pho tượng võ sĩ ngã xuống trong nháy mắt, Hàn Phong cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bất quá, trong lòng cũng bị một màn này chấn động kinh ngạc không ngớt.

Mà trong lòng càng thêm lo lắng, một màn quỷ dị này một lần nữa nhắc nhở Hàn Phong, trong tòa thành thực sự có cường giả thần thông vô thượng.

Thế nhưng, không chờ Hàn Phong để ý nơi thoát ra, những mảnh vỡ tán loạn trên sàn đột nhiên xuất hiện động tĩnh nho nhỏ.

Ngay sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc tới ngây người, những mảnh đất đá tán loạn lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy rõ ràng dần dần tổ hợp lại.

Chỉ trong thời gian vài cái chớp mắt, pho tượng võ sĩ một lần nữa hoàn hảo không tổn hao gì xuất hiện trước mặt Hàn Phong.

Tình hình như vậy, một lần nữa khiến Hàn Phong cảm thấy không thể tưởng tượng, thế nhưng, sự tình còn xa xa không kết thúc.

Ngay sau khi pho tượng võ sĩ một lần nữa xuất hiện trong tầm nhìn của Hàn Phong, bên cạnh cánh cửa to lớn, pho tượng võ sĩ còn lại, mặc giáp cầm cự kiếm trong tay, hoa văn toàn thân thoáng có chút khác nhau, dĩ nhiên giống như pho tượng võ sĩ cầm búa, chậm rãi chuyển động.

Trong lúc nhất thời, Hàn Phong bị hai pho tượng quỷ dị này bao vây chính giữa.

Cảm thụ được từ pho tượng truyền tới từng đợt khí tức nguy hiểm như có như không. Hàn Phong chau mày, hai mắt không ngừng quét qua quét lại hai pho tượng.

Giống như đang lo lắng làm cách nào ứng phó được cục diện trước mắt.

Chỉ là, hai pho tượng võ sĩ này giống như có trí thông minh, đồng thời giờ vũ khí to lớn trong tay chém vào Hàn Phong.

Vô cùng bất đắc dĩ, Hàn Phong chỉ đành phải cẩn thận né tránh hai pho tượng đồng loạt tấn công.

Trong đầu nhanh chóng tìm kiếm biện pháp giải quyết hai pho tượng này.

Hiện tại, trong lòng Hàn Phong cảm thấy phiền muộn vô cùng, hấn căn bản không rõ vì sao hai pho tượng lại tấn công hấn.

Từ khi hấn tiến vào tòa thành, tựa hồ nơi chốn đều quỷ dị, khiến Hàn Phong không có chút thời gian thanh tĩnh.

Chỉ là, không biết vì sao, sâu trong lòng hấn mơ hồ cảm giác, chỉ cần đạt được thứ gì đó trong tòa thành này liền có thể cho hấn biết được chuyện gì đang xảy ra.

Có lẽ, tòa thành này chính là nơi quan trọng nhất hóa ngoại chi cảnh.

...

Hàn Phong đã không nhớ rõ là lần thứ mấy liễu, khi lưỡng cụ pho tượng lần thứ hai bị hấn nổ nát, rơi một địa điểm thời gian, Hàn Phong trong lòng cũng không có bất luận cái gì thả lỏng.

Bởi vì, hấn biết, vô luận hấn đánh nát bao nhiêu lần, sau một khắc pho tượng lại hoàn toàn không tổn hao gì đứng trước mặt.

Quả nhiên, Hàn Phong chỉ có thời gian thở dốc vài hơi, hai pho tượng bị đánh nát lại một lần nữa chậm rãi nhúc nhích tổ hợp.

Rất nhanh, một lần nữa hoàn chỉnh xuất hiện trước mặt Hàn Phong.

Nhìn hai pho tượng làm cách nào cũng không thể giải quyết, đôi lông mày của Hàn Phong nhíu sát lại.

Trong đầu nhanh chóng suy nghĩ đối sách, đồng thời hai mắt Hàn Phong không ngừng quét qua lại trên người hai pho tượng.

Hấn không tin, trên thế giới này có tồn tại sinh vật vĩnh viễn không chết.

Mà đồng thời cảm nhận ba động năng lượng phát ra, Hàn Phong có thể chắn chắn khẳng định, hai pho tượng này hoàn toàn không có bất cứ dấu hiệu sinh mệnh nào.

Dựa theo hấn suy đoán, hai pho tượng hấn là do vị đại thần thông nào đó luyện chế chấp hành nhiệm vụ, dùng thủ đoạn kỳ lạ khiến hai pho tượng có lực công kích.

Lại một lần né tránh hai pho tượng giáp công, bỗng nhiên, Hàn Phong chú ý tới một tia biến hóa rất nhỏ.

Hấn phát hiện, trải qua vài lần chiến đấu, vô luận hai pho tượng này bị phá hủy như thế nào đi nữa, nhưng hai thanh binh khí trong tay chúng thủy chung hoàn hảo không tổn hao gì.

Nghĩ tới đây, trong đầu Hàn Phong tựa hồ bắt được cái gì.

Lại một lần tránh thoát công kích kéo tới, Hàn Phong phảng phất như đột nhiên hiểu rõ.

Khóe miệng chậm rãi nhếch lên nở nụ cười, lập tức thân hình di chuyển, đi tới góc chết hai pho tượng không thể chạm tới, thâm hít sâu một hơi, song chưởng huy vũ.

- Hãy...

Quát nhẹ một tiếng, đầu khí tràn đầy song quyền, hầu như đồng thời oanh kích vào thân thể hai pho tượng. Xác thực mà nói, hẳn là oanh kích vào hai thanh vũ khí to lớn trên người hai pho tượng.

Bị Hàn Phong công kích mãnh liệt, thân thể to lớn của hai pho tượng hơi dừng lại một chút.

Sau đó, trong tòa thành trống trải u ám, đột nhiên vang lên tiếng gậy rất nhỏ.

Ngay sau đó, Hàn Phong nhìn thấy, hai thanh binh khí to lớn dần dần xuất hiện vết nứt nẻ.

Vết nứt nẻ giống như lúc hủy hoại hai pho tượng, chỉ trong thời gian vài cái chớp mắt liền triệt để lan rộng, hai thanh binh khí vỡ tan thành vô số khối nhỏ.

Mà lúc hai thanh vũ khí vỡ tan, hai pho tượng giống như bị thứ gì đó kìm giữ, thân thể cực lớn bắt đầu hoảng động bất quy tắc.

Sau đó, dưới ánh mắt Hàn Phong nhìn kỹ, một lần nữa hóa thành bột phấn.

Bất quá, để Hàn Phong kinh hỉ chính là, lúc này đây, hai pho tượng không giống như những lần trước, chậm rãi “sống” lại, mà hồi lâu vô số mảnh vụn không hề có dấu hiệu tổ hợp.

Đợi một lúc lâu, sau khi xác định hai pho tượng đã triệt để “chết”, Hàn Phong cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là, thẳng cho tới lúc này Hàn Phong vẫn như trước, không rõ ràng lắm rốt cuộc có chuyện gì xảy ra. Tựa hồ từ lúc tiến vào vùng hóa ngoại chi cảnh này, mọi thứ nơi đây đều không tầm thường.

Trong minh minh, Hàn Phong đột nhiên có một loại cảm giác, tựa hồ hẳn có thể đến đây, phía sau phẳng phất như đang có người thao túng.

Hàn Phong cũng không rõ ràng lắm vì sao chính mình lại có loại ý tưởng kỳ quái như vậy trong đầu.

Lắc đầu, đè ép ý tưởng kỳ quái này xuống, Hàn Phong hít sâu một hơi, nhìn con đường u ám phía trước, do dự chốc lát, quyết định tiếp tục tiến lên.

Nguyên nhân chỉ là bởi vì lúc tiêu diệt hai pho tượng to lớn kia, hẳn đột nhiên có cảm giác, sâu trong tòa thành này tựa hồ có vật gì đó đang kêu gọi hẳn.

codon.traid

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

392. Chương 374: Quan Tài Thần Bí.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hàn Phong cũng không biết rõ vì sao lại cảm thấy như vậy, chỉ là hiện tại hẳn đã không thể lui lại phía sau nữa rồi, vì vậy chỉ có thể tiếp tục tiến lên.

Dọc theo đường đi, Hàn Phong duy trì cẩn thận, bước từng bước cảnh giác.

Thế nhưng, khiến Hàn Phong cảm thấy ngoài dự liệu chính là, đoạn đường đi tiếp theo, hẳn hoàn toàn không gặp phải bất cứ nguy hiểm nào.

Rất nhanh, Hàn Phong vượt qua thông đạo, sau đó đi tới trước một gian phòng khách nhìn qua mười phần cổ phác.

Có chút kinh dị quan sát bốn phía, ngoại trừ trên vách tường có treo vài chiếc đèn bảm đầy tro bụi, gian phòng có vẻ cực kỳ trống trải.

Mà thứ duy nhất có thể khiến Hàn Phong hứng thú chính là, tại trung ương gian phòng, không biết vì sao lại đặt một cỗ quan tài.

Đúng vậy, là một cỗ quan tài.

Thấy một màn như vậy, trong lòng Hàn Phong kinh hãi, càng âm thầm suy đoán, vì sao tại nơi này lại gặp phải một chiếc quan tài kỳ quái như vậy.

Trong quan tài sẽ là cái gì? Là người chết?

Chỉ là, kích cỡ quan tài quá lớn, căn cứ vào tính toán của Hàn Phong, chiếc quan tài này đủ để dung nạp năm hình thể người trưởng thành bình thường rồi.

Chậm rãi bước tới trước mặt quan tài, Hàn Phong không hề buông lỏng cảnh giác, mà cẩn thận quan sát chiếc quan tài.

Đáng tiếc chính là, sau khi quan sát hồi lâu, Hàn Phong vẫn không phát hiện ra bất cứ địa phương kỳ quái nào khác.

Chốc lát, Hàn Phong buông tha hứng thú đối với chiếc quan tài, ngược lại ngẩng đầu lên, quan sát bốn phương tám hướng.

Khiến hắn cực kỳ thất vọng, ở đây ngoại trừ con đường chính mình vừa mới tiến vào, không còn bất cứ đường ra nào khác.

Giữa lúc Hàn Phong đang do dự nên đi tiếp như thế nào, chiếc quan tài vốn lẳng lặng nằm một chỗ đột nhiên chuyển động chậm rãi.

Tuy rằng biên độ rất nhẹ, nhưng đối với Hàn Phong tập trung tinh thần cao độ vẫn có thể phát hiện biến hóa rõ ràng.

Thân hình lao lại phía sau cực nhanh, Hàn Phong nhìn không chớp mắt đánh giá chiếc quan tài trước mắt.

Một lúc lâu sau, ngay khi Hàn Phong cho rằng vừa rồi chính mình có cảm giác sai lầm, quan tài lần thứ hai chuyển động.

Đồng thời, dấu hiệu di động lần này so với lần trước rõ ràng hơn nhiều.

Nắp quan tài nguyên bản đóng kín, cách một tiếng, trong tình huống không ai động chạm tới, tự động mở ra.

Tuy rằng Hàn Phong kinh ngạc, thế nhưng trước đó đã gặp đủ trường hợp kinh ngạc hơn nhiều, lúc này ngược lại không tới mức bị dọa sợ.

Rất nhanh, nắp quan tài đã hoàn toàn mở rộng.

Ngay sau đó, một đoàn quang mang màu lam từ trong quan tài phát ra.

Hàn Phong lẳng lặng nhìn một màn phát sinh trước mắt, hắn cũng không rõ ràng biến hóa này đối với hắn mà nói là tốt hay là xấu, nhưng vô luận thế nào đi nữa, hắn đều tránh không được, tĩnh lặng quan sát diễn biến.

Sau khi trong quan tài lóe lên quang mang màu lam, đột nhiên, từ trong quan tài chậm rãi nhô lên một thân ảnh.

Hàn Phong còn chưa thấy rõ bộ dáng người này thì đột nhiên có thanh âm già nua trống rỗng truyền vào trong tai.

- Tiểu tử, ngươi quấy rối ta nghỉ ngơi! Chuẩn bị thừa nhận lửa giận của ta đi!

Hàn Phong vừa nghe, sắc mặt nhất thời biến đổi, xem ra bóng người đột nhiên xuất hiện trước mắt, thái độ đối với chính mình không hề tốt đẹp chút nào.

Giữa lúc Hàn Phong còn muốn mở miệng hỏi vài điều thì thân ảnh kia đã chuyển động, không để Hàn Phong có bất luận cơ hội nào.

Bóng người mờ ảo chớp động cực nhanh, chỉ chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Hàn Phong, bàn tay chớp tới.

Bóng người còn chưa tới mặt Hàn Phong thì một cổ áp lực vô cùng cường đại đã trực tiếp tập kích vào linh hồn hắn.

Cảm giác áp bách cường đại như thế này khiến Hàn Phong cảm thấy kinh hãi.

Cảm giác như vậy hắn mới chỉ gặp qua một lần, đó chính là thời điểm gặp gỡ Diệt Hoàng, người này tỏa ra loại khí thế bề ngạnh thiên hạ tương tự như thế này.

Chỉ có một lần đó, trong lòng Hàn Phong xuất hiện tinh thần lo lắng không muốn chiến đấu.

Không hề nghĩ tới, hiện tại không bao lâu, hắn lại một lần nữa gặp phải tình huống như vậy, mà mang tới cho hắn cảm giác này đã không phải là Diệt Hoàng, mà là một bóng người không biết lai lịch.

Trong nháy mắt bóng người động thủ, trong đầu Hàn Phong chỉ còn lại ý niệm duy nhất, đó chính là chạy trốn.

Đúng vậy, loại lực lượng hắn tuyệt đối không thể địch nổi như thế này, hiện ra trước mặt hắn chỉ còn duy nhất một con đường, chạy trốn chết!

Chỉ là, hắn phải trốn đi đâu? Lúc trước hắn tiến vào đã hoàn toàn bị phong bế, cho dù hắn dùng hết toàn bộ lực lượng cũng không thể mở ra được.

Có thể nói, hắn bị nhốt chết trong tòa thành này.

Mà bóng người có vẻ mười phần tức giận, tựa hồ đối với hắn tràn ngập địch ý vô cùng to lớn.

Loại tình huống này, trong lòng Hàn Phong không tránh khỏi xuất hiện cảm giác tuyệt vọng thật sâu.

Chỉ bất quá, làm người đã hai kiếp, số lần nguy hiểm tới tính mệnh Hàn Phong gặp qua rất nhiều, hắn biết, nếu như lúc này chính mình buông tha, như vậy thực sự không còn bất cứ cơ hội nào nữa rồi.

Nghĩ tới đây, Hàn Phong dốc toàn bộ tinh thần, đồng thời điều động đấu khí toàn thân, chống lại công kích từ bóng người trước mặt.

Theo bóng người tiếp cận, cổ khí thế khiến Hàn Phong phải hít thở không thông càng trở nên dày đặc hơn, Hàn Phong phát hiện đấu khí của chính mình bị khí tức của người nọ áp bách chặt chẽ, nhất thời có chút không vận chuyển thuận lợi.

Phát hiện này khiến kinh ngạc trong lòng Hàn Phong tăng lên rất nhiều.

Đây là lần đầu tiên hắn phải đối mặt với nhân vật đáng sợ tới mức độ này, trong lòng không ức chế được mọc lên ý niệm không thể chống lại.

Bất quá trong nháy mắt, Hàn Phong bị ý niệm này dọa hoảng sợ, hung hăng cắn răng một cái, mạnh mẽ đè ép kinh hãi tinh thần xuống thật sâu.

Hàn Phong mạnh mẽ găm lên, Ngạo Thị Thiên Địa Quyết vận chuyển tới cực hạn, ngay sau đó thân hình chợt lóe, chợt phá tan uy áp tinh thần đối với chính mình kia, toàn thân không lùi mà tiến tới, thẳng tắp đánh về phía thân ảnh người nọ.

Hắn rõ ràng, lấy khí tức bóng người kia tỏa ra, hắn cho dù tránh thoát được một lần, hai lần, nhưng tuyệt đối không thể tránh thoát được lần thứ ba.

Nếu như sớm muộn gì cũng bị đánh bại, vậy sao hắn không liều mạng, có thể công kích của chính mình tạo thành chút thương tổn cho đối phương không chừng.

Thấy Hàn Phong đối mặt với công kích của bản thân, dĩ nhiên không lùi mà tiến tới, người nọ rõ ràng hơi chút sững sốt, bất quá, lập tức dùng thanh âm già nua vừa rồi cười nói:

- Tiểu tử, vô ích thôi, ngươi quá yếu!

Theo bóng người vừa dứt lời, theo sát đó là tiếng va chạm nặng nề.

Mà Hàn Phong chỉ cảm thấy hổ khẩu đau xót, hắn còn chưa kịp tạo thành thương tổn đối với người nọ, thậm chí còn chưa thấy rõ động tác xuất thủ của hắn thì chính mình đã bị đánh văng ngược lại.

Bị người nọ đánh bay, Hàn Phong thoáng cái va chạm vào vách tường, sau đó nặng nề rơi xuống mặt đất.

Trong nháy mắt vừa rồi, Hàn Phong hiểu rõ, lực lượng của chính mình nếu như đặt ở ngoài quả thực đến độ cao người thường khó có thể tưởng tượng nổi, nhưng trước bóng người trước mắt kia lại yếu đuối tới như vậy.

Nghĩ tới đây, Hàn Phong không khỏi nhếch miệng cười khổ.

Đồng thời, hắn cũng đã chuẩn bị tâm lý bị người nọ đánh chết.

Mà người nọ phi nhanh tới trước mặt Hàn Phong, chỉ là bóng người nói một câu khiến Hàn Phong không khỏi mở to hai mắt, có chút không thể tưởng tượng nhìn bóng người trước mắt.

codon.tra

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

393. Chương 375: Địch Nhân Của Triệu Vô Cực. (1 2)

Nhóm dịch: Dungenhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Nhân thần có chút kinh ngạc nhìn bóng người phía trước, thậm chí Hàn Phong còn quên đi đau đớn trên người truyền tới.

Chốc lát, dung mạo của bóng người dần dần rõ ràng hơn.

Hàn Phong tỉ mỉ quan sát, bóng người trước mắt nhìn qua giống như tướng mạo của một trung niên nhân bình thường.

Đương nhiên, để Hàn Phong kinh ngạc chính là, câu nói vừa mới phát ra khỏi miệng của người nam tử trung niên kia.

- Người và Triệu Vô Cực có quan hệ gì?

- Triệu Vô Cực!

Đây là lần thứ hai Hàn Phong nghe được tin tức liên quan tới Triệu Vô Cực.

Lần trước, hắn từ trong miệng Lý Duệ biết được, lập tức, Hàn Phong nhớ tới, trước đó vài ngày, Lý Duệ đã nói qua với hắn, nghìn năm trước, hóa ngoại chi cảnh nhờ có sự giúp đỡ của Triệu Vô Cực mới thành công ổn định được năng lượng thường xuyên bùng phát.

Như vậy, tựa hồ người nam tử trung niên này cũng biết về Triệu Vô Cực, vậy không cần phải kinh ngạc quá mức.

Nhìn Hàn Phong ngây người, nam tử trung niên nhân từ từ thực thể hóa một lần nữa bước tới gần Hàn Phong, trầm giọng nói:

- Từ lúc ngươi tiến vào Hư Không Thành ta đã chú ý tới ngươi, ta muốn biết, ngươi và Triệu Vô Cực rốt cuộc có quan hệ gì?

Bị nam tử trung niên quát hỏi như vậy, Hàn Phong phảng phất như mới hồi phục lại tinh thần.

Trong đầu tỉ mỉ phán đoán mục đích bên trong câu hỏi của nam tử trung niên, đương nhiên, trên mặt hắn lúc này không hề có bất cứ biểu tình gì.

Là Triệu Vô Cực?

Người này và Triệu Vô Cực có quan hệ gì?

Trong lòng Hàn Phong âm thầm suy tư về quan hệ lợi hại bên trong.

Hắn cũng nỗ lực tìm kiếm đầu mối trên mặt người nam tử trung niên kia, tiếc nuối chính là, trên mặt người nam tử trung niên không hề có bất cứ biểu tình gì, Hàn Phong căn bản không chiếm được bất cứ đầu mối nào.

Bất đắc dĩ, Hàn Phong cắn răng, hắn biết người nam tử trung niên nhất định phát hiện dấu khí trên người chính mình có quan hệ với Triệu Vô Cực.

Lúc này nếu như muốn giấu diếm, khẳng định là không thể.

Vì vậy, Hàn Phong thẳng thắn thừa nhận nói:

- Ta chưa từng gặp qua Triệu Vô Cực, nhưng nếu như xét đến cùng, ta nghĩ ta hẳn là truyền nhân duy nhất trên đời của Triệu Vô Cực.

Lời nói của Hàn Phong không sai, hắn tu luyện chính là Ngạo Thị Thiên Địa Quyết, trên đời này chỉ sợ có một mình hắn.

Về phần Triệu Vô Cực, Hàn Phong căn bản chưa bao giờ gặp qua, đối với sinh tử của hắn lại càng không biết.

Huống chi, Triệu Vô Cực đã biến mất nghìn năm, trong con mắt người đời, có thể hắn đã chết từ lâu.

Nói ra suy nghĩ trong lòng của chính mình, ánh mắt của Hàn Phong liền nhìn chăm chăm vào nam tử trung niên, tỉ mỉ quan sát từng phản ứng nhỏ nhất của hắn.

Lúc này, người nam tử trung niên nghe xong lời nói của Hàn Phong, trên mặt rõ ràng hiện lên một tia mê man, sau một lát thì trầm lắng bầm:

- Nguyên lai, đã trôi qua nghìn năm, lâu như vậy rồi!

Nói xong câu này, người nam tử trung niên thở dài một hơi, cũng không biết hắn cảm thán cái gì.

Bất quá, từ phản ứng của nam tử trung niên, Hàn Phong nghĩ chính mình hẳn là tránh thoát được một kiếp.

Nghĩ vậy, Hàn Phong thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, người nam nhân trung niên tựa hồ đã cảm khái xong, liền lập tức đưa ánh mắt một lần nữa tập trung lên người Hàn Phong.

- Tiểu tử, ngươi rất không tồi, dưới loại tình huống vừa rồi, dĩ nhiên còn dám chủ động xuất kích, ta rất thưởng thức ngươi!

Nam tử trung niên lúc này đã không còn bộ dáng hung hăng độc địa lúc trước, ngược lại vẻ mặt rất thân nhiên nói.

Mà nghe lời nói của nam tử trung niên, Hàn Phong đầu tiên sửng sốt, ngay sau đó thân thể căng cứng đề phòng hơi hơi thả lỏng, hỗn hển hít thở vài hơi.

Trong lòng hắn biết, Triệu Vô Cực vô hình trung đã cứu hắn một mạng.

- Tiền bối, không biết người và Triệu Vô Cực có quan hệ gì?

Hàn Phong có chút nghi hoặc hỏi thăm.

Bất quá, lời nói của nam nhân trung niên thiếu chút nữa làm Hàn Phong phải đứng bật dậy.

- Triệu Vô Cực? Ta và hắn là địch nhân, loại không chết không thôi!

Ngữ khí của nam tử trung niên vô cùng bình thản, phẳng phất như nói chuyện tình không hề quan trọng.

Thế nhưng Hàn Phong sẽ không bởi vì ngữ khí của nam tử trung niên mà yên tâm, ngược lại bị ý tứ trong lời nói của hắn chấn động ngạc nhiên không ngớt.

Là địch nhân đối với Triệu Vô Cực, thậm chí là loại không chết không thôi?

Vậy truyền nhân duy nhất của Triệu Vô Cực trên danh nghĩa như hắn, nam tử trung niên sao có thể bỏ qua?

Trong đầu Hàn Phong xuất hiện dấu chấm hỏi thật to, thế nhưng, trước đó ẩn trong lời nói của nam tử trung niên, hắn không hề cảm nhận được bất cứ tia sát khí nào.

Tình huống như vậy có chút khiến Hàn Phong hồ đồ.

Hiển nhiên, nam tử trung niên cũng nhìn ra được nghi hoặc trong lòng Hàn Phong, vì vậy nhàn nhạt giải thích nói:

- Triệu Vô Cực là Triệu Vô Cực, người là người, chuyện giữa ta và hắn không có liên quan gì tới người!

Sau đó, người nam tử trung niên nhìn chằm chằm vào Hàn Phong, lạnh lùng nói:

- Lý do ta lưu người lại chỉ là ta muốn tìm hiểu tình huống bên ngoài một chút. Đương nhiên, hành động lúc trước của người cũng khiến ta có chút thưởng thức, không hơn, nhưng như vậy chưa đủ để ta buông tha người, nếu như câu trả lời tiếp theo của người không thỏa mãn được ta, như vậy ta không ngại tự tay gạt bỏ người!

Ngữ khí của nam tử trung niên có vẻ hơi hợm hĩnh phần, thế nhưng Hàn Phong tuyệt đối không hoài nghi độ tin tưởng trong lời nói này.

Chỉ là, bị người khác dùng ngữ khí uy hiếp như vậy, trong lòng Hàn Phong mười phần khó chịu, thế nhưng hắn cũng rất rõ ràng, tình thế hiện tại, căn bản không cho hắn bất cứ lựa chọn nào khác.

Cuối cùng, chỉ đành cười khổ lắc đầu, trong lòng trở nên bình thản, đạm nhiên hỏi thăm:

- Không biết tiền bối muốn hỏi cái gì?

- A?

Nam tử trung niên không ngờ tới Hàn Phong có thể khôi phục bình tĩnh nhanh như vậy, trong mắt hơi hiện lên một tia kinh dị, lập tức nói:

- Ta càng lúc càng thưởng thức tính cách của người rồi, vận khí của Triệu Vô Cực không sai, dĩ nhiên còn có truyền nhân như người!

- Tiền bối quá khen rồi!

Hàn Phong không hề bởi vì lời khen ngợi của đối phương mà cảm thấy vui vẻ, vẫn biểu tình bình thản như trước, chậm rãi nói.

Thoáng dừng lại, nam tử trung niên hỏi lại lịch của Hàn Phong, đồng thời cũng hỏi về tình hình đại lục hiện tại.

Đối với những điều này, Hàn Phong ngược lại rất sáng khoái, trực tiếp giới thiệu đơn giản tình hình đại lục hôm nay, về phần lại lịch của hắn, hắn cũng không nói nhiều lắm.

Chỉ là cho nam tử trung niên biết, hắn nguyên bản là đệ tử một đại gia tộc nhưng tư chất bản thân yếu kém, không được coi trọng, nhưng sau này vô tình chiếm được Ngạo Thị Thiên Địa Quyết do Triệu Vô Cực lưu lại, rời khỏi gia tộc nương tựa một tông môn nhỏ, sau đó dựa vào Ngạo Thị Thiên Địa Quyết và cố gắng của bản thân đạt tới thành tựu hôm nay.

Một số sự tình trung gian, Hàn Phong không nói ra, thế nhưng người nam tử trung niên nghe được Hàn Phong với tuổi còn trẻ như vậy mà đã tu luyện tới cảnh giới Thiên giai ngũ phẩm, cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Nam tử trung niên tự nhiên biết rất rõ chỗ thần kỳ trong Ngạo Thị Thiên Địa Quyết, nhưng chính là bởi vì biết rõ ràng nên hắn cũng hiểu, nếu như chỉ dựa vào bản thân Ngạo Thị Thiên Địa Quyết, Hàn Phong tuyệt đối không thể có thành tựu ngày hôm nay.

Trong lúc nhất thời, nam tử trung niên đối với Hàn Phong trước mắt càng thêm hứng thú.

Mà lúc này, Hàn Phong cũng phát hiện, thân thể lúc trước bị nam tử trung niên đánh một kích, ngoại trừ cảm thấy có chút đau đớn ra, không còn bất cứ thương thế nào khác.

Điều này cũng có nghĩa, người nam tử trung niên căn bản không hề dự định lấy tính mạng hắn, chỉ ít trong khoảng thời gian ngắn là như vậy.

Nghe xong Hàn Phong kể lại, nam tử trung niên đã hoàn toàn ngưng tụ thành thân thể con người bình thường nhũn sất lông mày lại, giống như đang suy nghĩ cái gì.

Hàn Phong thấy thế, không hề nói câu nào, lẳng lặng ngồi một bên, trong đầu đồng thời suy nghĩ cực nhanh, tìm phương pháp giải quyết nguy cơ trước mắt.

Bất quá, không chờ Hàn Phong nghĩ ra biện pháp, người nam tử trung niên đã mở miệng một lần nữa:

- Dựa theo lời nói của ngươi, mục đích ngươi tới hóa ngoại chi cảnh này chính là vì muốn đề cao thực lực của chính mình, cuối cùng đánh bại được Diệt Hoàng kia?

- Đúng vậy!

Hàn Phong không biết người nam tử trung niên kia vì sao lại hỏi như vậy, nhưng vẫn gật đầu đáp.

Ai biết, vừa mới nghe được câu trả lời khẳng định của Hàn Phong, nam tử trung niên không khỏi cười rộ lên, nói:

- Suy nghĩ của ngươi quá ngây thơ rồi, ngươi cho rằng chỉ đi vào nơi này mới có thể thu được lực lượng ngươi muốn sao?

Dừng lại một chút, nam tử trung niên thuận miệng nói:

- Tất nhiên, trong hóa ngoại chi cảnh này, nguyên tố thiên địa so với bên ngoài nồng đậm hơn rất nhiều, thế nhưng đối với người khác mà nói quả thực trợ giúp rất lớn, nhưng đối với người đã đạt tới cấp độ Thiên giai ngũ phẩm mà nói, vừa vặn tương phản!

Lời nói của nam tử trung niên nhất thời khiến Hàn Phong cảm thấy khiếp sợ, khuôn mặt có chút nghi hoặc nhìn nam tử trung niên, kỳ vọng có được đáp án từ trong miệng hắn.

Mà nam tử trung niên quả nhiên không để Hàn Phong thất vọng, lập tức mở miệng nói tiếp:

- Khi đã tới Thiên giai ngũ phẩm, đây là một quan khẩu rất then chốt, Thiên giai lục phẩm là một ngăn cách cực kỳ quan trọng, nhưng nếu như ngươi chưa có bước lĩnh ngộ pháp tắc Thiên giai mà đầu khí tăng trưởng quá nhanh, như vậy căn bản không thể ngăn cản được ngươi trở thành một cường giả Thiên giai lục phẩm bình thường nhất.

Sau đó, người nam tử trung niên nhìn Hàn Phong, khóe miệng nhếch lên cười, nhàn nhạt nói:

- Hiện tại, ngươi còn cho rằng tiến vào hóa ngoại chi cảnh là lựa chọn không sai hay không? Vả lại, ta không ngại nói cho ngươi biết, hóa ngoại chi cảnh này so với nghìn năm trước đã không giống nhau nữa rồi, hiện tại nơi đây tràn ngập nguy cơ, chỉ cần hơi chút vô ý sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Câu nói kế tiếp Hàn Phong căn bản không hề tỉ mỉ lắng nghe, bởi vì hắn đã bị lời của nam tử trung niên dọa sợ thật sâu.

Cho tới nay, bởi vì áp lực từ phía Diệt Hoàng luôn luôn bao phủ trong lòng Hàn Phong, bởi vì vậy, hắn mới bức thiết hi vọng chính mình có thể đề cao thực lực.

Nhưng theo như lời nói của nam tử trung niên, hắn cũng quên mất một điểm quan trọng, đó chính là đầu khí của hắn tăng trưởng quá nhanh, thế nhưng không có thể ngộ pháp tắc Thiên giai tương ứng.

Cứ như vậy, vạn nhất một ngày nào đó đầu khí tăng trưởng tới mức độ không thể ngăn cản chính mình tiến giai, nhưng loại thứ nhất này, hắn chỉ có thể trở thành một cường giả Thiên giai lục phẩm bình thường.

Đây hoàn toàn không phải là điều Hàn Phong muốn, bởi vì hắn biết như vậy xa xa không đủ để đánh bại Diệt Hoàng.

Nghĩ tới đây, Hàn Phong nhất thời cảm thấy sau gáy tràn ra mồ hôi lạnh.

Một lúc lâu sau, dần dần hồi phục lại tinh thần, quay sang nam tử trung niên cảm tạ nói:

- Đa tạ tiền bối chỉ điểm!

- Hừ! Ta không chỉ điểm người như vậy, người đừng quên, cái mạng nhỏ của người đang nằm trong tay ta, chỉ cần tâm tình ta không tốt, tùy thời đều có thể lấy đi tính mệnh của người!

Nam tử trung niên lạnh giọng quát.

Bất quá, trong lòng Hàn Phong rõ ràng, nam tử trung niên không muốn giết chết hắn, bằng không đã không nói nhiều lời vô ích với hắn như vậy rồi.

...

Bộ dáng hỉ nộ vô thường của nam tử trung niên khiến trong lòng Hàn Phong cảm thấy có chút bất an.

Hắn cũng không muốn bởi vì nói mấy câu mà rất không minh bạch bị nam tử trước mắt giết chết, như vậy thực sự quá không đáng rồi, huống chi hắn còn dự định sống ra ngoài, Huyền Thiên Tông còn chờ hắn trở về.

Hiện tại ngược lại hắn có chút hối hận, lúc đầu không nên nghe theo lời Lý Duệ nói, đi vào hóa ngoại chi cảnh. Tuy rằng ở đây thực đúng như lời Lý Duệ, chính là một thánh địa tu luyện hiếm có.

Nhưng từ trong lời nói của nam nhân trung niên, Hàn Phong đã hiểu ra, nơi này đối với hắn hoàn toàn khác nhau, vốn không phải là bảo địa phong thủy như trong lời nói của Lý Duệ, mà chính là một nơi vô cùng vô dụng đối với hắn, lại tràn ngập nguy hiểm tới tính mạng.

Lấy thực lực Thiên giai của hắn hiện tại cũng liên tục bị vây trong hoàn cảnh đe dọa tính mệnh, càng đừng nói tới những đệ tử Thiên Môn vốn thực lực kém hơn nhiều.

Chỉ tiếc, không biết tình huống của Lý Ngọc hiện tại như thế nào. Lấy thực lực của hắn, muốn tại hóa ngoại chi cảnh nơi nơi nguy hiểm sống sót trở ra, chỉ sợ tỉ lệ không quá lớn.

Bất quá, tất cả những suy nghĩ này chỉ khẽ lướt qua trong đầu Hàn Phong.

Hắn không dám quên, đứng trước mặt chính mình lúc này chính là tồn tại lúc nào cũng có thể lấy đi tính mệnh bản thân, tuy rằng hắn cho rằng tạm thời tính mạng được bảo toàn, thế nhưng đối với loại lão quái vật sống hơn nghìn năm, tính tình hỉ nộ vô thường mà nói, cái gì cũng có thể làm được.

Chỉ là, lúc này không biết người nam tử trung niên đang suy nghĩ cái gì, chỉ thấy hắn nhíu mày, sắc mặt trầm trọng, không hề liếc mắt nhìn Hàn Phong.

Nhưng Hàn Phong cũng không nhân cơ hội này chạy trốn, bởi vì hắn biết, tuy rằng thực lực nam tử trung niên không đặt trên người hắn, thế nhưng nếu như hắn có bất cứ hành động thiếu suy nghĩ nào, chỉ sợ nam tử trung niên đều phản ứng cực nhanh, giết chết hắn.

Cho dù Hàn Phong có thực lực Thiên giai ngũ phẩm, nhưng trước mặt đối tượng sâu không thể lường như thế này, Hàn Phong không nắm chắc có thể chạy thoát từ trong tay hắn.

Bất đắc dĩ rất nhiều, Hàn Phong không thể làm gì khác hơn là lẳng lặng ngồi một bên đồng thời điều tức khôi phục đầu khí trong cơ thể vừa suy nghĩ.

Tuy rằng một kích của trung niên nhân kia không muốn lấy luôn cái tính mạng nhỏ bé của hắn, thế nhưng nội đấu khí nhất định tạo thành phiền phức không nhỏ, lúc này vừa mới có chút thời gian, phải điều chỉnh cẩn thận.

Sau một lát Hàn Phong khôi phục đầu khí trong cơ thể được bảy tám phần, cũng phát hiện ra ánh mắt của nam tử trung niên không biết từ khi nào đã tập trung vào bản thân hắn.

Không đợi Hàn Phong nói chuyện, nam tử trung niên một lần nữa nhàn nhạt nói:

- Tiểu tử, ta phát hiện thân thể ngươi tựa hồ còn có chút đặc thù, rốt cuộc là nguyên nhân gì?

Nghe được lời nói của nam tử trung niên, Hàn Phong đầu tiên ngẩn ra, lập tức không ngừng suy tư trong lòng. Chính mình bởi vì tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công, tự nhiên so với người bình thường không giống nhau.

Nhưng lúc này nam tử trung niên hỏi, Hàn Phong do dự có nên trả lời đúng sự thực như trước.

Tỉ mỉ suy nghĩ một chút, Hàn Phong đối với lai lịch của người trước mắt không phải mười phần rõ ràng, hắn cũng không dự định hoàn toàn nói rõ mọi chuyện, chỉ nhàn nhạt hồi đáp:

- Đã từng ngẫu nhiên tu luyện một bộ công pháp luyện thể, vì vậy cường độ thân thể của ta so với người bình thường có chút mạnh mẽ hơn.

Ai biết, Hàn Phong vừa mới nói ra lời này, người nam tử trung niên không khỏi tròng lớn hai mắt, lạnh giọng quát lớn:

- Ngươi so với người bình thường mạnh hơn một chút, thực đúng là đơn giản a! Ngươi cho ta là kẻ ngu si sao?

Nhân lực của nam tử trung niên rất cao, từ lúc đánh trúng một kích đầu tiên đã phát hiện ra hư thực của Hàn Phong, ngoại trừ đối với tuổi tác còn trẻ như hắn đã đạt tới Thiên giai ngũ phẩm cùng với bí quyết tu luyện Ngạo Thị Thiên Địa quyết cảm thấy kinh ngạc ra.

biglove

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

394. Chương 376: Bàn Điều Kiện.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hắn càng phát hiện cường độ thân thể Hàn Phong so với người bình thường mà nói, quả thực vô cùng kinh khủng. Lấy thực lực của hắn hiện tại, nếu như chỉ luận riêng về cường độ thân thể, trăm triệu lần không thể so sánh được với Hàn Phong.

Cũng bởi vì như vậy mới khiến nam tử trung niên có hứng thú đối với thân thể Hàn Phong làm cách nào tu luyện được tới mức này.

Chỉ là, Hàn Phong không trả lời đúng vấn đề của hắn, điều này khiến nam tử trung niên vô cùng tức giận.

Tại thời điểm hắn còn tung hoành đại lục chính là nhân vật nói một không hai, nghe vậy tự nhiên tức giận đầy đủ.

Bất quá, nam tử trung niên vừa suy nghĩ lại liền hiểu rõ lo lắng của Hàn Phong, hiển nhiên Hàn Phong đang cố kỵ thực lực của hắn.

Thế nhưng nam tử trung niên không phải đơn thuần muốn lý giải công pháp tu luyện của Hàn Phong, chỉ là khi thấy cường độ thân thể của Hàn Phong dĩ nhiên đạt tới mức kinh người như vậy liền nảy sinh suy nghĩ khác trong đầu.

Suy nghĩ một chút, nam tử trung niên không khỏi thu hồi tức giận, ngược lại hạ thấp ngữ khí một chút, quay sang nói với Hàn Phong:

- Như vậy đi, người nói cho ta biết môn công pháp người chuyên dùng để rèn luyện thân thể. Đương nhiên, ta là người không thích thiếu người khác bất cứ thứ gì, chỉ cần khẳng khái nói cho ta biết, ta cũng có thể dạy người một bộ võ kỹ cao giai, coi như trao đổi.

Tuy rằng nhìn từ bên ngoài, nam tử trung niên đang trung cầu ý kiến của Hàn Phong.

Thế nhưng Hàn Phong không ngốc, hắn đã từ trong giọng nói của nam tử trung niên một tia khẳng định chân thật.

Nói cách khác, mặc kệ Hàn Phong có nguyện ý hay không hắn đều phải thu được bộ công pháp này.

Đương nhiên, nếu như hắn không chiếm được, vậy thì kết quả đối với Hàn Phong chỉ có một, đó chính là bị nam tử trung niên tự tay gạt bỏ.

Đối với ngữ khí bá đạo tràn ngập uy hiếp của nam tử trung niên kia, Hàn Phong cảm thấy mười phần khó chịu, đôi lông mày không khỏi hơi nhăn lại.

Hắn ghét loại cảm giác sinh tử của chính mình bị người khác nắm trong tay, thế nhưng hắn lại không có bất cứ biện pháp gì, điều này khiến hắn lần đầu tiên trong bao nhiêu năm qua hoài nghi thực lực của chính mình. Mà nam tử trung niên đứng trước mặt, hiện tại toàn bộ lực chú ý đều đặt lên người Hàn Phong, vì vậy Hàn Phong có bất cứ biến hóa nhỏ nhất nào cũng không thể lọt qua được con mắt hắn.

Khi thấy Hàn Phong khẽ nhíu mày, trong mắt không khỏi hiện lên một tia bất mãn, nam tử trung niên không giận mà cười nói:

- Thế nào? Không phục?

Đối với Hàn Phong biểu lộ điểm bất mãn nho nhỏ, nam tử trung niên tự nhiên hiểu rõ vì sao, bất quá hắn cũng không có ý kiến gì, ngược lại vẻ mặt ngạo nghễ nói:

- Tiểu tử, người phải nhớ kỹ, thế giới này chỉ dùng nắm tay để nói chuyện, thực lực ai cao, người đó có tiền vốn để nói, ngày hôm nay nếu như người đứng tại vị trí này, người cũng có thể dùng ngữ khí giống như ta để nói chuyện, điểm này người hẳn là sớm có giác ngộ mới đúng.

Lời nói của nam tử trung niên không sai, nhưng Hàn Phong cũng là loại người không thích kẻ khác điều khiển.

Nghe vậy, Hàn Phong không khỏi nhàn nhạt nói:

- Tiền bối phải biết rằng bộ công pháp này của ta không phải không thể nói ra được!

Hiển nhiên, lời nói của Hàn Phong nhất thời để nam tử trung niên hiện lên một tia dị sắc.

Cho dù tu vi rất cao nhưng cuối cùng cũng bị Hàn Phong nắm điểm yếu.

Nhìn phản ứng của nam tử trung niên, khóe miệng Hàn Phong ngược lại lộ ra nụ cười nhàn nhạt, sau khi nam tử trung niên nói ra khỏi miệng, trong lòng Hàn Phong liền có suy đoán.

Dừng lại, lúc này mới tiếp tục nói:

- Nhưng như lời tiền bối vừa nói, muốn người lấy ra một thứ gì đó khiến ta động lòng làm điều kiện để trao đổi mà không phải là tùy tiện một bộ võ kỹ không hợp mắt, như vậy mới công bình, bằng không ta sẽ không nói công pháp cho tiền bối biết!

- Người dám cò kè mặc cả với ta? Tin hay không hiện tại ta một chiêu giết chết người?

Nam tử trung niên cũng không nghĩ tới Hàn Phong lại nói ra lời này, lẽ nào hắn không rõ tình hình hiện tại hay sao?

Hàn Phong tự nhiên rõ ràng, lúc này là hắn đánh bạc, đồ nam tử trung niên đối với Cửu Chuyển Huyền Công hứng thú mười phần, hoặc có lẽ là nhất định phải có.

Tuy rằng không rõ vì sao nam tử trung niên lại lưu ý đối với Cửu Chuyển Huyền Công như vậy, thế nhưng hắn từ điểm biến hóa nhỏ tới mức hầu như không phát hiện ra, Hàn Phong đã có thể tăng nắm chắc lên tới mười phần, nam tử trung niên nhất định vô cùng lưu ý đối với Cửu Chuyển Huyền Công.

Cứ như vậy, Hàn Phong lại nhiều hơn một phần lợi thế bảo mệnh.

Cũng bởi vì như vậy, Hàn Phong mới có thể cò kè mặc cả đối với nam tử trung niên.

Mà đúng như suy đoán trong lòng Hàn Phong, biểu hiện của nam tử trung tuy rằng mười phần phần nộ, nhưng không động thủ đối phó với Hàn Phong.

Nhìn đến nơi đây, thân thể thoáng căng cứng của Hàn Phong hơi thả lỏng, trong lòng mỉm cười, bên ngoài bất động thanh sắc nói:

- Tiền bối vì sao lại cảm thấy hứng thú đối với bộ công pháp này như vậy?

Hàn Phong đối với điểm này vô cùng hiếu kỳ, lấy thực lực của nam tử trung niên hiện nay, thực sự không có lý do gì để cảm thấy hứng thú đối với một công pháp luyện thể.

Mà nghe được câu hỏi của Hàn Phong, trên mặt nam tử trung niên lần đầu tiên hiện lên biến hóa trên diện rộng, chỉ thấy sắc mặt hắn một lúc xanh một lúc trắng, mà đôi mắt lại càng lạnh lẽo nhìn chằm chằm Hàn Phong. Nhân thần hung ác độc địa kia thực sự khiến Hàn Phong toát mồ hôi hột.

May mắn chính là, nam tử trung niên sau một hồi giây giụa, cuối cùng không biết vì sao thở dài một cái, lại khôi phục bộ dáng lãnh đạm lúc đầu, nói:

- Người quan sát rất tốt, đúng như người suy đoán, ta xác thực rất cần một bộ công pháp tu luyện rèn thân thể.

Dừng lại một chút, nam tử trung niên nói tiếp:

- Nói đi, người cần điều kiện gì!

Nghe được câu hỏi của nam tử trung niên, nội tâm Hàn Phong không khỏi nở nụ cười, nam tử trung niên trước mắt rất trực tiếp, không bởi vì hắn cò kè mặc cả mà cảm thấy tức giận.

Suy nghĩ một chút, Hàn Phong nói:

- Điều kiện rất đơn giản, ta có thể nói cho tiền bối biết bộ công pháp này, thế nhưng người phải đảm bảo ta có thể sống rời khỏi hóa ngoại chi cảnh!

Nam tử trung niên thấy điều kiện của Hàn Phong đơn giản như vậy cũng hơi sửng sốt, bất quá liền phản ứng lại, nguyên lai lúc nào tiểu tử trước mắt cũng luôn đề phòng hắn, hiển nhiên suy nghĩ cho an nguy của chính mình.

Bất quá, nam tử trung niên đối với điều này không hề có bất cứ ngạc nhiên nói, tự hỏi một chút, lập tức thần nhiên nói:

- Ta chỉ có thể đảm bảo người sống sót rời khỏi Hư Không thành, đồng thời trong khoảng phạm vi trăm dặm xung quanh Hư Không thành ta cũng có thể đảm bảo người không có việc gì, thế nhưng vượt qua phạm vi này, tất cả đối với người ta không thể phụ trách...

Hàn Phong không giải thích được nhìn nam tử trung niên, không rõ vì sao hắn lại nói như vậy.

Nhìn ra được nghi hoặc của Hàn Phong, nam tử trung niên chỉ chỉ thân thể chính mình, nhàn nhạt nói:

- Lúc trước hắn là người cũng đã thấy rồi, ta từ bên trong chiếc quan tài kia bay ra, trên thực tế, hiện tại cơ thể của ta bất quá là do năng lượng tinh khiết tụ thành, thân thể chân chính tại nghìn năm trước đã bị hủy hoại, vì vậy ta có phạm vi hoạt động của mình, chỉ có thể đi lại xung quanh Hư Không thành, đương nhiên theo nhiều năm tu luyện, phạm vi năm trăm dặm xung quanh Hư Không thành cũng là địa vực ta có khả năng chạm tới, chỉ là thời gian tương đối ngắn mà thôi!

Lời nói của trung niên nhân quả thực khiến Hàn Phong phải giật mình thật lớn.

Cho dù hắn nghĩ đến đâu đi nữa cũng không tưởng tượng được, nguyên lai nam tử trung niên đứng trước mặt chính mình đã không có thân thể!

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

395. Chương 377: Cô Sự Của Hư Không Và Triệu Vô Cực. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Nhìn Hàn Phong có chút giật mình, nam tử trung niên cũng không có quá nhiều phản ứng, ngược lại giống như tìm được người phát tiết suốt một nghìn năm qua, thuận miệng nói tiếp:

- Rất kinh ngạc đúng không! Năm đó ngay cả bản thân ta cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc!

Nói tới đây, Hàn Phong đột nhiên phát hiện, người nam tử trung niên hiếm thấy nở nụ cười tự giễu trên mặt.

- Biết vì sao ta lại vừa nói Triệu Vô Cực là địch nhân của ta, hơn nữa lại là loại không chết không thôi hay không?

Nam tử trung niên tự hỏi tự đáp nói:

- Nguyên nhân ta biến thành cái bộ dáng này, tất cả phải nhờ ơn hần ban tặng, đối với truyền nhân của hần, ta nên xử trí như thế nào?

Hàn Phong không nghĩ tới, người nam tử trung niên này lại đẩy trọng tâm câu chuyện lên người hần, lúc này hần cũng không biết phải trả lời như thế nào cho đúng, bất quá trước đó đã nắm được bảo mệnh phù, Hàn Phong cũng không có bao nhiêu kinh hãi, mà nở nụ cười khổ, nói:

- Đối với chuyện của tiền bối, ta căn bản không rõ ràng lắm, có thể tiền bối kể một chút về tình huống của chính mình, nói không chừng ta có thể mang với một chút giúp đỡ, ta đã từng gặp qua một người có cùng loại tình huống giống như thế này!

Lời nói cuối cùng, Hàn Phong nghĩ tới, trước kia hần và Đường Vũ Nhu rơi vào trong Vạn Tượng Trận, gặp phải lão giả kia.

Cuối cùng tuy rằng Hàn Phong và Đường Vũ Nhu tuy rằng thành công thoát khỏi vạn vật trận, thế nhưng lão giả cũng bởi vậy mà hi sinh chính bản thân mình.

Nghĩ vậy, trong lòng Hàn Phong không khỏi có chút trầm trọng.

Nhưng người nam tử trung niên lại không hề để ý tới phản ứng của Hàn Phong, mà vẫn tiếp tục nói, ngữ khí giống như đang nói chuyện với Hàn Phong, cũng như đang trần thuật lại chuyện quá khứ chính mình đã trải qua.

- Năm đó, thời điểm ta còn chưa tiến vào hóa ngoại chi cảnh, trên khắp đại lục đã là cường giả thành danh nhiều năm, không phải ta khoe khoang, khắp đại lục lúc đó, người có thể đánh bại ta phải đếm trên đầu ngón tay!

Thời điểm nói tới đây, trên mặt người nam tử trung niên không khỏi nổi lên một cỗ tình cảm tự ngạo.

Mà nghe được lời nam tử trung niên nói, khiến Hàn Phong vô cùng kinh ngạc, nghìn năm trước đã là cường giả thành danh, Hàn Phong quả thực khó có thể tiếp thu lời nói kinh người này của nam tử trung niên.

Thứ nhất, nhưng thực sự không cần phải nói tới điều thứ hai, hiện tại nam tử trung niên đã mất đi thân thể nhưng thể hiện lực lượng cường đại quá đủ để chứng minh lời nói của hần không phải giả dối.

Bất quá, lời nói tiếp theo của nam tử trung niên lại một lần nữa khiến Hàn Phong phải khiếp sợ.

Hần chỉ nghe đến nam tử trung niên giống như cảm khái, giống như đổ kị nói:

- Năm đó, từ khi ra xuất đạo chưa hề xuất hiện bại tích, phàm là đối thủ của ta, không chỗ nào không bị ta tự mình đánh gục. Thế nhưng, thẳng cho tới khi Triệu Vô Cực xuất hiện đã đánh vỡ tất cả điều này.

Vừa nghe Triệu Vô Cực, xem vị sư phụ trên danh nghĩa này tựa hồ năm đó còn có rất nhiều kinh lịch mang tính truyền kỳ a.

Trong lòng Hàn Phong thầm nghĩ, chỉ nói những điều hắn đã biết hiện tại, bất quá đại thể là một ít truyền lưu và sự tích thông qua miệng Lý Duệ nói.

Những tin tức này bất quá chỉ là thân thể của Triệu Vô Cực và động cơ sáng tạo ra Ngạo Thị Thiên Địa Quyết, về phần những điều khác, hắn căn bản không hề biết gì cả.

Lúc này, đột nhiên nghe được người nam tử trung niên nhắc tới Triệu Vô Cực, nhất thời khiến Hàn Phong xóc mủi phần tinh thần.

Năm đó hắn cũng có thể chất gần giống như chính mình, thế nhưng dựa vào thiên phú kinh người sáng tạo ra Ngạo Thị Thiên Địa Quyết, Hàn Phong tuy rằng chưa từng gặp mặt qua, thế nhưng đối với hắn có thể nói bội phục không ngớt.

Tự nhiên, lúc này lại nghe được một ít chuyện về hắn, Hàn Phong không khỏi cảm thấy vô cùng hứng thú.

Tiếp theo, Hàn Phong quả nhiên từ trong miệng nam tử trung niên biết được một ít sự tình, đại bộ phận đều có liên quan tới hắn và Triệu Vô Cực.

Hàn Phong rốt cuộc đã biết được vì sao người trung niên nam tử trước mắt và Triệu Vô Cực kết thành thù hận.

Về phần tên của người nam tử trung niên, hắn chỉ nhàn nhạt nói là Hư Không mà thôi.

Tất nhiên, Hàn Phong không ngây thơ cho rằng đây là tên thực của hắn.

Giống như trước kia, Triệu Vô Cực tại Ngạo Thị Thiên Địa Quyết lưu lại cái tên Vô Cực chân nhân, chỉ bất quá là một danh hiệu hành tẩu giang hồ mà thôi.

Nếu như không phải gặp qua môn chủ Thiên Môn, Hàn Phong còn không thể hoàn toàn liên hệ Vô Cực chân nhân và Triệu Vô Cực vào một chỗ.

Mà hai chữ Hư Không này, người sáng mắt vừa nhìn liền biết được tuyệt đối không phải tên thực. Về phần chính bản thân người nam tử trung niên, trong lòng Hàn Phong cũng rất hiếu kỳ.

Năm đó, Hư Không là một người có thiên phú dị bẩm hiếm có, tuy rằng chưa tới mức lợi hại giống như Hàn Phong, thế nhưng không tới tuổi bốn mươi đã bước vào cảnh giới Thiên giai, điều này đối với đại lục lúc đó mà nói quả thực vô cùng hiếm thấy.

Bất quá Hư Không vẫn chưa thỏa mãn, lại tiếp tục chuyên tâm bế quan hơn chục năm, rốt cuộc để hắn trước năm mươi tuổi thành công tiến vào hàng ngũ Thiên giai ngũ phẩm.

Sau đó, Hư Không bắt đầu hành trình hành tẩu đại lục, rất nhanh đánh ra một danh tiếng không nhỏ.

Trải qua thời gian vài năm, đại lục đối với cái tên Hư Không có thể nói là khắc sâu trong tâm khảm. Một cao thủ tuyệt thế chỉ vài chục năm đã đạt tới thành tích như vậy cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

Năm đó, dựa theo lời nói của Hư Không, tính cách của hắn mười phần cương liệt, hơn nữa làm việc chỉ bằng yêu thích cá nhân, chẳng phân biệt được đúng sai.

Cũng bởi vậy mà đắc tội không ít thế lực, thế nhưng Hư Không ỷ vào thực lực cao cường, ngược lại rất thích xung đột chiến đấu với những thế lực này, từ từ thế ngộ ảo diệu pháp tắc Thiên giai, tiến tới để hắn thành công tiến vào Thiên giai lục phẩm.

Mà biến hóa này đã kinh động tới một số cường giả Thiên giai lục phẩm lĩnh ngộ thành công pháp tắc Thiên giai.

Những cường giả lánh đời đối với cường giả Hư Không vừa tấn thăng lên Thiên giai lục phẩm cũng cảm thấy mười phần hứng thú.

Nhưng tính cách Hư Không cô độc, độc lai độc vãng đã quen, hơn nữa lại vô cùng táo bạo quái gở, không dự định để ý tới những người này.

Chính vì vậy khiến song phương xảy ra rất nhiều hiểu lầm không đáng có, dẫn tới một hồi đại chiến.

Đương nhiên, không cần nói cũng biết, tuy rằng thiên phú của Hư Không cao kinh người, nhưng dưới sự liên thủ của các cường giả lánh đời đương thời, căn bản không có lực phản kích.

May mà cuối cùng hắn dựa vào thực lực và trí tuệ của chính mình thành công thoát khỏi các cường giả lánh đời truy sát.

Hư Không ăn thiệt thòi lớn, tự nhiên sẽ không bỏ qua, nhưng hắn không phải là loại người xung động, lập tức chuyên tâm bế quan tu luyện hơn mười năm, rốt cuộc đã thành công bước vào Thiên giai lục phẩm, đây đã là cảnh giới khắp đại lục cực ít người đạt tới.

Thành công đạt tới Thiên giai thất phẩm, lòng tin của Hư Không tăng vọt không chỉ vài điểm, mà kế tiếp hắn muốn làm chính là tìm tới những lão gia hỏa truy sát mình năm đó, cho bọn họ một chút giáo huấn nhớ đời.

Chỉ bất quá, sự tình xuất hiện một ít ngoài dự liệu.

Tại lúc Hư Không chuẩn bị tìm tới đệ nhất cao thủ Thiên Môn lúc đó, cũng chính là đại trưởng lão bối phận cao nhất Thiên Môn tên là Tần Tiêu, muốn nhất quyết thắng bại, ngoài ý muốn gặp phải Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực lúc đó vừa vặn đi qua Thiên Môn làm khách, mà trong thời gian Hư Không bế quan, hắn không rõ ràng lắm trên đại lục rốt cuộc xảy ra những chuyện gì.

Tự nhiên cũng không biết được Triệu Vô Cực tại lúc Đại Viêm đế quốc bị tiêu diệt trôi qua năm mươi năm, từ một học sĩ tay trái gà không chặt, bằng vào nỗ lực hơn người đã tu luyện thành một tuyệt thế cường giả sở hữu dấu khí Thiên giai lục phẩm.

Mà bộ công pháp Ngạo Thị Thiên Địa quyết hắn sáng tạo ra càng là công pháp cường đại tới nghịch thiên.

Thời điểm đó, đệ nhất cường giả Thiên Môn Tần Tiêu bởi vì tra xét hóa ngoại chi cảnh ngoài ý muốn bị thụ thương. Mà Hư Không lại tìm tới vào lúc này, Thiên Môn không rõ ràng lắm vì sao hắn lại tìm được tọa lạc Thiên Môn, nhưng hiển nhiên điều này vô cùng bất lợi.

Theo sau đó, Triệu Vô Cực chủ động đưa ra yêu cầu muốn đấu một trận với Hư Không.

Thiên giai lục phẩm chống lại Thiên giai thất phẩm, đây là một hồi tranh đấu không cần nghĩ cũng biết kết quả, Thiên Môn cho là như vậy, mà thời điểm đầu tiên Hư Không nhìn thấy Triệu Vô Cực cũng cho như vậy.

Thế nhưng, chỉ có Triệu Vô Cực rõ ràng nhất, hắn không phải hoàn toàn không có cơ hội, thậm chí phần thắng của hắn rất lớn.

Đồng thời, Triệu Vô Cực đã kích bác Hư Không đánh cược, thương định bên thua phải thay bên thắng làm một chuyện bất kỳ.

Hư Không với lòng tự tin tràn đầy không chút nghĩ ngợi liền đáp ứng.

Kết quả đúng như Triệu Vô Cực đã suy tính, Hư Không thất bại.

Toàn bộ Thiên Môn chấn kinh.

Những tuyệt thế cường giả khắp đại lục nhận được tin cũng chấn kinh.

Mà sau khi biết được người đánh bại cường giả Thiên giai thất phẩm Hư Không lại chính là Triệu Vô Cực, những cường giả oai phong một cõi năm đó càng thêm khiếp sợ không tưởng tượng nổi.

Ai cũng không nghĩ tới, một người bỏ qua giai đoạn tu luyện tốt nhất, chỉ trong vòng năm mươi năm, dĩ nhiên đánh bại được cường giả Thiên giai thất phẩm.

Chỉ là, ai ai cũng không nghĩ tới Triệu Vô Cực chính là hoàng tử duy nhất của Đại Viêm đế quốc năm xưa bị diệt quốc có thể chạy thoát được.

Bởi vì những địch nhân tham dự vào cuộc phá hủy Đại Viêm đế quốc năm xưa, trải qua hơn mười năm, từng cái từng cái bị Triệu Vô Cực tiêu diệt, tất cả thế lực liên quan đều bị nhổ tận gốc.

Mà Triệu Vô Cực đánh bại Hư Không không chỉ đánh bại tu vi đầu khí của hắn, càng đánh bại lòng tin vốn không gì đè ép nổi.

Không nghĩ tới hắn khổ tu hơn mười năm, kết quả lại thua trong tay một tiểu nhân vật chưa hề nổi danh, điều này làm sao có thể khiến Hư Không tâm cao khí ngạo chịu đựng được.

Nhưng rất hiển nhiên, tuy rằng thua, thế nhưng Hư Không hết lòng tuân thủ lời hứa, đáp ứng thay Triệu Vô Cực làm một việc.

Mà việc mà Triệu Vô Cực muốn Hư Không làm chính là, cùng với hắn nghĩ cách giải quyết năng lượng thường xuyên bạo động trước lối vào hóa ngoại chi cảnh Thiên Môn.

Vì vậy, cuối cùng, sau khi thương nghị, hai người Triệu Vô Cực và Hư Không cùng tiến vào hóa ngoại chi cảnh, tìm kiếm nguyên nhân tốt cùng.

Nguyên bản lấy thực lực tối cường của hai người, nguy cơ lẫn dã thú trong hóa ngoại chi cảnh không thể tạo thành ảnh hưởng tới hai người mới đúng.

Trên thực tế, trong hóa ngoại chi cảnh, cũng giống như Hàn Phong, hai người gặp phải rất nhiều mãnh thú nhưng không thể mang tới cho hai người bất cứ phiền phức gì.

Về phần những nguy cơ không biết hoặc biến hóa thời tiết ác liệt, coi như tạo thành uy hiếp không lớn cũng không nhỏ.

Nhưng hiển nhiên chưa đủ ngăn bước chân hai người, chỉ là sau đó, hai người Triệu Vô Cực và Hư Không đã gặp phải một việc.

Chuyện này khiến cho số lượng không nhiều lắm cường giả tuyệt thế trên đại lục lần đầu tiên cảm thấy nguy cơ.

Cũng chính vì sự kiện này, dẫn tới việc Hư Không gặp phải bất trắc ngoài dự liệu.

Vì thế, hắn đã phải dừng lại trong hóa ngoại chi cảnh này gần nghìn năm.

Không phải hắn không muốn rời đi, cũng không phải có lòng tốt trợ giúp Triệu Vô Cực duy trì bình ổn năng lượng trong hóa ngoại chi cảnh, điều này chưa tới mức để hắn không muốn thoát ra ngoài.

Tất cả chuyện này là bởi vì Hư Không đã không thể rời khỏi hóa ngoại chi cảnh nữa rồi.

Bởi vì chuyện này khiến hắn mất đi thân thể.

Nhưng kỳ quái chính là hắn lại lấy phương thức năng lượng thể kỳ quái để sống sót.

Mà tòa Hư Không thành này không phải do Hư Không hắn lập ra, mà là tại thời điểm hắn tới đây đã tồn tại rồi.

...

Nghe ngữ khí bình thản của Hư Không, Hàn Phong có thể cảm thụ được trong đó tồn tại một tia ba động kỳ dị.

Hiển nhiên, Hư Không đối với chuyện năm đó mất đi thân thể, hơn nữa lại bị nhốt gần nghìn năm không thể dễ dàng tiêu tan.

Ngẫm lại liền hiểu, một người đã từng trải qua cam giác cường giả tuyệt thế, oai phong một cõi, dĩ nhiên phải sống một mình một người trong mảnh địa vực không tên gần một nghìn năm ròng.

Nếu đổi lại thành Hàn Phong, phỏng chừng hắn đã sớm điên từ lâu, càng đừng nói tới tính cách cổ quái như Hư Không.

Lý giải tới đây, trong lòng Hàn Phong ngược lại có chút đồng tình đối với người nam tử trung niên thoát nhìn không thu hút ánh mắt này. Có thể chịu cô độc gần nghìn năm, tuyệt đối có dũng khí lớn hơn nhiều so với đối mặt cái chết.

Về phần vì sao Hư Không mất đi thân thể, mà Triệu Vô Cực rời đi lúc nào, hai người tại hóa ngoại chi cảnh rất cuộc có chuyện gì xảy ra, Hàn Phong càng cảm thấy hiếu kỳ cường liệt.

Chỉ là, khiến Hàn Phong vô cùng thất vọng chính là, Hư Không luôn tránh né.

Thậm chí nói, hắn căn bản không dự định nói cho Hàn Phong biết việc này.

Về phần những lời nói vừa rồi, trong suy nghĩ của Hàn Phong, có thể là Hư Không tại Hư Không Thành cô độc gần nghìn năm, trong lúc nhất thời gặp được người sống đột nhiên xúc động.

Tuy rằng trong lòng vô cùng hiếu kỳ tình huống thực sự khi hai người tiến vào hóa ngoại chi cảnh rất cuộc như thế nào, nhưng Hàn Phong rất sáng suốt không tiếp tục hỏi sâu hơn.

Có đôi khi, lòng hiếu kỳ sẽ hại chết người. Tuy rằng Hàn Phong không sợ chết, thế nhưng không muốn chết đi một cách vô vãn như vậy.

Suy nghĩ một chút, Hàn Phong lập tức từ trên mặt đất đứng lên, đi tới bên cạnh Hư Không, đồng thời ánh mắt nhìn qua nhìn lại trên người Hư Không.

Hiện tại Hư Không trong con mắt Hàn Phong, thiếu đi một phần uy hiếp, nhiều hơn một phần đồng tình.

Có thể là tình huống của Hư Không khiến Hàn Phong liên tưởng tới lão giả trước kia gặp được trong Vạn Tượng Trận.

Cho tới bây giờ, hắn chưa biết tên của lão giả kia.

Mà Hư Không trước mắt tuy rằng có hình thức sống sót so với lão giả kia có chút khác nhau, nhưng đa phần là giống nhau. Bởi vậy trong lòng Hàn Phong không tự chủ được hiện lên một cỗ tâm tình muốn giúp đỡ hắn trong đầu.

Đương nhiên, đây không phải là do Hàn Phong hành động theo cảm tình.

Tình cảnh của Hư Không là một nguyên nhân, nhưng mặt khác, cũng là bởi vì tính cách của Hư Không, hơn nữa chuyện tình năm đó giữa Hư Không và Triệu Vô Cực.

Đối với Triệu Vô Cực, tuy rằng Hàn Phong chưa từng nhìn thấy quá, thế nhưng từ Ngạo Thị Thiên Địa Quyết hắn lưu lại, hơn nữa hỏi thăm bên ngoài, hắn đại thể lý giải được thái độ làm người của Triệu Vô Cực.

Người có thể khiến Triệu Vô Cực coi như bằng hữu, Hàn Phong nghĩ điểm này đủ rồi.

Về phần địch nhân theo như lời nói của Hư Không, trong lòng Hàn Phong nghĩ tới đa chỉ xem như kinh địch, càng nhiều hơn chính là tri kỷ.

Bởi vì Triệu Vô Cực đã từng đánh bại cao ngạo của hắn, bởi vậy Hư Không có thể ngoan cường sống sót gần nghìn năm, chỉ sợ là do ý niệm duy nhất trong đầu chống đỡ, đó chính là một ngày kia có thể rời khỏi địa phương quỷ quái này, tìm tới Triệu Vô Cực đánh một hồi.

Đối với loại tình cảm cố chấp vô đạo của Hư Không, lại càng là vô si mười phần thiên phú mà nói, trong mắt Hàn Phong quả thực vô cùng bội phục.

Cũng do nhiều nguyên nhân công lại, Hàn Phong mới hi vọng chính mình có thể trợ giúp Hư Không.

Chỉ là, luận về đấu khí, hắn còn chưa đủ tư cách để mua rìu qua mắt thợ Hư Không, nếu là phương diện khác, có thể hắn là một đại sư luyện đan cho dù là cao nhân lánh đời cũng phải kính phục.

Nhưng đại sư luyện đan đối với một người tồn tại dưới dạng năng lượng thể tinh khiết mà nói, tựa hồ hoàn toàn không có tác dụng.

Điều này khiến Hàn Phong mười phần bất đắc dĩ.

biglove

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

396. Chương 378: Phương Pháp Của Hàn Phong.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Bất quá, vô luận thế nào, Hàn Phong dự định trước tiên quan sát tình huống thân thể của Hư Không, chí ít hẳn cần phải giải kết cấu thân thể Hư Không trước mới có thể có cơ hội để tìm ra được biện pháp trợ giúp hẳn.

Mà Hư Không sau khi thấy hẳn nói xong, Hàn Phong đột nhiên bước tới gần, nhãn thần càng không ngừng quét qua quét lại trên người chính mình.

Loại cảm giác này, nhất thời khiến Hư Không lạnh lùng nhếch lông mày lên, khuôn mặt không khỏi trầm xuống, nói:

- Tiểu tử, ngươi làm cái gì? Nhãn thần của ngươi khiến ta rất khó chịu, nếu như ngươi không muốn ta đào hai con mắt ngươi ra, tốt nhất là thu hồi ánh mắt lại.

Uy hiếp từ Hư Không không ngăn cản Hàn Phong, Hàn Phong quan sát lúc lâu, cuối cùng nhàn nhạt nói:

- Ta chỉ là đang quan sát thân thể tiền bối, xác định xem bộ công pháp kia có thích hợp đối với tiền bối hay không!

- A? Ngươi lại có lòng tốt như vậy, ta xem trong lòng ngươi ước gì ta có thể nhanh chóng biến mất nhanh một chút, như vậy mới tốt để ngươi thoát khỏi, rời khỏi nơi đây!

Hàn Phong cười nhạt châm chọc nói.

Hàn Phong nghe vậy, lúc này đưa ánh mắt tập trung vào khuôn mặt tràn ngập biểu tình châm chọc của Hư Không, ngữ khí hàm chứa chân thành nói:

- Ta thừa nhận, một loạt động tác cũng như lời nói của tiền bối đối với ta khiến trong lòng ta vô cùng bất mãn, bất quá hiện tại việc ta làm xác thực là chân thành muốn giúp đỡ tiền bối.

Dừng lại một chút, Hàn Phong bổ xung nói:

- Nếu không phải như vậy, ta cần gì phải lãng phí thời gian kiểm tra thân thể tiền bối, trực tiếp nói cho tiền bối biết Cửu Chuyển Huyền Công là được!

- Cửu Chuyển Huyền Công?

Hư Không đối với những lời đầu tiên của Hàn Phong trực tiếp bỏ qua, trong đầu chỉ còn lại câu nói cuối cùng.

- Ngươi nói, công pháp ngươi chuyên dụng để rèn luyện thân thể tên là Cửu Chuyển Huyền Công?

Thanh âm của Hư Không lần đầu tiên trở nên có chút gấp gáp.

Hiển nhiên, hẳn đối với Cửu Chuyển Huyền Công theo như lời nói của Hàn Phong lưu ý mười phần.

Thấy phản ứng của Hư Không, trong lòng Hàn Phong không khỏi thâm than, đến tột cùng là cô tịch như thế nào mới khiến cho cường giả cường đại như vậy trở nên thiếu kiên nhẫn.

Đương nhiên, trong lòng Hàn Phong cũng chỉ là thoáng có chút cảm khái, biểu hiện còn lại là gật đầu, khẳng định nói:

- Không sai, bộ Cửu Chuyển Huyền Công nay là công pháp ta có được trong một lần kỳ ngộ. Ý nghĩa chân chính của Cửu Chuyển Huyền Công là vận dụng đấu khí bản thân tu luyện giả rèn luyện cường độ thân thể chính mình, khi rèn luyện tới cảnh giới nhất định liền luyện thành Kim Nguyên Chi Thể, cũng là tình huống thân thể của ta hiện tại.

- Đấu khí rèn luyện thân thể...

Nhân thần Hư Không đã không sắc bén như ban đầu, chỉ còn lại vẻ mê mang, không giải thích được, trong miệng càng không tự chủ thì thào tự nói.

Hàn Phong nhìn phản ứng của Hư Không, tiếp tục nói:

- Đương nhiên, điều kiện tiền đề mười phần hà khắc, phải là tu luyện giả có tu vi đấu khí Thiên giai mới có thể tu luyện được, không phải tùy tiện là người có tu vi đấu khí Địa giai gì đó là có thể luyện thông!

Hư Không nghe Hàn Phong nói xong, rơi vào trầm tư.

Đối với yêu cầu tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công theo như lời Hàn Phong, Hư Không biết đối với hắn không có ý nghĩa gì, tuy rằng hắn hiện tại là năng lượng thể tinh khiết, nhưng qua thời gian nghìn năm, tuy rằng đã mất đi thân thể, nhưng thực lực ngoài ý muốn tiến vào cảnh giới Thiên giai bát phẩm.

Thiên giai bát phẩm, phóng mắt toàn bộ đại lục, sợ là không tìm được mấy người nữa rồi. Chỉ ít theo như hiểu biết của Hàn Phong, toàn bộ phiên đại lục này hầu như không còn tuyệt thế cường giả Thiên giai bát phẩm, cũng có thể là hắn chưa đủ năng lực để tiếp xúc tới tầng cấp này.

Chỉ là Diệt Hoàng với thực lực Thiên giai lục phẩm đã đủ khiến Hàn Phong phải đau đầu không ngớt, càng đừng nói tới những tồn tại nghịch thiên cấp bậc Thiên giai thất phẩm, bát phẩm.

Sau khi biết được những cường giả cấp bậc này tồn tại, trong lòng Hàn Phong trở nên vô cùng hiếu kỳ, không biết Thiên giai cửu phẩm là loại tồn tại như thế nào.

Mà sau khi bước vào Thiên giai, còn có cảnh giới càng cường đại hơn hay không, hoặc là Thiên giai cửu phẩm đã là cực hạn mà thể nhân có thể truy cầu?

Mấy vấn đề này, chỉ sợ sau này Hàn Phong may mắn đạt tới cái cảnh giới kia mới tự hỏi.

Lúc này, Hư Không như đang chìm trong suy nghĩ của chính mình, một lần nữa ngẩng đầu lên, dùng chút ngữ khí không dám chắc, hỏi Hàn Phong:

- Theo như người nói, Cửu Chuyển Huyền Công chính là rèn luyện cường độ thân thể, chỉ là hiện tại ta căn bản không có thân thể, có phải ý nghĩa Cửu Chuyển Huyền Công đối với ta mà nói không có bất cứ trợ giúp nào?

Hư Không lúc này đã không còn khí thế lãng thiên như trước, có lẽ là sự hấp dẫn từ Cửu Chuyển Huyền Công kia, hoặc có lẽ bởi vì quan trọng chính mình có thể trọng tổ cơ thể, rời khỏi nơi đây hay không, trong bất tri bất giác, Hư Không dùng ngữ khí thỉnh cầu hỏi Hàn Phong.

Hiển nhiên, hắn rất hi vọng từ miệng Hàn Phong thu được đáp án mình muốn.

Dù sao, chờ đợi nghìn năm mới gặp được người sống đầu tiên tới đây.

Mà vừa vặn, người này có công pháp có thể trợ giúp chính mình, nói không thêm để ý, khẳng định là giả dối.

Chỉ bất quá, câu trả lời tiếp theo của Hàn Phong khiến Hư Không không nhận được thất vọng.

Ngữ khí của Hàn Phong mười phần bình thản, nhưng trong tai Hư Không lại vô cùng băng lãnh.

- Đúng vậy, từ lý luận mà nói, nếu như không có thân thể, như vậy tiền bối căn bản không thể có đấu khí cường đại, căn bản không thể tu luyện được Cửu Chuyển Huyền Công, tiền bối chúng quy không thể trông cậy vào việc đấu khí của tiền bối có thể trống rỗng chế tạo được một bộ thân thể!

Hàn Phong thẳng thắn nói, hắn biết tuy rằng như vậy vô cùng tàn khốc, nhưng lại là sự thực.

Biểu tình thất vọng của Hư Không chợt lóe rồi biến mất, rất nhanh khôi phục lại bình thường, lập tức nhàn nhạt nói:

- Nhìn ra được, từ đầu tới giờ, người nói đều là sự thực, không phải gạt ta, xem ra cả đời này ta không thể rời khỏi đây rồi!

Nghe vậy, Hàn Phong lắc đầu, tiện đà nói:

- Tuy rằng Cửu Chuyển Huyền Công không thể giúp tiền bối trọng tổ thân thể, thế nhưng về mặt này ta lại có thể cho tiền bối một chủ ý, ta có thể giúp tiền bối rèn ra một bộ thân thể, sau đó dùng phương pháp Cửu Chuyển Huyền Công, cô đọng trở thành thân thể chính thức.

- Cái gì?

Khuôn mặt Hư Không biến đổi, có chút kinh ngạc nhìn Hàn Phong, ngữ khí mang theo run run rất nhỏ, hỏi:

- Người nói thực?

Nhìn cử động này của Hư Không, Hàn Phong tỉ mỉ suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng chậm rãi nói:

- Đây chỉ là một chủ ý ta đột nhiên nghĩ đến, chưa bao giờ thử nghiệm qua, ta cũng không biết rốt cuộc có thể hay không nữa!

Ai biết, nghe Hàn Phong nói xong, Hư Không càng trực tiếp tiến tới trước mặt Hàn Phong, hai mắt tràn ngập chờ mong, nhìn chăm chăm Hàn Phong, mỗi một chữ một câu leng keng hữu lực nói:

- Chỉ cần có một tia cơ hội ta đều phải nắm thử, ta đã quá mức chán ghét địa phương này, ta phải rời khỏi nơi đây, ta muốn tìm tên hỗn đản Triệu Vô Cực báo thù! Nhanh! Mau nói cho ta biết, rốt cuộc là phương pháp gì?

Nhìn Hư Không kích động như vậy, Hàn Phong có thể lý giải được tâm tình của hắn, vì vậy hắn không tiếp tục do dự, nói ra phương pháp chính mình vừa nghĩ đến.

Mà sau khi Hư Không nghe nói xong, đầu tiên là do dự một chút, trên mặt âm tình bất định, nhưng cuối cùng giống như nghĩ thông suốt, lại một lần nữa ngẩng đầu lên, nhìn Hàn Phong, kiên định nói:

- Cứ làm theo phương pháp người nói!

biglove

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

397. Chương 379: Sinh Mệnh Trọng Tổ Thuật. (1 2)

Nhóm dịch: Dungenhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bực Thập Ngũ - Kiếm Giới

Phương pháp của Hàn Phong rất đơn giản, cũng có thể nói rất phức tạp, đơn giản là bởi vì kiếp trước hắn đã từng cứu một thần y.

Vì nguyên nhân này, thời điểm hắn vừa mới trọng sinh trở lại mười một tuổi, lúc đó hắn đã từng dùng một tâm pháp chữa trị thương thế của chính mình.

Mà tâm pháp này chính là vị thần y An Đạo Toàn hắn đã từng cứu truyền thụ, tên là Thánh Tâm Quyết.

Nói tới An Đạo Toàn, kiếp trước Hàn Phong từng thăm hỏi qua, bất quá dựa vào ký ức kiếp trước và những gì tìm hiểu được, tựa hồ hiện nay An Đạo Toàn còn chưa xuất hiện trên thế giới này.

Nếu như đổi lại thời gian kiếp trước, không chừng có vị thánh thủ thần y kia, cộng thêm có chính mình bên cạnh trợ giúp, tỉ lệ thành công trọng tổ thân thể cho Hư Không sẽ tăng lên một mức lớn.

Bất quá, hiện tại nếu không có An Đạo Toàn, vậy thì tất cả đều phải dựa vào Hàn Phong rồi.

Cũng may, năm đó khi cứu An Đạo Toàn, hai người coi như trở thành bằng hữu tốt, An Đạo Toàn không hề keo kiệt truyền thụ toàn bộ tâm đắc ý đạo bản thân tích lũy được cho Hàn Phong.

Mà phương pháp Hàn Phong vừa mới nhắc tới, chính là một loại kỳ thuật mà An Đạo Toàn năm đó tiêu tốn vô số tâm huyết nghiên cứu.

Loại kỳ thuật này, được gọi là Sinh Mệnh Trọng Tổ Thuật, An Đạo Toàn năm đó mới chỉ trong giai đoạn thực nghiệm, còn chưa hoàn thiện.

Mà nguyên lý tương đối đơn giản, chính là lợi dụng bộ phận thi hể của một ít ma thú, sau khi tìm được điểm tương tự hình thể, khâu lại những bộ phận ma thú thích hợp thành một phần hoàn chỉnh, hình thành một loại ma thú hoàn toàn mới.

Mà An Đạo Toàn làm như vậy chỉ vì quá cuồng nhiệt đối với y đạo đã điều khiển suy nghĩ của hắn.

Thế nhưng Hàn Phong rất rõ ràng, cái gọi là kỳ thuật của An Đạo Toàn khi đó mới chỉ hoàn thành được hai phần ba, còn một phần ba cuối cùng, cũng chính là một bước quan trọng nhất chưa hoàn thành.

Hắn có thể lấy những bộ vị có ưu thế của mười đầu ma thú, thậm chí trăm đầu ma thú tổ hợp lại, hình thành giống mới hoàn mỹ.

Nhưng vấn đề là hắn không thể nào hình thành sinh mệnh hoàn toàn mới.

Thẳng cho tới khi Hàn Phong trọng sinh, hắn biết rõ, An Đạo Toàn đối với điều này không hề có bất cứ tiến triển nào.

Mà trong quá trình An Đạo Toàn nghiên cứu kỳ thuật, Hàn Phong có tham dự trong đó, đối với các bước đi quan trọng đều hiểu rõ ràng.

Vì vậy trước đây Hư Không nói muốn trọng tổ thân thể, phản ứng đầu tiên nảy ra trong đầu hắn chính là suy nghĩ tới chuyện này.

Tuy rằng An Đạo Toàn năm đó không hoàn thành thực nghiệm, thế nhưng trong đầu Hàn Phong mơ hồ có chút minh bạch, có lẽ nắm giữ được bộ phận then chốt nhất.

An Đạo Toàn năm đó chỉ có thể hoàn mỹ chọn lọc những bộ phận thích hợp để tổ hợp thành một hình thể nòi giống hoàn toàn mới, thế nhưng không thể tạo ra cho nòi giống mới này một sinh mệnh mới, một linh hồn mới.

Nói đến cùng, thực ra An Đạo Toàn còn chưa có loại năng lực này, chung quy hắn không thể trống rỗng tạo ra linh hồn mới, hắn chỉ là một thân y, căn bản đối với khái niệm linh hồn không quá rõ ràng.

Nếu như không phải Hàn Phong ngoài ý muốn trọng sinh, lúc trước gặp được lão giả tại Vạn Tượng Trận cùng với Hư Không hiện tại.

Cộng thêm hắn và đám người Võ Hoàng Điện có một chút tiếp xúc, hắn đối với phương diện linh hồn có thể nói không hề có chút lý giải nào.

Nhưng hiện tại khác nhau, trải qua nhiều kinh lịch như vậy, lúc này nhất thời hắn có cảm giác hiểu ra, có thể chỉ cần chế tạo cho Hư Không một bộ thân thể, sau đó lại dùng phương pháp đặc biệt dẫn đạo toàn bộ năng lượng Hư Không hiện tại dung nhập vào thân thể mới, như vậy có lẽ sẽ tạo thành sinh mệnh hoàn toàn mới.

Có thể xem như sống lại!

Đương nhiên, lúc trước về âm tình bất định trên mặt Hư Không, lại thêm bộ dáng do dự, không phải là lo lắng kỳ thuật của Hàn Phong có thể thành công hay không.

Đối với hắn mà nói, tiếp tục sống sót như vậy quả thực không bằng chết, cho dù có nguy hiểm, thế nhưng hắn tình nguyện buông tay đánh cược.

Chỉ là, duy nhất khiến hắn khó có thể tiếp thu chính là, phải sống trong hình dáng nhiều bộ phận ma thú hợp lại, cấu thành thân thể mới.

Trong suy nghĩ của Hư Không, thân thể mới ấy sẽ là gì? Là người? Hay là quái vật?

Sống lại như vậy đối với hắn thực sự cần phải sao?

Hàn Phong tự nhiên hiểu rõ suy nghĩ của Hư Không, nếu đổi thành bất cứ người nào khác sợ là cũng sẽ có lo lắng giống như hắn, càng đừng nói tới Hư Không đã từng là cường giả đứng đỉnh phiên đại lục này.

Nhưng Hàn Phong cũng không có cách nào, sau đó hắn lại nghĩ ra phương pháp giải quyết.

Nơi này là hóa ngoại chi cảnh, đã từng có rất nhiều đệ tử Thiên Môn tới đây, đồng thời có thân thể xốt lại.

Mặc dù có chút bất kính, thế nhưng Hàn Phong có thể lợi dụng thi hài những đệ tử này phối hợp với thi thể mãnh thú khác, một lần nữa tổ hợp ra một bộ thân thể mới.

Như vậy tính ra, thứ bản chất nhất trong thân thể vẫn thuộc về phạm trù con người.

Nghe được phương pháp của Hàn Phong, Hư Không biết đây đã là biện pháp tốt nhất trong lúc không có biện pháp. Cuối cùng, khát vọng tự do rốt cuộc khiến Hư Không buông tha một tia kiên trì cuối cùng, đồng ý với phương pháp của Hàn Phong.

Chỉ bất quá, hắn còn có chút nghi hoặc hỏi:

- Vì sao người lại nhiệt tình giúp ta, trước đó ta thiếu chút nữa giết chết người!

Lúc này ngữ khí của Hư Không đã không còn vẻ bá đạo sắc bén ban đầu, tuy rằng không phải quá mức ôn hòa, chỉ ít coi như bình thản hơn nhiều.

Đối với điều này, Hàn Phong chỉ cười cười, nói:

- Ta giúp tiền bối, kỳ thực là giúp chính mình, không phải sao?

- Hử?

Lần đầu tiên Hư Không sững sốt, lập tức hiểu rõ ý tứ của Hàn Phong, cũng chỉ thản nhiên cười không thể phủ nhận.

Kỳ thực, Hàn Phong thực sự có tâm tư muốn trợ giúp Hư Không, nhưng càng nhiều hơn chính là Hàn Phong suy nghĩ vì chính mình.

Nếu như lúc trước cứu chuyển huyền công của Hàn Phong không thể trợ giúp Hư Không đạt được trọng tổ thân thể, thoát khỏi hóa ngoại chi cảnh, cho dù một nửa sẽ là Hư Không không giết chết hắn, nhưng nhất định lại Hư Không Thành lại tương đối có khả năng.

Hắn không cho rằng Hư Không sẽ nhân từ thả hắn đi.

Vì vậy, để có thể rời khỏi đây, Hàn Phong không thể làm gì khác hơn là nghĩ mọi biện pháp, trợ giúp Hư Không.

May mắn chính là, cuối cùng thực sự để hắn nghĩ ra được biện pháp này.

Đương nhiên, Hàn Phong không dám xác định, sau khi trợ giúp Hư Không trọng tổ thân thể, Hư Không có đột nhiên hạ thủ đối với hắn hay không.

Thế nhưng Hàn Phong không hề lo lắng, trước không nói phương pháp này có thể thành không hay không, nếu như thất bại, như vậy chẳng khác nào Hư Không đã chết, hắn tự nhiên không còn lo lắng phương diện này.

Nếu như cuối cùng thực sự thành công, Hàn Phong cũng có thể đặt chút tay chân, đến lúc đó, Hư Không muốn đối phó hắn, hắn coi như có con bài bảo mệnh.

Đương nhiên, kỳ thực bản chất nhất, Hàn Phong hi vọng có thể trợ giúp Hư Không. Tuy rằng hắn cùng với Hư Không không nói chuyện nhiều lắm, thế nhưng trực giác nói cho hắn, loại người như Hư Không tuy rằng tính cách quái đản, nhưng không phải loại người đại gian đại ác.

Hơn nữa, Hàn Phong không dự định làm việc không công.

Hai người hiểu lòng cười cười, Hàn Phong trực tiếp mở miệng nói:

- Đương nhiên, ta cũng có một điều kiện, hi vọng tiền bối có thể đáp ứng!

Nghe được điều kiện của Hàn Phong, Hư Không chỉ lơ đãng, nếu như Hàn Phong thực sự giúp hắn trọng tổ thân thể, đồng thời rời khỏi địa phương quỷ quái này, đừng nói là một điều kiện, cho dù mười điều kiện hắn cũng không ngại nhiều.

Cô tịch nghìn năm khiến khát vọng tự do trong Hư Không đã đạt tới mức đỉnh, còn có gì quan trọng hơn so với cuộc sống mới tự do?

Hơn nữa, Hàn Phong không rõ ràng lắm, tuy rằng tính tình Hư Không quái gở táo bạo, thậm chí hỉ nộ vô thường, nhưng đối với người trợ giúp hắn vẫn vô cùng cảm ơn.

Giả thiết lần này Hàn Phong thực sự có thể giúp hắn, vậy thì không cần nghi ngờ chính là phụ mẫu tái sinh của Hư Không, đối với hắn, Hư Không tất nhiên tận lực báo đáp mọi yêu cầu.

Vì vậy, tại thời điểm Hàn Phong đưa ra điều kiện, Hư Không không chút do dự nói:

- Người nói xem, nhìn xem ra có thể giúp đỡ được người hay không?

Hàn Phong nghe vậy, nhàn nhạt cười, lập tức nhẹ giọng nói:

- Giúp tiền bối trọng tổ thân thể không phải một sớm một chiều, mà mục đích ta tới đây vô cùng rõ ràng, ta hi vọng trong những ngày sau này, hi vọng tiền bối có thể chia sẻ một ít kinh nghiệm cho ta, để ta có thể bước chân vào cảnh giới Thiên giai lục phẩm trong thời gian ngắn nhất.

- Thì ra là thế!

Lúc Hư Không nghe được yêu cầu của Hàn Phong, chỉ nhàn nhạt cười, nói:

- Việc này không có gì khó, nhưng ta chỉ có thể nói, ta chia sẻ toàn bộ kinh nghiệm của ta cho người, về phần có thực sự trợ giúp người tiến giai bước vào Thiên giai lục phẩm hay không lại phải nhìn vào tạo hóa của người, điều này không phải ta có khả năng quyết định.

- Đó là tự nhiên!

Hàn Phong cười gật đầu.

Sau đó, hai người không quá mức sốt ruột, Hàn Phong đối với vùng hóa ngoại chi cảnh này không phải mười phần quen thuộc, hơn nữa hóa ngoại chi cảnh hôm nay thay đổi càng thêm quỷ dị, tựa hồ nơi nơi tràn ngập nguy cơ.

Vì vậy, trong những ngày kế tiếp, Hàn Phong trước tiên hỏi Hư Không về tất cả mọi chuyện liên quan tới hóa ngoại chi cảnh.

Hàn Phong không hề quên, coi như nhân vật cường đại Thiên giai thất phẩm Hư Không, tại nghìn năm trước cũng phải bỏ lại thân xác trong hóa ngoại chi cảnh, cuối cùng thành loại hình dạng này.

Vì vậy, Hàn Phong không dám sơ ý.

Tuy rằng hiện tại hóa ngoại chi cảnh biến hóa phi thường to lớn, thế nhưng đối với Hư Không ở lại đây nghìn năm, đối với những biến hóa này tự nhiên hiểu rõ như lòng bàn tay.

Mà Hàn Phong liên tục ra ngoài tìm kiếm giúp hắn một bộ “thân thể” mới trở về. Hư Không tự nhiên đảm bảo Hàn Phong thì thoả an toàn.

Hắn không thể không luôn đi theo sau Hàn Phong đề phòng xuất hiện nguy hiểm, bằng không Hàn Phong bỏ mạng, đến lúc đó kế hoạch sống lại chỉ sợ bị cắt đứt ngang chừng.

Bởi vậy, lúc này Hư Không hận không thể dồn hết mọi thông tin về hóa ngoại chi cảnh trong đầu mình vào đầu Hàn Phong.

Bất quá, Hư Không đã quên mất, thực lực của Hàn Phong trước mặt hắn căn bản không tính để mắt tới.

Nhưng tốt xấu cũng là cường giả Thiên giai ngũ phẩm, hơn nữa bản thân sở hữu Tiên thiên đấu khí cửu chuyển và Kim nguyên chi thể, Hàn Phong hiện tại không phải cường giả Thiên giai ngũ phẩm bình thường có thể so sánh được.

Thực lực như vậy trong hóa ngoại chi cảnh coi như đủ vốn cơ bản để tự bảo vệ chính mình.

Trải qua thời gian ba ngày, Hàn Phong đối với hóa ngoại chi cảnh đã có bước lý giải rõ ràng hơn.

Mà khi biết được những chuyện này, trong lòng Hàn Phong kinh ngạc vô cùng.

Hắn chưa từng nghĩ đến qua, trong một mảnh không gian nhìn như xuất hiện ngoài ý muốn này, dĩ nhiên có rất nhiều chuyện không muốn người khác biết đến.

Hàn Phong có lý do tin tưởng, cho dù lần này không gặp được Hư Không, như vậy chỉ sợ không tới vài ngày, hắn vẫn gặp phải nguy cơ càng thêm nguy hiểm.

Mà Hư Không biết được những điều này chính là kết quả thu được sau gần nghìn năm liên tục thăm dò.

Không phải là tin tức mười phần phiến diện, đồng thời không hề hoàn chỉnh giống như Thiên Môn cung cấp.

...

Rời khỏi Hư Không thành đã bảy ngày, địa phương hiện tại Hàn Phong đang đứng chính là một mảnh sơn mạch đối diện với sa mạc hoang vu.

Dựa theo Hư Không giới thiệu, phiến sơn mạch này được gọi là Vĩnh Hằng sơn mạch, tại nghìn năm trước, thời điểm Hư Không tới phiến sơn mạch này, trong sơn mạch có đủ loại mãnh thú thực lực cường đại.

Chỉ là nghìn năm trôi qua, Hư Không đã không còn rõ ràng tình huống hiện tại của Vĩnh Hằng sơn mạch.

Trong thời gian bảy ngày, Hàn Phong lần lượt tìm kiếm tại các địa phương phụ cận, cũng gặp phải không ít mãnh thú không biết tên, nhưng vẫn như trước không hề tìm được bất kỳ hài cốt đệ tử Thiên Môn nào.

Lý Duệ đã từng nói, số lượng đệ tử Thiên Môn chết đi trong hóa ngoại chi cảnh không hề nhỏ, những người này nếu như không gặp chuyện không may, như vậy sẽ là tồn tại kinh khủng tới mức nào.

Đương nhiên, hi sinh tự nhiên có hồi báo, nghìn năm tích lũy, tuy rằng đã chết mấy nghìn người, thế nhưng Thiên Môn cũng theo đó bồi dưỡng được càng nhiều đệ tử ưu tú.

Nếu như không phải như vậy Thiên Môn sao có thể ngu xuẩn tiếp tục giữ vững hóa ngoại chi cảnh?

Thế nhưng, Hàn Phong tìm kiếm lâu như vậy, căn bản không hề phát hiện ra bất cứ hài cốt đệ tử Thiên Môn nào, lúc này hắn lo lắng nhất chính là di hài của bọn họ liệu có bị đám ma mãnh thú hủy hoại hay không, thậm chí là ăn sạch?

Trong lòng tuy rằng lo lắng, nhưng Hàn Phong không buông tha.

Nếu không tìm được, cùng lắm thì hắn lại khuyên nhủ Hư Không, dùng hài cốt mãnh thú cùng loại với con người, vẫn có thể hoàn thành Sinh Mệnh Trọng Tổ thuật.

Mà trong phiến sơn mạch trước mắt, rốt cuộc đã là hi vọng cuối cùng của Hàn Phong, nếu như trong phiến sơn mạch này vẫn không tìm được đầu mối, hắn bắt buộc dĩ phải buông tha.

Hắn không có khả năng tiêu tốn thời gian vô hạn tại đây, nếu như đôi thành thế giới bên ngoài, hắn có thể dễ dàng làm được, thế nhưng, hắn cũng hiểu, Hư Không không có khả năng rời khỏi hóa ngoại chi cảnh, tối thiểu trong thời gian ngắn, Hàn Phong còn chưa triệt để mất đi niềm tin.

Bởi vậy, mặc kệ là thực tình giúp đỡ Hư Không, hoặc ý phù hợp, Hàn Phong muốn rời khỏi nơi đây đều phải hoàn thành một chuyện này.

Vừa nghĩ, Hàn Phong tiếp tục đi lại xung quanh sơn mạch, vận dụng thần thức cường đại của hắn, tất cả mọi thực thể sống đều không thể trốn thoát hai mắt hắn.

Mà điểm duy nhất khiến Hàn Phong có chút vui mừng chính là, trong phiến sơn mạch này không hề giống như Hư Không miêu tả, có vô số mãnh thú lợi hại.

Chỉ ít, hắn đã đi nửa ngày, cho tới hiện tại Hàn Phong còn chưa gặp phải bất luận nguy hiểm nào.

Trong lòng Hàn Phong đột nhiên có loại cảm giác kỳ quái, hay là mãnh thú trong phiến sơn mạch này biến mất, theo như biến hóa gần đây trong hóa ngoại chi cảnh, nhất định có quan hệ.

Sau khi xác định xung quanh không có nguy hiểm, Hàn Phong đẩy tiến trình nhanh hơn, mà cảm thụ được nguyên tố thiên địa nồng đậm xung quanh, Hàn Phong có chút ngứa ngáy trong lòng.

Nguyên tố thiên địa nơi đây, hần căn bản không cần phải vận dụng tinh thần lực cũng có thể cảm giác được năng lượng ẩn chứa trong đó.

Độ dày nguyên tố thiên địa mấy ngày nay quả thực cao hơn không chỉ mười lần so với địa điểm Hàn Phong vừa mới tiến vào hóa ngoại chi cảnh.

Đồng thời, càng đi vào trong, độ dày càng cao.

Vài lần Hàn Phong đều nhin không được bỏ qua mọi lo lắng khác trong đầu, lập tức ngồi xuống thử tu luyện rồi nói.

Cũng may Hàn Phong hơi ngấm lại, rốt cuộc bỏ được suy nghĩ ngu ngốc này ra khỏi đầu.

Lại thêm hai ngày tìm kiếm, cũng không có thu hoạch, bất quá phiền sơn mạch này vô cùng rộng lớn. Hàn Phong đi hai ngày, không sai biệt lắm mới đi được không tới một phần tư địa phương.

Mà hai ngày nay, Hàn Phong rốt cuộc gặp phải một ít mãnh thú tập kích. Nhưng kỳ quái chính là, tuy rằng đám mãnh thú này đều là thực lực Thiên giai, thế nhưng tất cả đều không phải là đối thủ của Hàn Phong, tất cả đều bị Hàn Phong giải quyết dễ dàng.

Bất quá, những đám mãnh thú này đều là những con hình thù quái dị, căn bản không thích hợp làm tài liệu trọng tổ thân thể mới, vì vậy Hàn Phong không động chạm tới chúng.

codon.tra

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

398. Chương 380: Di Hải Thiên Môn.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Ngày thứ ba, Hàn Phong vẫn như trước không mục đích tìm kiếm, mà tại thời điểm sắc trời chuyển tối, rốt cuộc đi tới một sơn cốc nhỏ nhỏ.

Trong nháy mắt bước vào sơn cốc này, Hàn Phong không khỏi chấn động tinh thần.

Đối với hần mà nói, sơn cốc trước mắt chính là một nơi trốn tránh hoặc ẩn cư phi thường thích hợp. Nếu như có người đi qua, sợ là đều dừng lại ở đây một chút, có thể hần sẽ tìm được một chút đầu mối cũng không chừng.

Ôm hi vọng hư vô mờ mịt, rất nhanh Hàn Phong tiến vào trong sơn cốc, mà để Hàn Phong mười phần kinh ngạc chính là, hoàn cảnh bên trong sơn cốc và hoàn cảnh bên ngoài tuyệt nhiên khác nhau.

Tuy rằng Vinh Hằng sơn mạch đều là thực vật không biết tên với những đại thụ to lớn, nhưng luôn luôn tạo thành khí tức âm trầm lạnh lẽo.

Mà trong phiên sơn cốc này lại hoàn toàn khác nhau. Hàn Phong phóng mắt nhìn quanh, trước mắt là cảnh sắc tươi mát xinh đẹp, khiến tâm tình phiền muộn tích tụ trong mấy ngày nay bị quét sạch sẽ.

Bất quá, Hàn Phong không bởi vì vậy mà thả lỏng cảnh giác, hần vẫn duy trì cảnh giác cao độ, nghiêm túc quan sát xung quanh.

Đi một hồi, Hàn Phong không hề phát hiện ra địa phương nào kỳ lạ, theo con đường nhỏ không phải rất rõ ràng trước mắt, rất nhanh liền đi tới khối đất trống song song bị mấy cây đại thụ vây quanh.

Không biết vì sao khu đất trống này lại có bầy cây đại thụ hình dáng vô cùng giống nhau mọc thành vòng tròn vây tụ xung quanh, lộ vẻ vô cùng kỳ lạ.

Chỉ là, khiến Hàn Phong lưu ý không phải là mấy cây đại thụ che trời này, mà chính là phía bên dưới một cây đại thụ trong đó có một người đang lẳng lặng nằm yên.

Có lẽ nói là một thi thể thì đúng hơn, mà thi thể này trải qua thời gian ăn mòn, da thịt bên ngoài đã hư thối toàn bộ, chỉ còn lại bộ xương cốt trắng xám. Mà ngoài bộ xương cốt này ra, chỉ còn nhìn thấy duy nhất một chiếc trường bào.

Thấy một màn như vậy, mí mắt Hàn Phong không nhịn được nhảy lên.

Kinh hỉ trong lòng càng khó nén, có thể nói đập phá thiết hại vô mịch xứ. Trong mười ngày qua, Hàn Phong đã tìm kiếm khắp nơi, nguyên bản đã bắt đầu mất đi hi vọng, thế nhưng không nghĩ rằng, cuối cùng trong lúc vô tình, hắn đã gặp được một bộ hài cốt con người.

Thoáng bình tĩnh tâm tình kích động, Hàn Phong đẩy nhanh bước tiến, đi tới bên cạnh bộ hài cốt trắng đục.

Theo bước chân tiếp cận, rất nhanh Hàn Phong quan sát rõ ràng hình thái bộ bạch cốt này.

Lúc này bộ trường bào hầu như rách mướp từ lâu đã bị phong hóa toàn bộ. Tuy rằng nhìn bề ngoài tương đối hoàn hảo, nhưng chỉ cần Hàn Phong đẩy nhẹ, phồng chùng trường bào sẽ lập tức hóa thành bột phấn.

Bất quá, đây không phải trọng điểm, trọng điểm chính là tại lúc hắn tinh tế quan sát, Hàn Phong phát hiện ra bộ hài cốt này có những đặc điểm rất phù hợp với tiêu chuẩn mà hắn cần.

Tuy rằng niên đại có chút lâu dài, nhưng năng lượng ẩn chứa trong bộ hài cốt không biến mất hoàn toàn, đây là địa phương phù hợp nhất đối với tình huống hiện tại.

An Đạo Toàn đã từng nói, cho dù là ma thú hay là nhân loại chết đi, trong hài cốt nhất định còn lưu lại dấu vết sinh mệnh trong thời gian nhất định.

Mà ước muốn của An Đạo Toàn năm đó chính là nỗ lực tổ hợp những tinh hoa thi thể không hoàn cảnh, đồng thời nhờ vào dấu vết sinh mệnh, ẩn ký linh hồn ẩn chứa trong thi hài tạo thành sinh mệnh hoàn toàn mới.

Nhưng hiển nhiên, ngay lúc Hàn Phong trọng sinh, An Đạo Toàn vẫn chưa thành công.

Nhưng tình huống của Hàn Phong khác nhau, bản thân Hư Không chính là linh hồn hoàn hảo, đồng thời ẩn chứa lực lượng linh hồn vô cùng cường đại.

Vì vậy hài cốt hắn muốn tìm kiếm không quan trọng còn lại dấu vết linh hồn hay không, vả lại nếu như hài cốt vẫn còn lưu lại dấu vết linh hồn của chủ nhân trước khi chết, Hàn Phong còn phải lo lắng sau này có xuất hiện hiện tượng bài xích hay không!

Nhưng bộ hài cốt trước mắt, dựa theo hắn quan sát, ít nhất đã chết mấy trăm năm, còn có thể lâu hơn.

Thời gian dài như vậy, chỉ sợ mọi dấu vết linh hồn ẩn chứa trong hài cốt đã tiêu tán thành mây khói.

Bất quá Hàn Phong cũng có thể thấy được, chủ nhân bộ hài cốt này trước khi tử vong chính là cường giả thực lực không tầm thường, bằng không trải qua năm tháng tẩy rửa, toàn bộ xương cốt sợ là bị phong hóa từ lâu, mà hiện tại vẫn hoàn hảo như ban đầu, hiển nhiên không thể là kẻ yếu đuối.

Tâm tình dần dần bình phục, Hàn Phong quan sát thật kỹ chiếc trường bào và chút ít mảnh vải quần áo còn sót lại, cuối cùng phát hiện vài đầu mối.

Hàn Phong nhìn thấy trên y phục có một tiêu ý phi thường đặc thù, mà tiêu ký này trước kia hắn đã nhìn thấy qua trên người Lý Ngọc, đương nhiên còn xuất hiện trên y phục mấy đệ tử Thiên Môn khác.

Hắn biết, đây là y phục đặc biệt thuộc về riêng đệ tử Thiên Môn, mà khối tiêu ký trước mắt này lại thoáng có chút khác nhau so với tiêu ý trên y phục Lý Ngọc.

Thực tế có chút tương tự so với trên y phục Lý Duệ.

Căn cứ vào đây để phán đoán, chủ nhân bộ hài cốt này có thể là trưởng lão Thiên Môn, hoặc là tồn tại địa vị tương đương.

Tuy trong lòng muốn lợi dụng bộ hài cốt này, nhưng đối với Thiên Môn mà nói có chút không quá thích hợp, nhưng Hàn Phong không dự định buông tha, dù sao đây là bộ hài cốt hoàn chỉnh duy nhất hắn tìm được trong mười ngày qua.

Ném toàn bộ những suy nghĩ này ra khỏi đầu, Hàn Phong chuẩn bị mang bộ hài cốt trở về Hư Không Thành.

Ngay lúc Hàn Phong chuẩn bị động thủ, vẫn chưa hề thả lỏng dò xét để hắn cảm thấy phía sau có một chút dị động.

Dưới lại địa phương không biết khi nào gặp phải nguy cơ này. Hàn Phong không chút suy nghĩ, không có bất cứ do dự gì, hai chân khê động, thân hình bay vút sang bên cạnh.

Mà hắn vừa mới rời khỏi vị trí ban đầu, địa phương nguyên bản hắn vừa đứng bỗng nhiên sinh ra âm thanh bạo liệt nứt nẻ.

Hàn Phong tập trung nhìn lại, nơi này đã hoàn toàn thay đổi.

Hàn Phong căn bản không còn quan tâm tới việc bộ hài cốt kia có bị đột nhiên hủy hoại hay không.

Bởi vì lúc này, hắn nhìn thấy một đạo thân ảnh xuất hiện trước mắt, không cần suy nghĩ, động tĩnh vừa rồi chính là do thân ảnh này gây ra.

Lúc này, lúc thân ảnh nhìn thấy Hàn Phong né tránh, có vẻ mười phần tức giận, cũng không hề đình chỉ công kích, mà thân hình vừa chuyển, tiếp tục xông về phía Hàn Phong.

Cảm thụ được khí tức thân ảnh kia phát ra và sát khí nồng đậm trong không khí, trong lòng Hàn Phong rung mình, lập tức vận chuyển đấu khí, đánh thẳng một quyền về phía thân ảnh nọ.

Hai thân thể tiếp xúc, tức thì bị lực lượng phản chấn cường đại đẩy lui tới mấy bước.

Hàn Phong cảm thụ được lực lượng oanh kích vào thân thể chính mình, trong lòng hơi kinh hãi, tuy rằng hắn chỉ vận chuyển được chút lực trong thời gian gấp gáp chống lại, nhưng không thể không nói, lực lượng thân ảnh kia vô cùng cường đại.

So với bất cứ đầu mãnh thú nào khác hắn từng gặp trước đó đều mạnh mẽ hơn nhiều.

Lúc này bị công kích từ Hàn Phong phản kích lại, thân ảnh rút cuộc dừng bước, nhưng rất nhanh biến tốc, Hàn Phong có chút thời gian ngắn nhìn thấy dung mạo thân hình nọ.

Chỉ là, Hàn Phong có chút ngoài ý muốn, thân hình trước mắt dĩ nhiên không phải là nhân loại, bất quá thân hình có điểm giống như nhân loại mà thôi.

Loại thân thể gần giống như con người, toàn thân đều bị lớp lông màu trắng bao phủ, mà bộ dáng cái đầu khiến Hàn Phong nhớ tới một loại ma thú tại thế giới bên ngoài.

Viên nhân!

codon.traí

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

399. Chương 381: Đại Chiến Bạch Viên. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hàn Phong nhìn đầu mãnh thú trước mắt, có lẽ gọi là bạch viên lông dài càng chuẩn xác hơn.

Bạch viên lông dài tuy rằng có chút tương tự so với ma thú bên ngoài, thế nhưng Hàn Phong biết, nó chính là một trong những loại mãnh thú độc hữu riêng thuộc về vùng đất hóa ngoại chi cảnh.

Bạch viên lông dài trước mắt, lúc này đang dùng hai con mắt thị huyết hung ác độc địa nhìn chằm chằm vào Hàn Phong, cái miệng đỏ lòm hơi mở, lộ ra những chiếc răng nanh sắc nhọn lạnh lẽo.

Đối với đầu mãnh thú hung ác tàn bạo này, Hàn Phong có chút lý giải nhất định, chúng căn bản không hề có năng lực suy nghĩ, tất cả đều dựa vào bản năng trời sinh chỉ phối tất cả hành vi.

Mà bản năng trời sinh của nó chính là tàn sát tất cả những sinh vật xung quanh, đương nhiên bao gồm cả động loại của chúng.

Tựa hồ trong con mắt chúng, vô luận là Hàn Phong hay mãnh thú, tất cả đều là địch nhân của chúng, điều bọn chúng cần làm chính là phá hủy và phá hủy.

Nhất là vừa mới trải qua một lần giao thủ ngắn ngủi, Hàn Phong càng lý giải, thực lực của đầu mãnh thú trước mắt, chỉ sợ xấp xỉ so với hắn.

Trong lòng Hàn Phong không khỏi suy nghĩ, xem ra ngày hôm nay không thể tránh khỏi một hồi ác chiến.

Bất quá, Hàn Phong cũng rất tự tin, không e ngại những đầu mãnh thú nơi đây.

Kỳ thực, tới cảnh giới như Hàn Phong hiện tại, chỉ cần không gặp phải những cường giả tuyệt thế nắm giữ pháp tắc Thiên giai như Diệt Hoàng, hắn đều có tuyệt đối nắm chắc thủ thắng, cho dù đối phương là Thiên giai lục phẩm, hoặc càng cao hơn.

Đương nhiên, tiền đề là những địch nhân này không nắm giữ pháp tắc Thiên giai.

Hàn Phong chín lần tán công không phải tốn công vô ích, chín lần tích lũy để hắn có chín lần cảm ngộ thiên địa pháp tắc, đồng thời hắn cũng rèn luyện đấu khí của chính mình thành Tiên thiên đấu khí cửu chuyển thể nhân chưa từng có.

Hơn nữa lại có kim nguyên chi thể, như vậy càng tăng thêm ưu thế thật lớn, liền để hắn tại thời điểm Thiên giai nhất phẩm có thể độc đấu với địch nhân Thiên giai tam phẩm, càng đừng nói tới hắn hiện tại đã đạt tới Thiên giai ngũ phẩm đỉnh phong.

Nhưng tới thời điểm này, trước kia đột phá tiến vào Thiên giai có cơ hội cảm ngộ pháp tắc thiên địa, so với pháp tắc Thiên giai tuy có phần giống nhau nhưng không thể đánh đồng.

Cảm ngộ pháp tắc thiên địa đột phá Thiên giai khiến võ giả có thể cảm nhận được năng lượng thiên địa và vận dụng đặc biệt, do đó thu được phương thức tu luyện càng mạnh mẽ hơn, nhưng pháp tắc Thiên giai lại là nắm trong tay một loại lực lượng thần kỳ, mượn lực lượng trong thiên địa, trợ giúp chính mình chiến đấu.

Vì vậy hai loại pháp tắc này không hoàn toàn thuộc về một loại hình.

Ôm tự tin tuyệt đối, lúc này Hàn Phong không chờ đợi bạch viên lông dài động thủ, mà dẫn đầu di chuyển thân hình, giành trước chủ động tiến công, Hàn Phong liền lao tới đầu bạch viên cao hơn so với chính mình gấp đôi.

Bạch viên lông dài hiển nhiên giận dữ vô cùng, dĩ nhiên nhìn thấy một sinh vật vô cùng nhỏ bé dám không sợ chết tấn công chính mình, nhất thời rống giận liên tục.

Trong lúc nhất thời đã quên mất lúc trước vừa mới bị Hàn Phong một quyền bức lui, bạch viên lông dài nắm chặt nắm đấm mạnh mẽ huy vũ về phía Hàn Phong.

Cánh tay tràn đầy lông dài màu trắng theo bạch viên lông dài vũ động, giống như vậy thiết côn màu trắng thật lớn, cắt không khí, mang theo tiếng gió gào thét, hung hăng đập thẳng vào đầu Hàn Phong.

Cảm nhận được tiếng huyết gió sắc bén, Hàn Phong không hề nao núng, dưới chân đảo chuyển, thân thể liền theo quỹ tích vô cùng kỳ quái, đồng thời chiều cao giống như giảm đi, giây lát sau, chính là bạo phát mãnh liệt, tránh được cánh tay to lớn kéo tới, đồng thời cũng tiếp cận sát gần bạch viên lông dài.

Bạch viên lông dài hiển nhiên không ngờ tới Hàn Phong lại có động tác thần tốc tới như vậy, vừa chút không lưu ý liền bị đối phương tiến sát gần người.

Bản năng mãnh thú khiến bạch viên lông dài biết được, để cho sinh vật nhỏ bé kia tiếp cận chính mình không phải là chuyện tốt đẹp gì, thế nhưng nó lại không hề có ý đồ né tránh.

Ngược lại hai con mắt tràn ngập huyết sắc càng trở nên huyết hồng yêu dị, một cánh tay không xuất thủ lúc này rất cuộc động, lấy tốc độ hoàn toàn không phù hợp với tốc độ thân hình, đột nhiên đâm mạnh vào ngực.

Mà mục tiêu cánh tay trước vẫn là đỉnh đầu Hàn Phong.

Thấy một màn như vậy, Hàn Phong hơi chút sửng sốt, nhưng rất nhanh liền phản ứng, Hàn Phong biến hóa quyền thành chưởng, một kích Liệt Địa Chương mang theo kinh khí phá hủy cường đại hung hăng vỗ vào trước ngực bị lông dài bao phủ.

Đồng thời, tay phải Hàn Phong bỗng nhiên căng thẳng, khẽ chạm vào cánh tay trái bạch viên, vừa vặn làm chệch hướng đi đòn quyền cường đại.

Bởi vì hơn phân nửa lực lượng đều tập trung vào Liệt Địa Chương, vì vậy cánh tay phải không thể điều động được bao nhiêu lực đạo.

Hàn Phong giữa không trung chợt bị cánh tay trái của bạch viên lông dài lướt qua, kinh khí trực tiếp quét bắn ngược lại.

Bất quá đầu bạch viên lông dài này không khá hơn, bị Hàn Phong đánh trúng gần như vậy, thân hình cực lớn càng không thể chống đỡ được không ngừng lui lại phía sau.

Mà Hàn Phong giữa không trung xoay người một vòng, hóa giải một phần lực đạo khổng lồ, thân thể vững vàng hạ xuống dưới đất.

Lúc này, ăn một hồi thiệt thòi, đầu bạch viên lông dày càng tức giận tới nhảy bình bịch. Hai cánh tay thon dài càng hung hăng vỗ vỗ ngực, trong miệng không ngừng phát ra tiếng gầm rú vang vọng sơn lâm.

Ngay lúc Hàn Phong chuẩn bị lao tới truy kích, hần liền phát hiện, bộ lông trên người bạch viên đột nhiên dựng thẳng như cương châm.

Tiếp theo, lông dài toàn thân càng không ngừng sinh trưởng dài ra một cách vô cùng quái dị.

Nếu như nói một khắc trước, bạch viên lông dài nhìn qua chỉ là bộ lông tương đối dày mà nói, như vậy hiện tại bạch viên đã hoàn toàn không nhìn thấy rõ dung mạo, mà nó đã bị một vòng vô số lông nhỏ dựng thẳng như cương châm bao trùm, trong mơ hồ, chỉ có thể nhìn thấy sâu trong tóc bạch, một đôi con mắt mở to, phát tán quang mang huyết sắc yêu dị.

Hiển nhiên, Hàn Phong bị biến hóa quỷ dị của bạch viên dọa tới mức ngây người thất thần chốc lát.

Mà trong nháy mắt, đầu bạch viên giống như biến thành quả cầu gai, lao thẳng về phía Hàn Phong.

Giữa không trung, một quả cầu chi chít gai nhọn lơ lửng, đột nhiên, từ quả cầu bắn ra rất nhiều sợi lông cứng như cương châm.

Tuy rằng công kích của bạch viên lông dài mười phần quỷ dị khác thường, nhưng Hàn Phong cũng sẽ không ngồi chờ chết, thân hình một lần nữa chớp động, muốn né tránh khỏi những sợi lông màu bạc.

Thế nhưng những sợi lông màu bạc này giống như có mắt, tại giữa không trung khẽ chuyển hướng, tiếp tục đuổi theo Hàn Phong không rời.

Đồng thời, tốc độ một lần nữa tăng cao, trong chớp mắt đã xuất hiện trước người Hàn Phong.

Lúc này, Hàn Phong đã có thể cảm nhận được từ những sợi lông truyền tới khí tức sắc bén xuyên thấu tất cả.

Nhìn đến nơi đây, Hàn Phong hít sâu một hơi, đầu khí trong cơ thể bỗng nhiên bạo phát, trong nháy mắt liền hình thành một vòng chắn năng lượng màu xanh.

Mà vòng chắn năng lượng dưới sự điều khiển của Hàn Phong, trong nháy mắt liền tụ lại trước nắm tay.

Đây là một chiêu vũ kỹ phòng ngự mới Hàn Phong lĩnh ngộ không lâu, cũng là do kết hợp nhiều loại vũ kỹ sở học kiếp trước, dung hợp tạo thành.

Hần gọi chiêu vũ kỹ này là Tụ Linh Thuẫn!

Ngay chớp mắt Hàn Phong tụ tập Tụ Linh Thuần thành công, công kích từ bạch viên lông dài đã tới.

Hàn Phong vốn tưởng rằng Tụ Linh Thuần sẽ giúp mình chống đỡ được những sợi lông sắc bén kia, thế nhưng đột nhiên những sợi lông này tách rời nhau, vòng qua Tụ Linh Thuần trước mặt, ngược lại từ bốn phương tám hướng tiếp tục đánh tới Hàn Phong.

Hàn Phong có chút bị công kích quái dị này dọa hoảng sợ, bất quá thân kinh bách chiến, tự nhiên sẽ không bởi vì vậy mà phân thân, ngược lại hay tay che chắn trước ngực, lập tức trước mặt hắn bỗng nhiên sáng ngời.

Chỉ thấy, nguyên bản Tụ Linh Thuần chỉ vừa đủ che chắn cơ thể, lập tức phân thành hai, hai thành bốn, cuối cùng chia thành tám mặt giống hệt nhau che chắn toàn bộ thân thể.

Tinh quang trong mắt Hàn Phong chợt lóe, tám mặt Tụ Linh Thuần dưới ý thức thao túng, đột nhiên chuyển động về bốn phương tám hướng khác nhau, mà mục tiêu chính là những sợi lông dày đặc gần như đã tiếp cận thân thể hắn.

Ầm ầm ầm...

Liên tục vài tiếng va chạm thanh thúy, đòn công kích bằng lông dài quái dị của bạch viên trong nháy mắt đều bị hóa giải.

Mà tiếp theo, Hàn Phong theo túng tám Tụ Linh Thuần, liên tục xoay vòng xung quanh chính mình, không ngừng hóa giải công kích từ bạch viên lông dài.

Đương nhiên, Hàn Phong không chỉ biết bị động phòng ngự, sau một đoạn thời gian ngắn quen thuộc, Hàn Phong đã có thể phân ra chút tinh lực, quan sát tìm kiếm sơ hở của đối phương.

Sau một trận giao thủ, Hàn Phong cũng đã phát hiện, công kích của đầu bạch viên này vô cùng hoàn mỹ, không những có thể công kích đối phương mà còn có thể chủ động phòng ngự xung quanh chính mình, mà bản thân vẫn bị vô số sợi lông sắc nhọn bao vây rập rập bên trong.

Hàn Phong từng nỗ lực muốn đối phó với những sợi lông đáng ghét này, đáng tiếc liên tục thử nghiệm nhiều lần, vô luận là sợi lông bị chính mình ngăn chặn bao nhiêu, rất nhanh lại có nhiều lông hơn kéo tới.

Rơi vào đường cùng, Hàn Phong không thể làm gì khác hơn là buông tha suy nghĩ này, ngược lại tập trung chú ý vào bản thân bạch viên lông dài.

Lập tức, Hàn Phong đột nhiên phát hiện, tuy rằng lúc này toàn thân bạch viên lông dài bị bộ lông rập rập bao vây, thế nhưng có một chỗ xác thực không có che chắn.

Đó chính là hai con mắt đỏ hồng yêu dị.

Có thể nói đây chính là kẻ hở duy nhất, Hàn Phong nghĩ như vậy.

Nếu như đã tìm kiếm được mục tiêu, tiếp theo Hàn Phong một mắt đồng thời ngăn cản công kích từ bạch viên, một mắt không ngừng tiến tới gần, mà hiển nhiên, bạch viên lông dài còn chưa ý thức được điểm này.

Rất nhanh, rất cuộc dưới tình huống bạch viên lông dài chưa phát hiện ra, Hàn Phong thuận lợi đi tới trước người nó không đầy năm bước.

Tựa hồ lúc này, bạch viên theo bản năng ý thức được ý đồ của Hàn Phong, nhất thời toàn thân run lên, vô số sợi lông như châu châu bắn ra, phát sinh công kích mãnh liệt nhất về Hàn Phong.

Nhưng vào lúc này, Hàn Phong bạo phát đấu khí toàn thân, không quản tiêu hao cực lớn một lượt phá hủy toàn bộ sợi lông tiếp cận, đồng thời cánh tay trái bỗng nhiên khê vụn.

- Khai Sơn Chỉ!

Khai Sơn Chỉ tích xúc từ lâu nhất thời hóa thành hai đạo hàn quang sắc bén, trực tiếp bắn thẳng vào hai con mắt đỏ hồng tràn ngập yêu dị.

Gầm...

Hàn quang không một chút lưu tình đâm xuyên qua đôi con mắt màu hồng của bạch viên lông dài, từ phía sau đầu xuất hiện.

Mà bạch viên bị một kích trí mạng này, bộ lông dày đặc trên người mạnh mẽ run lên, trong nháy mắt cấp tốc co lại, chỉ chốc lát đã khôi phục lại bộ dáng ban đầu.

Mà bạch viên càng trực tiếp rơi xuống mặt đất, bốn chi co giật, phát sinh tiếng tê rống không cam lòng, chỉ chốc lát đã không còn động tĩnh.

Hàn Phong đi tới bên cạnh bạch viên, quan sát một chút, xác nhận bạch viên đã thực sự chết đi, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Chợt, hắn bật người chạy tới địa phương vừa mới phát hiện hài cốt, lúc này hắn vô cùng lo lắng bộ hài cốt có thể bị công kích lan tới phá hủy toàn bộ.

Trực tiếp chạy tới, sau khi kiểm tra, ngoại trừ y phục trên người hài cốt bị kinh khí lan tới xé rách, triệt để hóa thành tro bụi, những địa phương khác hoàn toàn không đáng lo ngại.

Bất quá, sau khi y phục biến mất, từ trên người hài cốt màu xám đột nhiên rơi xuống một quyển sách nhỏ đã khô vàng.

Hàn Phong vô cùng kinh ngạc, tiện tay nhặt lên, mở ra xem.

...

Quyển sách có lẽ được giấu bên trong y phục, vì vậy trải qua thời gian mấy trăm năm, tuy rằng vô cùng rách nát, thế nhưng miễn cưỡng có thể đọc được nội dung bên trong.

Động tác của Hàn Phong vô cùng cẩn thận, rất sợ một chút không tốt, hơi nhiều sức sẽ phá hủy quyển sách này.

Trong suy nghĩ của Hàn Phong, nếu như vị đệ tử Thiên Môn cất giấu trong người, có thể từ quyển sách này tìm hiểu được lai lịch thân phận của bộ hài cốt cũng không chừng.

Bởi vậy, Hàn Phong hành động vô cùng nhẹ nhàng.

Mở ra trang đầu tiên, hoàn hảo mặt giấy đã khô vàng nếp uống, nhưng những chữ ghi chép trên mặt vẫn coi như nhìn thấy rõ ràng.

Hàn Phong đọc lướt qua cực nhanh, sắc mặt không khỏi xuất hiện thần sắc thất vọng.

Trang đầu tiên không hề ghi chép bất cứ tin tức nào về thân phận chủ nhân bộ hài cốt, Hàn Phong lập tức mở ra trang thứ hai, liên tiếp cho tới tờ cuối cùng cũng không tìm được tin tức mà hắn muốn biết.

Kỳ thực, quyển sách này rất ngắn, chỉ hơn mười trang, trong đó có vài tờ bởi vì thời gian trôi qua quá lâu, đã triệt để dính sát rách nát, Hàn Phong đối với điều này cũng đành bất lực.

Trong quyển sách kỳ thực đều là ghi chép những chuyện xảy ra khi chủ nhân bộ hài cốt tiến vào hóa ngoại chi cảnh.

Nội dung mấy tờ phía trước đại thể chính là chủ nhân bộ hài cốt dọc theo đường đi gặp phải những nguy cơ tiềm tàng nào, có bao nhiêu mãnh thú, thực lực ra sao, đều chỉ chép rất cặn kẽ.

Hàn Phong hiểu, người này hẳn là đệ tử Thiên Môn cử vào điều tra mọi thông tin bên trong hóa ngoại chi cảnh, thuận tiện sau khi ra ngoài có thể cung cấp cho các đệ tử khác nhiều tin tức hơn một chút.

Chỉ là, hắn không hề ngờ tới, cuối cùng chính mình lại phải táng thân nơi đây.

Bất quá, nhưng tin tức này chỉ là một vài trang đầu tiên, mà những trang tiếp theo, nội dung tương đối hấp dẫn Hàn Phong chú ý.

Từ tờ thứ sáu, tuy rằng giống như những ghi chép của đệ tử Thiên Môn chính mình đã xem, nhưng lại không giống hoàn toàn.

Nguyên nhân đó là, nội dung ghi chép trong mấy trang này dĩ nhiên là về đầu bạch viên lông dài vừa mới bị chính mình giết chết.

Từ quyển sách này, Hàn Phong ngoài ý muốn biết được, nguyên lai năm đó người đệ tử Thiên Môn này đến tới sơn cốc, cũng giống như Hàn Phong, gặp phải một đầu bạch viên lông dài.

Hàn Phong nhìn thoáng qua một bên, hiển nhiên chính là bạch viên vừa mới bị giết chết, trong lòng không khỏi hiện lên ý niệm cổ quái.

Lẽ nào đầu bạch viên vừa tranh đấu với hắn đã có tuổi thọ mấy trăm năm, thậm chí lâu hơn?

Mà một tia hoài nghi trong lòng này, Hàn Phong đọc nội dung những tờ còn lại đã hiểu rõ ràng.

Nguyên lai, vị đệ tử Thiên Môn năm đó tiến vào sơn cốc, ngoài việc gặp phải đầu bạch viên lông dài kia, còn gặp phải một đầu mãnh thú kinh khủng khác.

Về phần có bao nhiêu kinh khủng, Hàn Phong chỉ có thể từ một số ý chữ còn sót lại suy đoán tổng thể nội dung.

Cũng may mắn chính là, thời điểm vị đệ tử Thiên Môn kia gặp phải hai đầu mãnh thú, hai đầu mãnh thú đang đánh nhau khí thế ngất trời.

Vị đệ tử Thiên Môn đột nhiên nhìn thấy hai đầu mãnh thú đánh nhau, lấy thực lực của hắn lúc đó căn bản không thể tiến tới gần, không thể làm gì khác hơn là ẩn nấp một bên lặng yên theo dõi trận chiến.

Hai đầu mãnh thú tranh đấu mãnh liệt dị thường, cuối cùng đã đánh tới lưỡng bại câu thương.

Mà một đầu mãnh thú khác dưới sự công kích điên cuồng của bạch viên, cuối cùng rất bất đắc dĩ mang theo thương thế chạy thoát.

Nhìn thấy trận tranh đấu kết thúc, vị đệ tử Thiên Môn kia mới dám đi ra, bước tới gần đầu bạch viên cũng thương nặng ngã xuống đất không dậy nổi.

Ghi chép trong quyển sách không quá rõ ràng, nhưng Hàn Phong đại thể có thể suy đoán ra, sau đó có lẽ là vị đệ tử Thiên Môn này nhất thời tốt bụng, cuối cùng cứu chữa bạch viên, mà bạch viên coi như có chút linh tính, ghi lại hình ảnh người cứu chính mình, một người một viên trở thành bằng hữu tốt.

codon.traí

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

400. Chương 382: Ngộ Sát.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Sau này, vị đệ tử Thiên Môn kia càng giúp đỡ bạch viên lông dài cùng nhau đối phó với đầu mãnh thú đã dưỡng thương hoàn hảo trở về báo thù.

Kết quả không cần nhiều lời, với lực lượng hai người, cuối cùng đã thành công đánh bại mãnh thú kia, mà sơn cốc này cũng trở thành địa bàn của bạch viên.

Chỉ là, trong đó xuất hiện ngoài ý muốn, trong cuộc chiến đấu, vị đệ tử Thiên Môn kia bị trọng thương.

Bị mãnh thú đánh lên bắn trúng, bị nội thương vô cùng nghiêm trọng.

Tuy rằng không nguy hiểm tới tính mạng, thế nhưng đầu khí toàn thân mất hết, hành động mười phần gian nan.

Không có cách nào, đệ tử Thiên Môn kia không thể làm gì khác hơn là tạm thời ở lại sơn cốc chữa thương, kỳ vọng có thể sớm ngày bình phục.

Đáng tiếc ông trời không toại lòng người, không nghi tới một kích của mãnh thú mười phần xảo diệu, trải qua ba năm giã giụa, thương thế trên người không những không tốt hơn, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng, thẳng cho tới cuối cùng, chỉ có thể giữ lấy tiếc nuối chết đi.

Đây là toàn bộ nội dung trong quyển sách.

Tuy rằng có hơn mười trang ít ỏi, nhưng Hàn Phong có thể cảm nhận được một phần thể lương và bất đắc dĩ.

Lúc này hắn cũng minh bạch rồi, sở dĩ vừa rồi bạch viên lông dài dĩ nhiên xuất thủ điên cuồng đối với chính mình, sợ là bởi vì nhìn thấy hắn tới gần bộ hài cốt kia, cho rằng hắn muốn bắt lợi đối với hài cốt, mới tức giận dị thường như vậy.

Hiển nhiên, bộ hài cốt này bị đặt tại đây mấy trăm năm, nhất định là kiệt tác của bạch viên lông dài.

Nghĩ không ra, một đầu mãnh thú hung ác như vậy lại có linh tính kinh người, dĩ nhiên thủ hộ một bộ hài cốt trong thời gian mấy trăm năm.

Nhìn bạch viên không nhúc nhích cách đó không xa, trong lòng Hàn Phong có chút trầm mặc.

Có thể, tình huống như vậy nguyên bản là tránh thoát được, nhưng bởi vì hắn sơ sẩy nên mới tạo thành tình hình như lúc này.

Chỉ là, Hàn Phong không hối hận, bởi vì bộ hài cốt này là thứ Hàn Phong nhất định phải có, mà cứ như vậy cuối cùng không thể tránh được đánh một trận với bạch viên lông dài.

Bất quá, sự tình đã phát sinh rồi, Hàn Phong ngoại trừ cảm thán bạch viên linh tính ra, trong lòng không có bao nhiêu hổ thẹn, hơn nữa hắn cũng xuất hiện một chủ ý tuyệt diệu trong đầu.

Thân thể bạch viên lông dài so với con người bình thường tương đối giống nhau, từ trạng thái cơ thể mà nói, thực lực đã đạt tới trình độ cực kỳ cao.

Theo đó, có thể lợi dụng thi thể còn lại của bạch viên lông dài, lấy một bộ phận chuyển dời vào bộ hài cốt, như vậy cũng coi như để chủ nhân hai người và bạch viên trọn tình bằng hữu, lấy một phương thức khác để sống sót, mặc dù nói như vậy hơi khiên cưỡng.

Có thể làm như vậy, coi như bù đắp một phần thâm kích Hàn Phong gây ra vừa rồi.

Nhưng trước khi trở về, Hàn Phong tiếp tục tìm kiếm xung quanh sơn cốc một lượt, xem xem còn có tài liệu nào đó có thể lợi dụng.

Mà có bạch viên lông dài tọa trấn nơi đây, hắn là những mãnh thú khác đã sớm bị dọa chạy ra ngoài, hi vọng này tự nhiên không quá lớn, nhưng Hàn Phong vẫn ôm tâm thái thử tìm một lần.

Khiến Hàn Phong vô cùng kinh ngạc chính là, một vòng qua đi, hắn không tìm được mãnh thú khác, nhưng ngoài dự liệu phát hiện một bộ thi hài hủy hoại bất kham.

Sau một hồi quan sát tỉ mỉ, trong đầu Hàn Phong nhất thời có một suy đoán, bộ thi hài trước mắt rõ ràng bị kẻ nào đó tận lực phá hủy, cũng có thể chính là đầu mãnh thú được miêu tả trong quyển sách vừa rồi.

Nhìn xung quanh còn rơi lả tả mấy chiếc xương màu xám các loại, cùng với những vết tích cùng loại bị thương, rất dễ dàng chẩn đoán, đó chính là đầu mãnh thú năm đó.

Chỉ là, khiến Hàn Phong vô cùng kinh ngạc, đầu mãnh thú này đã chết mấy trăm năm, dĩ nhiên có thể bảo trì thành bộ dạng này, ngược lại coi như kỳ lạ.

Nhưng để Hàn Phong cảm thấy kỳ lạ hơn nữa, trên bộ thi hài mãnh thú lưu lại có một vật thể hình trứng lóe quang mang màu hồng, so với nắm tay nhỏ hơn một vòng.

Hàn Phong hạ thấp thân thể, nhẹ nhàng nhặt vật thể hình quả trứng lên, bộ thi hài dưới chân giống như những hạt cát xếp lại, âm âm đổ sập, hóa thành bụi bặm trong không khí.

Nhìn một màn kỳ dị này, Hàn Phong nhìn không được tấm tắc lấy làm kỳ.

Rất nhanh càng tò mò nhìn vật thể màu hồng không biết tên trong tay.

Bàn tay hơi dùng sức nắm chặt, vật thể màu hồng này vô cùng cứng rắn, đồng thời Hàn Phong có thể cảm nhận được trong đó ẩn chứa một cỗ năng lượng như có như không.

Hàn Phong suy đoán, có thể đây là thứ gì đó vô cùng quan trọng trên thân thể mãnh thú, nhưng công dụng cụ thể là gì lại không rõ ràng.

Tạm thời thu vật thể màu hồng này vào trong lòng, Hàn Phong thấy xung quanh không còn thứ gì đáng giá, cuối cùng quay trở lại địa phương lúc trước.

Thoáng chỉnh lý một phen, Hàn Phong đồng loạt vác hài cốt đệ tử Thiên Môn và thi hài bạch viên lông dài lên lưng, khẽ dồn sức xuống chân, lao nhanh về phía Hư Không Thành.

Do bộ hài cốt đệ tử Thiên Môn vô cùng quan trọng, trên đường đi Hàn Phong vô cùng cẩn thận, đủ thời gian hai ngày mới trở về tới Hư Không Thành.

Hư Không tại lúc Hàn Phong vừa mới bước vào phụ cận Hư Không thành đã biết được hần trở về, rất nhanh liền một lần nữa mở ra cánh cửa lớn đóng chặt.

- Tiểu tử, sao lại trở về nhanh như vậy, lần này đi ra ngoài có thu hoạch gì hay không?

Khi Hàn Phong trở lại Hư Không Thành, Hư Không liền xuất hiện trước mặt, có chút khẩn cấp hỏi thăm.

Ngay sau đó, Hư Không phát hiện phía sau Hàn Phong có một bộ hài cốt con người và thi hài bạch viên lông dài, nhất thời kinh ngạc nói:

- Người sẽ không dự định dùng thi thể bạch viên này làm thân thể mới cho ta chứ? Như vậy ta tuyệt đối không đồng ý!

Nhìn khuôn mặt Hư Không đã trầm xuống, Hàn Phong cười cười, chỉ chỉ vào bộ hài cốt bên cạnh, nói:

- Lần này vận khí không sai, để ta tìm được một bộ hài cốt đệ tử Thiên Môn đã chết mấy trăm năm trước, bộ hài cốt này được bảo tồn vô cùng hoàn hảo, ta dự định dùng nó để làm trụ cột thân thể cho tiền bối.

- A?

Hư Không nghe vậy, nhãn thần sáng lên, lập tức thân hình bay sang một bên, đi tới trước mặt bộ hài cốt, tinh tế quan sát, trong miệng còn phát ra tiếng cảm khái thỏa mãn.

Thấy Hư Không có bộ dáng kinh hỉ giống như nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp, trong lòng Hàn Phong hiểu rõ hần đang rất vui sướng.

Bất quá, hần cũng không quên độ khó vốn có trong Sinh Mệnh Trọng Tổ Thuật, vì vậy thích hợp nhắc nhở nói:

- Tuy rằng ta có nắm chắc chế tạo cho tiền bối một bộ thân thể mới, thế nhưng một bước dung hợp cuối cùng, ta lại hoàn toàn không nắm chắc, tất cả chỉ dựa vào lý luận, có thành công hay không ta cũng không biết được!

Dừng lại, Hàn Phong đột nhiên tăng thêm ngữ khí, trầm giọng nhắc nhở:

- Ta còn phải nhắc nhở tiền bối một điểm, cuối cùng tiền bối có thể bởi vì vậy mà biến mất khỏi thế gian, tiền bối cần phải hiểu rõ ràng.

Nghe vậy, đầu tiên Hư Không ngẩn ra, sau đó mở miệng cười to, đây là lần đầu tiên Hàn Phong nhìn thấy Hư Không cười.

Chỉ nghe Hư Không vừa cười vừa nói:

- Nguyên bản ta còn bảo trì một chút hoài nghi đối với người, nhưng vì lời nói vừa rồi, ta có thể tin tưởng người mười phần.

- Nếu như người tồn tại ác ý, hoàn toàn không cần nói tới những lời này, chỉ cần đến lúc đó âm thầm động chút tay chân, ta chắc chắn phải hôi phi yện diệt, nhưng người nhắc nhở ta như vậy, ta mười phần vững tin, người đúng là dự định thực tình giúp ta!

Dừng lại, Hư Không nói tiếp:

- Ta đã sống ở đây nghìn năm rồi, còn có cái gì không nhìn ra? Đây có lẽ là cơ hội duy nhất của ta, tuyệt đối sẽ không buông tha!

codon.traí

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

401. Chương 383: Quyết Định Của Hư Không. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Nhận được đáp án khẳng định của Hư Không, Hàn Phong không tiếp tục khuyên bảo nhiều.

Vài ngày kế tiếp, Hàn Phong liên tục ở lại Hư Không thành, một mặt loay hoay với bộ hài cốt và thi hài bạch viên mang về, một mặt không ngừng hồi tưởng lại mọi tin tức liên quan tới Sinh Mệnh Trọng Tổ thuật mà An Đạo Toàn đã nhắc tới.

Khi nhớ lại toàn bộ tin tức, Hàn Phong liền bắt đầu thực hiện bước đầu tiên trong Sinh Mệnh Trọng Tổ Thuật, trọng tổ thân thể.

Hàn Phong dự định vận dụng hài cốt của vị đệ tử Thiên Môn kia làm chủ dẫn, phối hợp với cơ thể của bạch viên lông dài, mà trong đó tự nhiên không thể thiếu được một ít bộ vị đặc biệt lấy từ những đầu mãnh thú khác.

Cứ như vậy, tiêu hao thời gian tròn nửa tháng, một bộ thân thể hoàn toàn mới đã thành hình cơ bản.

Hư Không nhìn bộ thân thể so với thân thể con người không quá giống nhau, không khỏi cau mày hỏi:

- Lễ nào đây là thân thể mới của ta?

- Đương nhiên, là bộ thân thể này, ta từ đầu tới cuối tiêu tốn gần hai tháng thời gian mới hoàn thành...

Hàn Phong thỏa mãn nhìn kiệt tác của chính mình nói.

Ai biết, Hư Không lắc đầu nói:

- Người dự định để ta biến thành bộ dáng người không ra người, quỷ không ra quỷ như vậy sao? Sau này ta chung quy là người hay quỷ?

Hàn Phong nhìn Hư Không với vẻ mặt không cam lòng, lại nhìn tới bộ thân thể xác thực có thể nói là người không ra người quỷ không ra quỷ, trong lòng nhất thời hiểu ra suy nghĩ của Hư Không.

Vì vậy, Hàn Phong không khỏi cười cười, lập tức giải thích nói:

- Không nên nhìn bộ thân thể hiện tại có hình dáng như thế này. Đây bất quá chỉ là hình thức thân thể ban đầu mà thôi. Tình huống của người có điểm khác biệt, ta không thể dựa theo Sinh Mệnh Trọng Tổ Thuật nguyên bản giúp tiên bối ngưng luyện thân thể, bởi vì như vậy đợi khi thân thể hình thành, độ phù hợp sẽ đạt tới cấp độ hoàn mỹ. Đến lúc đó lại để tiên bối dung nhập vào thân thể này cũng dễ dàng hơn...

- Vậy ý tứ của người là?

Hư Không nghe được lời giải thích của Hàn Phong, trong lòng thoáng có chút yên ổn lại, bất quá còn có chút hiếu kỳ hỏi.

Hàn Phong cười, tiếp tục giảng giải nói:

- Hiện tại là bộ dáng này là vì ta dựa theo phần cơ sở nhất kết nối lại. Ta dùng một ít phương pháp để kết nối những bộ phận nguyên bản tới những bộ vị khác nhau, đồng thời kết nối chúng lại với nhau, mà bước cuối cùng phải do tự bản thân tiền bối rồi.

- Muốn làm như thế nào?

Nghe lời nói này của Hàn Phong, Hư Không không hỏi nhiều, trực tiếp chỉ vào trọng tâm.

Hàn Phong suy nghĩ một chút rồi mới nói:

- Mấy ngày hôm nay ta đã suy tính cẩn thận, đối với tình huống của tiền bối, Cửu Chuyển Huyền Công đơn thuần không thích hợp lắm. Bất quá...

Dừng lại một chút, Hàn Phong phát hiện Hư Không hiện tại tựa hồ không dễ bị ảnh hưởng tới tâm tình, hẳn tự nhiên rõ ràng nguyên nhân trong đó, cũng không bực tức, mà tiếp tục nói:

- Bất quá, ta căn cứ vào cả Cửu Chuyển Huyền Công và Sinh Mệnh Trọng Tổ Thuật, lại kết hợp với tình huống của tiền bối, ta đã chỉnh lý thành một bộ pháp môn cơ bản khác...

- Công pháp? Người có thể sáng tạo ra một bộ công pháp hoàn toàn mới trong thời gian vài ngày ngắn ngủi?

Hư Không có chút kinh ngạc nhìn Hàn Phong, ngữ khí có vẻ kinh ngạc mười phần.

Lắc đầu, Hàn Phong buồn cười nói:

- Tiền bối hiểm lắm rồi, bộ công pháp theo như lời nói của ta hoàn toàn dựa vào cơ sở Cửu Chuyển Huyền Công sẵn có, căn cứ vào tình huống thực tế để tiến hành chỉnh hợp thay đổi, lại tiếp tục dung hợp với Sinh Mệnh Trọng Tổ Thuật, tiến tới hình thành một môn công pháp tương đối giản dị...

Suy nghĩ một chút, Hàn Phong giống như nghĩ có chút không thích hợp, vì vậy lại bổ sung nói:

- Kỳ thực nghiêm ngặt mà nói, cũng không thể gọi là công pháp, có lẽ gọi là một môn tâm pháp chữa thương càng hợp hơn.

Hàn Phong nhìn như hơi hợt giải thích, nhưng vào trong tai Hư Không lại hoàn toàn không giống.

Tuy rằng Hàn Phong giải thích đây không thể tính là một môn công pháp, thế nhưng có thể hoàn thành trong thời gian ngắn ngủi như vậy, căn cứ vào tình huống thân thể của hắn, lại kết hợp với hai loại công pháp kỳ thuật khác nhau, cuối cùng sáng tạo nên một bộ công pháp hoàn toàn mới này. Đây đã không thể vển vẹn chỉ dùng hai từ “thiên tài” để hình dung rồi.

Chiêu thức này của Hàn Phong để Hư Không phải nhìn người thiếu niên tuổi còn rất trẻ này với ánh mắt khác xưa. Coi như từ đầu biết rõ Hàn Phong là cường giả Thiên giai ngũ phẩm, Hư Không cũng chưa từng có cảm giác như vậy.

Mà lúc này đây, hẳn cuối cùng đã phát hiện ra, Hàn Phong trước mắt xác thực không giống người thường.

Bất quá, nhưng suy nghĩ này chỉ chợt lóe qua, không hề dừng lại lâu trong đầu Hư Không, rất nhanh hắn liền chuyển chú ý lên người Hàn Phong, lẳng lặng chờ đợi Hàn Phong nói cho hắn bộ tâm pháp chữa thương này.

Sau một lát, khi Hư Không nghe được lời giảng giải của Hàn Phong, nhất thời cũng trở nên có chút say mê.

Lúc này, tâm thần của hắn đã hoàn toàn chìm đắm trong thiên tâm pháp chữa thương vừa nghe.

Nhìn thấy bộ dáng này của Hư Không, Hàn Phong không quấy rối, chỉ lẳng lặng chờ đợi một bên.

Nửa ngày, Hư Không thành đã trở nên cực kỳ yên lặng, rốt cuộc Hư Không cũng hồi phục lại tinh thần. Một lần nữa ngẩng đầu lên, lúc này hai tròng mắt của hắn tràn ngập một tia phức tạp.

Sắc mặt cũng liên tục biến ảo vài lần, Hàn Phong cứ lẳng lặng nhìn Hư Không như vậy, không nói nhiều.

Lại hồi lâu, Hư Không tựa hồ vừa mới thoát khỏi tâm tình phức tạp này, không khỏi thở phào một hơi, đi tới trước mặt Hàn Phong, có chút không dám tin tưởng hỏi:

- Tiểu tử, người nói cho ta biết, có phải chỉ cần dựa theo phương pháp này, ta sẽ có thể làm người một lần nữa, rời khỏi nơi đây?

Hàn Phong nhìn bộ dáng bức thiết của Hư Không, suy tư chốc lát rồi mới chậm rãi nói:

- Điểm này ta cũng không thể đảm bảo, dù sao tất cả cũng chỉ là lý luận của ta. Có thể sẽ thành công, cũng có thể thất bại, thậm chí là biến thành tình huống nào đó ta không thể dự đoán trước được.

Dừng lại, Hàn Phong đột nhiên vừa chuyển, lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nói:

- Bất quá, dựa theo dự tính của ta, cơ hội thành công hẳn là lớn hơn thất bại rất nhiều...

Hư Không nhìn chằm chằm Hàn Phong một hồi, lúc này mới gật đầu nói:

- Có một câu nói cuối cùng này, vậy là đủ rồi.

Sau đó, Hàn Phong giống như đột nhiên nghĩ tới, vội vàng nói:

- Bất quá, có một điều ta phải nhắc nhở tiền bối, lần trọng tổ thân thể này, thời gian khả năng sẽ khá dài, tiền bối phải chuẩn bị tâm lý, hơn nữa phải tìm một nơi yên tĩnh, đảm bảo không bị bất kỳ ai quấy rối, như vậy mới tăng thêm phần đảm bảo Sinh Mệnh Trọng Tổ Thuật thành công.

Hư Không nghe vậy, tự tin cười cười, nói:

- Trong Hư Không thành này, ta chính là chúa tể, yên tâm. Chỉ cần không rời khỏi Hư Không thành, hai cũng không thể quấy rối được ta.

Nói xong, Hư Không rời mắt khỏi Hàn Phong, đầu tiên cúi đầu suy nghĩ một chút, lại ngẩng đầu lên, nhàn nhạt nói:

- Trước mặt kẻ này có thành công hay không, ta đều phải nói là người thực tâm muốn giúp ta!

- Như vậy đi! Lấy thực lực hiện tại của người, mặc dù tỷ lệ gặp phải hiểm nguy trong hóa ngoại chi cảnh không lớn lắm, nhưng xa không bằng an toàn trong Hư Không Thành.

Hàn Phong lẳng lặng nghe Hư Không nói, không rõ ý tứ trong lời của hắn, lẽ nào hắn dự định để chính mình tiếp tục lưu lại trong Hư Không Thành?

Mà lúc này, Hư Không tiếp tục nói:

- Lấy cảnh giới hiện tại của người, muốn đột phá tới cảnh giới Thiên giai lục phẩm kỳ thực tương đối dễ dàng. Lấy thiên phú của người, ta sớm biết người tự nhiên không cam tâm trở thành một võ giả Thiên giai lục phẩm đơn thuần. Vì vậy, trong thời gian một ngày, ta sẽ dốc toàn bộ tâm đắc cả đời ta nói cho người biết, hi vọng người có thể trong thời gian ngắn hạn đạt được cảnh giới mà người mong muốn...

Hư Không nói xong, liền yên lặng nhắm mắt, mà Hàn Phong thì lại có chút kinh ngạc nhìn Hư Không,

Lần quyết định này của Hư Không quá mức đột nhiên, tuy rằng trong lòng Hàn Phong xác thực hi vọng Hư Không có thể truyền thụ cho hắn kinh nghiệm, để hắn có thể thuận lợi tiến cấp đến Thiên giai lục phẩm.

Nhưng hắn lại không nghĩ tới Hư Không dự định truyền cho chính mình toàn bộ kinh nghiệm tu luyện cả đời của mình.

Một tuyệt thế cường giả Thiên giai bát phẩm chỉ điểm, đối với bất luận kẻ nào mà nói, đều là được lợi ích vô cùng.

Mà nếu như cường giả Thiên giai bát phẩm dốc toàn bộ kinh nghiệm suốt đời, không hề bảo lưu truyền thụ cho hắn. Ý tứ hàm súc trong đó, Hàn Phong sao có thể không biết.

Thế nhưng, Hàn Phong có chút kỳ quái, trải qua vài ngày tiếp xúc, hắn tự nhiên rõ ràng tính tình của Hư Không, nhất định không phải đơn giản là một chuyện này liền có thể đưa ra quyết định trọng đại như vậy.

Bất quá, Hư Không bên kia cũng mở miệng một lần nữa, nhàn nhạt nói:

- Thế nào, người không muốn sao?

Hàn Phong có chút phản ứng không kịp, có hơi chút thất thần, không phải là hắn ghét bỏ Hư Không, một cường giả Thiên giai bát phẩm, phóng mắt toàn bộ đại lục, tuy không thể nói là chủ tử tuyệt đối, thế nhưng chính là cường giả đếm trên đầu ngón tay.

- Tiền bối, không phải là ta không muốn. Chỉ là ta đã trở thành đệ tử Huyền Thiên Tông. Làm như vậy mà nói...

Câu cuối cùng Hàn Phong còn chưa nói xong, Hư Không lại nở nụ cười.

- Tiểu tử, ngươi nghĩ đi đâu rồi. Người muốn làm đồ đệ của ta, ta còn chưa muốn làm sư phụ của ngươi.

Hư Không trừng mắt nói.

Lời này thực ra khiến Hàn Phong có chút xấu hổ, nguyên lai là hắn hiểu lầm rồi.

Mà lúc này, ngữ khí Hư Không đột nhiên chuyển thành bình thản, nói:

- Tiếp theo lại nói tới Sinh Mệnh Trọng Tổ Thuật, có khả năng sẽ thất bại, ta theo đó hội phi yên diệt, ta không muốn toàn bộ kinh nghiệm nghìn năm theo ta biến mất. Vì vậy dự định tìm một truyền nhân mà thôi...

Nói tới đây, Hư Không nhìn Hàn Phong, như tự nói với mình:

- Tuy rằng tiểu tử ngươi không ra sao, nhưng tốt xấu gì cũng coi như là một nhân tài. Tên Triệu Vô Cực hỗn đản kia may mắn có truyền nhân như ngươi, ta tất nhiên là không cam lòng, vì vậy ta mới có quyết định như vậy, ngươi chỉ cần nói cho ta biết, ngươi nguyện ý hay là không nguyện ý?

Nghe lời Hư Không giải thích, Hàn Phong không biết nên khóc hay nên cười.

Chỉ là, Hàn Phong không có ký do gì để cự tuyệt, ai có thể không động tâm khi đối mặt với kinh nghiệm suốt đời của một cường giả tuyệt thế Thiên giai bát phẩm.

Hàn Phong tự nhiên không chút nghĩ ngợi, một ngụm đáp ứng.

Về phần Triệu Vô Cực, Hàn Phong căn bản không hề gặp qua hắn, tự nhiên cũng sẽ không có cái gì là hổ thẹn trong lòng, chân chính tính toán, hắn cũng là đệ tử của Lâm Nguyệt, là đệ tử Huyền Thiên Tông.

Nhìn thấy Hàn Phong đáp ứng, Hư Không không nói nhiều, trực tiếp thân hình khẽ động, chớp mắt liền bay tới đỉnh đầu Hàn Phong.

Trong nháy mắt, Hư Không ngưng tụ tinh thần, song chưởng đánh ra, tụ thành vài thủ ấn huyền ảo, đặt lên giữa đỉnh đầu Hàn Phong.

Mà Hàn Phong đối mặt với tất cả, không hề làm bất cứ hành động phản kháng nào. Ngược lại thả lỏng tinh thần, không hề chống cự Hư Không.

Nhìn tinh thần Hàn Phong rơi vào trầm tư, Hư Không mỉm cười, một cỗ năng lượng chậm rãi từ bàn tay hắn thẩm thấu truyền vào thân thể Hàn Phong.

Hai người vẫn duy trì tư thế như vậy, không hề nhúc nhích một phần.

Vẫn liên tục duy trì tới ngày hôm sau, nguyên bản Hư Không thành cực kỳ yên lặng, đột nhiên phát sinh tiếng vang rất nhỏ.

Hư Không nguyên bản bất động, khẽ quát một tiếng. Thân hình bỗng nhiên nhảy lên, thu hồi bàn tay đặt trên đỉnh đầu Hàn Phong, một lần nữa đứng trước mặt Hàn Phong, lăng lăng quan sát.

...

Hư Không nhìn vào Hàn Phong còn đang rơi vào chiều sâu ý thức, cười cười, cũng không đi quấy rối.

Liên lập tức xoay người, mang theo bộ thân thể Hàn Phong đã luyện chế tốt, hắn muốn tìm một địa phương thanh tịnh trong Hư Không Thành, bắt đầu kế hoạch khôi phục thân người bình thường.

Về phần Hàn Phong, có thể làm được hắn đều đã làm, còn lại tất cả đều nhìn vào tạo hóa của chính Hàn Phong mà thôi.

Đôi khi Hư Không rời khỏi lúc lâu, lúc này Hàn Phong tuy rằng còn chưa tỉnh táo lại, thế nhưng biểu tình trên mặt bắt đầu xuất hiện biến hóa khác nhau, khi thì dữ tợn, khi thì vui sướng.

Nói chung, tựa hồ một người có thể có bao nhiêu biểu tình, hàn Phong đều đã thể hiện hết.

Kỳ thực cử động lúc trước của Hư Không, trên thực tế là một loại kỹ xảo truyền thụ kinh nghiệm đặc biệt.

Cũng chính là thông qua thần lực kinh người của bản thân, kết hợp với một bộ phận đầu khí, sau đó lại chuyển một ít ký ức quán nhập vào đầu đối phương, để đối phương có thể tự thể nghiệm một số sự tình chính mình đã từng trải qua.

Loại phương pháp này đơn giản mà nói chính là chế tạo trong đầu đối phương một số ảo ảnh, mà tất cả ảo ảnh này đều là mô phỏng ký ức của bản thân tạo thành, mà người nhận được những ảo ảnh này sẽ tiến sâu vào trong, thay thế chủ nhân trước kia thể hội tất cả cảm ngộ.

Mà lý do Hư Không làm vậy, mục đích tự nhiên chính là hi vọng dùng loại phương pháp chế tạo ảo cảnh này để Hàn Phong có thể nhanh chóng cảm thụ được pháp tắc Thiên giai tồn tại.

Đương nhiên, loại phương pháp này không phải ai ai cũng có thể áp dụng được, một khi pháp thần lực của người thi pháp quá mức cường đại, hoặc có lẽ ký ức quá mức khổng lồ đều có thể khiến cho người chịu thi pháp vĩnh viễn rơi vào trong ảo ảnh vô cùng vô tận.

Nếu như người chịu thi pháp có năng lực tinh thần quá mức nhỏ yếu, như vậy liền không thể chống đỡ được đến khi hoàn toàn kinh lịch qua những ảo cảnh này, sẽ bởi vì tâm thần không chịu nổi áp lực quá lớn dẫn tới tan vỡ, thần kinh thác loạn.

Nhẹ thì biến thành người điên, nặng thì tính mệnh khó bảo toàn.

Có thể nói, Hư Không chỉ nghĩ đến sự hữu hiệu trực tiếp của phương pháp này chứ không hề lo lắng tới chuyện Hàn Phong có thể chịu đựng được hay không.

Một cường giả Thiên giai bát phẩm, tuy rằng không chuyên môn tu luyện tinh thần lực, thế nhưng tinh thần lực so với người bình thường mạnh mẽ hơn tới vài chục lần.

Lực lượng to lớn như vậy quán nhập vào, người bình thường há có thể chịu đựng được?

Cũng may tinh thần lực của Hàn Phong đã từng trải qua rèn luyện trong Hư Linh ảo cảnh, trở nên vô cùng cường đại, hơn nữa bản thân hắn đã là cường giả Thiên giai ngũ phẩm, vì vậy chỉ riêng tinh thần lực, chỉ sợ Hư Không cũng không thể so sánh được.

Chỉ bất quá, dù vậy, lúc này vẫn như cũ chìm đắm trong ảo cảnh Hư Không để lại trong đầu hắn.

Tuy rằng tinh thần lực vô cùng cường đại, để tiềm thức nhận biết những hình ảnh này đều là hư ảo, thế nhưng hắn vẫn như cũ không thể khống chế được, chậm rãi dung nhập vào trong phiến ảo cảnh.

Đương nhiên, còn có một bộ phận nguyên nhân, chính là vì hắn biết, đây là ký ức mà Hư Không đã từng trải nghiệm qua, là đoạn kinh nghiệm quý giá của cường giả Thiên giai bát phẩm, hắn tự nhiên không thể bỏ qua.

Lúc này, trong ảo cảnh, hắn chính là Hư Không, Hư Không chính là hắn.

Mà giờ khắc này, đứng trước mặt Hàn Phong, chính là một lão giả tóc bạc mặc thanh y.

Hàn Phong không hề nhận ra lão giả mặc thanh y này.

Chỉ bất quá, hắn có thể cảm giác được khí tức trên người lão giả, thực lực của hắn tuyệt đối không tầm thường.

Mà lúc này, Hàn Phong động rồi!

Kỳ thực, Hàn Phong căn bản không thể khống chế được chính mình, tất cả động tác của hắn hoàn toàn dựa theo thông tin ảo cảnh Hư Không truyền đến mà hành động.

Sau đó, Hàn Phong liền thấy chính mình và lão giả mặc thanh y hỗn chiến thành một đoàn.

Vô số đầu khí phát tiết, hai người từ chân núi đánh tới đỉnh núi, lại từ đỉnh núi chiến tới ngọn núi khác.

Hồi lâu qua đi, cuộc chiến đấu giữa hai người vẫn chưa hề kết thúc, nhưng toàn bộ ngọn núi khổng lồ dưới chân hai người đã bị lực lượng cường đại không ngừng phá hủy từng chút một.

codon.traí

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

402. Chương 384: Lạc Vào Cảnh Giới Kỳ Lạ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Lúc này nhìn qua, đã trở nên gồ ghề, bề ngoài tràn đầy vết thương.

Nhìn đến lúc này, trong lòng Hàn Phong không khỏi khiếp sợ suy nghĩ, đây chính là chỗ cường đại của pháp tắc Thiên giai hay sao?

Trải qua một phen chiến đấu, Hàn Phong cũng cảm nhận được “Hàn Phong” có thực lực Thiên giai lục phẩm chân chính, mà lão giả mặc thanh y trước mắt cũng có thực lực tương tự.

Đồng thời, hai người đều nắm giữ pháp tắc Thiên giai cường đại.

Cuộc chiến đấu giữa hai người không ngừng kéo theo năng lượng thiên địa xung quanh biến đổi, dưới sự khống chế của hai người tiến hành chiến đấu mãnh liệt.

Lúc này tâm thần Hàn Phong hoàn toàn đã bị hai người hấp dẫn, một cuộc chiến có một không hai như vậy quả thực hẳn chưa bao giờ gặp qua, cũng chưa bao giờ nghe nói qua.

Nguyên bản tới cảnh giới Thiên giai ngũ phẩm, trong lòng Hàn Phong có điểm đặc ý nhỏ nhỏ, vốn tưởng rằng tới trình độ của hắn, trên đời này đã rất khó có người đủ năng lực lấy đi tính mệnh của hắn.

Cho dù lúc trước gặp phải Diệt Hoàng, tuy rằng cảm thụ được lực lượng hủy thiên diệt địa trong tay hắn, nhưng dù sao không tự mình tiếp xúc qua.

Hoàn toàn không giống như lúc này, hắn đã lạc vào cảnh giới kỳ lạ, tự mình cảm ngộ.

Thẳng cho tới lúc này, hắn mới hiểu được vì sao cường giả nắm giữ pháp tắc Thiên giai lại cường đại tới mức như vậy.

Chỉ thấy lão giả mặc thanh y và chính mình, cũng chính là Hư Không năm đó, cuộc chiến đấu giữa hai người đã hoàn toàn nằm ngoài phạm vi hắn tưởng tượng.

Lực phá hoại kinh khủng bậc này, Hàn Phong tự biết lực lượng của chính mình quá mức nhỏ bé.

Bất quá, có một điểm Hàn Phong có thể khẳng định được, chính là hắn không phải cường giả Thiên giai ngũ phẩm bình thường, hắn có đầu khi Tiên thiên cứu chuyển, cùng với kim nguyên chi thể.

Tuy rằng trên lực lượng có thể thua kém cường giả Thiên giai nắm giữ pháp tắc Thiên giai, nhưng hắn vẫn có thể tự dựa vào ưu thế bản thân chống đối lại cường giả Thiên giai lục phẩm, tuy rằng không thể chiến thắng được, thế nhưng coi như tuyệt đối nắm chắc an toàn thoát đi!

Chỉ là, bản thân hắn có thể chạy thoát khỏi bàn tay cường giả Thiên giai lục phẩm, thế nhưng sự phụ của hắn, Tiêu Linh, còn có Bồ Lô Dịch, Phí Lão, cùng với toàn bộ đệ tử Huyền Thiên Tông thì sao đây? Bọn họ sẽ như thế nào?

Vì vậy, cảm thụ được thực lực chân chính của cường giả Thiên giai lục phẩm, Hàn Phong không khỏi trầm mặc, ngược lại trong lòng càng thêm mãnh liệt khát vọng sớm ngày thể ngộ thành công pháp tắc Thiên giai, do đó bước vào cảnh giới Thiên giai lục phẩm càng cao hơn.

Kỳ thực, lúc đầu Hàn Phong có quyết định trợ giúp Hư Không trọng tổ thân thể, ngoại trừ nguyên nhân đã nói ra trước đó, còn có một nguyên nhân khác mười phần trọng yếu.

Đó chính là, Hàn Phong hi vọng có thể trợ giúp Hư Không khôi phục lại thân thể, đến lúc đó hắn có thể trợ giúp chính mình đối phó với Diệt Hoàng tập kích.

Trong tiềm thức, chỉ sợ điểm này mới là nguyên nhân lớn nhất để Hàn Phong nhiệt tâm trợ giúp Hư Không tới như vậy.

Đương nhiên, các loại ý niệm trong đầu, hiện tại Hàn Phong căn bản không có thời gian suy tư.

Toàn bộ tinh thần hắn lúc này đã hoàn toàn bị ảo cảnh Hư Không để lại dẫn dắt.

Trận đánh với lão giả mặc thanh y kết thúc, kết quả Hư Không chính là người thắng lợi, dưới tình huống thực lực lão giả mặc thanh y chỉ kém hơn một chút, cuối cùng bị Hư Không đánh một quyền vào ngực.

Nhìn đến đây, trong lòng Hàn Phong không nhịn được tiếc hận, đường đường là một cường giả Thiên giai lục phẩm tuyệt thế, không nghĩ tới lại có kết cục bi thảm tới như vậy.

Có thể đây chính là nguyên nhân vì sao năm đó Hư Không bị nhiều người truy sát với như vậy.

Ngay sau đó, không chờ Hàn Phong cảm khái xong, hoàn cảnh trước mắt một lần nữa biến mất, lập tức lại một địch nhân khác xuất hiện trước mặt Hàn Phong,

Tiếp theo, tự nhiên lại là một trận ác chiến.

Thời gian trôi qua, các loại ảo cảnh khác nhau không ngừng biến hóa, không ngừng thay thế.

Từng địch nhân người sau cường đại hơn người trước thay nhau mà đến.

Hàn Phong có chút kinh dị, rốt cuộc Hư Không đã làm những chuyện gì, vì sao lại gặp phải nhiều địch nhân đáng sợ tới như vậy.

Bất quá, kết quả của những người này chỉ có một, đó chính là bị “Hàn Phong” một quyền trực tiếp đánh chết, tử trạng thê thảm.

Mà trong những trận quyết đấu giữa những cường giả tuyệt thế này, Hàn Phong có thể chân chính cảm thụ được lực lượng cường đại của họ, đương nhiên để hắn cảm xúc được một cách rõ ràng nhất lực lượng của Hư Không.

Mỗi một trận quyết đấu kinh thiên, mỗi một lần vận dụng đối với lực lượng, Hàn Phong thân thiết cảm nhận được sự tồn tại của pháp tắc Thiên giai.

Lạc vào cảnh giới kỳ lạ, thể ngộ cảnh giới như vậy để Hàn Phong mượn thân thể của Hư Không, triệt để hiểu ra pháp tắc Thiên giai đến tột cùng là loại tồn tại như thế nào.

Mà cuộc chiến đấu của Hư Không càng khiến Hàn Phong sâu sắc lý giải đối với vận dụng lực lượng.

Hư Không không hổ là tuyệt thế thiên tài nghìn năm trước, chỉ cần trình độ lý giải đối với lực lượng của hắn đã là người thường xa xa không thể so sánh được.

Hàn Phong cũng từ đó thu được rất nhiều dẫn dắt, những điều này đối với hắn mà nói quả thực hữu ích mười phần.

Đương nhiên, tuy rằng hiểu rõ pháp tắc Thiên giai tồn tại, nhưng Hàn Phong cũng rõ ràng, đợi khi ảo cảnh chấm dứt, hắn còn phải dựa vào chính bản thân mình lĩnh ngộ nắm giữ pháp tắc Thiên giai.

Cũng may trải qua Hư Không trực tiếp truyền thụ như vậy đã giúp Hàn Phong bớt đi rất rất nhiều thời gian và sức lực, bớt đi rất nhiều đường vòng.

Mà ngay lúc Hàn Phong vui vẻ mười phần, ảo cảnh trước mặt lại một lần nữa biến ảo.

Lúc này, xuất hiện trước mặt “Hàn Phong” không chỉ đơn thuần là một địch nhân như trước, mà là đồng thời sáu địch nhân khác nhau.

Hàn Phong từ khí tức của sáu người này liền có thể phán đoán được, thực lực của cả sáu người này so với Hư Không tương đương nhau, tối đa cũng chỉ là hơn kém chút số lượng đấu khí.

Thế nhưng sáu người đồng thời xuất hiện, tự nhiên tạo ra cho Hư Không áp lực vô cùng khổng lồ.

Hàn Phong thay thế Hư Không xuất chiến, lúc này trong lòng có thể một lần nữa cảm thụ được cảm giác nội tâm Hư Không.

Không có sợ hãi, không có bất an, chỉ có chiến ý hừng hực!

Trong lúc nhất thời, Hàn Phong phẳng phất như hiểu ra, vì sao Hư Không lại cường đại tới như vậy, nguyên lai tất cả đều là vì cố chiến ý chấp nhất không thể ma diệt sâu trong nội tâm hắn.

Nguyên lai trên đại lục này thực sự có một loại người vì chiến mà sinh.

Là không ngừng chiến đấu, không ngừng tiến lên, không ngừng thúc đẩy Hư Không đi tới.

Nghĩ vậy, Hàn Phong không khỏi bội phục Hư Không.

Kế tiếp, đồng thời đối mặt với sáu gã cường giả Thiên giai lục phẩm tương xứng, tuy rằng chiến ý của Hư Không không ngừng kéo lên, thế nhưng dù sao thực lực có hạn định.

Sau khi phải trả một cái giá vô cùng to lớn, cuối cùng Hư Không đã thành công giết chết một người, nhưng bản thân hắn cũng bị thương tổn vô cùng nặng, rơi vào đường cùng, Hư Không không thể làm gì khác hơn là nhân cơ hội chạy trốn.

Tất cả ảo cảnh tới đây đều kết thúc.

Ý thức của Hàn Phong một lần nữa trở về thân thể.

Bất quá, hắn cũng không lập tức mở mắt.

Mà trong đầu càng không ngừng hồi tưởng lại những hình ảnh vừa rồi, đồng thời liên tục chỉnh lý, suy tư, đồng thời phân ra một tia nhận biết, nỗ lực thành lập một tia giao lưu đơn giản nhất đối với nguyên tố thiên địa xung quanh.

Thời gian cứ như vậy từng phút từng giây trôi đi, toàn bộ Hư Không Thành một lần nữa yên tĩnh lại.

Mà Hư Không từ lâu đã không ở chỗ này, chỉ để lại Hàn Phong một mình một người, vẫn không nhúc nhích lặng yên ngồi nơi đó, mà hắn cũng không biết chính là, xung quanh cơ thể hắn hiện tại, đột nhiên xuất hiện vô số quang điểm thật nhỏ.

codon.tra

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

403. Chương 385: Lĩnh Ngộ Pháp Tắc Thiên Giai. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Trong Thiên Môn, Lý Thần ngồi tại thiên thánh, nhìn Lý Duệ với vẻ mặt vô cùng bình thản yên tĩnh, không khỏi mở miệng nói:

- Sư đệ, hiện tại đã trôi qua một năm, hóa ngoại chi cảnh từ lâu mở ra lại đóng vào rồi, thế nhưng Hàn Phong vẫn chậm chậm không thấy trở về, có thể gặp phải chuyện gì đó ngoài dự liệu.

Đợi nửa ngày, vẫn như trước không thấy Lý Duệ mở miệng, Lý Thần không khỏi cả giận nói:

- Sư đệ, người có vài lời đi chứ! Nhanh cấp bách chết ta rồi!

Thẳng tới giờ phút này, Lý Duệ mới thở dài một hơi, chậm rãi nói:

- Sư huynh, huynh không nên cấp bách, tình huống lúc này, đệ và huynh giống nhau, đều không rõ ràng lắm Hàn Phong và Lý Ngọc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì bên trong, đệ phải trả lời huynh như thế nào?

Lý Thần vừa nghe, lập tức nói:

- Vậy tại sao cho tới tận bây giờ vẫn không phái người vào xem?

Lý Duệ suy nghĩ một chút, lắc đầu nói:

- Đây không phải biện pháp hay, hóa ngoại chi cảnh xuất hiện biến hóa quá mức to lớn, cho dù là huynh đi vào cũng không nhất định có thể tìm thấy bọn họ.

Dừng lại, Lý Duệ tiện đà suy đoán nói:

- Yêm tâm đi, lấy thực lực Thiên giai ngũ phẩm của Hàn Phong, ở bên trong chắc có đủ khả năng tự bảo vệ chính mình, có thể bọn họ gặp phải chuyện gì đó phải dừng lại một chút cũng không chừng. Nói chung chuyện huynh và đệ có thể làm chính là kiên trì chờ đợi, không hơn!

Nghe vậy, Lý Thần không khỏi cụt hứng thở dài, lập tức âm thầm thì thào nói:

- Chúng ta có thể chờ, chỉ sợ Huyền Thiên Tông không thể chờ đợi!

Lý Thần nói như vậy cũng không phải đơn thuần là oán giận, thời gian một năm vừa qua, hắn không hoàn toàn ở lại trong Thiên Môn.

Tuy rằng từ lần kia trở về, Lý Duệ liền tuyên bố để Lý Thần một lần nữa được thu nạp vào Thiên Môn, thế nhưng với tính cách của Lý Thần, tự nhiên không thể chịu nổi cuộc sống với rất nhiều quy củ nghiêm ngặt, cứ hai ba ngày lại trốn ra ngoài, tiêu dao khoái hoạt một thời gian mới trở về.

Mà Lý Duệ đối với tính cách của sư huynh vô cùng lý giải, sau khi khuyên bảo hai ba lần không thành công, cũng chỉ đành nhắm một con mắt mở một con mắt, chỉ cần hắn không làm bậy bên ngoài là được.

Mà Lý Thần du ngoạn bên ngoài một năm, ngay trước đó không lâu cũng nghe được tin tức, Trọng tài giả gần đây tựa hồ bắt đầu xuất hiện chút động tác khác lạ.

Sau khi Lý Thần biết được, liền vô cùng lo lắng cho an nguy Huyền Thiên Tông, thế nhưng hắn biết, có thể giải quyết được Trọng tài giả, chỉ có thể là bản thân Hàn Phong trong hóa ngoại chi cảnh.

Vì vậy liền vội vã chạy trở về.

Đáng tiếc, để hắn ngoài ý muốn chính là, trải qua thời gian một năm, Hàn Phong vẫn không hề đi ra khỏi hóa ngoại chi cảnh, vì vậy Lý Thần mới có thể lo lắng không ngớt như vậy, lo lắng Hàn Phong ở bên trong có thể xuất hiện ngoài ý muốn.

Mà Huyền Thiên Tông lúc này, Huyền Cơ Tử cũng đã nhận được tin tức, Trọng tài giả yên tĩnh hơn một năm qua, tựa hồ đã bắt đầu có động tĩnh.

Bất quá, hành tung của Trọng tài giả giống như Võ Hoàng Điện, vô cùng quỷ bí, Huyền Cơ Tử không rõ ràng lắm cụ thể là bọn họ muốn làm cái gì và tung tích nơi đâu.

Thế nhưng hắn cũng rõ ràng, Diệt Hoàng trước khi rời đi lưu lại một câu nói.

Huyền Cơ Tử biết, Trọng tài giả sớm muộn gì cũng sẽ một lần nữa tìm tới Huyền Thiên Tông.

Lấy thực lực của hắn lúc đó thể hiện ra, trăm triệu lần không phải là trên dưới Huyền Thiên Tông có thể đối phó được.

Nghĩ vậy, Huyền Cơ Tử không khỏi cau mày, bất quá, khi hắn nghĩ tới Hàn Phong đang ở chỗ sâu trong Thiên Môn, trên mặt mới thoáng thả lỏng một chút.

Có thể, duy nhất dựa dẫm của bọn họ chỉ có thể là Hàn Phong, hi vọng lúc này đây Hàn Phong cũng giống như vài lần trước kia, mang tới cho Huyền Thiên Tông kỳ tích.

Mà ngay trong lúc rất nhiều người nghĩ tới Hàn Phong, bản thân hắn lại vẫn như trước lẳng lặng đã tọa trong Hư Không thành.

Trạng thái hiện tại của hắn đã sắp duy trì được thời gian một năm.

Từ trước kia Hư Không quán nhập vào đầu hắn một bộ phận ký ức, Hàn Phong liền bắt đầu nỗ lực lĩnh ngộ pháp tắc Thiên giai.

Trải qua thời gian một năm, Hàn Phong nguyên bản đối với pháp tắc Thiên giai hoàn toàn không rõ ràng, nhưng tự thân lần lượt trải nghiệm rất nhiều kinh lịch khác nhau, trong đầu cuối cùng cũng hình thành một chút hình thức ban đầu.

Hàn Phong biết, hình thức ban đầu này chính là pháp tắc Thiên giai.

Mà căn cứ vào đoạn ký ức không hề nhỏ Hư Không lưu lại trong đầu hắn, Hàn Phong đã hiểu ra nhiều điều, mỗi người lĩnh ngộ pháp tắc Thiên giai hoàn toàn không giống nhau, tuy rằng đều là mượn lực lượng cơ thể kết nối và mượn dung năng lượng thiên địa, thế nhưng phân biệt rõ ràng lại có chỗ không tương đồng.

Khi đã trải qua một năm chuyên chú thể ngộ, một chút hình thức ban đầu trong lòng Hàn Phong từ từ trở nên rõ ràng hơn.

Lúc này, những quang điểm nguyên bản lẻ loi tán loạn xung quanh hắn càng lúc càng tụ tập nhiều hơn, nếu như Hàn Phong mở hai mắt sẽ nhìn thấy những quang điểm này vô cùng rõ ràng, giống như có sinh mệnh, không ngừng quanh xung quanh hoan hô nhảy nhót.

Kỳ thực đây chính là một bộ phận quan trọng nhất khi muốn sử dụng được pháp tắc Thiên giai, chính là tu luyện giả phải tiến hành câu thông cùng với năng lượng nguyên tố trong thiên địa.

Chỉ có chân chính làm được một bước này mới có thể chân chính nắm giữ pháp tắc Thiên giai.

Nếu như lúc này Hư Không nhìn thấy hình ảnh trước mắt, tất nhiên sẽ rõ ràng, lúc này Hàn Phong đã bước một nửa chân vào cánh cửa tiếp theo, chỉ cần thêm một chút là có thể chân chính nắm giữ pháp tắc Thiên giai, trở thành một cường giả Thiên giai lục phẩm nắm giữ pháp tắc Thiên giai chân chính.

Lại một ngày trôi qua, Hàn Phong vẫn như trước không hề có bất luận động tĩnh gì.

Thế nhưng xuất phát từ một mặt khác Hư Không thành, trong một gian phòng tối đen, toàn bộ gian phòng này bị một cỗ năng lượng quỷ dị lại vô cùng cường đại bao phủ.

Trong gian phòng tối đen này, một đạo bóng hình nhàn nhạt sừng sững ngồi giữa trung ương, phía trước mặt hắn chính là một bộ thân thể cực kỳ xấu xí.

Bóng hình nhàn nhạt này tự nhiên chính là Hư Không, mà bộ thân thể xấu xí trước mắt chính là thân thể Hàn Phong luyện chế ra.

Giờ khắc này, cái bóng phía sau Hư Không trở nên vô cùng không rõ ràng, toàn thân nhìn qua mờ ảo trong suốt.

Mà lúc này, trong hai tay Hư Không đang nắm một khối vật thể hình tròn tỏa ra quang mang đỏ tươi.

Trải qua thời gian một năm, Hư Không dựa vào phương pháp Hàn Phong giảng giải trước đó, trong một năm không ngừng dồn hết năng lượng toàn thân vào trong vật thể màu hồng này, càng không ngừng rèn luyện vững chắc.

Nói đến, vật thể màu hồng này chính là thứ trước kia Hàn Phong phát hiện được từ trên thi hài ma thú trong phiên sơn mạch lãnh địa bạch viên lông dài.

Đối với vật thể màu hồng này, sau khi trải qua nhiều lần thí nghiệm, Hàn Phong phát hiện ra vật thể màu hồng này có thể dùng để cất giữ năng lượng.

Có phát hiện này, Hàn Phong liền nhanh chóng quyết định, muốn lợi dụng vật thể màu hồng này để đảm đương nhiệm vụ làm trái tim trong thân thể mới của Hư Không.

Nói là trái tim, kỳ thực chính là nguồn năng lượng để chống đỡ bộ thân thể trước mắt mà thôi.

Mà việc Hư Không phải làm chính là dồn toàn bộ năng lượng của bản thân chuyển hóa vào trong vật thể màu hồng, sau đó lại lấy vật thể màu hồng khảm vào trong bộ thân thể, cuối cùng nương theo vật thể màu hồng này tạo thành mối liên hệ ban đầu với thân thể mới, tiến tới bước rèn luyện thân thể, cuối cùng giúp năng lượng Hư Không đạt được dung hợp hoàn mỹ với thân thể.

Đương nhiên, Hàn Phong cũng đã từng nói qua cho hắn, tại thời điểm rèn luyện thân thể, hư Không hoàn toàn có thể dựa vào không chế lực lượng dung hợp và rèn luyện, triệt để thay đổi kết cấu bộ thân thể mới.

Cuối cùng đạt được mục đích rèn luyện thân thể theo chiều hướng mình muốn.

Mà bởi vì lúc trước Hàn Phong dùng bộ hài cốt con người làm vật dẫn chủ, vì vậy nếu như dung hợp thành công, bộ thân thể mới của Hư Không sẽ trở nên vô cùng giống với hình dáng nhân loại bình thường, vì vậy không cần phải quá mức lo lắng sẽ trở thành bộ dáng người không ra người thú không ra thú.

Bất quá, tất cả dù sao cũng chỉ là lý luận, cụ thể thành công hay không còn phải nhìn vào chính bản thân Hư Không.

Lúc này, trải qua thời gian một năm, toàn bộ năng lượng của Hư Không đã hoàn toàn rót vào trong vật thể màu hồng, có thể nói, hiện tại hắn chính là vật thể màu hồng, mà vật thể màu hồng chính là hắn.

Vì vậy lúc này hắn còn ngồi đây, chỉ bất quá là một điểm năng lượng rất nhỏ từ vật thể màu hồng tách ra.

Bởi vì, hắn hiện tại phải lập tức đưa vật thể màu hồng này khảm vào trong bộ thân thể trước mắt.

Tới giờ khắc cuối cùng này, trong lòng Hư Không không thể nhịn được mọc lên cảm giác khẩn trương.

Dù sao, bước tiếp theo có liên quan tới việc hắn thành công trở thành người một lần nữa hay không, có thể chính là cơ hội duy nhất để hắn rời khỏi địa phương nhốt hắn nghìn năm qua.

Tuyệt thế Hư Không một mình đối mặt với sáu cường giả Thiên giai lục phẩm mà không thay đổi sắc mặt, hắn lần đầu tiên biết được nguyên lai trên đời này có một loại tình tự tên là khẩn trương.

Thầm hít một hơi thật sâu, dồn nén tình tự đáng ghét này xuống, Hư Không hung hăng cắn răng một cái, hai mắt ngưng trọng, lập tức không hề do dự, vật thể màu hồng tỏa ra quang mang sáng rõ, trực tiếp bay về phía thân thể, đồng thời dung nhập vào trong.

Một luồng quang mang chói mắt, vật thể màu hồng rất dễ dàng tiến vào trong thân thể, mà hư ảnh Hư Không nhàn nhạt cũng theo sát phía sau, hóa thành một đạo năng lượng dung nhập.

Ngay lúc toàn bộ năng lượng đều tiến vào bộ thân thể kia, bộ thân thể nguyên bản vẫn lặng yên không một chút động tĩnh đột nhiên co giật, sau đó chậm rãi nhô lên.

Mà dần dần, một đạo quang mang màu hồng như có như không trải rộng toàn bộ thân thể, dần dần bao phủ thân thể bên trong.

Trải qua đoạn thời gian tích súc kịch liệt, rốt cuộc gian phòng cũng khôi phục lại bình tĩnh, chỉ để lại một đoàn quang mang màu hồng không ngừng lóe lên.

Cũng không biết có phải Hư Không tạo ra động tĩnh này hay không, bên kia, Hàn Phong nguyên bản ngồi yên bất động, bị từng đạo quang điểm nhàn nhạt vây quang, trong đầu đột nhiên xẹt qua một tia sáng.

Trong nháy mắt dường như hiểu ra điều gì đó, nguyên bản những quang điểm nhàn nhạt không rõ, rất nhanh bắt đầu chói sáng hơn.

Sau một lát, một bộ đồ án phức tạp rõ ràng hiện lên tại chỗ sâu trong đầu hắn.

Bộ đồ án này giống như trống rỗng xuất hiện, hoặc giống như sinh ra đã tồn tại trong đầu Hàn Phong.

Hàn Phong từ bộ đồ án phức tạp này có thể cảm thấy một tia quen thuộc.

Mà trong nháy mắt khi bộ đồ án hình thành, vô số quang điểm nguyên bản chỉ lượn lơ xung quanh hắn, giống như đột nhiên nhận được tín hiệu xung phong, không hẹn mà cùng lao về phía thân thể Hàn Phong, vượt qua làn da bên ngoài, dung nhập vào trong đầu khí cơ thể hắn.

Hàn Phong còn chưa kịp phản ứng, đầu khí trong cơ thể đúng là không bị khống chế trực tiếp bính phát mãnh liệt, trong nháy mắt đã tràn ngập toàn bộ Hư Không Thành.

Đồng thời trong lúc này, Hàn Phong chậm rãi mở hai mắt ra, mà bộ đồ án trong đầu lập tức như ẩn như hiện tại chỗ sâu trong đầu óc.

Thân thể Hàn Phong vô thức bay lên, nhất thời, hắn liền cảm thấy xung quanh có vô số năng lượng hội tụ về phía hắn, trong nháy mắt đã hình thành xung quanh thân thể hàn từng đạo thanh phong nhu hòa.

Sau đó, Hàn Phong khẽ động ý niệm, những đạo thanh phong chợt hình thành này trong chớp mắt đã biến mất không còn.

Đây chính là lực lượng thao túng năng lượng thiên địa sao?

Hàn Phong cảm thụ được biến hóa xung quanh, khéo miệng không nhịn được nổi lên dáng tươi cười mừng rỡ.

...

Hàn Phong tuy tỉnh táo lại, thế nhưng vẫn chìm đắm trong loại cảnh giới kỳ diệu không tên như cũ.

Sau một lúc lâu mới hồi phục lại tinh thần, chẳng qua lúc này trên mặt Hàn Phong không nhịn được nổi lên một tia mừng rỡ.

Nghĩ không ra, đánh bảy đánh bạ, vốn là cần phải có thời gian mấy năm, thậm chí là vài chục năm mới có thể đạt tới cảnh giới này, hiện tại dĩ nhiên đạt được trong vòng một năm ngắn ngủi.

Đương nhiên, hiện tại tu vi đầu khí của Hàn Phong vẫn là Thiên giai ngũ phẩm như trước, không hề có biến hóa.

Thế nhưng, hắn dựa vào Hư Không trợ giúp, trải qua một năm không ngừng cảm ngộ, lúc này đã triệt để nắm giữ được pháp tắc Thiên giai.

Vừa rồi hắn tùy ý chế tạo ra vài đạo gió xoáy, đó là lợi dụng năng lượng thiên địa thuộc tính phong xung quanh hình thành, hoàn toàn không phải lực lượng của riêng bản thân hắn.

Đương nhiên, với tình huống trước mắt, chỉ có thể trích dẫn một phần năng lượng rất nhỏ.

Nếu như chờ hắn chân chính tới cảnh giới Thiên giai lục phẩm, hắn có khả năng khống chế năng lượng thiên địa càng nhiều hơn.

Nói cách khác, dưới Thiên giai ngũ phẩm, khi võ giả chiến đấu, tỷ thí chính là tu vi năng lượng đầu khí của bản thân, như vậy khi bước vào Thiên giai lục phẩm, hơn kém nhau chính là năng lực nắm giữ năng lượng thiên địa.

Nắm trong tay càng nhiều, phối hợp với đầu khí và vũ kỹ bản thân, như vậy sai biệt thực lực cũng sẽ càng lớn hơn.

Đương nhiên, võ giả nắm giữ pháp tắc Thiên giai nhất định hơn xa so với võ giả chỉ dùng năng lượng đầu khí bản thân thông thường.

Cũng giống như Diệt Hoàng lúc trước.

Mà trước đó Hàn Phong nói rõ tình hình Diệt Hoàng cho Hư Không nghe, Hư Không vừa nghe được, chỉ mười phần bĩu môi khinh thường, nói:

- Một võ giả Thiên giai lục phẩm nho nhỏ, dĩ nhiên dám kiêu ngạo như vậy, lẽ nào nghìn năm trôi qua, võ giả đại lục hiện tại đã thối lui nhiều tới như vậy hay sao?

Nghe được Hư Không nói, Hàn Phong cũng chỉ đành lắc đầu cười khổ, Diệt Hoàng khiến toàn bộ Huyền Thiên Tông phải đau đầu không có cách đối phó, không nghĩ tới trong mắt Hư Không lại không đánh giá như vậy.

Bất quá, Hàn Phong nghĩ tới Hư Không hiện nay đã là cường giả Thiên giai bát phẩm, nói như vậy tự nhiên không sai.

Mà sau đó Hàn Phong hiện lên một ý niệm trong đầu.

Lúc trước thời điểm vừa gặp Hư Không, hắn từ trong miệng Hư Không biết được một ít sự tình nghìn năm trước.

Lại thêm việc Hư Không quán thấu vào đầu hắn ký ức kinh nghiệm, Hàn Phong phát hiện, tựa hồ trên đại lục nghìn năm trước, cường giả vô số, tuy rằng cường giả Thiên giai vẫn là lòng phượng sừng lân, nhưng so với hiện tại mà nói, số lượng lớn hơn rất nhiều.

Nhất là, từ trong lời tự thuật của Hư Không, Hàn Phong có thể phân tích, số lượng cường giả Thiên giai lục phẩm nắm giữ pháp tắc Thiên giai hẳn là không phải con số nhỏ.

Nhưng đại lục ngày hôm nay, số lượng cường giả Thiên giai ngũ phẩm cũng chỉ có rất ít, bằng không cũng không xuất hiện một nhân vật Diệt Hoàng lại khiến mọi người giật mình lúng túng tới như vậy.

Đến tận cùng là loại nguyên nhân như thế nào mới có thể xuất hiện cục diện thối lui như hiện tại.

Hàn Phong hồi tưởng lại trí nhớ kiếp trước của chính mình, phát hiện tựa hồ trên đại lục bốn trăm năm sau, tựa hồ không hề có cường giả mới xuất hiện, trái lại bởi vì một lần Võ Hoàng Điện xuất thủ đánh lên Tứ các, liên đới tới toàn bộ đại lục, dẫn tới vô số tông phái thế gia ào ào bị ảnh hưởng.

Vô số cường giả bị ngã xuống, tu vi chính thể của võ giả trên đại lục theo đó trượt dốc một bước dài.

Nghĩ vậy, Hàn Phong không khỏi bắt đầu suy đoán, lẽ nào trong vòng nghìn năm trở lại đây, cũng có một hồi đại chiến không tiền hậu mới có thể dẫn tới hiện tượng võ giả hiện tại có chính thể tu vi không thể đạt được đỉnh phong trước kia?

codon.tra

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

404. Chương 386: Tân Sinh.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hàn Phong càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng như vậy, bằng không lấy số lượng cường giả mà Hư Không nhận biết năm đó, không có chuyện gì bất ngờ xảy ra mà nói, sống thêm mấy trăm năm cũng không thành vấn đề, chính là cường giả đại lục hiện nay biết đến, tựa hồ không có người nào là lão tiền bối lưu lại từ nghìn năm trước.

Đương nhiên, có lẽ những lão quái vật sống hơn nghìn năm này đang ẩn thế bế quan tu luyện tại một nơi nào đó cũng không chừng.

Những suy nghĩ này chợt lóe qua trong đầu Hà Phong, Hàn Phong cũng chỉ là hiếu kỳ suy nghĩ một chút, không quá mức lưu tâm chuyện này.

Dù sao, vấn đề hắn cần phải lưu tâm nhất hiện tại chính là làm sao giải trừ uy hiếp từ Diệt Hoàng.

Tinh tế tính ra, hắn tiến vào hóa ngoại chi cảnh đã hơn một năm rồi, cũng không biết tình hình thế giới bên ngoài như thế nào.

Tuy rằng lúc chính mình vào hóa ngoại chi cảnh, Trọng tài giả không hề có dấu hiệu hành động, dẫn người tới tìm Huyền Thiên Tông, nhưng với thực lực Diệt Hoàng bày ra, cũng khiến trong lòng Hàn Phong thủy chung không yên.

Mà hôm nay, nếu hắn đã nắm giữ được pháp tắc Thiên giai, hắn tự tin, chỉ cần cho hắn thêm một chút thời gian, bằng vào độ dày nguyên tố thiên địa trong hóa ngoại chi cảnh, đủ để hắn thăng cấp trở thành cường giả Thiên giai lục phẩm chân chính trong thời gian ngắn ngủi,

Ở trong Hư Không Thành tùy ý vòng vo hai vòng, Hàn Phong vẫn không phát hiện ra tung tích Hư Không, bất quá, tinh thần lực viễn siêu người thường của Hàn Phong nói cho hắn biết, Hư Không vẫn ở trong một góc nào đó tại Hư Không Thành.

Hiển nhiên lúc này Hư Không vẫn như cũ, tiếp tục tiến hành Sinh Mệnh Trọng Tổ Thuật.

Suy nghĩ đến đây, Hàn Phong tự giác không đi quấy rối hắn.

Dù sao việc hắn có thể làm đều đã làm, còn lại Hàn Phong thực sự bất lực, chỉ có thể dựa vào bản thân Hư Không.

Vì vậy, Hàn Phong liền quyết định tu luyện trong Hư Không Thành.

Tuy rằng độ nồng đậm của nguyên tố thiên địa nơi đây so với một vài nơi Hàn Phong từng đi qua có chút không bằng.

Thế nhưng Hư Không Thành dù sao cũng là địa bàn của Hư Không, có Hư Không tọa trấn, nơi này tự nhiên không nguy hiểm, mà đổi lại địa phương khác thì bất đồng, hóa ngoại chi cảnh ngày hôm nay đã không còn giống như nghìn năm trước.

Nơi chốn đều ẩn dấu vô số nguy cơ, cùng với các loại mãnh thú hoành hành. Giống như lúc trước Hàn Phong đi lại bên ngoài, không hề phát hiện ra chỗ nào có thể khiến hắn tĩnh tâm tu luyện.

Cho dù là phiền sơn cốc kia, Hàn Phong tin tưởng, sau khi hắn đánh chết bạch viên lông dài, chỉ sợ không bao lâu, nơi đó sẽ bị mãnh thú mới chiếm đoạt.

Nghĩ như vậy, Hàn Phong không tiếp tục lo lắng suy nghĩ, mà lựa chọn trực tiếp tu luyện tại Hư Không thành, đồng thời tùy thời quan sát tình huống xung quanh, vừa vận xuất hiện bất cứ biến cố nào cũng có thể có phản ứng nhanh nhất.

Cứ như vậy, nửa năm kế tiếp, hàn Phong liền tìm một địa phương trong Hư Không thành, bắt đầu tĩnh tâm tu luyện.

Sau khi nắm giữ pháp tắc Thiên giai, hiện tại Hàn Phong tu luyện càng thuận buồm xuôi gió, chỉ trong thời gian nửa năm, làm tu vi đấu khí của hắn một lần nữa có bước tiến bộ nhảy vọt.

Hàn Phong cũng cảm giác được, chính mình cách cảnh giới Thiên giai lục phẩm không xa.

Mà ngày hôm nay, nguyên bản Hư Không Thành lặng yên, đột nhiên vang lên âm hưởng không tính quá lớn, thế nhưng trong Hư Không thành yên lặng lại rất vang dội.

Hàn Phong nguyên bản chìm đắm trong tu luyện đột nhiên bị âm hưởng rất nhỏ này làm giật mình, liền đình chỉ tu luyện, mà hướng về địa phương phát ra thanh âm tìm kiếm.

Dựa vào năng lực cảm nhận siêu cường, Hàn Phong chậm rãi bước về phía tầng chót trong Hư Không thành.

Chỉ bất quá, khi hắn bước tới một góc tầng chót, một đạo kinh phong sắc bén đột nhiên tập kích về phía hắn.

Hàn Phong không nghĩ tới lại xuất hiện biến cố này, cũng may hắn phản ứng cực nhanh, tăng thêm nửa năm tu luyện vừa qua đã giúp hắn có bước đề cao tu vi đấu khí rõ rệt.

Không thấy Hàn Phong có bất kỳ động tác nào, ngay khi kinh phong kéo tới trong nháy mắt, ở trước mặt Hàn Phong chợt hình thành vài đạo phong thuần, hoàn toàn ngăn cản lại thể tiến công sắc bén áp bách tới.

Bất quá, công kích không biết lý do còn chưa kết thúc, giống như dừng lại một lát, sau đó lại bắt đầu công kích mãnh liệt hơn.

Chỉ chốc lát, phong thuần Hàn Phong vừa mới tụ tập thành hình bị trực tiếp phá hủy không còn, nhưng may mắn Hàn Phong đã sớm có chuẩn bị, xa xa chạy thoát khỏi địa phương ban đầu.

Mà lúc này, thể tiến công mãnh liệt nhìn thấy Hàn Phong né tránh, cũng không thu hồi lại khí thế, ngay sau đó, từ trong bóng tối chậm rãi xuất hiện một bóng hình đi ra.

Theo bóng hình tiếp cận, Hàn Phong lập tức nhìn thấy rõ dung mạo bóng hình.

Khiến Hàn Phong ngoài ý muốn chính là, người tới chính là một nhân loại, hình thể so với Hàn Phong tương đương nhau, một đầu tóc rối loạn lười nhác bay lả tả bốn phía. Bên dưới mái tóc bạc tán loạn, Hàn Phong có thể nhìn thấy một khuôn mặt bình thản mười phần, không có gì thu hút, ngược lại đôi con ngươi bị che một nửa lại lóe lên quang mang màu đỏ sậm quỷ dị.

Cẩn thận đánh giá người xa lạ trước mắt, trong lòng Hàn Phong khẽ động, lập tức thăm dò hỏi:

- Người là Hư Không?

Bóng người kia tựa hồ có chút cứng ngắc chần động hai cái, lập tức hé miệng, dùng ngữ khí cứng ngắc trúc trắc không gì sánh được, chậm rãi mở miệng nói:

- Tiểu tử... Đây là thể nào... Vì sao, vì sao... Lại là... Cái dạng này... Bộ thân thể này làm ta phi thường khó chịu...

Hàn Phong vừa nghe bóng người nói chuyện, tuy rằng âm điệu so với trước kia hoàn toàn không giống nhau, thể nhưng Hàn Phong có thể xác định người xa lạ trước mắt chính là Hư Không.

Trải qua thời gian gần hai năm, đây chính là kết quả cuối cùng của Sinh Mệnh Trọng Tổ Thuật, nhìn thân thể chân thật tồn tại trước mắt, Hàn Phong hiểu rõ, Sinh Mệnh Trọng Tổ Thuật lần này xem như thành công rồi.

Cũng không phải là năng lượng thể hoàn toàn không ổn định như trước kia, mà là một thân thể con người bằng da bằng thịt chân thật, một người nguyên bản mất đi sức sống đã triệt để sống lại.

Về phần Hư Không vì sao sau khi sống lại, hành động trở nên cứng ngắc như vậy, Hàn Phong ngược lại không để ý, dù sao đây là một bộ thân thể hoàn toàn mới, muốn thích ứng được với thân thể mới nhất định phải có một đoạn thời gian rèn luyện quen thuộc mới được.

Trả lời nghi vấn của Hư Không, Hư Không quả nhiên yên tâm lại, không còn lo lắng trong lòng, lúc này tâm tình của Hư Không hiển nhiên đặc biệt tốt.

Tâm nguyện nghìn năm qua rốt cuộc đã hoàn thành như nguyện, điều này sao không khiến Hư Không cô tịch ngàn năm sung sướng, đồng thời trong lòng đối với Hàn Phong cảm kích mười phần.

Mà Hàn Phong cũng phát hiện rồi, bộ thân thể của Hư Không, từ trên xuống dưới, ngoại trừ một đôi con mắt tỏa quang mang màu đỏ sậm, không có bất luận chỗ nào là không giống với nhân loại bình thường.

Đương nhiên, tối thiểu từ biểu hiện bên ngoài xem ra đúng là như vậy.

Đồng thời, Hàn Phong cũng phát hiện, Hư Không lúc này vô luận là vóc người hay dung mạo đều hoàn toàn khác xa so với Hư Không chính mình đã thấy trước kia.

Đối với điều này, Hàn Phong ngược lại mười phần không hiểu, vì sao Hư Không không dựa vào dung mạo ban đầu để luyện chế thân thể.

Mà sau khi hắn nhận được đáp án từ miệng Hư Không, quả thực cảm thấy mười phần ngoài ý muốn.

Nguyên lai không phải Hư Không không muốn khôi phục dung mạo ban đầu, mà là trong quá trình luyện chế thân thể, hắn căn bản không thể khống chế được những thứ này, chỉ có thể để tự thân biến hóa diễn ra, từ đó hình thành bộ dạng bây giờ.

Bất quá, Hàn Phong ngược lại phát hiện hình dạng của hắc hiện tại so với bộ hài cốt dùng để luyện chế thân thể mười phần phù hợp, chẳng lẽ dùng hài cốt nhân loại làm chủ dẫn liền dẫn tới kết quả như thế này hay sao?

Trong lòng Hàn Phong trầm suy nghĩ.

biglove

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

405. Chương 387: Trở Lại Thiên Môn. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Nửa tháng sau, Hàn Phong cùng với Hư Không đi tới một gò núi tại vùng tiếp cận trung tâm hóa ngoại chi cảnh.

Nơi này cách Hư Không thành tương đối xa, xa xa vượt khỏi phạm vi Hư Không có thể hoạt động trước kia.

Trải qua nửa tháng thích ứng với thân thể mới, hôm nay, Hư Không đã hoàn toàn thích ứng được với bộ thân thể mới. Đồng thời hắc, đối với bộ thân thể mới này hết sức hài lòng.

Cho dù bộ thân thể này nhìn qua có chút nhỏ bé và yếu ớt, hoàn toàn không giống như vẻ cao to uy vũ của hắc trước đây, nhưng mỗi một chỗ trong thân thể đều ẩn dấu lực lượng sẵn sàng bạo phát hết sức kinh người.

Dù sao, Hàn Phong thông qua tinh tế tuyển chọn mới lấy ra một số bộ vị mười phần không tồi trên người mãnh thú thành tài liệu cho thân thể mới.

Tự nhiên là muốn các bộ vị của bộ thân thể mới trở nên càng cường đại hơn.

Bất quá, có một chút tiếc nuối chính là, vì để linh hồn và năng lượng của chính mình triệt để dung hợp với bộ thân thể mới, đồng thời đạt tới độ phụ hợp hoàn mỹ.

Vì vậy, tu vi của Hư Không cũng từ Thiên giai bát phẩm trước kia, trực tiếp hạ xuống cảnh giới Thiên giai thất phẩm.

Nhưng không thể xem là Thiên giai thất phẩm bình thường.

Từ Thiên giai thất phẩm tới Thiên giai bát phẩm nhất định có chênh lệch, nhưng không giống như Hàn Phong từ Thiên giai nhất phẩm hoàn toàn tấn công dẫn tới đầu khi không có, tình huống thậm chí còn nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Chẳng qua, đối với điều này Hư Không không hề thất vọng nhiều, dù sao trước khi hắc mất đi thân thể, vốn chỉ là thực lực Thiên giai thất phẩm, tuy rằng trải qua thời gian nghìn năm, cuối cùng tu vi của hắc lại trở lại khởi điểm trước kia.

Thế nhưng, đối điều này để lấy tự do đối với Hư Không mà nói, điểm này căn bản không cần phải để ý.

Hơn nữa Hư Không trời sinh tính tình kiêu ngạo, hắc tin tưởng bằng vào thiên phú của hắc, muốn một lần nữa trở lại Thiên giai bát phẩm, chẳng qua là vấn đề thời gian, vì vậy không quá mức toát ra tâm tình uể oải.

Mà sau khi có được thân thể mới, Hư Không tự nhiên không còn bị hạn chế bởi Hư Không Thành. Từ lúc hắc và Hàn Phong bước ra khỏi tòa thành từng từng suy nghiêm tồn tại bao nhiêu năm, hắc đã tự tay oanh kích Hư Không Thành thành đồng đổ nát.

Hàn Phong còn nhớ lúc đó, Hư Không tự mình làm chuyện này, trên mặt hắn không hề có bất cứ ba động biểu tình nào, chỉ là đôi con mắt tràn ngập hồng quang yêu dị chợt lập lòe, lưu lại một tia tâm tình nhàn nhạt.

Hàn Phong biết, Hư Không làm như vậy chính là vì muốn phát tiết nỗi lòng uất hận nghìn năm dài đằng đẳng.

Dù sao, Hư Không có cường thịnh hơn nữa cũng chỉ là một người, một người bị nhốt tại địa phương hoang vu hẻo lánh không có người nói chuyện một nghìn năm, chỉ sợ tâm lý hơi thiếu một chút đã sớm bị bức tới điên khùng.

Sau một phen phát tiết, nguyên bản tòa kiến trúc cao lớn nguy nga, dưới lực lượng cường đại của Hư Không, trong chớp mắt liền âm ỉ sụp đổ.

Mà Hàn Phong lại một lần nữa khiếp sợ thực lực của Hư Không, tuy rằng thực lực của hắn bởi vì muốn lấy được tân sinh mà bị hạ thấp xuống còn Thiên giai thất phẩm.

Nhưng Hàn Phong cũng còn nhớ rất rõ khi hắn vừa mới tiến vào tòa thành này, lực lượng của bản thân căn bản không có một chút tác dụng nào, bằng không cũng đã không bị nhốt ở bên trong, thẳng cho tới khi gặp Hư Không.

Mà Hư Không có được thực lực Thiên giai thất phẩm, dĩ nhiên có thể trong thời gian ngắn ngủi như vậy trực tiếp phá hủy, cũng là để Hàn Phong một lần nữa tận mắt chứng kiến uy lực kinh người của cường giả Thiên giai thất phẩm.

Đồng thời, trong lòng đối với cảnh giới Thiên giai lục phẩm đã chạm tay tới động tâm không ngớt.

Nhìn cảnh sắc một màu trắng xóa trước mắt, Hàn Phong cau mày dò hỏi Hư Không bên cạnh, nói:

- Nơi này chính là chỗ trung tâm hóa ngoại chi cảnh?

- Không sai! Chính là nơi này!

Hai mắt Hư Không có chút phức tạp nhìn địa phương hoàn toàn bị sương mù trắng xóa bao phủ, khẳng định trả lời.

Hàn Phong không rõ ràng lắm vì sao Hư Không lại khẳng định một mực đến nơi này, không khỏi nghi hoặc hỏi:

- Vì sao tiền bối cố ý muốn đến nơi này, nơi này rốt cuộc có chỗ kỳ lạ nào?

Nghe vậy Hư Không đầu tiên là trầm mặc, sau một lát mới chậm rãi mở miệng trước ánh mắt vô cùng kinh ngạc của Hàn Phong:

- Năm đó, ta và Triệu Vô Cực đi tới địa phương tràn ngập sương trắng này mới rơi vào kết cục bị vây khốn trước đó!

Khiếp sợ!

Lời Hư Không nói khiến Hàn Phong vô cùng khiếp sợ.

Hàn Phong hiểu ý tứ trong lời nói của Hư Không, trước đó hắn đối với lý do vì sao Hư Không lại mất đi thân thể cảm thấy vô cùng hiếu kỳ, thế nhưng Hư Không không nói, hắn không thuận tiện để hỏi.

Mà giờ khắc này, Hư Không nói ra những lời vừa rồi cũng trực tiếp giải đáp hiếu kỳ cho Hàn Phong, chính vì là năm đó, hắn tiến vào màn sương trắng trước mặt nên mới mất đi thân thể.

Tiếp theo, đôi con mắt tỏa quang mang màu hồng yêu dị toát lên vẻ hồi ức, chậm rãi kể lại chuyện tình năm đó.

Hàn Phong sau khi nghe xong, càng cảm thấy khiếp sợ và kinh ngạc không gì sánh được.

Nguyên lai, năm đó Hư Không thực hiện đánh cược, sau khi bại dưới tay Triệu Vô Cực, liền cùng với Triệu Vô Cực tiến vào hóa ngoại chi cảnh, nỗ lực tìm kiếm phương pháp có thể khiến năng lượng cuồng bạo không ngừng tiết lộ bình ổn lại.

Lấy thực lực của hai người khi đó, mãnh thú nơi này tự nhiên không thể tạo thành bất cứ uy hiếp nào đối với hai người, vì vậy trải qua một đoạn thời gian tra xét và lục lọi, hai người đã đi tới vị trí Hàn Phong đang đứng hiện tại.

Trong con mắt bọn họ, hóa ngoại chi cảnh sở dĩ không ngừng biến hóa và phát tiết năng lượng ra ngoài, tất cả nhất định có liên quan tới giải đất trung tâm tràn ngập sương trắng.

Mà lúc đó, hai người đã là cường giả hiếm có, vốn cho rằng bản thân rất cao, tự nhiên không ngại bất cứ chuyện gì.

Dựa vào tài cao mật lớn, hai người tiến vào trong màn sương trắng trước mặt, dự định tìm kiếm nguyên nhân phát tiết năng lượng ra ngoài.

Chỉ là, không nghĩ tới có chuyện ngoài dự liệu xảy ra.

Thời điểm hai người vốn tưởng rằng không hề có bất cứ nguy hiểm gì, màn sương trắng trước mặt dĩ nhiên dâng trào lên một cỗ lực lượng cường đại không gì so sánh được.

Cỗ lực lượng này cho dù là Hư Không hồi tưởng lại cũng còn có chút mơ hồ nghĩ mà sợ hãi.

Đối với tất cả những chuyện phát sinh trong màn sương trắng, Hư Không căn bản không có bao nhiêu ấn tượng.

Bởi vì sau khi cỗ lực lượng kia xuất hiện, hắn liền bị đứng mũi chịu sào bắn trúng, rất nhanh liền mất đi ý thức.

Về phần những chuyện xảy ra phía sau, hắn căn bản không hề biết.

Chẳng khi, khi hắn tỉnh táo lại liền phát hiện chính là đã bị nhốt trong Hư Không Thành, mà thân thể của hắn cũng hoàn toàn không còn, về phần hắn làm sao dùng phương thức năng lượng thể để sống sót, Hư Không càng mười phần mờ mịt.

Mà cứ như vậy, Hư Không trong tình huống mờ mịt không giải thích được vượt qua gần nghìn năm, đối với chuyện năm đó, hắn hoàn toàn không có bất cứ ý thức gì.

Về phần sinh tử của Triệu Vô Cực, hắn càng không biết rõ. Nguyên nhân chính là vì như vậy, sau khi hắn dưới sự trợ giúp của Hàn Phong lấy được sinh mệnh mới, việc làm đầu tiên của Hư Không chính là tự tay hủy đi Hư Không Thành, đó là địa phương năm đó tạo thành chuyện hắn mất đi thân thể.

Chẳng qua khi tới điểm giới hạn, Hư Không đã dừng lại.

Trên mặt càng toát ra khiếp ý hiểm thấy. Tựa hồ năm ký ức không rõ ràng năm đó đã tạo thành bóng ma không thể xóa nhòa trong hắn.

Hàn Phong sau khi biết được chân tướng, trong lòng hơi có chút cảm khái, thế nhưng hắn cũng không nói thêm điều gì, mà chỉ lẳng lặng đứng một bên, chờ đợi Hư Không có quyết định.

Mà trải qua giây dựa hồi lâu, để Hàn Phong ngoài dự liệu chính là, Hư Không lựa chọn quay đầu lại.

Dựa theo lời của hắn mà nói, nếu như năm đó hắn có thực lực Thiên giai thất phẩm, cùng với Triệu Vô Cực, cả hai người đều không thể đối phó được với màn sương trắng trước mặt, như vậy với thực lực của hắn hiện tại, mà Hàn Phong càng không thể bằng Triệu Vô Cực, như vậy bọn họ đi vào trong màn sương trắng, gặp phải nguy cơ bỏ mình càng thêm lớn.

Hư Không cũng không muốn tiếp tục chờ đợi nghìn năm, thật vất vả mới có thể lấy được tự do, cuối cùng lại một lần nữa dẫm lên vết xe đổ.

Hàn Phong tự nhiên không có ý kiến gì, vì vậy cùng với Hư Không dừng lại chốc lát, sau đó hai người cùng nhau xoay người, theo phương hướng ngược lại rời khỏi nơi đây.

Chẳng qua, bọn họ không chú ý tới, sau khi hai người rời khỏi, nguyên bản màn sương trắng vô cùng bình tĩnh, đột nhiên quỷ dị quẫy động vài cái, rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh như ban đầu.

Mà Hư Không đã là Thiên giai thất phẩm cũng không hề phát hiện ra biến hóa.

Ngược lại, Hàn Phong có tinh thần lực cường đại hơi chút hoài nghi quay đầu lại nhìn vài lần, nhưng vẫn không có bất cứ phát hiện gì khác.

Đây bất quá chỉ là một hồi nhạc đệm nho nhỏ. Tiếp theo, Hư Không dẫn Hàn Phong quay trở lại địa điểm tiến vào hóa ngoại chi cảnh, đồng thời đi đi lại lại tại vòng ngoài trong thời gian một tháng.

Đương nhiên, hai người bọn họ không có thời gian rảnh rỗi xem lướt qua nơi này, nhưng Hàn Phong còn chưa tìm thấy địa phương hắc và Lý Ngọc phân tán nhau.

Ban đầu ném Lý Ngọc ra khỏi bão cát, Hàn Phong liền triệt để mất đi liên lạc với hắn.

Dù sao, Lý Ngọc chính là đệ tử kiệt xuất nhất đời này của Thiên Môn, đồng thời quan hệ với hắn không sai, về công về tư mà nói, Hàn Phong không nên quên đi hắn.

Dưới sự bảo hộ của cường giả Thiên giai thất phẩm Hư Không, dọc theo đường đi có thể nói là mãnh thú kinh sợ dâm uy của Hư Không, không một con nào dám xuất đầu lộ diện.

Đương nhiên, trong chuyện này có một phần quan hệ với chuyện thân thể của Hư Không có một số bộ phận lấy trên thân thể mãnh thú có thực lực siêu cường.

Đám mãnh thú này ngửi thấy trên người Hư Không có khí tức mãnh thú thực lực cực mạnh, tự nhiên từ rất xa liền bỏ chạy.

Đáng tiếc chính là, hai người hầu như đã nhìn qua hóa ngoại chi cảnh một lượt, nhưng vẫn như trước không hề phát hiện ra bất cứ tung tích người nào.

Đến lúc này, trong lòng Hàn Phong không khỏi thở dài, dựa theo tình huống hiện tại, chỉ sợ Lý Ngọc đã lênh ít dữ nhiều.

Vì vậy, trong lòng Hàn Phong cũng hơi có chút cảm khái.

Nếu không tìm được người, Hàn Phong tự nhiên không tiếp tục dừng lại nơi đây, bởi vì trước đó không lâu, Hàn Phong dựa theo Hư Không chỉ điểm, cùng với nỗ lực của bản thân, rốt cuộc đã một chân bước vào cảnh giới Thiên giai lục phẩm.

Từ đó trở thành một cường giả Thiên giai lục phẩm nắm giữ pháp tắc Thiên giai.

Mà đây chính là mục đích duy nhất hắn muốn tiến vào hóa ngoại chi cảnh.

Tuy rằng tất cả mọi chuyện xảy ra trong hóa ngoại chi cảnh cùng với những dự đoán ban đầu hoàn toàn đi ngược lại, nhưng trùng hợp chính là, để Hàn Phong gặp được Hư Không, kết quả dưới tình huống quỷ thần xui khiến, dẫn tới cục diện cuối cùng hiện tại.

Kỳ thực, tính ra phải nói là nhân họa đắc phúc.

Nếu như đã đạt được mục đích, tự nhiên Hàn Phong cũng bức thiết rời khỏi hóa ngoại chi cảnh, dù sao an nguy của Huyền Thiên Tông bên ngoài mới chính là sự tình hắn cần quan tâm chân chính.

Hoàn hảo một điểm chính là Hư Không đối với hóa ngoại chi cảnh mười phần quen thuộc, tăng thêm thực lực của hắn, nghĩ muốn rời khỏi phiền không gian bị phong bế này cũng tương đối dễ dàng.

Vì vậy sau khi hạ quyết tâm, hai người quyết định lập tức rời đi.

Mà lúc này, Lý Duệ nguyên bản đang ngồi trong đại đường tĩnh tu, đột nhiên cảm giác phía sau núi vốn bình tĩnh xuất hiện một cỗ ba động năng lượng kịch liệt, vô cùng kinh hãi, vội vàng dùng tốc độ nhanh nhất lao về phía địa phương có cánh cửa ra vào hóa ngoại chi cảnh.

Mà theo sát phía sau hắn còn có mấy trưởng lão Thiên Môn khác.

...

Lý Duệ chạy tới lối vào hóa ngoại chi cảnh, sau mảy nhìn cửa vào hóa ngoại chi cảnh nguyên bản rất bình tĩnh trước đây, nhưng hiện tại đang không ngừng bành trướng.

Mà xung quanh bị từng đạo năng lượng vờn quanh.

Sau đó là Mộc Tu trưởng lão và Hỏa Đằng trưởng lão chạy tới, nhìn thấy một màn trước mắt, cũng lần lượt vô cùng kinh ngạc.

Lại sau một lúc lâu, Lý Thần trở lại Thiên Môn không lâu cũng chạy tới.

Thời điểm hắn nhìn thấy một màn trước mắt, trong lòng nhất thời có chút lo lắng, kéo ống tay áo Lý Duệ hỏi:

- Sư đệ, đây là có chuyện gì? Có phải là Hàn Phong muốn đi ra?

Lý Duệ không quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào hóa ngoại chi cảnh đang không ngừng biến hóa trước mắt, cau mày không nói.

Mà Mộc Tu trưởng lão ở một bên quan sát hồi lâu, sau đó mở miệng có chút nghi hoặc nói:

- Môn chủ, dường như cửa vào hóa ngoại chi cảnh thực sự sắp mở ra!

- Điều này... Làm sao có thể?

Lý Duệ nghe được câu nói của Mộc Tu trưởng lão, rõ ràng chấn động, lại nhìn tình cảnh trước mắt có chút không thể tưởng tượng nói:

- Không có khả năng, lúc này còn một đoạn thời gian mới đến lúc hóa ngoại chi cảnh mở ra, sao lại tự động xuất hiện tình huống này?

- Chẳng lẽ hóa ngoại chi cảnh xuất hiện biến hóa mới gì đó?

Mộc Tu trưởng lão không xác định nói.

Dù sao, trong những năm gần đây, hóa ngoại chi cảnh liên tục xảy ra biến hóa kỳ lạ, dần dần không còn nằm trong tay Thiên Môn nữa rồi, cho dù hiện tại thay đổi thời gian mở ra cũng không tính là cái gì.

Chẳng qua, vô luận là mọi người suy đoán như thế nào đi nữa bọn họ cũng không thể thay đổi, chỉ đành lẳng lặng đứng chờ đợi một bên.

Ngược lại là Lý Thần, có vẻ mười phần lo lắng, không kiên nhẫn, thường thường cầm hồ lô rượu bên hông đưa lên miệng uống vài hớp.

Sau một lúc lâu, ngay khi các trưởng lão và Lý Duệ tràn ngập thần sắc kinh nghi bất định, cửa vào hóa ngoại chi cảnh xuất hiện một đoàn quang mang nhu hòa, ngay sau đó, cánh cửa lớn nguyên bản đang đóng chặt chợt chậm rãi mở ra.

Trong ánh mắt kinh dị của tất cả mọi người, từ trong quang mang, từ xa tới gần, chậm rãi xuất hiện hai đạo thân ảnh.

Rất nhanh, hình dáng hai thân ảnh xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Theo bóng người xuất hiện, cánh cửa vào hóa ngoại chi cảnh lại một lần nữa chậm rãi đóng lại.

Mà lúc này, Lý Thần nguyên bản đang lo lắng bồn chồn đứng một bên, nhìn thấy hình dáng đạo thân ảnh kia trở nên rõ ràng, có chút kinh động hô lớn:

- Tốt, tiểu tử, người cuối cùng cũng đi ra!

Nói xong, thân hình chợt lóe, liền phóng tới trước mặt bóng người, cười lớn vỗ vỗ vai hắn.

Xuất hiện trước mắt mọi người, không phải ai khác, tự nhiên chính là Hư Không và Hàn Phong vừa mới rời khỏi hóa ngoại chi cảnh.

Mà ở phía sau Hàn Phong chính là Hư Không vừa mới được tân sinh.

Lúc này, Hàn Phong nhìn Lý Thần với vẻ mặt có chút kích động, từ vẻ mặt cùng với giọng nói của hắn, Hàn Phong có thể cảm thụ được một tia quan tâm, trong lòng cũng có chút cảm động.

Về phần nhóm người Lý Duệ, nhìn thấy Hàn Phong dĩ nhiên trở về lúc này, trong lòng cũng cảm thấy kinh ngạc và khác biệt.

Hàn Phong chậm rãi nhìn quét qua bốn phía, sau khi xác định được bản thân triệt để trở về thế giới bên ngoài, không khỏi chậm rãi thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Lần tiến vào hóa ngoại chi cảnh vừa rồi, trong đó quả thực mạo hiểm không gì sánh được. Cũng may thu hoạch tương đối lớn, cuối cùng coi như không uổng chuyến đi này.

Ngay khi Hàn Phong còn đang cảm thán, Lý Thần bên cạnh giống như phát hiện điều gì đó, lập tức từ trước người Hàn Phong bật ngược lại, tỉ mỉ quan sát Hàn Phong từ trên xuống dưới.

Một lát sau, mới có chút kinh nghi bất định hỏi thăm:

- Tiểu tử, khí tức trên người ngươi... Lẽ nào ngươi đã...

biglove

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

406. Chương 388: Lão Tổ Thiên Môn.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Ngữ khí của Lý Thần tràn ngập vẻ không thể tin tưởng, mà đám người Lý Duệ xung quanh cũng bị câu hỏi này của Lý Thần hấp dẫn, ào ào đưa ánh mắt ngưng tụ lên người Hàn Phong.

Khi bọn họ cảm nhận được khí tức tỏa ra trên người Hàn Phong, đều lần lượt lộ biểu tình kinh ngạc.

Thấy bộ dáng giật mình của mọi người, Hàn Phong cười cười, lập tức không giấu diếm nói:

- Vận khí không tồi, làm ta ngoài ý muốn nắm giữ pháp tắc Thiên giai, tiến tới trở thành cường giả Thiên giai lục phẩm.

Khiếp sợ! Không thể tưởng tượng!

Đây là ý niệm đầu tiên nảy sinh trong đầu khi mọi người nghe được câu nói này của Hàn Phong,

Đây không phải là do mọi người không khiếp sợ, không chấn động.

Bọn họ vô cùng rõ ràng, thời điểm Hàn Phong vừa mới tiến vào hóa ngoại chi cảnh, rõ ràng chỉ mới đạt tới thực lực Thiên giai ngũ phẩm, tuy rằng bọn họ biết Hàn Phong ở bên trong hóa ngoại chi cảnh, tu vi sẽ có bước tăng tiến nhất định, thế nhưng không hề nghĩ tới, Hàn Phong dĩ nhiên có thể trong thời gian không tới hai năm, trực tiếp thăng cấp trở thành tuyệt thế cường giả Thiên giai lục phẩm.

Hơn nữa, nghe khẩu khí của Hàn Phong, hiển nhiên không phải cường giả Thiên giai lục phẩm thông thường, mà là cường giả Thiên giai chân chính nắm giữ pháp tắc Thiên giai.

Chênh lệch trong đó, tất cả mọi người ở đây, hiển nhiên không người nào không rõ ràng.

Lý Thần cắn há to cái miệng, khó có thể tin tưởng nhìn chằm chằm vào Hàn Phong, vẻ mặt khoa trương nói:

- Tiểu tử, ngươi nói là sự thực?

Cùng Hàn Phong ở chung lâu như vậy, tuy rằng biết Hàn Phong nhiều lần sáng tạo kỳ tích, thế nhưng một màn này hôm nay vẫn không khỏi khiến hắn một lần nữa há hốc miệng ngây người.

Thời gian không tới hai năm, dĩ nhiên có thể trực tiếp nhảy từ Thiên giai ngũ phẩm lên Thiên giai lục phẩm.

Tốc độ thăng cấp như thế, thực sự quá mức khiến người khác chấn động.

Lập tức, Lý Thần lại có chút buồn bực, cứ như vậy, chẳng phải là nói, hiện tại hắn đã không phải là đối thủ của Hàn Phong nữa rồi!

Ngược lại là Lý Duệ bên cạnh, làm nhất môn chi chủ, rất nhanh liền khôi phục tinh thần, đầu tiên là liếc mắt nhìn Hàn Phong một chút, sau đó chuyển sang nhìn lão giả vẫn không hề mở miệng nói chuyện phía sau Hàn Phong, lập tức có chút nghi hoặc hỏi:

- Hàn Phong, vì sao không thấy Lý Ngọc, còn người đằng sau người là ai?

Mọi người vừa nghe, đồng thời chuyển ánh mắt từ trên người Hàn Phong tới đằng sau, dừng lại trên người lão giả mặc bộ trường sam vải cũ kỹ.

Hàn Phong nghe được câu hỏi của Lý Duệ, sắc mặt không khỏi nở nụ cười khổ, lập tức kể lại một lượt những chuyện đã xảy ra trong hóa ngoại chi cảnh.

Mà lúc mọi người biết được Lý Ngọc dĩ nhiên thất tung, sinh tử không rõ, trên mặt mọi người đồng thời trầm xuống.

Lý Ngọc chính là đệ tử kiệt xuất nhất trong một đời trẻ tuổi hiện nay của Thiên Môn, thiên phú cực kỳ kinh người.

Thế nhưng không nghĩ tới thất tung như vậy, thất tung trong hóa ngoại chi cảnh, trong lòng mọi người đều biết rõ, chỉ sợ lành ít dữ nhiều.

Đây là kinh nghiệm giáo huấn của Thiên Môn tổng kết được trong nghìn năm qua.

Tuy rằng Lý Ngọc ngoài ý muốn thất tung, khiến trong lòng các trưởng lão và môn chủ mười phần âm trầm, nhưng may mà không ai hoài nghi lời nói của Hàn Phong.

Bọn họ tự nhiên không cho rằng Hàn Phong sẽ động thủ với Lý Ngọc.

Mà thấy biểu tình nặng nề của mọi người, Hàn Phong đang lo lắng, làm cách nào giải thích được thân phận của Hư Không đằng sau.

Đột nhiên, Mộc Tu trưởng lão nguyên bản không nói lời nào, đột nhiên có chút giật mình không thể tin tưởng nhìn chăm chăm vào phía sau Hàn Phong.

Ánh mắt tràn ngập kinh nghi bất định, chăm chú nhìn vào Hư Không.

Phản ứng của Mộc Tu trưởng lão khiến Hư Không cảm thấy có chút không tự nhiên, sắc mặt không khỏi trầm xuống, mắt thấy chuẩn bị phát tác.

Mà Mộc Tu trưởng lão bên kia đột nhiên thất thố hô lớn một câu:

- Lão... Lão tổ...

- Cái gì?

Mọi người đều không giải thích được nhìn Mộc Tu, trên mặt đều là mờ mịt không rõ.

Hàn Phong thấy phản ứng kịch liệt của Mộc Tu, tâm tư chuyển động, trong lòng không khỏi “thình thịch” một chút, nhất thời không thể khống chế xuất hiện ý niệm khác biệt.

Mà không đợi Hàn Phong hoàn toàn minh bạch cổ cảm xúc không ổn này, các trưởng lão bên cạnh giống như bị Mộc Tu trưởng lão làm giật mình tỉnh táo, ào ào giống như đột nhiên tỉnh ngộ, đều dùng ánh mắt và thần sắc chấn động không gì sánh được nhìn chăm chăm vào Hư Không.

- Thực sự là Lão Tổ?

Lý Duệ có chút không dám tin tưởng nói.

Mộc Tu trưởng lão tiến lên hai bước, tỉ mỉ quan sát một hồi, cuối cùng tin tưởng gật đầu nói:

- Môn chủ, sẽ không sai đâu, đúng là Lão Tổ!

Lý Duệ nghe được câu trả lời khẳng định của Mộc Tu, trong lòng nhất thời có chút kích động không gì sánh được, không khỏi dẫn theo mấy trưởng lão tiến lên, đi tới trước mặt Hư Không, sau đó dùng ngữ khí kích động và cung kính không gì sánh được, lớn tiếng nói:

- Đệ tử đời thứ mười sáu Lý Duệ, ra mắt Lão Tổ!

Lý Duệ nói xong, các trưởng lão đều ào ào cung kính bái kiến Hư Không.

Hàn Phong thấy một màn như vậy, ý niệm đột nhiên nảy sinh trong đầu càng thêm rõ ràng.

Lúc này Hư Không vẫn như cũ không hiểu vì sao, không rõ đám người trước mắt đang làm cái quỷ gì, không khỏi đưa ánh mắt nghi hoặc chuyển hướng Hàn Phong.

Hàn Phong thấy thế, trong lòng hiểu ra, sở dĩ gặp phải một màn này, hoàn toàn là vì bộ hài cốt dùng làm thân thể mới cho Hư Không gây phiền phức.

Hắn không ngờ được, bộ hài cốt hoàn chỉnh của đệ tử Thiên Môn lúc trước hắn tìm được, dĩ nhiên lại có thân phận cao tới như vậy.

Tuy rằng, Hàn Phong vẫn không rõ ràng lắm Lão tổ là ý tứ gì, nhưng chỉ dựa vào vẻ mặt và biểu tình cung kính của mọi người, Hàn Phong không thể không hiểu, người đệ tử Thiên Môn kia nhất định có địa vị cực cao.

Bằng không cũng không bởi vì mấy trăm năm trôi qua, vẫn có thể bị những đệ tử đời sau này nhận biết được.

Nghĩ vậy, Hàn Phong không khỏi có chút đau đầu.

Trong lòng đồng thời cũng có chút cảm khái, Sinh Mệnh Trọng Tổ Thuật dĩ nhiên thần kỳ như thế, chỉ dựa vào một bộ hài cốt, dĩ nhiên có thể phục chế lại được dung mạo của chủ nhân trước kia.

Nhưng hiện tại dung mạo này đã mang lại cho hắn chút phiền phức.

Mà lúc này, Mộc Tu trưởng lão nhìn thấy Hư Không không phản ứng bọn họ, không khỏi có chút sốt ruột hỏi:

- Lão tổ, lão nhân gia người làm sao vậy?

Cứ tiếp tục như vậy không phải là biện pháp, Hàn Phong tự nhiên không muốn để người Thiên Môn biết được, hắn lợi dụng thi hài Lão tổ tôn kích của bọn họ để làm thí nghiệm, cuối cùng khiến một người khác sống lại.

Nếu để người Thiên Môn biết được chuyện này, chỉ sợ bọn họ trở mặt ngay tại chỗ, đây không phải là điều mà Hàn Phong muốn nhìn thấy.

Vì vậy, trong đầu suy tư cực nhanh, rất nhanh Hàn Phong liền có chủ ý, thay thế Hư Không mở miệng, chủ động nói:

- Các vị, Lão tổ trong miệng mọi người là chuyện gì xảy ra?

Dừng lại, Hàn Phong làm bộ không giải thích được nói:

- Vị này chính là Hư Không, chính là người sống sót ta ngẫu nhiên gặp được bên trong hóa ngoại chi cảnh, thế nhưng khi ta gặp hắn, hắn đã không nhớ được mọi chuyện trước kia rồi, nhưng ta biết có thể tiến vào trong hóa ngoại chi cảnh nhất định là đệ tử Thiên Môn, bởi vậy ta đã dẫn theo hắn trở về, xem ra các người đều nhận biết hắn?

Nói xong, Hàn Phong còn thừa lúc mọi người chưa chú ý tới hắn, lén lén đánh mắt ra hiệu với Hư Không.

Hư Không thấy Hàn Phong ra hiệu, cũng kịp phản ứng, ngẫm hiểu gật đầu, lập tức tỏ vẻ mặt mê mang nói:

- Các người là ai, các người biết ta là ai?

Thấy biểu hiện của Hư Không, nếu như không phải biết trước, Hàn Phong thực sự cho rằng hắn chính là đệ tử Thiên Môn mất đi ký ức.

biglove

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

407. Chương 389: “thân Phận” Của Hư Không. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Lời này của Hư Không vừa phát ra, nhóm người Lý Duệ đồng thời ngậy người tại chỗ.

Cái miệng Mộc Tu càng há lớn, hỏi:

- Lão, Lão tổ... Người không nhận ra ta sao? Ta là Mộc Tu a! Năm đó khi ta mới nhập môn, chính là người phụ trách dạy dỗ ta!

- Mộc Tu trưởng lão, ngươi có nhận lầm hay không?

Lý Duệ một bên nghi hoặc nói.

Ai biết, Mộc Tu trưởng lão khẳng định mười phần đáp lại:

- Sẽ không đâu, tuy rằng đã trôi qua nhiều năm, nhưng ta có thể xác định, người chính là lão tổ năm đó. Không chỉ là dung mạo, ngay cả khí tức trên người cũng giống nhau như đúc, ta tuyệt đối không nhận lầm!

Lời này của Mộc Tu đã triệt để xóa đi nghi ngờ trong lòng Lý Duệ.

Kỳ thực trong lòng hắn, nguyên bản cũng đã nhận ra người trước mắt này.

Trong tinh thất tương ứng của các đời môn chủ Thiên Môn đều có bức họa của lịch đại môn chủ, mà Hư Không đột nhiên xuất hiện trước mắt, so với một trong số các bức họa rất giống nhau.

Hơn nữa thêm lời nói của Mộc Tu, Lý Duệ đã không còn nghi ngờ gì khác.

Chẳng qua, Lão tổ trước mắt dĩ nhiên mất đi ký ức, như vậy có chút khó giải quyết rồi.

Hư Không thấy đám người trước mặt dùng nhãn thần tràn đầy chờ mong nhìn về phía chính mình, tuy rằng trong lòng không đồng ý, thế nhưng vẫn biểu lộ hình dạng mê man như trước, làm bộ tự hỏi một chút, sau đó lắc đầu nói:

- Không nhận ra!

Mà lúc này, Hàn Phong nhân cơ hội nói:

- Các vị, nơi này không phải là chỗ nói chuyện. Ta xem chúng ta vẫn nên rời khỏi đây rồi nói tiếp!

Lý Duệ và mấy trưởng lão thấy Lão tổ thực sự không nhận ra bọn họ, trong lòng không khỏi có chút thất vọng, mà nghe xong lời nói của Hàn Phong, lúc này mới kịp phản ứng. Hai người vừa mới ra khỏi hóa ngoại chỉ cảnh, tất nhiên có chút mệt nhọc.

Vì vậy, kế tiếp, Lý Duệ phân phó đệ tử dẫn hai người đi nghỉ ngơi.

Vài ngày tiếp theo, Mộc Tu và các trưởng lão khác mỗi ngày đều tới bái kiến Hư Không, hơn nữa làm đủ cấp bậc lễ nghĩa đệ tử bái kiến trưởng bối, khiến trong lòng Hư Không vừa phiền muộn lại vừa buồn cười.

Đồng thời, không biết vì sao, trong lòng Hư Không dường như có một ý niệm nào đó không ngừng nhắc nhở hắn, làm hắn tiếp nhận nghi lễ bái kiến của đám người Mộc Tu.

Những điều này chỉ là chi tiết nhỏ không quá quan trọng, ngay cả Hư Không cũng không chú ý phát hiện ra biến hóa của chính mình.

Kỳ thực, tuy rằng bộ hài cốt này đã trải qua sương gió mấy trăm năm, thế nhưng một ít dấu vết trên cơ bản vẫn chưa tiêu tán toàn bộ.

Nhưng không biết vì sao, Hư Không hiện tại lại có chút ảnh hưởng từ thân phận của bộ hài cốt này.

Bằng không với tính tình của hắn, kiên quyết không thể để ý tới những hành động đáng ghét của đám người Mộc Tu, chỉ sợ một lời bất hòa, liền lập tức đuổi toàn bộ những người này đi.

Dùng thực lực Thiên giai thất phẩm của hắn, xác thực có tiền vốn để kiêu ngạo như vậy.

Mà trong thời gian mấy ngày vừa qua, Hàn Phong từ trong miệng Lý Duệ biết được, về cái gọi là Lão tổ này đến tột cùng là chuyện gì xảy ra.

Nguyên lai, thân phận chân chính của bộ hài cốt này chính là Lý Thanh, môn chủ Thiên Môn đời thứ sáu.

Mà cái tên Lý Thanh này, trên mặt Lý Duệ tràn ngập vẻ kính phục.

Lý Thanh có thể nói là ngoại trừ tổ sư khai sơn Thiên Môn, trong lịch đại môn chủ, là vị môn chủ có tu vi cao thâm nhất.

Đương nhiên, nếu như chỉ đơn thuần là tu vi cao thâm, kiên quyết không thể trở thành đối tượng cung kính nhất trong lòng nhóm người Lý Duệ.

Lý Thanh ngoại trừ có tu vi cao thâm ra, càng dựa vào thiên phú cường đại của bản thân năm đó đã lần lượt xem xét qua rất nhiều tâm pháp vũ kỹ của Thiên Môn, đồng thời cải tiến phần lớn, thậm chí là tự sáng tạo ra rất nhiều tâm pháp vũ kỹ cao thâm, lưu lại cho đệ tử hậu thế.

Có thể nói, tám phần mười tâm pháp tu luyện của các đệ tử Thiên Môn hiện tại đều là thoát thai từ Lý Thanh.

Chẳng qua, sau khi Lý Thanh hoàn thành những chuyện này liền tử bỏ vị trí môn chủ Thiên Môn, trái lại trở thành một trưởng lão truyền công bình thường.

Cũng chính bởi vì như vậy Mộc Tu mới nói trước kia, khi hắn vừa mới gia nhập Thiên Môn, chính là Lý Thanh phụ trách truyền thụ vũ kỹ.

Sở dĩ Lý Thanh làm như vậy, hoàn toàn là bởi vì hắn một lòng một dạ muốn phát triển quang đại Thiên Môn, cho nên mới dốc sức lực dạy dỗ môn hạ đệ tử Thiên Môn, hi vọng có sự trợ giúp của bản thân, bọn họ có thể trưởng thành tốt hơn.

Mà hành động của Lý Thanh tự nhiên khiến trên người Thiên Môn vô cùng bội phục, sau đó các đời đệ tử biết hành động của hắn, đều xưng tôn hắn là Lão tổ.

Đương nhiên, dùng bối phận của Lý Thanh, xác thực có thể xưng là Lão tổ rồi.

Nguyên bản chuyện này vốn không có gì mới lạ, thế nhưng Lý Duệ nói cho Hàn Phong, biết ở bốn trăm năm trước, không biết vì sao, Lý Thanh đột nhiên biến mất không rõ lý do.

Trên dưới Thiên Môn không hề tìm được bất cứ tin tức nào của hắn, không biết hắn đã đi đâu, mà điều này trở thành bí ẩn lớn nhất đối với Thiên Môn từ trước tới nay.

Nhưng không nghĩ tới, ngày hôm nay lại bị Hàn Phong một lần nữa dẫn trở về Thiên Môn.

Nói đến đây, Lý Duệ quả thực vô cùng cảm kích Hàn Phong.

Hàn Phong thấy thế, trong lòng tràn ngập xấu hổ, nhóm người Lý Duệ vô cùng vui mừng vì Lão tổ Thiên Môn bọn họ thất tung từ lâu có thể trở về một lần nữa, nhưng bọn họ không hề biết chính là, vị Lão tổ này kỳ thực đã vắng mặt mấy trăm năm trong hóa ngoại chi cảnh.

Mà Hàn Phong chỉ là lấy hài cốt của Lý Thanh lưu lại giúp Hư Không luyện chế một bộ thân thể mới, hiện tại ở lại Thiên Môn chính là Hư Không năm đó còn có chút cừu hận đối với Thiên Môn, hoàn toàn không phải là Lão tổ được Thiên Môn tôn kính gì đó.

Đương nhiên, nhưng lời này dù thế nào Hàn Phong cũng không thể nói ra khỏi miệng.

Hơn nữa, trong lòng hắn còn có một chủ ý vô cùng tuyệt diệu, chẳng qua cần phải có Hư Không phối hợp.

Hiện nay, Hư Không đánh bậy đánh bạ trở thành Lão tổ của Thiên Môn, theo như lời Lý Duệ kể lại và phản ứng của các trưởng lão khác mà xét, địa vị và lực hiệu triệu của “Lão tổ” Thiên Môn ngày hôm nay tất nhiên không cần phải nhiều lời.

Như vậy, có hay không có thể dùng điểm này để đạt được mục đích Thiên Môn xuất sơn, trợ giúp Huyền Thiên Tông đối phó với trả thù của Trọng tài giả đây?

Kỳ thực, dùng thực lực Thiên giai lực phẩm của Hàn Phong hiện tại, hơn nữa có Hư Không hỗ trợ, nguy cơ Diệt Hoàng mang tới đã không tính là nguy cơ rồi.

Bất quá, Hàn Phong vẫn hi vọng có thể thuyết phục Thiên Môn xuất sơn. Dù sao hắn biết rõ, địch nhân chân chính của hắn chính là Vô Hoàng Điện thần bí. Mà thực lực và tung tích của đối phương vẫn còn là điều chưa rõ.

Đối với thực lực chân chính phía sau Vô Hoàng Điện, quả thực khiến Hàn Phong phải kiêng kỵ không ngớt.

Mà Thiên Môn là thế lực viễn cổ lưu truyền nghìn năm, trên toàn bộ phiên đại lục này coi như có lực hiệu triệu nhất định.

Mà trong lòng Hàn Phong vẫn tồn tại một loại cảm xúc, tựa hồ trong minh minh định định trước sớm muộn gì cũng có một ngày hắn cùng với Vô Hoàng Điện chính diện đụng độ.

Tới thời điểm đó, có lẽ sẽ là một hồi ác chiến.

Bởi vậy, Hàn Phong mới bức thiết hi vọng Thiên Môn gia nhập liên minh, tự nhiên có thể ngưng tụ nhiều hơn một phần thực lực, để chuẩn bị đối phó với Vô Hoàng Điện.

Chẳng qua, tất cả điều này đều là suy nghĩ trong lòng Hàn Phong, hắn không lập tức tới tìm Hư Không, hắn còn muốn tiếp tục quan sát một đoạn thời gian ngắn, chân chính xác định được Thiên Môn hiện tại đối với Hư Không đến tốt cùng là có loại thái độ như thế nào.

Vì vậy, vài ngày tiếp theo, Hàn Phong vẫn ở lại trong Thiên Môn.

Từ ngày đầu tiên hắn trở về, Lý Thần đã sớm giải thích một lượt tất cả mọi chuyện phát sinh trên đại lục trong thời gian vừa qua.

Lúc biết được Trọng tài giả yên lặng gần hai năm, đột nhiên gần đây xuất hiện chút động tác, Hàn Phong không khỏi lạnh lùng cười.

Xem ra, Trọng tài giả quả nhiên chưa từ bỏ ý định.

Tuy rằng hai năm qua Hàn Phong luôn luôn tập trung tu luyện, thế nhưng Huyền Thiên Tông và hoàng thất, cùng với các thế lực liên minh khác đều chưa từng buông tha giám thị Trọng tài giả chặt chẽ.

Mà một điểm quan trọng nhất trong đó, chính là Hàn Phong năm đó dẫn đầu đoàn người Huyền Thiên Tông, đẩy lùi ngũ đại tông môn liên thủ, Hàn Phong chung quy cảm thấy trong chuyện này có bí ẩn nào đó.

Dù sao, Huyền Thiên Tông chỉ là một tông môn vừa mới quật khởi, kiên quyết không thể vì sự tình thập đại tôn môn bị diệt mà “gây chiến” như vậy, dù sao nói như thế nào đi nữa, Huyền Thiên Tông luôn đứng trong thế có lý.

Nhưng cũng bởi vì như vậy, Trọng tài giả có thể kích động những thế lực lớn như ngũ đại tông môn đồng thời kéo cao thủ tới xâm phạm, mục đích bên trong không khỏi làm người khác trầm tư suy nghĩ.

Dù sao, tiêu diệt Huyền Thiên Tông, đối với bọn họ mà nói tựa hồ không mang tới bao nhiêu chỗ tốt.

Dù sao vị trí của Huyền Thiên Tông và ngũ đại tông môn cách nhau tới vạn dặm, cùng với Trọng tài giả càng không có vấn đề xung đột lợi ích.

Mà trải qua hai năm tìm hiểu, hoàng thất phát hiện phía sau Trọng tài giả, mơ hồ có tồn tại một cổ thế lực không biết tên cổ động bọn họ.

Căn cứ vào tình báo Tiêu Tấn cung cấp và suy đoán, Trọng tài giả muốn tiêu diệt Huyền Thiên Tông, thứ nhất là muốn lập uy cho Trọng tài giả, mà đồng thời mượn cơ hội này để ngũ đại tông môn có thể đứng vững gót chân trong cảnh nội Thiên Tinh.

Sau đó mượn uy thế mạnh mẽ phát triển thể lực bản thân.

Đây là một ít tình báo Tiêu Tấn thu thập được gửi tới, chẳng qua Hàn Phong biết được sau chuyện này mơ hồ có mấu chốt nào đó mà hắn chưa thể biết rõ, đáng tiếc tài liệu trong tay hắn quá ít. Trong thời gian ngắn không thể nào biết được.

Bất quá, vô luận là thế nào đi nữa, lúc này hắn ở trong hóa ngoại chi cảnh nhân họa đặc phức, không chỉ tu vi bản thân đề cao tới Thiên giai lục phẩm, đồng thời còn dẫn theo một tuyệt thế cường giả Thiên giai thất phẩm trở về.

Trước khi Hàn Phong rời khỏi hóa ngoại chi cảnh, cũng đã từng hỏi Hư Không, suy tính sau này của hắn.

Mà Hư Không trả lời quả thực khiến Hàn Phong mừng rỡ không ngớt.

Đừng nhìn Hư Không thường ngày cao cao tại thượng, nhưng tuyệt đối là người có ân tất báo, đã nói là làm. Bằng không năm đó đã không vì thua trên tay Triệu Vô Cực mà ở lại, nếu hắn kiên quyết giận dữ rời đi, Triệu Vô Cực cũng không thể ngăn cản được hắn.

Hắn đã hết lòng tuân thủ lời hứa lưu lại, có thể thấy được phẩm tính như thế nào.

Hàn Phong vừa rồi còn giúp hắn phiền phức quần thân nghìn năm qua, trợ giúp hắn khôi phục thân thể, ngoài miệng Hư Không không nói, thế nhưng trong lòng cảm kích vạn phần.

Bởi vậy, sau khi biết được Hàn Phong ở bên ngoài phải đối mặt với Trọng tài giả trả thù, Hư Không liền quyết định trợ giúp Hàn Phong vượt qua nguy cơ lần này, sau đó mới du ngoạn khắp nơi.

Hàn Phong tự nhiên rõ ràng loại nhân vật như Hư Không tuyệt đối không thể lưu lại thời gian dài, hiện tại, nếu hắn có thể chủ động lưu lại giúp chính mình đối phó với Trọng tài giả, như vậy Hàn Phong đã cảm thấy mỹ mãn rồi.

Mà từ chỗ Lý Thần biết được, trọng tài giả liên tục có vài động tác, chỉ là chưa xuất thủ với Huyền Thiên Tông, bởi vậy, thời gian của Hàn Phong coi như đầy đủ, cũng không cần quá mức lo lắng tới vấn đề chạy trốn về.

Vì vậy, mấy ngày tiếp theo, Hàn Phong một mặt suy nghĩ trợ giúp Hư Không đối phó với “đồ tử đồ tôn” của hắn, một mặt không ngừng điều chỉnh trạng thái thân thể chính mình, duy trì trạng thái đỉnh phong, làm tốt chuẩn bị cho cuộc chiến đấu trong tương lai.

...

Hôm nay, Hàn Phong nguyên bản đang ở trong nội viện chỉ đạo võ kỹ cho Thi Thi, đột nhiên Hư Không tìm tới.

Thi Thi nhìn thấy Hư Không tới, tự nhiên nhận ra được người trước mắt, chính là đại nhân vật mà môn chủ và các trưởng lão cũng phải cúi đầu thi lễ.

Chỉ là, nếu như có người khác ở đây, chắc chắn sẽ bị hành động của Thi Thi dọa tới giật nảy mình.

Bởi vì, phản ứng đầu tiên khi Thi Thi nhìn thấy Hư Không xuất hiện, chính là kêu lên một tiếng, lập tức vẫn đoán kiếm trong tay, lao về phía Hư Không.

Một màn này nếu như bị Lý Thần hoặc Mộc Tu trưởng lão nhìn thấy, chỉ sợ sẽ bị dọa tới sắc mặt đại biến.

Nếu ở trong Thiên Môn, bất kỳ người nào dám can đảm bắt kích đối với Lão tổ như vậy, thực sự tội không thể tha.

Nhưng là, trong con mắt Hàn Phong, Hư Không luôn luôn lạnh lùng cao ngạo, không biết vì sao đứng trước mặt Thi Thi luôn luôn “trẻ con”.

Nhìn thấy Thi Thi giờ đoàn kiếm đâm về phía chính mình, khuôn mặt cơ hồ vĩnh hằng bất biến của Hư Không đột nhiên nở nụ cười vô cùng hiếm thấy.

Đồng thời, một tay nhấc nhẹ, bàn tay huy vũ trong hư không, liền thấy Thi Thi trực tiếp lao về phía hắn, thân thể nho bé trong không trung bị không chế lệch khỏi quỹ đạo vốn có.

Ngay sau đó, toàn thân giống như mất trọng tâm, xiêu xiêu vẹo vẹo rơi xuống mặt đất, đoàn kiếm trong tay bị nàng hoảng loạn ném qua một bên.

Thi Thi trong không trung vàng phát ra tiếng thét chói tai.

Nghe được tiếng kêu sợ hãi hoảng loạn của Thi Thi, Hàn Phong đứng bên cạnh có chút bất đắc dĩ lắc đầu, đang muốn tiến lên giữ lấy Thi Thi, nhưng không nghĩ rằng động tác của Hư Không nhanh hơn Hàn Phong rất nhiều.

Chỉ thấy thân hình hắn khê động, trước khi Thi Thi rơi xuống mặt đất, ngăn cản phía bên dưới, đỡ lấy Thi Thi nhẹ nhàng thả xuống.

Một tay giống như giữ lấy con mèo nhỏ, nhẹ nhàng véo cái má đáng yêu của Thi Thi, Hư Không cười khê, sau đó nói:

- Tiểu nha đầu, dám bắt kính với lão tổ, cẩn thận một lúc nữa đánh cái mông của ngươi.

Sau khi Thi Thi hạ xuống đất một hồi, cuối cùng cũng phục hồi lại tinh thần, nghe được lời nói của Hư Không, không khỏi mân mê cái miệng nhỏ nhắn, hờn dỗi nói:

- Lão tổ, người khi dễ Thi Thi, ta muốn nói cho Hàn Phong ca ca!

Biểu hiện từ đầu tới cuối của Thi Thi không hề có nửa phần tôn kích của một đệ tử đối với Lão tổ, nếu như mọi người trong Thiên Môn nhìn thấy, nhất định cho rằng Thi Thi đại nghịch bất đạo.

Nhưng ngoài dự liệu chính là, Hư Không mười phần yêu thích đối với tiểu nha đầu này, thái độ đối với nàng không hề bài xích, trái lại còn vui vẻ đấu võ mồm với nàng.

Mà Lão tổ đã lên tiếng rồi, mọi người trong Thiên Môn tự nhiên không dám nhiều lời, chỉ có thể dặn dò Thi Thi không nên chọc giận Lão tổ. Tiểu nha đầu tự nhiên nhu thuận gật đầu đáp ứng, thế nhưng cụ thể có nghe theo hay không, chỉ có một mình nàng biết rõ.

Hàn Phong trong thấy một già một trẻ đấu võ mồm với nhau, cũng chỉ đành cười cười, không có phản ứng gì quá lớn, mấy ngày nay, hắn đã hình thành thói quen đối với cảnh tượng như vậy.

Trong suy nghĩ của hắn, có lẽ là bởi vì Hư Không cô độc một mình tại Hư Không Thành quá lâu, sau khi nhìn thấy một tiểu nha đầu ngây thơ hoạt bát, liền bị hành động thân thiết động lòng người của tiểu nha đầu này chinh phục.

Trong mấy ngày qua, Hư Không chỉ cần có chút rảnh rỗi liền chạy tới thăm Thi Thi, thỉnh thoảng còn chỉ điểm nàng một chút về phương diện tu luyện vũ kỹ.

Thái độ và bộ dáng như vậy, hoàn toàn không phải Hư Không mà Hàn Phong lần đầu tiên nhìn thấy, cho dù là hiện tại Hư Không đối với Hàn Phong cũng không thể bằng một phần mười so với Hư Không đối với Thi Thi.

Bởi vậy có thể tưởng tượng được Hư Không yêu thương cỡ nào đối với tiểu nha đầu này.

biglove

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

408. Chương 390: Gặp Lại Người Ngọc.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bụt Thập Ngũ - Kiếm Giới

Đương nhiên, Hàn Phong tự nhiên không bởi vì vậy mà có suy nghĩ khác, Thi Thi được Hư Không sủng ái, hẳn cũng cao hứng thay cho nàng, dù sao đối với một tiểu nha đầu tính cách tinh quái đáng yêu như vậy, Hàn Phong cũng giống Hư Không, yêu thích mười phần.

Vì vậy, có Hư Không thừa lực dạy dỗ, tiền đồ trong tương lai của Hư Không tuyệt đối không thể bình thường.

Chỉ bất quá, sau khi ở lại Thiên Môn gần một tháng, Hàn Phong quyết định vẫn nên trở về Huyền Thiên Môn một chuyến mới tốt.

Cho dù Huyền Thiên Tông đang trong tình huống tương đối an toàn, nhưng hẳn thực sự không chờ mong ở lại Thiên Môn quá lâu.

Mà Hàn Phong phải rời đi, tự nhiên phải dẫn Hư Không theo, đối với bản thân Hư Không tự nhiên không có vấn đề gì, nhưng đối với nhóm người Lý Duệ, thực sự vô cùng tổn sức khuyên bảo.

Trong một tháng vừa qua, mấy người với một xấp tuổi thật dày, đồng thời địa vị trong Thiên Môn cao cao tại thượng, đã nghĩ đủ mọi biện pháp, nỗ lực thức tỉnh ký ức của người từng là “Lão tổ” của bọn họ.

Đáng tiếc, kẻ giả mạo Hư Không đối với vị Lão tổ kia căn bản không hề có bất cứ ký ức gì đáng nói, vì vậy mọi thử nghiệm chỉ là đối phó cho qua mà thôi.

Chẳng qua, thời gian một tháng, tiếng nói hành động của Hư Không tự hồ đã dung hợp hoàn toàn với bị hài cốt này, đối với đệ tử Thiên Môn mà nói, chỉ là ít đi vẻ hòa nhã ngày xưa, nhiều hơn vài phần lạnh lùng, tuy rằng ngữ khí vẫn đông cứng như trước, nhưng Hàn Phong phát hiện trong đó đã nhiều hơn vài phần màu sắc cảm tình đặc biệt.

Đối với điều này, Hàn Phong không rõ ràng lắm rốt cuộc là tốt hay xấu, chỉ có thể tiếp tục quan sát đoạn thời gian ngắn mới có thể hiểu được.

Lại nghỉ ngơi thêm hai ngày, Hàn Phong liền chuẩn bị rời khỏi Thiên Môn, mà cuối cùng, nhóm người Lý Duệ không tiếp tục khuyên nhủ Hư Không. Đối với quyết định của Lão tổ, bọn họ không dám có ý kiến gì quá lớn, bởi vậy chỉ đành theo quyết định của Hư Không.

Mà để Hàn Phong ngoài ý muốn chính là, nguyên bản hẳn cho rằng Lý Thần đã trở lại Thiên Môn, tất nhiên không có khả năng rời khỏi một lần nữa. Nhưng không nghĩ tới, trong cuộc khởi hành trở về Huyền Thiên Tông, Hàn Phong cũng nhìn thấy thân ảnh Lý Thần.

Thấy thần sắc mê hoặc quái dị của Hàn Phong, Lý Thần cười cười giải thích:

- Bởi vì Lão tổ mất đi ký ức, các vị trưởng lão lo lắng, vì vậy liền phát ta phụ trách đi theo bên người Lão tổ, cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau.

Hàn Phong vừa nghe, giờ mới hiểu được vì sao Lý Thần lại theo tới, nguyên lai là đám người Thiên Môn lo lắng Lão tổ một đi không trở về, vì vậy phát Lý Thần một đường nhìn thật kỹ.

Đối với điều này, Hàn Phong lắc đầu, trong lòng không khỏi cười khổ.

Trong ánh mắt lưu luyến của Thi Thi, lại trong tình cảnh đám người Lý Duệ và các trưởng lão không ngớt lải nhải, Hàn Phong cùng với Hư Không và Lý Thần, bước qua Truyền tống trận của Thiên Môn, rốt cuộc rời khỏi nơi đây, một lần nữa trở về đại lục xa cách đã lâu.

Ngẩng đầu nhìn sắc trời, thời gian đã không còn sớm, mà ba người đều là cường giả thực lực cực cao, vì vậy Hàn Phong quyết định, không dừng lại nghỉ ngơi, trực tiếp trở về Huyền Thiên Tông.

Với thực lực của ba người, Hư Không tự nhiên cao nhất, Thiên giai thất phẩm, mà Hàn Phong gần đây đột phá Thiên giai lục phẩm, về phần Lý Thần, nắm đó thực lực của hắn cực mạnh, nhưng hiện tại đã bị Hàn Phong đẩy xuống dưới.

Tuy rằng Thiên giai ngũ phẩm phóng mắt toàn bộ đại lục coi như cường giả đứng đầu, thế nhưng trước mặt Hàn Phong lại có chút không đáng kể.

Cũng may với tính tình tùy tiện của Lý Thần, đối với điều này không hề để ý, ngược lại có thể rời khỏi Thiên Môn cảm thấy may mắn và kích động không thôi.

Đối với tính cách có tim không phổi của Lý Thần, Hàn Phong mười phần bất đắc dĩ, nhưng cũng bội phục mười phần.

Ba người một đường không nói chuyện, chỉ tốn thời gian hai ngày liền trở về Huyền Thiên Tông.

Lúc này sắc trời đã tối đen, Huyền Thiên Tông ngoại trừ một ít đệ tử phụ trách cương vị công tác ra, trong tông vô cùng yên tĩnh, nghĩ đại bộ phận đệ tử đều đang nghỉ ngơi.

Suy nghĩ một chút, Hàn Phong không muốn quấy rối mọi người, tới trước mặt đệ tử thủ vệ, dặn dò người dẫn Hư Không và Lý Thần tới chỗ nghỉ ngơi, một mình một người trở lại chỗ ở của chính mình.

Đệ tử thủ vệ kia tự nhiên nhận ra Hàn Phong, trong lúc nhất thời có chút kích động, nếu như không phải Hàn Phong ra hiệu không cần phải làm lớn chuyện, chỉ sợ hắn đã sớm sợ hãi kêu lớn. Mà đối với phân phó của Hàn Phong, gã đệ tử này tự nhiên vô ngược cam đoan làm tốt.

Những điều này tự nhiên Hàn Phong không cần quan tâm, lúc này, Hàn Phong nguyên bản đang định trở về phòng mình, nhưng khi tiến vào sân, không khỏi dừng cước bộ.

Bởi vì hiện tại, có tiếng đàn yếu ớt truyền vào trong lỗ tai Hàn Phong.

Đối với tiếng đàn này, Hàn Phong tự nhiên vô cùng quen thuộc, cũng một phần là vì Hàn Phong có thích giác siêu cường mới có thể phát giác ra có tiếng đàn tồn tại.

Cảm thụ được giai điệu quen thuộc đã lâu không được nghe, khóe miệng Hàn Phong nhẹ nhàng nhếch lên, nở nụ cười ấm áp, lập tức thân hình vừa chuyển, phi nhanh về phương hướng tiếng đàn truyền đến.

Rất nhanh, Hàn Phong đã xuất hiện trong một viện tử cách viện tử của hắn không xa.

Thân phận của Hàn Phong tại Huyền Thiên Tông vẫn là đệ tử đời thứ ba như trước, thế nhưng toàn bộ trên dưới Huyền Thiên Tông không một ai đối đãi với hắn giống như đệ tử đời thứ ba thông thường.

Vì vậy, nguyên bản chỗ ở thuộc về phía hắn đã được Huyền Cơ Tử phân chia độc lập, trở thành biệt viện độc lập dành riêng cho Hàn Phong, đồng thời các đệ tử gia nhập tông môn sau hắn được phân phối chỗ ở mới.

Đi tới tiểu viện có vẻ mười phần thanh tịnh u lan, tiếng đàn càng lúc càng rõ ràng hơn, Hàn Phong không khỏi thả nhẹ bước chân.

Rất nhanh, sau khi tiến vào viện tử, đầu tiên tiến vào trong tầm mắt của Hàn Phong chính là một bóng lưng có vẻ hơi gầy.

Thấy bóng hình quen thuộc này, trong lòng Hàn Phong có chút kích động.

Lúc này bóng người đang vô cùng chuyên chú gảy cổ cầm bằng huyền trước mặt, không hề chú ý tới đằng sau có người tiếp cận.

Mà Hàn Phong cũng không quấy rầy, chỉ đứng yên tại chỗ, lắng lắng nghe tiếng đàn quen thuộc.

Đột nhiên, trong lòng Hàn Phong trào lên cảm xúc, tự hồ không biết đã bao lâu, hắn không lặng yên bình thần nghe người trước mắt đàn từ khúc mà hắn từng thích nhất, chứ nói chi có thời gian bầu bạn với nàng.

Trong lòng nghĩ lại, lỗ tay xuôi theo tiếng đàn réo rất truyền tới tưởng niệm vô hạn, trong lòng Hàn Phong nhận không được hiện lên cảm giác hồ thẹn nồng đậm đối chủ nhân bóng hình mạn diệu kia.

Nếu như không phải hắn, có thể chủ nhân bóng hình mạn diệu kia, hiện tại hắn là tốt đẹp hơn.

Trong đầu Hàn Phong miên man suy nghĩ, mà Tiêu Linh nguyên bản chuyên chú vào đánh đàn, đột nhiên bàn tay ngọc có chút run run, theo đó tiếng đàn cũng mang theo một tia âm rung.

Tới cuối cùng, giống như trong lòng có cảm ứng, vài giọt nước mắt trong suốt không thể không chế được lặng yên theo khuôn mặt mịn màng tinh xảo, chậm rãi rơi xuống, va vào thân huyền cầm.

Mà tiếng đàn cũng dừng lại, đôi ngọc thủ của Tiêu Linh rời khỏi đàn cổ trước mặt, mạnh mẽ nắm lại trước ngực, trong đầu của nàng có chút kinh hãi, lại có chút không dám tin tưởng, thân hình gầy gò theo nước mắt của nàng, không thể không chế run lên.

Hàn Phong thấy biến hóa của Tiêu Linh, trong lòng hiểu ra người ngọc khiến người khác phải thương tiếc nhất định đã phát hiện ra bản thân đến, đơn giản không hề ẩn dấu, trực tiếp bước tới gần người ngọc, đưa tay ôm lấy thiên hạ đang run rẩy vào lòng.

biglove

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

409. Chương 391: Ban Đêm Kiều Diễm.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Ôm lấy thân hình không ngừng rung động vào lồng ngực, Hàn Phong chỉ cảm thấy một cổ ôn hương mềm mại thấp đâm ruột gan, còn có một cổ hương vị u lẩn tươi mẫn xông vào mũi.

Cảm nhận khí tức tươi mát đã lâu không gặp này, Hàn Phong không khỏi nhắm mắt lại, cúi đầu vào sát cái cổ trắng trẻo của người ngọc trước mắt, sau đó nhẹ nhàng ở bên ngoài lỗ tai trong suốt sáng bóng, thấp giọng nhu hòa nói:

- Ta đã trở về!

Thân thể Tiêu Linh nguyên bản có vẻ cứng ngắc và run rẩy, sau khi nghe được nói của Hàn Phong, giống như một loại ma chú nguyên rửa, toàn thân chậm rãi mềm nhũn, thân thể tuy rằng vẫn run rẩy như trước, nhưng không còn mãnh liệt như vừa rồi.

Lúc này Tiêu Linh đóng chặt hai mắt, từ lúc vừa rồi, nàng đã cảm nhận được một cổ khí tức vô cùng quen thuộc từ đằng sau truyền đến, đó chính là vị đạo mà nàng ngày nhớ đêm mong hai năm vừa qua.

Giống như đang trong ảo mộng, nàng ảo nghĩ không muốn mất đi vị đạo này này mà tỉnh lại, mà ngay vừa rồi, nàng một lần nữa cảm nhận được vị đạo quen thuộc một lần nữa truyền tới, nguyên bản nàng nghĩ mình quá mức tưởng niệm mà sinh ra ảo giác.

Chẳng qua, loại cảm giác này xác thực vô cùng thực, làm cho nàng không thể không chế được mạch suy nghĩ của bản thân, muốn từ đó tỉnh táo lại, nhưng vô cùng luyến tiếc.

Thẳng cho tới khi cổ vị đạo làm nàng ngày nhớ đêm mong chậm rãi tiếp cận, khiến phương tâm nàng nhìn không được kinh hoàng, giống như không thể tin tưởng được tất cả chuyện này là chân thực.

Đến lúc đôi cánh tay quen thuộc mà cường tráng, bá đạo lại ôn nhu ôn nàng vào lòng, cảm thụ được bờ ngực ấm áp truyền tới tiếng tim đập, Tiêu Linh vẫn như trước không thể tin tưởng được đây là sự thực.

Cuối cùng, lúc nghe được ngữ khí dịu dàng tràn ngập mong đợi kia truyền vào trong lỗ tai chính mình, nàng mới biết được, tất cả chuyện này đều là chân thật.

Là hân trở về! Người khiến nàng ngày nhớ đêm mong, khiến thân thể càng ngày càng tiêu tụy đã trở về.

Lúc này, trong lòng Tiêu Linh vô cùng kích động, nước mắt nguyên bản sớm chậm rãi rơi lại một lần nữa không thể không chế theo gương mặt trắng hồng xinh đẹp tuôn trào.

Nhấc hai tay lên, ôm chặt lấy cánh tay trắng kiện, Tiêu Linh sợ nhất lúc này tất cả đều là mộng ảo, sợ khi nàng tỉnh lại tất cả đều biến mất.

Cảm thụ được người ngọc trong lòng có chút bất an, Hàn Phong hơi thở dài, hồ thẹn trong lòng theo đó càng dày đặc hơn.

Nghĩ kỹ, không khỏi nhẹ nhàng chuyển thân thể mềm mại không xương của Tiêu Linh quay đầu lại, nhẹ nhàng lau dòng nước mắt trên gương mặt đáng yêu, lúc này hình dạng của Tiêu Linh có thể dùng “lê hoa đài vũ” để hình dung.

Nhìn Tiêu Linh rung động lòng người trước mặt, Hàn Phong nhìn không được chậm rãi cúi đầu, động tác ôn nhu hôn lên đôi mắt vẫn còn đang rơi run rẩy.

Một tia vị đạo ẩn chứa khổ sáp theo đôi môi Hàn Phong truyền lên đại não, Hàn Phong có thể cảm thụ được trong nước mắt Tiêu Linh hàm chứa tư vương thật sâu trong hai năm qua đối với hắn.

Mà bị Hàn Phong hôn nhẹ, trong lòng Tiêu Linh nhất thời cảm thấy ngượng ngùng không gì sánh được, gương mặt có chút gầy dần dần nổi lên một mảng đỏ ửng động lòng.

Đôi mí mắt vẫn cẩn thận đóng chặt nhìn không được rung động hai cái vô cùng đáng yêu.

Chẳng qua, Hàn Phong không dừng lại ở đó, mà là thay đổi một bên, tiếp tục hôn lên con mắt còn lại dính đầy dấu vết lệ thương.

Cảm thụ được động tác ôn nhu và tình ý của Hàn Phong, Tiêu Linh dần dần yên tâm trong ngượng ngùng, đôi cánh tay ôm chặt lấy eo gấu rộng rãi của Hàn Phong, buông ra nội tâm, thỏa thích đón nhận tình ý của Hàn Phong.

Có lẽ cảm nhận được nhiệt tình của người ngọc trong lòng, nội tâm Hàn Phong cũng bị đốt lên, đôi môi chuyển dời xuống dưới, lướt qua chiếc mũi quỳnh ngọc, lập tức khinh bạc đôi môi đỏ mộng mê người.

Hàn Phong bá đạo mà ôn nhu, khiến Tiêu Linh nhìn không được ưm một tiếng, nguyên bản thân thể mềm mại không xương nhanh chóng hóa thành dòng nước, toàn bộ thân thể dựa sát vào người Hàn Phong.

Hai người từ lúc gặp lại tới giờ, ngoại trừ một câu nói duy nhất ra, Hàn Phong không hề nói thêm câu nào khác.

Hai người phẳng phất giống như tâm linh tương thông, hia bên không cần dùng ngôn ngữ cũng có thể hiểu được mọi suy nghĩ trong lòng đối phương, những tưởng niệm chỉ có thể hóa thành kích thích mới có thể biểu đạt.

Đêm này, Tiêu Linh đã hoàn toàn buông ra thể xác và tinh thần, không hề dễ xấu hổ như trước kia, mà là không ngừng nỗ lực muốn đón nhận Hàn Phong.

Dưới thế tiến công bá đạo của Hàn Phong, rất nhanh Tiêu Linh liền quên mất bản thân, triệt để rơi vào vòng xoáy ôn nhu.

Hai tay hơi dùng một chút sức lực, Hàn Phong nhẹ nhàng ôm lấy Tiêu Linh hầu như đã mất đi khí lực, thân hình chỉ hơi lóc lên, chớp mắt đã trốn vào trong phòng Tiêu Linh.

Cánh cửa bị Hàn Phong giữ chặt, không ai biết được rốt cuộc trong phòng đã phát sinh chuyện gì, ngay về vầng trăng sáng vàng vạc trên bầu trời, lúc này cũng bị tầng mây đen che phủ.

Trong tiểu viện một lần nữa hoàn toàn rơi vào yên tĩnh, chỉ có chiếc đàn cổ để nguyên trên bàn đá, giống như vật chứng chứng minh tất cả đều tồn tại chân thực.

Ngày hôm sau, sáng sớm, lúc Hàn Phong mở mắt ra, trông thấy trên đỉnh đầu có chút xa lạ, đầu tiên là hơi mê mang.

Lập tức, một màn đêm qua trong nháy mắt hiện lên trong đầu hắn.

Nhớ tới sự tình phát sinh hôm qua, Hàn Phong không hề toát ra biểu tình kinh ngạc gì đó, trái lại khoe miệng thủy chung nở nụ cười đầy âm áp.

Chậm rãi quay đầu sang, tức thì lọt vào mắt là thân thể mềm mại lả lướt, lẳng lẳng nằm bên cạnh, bên trên thân thể nàng chỉ có một tầng chăn mỏng manh, căn bản không thể che hết xuân quang vô hạn trong đó.

Tăng thêm Tiêu Linh ngủ mười phần say lạng, trong giấc ngủ, thân thể vô ý thức đung đưa, càng khiến tầng chăn mỏng nguyên bản không thể che đầy được thân thể mềm mại bị đẩy ra, có thể khiến Hàn Phong liếc mắt liền nhìn thấy rõ cảnh đẹp rực sáng trước ngực.

Hàn Phong lẳng người trợn tròn mắt, lẳng lẳng nhìn Tiêu Linh, trong lòng cảm thán bản thân quá may mắn, dĩ nhiên có được người ngọc trước mắt.

Cũng không biết là ánh mắt của Hàn Phong quá mức nồng đậm, hoặc có thể là động tác nhỏ của Hàn Phong đã khuấy rầy mỹ nhân say ngủ.

Chỉ thấy, hai tròng mắt vốn đóng chặt của Tiêu Linh, mí mắt hơi rung động hai cái, nhanh chóng mở ra, lộ hai tròng mắt sáng như ngọc vốn bị che lại.

Tiêu Linh vừa tỉnh, trực tiếp đón nhận ánh mắt tựa cười như không cười của Hàn Phong, lập tức nhớ tới một đêm hoang đường trước đó, tự nhiên khuôn mặt đỏ bừng, e thẹn vô cùng.

Chợt, không để Hàn Phong có cơ hội, Tiêu Linh một lần nữa đóng chặt hai mắt lại, đồng thời thân thể co rụt, rúc sâu xuống dưới chăn, không dám ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Mà Hàn Phong nhìn thấy Tiêu Linh đỏ ửng mê người, trong nháy mắt rơi vào tầm nhìn, vô cùng đáng yêu.

Hàn Phong tự nhiên biết Tiêu Linh xấu hổ, trải qua một đêm vừa rồi, lúc này tự nhiên không dám nhìn thấy hắn, vì vậy Hàn Phong không thể làm gì khác hơn là một mặt ôm nàng, một mặt ôn nhu nhẹ giọng an ủi bên tai nàng.

Tiêu Linh mới nếm thử trái cấm, cũng chỉ có chút xấu hổ mà thôi, đối với Hàn Phong, từ lâu trong lòng nàng đã quyết định cả đời đi theo hắn, tự nhiên không để ý chuyện thân thể cũng giao cho đối phương, vì vậy trong lúc Hàn Phong nhẹ giọng an ủi ôn nhu. Rất nhanh Tiêu Linh điều chỉnh tâm thái của chính mình, tuy rằng vẫn còn có chút e ngại, nhưng cuối cùng không còn xấu hổ không dám nhìn người như trước.

Hai người ôn tồn một hồi, biết mặt trời lên cao mới rời khỏi giường mặt quần áo chỉnh tề, sau đó lần lượt bước ra khỏi phòng.

biglove

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

hương 392: Làm phản. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Dù sao, đêm qua Hàn Phong trở về, hiện tại đám người Huyền Cơ Tử đã nhận được tin tức, hắn tự nhiên không thể để cho bọn họ chờ lâu.

Chẳng qua, không nghĩ tới, Hàn Phong dẫn theo Tiêu Linh vừa mới xuất hiện trước viện tử, liền đụng phải Phí lão với vẻ mặt tức giận.

Hải Phong nhìn Phí lão, không rõ Phí lão vì sao lại tức giận như vậy, đang muốn hỏi nguyên nhân, nhưng Phí lão không hề cho hắn cơ hội nói chuyện, trực tiếp thôi động đầu khí, đánh về phía hắn.

Với thực lực của Hàn Phong ngày hôm nay, tự nhiên sẽ không e ngại Phí lão, thế nhưng hắn lại không muốn thương tổn đối phương, tuy rằng không biết phát sinh chuyện gì, nhưng Hàn Phong vươn một cánh tay lên, đồng thời thân hình hơi thối lui lại phía sau hai bước, mười phần thoải mái ngăn cản quyền của Phí lão.

Mà Phí lão thấy thế, không hề có ý định dừng lại, lập tức thừa cơ xông lên, không ngừng tấn công Hàn Phong.

Tiêu Linh một bên nguyên bản đang chìm đắm trong hạnh phúc, lúc này không kịp phản ứng, nhìn thấy vị trưởng bối chính mình luôn luôn kính yếu dĩ nhiên vô có xuất thủ với Hàn Phong, khuôn mặt không khỏi biến đổi, vội vàng la lớn:

- Phí lão, mau dừng tay!

Thanh âm của Tiêu Linh quả nhiên có tác dụng, Phí lão nghe được lời của nàng, không thể làm gì khác hơn là đánh một quyền vào cánh tay Hàn Phong, nương theo lực đạo bật lui người lại.

Nhìn thấy hai người đã ngừng tay, Tiêu Linh không khỏi mười phần khẩn trương chạy tới trước mặt Hàn Phong, vô cùng thân thiết thăm hỏi:

- Huynh không sao chứ?

Hàn Phong cười vỗ vỗ bàn tay Tiêu Linh, lắc đầu ra hiệu bản thân không có việc gì.

Mà lúc này, Phí lão đối diện, vẻ tức giận trên mặt đã hoàn toàn biến mất không còn, chỉ còn lại nụ cười đầy mập mờ, chậm rãi nói:

- Ai! Uống cho bộ xương già ta đây lúc nào cũng lo lắng cho an nguy của công chúa, đêm qua phát hiện có người lẻn vào, chờ đợi lo lắng cả đêm, không nghĩ tới sáng sớm trở lại muốn giáo huấn tặc nhân một chút, nhưng ngược lại bị người ta quát mắng dừng lại.

Lời nói của Phí lão vừa ra khỏi miệng, tâm tình nguyên bản bình tĩnh của Tiêu Linh một lần nữa không thể khống chế được, trên mặt không khỏi tràn đầy đỏ ửng.

Tiêu Linh không phải đồ ngốc, tự nhiên nghe được ý treu chọc trong lời nói của Phí lão, chuyện tình phát sinh đêm qua đã để cho lão nhân phụ trách công việc bảo vệ nàng biết được.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tiêu Linh xấu hổ vô cùng.

Mà Phí lão nhìn bộ dáng của Tiêu Linh, không biết là nghĩ đến điều gì, lập tức mở miệng thoải mái cười ha hả.

Cười không ngừng cho tới khi Tiêu Linh sắp cúi đầu sát vào ngực mới dừng lại, hướng về phía Hàn Phong trầm giọng nói:

- Tiểu tử, về sau nếu để cho công chúa thương tâm, lão phu cho dù liều cái mạng già cũng không bỏ qua cho người!

Hàn Phong nghe vậy, lập tức kéo cánh tay Tiêu Linh, vừa cười vừa nói:

- Phí lão, chẳng lẽ không rõ ràng thái độ làm người của ta hay sao?

Tiêu Linh bên cạnh khôi phục lại, không khỏi giậm chân một cái, hờn dỗi nói:

- Phí lão, người dĩ nhiên lấy ta làm trò cười, thực sự ghê tởm!

Bỗng nhiên, Phí lão lẩm bẩm nói:

- Ha ha! Nữ sinh hướng ngoại, nữ sinh hướng ngoại a! Lão đầu tử ta hiện tại mười câu không bằng một câu của tiểu tử ngươi!

- Phí lão...

Tiêu Linh hiếm thấy lộ ra một tia ngây thơ hồ.

Mà Phí lão thấy thế liền cười nhạt, nói:

- Tốt! Ta sẽ không quấy rầy hai người các ngươi, bắt quá tiểu tử ngươi còn có chuyện phải đi gặp Huyền Cơ Tử một chút, chắc chắn tin tức ngươi trở về mọi người đều đã biết, ngươi tiếp tục lưu lại đây có điều không hay lắm!

Hàn Phong nghe vậy liền gật đầu, dẫn theo Tiêu Linh đi về phía đại đường.

...

Nói chuyện với Phí lão xong, Hàn Phong dẫn theo Tiêu Linh trực tiếp đi về phía đại đường.

Vừa tiến vào đại đường, Hàn Phong không khỏi phát hiện, trong đại đường không chỉ có Huyền Cơ Tử và mấy vị trưởng lão, ngay cả sư phụ Lâm Nguyệt của chính mình và mấy người Trầm Ngọc đều có mặt.

Thấy nhiều người như vậy, Hàn Phong cũng hơi sửng sốt, có chút nghi hoặc hỏi:

- Sao mọi người đều đến?

Ai biết, Hàn Phong vừa mới nói ra khỏi miệng, Lâm Nguyệt một bên liền tức giận trừng mắt liếc nhìn hắn, lập tức tiến lên nhẹ nhàng kéo tay Tiêu Linh trốn đằng sau Hàn Phong, về mặt e thẹn, đồng thời, lúc gần bước đi tàn bạo trừng mắt đe dọa Hàn Phong một chút, ý vị uy hiếp trong mắt không cần nói cũng biết.

Hàn Phong cười khở sở sờ mũi, thấy hành động của Lâm Nguyệt, hắn tự nhiên rõ ràng, nhất định là sư phụ biết được chuyện tình phát sinh tối hôm qua.

Tính tế tính ra, thân phận của Tiêu Linh hiện tại là đệ tử của Lâm Nguyệt, bản thân không nói một tiếng đã cướp mất đồ đệ ngoan của nàng, thảo nào Lâm Nguyệt lại không cho hắn xem sắc mặt tốt.

Hàn Phong nhìn thấy hai người trốn ra đằng sau thấp giọng nói cái gì đó, Tiêu Linh thủy chung cúi đầu, về mặt đồ bình, Hàn Phong cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nhún vai, lập tức đi lên phía trước ngồi xuống.

Nhìn xung quanh một vòng, trên đại đường đều là người quen của hắn, mà Lý Thần và Hư Không trở về hôm qua cũng có mặt.

Nhìn thấy Hàn Phong tiến đến, Huyền Cơ Tử tinh tế quan sát Hàn Phong một lúc, lập tức vừa cười vừa nói:

- Không tồi, ra ngoài hai năm, tựa hồ tu vi của ngươi tiến bộ không ít!

- Tông chủ kích lệ, chẳng qua vận khí tương đối tốt mà thôi!

Hàn Phong nhẹ nhàng hồi đáp.

Nhưng Lý Thần bên cạnh vô cùng khinh người thầm nói:

- Một lần là vận khí, hai lần cũng là vận khí, nhiều lần đều là vận khí, vận khí của tiểu tử ngươi cũng quá mức tốt đi!

- Hi hi!

Lâm Phỉ Vân đứng phía sau Lý Thần nghe được thanh âm thì thầm trong miệng hắn, không nhịn được bật cười thành tiếng.

Lúc này, Hàn Phong mới nhìn thấy người duy nhất không tập trung lực chú ý lên người chính mình, chính là tiểu sư muội, mấy năm không thấy, Lâm Phỉ Vân đã không còn là tiểu nha đầu như trước.

So sánh với năm đó, Tiểu Vân nhi hiển nhiên đã trở mã cao hơn nhiều, trên người mang theo khí tức đặc thù của thiếu nữ, rất đáng yêu mê người.

Lâm Phỉ Vân cũng nhìn thấy Hàn Phong đang quan sát nàng, tiểu nha đầu nguyên bản che miệng cười trộm lập tức ngước mặt lên, hướng về phía Hàn Phong nhún nhún cái mũi nhỏ đáng yêu, nhẹ nhàng hừ một tiếng, có chút bất mãn quay đầu đi, không hề liếc hắn thêm một cái.

Hàn Phong có chút kỳ quái, không biểu bản thân chọc tiểu nha đầu này lúc nào, nhưng hắn cũng không chú ý, lập tức quay đầu sang chỗ khác, một lần nữa chuyển ánh mắt sang nhìn Huyền Cơ Tử, bắt đầu hỏi thăm mọi chuyện phát sinh trong Huyền Thiên Tông hai năm qua.

Huyền Cơ Tử đại thể thuật lại tình huống phát triển tông môn trong hai năm qua cho Hàn Phong nghe.

Đối với Hàn Phong hiện tại, trên dưới Huyền Thiên Tông không hề đối đãi hắn giống như đệ tử đời thứ ba thông thường.

Từ nhiều năm trước, sau khi phát hiện thiên phú kinh người của Hàn Phong, Huyền Cơ Tử liền có ý định coi Hàn Phong là đối tượng bồi dưỡng kế nhiệm tông chủ đời tiếp theo, vì vậy nghe Hàn Phong hỏi han, tự nhiên không hề giấu diếm gì.

Lâm Nguyệt nhìn thấy Huyền Cơ Tử và Hàn Phong nói chuyện chính sự, liền dẫn theo những người khác lần lượt rời đi, chỉ bất quá lúc gần đi còn cố đánh mắt hung hăng nhìn Hàn Phong, ra hiệu cho Hàn Phong sau khi xong chuyện phải tìm nàng một chuyến.

Hàn Phong nhận được nhân dân uy hiếp của Lâm Nguyệt, cũng hiểu rõ sợ là Lâm Nguyệt muốn hưng sư vãn tội, trong lòng cười khổ không thôi.

Đợi cho mọi người rời đi, trên đại đường chỉ còn lại Huyền Cơ Tử, mấy vị trưởng lão, Phí lão, Bồ Lô Dịch, còn có Lý Thần và Hư Không vừa mới trở về tối hôm qua.

Lúc này Hàn Phong mới nhẹ giọng nói:

- Tông chủ, sau khi hai năm ta rời khỏi, có phải Huyền Thiên Tông phát sinh chuyện gì đó?

Nguyên bản đại đường với bầu không khí không tồi, nhưng cũng tương đối nghiêm túc, sau khi Huyền Cơ Tử nghe được câu hỏi này của Hàn Phong, nhin không được thở dài một hơi, đôi lông mày hơi nhíu, trên mặt không khỏi hiện lên phần nộ.

Nhìn thấy biểu tình này của Huyền Cơ Tử, Hàn Phong sao có thể không biết, trong Huyền Thiên Tông nhất định đã phát sinh sự tình không tốt, trong lòng không khỏi trầm xuống. Bất quá, hắn không nhiều lời, mà là chờ Huyền Cơ Tử giải thích nghi hoặc.

Chỉ nghe, Huyền Cơ Tử thu lại tâm tình, sau đó mới chậm rãi nói, ngữ khí vẫn mang một tia phần hận.

- Người còn nhớ rõ, mấy năm trước, Huyền Thiên Tông có nhận một đệ tử.

Trải qua Huyền Cơ Tử nhắc nhở, trong đầu Hàn Phong rất nhanh hồi ức, đột nhiên một bóng người chậm rãi hiện lên trong đầu Hàn Phong.

Có chút không xác định nói:

- Tông chủ đang nói đến quan môn đệ tử của Mục Dương trưởng lão, Tống Nhất Hàn?

Gật đầu, Huyền Cơ Tử tức giận nói:

- Không sai, chính là súc sinh này.

Hàn Phong không rõ đã phát sinh chuyện gì để Huyền Cơ Tử luôn luôn ôn hòa dĩ nhiên lại giận dữ tới như vậy, mà lúc này, trên đại đường, Hàn Phong không nhìn thấy bóng dáng Mục Dương trưởng lão, không khỏi có chút kỳ quái, đồng thời trong lòng mọc lên một cỗ ý niệm không tốt.

Quả nhiên, tiếp theo Huyền Cơ Tử giải thích, thực sự khiến Hàn Phong thất kinh, khuôn mặt cũng càng trở nên âm trầm.

Trong lời tự thuật của Huyền Cơ Tử, Hàn Phong biết được, trong hai năm qua, Huyền Thiên Tông dưới sự nỗ lực của tất cả mọi người, tuy rằng trải qua hai trận chiến lớn, nhưng càng kích phát tâm tình không chịu thua của mọi người trong tông.

Thời gian hai năm, Huyền Thiên Tông từ trên xuống dưới, thực lực đã có bước đề cao rất lớn.

Nếu như nói hai năm trước, Huyền Thiên Tông chỉ là một thế lực nhất lưu mới nổi, chẳng qua chỉ dựa vào Hàn Phong và vài cường giả Thiên giai chống đỡ, còn lại không tính vào đâu.

Thế nhưng trải qua nỗ lực mấy năm, chính thế thực lực của Huyền Thiên Tông đã từ từ theo bước tiêu chuẩn đệ tử các thế lực nhất lưu khác.

Không nói Mạnh Hùng hôm nay đã có thực lực đối kháng với cao thủ Địa giai, cho dù là Lâm Phỉ Vân nhỏ nhất cũng là võ giả Nhân giai thất phẩm, lấy tuổi tác của nàng mà tính, trong giới thanh thiếu niên cùng tuổi coi như đứng đầu.

Mà từ trong miệng Huyền Cơ Tử, Hàn Phong càng biết được, Mục Dương trưởng lão bình thường không hiển sơn lộ thủy, nhưng trong thời gian hai năm, không ngờ đạt tới thực lực Địa giai đỉnh phong, đồng thời mơ hồ có hi vọng đột phá Thiên giai.

Điều này đối với Huyền Thiên Tông mà nói, thực sự là chuyện vui cực lớn.

Dù sao, chân chính tính ra, như mấy cường giả Thiên giai Phí lão, Bồ Lô Định, tối đa chỉ có thể xem như ngoại viện Huyền Thiên Tông, so với cường giả Thiên giai chân chính do Huyền Thiên Tông bồi dưỡng ra nhất định có tồn tại chút khác biệt.

Chí ít, chỉ khi bản thân tông môn bồi dưỡng ra cường giả Thiên giai mới được xem như thực sự trung thành tận tâm đối với tông môn.

Cũng không phải là nói Phí lão và Bồ Lô Định không tận tâm với Huyền Thiên Tông, nhưng dù sao trong mắt người ngoài, Huyền Thiên Tông chính là loại tình cảnh miệng cọt gan thỏ.

Vì vậy đệ tử Huyền Thiên Tông bước vào Thiên giai, đối với toàn bộ Huyền Thiên Tông mà nói, không cần nghi ngờ chính là liều thuốc trợ tim.

Chẳng qua, ngay khi tương lai sáng sủa lại đột nhiên phát sinh một chuyện tình khiến Huyền Thiên Tông khiếp sợ.

Quan môn đệ tử đặc ý nhất của Mục Dương trưởng lão, Tổng Nhất Hàn dĩ nhiên làm phản.

Càng nghiêm trọng hơn nữa chính là, Tông Nhất Hàn không chỉ làm phản, đồng thời trước khi bội phản Huyền Thiên Tông đã dùng thủ đoạn không biết tên, âm thầm đánh lén Mục Dương trưởng lão.

Theo lý tuyết, dùng thực lực của Mục Dương trưởng lão, kiên quyết không phải là Tổng Nhất Hàn chỉ có tu vi Nhân giai ngũ phẩm có thể đánh lén thành công.

Có trách chỉ có thể trách bình thường Mục Dương trưởng lão đối với Tổng Nhất Hàn quá mức sủng ái và tín nhiệm.

Tổng Nhất Hàn lợi dụng sự tín nhiệm của Mục Dương trưởng lão đối với hắn, do đó đánh lén thành công, cuối cùng trong lúc mọi người chưa phát hiện, chạy trốn khỏi Huyền Thiên Tông.

Bết bát hơn nữa chính là thời điểm Tổng Nhất Hàn chạy trốn còn ăn cắp một số phối phương Hàn Phong đặc biệt để lại cho Huyền Thiên Tông luyện chế đan dược hỗ trợ tăng cường đấu khí, cùng với Thanh Phong Quyết đặc thù dùng để đề cao uy lực vũ kỹ lần trước tìm được trong bảo khố hoàng thất.

Mấy thứ này có thể xem như nhân tố không thể thiếu trong nguyên nhân vì sao thực lực của Huyền Thiên Tông gần đây tăng lên cực nhanh, mà hiện tại đã bị người đánh cắp, đối với Huyền Thiên Tông mà nói, không cần bàn cãi chính là đả kích nặng nề.

Tại thời điểm nghe chuyện này, khuôn mặt Hàn Phong vẫn vô cùng bình tĩnh, nhìn không ra bất cứ biểu tình gì, nhưng trong lòng là một mảnh âm trầm.

Từ lúc trước, thời điểm Hàn Phong lần đầu tiên gặp phải Tổng Nhất Hàn, trong lòng liền nảy ra ý tứ kỳ quái, chẳng qua lúc đó hắn không quá mức lưu ý.

Không nghĩ tới, cũng chỉ bởi vì sơ sẩy nhỏ nhỏ như vậy, dẫn tới ngày hôm nay phát sinh cục diện rối rắm.

Quan trọng hơn nữa, Mục Dương trưởng lão bị Tổng Nhất Hàn đánh lén, trúng phải kịch độc rất sâu, Huyền Cơ Tử dùng hết mọi biện pháp cũng không tìm được cách giải độc.

Ngày thứ ba sau khi Tổng Nhất Hàn bỏ trốn đã không thể chống đỡ được bỏ mình. Tin tức này càng khiến trên dưới Huyền Thiên Tông bị vây trong mây đen rậm rạp.

Cũng may dưới sự nỗ lực của đám người Huyền Cơ Tử, đệ tử Huyền Thiên Tông không hề xuất hiện tình huống dao động nhân tâm.

Mà hôm nay Hàn Phong trở về, đồng thời tu vi tiến nhanh, vừa vận mang tới cho Huyền Thiên Tông liều thuốc an thần tốt nhất, coi như là một chuyện tốt.

Nghe xong Huyền Cơ Tử tự thuật, Hàn Phong trầm mặc tự hỏi hồi lâu, cuối cùng mở miệng hỏi:

- Có tra được nguyên nhân Tổng Nhất Hàn phản bội?

Nghe vậy, nhân thần Huyền Cơ Tử buồn bã, thở dài nói:

- Không có, sau khi Tổng Nhất Hàn chạy trốn, ta từng phái người đi tìm, nhưng không hề phát hiện ra bất cứ tin tức gì.

Nghe được câu trả lời này, lòng mày Hàn Phong càng thêm nhứt sắt trong đầu không ngừng suy đoán lai lịch Tổng Nhất Hàn.

Chẳng qua, cho dù Hàn Phong nghĩ nát đầu cũng không ra nguyên cớ.

Bất đắc dĩ, Hàn Phong không thể làm gì khác hơn là tạm thời buông tha chuyện này, nếu như Tổng Nhất Hàn trộm nhiều loại phối phương đan dược và Thanh Phong Quyết, như vậy Hàn Phong tin tưởng có một ngày sẽ gặp lại hắn lần nữa.

Tiếp theo, Huyền Cơ Tử lại thương lượng một số sự tình về tương lai Huyền Thiên Tông.

Cuối cùng, Huyền Cơ Tử đột nhiên hướng về Hàn Phong nói:

- Được rồi, trước khi người trở về, ta vừa mới nhận được tin tức từ đế đô truyền tới, Trọng tài giả gần đây xuất hiện động tĩnh, tựa hồ là đang tìm kiếm thứ gì đó.

- Tìm kiếm thứ gì đó?

Hàn Phong nghi hoặc hỏi.

Gật đầu, Huyền Cơ Tử nói tiếp:

- Chuyện rất quan trọng, nguyên bản ta dự định tự mình tới đế đô một chuyến, bất quá vừa lúc người trở về, ta cảm thấy để người đi càng thích hợp hơn, cũng tiện đường cho người trở về thăm phụ thân.

Nghe vậy, Hàn Phong suy nghĩ chốc lát, tất nhiên không cự tuyệt, nhanh chóng gật đầu đáp ứng:

- Cũng tốt, lần này bản thân ta cũng muốn nhìn xem Trọng tài giả rốt cuộc đùa giỡn tâm cơ gì, mỗi lần Huyền Thiên Tông chúng ta đều rơi vào bị động, lần này có lẽ chúng ta nên chủ động xuất kích, cũng tốt để cho người khác biết được Huyền Thiên Tông không phải dễ chọc.

biglove

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

410. Chương 393: Bốn Nữ Tề Tụ. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Rời khỏi đại đường, Hàn Phong liền chuyển bước chân đi về phía tiểu viện nơi Lâm Nguyệt sinh hoạt.

Vốn sau khi đàm luận xong với Huyền Cơ Tử và các trưởng lão, Hàn Phong tự nhiên giới thiệu Hư Không cho mọi người.

Đối với Hư Không, nguyên bản đám người Huyền Cơ Tử chỉ cảm thấy trên người đối phương phát tiết một cỗ khí tức vô cùng thần bí, mà Lý Thần tương đối quen thuộc đã hơi chút tiết lộ thân phận của Hư Không, chính là Lão tổ Thiên Môn.

Như vậy, Huyền Cơ Tử tự nhiên không dám chậm trễ, đối với hắn tiếp đãi rất trang trọng.

Chỉ bất quá, khi hắt từ trong miệng Hàn Phong biết được Hư Không dĩ nhiên là tuyệt thế cường giả Thiên giai thất phẩm, cho dù là Huyền Cơ Tử có hàm dưỡng mấy chục năm cũng không tránh khỏi ngẩn người tại chỗ, Hàn Phong lần đầu tiên nhìn thấy Huyền Cơ Tử thất thổ như vậy.

Có lẽ bởi vì quan hệ với Hàn Phong, tuy rằng Hư Không rất cao ngạo lạnh lùng, thế nhưng đối với “phụ mẫu tái sinh” Hàn Phong, trong lòng hắt vô cùng cảm kích.

Vì vậy, đối với sư môn Hàn Phong cũng có hảo cảm nhất định, không hề bởi vì thực lực của đám người Huyền Cơ Tử nhỏ yếu mà biểu hiện bất cứ thái độ cao ngạo nào, trái lại tương đối khách khí chào hỏi với đám người Huyền Cơ Tử.

Nhưng điều này khiến Hàn Phong bên cạnh có chút kinh ngạc.

Kỳ thực, chính bản thân Hàn Phong cũng không hề biết, tính cách của Hư Không hiện tại đã bị bộ hài cốt Lý Thanh lưu lại ảnh hưởng, tích dần dần có chút chuyển biến kỳ lạ.

Đương nhiên, điều này sẽ không ảnh hưởng tới những phương diện khác, dù sao bộ thân thể này vẫn dùng linh hồn Hư Không làm chủ đạo.

Trong đầu liên tục suy nghĩ về chuyện tình Tống Nhất Hàn phản bội, cho tới bên tai đột nhiên nghe được mấy tiếng cười thanh thúy, lúc này mới khiến Hàn Phong giật mình tỉnh lại.

Nguyên lai, bất tri bất giác, hắt đã chạy tới tiểu viện của Lâm Nguyệt.

Giương mắt nhìn qua, nhất thời không khỏi trước mắt sáng ngời.

Bốn đạo thân ảnh tinh tế xuất hiện trong tầm mắt của Hàn Phong.

Mà tiếng cười vui vẻ vừa rồi chính là do Lâm Phỉ Vân lúc trước có chút bất mãn với Hàn Phong phát ra.

- Tiểu Vân nhi, đang nói chuyện gì mà cười vui vẻ như vậy?

Hàn Phong vừa bước tới gần mọi người, vừa cười nói với Lâm Phỉ Vân.

Tuy rằng không biết lúc trước vì sao lại đắc tội với tiểu tổ tông này, thế nhưng Hàn Phong tự nhiên không muốn tiểu nha đầu bực bội, vì vậy liền chủ động lấy lòng.

Lúc này, bốn nữ trong tiểu viện nhìn thấy Hàn Phong bước đến, đều dừng nói chuyện lại, ánh mắt ào ào quét về phía Hàn Phong.

Đối với bốn đôi mắt đẹp quét tới, tâm trí Hàn Phong coi như kiên cường, không hề biểu hiện ra bất cứ luống cuống gì, lần lượt đảo qua trên người bốn nữ.

Ngồi ở chính giữa là Tiêu Linh với khuôn mặt e thẹn đỏ hồng, mà ngay bên cạnh chính là Lâm Nguyệt với vẻ thành thực gợi cảm, mà phía sau hai người chính là Trầm Ngọc với vẻ mặt trầm tĩnh, mặc trường bào luyện được sư màu trắng không nhiễm bụi trần.

Cuối cùng, tự nhiên chính là tiểu sư muội Lâm Phỉ Vân, nàng buộc bím tóc hai bên, mặc bộ quần áo bách hoa, hiện rõ vẻ dí dỏm đáng yêu.

Quan sát bốn nữ với bốn phong thái bất đồng, Hàn Phong nhất thời mở rộng tầm mắt, phiền não trong đầu trước đó cũng giảm đi rất nhiều.

Chẳng qua, tiểu nha đầu Lâm Phỉ Vân, khi nhìn thấy Hàn Phong bước đến, nhãn thần quan sát hắt từ trên xuống dưới một lượt, lập tức chu cái miệng nhỏ nhắn quay sang một bên, căn bản không phản ứng Hàn Phong.

Thấy vậy, Hàn Phong không khỏi không giải thích được sờ sờ mũi, ngược lại đưa ánh mắt chuyển dời sang Lâm Nguyệt ngồi bên cạnh, hi vọng nàng có thể trợ giúp bản thân một chút.

Nhìn thấy Hàn Phong từ một thiếu niên có chút ngây thơ trở thành thiếu niên thành thực ổn trọng, trong đầu Lâm Nguyệt không ngừng hồi tưởng lại những chuyện trước kia, nhất là tràng cảnh lần đầu tiên dẫn hắt gia nhập Huyền Thiên Tông.

Ai có thể nghĩ đến, một tiểu hài tử trong mắt nàng vốn có chút nghèo khổ đáng thương, hôm nay lại có thành tựu kinh người như vậy, đầu khí càng tăng trưởng tới trình độ không ai so sánh nổi.

Lập tức, Lâm Nguyệt lại chuyển ánh mắt nhìn sang Tiêu Linh vừa bị các nàng trêu chọc tới mặt mũi đỏ bừng, trong lòng nhiều ít có chút cảm khái, cũng chỉ có Hàn Phong mới xứng với nữ tử xuất chúng như vậy, ngược lại cũng là như vậy.

Bất quá, đối với việc Hàn Phong vô thanh vô tức “làm thịt” Tiêu Linh, trong lòng Tiêu Nguyệt ngoài có chút bất mãn, coi như mười phần vui vẻ.

Dù sao, cả hai người đều là đệ tử của bản thân, nhất là Hàn Phong, càng là môn sinh đặc ý nhất, hai người bọn họ có kết quả tốt, trong lòng Hàn Nguyệt tự nhiên vô cùng hài lòng.

Chẳng qua, không biết vì sao, ở tận đáy lòng Lâm Nguyệt mơ hồ có chút thất lạc, chỉ bất quá rất nhanh bị cảm giác hài lòng thay thế.

Lúc này nhìn thấy vẻ mặt vô tội không giải thích được của Hàn Phong, Lâm Nguyệt không khỏi lườm hắn một cái, lập tức tỏ rõ tư thái sư phụ, oán trách nói:

- Người ngày hôm qua vừa mới trở về liền trốn vào trong khuê phòng Linh nhi không ra ngoài, việc này khiến cho tiểu Vân nhi của chúng ta rất tức giận, người xem nàng hiện tại không để ý người, còn không mau cúi đầu nhận tội.

- Ta mới không giận hắn, người ta hiện tại có thiếu nữ xinh đẹp bầu bạn, đâu còn trông nom tới tiểu sư muội ta đây, hừ!

Lâm Phỉ Vân đầu tiên ngoảnh đầu sang một bên, nhưng hai lỗ tai thỉnh thoảng chớp động lại bán đứng chính nàng.

Nghe được lời Lâm Nguyệt nói, Hàn Phong hiểu ra, nguyên lai tiểu nha đầu này ăn dấm chua, điều này cũng khiến Hàn Phong có chút cười khổ không ngớt.

Bất quá, lấy sủng ái của Hàn Phong đối với nàng, tự nhiên không tranh luận với nàng những chuyện này, đầu tiên là đánh ánh mắt cảm kích về phía Lâm Nguyệt, sau đó tiến tới trước người Lâm Phỉ Vân, cương chiều xoa xoa đầu tiểu nha đầu, vẻ mặt ôn hòa nói:

- Thế nào, đang trách sư huynh trở về không đến thăm muội sao?

- Huynh thích ai thì thích, ta không thêm quan tâm!

Cái đầu nhỏ của Lâm Phỉ Vân càng ngoảnh ra sau, đẩy bàn tay to trên đầu, vẻ mặt không thêm để ý nói.

Thấy bộ dạng của Lâm Phỉ Vân, Hàn Phong không khỏi nhẹ cười rộ lên, thầm nghĩ trong lòng:

“Thực sự là một tiểu nha đầu chưa lớn!”

Đương nhiên, miệng hắn không dám phát ra những lời như vậy, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục dỗ ngọt.

Chẳng qua, lần này tựa hồ Lâm Phỉ Vân đã quyết tâm không để ý tới Hàn Phong, vô luận Hàn Phong nói cái gì cũng không thêm để ý tới hắn.

Rơi vào đường cùng, Hàn Phong không thể làm gì khác hơn là tạm thời bỏ qua dụ ngọt tiểu nha đầu.

Bắt đầu chuyển hướng sang Lâm Nguyệt nói:

- Sư phụ, mấy ngày nữa ta khả năng đi để đi một chuyến!

- Lại phải đi?

Lâm Nguyệt nghe vậy, đôi mi thanh tú không khỏi nhíu, lập tức bất mãn nói:

- Người vừa mới trở về, tại sao phải vội vã rời đi.

Trong lòng Hàn Phong cười khổ, lập tức nói ra thương lượng với đám người Huyền Cơ Tử.

Vừa nghe là tông chủ phân phó, Lâm Nguyệt không tiếp tục phản đối, chẳng qua vẫn như trước nói:

- Những năm gần đây, người không được yên ổn lâu dài trong Huyền Thiên Tông, quả thực rất mệt nhọc, đã làm khó người rồi!

Mà Tiêu Linh một bên cũng ngẩng đầu lên, có chút chờ mong nhìn Hàn Phong.

Dù sao, ngày hôm qua mới trở thành người của Hàn Phong, mà đảo mắt liền nghe được tin hắc phải rồi đi, trong lòng tự nhiên vô cùng không muốn, nhưng nàng không phải là loại người không nói lý, tự nhiên không phản đối.

Về phần Trần Ngọc đằng sau, từ đầu tới giờ thủy chung không nói câu nào, chỉ lặng lặng nhìn về phía Hàn Phong. Chỉ trong lòng Trần Ngọc rõ ràng, chỉ cần nàng lẳng lặng nhìn Hàn Phong như vậy, trong lòng đã vô cùng thỏa mãn.

Thậm chí ngay cả biết được chuyện phát sinh tối hôm qua giữa Hàn Phong và Tiêu Linh, trong lòng không hề có chút ghen tuông nào, ngược lại từ đáy lòng chúc phúc cho hai người.

Đối với tất cả biểu hiện của Trần Ngọc, Hàn Phong tự nhiên không biết, chỉ bất quá Tiêu Linh vốn có tâm tư rất tinh tế, thỉnh thoảng chú ý tới ánh mắt Trần Ngọc thường xuyên phát ra một tia ý vị không tên, khóe miệng chợt nhếch lên cười cười khó nói rõ ràng.

Còn Lâm Phỉ Vân nguyên bản tức giận quay đầu đi, nghe được Hàn Phong sắp đi để đô, nhất thời quên mất bản thân cần phải tỏ thái độ tức giận, lập tức lao tới bên người Hàn Phong, ôm lấy cánh tay hắn, làm nũng nói:

- Sư huynh, muội cũng muốn đi để đô!

Hàn Phong buồn cười nhìn Lâm Phỉ Vân, nghĩ thầm tiểu nha đầu này mới làm bộ tức giận không để ý chính mình, thế nào đảo mắt một cái liền làm nũng với hắn, vì vậy ngón tay捏捏 cái mũi quỳnh đáng yêu, buồn cười nói:

- Tiểu nha đầu muội không phải đang tức giận sư huynh hay sao, thế nào đảo mắt đã thay đổi thái độ?

Nghe vậy, Lâm Phỉ Vân đầu tiên là sửng sốt, lập tức thẳng khí hùng hồn nói:

- Muộn đương nhiên tức giận, ai kêu huynh có Linh nhi tỷ tỷ liền quên mất người ta. Muội mặc kệ, dù sao lần này huynh cũng phải dẫn muội đi, nếu không cả đời này cũng không tha thứ cho huynh.

- Vân nhi, không được hồ đồ, sư huynh của người cần đi làm chính sự!

Lâm Nguyệt nghiêm mặt khiển trách.

Đừng xem thường ngày Lâm Phỉ Vân có thói quen cười đùa với Lâm Nguyệt, thế nhưng đối với Lâm Nguyệt, từ đáy lòng vẫn còn có chút sợ hãi, lúc này thấy Lâm Nguyệt nghiêm mặt lại, nhất thời không dám lỗ mãng, không thể làm gì khác hơn là đứng một bên cúi đầu, trên mặt tràn ngập ủy khuất.

Trông thấy bộ dáng của Lâm Phỉ Vân, Hàn Phong nhanh chóng mềm nhũn, không khỏi cười nói với Lâm Nguyệt:

- Sư phụ, nếu như Tiểu Vân nhi muốn đi, vậy để cho nàng đi là được, từ nhỏ tới lớn nàng chưa từng rời khỏi Huyền Thiên Tông, vừa lúc dẫn nàng ra ngoài lịch lãm một chút, dù sao cũng là ta đi để đô điều tra tin tức, đến lúc đó để Linh tri trông chừng nàng, không có trở ngại gì.

- Quá tốt! Sư huynh tốt nhất! Huynh quả nhiên hiểu rõ Vân nhi nhất!

Lâm Phỉ Vân nghe vậy, không khỏi vui mừng không tả siết nhảy cẫng lên nói.

Mà Lâm Nguyệt thấy Hàn Phong đồng ý, đầu tiên là cau mày suy nghĩ chốc lát, cuối cùng bất đắc dĩ nói:

- Nếu như vậy, nhất định người phải chiếu cố sư muội cho tốt, đừng để nàng gặp phải nguy hiểm gì.

- Sư phụ, người tốt nhất!

Lâm Phỉ Vân thấy sư phụ của mình đồng ý, liền càng hài lòng nhào vào trong lòng nàng, bắt đầu làm nũng.

Cử động ngây thơ đáng yêu của Lâm Phỉ Vân nhất thời khiến mọi người cười khẽ.

Lúc này, Hàn Phong chú ý tới Trần Ngọc đứng đằng sau không nói lời nào, thầm nghĩ một chút, liền ôn nhu nói:

- Trần Ngọc, mấy năm nay cũng cố gắng khổ cực, lần này hãy cùng ta đi đế đô, coi như đi du lịch giải sầu đi!

- Đây...

Trần Ngọc do dự, không khỏi lắc đầu, vừa định cự tuyệt.

Bất quá lúc này Linh nhi đột nhiên đứng dậy, kéo kéo cánh tay Trần Ngọc, thấp giọng khuyên nhủ vài câu.

Cũng không biết Tiêu Linh nói với Trần Ngọc cái gì, cuối cùng Trần Ngọc cắn chặt môi mềm, gật đầu đáp ứng.

- Sư phụ, nếu không người cũng cùng Vân nhi đi đế đô, Vân nhi nhớ rõ người chưa từng đi qua nơi đó, lần này để sư huynh dẫn theo chúng ta đi chơi một chuyến, có được hay không?

Lâm Phỉ Vân làm nũng trong lòng Lâm Nguyệt nói.

Hàn Phong vừa nghe, cũng đang định mở lời đồng ý, Lâm Nguyệt từ nhỏ lớn trong Huyền Thiên Tông, thực sự rất ít khi ra ngoài, vì vậy coi như đồng ý với ý kiến của Lâm Phỉ Vân.

Cuối cùng thực sự không lay chuyển được mọi người, Lâm Nguyệt chỉ đành gật đầu đáp ứng.

Rất nhanh, Hàn Phong liền nói việc này cho Huyền Cơ Tử, nguyên bản còn lo lắng Huyền Cơ Tử đổ trách hấn hồ đồ, không hề nghĩ tới Huyền Cơ Tử không một chút do dự, trực tiếp cười a a nói:

- Việc này, chính người làm chủ là được.

Một câu nói đã quyết định thay Hàn Phong.

...

Trong một khu rừng núi tương đối hẻo lánh cách đế đô không xa, nơi đây gọi là Âm Hắc Chi Lâm.

Trong Âm Hắc Chi Lâm thường xuyên có ma thú qua lại, vì vậy lữ nhân bình thường hoặc là võ giả thực lực thấp một chút đều tình nguyện vòng qua khu rừng này, không muốn trực tiếp xuyên thẳng.

Chỉn thể thực lực ma thú nơi đây tuy rằng không kinh khủng như trong U Âm Sâm Lâm, thế nhưng đối với võ giả bình thường, thực lực hơi thiếu một chút, muốn đi vào coi như có chút nguy hiểm.

Vạn nhất gặp phải ma thú cao cấp ẩn nấp bên trong, vậy thì càng đừng nghĩ tới chuyện còn sống rời khỏi.

Bất quá, trong khu rừng núi bình thường vô cùng vắng vẻ, ngày hôm nay lại náo nhiệt dị thường.

Trong rừng núi, trên một mảnh cỏ dại dày đặc xanh mượt, mơ hồ truyền tới tiếng bước chân gấp gáp, đồng thời là tiếng gọi trầm thấp ồn ào.

Rất nhanh, cỏ dại phía trước bị đè ép xuống, từ bên trong bụi cỏ chậm rãi xuất hiện một nhóm người.

Xa xa nhìn lại, tổng cộng có mười sáu mười bảy người, nếu chỉ nhìn qua, tuổi tác bảy người này không tính lớn, trong đó có nam có nữ, mà tuổi lớn nhất chỉ chừng hơn hai mươi, nhỏ nhất mới chỉ hơn mười lăm tuổi.

Tuy rằng nhóm người này ăn mặc quần áo hình thức hết sức bình thường, thế nhưng nếu là người tinh mắt sẽ phát hiện ra trong đó ẩn chứa tay nghề thợ khéo tay cực kỳ dồi dào, hiển nhiên giá trị không nhỏ.

Hơn nữa hình dạng và cử chỉ của nhóm thanh thiếu niên này gần giống như một đám đệ tử thế gia quyền quý ra ngoài du ngoạn.

Chỉ bất quá, đám đệ tử quyền quý này có lẽ có chút ngốc nghếch, sao lại chạy tới Âm Hắc Chi Lâm tìm kích động?

Lúc này, một nữ tử cao gầy đi trước nhất, mặc một bộ trang phục màu đỏ hồng, đầu tóc dài mềm mượt theo thân thể dong đưa không ngừng lắc lư.

Mà khuôn mặt tuy không tính hại nước hại dân, nhưng tụ tập linh khí thiên đại, hiện rõ vẻ anh khí bừng bừng.

Chỉ cần nhìn ánh mắt tràn ngập ý ái mộ của đám thanh niên phía sau nhìn nàng là có thể chứng minh điểm này.

Về phần vóc người nữ tử, tuy rằng bị bộ trang phục màu đỏ hồng che giấu, thế nhưng sau v领 trước cang, nữ tử mỹ lệ như vậy, không biết vì sao lại chạy vào trong rừng núi nguy cơ tầng tầng như vậy.

Lúc này, nữ tử tiến lên hai bước, sau khi liếc mắt quan sát bốn phía một chút liền quay sang hướng về đám người còn lại nói:

- Tốt rồi, bên này không có gì nguy hiểm, đêm nay chúng ta nghỉ ngơi tại đây!

- Nặc Nặc tử, chúng ta mấy ngày nữa mới có thể trở về nha! Tới nơi này đã ba ngày rồi, ngay cả một đầu ma thú kha khá một chút cũng không có, quá buồn chán!

Trong đám người, một thiếu niên thoát nhìn dùng mạo có cút thanh tú non nớt, khua khua trường kiếm trong tay, vẻ mặt không thêm để ý nói.

Lời thiếu niên vừa phát ra, mọi người bên cạnh đều ào ào phụ họa, tiếp đó là tốp năm tốp ba riu ra riu rít nói chuyện với nhau.

Nữ tử cao gầy lúc trước, cũng chính là nữ tử mỹ lệ tên gọi Nặc Nặc, nhìn thấy thái độ của đám người phía sau, không khỏi nhíu đôi mày thanh tú, bất mãn nói:

- Các người không nên quá mức sơ ý, chỉ là chúng ta may mắn không gặp phải nguy hiểm nà thôi, nói chung lần này vài đại gia tộc liên hợp an bài lịch lãm, là cho các người cơ hội tốt tăng trưởng thực lực, các người phải tập trung toàn bộ tinh thần!

- A! Tiết đại tiểu thư, càng ngày càng có tư thế, thực sự khiến ta bội phục không ngớt.

Nữ tử cao gầy thấy ý tốt của chính mình đưa tới hành động châm chọc khiêu khích, đôi lông mày thanh tú không nhịn được nhíu sát lại, lập tức ánh mắt sắc bén quét qua phương hướng phát ra âm thanh.

Chỉ thấy, một người thanh niên đứng bên phải nhóm người, tuổi tác tương đương với nữ tử cao gầy, lúc này đang cười nhạt, vẻ mặt đầy ngạo mạn nhìn lại nữ tử cao gầy, khéo miệng hiện rõ vẻ xem thường.

biglove

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

411. Chương 394: Đệ Tử Quyền Quý.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Thấy bộ dáng của người thanh niên, trong lòng nữ tử cao gầy hơi giận, nhưng rất nhanh đè nộ khí xuống, lạnh lùng nói:

- Hàn Khang, ngươi đây là ý tứ gì?

- Không có ý gì, chính là biểu hiện ra ý tứ. Dùng trí tuệ của Tiết đại tiểu thư, lẽ nào không nghe hiểu ta đang ca ngợi ngươi sao?

Hàn Khang dùng ngữ khí châm chọc nói.

- Người...

Nguyên lai nữ tử cao gầy, khuôn mặt xinh đẹp tên là Tiết Nặc, lúc bị thanh niên tên gọi Hàn Khang châm chọc khiêu khích, nhất thời cơn giận che phủ dung nhan xinh đẹp mê người.

Đúng lúc này, một người thanh niên khác tuổi tác thoát nhìn tương đương với hai người này, đồng thời có vẻ có quyền lên tiếng nói chuyện, nhanh chóng đứng ra, chen giữa hai người, cau mày nói:

- Hiện tại chúng ta ra ngoài lịch lãm, không phải chỗ cho các người cãi nhau, hai người các người đều bớt tranh cãi cho ta.

- Yêu! Ta nói Hàn Lâm, từ lúc nào tới phiên người trông nom ta, ta không nhớ rõ thân phận của người không cao hơn so với ta?

Hàn Khang vừa cười vừa nói:

- Lẽ nào bởi vì Tiết Nặc, người dự định giở mặt anh cả trong tộc hay sao?

- Ta chỉ là nói đúng sự thực, hiện tại chúng ta đều bị vây trong Âm Hắc Chi Lâm, nói không chừng sẽ gặp phải nguy hiểm gì đó, hiện tại là thời điểm quan trọng, ta nghĩ người hẳn là hiểu rõ!

Hàn Lâm vẫn nhu trước dùng ngữ khí không nhanh không chậm nói.

Hàn Khang đảo mắt nhìn quanh, lập tức hừ lạnh một tiếng, không thèm nói lại.

Lúc này, đến từ bên kia Âm Hắc Chi Lâm, đột nhiên xuất hiện mấy bóng người đi tới, từ bóng người chưa rõ ràng, hẳn bọn họ tổng cộng có sáu người.

Bóng người chậm rãi từ trong Âm Hắc Chi Lâm dần dần rõ ràng, đặc biệt trong sáu người có bốn nữ tử dung mạo rất xinh đẹp.

Phía sau bốn nữ tử, có hai gã nam tử khác chậm rãi theo sát.

Một người trong đó hết sức trẻ tuổi, trên mặt thủy chung nở nụ cười nhàn nhạt, mặc trường sam, nhìn qua chỉ là một người thanh niên hết sức bình thường, thế nhưng trên người thanh niên này tỏa ra một cỗ khí tức đặc biệt khó nói thành lời, khiến người ta cảm giác không giống người thường.

Mà bên trái người thanh niên là một lão giả mặc trường sam màu đen, vẻ mặt đậm mạc.

Lúc này, trong bốn nữ tử đi phía trước, một người nhìn qua tuổi tác tương đối nhỏ hơn, mặc váy hoa màu xanh, tràn đầy vẻ thanh xuân, đột nhiên xoay người hướng về phía thanh niên nở nụ cười:

- Sư huynh, bao lâu nữa chúng ta mới có thể đến đế đô, từ bé đến giờ muội còn chưa nhìn thấy qua hoàng cung, có thực sự lớn như trong truyền thuyết?

Người thanh niên được gọi là sư huynh nghe vậy, không khỏi khẽ cười một tiếng, lập tức cứng chiêu đáp:

- Rất nhanh, đi qua phiên Âm Hắc Chi Lâm, chỉ nửa ngày là có thể đến đế đô.

Bên cạnh thiếu nữ, một nữ tử khác dung mạo nhìn qua hơi thành thực hơn, lúc này nắm lấy bàn tay nhỏ bé của thiếu nữ, có chút bất đắc dĩ nói:

- Vân nhi, người vẫn là dài người nhưng không lớn, người cũng biết trong Âm Hắc Chi Lâm tràn ngập ma thú hung hiểm, nếu như không cẩn thận, chúng ta có thể gặp nguy hiểm.

- Không phải có sư huynh và Hư Không tiên bối ở đây hay sao? Lấy thực lực hai người bọn họ, ta không tin không đối phó được ma thú nơi này.

Thiếu nữ đối với thực lực của sư huynh của mình và lão giả đi theo phía sau tựa hồ vô cùng tin tưởng, không hề để ý nói.

Hiển nhiên, đoàn người vừa mới xuất hiện này chính là mấy người Hàn Phong.

Hàn Phong rời khỏi Huyền Thiên Tông hai ngày, nguyên bản dựa theo tiến trình trước kia, bọn họ đại khái cần khoảng thời gian trên dưới hai ngày mới có thể tới đế đô.

Thế nhưng, dọc theo đường đi, tiểu nha đầu Lâm Phỉ Vân này hết sức kích động, tựa hồ rất bức thiết muốn đến đế đô kiến thức một phen.

Hàn Phong đối với sự muội của chính mình, tự nhiên sủng ái mười phần, vì vậy cuối cùng quyết định đi tắt, dự định trực tiếp vượt qua Âm Hắc Chi Lâm, cứ như vậy, chỉ cần thời gian không tới hai ngày hai đêm là có thể trực tiếp đến để đồ.

Nếu như đổi thành trước đây, Hàn Phong kiên quyết không quyết định như vậy, nhưng hiện tại không giống, bản thân hắn có thực lực Thiên giai lục phẩm mạnh mẽ, huống chi bên cạnh còn có thêm tuyệt thể cường giả Hư Không Thiên giai thất phẩm sâu không thể đo lường.

Tóm lại có hai người bảo hộ, Âm Hắc Chi Lâm nho nhỏ trong mắt bọn họ thực sự không tính là cái gì.

Đó cũng chính là lí do vì sao Hàn Phong dẫn theo bốn nữ đi tắt.

- Sư phụ, có ta và Hư Không tiền bối ở đây, không có chuyện gì!

Hàn Phong cười cười thay Lâm Phỉ Vân giải thích nói.

Bốn nữ tự nhiên hiểu rõ thực lực của hai người Hàn Phong, vì vậy tự nhiên không có bất cứ sợ hãi nào đối với Âm Hắc Chi Lâm vốn tràn đầy nguy hiểm đối với người bình thường, ngược lại coi như đi qua Âm Hắc Chi Lâm như một chuyến dạo chơi, vừa đi vừa nói chuyện cười đùa, bộ dáng hăng hái dạt dào.

Ngược lại so với bầu không khí vui vẻ bên phía nhóm người Hàn Phong, trải qua một đoạn khúc mắc nhỏ, bầu không khí của đám đệ tử thế gia quyền quý bên kia trở nên có chút nặng nề, mà Tiết Nặc và Hàn Lâm đi tuổi đằng trước, về phần Hàn Khang trực tiếp đi cuối cùng.

Rất nhanh, đám người bên này nhanh chóng tìm được địa phương sạch sẽ, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Đột nhiên, ngay lúc mọi người cho rằng có thể yên lặng nghỉ ngơi, ở bên trái rừng rậm chợt truyền tới động tĩnh khác lạ.

Tiết Nặc nguyên bản chuẩn bị ngồi xuống chuẩn bị nghỉ ngơi, nghe được động tĩnh này, sắc mặt không khỏi biến đổi, mà những người khác đều có chút phản ứng tương tự.

- Có chuyện gì xảy ra?

Tiết Nặc trầm giọng hỏi.

Hàn Lâm đứng bên cạnh cũng lộ vẻ mặt khó coi, đột nhiên nghĩ đến vừa rồi tựa hồ có người đi vào trong phiến rừng rậm này, không khỏi lớn tiếng nói:

- Vừa rồi hình như có người khác đi vào, có phải bọn họ gặp phiền phức gì đó?

Tiết Nặc nghe vậy, chợt cả kinh, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ, lập tức quả đoán phân phó nói:

- Các người lưu lại nơi này, ta đi xem.

- Không được, tại sao có thể để một mình người đi? Ta cùng theo!

Hàn Lâm đáp lại.

Mà vài tên đệ tử có cảm tình tốt với Tiết Nặc đằng sau đều xung phong nhận đi trước.

Mà Hàn Khang trong nhóm người chỉ lạnh lùng cười nhạt.

Hiện trường một mảnh tình hình rối loạn, Tiết Nặc thấy vậy, đang chuẩn bị lên tiếng quát bảo ngưng lại, chợt từ bên trong rừng rậm lao ra vài vật thể màu đen không nhìn rõ hình dáng.

Mọi người thấy thế, nhất thời kinh hãi, cũng may phản ứng của đám đệ tử quyền quý này không tính quá chậm, vội vàng vận chuyển đấu khí bản thân, nhanh chóng né tránh những vật thể không rõ ràng này.

Ầm ầm ầm...

Liên tiếp vang lên mấy thanh âm nổ tung trong sơn lâm vắng lặng.

Sau khi Tiết Nặc né tránh được nguy cơ, theo ánh mắt nhìn về phía mặt đất, phát hiện dĩ nhiên là mấy đoạn thân cây lớn.

Không đợi Tiết Nặc suy nghĩ rốt cuộc phát sinh chuyện gì, từ trong cánh rừng tràn ngập cây cối cao to, chậm rãi đi ra một đầu ma thú thể hình rất lớn.

Mà Tiết Nặc liếc mắt liền phát hiện, bên cạnh khoe miệng còn chưa khép lại của đầu ma thú này, mơ hồ lộ ra một chiếc chân đang chảy máu đầm đìa.

Mà Hàn Lâm bên cạnh cũng nhanh chóng phát hiện ra điểm này, khuôn mặt biến đổi, nhất thời kinh hãi nói:

- Đó là Lưu Tân! Đầu ma thú này giết Lưu Tân!

Tiếng nói của Hàn Lâm nhất thời khiến mọi người xung quanh hít một ngụm lương khí, kêu lên sợ hãi.

Tiết Nặc cũng bị lời nói của Hàn Lâm dọa giật nảy mình, có chút không dám tin tưởng nhìn vào đầu ma thú trước mắt, đầu ma thú này dĩ nhiên dưới tình huống bọn họ không hề hay biết, lặng yên không một tiếng động giết chết Lưu Tân.

Đây chính là võ giả Nhân giai tâm phẩm a!

biglove

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

412. Chương 395: Gặp Lại Tiết Nặc. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Tuy rằng Âm Hắc Chi Lâm đối với Hàn Phong mà nói không tồn tại cái gì gọi là nguy hiểm, thế nhưng trải qua kinh nghiệm đối mặt với nhiều lần nguy cơ khiến hắn có thói quen mười phần cảnh giác đối với phiến rừng núi này.

Mà sau khi đám người vừa mới đi ra khỏi mảnh rừng tương đối thưa thớt cây cối, Hàn Phong đột nhiên dừng lại.

Mà Hư Không bên cạnh cũng nhíu mày.

Không chần chờ chút nào, Hàn Phong chợt lóe lên, chớp mắt đã đứng chắn trước mặt bốn nữ, Hư Không đằng sau không thấy có động tác gì, nhưng thân hình trong lúc bất tri bất giác chậm rãi tiếp cận đoàn người.

- Sư huynh, sao vậy?

Vẫn còn đang chìm đắm trong vui vẻ được rời khỏi Huyền Thiên Tông, Lâm Phỉ Vân không hề phát hiện ra tình huống gì không đúng, lúc này đột nhiên thấy Hàn Phong chắn trước mặt bọn họ, thuận miệng nghi hoặc hỏi.

Hàn Phong quan sát bốn phía một chút, chợt trầm giọng nói:

- Phía trước có động tĩnh, ta đi qua xem, các người ở đây chờ ta.

Bốn nữ nghe vậy, liền đứng yên tại chỗ, Tiêu Linh đứng bên phải nhẹ giọng nói:

- Cẩn thận một chút.

Hàn Phong thuận miệng đáp ứng một tiếng, lập tức lao về phía trước, mà Hư Không đi tới bên người bốn nữ, nhận trách nhiệm bảo vệ bọn họ.

Phi nhanh về phía trước, rất nhanh Hàn Phong liền chạy tới địa phương phát ra động tĩnh.

Giương mắt vừa nhìn, phát hiện dĩ nhiên là một đầu ma thú có hình thể rất lớn.

Hàn Phong hơi nheo mắt liền nhận ra được đầu ma thú này chính là Khắc La Đa thú cấp độ Địa giai. Trong phiên Âm Hắc Chi Lâm, coi như là loại tương đối mạnh mẽ.

Không nghĩ tới, vận khí của bọn họ tốt như vậy, dĩ nhiên đụng phải loài ma thú này.

Chẳng qua, khiến Hàn Phong càng thêm kinh ngạc chính là, phía trước Khắc La Đa Thú còn có một đám nhân loại.

Tỉ mỉ quan sát, không khỏi nhận ra thực lực đối phương coi như là đệ tử thế gia không tồi, tuổi tác so với hắn không sai biệt nhiều.

Đáng tiếc là vận khí của bọn họ rất không tốt, không biết thế nào lại chọc đến Khắc La Đa thú, lấy thực lực của đám người bọn họ, chỉ sợ căn bản không phải là đối thủ của Khắc La Đa thú.

Trước khi Hàn Phong phân tích rõ tình hình, trong đám đệ tử thế gia phía trước đã có hơn nửa bị thụ thương, thậm chí còn có hai người nằm yên không nhúc nhích, không biết sinh tử.

Công kích của Tiết Nặc một lần nữa bị Khắc La Đa thú đơn giản hóa giải, đồng thời mạnh mẽ đánh một chưởng về phía Khắc La Đa Thú, thân thể không thể khống chế được bật ngược lại phía sau.

Từ lúc đầu ma thú này xuất hiện tới bây giờ, bất quá chỉ trong thời gian rất ngắn, thế nhưng bên phía bọn họ tổng cộng mười bảy người, hiện tại đã bị hao tổn ba người, một chết, hai người trọng thương bất tỉnh, không biết có thể cứu được hay không.

Mà trừ nàng ra, còn có sáu người bị thương thế không nhẹ.

Tiết Nặc trợn đôi con mắt mỹ lệ, nhìn về phía Khắc La Đa Thú không ngừng tiếp cận, trong ánh mắt lộ một tia tuyệt vọng, mà càng nhiều là bất khuất quật cường.

Lúc này, còn hoàn hảo chỉ có nàng và Hàn Lâm giúp đỡ nàng lúc trước, cùng với Hàn Khang châm chọc khiêu khích, năm mười còn lại đều bị thương nhẹ.

Không thể không nói, tuy rằng Hàn Khang mười phần tự đại ngạo mạn, thế nhưng thực lực rất không tồi, đã đạt tới Nhân giai lục phẩm, tương đương với Tiết Nặc.

Hàn Lâm so với hai người hơi kém hơn một chút, nhưng cũng là võ giả Nhân giai lục phẩm.

Thực lực ba người trong đội ngũ chính là cực mạnh.

Đáng tiếc, dù vậy, chỉ chốc ba người bọn họ đều xuất hiện thương thế lớn nhỏ không giống nhau. Mà đầu ma thú đột nhiên xuất hiện trước mắt vẫn sinh long hoạt hổ như trước, công kích của mấy người đối với nó ngoại trừ tạo thành một chút ngăn cản, ngoài ra không thể đủ thương đáng kể.

Lúc Hàn Phong đi tới chính là thời điểm Tiết Nặc bị Khắc La Đa Thú đẩy lùi ra xa.

Bất quá, Hàn Phong không lập tức xuất thủ, dù sao đám người trước mắt đối với hắn mà nói hoàn toàn không quen biết, hắn tự nhiên không quá mức lo lắng tới sinh tử của bọn họ.

Chẳng qua, khi hắn nhìn thấy Tiết Nặc, dừng lại trên người nàng nhiều hơn chút ít.

Cũng không phải bởi vì dung mạo của Tiết Nặc quá mức hấp dẫn ánh mắt Hàn Phong, mà Hàn Phong tự hồ có vài phần ấn tượng đối với nữ tử này, chỉ là một hồi vẫn không nhớ rõ ràng.

Đồng thời, lấy năng lực của hắn, từ lâu phát hiện, cách đó không xa có một đạo khí tức lao tới cực nhanh, chỉ cần vài lần hô hấp là có thể chạy tới nơi.

Bởi vậy, Hàn Phong lựa chọn lặng lẽ theo dõi biến hóa.

Đúng như suy nghĩ của Hàn Phong, ngay khi Khắc La Đa thú đang chuẩn bị phát động công kích một lần nữa, một đạo thân ảnh từ đằng xa bay vút tới nơi.

- Súc sinh dám đủ thương người!

Một tiếng rống giận bao hàm đầu khí mạnh mẽ, lập tức Hàn Phong nhìn thấy một nam tử trung niên lao tới trước mặt Khắc La Đa thú, đồng thời một chiếc cự phủ dưới sự điều khiển của hắn, hung hăng chém mạnh vào chân Khắc La Đa thú.

Khắc La Đa thú hiển nhiên không nghĩ tới có người khác xuất hiện, ngăn cản công kích của nó, bị cự phủ bổ vào chân trước, có chút đau đớn lui lại.

Mà nam tử trung niên không tiếp tục tiến công, trực tiếp đi tới bên cạnh nữ tử, một tay đỡ lấy nàng, đồng thời trầm giọng hỏi:

- Tiết Nặc tiểu thư, không sao chứ?

Hiển nhiên Tiết Nặc có quen biết với người vừa tới, nhìn thấy nam tử trung niên này, trên mặt nở nụ cười kinh hỉ, lập tức nói:

- Tiết tam thú, người có thể tới thực sự quá tốt rồi, lần này phải phiền phức người!

- Tiểu thư nghìn van lần không nên nói như vậy, lần này ta phụng mệnh gia chủ, âm thầm bảo hộ tiểu thư và các vị công tử, không nghĩ tới sẽ phát sinh chuyện tình trước mắt, thuộc hạ khó có thể về phục mệnh.

Về mặt Tiết Tam hổ thẹn nói.

- Chờ khi chuyện này kết thúc, ta tự nhiên trở về tiếp nhận trừng phạt từ gia tộc.

Sau khi Tiết Tam nói xong, buông Tiết Nặc ra, ngược lại huy vũ cự phủ một lần nữa phóng về phía Khắc La Đa thú.

Tiết Tam chính là cao thủ Địa giai nhị phẩm, lần này bị phái tới âm thầm bảo hộ đám công tử tiểu thư thế gia, bất quá chỉ có thể theo dõi từ xa, trừ phi gặp phải tình huống nguy cấp, bằng không không thể bại lộ tung tích.

Nguyên tưởng dọc theo đường đi, nếu nhóm người Tiết Nặc gặp phải ma thú phẩm cấp tương đối cao, lấy thực lực của Tiết Nặc cũng dễ dàng ứng phó, vì vậy Tiết Tam từ từ yên lòng.

Chẳng qua không nghĩ tới, vừa mới thả lỏng không lâu, liền gặp phải chuyện tình trước mắt.

Mà khi hắn kịp phản ứng lại, Khắc La Đa Thú đã giết chết ba người, loại tình huống như thế này, tự nhiên là Tiết Tam đã thất trách.

Làm một hộ vệ, đối tượng chính mình cần bảo hộ bị giết hại, trong lòng Tiết Tam không tránh khỏi nổi giận, vì vậy múa cự phủ trong tay, đem toàn bộ lòng thù hận phát tiết lên người ma thú.

Không thể không nói, sau một hồi phấn nộ phát tiết, Khắc La Đa Thú đã bị Tiết Tam không ngừng đẩy lui lại phía sau, trên người đã xuất hiện nhiều vết thương khác nhau.

Chẳng qua, Hàn Phong đứng xa xa phát hiện, cho dù công kích của Tiết Tam tạo thành khó khăn khá lớn đối với Khắc La Đa thú, nhưng căn bản không thể thương tổn tính mạng Khắc La Đa thú.

Ngược lại bởi vì Tiết Tam quá mức phấn nộ, vừa lên đã tấn công mãnh liệt, trong khoảng thời gian ngắn tuy rằng chiếm thượng phong, nhưng đầu khí bản thân bị hao tổn nghiêm trọng, theo thời gian trôi đi, Hàn Phong tin tưởng cục diện trước mắt sẽ bị nghịch chuyển.

Mà tình hình Hàn Phong nghĩ đến so với thực tế còn lâu hơn nhiều, không nghĩ tới Khắc La Đa thú mười phần giao hoạt, đã hiểu được cách đóng giả yếu thế.

Thừa dịp Tiết Tam sơ ý để lộ khe hở, tức thì phản công, một móng vuốt trực tiếp đánh gãy cánh tay Tiết Tam.

Máu tươi nóng hổi phun trào, Tiết Tam đau đớn kêu lên một tiếng trầm muộn, thân thể bị Khắc La Đa thú đánh văng ra xa.

Nhóm người Tiết Nặc nguyên bản lui xa ra nhìn thấy Tiết Tam đại triển thân tuy, mắt thấy sắp đánh chết Khắc La Đa thú tại chỗ.

Không nghĩ tới chờ mọi người kịp vui vẻ, tình thế thoáng cái liền nghịch chuyển, vốn tưởng rằng có cây cỏ cứu mạng, đột nhiên Tiết Tam bị đầu ma thú đáng sợ kia đã thương.

Lần này, đáy lòng Tiết Nặc triệt để tuyệt vọng.

Mà Khắc La Đa thú thấy Tiết Tam tạo thành lực uy hiếp lớn nhất đối với chính mình bị thương, nhất thời hưng phấn phát ra tiếng thét chói tai, thân thể cực lớn chậm rãi tiếp cận Tiết Nặc.

Lúc này, Hàn Phong cách đó không xa nhìn tình hình hiện tại, biết nếu như bản thân không ra mặt, phỏng chừng những người này đều phải bỏ mạng.

Nghĩ vậy, Hàn Phong không dự định tiếp tục lặng yên quan sát, thân hình khê động, chỉ chớp mắt đã xuất hiện giữa chiến trường.

Mà đám người Tiết Nặc chỉ cảm giác hoa mắt, nhất thời phát hiện ra một đạo thân ảnh đã xuất hiện trước mặt.

Kỳ thực, nguyên nhân chân chính để Hàn Phong xuất thủ chính là bởi vì vừa rồi hắc rớt cuộc đã nhớ ra nữ tử xinh đẹp này là ai.

Nguyên lai hắc xác thực đã gặp qua nữ tử này, đồng thời còn có chút qua lại, đối phương từng lo lắng cho hắc.

Bất quá đây đã là chuyện xảy ra mấy năm trước, nhớ kỹ thời điểm Hàn Phong gặp Tiết Nặc, nàng vẫn còn là thiếu nữ ngây ngô, không nghĩ tới hôm nay đã trưởng thành xinh đẹp như vậy.

Hàn Phong biết Tiết Nặc chính là người của Tiết gia để đồ, hiện nay quan hệ giữa Tiết gia, Hàn gia và hoàng thất vô cùng mật thiết, Hàn Phong tự nhiên không thể thấy chết mà không cứu.

Khắc La Đa thú thấy chính mình vừa mới đã thương Tiết Tam, đột nhiên lại xuất hiện một người khác, nhất thời tức giận oa oa kêu to, lập tức xông thẳng về phía Hàn Phong.

Chẳng qua, Hàn Phong không giống như Tiết Tam, coi như chống lại ma thú Thiên gia, lấy thực lực của Hàn Phong hoàn toàn không phải lo ngại chứ đừng nói tới ma thú Địa giai nho nhỏ.

Nhìn thấy Khắc La Đa thú tiếp cận, biểu tình Hàn Phong không có bất cứ ba động gì, đợi khi nó tới trước mặt, hắc chỉ đánh ra một quyền vô cùng đơn giản.

Trực tiếp oanh kích chính giữa đầu Khắc La Đa thú, nhất thời, một cỗ khí tức vô cùng cường đại từ nắm tay Hàn Phong bộc phát.

Trong chớp mắt, đầu Khắc La Đa thú bị một quyền bá đạo không gì sánh được của Hàn Phong trực tiếp tạo thành lỗ thủng.

Ngay sau đó, thân thể Khắc La Đa thú cực lớn bỗng nhiên run lên, sau đó chậm rãi ngã xuống trước mặt Hàn Phong.

Biến hóa trong nháy mắt này khiến Tiết Nặc đằng sau không thể phản ứng kịp.

Cục diện biến đổi liên tục, thực sự khiến suy nghĩ của nữ tử mỹ lệ này có chút không chuyển động kịp.

Thế nào mà đầu ma thú hung tàn như vậy, chỉ trong thời gian cực ngắn đã chết đi?

Mà sau khi thu thập Khắc La Đa thú, Hàn Phong xoay người lại, đi về phía Tiết Nặc.

Thẳng cho tới khi Hàn Phong dừng lại, Tiết Nặc mới có chút phục hồi lại tinh thần, nhìn bộ dáng người trước mặt, Tiết Nặc rất khó tưởng tượng được cao thủ tuyệt đỉnh vừa mới dùng một quyền đánh chết Khắc La Đa thú dĩ nhiên trẻ tuổi như vậy, xem ra tương đương với nàng.

Kinh ngạc trong lòng Tiết Nặc không chút bao lưu, toàn bộ hiện rõ trên khuôn mặt xinh đẹp.

Hàn Phong thất biểu tình kinh ngạc của Tiết Nặc, không khỏi mỉm cười, lập tức nói:

- Tiết Nặc, đã lâu không gặp!

Nghe vậy, Tiết Nặc trợn to con mắt đẹp, có chút không thể tưởng tượng nhìn chăm chăm vào Hàn Phong, vẻ kinh ngạc trên mặt càng nồng đậm.

...

- Hàn... Phong?

Tiết Nặc có chút không dám tin tưởng hỏi.

Hàn Phong thấy Tiết Nặc nhận ra bản thân, nhàn nhạt cười cười, lập tức nói:

- Người không sao chứ?

- Thực sự là người!

Khuôn mặt Tiết Nặc nhất thời hiện ra vẻ kinh hãi, có chút kích động nói.

- Chẳng lẽ có người giả mạo ta hay sao?

Hàn Phong vui đùa cười nói.

Đối với nữ tử Tiết Nặc này, ấn tượng của Hàn Phong coi như không tồi, biết nàng là người vô cùng nhiệt tâm, vì vậy hiếm thấy nổi lên tâm tình đùa giỡn với nàng.

Nghe vậy, Tiết Nặc đang muốn tiếp tục mở miệng nói chuyện, nhưng vì động tác quá mạnh tác động đến vết thương, đôi mi thanh tú không khỏi hơi nhăn lại, đồng thời phát ra một tiếng kêu đau đớn.

Hàn Phong thấy thế, tiến lên hai bước tới bên cạnh Tiết Nặc, một tay cầm lấy cánh tay tinh tế của nàng, chậm rãi truyền đầu khí vào cơ thể nàng.

Tiết Nặc tịnh không rõ Hàn Phong muốn làm gì, nhưng bị hành động bất ngờ của Hàn Phong làm giật mình. Bất quá không biết vì sao nàng không có ý phản đối, cũng không giãy giụa, tùy ý để Hàn Phong nắm lấy cánh tay chính mình, vì vậy mà đôi má hơi ngỏang sang một bên tránh tầm nhìn của Hàn Phong, chậm rãi đỏ ửng.

Đương nhiên, Hàn Phong tịnh không chú ý tới biến hóa rất nhỏ này, lúc này đang thay thế Tiết Nặc điều trị thương thể trong cơ thể.

Hôm nay, thực lực của Hàn Phong đã tăng lên so với trước kia rất nhiều, lại trải qua mấy năm chuyên tâm nghiên cứu, hắn đã dần dần biến đổi bộ tâm pháp chữa thương Thánh Tâm Quyết càng thêm tinh diệu, mà Thánh Tâm Quyết hiện tại không chỉ chữa trị thương thể của chính bản thân, đồng thời còn có thể trợ giúp người khác trị liệu.

Khi Tiết Nặc chỉ ngậy người trong chốc lát, Hàn Phong đã nhanh chóng thu hồi bàn tay to.

- Tốt rồi! Tuy rằng không khỏi hẳn, thế nhưng tin tưởng tu dưỡng một hai ngày hẳn là không còn chuyện gì nữa!

Hàn Phong nhàn nhạt nói.

Tới lúc này Tiết Nặc mới hồi phục lại tinh thần, nghe được câu nói của Hàn Phong hơi có chút sững sốt, lập tức vội vàng kiểm tra thương thể của bản thân.

Nàng nhanh chóng phát hiện ra thương thể của chính mình vừa rồi cơ bản khỏi hẳn, không khỏi khiến Tiết Nặc kinh ngạc không ngớt.

Bất quá, dù sao Tiết Nặc không còn là tiểu cô nương năm đó, tuy rằng nhìn thấy Hàn Phong hết sức kích động, thế nhưng nàng cũng không quên bên cạnh còn có đồng bạn cũng bị thụ thương.

Vì vậy, Tiết Nặc vội vã kéo cánh tay Hàn Phong, khẩn cầu nói:

- Hàn Phong, người xem bằng hữu của ta đều thụ thương, người có thể...

Tiết Nặc còn chưa nói xong, nhưng Hàn Phong tự nhiên biết ý tứ của nàng, lập tức nhìn xung quanh một vòng, phát hiện cách đó không xa còn có hai người miễn cưỡng đứng vững, nhưng hình dạng vô cùng chật vật.

Về phần những người khác đều là không còn sức nhắc người dậy, ngay cả Tiết Nam vừa mới xuất hiện cũng nửa quỳ trên mặt đất.

Nhìn tới đây, Hàn Phong không nói nhiều, trực tiếp đi thẳng về phía một người đang nằm dưới đất không dậy nổi, dùng thủ pháp như cũ, chỉ trong thời gian rất ngắn, mấy tên đệ tử thế gia bị trọng thương tuy rằng không thể hoàn toàn khôi phục, nhưng cuối cùng có thể tự đứng lên.

Chỉ có hai tên đệ tử vừa mới giao thủ với Khắc La Đa thú và Lưu Tân bị cắn xé đều đã sớm chết, Hàn Phong tự nhiên không có biện pháp nào.

Chốc lát sau, đoàn người nhìn qua tuy rằng tương đối chật vật, thế nhưng so sánh với vừa rồi thì tốt hơn nhiều.

Lúc này, đoàn người đều tụ tập lại.

Hàn Lâm vừa trông thấy Hàn Phong, nhãn thần có chút dị dạng, vừa rồi hình ảnh Hàn Phong đánh chết Khắc La Đa thú hắc đã thu hết toàn bộ vào trong mắt,

Hắn không ngờ được, người thanh niên thoát nhìn tuổi tác tương đương với bọn họ lại có thực lực dùng một chiêu giải quyết đầu ma thú cả đám bọn họ phải thức thủ vô sách.

Tương phản lớn như vậy quả thực khiến người khác khó có thể tin tưởng.

Không chỉ là Hàn Phong, cho dù Hàn Khang luôn luôn cao ngạo nhìn thấy Hàn Phong xuất thủ, trong lòng cũng xuất hiện cảm giác kinh hãi thật sâu.

Chẳng qua, khiếp sợ qua đi, Hàn Khang liền lập tức phủ định suy nghĩ trong lòng.

biglove

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

413. Chương 396: Tranh Chấp.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Theo suy nghĩ của hắn, tuy rằng hắn không được tính là thanh niên tài tuấn đứng đầu đại lục, thế nhưng luận thiên phú coi như tuyệt hảo hiếm thấy, bằng không đã không được Hàn gia trọng điểm bồi dưỡng.

Đó cũng chính là sự tình Hàn Khang duy trì sự kiêu ngạo của bản thân.

Mà Hàn Lâm bên cạnh, thân là đệ tử Hàn gia, cũng là nhân tài vừa mới nổi vài năm gần đây, nhất là hai năm qua, thực lực của Hàn Lâm đã từ từ đuổi theo Hàn Khang, điều này khiến trong lòng Hàn Khang bất tri bất giác có chút áp bách.

Mà đó cũng chính là một trong những nguyên nhân Hàn Khang nhìn Hàn Lâm không vừa mắt, bởi vậy thường ngày thấy Hàn Lâm đặc biệt thân cận Tiết Nặc, hắn theo đó thích đối nghịch với người quen của đối phương.

Chẳng qua, cho dù là như vậy, Hàn Khang trong thế hệ thanh niên cùng lứa tuổi, thực lực coi như đứng lớp đầu.

Lúc trước tuy rằng hắn không rõ ràng lắm thực lực cụ thể của Khắc La Đa thú, nhưng hắn có nhận ra hộ vệ trưởng Tiết gia Tiết Tam, người này là cao thủ Địa giai.

Ngay cả Tiết Tam cũng phải chịu thua dưới chân Khắc La Đa thú, có thể thấy được thực lực của Khắc La Đa thú rất mạnh.

Trong suy nghĩ của Hàn Khang, nguyên nhân Hàn Phong có thể dùng một quyền đánh bại Khắc La Đa thú, tuy rằng có thể chứng minh thực lực của hắn rất mạnh, thế nhưng càng nhiều Hàn Khang cho rằng Hàn Phong chỉ chiếm tiện nghi.

Tình huống Tiết Ba đối chiến với Khắc La Đa thú lúc trước, hắn cũng nhìn thấy rất rõ ràng, khi đó Tiết Ba đã liên tục bức lui Khắc La Đa thú.

Nếu như không phải Tiết Tam quá mức sơ ý cũng sẽ không bị Khắc La Đa thú đánh lên thành công, dẫn tới việc bản thân thụ thương.

Bởi vậy, theo Hàn Khang suy nghĩ, Hàn Phong đối mặt bất quá chỉ là một đầu Khắc La Đa thú bị Tiết Tam đánh trọng thương, cũng không phải hắn có thực lực tiêu chuẩn Địa giai.

Đương nhiên, trong lòng Hàn Phong suy nghĩ như vậy cũng không biểu lộ ra, chẳng qua tồn tại một chút nghi hoặc hỏi thăm:

- Tiết Nặc, vị này chính là?

Tuy rằng Tiết Nặc không thích Hàn Khang, thế nhưng hiện tại hiển nhiên mọi người vô cùng tò mò đối với Hàn Phong, vì vậy đang định mở miệng giới thiệu Hàn Phong với mọi người, không nghĩ tới Hàn Phong lại đưa tay ra ngăn cản nàng.

Đồng thời, Hàn Phong chỉ nhàn nhạt nói:

- Ta là Hàn Phong, chẳng qua là bằng hữu của Tiết Nặc mà thôi, chúng ta đã nhiều năm không gặp, không nghĩ tới ngày hôm nay lại thấy mặt.

Mọi người nghe được Hàn Phong là bằng hữu của Tiết Nặc, trong lúc nhất thời ào ào chuyển ánh mắt sang Tiết Nặc, bọn họ hết sức kinh ngạc không biết Tiết Nặc có quen biết với bằng hữu lợi hại như vậy từ lúc nào.

Mà lúc này trong lòng Hàn Khang thoáng suy tư, lập tức đi tới trước mặt Hàn Phong, mở miệng dò hỏi:

- Hàn Phong sao? Rất cảm tạ người vừa rồi đã xuất thủ cứu giúp, thứ cho ta mạo muội, xin hỏi đấu khí của người lẽ nào đã đạt tới Địa giai?

Lời Hàn Khang vừa mới phát ra, nhất thời xung quanh yên tĩnh, mấy đạo ánh mắt ào ào chuyển hướng lên người Hàn Phong, hiển nhiên bọn họ cũng hết sức tò mò với điều này.

Tiết Nặc không nghĩ tới Hàn Khang dĩ nhiên trực tiếp hỏi tu vi đấu khí của Hàn Phong như vậy, cho dù nàng biết được tu vi đấu khí của Hàn Phong năm đó rất cao, thế nhưng đối với hành động không khách khí dò hỏi của Hàn Khang cảm thấy có chút nổi nóng.

- Hàn Khang, người đây là ý gì?

Tiết Nặc giận dữ quát Hàn Khang.

Hàn Khang không để tâm nói:

- Ta chỉ là có chút ngạc nhiên đối với tu vi đấu khí của Hàn Phong bằng hữu mà thôi, không có ý gì.

Dừng lại một chút, trên mặt Hàn Phong xuất hiện một tia tiểu ý nghiền ngẫm, tiện đà nói:

- Nhưng thực ra là người, ta chỉ tùy tiện dò hỏi, vì sao người lại nổi giận như vậy, không phải là người và hắn có quan hệ gì đó chúng ta không biết?

Tiết Nặc nghe vậy cũng không biết vì sao, trong nháy mắt tức giận tím mặt, đôi con mắt đẹp giận dữ nhìn Hàn Khang.

Hàn Phong thấy bộ dáng tức giận của Tiết Nặc, tuy rằng không biết võ giữa Hàn Khang và nàng phát sinh chuyện gì nhưng vẫn trực tiếp bước lên ngăn cản hai người tiếp tục đấu khẩu.

Về phần vấn đề Hàn Khang hỏi, Hàn Phong chỉ nhàn nhạt nói một câu:

- Ta không phải võ giả Địa giai!

Sau đó, không hề để ý tới hắn.

Mà Hàn Khang vừa nghe Hàn Phong trả lời như vậy, trong lòng không khỏi cười nhạt, thầm nghĩ suy đoán của bản thân quả nhiên không sai.

Gã Hàn Phong trước mắt, tuy rằng thực lực không tính yếu, nhưng còn xa mới đạt tới cảnh giới cao thủ Địa giai.

Nghĩ vậy, cảm giác thất bại tràn ngập trong lòng Hàn Khang nhất thời tiêu tan thành mây khói, trong lòng chỉ còn lại nụ cười nhạt.

Kỳ thực, câu nói vừa rồi của Hàn Phong không tính sai, hẳn xác thực không phải là võ giả Địa giai gì, mà là cường giả Thiên giai lục phẩm.

Chỉ bất quá, lấy quan hệ giữa Hàn Phong và Tiết Nặc, tự nhiên sẽ không chú ý tới vấn đề người ngoài nghĩ gì.

Chỉ có Hàn Lâm nghe vậy, sau khi nghe được câu nói của Hàn Khang, đôi lông mày cau lại nhìn vào Hàn Phong, sau đó lại nghe Hàn Phong trả lời, tức thì lộ ra ánh mắt ý vị thâm trường, giống như đang suy tư cái gì.

Mà Tiết Nặc một bên, thấy Hàn Phong trả lời, tuy rằng không rõ ràng lắm vì sao Hàn Phong lại trả lời như vậy, thế nhưng tự nhiên năng thông minh không vạch trần điểm chuyết nhỏ này.

Ngay khi Tiết Nặc muốn nói chuyện, đột nhiên trong phiến cây cối rậm rạp cách đó không xa truyền tới động tĩnh nho nhỏ.

Lúc trước mọi người bị Khắc La Đa thú tập kích, nhất thời giống như chim sợ cành cong, toàn bộ đều tập trung tinh thần mười phần chăm chú nhìn vào phiến cỏ cây rậm rạp.

Chỉ một mình Hàn Phong không để ý, nghe được thanh âm này, hắn biết được tiếng động do đâu, tự nhiên không cần lo lắng quá mức.

Chốc lát tiếng bước chân rất nhỏ truyền đến, sau đó phiến cỏ cây rậm rạp chậm rãi xuất hiện vài đạo thân ảnh đi ra.

Đi đầu là một lão giả nhìn qua hết sức bình thường, trên mặt lão giả không hề có biểu tình gì, tựa hồ như hàng cổ bất động.

Mà sau khi lão giả đi ra, nối tiếp hắn là bốn thân ảnh nữ nhân xuất hiện.

Bốn thân ảnh nữ nhân vừa hiện ra, nhất thời hấp dẫn ánh mắt của đám đệ tử thế gia.

Nhất là đám người được Hàn Phong chữa trị ngoại trừ Tiết Nặc và hai người khác là nữ, còn lại đều là nam, lúc này đột nhiên xuất hiện bốn thân ảnh, đều không nhận được thấp giọng lẩm bẩm nói:

- Đẹp quá!

Thanh âm tuy nhỏ, thế nhưng xung quanh một mảnh yên tĩnh, mọi người tự nhiên nghe rõ.

Ánh mắt của đám thanh niên nhìn về phía bốn đạo thân ảnh nhất thời tràn ngập vẻ rung động thật sâu, ngay cả Hàn Khang cũng nhận không được nhìn nhiều hơn vài lần.

Người tới tựa hồ cũng phát hiện ra những ánh mắt nóng bỏng tán thán này, trong đó một thiếu nữ tuổi tác tương đối nhỏ nhất, chạy hai ba bước tới trước mặt Hàn Phong, có chút mất hứng nói:

- Sư huynh, huynh dĩ nhiên nói chuyện phiếm với người khác ở chỗ này, làm hại muội và sư phụ chờ đợi thật lâu, nếu như không phải Hư Không tiên bối dẫn mọi người tới, chỉ sợ đến hừng đông chúng ta cũng không chờ đợi được huynh quay về.

Năm người mới xuất hiện, không cần phải bàn cãi, tự nhiên chính là bốn người Tiêu Linh và Hư Không.

Nhìn thấy Lâm Phỉ Vân bĩu môi trách móc, Hàn Phong vô cùng thân thiết sờ sờ cái đầu nhỏ của tiểu nha đầu, lập tức vừa cười vừa nói:

- Được rồi, là sư huynh không tốt, khiến Tiểu Vân nhi của chúng ta chịu ủy khuất!

Tiếp theo, Hàn Phong đơn giản giới thiệu tình hình đám người, đồng thời giới thiệu song phương với nhau.

Mà đám đệ tử thế gia, khi nhìn thấy bên cạnh Hàn Phong dĩ nhiên có bốn nữ tử sinh đẹp như vậy đi theo, trên mặt không thể lẫn át được vẻ kinh ngạc và đổ kỵ.

biglove

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

414. Chương 397: Đến Đế Đô. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Trải qua một phen giới thiệu ngắn gọn, đoàn người Tiết Nặc và bốn nữ đã có chút quen biết.

Về phần Hư Không, trên mặt thủy chung không chút biểu tình, tự nhiên không ai thân cận hẳn.

Mà vừa mới trải qua chuyện tình Khắc La Đa thú, nhóm người Tiết Nặc coi như chấm dứt quãng thời gian lịch lãm, dù sao chết mất ba người, bọn họ phải trở về để bồi bổ gia tộc.

Về phần Tiết Tam, hẳn chỉ bị ngoại thương, trải qua Hàn Phong giúp đỡ trị liệu cũng coi như khôi phục cơ bản, mà bởi vì trận chiến lúc trước đã khiến hắn phải lại bộ tung tích, như vậy không cần thiết phải tiếp tục ẩn nấp, trực tiếp đi theo bên cạnh nhóm người Tiết Nặc, cũng thuận tiện chiều cổ bọn họ.

Nếu mục tiêu của hai bên giống nhau, lại tăng thêm Hàn Phong và Tiết Nặc có quen biết, bởi vậy mọi người quyết định làm bạn đi với nhau.

Hơn nữa tồn tại Hàn Phong và hư Không bảo hộ, tương đối mà nói, bọn họ sẽ không gặp nguy hiểm đáng nói.

Đương nhiên, chuyện này chỉ riêng mấy người Hàn Phong biết rõ, về phần những đệ tử thế gia, cho dù đều là tinh anh gia tộc, cũng rất cảm tạ Hàn Phong xuất thủ cứu giúp, thế nhưng tâm tư của bọn họ so với Hàn Khang không khác biệt nhiều.

Hiển nhiên, những đệ tử thế gia này vẫn chưa nhận ra Hàn Phong là ai, tự nhiên cũng không biết được sáu bảy năm trước, Hàn Phong gây nên một hồi sóng gió cực lớn trong đế đô.

Nếu Hàn Phong đã không nói, Tiết Nặc tự nhiên cũng không tiện nói thân phận Hàn Phong cho mọi người.

Vì vậy, đám người này còn đang suy nghĩ Hàn Phong cho dù là đệ tử thế gia như bọn họ, chẳng qua thực lực thoắt mạnh hơn bọn họ một chút mà thôi.

Năng lực như vậy trong giới đệ tử quyền quý đế đô tự nhiên không tính là cái gì, dù sao thân phận của bọn họ cao như vậy, tự nhiên không chủ động kết giao.

Mà Hàn Phong đối với những đệ tử thế gia này không quá mức để tâm tư chú ý, lấy thực lực của hắn hiện tại, phóng mắt toàn bộ đại lục cũng không có bao nhiêu người can đảm coi thường hắn.

Với lại, quan hệ giữa hắn và hoàng thất cũng không phải là đệ tử thế gia chưa tham dự chính sự như bọn họ có thể hiểu rõ.

Vì vậy, đối với đám đệ tử thế gia mơ hồ biểu hiện vẻ cự tuyệt người ngoài ngàn dặm, Hàn Phong căn bản không thèm để ý.

Nhưng Lâm Phỉ Vân bên cạnh thấy đám đệ tử thế gia có thái độ này, trong mắt mơ hồ hiện thái độ lạnh lùng, khuôn mặt nhỏ xinh đẹp tràn đầy tức giận.

May mắn có Lâm Nguyệt khuyên nhủ nàng, không cho nàng gây sự.

Mà Tiết Nặc tự nhiên cũng nhận ra thái độ của bọn họ, hiểu rõ trong lòng bọn họ suy nghĩ cái gì, bất quá nàng không thừa hơi đi bóc trần, trong lòng chỉ âm thầm cười nhạt.

Đến lúc đó nếu như để bọn họ biết được thân phận chân chính của Hàn Phong, Tiết Nặc rất muốn nhìn xem biểu tình của những người này sẽ là thế nào.

Dọc theo đường đi, song phương coi như khách khí kết bạn cùng tiến về đế đô, giữa bọn họ chưa phát sinh ra tình huống đặc biệt gì đó.

Mà tồn tại hai đại cao thủ Thiên giai Hàn Phong và Hư Không tọa trấn, ma thú xung quanh tự nhiên không dám lỗ mãng, vì vậy đoàn người trở về rất thuận lợi, chỉ trong thời gian một ngày một đêm ngắn ngủi đã rời khỏi Âm Hắc Chi Lâm.

Đối với bốn nữ mà nói, Âm Hắc Chi Lâm tự nhiên không gây cho bọn họ bao nhiêu cảm xúc.

Thế nhưng đối với nhóm người Tiết Nặc mà nói, quả thực chính là nơi khiến bọn họ phải sợ hãi than thở.

Du sao, lúc trước đồng bạn còn cười cười nói nói, chỉ chớp mắt đã chết mất ba người, nếu như không phải cuối cùng Hàn Phong xuất hiện, hôm nay chỉ sợ bọn họ toàn bộ táng thân dưới móng vuốt Khắc La Đa thú.

Dẫn theo đoàn người tiến vào đế đô, Hàn Phong nhìn kiến trúc to lớn hùng vĩ trước mặt, trong đầu không ngừng hồi tưởng lại những chuyện phát sinh năm đó.

Lập tức, trong lòng Hàn Phong đối với phụ thân mấy năm không gặp cảm thấy vô cùng tưởng niệm.

Mà bốn nữ đằng sau Hàn Phong, tâm tư các nàng không giống nhau.

Trầm Ngọc từ sau khi Hàn Phong cứu nàng từ trong tay tử thần nàng vẫn chưa hề quay về đế đô nửa bước, không nghĩ tới chớp mắt đã trôi qua hơn mười năm.

Trầm Ngọc ngày hôm nay xuất thân từ một nô bộc nhỏ trong luyện dược phòng Lâm gia, hiện tại chuyển biến thành “đại nhân vật” Huyền Thiên Tông. Hơn nữa, tay nghề luyện đan của nàng trải qua nhiều năm không ngừng khổ luyện, cộng thêm Hàn Phong chỉ điểm, từ nửa năm trước nàng đã trở thành đại sư luyện dược thứ hai của Huyền Thiên Tông từ trước tới nay.

Đệ nhất tự nhiên chính là Hàn Phong, về phần Lão Dược Sư, bởi vì tư chất có hạn, hôm nay chỉ là luyện dược sư thượng phẩm.

Mà hần tựa hồ đã buông tha hi vọng tiếp tục tiến giai, ngược lại suốt ngày trầm mê nghiên cứu các loại thảo dược.

Từ khi Hàn Phong đưa phương pháp gieo trồng tử la thảo cùng với một số dược thảo trân quý khác cho hần biết, Lão Dược Sư tựa hồ đã triệt để trầm mê trong đó.

Những năm gần đây, trải qua Lão Dược sư mười phần tỉ mỉ quan sát và khổ tâm nghiên cứu, Huyền Thiên Tông hiện tại đã có nhiều hơn mấy phương pháp nuôi dưỡng dược thảo trân quý.

Tất cả điều này đều là Lão Dược Sư nghiên cứu được, không có nửa điểm quan hệ với Hàn Phong.

Thời điểm Hàn Phong biết được chuyện này, cũng có chút kinh ngạc năng lực của Lão Dược Sư trong phương diện nuôi trồng dược thảo.

Lại trở về đề tài cũ, Trầm Ngọc nhìn tòa Thiên Tinh Thành vừa quen thuộc lại vừa xa lạ trước mắt, trong lòng không nhịn được cảm khái không ngớt.

Năm đó nàng đã bị Lâm gia và Thượng Quan Võ Ngã hãm hại, ngay từ đầu nàng xác thực tràn ngập cừu hận, thế nhưng trải qua hơn mười năm, hôm nay Lâm gia đã rơi đài, Thượng Quan Võ Ngã cũng đã chết, cừu hận năm đó đã tiêu tan thành mây khói.

Trầm Ngọc hôm nay tới đế đô mà nói, bất quá chỉ là một tia hoài niệm nhân nhật mà thôi.

Đối với phản ứng của Trầm Ngọc, Hàn Phong tự nhiên thu hết vào trong mắt, hẳn nhớ rất rõ năm đó sau khi trở lại Huyền Thiên Tông, Hàn Phong chính miệng nói cho Trầm Ngọc biết chuyện này, Trầm Ngọc từng ôm hẳn khóc rống lên.

Lúc này nhìn lại thực sự khiến Hàn Phong thở ra một hơi, Hàn Phong vẫn rất lo lắng Trầm Ngọc giấu chuyện cũ trong lòng sẽ khiến nàng đi vào cực đoan, bất quá hiện tại xem ra tất cả đều phát triển theo phương hướng tốt đẹp.

Kỳ thực, Hàn Phong không biết từ lúc Trầm Ngọc cùng với Hàn Phong sinh hoạt hai năm tại Hồng Nguyệt thành Thiên Nguyệt đế quốc liền dần dần cởi bỏ cừu hận trong lòng.

Thậm chí, thỉnh thoảng Trầm Ngọc còn nghĩ chính mình nên cảm tạ Lâm gia và Thượng Quan Vô Ngã.

Nếu như không bởi vì bọn họ hãm hại, Trầm Ngọc tự nhiên không gặp được Hàn Phong, đừng nói tới những chuyện tình phát sinh sau đó.

Hôm nay tuy rằng nàng đối với sinh hoạt hiện tại mười phần thỏa mãn, tuy rằng Hàn Phong cũng không biết nội tâm của nàng, thế nhưng chỉ cần ở lại Huyền Thiên Tông, thỉnh thoảng được Hàn Phong coi trọng liếc mắt một cái, nói với nàng vài câu, như vậy nàng đã cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Mặc dù sau khi biết được chuyện tình xảy ra giữa Hàn Phong và Tiêu Linh, thế nhưng Trầm Ngọc không có bao nhiêu tâm tình ghen ghét, nàng chỉ muốn tận lực đề cao khả năng luyện được của chính mình, trở thành trợ lực tốt nhất cho Hàn Phong.

Vì vậy, lúc này thấy Hàn Phong nhìn nàng với ánh mắt thân thiết, nội tâm Trầm Ngọc không khỏi ngọt ngào, mà trên mặt đối với hắn còn lộ ra nụ cười tươi bình thản.

Nhưng Lâm Phỉ Vân nhìn thấy cử động của Trầm Ngọc, không khỏi nhảy tới bên cạnh Trầm Ngọc, không có ý tốt hết lớn:

- Ngọc tỷ tỷ!

Trầm Ngọc bị nha đầu Lâm Phỉ Vân hét lớn dọa giật nảy mình, không khỏi đưa tay nhéo nhéo cái má mọng mọng trắng nõn của nàng, đồng thời oán trách nói:

- Nha đầu chết tiệt kia, muội gọi lớn như vậy làm cái gì!

Trông mắt Lâm Phỉ Vân vừa chuyển, lập tức bản thân đầu tiên là cười khanh khách, lại dùng thanh âm thanh thúy hỏi:

- Ngọc tỷ tỷ, muội thấy vừa rồi tỷ nhìn về phía sư huynh cười nha!

Từ “nha” cuối cùng bị Lâm Phỉ Vân kéo dài ngân vang, nói xong đôi mắt to tròn của Lâm Phỉ Vân không khỏi đảo qua đảo lại giữa hai người Hàn Phong và Trầm Ngọc.

Mọi người cũng đã bị hành động của Lâm Phỉ Vân hấp dẫn, tự nhiên nghe được nàng nói chuyện, vì vậy mọi người cũng giống như Lâm Phỉ Vân, đều chuyển ánh mắt đảo qua lại giữa hai người.

Mà bị mọi người nhìn kỹ như vậy, lấy da mặt mỏng của Trầm Ngọc tự nhiên không chịu nổi, không khỏi xấu hổ đỏ bừng lên, mà đôi bàn tay nhỏ bé không khỏi nhẹ nhàng xoay tròn bên hông Lâm Phỉ Vân.

Có lẽ thầm trách tiểu nha đầu Lâm Phỉ Vân không phân biệt nặng nhẹ, dĩ nhiên dám nói giỡn nàng như vậy, khiến nàng phải xấu hổ trước mặt mọi người, cho nên nàng không khỏi dùng thêm vài phần lực đạo.

Nhất thời, Lâm Phỉ Vân chỉ cảm thấy bên hông truyền tới từng đợt đau đớn, nhưng nàng tựa hồ ý thức được bản thân gặp rắc rối, vì vậy chỉ có thể nghiêng răng, vẻ mặt ủy khuất lặng yên chịu đựng.

Hàn Phong thấy nha đầu này càn quấy, không khỏi xoa xoa cái đầu nhỏ của nàng, nhẹ giọng khiển trách:

- Nha đầu, không nên vui đùa Ngọc tỷ tỷ của muội như vậy.

Nói xong, Hàn Phong giải thích với mọi người:

- Ngọc tỷ tỷ trước kia là người để đô, đồng thời trước đó phát sinh vài chuyện không tốt mới có thể đến Huyền Thiên Tông, vì vậy vừa rồi ta lo lắng cho nàng, hiểu không?

- Biết!

Lâm Phỉ Vân vừa nghe Hàn Phong nói tới thân thể Trầm Ngọc, lập tức biết được chính mình nói sai, không khỏi đẩy lồng hổ thẹn cúi đầu về phía Trầm Ngọc.

Bất quá, Trầm Ngọc không trách cứ tiểu nha đầu tinh quái này, thấy nàng rất hổ thẹn thì ngược lại cảm thấy vui vẻ, đồng thời còn bắt mẫn nói với Hàn Phong:

- Người sao phải hung hăng với nàng như vậy, Vân nhi không phải cố ý.

Hàn Phong nghe vậy, không khỏi tràn đầy phiền muộn, cười khổ sờ sờ mũi, cuối cùng thẳng thắn đi tới bên cạnh Tiêu Linh, không nghĩ tới Tiêu Linh cũng trách cứ hắn không nên hung hăng với tiểu nha đầu Lâm Phỉ Vân như vậy.

Nghe hai người này nói, trong lòng Hàn Phong ngoại trừ cười khổ không còn ý nghĩ khác.

Không nghĩ tới, tiểu sư muội của chính mình được sủng ái tới như vậy, xem ra sau này không thể đắc tội với nàng, bằng không mấy nữ còn không nháo ngất trời với chính mình hay sao.

Trong lòng Hàn Phong âm thầm suy nghĩ.

Mà lúc này, Lâm Nguyệt bối phận lớn nhất đứng ra, nhàn nhạt nói:

- Được rồi, các người không nên quá cứng chiều nha đầu này, thỉnh thoảng để sư huynh của nàng giáo huấn một chút là chuyện tốt, hiện tại nha đầu này không sợ trời không sợ đất, duy nhất chỉ sợ sư huynh, nếu như các người tiếp tục cứng chiều như vậy về sau không biết ngẩng đầu cao bao nhiêu.

Lâm Phỉ Vân nghe được sư phụ của chính mình nói, không khỏi xoay người nắm cánh tay Lâm Nguyệt, nũng nịu phản kháng nói:

- Sư phụ, nào có nghiêm trọng như người nói.

- Người nha!

Nhẹ nhàng nhéo cái mũi quỳnh của Lâm Phỉ Vân, Lâm Nguyệt tràn đầy cứng chiều thở dài nói:

- Được rồi, chúng ta đi thôi, không nên để bọn họ chờ quá lâu, ta cũng muốn nhìn thấy địa phương đệ tử kiệt xuất nhất của ta sinh ra.

Xem ra Lâm Nguyệt hết sức hứng thú đối với địa phương lúc nhỏ Hàn Phong sinh hoạt, không khỏi vui đùa với Hàn Phong vài câu.

Tiếp theo, nhóm người đi theo đằng sau Tiết Nặc tiến vào Thiên Tinh thành, các đệ tử thế gia tự nhiên đều tự trở về gia tộc của chính mình, vì vậy vừa mới vào thành liền tạm biệt lẫn nhau rời đi.

Mà còn lại đoàn người Hàn Phong và Tiết Nặc, đương nhiên còn có Tiết Ba theo bảo hộ Tiết Nặc cùng với Hàn Lâm có quen hệ không tệ với Tiết Nặc.

...

Đợi khi những người khác rời khỏi, lúc này Tiết Nặc mới hỏi:

- Được rồi, còn không hỏi người, lần này người trở về để đi làm gì?

Nghe vậy, Hàn Phong vừa cười vừa nói:

- Đến làm một ít chuyện, tiện thể thăm phụ thân ta.

- Dường như người đã sáu bảy năm chưa từng trở về đế đô?

Tiết Nặc có chút bình tĩnh nói:

- Vài ngày trước ta đã từng gặp qua phụ thân người, yên tâm đi, hắn hiện tại rất khỏe.

- Cảm ơn đã nói cho ta biết!

Hàn Phong nghe được tình huống của cha mình, tự nhiên nói lời cảm tạ.

Đương nhiên, tuy rằng Hàn Phong đã rất nhiều năm chưa từng gặp lại phụ thân, thế nhưng đối với tình trạng của Hàn Nhất Nguyên vẫn tương đối rõ ràng.

Trải qua nhiều năm nỗ lực như vậy, địa vị Hàn Nhất Nguyên hôm nay trong Hàn gia tự nhiên càng lúc càng cao, có thể nói, hiện tại trong toàn bộ Hàn gia ngoại trừ gia chủ Hàn Thiên Sơn ra, người có quyền nói chuyện cao nhất chính là Hàn Nhất Nguyên.

Bất quá, thiên tính Hàn Nhất Nguyên không thích tranh đấu, bởi vậy tuy rằng cầm thực quyền trong tay, thế nhưng không đơn giản đắc tội người khác, cũng bởi vì loại tâm lý này rất ngoài dự liệu khiến đại bộ phận đệ tử trong tộc kính yêu.

Thế nên cho tới hôm nay, danh vọng của Hàn Nhất Nguyên tại Hàn gia đã lên rất cao.

Đối với điều này, Hàn Thiên Sơn làm gia chủ Hàn gia không hề có bất cứ ý nghĩ gì khác, trái lại trong suy nghĩ của hắn, uy vọng của Hàn Nhất Nguyên trong Hàn gia càng cao càng là chuyện tốt.

Trải qua mấy năm bồi dưỡng, Hàn Thiên Sơn càng lúc càng coi trọng Hàn Nhất Nguyên.

Năm đó, nguyên bản Hàn Thiên Sơn để Hàn Nhất Nguyên trở về Hàn gia và giữ bên cạnh hắn, nguyên nhân chính là vì có Hàn Phong phía sau lưng Hàn Nhất Nguyên.

Trong suy nghĩ của hắn, hi vọng nhờ vào quan hệ với Hàn Nhất Nguyên ngày sau có thể khiến Hàn Phong hồi tâm chuyển ý tiếp nhận Hàn gia, cuối cùng lớn mạnh Hàn gia.

Bất quá, trong mấy năm bồi dưỡng và quan sát, Hàn Phong Sơn ngoài dự liệu phát hiện ra năng lực của Hàn Nhất Nguyên không tầm thường.

Tuy rằng tu vi không kinh khủng như Hàn Phong, thế nhưng tại các phương diện khác liên tiếp bộc lộ tài năng.

Hơn nữa tính cách của hắn thoai nhìn bề ngoài hết sức thành thật, thế nhưng bên trong không phải là loại tâm từ thủ nhược, vô cùng hợp với tính tình Hàn Thiên Sơn.

Chính bởi vì như vậy, hắn mới có thể càng lúc càng nhận được yêu thích từ Hàn Thiên Sơn.

Kỳ thực, những năm trước đây nguyên nhân Hàn Nhất Nguyên ăn nói khép nép, có giận cũng nén nhịn, tất cả đều là vì Hàn Phong mà thôi. Khi đó hắn suy nghĩ hi vọng nhi tử của chính mình có thể ở Hàn gia thu được chút tài nguyên, nếu may mắn tương lai có thể trở nên nổi bật.

Mà hôm nay con mình đã có tiền đồ, Hàn Nhất Nguyên tự nhiên không còn gì lo lắng, tự nhiên hắn không còn cần phải giữ ý nghĩ ẩn dấu bản thân.

Tuy rằng hắn sẽ không vì vậy mà bức hiếp người khác, nhưng hắn tuyệt đối không phải là người nhân từ nương tay.

Hơn nữa, trải qua mấy năm tu luyện, tu vi đấu khí của Hàn Nhất Nguyên cũng có bước đề cao trên diện rộng, hiện hôm nay hắn đã là cường giả Địa giai bát phẩm.

Sở dĩ đề thăng nhanh như vậy, trong đó không thể thiếu công lao của Hàn Phong, cho dù nhiều năm trước chưa từng bước vào để đô nhưng cách một đoạn thời gian Hàn Phong sẽ phân phó đệ tử Huyền Thiên Tông đưa một nhóm đan dược về để đô cung cấp cho phụ thân mình sử dụng.

Dù sao, ở loại địa phương thường xuyên lục đục với nhau, tận lực đề cao tu vi của bản thân mới chân chính có sức bảo vệ chính mình, đặt chân vững chắc.

Mà Hàn Thiên Sơn hiện nay đã triệt để coi Hàn Nhất Nguyên trở thành người nối nghiệp, mà toàn bộ Hàn gia tựa hồ đã đạt thành nhận thức chung.

Kỳ thực điều này có một phận là do bất chấp phản đối, bỏ qua thực lực Hàn Nhất Nguyên không nói, chỉ cần phía sau Hàn Nhất Nguyên còn có Hàn Phong, bất cứ ai trong Hàn gia dám đắc tội với hắn.

Hàn Phong là ai, có thể trong lứa tuổi thanh thiếu niên không quá hiểu rõ, hoặc giả chưa từng nghe nói.

biglove

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

415. Chương 398: Thái Độ Của Hàn Lâm.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Nhưng đối với thế hệ trước lại không thể không biết, năm đó Hàn Phong tại đế đô nhấc lên một hồi sóng gió cực lớn, khiến tất cả các thế lực đế đô phải khiếp sợ, thậm chí về sau còn nghe nói Hàn Phong dùng tuổi tác chưa tới hai mươi đã bước vào cảnh giới Thiên giai người người mơ ước.

Sau đó, tại Huyền Thiên Tông tàn sát thập đại tông môn đánh lén, tiếp tục không lâu sau lập chiến không đẩy lùi năm thế lực nhất lưu, ngay cả Trọng tài giả khiến không ít thế lực sợ hãi cũng chịu thiệt trong tay Hàn Phong.

Những sự tình phát sinh mấy năm qua khiến toàn bộ đại lục một lần nữa nhận thức Hàn Phong, mọi người đều biết tại Huyền Thiên Tông có một thanh niên tuổi chưa tới hai mươi nhưng thực lực đã đạt tới cảnh giới Thiên giai kinh khủng.

Đáng tiếc bọn họ không rõ ràng lắm, qua thời gian hai năm ngắn ngủi Hàn Phong đã là cường giả Thiên giai lục phẩm, nếu như tin tức này truyền đi chỉ sợ một lần nữa khiến người đời thất kinh.

Lúc này, Hàn Lâm đứng bên cạnh Tiết Nặc nghe được hai người đối thoại, trong lòng nhiều nghi hoặc, mà ánh mắt nhìn về phía Hàn Phong cũng xảy ra nhiều biến hóa.

Cúi đầu trầm tư hồi lâu, trong giây lát, Hàn Lâm mang theo ánh mắt khiếp sợ ngẩng đầu lên, hai mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ khó có thể tin tưởng nhìn Hàn Phong.

Sau một lát mới có chút gian nan mở miệng hỏi:

- Hàn Phong, lẽ nào người chính là Hàn Phong Hàn gia năm đó?

Hàn Phong nghe vậy, biết Hàn Lâm tất nhiên đã suy đoán ra thân phận của mình, cũng chỉ cười cười không trả lời.

Nhưng Lâm Phỉ Vân trông thấy Hàn Lâm biểu hiện bộ dáng khiếp sợ như vậy, nhất thời có chút không hiểu ra sao, lơ đãng nói:

- Sư huynh của ta tự nhiên chính là Hàn Phong, lẽ nào Hàn gia còn có Hàn Phong thứ hai hay sao?

Lâm Phỉ Vân nói lời này nhất thời xác định suy đoán trong lòng Hàn Lâm, lúc này ánh mắt nhìn về phía Hàn Phong đã xảy ra nhiều lần biến hóa.

Có lẽ người khác không biết thân phận của Hàn Phong, cũng có thể không quan tâm, thế nhưng hắn không giống, hắn chính là đệ tử được bồi dưỡng trọng điểm của Hàn gia thời gian gần đây.

Mà tuy rằng Hàn Phong chưa từng trở về Hàn gia, nhưng uy danh trong lòng mỗi một đệ tử Hàn gia đều giữ lấy một phần không nhỏ, huống chi phụ thân hắn hiện tại chính là nhân vật số hai nắm giữ thực quyền, thậm chí tộc trưởng Hàn Thiên Sơn cũng là gia gia của hắn.

Bất luận là thực lực hay là thân phận, Hàn Phong trước mắt so với hắn cao hơn rất nhiều.

Nghĩ vậy, khuôn mặt Hàn Lâm nghiêm chỉnh, lập tức đi tới trước mặt Hàn Phong, cung kính hành lễ với Hàn Phong.

Hàn Phong thấy thế, không khỏi cau mày hỏi:

- Người làm cái gì vậy?

Nghe vậy, Hàn Lâm cung kính hồi đáp:

- Xin thiếu gia thứ tội, lúc trước Hàn Lâm không biết thân phận của ngài, nếu như có chậm trễ xin thiếu gia trách phạt.

Nghe được thái độ cung kính của Hàn Lâm, Hàn Phong tự nhiên hiểu được nguyên nhân trong đó, bất quá hắn không thích như vậy, vì vậy liền nhàn nhạt nói:

- Người đã biết được thân phận của ta, ta cũng không cần phải giấu diếm, nhưng ta không phải là người Hàn gia, vì vậy người không cần phải cung kính với ta như vậy.

Hàn Lâm cũng đại khái hiểu được quan hệ giữa Hàn Phong và Hàn gia, cho nên đối với lời nói của Hàn Phong ngược lại không hề biểu hiện bất cứ vẻ kinh ngạc gì.

Hắn không giống như Hàn Khang không coi ai ra gì, ngạo mạn tự đại. Trong con mắt của hắn, phiến đại lục này rất lớn, Thiên Tinh Thành bất quá chỉ là một địa phương vô cùng nhỏ bé, có lẽ thực lực của người trong một đời tuổi trẻ Thiên Tinh Thành được xem như vô cùng hiếm thấy.

Nhưng Hàn Phong cũng rất tin tưởng một câu nói, đó chính là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

Hàn Phong trước mắt không phải là ví dụ lớn nhất hay sao.

Tiết Nặc trông thấy bộ dạng của Hàn Lâm, ngược lại có chút kinh ngạc vì hắn nhận ra được Hàn Phong, bất quá đối với thái độ Hàn Lâm biểu hiện ra, Tiết Nặc cũng cảm thấy đúng đắn.

Dù sao thân phận Hàn Phong như vậy, mà Hàn Lâm là đệ tử Hàn gia, tự nhiên không dám lơ đãng.

Tiếp theo Tiết Nặc nói chuyện phiếm vài câu, cuối cùng dẫn theo Tiết Tam trở lại Tiết gia.

Mà Hàn Phong tỉ mỉ ngẫm lại, tuy rằng rất muốn lập tức đi gặp phụ thân, nhưng hắn còn chưa quên mục đích tới để đô lần này.

Trước đó, thời điểm rời khỏi Huyền Thiên Tông, Huyền Cơ Tử nói với hắn mười phần thần bí, chỉ nói gần đây Trọng tài giả có động tác, giống như tìm kiếm một thứ gì đó.

Mà chuyện này, Tiêu Tấn tự nhiên nắm giữ nhiều tư liệu liên quan nhất, nhưng xuất phát từ phòng ngừa tiết lộ, Tiêu Tấn không gửi đi quá nhiều tin tức.

Vì vậy, Hàn Phong phải tự mình tới để đô một chuyến, đồng thời hắn đối với kế hoạch của Trọng tài giả gần đây hết sức tò mò, dĩ nhiên có thể khiến Tiêu Tấn bảo mật như vậy, chỉ sợ Trọng tài giả mưu đồ không phải là thứ tầm thường.

Vì vậy, Hàn Phong vì tránh đêm dài lắm mộng, liền trực tiếp quyết định đi hoàng cung tìm Tiêu Tấn hỏi rõ ràng trước.

Dẫn Hàn Lâm nguyên bản đi theo sát Hàn Phong rời đi, mấy người Hàn Phong liền bước về phía hoàng cung.

Kỳ thực, từ lúc bọn họ bước chân vào để đô, Tiêu Tấn đã nhận được tin tức.

Vì vậy bây giờ đang do một thủ hạ của Tiêu Tấn dẫn nhóm người Hàn Phong vào tấn kiến Tiêu Tấn.

Có thủ hạ của Tiêu Tấn, nhóm người Hàn Phong tự nhiên thoải mái đi lại trong hoàng cung, không quá lâu Hàn Phong liền bước vào đại điện.

Lúc này trong đại điện chỉ có một mình Tiêu Tấn, xem ra có ý ở đây chờ Hàn Phong.

Hàn Phong thấy Tiêu Tấn, mỉm cười bắt chuyện:

- Bệ hạ, nhiều năm không gặp, phong thái vẫn như trước!

- Ha ha! Tiểu tử ngươi khó có chế giễu ta, mấy năm nay sự tích về người truyền khắp đại lục, xem ra người đoạn thời gian gần đây quả thực rất không tồi.

Dừng lại một chút, Tiêu Tấn nhìn về phía Tiêu Linh đứng bên cạnh Hàn Phong, vừa cười vừa nói:

- Linh nhi, thấy trăm sao không lên tiếng chào, lẽ nào người định trốn mãi sau lưng tiểu tử kia sao?

Nguyên bản Tiêu Linh xác thực hơi đứng phía sau Hàn Phong, nhưng không phải là cố ý trốn đi, chẳng qua hiện tại vì Hàn Phong đang nói chuyện với Tiêu Tấn, nàng tự nhiên không tiện chen miệng.

Không nghĩ tới Tiêu Tấn đột nhiên gọi nàng, khuôn mặt xinh đẹp không khỏi đỏ lên, lập tức vòng qua Hàn Phong, tiến lên hai bước, hướng về phía Tiêu Tấn cung kính hành lễ, có chút xấu hổ nói:

- Linh nhi ra mắt phụ hoàng!

- Ha ha! Đến, đến bên cạnh trăm, để trăm xem tiểu nữ người mấy năm gần đây thế nào!

Tiêu Tấn vẫy vẫy tay với Tiêu Linh, ra hiệu bước tới gần hắn.

Mà Tiêu Linh tự nhiên rất nghe lời.

- Nha đầu người, tiểu tử này cho người canh mê hồn gì, nhiều năm như vậy vẫn không trở về thăm trăm!

Tiêu Tấn ha ha cười lớn nói.

Mà Tiêu Linh bị lời nói của Tiêu Tấn làm xấu hổ không dám ngẩng đầu lên.

Thấy Tiêu Linh quẫn bách, Hàn Phong cười cười, thay nàng giải vây nói:

- Bệ hạ, lần này người khẩn cấp tới tìm ta như vậy, chỉ sợ không phải là muốn ôn chuyện tại đây!

Tiêu Tấn nghe vậy, vừa cười vừa nói:

- Ha hã! Xem ra có người không nở!

Dừng lại một chút, khuôn mặt Tiêu Tấn ngưng tụ, lập tức nói:

- Ta nguyên bản không nghĩ tới người sẽ đến, bất quá người đã tới tự nhiên rất tốt, chuyện này quan hệ tới vận mệnh Thiên Tinh đế quốc, không được phép có nửa điểm sơ xuất.

biglove

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

416. Chương 399: Thiên Địa Chi Chứng. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Vừa nghe nói đến chính sự, bốn người Lâm Nguyệt và Tiêu Linh đều biết điều, không tiếp tục ở lại chờ đợi.

Vì vậy, Linh nhi chủ động hướng Tiêu Tấn chào hỏi rồi đi, đồng thời dẫn theo ba nữ còn lại.

Tốt xấu gì thì Tiêu Linh cũng có thân phận chủ nhân, đã từng ở lại hoàng cung một đoạn thời gian, tự nhiên coi như nửa chủ nhân, có nàng dẫn đường sẽ không khiến ba nữ bị lạnh nhạt.

Về phần Hư Không, đối với chuyện quốc gia đại sự gì đó không có hứng thú, vì vậy càng thẳng thắn, không nói một câu đã quay đầu đi.

Đối với hành động của Hư Không, Hàn Phong nhìn thấy nhưng không thể trách, chỉ có Tiêu Tấn...

Dù sao làm người nắm quyền một quốc gia, hắn chưa từng gặp qua loại tràng cảnh như vậy, bất quá hắn biết người đi theo bên cạnh Hàn Phong nhất định không tầm thường, không hề bởi vì hành động vô lễ mà cảm thấy tức giận.

Tiêu Tấn chỉ có chút ngạc nhiên dò hỏi Hàn Phong, nói:

- Hàn Phong, vị lão giả vừa rồi là ai? Vì sao ta chưa từng nghe nói qua?

Hư Không vừa mới rời khỏi hóa ngoại chi cảnh, cho dù Tiêu Tấn có bản lĩnh hơn trời cũng không có khả năng tra được lai lịch Hư Không.

Đương nhiên, Hàn Phong cũng sẽ không nói cho hắn biết lai lịch chân chính của Hư Không, chỉ thay thế một câu chuyện khác nói cho Tiêu Tấn nghe.

Tiêu Tấn nghe được, Hư Không dĩ nhiên là cường giả tới từ Thiên Môn, trong lòng nhất thời cả kinh, ánh mắt nhìn về phía Hàn Phong càng tràn ngập vẻ kinh dị.

Lúc trước Hàn Phong liên thủ tứ các và Thánh Lam Tông đối phó với ngũ đại tông môn đã khiến Tiêu Tấn có chút giật mình, dù sao mấy thế lực này đều là những thế lực nhất lưu số một số hai khắp đại lục.

Mà Hàn Phong có được năng lực mời chào các thế lực lớn này không thể không khiến Tiêu Tấn kinh ngạc và bội phục.

Nhưng hôm nay, Tiêu Tấn trăm triệu lần không ngờ tới, Hàn Phong và Thiên Môn dĩ nhiên có tầng quan hệ này.

Không nói cái khác, chỉ đơn giản có thể khiến người của Thiên Môn theo bên cạnh, tự nhiên không phải người bình thường có thể làm được.

Chỉ sợ Tiêu Tấn không biết, từ mấy năm trước bên cạnh Hàn Phong đã có người đến từ Thiên Môn đi theo, đó chính là Lý Thần.

Bất quá, Hư Không hôm nay so với Lý Thần trước kia không chỉ mạnh hơn nửa điểm một phần. Nhưng chỉ có trong lòng Hàn Phong và Hư Không rõ ràng, Hư Không không phải là người của Thiên Môn.

Đối với Thiên Môn thần bí, Tiêu Tấn làm quân vương thống trị đế quốc, tự nhiên là có tình báo đặc biệt, chỉ bất quá lai lịch Thiên Môn quá mức lằng lẽ và thần bí, vì vậy Tiêu Tấn đối với Thiên Môn chỉ dừng lại tại hiểu biết mặt ngoài.

May mà Thiên Môn trăm ngàn năm qua luôn luôn lánh đời không ra ngoài, càng không hề có quan hệ mật thiết với bất cứ thế lực nào, khiến hoàng thất không cảm thấy bị uy hiếp.

Nhưng hiện tại, Thiên Môn dĩ nhiên phái người đến hiệp trợ Hàn Phong, ý tứ thích hợp đằng sau chuyện này không thể không chế Tiêu Tấn suy đoán.

Kỳ thực điều này không thể trách Tiêu Tấn, dù sao ngồi ở vị trí của hắn, những chuyện cần phải lo lắng tự nhiên rất nhiều.

Chẳng qua ý niệm này chỉ dừng lại trong đầu Tiêu Tấn chốc lát liền bị hắn đẩy ra khỏi đầu.

Đối với Hàn Phong, Tiêu Tấn có chút rõ ràng, biết người thiếu niên thiên phú dị bẩm này không có dã tâm quá lớn, đó chính là nguyên nhân lớn nhất trong những năm gần đây Tiêu Tấn quyết định dốc sức hình thành liên minh với Hàn Phong.

Sắp xếp nhưng ý niệm rối rắm trong đầu lại, lúc này Tiêu Tấn đã khôi phục bình tĩnh, lập tức nhàn nhạt nói:

- Trận chiến với Trọng tài giả hơn hai năm trước, ta đã nghe Tiêu Chiến nhắc tới, đối với Diệt Hoàng ngươi có ý kiến gì?

Hàn Phong không nghĩ tới Tiêu Tấn và hắn đàm luận chuyện đầu tiên lại là chuyện này, ngẫm lại Hàn Phong không chút giấu diếm nói:

- Lần đầu tiên gặp phải Diệt Hoàng, ta cảm giác người này phi thường cường đại, cho dù toàn bộ mọi người lúc đó hợp sức cũng không nhất định là đối thủ của hắn. Đây là suy nghĩ trong lòng ta lúc đó, tin tưởng những người khác hẳn là cũng có loại cảm giác này.

Nghe vậy, Tiêu Tấn không khỏi gật đầu, thuận tiện nói:

- Không sai, ngày đó sau khi Tiêu Chiến trở về cũng nói giống như ngươi.

Dừng lại một chút, Tiêu Tấn nói tiếp:

- Lễ nào không có biện pháp nào đối phó với hắn.

Lúc này, trên mặt Hàn Phong đột nhiên lộ nụ cười khê, lập tức nói:

- Bệ hạ, nếu như là trước kia, có lẽ Diệt Hoàng đối với chúng ta là tồn tại mười phần kinh khủng, bất quá hiện tại...

Thoáng dừng lại, sau đó trong ánh mắt không giải thích được của Tiêu Tấn, Hàn Phong tự tin nói:

- Bất quá hiện tại trong con mắt ta, hắn chỉ được xem như một đối thủ cường đại mà thôi...

- Đối thủ cường đại?

Tiêu Tấn đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo đó phản ứng kịp, không khỏi kinh ngạc hỏi:

- Lễ nào người đã...

Tiêu Tấn còn chưa dứt lời, Hàn Phong liền khẳng định gật đầu, tự tin nói:

- Hai năm qua ta may mắn có đột phá, hiện tại đã là cường giả Thiên giai lục phẩm.

Nghe được lời nói này của Hàn Phong, trong lòng Tiêu Tấn không khỏi thầm hít một ngụm lương khí.

Cường giả Thiên giai lục phẩm! Trong lòng Tiêu Tấn lúc này khiếp sợ đã không thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

Đối với hoàng thất mà nói, cường giả Thiên giai lục phẩm trên phiên đại lục này tuy rằng không nhiều lắm, thế nhưng dùng tình báo của hoàng thất tự nhiên biết được một ít.

Chỉ bất quá, hắn vạn lần không ngờ tới, lúc trước Hàn Phong còn chưa rời khỏi đế đô bất quá chỉ là cao thủ Địa giai cử phẩm mà thôi, ai biết hiện tại mới sáu bảy năm trôi qua hắn đã trở thành tuyệt thế cường giả Thiên giai lục phẩm.

Mà quan trọng hơn chính là, Hàn Phong mới chỉ hơn hai mươi tuổi mà thôi, một cường giả Thiên giai lục phẩm trẻ tuổi như vậy không phải là Tiêu Tấn có khả năng không động dung.

Tự nhiên có chút không dám tin tưởng lỗ tai chính mình, Tiêu Tấn không khỏi thì thào hỏi:

- Người là nói, người đã thành công bước vào Thiên giai lục phẩm?

- Đúng! Hơn nữa ta là cường giả Thiên giai lục phẩm nắm giữ pháp tắc Thiên giai, Diệt Hoàng tuy mạnh nhưng ta tin tưởng lấy thực lực của ta, có thể miễn cưỡng ứng phó được với hắn.

Hàn Phong khẳng định nói.

Kỳ thực, trong lòng Hàn Phong còn có câu nói khác chưa tiết lộ, đó chính là cho dù hiện tại gặp phải Diệt Hoàng, bản thân không đối phó được, nhưng bên cạnh hắn còn có Hư Không Thiên giai thất phẩm.

Tin tưởng lấy thực lực của Hư Không, đối phó với Diệt Hoàng hoàn toàn dư dả.

Hơn nữa, căn cứ vào kinh nghiệm phân tích nhiều năm của Hư Không, lúc trước Diệt Hoàng không hiện ra chân thân mà chỉ dùng một đạo thần niệm gửi tới trợ trận, trong chuyện này tồn tại khả năng cực kỳ lớn đó là bản thân Diệt Hoàng phát sinh một ít chuyện tình bọn họ không biết, cuối cùng dẫn tới việc hắn không thể hiện thân.

Khả năng lớn nhất trong chuyện này là Diệt Hoàng thụ thương, hơn nữa còn là loại thương thể trong thời gian ngắn không thể hồi phục hoàn toàn.

Bằng không lấy tác phong của Trọng tài giả xưa nay, không có đạo lý tùy ý để Huyền Thiên Tông tiếp tục phát triển lớn mạnh.

Đối với phân tích của Hư Không, Hàn Phong có chút tin tưởng.

Nhất là sau khi hắn chân chính đạt tới cảnh giới Thiên giai lục phẩm càng đối với thực lực bản thân Diệt Hoàng có bước lý giải sâu hơn.

Mà lúc này, Tiêu Tấn nhận được đáp án khẳng định của Hàn Phong, nhất thời vui mừng nhấc cao đôi lông mày, khuôn mặt luôn luôn trầm tĩnh như nước lộ ra nụ cười vui vẻ, thuận miệng nói:

- Đây thực là chuyện tốt lớn, xem ra lần này người đến để đô thực sự rất kịp lúc.

- Bệ hạ, cho tới bây giờ còn chưa nói rõ tình hình cho ta biết!

Hàn Phong nhắc nhở nói.

Tiêu Tấn nghe vậy, lập tức cười cười hồi đáp:

- Người xem ta quá hưng phấn nên quên mất mọi chuyện, kỳ thực là muốn tìm Huyền Cơ Tử tới đây thương lượng đổi sách, thế nhưng tu vi của người hiện tại tiến nhanh như vậy, chuyện này chúng ta càng có cơ hội ngăn cản lớn hơn.

Dừng lại một chút, Tiêu Tấn không để Hàn Phong có cơ hội nói tiếp, mà khuôn mặt nghiêm túc, nói:

- Từ khi biết được thân phận chân chính của Diệt Hoàng chính là kẻ phản bội hoàng thất chúng ta, ta liền phái người trọng điểm điều tra tung tích Trọng tài giả.

- Mà công sức mấy năm qua đã giúp chúng ta thu được một ít đầu mối, nguyên lai trong vòng hơn hai năm qua, nguyên nhân Trọng tài giả không xuất thủ với Huyền Thiên Tông chính là vì bọn họ đang có một kế hoạch bí mật, mục tiêu là muốn đoạt được Thiên địa chi chứng!

- Thiên địa chi chứng?

Hàn Phong nghi hoặc hỏi.

Đối với thứ này, Hàn Phong chưa bao giờ nghe qua, tự nhiên không rõ vì sao Trọng tài giả khổ tâm kế hoạch muốn đoạt được Thiên địa chi chứng này.

Càng thêm không thể hiểu được, Tiêu Tấn nhìn qua tựa hồ vô cùng lưu ý đối với việc này.

Thấy biểu tình của Hàn Phong, Tiêu Tấn tự nhiên đoán ra được suy nghĩ trong lòng hắn, không khỏi trầm giọng nói:

- Thiên địa chi chứng người đời rất ít nghe nói qua, thế nhưng đối với thành viên trong hoàng thất chúng ta lại không hề xa lạ.

- Thiên địa chi chứng chính là mạch máu của hoàng thất chúng ta, cũng là bí mật quan trọng nhất liên quan tới hoàng thất trường thịnh không suy. Có thể nói, nghìn năm qua, hoàng thất có thể kéo dài nhất mạch truyền thừa tới hiện nay, mấu chốt trong đó chính là Thiên địa chi chứng.

Nghe được Tiêu Tấn nói, Hàn Phong rất kinh ngạc, đồng thời đối với Thiên địa chi chứng càng cảm thấy hiếu kỳ.

Chẳng qua, trong suy nghĩ của Hàn Phong, Thiên địa chi chứng tối đa xem như tín vật hoàng thất, cho dù mất đi cũng không đến mức tạo thành tổn hại quá lớn đối với hoàng thất.

Có thể Thiên địa chi chứng tồn tại bí mật nào đó, đây mới là địa phương khiến Tiêu tấn lo lắng.

Mà đúng như Hàn Phong suy nghĩ, tiếp theo Tiêu tấn giải thích chân tướng sự tình.

- Người cũng biết thực lực của ta từ rất nhiều năm trước đã đạt tới Thiên giai, nhưng chắc người không biết được đây không phải thực lực một thân thực lực của ta không phải do tu luyện đạt được.

Tiêu Tấn chậm rãi nói:

- Mà là dựa vào Thiên địa chi chứng cha truyền con nối, có tổ tông chúng ta lưu truyền tới nay, mà chỉ có thành viên huyết mạch hoàng thất mới có thể kế thừa, huyết mạch càng thuần khiết, lực lượng kế thừa càng mạnh mẽ.

Đây là lần đầu tiên Hàn Phong nghe đến cách nói huyết mạch này, trong lòng khó tránh khỏi kinh dị, chẳng qua hắn cũng rất hiếu kỳ dò hỏi:

- Đã như vậy, đây không phải nói rõ Thiên địa chi chứng đang ở trong tay bệ hạ, như vậy Trọng tài giả làm cách nào đoạt được?

Ai biết, Tiêu Tấn đột nhiên thở dài lắc đầu nói:

- Không phải đơn giản như người nghĩ, Thiên địa chi chứng tuy là vật của hoàng thất, nhưng không phải là ta có thể nắm trong tay.

Dừng lại một chút, Tiêu Tấn đột nhiên thấp giọng nói:

- Kỳ thực Thiên địa chi chứng này luôn luôn được cất giữ trong một địa phương bí ẩn, mà địa phương này chỉ có dòng chính hoàng thất chúng ta mới có thể biết được, rốt cuộc Diệt Hoàng làm sao biết được chuyện này, ta cũng không rõ ràng lắm, có thể là quan hệ tới thân phận của hắn trước kia. Bất quá Thiên địa chi chứng trăm triệu lần không thể rơi vào tay người khác, vì vậy ta đã tìm Huyền Cơ Tử tới thương lượng.

Đến đây, Hàn Phong nhất thời hiểu ra, nguyên lai là Tiêu Tấn muốn tìm Huyền Thiên Tông hỗ trợ đối phó với Diệt Hoàng, đồng thời tránh khỏi tín vật hoàng thất bị Diệt Hoàng cướp đi.

...

Hàn Phong và Tiêu Tấn nói chuyện không lâu lắm, rất nhanh Hàn Phong liền rời khỏi đại điện.

Trải qua đoạn thời gian nói chuyện vừa rồi, Hàn Phong cơ bản đã nắm giữ ngọn nguồn sự tình.

Vị trí cất giữ Thiên địa chi chứng mười phần bí ẩn, Tiêu Tấn không hề nói cho hắn biết vị trí cụ thể, chỉ nói là chờ hắn an bài tất cả mọi chuyện xong xuôi sẽ dẫn hắn tiến vào, đối với hành động này Hàn Phong tự nhiên không có ý kiến gì.

Mà mấy ngày nay, Tiêu Tấn tăng số lượng nhân thủ tìm kiếm xung quanh thu thập tin tức Trọng tài giả.

Dựa theo ý tứ của Tiêu Tấn chính là Diệt Hoàng có tính uy hiếp quá lớn đối với hoàng thất, hắn phải nhân cơ hội này nhất cử tiêu diệt, đồng thời còn muốn tiêu diệt hoàng bộ Trọng tài giả liên quan.

Khôi u ác tính do đời trước lưu lại liền do hắn đến tiêu diệt.

Tình báo trong tay Tiêu Tấn kỳ thực không nhiều lắm, hắn cũng biết được Diệt Hoàng đánh chủ ý lên Thiên địa chi chứng, thế nhưng không biết hắn dùng Thiên địa chi chứng để làm gì.

Vì vậy, tình huống trước mắt đối với hoàng thất và nhóm người Hàn Phong mà nói vô cùng bị động.

Đương nhiên, Hàn Phong đối với việc này tự nhiên không bàng quang đứng nhìn, không nói tới quan hệ giữa chính mình và hoàng thất, Trọng tài giả đối với Huyền Thiên Tông chính là địch nhân, vì vậy Hàn Phong rất vui vẻ giúp Tiêu Tấn tiêu diệt đối phương.

Sau khi rời khỏi đại điện Hàn Phong liền tìm mấy người Tiêu Linh, lúc này bốn nữ đang chơi đùa trong hoa viên hoàng cung.

Thời điểm Hàn Phong tới tìm, đúng lúc bốn nữ vừa vào tiểu viện nghỉ ngơi, từ xa Hàn Phong đã nghe được thanh âm tiểu nha đầu Lâm Phỉ Vân ríu ra ríu rít không dứt miệng.

Thấy Hàn Phong đến, bốn nữ tự nhiên đình chỉ đàm luận.

Hàn Phong trông thấy bốn nữ, liền mỉm cười nói:

- Hiện tại ta muốn đi tìm phụ thân, các nàng có muốn đi cùng ta hay không?

- Tốt nha! Tốt nha! Ta nhanh nhanh tới chỗ sư huynh sinh ra!

Tiểu nha đầu Lâm Phỉ Vân nhảy lên hô đầu tiên.

Mà sắc mặt Tiêu Linh đỏ ửng, lập tức thấp giọng lên tiếng trả lời.

Dù sao, quan hệ giữa nàng và Hàn Phong đã như vậy, đã tới để đồ hiển nhiên phải đi hạp Hàn Nhất Nguyên một chuyến.

Nếu hai người đều đồng ý, còn lại Lâm Nguyệt và Lâm Phỉ Vân tự nhiên không có ý kiến gì.

Vì vậy, đoàn người dưới sự dẫn đầu của Hàn Phong chậm rãi rời khỏi hoàng cung, tiến về phía Hàn gia.

Lấy địa vị hiện tại của Hàn Nhất Nguyên, lúc này hẳn là đang ở trong lãnh địa Hàn gia, từ Hoàng cung tới Hàn gia phải đi một vòng qua Thiên Tinh thành.

Mà dọc theo đường đi, Lâm Phỉ Vân vô cùng hứng thú đối với mọi cảnh vật xung quanh, liên tục thu thập kỳ hoa dị thảo, dọc theo đường đi lôi kéo Hàn Phong hết hỏi cái này lại hỏi cái kia.

Khiến Hàn Phong không khỏi đau đầu, cũng may Tiêu Linh nhìn ra Hàn Phong đang khổ não, vô cùng yêu thương liền chủ động kéo Lâm Phỉ Vân qua một bên, giúp nàng giải đáp các loại vấn đề.

Tốt xấu gì Tiêu Linh cũng đã ở lại để đo một đoạn thời gian, tự nhiên đối với hoàn cảnh xung quanh tương đối quen thuộc.

Bất quá, mặc dù đã nhiều năm chưa trở về, thế nhưng mị lực của Tiêu Linh so với năm đó không hề giảm đi, cộng thêm ba nữ xung quanh đều là mỹ nữ nhất đẳng, tự nhiên thu hút không ít ánh mắt nóng bỏng xung quanh.

Cũng may Hàn Phong đã dự đoán trước, sớm để Tiêu Linh dùng khăn che mặt giấu đi dung mạo tuyệt thế, tránh cho người đi đường nhận ra nàng chính là Khuynh Thành công chúa năm đó.

Cho dù như vậy mị lực của bốn nữ vẫn đưa tới ánh mắt ngấm ngấm từ vô số người.

Mà càng ngoài ý muốn chính là, phía trước Hàn Phong lúc này đang có vài tên hộ vệ thân hình cao lớn đang đứng, mà phía trước đám hộ vệ là một thanh niên mặc bạch y.

Nhìn bộ dáng người thanh niên coi như phong lưu phóng khoáng, trên mặt thủy chung hiện lên tiếu ý nhàn nhạt.

Nhưng Hàn Phong vẫn có thể nhìn thấy được từ sâu thẳm trong đáy mắt đối phương vẻ tham lam không thể che giấu.

biglove

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

417. Chương 400: Phụ Tử Gặp Lại.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Lúc này, thanh niên kia ngăn cản lối đi nhóm người Hàn Phong, trực tiếp đi tới trước mặt bốn nữ, hướng về bốn nữ có chút phong độ nói:

- Tại hạ Lưu Tử Minh Lưu gia, xin hỏi phương danh bốn vị tiểu thư?

Từ đầu tới cuối Lưu Tử Minh không hề liếc mắt nhìn qua Hàn Phong một cái, kỳ thực không thể trách hắn, cho dù thực lực của Hàn Phong đã đạt tới Thiên giai lục phẩm, thế nhưng sau khi nắm giữ pháp tắc Thiên giai, Hàn Phong đối với việc vận dụng không chế đấu khí càng thêm thuận lợi như ý. Cho tới hiện tại, hẳn hoàn toàn có thể không chế đấu khí thu liễm ẩn sâu trong cơ thể, không hề hiển lộ bên ngoài mấy may.

Cứ như vậy, trong con mắt người bình thường, trên người Hàn Phong căn bản không có nửa điểm đấu khí, so với người thường không khác gì nhau, thảo nào Lưu Tử Minh lại không để ý như vậy.

Bất quá Lưu Tử Minh không để ý tới Hàn Phong không có nghĩa là Hàn Phong cứ để hắn làm càn như vậy.

Bước chân hơi chuyển nhanh, lập tức thân hình che chắn trước mặt bốn nữ mà Lưu Tử Minh nguyên bản bước chân rất tự nhiên đột nhiên không thể không chế được dừng lại, tựa hồ muốn tiếp tục bước về phía trước một bước là chuyện tình vô cùng gian nan.

Hàn Phong tự nhiên không để cho loại người nhảm chán như vậy quấy nhiễu tâm tình bốn nữ, vì vậy không thể làm gì khác hơn là nhận trách nhiệm sứ giả hộ hoa.

Mà Lưu Tử Minh tự nhiên không biết Hàn Phong làm cái gì, chẳng qua nguyên bản chưa kịp vì gặp được bốn nữ tử tuyệt sắc cảm thấy mừng rỡ vui sướng thì đột nhiên xảy ra biến cố.

Hắn muốn tiếp tục tiếp cận bốn người Tiêu Linh, nhưng phát hiện ra vô luận chính mình nỗ lực như thế nào cũng không thể tiến thêm một bước, trên mặt hiện rõ vẻ vô cùng kinh ngạc.

- Đây là có chuyện gì? Thế nào chân ta dường như có đeo tạ nghìn cân?

Lưu Tử Minh kinh ngạc hô.

Mà Hàn Phong đứng phía trước hắn không hề mở miệng trả lời, nguyên nhân Lưu Tử Minh không thể nhắc chân lên đều là vì Hàn Phong vô hình hạ lên người hắn một đạo khí tức.

Từ khi thăng cấp trở thành cường giả Thiên giai lục phẩm, khí tức của Hàn Phong phát ra không phải người bình thường có thể chống lại, Lưu Tử Minh trước mắt dù nhìn thế nào đi nữa cũng chỉ là Nhân giai sơ cấp mà thôi, càng không thể nào ngăn cản được cỗ khí thế kinh người từ Hàn Phong.

Hơn nữa, Hàn Phong hiện tại lý giải và khống chế đối với đấu khí mười phần nhuần nhuyễn, đạt tới độ cao không thể tưởng tượng, vì vậy ngoài trừ Lưu Tử Minh ra người ngoài căn bản không biết đã phát sinh chuyện gì.

Mà trong con mắt người ngoài, Lưu Tử Minh như đột nhiên bị trúng gió, toàn thân cứng ngắc tại chỗ, động tác mười phần hoạt kê kỳ quái.

Mấy tên hộ vệ đi theo đằng sau hắn đều không thấy rõ rốt cuộc thiếu gia nhà mình bị làm sao, nhưng dựa theo hành vi cử chỉ quen thuộc của Lưu Tử Minh, đám hộ vệ này không dám đơn giản tiến lên, rất sợ khiến cho tiểu tử tông này không vui, đến lúc đó không tránh khỏi bị trách phạt.

Lúc này, Hàn Phong quay đầu lại ra hiệu với bốn nữ, liền không hề để ý tới Lưu Tử Minh, trực tiếp đi qua bên cạnh hắn.

Thẳng cho tới khi đoàn người Hàn Phong biến mất trong phạm vi tầm mắt mọi người, Lưu Tử Minh mới cảm thấy thân thể mình nhẹ nhàng như cũ, ngay sau đó không thể khống chế được mềm oặt ngã ngồi xuống dưới đất.

Đông đảo hộ vệ đằng sau thấy thế đều ào ào tiến lên, lúc này mới phát hiện ra thiếu gia nhà mình tràn đầy mồ hôi lạnh, tựa hồ như vừa mới từ trong hồ nước đi ra, đồng thời sắc mặt hắn tái nhợt dọa người.

Lúc này, Lưu Tử Minh tựa hồ còn chưa hiểu ra trên người chính mình phát sinh chuyện gì, vừa rồi hắn cảm giác được có một lực lượng vô hình cực kỳ mạnh mẽ đột nhiên đè ép hắn, ngay sau đó hắn cảm thấy ngay cả hô hấp cũng không thuận tiện, mà nháy mắt khí lực để nói chuyện cũng triệt để mất đi.

Trong đoạn thời gian nháy mắt ngắn ngủi vừa rồi, Lưu Tử Minh cảm giác chính mình giống như trải qua một lần chết đi.

Nhớ lại tình cảnh vừa rồi, trong lòng Lưu Tử Minh sợ hãi sâu sắc, không dám tiếp tục nghĩ nhiều.

Về phần bốn vị nữ tử gặp phải, Lưu Tử Minh căn bản không dám tính toán, vội vàng kêu mấy tên hộ vệ đi theo bên cạnh, sau đó dưới sự hộ tống của đám hộ vệ, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Đối với chuyện này, Hàn Phong tự nhiên đều biết rõ, đương nhiên đối với tiểu nhân vật như vậy Hàn Phong căn bản không thêm để trong lòng.

Một đường vừa đi vừa trò chuyện, rất nhanh mọi người đã đi tới phụ cận lãnh địa Hàn gia.

Đương nhiên, nơi này chỉ là vòng ngoài, là địa phương các đệ tử Hàn gia khác họ cùng với một ít tỳ nữ hạ nhân ở lại.

Đệ tử hạch tâm chân chính tự nhiên ở chỗ trung tâm lãnh địa Hàn gia, mà phụ thân Hàn Nhất Nguyên của hắn không thể không ở bên trong.

Đương nhiên, đường đường là một trong tam đại thế gia, Hàn gia nguyên bản đã từ từ xuống dốc nhưng vài năm gần đây đột nhiên tăng trưởng mạnh mẽ, nhất là tại một năm trước gia chủ đương nhiệm Hàn gia Hàn Thiên Sơn ngoài dự liệu đột phá Thiên giai, trở thành cường giả Thiên giai duy nhất trăm năm gần đây của Hàn gia.

Tuy rằng chỉ là Thiên giai nhất phẩm, thế nhưng dù sao cũng là cường giả Thiên giai, tự nhiên bởi vì nguyên nhân Hàn Thiên Sơn, lực ngưng tụ trung tâm Hàn gia càng thêm mạnh mẽ hơn.

Mà theo Hàn gia không ngừng phát triển, số lượng nhân thủ phụ trách vòng ngoài Hàn gia từ từ tăng lên.

Đối với Hàn Phong đã nhiều năm chưa từng lộ diện tại đế đô mà nói, những hộ vệ trước mắt tự nhiên không có khả năng nhận biết hắn.

Cũng may trên người Hàn Phong có giữ lại tấm yêu bài phụ thân đưa cho hắn trước kia, lúc trước thời điểm Hàn Nhất Nguyên đưa cho hắn đã nói rõ ràng, chỉ cần người mang theo tấm yêu bài này bất luận là địa phương nào trong Hàn gia cũng đi lại thông suốt không trở ngại.

Mà hôm nay, Hàn Phong dựa vào tấm yêu bài này có thể thuận lợi giải quyết đám hộ vệ vòng ngoài.

Một đường tổng cộng đi qua năm cánh cửa lớn, lúc này nhóm người Hàn Phong mới thuận lợi tiến vào hạch tâm lãnh địa Hàn gia.

Mà Lâm Phỉ Vân vỗ vỗ ngực bản thân, có chút giật mình nói:

- Hàn gia cảnh giới cũng quá thâm nghiêm đi, cho dù Huyền Thiên Tông chúng ta cũng không quá mười đệ tử luân phiên thủ vệ, mà Hàn gia trước trước sau sau cộng lại đã vượt qua hơn trăm người.

Đối với điều này, Hàn Phong cũng cảm thấy rắc rối, nhưng hắn cũng hiểu rõ nguyên nhân Hàn Thiên Sơn làm như vậy.

Năm đó Hàn Phong ở lại đế đô, Hàn gia lọt vào Võ Hoàng Điện đánh lén tổn thất thảm trọng, nhưng trải qua lần đó Hàn Thiên Sơn mới chú ý vào việc phòng ngự trong lãnh địa như vậy, chắc hẳn định phòng ngự chuyện tương tự phát sinh một lần nữa.

Không để ý tới Lâm Phỉ Vân, Hàn Phong một đường coi như quen thuộc tiến thẳng tới phòng nghị sự Hàn gia.

Cũng không phải Hàn Phong thần thông quảng đại mà là có hạ nhân sớm thông báo cho hắn biết, Hàn Nhất Nguyên biết được tin tức hắn trở về Hàn gia liền lập tức chạy tới phòng nghị sự chờ đợi.

Đi tới phòng nghị sự, Hàn Phong vừa mới bước vào cửa lớn, vừa vào mắt liền xuất hiện một thân ảnh quen thuộc đồng thời cảm thấy vô cùng thân thiết.

Mà thân ảnh kia trong nháy mắt khi Hàn Phong tiến đến cũng có chút kích động đứng dậy, rất nhanh bước tới trước người Hàn Phong, đầu tiên là cẩn thận quan sát một lát, sau đó mới nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Hàn Phong, ngữ khí có chút vui mừng nói:

- Phong nhi, nhiều năm không gặp, càng ngày càng giống nam tử hán rồi!

Người trước mắt tự nhiên không xa lạ, chính là phụ thân Hàn Phong Hàn Nhất Nguyên.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

418. Chương 401: Hoàng Thất Truyền Thừa.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Nhìn thấy thân ảnh quen thuộc, nghe được âm thanh thân thiết, Hàn Phong trong lòng không nhịn được dâng lên một tia tâm tình ba động.

Người trước mắt chính là phụ thân của Hàn Phong nên tâm tình hắn sao có thể không kích động!

Đội Hàn Nhất Nguyên nói xong, Hàn Phong mới mở miệng:

- Phụ thân, mấy năm nay người có ổn không?

Hàn Phong quan tâm nhất tự nhiên là Hàn Nhất Nguyên ở Hàn gia như thế nào, tuy từ Huyền Cơ Tử đã có được tin tức những cũng chỉ là tin tức mà thôi.

Hàn Phong vẫn muốn xác nhận lại một lần, dù sao phụ thân cũng đã từng vì hắn mà chịu bao khổ sở. Với năng lực hiện nay của Hàn Phong thì làm sao có thể để cho phụ thân của hắn tiếp tục chịu uỷ khuất?

Nếu để hắn biết được Hàn gia đối với Hàn Nhất Nguyên có hành vi gì không tốt, chỉ sợ hắn sẽ đem cả Hàn gia diệt sạch.

Hàn Phong hắn nhất định sẽ không nường tay, hắn cũng hề hề cố kỵ cái gì cùng xưng người một tộc, hay đại loại như cùng một huyết mạch gì đó đối với Hàn gia.

Đối với hắn, Hàn Nhất Nguyên chính là thân nhân tối trọng yếu nhất, vô luận thế nào hắn cũng sẽ bảo đảm an toàn cho phụ thân hắn.

Hàn Nhất Nguyên nghe Hàn Phong nói vậy cũng vui vẻ nói:

- Phong nhi yên tâm, tộc trưởng rất coi trọng ta, hơn nữa còn cho quyền lợi không nhỏ, với địa vị của ta tại Hàn gia lúc lúc cũng không ai dám chọc đến.'

Hàn Phong nghe Hàn Nhất Nguyên cũng rất yên tâm.

Sở dĩ hắn trở lại Hàn gia và trợ giúp Hàn gia đều mà vì nguyện vọng của phụ thân hắn, mà hôm nay nguyện vọng đã thành nên Hàn Nhất Nguyên tự nhiên rất sáng khoái.

Nhìn vẻ mặt mãn nguyện của phụ thân, Hàn Phong biết ông thật sự rất quý trọng Hàn gia.

Do đó, mặc dù không có chút hảo cảm nào nhưng Hàn Phong vẫn tốn không ít công phu trợ giúp Hàn gia.

Cũng nhờ Hàn Phong trợ giúp cho nên Hàn gia sau khi bị Võ Hoàng điện tập kích mới có thể trong mấy năm ngắn ngủi liền khôi phục lại thực lực như trước kia, thậm chí còn có chút mạnh hơn.

- Sư huynh!

Có lẽ do Hàn Phong nhìn thấy phụ thân, tâm tình có chút kích động nên quên mất bốn đại mỹ nữ phía sau.

Lâm Phỉ Vân nhẹ giọng ai oán hô lên lôi Hàn Phong từ trong kích động ra.

Hàn Phong quay lại nhìn bốn đại mỹ nữ cùng với tên Hư Không vẻ mặt luôn lạnh nhạt phía sau rồi giới thiệu với Hàn Nhất Nguyên.

Trong mấy người thì Tiêu Linh và Hàn Nhất Nguyên đã gặp từ trước.

Năm đó ở đế đô, hai người cũng đã gặp mặt mấy lần, bất quá khi đó Hàn Phong và Tiêu Linh tuy rằng đã có quan hệ nhưng còn chưa phát sinh chuyện gì, cho nên lúc này gặp lại Hàn Nhất Nguyên, tâm tư của Tiêu Linh có chút bất đồng.

Nhưng Hàn Nhất Nguyên cũng không quản thân phận nàng là công chúa một nước, ông chỉ biết nàng là người con gái mà nhi tử của ông yêu thương, chỉ cần như vậy là ông đã rất yêu thương nàng rồi.

Lúc Hàn Phong giới thiệu tới Lâm Nguyệt, vẻ mặt Hàn Nhất Nguyên liền biến đổi.

Nghe Hàn Phong giới thiệu xong, ông liền tiến tới chân thành nói lời cảm tạ với Lâm Nguyệt, ông cảm tạ nàng đã chiếu cố Hàn Phong ở Huyền Thiên tông.

Hành động này của Hàn Nhất Nguyên khiến Lâm Nguyệt xấu hổ không thôi.

Tính ra thì từ lúc Hàn Phong vào Huyền Thiên tông đến nay, chân chính được nàng chỉ dạy cũng không có bao nhiêu. Trừ những ngày đầu Hàn Phong còn ẩn tàng thực lực khiến Lâm Nguyệt lúc đó rất lo lắng ra thì không còn cái gì khác.

Mà lúc sau này, Hàn Phong vì đủ các loại nguyên nhân thường không ở lại trong Huyền Thiên tông, tự nhiên nàng càng không có cơ hội chỉ dạy gì cho hắn.

Có thể nói Hàn Phong là đệ tử kiệt xuất nhất của nàng và cũng là tên đệ tử khiến nàng không xứng chức sư phụ nhất.

Mà sự thật đúng là như thế, thời gian mà Hàn Phong ở tại Huyền Thiên tông quả thật không có bao nhiêu.

Do đó, khi Hàn Nhất Nguyên thật tâm cảm tạ nàng thì trong lòng nàng lại có chút cảm giác hổ thẹn.

Đương nhiên những chuyện này cũng chỉ là một khúc đệm nho nhỏ, sau khi giới thiệu mọi người xong, hai phụ tử lại tiếp tục nói chuyện.

Mà chuyện trọng yếu nhất Hàn Nhất Nguyên quan tâm lúc này là tình hình của hoàng cung.

Hàn Nhất Nguyên dù sao hiện tại cũng là người có thực quyền trong Hàn gia, đối với một ít động tĩnh của đế đô ông cũng nắm giữ rất nhanh.

Lúc trước tiểu tử Hàn Lâm còn tới nói với ông là Hàn Phong tới đây, nếu không sao ông lại biết trước mà ngồi ở chỗ này chờ.

Đối với phụ thân mình, Hàn Phong tự nhiên không giấu giếm cái gì, mà những người bên cạnh đều là những người chí thân cho nên Hàn Phong cũng không có cổ kỵ gì cả.

Mọi người nghe xong đều trầm mặc không nói gì cả, một lúc sau Tiêu Linh mới đột nhiên lên tiếng:

- Thiên địa chứng nhận này tựa hồ khi còn bé ta cũng ngẫu nhiên có nghe nói qua, nhưng cụ thể thế nào thì nhất thời không nhớ ra được.

- Đừng lo, chuyện này mặc dù là bí mật của hoàng thất nhưng chắc chắn Tiêu Tấn vì đối với Diệt Hoàng sẽ nói cho ta biết toàn bộ thôi.

Hàn Phong an ủi Tiêu Linh.

Hàn Nhất Nguyên nghe xong, cũng tiếp lời:

- Trong khoảng thời gian này, đế đô nhìn như rất yên bình nhưng thực tế hoàng thất đã âm thầm điều động rất nhiều lực lượng. Lúc trước ta và tộc trưởng suy đoán, tựa hồ hoàng thất dự định làm một chuyện gì đó kinh thiên động địa. Không ngờ lại vì đề phòng Sở Tài Phán.

Quan hệ giữa hoàng thất và Diệt Hoàng Hàn Phong đã biết, lúc trước gặp Diệt Hoàng ở Huyền Thiên tông, Tiêu Chiến đã lộ ra thân phận của Diệt Hoàng, cho nên Hàn Phong đối với việc tại sao hoàng thất tích cực vì chuyện này như vậy cũng có chút lý giải.

Trong đại sảnh, mọi người ào ào suy đoán, chủ yếu là về việc Thiên địa chứng nhận là vật gì mà có thể khiến Tiêu Tấn phải khẩn trương như vậy.

Sau một hồi suy đoán cũng không ai đưa ra được kết luận gì, mà lúc này Hư Không này giờ vẫn ngồi yên lặng một bên đột nhiên thản nhiên nói:

- Nếu ta nhớ không lầm thì Thiên địa chứng nhân này chính là truyền thừa của Thiên Tinh hoàng thất, chỉ ít ở ngàn năm trước là như thế.

- Truyền thừa?

Hàn Phong nghe vậy cũng có chút ngạc nhiên thốt lên.

Những người khác đối với việc Hư Không đột nhiên lên tiếng thì mang thái độ hồ nghi. Hư Không nói đến sự việc ngàn năm trước mà nhìn hắn hiện tại không hề giống với một người đã sống trên ngàn năm.

Hàn Phong sau thoáng kinh ngạc cũng từ lời nói của Hư Không thu được tin tức không nhỏ.

Hư Không nghe Hàn Phong dò hỏi cũng mở miệng giải thích:

- Theo ta biết, Thiên Tinh hoàng thất mỗi một người thừa kế đều có tu vi trên Thiên giai.

Từ lời Hư Không nói, Hàn Phong đã đại khái biết được các đời hoàng đế của Thiên Tinh đế quốc đều có năng lực xuất chúng nhưng không phải ai cũng có thiên phú về đấu khí.

Nhưng kỳ quái là mỗi một đời hoàng đế kế vị thì thực lực đều trên Thiên giai!

Thế nhân đối với chuyện này cũng rất tò mò, đáng tiếc hoàng thất đối với chuyện này lại rất bảo mật, không để lộ nửa phần.

Tuy nhiên trên thế giới này không có bí mật nào là vĩnh viễn, sau hơn ngàn năm, bí mật này cũng bị người phát hiện.

Nguyên lai lịch đại quân vương trước lúc thừa kế ngôi vị đều tới một chỗ thần bí tiếp nhận truyền thừa, nhờ đó mà tu vi tăng lên đến Thiên giai.

Đương nhiên, tu vi đạt đến Thiên giai phẩm vị nào tùy độ thuần huyết mạch của từng người.

Đồng thời, một khi đã nhận truyền thừa thì tu vi đạt được sẽ khó có thể tăng trưởng tiếp được nữa.

Cho dù vậy thì một Thiên giai cường giả có lợi ích không nhỏ.

Hoàng thất dựa vào bí mật này đã thống trị Thiên Tinh đế quốc hơn ngàn năm nay.

Từ Hư Không biết được tin tức về Thiên địa chứng nhận, Hàn Phong cũng có chút ngoài ý muốn.

Bất quá dù sao sao hắn cũng phải nhanh chóng kết thúc việc này, bằng không Huyền Thiên tông sẽ không có ngày nào được an bình.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

419. Chương 402: Động Thân Đi Trước.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Sau đó, Hàn Phong và Hàn Nhất Nguyên nói chuyện tiếp một lúc thì Hàn Phong cũng biết được thực lực hiện tại của Hàn gia.

So với lúc hắn rời đi thì thực lực và địa vị của Hàn gia hiện nay rõ ràng đề cao không ít.

Thêm vào việc Lâm gia diệt vong lưu lại thế lực đều bị hai nhà Tiết Hàn chia cắt sạch sẽ. Cho nên hiện giờ ở đế đô cũng chỉ còn hai nhà này mà thôi.

Mấy năm nay Hàn gia phát triển mơ hồ có chút vượt qua Tiết gia.

Mà Hàn Thiên Sơn bất ngờ bế quan đột phá vào năm ngoái càng làm lòng người Hàn gia càng thêm vững tin.

Nghe Hàn Nhất Nguyên nói xong, Hàn Phong ngược lại không có bất luận biểu tình gì gọi là vui vẻ.

Đối với Hàn gia, Hàn Phong không có chút hứng thú nào, chỉ vì phụ thân hắn ở đây nên hắn mới lo lắng thôi.

Hôm nay Hàn gia phát triển quá nhanh dẫn đến các đệ tử có chút không yên phận, đây cũng không phải là việc tốt lành gì.

Hàn Phong trong lòng lo lắng vì thế mà càng cảm thấy lo lắng.

Nói chuyện với Hàn Nhất Nguyên hơn nửa ngày, Hàn Phong mới mang mọi người rời khỏi Hàn gia, mặc dù Hàn Nhất Nguyên muốn lưu mọi người lại nhưng Hàn Phong không muốn ở lại chỗ này.

Mà từ lúc Hàn Phong tới rồi đi, Hàn Thiên Sơn cũng không hề thấy mặt, Hàn Nhất Nguyên không nói thì Hàn Phong cũng không hỏi.

Mục đích của hắn tới đây chủ yếu là thăm phụ thân hắn, những chuyện khác hắn không quan tâm.

Vài ngày kế tiếp, Hàn Phong và chúng nữ đều ở lại trong hoàng cung.

Ba ngày sau, Tiêu Tấn sai người tới tìm Hàn Phong.

Hàn Phong biết mấy ngày nay Tiêu Tấn đang triệu tập nhân thủ để đối phó với Sở Tài Phán.

Lúc này Tiêu Tấn gọi hắn thì một là công tác chuẩn bị đã xong, hai là bên phía Sở Tài Phán có động tĩnh gì đó.

Hàn Phong tới trước mặt Tiêu Tấn thì thấy hắn đang vùi đầu vào sổ, thỉnh thoảng còn cau mày.

Một lát sau, buông sổ trên tay xuống, Tiêu Tấn ngẩng đầu lên thì thấy Hàn Phong đã tới nên có chút xấu hổ nói:

- Hôm nay ta thu được tin tức, Sở Tài Phán đã tìm được vị trí chính xác của Thiên địa chứng nhận và Diệt Hoàng cũng đã đi trước tới đó rồi.

- Nhanh như vậy?

Hàn Phong nghe vậy cũng hơi kinh ngạc.

- Bệ hạ còn chưa nói cho ta biết đó là chỗ nào.

Tiêu Tấn cũng không giấu giếm, chậm rãi nói:

- Chỗ đó là thủy tổ chi mộ của hoàng thất ta.

- Thủy tổ chi mộ!

Hàn Phong nghe Tiêu Tấn nói vậy thì rất kinh ngạc, đối với thủy tổ chi mộ của hoàng thất, Hàn Phong tất nhiên có nghe nói qua, đó là nơi lịch đại Thiên Tinh hoàng đế sau khi mất đi an nghỉ.

Điều này thì không chỉ hắn mà hầu như mọi người ở Thiên Tinh đế quốc này đều biết, nhưng không ngờ nơi này lại chính là nơi có Thiên địa chứng nhận.

Tuy nơi này hoàng thất canh giữ rất nghiêm ngặt, nhưng nếu bị những tên trộm mộ nhìn trúng thì cũng không còn cái gì gọi là an toàn.

Theo như Hàn Phong biết thì cũng đã có mấy vụ thủy tổ chi mộ bị trộm mộ ghé thăm.

Tiêu Tấn thấy biểu tình của Hàn Phong thì cũng đoán ra hắn nghĩ gì:

- Kỳ thực, thủy tổ chi mộ hiện nay thế nhân biết cũng không phải là thật, nơi này chỉ dùng để che mắt thế nhân tránh cho lịch đại tổ tiên bị quấy rầy khi an nghỉ thôi. Thủy tổ chi mộ chân chính ngoại trừ một số ít người trực thuộc hoàng thất ra thì rất ít người có thể biết được. Cho nên Thiên địa chứng nhận cũng được đặt trong đó.

Tiêu Tấn nói xong, Hàn Phong cũng hiểu ra, tin tức này quả thật khiến hắn rất chấn động.

Hắn không ngờ hoàng thất còn có cái bí mật như vậy.

Nếu hôm nay không phải Tiêu Tấn nói ra thì chỉ sợ cả đời hắn cũng không thể nào biết được cái thủy tổ chi mộ hàng năm thế nhân cúng bái lại là giả.

Hàn Phong rốt cuộc cũng biết tại sao Tiêu Tấn lại bảo mật việc này như vậy. Nếu chuyện này để người ngoài biết được sợ là sẽ đưa tới phản ứng rất kịch liệt, nghiêm trọng hơn có thể hoàng thất còn bị đả kích không nhẹ.

Hiển nhiên, Tiêu Tấn đối với Hàn Phong rất tin tưởng nên mới nói cho hắn biết.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Hàn Phong nói:

- Vậy thủy tổ chi mộ chân chính nằm ở chỗ nào? Sở tài phán đã tìm được vị trí rồi?

- Ừm, theo người ta cài vào trong đó báo về thì Diệt Hoàng đã nắm chính xác vị trí, có lẽ lúc này bọn chúng đã xuất phát rồi cũng nên.

Tiêu Tấn trầm mặt nói.

Dừng một chút, Tiêu Tấn nói tiếp:

- Kỳ thực, thủy tổ chi mộ chính thức nằm ngay phía sau thủy tổ chi mộ hiện tại. Hai hoàng lăng cách nhau một ngọn núi.

Hàn Phong nghe vậy cũng rất kinh ngạc.

Tiêu Tấn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Hàn Phong thì cười nói:

- Rất ngạc nhiên phải không? Kỳ thực toà hoàng lăng hiện tại dựa trên hoàng lăng chính thức mà xây dựng. Hai toà hoàng lăng đều có liên hệ với nhau, cho nên thủy tổ chi mộ mà mọi người thấy bên ngoài cũng không tính là giả.

Nghe Tiêu Tấn nói, Hàn Phong cũng hiểu được ý tứ trong đó.

Sau khi biết được vị trí chính xác của thủy tổ chi mộ, Hàn Phong cũng không khỏi khâm phục người đưa ra ý kiến đó.

Đầu tiên dùng một cái hoàng lăng bên ngoài để che mắt mọi người tránh cho các tiên đế bị quấy rầy. Nếu thực sự có người phát hiện ra thì cho dù bọn họ nghĩ nát óc cũng không ra toà hoàng lăng chân chính lại nằm ngay phía sau.

Nắm bắt tâm lý con người đến mức này thật khiến người ta khâm phục.

Tiêu Tấn hiện tại còn có thể bình tĩnh ngồi đây hoàn toàn là dựa vào hàm dưỡng của hắn.

Việc liên quan đến huyết mạch hoàng thất, nói Tiêu Tấn không khẩn trương thì nhất định là giả.

Vì vậy, Tiêu Tấn nói tiếp:

- Việc này không nên chậm trễ, người thu thập một chút, tối nay cùng với nhân thủ của trâm đi trước tới hoàng lăng.

Hàn Phong tất nhiên không có ý kiến, dù sao sớm muộn gì hắn cũng phải quyết chiến với đám người Sở tài phán, hiện tại có hoàng thất một bên thì hắn càng cam tâm tình nguyện mà ra trận này.

Dù sao, nếu để cho Huyền Thiên tông một mình đấu với Sở tài phán, tuy không phải không có phần thắng nào nhưng tổn hao sẽ rất nghiêm trọng, với căn cơ hiện tại của Huyền Thiên tông căn bản là không chịu nổi.

Vì vậy, lần này Hàn Phong tự nhiên sẽ tận tâm tận lực trợ giúp hoàng thất tiêu diệt Sở tài phán. Nếu có thể thì tốt nhất là tiêu diệt luôn Diệt Hoàng.

Sau khi nói chuyện xong, Hàn Phong liền rời đi tìm Hư Không đem sự tình nói lại một chút. Hư Không nghe xong chỉ nhàn nhạt gật đầu nói:

- Dù sao trong khoảng thời gian này ta cũng sẽ đi theo ngươi, nếu lỡ thân thể này của ta xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì ta biết đi đâu tìm ngươi?

Mặc dù Hư Không nói nhẹ nhàng như vậy nhưng Hàn Phong biết ý tứ trong lòng hắn, đó là sẽ cùng Hàn Phong tham gia hành động lần này, giúp Hàn Phong đối phó Sở tài phán.

Đạt được sự đồng ý của Hư Không, hai người rất nhanh thu thập một chút. Lần này bọn họ rời đi không phải là đi du ngoạn cho nên cũng không cần mang theo thứ gì.

Khi sắc trời dần tối, Hàn Phong liền dẫn Hư Không đi gặp Tiêu Tấn.

Về phần chúng nữ, Hàn Phong lúc ban này đã nói với họ là hấn phải rời đi vài ngày có việc.

Chúng nữ biết Hàn Phong muốn làm chính sự nên cũng không hề bắt mẫn. Tiêu Linh còn thập phần thân thiết dặn dò hấn giữ an toàn, bộ dáng xấu hổ lúc đó trông cứ như một tiểu tức phụ vậy.

Lần hành động này Tiêu Tấn không đi theo, dù sao hấn cũng là quốc quân chi chủ, cả đế quốc còn cần hấn chủ trì cho nên không thể phân thân ra được.

Mà lúc này, Hàn Phong gặp lại Tiêu Chiến.

Từ sau khi phục dựng Huyền thần đan do Hàn Phong cung cấp, Tiêu Chiến cũng đã đột phá lên Thiên giai ngũ phẩm.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

420. Chương 403: Thiên Tinh Đại Đế.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Tiêu Chiến với Hàn Phong đương nhiên rất quen thuộc, lần này Tiêu Tấn đem toàn quyền giao cho Tiêu Chiến cũng đủ thấy địa vị hấn trong hoàng thất không thấp.

Lúc trước Hàn Phong cũng đã biết Tiêu Chiến là người hoàng thất nhưng cũng không ngờ là Tiêu Chiến lại có địa vị quan trọng như vậy.

Sau khi mấy người gặp mặt cũng không có khách sáo gì nhiều, bởi vì sự tình khẩn cấp nên suốt đêm liền lặn lẽ rời khỏi hoàng cung.

Theo ý của Tiêu Tấn thì Hàn Phong lần này tăng tiến tu vi quá nhanh cho nên người biết được rất ít. Vì vậy hấn định lợi dụng điểm này để Hàn Phong làm vũ khí bí mật.

Trừ khi gặp phải địch nhân quá cường đại, trong tình huống bình thường Hàn Phong và Hư Không sẽ không ra tay, như vậy đến thời khắc mấu chốt, Hàn Phong đột nhiên bạo phát nhất định sẽ khiến địch nhân trở tay không kịp.

Đối với kế hoạch lần này của Tiêu Tấn, Hàn Phong cũng rất tán thành, hờn nữa hấn và Hư Không cũng sẽ tiết kiệm được rất nhiều sức lực.

Lần hành động này bên hoàng thất ngoại trừ Tiêu Chiến còn có thêm chín Thiên giai cường giả khác.

Theo Tiêu Chiến giới thiệu thì chín người này hiện tại đều là cung phụng của hoàng thất.

Trong đó có mấy người lúc trước Hàn Phong đã gặp qua, những gương mặt xa lạ khác là những người mà hoàng thất trong mấy năm nay mới gọi được.

Tuy những người này đại bộ phận đều là Thiên giai nhất phẩm, nhị phẩm nhưng đừng xem thường họ. Phóng mắt khắp cả đại lục thì hiện tại cũng không có mấy thế lực có được nhiều Thiên giai cường giả như vậy!

Điều này cũng đủ để chứng minh sự cường đại của hoàng thất. Dù sao cũng đã thống trị hơn một ngàn năm, năng lực của hoàng thất chắc chắn không thể nhỏ được.

Những người này thực lực đa số không cao nhưng nếu thực sự đánh lên thì lúc bọn họ liên thủ, cho dù thực lực Hàn Phong hiện tại cũng không dám nắm chắc phần thắng.

Đương nhiên Tiêu Tấn cũng không thể chỉ phái những người này đi. Từ mấy tháng trước hấn đã bí mật điều động một số người đi trước tới hoàng lăng chờ rồi.

Chỉ cần đám người Tiêu Chiến tới là có thể sai phái được.

Mà những người cũng không biết rõ ràng lần hành động này cho nên cũng không thể nào biết hoàng lăng chân chính ở chỗ nào.

Bọn họ chỉ đơn thuần là nghe theo phân phó của Tiêu Tấn.

Như vậy, Hàn Phong thăm tính ra lần hành động này bên mình có mười hai Thiên giai cường giả, mà trong đó có hắc và Hư Không đều trên ngũ phẩm.

Mười người còn lại thực lực không sai biệt nhiều, nhưng Hàn Phong tin tưởng khi đối phó với đám người Sở tài phán cũng không bị thiệt thòi.

Một đêm hành tẩu, với thực lực của đám người Hàn Phong thì trên đường không có tình huống bất ngờ nào phát sinh.

Thủy tổ chi mộ cũng không phải nằm gần đế đô mà nằm gần một thôn xóm tên là Bạch Đế trấn ở khá xa đế đô.

Về phần tại sao thủy tổ chi mộ lại được đặt ở đây là do nơi này chính là nơi Đệ Nhất Thiên Tinh đại đế sinh ra.

Vị Thiên Tinh đại đế đầu tiên này chính là thủy tổ của Tiêu Tấn - Tiêu Phá Quân.

Trước khi Tiêu Phá Quân lập quốc đã sinh ra và lớn lên trong thôn trang hẻo lánh bị ngăn cách này.

Nếu nhưng quỹ tích của số phận không có việc gì bất ngờ phát sinh thì dựa theo thông lệ, Tiêu Phá Quân sau khi lớn lên chắc chắn sẽ lấy một người vợ trải qua cuộc sống bình thường hàng ngày.

Cuộc sống sẽ rất đơn giản mà trôi qua.

Đáng tiếc lịch sử thường rất thích trêu người.

Tại lúc Tiêu Phá Quân mười hai tuổi, có một người lạ đến Bạch Đế thôn.

Đối với một tiểu sơn thôn quanh năm ngăn cách với bên ngoài như Bạch Đế thôn thì đây là một chuyện rất hiếm gặp. Thôn dân thuần phác ở đây cũng rất hiếu khách, đối với vị khách này cũng không có quá tò mò mà rất nhiệt tình tiếp đãi hân.

Người xa lạ đó không biết nghĩ gì cũng đồng ý ở lại thôn.

Kể từ lúc đó, số phận của tiểu tử mười hai tuổi Tiêu Phá Quân cũng bắt đầu thay đổi.

Về sau này, Tiêu Phá Quân mới biết được người xa lạ kia là vì trốn tránh cừu gia nên mới đến Bạch Đế thôn.

Đương nhiên, những chuyện này cũng không quan trọng.

Trọng yếu chính là lúc người này gặp Tiêu Phá Quân, không biết xuất phát từ mục đích gì mà người này lại dạy cho Tiêu Phá Quân tu luyện đấu khí.

Tiêu Phá Quân lúc đó đã mười hai tuổi mới bắt đầu tu luyện đấu khí thì so với những người khác đã coi như là rất trẻ.

Nhưng khiến người ta bất ngờ là thiên phú của Tiêu Phá Quân rất tốt, mặc dù đã bỏ qua thời kì tốt nhất để tu luyện nhưng hắc dựa vào sự thông minh tài trí của mình ở trong thời gian ba năm trực tiếp tấn thăng lên Nhân giai võ giả.

Lúc này Tiêu Phá Quân cũng đã mười lăm tuổi.

Tựa hồ phát hiện thiên phú trác tuyệt của Tiêu Phá Quân, người xa lạ kia động lòng, nguyên bản hắc chỉ muốn ở lại đây một thời gian ngắn, chờ sự tình ở bên ngoài lắng xuống sẽ rời đi.

Nhưng khi phát hiện thiên phú của Tiêu Phá Quân, hắc lại vì Tiêu Phá Quân mà lưu lại.

Sau khi chính thức thu Tiêu Phá Quân làm đồ đệ, người này liền đem toàn thân tuyệt học toàn bộ dạy cho Tiêu Phá Quân, không chỉ là về đấu khí mà tất cả những phương diện khác hẳn đều chỉ dạy cho Tiêu Phá Quân.

Hao tổn sáu năm thời gian, Tiêu Phá Quân hầu như đã đem tất cả những tri thức của sư phụ mình đào rồng.

Tiêu Phá Quân giống như một miếng bọt biển không ngừng hấp thu tất cả những tri thức xung quanh.

Cũng từ trong miệng của sư phụ, hẳn biết được thế giới bên ngoài có bao nhiêu hấp dẫn.

Mấy thứ này đối với một tiểu tử chưa bao giờ rời khỏi Bạch Đế thôn như Tiêu Phá Quân không nghi ngờ gì rất hấp dẫn.

Thế nhưng sư phụ hẳn yêu cầu khi nào thực lực của hắn ít nhất đạt đến Địa giai mới được rời khỏi Bạch Đế thôn.

Vì muốn rời khỏi đây đi kiến thức thế giới bên ngoài nên Tiêu Phá Quân lúc đó càng khắc khổ tu luyện hơn.

Với thiên phú của hắn thì lúc hắn được hai mươi hai tuổi đã thành công đột phá thành Địa giai vô giả.

Đối với việc Tiêu Phá Quân có thể nhanh chóng đột phá như vậy, sư phụ hẳn cũng vừa mừng vừa sợ.

Cho tới lúc đó, hắn mới biết được khả năng của Tiêu Phá Quân còn hơn xa trí tưởng tượng của hắn.

Bên cạnh đó, trong hơn mười năm này, toàn bộ kiến thức của hắn hầu như đều bị Tiêu Phá Quân hấp thu không còn sót lại chút gì.

Từ thiên văn địa lý đến các loại kỹ xảo ... Tiêu Phá Quân đều toàn bộ nắm giữ, đồng thời ở một số phương diện thậm chí còn lý giải sâu hơn cả sư phụ hắn.

Cuối cùng, không còn cái gì có thể chỉ dạy cho Tiêu Phá Quân nên hắn đành cho Tiêu Phá Quân rời thôn.

Mặc dù Tiêu Phá Quân rất hứng thú đối với thế giới bên ngoài nhưng hắn cũng rất để tâm lời dẫn dò của sư phụ là bắt hắn khi ra ngoài phải hạ mình hạnh sự, không được chủ động gây chuyện.

Đêm trước ngày rời đi Bạch Đế thôn, Tiêu Phá Quân cũng biết được lai lịch của sư phụ mình chính là một đạo tặc.

Sư phụ hắn đã từng đi qua vô số địa phương, đạo thủ được vô số vật phẩm xa xỉ quý hiếm.

Đối với người này thì trộm cướp cũng chỉ là một loại hưởng thụ chứ không đơn thuần là vì bảo vật.

Người này sở dĩ tới Bạch Đế thôn là vì trong một lần đi trộm bị Thiên giai cường giả của đối phương phát hiện, cuối cùng hắn thụ thương chạy thoát.

Mà mục tiêu của lần trộm đó, thế lực đằng sau rất cường đại nên nhanh chóng phát lệnh truy nã toàn đại lục, muốn bắt tên đạo tặc này. Bất đắc dĩ, người này đành phải đi tìm một nơi hẻo lánh để mai danh ẩn tích, vì vậy mới tới Bạch Đế thôn.

Tuy đến cuối cùng Tiêu Phá Quân vẫn không biết được tên của sư phụ mình, cũng không hiểu được những chuyện trước kia sư phụ làm, nhưng không thể phủ nhận địa vị của sư phụ đạo tặc này trong lòng Tiêu Phá Quân rất trọng yếu.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

421. Chương 404: Tiến Nhập Hoàng Lăng.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Mấy năm sau khi rời khỏi Bạch Đế thôn, Tiêu Phá Quân vẫn lặng lẽ đi du lịch theo cảnh huân của sư phụ hắn. Ngăn ngủ mấy năm mà hắn đã đi qua hơn một nửa đại lục.

Những địa phương hắn từng đặt chân tới nhiều không kể xiết.

Nếu dựa theo quỹ tích phát triển như vậy thì nhân sinh của Tiêu Phá Quân cũng sẽ không có quá nhiều gợn sóng.

Nhưng khi hắn rời khỏi Bạch Đế thôn năm thứ mười thì phát sinh một việc khiến cuộc đời hắn không còn bình yên nữa.

Trong lúc đi du lịch Tiêu Phá Quân gặp được một nữ tử mỹ lệ, và hắn đã nhất kiến chung tình. Nữ tử kia tựa hồ cũng bị mị lực của Tiêu Phá Quân hấp dẫn nên hai người rất nhanh liền đi cùng nhau.

Lúc đó, tu vi của Tiêu Phá Quân đã là Địa giai đỉnh phong, chỉ kém một bước cuối cùng là có thể bước vào Thiên giai.

Nhưng ngày vui không được bao lâu thì Tiêu Phá Quân biết được nữ tử mình yêu mến lại là công chúa của một tiểu công quốc, đồng thời đã có hôn ước bên người.

Khi hai người kết bạn đi du lịch đến năm thứ hai thì người của công quốc đó đến tìm gặp, muốn nàng quay về thực hiện hôn ước gả cho một hoàng tử của một công quốc khác.

Việc này đương nhiên Tiêu Phá Quân không thể nào đồng ý được, nhưng đối mặt lại là hai gã Thiên giai cường giả, cho nên lúc đó hắn không phải là đối thủ, cuối cùng suýt nữa còn bị đánh chết.

Cuối cùng do vị công chúa kia đau khổ van xin rồi đáp ứng quay về mới cứu được một mạng của Tiêu Phá Quân.

Trải qua việc này, Tiêu Phá Quân hăm sâu trong thống khổ.

Ba tháng sau, Tiêu Phá Quân liền nảy lên kế hoạch muốn cướp nữ nhân của mình trở về.

Đương nhiên hắn cũng biết thực lực của bản thân xa xa không đủ để đối phó với một quốc gia. Mà hắn cũng không có ý định chỉ dựa vào thực lực một mình hắn.

Hắn dựa vào tài trí của mình cộng thêm các bằng hữu đã kết giao trong những năm du lịch đã tổ chức ra một lực lượng không nhỏ.

Tiêu Phá Quân có một mặt đáng sợ đó chính là hắn là rất lạnh tĩnh. Mặc dù biết ngày người trong lòng kết hôn nhưng hắn cũng không hề có bất luận tâm tình dao động nào.

Bởi vì hắn biết được, phần nộ sẽ không giải quyết được vấn đề. Chỉ có thực lực của mình mạnh mẽ mới có thể giải quyết được mọi việc theo ý mình.

Do đó, vì người trong lòng, Tiêu Phá Quân đã dẫn dắt một đội nhân mã, bắt đầu chậm rãi chinh chiến.

Dựa vào kiến thức phong phú và tài trí hơn người, chưa tới năm năm thời gian Tiêu Phá Quân đã thành lập được một thế lực không kém một tiểu quốc chút nào, đồng thời thực lực của hắn cũng đột phá lên Thiên giai.

Sau đó, hắn vẫn không ngừng thu tóm các tiểu quốc xung quanh làm lớn mạnh thêm lực lượng của hắn.

Thêm ba năm nữa, thế lực của hắn đã mạnh hơn trước gấp mấy lần.

Rất cuộc, khi hắn cảm thấy lực lượng của mình cũng đã đủ để đối kháng với tiểu công quốc của người trong lòng cùng với tên hôn phu của nàng thì hắn bắt đầu hành động lớn.

Tiêu Phá Quân dùng một năm thời gian đã triệt để công phá và chiếm lĩnh công quốc của tên hoàng tử kia và đoạt được người yêu trở về.

Đôi tình nhân ly biệt mười năm gặp lại nhau, tràng diện rất cảm động.

Nhưng cũng vì trận chiến này đã động chạm đến lợi ích của các quốc gia khác, cho nên hơn mười quốc gia khác cũng gia nhập vào vòng chiến khiến cả đại lục lúc đó như chìm trong mùi máu tanh.

Để tự bảo vệ mình, Tiêu Phá Quân cũng bắt đắc dĩ gia nhập vào vòng chiến này.

Theo thời gian trôi đi, thế lực của Tiêu Phá Quân ngày càng lớn mạnh và các quốc gia kia cũng bị các thế lực khác xâu xé và chiếm đoạt lung tung.

Đến lúc này, Tiêu Phá Quân mới ý thức thế lực của hắn sau mười năm phát triển đã trở thành một đại cự đầu.

Và hắn cũng được những người dưới trướng hưởng ứng ngồi lên bảo tọa Đế Vương.

Và từ đó, một Thiên Tinh đế quốc rộng lớn như hiện nay đã được thành lập, và Tiêu Phá Quân chính là vị Đế nhất Đại Đế, vị công chúa năm nào tất nhiên là trở thành Đế Hậu.

Đây cũng là truyền kỳ cả đời của Tiêu Phá Quân.

Những chuyện này cả đại lục ai cũng biết nên Hàn Phong tất nhiên cũng không ngoại lệ.

Tiêu phi nửa tháng thời gian, Hàn Phong và đám người Tiêu Chiến cuối cùng cũng đi tới Bạch Đế trấn.

Thăm nghĩ bản thân đang ở rất gần nơi sinh ra của nhân vật truyền kỳ Tiêu Phá Quân kia, nội tâm Hàn Phong cũng có chút rung động.

Khi đám người Hàn Phong tới Bạch Đế trấn thì trời cũng vừa sáng.

Nhìn cái trấn nhỏ trước mắt, ai có thể ngờ được nơi này không lâu sau sẽ có một hồi đại chiến?

Bạch Đế trấn này mặc dù là cố hương của Tiêu Phá Quân, nhưng hoàng lăng lại không nằm trong trấn mà nằm trên một ngọn núi cũng gọi là Bạch Đế - Bạch Đế phong.

Bạch Đế phong chính là chỗ xưa kia của Bạch Đế thôn, nhưng sau khi Bạch Đế trấn được thành lập thì mọi người đều chuyển tới trong trấn sinh sống cả.

Hàn Phong dưới sự dẫn đường của Tiêu Chiến, rất nhanh tìm được người phụ trách của hoàng thất ở đây.

Người này sau khi gặp Tiêu Chiến cũng không nhiều lời mà trực tiếp dẫn đám người Hàn Phong đi tới Bạch Đế phong.

Từ miệng người này, Tiêu Chiến cũng biết được gần đây trong trấn cũng xuất hiện không ít người lạ mặt.

Không cần nghĩ cũng biết đây là người do Sở tài phán phái tới.

Theo tình hình này thì có lẽ không lâu nữa đám người của Sở tài phán sẽ tới đây.

Do đó, Tiêu Chiến sau khi phân phó vài câu với người phụ trách, lệnh cho hắn cẩn thận nhất cử nhất động quanh trấn rồi dẫn đám người Hàn Phong đi tới hoàng lăng.

Đương nhiên chỗ bọn họ tới không phải là hoàng lăng mà thế nhân đều biết, mà là hoàng lăng chân chính nơi các bậc đế vương an nghỉ.

Bạch Đế phong, hoàng lăng chân chính, lúc này đang nghênh đón đám người Hàn Phong.

- Nơi này chính là hoàng lăng chân chính!

Tiêu Chiến chỉ chỉ một cái động khẩu trong rất bình thường trước mặt nói.

Nhìn cái động khẩu mọc đầy cỏ dại trước mặt, cùng với hoàn cảnh hoang vắng xung quanh, Hàn Phong thực sự vô pháp liên hệ được chỗ này với hoàng lăng chân chính.

Nhìn lại phía hoàng lăng thế nhân đều biết phía xa quả thật mới có chút phong phạm hoàng gia.

So với cái động khẩu trước mắt này quả thật là thiên xoa địa viễn.

Ngẫm nghĩ lại, Hàn Phong liền minh bạch Tiêu Phá Quân nhất định là sợ bản thân sau khi chết đi sẽ có người tới quấy nhiễu lăng mộ của hắn nên mới nghĩ ra biện pháp như thế này.

Dù cho mọi người có suy nghĩ nát óc cũng không thể nào ngờ được đường đường một vị đế vương danh chấn thiên hạ sau khi chết đi lại được an táng ở một nơi hoang vắng như thế này.

Những ý nghĩ này chỉ chợt loé lên trong đầu Hàn Phong rồi thôi, sau đó hần lập tức hỏi:

- Hiện giờ chúng ta làm gì? Trực tiếp đi vào hay ở ngoài này chờ đợi?

Tiêu Tấn chắc đã sớm phân phó nên Tiêu Chiến không hề do dự nói:

- Chúng ta đi vào trong, không nên đứng ngoài này. Khi vào trong các người sẽ biết cái gì là cao nhân, những thứ bên ngoài này đều chỉ dùng để che mắt chúng sinh mà thôi. Ngay cả cửa của hoàng lăng chân chính chúng ta còn chưa tới đâu!

Hàn Phong và những người khác nghe vậy cũng không có ý kiến gì liền đi theo sau Tiêu Chiến vào bên trong hang động.

Động khẩu bởi vì có cỏ dại bên ngoài che phủ nên bên trong ánh sáng có phần yếu ớt nhưng cũng không hề ảnh hưởng tới tầm mắt của mấy người Hàn Phong.

Rất nhanh mọi người đã đi qua đoạn đường hôn ám này.

Hàn Phong thấy Tiêu Chiến lục lọi vài cái trên vách tường, sau đó xung quanh liền sáng lên.

Hàn Phong giương mắt lên nhìn thì không biết lúc nào trong tay Tiêu Chiến đã có thêm một cây đuốc.

Và trước mặt bọn họ xuất hiện ba cái thông đạo đi ba hướng khác nhau.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

422. Chương 405: Diệt Hoàng Hiện Thân.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hàn Phong cũng không hề lo lắng, hần biết Tiêu Chiến sẽ biết phải đi như thế nào.

Mà Tiêu Chiến cũng không nhiều lời, nhàn nhạt nói:

- Đây là vì phòng ngừa một vài người vô ý đi vào đây tìm được hoàng lăng quấy rầy giấc ngủ của các vị tiên đế. Lát nữa, các người nhất mực đi theo sau ta, không được phân tán ra, nếu không muốn tìm được các người sẽ rất khó khăn.

Mọi người nghe vậy cũng không dám đại ý.

Sau đó, mọi người cũng minh bạch tại sao lúc này Tiêu Chiến lại nói như vậy.

Chỉ qua thời gian một chén trà nhỏ, nhưng bọn họ trước sau đã đi qua không ít các lối rẽ, hơn nữa mỗi chỗ đều có ít nhất là năm thông đạo trở lên.

Cái này quả thật chính là một mê cung rất lớn, nếu không Tiêu Chiến dẫn đường chỉ sợ bọn họ có mất mười ngày nửa tháng cũng không thể tìm được chính xác lối đi.

Hơn nữa, theo như lời Tiêu Chiến nói thì nơi này ngoại trừ lộ tuyến chính xác ra thì tất cả những con đường còn lại đều có các loại cơ quan ám khí tập kích.

Thực lực hơi yếu một chút chỉ sợ sẽ chết ngay tại chỗ, mà cho dù người có tu vi cao thâm hơn cũng không dễ chịu gì. Hơn nữa cũng không được tùy ý phá hư nơi này.

Một khi ở đây bị ngoại lực phá huỷ thì sẽ phát động cơ quan đánh sập tất cả các thông đạo này, biến nơi này chân chính thành một mảnh phế tích.

Hàn Phong thầm nghĩ Tiêu Phá Quân thiết kế nơi này quả thật là nhọc lòng mà!

Suy nghĩ cẩn thận thì cũng có thể hiểu được, dù sao sư phụ của Tiêu Phá Quân cũng là một đạo tặc, nên hẳn trên danh nghĩa cũng có thể tính là một đạo tặc!

Đạo tặc trên đại lục này thường thường đều rất yêu thích trộm mộ, dù sao một lăng mộ của một cường giả nào đó chắc chắn sẽ có không ít bảo vật quý hiếm.

Có thể là tâm pháp vũ kỹ, cũng có thể là thần binh lợi khí!

Tiêu Phá Quân minh bạch điểm này thì tự nhiên lúc sinh thời hẳn cũng đoán được khi hẳn chết đi sẽ có không ít người quan tâm tới lăng mộ của hắn.

Bất quá, cho dù Tiêu Phá Quân có nghĩ như thế nào cũng không thể nào ngờ được người muốn quấy rối giấc ngủ nghìn thu của hắn lại là người của Sở tài phán.

Hơn nữa còn là hậu nhân của hắn, nếu hắn biết được chắc chắn sẽ muốn đội mồ sống lại.

Vừa đi vừa suy nghĩ nên bắt tri bắt giác Hàn Phong cũng không biết mình đã đi qua bao nhiêu cái lộ khẩu.

Mất gần nửa ngày, đoàn người Hàn Phong dưới sự dẫn đường của Tiêu Chiến mới đi ra khỏi mê cung này.

Lúc này, trước mặt bọn họ là một thạch môn rất lớn.

Thoáng nhìn, Hàn Phong phát hiện trên mặt thạch môn có điều khắc đồ án trông rất đẹp mắt, đồ án này Hàn Phong cũng không xa lạ vì nó đơn giản chính là ký hiệu của hoàng thất.

Nhưng khiến Hàn Phong kinh ngạc là hắn lại cảm giác được từ thạch môn toát ra một cỗ năng lực không yếu.

Hư Không vẫn im lặng này giờ, đột nhiên nhú mày nói:

- Cỗ năng lượng này nhìn như nhu hoà, chỉ khi nào gặp phải ngoại lực tập kích sẽ lập tức trở nên rất cuồng bạo, không được khinh thường!

Tiêu Chiến nghe vậy, cũng hơi sửng sốt, rồi có chút bội phục nói:

- Hư Không tiên sinh nhân lực thật tốt, chỉ nhìn một cái đã phát hiện được. Không sai, thạch môn này nhìn như đơn giản nhưng nếu không có phương pháp khai mở thì muốn mạnh mẽ phá vỡ sẽ bị năng lượng cuồng bạo trên đó phản phệ không nhẹ.

Sau đó Hàn Phong thấy Tiêu Chiến móc ra một khối lệnh bài hình vuông, mặt trên có khắc hoa văn rất phức tạp. Tiêu Chiến cầm lệnh bài đi tới trước thạch môn nhẹ nhàng đặt vào chính giữa. Liền sau đó mọi người nghe được thanh âm thạch môn nặng nề di chuyển.

Sau khi đi vào chưa được vài bước mọi người lại nhìn thấy một thạch môn y đúc như trước, chỉ bất đồng đồ án trên bề mặt một chút.

Tiêu Chiến cũng không tiếp tục nhiều lời, móc thêm một khối lệnh bài như trước nhẹ nhàng đặt lên thạch môn.

Cứ như vậy, mọi người đi theo Tiêu Chiến qua mười tám cái thạch môn như vậy.

Dọc đường đi Hàn Phong càng cảm nhận được hoàng lăng này được thiết kế gần như là không có chỗ hở, chỉ sợ đám trộm mộ trên đại lục đối mặt với một lăng mộ khoa trương như thế này cũng có cảm giác vô lực.

Ngay khi Hàn Phong đang cảm thán thì trước mặt xuất hiện một cái thông đạo quanh co.

Đi qua cái thông đạo này, trước mắt Hàn Phong đột nhiên biến đổi.

Nguyên bản, này giờ đi qua những địa phương bốn bề đều hôn ám, dưới chân lầy lội, trừ mấy cái thạch môn và mê cung ra thì nơi này giống như một cái động khẩu rất đơn sơ vậy.

Ngay lúc Hàn Phong đang thầm đoán tại sao Tiêu Phá Quân lại thiết kế lăng mộ của hắn đơn sơ như vậy thì cảnh sắc trước mặt đã khiến hắn hiểu được.

Tuy rằng chỉ cách nhau vài bước chân nhưng cảnh sắc trước mặt và những nơi vừa đi qua cách nhau một trời một vực.

Nếu như hoàn cảnh lúc trước coi là đơn sơ thì hoàn cảnh trước mắt có thể dùng từ xảo đoạt thiên công để hình dung.

Trên đỉnh đầu khảm mấy trăm khối thâm hải dạ minh châu, giá trị rất xa xỉ.

Mà đám dạ minh châu này cũng chỉ là khởi đầu mà thôi.

Theo bước chân đi sâu vào, cả đoàn người nhìn thấy hai bên trái phải đều khảm đầy các loại bảo thạch quý giá.

Mà những bảo thạch này cxung chỉ được dùng để làm dụng cụ chiếu sáng.

Thiết kế xa xỉ như thế đúng là rất phù hợp với thân phận của Tiêu Phá Quân.

Thông đạo trước mặt nhìn như kéo dài vô tận, hai bên vách tường đều dùng kỳ trân dị bảo để chiếu sáng.

Khi đến cuối thông đạo, mọi người tiến vào một gian phòng khách rất rộng rãi và khá trống trải.

Nhìn khung cảnh trước mắt, trong lòng Hàn Phong chỉ có duy nhất một ý niệm: “Quả là một cung điện tráng lệ.”

Trước mặt Hàn Phong là hàng loạt các thiết kế tinh xảo và các loại bảo vật hoa lệ, căn bản không thua gì trong hoàng cung.

Không chỉ Hàn Phong, mà cả đám người còn lại ngoại trừ Tiêu Chiến đều bị chấn động với khung cảnh trước mắt. Ngay cả Hư Không luôn lãnh tĩnh lúc này cũng phải kinh ngạc.

Sau một lát hồi phục tinh thần, Hàn Phong thấy mọi người vẫn còn đắm chìm trong cảm giác khiếp sợ cũng không cảm thấy kỳ quái.

Chẳng qua hắn vẫn không quên mục đích tới đây nên mở miệng hỏi:

- Nơi này nhìn qua rất an toàn, cũng không có cái gì bị phá hư, xem ra Diệt Hoàng còn chưa tới đây.

Tiêu Chiến nghe vậy cũng gật đầu tán thành:

- Tuy là như vậy nhưng chúng ta cũng không nên đại ý. Cung điện ở đây thiết kế hết sức phức tạp, sự phức tạp của nó đến ngay cả ta và người cũng không thể nào tưởng tượng ra được đâu. Hơn nữa, theo lời bệ hạ tiết lộ, chính thể kiến trúc ở đây rất rộng, đồng thời bốn phương đều thông nhau, con đường chúng ta vừa đi qua cũng không phải là lộ khẩu duy nhất, bởi vậy, vì an toàn, chúng ta vẫn phải đi xem Thiên đại chứng nhận có hoàn hảo không.

Nghe Tiêu Chiến nói, Hàn Phong cũng ngầm đồng ý, hắn không ngờ nơi này vẫn còn lộ khẩu khác.

Trong lòng hắn có chút khó hiểu, nơi này đã thiết kế làm lăng mộ tại sao còn thiết kế thêm nhiều lộ khẩu như vậy? Đây không phải là cấp thêm cơ hội cho bọn trộm mộ sao?

Tuy thắc mắc nhưng Hàn Phong cũng không nghĩ nhiều.

Dưới sự hướng dẫn của Tiêu Chiến, mọi người lại tiếp tục di chuyển thêm một lúc lâu nữa mới tới một phiến đại môn.

Nhìn phiến đại môn có tạo hình kỳ lạ trước mắt, Tiêu Chiến nói:

- Xem ra chúng ta tới kịp lúc, nơi này cũng không có dấu hiệu bị phá hư, nhất định Diệt Hoàng còn chưa tới đây.

- Chỗ này chính là Thiên đại chứng nhân sao?

Hàn Phong nghi hoặc hỏi.

Tiêu Chiến gật đầu nói:

- Không sai, phía sau đại môn kia chính là Thiên địa chứng nhận. Phiến đại môn này dùng một loại tài liệu rất đặc thù chế tạo thành, trừ phi có phương pháp chính xác mở ra, bằng không với thực lực Thiên giai ngũ phẩm cũng không thể đơn giản dùng lực phá hư.

Nghe Tiêu Chiến giải thích, Hàn Phong cũng hiểu ra. Nếu phiên đại môn trước mặt này không có vấn đề gì, mà Diệt Hoàng cũng không có phương pháp mở ra thì cũng gián tiếp nói lên Thiên địa chứng nhận vẫn hoàn hảo không bị tổn hao gì.

Nhưng điều này cũng nói lên chẳng lẽ bọn họ phải ở chỗ này canh giữ phiên đại môn này sao?

Tuy nơi này không còn hôn ám ẩm ướt nhưng tóm lại vẫn là trong lăng mộ, Hàn Phong cảm thấy không được tự nhiên.

Trong lúc Hàn Phong còn đang tự hỏi thì Hư Không đột nhiên lên tiếng:

- Cẩn thận, có động tĩnh!

- Chuyện gì?

Hàn Phong nghe Hư Không nói cũng ngạc nhiên hỏi lại.

Hư Không không trả lời Hàn Phong mà hai mắt loé lên nhìn chằm chằm vào phiên đại môn trước mắt.

Khi mọi người còn đang nghi hoặc thì Hư Không lại lần nữa hô lớn:

- Không tốt! Mọi người mau lui lại phía sau!

Hàn Phong cũng là lần đầu tiên thấy biểu tình như vậy của Hư Không, nhưng bởi vì hắn tin tưởng Hư Không nên không hề do dự lui lại phía sau. Mà Tiêu Chiến bên cạnh cũng phản ứng không chậm đồng thời lui lại phía sau. Trước khi đi hắn đã được Tiêu Chiến nói cho biết thực lực của Hư Không mạnh hơn hắn rất nhiều.

Cho nên vừa nghe Hư Không lên tiếng hắn cũng không hề do dự lui lại.

Chẳng qua những tên cung phụng khác đối với Hư Không không hề biết nên khi nghe Hư Không hô lên cũng không có lập tức lui lại mà có chút nghi hoặc nhìn Hư Không.

Cũng vì vậy mà bọn họ bị chậm mất một nhịp, phiên đại môn này giờ vẫn hoàn hảo không có gì đúng lúc này lại đột nhiên bạo ra.

Phiên đại môn vốn rất cứng rắn mà cứ như vậy bị bạo tạc ra hoá thành đá vụn bay tán loạn. Đồng thời cỗ năng lượng ẩn chứa trên phiên đại môn cũng điên cuồng hướng tới mọi người phát tiết.

Mà lúc này Hư Không nhắc nhở mọi người cũng là lo sợ bị cỗ năng lượng này bạo tạc.

Mấy tên cung phụng lúc này nghi hoặc lúc này cũng không kịp phản ứng.

Khoảng cách gần như vậy, bị một cỗ năng lượng cuồng bạo như thế đánh tránh, uy lực không thua gì một kích toàn lực của một Thiên giai ngũ phẩm cường giả đã khiến bọn họ bị trúng thương không nhẹ, có người thậm chí còn thổ huyết sắc mặt tái nhợt.

Cỗ năng lượng đó duy trì một lúc lâu sau mới chậm rãi tán đi. Mà lúc này Hàn Phong cũng đã lui về sau hơn mười trượng. Một màn vừa rồi cũng khiến hắn có chút giật mình. Nếu không phải Hư Không nhắc nhở chỉ sợ bây giờ bản thân hắn cũng giống mấy tên cung phụng kia, không chết cũng trọng thương.

- Chuyện gì thế này?

Tiêu Chiến có chút khó tin nhìn cảnh tượng trước mắt. Hắn thực sự không thể nào nghĩ ra phiên đại môn cứng rắn như vậy tại sao đột nhiên lại bạo tạc!

Không ai có thể trả lời vấn đề này cho Tiêu Chiến, vì ngay cả bản thân hắn là người quen thuộc nhất với nơi này cũng không thể hiểu mà!

Đúng lúc này, Tiêu Chiến dường như nghĩ tới cái gì, biến sắc hô lên:

- Không tốt, Thiên địa chứng nhận có chuyện rồi!

Lời còn chưa dứt thân hình hắn đã nhanh chóng bay vào phía trong.

Nhưng còn chưa chờ Hàn Phong đi vào theo thì đã thấy Tiêu Chiến bay ngược trở ra.

Nói đúng ra là hắn bị đánh bay ra.

Hàn Phong lạnh tay lệ mắt, thân hình khê động đã tiếp được Tiêu Chiến.

Sau khi hai người tiếp đất thì Hàn Phong phát hiện khoé miệng Tiêu Chiến có thêm một vết máu.

Thấy vậy, Hàn Phong cũng cả kinh, không ngờ vừa đối mặt mà Tiêu Chiến đã thụ thương.

Tiêu Chiến dù sao cũng là một Thiên giai ngũ phẩm cường giả, bên trong kia rốt cuộc có chuyện gì mà có thể khiến một cường giả như Tiêu Chiến trong nháy mắt đã bị thương như vậy?

Trong lòng Hàn Phong rất bồn khoăn.

Bất quá ngay sau đó hắn đã biết được đáp án.

Lúc này ngay vị trí phiến đại môn kia dần hiện ra một thân ảnh.

Nhìn thân ảnh xa lạ này, hai mắt Hàn Phong chợt ngưng lại, hắn có thể cảm thụ được một sự uy hiếp phát ra từ người này.

Hư Không khi nhìn thấy người này hai mắt vốn lãnh đạm cũng loé lên một tia tinh quang.

Hư Không bước tới trước một bước che trước mặt Hàn Phong.

- Người là ai?

Hàn Phong nhìn người trước mặt, trầm giọng hỏi.

Người nọ chỉ cười cười, không trực tiếp trả lời câu hỏi của Hàn Phong, mà nói:

- Ha ha, Thiên địa chứng nhận này quả là thứ tốt. Dĩ nhiên có thể giúp ta đột phá. Quả là huyền diệu!

Thanh âm người nọ khá nhỏ nhưng với thực lực của đám người Hàn Phong thì vẫn nghe rõ mồn một.

Người này bộ dáng bên ngoài nhìn không ra tuổi thật, nhìn qua chỉ như một trung niên nhân hoà ái mà thôi.

Nhưng Hàn Phong có thể từ trên người đối phương cảm giác được một cỗ khí tức hung lệ âm tàn.

Sự kết hợp mâu thuẫn như thế cũng là lần đầu tiên Hàn Phong gặp phải.

Đúng lúc này, Tiêu Chiến đột nhiên lên tiếng:

- Người là ... Tiêu Nham Quân?

Hàn Phong nghe vậy, sắc mặt cũng biến đổi, có chút bất khả tư nghị nhìn trung niên nhân trước mắt.

Người này chính là tên Diệt Hoàng lúc trước hiện thân ở Huyền Thiên tông?

- Ha ha, nguyên lai là lão bất tử Tiêu Chiến người!

Trung niên nam tử cũng không phủ nhận mà còn người lớn nói:

- Mấy năm nay, hình như ngươi có chút tiến bộ, đã đạt tới Thiên giai ngũ phẩm, nhưng thật đáng tiếc...

Tiêu Chiến nghe vậy, biểu tình không chút biến hoá mà chỉ lạnh lùng nhìn Tiêu Nham Quân.

- Đáng tiếc, ngươi vẫn như trước, trong mắt ta vẫn chỉ là phế vật! Cũng giống như tên Tiêu Tấn kia, đều là những tên hỗn đản!

Tiêu Nham Quân ngữ khí có chút giận dữ nói.

Tiêu Chiến ngược lại có chút bình tĩnh nói:

- Tiêu Nham Quân, kể khi sư diệt tổ như ngươi mau nói cho ta biết, ngươi tại sao lại xuất hiện ở đây?

Tiêu Nham Quân lạnh lùng cười nói:

- Người chẳng lẽ còn không biết sao? Ta ở chỗ này đương nhiên là vị Thiên địa chứng nhận mà tổ tiên lưu lại. Ta dù sao cũng là tổ tôn của Tiêu gia, tôn tử gặp nạn chắc hẳn tổ tiên cũng không thể không quan tâm rồi! Ha ha.

- Thiên địa chứng nhận!

Tiêu Chiến quát lên.

Tiêu Nam Quân thấy Tiêu Chiến tức giận như vậy thì khẽ lắc đầu nói:

- Cần gì phải nổi giận như vậy? Thiên địa chứng nhận lưu lại cũng chỉ để Tiêu Tấn tiểu tử kia chiếm được chút tiện nghi, đã như vậy thì không bằng trực tiếp thành toàn cho ta, người nhìn xem, ta hiện tại đã có đột phá. Ta tin tưởng trong lịch sử ngàn năm qua, ta chính là Tiêu gia đệ nhất nhân!

- Vô liêm sĩ! Người là kẻ phản bội, làm gì có tư cách tự xưng là người Tiêu gia!

Tiêu Chiến lạnh giọng nói.

Ai ngờ, Tiêu Nam Quân khi nghe vậy đột nhiên sắc mặt biến đổi, một cỗ khí thế sắc bén hung ác đột nhiên toả ra từ người hắn!

Tiêu Nam Quân từ bộ dáng hoà ái đột nhiên toát ra khí tức rất hung tàn.

Khí tức của hắn làm cả không gian ở đây đều tràn ngập uy áp khiến kẻ khác hít thở cũng khó khăn.

Đúng lúc này, Hư Không đột nhiên hừ lạnh một tiếng, thân hình vừa động liền xuất hiện trước mặt Tiêu Nam Quân, cũng không thấy hắn có động tác gì mà một cỗ khí tức cường đại cũng không kém Tiêu Nam Quân trong nháy mắt bộc phát ra.

Trong chớp mắt đã ngăn trở khí thế của Tiêu Nam Quân.

Hàn Phong vừa rồi cảm nhận khí thế của Tiêu Nam Quân cũng đã mơ hồ phán đoán được thực lực của hắn, chỉ sợ không chỉ là một Thiên giai lục phẩm đơn giản như trước.

Trong nháy mắt vừa rồi, Hàn Phong phát hiện, thực lực của Tiêu Nam Quân còn trên hắn.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

423. Chương 406: Hư Không Và Diệt Hoàng.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Cũng may Hư Không rất nhanh chóng áp chế khí thế của Tiêu Nam Quân.

Tiêu Nam Quân thấy người đột nhiên xuất hiện này cũng có khí tức cường đại như vậy thì trong lòng cũng cả kinh.

Cường giả tu vi càng cao thì cảm giác với khí tức càng thêm mãnh mẽ, tuy rằng mới chỉ thoáng giao phong một chút khí thế mà thôi nhưng Tiêu Nam Quân đã cảm giác được thực lực của người này không thấp.

Nhưng hắn lại nghi hoặc là theo tin tình báo vì sao lại không có chút tin tức gì về người này?

Sắc mặt Hư Không không có bất cứ biến hoá nào, hai mắt lạnh lùng nhìn Tiêu Nam Quân trước mặt, rồi giống như có ý nhắc nhở Hàn Phong nói:

- Thiên giai thất phẩm, không ngờ ở nơi này lại gặp được một người! Chẳng qua khí tức có vẻ không được ổn định cho lắm!

Hư Không vừa nói đã khiến sắc mặt Tiêu Nam Quân trở nên rất khó coi. Chẳng qua hắn thấy thực lực Hư Không không đơn giản nên nén giận hỏi:

- Hừ, người là người phương nào mà dám đồng dục như thế?

Hư Không không nhanh không chậm nói:

- Chỉ là một tên vừa tiến vào Thiên giai thất phẩm như ngươi còn không có tư cách biết thân phận của ta!

Rồi bỗng nhiên ngữ khí của Hư Không biến đổi trở nên sắc bén:

- Nhưng mặc kệ ngươi là ai thì hôm nay cũng khó có thể rời khỏi đây!

Dứt lời, trên người Hư Không toát ra một cỗ khí tức còn cuồng bạo mạnh mẽ hơn trước, trong nháy mắt đã tràn ngập nơi này.

Khí thế vừa rồi của Tiêu Nam Quân trong nháy mắt gần như biến mất không thấy tăm tích.

Hàn Phong bản thân là Thiên giai lục phẩm nên đối với uy áp của Tiêu Nam Quân cũng không cảm thấy ảnh hưởng quá lớn.

Nhưng hắn cũng minh bạch, theo lời Hư Không nói thì Tiêu Nam Quân lúc này thực lực là Thiên giai thất phẩm, với thực lực của Hàn Phong thì mặc dù không e ngại nhưng vẫn không phải là đối thủ.

Vì vậy, nếu Hư Không xuất thủ thì hắn chỉ có thể đứng một bên tùy thời hành động.

Tiêu Nam Quân lúc này cũng bị ngữ khí của Hư Không dẫn nộ, thân hình hắn khẽ động, khí thế lại tăng lên.

Trong chớp mắt hắn đã xuất hiện trước mặt Hư Không rồi nói:

- Ngươi sẽ vì sự tự đại của ngươi mà trả giá đắt!

Dứt lời, hai tay hắn cách không phách một chiêu, chiêu thủ chưa tới Hư Không nhưng từ bàn tay hắn đã hiện một chiêu ẩn phách tới.

Hàn Phong đứng một bên cũng miễn cưỡng thấy được động tác của Tiêu Nam Quân. Trong tích tắc đó mà Tiêu Nam Quân đã phách ba chiêu tới Hư Không, mà ba chiêu này sinh ra năng lượng không tiêu tán mà ngưng lại giữa không trung.

Ba đạo chiêu ẩn sau khi hình thành liền nhanh chóng hướng Hư Không ập tới.

- Tam điệp chiêu!

Tiêu Nam Quân vừa dứt lời thì ba đạo chiêu ẩn liền quỷ dị dung hợp lại.

Ba đạo chiêu ẩn trọng điệp lên nhau thì uy lực không phải chỉ là một cộng một bằng hai nữa.

Ngay trong nháy mắt này, Hàn Phong thậm chí có thể cảm thấy một tia nguy hiểm phát ra từ trong chiêu ẩn đó.

Chỉ một chiêu đơn giản như vậy đã thể hiện được đầy đủ thực lực của Tiêu Nam Quân, xác thật là thâm bất khả trắc.

Hàn Phong trầm nghĩ, nếu đổi lại là hắn thì hắn căn bản không có phương pháp nào để phá giải chiêu thức này.

Tuy không thể phá giải nhưng Hàn Phong tin tưởng nếu đổi lại là hắn đối mặt với chiêu này thì hắn có thể dựa vào cường độ thân thể và tụ linh thuần phụ trợ để đón một chiêu này mà không bị thương.

Đây chính là ưu thế của hoàng kim thân thể.

Mà Hàn Phong cũng rất rõ ràng tình trạng thân thể của Hư Không. Tuy trên ý nghĩa thân thể của Hư Không không khác gì của nhân loại nhưng thực tế lại có thêm một phần của các mãnh thú hợp thành.

Lúc trước khi Hàn Phong lựa chọn yêu thú để trọng tổ thân thể cho Hư Không hắn đã lựa chọn những bộ phận đặc dị của các yêu thú khác nhau.

Nhưng vì Hư Không yêu cầu có bộ dáng nhân loại nên Hàn Phong cũng đã bỏ qua tuyệt đại đa số ưu điểm của yêu thú.

Tuy vậy nhưng cường độ thân thể của Hư Không cũng rất cường hãn, không phải người bình thường có thể tưởng tượng được.

Hư Không nhìn công kích của Tiêu Nam Quân, trên mặt cũng chỉ khẽ cười nhàn nhạt nói:

- Chút tài mọn mà còn muốn ở trước mặt lão phu bày vẽ.

Hư Không vừa dứt lời, liền vung tay lên hình thành một quyền đối chưởng, động tác nhìn rất chậm rãi.

Nhưng thực tế, Hư Không xuất thủ rất nhanh, chưởng ấn còn chưa tới thì quyền đầu của hắn đã xuất.

Hình ảnh trái với lẽ thường như vậy thật khiến người khác bất khả tư nghị.

Lúc này cũng không có thời gian cho Tiêu Nam Quân tự hỏi.

Lực lượng hai người sử ra chạm vào nhau.

Thực lực của hai người so với những người khác ở đây đều cao hơn rất nhiều, cho nên lực lượng hai người xuất ra những người còn lại hoàn toàn không có khả năng đối kháng lại.

Tiêu Chiến và chín tên cung phụng còn lại nhanh chóng vận đẩu khí hộ thể và lùi nhanh lại phía sau.

Hàn Phong không giống họ, dù sao hắn cũng là một Thiên giai lực phẩm cường giả, đồng dạng nắm giữ thiên địa pháp tắc cho nên sự lý giải đối với lực lượng và cách vận dụng hơn xa những người còn lại.

Hơn nữa hắn còn có Tiên Thiên đẩu khí chín lần trọng lập cùng với thân thể hoàng kim cho nên chỉ cần hai người này không hướng hắn xuất thủ thì cho dù hắn không làm gì cũng không bị ảnh hưởng chút nào.

Nắm tay hơi gầy của Hư Không hung hăng chạm vào chưởng ấn.

Cảm thụ từng đợt năng lượng cuồng bạo và nóng rực từ cánh tay truyền đến, mi đầu của Hư Không khẽ nhíu lại, lập tức quát nhẹ một tiếng, khí thể toàn thân một lần nữa phát ra.

Trong nháy mắt đó, Hàn Phong có thể cảm giác được cánh tay giấu trong tay áo của Hư Không dường như lớn hơn một vòng, bỗng nhiên đẩy mạnh về phía trước dễ dàng đánh tan tam điệp chưởng của Tiêu Nam Quân.

Tiêu Nam Quân khó có thể tin được điều này, đồng thời hắn cũng xác nhận thực lực của đối phương cao thâm khó dò.

Nghĩ vậy, trong lòng Tiêu Nam Quân thoáng ngưng trọng và có chút kiêng kỵ.

Đáng tiếc, Hư Không không cho hắn cơ hội thoát ra, ngay khi đánh tan tam điệp chưởng của Tiêu Nam Quân, Hư Không bước mạnh tới một bước tiếp cận Tiêu Nam Quân.

Dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, Hư Không không chút lưu tình vỗ một chưởng lên vai của Tiêu Nam Quân.

Khi bàn tay của Hư Không vừa tiếp xúc với vai của mình, Tiêu Nam Quân cảm giác thân thể run mạnh lên, một cỗ lực lượng mà hắn không thể chống đỡ nổi nhanh chóng chui vào trong thân thể hắn.

Tiêu Nam Quân thảm kinh hãi, vội vàng vận chuyển đẩu khí nhằm hoá giải cỗ lực lượng này, đồng thời thân hình hắn nhanh chóng lùi lại phía sau, chớp mắt khoảng cách giữa hai người đã kéo dài ra hơn mười trượng.

Miễn cưỡng áp chế cỗ lực lượng của Hư Không, Tiêu Nam Quân ngẩn đầu lên dùng nhãn thần khó tin nhìn Hư Không.

Hắn không ngờ bản thân vừa phá quan đi ra, đang vui vẻ vì vừa đột phá lên Thiên giai thất phẩm, chuẩn bị dành cho Tiêu gia một lần giáo huấn khó quên mà lại gặp phải một cường giả của Tiêu gia so với hắn mạnh hơn.

Tuy rằng vừa rồi chỉ mới giao thủ đơn giản một chút nhưng cao thủ so chiêu chỉ cần một chớp mắt đó là đủ rồi.

Tiêu Nam Quân từ lần giao thủ gần gũi vừa rồi trong lòng đã rõ ràng đối thủ của hắn bất luận là tu vi hay vũ kỹ hay trình độ nắm giữ thiên địa lực lượng so với hắn đều thuần thực hơn.

Bấy nhiêu đó cũng đã đủ để Tiêu Nam Quân biết hắn nhất định bại trận.

Nghĩ đến giữa đường xuất hiện một tên Trình Giảo Kim, tâm tình của Tiêu Nam Quân rất khó chịu.

Hắn mưu tính lâu như vậy, thật vất vả mới thành công để cho thân thể hoàn toàn khôi phục, đồng thời cũng là vì muốn cấp cho Tiêu gia một cái giáo huấn.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

424. Chương 407: Oán Hận Của Diệt Hoàng.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Nhưng sự tình tới hôm nay đã không còn theo suy tính của hắn nữa rồi, mà trái ngược là hắn đang rơi vào tình huống rất bị động.

- Thực lực của ngươi không sai, thảo nào vừa rồi không xem ai ra gì!

Tiêu Nam Quân thoáng hoạt động thân thể một chút, lau vết máu trên miệng nói:

- Chẳng qua, chỉ bằng nhiều đó mà muốn lưu ta lại thì ngươi quá vọng tưởng.

Hư Không nghe Tiêu Nam Quân nói cũng không để ý.

Bởi vì trong mắt hắn, tuy Tiêu Nam Quân có tu vi Thiên giai thất phẩm nhưng Hư Không hắn là ai, làm sao có thể để cho đối thủ dễ dàng thoát khỏi tay hắn được chứ.

Hư Không rất tự tin, chỉ cần cho hắn cơ hội, hắn hoàn toàn dễ dàng có thể đối phó tên Diệt Hoàng này.

Lúc này, những người còn lại vẫn còn chưa kịp hồi phục tinh thần sau màn chiến đấu vừa rồi.

Nhưng Tiêu Chiến này giờ đứng đằng xa quan sát, thấy Hư Không dễ dàng áp chế Tiêu Nam Quân như thế liền mở miệng chất vấn:

- Tiêu Nam Quân, lúc trước ngươi cả gan giết cha bỏ gia tộc trở thành kẻ phản bội của Tiêu gia, hôm nay không ngờ còn dám quấy rối nơi an nghỉ của tổ tiên, còn muốn đoạt vật tổ của Tiêu gia, đến tột cùng là ngươi có mưu đồ gì?

Nghe Tiêu Chiến chất vấn, Diệt Hoàng giống như nhớ lại chuyện xưa, sắc mặt nhất thời trở nên dữ tợn, ánh mắt nhìn Tiêu Chiến càng thêm hung lệ nói:

- Lúc trước, lão già kia không chịu đem ngôi vị hoàng đế truyền cho ta, mà lại dự định giao vào tay tên đại ca vô năng của ta, ngươi nói ta làm sao có thể cam tâm đây? Với năng lực của ta, lẽ nào trong Tiêu gia lúc đó còn có ai thích hợp hơn để kế thừa vị trí tộc trưởng sao?

Nhắc lại chuyện xưa, thần sắc Diệt Hoàng rất dữ tợn, ngữ khí tràn ngập oán độc, hiển nhiên sự tình lúc trước hắn vẫn luôn canh cánh trong lòng.

- Nếu lão già đó đã không muốn đem ngôi vị truyền cho ta thì ta giết hắn để giá họa cho tên đại ca vô năng của ta, cuối cùng người ngồi lên hoàng vị sẽ là ta!

Diệt Hoàng lúc này gần như đã lâm vào điên cuồng:

- Đáng tiếc, đáng tiếc, không ngờ cuối cùng ta lại bị bại lộ, khiến ta phải bắt đắc dĩ rời khỏi đế đô.

Dừng một chút, khí tức âm lạnh trên người Diệt Hoàng lại tăng thêm, rồi lạnh giọng nói tiếp:

- Không ngờ Tiêu gia lại tuyệt tình như thế, phải rất nhiều cường giả đến truy sát ta khiến ta phải mai danh ẩn tích trốn đi. Tất cả những điều này đều thương tổn hoàng thất gây ra cho ta, lúc đó ta đã phát thệ sẽ huỷ diệt hoàng thất của Tiêu gia, thậm chí cả Thiên Tinh đế quốc này!

Dứt lời, Diệt Hoàng điên cuồng cười ha hả, hoàn toàn mất đi phong phạm thần nhiên ôn hoà trước đó.

Tiêu Chiến thấy biểu tình của Diệt Hoàng thì lạnh lùng nói:

- Tất cả những chuyện này đều do người tự chuốc lấy, vậy mà còn đi trách người khác!

Dừng một chút, Tiêu Chiến nói tiếp:

- Ta hiện tại chỉ muốn biết Thiên địa chứng nhận như thế nào?

Tiêu Chiến không cho rằng Diệt Hoàng kiêu ngạo phá phách đại môn kia chỉ đơn thuần là để hù dọa bọn họ đơn giản như vậy. Nếu Diệt Hoàng từ bên trong đi ra thì rất có khả năng hắn đã thu được Thiên địa chứng nhận.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tiêu Chiến liền trầm xuống.

Điều khiến hắn nghi hoặc nhất là Diệt Hoàng làm sao có thể yên lặng không một tiếng động tiến nhập thủy tổ chi mộ, đồng thời dưới tình huống bọn họ không hề hay biết lại từ bên trong chỗ Thiên địa chứng nhận phá cửa mà ra.

Nghe Tiêu Chiến hỏi, Diệt Hoàng cũng chấm dứt tràng cười điên cuồng của mình, lập tức cười nhạt nói:

- Thiên địa chứng nhận quả thật là thứ tốt, ta tất nhiên sẽ không để cho ngoại nhân có được, vì vậy hôm nay trên phiến đại lục này đã không còn tồn tại cái gì gọi là Thiên địa chứng nhận nữa rồi. Về sau ngay cả Tiêu gia cũng sẽ không còn tồn tại, tất cả những gì liên quan đến Tiêu gia ta đều sẽ huỷ diệt!

Nghe Diệt Hoàng nói, tâm tình của Tiêu Chiến đã chìm xuống đáy vực, thậm chí ngay cả việc Diệt Hoàng làm sao tiến vào nơi này hắn cũng không còn muốn biết nữa.

Diệt Hoàng sau khi nói xong thì nhìn về phía Hư Không, thần sắc có chút kiêng kỵ, cảnh giác nói:

- Tuy nhiên làm ta không ngờ là Tiêu Tấn lại có thể tìm đến một cao thủ có tu vi cao thâm như người tới đây, nếu ta đoán không sai thì thực lực của người hắn cũng là Thiên giai thất phẩm.

Lời Diệt Hoàng vừa ra khiến mọi người xung quanh đều lâm vào khiếp sợ.

Những người ở đây, ngoại trừ Hàn Phong thì những người còn lại đối với lai lịch của Hư Không đều không hề biết, cộng thêm trên đường đi Hư Không cũng không có biểu hiện gì đặc biệt, cho nên mọi người đều cho rằng thực lực của Hư Không cũng giống như họ.

Lúc này, Diệt Hoàng đột nhiên nói ra thực lực của Hư Không mới khiến họ tỉnh ngộ dùng ánh mắt bất khả tư nghị nhìn Hư Không.

Tiêu Chiến cũng đồng dạng như vậy, hắn không ngờ lão giả trông bình thường này lại là một Thiên giai thất phẩm cường giả.

Tuy vừa rồi Hư Không dễ dàng áp chế khí thế của Diệt Hoàng nhưng Tiêu Chiến cũng không nghĩ rằng thực lực của Hư Không lại cao như thế.

Nhưng Tiêu Chiến cũng kinh ngạc với thực lực của Diệt Hoàng. Diệt Hoàng có thể nhẹ nhàng bình tĩnh nói ra thực lực của Hư Không như vậy thì chắc chắn thực lực của hắn cũng không kém hơn Hư Không bao nhiêu.

Nghĩ tới Diệt Hoàng vốn là người trong hoàng thất nhưng hôm nay lại đứng ở phía đối lập, hoàng thất không chỉ tổn thất một Thiên giai thất phẩm cường giả mà còn rước thêm một địch nhân Thiên giai thất phẩm.

Lúc này Hư Không chỉ nhàn nhạt nói:

- Tuy bản lĩnh không bao nhiêu nhưng ánh mắt coi như không tồi!

- Người!

Hư Không vừa nói ra câu này khiến Diệt Hoàng tức điên lên, nhưng rất nhanh hắn đã kiềm chế được. Lúc này Hư Không triển lộ thực lực đã chứng minh là hơn xa hắn.

Nếu lúc này hắn mà nổi giận xuất thủ chỉ sợ hôm nay đúng là khó lòng rời khỏi nơi này.

Trong lòng Diệt Hoàng lúc này khổ não không thôi.

Hắn hồi hân vì bản thân kiêu ngạo xuất hiện trước mặt đám người này.

Chẳng qua, lúc trước theo tin tức điều tra được thì Thiên giai cường giả trong tay Tiêu Tần tuy nhiều nhưng thực lực mạnh cũng chỉ có một mình Tiêu Chiến.

Đối với cả đám thực lực như vậy, Diệt Hoàng không để trong lòng.

Đúng như Hàn Phong và Hư Không đã suy đoán, Diệt Hoàng ngoài ý muốn đột phá tiến vào cảnh giới mơ ước của bao nhiêu Thiên giai cường giả - Thiên giai lục phẩm.

Đây vốn là một tin vui nhưng Diệt Hoàng sau khi thăng cấp lên lục phẩm thì đầu khí lại đi theo đường rẽ khiến thân thể của hắn bị tổn hại nghiêm trọng.

Cũng vì vậy nên hắn mới phải hạn chế hành động.

Bởi vì một khi hắn sử dụng lực lượng quá mức thì thân thể sẽ không chịu nổi, càng thêm tổn hại hơn.

Nếu cứ tiếp tục như vậy thì thân thể của hắn sẽ không chịu nổi áp lực của đấu khí mà dẫn đến bạo thể.

Vì vậy nên sau khi tiến giai lên lục phẩm Diệt Hoàng lập tức bế quan dài hạn, chỉ phân ra một tia thần niệm để liên lạc với đám người Tài phán sở.

Lúc trước hắn xuất hiện ở Huyền Thiên tông cũng là bằng thần niệm này.

Tuy lần đó hắn khiến mọi người rất khiếp sợ nhưng cuối cùng lại bị Tiểu Bạch đẩy lùi.

Lần đó cũng khiến tâm thần của hắn bị tổn thương một chút, phải tốn một phen khổ cực mới có thể khôi phục lại.

Sau khi bị thương Diệt Hoàng cũng đã từng đi khắp nơi tìm cách chữa trị nên mặc dù có một thân tu vi Thiên giai lục phẩm nhưng hắn cũng chỉ có thể giấu kín không tiết lộ ra ngoài.

Điều này khiến cho Diệt Hoàng rất không cam tâm.

Không biết có phải tổ tiên thương cảm cho hắn hay không mà sau khi tốn hao một thời gian dài hắn đã tìm được biện pháp giải quyết thân thể mình.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

425. Chương 408: Diệt Hoàng Giảo Hoạt.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Mà phương pháp này lại nằm trong chỗ cất giấu Thiên địa chứng nhận.

Đối với Thiên địa chứng nhận này Diệt Hoàng cũng chưa từng thấy qua nhưng hắn cũng có biết đến Thiên địa chứng nhận này là một hắc thạch quái dị chứa đựng một loại năng lượng hết sức quái lạ.

Vật dùng để làm truyền thừa tín vật cho lịch đại hoàng đế của Thiên Tinh đế quốc dĩ nhiên không thể là phàm vật được.

Thiên địa chứng nhận này chỉ có duy nhất một tác dụng là có thể hấp thu hầu hết các loại năng lượng vào đó. Nhưng những năng lượng này sẽ không bị tiêu tán mà được bảo tồn bên trong tảng đá.

Mà cũng chỉ có người Tiêu gia mới biết được cách hấp thu năng lượng trong hắc thạch này chuyển hoá cho bản thân dùng.

May mắn Diệt Hoàng hắc cũng từng là người của Tiêu gia hơn nửa lúc trước ở trong Tiêu gia địa vị và quyền hạn cũng cực cao.

Vì vậy một ít bí mật của hoàng thất hắc cũng rất rõ ràng.

Đối với tín vật truyền thừa này hắc tất nhiên đã nghiên cứu qua.

Do đó hắc nghĩ đến biện pháp lợi dụng bí thuật đem Thiên địa chứng nhận này cùng với thân thể của hắc hợp lại với nhau.

Như vậy thì chỉ cần thân thể của hắc có thể chịu tải được năng lượng mạnh mẽ thì hắc không còn sợ bị bạo thể mà chết nữa.

Do đó những năm gần đây, Diệt Hoàng không ngừng âm thầm tìm kiếm phương vị của thủy tổ chi mộ chân chính.

Kỳ thực, lần trước khi hắc dùng thần niệm tới Huyền Thiên tông thì không lâu sau đó hắc đã phát hiện ra thủy tổ chi mộ chính thức.

Cũng vì vậy mà trong khoảng thời gian sau đó hắc và Sở tài phán mới không có động tĩnh gì.

Dù sao, trong mắt Diệt Hoàng, Huyền Thiên tông có phát triển nhanh hơn nữa thì chỉ cần hắc xuất quan ra cũng rất dễ dàng thu thập được.

Cho nên hắc mới quyết định đi xâm nhập vào thủy tổ chi mộ trước.

Về phần tại sao gần đây Tiêu Tấn mới biết được tin tức là do hắc cố ý tiết lộ ra.

Mục đích rất đơn giản là vì hơn một tháng trước hắc đã tìm ra Thiên địa chứng nhận ở đây, đồng thời còn lợi dụng bí pháp đem thân thể triệt để dung hợp với nó, hình thành một thân thể hoàn toàn mới.

Càng làm hắc vui mừng hơn là sau khi luyện hoá Thiên địa chứng nhận xong hắc đồng thời cũng nhận được một luồng năng lượng khổng lồ từ nó.

Cho nên sau khi dung hợp xong hắc đã nhất cử đột phá lực phẩm tiến lên Thiên giai thất phẩm.

Thân thể khôi phục, thực lực tăng vọt nên cừu hận đối với hoàng thất của hắc lại nổi dậy.

Bởi vậy mới có xảy ra chuyện như ngày hôm nay.

Lạnh lùng nhìn một vòng, đối với mấy tên Thiên giai Tiêu Chiến mang vào đây, Diệt Hoàng quả thật không để vào mắt.

Đám người này cho dù toàn bộ cùng lên cũng không có khả năng lưu hắc lại, đương nhiên thực lực của đám người này liên hợp cũng không thể xem thường, nhưng Diệt Hoàng vẫn rất tự tin vào mình.

Người khiến cho hắc kiên kỵ chính là Hư Không.

Trong lần giao thủ ngắn ngủi vừa rồi trong lòng Diệt Hoàng đã rõ ràng, nếu tiếp tục đánh tiếp thì hắc cũng không phải là đối thủ của Hư Không.

Nhưng càng khiến hắc kinh ngạc chính là Hàn Phong.

Thanh danh của Hàn Phong quật khởi những năm gần đây hắc làm sao không biết. Cộng thêm ân oán của Sở tài phán với Huyền Thiên tông nên hắc cũng đã từng gặp Hàn Phong một lần, chẳng qua lúc đó hắc không mấy để ý đến một tiểu tử chưa tới hai mươi như Hàn Phong, mặc dù lúc đó thực lực của Hàn Phong đã là Thiên giai ngũ phẩm.

Chính là vừa nãy mặc dù Hàn Phong không hề có động tác gì, thậm chí nói cũng không. Nhưng lại khiến Diệt Hoàng chú ý bởi vì hắc có chút nhìn không thấy Hàn Phong.

Khí tức trên người Hàn Phong lúc này so với lần gặp ở Huyền Thiên tông lúc trước hoàn toàn khác biệt.

Lần này gặp lại Hàn Phong, tuy biểu hiện của Hàn Phong cũng không khác trước đây là mấy nhưng khí tức trên người lại có vẻ yếu hơn!

Thân là một Thiên giai thất phẩm nên nhân lực của Diệt Hoàng không tồi, hẳn cảm giác được từ người Hàn Phong có một cổ uy hiếp khó hiểu.

Có thể khiến một cường giả Thiên giai thất phẩm cảm thấy nguy hiểm cũng đã đủ chứng minh thực lực của Hàn Phong rất mạnh.

Chẳng qua, Diệt Hoàng không rõ vì sao chỉ mới hơn hai năm mà tên tiểu tử lúc trước mới chỉ là Thiên giai ngũ phẩm lại có thể tiếp tục đột phá?

Với khí tức lúc này của Hàn Phong, Diệt Hoàng đoán là Hàn Phong đã tiến vào Thiên giai lục phẩm.

Hơn nữa, có thể khiến cho hắn cảm giác nguy hiểm thì Hàn Phong không chỉ là một Thiên giai lục phẩm bình thường.

Với Hư Không, Diệt Hoàng đã vô pháp chiến thắng, cộng thêm Hàn Phong ở ngoài hơi chút kiềm chế hắn cũng đã đủ cho Hư Không diệt hắn rồi.

Nghĩ đến đây, Diệt Hoàng không khỏi phát lạnh trong lòng.

Trong lúc Diệt Hoàng còn đang băn khoăn suy nghĩ thì Hàn Phong này giờ im lặng lại đột nhiên lên tiếng:

- Diệt Hoàng, người cố ý dẫn chúng ta tới đây đúng không?

- Cái gì?

Tiêu Chiến đột nhiên nghe Hàn Phong nói vậy cũng giật mình nhìn Hàn Phong rồi nhìn Diệt Hoàng.

Hàn Phong không để ý đến phản ứng của những người khác mà tiếp tục nói:

- Chắc chắn người đã tìm được nơi này từ trước, đối với địa vị của người ở trong Tiêu gia lúc trước thì việc tìm được nơi này cũng không quá khó. Mà từ này đến giờ người biểu hiện rất thông dong cũng đã chứng thực suy đoán của ta!

Nghe Hàn Phong nói, đám người Tiêu Chiến cũng nghĩ ra, hồi tưởng lại biểu hiện của Diệt Hoàng, xác thực là đúng như Hàn Phong nói.

Lúc này đám người Tiêu Chiến kinh nghi nhìn Diệt Hoàng, không rõ mục đích của hắn là gì.

Diệt Hoàng thấy Hàn Phong nói toạc ra tâm cơ của bản thân cũng rất kinh ngạc, nhưng rất nhanh hắn cười lạnh nói:

- Người quả nhiên thông minh, nhanh như vậy đã đoán được ý đồ của ta. Không sai, đúng là ta cố ý sai người truyền tin tức ra, mục đích để dẫn dụ người của Tiêu gia tới đây.

Dừng một chút, Diệt Hoàng nhìn Tiêu Chiến cười khinh thường nói tiếp:

- Ta biết, Thiên địa chứng nhận này Tiêu gia rất coi trọng, vì vậy một khi nghe ta muốn cướp đoạt nó thì chắc chắn sẽ phái người tới đây.

- Người làm vậy có mục đích gì?

Tiêu Chiến khó hiểu hỏi.

Hàn Phong lúc này lại lên tiếng:

- Ta nghĩ, mục đích của hắn là muốn dẫn mọi người tới đây rồi nhất cử tiêu diệt toàn bộ. Sợ rằng lúc này quân đội lưu lại ở Bạch Đế trấn cũng đã rơi vào tập kích của Sở tài phán.

Tiêu Chiến nghe vậy, vẻ mặt liền biến đổi, trong lòng trầm xuống, đóng quân ở Bạch Đế trấn chính là mấy ngàn cấm vệ quân trực thuộc của Tiêu gia, đại bộ phận đều do đệ tử của Tiêu gia cấu thành, là một đội ngũ không thể thiếu của Tiêu gia, cũng là trợ lực lớn nhất để Tiêu gia thống trị Thiên Tinh đế quốc này.

Nếu đúng như lời Hàn Phong nói thì lần này Diệt Hoàng đã chuẩn bị rất hoàn tất, e là đám cấm vệ quân bên ngoài quả thật đã lành ít dữ nhiều.

Diệt Hoàng cũng không ngờ Hàn Phong không chỉ đoán ra hấn cố ý dẫn người của hoàng thất tới đây mà còn đoán ra cả kế hoạch hấn trừ tính cho nên trong lòng hấn đối với Hàn Phong càng thêm kiêng kỵ.

Nhưng biểu tình trên mặt hấn lại không chút biến hoá:

- Người quả nhiên thông minh, từ lúc các người tiến vào đây thì năm trăm thủ hạ của ta đã toàn diện tiến công Bạch Đế trắng.

- Không nên xem thường năm trăm thủ hạ này của ta, bọn họ đều là nhân thủ ta tự tay bồi dưỡng bao nhiêu năm nay, so với cấm vệ quân của Tiêu giả phải mạnh hơn rất nhiều. Chỉ bằng mấy ngàn tên cấm vệ quân bên ngoài kia căn bản không đủ cho bọn chúng tàn sát. Ta rất chờ mong phản ứng của Tiêu gia ha ha ha!

Diệt Hoàng vừa dứt lời liền không nhịn được cười lên ha ha.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

426. Chương 409: Âm Thanh Kỳ Quái!

Nhóm dịch: Dungenhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Mà Tiêu Chiến lúc này đã như phát điên, hấn nhìn vẻ mặt đặc ý của Diệt Hoàng thì nổi giận nói:

- Người tựa hồ còn chưa rõ ràng tình huống của bản thân, cho dù cấm vệ quân bên ngoài toàn bộ đều bị thủ hạ của người tiêu diệt thì người đừng quên bản thân người vẫn còn ở đây. Nơi này còn có Hư Không tiên sinh tọa trấn, người cho rằng người còn có cơ hội chạy thoát sao!

- Ha ha, người thật là ngu xuẩn, tình thế lúc này lẽ nào ta không rõ ràng, chẳng qua người tựa hồ không có nhìn ra, ta từ đầu đến giờ có sợ hãi sao?

Diệt Hoàng nhàn nhạt hỏi ngược lại.

Lúc này, Hàn Phong đột nhiên biến sắc gấp giọng quát to:

- Hư Không bắt hấn lại, hấn muốn chạy trốn!

Hàn Phong vừa nói thân hình đồng thời cũng di động, hoá thành một đạo tàn ảnh thẳng tới chỗ Diệt Hoàng.

Mà Hư Không phản ứng cũng rất nhanh, vừa nghe Hàn Phong lên tiếng hấn còn nhanh hơn Hàn Phong phóng tới chỗ Diệt Hoàng.

Chẳng qua Diệt Hoàng lại không có bất luận phản ứng gì, trên mặt thuỷ chung vẫn duy trì nụ cười nhàn nhạt.

Hư Không và Hàn Phong hai người cơ hồ đồng thời xuất hiện trước mặt Diệt Hoàng, hai người vừa xuất thủ thì một cỗ khí tức mãnh liệt từ trên người Diệt Hoàng bạo phát ra.

Công kích của Hàn Phong và Hư Không tuy rằng không hề lưu thủ nhưng cũng thất bại.

Chính xác mà nói thì thân thể của hai người trực tiếp đi xuyên qua người của Diệt Hoàng, và công kích của hai người đều đánh trúng mặt đất sau lưng Diệt Hoàng.

Địa cung vốn rất cứng rắn lúc này cũng bị một kích liên thủ của hai người khiến cho rung động.

Sau khi tro bụi tiêu tán thì thân ảnh của Diệt Hoàng cũng đã biến mất.

Hàn Phong và Hư Không nhìn nhau có chút khó tin. Hai người thật sự không rõ Diệt Hoàng làm sao có thể lặng yên không tiếng động rời đi như vậy được.

Lúc này, đám người Tiêu Chiến cũng mới kịp phản ứng lại, khi thấy Diệt Hoàng đã biến mất trong lòng Tiêu Chiến càng trầm xuống, nhưng hẳn biết việc này cũng không thể nào trách Hàn Phong và Hư Không được cho nên trong lòng hẳn vừa phẫn nộ lại vừa lo lắng.

Hàn Phong nhìn mặt đất đầy bụi trước mặt có chút tiếc nuối nói:

- Không ngờ tên này lại giảo hoạt như vậy.
- Có thể ở trước mặt ta vô thanh vô tức đào tẩu như vậy, cũng không tồi!

Hư Không nhàn nhạt nói.

Nghe ngữ khí của hắn cũng không có vẻ gì là tiếc nuối, giống như là đang nói tới một việc râu ria gì đó vậy.

Sau khi cảm khái, Hàn Phong nhìn Tiêu Chiến nói:

- Tiêu cung phụng, hiện tại chúng ta làm thế nào?

Tiêu Chiến nghe vậy thì có chút lo lắng nói:

- Cũng nên rời khỏi đây, nếu Diệt Hoàng đã chạy mất thì ta cũng không thể trở mắt nhìn đám cấm vệ quân bên ngoài bị tiêu diệt được, nói gì thì nói ta cũng muốn bảo trụ chi quân đội này.

Đối với tâm tình của Tiêu Chiến, Hàn Phong cũng hiểu được cho nên chỉ nói:

- Đã vậy thì chúng ta cũng nên đi thôi.

Đúng lúc mọi người muốn rời đi thì cả toà địa cung đột nhiên kịch liên lay động.

Và tên cung phụng cũng bị giật mình không nhẹ.

Hàn Phong cũng cau mày khó hiểu hỏi:

- Chuyện gì?

Tiêu Chiến dường như nhớ tới cái gì, sắc mặt trở nên khẩn trương và phẫn nộ nói:

- Hỗn đản Tiêu Nam Quân, dám động vào cơ quan của hoàng lăng muốn huỷ nơi này, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi chỗ này, nếu không sẽ rất phiền phức.

Mọi người còn không rõ lắm Tiêu Chiến nói có ý gì, nhưng phản ứng không chậm, nhanh chóng triệu khai tốc độ phóng ra ngoài.

Nhưng không đợi mấy người đi được vài bước, địa cung rung động càng thêm mãnh liệt, ngay sau đó liên tiếp những tiếng nổ vang lên.

Mọi người không dám tiếp tục dừng lại mà nhanh chóng vận chuyển toàn thân đấu khí dùng tốc độ nhanh nhất phóng tới cửa động.

Lúc cả đám cho rằng sắp thoát ra thì trước mặt đột nhiên hạ xuống một tấm cửa sắt rất lớn bịt kín đường đi của họ.

Hư Không lúc này đột nhiên lên tiếng:

- Để ta!

Dứt lời, Hư Không tụ khởi đấu khí tung một quyền về phía cửa sắt.

“Ầm!”

Tiếng nổ mạnh khiến lỗ tai mọi người đều ong ong lên, nhưng ngay sau đó lại khiếp sợ phát hiện tấm cửa sắt kia lại hoàn hảo không bị tổn hao gì.

Hàn Phong cũng có chút kinh ngạc, Hư Không chính là một Thiên giai thất phẩm cường giả mà vẫn không thể phá được cái cửa sắt này.

Tiêu Chiến đứng bên cạnh trên mặt cười khổ không thôi.

Tiêu Chiến thấy Hư Không toàn lực một kích như vậy mà cũng không thể phá hủy cái cửa sắt này thì cười khổ nói:

- Xem ra chúng ta đều đã lọt và mưu kế của Diệt Hoàng, chỉ sợ trong thời gian ngắn khó có thể thoát ra ngoài!

- Chuyện này là sao?

Hàn Phong quan sát tấm cửa sắt trước mặt rồi hỏi Tiêu Chiến.

Hư Không đứng một bên cũng có chút khó tin, với thực lực của hắn mà ngay cả một cái cửa cũng không thể đánh xuyên qua, đối với Hư Không đúng là một việc bất khả tư nghị.

Nghe Hàn Phong hỏi, vẻ cười khổ của Tiêu Chiến càng đậm:

- Xem ra kế hoạch lần này của Tiêu Nam Quân đã được chuẩn bị chu đáo từ lâu, ngay cả các cơ quan địa hình trong này hắn cũng đã tìm hiểu rõ ràng. Mục đích hắn dẫn dụ chúng ta tới nơi này đúng là muốn hoàn toàn tiêu diệt chúng ta, nếu không thể đánh bại thì cũng muốn vây khốn chúng ta trong này!

- Không có biện pháp khác rời khỏi đây sao?

Hàn Phong truy vấn.

Tiêu Chiến bắt đầu nói:

- Kỳ thực động tĩnh vừa rồi chính là do Tiêu Nam Quân đã mở cơ quan lớn nhất trong này. Cơ quan này là vì phòng ngừa có người ngộ nhập vào đây mà bố trí. Cơ quan này cũng chỉ khi nào tiến vào bên trong chỗ an nghỉ của các bậc tiên đế mới có thể mở ra, không ngờ tên Tiêu Nam Quân kia lại lợi dụng nó để vây khốn chúng ta.

Theo lời Tiêu Chiến nói thì tấm cửa sắt này cũng là một phần của cái cơ quan kia.

Khi xưa lúc Tiêu Phá Quân xây dựng hoàng lăng này vì phòng ngừa có người quấy rối nên mới thiết lập cơ quan này.

Một khi có người tiến tới gần di thể của hắn thì cơ quan này sẽ tự động mở ra phong kín hoàn toàn nơi này.

Như vậy thì người cố ý xông vào chỉ có thể bị vây chết ở nơi này.

Mà tài liệu để chế tạo những cái cửa sắt này đều là một dạng tài liệu đặc thù có thể hấp thu năng lượng.

Loại tài liệu này rất hiếm, năm đó Tiêu Phá Quân vì thu thập chúng đã mất thời gian mười năm mới đủ.

Đối với độ cứng rắn của chúng thì cũng đã được một kích vừa rồi của Hư Không kiểm chứng.

Và như vậy bọn họ xem như vô pháp rời khỏi nơi này.

Nhưng lời nói tiếp theo của Tiêu Chiến lại khiến Hàn Phong khẽ thở phào.

Tiêu Chiến nói:

- Kỳ thực, cơ quan này cũng không phải là cơ quan chết. Năm đó tổ tiên thiết kế cơ quan này cũng chỉ để phòng ngừa ngoại nhân, nhưng cũng đề phòng hậu nhân vô ý bị nhốt nên đã thiết kế thành một loại cơ quan sống, chúng ta chỉ cần điều khiển của cơ quan này là có thể dễ dàng mở ra.

- Người biết vị trí cơ quan không?

Hàn Phong vội hỏi.

- Tiêu Chiến gật đầu nói:

- Biết, nhưng có chút đặc thù.

- Là cái gì?

Hàn Phong truy vấn.

- Mặc dù hiện tại chúng ta tìm được nơi đặt cơ quan thì cũng phải một ngày một đêm sau mới có thể mở ra. Nói cách khác, chúng ta vẫn phải lưu lại nơi này một ngày một đêm mới có thể rời khỏi!

Tiêu Chiến có chút bất đắc dĩ nói.

Lúc này trong lòng Tiêu Chiến nóng như lửa đốt, bên ngoài là mấy ngàn cấm vệ quân bị Sở tài phán tập kích, nhưng hắn lại bị nhốt ở nơi này không thể ra ngoài viện trợ được.

Nghĩ đến hạ tràng của mấy ngàn cấm vệ quân kia, Tiêu Chiến vừa hận lại vừa cảm thấy bất lực.

Không ngờ hoàng thất thiên tính vạn toán cũng không ngờ được lần này lại do chính Diệt Hoàng chủ động tiết lộ tin tức.

Nhưng mà cho dù hoàng thất biết đây là do Diệt Hoàng cố ý tiết lộ thì chỉ sợ cũng không quan nhiều như vậy. Dù sao sao thủy tổ chỉ mộ đối với hoàng thất quả thật quá trọng yếu. Cho dù biết có bấy cũng sẽ nhảy vào.

Lúc này Tiêu Chiến càng lo lắng cho Tiêu Tấn hơn. Tiêu Tấn lần này hầu như đã phái ra toàn bộ tinh anh bên người, bao gồm cả mười cung phụng ở đây và mấy ngàn cấm vệ quân ngoài kia.

Tuy nói hiện tại bên trong Tiêu gia vẫn còn một ít cường giả tọa trấn nhưng Diệt Hoàng nếu trắng trợn tới để đô thì với chút lực lượng đó căn bản là vô pháp chống lại.

Nghĩ tới đây, lòng Tiêu Chiến càng như lửa đốt.

Thấy vẻ mặt âm trầm của Tiêu Chiến, Hàn Phong cũng hiểu được nỗi lo lắng của hắn.

Nhưng tình hình lúc này cũng không có biện pháp giải quyết.

Mà Hàn Phong tất nhiên cũng không muốn ở đây lâu như vậy.

Cho nên hơi suy nghĩ một chút, Hàn Phong nói:

- Đợi ở đây cũng không phải là cách, không bằng chúng ta đi trước tới chỗ đặt cơ quan xem thử, có thể còn có biện pháp khác!

Tiêu Chiến biết Hàn Phong muốn an ủi mình nhưng lúc này cũng không còn cách nào khác nên sau khi nghe Hàn Phong nói hắn cũng gật đầu mang theo đám cung phụng đi sâu vào bên trong.

Một lát sau Tiêu Chiến đã mang mọi người trở lại chỗ giao chiến với Diệt Hoàng lúc nãy.

Tiêu Chiến dừng lại một chút nói:

- Kỳ thực, địa phương đặt chốt cơ quan nằm ngay bên trong nơi tổ tiên an nghỉ, mà muốn tới nơi đó thì nhất định phải đi qua chỗ Thiên địa chứng nhận.

Sau khi Tiêu Chiến giải thích Hàn Phong cũng hiểu ra Thiên địa chứng nhận chính là bia mộ của Tiêu Phá Quân, mặt trên còn khắc lại sự tích cả đời của Tiêu Phá Quân để hậu nhân tới cúng bái.

Ngay phía sau Thiên địa chứng nhận chính là nơi đặt di hài của Tiêu Phá Quân.

Mọi người rất nhanh đi qua cánh cửa đá lúc trước Diệt Hoàng đã phá nát đi vào bên trong nơi có Thiên địa chứng nhận.

Hàn Phong nhìn quanh một vòng, có thể thấy rất rõ ở trung tâm của thạch thất này vốn có một cái bia mộ thì lúc này chỉ còn lại một đồng đá vụn.

Không cần nghĩ cũng biết đây là kiệt tác của Diệt Hoàng.

Đi tới trung ương, nhìn đồng đá vụn trước mặt, Hàn Phong dựa vào tinh thần lực cường đại của mình rất nhanh phát hiện ra đám đá vụn này bên trong còn lưu lại một cỗ năng lượng rất tinh thuần.

Chỉ một chút đá vụn đã có năng lượng như vậy thì thử hỏi nguyên một khối hoàn chỉnh như lúc đầu sẽ có năng lượng khủng bố tới mức nào!

Thảo nào Tiêu Tấn đã từng nói, Thiên đại chứng nhận này chính là bảo vật truyền thừa trọng yếu nhất của Tiêu gia.

Chẳng trách Diệt Hoàng sau khi hấp thu tất cả năng lượng này liền nhất cử đột phá lên thất phẩm.

Thiên giai ngũ phẩm đột phá lên lục phẩm đã là một cửa ải rất khó khăn, nhưng một khi đã đột phá thì muốn từ lục phẩm lên thất phẩm có vẻ dễ dàng hơn chút.

Nếu như Hàn Phong có được Thiên địa chứng nhận này, có lẽ trong một thời gian ngắn hẳn cũng có thể đột phá lên thất phẩm.

Nhìn mảnh phế tích trước mắt, lòng Tiêu Chiến càng trầm xuống hơn.

Hàn Phong rin rằng, nếu lúc này Diệt Hoàng lại xuất hiện thì chắc chắn Tiêu Chiến sẽ lập tức nhào tới xâu xé để giải toả tức giận trong lòng.

Dừng lại một chút, Tiêu Chiến liền dắt đám người Hàn Phong tiếp tục đi sâu vào bên trong.

Sau khi đi qua một đoạn thông đạo nhỏ, Tiêu Chiến liền tiếp mở ra mấy cánh cửa đá.

Lúc này mọi người đã đến được nơi để di hài của Tiêu Phá Quân.

Bất quá lúc này ở gần chỗ đặt di hài của Tiêu Phá Quân đồng dạng có một tấm cửa sắt như lúc trước ngăn trở mọi người lại gần.

Tiêu Chiến đi tới một góc tường sờ soạng một chút rồi vỗ vào một chỗ.

Sau đó, nơi này vốn không không có khe hở nào lại đột nhiên xuất hiện một ô cơ quan.

Tiêu Chiến chỉ vào trong cái ô nói:

- Đây chính là chỗ để mở ra cơ quan, chỉ là hiện giờ đã mất đi hiệu lực.

Hàn Phong đi tới trước ô cơ quan tỉ mỉ quan sát, phát hiện không có chỗ nào bất thường.

Nhất thời cả địa cung liền rơi vào một mảnh trầm mặc.

Mọi người đều biết lúc này không thể rời đi nên đành kiếm một chỗ ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần.

Hư Không và Hàn Phong cũng đi tới một góc ngồi xuống.

Hư Không mở miệng hỏi:

- Tiểu tử, người không lo lắng sao?

Hàn Phong thở dài, hẳn biết Hư Không muốn nói gì, nếu nói Tiêu Chiến đang lo lắng để đồ bị Diệt Hoàng tập kích thì hẳn càng lo lắng cho sự an nguy của tứ nữ hơn.

Vốn là Hàn Phong nghĩ để tứ nữ ở để đồ sẽ có người của hoàng thất bảo hộ, an toàn tất nhiên là vạn vô nhất thất, nhưng vạn lần không ngờ tình huống lại trở thành như vậy.

Nếu nói hẳn không lo lắng chính là gạt người, nhưng hẳn biết lúc này có sốt ruột cũng không làm được gì mà chỉ khiến bản thân càng thêm bất an.

Vì vậy, hẳn đành đem lo lắng đè ép xuống, khiến cho tinh thần tỉnh táo, hi vọng có thể tìm ra cách thoát khỏi nơi này càng sớm càng tốt.

Cứ như vậy trôi qua nửa ngày.

Mọi người cũng biết chỉ có thể tiếp tục chờ đến lúc có thể ra ngoài.

Nhưng Tiêu Chiến lo lắng, cho dù bọn họ thoát ra ngoài cũng không thể kịp lúc chạy về để đồ cứu viện được.

Đến lúc đó nếu hoàng thất bị diệt thì hẳn sẽ trở thành tội nhân của Tiêu gia.

Trong khi Tiêu Chiến còn đang lo lắng thì Hàn Phong đột nhiên mở to hai mắt ra.

Vừa rồi hần đột nhiên nảy ra một ý nghĩ kỳ lạ.

Tựa hồ vừa nói có thanh âm nào đó quanh quẩn bên tai hần.

Hần nghi hoặc nhìn quanh một vòng, phát hiện những người khác hình như không nghe thấy, thậm chí chẳng lẽ bản thân bị ảo giác/

Nhưng lúc hần vừa định tiếp tục nhắm mắt lại thanh âm kỳ quái kia lại tới, hơn nữa còn rõ ràng hơn trước.

Lần này Hàn Phong tin rằng hần không bị ảo giác.

Nhưng hần không hiểu tại sao chỉ có hần nghe được mà những người khác lại không?

Ở đây người yếu nhất cũng có thực lực Thiên giai nhị phẩm, cho dù một ngọn cỏ lay động cũng không thoát khỏi thính giác của họ được mới đúng!

Từ từ đứng dậy, thanh âm như có như không kia lần thứ hai truyền vào tai hần.

Tuy không thể rõ ràng âm thanh đó nói cái gì nhưng Hàn Phong có thể cảm giác được hướng thanh âm đó phát ra.

Mọi người thấy Hàn Phong đột nhiên đứng dậy nhìn quanh quất thì rất kỳ quái.

Tiêu Chiến nghi hoặc hỏi:

- Sao thế? Có chuyện gì sao?

Hàn Phong vừa cố gắng lắng nghe vừa trả lời Tiêu Chiến:

- Xung quanh dường như có động tĩnh, hình như có tiếng người nói.

- Tiếng người nói?

Mọi người nghe vậy đều trừng mắt nhìn Hàn Phong nghĩ hần đang nói giỡn.

Nhưng Tiêu Chiến hiểu rõ thái độ làm người của Hàn Phong lại cau mày hỏi:

- Người có lắm không, nơi này ngoại trừ chúng ta làm gì còn có người nào khác?

Hàn Phong lắc đầu, khẳng định nói:

- Ta không nghe lầm, quả thật có tiếng nói gần đây, hơn nữa âm thanh càng lúc càng mãnh liệt, ta dám khẳng định nơi này còn có người khác.

- Cái này ...

Tiêu Chiến bị ngữ khí khẳng định của Hàn Phong làm cho do dự.

Theo lý trong thủy tổ chỉ mộ này làm gì có người nào khác, nhưng Hàn Phong không giống nói giỡn nên khiến Tiêu Chiến càng thêm nghi hoặc.

Hư Không lúc này đột nhiên lên tiếng:

- Người vừa nói vậy ta cũng chú ý, xung quanh đây quả thật có một cỗ năng lượng yếu ớt ba động, lúc trước không thật tâm chú ý rất khó phát hiện ra.

- Thật sự có người?

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

427. Chương 410: Thiên Tinh Đại Đế?

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đả tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Nghe Hư Không nói, Tiêu Chiến càng thêm kinh ngạc, trong lòng đối với lời nói của Hàn Phong cũng đã tin hơn phân nửa.

Nhưng trong này làm sao có thể có người khác được chứ?

Mà hắn hiện tại tu vi cũng đã đạt tới Thiên giai ngũ phẩm tại sao một chút cảm giác cũng không có?

Nhưng khi nghĩ đến thực lực của hai người trước mặt, Tiêu Chiến lập tức thấy thoải mái, dù sao cảnh giới của hai người này đều hơn xa hắn, có thể Hàn Phong thực sự nghe thấy được cũng không chừng.

Nghĩ vậy, Tiêu Chiến cũng có chút hi vọng, hi vọng Hàn Phong có thể tìm được đường rời khỏi chỗ này. Nếu vậy bọn họ còn có khả năng về tới đế đô trước Diệt Hoàng.

Và như vậy cũng có thể bảo hộ được hoàng thất.

Mà lúc này, Hàn Phong đã tập trung toàn bộ tinh thần lực nghe ngóng xung quanh.

Tinh tế cảm nhận một lúc, Hàn Phong lại nghe được thanh âm kia một lần nữa.

Lúc này hắn đã xác định được chính xác nơi phát ra thanh âm đó.

Đi theo hướng thanh âm truyền tới, Hàn Phong chậm rãi tiến sâu vào bên trong địa cung.

Đám người Tiêu Chiến cũng tò mò đi theo sau, nhưng không có đi quá gần Hàn Phong, sợ ảnh hưởng phán đoán của hắn.

Nhưng khi đi được mấy bước, Hàn Phong liền dừng lại trước một thiết môn, mở mắt ra thì thấy một tấm thiết môn giống y chang tấm lúc trước Hư Không toàn lực mà không thể phá hư được.

Hàn Phong xác định thanh âm kia phát ra từ sau tấm thiết môn này, nhưng tấm thiết môn này ngay cả Hư Không cũng thúc thủ vô sách thì hắn làm sao có thể đi xuyên qua?

Tiêu Chiến thấy Hàn Phong cúi đầu trầm tư trước thiết môn thì tiến tới hai bước, mày nhíu lại, hai mắt chăm chú nhìn phía trước, chần chờ một chút hỏi:

- Dừng nói là thanh âm kia từ phía sau thiết môn này truyền tới chứ?

- Không sai!

Hàn Phong trả lời.

Nhìn vẻ mặt cổ quái của Tiêu Chiến, Hàn Phong nghi hoặc hỏi:

- Thế nào, người biết đằng sau thiết môn này là cái gì sao?

Tiêu Chiến cười khổ nói:

- Bên trong đó xác thực có vài thứ, đều là di thể của tổ tiên Tiêu gia ta! Thạch thất đằng sau thiết môn chính là hạch tâm của địa cung này. Cho dù không có cái thiết môn này ngăn trở thì ta cũng vô pháp đi vào bên trong. Trừ khi bệ hạ đích thân tới đây, chỉ có hắn mới có tư cách đi vào bên trong, người khác căn bản không thể bước vào!

Nghe Tiêu Chiến giải thích, Hàn Phong lại cúi đầu trầm tư.

Mà đúng lúc này thanh âm kia lại lần nữa vang lên, lần này nội dung cũng như trước không rõ ràng nhưng Hàn Phong có thể hiểu được đại thể ý tứ.

Tựa hồ thanh âm này muốn Hàn Phong dán tay lên mặt trên của thiết môn.

Hơi chần chờ một chút, Hàn Phong quyết định.

Mặc kệ thanh âm này có hại hắn hay không, hắn cũng muốn thử một lần.

Thở ra một hơi, Hàn Phong lập tức vận chuyển toàn thân đấu khí, chậm rãi đưa một tay đặt lên trên thiết môn.

Mọi người đằng sau thấy hành động của Hàn Phong cũng thấy khó hiểu nhưng cũng không ngăn cản.

Khi bàn tay Hàn Phong tiếp xúc với thiết môn thì cảm thấy một cỗ khí tức lạnh lẽo truyền tới, nhanh chóng đi qua cánh tay truyền khắp toàn thân hắn.

Với thực lực hiện tại của Hàn Phong thì chút hàn khí đó không đủ để gây thương tổn cho hắn.

Nhưng hàn khí đó cũng khiến cho hắn có chút chịu thiệt.

Quan trọng hơn là khi hắn phản ứng lại muốn thu hồi cánh tay lại nhưng hình như tấm thiết môn này có linh tính hút lấy tay hắn, cho dù hắn dùng lực cỡ nào cũng không thể rút ra.

Mọi người đằng sau đều tập trung lực chú ý vào Hàn Phong nên cũng thấy hiện tượng quỷ dị này.

Đang lúc mọi người muốn tiến lên giúp Hàn Phong thì đột nhiên toàn bộ thiết môn bị một tầng quang mang lục bích bao phủ lại.

Sau khi quang mang này xuất hiện, cũng phân ra một luồng năng lượng tiến vào cơ thể Hàn Phong.

Chưa đợi mọi người kịp phản ứng thì lục mang càng thêm đại thịnh.

Đợi lúc mọi người hồi phục lại thị giác thì Hàn Phong đã biến mất.

Mọi người ta nhìn người người nhìn ta, không rõ chuyện gì đã xảy ra.

Khuôn mặt Hư Không lúc này cũng rất âm trầm.

Tuy rằng ở chung với Hàn Phong không lâu nhưng Hàn Phong chính là người tái tạo ra hắn, sở dĩ lâu nay hắn đi theo Hàn Phong là cũng vì muốn báo đáp.

Nhưng hôm nay, Hàn Phong lại ở trước mặt hắn vô thanh vô tức biến mất khiến hắn rất nóng mặt.

Bất quá hắn dù sao cũng là lão quái vật đã sống hơn ngàn năm, tuy trong lòng lo lắng bất an nhưng trong nháy mắt đã bị hắn cưỡng ép xuống.

Sau đó Hư Không xuất ra một đạo thần niệm hướng ra bốn phía.

Rất nhanh hắn cảm giác được một tia khí tức của Hàn Phong đằng sau thiết môn.

Có lẽ do thiết môn ngăn trở cho nên khí tức của Hàn Phong mới yếu ớt như vậy.

Xác định Hàn Phong không có việc gì, mọi người đều thả lỏng tâm tình.

Mà lúc này Hàn Phong cũng đang rất kinh ngạc nhìn quanh bốn phía.

Hắn còn nhớ rõ bản thân vừa rồi còn ở cùng với đám Tiêu Chiến, thế nào bây giờ đột nhiên lại xuất hiện trong gian thạch thất này?

Trong đầu nhanh chóng hồi tưởng lại tình cảnh vừa rồi hắn liền hiểu được việc hắn xuất hiện ở đây có liên quan đến quang mang màu lục kia.

Khi Hàn Phong còn đang suy nghĩ thì thanh âm kia lại truyền tới.

Bất quá thanh âm lúc này rất rõ ràng.

- Người là ai? Tại sao lại tiến vào lăng mộ này?

Trong thạch thất không có bất kỳ động tĩnh gì, Hàn Phong căn bản không rõ thanh âm đó từ đâu truyền tới.

Mà người này thấy Hàn Phong không trả lời thì tiếp tục nói, nhắc nhở cho Hàn Phong.

Hàn Phong ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Người là ai? Tại hạ là được Thiên Tinh đại đế hiện thời cử đến, hiệp trợ hắc bảo hộ hoàng lăng này, phòng ngừa bọn đạo tặc.

- Thiên Tinh đại đế?

Thanh âm có chút nỉ non vang lên.

Sau đó, thanh âm kia thở dài:

- Chờ hơn một ngàn năm, vì sao lại không có Tiêu gia đệ tử thấy ta. Vốn ta rất cao hứng vì hôm nay có người nghe được sóng âm của ta, nhưng không ngờ lại là người, không phải một Tiêu gia đệ tử.

Dứt lời, thanh âm kia lại thở dài.

Hàn Phong từ những câu nói đơn giản của đối phương đã phát hiện được tin tức rất kinh ngạc.

Theo khẩu khí của người này cộng thêm vị trí hiện tại của hắn, lẽ nào?

Trái tim Hàn Phong không khỏi đập mạnh hơn, cố gắng áp chế ngạc nhiên trong lòng, chậm rãi hỏi:

- Các hạ, xin hỏi người là ai? Tại sao đột nhiên lại tìm tới ta, còn mang ta đến nơi này?

- Ta sao?

Thanh âm kia có chút mê mang, đầu tiên là thì thào tự nói gì đó, sau đó mới nói thành lời:

- Tên của ta là Tiêu Phá Quân!

Nghe được người này trả lời, Hàn Phong liền nghĩ: “Quả nhiên là thế!”

Mặc dù hắn đã đoán được thân phận của đối phương từ trước nhưng khi nghe đối phương thừa nhận cũng hơi chút kinh ngạc.

Nhưng hắn nghi hoặc là Tiêu Phá Quân không phải đã chết từ hơn ngàn năm trước rồi sao? Nhưng thanh âm này lại không giống như nói giỡn, tình huống này khiến Hàn Phong thập phần nghi hoặc không giải thích được.

Đối với thanh âm trả lời trước mắt này Hàn Phong hiển nhiên cũng hơi kinh sợ.

Bất quá hắn cũng rất nhanh liền hồi phục lại tinh thần, tiện đà truy vấn:

- Người là Tiêu Phá Quân! Điều này ai có thể làm chứng cho người?

Tiêu Phá Quân nghe vậy thì đầu tiên hắn bật cười một cách sảng khoái, sau một hồi mới bình tĩnh trở lại rồi mới trả lời:

- Việc ta xuất hiện ở chỗ này chính là cách chứng minh tốt nhất. Người thử nhìn kỹ trong thạch thất xem.

Hàn Phong nhìn theo hướng tay Tiêu Phá Quân chỉ. Ngay lập tức Hàn Phong liền thấy ở giữa thạch thất ngăm đen lại có đặt một bộ thạch quan.

codon.trai

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

428. Chương 411: Di Ngôn Của Tiêu Phá Quân.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Lúc này thanh âm kia lại tiếp tục nói:

- Nơi này chính là lăng mộ của ta! Trừ ta ra thì chắc hẳn sẽ không có một ai dám đến đây. Bằng đó đã đủ để chứng minh được thân phận của ta chưa?

Kỳ thực Hàn Phong trong lúc điều tra đã kết hợp tất cả các dấu vết lại với nhau, cùng với bộ thạch quan ở giữa thạch thất thì trong lòng hắn từ lâu đã tin tưởng người đang nói chuyện với hắn chính là Tiêu Phá Quân rồi. Lúc trước hắn vẫn đặt ra câu hỏi nghi vấn chỉ là tính cách của hắn vốn cẩn thận mà thôi.

Vì vậy, bây giờ Hàn Phong lại nghe được Tiêu Phá Quân nói như vậy thì cũng nhanh chóng trả lời:

- Vừa rồi ta nghe được ở bên ngoài có tiếng kêu rất nhỏ vang lên, đó là do người sao?

- Không sao?

Tiêu Phá Quân thẳng thắn thừa nhận.

Hàn Phong cũng không có hiểu được tại sao Phá Quân lại làm như vậy thì liền hỏi:

- Người dẫn ta tới đây, rốt cuộc là có mục đích gì?

Nghe được Hàn Phong chất vấn thì Tiêu Phá Quân lại nở một nụ cười nhạt, hắn một điểm cũng không có cảm giác hổ thẹn nào.

Sau một hồi, Tiêu Phá Quân mới chậm rãi giải thích:

- Vốn ta cho rằng người tiến nhập lăng mộ là đệ tử của Tiêu gia. Nhưng thật không nghĩ tới chờ lâu như vậy mà khi có người nghe được tiếng gọi của ta lại không phải là đệ tử của Tiêu gia!

Đột nhiên, Tiêu Phá Quân chuyển đề tài tiện đà nói:

- Bất quá, những điều này cũng không cần nói đến làm cái gì cả. Người có thể tiến nhập được tới địa phương này cũng đủ để chứng tỏ người và hoàng thất có quan hệ không tồi. Tất nhiên là rất thân thiết. Cho nên chắc hẳn không thể là địch nhân của Tiêu gia được.

Lúc này Hàn Phong lại tiếp tục hỏi:

- Thức cho ta mạo muội, từ một ngàn năm trước không phải là người đã chết rồi hay sao. Vì sao hôm nay lại còn có thể hiện diện ở nơi này. Chẳng nhẽ người là sinh linh hồn thể?

Đối với sinh linh hồn thể thì Hàn Phong cũng không có cảm thấy quá kinh ngạc. Dù sao thì sinh linh hồn thể Hàn Phong cũng đã gặp qua không ít. Như trong Vạn Vật Trận đồ thì có Vô Danh lão giả, cùng với ở tại Hóa Ngoại chi cảnh thì gặp được Hư Không. Tuy tình huống của hai người này bất đồng nhưng Hàn Phong có thể hiểu được thân thể của hai người này đã không còn. Mà dạng tồn tại của bọn họ cũng chỉ là sinh linh hồn thể mà thôi.

Bất quá câu nói tiếp theo của Tiêu Phá Quân lại khiến cho Hàn Phong kinh ngạc không thôi. Chỉ nghe Tiêu Phá Quân nhàn nhạt nói rằng:

- Người đoán sai rồi! Ta cũng không phải là sinh linh hồn thể. Xác thực mà nói, hôm nay lưu lại nơi này cùng với người nói chuyện cũng chỉ là một đạo ý niệm mà ta lưu lại trong lăng mộ cách đây một ngàn năm mà thôi. Cũng không phải là bản thân ta hay là sinh linh hồn thể gì cả!

- Ý niệm?

Hàn Phong kinh ngạc nói:

- Nói vậy, người chưa có chết?

- Ha ha! Ta Tiêu Phá Quân có thể một tay thành lập nên một Thiên Tinh đế quốc làm thế nào mà lại có thể chết một cách đơn giản như vậy.

Tiêu Phá Quân đột nhiên cười to nói.

Nghe vậy thì Hàn Phong cảm thấy khiếp sợ. Hắn thật không có nghĩ tới Tiêu Phá Quân lại còn sống, một nhân vật đã tồn tại từ một ngàn năm trước vẫn còn sống. Không những thế ý niệm của hắn còn đang nói chuyện với mình.

Lúc này Tiêu Phá Quân cũng cảm nhận được tâm tình hoảng sợ của Hàn Phong cho nên hắn lại tiếp tục nói:

- Hảo! Thời gian không còn nhiều lắm, người đã có thể có được cơ duyên mà tiến nhập được vào nơi này. Như vậy thì ta và người chính là người hữu duyên. Kế tiếp ta sẽ cho người biết một ít sự tình. Hi vọng khi người nghe xong cũng đừng nên chần chừ.

Nghe được Tiêu Phá Quân nói như thế thì Hàn Phong cũng miễn cưỡng kiềm chế sự hoảng sợ trong lòng mình lại, chậm rãi nói:

- Người muốn nói cho ta biết cái gì? Hơn nữa người còn chưa có hỏi ta là người như thế nào. Người không sợ sau khi ta biết được thì sẽ gây bất lợi đối với hoàng thất sao?

- Ha ha! Người đã có thể tiến nhập được tới nơi này thì chỉ riêng điều đó thôi cũng đủ chứng minh người có quan hệ vô cùng mật thiết với hoàng thất Tiêu gia. Bằng không thì những tôn tử của ta lại có thể dẫn người vào trong lăng mộ của ta cơ chứ?

Tiêu Phá Quân như định liệu trước được câu hỏi của Hàn Phong nên hắn trả lời rất nhanh, rất thẳng thắn.

Cuối cùng thì Hàn Phong cũng không còn điều gì để nói. Nếu như Tiêu Phá Quân đã nói như vậy thì hắn cũng không còn lời gì để nói. Lúc này thì Hàn Phong cũng không có nói gì mà yên lặng lắng nghe những điều Tiêu Phá Quân sắp nói.

- Ngàn năm trước, thế nhân tưởng rằng Tiêu Phá Quân ta đã chết đi, nhưng bọn hắn lại không thể nào biết được kỳ thực là ta giả chết mà thôi. Giả chết để có thể thoát khỏi thế nhân, để mọi người không còn chú ý đến ta nữa.

Tiêu Phá Quân giống như đang hồi tưởng lại, chậm chậm nói.

Mà Hàn Phong nghe vậy thì cũng thốt lên hỏi:

- Người làm như vậy thì có lợi gì?

- Bởi vì năm đó ta đã phát hiện ra một bí cảnh. Từ bí cảnh đó ta phát hiện ra một sự kiện khiến cho ta phải khiếp sợ không thôi. Ta dám nói rằng chỉ cần sự kiện này được truyền vào trong tai của thế nhân thì chắc chắn sẽ tạo thành một trường họa kiếp chon nhân gian.

Mà sau đó Tiêu Phá Quân cũng dùng một tâm tình vô cùng bình thản, ngữ khí điềm đạm kể lại toàn bộ tiền căn hậu quả cho Hàn Phong nghe.

Nguyên lai, năm đó Tiêu Phá Quân phát hiện ra bí cảnh đó liền lập tức tiến vào trong đó điều tra. Không bao lâu sau, Tiêu Phá Quân dĩ nhiên ở trong bí cảnh đó lại phát hiện ra một chuyện kinh thiên động địa.

Dĩ nhiên Tiêu Phá Quân ở bên trong bí cảnh đó thì phát hiện ra có một không gian thông đạo dẫn đến một phiên đại lục khác. Tuy rằng không gian thông đạo này vô cùng bất ổn định nhưng vẫn có thể miễn cưỡng đi qua được.

Ở lúc đó trên đại lục, Tiêu Phá Quân cùng với bản linh của mình đã thành lập nên Thiên Tinh đế quốc. Đối với việc hằng ngày phải xử lý triều chính khiến cho hắn cảm thấy phiền muộn vô cùng.

Cho nên sau khi phát hiện ra thông đạo ở trong bí cảnh đó thì Tiêu Phá Quân đã không còn giữ được tâm tình mình bình tĩnh được nữa. Rất nhanh hắn đã nghĩ ra được biện pháp. Đó chính là giả chết. Tiêu Phá Quân rốt cuộc cũng có thể tránh khỏi ánh mắt dòm ngó của người đời. Sau đó hắn đi vào bên trong thông đạo tiến đến một phiên địa vực chưa biết tên.

Chẳng qua, theo như lời của Tiêu Phá Quân thì đúng là nếu việc này được truyền đến tai thế nhân thì chỉ sợ sẽ đưa tới một tràng khủng hoảng.

Dù sao thì đối với những thứ mà mọi người không biết, không thể nào giải thích được thì người ta luôn có sự bài xích. Đang tiếc, Tiêu Phá Quân năm đó lưu lại một tia ý niệm này cũng không có nói cho Hàn Phong biết được bí cảnh đó tốt cùng là ở nơi nào.

Nếu có cơ hội, Hàn Phong nhất định phải đi vào trong bí cảnh đó một phen.

Bởi vì biết được điều đó mà Hàn Phong đột nhiên liên tưởng tới Triệu Vô Cực. Triệu Vô Cực sáng tạo ra Ngạo Thị Thiên Địa, ở trong đoạn văn tự viết ở cuối quyển công pháp cũng đã nói qua một phiên đại lục không biết tên.

Đồng thời ở bên trong Ngạo Thị Thiên Địa cũng có lưu lại một số từ ngữ mà hắn không thể nào hiểu được. Phải nói là chưa từng thấy qua thì đúng hơn. Có lẽ những ký tự này vốn không thuộc về đại lục này.

Có thể từ trong câu chuyện của Tiêu Phá Quân cùng với một chút đầu mối từ trước mà Hàn Phong đã thu thập được thì trong lòng hắn đột nhiên lại xuất hiện một cỗ suy đoán lớn mật.

codon.traí

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

429. Chương 412: Thượng Cổ Cẩm Chế. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

- Chẳng nhẽ, Triệu Vô Cực là người đến từ phiên đại lục thần bí kia?

Hàn Phong thì thảo luận lắm bầm.

Càng nghĩ thì Hàn Phong càng cảm thấy khả năng này vô cùng lớn, bất quá tất cả cũng chỉ là những suy đoán của hắn mà thôi. Sự thật chân chính còn chưa thể biết được.

Mà đúng lúc này ý niệm còn sót lại của Tiêu Phá Quân lại tiếp tục mở miệng nói, chẳng qua thanh âm của hắn so với trước thì suy yếu hơn rất nhiều. Từ khi Hàn Phong tiến nhập nơi này cho đến tận bây giờ, cùng với một đoạn đối thoại như vậy cũng đủ để năng lượng duy trì một đạo ý niệm này tiêu hao cực nhanh.

Hàn Phong cũng minh bạch, dựa theo tốc độ này thì chỉ sợ một lúc nữa thôi thì đạo ý niệm này sẽ triệt để biến mất. Cho nên bây giờ Hàn Phong thấy đạo ý niệm của Tiêu Phá Quân muốn nói chuyện thì cũng không có cất lời giữa chừng mà lắng lắng lắng nghe.

- Kỳ thực ta lưu lại một đoạn tin tức này chính là có thể hi vọng vào một ngày không xa có một ai đó giống như ta có thể tìm được bí cảnh kia, rồi đi vào trong thông đạo đến phiên đại lục chưa biết tên này. Đến lúc đó chúng ta còn có cơ hội gặp mặt.

Tiêu Phá Quân nhàn nhạt nói.

- Vậy sao ngươi không trực tiếp nói cho người ta biết được bí cảnh đó ở chỗ nào. Như vậy chẳng phải là càng thêm phiền phức hay sao?

Hàn Phong không giải thích được bèn hỏi lại.

Mà Tiêu Phá Quân cũng thản nhiên cười, nói rằng:

- Không phải ta không muốn đem bí mật này chia sẻ ra ngoài mà là bí cảnh này cũng không có tồn tại ở một vị trí cố định. Theo thời gian qua đi bí cảnh này sẽ lại biến mất và xuất hiện ở một địa phương khác. Cho nên ta không thể nào để lại bất cứ một tin tức nào hữu dụng cho thế nhân.

Cuối cùng Tiêu Phá Quân lại tiếp tục nói:

- Hảo! Những gì nên nói thì ta cũng đã nói hết rồi. Sau này ngươi muốn như thế nào thì đó là chuyện của ngươi. Bất quá lần gặp mặt này cũng có thể nói ta và ngươi hữu duyên nên ta lưu lại cho ngươi một vài thứ tốt. Ở trên người ngươi ta có thể cảm nhận được một loại khí tức vô cùng cường đại. Tin tưởng rằng thành tựu ngày sau của ngươi sẽ không thể nào xác định được.

Giọng nói ngày càng nhỏ, ngày càng khó nghe hơn. Cho đến cuối cùng thanh âm của Tiêu Phá Quân đã triệt để biến mất khỏi phiên đại lục này. Tiếp đó, Hàn Phong chậm rãi bước lên phía trước đến thạch quan ở giữa bí thất.

Kỳ thực theo lý thuyết thì người hiện diện ở đây hẳn phải là người của Tiêu gia mới đứng thế nhưng không hiểu sao lại tiện nghi cho Hàn Phong. Mà Hàn Phong cũng không phải là loại người cổ hủ. Hôm nay hắn đã có mặt ở đây thì những gì Tiêu Phá Quân lưu lại hẳn cũng không có khách sáo.

Sau một hồi tìm tòi Hàn Phong quét sạch toàn bộ những sự tình đang không ngừng suy diễn trong đầu, hắn nhanh chóng vận khởi đấu khí, khẽ quát một tiếng. Kế đó một tràng những âm thanh trầm ổn nặng nề vang lên.

Lúc này thạch quan ở giữa thạch thất đã bị Hàn Phong chậm rãi đẩy ra.

- Uổng!

- Oanh!

Hàn Phong cuối cùng quát nhẹ một tiếng, cả quan tài đã được mở ra hoàn toàn. Nắp quan tài rơi xuống sàn nhà lập tức làm thạch thất chấn động. Không có bất cứ dấu hiệu nào cho thấy rằng mọi việc đã hoàn thành. Hàn Phong trực tiếp đi tới trước quan tài nhìn vào bên trong. Hắn phát hiện ở trong trạch quan đúng là có mộ khối bia mộ rất lớn.

Sau một hồi tỷ mỉ quan sát hình dạng đặc thù nhưng vẫn không thể nhìn ra tính chất của tấm bia mộ này là gì. Hàn Phong bắt đầu nản lòng thì đột nhiên tròng mắt mở to kinh hô:

- Đây chẳng phải là Thiên Địa Chi Chứng sao?

Thạch quan bị đánh khai, bên trong đột nhiên xuất hiện một khối Thiên Địa Chi Chứng!

Kỳ thực, Hàn Phong tính chưa có chân chính nhìn thấy Thiên Địa Chi Chứng nhưng tối đa hắn cũng đã được nhìn thấy một thứ tương tự như vậy, chính là Thiên Địa Chi Chứng hài cốt.

Mà giờ khắc này, bên trong thạch quan tự nhiên không phải là Thiên Địa Chi Chứng của Tiêu gia. Mà lại là một khối vật thể, chất liệu bằng gỗ nhưng nó lại giống hệt với Thiên Địa Chi Chứng.

Vật thể này toàn thân tràn ngập một màu lam sắc quang mang. Hình dạng tuy rằng vô cùng phô thông chẳng khác nào những hòn đá ở ngoài kia. Nhưng Hàn Phong với tinh thần lực siêu cường của mình có thể cảm thụ được một cỗ năng lượng rất khó phát hiện từ trên vật thể này toát ra.

- Đây là thứ mà Tiêu Phá Quân muốn lưu lại cho ta?

Hàn Phong tự nhủ nói. Nhìn hòn đá lam sắc có thể thích bằng một phần ba thạch quan mà Hàn Phong không khỏi nhủ mảy.

Bởi vì Hàn Phong cũng không có rõ hòn đá lam sắc này rốt cuộc là có tác dụng gì. Tuy rằng như thế nhưng chỉ riêng việc hòn đá này là Thiên Địa Chi Chứng thôi cũng đủ để Hàn Phong phải tim đập chân run rồi.

Chẳng qua hắn không biết làm thế nào để có thể hấp thu nó. Hòn đá này không giống như dược liệu, đan dược. Có thể trực tiếp vận dụng kỹ thuật luyện đan để luyện hóa. Đến cuối cùng có thể hình thành nên đan dược để rồi sử dụng.

Mà hòn đá này có chất liệu bằng gỗ đặc thù, căn bản là không thể nào luyện chế nó để thành đan dược được. Mà có một điểm vô cùng quan trọng đó là Hàn Phong đột nhiên nghĩ đến trước khi ý niệm của Tiêu Phá Quân tiêu tán thì hắn vì sao lại phải ly khai khỏi gian nhà đá?

Vừa rồi khi tiến vào, Hàn Phong tuy không có biết được những chuyện gì đã phát sinh. Nhưng nhất định tất cả những chuyện này đều do ý niệm còn sót lại của Tiêu Phá Quân thực hiện.

Hôm nay chỉ dựa vào một mình hắn, căn bản là không thể nào ly khai được nơi này. Dùng lực bạo? Nói giỡn sao, ngay cả Hư Không còn không thể nào làm được chớ nói gì đến Hàn Phong hiện tại thực lực còn không có bằng cả Hư Không.

Càng nghĩ Hàn Phong càng cảm thấy đau đầu. Hơn nữa, hắn cũng mặc danh kỳ diệu biến mất như vậy thì không biết là Hư Không và Tiêu Chiến sẽ có phản ứng gì.

Vốn mọi người cũng chỉ muốn đến mộ thủy tổ để tế bái. Nhưng khi đến đây thì tâm tình của hắn lại trở nên vô cùng nặng nề, cùng với việc hắn đột nhiên biến mất thì chỉ sợ rằng thể nhân bên ngoài sẽ có đủ loại suy diễn vô cùng phong phú.

Mà chính như Hàn Phong suy đoán. Lúc này ở bên ngoài có hơn mười người. Bọn họ thật không thể nào ngờ được Hàn Phong lại ở ngay trước mắt bọn họ lại có thể biến mất một cách mặc danh kỳ diệu như vậy. Điều này khiến cho những người chứng kiến phải mở to mắt, rồi không ngừng dụi mắt. Tất cả mọi người đều tưởng rằng mình đang gặp ảo giác.

Tiêu Chiến càng kinh thanh hỏi:

- Rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì? Hàn Phong đâu?

Vấn đề của Tiêu Chiến không có một ai trong đoàn người có thể giúp hắn trả lời.

Mà Hư Không đứng ở một bên thì đang tỉ mỉ quan sát địa hình xung quanh. Sau một tuần trà thì hắn lắc đầu nói:

- Tìm không được khí tức của Hàn Phong. Ngay vừa rồi, Hàn Phong cũng theo như đạo năng lượng bất thường kia biến mất cùng một lúc.

- Đây....

Tâm tình của Tiêu Chiến có thể nói là đã trầm trọng đến tột đỉnh.

Bất quá, lúc này Hư Không cũng nói rằng:

- Lo lắng cũng vô dụng thôi. Vừa rồi ta thấy Hàn Phong động tới tấm cửa sắt đó rồi mới biến mất đột nhiên như vậy. Ta vừa rồi cũng đến thử xem xét nhưng cũng không có phát hiện ra điều gì bất thường. Bất quá ta có thể khẳng định rằng, hiện tại Hàn Phong đang ở đằng sau tấm cửa sắt này. Có lẽ đến ngày mai cơ quan sẽ tự động mở ra. Lúc đó chúng ta sẽ biết được rốt cuộc đã phát sinh sự tình gì.

Nghe vậy thì Tiêu Chiến cũng chỉ biết đau đầu cười khổ ngồi xuống một chỗ để suy nghĩ. Bây giờ tâm tình của hắn thực sự không thể dùng từ ngữ nào để hình dung được.

Đối với tình huống bên ngoài, Hàn Phong cũng không có biết được. Mà cho dù biết đi chẳng nữa thì bây giờ hắn cũng không có rảnh tâm mà quan tâm đến. Bởi vì ngay lúc này hắn trong lúc vô tình động vào hòn đá lam sắc bên trong thạch quan. Kết quả bất ngờ chính là Hàn Phong không thể thu tay trở về.

Từng đạo lam quang như những mũi tên bắn ra khỏi hòn đá. Thấy một màn như vậy thì Hàn Phong cũng cảm thấy kinh hãi. Hắn vội vã vận khởi đấu khí để chống lại những đạo quang mang này.

Mà trong khi Hàn Phong vận khởi đấu khí thì hắn lại phát hiện ra rằng, đấu khí trong cơ thể hắn không thể nào không chế được mà nó đang tự động vận hành.

Hơn nữa tốc độ so với ngày thường còn nhanh hơn gấp bội. Tình huống như vậy thực sự khiến cho Hàn Phong khiếp sợ rồi. Nhưng hắn còn chưa biết rõ được rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra ở đây thì đạo lam quang bắn ra trong nháy mắt đã đến gần thân thể hắn rồi dừng lại.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt bất lực của Hàn Phong thì đạo lam quang bắt đầu xoay quanh cơ thể của Hàn Phong, bắt đầu xoay tròn.

Theo thời gian càng ngày trôi thì càng có nhiều đạo lam quang xuất hiện bên ngoài cơ thể hắn. Lúc này Hàn Phong bị bao phủ bởi tầng tầng đạo quang mang lam sắc diệu kỳ.

Mà chỉ trong một chốc lát tiếp xúc với những đạo lam quang này thì Hàn Phong cũng phát hiện được ở trên hòn đá lam sắc này dĩ nhiên lại tồn tại một đạo cấm chế.

Cái được gọi là cấm chế, chính là thứ mà ở trên đại lục ít xuất hiện nhất. Nhưng Hàn Phong đã từng vì để tu luyện đấu khí của mình mà xem qua rất nhiều thư tịch cổ xưa. Cho nên hắn đối với cấm chế cũng có hiểu biết nhất định.

Loại cấm chế này có từ thời thượng cổ, một số người có thể lợi dụng được những thủ pháp đặc thù mà đem lực lượng phong ấn cất giấu vào bên trong một vật thể nào đó. Mà một khi gặp được một người có đủ điều kiện có thể phá được sự hạn chế của đạo cấm chế này thì cấm chế sẽ biến mất và giải phóng luồng năng lượng mà nó giam cầm.

Nói như vậy thì từ thời xa xưa, có rất nhiều cường giả, không phải nói là đại đa số các cường giả đều lợi dụng các loại cấm chế như vậy để phá hoạt được rất nhiều vật thể đặc thù,

Ở trong chiến đấu, khi phải đối mặt với địch nhân. Nếu như có thể xuất kỳ bất ý mà ném cho địch nhân một đạo cấm chế thì chắc chắn địch nhân sẽ phải chịu một sự thương tổn vô cùng to lớn.

Bất quá theo thời gian trôi đi, hàn Phong cũng không có rõ ràng lắm là vì sao loại thủ pháp cấm chế này lại bị mai một đến nỗi tuyệt tích.

Chỉ ít, ở trên đại lục hiện này cơ bản đã không còn có cấm chế tồn tại. Nhưng nghĩ tới đây, hôm nay dĩ nhiên Hàn Phong lại có thể ở trong lăng mộ gặp được một thượng cổ cấm chế, điều này lại một lần nữa làm cho Hàn Phong kinh ngạc không thôi.

Mà điều càng cho hắn kinh ngạc hơn nữa chính là cấm chế tựa hồ vô cùng phức tạp. Đồng thời cũng không phải nó là loại thủ pháp dùng để trực tiếp công kích địch nhân. Mà cấm chế chỉ đơn giản là một loại thủ pháp được dùng để cất giữ năng lượng mà thôi. Hơn nữa là còn có tính cường chế.

Cũng chính là một người có thể cởi bỏ được cấm chế thì sẽ có vô số năng lượng được giải phóng ra ngoài, người đứng gần nó căn bản không thể nào mà tránh thoát được. Chỉ có thể đến khi cấm chế hoàn toàn mất đi tác dụng thì mới có thể hoạt động trở lại.

Đương nhiên loại thủ pháp cấm chế này vô cùng phức tạp, hơn nữa xác suất thành công là vô cùng thấp. Chính là một người phải được đào tạo một cách chuyên sâu thì mới có thể thực hiện cấm chế một cách có hiệu quả nhất, đồng thời mới có thể thể hiện được toàn bộ giá trị của cấm chế.

Hàn Phong dĩ nhiên không có nghĩ tới Tiêu Phá Quân như vậy lại là một người có thể sử dụng được cấm chế, là một người hiểu cấm chế chi đạo. Hơn nữa từ đạo cấm chế đang phát tác này cho thấy tạo nghệ của Tiêu Phá Quân cũng rất sâu đậm.

Lúc này Hàn Phong đột nhiên hiểu được, có thể lúc trước nhóm người Tiêu Tấn đứng trước Thiên Địa Chi Chứng này cũng chỉ coi nó là một khối đá có tính chất đặc thù mà thôi.

Có lẽ việc Tiêu gia vô cùng coi trọng những kỳ trân dị bảo chỉ sợ nguyên nhân cũng là do Tiêu Phá Quân mà ra. Có thể năm đó Tiêu Phá Quân đã đem Thiên Địa Chi Chứng lưu lại cho hậu đại tử tôn của Tiêu gia, đồng thời cũng hạ trên đó một cấm chế.

Do đó có thể thấy được mỗi đời đế vương của Tiêu gia tuy thiên phú không tốt nhưng cũng có thể mượn Thiên Địa Chi Chứng để tiến vào Thiên giai chi cảnh.

Mà trước mắt hòn đá này bây giờ hiển nhiên đã cho thấy được giá trị tồn tại của mình. Lúc trước Tiêu Phá Quân lưu lại Thiên Địa Chi Chứng cho Tiêu gia đúng là có hiệu quả rất kỳ diệu.

Kỳ thực, trong chuyện này thì tác dụng của cấm chế thì Hàn Phong cũng không có rõ ràng lắm. Nhưng đối với nguyên lý thì Hàn Phong có thể tương đối hiểu được.

Nguyên lý rất đơn giản, lúc trước Tiêu Phá Quân cũng không biết được nơi nào có thể tìm được một ít vật thể có thể hấp thu năng lượng. Sau đó hắn không ngừng truyền năng lượng đấu khí của mình vào trong vật thể đó cho đến khi nó không thể nào chứa thêm được nữa thì lúc này Tiêu Phá Quân mới dùng cấm chế để phong ấn đạo năng lượng không có bị tiêu tan. Một khi bị ai đó kích động thì luồng năng lượng này sẽ nhanh chóng vận chuyển chạy vào trong người của người gây ra tác động đó.

Cứ như vậy có thể nhanh chóng đề thăng thực lực chỉ trong nháy mắt.

Cấm thụ được từng đạo năng lượng đang dâng trào trong cơ thể, đúng là đang chậm rãi chảy vào trong cơ thể của mình. Hàn Phong không thể nào giãy giụa, cho nên hắn cũng chỉ đơn giản là thả lỏng cơ thể cùng thần kinh. Đồng thời là chuyên chú quan sát những biến hóa đang xảy ra bên trong cơ thể mình.

Hắn cũng không có nghĩ tới rằng đã qua được một ngày mà năng lượng từ trong hòn đá lam sắc này vẫn không ngừng chảy vào trong cơ thể hắn mà vẫn chưa có dấu hiệu nào ngừng lại. Tính ra thì năng lượng chảy vào trong người hắn từ đầu đến giờ cũng đủ để khiến cho một người bình thường có được thực lực của một Thiên giai nhị phẩm cường giả.

Hàn Phong cảm thấy mình có chút may mắn, cũng may hắn lúc trước tu luyện thân thể đến mức Mỹ Kim Thân, cùng với trước đó ở trong Vận Tượng trận thành công thu được nửa bộ Cửu Chuyển Huyền Công còn lại. Lúc này có thể nói kinh mạch trong cơ thể hắn giống như đại dương mệnh môn đang thiếu nước.

Cho dù hòn đá lam sắc này cất giữ luồng năng lượng vô cùng khổng lồ nhưng theo tình hình hiện nay thì Hàn Phong cũng không exos cần phải lo lắng vì năng lượng thừa trong cơ thể sẽ khiến hắn bạo thể mà chết.

Điều mà Hàn Phong nghĩ đến lúc này chính là không thể nào ngờ được ngay từ đầu Tiêu Phá Quân lại có thể để lại cho con cháu báu vật như vậy. Mà trong một ngàn năm qua, con cháu Tiêu gia chắc hẳn cũng không ít người đến đây hấp thu năng lượng có ở bên trong hòn đá lam sắc này. Nhưng cho đến tận bây giờ thì nó vẫn còn có thể thể hiện được giá trị vô giá của mình.

Nếu không phải hòn đá này đã bị hạ cấm chế và các đời con cháu hoàng thất Tiêu gia đến hấp thu thì chỉ sợ qua một ngàn năm tích

lũy năng lượng có trong hòn đá lam sắc này là không thể nào đánh giá được.

codon.traí

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

430. Chương 413: Mẫn Diệt Đồ Sát. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Không cần phải nói cũng biết. Chỉ nói một cách đơn giản là mỗi một Tiêu gia gia chủ cũng chính là đế vương của Thiên Tinh đế quốc đều là Thiên giai chi cảnh cường giả là có thể nhìn ra được điểm này.

Nếu như hôm nay không phải Hàn Phong đang không ngừng hấp thu năng lượng cuộn cuộn ở trong Thiên Địa Chi Chứng thì không biết rằng qua một ngàn năm nữa nhờ Thiên Địa Chi Chứng này mà hoàng thất Tiêu gia lại có thể xuất hiện thêm bao nhiêu Thiên giai cường giả nữa.

Đương nhiên, Hàn Phong cũng minh bạch, cấm chế trên Thiên Địa Chi Chứng chỉ sợ không có đơn giản như mắt thường nhìn thấy. Dù sao thì trước mắt hòn đá lam sắc này cũng chỉ đơn thuần là vận chuyển năng lượng là một Thiên Địa Chi Chứng có thể làm cho một võ giả có thực lực thấp một bước nhảy lên Thiên giai chi cảnh.

Hai khái niệm này đứng là không thể nào so sánh được.

Nói cách khác mặc dù năng lượng trong cơ thể Hàn Phong vô cùng khổng lồ nhưng cũng chỉ đơn thuần là chảy vào thôi. Hàn Phong muốn triệt để luyện hóa nó thì cũng cần phải mất một khoảng thời gian nhất định thì mới có thể sử dụng được nó một cách hoàn hảo nhất.

Mà điều đáng để nói chính là nếu như một người bình thường, thậm chí là Thiên giai cường giả nếu như quá tham lam hấp thu năng lượng của Thiên Địa Chi Chứng thì chẳng bao lâu sau sẽ bạo thể mà chết. Cứ như vậy Hàn Phong không ngừng tỉ mỉ quan sát từng đạo năng lượng từ trên hòn đá lam sắc đang không ngừng chảy vào người hắn. Thời gian lại trôi qua, một ngày nữa cũng đã hết.

Mà lúc này Tiêu Chiến ở bên ngoài đã tự giày vò bản thân mình đến cảnh sống dở chết dở. Lúc này trong lòng hắn vô cùng rối ren. Một ngày một đêm trôi qua, hắn cũng không có nói lời này, lập tức chạy đến trước cơ quan kích động xuất thủ muốn phá vỡ nó xông vào bên trong.

Sau đó dưới ánh mắt chờ mong của mọi người thì quả nhiên địa cung lần thứ hai rung lên.

Một trận thanh âm nặng nề vang lên. Lập tức đại môn được làm từ sắt đặc ở trước mặt mọi người vốn từ trước đến giờ mọi người không thể nào làm nó xê dịch thì lúc này cũng chậm rãi nâng lên cao.

Rất nhanh toàn bộ động khẩu lộ ra trước mặt mọi người. Lúc này địa cung dưới lòng đất lần thứ hai khôi phục lại vẻ bình thường. Bats quá Tiêu Chiến làm xong tất cả những chuyện này thì không có lập tức đi vào bên trong mà cùng với những người khác tập trung quan sát ở bên ngoài một hồi.

Đi tới trước cửa sắt, Tiêu Chiến ngẫm lại liền quyết định để cho những người có thực lực dưới Thiên giai chỉ cảnh ở lại bên ngoài. Có lẽ như vậy thì sẽ an toàn hơn rất nhiều. Hơn nữa nếu có điều gì đó không ổn thì có thể nhanh chóng đi tìm người đến tiếp ứng. Còn Tiêu Chiến thì một mình hấn cùng với Hư Không đi vào bên trong.

Tiêu Chiến sợ dĩ làm như vậy hoàn toàn cũng muốn giữ được sự yên tĩnh ở nơi mà thủy tổ an giấc ngàn thu. Thân là đệ tử của Tiêu gia, tự nhiên không một ai muốn cho người ngoài quấy rối sự yên nghỉ của tổ tiên.

Nếu không bởi vì Hàn Phong đột nhiên tiêu thất thì Tiêu Chiến sợ là cũng không có dám bước vào bên trong tấm cung nửa bước. Cho dù hiện tại địa vị của hắn tại Tiêu gia cũng không phải là nhỏ nhưng hắn cũng không có gan làm như thế.

Cho nên hắn cũng chỉ có thể tận lực tránh cho việc ngoại nhân tiếp nhập vào bên trong. Mà Hư Không do có thực lực vô cùng cường đại lại có quan hệ không tầm thường đối với Hàn Phong cho nên Tiêu Chiến mới chấp nhận cho hắn cùng mình đi vào bên trong tấm cung.

Điều đáng nói là thực lực của Hư Không còn cao hơn cả Tiêu Chiến. Mà tình huống bên trong đã xảy ra chuyện gì thì không ai mà biết được. Có Hư Không cùng đi cũng là an toàn hơn việc đi vào bên trong một mình.

Rất nhanh, Tiêu Chiến và Hư Không đã biến mất khỏi động khẩu, hai người đi chưa được bao lâu thì liền tới trước một cánh cửa đá rất nặng.

Trên cửa đá này điêu khắc các loại thạch điêu tinh xảo dị thường. Chính thể có thể thấy được vẻ tôn quý của những thạch điêu này. Quả nhiên lăng mộ của Tiêu Phá Quân không thể nào coi thường được. Nó quá đẹp đẽ và xa xỉ. Nhất là tấm cung của hắn lại càng thêm hoa lệ.

Hư Không nhìn cửa đá ở trước mắt, cau mày nói:

- Ta có thể cảm thụ được khí tức của Hàn Phong ở ngay đằng sau cánh cửa đá này, chúng ta hiện giờ nên làm thế nào?

Tiêu Chiến nghe vậy thì cũng không có trả lời ngay, mà hắn đi tới một bên góc, một vài đại phương bí mật lục lọi một hồi giống như đang tìm kiếm cơ quan của thông đạo.

Tiền đà vừa lục lọi Tiêu Chiến vừa hồi đáp:

- Phiến đá này không thể nào phá hư được. Trừ phi có thể xác định được cách mở ra nếu không thì không có kẻ nào có thể tiến nhập vào bên trong.

Tiếp đó, Tiêu Chiến lại tại vài nơi tìm được cơ quan để mở cửa đá, dựa theo quy luật riêng biệt mà chậm rãi chuyển động.

Lúc này Tiêu Chiến cũng đã đem cơ quan cuối cùng mở ra. Một lát sau, cánh cửa vốn đóng chặt thì cũng bắt đầu di động sang một bên.

Lại một lát nữa lúc đại môn hoàn toàn mở ra thì Hư Không và Tiêu Chiến cũng bắt chấp xung quanh xảy ra những sự tình gì mà cấp tốc chạy vào bên trong.

Rất nhanh hai người vòng qua đường hầm, chẳng mấy chốc mà có thể tới được nơi tận cùng của tấm cung.

- Các người thế nào lại đến đây?

Hàn Phong có chút kinh ngạc nhìn Hư Không và Tiêu Chiến. Lúc này Hàn Phong cũng đang cảm thấy rắc rối khi không biết làm cách nào để có thể ly khai được khỏi gian thạch thất này.

Kỳ thực từ trước đó không lâu, hắn đã hoàn toàn triệt để hấp thu toàn bộ năng lượng của hòn đá lam sắc. Hoặc có thể nói hiện giờ toàn bộ năng lượng của hòn đá này đã ở trong người của Hàn Phong.

Mà đến khi hòn đá cạn kiệt năng lượng thì cũng là lúc mà Hàn Phong có thể cử động được.

Một lần nữa thu được tự do, Hàn Phong cũng không nhịn được mà nhả ra một đạo dấu khí. Mặc dù lần này hắn ngoài ý muốn hấp thu một cỗ năng lượng vô cùng khổng lồ nhưng trong lúc hấp thu lại bị hạn chế hành động nên thủy chung cũng không cảm thấy thoải mái cho lắm.

Trải qua sự tình như vậy thì Hàn Phong đối với thực lực của Tiêu Phá Quân lại càng thêm hiếu kỳ. Rốt cuộc thì thực lực của hắn đã đạt đến trình độ thể nào dĩ nhiên lại có thể khiến cho một cấm chế ngàn năm có thể đem một thân Thiên giai lục phẩm của Hàn Phong triệt để hạn chế lâm vào trình độ nghỉ đông.

Năng lực này quả thực là rất kinh người.

Hôm nay đã qua được một ngàn năm, nếu như mà Tiêu Phá Quân thực sự vẫn còn sống như một ngàn năm qua thực lực của hắn liệu tinh tiến tới cảnh giới nào?

Nghĩ tới đây Hàn Phong cũng không có dám nghĩ thêm nữa.

Đương nhiên những ý niệm trong đầu này đều khiến cho Hàn Phong cảm thấy bồi hồi hồi lâu, thế nhưng Hàn Phong hiện giờ cũng không có quan tâm đến. Điều mà hắn quan tâm lúc này chính là một cỗ năng lượng bàng bạc đang dâng trào trong cơ thể hắn.

Không thể không nói, cỗ năng lượng này vô cùng tinh thuần. Tuy rằng từ khi Hàn Phong tu luyện Cửu Chuyển Tiên Thiên dấu khí thì hầu như cũng không có đình chỉ hấp thu thiên địa nguyên tố ở xung quanh. Kể cả trong lúc ngủ thì hắn cũng vẫn hấp thu thiên địa nguyên tố.

Mà thiên địa nguyên tố sau khi tiến nhập vào trong cơ thể của hắn trải qua một vòng chuyển hóa, thì liền trở thành năng lượng của chính bản thân hắn.

Với thực lực Thiên giai lục phẩm hiện tại của Hàn Phong thì tốc độ hấp thu thiên địa nguyên tố càng mau hơn rất nhiều.

Nhưng cũng chính vì như thế mà Hàn Phong đối với năng lượng lại vô cùng nhạy cảm. Nếu như không tính đến thời gian tu luyện thì nếu như muốn thu được một cỗ năng lượng thiên địa nguyên tố khổng lồ như vậy thì chính là cũng phải mất tới năm năm trời.

Đây cũng chính là Hàn Phong đã bảo thủ phòng chừng, cho nên có thể thấy được cỗ năng lượng này cường đại tới mức nào.

Đồng thời Hàn Phong cũng rất nhanh minh bạch, vì sao lúc trước Diệt Hoàng xuất hiện trước mặt bọn họ lại có tu vi Thiên giai thất phẩm chứ không phải là Thiên giai lục phẩm như mọi người suy đoán.

Chắc hẳn Diệt Hoàng cũng đã phát hiện được công dụng chân chính của Thiên Địa Chi Chứng mà Tiêu Phá Quân lưu lại. Đồng thời cũng nhờ sự trợ giúp của nó mà có thể bước vào cảnh giới Thiên giai thất phẩm. Chẳng qua hắn làm như vậy cũng không thể nghi ngờ chính là mồi gà lấy trứng. Đối với hoàng thất chính là tổn thất vô cùng lớn.

Đương nhiên những thứ này Hàn Phong cũng không có quan tâm. Lúc này hắn muốn nhanh chóng ly khai khỏi nơi này, hắn cũng không có muốn ở đây thêm một lúc nào nữa.

Ngay khi mà Hàn Phong còn đang mạnh động nghĩ cách thì vừa vặn đại môn mở ra. Mà Hư Không và Tiêu Chiến lại lập tức xuất hiện trước mặt hắn. Lúc này Hư Không trong thấy Hàn Phong không có giống như là đang gặp phiền phức thì biểu tình cứng ngắc trên mặt cũng hòa hoãn xuống.

Mà Tiêu Chiến đứng ở bên cạnh lại thân thiết hỏi thăm:

- Hàn Phong, lúc trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Vì sao ngươi đột nhiên lại biến mất? Vì sao lại đột nhiên xuất hiện trong tầm cung của tổ tiên Tiêu gia?

Nghe được Tiêu Chiến hỏi như vậy thì tâm tình Hàn Phong bất biến, hắn thoáng suy tư một lát rồi không chút do dự trả lời một cách hồ đồ:

- Ta cũng không có rõ ràng. Lúc trước ta dường như nghe được một đạo âm thanh giống như đang gọi ta. Tiếp đó ta dựa theo bản năng mà dựa sát vào cửa sắt. Kết quả là khiến ta bất tỉnh nhân sự, đến khi tỉnh lại thì đã ở chỗ này. Vốn đang nghĩ cách ly khai thì các người lại xuất hiện ở đây.

- Chỉ đơn giản như vậy thôi?

Tiêu Chiến bất khả tư nghị hỏi thăm.

Mà Hàn Phong thì cũng nhanh chóng gật đầu, khẳng định nói:

- Cũng chỉ có như vậy.

Kỳ thực thì Hàn Phong cũng không có tâm dấu điểm, chẳng qua nếu như Tiêu Phá Quân đã lựa chọn mình thì tự nhiên hắn cũng không có muốn để lộ ra điều bí mật này một chút nào. Như vậy đối với Tiêu Phá Quân và cả hoàng thất cũng chính là điều tốt nhất.

Cho nên từ tiền tướng hậu, Hàn Phong mới quyết định giấu diếm sự tình này. Đồng thời hắn cũng tự thâm nhủ bản thân mình không có được cho bất kỳ kẻ nào biết.

Về phần hắn vô ý đoạt hết năng lượng trong hòn đá lam sắc kia thì càng không có nói ra. Bất quá hắn lần này có một chút chú ý tới Hư Không. Lúc này thì Hư Không đang dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Hàn Phong, ánh mắt không ngừng quét trên người Hàn Phong. Mà Tiêu Chiến ở tại địa phương này cũng không thấy rõ cảnh vật xung quanh nên mi đầu cũng hơi nhăn mặt lại.

Chẳng qua, khi hắn nghe được Hàn Phong giải thích như vậy Hư Không cũng biết được Hàn Phong không có muốn nói ra sự thật cho nên hắn từ đầu tới cuối không có nói gì chỉ ngậm miệng, coi như giúp Hàn Phong giấu diếm.

Mà nghe được đáp án từ Hàn Phong thì Tiêu Chiến cũng là nửa tin nửa ngờ. Dù sao thì lúc trước sự tình phát sinh vô cùng quỷ dị. Nếu như nói trong chuyện này không có phát sinh sự tình gì đặc biệt thì Tiêu Chiến cũng không có tin.

Chẳng qua lúc này Hàn Phong nếu đã nói như vậy thì mặc kệ hắn tin hay không tin Tiêu Chiến cũng không có tiếp tục truy vấn.

Đồng thời việc cấp bách của ba người bây giờ chính là bọn hắn phải ly khai khỏi nơi này.

Tại đây ở trong tử cung của thủy tổ tới một ngày một đêm, Tiêu Chiến cũng biết những thủ hạ được lưu lại ở bên ngoài lúc này chỉ sợ đã bị Diệt Hoàng tập kích. Mặc dù còn chưa có bị tiêu diệt hoàn toàn những cũng là không thể chống cự thêm được nữa.

Cho nên bây giờ Tiêu Chiến cũng không có lo lắng đến những sự tình khác mà hắn muốn nhanh chóng trở về đế đô. Dem những sự tình phát sinh ở đây nói cho Tiêu Tấn biết, đồng thời cũng để hoàng thất có thời gian chuẩn bị cho việc Diệt Hoàng mang đại quân tới đánh chiếm đế đô bất ngờ. Với thực lực của đế đô hiện giờ thì muốn ngăn cản được Diệt Hoàng thì vẫn còn có chút trắc trở.

Hàn Phong tự nhiên biết được lúc này tình cảnh của đế đô cấp bách như thế nào. Mấy người cũng không có thời gian nói chuyện phiếm mà cùng nhau nhanh chóng ly khai khỏi tử cung của thủy tổ.

So với việc tiến vào bên trong thì lúc đi ra thời gian nhanh hơn rất nhiều. Cuối cùng thì cũng không đến nửa ngày ba người đã đi ra khỏi động khẩu. Hàn Phong ngay lập tức quay đầu lại nhìn huyệt động mà không chớp mắt, trong lòng cũng có chút cảm khái.

Ai có thể nghĩ được tại đây một động khẩu bé tý lại có thể cất giấu một địa cung xa hoa như vậy. Mà ngay trước đó một ngày một đêm, trên mặt đất bên trong địa cung cũng đã phát sinh ra rất nhiều sự tình không có bình thường. Đối với Hàn Phong mà nói thì điều này chính là mạo hiểm tới tính mạng.

Sau khi mọi người ly khai khỏi huyệt động thì cũng không có dừng lại mà trực tiếp bay thẳng về Bạch Đế trấn.

Chẳng qua khi bọn hắn bay tới ngoại vi Bạch đế trấn thì cảm thấy được trong không khí truyền đến mùi vị máu tanh vô cùng nồng đậm. Điều này cũng khiến cho đám người của Hàn Phong phải dừng lại.

Chỉ thấy ở trên bình nguyên cách Bạch Đế trấn không đến ba mươi dặm tùy ý có thể nhìn thấy được thi thể ở trên mặt đất. Những thi thể này ăn mặc vô cùng đồng nhất. Hàn Phong tự nhiên cũng nhận ra những người này chính là cấm vệ quân mà Tiêu Tấn cố ý điều đến.

Mà chỉ nhìn sơ qua chỉ sợ rằng trên mặt đất cũng có tới hai trăm, ba trăm thi thể.

Xem ra thì bọn họ đã tới chậm rồi. Diệt Hoàng hành động cũng vô cùng nhanh. Hàn Phong cũng chỉ còn biết thở dài.

Mà lúc này Tiêu Chiến đứng bên cạnh thì sắc mặt âm trầm không gì so sánh được. Quyền đầu của hắn đã nắm chặt đến nỗi mà bắt đầu rỉ máu. Hiển nhiên đối với cảnh tượng trước mắt đã khiến cho hắn kích động không thôi.

Tiếp theo đó mọi người bay tới Bạch Đế trấn, mà cảnh tượng trên đường đi cũng khiến cho Hàn Phong phải nổi giận. Trên mặt đất không những có thi thể của cấm vệ quân mà còn có thi thể của bách tính.

Lúc này dưới chân của Hàn Phong chính là thi thể của một hài tử ba tuổi. Thực không nghĩ tới Diệt Hoàng dĩ nhiên lại phát rồ đến như vậy. Đến cả dân thường cũng không có buông tha.

Bên ngoài đế đô hơn hai trăm dặm có một đám người đang phi hành. Đám người đó một đường phi hành từ Bạch Đế trấn trở về. Ngày hôm qua, Bạch Đế trấn vẫn còn là một nơi an nhàn bình thường thế mà hôm nay đã trở thành luyện ngục nhân gian, mấy vạn cư dân đã tẩm máu tươi khiến cho Bạch Đế trấn trở thành một nơi vô cùng đáng sợ.

Mà trong lúc thấy được tình cảnh đó thì trong lòng mọi người cũng cảm thấy khiếp sợ thủ đoạn tàn ác của Diệt Hoàng.

Nhưng lập tức, Tiêu Chiến và Hàn Phong lại càng lo lắng hơn tới tình hình của đế đô. Tiêu Chiến lo lắng cho sự an nguy của hoàng thất và Tiêu Tấn mà Hàn Phong thì lại lo lắng Tiêu Linh và phụ thân ở tại đế đô không biết có bị làm sao hay không.

codon.traí

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

431. Chương 414: Đế Đô Rơi Vào Tay Giặc.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Đối với hắn mà nói thì tứ nữ và phụ thân đều là những người quan trọng trong cuộc đời hắn. Chính vì thế mà sự an toàn của bọn họ được hắn đặt lên hàng đầu. Về phần những sự tình khác hắn cũng không có tâm mà quan tâm đến.

Cũng chính bởi vì như thế mà mọi người mỗi người một tâm tư nhưng đều có một mục đích nhanh chóng quay lại đế đô. Một ngày một đêm phi hành cuối cùng thì cũng có thể đến được ngoại thành cách đế đô hai trăm dặm.

Mà dựa theo tình huống hiện nay có thể Diệt Hoàng đang ở đế đô để chờ bọn họ. Chỉ cần Hàn Phong và Hư Không không có trở về đế đô thì chỉ ít cũng có thể tạm thời an toàn.

Chẳng qua nguyện vọng trong lòng Hàn Phong cũng nhanh chóng thất bại. Trước mắt mọi người chính là Hắc Âm Sâm Lâm, đi xuyên qua được phiến sâm lâm này chính là đến được vùng bình nguyên bên ngoài đế đô.

Nhưng mọi người cũng đã cảm nhận được từng đợt sát khí từ xa truyền lại. Hơn nữa lại không ngừng tồn tại năng lượng đấu khí với quay mô nhỏ đang phát tiết ra ngoài không khí.

Cái này khiến cho sắc mặt của Hàn Phong phải trầm xuống. Không một chút do dự, Hàn Phong cùng hai người còn lại nhanh chóng phi hành đến đế đô của Thiên Tinh đế quốc. Mà trên đường đi bọn họ cũng đã đụng độ với một tiểu đội nhân mã.

Tiểu đội này ăn mặc không đồng nhất, nhưng Hàn Phong vẫn phát hiện ra được trên ngực áo của những người này có đeo một tiểu đồng có đồ án Thiên Bình thập phần bắt mắt. Hàn Phong tự nhiên là nhận ra được đồ án này, nó chính là tiêu ký của Trọng Tài giả.

Ngày đó tháng đó năm đó, Trọng Tài giả được thành lập được tượng trưng là một tổ chức công bình nhất đại lục. Những sự tình mà bọn họ giải quyết thì luôn đảm bảo sự công bằng chính trực, không phải để bắt kỳ một ai chịu ủy khuất nào.

Chẳng qua thời thế thay đổi, Trọng Tài giả của bây giờ không còn là Trọng Tài giả của năm xưa nữa rồi. Hôm nay người đứng đầu tối cao của Trọng Tài giả chính là Diệt Hoàng. Mà hắn đã biến thành một đồ tể thị huyết tàn bạo.

Cảnh tượng máu tánh, tàn nhẫn ở Bạch Đế trấn nhất thời hiện lên trong đầu của Hàn Phong. Mà Tiêu Chiến ở bên cạnh hắn thấy phía bắc của đế đô đang bị bao vây thì trong lòng phần nộ tới cực điểm.

Tiểu đội nhân mã này vẫn như cũ không có phát hiện ra có điều gì không thích hợp, mà tên đội trưởng đi đằng trước thì lạnh giọng la rầy hỏi thăm:

- Các người là ai? Vì sao lại ở đây?

Hiển nhiên đây là thời điểm song phương đang xảy ra chiến tranh. Mà ba người Hàn Phong cũng không muốn để cho những người khác chú ý là làm lộ hành tung của chính mình.

Chẳng qua nhóm người Hàn Phong lại không có ý định giấu diếm, mà Tiêu Chiến lại càng không nói hai lời lập tức động thủ, hắn muốn tận tay giết chết tiểu đội hai mươi người này.

Chỉ trong nháy mắt hai mươi người này đã trở thành cái xác không hồn. Mà trong đội nhân mã này cũng có tới vài tên có cảnh giới Địa giai. Có thể thấy được cơn giận giữ của Tiêu Chiến cũng vô cùng đáng sợ, xuất thủ không có lưu tình một chút nào.

Đương nhiên đối với những người này thì Hàn Phong thấy không cần phải lưu tình một chút nào.

Giải quyết xong những người này thì mọi người lại tiếp tục đi về phía đế đô. Một đường đi này mọi người cũng gặp phải một vài đội nhân mã có quy mô nhỏ của Trọng Tài giả. Mà người hạ tròng tiêu diệt những đội nhân mã này cũng chính là Tiêu Chiến. Chỉ trong chớp lát ba người Hàn Phong cũng đã tới được cổng thành phía bắc của đế đô. Mà ở xa cũng có thể thấy được hai phe nhân mã đang tiến hành hỗn chiến với nhau.

Hàn Phong nhìn lướt qua một lượt thì không có phát hiện ra bóng dáng của Diệt Hoàng đâu cả. Thậm chí ngay cả một Thiên giai cường giả cũng không có thấy.

Bất quá, Hàn Phong cũng không có vì vậy mà cảm thấy yên tâm. Bởi vì hắn biết nơi này không có xuất hiện Thiên giai cường giả thì chứng tỏ bọn họ đã bắt đầu tiến công vào trong hoàng cung.

Nói không chừng bọn họ đang bị Diệt Hoàng đồ sát cũng nên.

Nghĩ như vậy Hàn Phong cũng lo lắng không thôi, hắn chính là người đầu tiên tiến vào bên trong thành.

Dọc trên đường đi cũng có vài tên của Trọng Tài giả phát hiện ra Hàn Phong muốn tiến lên ngăn cản. Nhưng chính là đoàn người Hàn Phong sao có thể bị đám người này khiến cho bọn họ dừng bước được. Không nói một lời, Ngạo Thị Thiên Địa điên cuồng vận chuyển, đầu khí Thiên giai lục phẩm tuôn trào. Cùng với Thốn Ảnh thân pháp tinh diệu. Những người này bất quá cũng chỉ là Nhân giai chi cảnh mà thôi. Cho dù là Địa giai cũng phải chạy mất dép.

Mà Hàn Phong cũng đã trở thành một pho tượng chiến thần đáng sợ. Phàm là địch nhân mà dám đứng trước mặt hắn cản đường thì đều bị hắn một chiêu giết chết. Những người này căn bản là ngay cả góc áo của Hàn Phong cũng không có đụng tới được chớ nói đến việc ngăn cản.

Mà mấy Thiên giai cường giả ở đằng sau nhìn thấy được Hàn Phong đại khai sát giới như vậy thì cũng không có nương tay, thỏa sức chém giết. Hơn mười Thiên giai cường giả tạo thành một tiểu đội xung phong vào trận hình của quân địch. Tiểu đội giống như một lưỡi đao sắc bén đem tất cả địch nhân có mặt ở đây cắt thành từng mảnh nhỏ.

Chỉ trong nháy mắt mà nhóm người Hàn Phong đã trùng quan tiến vào bên trong thành. Mà nơi bọn họ đi qua chỗ nào cũng lưu lại hơn trăm thi thể. Mà bên trong thành song phương đang giao chiến khốc liệt cũng đã phát hiện ra tình huống mới phát sinh.

Những thủ vệ của hoàng thành không có thấy rõ dáng dấp của Hàn phong nhưng trong mắt họ, nhiệm vụ của họ chính là ngăn cản có kẻ xâm nhập vào bên trong đế đô. Kẻ nào dám cả gan xâm nhập thì đều phải chết. Trong lúc nhất thời tất cả thủ vệ tạo thành một trận hình, tinh thần đại chấn chuẩn bị công kích đám người Hàn Phong.

Bất quá Hàn Phong cũng không có rảnh mà bận tâm tới tình huống này. Một đường đi từ ngoại thành đế đô tới đây Hàn Phong đã thấy được trên bầu trời không ngừng tồn tại năng lượng đầu khí tùy ý phát ra.

Xem đến đây thì Hàn Phong hiển nhiên có thể đoán ra được lúc này trong hoàng cung nhất định là xuất hiện nguy hiểm tầng tầng lớp lớp.

Bất đồng những tên Thiên giai cung phụng ở đằng sau có thực lực yếu hơn nên đành ở lại tiếp đón những thủ vệ này. Hàn Phong, Hư Không và Tiêu Chiến một bước nhảy lên, thân ảnh ba người ập xuất hiện trên bầu trời của hoàng cung.

Mới vừa tiến vào hoàng thành, Hàn Phong bật người lên đã thấy được một thân ảnh quen thuộc.

Trong đó có hai người lúc trước đã đến Huyền Thiên tông đánh một trận. Một người là trưởng lão của Trọng Tài giả La Vũ. Còn người kia chính là Dương Thiên Trạch của Âm Ma Tông.

Hàn Phong không nghĩ tới lần trước để hai người này chạy mất thì lần thứ hai gặp lại Dương Thiên Trạch tại sao lại trợ giúp cho người của Trọng Tài giả. Nhưng Hàn Phong cũng không có thời gian để đi tìm câu trả lời.

Huống chi lần trước Dương Thiên Trạch được Diệt Hoàng cứu. Lần xuất hiện này của hắn cũng không phải là điều ngoài ý muốn quá kinh người.

Bỏ qua hai người này, Hàn Phong nhìn về phía sau thì thấy được cách đó không xa, Tiêu Tấn đang được người bảo vệ. Mà bên cạnh Tiêu Tấn, Hàn Phong cũng thấy được những đạo thân ảnh làm cho hắn không khỏi lo lắng.

Tiêu Linh, Lâm Nguyệt cùng với Lâm Phỉ Vân ba người này đều trốn ở đằng sau lưng của Tiêu Tấn. Mà trong đó còn có phụ thân của Hàn Phong là Hàn Nhất Nguyên. Cùng với đó là một ít hộ vệ mà Hàn Phong quen biết. Thật không thể ngờ được, tất cả những người quan trọng đối với hắn lại có thể cùng tụ tập ở một chỗ như vậy.

codon.traí

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

432. Chương 415: Trầm Ngọc Bị Bắt. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Mà lúc này, trên bầu trời hoàng thành đang có hơn hai mươi đạo thân ảnh chiến thành một đoàn. Chiếu theo khí tức phát tán thì có thể thấy được thực lực của những người này không tầm thường chút nào. Người yếu nhất cũng là Thiên giai nhất phẩm.

Thế nhưng trong đám người này Hàn Phong cũng không có thấy thân ảnh của Diệt Hoàng. Thân hình chợt lóe lên. Đám người Hàn Phong đi tới đâu cũng tàn sát người của Trọng Tài giả một cách bừa bãi, không kiêng nể gì. Hàn Phong trước tiên muốn đến bên cạnh chúng nữ.

Mà khi đoàn người của Hàn Phong xuất hiện ở bên trong hoàng cung thì những người bên trong cũng phát hiện ra nhóm người Hàn Phong chính là lai khách ngoài ý muốn.

Tiêu Linh nhìn Hàn Phong đang tiến đến trước mặt mình thì trên mặt cũng hiện lên một tia kinh hãi.

Hàn Phong thấy mọi người không có sao thì cũng an tâm phần nào, hẩn quay đầu nhìn phụ thân, thân thiết hỏi thăm:

- Phụ thân! Người không sao chứ?

Hàn Nhất Nguyên vốn đang cau mày trước thế cục hiện tại, tuy thực lực của hẩn cũng chỉ mới đạt đến Thiên giai nhưng lại rõ ràng tình huống lúc này đối với bọn họ là vô cùng bất lợi.

Đám người Trọng Tài giả kia thực lực hơn hẩn bọn họ bên này. Sở dĩ bọn họ vẫn có thể bảo trụ cho đến bây giờ chính vì đối phương không quá mức chú ý tới bọn họ. Hoặc giả nói đám người Trọng Tài giả này rõ ràng là đang trêu đùa bọn họ.

Những tên ghê tởm này hiển nhiên lại muốn nhìn thấy bộ dạng dẫy chết của bọn họ. Nghĩ đến đây thì Hàn Nhất Nguyên cũng phải nghiêng răng nghiêng lợi giận giữ.

Bất quá lúc này Hàn Phong xuất hiện thì cục diện có thể chuyển biến.

Thấy con mình cùng với hoàng thất Tiêu Chiến trở về, Hàn Nhất Nguyên tự nhiên cũng biết tình hình lúc này đã khác trước. Hẩn không nói lời nào cũng ào ào gia nhập chiến đoàn.

Mà Tiêu Chiến thì đi tới bên Tiêu Tấn, thấy Tiêu Tấn vẫn như trước kia bình yên vô sự thì tâm tình lúc này của Tiêu Chiến mới hòa hoãn xuống đôi chút.

Thần sắc Tiêu Tấn từ đầu tới giờ vẫn vô cùng nghiêm trang. Sắc mặt âm trầm đáng sợ, chỉ đến khi nhóm người Tiêu Chiến xuất hiện thì sắc mặt hẩn mới hòa hòa , có chuyển biến tốt đẹp.

Tiêu Chiến cũng không có nói những lời thừa, hẩn biết trận chiến này liên qua tới sự hưng suy của hoàng thất, của Tiêu gia hẩn. Tự nhiên cũng không dám chậm trễ mà thân ảnh nhanh chóng gia nhập chiến đấu đoàn.

Thấy Tiêu Chiến động thủ thì lúc này Tiêu Tấn mới nhìn về phía Hàn Phong, hẩn cũng không nói nhiều, chỉ đi vào trọng tâm.

- Hàn Phong, hôm nay vẫn còn phải nhờ ngươi và Hư Không tiên sinh xuất thủ trợ giúp. Qua được đại nạn này hoàng thất ta tất có báo đáp!

Hàn Phong nghe vậy cũng nói:

- Những lời này của bệ hạ dư thừa rồi. Chúng ta vốn là minh hữu. Lần trước hoàng thất đã giúp Huyền Thiên tông chúng ta chống lại kẻ thù thì lần này ta tự nhiên không giương mắt đứng nhìn.

- Vậy thì phải làm phiền cho người rồi. Nếu như không phải thân phận của ta thì ta từ lâu đã nhảy vào trong trận chiến mà chém giết địch nhân rồi.

Tiêu Tấn nghe Hàn Phong nói vậy thì cũng miễn cưỡng nở ra được nụ cười hiếm hoi trong ngày.

Hàn Phong liếc mắt ra hiệu cho Hư Không rồi cả hai cùng chuẩn bị xuất thủ.

Đúng lúc này Tiêu Linh ở đằng sau tiến lên hai bước đi tới trước mặt Hàn Phong.

Trông thấy Tiêu Linh, Hàn Phong cũng dừng lại chưa có xuất thủ, nghi hoặc hỏi:

- Linh nhi, bây giờ khẩn yếu. Có gì thì để lát nữa được không.

Ai biết, Tiêu Linh không có nghe lời như những lần trước. Nàng nhìn Hàn Phong mà hai mắt rơi lệ, lo lắng nói:

- Hàn Phong, Ngọc nhi muội muội bị người của Trọng Tài giả bắt đi rồi. Người nhất định phải cứu nàng.

- Cái gì!

Tiêu Linh nói như vậy thì chẳng khác nào như thiên lôi giáng xuống nội tâm của Hàn Phong cả.

- Ngay trước đó lúc người của Trọng Tài giả còn chưa có tấn công để đô thì Ngọc nhi muội muội nói là muốn đi ra ngoài mua chút dược liệu. Kết quả là không có thấy trở về nữa. Mà những thủ vệ phải đi bảo vệ muội ấu cũng đều bị đánh gục. Ngay sau đó là người của Trọng Tài giả phát động tấn công. Thiếp nghĩ Ngọc nhi muội muội nhất định là người của Trọng Tài giả bắt đi.

Nghe Tiêu Linh đơn giản thuật lại thì trong lòng Hàn Phong nhất thời âm trầm mà cảm thấy đáng sợ.

Mà đúng lúc này phía trên bầu trời hoàng cung đột nhiên xuất hiện một đạo khí tức thập phần sắc bén và mạnh mẽ.

Ngay sau đó Hàn Phong nghe được tiếng cười kiêu ngạo không gì sánh được của Diệt Hoàng.

Mà một màn kế tiếp khiến cho Hàn Phong như đứt từng khúc ruột. Cơn giận của hắn đã tràn lên đến tận đỉnh đầu..

Lúc này đột nhiên xuất hiện trên bầu trời hoàng thành chính là người trước đó đã sử dụng mưu kế đem nhóm người Hàn Phong vây ở tầng cung thủy tổ của Tiêu gia - Diệt Hoàng.

Hàn Phong cũng không có rõ lắm, vì sao Diệt Hoàng sớm đã có thể chiếm được đế đô, nhưng lại không có ra tay đối với Tiêu Tấn.

Với thực lực của hắn thì hoàng thất cho dù đem toàn bộ thực lực ra cũng chỉ đủ để cùng hắn dây dưa một thời gian mà thôi. Chính là không thể nào đối phó được với hắn.

Bất quá bây giờ Hàn Phong hiển nhiên cũng không có bận tâm đến những điều này bởi lúc này đây bên cạnh Diệt Hoàng còn xuất hiện thêm một đạo thân ảnh nhỏ nhắn, xinh xắn.

Hàn Phong thậm chí không cần nhìn mặt cũng đoán biết được thân phận của thân ảnh đó. Người này không ai khác chính là Trầm Ngọc mà theo như lời Tiêu Linh đã bị Trọng Tài giả bắt đi.

Lúc này Trầm Ngọc vận một thân bạch sắc luyện dược sư. Ngoại trừ dáng vẻ của nàng có chút chật vật ra thì cũng không có bất kỳ điều gì đáng ngại cả.

Bất quá Hàn Phong cũng phát hiện được nét mặt của Trầm Ngọc cũng không có giống như trước. Nét mặt nàng tái nhợt, hơn nữa thần tình cũng có vẻ thống khổ.

Đến lúc này thì trái tim của Hàn Phong cũng phải quặn đau. Lửa giận trong lòng hắn bị áp quá mức mà triệt để bạo phát.

Thân ảnh chợt lóe lên, Hàn Phong ngay lập tức đã đứng trước mắt Diệt Hoàng. Đấu khí trong cơ thể không thể nào không chế được mà không ngừng tuôn ra ngoài.

Bất quá Hàn Phong bây giờ cũng không có vì vậy mà mất đi lý trí. Hắn đương nhiên biết rõ Diệt Hoàng bắt Trầm Ngọc chắc chắn là có nguyên nhân của nó. Cho nên Hàn Phong không thể làm bất cứ điều gì thiếu suy nghĩ cả. Bằng không nếu xử lý không tốt thì Trầm Ngọc có thể nguy hiểm tới tính mạng.

Mà ngay khi Hàn Phong xuất hiện trước mặt Diệt Hoàng thì Hư Không cũng đứng ở bên cạnh hắn. Thấy Hàn Phong xuất hiện thì Diệt Hoàng cũng không có lấy làm kinh ngạc. Trái lại hắn còn đem Trầm Ngọc giơ ra trước mặt, cười nhạt liên tục nói rằng:

- Các người tốt nhất là không nên hành động thiếu suy nghĩ. Bằng không ta không thể đảm bảo rằng nữ nhân này sẽ không có bị gì....

Diệt Hoàng tiện đà châm trọc cười nói:

- Nghĩ không ra người cũng là một người đa tình. Nữ nhân này thực rất cứng rắn. Cho dù ta hỏi như thế nào thì nàng cũng không có lộ ra tin tức của người. Xem ra mị lực của người không nhỏ chút nào!

Lúc này Trầm Ngọc ý thức được thập phần rõ ràng, tự nhiên cũng đã thấy được sự xuất hiện của Hàn Phong.

Trầm Ngọc tự nhiên biết rõ, Diệt Hoàng muốn dùng mình để uy hiếp Hàn Phong, bởi vậy mà nàng không có để ý tới an nguy của bản thân mà hô lên:

- Hàn Phong! Huynh không cần phải lo lắng cho muội! A.....

Trầm Ngọc còn chưa có nói hết câu thì Diệt Hoàng đã dùng sức bóp chặt cổ tay nàng khiến cho nàng cảm thấy đau đơn mà không khỏi kêu lên một tiếng thống khổ.

- Dừng tay!

Hàn Phong thấy thế thì không khỏi tức giận quát.

- Ha ha!

Diệt Hoàng nhìn thấy Hàn Phong bởi vì một nữ nhân nhỏ nòi là lại khấn trương như vậy thì trong lòng hân minh bạch được phần nào. Cho nên hân càn kinh hỉ.

Hai mắt Hàn Phong lóe lên cổ hàn khí khắc cốt ghi xương, lạnh lùng nhìn Diệt Hoàng. Hàn Phong dùng âm thanh cực kỳ băng lãnh nói với hắn:

- Người có phải hay không biết trước chúng ta sẽ trở về?

Diệt Hoàng nghe vậy thì cười lạnh nói:

- Ta cũng từng là người của Tiêu gia, cộng thêm việc ta cũng đã ở trong tẩm cung của thủy tổ đời gần tới một năm thời gian. Toàn bộ cơ quan bên trong trừ tẩm cung của tổ tiên thì tất cả ta đều biết rõ.

Diệt Hoàng tiếp tục nói:

- Ta biết lăng mộ của thủy tổ không thể nào vậy khốn được các người quá lâu cho nên mới dự định đợi các người trở về rồi mới tiêu diệt hoàng thất.

Hàn Phong vẫn lạnh lùng như trước nhìn Diệt Hoàng mà cũng không có nói gì.

Mà Diệt Hoàng giống như tâm tình tương đối tốt, lại tiếp tục nói:

- Chẳng qua khi thủ hạ của ta đi trên đường ngày hôm qua thì bắt gặp nàng. Mà bọn chúng lại nhận ra nàng là người của người cho nên mới đón nàng về. Ta từ đó cũng thay đổi chủ ý, ta thực muốn thấy được các người bị ta giết vật đến tuyệt vọng. Sau khi tuyệt vọng đến chết đi sống lại thì ta mới cho các người chết. Có như thế thì mới có thể làm giảm đi mối hận nhiều năm của ta đối với Tiêu gia.

- Phong tử!

Hàn Phong nhin không được mà mắng một câu.

Diệt Hoàng nghe thấy Hàn Phong chửi mình thì trên mặt không khỏi lộ ra một tia giận giữ, nhưng bộ dáng vẫn tươi cười nói rằng:

- Người tốt nhất là nên cẩn thận tới từng lời nói của mình. Nếu như làm ta không vui thì nói không chừng ta thất thủ sẽ làm cho vài người bị thương đó.

Nói xong, Diệt Hoàng lại phát lực nắm lấy tay của Trầm Ngọc khiến cho nàng đau đớn đến nỗi thân thể không ngừng run rẩy. Bất quá lần này nàng không có giống như lúc trước vì đau quá mà kêu lên.

Chẳng qua, Hàn Phong cũng cắn chặt môi, chậm rãi lưu lại một vết máu đỏ tươi trên miệng. Nhất thời Hàn Phong cảm thấy trái tim mình như bị muôn vạn lưỡi đao sắc bén chém nát. Đầu khí không ngừng bạo thể ra ngoài lần thứ hai được đẩy cao hơn một tầng.

Thấy được bộ dạng của Hàn Phong như vậy khiến cho Diệt Hoàng đắc ý không thôi. Nhân tiện hắn cungc dùng ngữ khí mệnh lệnh, hướng về phía Hàn Phong không một chút khách khí nói:

- Muốn mạng sống của nàng thì phải làm như những gì ta nói. Đầu tiên là tán đi đầu khí trên người người.

Hàn Phong nhìn thấy bộ dạng thống khổ của Trầm Ngọc rồi lại nhìn về mặt đắc ý của Diệt Hoàng thì ánh mắt của hắn vẫn lạnh lùng như trước. Nhưng Hàn Phong vẫn không có cách nào khác, cuối cùng vẫn phải thỏa hiệp.

Không có biện pháp nào khác, bây giờ Trầm Ngọc đang ở trong tay của Diệt Hoàng. Hắn chỉ cần thoáng phát lực thôi thì Trầm Ngọc sẽ xảy ra chuyện không may rồi.

Điều này cũng khiến Hàn Phong không thể nào chấp nhận được. Cho nên hắn không thể làm gì khác hơn là thu hồi đầu khí của mình.

Mà ngay khi Hàn Phong thu hồi đầu khí thì Diệt Hoàng cũng nhanh tay xuất thủ mà không có dấu hiệu biết trước. Tuy rằng hai người còn cách đó chừng mười bước nhưng trên tay Diệt Hoàng đã xuất hiện một đạo kinh khí sắc bén, trong nháy mắt bắn trúng Hàn Phong.

Đối mặt với công kích bất thành linh này của Diệt Hoàng, dưới tình huống bình thường thì Hàn Phong hoàn toàn có thể tách ra. Nhưng bây giờ hắn không có lựa chọn như vậy. Không phải hắn không muốn tránh mà là hắn không dám tránh. Mà Hư Không ở bên cạnh cũng không có dám có hành động thiếu suy nghĩ.

Trong mấy ngày tiếp xúc, Hư Không cũng biết được nữ tử bị Diệt Hoàng bắt chính là có quan hệ vô cùng thân thiết đối với Hàn Phong. Tự nhiên hắn cũng cần phải suy nghĩ kỹ trước khi hành động. Chẳng qua thấy Diệt Hoàng có hành động như vậy thì Hư Không không khỏi nhíu mày.

Mà khi Hàn Phong chịu một đạo kinh khí sắc bén của Diệt Hoàng, cho dù bản thân hắn có Mỹ Kim thân thể hộ thân nhưng vẫn bị đạo kinh khí này đánh lui ra sắc hai bước. Đồng thời phun ra một ngụm máu tươi.

Thấy Hàn Phong đang áp súc thương thế thì Diệt Hoàng lại cảm thấy đắc ý cười ha ha.

Nhưng mà bất đồng với Diệt Hoàng, Trầm Ngọc thấy Hàn Phong vì bản thân mình mà thụ thương thì trong lúc nhất thời đau đớn quá độ khiến cho nàng thiếu chút nữa hít thở không thông. Thậm chí so với việc Diệt Hoàng hành hạ nàng thì còn đau khổ hơn rất là nhiều.

Trong nháy mắt nước mắt của nàng không thể nào kiềm chế được mà chảy ra ngoài. Tiếp đó theo gương mặt của nàng mà chảy xuống ngực, dính đầy trên vạt áo.

Lúc này, Tiêu Linh và nhóm người Lâm Nguyệt ở bên dưới thấy Hàn Phong thụ thương thì sắc mặt mọi người nhất thời tái nhợt. Nếu như không phải bên người Lâm Nguyệt đứng lúc đỡ lấy thì thieu chút nữa Tiêu Linh đã té xỉu rồi.

Chẳng qua, Diệt Hoàng trông thấy mọi người phản ứng như vậy thì cũng không có dừng tay, trái lại còn trầm trọng nói:

- Tốt lắm! Quả nhiên là rất nghe lời! Như vậy kế tiếp ta sẽ cho ngươi nếm tu vị của sự thống khổ.

Nói xong Diệt Hoàng lại sinh ra vài đạo đầu khí, mỗi đạo đều mạnh mẽ, sắc bén hơn trước rất nhiều.

- Phanh ! Phanh ! Phanh!

Mấy đạo đầu khí này trong chớp mắt oanh kích lên thân thể của Hàn Phong.

Mà Hàn Phong cũng bị vài đạo đầu khí trực tiếp đánh bay đụng vào một bên tường.

- Phốc!

Liên tiếp đón nhận vài đạo công kích như vậy, mặc dù có Mỹ Kim Thân thể chống đỡ nhưng Hàn Phong vẫn phải thụ thương.

Thương thế trong cơ thể hắn đã không thể nào khống chế được nữa, khí huyết dâng trào, trong nháy mắt hắn nhổ ra vài ngụm máu lớn.

- Hàn Phong!

Trầm Ngọc thấy Hàn Phong vì mình mà chịu bao nhiêu đau khổ như vậy thì cảm thấy tuyệt vọng.

Trong lòng Trầm Ngọc, trên đời này nếu như nói có người nào đối với nàng tối quan trọng nhất thì chắc chắn chính là Hàn Phong. Đối với Trầm Ngọc mà nói thì sự tình của Hàn Phong vĩnh viễn là lỗi của mình. Mà sinh mệnh của Hàn Phong còn quý hơn sinh mệnh của mình. Nàng không muốn Hàn Phong vì cứu mạng mình mà khiến cho bản thân hắn phải chết, nàng cũng không nguyện ý nhìn thấy Hàn Phong phải chịu thương tổn.

Nhưng bây giờ, Hàn Phong cũng đã vì nàng mà trọng thương. Điều này khiến cho Trầm Ngọc hầu như tan vỡ.

Cơ hồ nàng dùng hết khí lực toàn thân, Trầm Ngọc nức nở vừa khóc vừa nói:

- Hàn Phong! Huynh cũng không cần lo cho muội! Thực sự không cần lo cho muội! Mau dừng lại đi, nếu không huynh sẽ chết đó. Cho dù huynh có chết thì hắn cũng không có bỏ qua cho muội! Huynh không cần lo cho muội.

Mà lúc này vốn song phương đang đánh nhau cũng thập phần ăn ý tất cả đều dừng lại. phân biệt đứng thành hai bên chiến tuyến.

Bây giờ ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Diệt Hoàng và Hàn Phong.

Chật vật đứng dậy, Hàn Phong nhẹ nhàng lau vết máu trên miệng, tiện đà chậm rãi nói:

- Huynh làm sao có thể mặc kệ muội được. Huynh sẽ nhất định cứu được muội. Muội cứ yên tâm!
- Ha ha! Hàn Phong muốn nàng sống thì trái lại phải nghe lời của ta. Diệt Hoàng dữ tợn nói.

Tiện đó Diệt Hoàng đột nhiên chỉ vào Tiêu Chiến lạnh lùng nói:

- Hiện tại ta muốn người giết chết lão gia hỏa này.

Diệt Hoàng nói vậy thì nhất thời khiến mọi người ở đây thất kinh, mà Hàn Phong thì bỗng nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt tràn ngập lửa giận nhìn thẳng vào Diệt Hoàng.

Diệt Hoàng không có cố kỵ mà còn đem Trầm Ngọc ra uy hiếp:

- Thế nào? Không làm sao. Như vậy thì người cũng đừng mong nàng có thể sống được.
- Diệt Hoàng người khinh người quá đáng!

Hàn Phong rốt cuộc cũng không khống chế được sự tức giận trong lòng mà lạnh giọng quát to.

codon.trai

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

433. Chương 416: Cái Chết Của Trầm Ngọc? (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Diệt Hoàng thì miễn ý vô tình cười nói:

- Ta thực sự như thế sao?

Lúc này Hàn Phong đã rơi vào Nhân Cảnh giới. Đây là lần thứ nhất hắn sống lại, cũng là lần đầu tiên hắn phải đối mặt với khổ cảnh như vậy.

Loại tình huống này hắn căn bản không có lựa chọn. Tiêu Chiến là người của hoàng thất, cũng là minh hữu của hắn. Hắn không có khả năng nghe theo Diệt Hoàng, xuất thủ đối phó với hắn. Nhưng Hàn Phong cũng không thể trừng trừng mở mắt mà nhìn Trầm Ngọc bị Diệt Hoàng giết chết như vậy được.

Mà ngay khi Hàn Phong đang khó xử lựa chọn thì Trầm Ngọc bị Diệt Hoàng bắt giữ ở bên mình đột nhiên bình tĩnh nói:

- Ta sẽ không để cho gian kế của người thực hiện được.

Kế đó Trầm Ngọc lại nhìn thân ảnh của Hàn Phong, chậm rãi nói:

- Hàn Phong! Cảm tạ huynh. Được quen biết huynh như vậy thì cuộc đời này của muội cũng đã rất có ý nghĩa rồi. Huynh hãy bảo trọng.

Trầm Ngọc quyết định lấy cái chết để Hàn Phong không còn cảm thấy khó xử. Mà Hàn Phong lúc này bỗng nhiên tỉnh giấc, ngẩng đầu lên nhìn Trầm Ngọc. Hắn đang muốn mở miệng nói chuyện thì đã thấy Trầm Ngọc kêu lên một tiếng kêu đau đớn rồi thần sắc của nàng vô cùng thống khổ. Trong nháy mắt đã không còn thấy nàng động đậy. Nhất thời trong đầu Hàn Phong trở nên trống rỗng. Hắn thật không dám tin những gì xảy ra trước mắt.

Trầm Ngọc chết?

Hàn Phong không dám tin vào sự thật trước mắt mình. Nhưng quả thực lúc này thân thể của Trầm Ngọc ở trong tay của Diệt Hoàng buông thõng, không có bất cứ dấu hiệu nào của sự sống. Hàn Phong hắn tựa hồ không tin được đây lại là sự thật.

Trong nháy mắt, trong đầu Hàn Phong hoàn toàn trống rỗng. Một loạt những ký ức từ trước đến nay chợt loé lên trong đầu của Hàn Phong.

Hắn nhớ tới khi lần đầu tiên mình cùng Trầm Ngọc gặp mặt. Lúc đó Trầm Ngọc còn đang là một phạm nhân, tay chân bị gông cùm xiềng xích. Tóc tai cũng lộn xộn. Trên người vận bộ y phục của phạm nhân. Nếu không nhìn kỹ thì không có ai phát hiện ra nàng lại là một nữ nhân.

Mà lúc đó, Hàn Phong chẳng qua nhìn trúng phải thiên phú luyện được của nàng nên mới ra tay cứu giúp.

Vừa mới cứu được người thì giữa đường lại gặp phải Trình Giáo Kim. Sau đó Hàn Phong không còn cách nào khác đành phải mang nàng trốn vào trong U Âm Sâm Lâm, ở nơi này hai người đã cùng nhau trải qua cả một quá trình sống chết có nhau. Tình cảm giữa hai người đã có một bước tiến sâu sắc.

Về sau Hàn Phong và Trầm Ngọc cùng nhau đi đến Hồng Diệp thành. Ở nơi đó Hàn Phong bắt đầu truyền dạy cho nàng về luyện được. Mà Trầm Ngọc thì cũng thập phần nỗ lực.

Ở lại Hồng Diệp thành dưỡng sức một thời gian rồi Hàn Phong hộ tống nàng quay trở lại Huyền Thiên tông. Cho đến hôm nay thì Trầm Ngọc thường ngày rất ít khi nói chuyện với người khác, toàn bộ tâm tư của nàng đều tập trung vào việc luyện được.

Hàn Phong lúc này mới phát hiện nguyên lai nàng từ lâu một mực yên lặng ở sau lưng hắn luôn quan tâm đến hắn.

Trầm Ngọc do những sự tình trước kia mà trở nên ít nói. Cho nên nàng chỉ còn biết dùng hành động để trợ giúp Hàn Phong, thể hiện tình cảm của mình với Hàn Phong. Mà chính nàng cũng cảm nhận được rằng mình chỉ có thể giúp được Hàn Phong trên phương diện luyện được. Vì thế mà nàng rất chuyên chú vào việc này.

Có thể nói Huyền Thiên tông những năm gần đây có thể phát triển nhanh như vậy thì một phần có công lao rất lớn của Trầm Ngọc.

Nghĩ đến cuối cùng, trong đầu Hàn Phong vẫn không ngừng hiện ra những luồng ký ức liên quan tới Trầm Ngọc.

Trong lòng Hàn Phong đột nhiên nổi lên một cỗ tức giận, mạnh mẽ trào dâng. Hơi thở của hắn cũng càng trở nên trầm trọng.

Bên kia thì Diệt Hoàng cũng không khỏi nhíu mày. Hắn thật không thể ngờ được nữ tử này dĩ nhiên lại cương liệt như vậy. Thật không thể nghĩ được nàng dĩ nhiên lại tự sát.

Chẳng qua, hắn lúc trước rõ ràng đã chế chủ nàng. Nàng thế nào có thể cử động để mà tự sát.

Bất quá tất cả những chuyện này cũng không còn khiến Diệt Hoàng quan tâm nữa.

Sau khi Trầm Ngọc chết thì phản ứng đầu tiên của Diệt Hoàng đó là hắn có thể đem Trầm Ngọc ra để uy hiếp Hàn Phong chiếm được lợi thế. Nhưng Trầm Ngọc giờ đã chết đi, trong tay hắn không còn bất cứ thứ gì có thể chế trụ được Hàn Phong khiến cho hắn phải kiêng kỵ. Nếu như mà hai người đối kháng nhau thì Diệt Hoàng tin tưởng rằng hắn có thể tạo thành phiền phức cho Hàn Phong.

Nhưng vẫn còn có một Hư Không ở bên cạnh. Thực lực của Hư Không còn cao hơn cả Diệt Hoàng. Cho dù hắn có điên có cuồng vọng đến đâu đi chăng nữa thì hắn cũng không có tự đại đến mức mà lấy một địch hai.

Trong đầu hắn rất nhanh nghĩ kế sách làm sao có thể đối phó được với tình huống hiện tại. Chẳng qua ngay khi hắn đang suy tư thì đột nhiên Hàn Phong vốn đang trầm mặc thì trên người hắn lại bộc phát ra một cỗ khí tức khiến cho Diệt Hoàng phải hoảng sợ.

Mà lúc này biểu tình của Hàn Phong vô cùng đáng sợ, vô cùng dữ tợn. Song càng có chút kỳ quái chính là hai mắt của hắn biến thành màu đỏ.

- Lực lượng này.... Thật mạnh!

Hư Không ở gần Hàn Phong nhất cho nên đối với lực lượng mà Hàn Phong bạo phát ra ngoài cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Trong miệng không khỏi thấp giọng lẩm bẩm.

Còn Diệt Hoàng thì trong mắt hắn cảm thấy vô cùng sợ hãi. Cỗ lực lượng bộc phát trên người Hàn Phong có thể thấy được thực lực của Hàn Phong bây giờ còn mạnh hơn cả hắn.

Thậm chí Diệt Hoàng cũng sản sinh ra một loại ảo giác tựa hồ thực lực của Hàn Phong đã vượt qua cả Thiên giai thất phẩm. Có khi đạt đến Thiên giai cửu phẩm cũng nên.

Bất quá, những sự tình phát sinh kế tiếp lại cho Diệt Hoàng phát hiện rằng tất cả đều là sự thật chứ không phải là ảo giác. Lúc này Hàn Phong đã hoàn toàn nổi giận. Ở trong trạng thái này thì năng lượng trong người hắn không thể nào kiềm chế được mà bộc phát ra ngoài.

Trầm Ngọc chết, đối với Hàn Phong chính là một đả kích vô cùng to lớn. Lửa giận trong mắt hắn bốc lửa, thân thể thì không ngừng run rẩy. Lúc này đây Hàn Phong trong đầu chỉ nghĩ làm cách nào để có thể giết chết được Diệt Hoàng một cách nhanh nhất.

Khí tức trên người Hàn Phong vẫn không ngừng tuôn ra, Hư Không ở bên cạnh Hàn Phong cũng thấy được biến hoá của hắn đầu tiên là khe cau mày. Ngay sau đó cũng phải khiếp sợ nhìn hắn.

Sở dĩ hắn cảm thấy khiếp sợ là do Hư Không không hề phát hiện ra lực lượng mà Hàn Phong bộc phát ra lúc này dĩ nhiên lại có thể ảnh hưởng tới hoạt động của đấu khí trong cơ thể hắn.

Điều này đối với một Thiên giai thất phẩm như Hư Không mà nói là một điều bất khả tư nghị.

Có thể trở thành một Thiên giai thất phẩm cường giả thì đối với việc vận hành đấu khí trong cơ thể lại càng thêm hiểu rõ. Từ lực lượng mà Hàn Phong bộc phát ra ngoài dĩ nhiên lại tương đương với Thiên giai thất phẩm.

Chẳng qua Hư Không cũng thập phần rõ ràng, trước đó không lâu hắn cũng chỉ mới chỉ điểm cho Hàn Phong nên hắn mới có thể thuận lợi tiến nhập Thiên giai lục phẩm.

Hôm nay như thế nào mà mới trải qua mấy tháng Hàn Phong lại có thể một lần nữa tăng vọt lên trở thành Thiên giai thất phẩm.

Lập tức trong đầu Hư Không đột nhiên hiện lên một tia linh quang rồi hắn cũng không có nghĩ tới nữ. Chắc chắn việc này có liên quan đến việc Hàn Phong mặc danh kỳ diệu biến mất tại lăng mộ thủy tổ tới một ngày.

Lẽ nào trong một ngày đó hắn lại gặp được kỳ ngộ nào đó? Trong lòng Hư Không âm thầm suy đoán.

Hai người Hư Không và Diệt Hoàng đều là Thiên giai thất phẩm cường giả đều khiếp sợ trước biến hoá trên người của Hàn Phong. Mà lúc này Hàn Phong cũng đã bắt đầu động thân!

Hàn Phong động thân, ngay lập tức hấn biến mất tại chỗ. Chí ý đối với Diệt Hoàng là như vậy bởi vì hấn không kịp nhìn thấy Hàn Phong phi thân theo hướng nào mà cũng không còn cảm nhận được khí tức của Hàn Phong nữa.

Dùng thực lực này của hấn mà không thể nào nhận biết được Hàn Phong như thế nào lại biến mất như thế. Điều này không khỏi khiến Diệt Hoàng rung mình.

Đáng tiếc, không đợi cho hấn có bất kỳ phản ứng nào thì Hàn Phong lại một lần nữa đột nhiên xuất hiện trước mặt hấn. Không có bất luận ngôn ngữ nào, trong mắt Hàn Phong lộ ra thị huyết quang mang. Một quyền oanh oanh liệt liệt hạ xuống ngực của Diệt Hoàng.

Thực sự Hàn Phong xuất thủ quá nhanh khiến cho một Thiên giai thất phẩm như Diệt Hoàng cũng không có kịp phản ứng mà né tránh.

Trúng một kích bất thành linh này của Hàn Phong khiến cho thân thể của Diệt Hoàng không thể nào không chế được thối lui về phía sau mười bước thì mới có thể làm tan đi phần nào lực đạo của Hàn Phong.

Mà đồng thời Trần Ngọc đang ở trong tay Diệt Hoàng cũng đã được Hàn Phong đoạt lại. Hấn nhìn khuôn mặt đáng yêu của Trần Ngọc cùng với thân thể mềm mại của nàng đang nằm trong ngực hấn thì Hàn Phong không thể nào tin được nàng đã chết.

Có lẽ người khác không có rõ ràng lắm chuyện gì đã phát sinh nhưng ngay cả Diệt Hoàng, hấn là người trong cuộc nhưng cũng không biết được tại sao hấn đã điểm huyết không cho Trần Ngọc cử động mà nàng vẫn có thể tự sát.

Nhưng Hàn Phong cũng rất nhanh minh bạch. Tuy Trần Ngọc đã bị điểm huyết không cách nào hoạt động, không thể nào vận khởi đấu khí trong cơ thể.

Cho dù là đấu khí của Trần Ngọc tịnh không có cao nhưng thân là một luyện được sư cho nên nàng đối với những thủ pháp đặc biệt dùng để vận dụng đấu khí cũng biết rất nhiều.

Ngay khi Trần Ngọc thấy Diệt Hoàng muốn lấy mình để uy hiếp Hàn Phong khiến cho hấn bị thương tổn. Điều này khiến cho nàng không thể nào tiếp thu được. Bề ngoài tuy nàng tỏ ra điềm tĩnh nhưng trong nội tâm nàng chính là một nữ tử cương liệt dị thường. Cuối cùng nàng vận dụng một thủ pháp đặc biệt mà chỉ có luyện được sư mới biết được để tự sát.

Đây là một loại thủ pháp tự sát vô cùng thống khổ. Đó chính là mượn tinh thần lực để thôi phát đấu khí trong cơ thể chấn gãy tất cả kinh mạch của bản thân.

Kinh mạch đứt hết cũng chính là sinh cơ tận tuyệt. Mà Trần Ngọc hiện tại cũng đang đối mặt với tình huống như vậy.

Đã biết được nguyên nhân mà Trần Ngọc chết, nhưng Hàn Phong vẫn chưa có từ bỏ ý định, hấn một tay ôm chặt lấy Trần Ngọc, một tay đặt ở đằng sau lưng nàng. Một cỗ năng lượng khổng lồ vô cùng thuần khiết chấm rãi, dũng mãnh tiến vào trong cơ thể của Trần Ngọc.

Hàn Phong nỗ lực dùng tinh khí của bản thân để nối liền lại kinh mạch cho Trần Ngọc, với hi vọng có thể giúp nàng lấy lại một tia sinh cơ.

Chẳng qua dù hấn không tiếc việc hao tổn tu vi của bản thân nhưng Trần Ngọc ở trong lòng vẫn không có bất cứ phản ứng nào.

Dần dần, tâm tình của Hàn Phong cũng trở nên trầm trọng hơn.

Về phần Diệt Hoàng thì sau khi nhận một quyền mãnh liệt của Hàn Phong, đấu khí trong cơ thể hấn cũng có chút nao động. Nhưng điều làm cho hấn chân chính khiếp sợ chính là với thực lực của Hàn Phong hiện tại dĩ nhiên có thể không coi hấn vào đâu. Mà đồng thời hấn cũng không thể cảm nhận được dấu hiệu cho thấy Hàn Phong muốn xuất thủ khiến cho bản thân bị trọng thương.

Đây mới chính là việc mà Diệt Hoàng cảm thấy khiếp sợ nhất.

Ở ngay trước mặt mọi người, hấn lại bị một tiểu mao đầu đánh trọng thương. Sắc mặt Diệt Hoàng cũng âm trầm không gì sánh được. Hai mắt càng thêm âm lãnh hơn nhìn Hàn Phong mà không có chớp.

Thấy Hàn Phong tựa hồ còn chưa có từ bỏ ý định cứu sống nữ tử kia thì trên mặt Diệt Hoàng cũng hiện lên một tia khoái ý, đột nhiên chậm rãi nói:

- Đây là hậu quả của việc ngươi dám chống đối lại với ta. Yên tâm, kế tiếp ta sẽ giết chết ngươi. Rồi chôn cất hai người cùng một huyết. Đây! Ngươi cứ coi như là lễ vật của ta tiễn ngươi xuống dưới địa ngục đi!

Sau khi thử truyền tinh khí vào trong cơ thể Trầm Ngọc nhưng không thể nào khiến cho nàng sống lại thì tia hi vọng cuối cùng trong lòng Hàn Phong cũng tan biến.

Mà lúc này đột nhiên lại nghe được giọng điệu chậm rãi của Diệt Hoàng. Hàn Phong ngẩng đầu lên, hai mắt vô cùng băng lãnh nhìn thẳng vào hai mắt của Diệt Hoàng.

Mà Diệt Hoàng cảm nhận được ánh mắt của Hàn Phong truyền đến khiến cho nội tâm hắn run rẩy thì hắn vô cùng chán ghét cái loại cảm giác này. Nhưng trên thực tế thân thể của hắn cũng đã bán đứng suy nghĩ của hắn.

Bất quá Hàn Phong cũng không có ngay lập tức động thủ mà thân hình chợt loé lên bay tới gần nhóm người Tiêu Linh. Hắn đưa Trầm Ngọc cho Tiêu Linh rồi nói:

- Chiều cổ nàng cho tốt!

Thân thể Tiêu Linh run rẩy tiếp nhận Trầm Ngọc, nước mắt không ngừng chảy xuống hai má nàng. Mà Lâm Phi Vân ở bên cạnh thì từ lâu đã khóc lớn. Lâm Nguyệt cũng vừa an ủi tiểu nha đầu vừa đau thương nhìn Trầm Ngọc đang nằm trong lòng Tiêu Linh.

Tam nữ cùng với Trầm Ngọc có cảm tình vô cùng tốt. Ai có thể nghĩ được rằng lần này tới đế đô thì lại phát sinh những sự tình như vậy.

Hàn Phong cũng không có thoải mái hơn tam nữ là mấy. Sau khi giao Trầm Ngọc cho Tiêu Linh thì hắn đã xuất hiện ở trước mặt Diệt Hoàng lạnh lùng nói ra một câu:

- Ta muốn ngươi chết!

Thanh âm lạnh lùng đến thấu xương, tuy rằng không lớn nhưng truyền khắp cả hoàng cung khiến cho tất cả mọi người ai cũng có thể nghe thấy.

Mọi người tự nhiên biết được thực lực của Diệt Hoàng vô cùng cường đại. Nhưng một tiểu mao đầu mới hơn hai mươi tuổi mà lại có thể nói ra những lời đó thì đúng là không biết tự lượng sức mình một chút nào.

Nhưng trong lòng mọi người không có sinh ra cảm giác như vậy. Hiển nhiên vì câu nói này của Hàn Phong mà mọi người lại sinh ra ảo giác.

Ngay cả Diệt Hoàng khi nghe được ngữ khí cuồng vọng của Hàn Phong thì trong lòng cũng cảm thấy giận giữ nhưng nghĩ tới thân phận của hắn cùng với thực lực Thiên giai thất phẩm lại bị Hàn Phong nói như vậy thì Diệt Hoàng có biểu tình như vậy cũng là bình thường.

Nghe được Hàn Phong dĩ nhiên lại dám uy hiếp mình như vậy thì Diệt Hoàng cảm thấy tôn nghiêm của mình bị người khác coi thường.

Phần nộ rồi giận giữ, đây là biểu tình căng thẳng nhất của Diệt Hoàng từ đầu tới giờ. Hai mắt lạnh lùng nhìn Hàn Phong, lạnh giọng nói:

- Tiểu tử, ngươi thật là cuồng vọng, ngươi cho rằng mình có đủ năng lực để có thể giết chết ta sao?

Chẳng qua Hàn Phong căn bản không có ý định trả lời câu hỏi của Diệt Hoàng, mà hắn trực tiếp dùng hành động để trả lời.

Ngay từ trước đó lúc nổi giận Hàn Phong đột nhiên bộc phát ra một cỗ khí tức cường đại từ trước tới giờ chưa từng có. Mà cỗ hơi thở này chính là nhờ Thiên Địa Chi Chứng mà Tiêu Phá Quân lưu lại. Đáng tiếc mà thời gian quá cấp bách, Hàn Phong mặc dù hấp thu được nguồn năng lượng khổng lồ như vậy nhưng cũng chưa kịp luyện hoá chuyển thành lực lượng của bản thân.

Mà thần xui quỷ khiến thế nào khiến lúc trước Diệt Hoàng dùng Trầm Ngọc uy hiếp Hàn Phong khiến cho hắn bất đắc dĩ không dám vận dụng đấu khí để đối chọi với lực công kích của Diệt Hoàng.

Cuối cùng Hàn Phong cũng chỉ có thể dựa vào Mỹ Kim Thân của mình để phòng ngự, nếu như là những người khác, thậm chí là Hư Không thì khi mất đi sự bảo hộ của đấu khí cũng không thể nào dưới một kích không lưu tình của Diệt Hoàng có thể sống sót được. Duy chỉ có Hàn Phong mới có thể làm được điều đó.

codon.traí

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

434. Chương 417: Trùng Quan Giận Giữ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Nhưng điều đó cũng chứng minh được Mỹ Kim Thân Thể của Hàn Phong cường đại đến mức nào. Chẳng qua là mọi người không có biết cũng chính bởi vì mấy chiêu không lưu tình vừa rồi của Diệt Hoàng mà đã kích thích một cỗ năng lượng tiềm tàng trong thể nội của Hàn Phong. Cỗ năng lượng còn chưa kịp luyện hoá cũng nhờ mấy đạo công kích của Diệt Hoàng mà có thể được luyện hoá, chân chính trở thành năng lượng cho Hàn Phong sử dụng.

Khi cỗ năng lượng bị đánh tan thì khiến cho cơ thể Hàn Phong cảm thấy khó chịu một cách dị thường.

Đúng lúc này Trầm Ngọc lại đột nhiên tự sát khiến cho Hàn Phong vô cùng kích động. Tinh thần đau đớn còn siêu việt hơn thân thể đau đớn rất nhiều.

Dưới tình huống hỗn loạn này cũng không biết làm thế nào mà Hàn Phong vận khởi đấu khí dĩ nhiên lại có thể đánh tan đạo năng lượng công kích của Diệt Hoàng mà cũng có thể luyện hoá được cỗ năng lượng mà lúc trước hắn hấp thu.

Nhưng do năng lượng phân tán mà Hàn Phong càng ngày càng cảm thấy hắc mạt danh kỳ diệu đột phá cảnh giới tiến vào Thiên giai thất phẩm.

Những biến cố này ngay cả Hàn Phong cũng cảm thấy rất mơ hồ, không giải thích được. Dù sao thì hắn cũng chỉ mới bước vào Thiên giai lục phẩm cách đó không bao lâu. Mà ngày hôm nay hắn lại lần thứ hai thăng cấp.

Đáng tiếc lần thăng cấp này không có khiến cho Hàn Phong cảm thấy vui mừng chút nào. Nếu được lựa chọn thì hắn thà chọn không được thăng cấp còn hơn là để Trầm Ngọc phải chết đi như vậy.

Nhưng sự tình cũng đã phát sinh, hắn không thể nào cải biến được nữa. Cho nên ý niệm trong đầu của Hàn Phong lúc này chính là trước tiên phải bằm Diệt Hoàng thành vạn đoạn. Chỉ có như thế mới có thể làm tiêu tan đi nỗi phẫn hận ở trong lòng hắn.

Thân ảnh chợt loé lên, Hàn Phong sau khi bị kích động thì không chỉ luyện hoá được năng lượng mới hấp thu đạt tới cảnh giới Thiên giai thất phẩm. Đồng thời hắn còn cảm ngộ được chân lý của Thốn Ảnh thân pháp. Từ đó tiến tới một cảnh giới cao hơn, thân pháp càng tinh diệu hơn.

Tất cả những chuyện này cũng chỉ vì Trầm Ngọc chết đi mà nổi tức giận trong lòng hắn đã thúc đẩy ý niệm khiến cho hắn mới có thể lĩnh ngộ ra tâm thân pháp.

Mà cũng nhờ vào thân pháp tinh diệu này mà Hàn Phong mới có thể bất ngờ đánh một kích về phía Diệt Hoàng mà hắn không thể phản kháng. Giờ khắc này Hàn Phong lần thứ hai thi triển Thốn Ảnh thân pháp, rất nhanh đã tiếp cận tới Diệt Hoàng.

Thân pháp hiện giờ của hắn so với trước kia thì tinh diệu hơn gấp nhiều lần. Cả quá trình thi triển cũng như dời hình hoá ảnh vô cùng tiêu sảo, phiêu dật. Bởi vậy Hàn Phong liền đặt tên cho thân pháp mới này là Dời Hình Hoán Vật.

Lần thứ hai Diệt Hoàng phát hiện ra thân ảnh của Hàn Phong lại biến mất. Bất quá lúc này Diệt Hoàng cũng vô cùng bình tĩnh, hắn tỉ mỉ quan sát bốn phía, nỗ lực muốn bắt lấy thân ảnh của Hàn Phong.

Đáng tiếc, cuối cùng thì Diệt Hoàng vẫn không thể nào nắm bắt được. Cho đến khi Hàn Phong đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn thì Diệt Hoàng mới sững sờ phản ứng. Chẳng qua đối mặt với sự nổi giận của Hàn Phong thì Diệt Hoàng bây giờ vô cùng bị động.

Dời Hình Hoán Ảnh không ngừng thi triển, Hàn Phong nhờ vào việc đấu khí đề thăng cùng với sự trợ giúp của Cửu Chuyển Tiên Thiên đấu khí nên trong lúc nhất thời có thể khiến Diệt Hoàng bại lui.

Hàn Phong và Diệt Hoàng hiện giờ đều là Thiên giai thất phẩm nên trước khi hai người chiến đấu thì tính lạnh vô cùng.

Diệt Hoàng nắm giữ năng lượng tự nhiên là mượn Thiên Địa Lôi Điện trong thiên địa để hiệp trợ hắn chiến đấu.

Đối với Tử Sắc Lôi Điện của Diệt Hoàng, Hàn Phong cũng đã từng kiến thức qua một lần tự nhiên cũng có chút lý giải đối với uy lực của nó.

Bất quá Hàn Phong cũng không có phải là hạng người ăn chay. Sau khi tiến nhập vào Thiên giai lục phẩm thì hắn đồng dạng nắm giữ Thiên giai quy luật. Mà hắn hiển nhiên là điều khiển Thiên Địa Phong nguyên tố.

Chỉ thấy lúc này xung quanh thân thể Hàn Phong được Phong nguyên tố bao phủ. Vốn Phong nguyên tố vô hình vô sắc nhưng với vì độ dày đặc cao cùng với việc được tinh thần lực của Hàn Phong điều khiển nên bây giờ nó tụ tập thành một đoàn thanh sắc nguyên tố.

Lúc này Hàn Phong đang thao túng thanh sắc nguyên tố, đối kháng với Tử Điện của Diệt Hoàng.

Tuy rằng Hàn Phong làm ra động tĩnh không có lớn giống như Diệt Hoàng nhưng sau mấy lần đối kháng thì Hàn Phong đối với việc điều khiển Phong nguyên tố để áp chế Tử Điện của Diệt Hoàng thì cảm thấy vô cùng đơn giản.

Tuy rằng Hư Không cảm thấy kinh ngạc khi tới thời điểm mấu chốt, Hàn Phong lại có thể có được đột phát. Nhưng đối với Hư Không mà nói thì trừ có chút tán thán đối với thiên phú tu luyện của Hàn Phong ra thì hắn cũng không có cảm tưởng nào khác.

Mà lúc này những người có mặt ở trên sân đều không thể nào thấy được Hàn Phong và Diệt Hoàng chiến đấu với nhau như thế nào. Ngay cả như Tiêu Chiến là một Thiên giai ngũ phẩm cũng chỉ mới miễn cưỡng bắt kịp thân ảnh của hai người.

Nhất là Hàn Phong, trong nháy mắt Tiêu Chiến chỉ còn thấy được tàn ảnh của Hàn Phong mà thôi. Hắn cũng không biết làm cách nào để có thể nhìn rõ thân ảnh của hắn. Mà cũng chỉ khi hai người giao chiêu thì Tiêu Chiến mới có cơ hội nhìn thấy thân ảnh của Hàn Phong xuất hiện.

Nhưng Tiêu Chiến cũng không có để ý tới điều đó mà điều khiển Tiêu Chiến kinh sợ lúc này chính là thực lực đáng sợ của Hàn Phong.

Không nghĩ tới Hàn Phong ngày hôm nay lại mang đến cho bọn hắn một sự kinh hãi lớn như vậy. Lúc này thì Tiêu Chiến cũng thập phần cảm thấy may mắn khi hoàng thất không có trở thành địch nhân của Hàn Phong. Trái lại quan hệ song phương rất tốt, thậm chí Hàn Phong cũng có thể coi là phò mã của hoàng thất.

Bằng không chỉ với tốc độ tu luyện như thế này của Hàn Phong thôi cũng đã đủ khiến cho hoàng thất đau đầu rồi.

Bây giờ phía trên hoàng cung hai đạo thân ảnh không ngừng giao tranh. Còn những người khác ở bên dưới đều đã đình chỉ chiến đấu. Không phải là bọn hắn muốn xem cao thủ chiến đấu mà là Hàn Phong cùng Diệt Hoàng hai Thiên giai thất phẩm giao thủ khiến cho lực lượng của hai người bộc phát ra ngoài, lan ra xung quanh. Bọn họ không thể nào tiếp tục chiến đấu được nữa.

Đối với Hư Không mà nói thì hai người Hàn Phong chiến đấu cũng không có làm ảnh hưởng đến hắn. Nhưng đối với những người chưa đạt đến Thiên giai cường giả thì chỉ cần dư chấn mà Hàn Phong và Diệt Hoàng phát ra thôi cũng đủ để tiêu diệt bọn họ rồi.

Cho dù là Thiên giai ngũ phẩm như Tiêu Chiến cũng bị ảnh hưởng không ít. Vì vậy mà Tiêu Chiến cùng với những người khác cũng tạm thời đình chiến, hai bên đứng tách làm hai chiến tuyến, rời xa chiến trường của Hàn Phong và Diệt Hoàng. Đồng thời cũng chuyên chú xem cuộc đấu của hai đại cường giả.

Chẳng qua Tiêu Chiến lúc này đi tới bên cạnh Hư Không cau mày hỏi:

- Hư Không tiên sinh, ngươi không có ra tay giúp Hàn Phong sao. Ngươi hẳn biết tâm tình của hắn hiện nay bất ổn. Ta sợ Diệt Hoàng sẽ lợi dụng điểm đó mà khiến cho Hàn Phong chịu thua thiệt.

Hư Không nghe vậy thì cũng chỉ nhàn nhạt cười nói:

- Không ngại. Lúc này Hàn Phong chính là đang ở trong trạng thái đỉnh phong. Cái chết của cô bé kia đã kích động hắn quá lớn. Tuy rằng hắn tiến giai ngoài ý muốn như bởi vì lúc trước bị Diệt Hoàng công kích khiến cho năng lượng xơ xác. Cho nên vừa vặn có thể mượn cuộc chiến này để phát tiết năng lượng ra ngoài đồng thời đây cũng là một cơ hội đối với hắn.

Tuy rằng không có hiểu rõ được tình huống của Hàn Phong, nhưng Hư Không đã giải thích như vậy thì Tiêu Chiến cũng cảm thấy yên lòng.

codon.tra

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

435. Chương 418: Nhúng Tay. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Trải qua vài lần giao thủ thì lúc này Diệt Hoàng cũng cảm thấy kinh hãi vô cùng. Hắn thật không có nghĩ tới Hàn Phong dĩ nhiên lại có thể đối kháng cùng với mình.

Hơn nữa qua vài lần giao phong thì Diệt Hoàng không thể nào lý giải được, vốn lần hành động này của hắn hoàn toàn hoàn mỹ, chiến thắng đã nắm chắc trong tay. Thế nhưng sự tình diễn ra lại không có như ý muốn. Diệt Hoàng cảm thấy hối hận, nếu như lúc trước hắn hành động nhanh lên một chút, trực tiếp giết chết đám người Tiêu Tấn như vậy thì có thể đã kích Tiêu gia, thay bản thân báo thù.

Mà kết quả hiện giờ cũng là không còn nằm trong sự kiểm soát của hắn nữa. Người tạo thành kết quả này không ai khác chính là Hàn Phong.

Nghĩ đến nguyện vọng nhiều năm của bản thân lại bị thất bại trong tay tiểu tử này thì trong lòng Diệt Hoàng cũng cảm thấy nổi giận. Đáng tiếc mặc dù như thế thì hắn vẫn bị Hàn Phong đánh cho thối lui.

Vô luận là Diệt Hoàng có nghĩ như thế nào đi chăng nữa thì hắn thủy chung vẫn bị Hàn Phong chiếm lấy thế thượng phong. Dựa theo tiến triển này thì người thua thiệt tất nhiên là hắn.

Mà đồng thời thì Diệt Hoàng cũng nghĩ đến một việc mà khiến cho hắn phải toát mồ hôi hột. Trừ Hàn Phong trước mắt này ra thì ngay các đó không xa còn có một người rất có lực uy hiếp đối với hắn. Thậm chí dưới tình huống một đối một thì hắn cũng không thể nào thắng được Hư Không.

Thế nhưng lúc này Hư Không cũng không có ra tay thì Diệt Hoàng tin tưởng rằng một khi Hàn Phong liên thủ với Hư Không thì bản thân hắn phải chết là điều không thể tránh khỏi.

Nghĩ đến đây thì tâm tình của Diệt Hoàng không khỏi trầm xuống. Vì tình hình hiện tại xấu đi mà khiến cho Diệt Hoàng bị phân tâm, hắn cũng không còn phòng thủ chặt chẽ như trước nữa.

Hàn Phong cũng không có bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Cái gọi là cao thủ so chiêu so đấu không phải là vũ kỹ hoa lệ mà là ý thức song phương và kỹ xảo vận dụng lực lượng.

Cho nên vào thời điểm máu chốt Diệt Hoàng lại tỏ ra phân tâm khiến cho hắn tạo ra lỗ hổng trong khâu phòng ngự. Mà cuối cùng nỗ lực đại giới cũng thảm trọng vô cùng.

Hàn Phong cảm giận ngút trời, dĩ nhiên sẽ không lưu thủ. Thanh sắc Phong nguyên tố ở xung quanh nhanh chóng theo sự điều khiển của Hàn Phong tạo thành từng đạo phong mang sắc bén. Nhất thời tạo thành một ngọn gió vây khốn Diệt Hoàng ở bên trong.

Ngay sau đó, dùng mắt thường cũng có thể thấy được thân thể Diệt Hoàng bị vô hình thanh phong vây khốn bên trong xuất hiện vô số vết thương. Máu tươi văng khắp nơi, trong nháy mắt liền biến Diệt Hoàng thành một huyết nhân.

Thấy Diệt Hoàng chật vật như vậy thì Hàn Phong cũng không có dự định thu tay. Thân ảnh hắn loé lên, một lần nữa Hàn Phong xuất hiện trước mặt Diệt Hoàng tung một quyền về phía cánh tay mà lúc trước Diệt Hoàng dùng để đánh Trầm Ngọc.

Hiển nhiên Hàn Phong sau khi nổi giận thì mới tạo ra sát ý như vậy. Nhất quyết phải giết chết Diệt Hoàng.

Diệt Hoàng thấy Hàn Phong xuất hiện ở trước mặt mình thì thất kinh. Liên tiếp trúng mấy đòn công kích của Hàn Phong khiến cho hành động của Diệt Hoàng bây giờ cũng trở nên chậm chạp.

Tuy rằng thập phần nhỏ nhưng trong lúc cường giả giao tranh thì chỉ cần một kẻ nhỏ thôi cũng đủ khiến cho người khác phải mất mạng.

Chỉ thấy Hàn Phong nhanh chóng tụ một đạo đấu khí trong lòng bàn tay. Diệt Hoàng còn chưa kịp phản ứng thì cổ tay Hàn Phong đã run lên. Ngay sau đó là một màn khiến cho người khác phải chấn động.

Lúc này cánh tay trái của Diệt Hoàng dĩ nhiên lại bị chặt đứt. Máu tươi nhuộm đỏ cả một vệt áo của hắn. Đối với việc Hàn Phong xuất thủ tàn nhẫn như vậy thì khuôn mặt Diệt Hoàng cũng phải hiện lên sự đau đớn.

Bị mất đi cánh tay trái, Diệt Hoàng nổi giận lôi đình:

- Người dĩ nhiên lại dám nhục mạ lão phu như vậy.

Đường đường là một Thiên giai thất phẩm cường giả. Dĩ nhiên lại bị Hàn Phong đùa giỡn rồi chặt đi một cánh tay. Hơn nữa xung quanh lại còn có nhiều người chứng kiến, điều này đối với việc giết chết bản thân hắn thì Diệt Hoàng cảm thấy khó chịu, khó có thể chấp nhận hơn rất nhiều.

Bất quá, Hàn Phong tịnh không có để ý tới sự phẫn nộ của Diệt Hoàng mà thân hình khẽ động, cánh tay còn lại của Diệt Hoàng cũng bị chặt xuống.

Một trận đau đớn kịch liệt lần thứ hai tập kích não bộ của Diệt Hoàng. Hắn cũng chẳng biết tại sao, theo như lý thuyết thì cho dù cánh tay có bị chặt đứt đi chăng nữa thì với thực lực của hắn hiện tại đương nhiên cũng không đến mức không thể chịu đựng như vậy được.

Đáng tiếc mà hết lần này tới lần khác hắn đều không có được như ý muốn. Hàn Phong đã khiến hắn bị thương, không những thế còn khiến cho hắn cảm thấy đau đơn không thôi. Từng cơn đau không ngừng tập kích đại não của Diệt Hoàng. Đối với hắn mà nói thì đây quả thực là một cơn ác mộng.

Hàn Phong tự nhiên biết rõ, chỉ đơn giản chặt đứt tay chân thì không thể cấp cho Diệt Hoàng sự đau đơn, thống khổ. Cho nên đồng thời với việc chặt đi hai tay của Diệt Hoàng thì Hàn Phong cũng dùng tinh thần lực siêu cường của mình xâm nhập vào trong thân thể của hắn.

Dưới những thủ đoạn của Hàn Phong thì đáng nhẽ việc chặt đứt tay đối với Diệt Hoàng không đáng nhắc đến nhưng lúc này hắn lại cảm giác đau đơn đến chết đi sống lại.

Dưới tình huống như vậy thì Diệt Hoàng cũng không thể nào chống đối mà chỉ có thể nhịn đau mà thôi.

Mà Hàn Phong làm xong tất cả những chuyện này cũng không có từ bỏ ý đồ. Kế tiếp Hàn Phong còn chặt đứt hai chân của Diệt Hoàng. Một lượt tứ chi của Diệt Hoàng bị chặt đứt, máu tươi đã nhiễm cả người hắn.

Với ánh mắt tràn ngập băng lãnh, Hàn Phong dùng một thứ ngữ khí vô tình không có bất cứ loại tình cảm nào, nhàn nhạt nói:

- Đây là do người chọc giận ta. Kế tiếp ta muốn cho người biết được cái gì gọi là sống không bằng chết.

Lúc này Diệt Hoàng nằm ở trên mặt đất thở phì phì, nghe được Hàn Phong dùng ngữ khí như vậy đối với mình thì không khỏi cả giận nói:

- Hàn Phong! Người khinh người quá đáng. Nếu như ngày khác lão phu có cơ hội, nhất định sẽ vì ngày hôm nay mà trả lại người gấp trăm lần...

- Chỉ sợ người không có cơ hội!

Hàn Phong lạnh lùng nói:

- Người cho rằng ta sẽ cho người sống hết ngày hôm nay sao?

Đứt lời Hàn Phong cũng không có ý định cùng Diệt Hoàng nói chuyện. Trong mắt hắn lúc này Diệt Hoàng chẳng khác nào là người chết.

Trầm Ngọc vì Diệt Hoàng mà phải tự vẫn. Hàn Phong hôm nay không có khả năng giúp nàng sống lại nhưng cũng có thể băm vằm Diệt Hoàng thành trăm mảnh. Có như thế thì hắn mới người được nổi giận này.

Mà những người xung quanh chứng kiến một cảnh này thì đang nhìn đáng dấp thống khổ của Diệt Hoàng nằm ở trên mặt đất, trong lòng không khỏi trầm xuống, sắc mặt tái nhợt khó coi.

Chẳng qua bởi vì Hàn Phong có thể dễ dàng đánh bại một Diệt Hoàng cường đại một cách mạnh mẽ vang dội như vậy khiến cho mọi người triệt để kinh sợ.

Bây giờ những người của Trọng Tài giả đều đứng yên một chỗ, tất cả không dám có những hành động nào lỗ mãng.

Mà đúng lúc này Diệt Hoàng với bộ dạng chật vật, cả người đầm máu thì ngẩng mặt lên trời cười ha ha.

Nhìn thấy Diệt Hoàng không ngờ lại nổi điên cười to như vậy thì Hàn Phong cũng hơi nhú mày. Diệt Hoàng cũng đột nhiên nói tiếp:

- Ta thừa nhận, lần này tài nghệ của ta không bằng người cho nên mới thua bởi một tiểu mao tử như người. Chẳng qua người nói người có thể giết ta vậy không thể nghĩ ngờ rằng chính là người đang nằm mộng!

- Ta xem người chết đến nơi rồi mà vẫn còn mạnh miệng!

Hàn Phong lạnh lùng quay lại nói một câu.

Bất quá câu nói của Diệt Hoàng cũng khiến cho Hàn Phong lưu ý. Nói như vậy thì có lẽ Diệt Hoàng còn có thể dựa vào cái gì đó hoặc trong tay hắn còn có bảo vật gì đó mà hắn không biết.

Nghĩ tới đây thì Hàn Phong cũng không có chần chừ, bắt lấy Diệt Hoàng đang nằm dưới đất, hơi dùng sức chuẩn bị kết thúc sinh mệnh của hắn thì chính giờ khắc này trong lòng Hàn Phong nổi lên một trận bất an.

Sau một khắc, Hàn Phong liền nhận ra nguyên bản khí tức của Diệt Hoàng vốn suy yếu đột nhiên lại bộc phát ra khí thế kinh người.

Rơi vào đường cùng, Hàn Phong cũng bất đắc dĩ buông tay, thân hình lui lại phía sau.

Mà vào giờ khắc này thì thân thể Diệt Hoàng vốn đầm máu thì cũng lẳng lẳng phiêu du trên không trung, khoe miệng hắn lộ ra một nụ cười tàn nhẫn:

- Nguyên bản ta cũng không nghĩ rằng mình sẽ làm như vậy. Nhưng tất cả những chuyện này là do người bức ta.

Hàn Phong căn bản cũng không rõ Diệt Hoàng muốn làm gì. Chẳng qua ngay khi lời nói của Diệt Hoàng vừa ngưng thì bầu trời phía trên hoàng cung vốn thập phần yên tĩnh lập tức vận vẹo bất quy tắc.

Ngay sau đó một đạo khí tức khiến Hàn Phong cực kỳ kiêng kỵ từ đạo không gian vận vẹo truyền tới.

Mà đúng lúc này giữa không trung lại truyền đến một đạo thanh âm hân hậu, khàn khàn:

- Tiêu Nam Quân, người cuối cùng cũng cần tới sự trợ giúp của ta. Người thực sự khiến cho ta thất vọng đó.

Nghe được trận thanh âm này thì Hàn Phong cùng với những người khác ở đằng sau đều cảm thấy khiếp sợ.

Lúc này Hàn Phong cũng đã thối lui tới bên cạnh đám người Hàn Phong, mơ hồ bảo hộ bọn họ ở đằng sau.

Trầm Ngọc đã khiến cho hắn xúc động như vậy. Cho nên hắn không muốn những người thân khác của hắn gặp phải chuyện không may nào cả.

Mà lúc này ở trên bầu trời đạo không gian vận vẹo càng ngày càng cường liệt. Cho đến cuối cùng từ hình thành một đoàn hắc sắc, tạo thành một con sông chảy xuống dưới. Mà Hàn Phong cũng là thấy một đạo thân ảnh từ đầu nguồn của con suối đó từ từ xuất hiện. Khí thế thật mạnh mẽ.

Hư Không đứng bên cạnh Hàn Phong cũng phải cau mày, ánh mắt chăm chú nhìn người mới tới.

Thân ảnh kia sau khi xuất hiện thì dòng suối hắc sắc trong chớp mắt liền biến mất không thấy đâu.

Lúc này tất cả những người ở đây mới có thể nhìn thấy được chân diện mục của người mới tới.

Hàn Phong vô cùng ngạc nhiên, người mới tới dĩ nhiên là một lão giả toàn thân hắn cũng chỉ có da bọc xương mà thôi.

Hàn Phong không thể nào từ trên người hắn tìm được chỗ nào cho thấy là có thịt cả. Mà dáng dấp của lão giả này trông giống với khô lâu thì đúng hơn. Dáng dấp của lão giả như vậy thật khiến cho người khác phải chạy mất dép.

Nhưng điều là Hàn Phong cảm thấy khiếp sợ chính mà con người nằm trong hốc mắt thật sâu của lão giả cũng tản ra từng đợt u quang vô cùng quỷ dị. Một người như vậy, Hàn Phong thật không thể nào tưởng tượng được.

Bên kia Diệt Hoàng đang nhìn lão giả mới xuất hiện thì trên mặt cũng hiện lên một tia không cam lòng. Nhưng hắn nghĩ tới tình huống của bản thân lúc này thì cũng chỉ có thể ngậm mắt mà thở dài. Không những thế ngữ khí của Diệt Hoàng đối với lão giả này lại vô cùng cung kính:

- Điện sử, này còn phải phiền người bận bịu giúp một tay rồi!

- Hừ! Thành sự không có! Bại sự có thừa!

Vị lão giả được gọi là điện sử lại hừ lạnh một tiếng, cũng không có cấp thể diện cho Diệt Hoàng mà nổi giận.

Chẳng qua Diệt Hoàng ở trước mặt lão giả này không lưu tình thuyết giáo thì hắn vẫn giữ gìn thái độ cung kính. Về mặt không hề lộ ra bất cứ điều gì bất mãn.

Tình cảnh này khiến mọi người khiếp sợ không thôi.

Nhất là nhóm người Tiêu Tấn. Theo như bọn họ thấy một Thiên giai thất phẩm cường giả như Diệt Hoàng mà vẫn phải ở trước mặt lão giả này tỏ ra khúm núm thì điều này hiển nhiên không có phù hợp với tính cách của Diệt Hoàng chút nào.

Mà lão giả này lại tiếp tục nói:

- Người quá lãng phí thời gian. Thời gian dài như thế mà người cũng không thể nào tiêu diệt được Tiêu gia. Biểu hiện của người thực khiến cho ta cảm thấy thất vọng.

Cuối cùng lão giả làm ra vẻ chỉ điểm nói:

- Đương nhiên nếu như nói ta thất vọng thì người cũng không cần để ý. Nhưng chuyện này qua đi, ta nhất định phải thông báo chuyện này cho Điện chủ, chỉ sợ đến lúc đó.....

Lão giả nói đến đây liền dừng lại, chẳng qua chẳng biết tại sao trước kia Diệt Hoàng bị Hàn Phong dẫn vật mà nhục nhã nhưng cũng không có làm ra bộ dạng kinh hoàng như bây giờ. Điều này thật khiến người khác phải tò mò. Mà lúc này thì Diệt Hoàng cũng mở miệng cầu xin:

- Xin điện sử hãy nói tốt vài câu. Ngày sau ta sẽ tận tâm tận lực vì điện chủ mà làm việc.

Lão giả nghe vậy thì cũng chỉ nhàn nhạt nhìn Diệt Hoàng. Sau đó hắn cũng không có nói thêm gì mà xoay người nhìn về phía nhóm người Hàn Phong.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, trong lúc bất chợt Hàn Phong cảm nhận được đầu khí của bản thân đang vận hành thì đột nhiên ngưng trệ. Phát hiện này nhất thời khiến cho hắn kinh hãi.

Lão giả trước mặt này dĩ nhiên chỉ cần liếc nhìn một cái thôi mà có thể làm cho hắn thua thiệt như vậy. Như vậy có thể thấy được thực lực của lão giả này thực sự là rất kinh khủng.

Mà một bên Hư Không lúc này lại mở miệng:

- Trước mặt lão quái vật này chỉ sợ rằng với thực lực đã đến Thiên giai bát phẩm, ta không phải là đối thủ của hắn.

Hư Không nói ngắn gọn một câu. Mà Hàn Phong nghe được câu này thì giống như sấm nổ bên tai.

Thiên giai bát phẩm cường giả!

Thảo nào từ lâu Diệt Hoàng từ đầu tới cuối không có sợ hãi. Nguyên lai hắn đã lưu lại một hậu thủ.

Chẳng qua trước kia hai người nói chuyện thì Diệt Hoàng luôn có biểu hiện khiêm tốn như vậy. Quan hệ của hai người dĩ nhiên lại như cấp trên với cấp dưới. Về phần Diệt Hoàng thì tự nhiên là hạ cấp.

Nhưng Hàn Phong nghĩ không ra tại sao Diệt Hoàng là đại trưởng lão của Trọng Tài giả là người có quyết định tối cao hay sao. Vậy lão giả trước mặt này là người đến từ phương nào?

Giờ khắc này, lão giả kia đứng lẳng lặng ở trên không trung, thân ảnh cũng chậm rãi khẽ động giống như đang hành tẩu trên mặt đất. Trên tay lão giả kia là một cây quả trượng vô cùng kỳ quái. Hắn đang chậm rãi bước lại gần đám người Hàn Phong.

Mà mỗi khi lão giả tiếp cận gần một chút thì đám người Hàn Phong lại phải chịu thêm áp lực vô cùng lớn..

Lão giả càng tiếp cận gần thì đám người Hàn Phong càng phải chịu áp lực càng ngày càng mãnh liệt.

Cho đến khi lão giả này đứng trước mặt nhóm người Hàn Phong thì Hàn Phong mới có thể cảm nhận được đầu khí trong cơ thể mình lúc này vận chuyển so với lúc trước thông thả hơn rất nhiều.

Lão giả dừng bước, thản nhiên quan sát Hàn Phong cùng Hư Không.

Với thực lực của bản thân hắn tự nhiên có thể phân biệt được những người ở đây chỉ có Hàn Phong và Hư Không là có thực lực cao nhất.

Chẳng qua chỉ là cao nhất ở đây thôi, chứ đối với hắn thì bằng vào thực lực của hai người này căn bản vô pháp tạo thành uy hiếp quá lớn đối với hắn. Cho nên sau khi liếc nhìn qua hai người này thì lão giả cũng thu hồi ánh mắt, tiếp đó thanh âm khàn khàn âm hiểm nói:

- Người là Hàn Phong?

Thấy lão giả hỏi bản thân mình thì Hàn Phong cũng bất chợt đề cao cảnh giác, nhưng vẫn thản nhiên hỏi thăm:

- Người là người phương nào?

Lão giả kia nghe vậy, tuy chỉ là trên người chỉ còn có da bọc xương nhưng vẫn cố nở một nụ cười khó khăn, chậm rãi nói rằng:

- Lão phu tên là Thiên Khôi, nói đến thì ta và ngươi cũng có chút ít quan hệ.

codon.trai

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

436. Chương 419: Võ Hoàng Điện Đột Kích.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Thiên Khôi? Trong đầu Hàn Phong không ngừng hồi tưởng lại, xác minh rằng chưa có từng thấy qua người nào như lão giả này mà cũng chưa có từng nghe tên. Mà lão giả Thiên Khôi này lại nói như vậy là có ý gì?

Nhìn thấy Hàn Phong có vẻ không hiểu thì khí tức trên người Thiên Khôi vốn bình thản đột nhiên trở nên sắc bén. Đồng thời đôi mắt u ám lộ ra một tia linh quang vô cùng sắc bén nhìn thẳng vào Hàn Phong, ngữ khí lạnh nhạt nói:

- Thân phận của ta chính là tổng điện sứ giả của Võ Hoàng điện. Hiện tại thì ngươi cũng biết được quan hệ giữa hai chúng ta rồi chứ?

Võ Hoàng điện.

Nghe được ba chữ này thì trên mặt Hàn Phong cũng phải hiện lên một tia khiếp sợ, trong lòng lại càng khó có thể tin được.

Không có nghĩ tới Võ Hoàng điện vốn mai danh ẩn tính hôm nay lần thứ hai xuất hiện trước mặt hắn.

Hơn nữa lần này lại xuất hiện một người vô cùng cường đại.

Hắn không thể nào tin được, từ bao giờ Võ Hoàng điện lại có thể có được một nhân vật lợi hại như vậy.

Thiên giai bát phẩm cường giả.

Phóng ra cả đại lục thì chính là cường giả đứng đầu, không có đối thủ. Hàn phong không có dám nghĩ tới, theo như hắn biết thì trên phiên đại lục này Thiên giai bát phẩm thì thuộc về khái niệm truyệfn thuyết.

Thật không nghĩ tới dĩ nhiên Võ Hoàng điện lại có một Thiên giai bát phẩm.

Trong lòng Hàn Phong cảm thấy không thể nào hiểu được. Theo lý thuyết Võ Hoàng điện không thể nào tồn tại một nhân vật lợi hại như vậy.

Bằng không thì theo trí nhớ kiếp trước của hắn thì vì sao Võ Hoàng điện lại bị bốn diệu các liên thủ đánh bại.

Với hiểu biết của Hàn Phong hiện nay thì thực lực của bốn diệu các mà toàn bộ đứng lên thì vô cùng đáng sợ.

Còn nếu nói về cường giả cao tầng thì Hàn Phong tin tưởng bốn diệu các cũng không có một các nào có được Thiên giai bát phẩm cường giả tồn tại.

Nhưng mà hiện tại ở trước mắt bọn họ, người được gọi là Thiên Khôi lão giả này dĩ nhiên lại là một Thiên giai bát phẩm cường giả. Mà thân phận của hắn cũng chỉ mới là tổng điện sứ giả của Võ Hoàng điện. Tuy rằng không biết điện sứ ở trong Võ Hoàng điện có cấp bậc như thế nào. Nhưng chỉ cần nghe cách nói chuyện của Thiên Khôi và Diệt Hoàng cũng đủ để Hàn Phong minh bạch.

Chỉ ít thì trên Thiên Khôi còn có Điện chủ của Võ Hoàng điện.

Mà điện sứ thì chắc chắn không thể nào bằng được Điện chủ. Vậy điện sứ đã là Thiên giai bát phẩm, thế còn Điện chủ có được thực lực gì đây?

Hàn Phong thực không dám tiếp tục tưởng tượng. Đồng thời thì hắn cũng cảm thấy nghi ngờ. Trọng Tài giả và Võ Hoàng điện có quan hệ với nhau như thế nào.

Trọng Tài giả là do năm đó hoàng thất vô ý tạo ra. Mục đích là để khống chế các thế lực trong cảnh nội đế quốc sao cho cân đối không xảy ra sự chênh lệch, nhằm tạo nên thế cục cân bằng. Thắng về sau mới thoát ly khỏi sự khống chế của hoàng thất.

Nhưng trước mắt Diệt Hoàng lại nghe lời của Thiên Khôi. Điều này không phải nói ra Trọng Tài giả hiện tại chính là do Võ Hoàng điện nên mới cường hành vây công Huyền Thiên tông.

Mà Hàn Phong cũng phản ứng cực nhanh, hần rất nhanh liền tưởng tới lúc trước, Trọng Tài giả xác định là vì Võ Hoàng điện nên mới cường hành vây công Huyền Thiên tông.

Hàn Phong lúc đó vẫn không ngừng suy nghĩ tại sao Trọng Tài giả lại đối chọi gay gắt với Huyền Thiên tông như vậy. Giống như hai bên tồn tại một loại thù hận không thể nào xoá bỏ vậy.

Cho đến bây giờ thì Hàn Phong cũng có thể minh bạch. Nguyên lai đứng đằng sau tất cả những chuyện này đều bắt nguồn của Võ Hoàng điện.

Hiển nhiên, Hàn Phong năm đó phá hư kế hoạch xâm chiếm đế đô của Võ Hoàng điện nên cũng bị Võ Hoàng điện để ý. Nói như thế thì Huyền Thiên tông cũng vì có liên quan tới hần mà bị liên lụy sao.

Trong đầu không ngừng hiện lên những dòng suy nghĩ khác nhau, mà Thiên Khôi đứng ở đối diện thì chậm chọc cười nói:

- Thế nào bây giờ không phải cảm thấy rất sợ hãi sao. Cũng chính là người lúc trước năm lần bảy lượt đối chọi với Võ Hoàng điện của chúng ta.

Hàn Phong nhú này, trong đầu không ngừng tỉ mỉ tính toán tình hình lúc này. Với thực lực của hần hiện tại thì không thể nào làm gì được Thiên Khôi. Nếu như hần dùng Di Hình Hoán Ảnh cùng với Cửu Chuyển Tiên Thiên đấu khí để rời khỏi nơi này thì cũng không phải là không có khả năng.

Thế nhưng chẳng nhẽ một mình hần chạy trốn hay sao? Đáp án dĩ nhiên là không thể. Hàn Phong còn có phụ thân, sư phụ, cùng với hồng nha tri kỷ đều ở đây. Hần không thể nào bỏ đi được.

Đang mải mê suy nghĩ thì Hàn Phong cảm nhận được một tia uy hiếp từ trên người Thiên Khôi truyền đến.

Bất quá lúc này Hư Không đứng ở bên cạnh vốn không có nói chuyện thì đột nhiên bước lên đứng trước mặt Hàn Phong, dùng thanh âm lạnh lùng chậm rãi nói:

- Hình dạng này của người khiến cho ta cảm thấy chán ghét!

Hàn Phong thấy Hư Không đột nhiên đứng chắn ở trước mặt mình thì cũng sửng sốt. Hần đang muốn mở miệng nói chuyện thì Thiên Khôi lại mở miệng nói:

- Người rất kiêu ngạo. Nhưng đáng tiếc người không có thực lực để kiêu ngạo.

Hư Không lạnh lùng nhìn Thiên Khôi, ngữ khí không có thay đổi vẫn lạnh lùng chậm chạp nói:

- Thiên giai bát phẩm? Ở trong mắt ta thì thực lực của người vẫn còn kém Thiên giai bát phẩm rất xa. Tối đa thì cũng chỉ có thể tính là giả Thiên giai bát phẩm mà thôi.

Nghe vậy, khuôn mặt chỉ toàn xương của Thiên Khôi cũng hiện lên một tia kinh dị.

Đằng sau Hàn Phong cũng cảm thấy giật mình. Lúc này được Hư Không nhắc nhở nên Hàn Phong mới tỉ mỉ quan sát Thiên Khôi. Lúc này đây Hàn Phong cũng đã nhìn ra được mảnh khoé của hần.

Lúc này, Hàn Phong hồi tưởng lại lúc đầu mình gặp được Hư Không thì Hư Không cũng chỉ là năng lượng thể, đồng dạng cũng tồn tại thực lực Thiên giai bát phẩm.

Mà lúc đó Hư Không khiến cho Hàn Phong cảm giác được rằng mình không thể nào sinh ra được một ít niệm phản kháng trong đầu.

Tuy lúc đó hần cũng chỉ là Thiên giai ngũ phẩm cường giả. Nhưng thật không ngờ Thiên Khôi so với Hư Không lúc trước còn kém một bậc.

Cùng với ngữ khí của Hư Không càng ngày càng lạnh lùng thì Hàn Phong cũng bắt đầu hoài nghi thực lực của Thiên Khôi. Đồng thời hần cũng nghĩ đến những bí thuật quý dị của Võ Hoàng điện. Lúc trước nhóm

người Lâm Hà, Địa Chu chỉ là Thiên giai nhị phẩm mà đã có thể thi triển ra những bí thuật kinh khủng như vậy thì không biết Thiên Khôi này có thể thi triển ra những bí thuật như thế nào.

Mà Thiên Khôi cũng không có nghĩ tới Hư Không vốn luôn bình thản đứng bên cạnh Hàn Phong tưởng chừng như không có gì đặc biệt thì lại có thể nhận ta được tu vi chân thực của hắn. Con người u lực cũng không khỏi loé lên nhìn Hư Không với ánh mắt cẩn thận hơn trước.

Bất quá Thiên Khôi cũng rất thành thật. Nếu như Hư Không đã nhìn ra được thực lực của hắn thì hắn cũng không cần phải dấu diếm, chỉ thấy nụ cười quái dị của Thiên Khôi lại vang lên:

- Người thực cũng có vài phần nhân lực. Ta xác thực vẫn còn chưa có chân chính đạt tới Thiên giai bát phẩm.

Thôi Khôi lại chuyển sang giọng điệu lạnh lùng, đôi mắt híp lại nói:

- Nhưng muốn thu thập các người thì nhiều đó cũng dư thừa.

Hư Không dùng ánh mắt kiêu ngạo nhìn Thiên Khôi, giọng điệu miệt thị nói:

- Mặc dù thực lực của người thực sự đạt tới Thiên giai bát phẩm thì ta vẫn có cách đối phó với người. Chớ nói chi người còn chưa có thực lực như vậy. Với tình hình hiện tại của người ta cũng chỉ cần một loại biện pháp là có thể giải quyết được người rồi.

codon.tra

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

437. Chương 420: Viện Thủ. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Thiên Khôi nghe vậy thì nụ cười quỷ dị trên mặt cũng phải thu lại, lạnh lùng nói:

- Bản thân ta thực sự muốn biết được người rốt cuộc có bản lĩnh gì.

Mà Hư Không thấy thế thì cũng nhìn thẳng vào đôi mắt của Thiên Khôi, thân thể đi về phía trước. Một cỗ chiến ý ngợp trời nhất thời từ thân thể hắn toả ra ngoài.

Trong nháy mắt cả hoàng cung, ai ai cũng cảm nhận được cỗ chiến ý điên cuồng do Hư Không phát ra.

Hàn Phong đứng ở đằng sau Hư Không cũng cảm thấy bất ngờ trước cỗ chiến ý này. Đối với sự tồn tại của Hư Không thì hắn cũng biết được chút ít. Lúc này thấy Hư Không lộ ra một cỗ chiến ý cường đại như vậy thì trong lòng hắn lại hồi tưởng lại đoạn ký ức mà Hư Không đánh cho hắn.

Hàn Phong suýt nữa quên mất, năm đó Hư Không còn chưa có bị nhốt bên trong Hư Không thành thì cũng là có thể so hơn kém với Phong Tử. Không những thế Hư Không còn từng là cao thủ đứng đầu đại lục.

Đối với hắn mà nói thì hơn một nghìn năm cô tịch nặng nề từ lâu đã khiến cho hắn cũng bị ảnh hưởng không ít.

Bất quá từ khi hắn ra tay đến giờ cũng chưa có từng gặp được đối thủ. Cho dù là Diệt Hoàng lúc trước thì Hư Không cũng không có ra tay xiaats thủ.

Có lẽ Hư Không đối với Diệt Hoàng không có hứng thú. Hơn nữa chắc chắn hắn biết được Hàn Phong có thể đối phó được với Diệt Hoàng nên không có ra tay.

Mà Thiên Khôi trước mặt này thì lại bất đồng. Hắn chính là tổng điện sứ giả của Võ Hoàng điện. Nếu theo suy đoán của Hư Không thì tu vi của hắn cũng chỉ là Thiên giai thất phẩm.

Chẳng qua bởi vì là Võ Hoàng điện nên hần mới có thể vận dụng được một số bí thuật quý dị khiến cho tu vi của hần bộc lộ ra bên ngoài cũng sát với Thiên giai bát phẩm.

Cứ như vậy thì thực lực chân chính của Thiên Khôi cũng chỉ là Thiên giai thất phẩm mà thôi. Nhưng có lẽ hần so với Diệt Hoàng mạnh hơn rất nhiều.

Đó cũng chính là lý do mà Thiên Khôi không để Hàn Phong và Hư Không ở trong mắt.

Dù sao thì thực lực của Hàn Phong tuy cũng là Thiên giai thất phẩm nhưng hần đối với Hư Không và Thiên Khôi vẫn còn có một đoạn chênh lệch.

Cho dù là hần cùng với Hư Không liên thủ thì Thiên Khôi cũng không sợ. Dù sao thì sau lưng hần còn có Diệt Hoàng. Chắc chắn Diệt Hoàng sẽ không án binh bất động.

Tuy Diệt Hoàng không phải là đối thủ của Hàn Phong thế nhưng nếu muốn kiềm chế hần thì vẫn là dư sức.

Chẳng qua Thiên Khôi không có ngờ tới Hư Không không giống như một Thiên giai thất phẩm bình thường.

Thực lực chân chính của hần là Thiên giai bát phẩm. Cũng chỉ vì sức mạnh thân thể của hần chưa đủ nên thực lực mới dừng lại ở Thiên giai thất phẩm mà thôi. Dù sao thì thân thể này cũng do Hư Không mới luyện chế lại.

Nếu như xét về độ hiểu biết về Thiên giai bát phẩm thì Thiên Khôi không thể nào so với Hư Không được.

Chiến ý cường đại từ trên người Hư Không tỏa ra. Lúc này những người đứng ở đằng sau cũng cảm nhận được sự biến hoá của Hư Không lúc này.

Mọi người cũng không có nghĩ tới Hư Không luôn làm cho người ta có cảm giác nặng nề dĩ nhiên lại có chiến ý như vậy.

Mà lúc này trên người Hư Không dường như đã lên đến đỉnh, rốt cuộc cũng bắt đầu động.

Thân hình phiêu hốt, tốc độ của Hư Không vô cùng nhanh.

Trong mắt mọi người thì trên không trung cũng chỉ có thể thấy được tàn ảnh nhàn nhạt của Hư Không thỉnh thoảng hiện lên.

Mà trong nháy mắt Hư Không cũng đã xuất hiện trước mặt của Thiên Khôi, đồng thời xuất ra một quyền không có bất luận kỹ xảo nào, chỉ đơn giản là một quyền mà thôi. Quyền này của Hư Không nhìn có vẻ bình thường, căn bản không có bất cứ uy lực gì đáng nói.

Nhưng Thiên Khôi lại cảm nhận được từ trong quyền đầu của Hư Không ẩn chứa một cỗ khí tức vô cùng sắc bén.

Cảm thụ được cỗ khí tức này thì Thiên Khôi cũng không có khinh thường, cước bộ nhanh chóng lui về phía sau. Đồng thời quả trượng trong tay hần cũng giơ lên đối kháng với quyền đầu của Hàn phong.

Quyền đầu và quả trượng trong nháy mắt đụng vào nhau. Không thể không nói, Thiên Khôi đột nhiên xuất hiện hiển nhiên là có được vốn liếng để kiêu ngạo. Nhưng khi hai người Hư Không và Thiên Khôi giao thủ với nhau thì cả hai cũng đã phần nào nắm bắt được thực lực của đối phương.

Khí tức cường đại từ trên thân thể hai người nhanh chóng lan tràn ra bốn phía. So sánh với Hàn Phong và Diệt Hoàng giao thủ lúc trước thì hiển nhiên lực lượng mà Thiên Khôi và Hư Không tỏa ra cường đại hơn nhiều.

Một quyền đầu không thể đắc thủ, Hư Không cũng không có cảm thấy ngoài ý muốn, trái lại thân hình tiếp tục thi triển, phi tới đánh tới.

Thiên Khôi cũng không có kém phần, thân thể hần nhìn gầy yếu tưởng chừng như không thể sống thêm được bao lâu nhưng lực lượng cũng cường đại không kém.

Trong lúc nhất thời hai người đều thi triển ra tất cả thực lực của mình. Biểu hiện này của hai người cũng khiến cho song phương đồng loạt lui lại phía xa.

Mà lúc này Hàn Phong đang nhìn hai người giao thủ thì ánh mắt đột nhiên nhìn về phía Diệt Hoàng. Mà Diệt Hoàng hiển nhiên cũng nhìn về phía Hàn Phong. Mắt thấy trong mắt Hàn Phong loé lên một tia linh quang thì Diệt Hoàng không khỏi co rụt người lại.

Hiển nhiên lúc trước Hàn Phong dành cho hắn bao nhiêu đau đớn cũng là cho Diệt Hoàng cảm thấy run sợ.

Lúc này tay chân của Diệt Hoàng đều bị Hàn Phong chặt đứt, trên người cũng có nhiều chỗ thụ thương. Mặc dù đến thời khắc sinh tử hắn đã gọi Thiên Khôi đến. Nhưng cũng là phải dùng một loại bí thuật triệu hoán khiến cho hắn tiêu hao gần hết lực lượng trong cơ thể.

Cho nên lúc này Diệt Hoàng thấy được ánh mắt sắc bén của Hàn Phong thì trong lòng thầm nghĩ hồng bét.

Hàn Phong tự nhiên sẽ không có bỏ qua cơ hội như thế này, thừa dịp Thiên Khôi đang bị Hư Không quân lấy, lần nữa thi triển Di Hình Hoán Ảnh đứng trước mặt Diệt Hoàng. Nhìn Diệt Hoàng trước mặt, Hàn Phong lạnh lùng cười nói:

- Người cho rằng hôm nay người có thể thoát chết?

Diệt Hoàng nghe Hàn Phong nói vậy thì một mực trầm mặc.

Chẳng qua Hàn Phong cũng không có cho hắn thêm cơ hội nào nữa mà trực tiếp vận khởi đấu khí oanh kích lên ngực Diệt Hoàng.

Nhìn thấy thế công ào ạt của Hàn Phong thì Diệt Hoàng miễn cưỡng thi triển ra số lượng đấu khí không còn lại nhiều trong cơ thể mình mà cố gắng tách khỏi Hàn Phong.

Nhưng hiển nhiên động tác của hắn lại dư thừa bởi vì một kích của Hàn Phong đã đánh bay hắn về phía sau. Một lần nữa y phục của Diệt Hoàng lại nhuộm một màu đỏ.

Lúc này Diệt Hoàng giống như chó nhà có tang. Hắn ngã xuống mặt đất mà không ngừng giãy giụa.

Mà lúc này Thiên Khôi cùng với Hư Không đang không ngừng giao thủ với nhau. Nhưng dĩ nhiên Thiên Khôi dưới sự công kích điên cuồng của Hư Không vẫn thầm phân thần để ý tới nhất cử nhất động của Diệt Hoàng.

Lần này bị Diệt Hoàng triệu hoán tới đây dĩ nhiên là Võ Hoàng diện cũng nhìn trúng năng lực của Diệt Hoàng cũng như Trọng Tài giả đằng sau hắn.

Nếu như Diệt Hoàng chết ở chỗ này thì đối với Thiên Khôi không có tốt chút nào. Bởi vậy mà lần này khi mới tới đây hắn nghĩ rằng với thực lực của mình có thể bảo vệ được Diệt Hoàng một cách bình an.

Nhưng hắn cũng không thể nào nghĩ được mình đã sai lầm. Hư Không dĩ nhiên lại có thể có được thực lực so với hắn còn mạnh hơn.

Nếu như không phải quanh năm tích lũy tử khí, có thể khiến cho khí tức của hắn có khả năng ăn mòn nên mới cấp cho Hư Không một ít trở ngại.

Bằng không Thiên Khôi cũng không thể đối chiêu với Hư Không lâu như vậy.

Hắn bất chấp việc Hư Không đang triển miên công kích hắn mà thân thể mãnh mẽ tuôn ra một cỗ tử khí cường đại. Ngay sau đó cũng không thấy hắn làm bất cứ động tác nào nữa, chỉ thấy thân ảnh của hắn lại biến mất tại chỗ không thấy đâu.

Mà lúc này khi Hư Không nhìn thấy thân ảnh của Thiên Khôi cũng là lúc hắn đang đứng trước mặt Hàn Phong che chắn trước người Diệt Hoàng đang cố gắng dậy giữa trên mặt đất.

Thấy chỉ còn kém một bước nữa là có thể kết liễu được Diệt Hoàng, Hàn Phong sao có thể dễ dàng buông tha cơ chứ.

Mặc dù biết rằng thực lực của Thiên Khôi hơn xa mình nhưng Hàn Phong cũng không có do dự. Trước là thân hình vừa chuyển, Di Hình Hoán Ảnh lại được thi triển, trong nháy mắt hắn xuất hiện ở đằng sau Thiên Khôi chuẩn bị một kích giết chết Diệt Hoàng.

Thiên Khôi sao có thể để Hàn Phong như ý vì vậy mà giờ quả trứng lên, trong nháy mắt mang theo một tiếng gào thét xe gió bổ xuống đầu Hàn Phong.

Nhìn thấy Thiên Khôi dĩ nhiên là đường cong cứu quốc thì Hàn Phong cũng không có gốc đến nỗi lấy mạng đổi mạng. Bất đắc dĩ Hàn Phong đành phải miễn cưỡng tách ra khỏi quả trứng của Thiên Khôi. Nhưng cũng đồng dạng đánh mất cơ hội đánh chết Diệt Hoàng.

Mà đúng lúc này Diệt Hoàng nằm trên mặt đất cũng bạo khởi tiểu ý. Dưới ánh mắt kinh ngạc của Hàn Phong thì hắn trực tiếp xuất một kích vào đầu vai của Hàn Phong.

Hàn Phong không kịp đề phòng dĩ nhiên bị một kích này của Diệt Hoàng đánh trúng, thân thể bay về phía sau.

Hàn Phong dĩ nhiên không có nghĩ tới Diệt Hoàng giống như đang giãy giụa chờ chết mà lại có thể tuôn ra một lực lượng cường đại như vậy. Cho nên nhất thời kinh thường mới bị hắn đánh lén thành công.

Bất quá với thực lực của Hàn Phong cũng không có bất cứ nguy hiểm gì. Tuy rằng một kích này bị Diệt Hoàng đánh trúng nhưng bản thân lực lượng trong người Diệt Hoàng cũng không còn lại là bao cho nên một kích vừa rồi của Diệt Hoàng đã bị Mỹ Kim Thần Thể của Hàn Phong triệt hoá đi hơn phân nửa, phân nửa dư kinh còn lại cũng không đủ để uy hiếp tới hắn.

Mà phản ứng của Hàn Phong tự nhiên không gì sánh được. Khi Diệt Hoàng xuất thủ thì hắn cũng đã kịp thi triển Tụ Linh thuấn, vừa vận trung hoà một phần lực lượng cuối cùng này.

Cho nên Hàn Phong bị Diệt Hoàng đánh lén thành công nhưng cũng không có tổn thương thực chất nào.

Nhưng cứ như vậy cũng khiến cho Hàn Phong cảm thấy không yên tâm. Diệt Hoàng quả nhiên là vô cùng xảo trá. Nếu như không phải thực lực của mình đề thăng thì chỉ sợ lúc trước đã bị hắn đánh cho trọng thương.

Lúc này Hàn Phong cũng bắt đầu cẩn thận hành động. Hư Không từ phía sau vượt tới vừa hau ngăn chặn được đòn công kích của Thiên Khôi. Mà Thiên Khôi vừa rồi thấy Diệt Hoàng đánh lén Hàn Phong nhưng không thể tạo ra thương tổn đối với hắn thì cũng tỏ ra kinh ngạc không thôi.

Hiển nhiên lúc trước Thiên Khôi vẫn quá coi thường Hàn Phong.

Trải qua một lần giao tranh thì Thiên Khôi cũng biết được Hàn Phong và Hư Không không có như những Thiên giai thất phẩm cường giả bình thường. Nếu như Diệt Hoàng ở thời kỳ toàn thịnh nhất thì khi hai người liên thủ với nhau may ra mới có cơ hội đối phó với Hư Không và Hàn Phong. Nhưng bây giờ Diệt Hoàng hiển nhiên là không thể dùng được.

Cho nên lần thứ hai giao thủ với Hư Không, thân hình Thiên Khôi lập tức bạo thoắt, nhanh chóng giãn cự ly giữa hai người.

Trong lúc nhất thời, Thiên Khôi làm ra một loạt những động tác mà Hàn Phong và Hư Không không thể nào giải thích được. Quả trứng trên tay hắn không ngừng vung lên.

Ngay sau đó trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc thì giữa không trung lại xuất hiện một đạo ba động năng lượng giống như lúc trước.

Hàn Phong chỉ thấy không khí xung quanh Thiên Khôi lúc này giống hệt giống như lúc trước Thiên Khôi xuất hiện. Bầu không khí xung quanh xuất hiện một đạo quy tắc bất quy tắc.

Xem đến đây thì trong lòng Hàn Phong khẽ động, trong nháy mắt hắn liền hiểu được. Thiên Khôi hiển nhiên là muốn mang Diệt Hoàng đi. Mà Hư Không cũng hiểu được ý định của Thiên Khôi.

Hai người nhất thời cũng liếc mắt nhau, thân hình không hẹn mà cùng động hướng tới Thiên Khôi bay tới.

Hàn Phong tự nhiên minh bạch, vạn bất khả không thể để Thiên Khôi mang Diệt Hoàng trốn đi được. Bằng không với thực lực cao thâm khó dò của Vô Hoàng điện hắn còn chưa biết được bọn họ còn có những thủ đoạn như thế nào. Hơn nữa Thiên Khôi hiển nhiên cũng minh bạch được tình hình lúc này, cho nên cần phải nhanh chóng rời đi mời viện thủ đến.

Hàn Phong và Hư Không suy nghĩ rất đơn giản, đó mà bằng mọi cách phải ngăn cản Thiên Khôi.

Chẳng qua, hai người vẫn quá coi thường năng lực của Võ Hoàng điện. Thiên Khôi nhìn thấy hai người Hàn Phong không ngừng phi thân tới gần hấn mà lại nở ra một nụ cười nhạt.

Ngay khi Hàn Phong tiếp cận đến gần hấn thì ba động trong không khí đề thăng mấy lần, tiếp đó hai đạo thân ảnh từ trong đó xông ra.

Bóng người xuất hiện căn bản không có dừng lại mà trực tiếp phân biệt công kích Hàn Phong và Hư Không.

Hai đại thân ảnh này đều tuôn ra đạo khí tức giống hệt như Thiên Khôi. Hàn Phong căn bản chưa kịp tỉ mỉ quan sát đã bị đạo thân ảnh kia áp sát.

Mà bóng hình kia cũng không thèm để ý tới xung quanh trực tiếp một quyền đánh vào Tụ Linh thuẫn của Hàn Phong.

Một cỗ lực lượng bạo liệt trong nháy mắt oanh kích Tụ Linh thuẫn của Hàn Phong. Bất quá Hàn Phong cũng nhanh chóng né người tránh khỏi công kích của người kia.

Mà Hư Không bên kia cũng không có phiền phức giống như Hàn Phong. Tuy rằng bị người tập kích bất ngờ có chút kinh ngạc nhưng dùng thực lực của hấn thì cũng vô cùng thông dong tiếp được một kích này. Đồng thời mượn lực lượng đối phương bật ngược trở lại phía sau.

Sau khi hai người xuất hện thì cũng không có nóng lòng tiến công mà đều đứng bên cạnh của Thiên Khôi.

Thiên Khôi nhìn hai người xuất hiện thì bộ mặt toàn da bọc xương của hấn cũng phải tươi cười, chậm rãi nói:

- Các người rất vinh hạnh được đón tiếp ba trong tứ đại sứ giả của Võ Hoàng điện.

Thiên Khôi tiếp tục nói:

- Đây chính là đãi ngộ mà người bình thường không thể nào được hưởng thụ. hi vọng các người cũng không nên nhanh chóng buông bỏ. Hôm nay ta muốn xem các người thống khổ đến mức nào. Nếu không thì cũng khổ công ba người chúng ta đồng loạt xuất thủ.

Nhìn hai người đột nhiên xuất hiện trước mắt. Cảm thụ được khí tức của hai người này cùng với Thiên Khôi giống hệt nhau, trong lòng Hàn Phong cũng cảm thấy căng thẳng.

Nếu như chỉ có một mình Thiên Khôi thì Hư Không hoàn toàn có thể dễ dàng đối phó. Cho dù tăng thêm một người nữa thì cũng chỉ làm cho hấn tốn thêm chút ít thời gian mà thôi. Huống chi nếu Hàn Phong và Hư Không liên thủ với nhau thì đơn giản hơn rất nhiều, cũng có thể nói là dư sức.

Nhưng lúc này lại xuất hiện thêm hai gã Thiên giai thất phẩm nữa, như vậy bên địch có tới ba Thiên giai thất phẩm. Cứ như vậy thì sức ép đè lên người Hàn Phong và Hư Không cũng gia tăng lên một cách mãnh liệt.

Chỉ là ba người trước mắt này lại để cho Hàn Phong và Hư Không vây lại khiến cho bản thân lâm vào thế bị động. Hơn nữa bên địch nhân còn có một nhân vật Diệt Hoàng, nỗ mạnh hết đà. Ai mà biết được hấn có thể cất giấu hậu chiêu nào nữa hay không.

Như vậy thế cục lại một lần nữa xoay chuyển. Hiển nhiên là tính thế lúc này khiến cho những người xung quanh cảm thấy vô cùng nặng nề. Loại chiến đấu này cho dù là Tiêu Chiến có thực lực Thiên giai ngũ phẩm cũng rất khó chen tay vào giúp đỡ. Chó nói chỉ đến thực lực của những Thiên giai cung phụng khác yếu hơn rất nhiều.

codon.tra

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

438. Chương 421: Tiếng Cười Quỷ Dị.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Mà bây giờ Hàn Phong cũng lo lắng dị thường. Trừ lo lắng đối phương trước mặt thì trong lòng hắn vẫn còn lo lắng cho Trầm Ngọc và nhóm người Tiêu Linh ở cách đó không xa.

Mặc dù trước mắt thì Trầm Ngọc đã tự sát nhưng Hàn Phong đã đem tinh khí của bản thân mình không ngừng quán nhập vào trong thân thể nào. Tuy rằng cuối cùng không thể nào cứu sống được nàng nhưng mà cũng có thể miễn cưỡng bảo trụ được tâm mạch. Có thể nhìn qua tưởng rằng Trầm Ngọc tuy đã chết nhưng kỳ thực sinh cơ vẫn chưa đoạn.

Hàn Phong lo lắng nếu như cứ tiếp tục kéo dài trận chiến này đến khi tinh khí mà hắn truyền vào cơ thể Trầm Ngọc tiêu tán đi hết thì đến lúc đó cũng không còn phương pháp nào có thể xoay chuyển được trời đất nữa.

Đương nhiên mặc dù bây giờ Hàn Phong cũng minh bạch việc cứu sống Trầm Ngọc là một việc vô cùng rắc rối khó khăn. Nhưng chỉ cần còn có một tia hi vọng thì hắn sẽ không bao giờ từ bỏ.

Hàn Phong không ngừng hồi tưởng lại những gì đã xảy ra. Từ khi hắn bắt gặp nàng cho đến bây giờ. Từ những cử chỉ, hành động, lời nói của nàng. Thẳng cho đến khoảng khắc nàng tự vẫn thì hắn mới biết được rằng nữ tử vẫn một mực yên lặng đi theo đằng sau hắn lại quan trọng với hắn đến như thế.

Hàn Phong đột nhiên cảm giác bản thân tựa hồ đối với Trầm Ngọc không được tốt, không thể nào bảo hộ nàng được an toàn. Nếu như sau này có thể cứu sống được nàng thì Hàn Phong muốn bảo hộ nàng cũng như những người thân khác của hắn không một ai phải chịu bất kỳ tổn thương nào.

Nhưng Trầm Ngọc hôm nay lại chết trước mặt hắn, điều này khiến cho Hàn Phong khó có thể tiếp thu được. Thế nhưng với tình hình ngày càng bất lợi đối với bên Hàn Phong thì trong lòng cho dù lo lắng nhưng hắn cũng không thể nào cải biến được tình hình.

Mà lúc này một trong hai người mới đến đột nhiên mở miệng nói:

- Thiên Khôi. Người dĩ nhiên đồng thời triệu hoán hai người chúng ta đến. Chẳng lẽ ngay cả người cũng không thể nào giải quyết được..

Thiên Khôi nghe vậy thì lại âm trầm cười, hồi đáp:

- Gọi hai người các người đến là để đề phòng vạn nhất. Hành động lần này đối với Võ Hoàng điện của chúng ta vô cùng quan trọng. Cơ hội lần này không được phép xuất hiện bất cứ sai lầm nào.

Mặt khác một lão giả nhìn qua thập phần gầy yếu, là người cuối cùng mở miệng, âm hiểm cười nói:

- Người chỉ hai gia hỏa trước mắt này?

Thiên Khôi nhìn Hàn Phong với Hư Không với vẻ mặt cảnh giác, gật đầu nói:

- Thiên Nhàn, không nên xem thường hai người bọn họ. Bọn họ tuy tiện một người cũng không có gì thua kém người đâu. Cần thận không bao giờ thừa đâu.

Thiên Nhàn nghe vậy thì cũng không có là đúng nói rằng:

- Nhiều năm bế quan tu luyện thật không ngờ lá gan của người ngày càng bé đi. Trên phiên đại lục này người có thể làm cho ta vướng tay bận chân cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Hai người trước mắt này cũng không có gì đáng nói cả.

Nhưng thật khả một lão giả khác đứng bên cạnh nghe được Thiên Khôi nhắc nhở thì cũng âm thầm quan sát Hư Không và Hàn Phong, rồi nói:

- Thiên Nhân, Thiên Khôi nói cũng không phải là không đúng đâu. Lúc trước hai người chúng ta xuất hiện cũng đã thử chiêu với hai người này. Thế nhưng bọn họ có thể đơn giản né tránh được đòn tấn công bất ngờ của chúng ta. Nhưng vậy có thể thấy hai người này và chúng ta là bình thủ, không ai hơn ai.

Thiên Nhân nghe lão giả bên cạnh nói vậy tuy rằng sắc mặt vẫn như trước nhưng thần sắc lại lộ ra một tia dị sắc xem thường. Nhưng lòng khinh thị cũng phải thu hồi lại tiện đà nói:

- Nếu như người đã nói như vậy thì hai người này rốt cuộc có thân phận gì. Võ Hoàng điện chúng ta tại sao từ trước tới giờ chưa từng nghe qua có cao thủ nào như vậy. Chẳng nhẽ là mấy lão già lánh đời xuất sơn sao?

Cuối cùng Thiên Nhân cũng là tự hỏi tự mình trả lời, lắc đầu nói:

- Cũng không đúng, tiểu tử kia nhìn qua thể nào cũng rất trẻ, không có giống như những lão già lánh đời kia!

Nghe vậy thì Thiên Khôi lại giải thích nghi hoặc cho hắn:

- Tiểu tử này là người đã phá hư kế hoạch lần trước của chúng ta ở đế đô.

- Người nói hắn là Hàn Phong?

Thiên Nhân nghe vậy thì không khỏi kinh hãi, tiện đà nói:

- Điều này sao có thể. Kế hoạch đế đô năm đó thất bại thì tiểu tử này cũng chỉ là Địa giai cửu phẩm. Sau lại không biết tiểu tử này gặp được kỳ ngộ gì mà lại có thể trong vòng mấy năm tấn giai lại Thiên giai chi cảnh. Không những thế lại còn là Thiên giai thất phẩm cường giả?

Mà Thiên Cơ bên cạnh nghe thấy vậy thì hắn cũng cảm thấy hết sức ngạc nhiên. Hiển nhiên hắn không nghĩ tới người phá hư kế hoạch lúc trước của Võ Hoàng điện mấy năm nay thanh danh quaath khỏi, ngày hôm nay có thể giống như bọn họ đều là những cường giả đứng đầu đại lục.

Phải biết rằng Thiên giai thất phẩm cường giả đối với đại lục này vô cùng thưa thớt và trân quý.

Võ Hoàng điện tuy rằng có bốn đại điện sử đều là Thiên giai thất phẩm, thậm chí đã tiếp cận đến Thiên giai bát phẩm nhưng nếu như không có sự nỗ lực cũng với đại giới mà Võ Hoàng điện phải bỏ ra thì bọn họ cũng không thể nào có được một thân tu vi như ngày hôm nay.

Vì bồi dưỡng ra bốn điện sử bọn họ mà trước đó đã có không biết bao nhiêu đệ tử của Võ Hoàng điện phải chết một cách oan uổng.

Có thể nói Võ Hoàng điện vì muốn có được tứ đại điện sử mà hao tổn rất nhiều tâm tư. Thậm chí lúc đó còn không tiếc hao tổn hai, ba phần thực lực thì mới có thể có được bốn người bọn họ.

Nhưng thiếu niên trước mặt này dĩ nhiên chỉ cần chưa đến mười năm lại có thể ở trước mặt bọn họ tranh đấu hơn thua. Trình độ bậc này cũng khiến cho hai người cảm thấy ghen tỵ không thôi. Mà Thiên Nhân lúc này nhìn về phía Hàn Phong cũng vô cùng âm trầm.

Hàn Phong cũng không rõ tại sao đám người này lại dùng ánh mắt như vậy để nhìn hắn. Bất quá tất cả những chuyện này đều không thể nói. Hiện tại đối với Hàn Phong thì ba người này tạo cho hắn một cảm giác bị uy hiếp vô cùng lớn. Hắn đang tự hỏi phải làm như thế nào để đối phó với ba người trước mắt.

Mà trong lòng hắn cũng cảm thấy khiếp sợ thực lực của Võ Hoàng điện. Không nghĩ tới bọn họ không chỉ có một Thiên Khôi là Thiên giai thất phẩm cường giả.

Theo như lời Thiên Khôi nói thì Hàn Phong ý thức được thực lực của Võ Hoàng điện không có đơn giản như những biểu hiện vừa qua.

Hơn nữa Thiên Khôi còn nói Võ Hoàng điện có tứ đại điện sử. Tuy rằng Hàn Phong không có nghe nói qua nhưng trước mặt lại xuất hiện ba đại điện sử. Như vậy thì chắc hẳn ba người này cũng là ba người nổi bật nhất. Tất nhiên chính hắn cùng với ba người này thực lực giống nhau.

Cứ như vậy, nói cách khác Võ Hoàng điện có tới bốn gã Thiên giai thất phẩm cường giả. Hơn nữa bốn người này hiển nhiên không phải là một Thiên giai thất phẩm cường giả bình thường có thể đối phó được.

Nhưng trong lòng Hàn Phong cũng thập phần nghi hoặc. Nhưng vậy ở kiếp trước vì sao Võ Hoàng điện với thực lực kinh người như thế mà vẫn bị bốn diệu các liên thủ đánh bại.

Lẽ nào bốn diệu các cũng không có đơn giản giống như trong tưởng tượng. Chẳng nhẽ bọn họ cũng cất giấu thực lực mà thế nhân không thể nào biết được?

Càng nghĩ, Hàn Phong càng cảm thấy khả năng này rất khả thi. Dù sao thì cũng là một tông môn tồn tại mấy nghìn năm.

Nếu như nói Hàn Phong chẳng qua cũng chỉ biết được mặt ngoài thực lực của bọn họ thế nhưng chừng đó cũng đủ để bọn họ là một nhất lưu thế lực.

Thế nhưng hiển nhiên qua mấy nghìn năm bọn họ vẫn không có thay đổi gì, điều này cũng thập phần không phù hợp chút nào.

codon.traí

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

439. Chương 422: Vị Khách Ngoài Ý Muốn. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hơn nữa Võ Hoàng điện rốt cuộc là có âm mưu gì. Đến tận giờ Hàn Phong cũng không thể nào xác minh được, Võ Hoàng điện với thực lực cường đại vì sao lại phải luôn hành động một cách bí mật. Mà cách hành động của bọn họ cũng thực sự quỷ dị.

Mà ngay khi Hàn Phong còn đang tự vẫn trong lòng thì bên kia Thiên Khôi mở miệng nói:

- Tuy rằng ta không thể không thừa nhận thực lực của các người không giống như những gì ta nghĩ bên đầu. Cũng khó trách được tại sao Diệt Hoàng lại phải thua ở trong tay các người. Bất quá các người đã trở thành địch nhân của Võ Hoàng điện thì chỉ sợ hôm nay các người không thể nào ly khai khỏi nơi này.

Bên này Hư Không nghe vậy thì cũng chỉ hừ lạnh một tiếng rồi lập tức một cỗ chiến ý còn dày đặc hơn trước toả ra ngoài.

Thấy thế, Hàn Phong cũng phải cười khò không thôi. Xem ra Hư Không này đúng là thập phần hiếu chiến, cho dù đã nhiều tuổi nhưng cũng không thể nào diệt được một tâm điên cuồng của hắn.

Ngẫm lại, Hàn Phong cũng không có biện pháp nào khác tốt hơn cũng chỉ có thể cùng Hư Không liên thủ. Buông tay nhất bác có thể có cơ hội.

- Muốn tính mạng của hai người chúng ta thì phải xem ba người các người có được bản lĩnh gì. Ngược lại ta cũng muốn xem thực lực chân chánh của Võ Hoàng điện là như thế nào.

Hàn Phong cũng vì Hư Không cảm nhiễm nên nhất thời hào khí ngất trời nói.

Thiên Khôi thấy thế thì cũng cảm thấy kinh ngạc trước phản ứng của hai người. Thế nhưng hắn cũng không nghĩ thêm nhiều, dù sao thì trong mắt hắn lúc này Hàn Phong và Hư Không chẳng khác nào là người chết.

Quả trượng trong tay Thiên Khôi vung lên, trong miệng hắn nhàn nhạt nói hai chữ:

- Động thủ.

Tiếng nói vừa dứt thì ba người Thiên Khôi bạo khởi một cỗ khí tức ngợp trời. Mà ba cỗ khí tức này giống tử khí nhiều hơn.

Những người khác ở xung quanh thấy cổ tử khí này cũng cảm thấy sợ hãi mà không ngừng thối lui lại phía sau.

Có một ít hộ vệ thực lực yếu trốn ở trong góc bị tử khí tập kích thì trong nháy mắt sắc mặt nổi lên biểu tình dữ tợn, thất khiếu chảy máu mà chảy.

Thấy một màn này thì mọi người cũng vô cùng kinh hãi.

Tiêu Tần thấy thế thì nhanh chóng phát tay kêu mọi người tránh ra xa, xa hơn nữa. Đồng Thời Tiêu Chiến cùng với các Thiên giai cung phụng khác che chắn trước mặt mọi người vận hành đấu khí để chống chọi là tử khí này. Ngay khi đó song phương đã diễn ra một hồi giao phong. Ở phía xa xa trên bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng cười điên cuồng.

Tiếng cười này đến từ hư không, truyền thẳng tới tai mọi người vô cùng rõ ràng. Cả hoàng cung từ trên không xuống dưới mặt đất, đâu đâu cũng có thể nghe được tiếng cười này. Mà theo tiếng cười ngày càng gần thì ba người Thiên Khôi tự nhiên đang phóng ta tử khí thì giống như gặp trở ngại phải thu hồi lại.

Ba người Thiên Khôi thất thế thì kinh hãi không thôi.

Mà Hàn Phong cũng cảm thấy bất khả tư nghị trước cảnh tượng này. Song phương đều không thể nào hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Hoàng cung vốn xơ xác tiêu điều sau những trận chiến khốc liệt giữa hai bên nhất thời bị tiếng cười này bao trùm.

Mọi người đều có mang vẻ đa nghi nhìn lên bầu trời, không ai giải thích được tiếng cười này từ đâu đến.

Hàn Phong đồng dạng kinh dị nhìn lên bầu trời. Hắn cảm thấy vô cùng kinh ngạc, có người chỉ nhờ vào tiếng cười thôi nhưng lại có thể khiến khí tức của những cường giả ở đây phải thu lại, không dám phát tán ra ngoài.

Phải biết rằng, lúc này trong hoàng cung tính cả Hàn Phong nữa là có tới sáu Thiên giai thất phẩm cường giả. Ngoại trừ Diệt Hoàng hiện tại như nổ mìn hết đà ra thì cũng có tới năm Thiên giai thất phẩm cường giả. Một đội hình như thế chỉ nhìn khí thế thôi thì không phải người thường có thể chống đối được.

Nhất là ba người Thiên Khôi liên thủ lại với nhau để thi triển khí tức tử vong. Chỉ riêng điều này thôi cũng đủ để Hàn Phong và Hư Không kiêng kỵ không ngớt.

Đến tột cùng thì người kia đến từ phương nào mà lại cường đại đến như vậy. Dĩ nhiên có thể dùng âm thanh để chặn được khí thế của bọn họ, khiến khí tức tử vong của ba người Thiên Khôi phải quay trở lại cơ thể.

Lúc này mọi người tập trung nhìn lên không trung thì thấy một đạo thân ảnh. Chỉ cần không phải người ngu si thì có thể biết được tiếng cười vừa rồi là kiệt tác của người này.

Rất nhanh, trong lúc mọi người còn đang phán đoán xem đạo thân ảnh này là ai thì người này đã xuất hiện trên bầu trời phía trên hoàng cung.

Hàn Phong tỉ mỉ quan sát, hiện tại người này thân mặc hắc sắc trường bào, khuôn mặt đều bị che lấp, căn bản không thể nào nhìn thấy được dung mạo.

Hàn Phong tin tưởng rằng nếu như mình chính diện gặp gỡ thì chỉ sợ riêng khí tức của hắc sắc bào nhân này cũng đủ khiến cho hắn hít thở không thông rồi.

Chẳng qua chẳng biết tại sao Hàn Phong đang nhìn tới hắc bào nhân này thì trong ánh mắt hiện lên một tia kinh dị, một tia mê hoặc.

Nhưng thật ra thì Thiên Khôi nhìn thấy hắc bào nhân này xuất hiện thì cũng đồng dạng hiểu được thực lực đối phương hơn hẳn đám người bọn hắn cho nên hết sức kiêng kỵ.

Thế nhưng người này ý đồ lần này chắc chắn không có gì tốt đẹp cả, Thiên Khôi không phải là người ngu, tự nhiên cũng sẽ không dám đắc tội, nhưng hắn vẫn trầm trọng nói:

- Vị bằng hữu này, vì sao lại đến đây?

Vị hắc bào nhân đứng ở giữa không trung, khuôn mặt ở dưới hắc sắc trường bào được che dấu không thể nhìn ra biểu tình gì. Chúng nhân không thể nào đoán được. Chẳng qua Thiên Khôi hỏi như vậy thì đáp trả lại hẳn chính là ánh mắt lạnh băng, sát khí đằng đằng.

Trong lòng Thiên Khôi nhất thời cả kinh. Hắc dữ liệu người này rất mạnh mẽ, nhưng thật không ngờ rằng chỉ một cái liếc mắt của hắn thôi cũng đủ khiến cho đầu khí trong người mình phải ngưng trệ.

Mà lúc này, hắc sắc bào nhân ở giữa không trung thân ảnh vừa chuyển, chậm rãi di động vừa hay đến đối diện với Thiên Khôi. Nhóm người Thiên Khôi kinh dị không thôi, mà hắc bào nhân kia thì dùng ngữ khí trầm thấp không có mang theo bất kỳ tình cảm gì, chậm rãi nói:

- Võ Hoàng điện?

Ba chữ này thôi cũng khiến cho người khác cảm thấy run sợ mà nhóm người Thiên Khôi nghe được thì cũng cảm thấy khiếp sợ.

Khiếp sợ không phải là đối phương đoán ra thân phận của ba người bọn họ mà khiếp sợ chính là chỉ ba từ vừa rồi thôi nhưng bọn họ đã cảm nhận được sát khí kinh người ở trong đó.

Lúc này ba người Thiên Khôi dù khuôn mặt không giống nhau nhưng mà có một điểm chung đều tái nhợt vô cùng. Ngay cả bên Hàn Phong cũng cảm nhận được sát khí từ trong ngữ khí của hắc bào nhân này. Nhưng Hàn Phong biết luồng sát khí này là nhằm vào ba người Thiên Khôi.

Chỉ ngắn gọn ba chữ này thôi thì Hàn Phong cũng minh bạch hắc sắc bào nhân này chắc chắn là địch nhân của Võ Hoàng điện. Vừa rồi hắn còn lo lắng xem nên đối phó với sự liên thủ của ba người Thiên Khôi như thế nào. Không nghĩ tới đang quanh co tính kế thì đột nhiên lại xuất hiện một cường giả đến giúp đỡ.

Bên kia ba người Thiên Khôi đồng dạng cảm thụ được sát ý vô hạn trong ba từ vừa rồi của hắc bào nhân. Cả ba đều khiếp sợ cũng liếc nhìn nhau. Cuối cùng vẫn là Thiên Khôi tỉnh táo mở miệng nói:

- Các hạ là ai? Có hay không cùng với Võ Hoàng điện của chúng ta có chút hiểu lầm?

- Hiểu lầm?

Giọng điệu của hắc sắc bào nhân tràn ngập sự đùa cợt, tiện đà nói:

- Không có hiểu lầm!

- Vậy các hạ đây là....

Thiên Khôi vốn định nói vì sao hắc sắc bào nhân này lại có ý định nhằm vào Võ Hoàng điện.

Chẳng qua vừa định nói thì hắn nghĩ lại. Thiên Khôi, hắn thấy nếu hỏi vấn đề này thì thập phần ngu xuẩn cho nên đánh nuốt xuống nửa câu còn lại.

Bất quá, hắc sắc bào nhân cũng nhàn nhạt hồi đáp:

- Trước đó vài ngày ta chỉ là ngẫu nhiên gặp qua mà thôi.

Câu trả lời của hắc sắc bào nhân khiến cho ba người Thiên Khôi cảm thấy có một tia hy vọng.

Nhưng lại nghe hắc bào nhân dùng ngữ khí băng lãnh xơ xác tiêu điều, nhàn nhạt nói:

- Ta và người của Võ Hoàng điện trong lúc đó không có hiểu lầm. Chỉ có cừ hận. Cho nên hôm nay các ngươi gặp phải ta chính là các ngươi bất hạnh.

Nghe đến đây thì Thiên Khôi biết được chính là hắc bào nhân vì bọn họ mà đến. Đồng thời nghe ngữ khí quyết tuyệt như vậy hiển nhiên cũng không thể nào thương lượng được.

Nghe đến đây, Thiên Khôi biết tránh thì không thể nào tránh được, tiện đà lạnh đạm nói:

- Xem ra các hạ tới đây là để tìm Võ Hoàng điện chúng ta gây phiền phức. Lẽ nào các hạ không sợ Võ Hoàng điện chúng ta trả thù sao?

- Ha ha!

Thiên Khôi nói xong, trong nháy mắt lần thứ hai hắc bào nhân cười to không ngừng, tiếng cười kéo dài không dứt giống như hắc bào nhân từ lâu lắm rồi không có được cười, mà lần này phải cười cho sảng khoái.

Tiếng cười duy trì trong chốc lát, đến khi sắc mặt Thiên Khôi vô cùng âm trầm không gì so sánh được đang định với hai đồng bạn xuất thủ thì hắc bào nhân ngừng cười, lạnh lùng nói:

- Một ngàn năm qua, Vô Hoàng điện biệt tăm biệt tích, dừng khí càng ngày càng lớn a.

Hắc y nhân cũng không có để ý tới ánh mắt tức giận của ba người Thiên Khôi, ngữ điệu lại chuyển sang châm chọc nói:

- Một đám tiểu nhân quang âm ám tiểu nhân, người khác có thể kiêng kỵ các ngươi nhưng ta đối với Vô Hoàng điện các ngươi hiểu rất rõ ràng. Ngày hôm nay nếu như Vô Hoàng nói câu này thì còn có chút phân lượng. Nhưng các ngươi lại ở đây nhảy nhót, đóng kịch, dám ở trước mặt ta nói năng lỗ xược. Chẳng nhẽ một ngàn năm yên lặng khiến cho các ngươi không còn biết kiêng kỵ bất thứ thứ gì!

Hắc bào nhân nói như vậy không khác gì đâm một nhát dao vào trong lòng ba người Thiên Khôi, ba người đều kinh khủng nhìn hắc bào nhân.

‘Vô Hoàng’ chỉ hai chữ này thôi thì khiến cho ba người Thiên Khôi còn kinh sợ hơn lúc trước.

Thiên Nhân không còn kiên nhẫn nữa hô lớn:

- Ngươi là người phương nào? Làm sao biết được cái tên Vô Hoàng?

- Hắc hắc! Xem ra Vô Hoàng mấy năm nay quả thật không có như xưa. Dĩ nhiên lại có được thủ hạ ngu xuẩn như vậy. Hôm nay ta liền thay hắc hắc hắc giáo huấn các ngươi một lần.

- Làm càn! Đừng tưởng rằng ý vào tu vi của ngươi cao hơn ta mà kinh người, là có thể vũ nhục được Vô Hoàng điện, vũ nhục điện chủ! hôm nay nếu không dạy cho ngươi một bài học thì Vô Hoàng điện chúng ta làm sao có thể đặt chân được trên đại lục!

Thiên Nhân tức giận nói:

Thiên Khôi và Thiên Cơ đứng ở bên cạnh, hai người giận giữ nhìn hắc bào nhân.

Mà Hàn Phong đứng ở đằng xa nghe thấy cuộc đối thoại của ba người thì hiển nhiên có chút kinh ngạc. Thực không nghĩ tới đột nhiên xuất hiện một người như vậy, dĩ nhiên lại có thể biết rõ được thực lực của Vô Hoàng điện.

Từ phản ứng của ba người Thiên Khôi thì chắc chắn những lời vừa rồi của hắc bào nhân vô cùng chính xác.

Vậy Điện chủ của Vô Hoàng điện tên là Vô Hoàng?

Chẳng qua Hàn Phong tỉ mỉ tìm tòi ký ức trong đầu, tựa hồ chẳng bao giờ nghe nói qua Vô Hoàng điện có người nào tên là Vô Hoàng. Mà thẳng đến khi Vô Hoàng điện bị tiêu diệt thì cũng không bắt luận tin tức hay đầu mối gì về cái tên Vô Hoàng cả.

Hàn Phong cảm thấy hết sức tò mò, Vô Hoàng đến tột cùng là ai, dĩ nhiên lại thần bí như thế.

Ánh mắt cầu mọi người ở đây đều tập trung trên người hắc bào nhân. Hàn Phong thấy Hư Không ở bên cạnh sắc mặt vô cùng lạ lẫm.

Nhưng ở giữa không trung hắc bào nhân hiển nhiên cũng không có nói thêm cái gì chỉ là bay thẳng đến ba người Thiên Khôi.

Thân hình hắc bào nhân nhất triển, trong mắt Hàn Phong hiện lên tinh quang, chỉ một động tác này của hắc bào nhân thôi cũng có thể thấy được thực lực phi phàm của hắn.

Theo hắc bào nhân động thủ, từ trên người hắn trong nháy mắt bạo khởi một trận khí tức cường đại khiến cho Hàn Phong hít thót không thông. Trong nháy mắt luồng khí tức này liên tràn ngập cả hoàng cung.

Ba người Thiên Khôi thấy hắc bào nhân động thủ hiển nhiên cũng đã sớm chuẩn bị từ trước. Động tác của ba người cũng không chậm, cơ hồ lúc hắc bào nhân động thủ thì cả ba người lại liên thủ với nhau lần thứ hai thì triển ra khí tức tử vong.

Ba Thiên giai thất phẩm cường giả liên thủ để đối phó với hắc bào nhân. Không ngừng thế ba người này đều có tu vi tiếp cận với Thiên giai bát phẩm cho nên trình độ kinh khủng là không thể nói.

Chỉ sợ Hàn Phong chính diện đón nhận cũng không thể bào đón nhận được trong chốc lát. Bất quá hắc bào nhân trước mắt của đáng sợ hơn.

Lúc này chỉ thấy hắc bào nhân dù thấy khí tức tử vong nhưng vẫn phi thân tới, miệng không khỏi hừ lạnh một tiếng, khinh miệt nói:

- Tử thần chi tức sao? Tuy thực lực của ba người các ngươi không sai nhưng so với Võ Hoàng thì vẫn còn kém hơn rất nhiều. Bằng nhiều thực lực đây thì không thể nào cản trở được ta. Hôm nay chỉ sợ ba người các ngươi đều phải lưu lại đây thôi. Coi như là lễ gặp mặt của ta đưa cho Võ Hoàng đi.

Dứt lời, thân hình hắc bào nhân đang bay nhanh thì chợt kiềm hãm lại, xong rồi ngay lập tức ở trước mặt mọi người tiêu thất.

Mà khi hắc bào xuất hiện cũng là ở đằng sau Thiên Nhân, hắc bào cũng không có khách khí mà lập tức đã một cước vào hậu tâm của Thiên Nhân.

Dính một cước bạo liệt như vậy Thiên Nhân không thể nào chống đối được với lực lượng của hắc bào nhân. Cho nên thân hình gầy yếu của Thiên Nhân bị hắc bào nhân trực tiếp đã bay đi.

Hắc bào nhân cũng không có buông tha, thân hình lại hoán đổi, ngay lập tức lại xuất hiện trước mặt Thiên Nhân. Thiên Nhân bị hắc bào nhân đã bay còn chưa có dừng lại thì một lần nữa bị dính thêm một quyền của người này. Một quyền này tuy nhìn đơn giản nhưng uy lực không cần phải nói tới, mà mục tiêu dĩ nhiên cũng chính là hậu tâm của Thiên Nhân.

- Phanh!

Một quyền này khiến cho da đầu của mọi người tê dại. Ai cũng nghĩ xem nếu mình nhận một quyền này thì sẽ như thế nào.

Trong lúc này Thiên Nhân bị hắc bào nhân cường thế công kích thì không chỉ ý phục của hắc bào bị bạo tạc mà ngay cả một khoảng lưng của Thiên Nhân cũng bị tróc da bong thịt, nhìn thấu tận xương.

Mà dính liên tiếp hai kích hung ác độc địa như vậy thì với thực lực Thiên giai thất phẩm cường giả của bản thân thì Thiên Nhân cũng không thể nào không phun ra vài ngụm máu tươi.

Không những thế sắc mặt của hắc bào cũng tái nhợt không gì sánh được. Nhân thần vốn tràn ngập lệ khí thì cũng phải tối sầm lại. Cuối cùng hắc bào cũng rơi xuống đất, khiến cho đất đá bay bụi mù lên.

Một màn diễn ra như vậy cũng khiến cho mọi người không kịp phản ứng.

Mất thấy thực lực cùng với Thiên Nhân tương đương mà dĩ nhiên trong khi ba người liên thủ mà vẫn không thể sống sót sau hai chiêu. Thiên Khôi và Thiên Cơ nhìn hắc bào nhân với ánh mắt sợ hãi hơn trước rất nhiều.

Hiển nhiên bọn họ cũng không có nghĩ tới thực lực của hắc bào nhân lại cường đại đến như thế. Chỉ có hai chiêu thôi nhưng cũng khiến cho bọn họ không kịp trở tay.

Mà Hàn Phong đứng ở cách đó không xa, thấy một màn như vậy thì cũng khiếp sợ không ngớt.

codon.tra

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

440. Chương 423: Thân Phận Khiến Kẻ Khác Khiếp Sợ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đả tự: Bạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hàn Phong cũng là một Thiên giai thất phẩm, nếu so với ba người Thiên Khôi cũng chỉ là yếu hơn một chút mà thôi. Thế nhưng Thiên Nhân chỉ sau hai chiêu đã bị hắc bào nhân đánh bại. Không ngừng thế hắc còn không có thể hoàn thủ, trực tiếp bị đánh ngã xuống đất.

Xem ra với tình trạng này thì Thiên Nhân mặc dù không có chết nhưng cũng không thể nào trong khoảng một thời gian ngắn có thể đứng lên được.

Hắc bào nhân ra tay hung ác độc địa như vậy khiến cho người người có mặt ở đây kinh sợ.

Lúc này Hàn Phong ngược lại cũng không có vướng bận gì, với thủ đoạn mà hắc bào nhân vừa thể hiện thì chỉ sợ Thiên Khôi và Thiên Cơ cũng không phải là đối thủ của hắc.

Nhưng mà vào lúc này thì Thiên Khôi và Thiên Cơ hai người trong nháy mắt, bốn mắt nhìn nhau. Thiên Khôi ở gần hắc bào nhân nhất nên hắc nhanh chóng quán nhập đầu khí vào bên trong hắc thiết quả trượng ở trong tay.

Quả trượng được đầu khí gia trì thì mang theo khí thể sắc bén, xé gió bay tới hắc bào nhân. Ngay khi xuất thủ thì cả hai người Thiên Khôi không hẹn mà cùng thối lui về phía sau.

Đối mặt với một kích toàn lực của Thiên Khôi, hắc bào nhân cũng không có chần trừ một chút nào, thân hình không lùi mà tiến tới. Lúc thấy quả trượng sắp đụng phải thân thể thì hắc bào nhân chợt vươn tay lên, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người dĩ nhiên hắc bào nhân lại có thể dùng lực lượng của mình hóa giải một kích toàn lực của quả trượng trực tiếp vững vàng cầm ở trong tay.

Quả trượng dường như không cam lòng khi bị hắc bào nhân bắt được, không ngừng giãy giụa. Cả thân quả trượng cũng phải run lên nhẹ nhẹ. Nhưng tiếng âm ừng ơng ơng yếu ớt vang lên giống như đang gào thét không cam lòng.

Nhưng chỉ thấy hắc sắc bào nhân hơi vung tay lên thì quả trượng của Thiên Khôi phóng thẳng xuống đất rồi lún sâu xuống, tạo nên một trận bạo hưởng. May mà ở nơi quả trượng cắm xuống không có ai ở xung quanh bằng không chỉ với uy lực này của quả trượng thì ngay cả Tiêu Chiến là Thiên giai ngũ phẩm cũng không thể nào chống lại.

Thế nhưng hắc bào nhân cũng không có để ý tới những điều này, thuận lợi tiếp được một kích toàn lực của Thiên Khôi, mà hắc cũng không có chịu bất cứ ảnh hưởng nào.

Hơn nữa thấy hai người Thiên Khôi thối lui thì hắc sắc bào nhân cũng nở một nụ cười nhạt, thân hình lại khẽ động đuổi theo hai người.

Mà lúc này Thiên Khôi dùng quả trượng để ngăn trở hắc bào nhân, lúc này hai người Thiên Khôi cũng đã để sát được biên giới với hoàng cung, mà cự ly giữa hai bên cũng đến hơn trăm thước.

Cũng trong lúc nhất thời, trên bầu trời lần thứ hai xuất hiện một trận ba động năng lượng. Giống hệt như lúc nhóm người Thiên Khôi xuất hiện, một trận vận vẹo xuất hiện ở đằng sau lưng hai người.

Đến lúc này thì Hàn Phong xác nhận hai người Thiên Khôi, Thiên Cơ thấy được hắc bào lợi hại nên có ý định chạy trốn.

Mà Hàn Phong cũng cả kinh, thực lực của Vô Hoàng diện quá mức quỷ dị, không thể nào lường trước được. Ngày hôm nay có được một cơ hội tốt như vậy tự nhiên không thể nào để cho hai người này dễ dàng dời đi như vậy.

Vì vậy Hàn Phong cơ hồ nhận thức được ý thức ý đồ của hai người, thân hình bạo khởi, đồng thời thi triển Dời Hình Hoán Ảnh. Mặc dù cự ly giữa Hàn Phong và hai người Thiên Khôi tuy xa nhưng với thân pháp của mình Hàn Phong ngay lập tức đứng chắn trước mặt hai người.

Bất quá, Hàn Phong lại hiển nhiên lo lắng dư thừa. Bởi vì lúc này hắc bào nhân cơ hồ cũng xuất hiện trước mặt hai người. Đối với việc Hàn Phong xuất hiện thì hắc bào nhân ngược lại cũng không có để ý tới. Trái lại hắc liên tục cười nhạt nói rằng:

- Lại là chiêu này! Võ Hoàng này tựa hồ một ngàn năm nay cũng có một chút tiến bộ. Nhưng hiện nay một chiêu Thứ Nguyên Truyền Tống này đối với ta không có tác dụng.

Nói xong, hắc bào nhân hai tay thi triển kỹ xảo, từng đạo đầu khí dùng mắt thường cũng có thể thấy được trong nháy mắt tứ tán ra ngoài. Mà mục tiêu cũng không phải là hai người Thiên Khôi mà đến gần hai người thì bỗng phân tán ra xung quanh. Hàn Phong nhìn thấy thế cũng không có giải thích được, mà đạo đầu khí cũng nhanh chóng bao phủ lấy hai người Thiên Khôi, hoàn toàn bao bọc vào trong đó.

Lúc này Hàn Phong cũng nghe thấy hắc bào nhân thấp giọng nói:

- Năm đó vì để đối phó với chiêu này mà ta đã khổ tâm nghiên cứu hai mươi năm mới sáng chế ta được một chiêu này Thứ Nguyên Phong Tỏa. Hôm nay các người không thể nào chạy thoát đâu.

Ngay khi hắc bào nhân đắc ý giải thích thì bên kia hai người Thiên Khôi cũng phải biến sắc. Bọn họ không có nghĩ tới dĩ nhiên kỹ năng đào thoát của Võ Hoàng điện độc nhất vô nhị mà trong nháy mắt lại bị hắc bào nhân phá giải.

Bây giờ hai người căn bản không thể nào liên hệ được với không gian ba động xung quanh. Ngay trong chớp mắt, hắc bào nhân và Hàn Phong đã ở trước mặt hai người Thiên Khôi không tới mười bước. Lúc này đây, chỉ sợ rằng hai người Thiên Khôi không thể nào thoát được.

Cho tới khi hai người Thiên Khôi tưởng chừng như có thể thoát đi được thì Hàn Phong vốn thần kinh đang căng thẳng thấy một màn này cũng thoáng trùng xuống. Chẳng qua Thiên Khôi lại đột nhiên làm một động tác khiến cho kẻ khác khiếp sợ.

Không chỉ là Hàn Phong và hắc bào nhân mà ngay cả Thiên Cơ ở bên cạnh Thiên Khôi cũng có chút ngạc nhiên xoay người nhìn Thiên Khôi.

Chẳng qua trên mặt Thiên Khôi bây giờ cũng lộ ra một vẻ âm tàn, khoái chí người:

- Thiên Cơ, người và ta không thể nào chạy trốn được. Sao người không hi sinh tính mạng của mình để thành toàn cho ta. Thiên Khôi ta sẽ ghi nhớ phần ân tình này của người!

- Người.....!

Thiên Cơ hiển nhiên cũng không có nghĩ tới đồng bạn của mình lại bán đứng mình như vậy. Hắn thậm chí còn không có kịp hỏi xong thì thân thể của Thiên Cơ đã ở trước mặt mọi người bạo thể.

Cũng may thấy được hành động này của Thiên Khôi thì hắc sắc bào nhân cũng phản ứng linh mãnh, nhanh chóng kéo Hàn Phong ly khai khỏi hai người Thiên Khôi.

Hàn Phong đối với hành động này của Hắc sắc bào nhân cũng cảm thấy kinh hãi. Thân thể vô ý thức phản kháng, thế nhưng bàn tay của hắc bào nhân cũng là vững vàng bắt được Hàn Phong không có cho hắn cơ hội giây thoát.

Ngay khi hai người tách ra khỏi được hai người Thiên Khôi thì thân thể Thiên Cơ giống như một quả bom, triệt để bạo liệt. Một đoàn huyết vụ bay đầy trời, mùi máu tươi nồng nặc xung quanh nhất thời bao vây lấy Thiên Khôi ở bên trong.

Thiên Cơ bạo thể mang đến uy lực vô cùng to lớn, trong nháy mắt khiến cho Thứ Nguyên Phong Tỏa của hắc bào nhân bị phá vỡ. Thiên Khôi cũng nhân cơ hội này mà một lần nữa thành lập được liên hệ với năng lượng ba động ở xung quanh.

Hắn thừa dịp hắc bào nhân còn cách xa bản thân không thể nhanh chóng thi triển Thứ Nguyên Phong Tỏa một lần nữa được tiến nhập vào trong không gian ba động, tiêu thất không thất đâu.

Thấy một màn này thì hắc bào nhân thực sự bị chọc cho tức giận, nhịn không được mắng một trận:

- Những tên hỗn đản này thật là quá giảo hoạt.

Mà ngay khi hắc bào nhân nói xong từ trong huyết vụ truyền đến một đạo âm thanh tràn ngập sự tức giận.

- Sự tình ngày hôm nay Võ Hoàng điện ta tương lai sẽ ổn thỏa hồi báo. Chờ ta trở về Võ Hoàng điện thì cũng là lúc để đồ bị san bằng, thống trị cả đại lục. Ha ha!

Theo âm thanh oán hận không gì so sánh được này tiêu thất thì huyết vụ xung quanh cung tiêu thất không thấy đâu. Lúc này tại vị trí Thiên Khôi đứng lúc này không còn một bóng người. Thực không có nghĩ tới, đến cuối cùng hắn vẫn có thể đào tẩu chạy thoát. Hàn Phong cau mày suy nghĩ.

codon.traí

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

441. Chương 424: Triệu Vô Cực Hiện Thân. (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiểm Giới

Bất quá nghĩ đi nghĩ lại thì trong đó Thiên Cơ chết, Thiên Nhân hiện đang trọng thương. Lần hành động này của Võ Hoàng điện chính là cái được không bù được cái mất. Tính ra lần này đối với đám người Hàn Phong cũng là không có thiệt thòi.

Lập tức tâm tình Hàn Phong cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Sau khi nghĩ thông những chuyện này thì lúc này điều Hàn Phong để ý tới chính là sự xuất hiện đột ngột của một người chính là hắc bào nhân có lai lịch bí hiểm.

Từ khi hắc bào nhân giao thủ với ba người Thiên Khôi cho tới khi Thiên Khôi giết Thiên Cơ để đào thoát thì có thể thấy được hắc bào nhân không phải là địch nhân. Nhưng điều làm Hàn Phong hiếu kỳ chính là trên đại lục cũng chưa từng thấy qua có cao thủ cường đại như vậy xuất hiện. Trong lúc nhất thời thì Hàn Phong cũng không thể nào suy đoán được lai lịch của hắc bào nhân.

Chỉ bất quá, vừa rồi tiếp xúc qua thì trong nội tâm của Hàn Phong mơ hồ cảm nhận được một cỗ cảm giác quen thuộc.

Tựa hồ trong ấn tượng của Hàn Phong thì đã từng gặp qua người này ở nơi nào đó. Mà trên người Hàn Phong cũng có thứ làm cho hắc bào nhân cảm thấy cảm giác quen thuộc, Hàn Phong mơ hồ có chút mạnh mẽ.

Đương nhiên Hàn Phong cũng không có vì những chuyện này mà phân tâm. Mặc dù nhóm người Thiên Khôi có người chết người bị thương, người thì chạy trốn nhưng hiện tại ở hiện trường vẫn còn có những người khác tồn tại. Nhất là Diệt Hoàng. Trong lòng Hàn Phong đã phát thệ nhất định phải lấy được thủ cấp của hắn.

Chẳng qua khi Hàn Phong quay người lại thì Diệt Hoàng đã biến mất không thấy đâu, sắc mặt không khỏi đại biến. Trong lòng Hàn Phong thầm mắng một tiếng. Nhưng hắn cũng rất nhanh minh bạch, lúc trước Diệt Hoàng thụ thương nhưng vị tất đã không có lực chạy trốn.

Hiển nhiên là hắn muốn thừa dịp lúc mọi người không có để ý tới mình mà tập trung vào nhóm người Thiên Khôi thì yên lặng không một tiếng động chạy trốn.

Diệt Hoàng này đúng thật giống hệt như Thiên Khôi, giả dối không gì so sánh được.

Lúc này mọi người xung quanh cũng mới kịp phản ứng phát hiện ra Diệt Hoàng đã thất tung. Mà sắc mặt Tiêu Tấn cũng là trở nên âm trầm vô cùng.

Với thực lực của Diệt Hoàng thì thủy chung luôn là tai họa của hoàng thất, lần này hắn đào tẩu được chỉ sợ rằng sau này hoàng thất vẫn như trước tồn tại những nguy cơ không biết trước được.

Nhưng dù sao thì sự tình đã phát sinh thì mọi người cũng đành chấp nhận. Nhưng lửa giận trong lòng thì phải phát tiết mà đám người của Trọng Tài giả chính là phải gánh chịu lấy hậu quả này.

Bên hoàng thất có Hàn Phong và Hư Không cho nên đám người Trọng Tài giả không phải là đối thủ. Ngay cả những người có thực lực mạnh mẽ như Là Vũ và Dương Thiên Trạch thì dưới việc Hàn Phong và Hư Không đồng thời xuất thủ thì cũng chỉ trong chớp lát cũng đã tan tác chạy trốn.

Còn những người khác thì toàn bộ bị nhóm người Tiêu Chiến đánh chết.

Theo việc Thiên giai cường giả của đối phương đều đã bị tiêu diệt thì đám nhân mã còn lại ở ngoài hoàng thành không còn là điều đáng lo ngại. Mà Hàn Phong cũng đã thu thập xong Là Vũ, ngay lập tức hẩn chạy đến bên đám người Trầm Ngọc.

Tử khí vừa rồi có ảnh hưởng không nhỏ tới Trầm Ngọc, lúc này thì sinh cơ trong thể nội của nàng hiển nhiên là vô cùng yếu ớt. Điều này khiến cho Hàn Phong cảm thấy lo lắng. Nhưng hẩn cũng không có biện pháp để khắc phục.

Lúc này Hàn Phong đang suy tư nghĩ đối sách để có thể cứu Trầm Ngọc. Đám người Tiêu Chiến đang giải quyết nốt những tàn binh của Trọng Tài giả thì đúng lúc này Hư Không làm ra một hành động khiến cho những người ở đây phải khiếp sợ.

Hẩn dĩ nhiên hướng tới hắc bào nhân động thủ.

Nguyên lai hắc bào nhân sau khi giải quyết xong đám người Thiên Khôi cũng không có rời đi mà ở lại lặng lẽ đứng nhìn tất cả những sự việc đang diễn ra. Mà hẩn nhìn thấy Hư Không đột nhiên xuất thủ thì cũng lấy làm vô cùng kinh ngạc. Bất quá lúc này hẩn lại nghe được Hư Không rống hận thì thân hình thối lui về phía sau, đồng thời hắc bào nhân cũng kéo mũ trùm đầu xuống để lộ ra gương mặt của mình. Sau đó thì bất khả tư nghị nhìn Hư Không.

- Triệu Vô Cực, tên hỗn đản! Người không có chết!

Hành động này của Hư Không khiến cho mọi người ở đây khiếp sợ không thoi. Mà trong đó Hàn Phong chính là người khiếp sợ nhất.

Không phải vì hành động của hẩn mà là vì cái tên mà Hư Không vừa mới nói ra.

Đây là người quen của Hư Không, tên là Triệu Vô Cực!

Cũng chính bởi vậy mà khi Hư Không xuất thủ, Hàn Phong thậm chí còn chưa có bất cứ phản ứng gì, cứ như vậy ánh mắt tập trung trên người hắc bào nhân, Hàn Phong muốn nhìn xem thái độ của hắc bào nhân

Triệu Vô Cực?

Hắc bào nhân trước mặt này dĩ nhiên lại là Triệu Vô Cực?

Trong lòng Hàn Phong khiếp sợ không thoi, hẩn cũng không có hoài nghi Hư Không có hay không nhận nhầm người. Bởi vì Hàn Phong đã minh bạch lúc trước cổ cảm giác quen thuộc của hẩn rất cuộc đến từ nơi nào. Đó chính là khi hắc bào nhân này thi triển ra đấu khí của mình. Có thể nói hắc bào nhân tên Triệu Vô Cực này cũng là người tu luyện Ngạo Thị Thiên Địa.

Hàn Phong tin tưởng rằng trên đời này người có thể biết được Ngạo Thị Thiên Địa cũng chỉ có thể là hai người. Một chính là bản thân hẩn, hai chính là người đã sáng tạo ra bí quyết này. Nói cách khác, hắc bào nhân trước mặt này cũng tu luyện cùng một loại tâm pháp với Hàn Phong. Rất có thể Triệu Vô Cực này chính là người đã sáng tạo ra Ngạo Thị Thiên Địa.

Trong lòng Hàn Phong một mạch suy nghĩ bách chuyển, mà hắc bào nhân bên kia cũng là vì hành động của Hư Không cũng cảm thấy giật mình.

Bất quá với thực lực của Hư Không hiện tại cũng không thể nào chiếm được tiện nghi của hắc bào nhân.

Quả nhiên hắc bào nhân tuy rằng vô cùng kinh ngạc trước cử động của Hư Không, nhưng hoàn toàn không có sợ hãi trước đòn công kích của Hư Không.

Chẳng qua hắc bào nhân tựa hồ cũng không có dự định trở thành địch nhân của Hư Không.

Đang nhìn Hư Không đột nhiên hướng tới bản thân mình tiến hành một lần công kích mạnh mẽ như vậy thì hắc bào nhân cũng lập tức vận khởi đấu khí vùng tay lên.

Động tác này nhìn thập phần dễ dàng nhưng lại vô cùng vững vàng mượn quyền đầu của Hư Không cùng với lực lượng của hắc bào nhân hất lùi về phía sau.

Cho đến khi cự ly giữa hai người không dưới hai mươi bước thì thân hình mới dừng lại.

Mà lúc này thì hắc bào nhân cũng mở miệng nói, nhưng là ngữ khí mang theo một tia nghi hoặc hòa hảo chứ không có lạnh lùng như khi trước nói chuyện với ba người Thiên Khôi.

- Người là Đan.

Về mặt Hư Không âm tình bất động trong thấy công kích của bản thân lại bị hắc bào nhân dễ dàng hóa giải như vậy thì hàn quang trong mắt cũng lóe ra.

Sau khi suy nghĩ một lúc lâu thì hắc bào nhân mới buông tha ý định công kích hắc bào nhân. Trong lòng không khỏi hồi tưởng lại trước kia. Một ngàn năm trước Hư Không là một Thiên giai thất phẩm cường giả mà Triệu Vô Cực cũng chỉ là một Thiên giai lục phẩm mà thôi. Nhưng tuy cách biệt một giai thực lực thì Triệu Vô Cực vẫn có thể dễ dàng đánh bại Hư Không.

Mà hiện nay thực lực hắn đã từ Thiên giai bát phẩm tụt xuống Thiên giai thất phẩm. Còn Triệu Vô Cực ở trước mặt thì trải qua ngàn năm tu luyện tu vi đã đề thăng tới cảnh giới thâm bất khả trắc.

Kể từ đó Hư Không không thể nào đánh bại được Triệu Vô Cực nữa.

Nghĩ đến đây thì quyền đầu của Hư Không không khỏi nắm chặt lại, hiển nhiên hắn trời sinh có tính tự phụ cao ngạo, cảm giác này khiến cho Hư Không vô cùng khó chịu.

Sau một hồi điều chỉnh hơi thở của mình thì Hư Không cũng đã khôi phục lại được tâm tình xao động của mình. Mà lúc này thì Hàn Phong cũng hồi thần trở lại.

Vô luận hắc bào nhân trước mặt này có thân phận là gì thì với một thân thực lực thâm bất khả trắc của hắn thì Hàn Phong cũng muốn ngăn cản Hư Không.

Dù sao thì với thực lực của bọn họ hiện tại, nếu như trở thành địch nhân của hắc bào nhân này chính là điều không hề sáng suốt chút nào.

Bởi vậy Hàn Phong phi thân tới bên cạnh Hư Không, dùng nhãn thần ra hiệu cho Hư Không không nên để tâm tình bị xao động. Sau đó Hàn Phong mới xoay người nhìn hắc bào nhân.

Hắc bào nhân cũng lẳng lặng đứng nhìn, tựa hồ đối với hành động của Hư Không cũng rất hiếu kỳ nhưng người ta vẫn chưa có trả lời câu hỏi của mình khiến cho hắn cảm thấy bất đắc dĩ.

Bất quá bây giờ hắc bào nhân nhìn về phía Hàn Phong thì cũng kinh nghi không thôi. Kỳ thực từ quá trình tiếp xúc với Hàn Phong vừa rồi thì hắc bào nhân cũng đã phát hiện ra khí tức trên người của Hàn Phong.

Trong hoàng cung lúc này quanh cảnh xung quanh vô cùng yên tĩnh. Ngay cả Tiêu Tấn cũng bị tình huống trước mắt này làm cho kinh sợ. Lúc này hắn lại thấy Hàn Phong và hắc bào nhân giằng co một chỗ thì cũng lo lắng. Chỉ có điều tình huống này hắn cũng không thể nào nhúng tay vào được.

Bởi vậy Tiêu Tấn đã ra hiệu cho những người khác không nên có những hành động không sáng suốt thiếu suy nghĩ. Tốt nhất là yên lặng mà quan sát.

Sau một hồi trầm mặc thì Hư Không cũng đã từ trong cơn chấn động mà từ từ điều hòa lại được tâm tình của mình, biểu tình của hắn lại một lần nữa trở về bộ dáng trầm mặc trước kia. Thậm chí so với trước kia thì còn lạnh lùng hơn.

Bất quá Hư Không cũng không có nhìn về phía hắc bào nhân mà ngược lại nhìn Hàn Phong. Hàn Phong ngấm lại, lập tức tiến lên hai bước đi tới trước mặt hắc bào nhân, ánh mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của hắn, thanh đạm hỏi:

- Xin hỏi tiên bối của phải là Triệu Vô Cực của Đại Viêm đế quốc năm đó?

Hắc bào nhân đối với việc Hàn Phong đột nhiên hỏi về thân phận của hắn thì cũng không lấy làm kinh ngạc.

Từ khi Hư Không thốt lên tên của hắn thì hắc bào nhân cũng biết được thân phận của mình đã bị người khác nhận ra.

Tuy rằng hắn cũng không có biết tại sao hai người này lại biết được thân phận của mình, nhưng hắc bào nhân cũng không có ý định giấu diếm.

Sau khi Hàn Phong hỏi vấn đề này, hắc bào nhân cũng nhàn nhạt cười, dùng ngữ khí tự giễu cợt, chậm rãi nói:

- Nghĩ không ra qua một ngàn năm mới xuất quan mà vẫn bị người khác nhận ra. Xem ra phiên đại lục này quá nhỏ bé hay là danh khí của ta quá lớn đây?

Vừa nói hắc bào nhân vừa tháo hắc sắc trường bào của mình xuống, một khuôn mặt thanh tú, nhìn qua chỉ giống với một thanh niên hai mươi mấy tuổi chậm rãi rơi vào trong tầm mắt của mọi người.

Hành động vừa rồi của hắc bào nhân chính là thừa nhận thân phận của mình là Triệu Vô Cực.

Chẳng quá điều làm Hàn Phong cảm thấy kinh ngạc chính là Triệu Vô Cực trước mắt hoàn toàn có thể so với hắn chỉ là một thanh niên mà thôi. Nếu như không phải vừa rồi Triệu Vô Cực thể hiện ra một thân thực lực đáng sợ đến như vậy cùng với những kiến giải của Hàn Phong thì chỉ sợ căn bản không thể nào tin được. Thanh niên tướng mạo thập phần anh tuấn, nhìn qua có phần nhu hòa trước mặt này lại chính là một vị tiên bối đã sống qua ngàn năm có một thân tu vi thâm bất khả trắc.

Lúc này Triệu Vô Cực cũng đã tháo khăn trùm đầu xuống, khuôn mặt anh tuấn của hắn cũng nở một nụ cười nhạt nhìn thẳng vào Hàn phong không có một chút ngạc nhiên. Đồng thời Triệu Vô Cực cũng không nhìn được lòng hiếu kỳ mà mở miệng hỏi:

- Hải tử, ngươi tên gì?

Bị một người nhìn qua chỉ lớn hơn mình vài tuổi, hiện giờ giống như một hải tử nhìn chằm chằm vào mình khiến cho Hàn Phong cảm thấy vô cùng cổ quái.

Chẳng qua Hàn Phong cũng ngay lập tức nghĩ thông suốt. Triệu Vô Cực chính là nhân vật của một ngàn năm trước, luận về bối phận thì cũng chính là tiên bối mà Hàn Phong hắn là văn bối. Mà quan hệ của hai người cũng có thể gián tiếp coi là sư phụ và đệ tử.

Kiếp trước Hàn phong đã sống hơn bốn trăm tuổi, cho đến kiếp này Hàn Phong cũng không có ngờ được sư phụ của mình lại là một lão quái vật hơn nghìn tuoir.

Nghĩ thông suốt điểm này thì cổ tâm tình cổ quái trong lòng Hàn Phong cũng bị đè xuống. Thấy Triệu Vô Cực ngữ khí thập phần nhu hòa, hiển nhiên đối với bọn họ không có địch ý thì Hàn Phong trực tiếp hỏi đáp:

- Ta là Hàn phong!

- Hàn Phong sao?

Triệu Vô Cực nghe vậy thì lại lộ ra tiểu ý, tiện thể tán dương:

- Nguyên lai ngươi chính là người những năm gần đây tại đại lục thanh danh quật khởi. Ngay cả ta đây trường kỳ lánh đời không có ra ngoài mà danh khí của ngươi cũng như sấm bén tai!

Được Triệu Vô Cực khen như vậy thì Hàn Phong cảm thấy cười khổ không ngớt.

Hắn thật ra rất rõ năng lực của Triệu Vô Cực ở trước mắt. So với bản thân hắn thì hiển nhiên không đáng để nhắc tới.

Cũng may Triệu Vô Cực cũng không có ý định bàn tiếp về vấn đề này mà nghi hoặc hỏi tiếp:

- Vừa rồi ta thấy đấu khí của ngươi có chút giống với đấu khí của ta. Có thể nói cho ta biết ngươi tu luyện loại tâm pháp nào?

Nói xong thì Triệu Vô Cực mỉm cười nhìn Hàn Phong. Hắn cảm thấy câu hỏi này của mình tựa hồ không được thích hợp cho lắm.

Mà Hàn phong cũng không bối vì người khác mạo muội hỏi bí mật của mình mà cảm thấy tức giận. Đầu tiên Hàn phong hướng tới Triệu Vô Cực ôm quyền hành lễ sau đó mới chậm rãi nói:

- Tại hạ tu luyện chính là bí quyết mà năm đó tiền bối sáng tạo ra Ngạo Thị Thiên Địa!

Tuy rằng vừa rồi đã có chút phát hiện nhưng Triệu Vô Cực nghe thấy Hàn Phong nói hần dĩ nhiên lại tu luyện tâm pháp mà bản thân mình năm đó sáng tạo ra Ngạo Thị Thiên Địa thì trong mắt cũng hiện lên một tia thần sắc kinh dị.

Đột nhiên, khóe miệng Triệu Vô Cực tiêu ý càng ngày càng đậm càng ngày càng đậm, cho đến cuối cùng hài lòng cười ha hả. Sau đó, Triệu Vô Cực ngừng tiếng cười, hướng về Hàn Phong chậm rãi nói rằng:

- Hảo! Tốt lắm! Phi thường tốt!

Liên tiếp tán thưởng, Hàn Phong cũng là từ trong giọng nói trong giọng nói của Triệu Vô Cực nghe ra một tia tán thưởng thật tình. Chẳng qua điều này khiến Hàn Phong cảm thấy nghi hoặc.

Nhận thấy Hàn Phong không hiểu thì Triệu Vô Cực nói rằng:

- Nghĩ không ra sau một ngàn năm lại có thể có người tu luyện Ngạo Thị Thiên Địa quyết do ta tạo ra năm đó tới trình độ như thế này. Người cũng không có bối nhọ tâm pháp này.

Cuối cùng, Triệu Vô Cực tựa hồ nhớ tới lúc trước người đầu tiên nhận ta thân phận của mình là Hư Không thì không khỏi hiếu kỳ nhìn Hư Không hỏi:

- Không biết vị bằng hữu này xưng hô nhưng thế nào. Có hay không trước kia Triệu mỗ đắc tội với bằng hữu?

Dù sao thì gương mặt cùng với khí tức của Hư Không bây giờ không có giống với một ngàn năm trước cho nên Triệu Vô Cực không thể nào nhận ra hần.

Mà Hư Không đối với sự tình năm đó giữa mình và Triệu Vô Cực vẫn còn có chút vướng mắc. Tuy biết không thể nào làm gì được Triệu Vô Cực nhưng cũng không cách nào tiêu tan được.

Đó cũng là vì sao khi Hư Không nhận ra được Triệu Vô Cực thì tâm tình lại xuất hiện ba động lớn như vậy.

Hàn Phong đối với việc Hư Không nhận ra Triệu Vô Cực cùng với hành động của hần lúc trước cũng không thể nào lý giải được.

codon.tra

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

442. Chương 425: Biện Pháp Cứu Trầm Ngọc.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Lúc này thấy hần không thèm để ý tới Triệu Vô Cực thì cũng đành đứng ra giảng hòa, nói sang chuyện khác:

- Không biết vì sao tiền bối lần này lại xuất hiện ở đế đô. Nghe được cuộc nói chuyện lúc này của tiền bối với người của Võ Hoàng điện. Chẳng lẽ tiền bối và Võ Hoàng điện có cừ hận?

Năm đó nhất đại tài tử của Đại Viêm đế quốc không thể nghĩ ngờ rằng Triệu Vô Cực thông minh tuyệt đỉnh. Cho nên thấy Hàn Phong hỏi sang chuyện khác thì hần cũng minh bạch mà nói sang chuyện khác. Thế nhưng nghe thấy vấn đề sau của Hàn Phong thì hần cũng phải tức giận. Nhưng hần cũng bất đắc dĩ cười đáp:

- Ta vốn ngẫu nhiên đi qua đế đô, cũng không biết được sự tình của đế đô mà cũng không có nghĩ tới sẽ tham dự vào chuyện này. Bất quá lúc đó người của Võ Hoàng điện xuất hiện cho nên ta mới hiện thân.

Hàn Phong vừa rồi hỏi vậy chẳng qua chỉ là nói tránh sang chuyện khác, tránh cho Hư Không và Triệu Vô Cực tạo thành bầu không khí cứng nhắc.

Tuy rằng trong lòng đối với quan hệ của Triệu Vô Cực và Võ Hoàng điện thì Hàn Phong hiểu kỳ vô cùng nhưng hần đột nhiên lại nhớ đến một chuyện khác. Đó chính là Trầm Ngọc ở đằng sau.

Vì thế mà Hàn Phong cũng đợi cho Triệu Vô Cực nói xong thì lập tức hỏi:

- Tiên bối nếu đã đến thì sao không dừng chân ở lại đây vài ngày. Văn bối vẫn còn một số vấn đề muốn thỉnh giáo tiên bối.

Triệu Vô Cực nguyên bản dự định sau khi thu thập xong đám người của Võ Hoàng điện thì ly khai khỏi nơi này. Bất quá người thanh niên trước mắt dĩ nhiên lại tu luyện Ngạo Thị Thiên Địa do mình sáng tạo ra năm đó, trong lòng cũng khê động. Sau một hồi suy nghĩ thì cũng gật đầu nói:

- Cũng tốt! Đối với việc các người chọc vào Võ Hoàng điện ta cũng rất tò mò. Ta sẽ ở lại đây chừng hai ngày.

Cuộc nói chuyện của hai người thanh âm không lớn nhưng những người ở đây đều nghe thấy rõ ràng.

Chẳng qua ở đây ngoài Hàn Phong và Hư Không ra thì mọi người hiển nhiên đối với Triệu Vô Cực hoàn toàn xa lạ.

Ngay cả Tiêu Tấn cũng từng nghe nói qua đại lục có nhân vật như vậy. Đương nhiên tuy rằng không biết rõ được thân phận của Triệu Vô Cực nhưng cũng không có gây trở ngại cho việc Tiêu Tấn rất hứng thú với Triệu Vô Cực.

Từ việc vừa rồi Triệu Vô Cực lấy một địch ba đánh cho ba người Thiên Khôi tan tác, một thương, một chạy còn một thì chết. Thực lực cường đại như vậy khiến cho hần kinh ngạc không ngớt.

Nhưng hần cũng minh bạch, một nhân vật như vậy thì không có bất kỳ thế lực nào có thể mượn hơi được.

Bất quá cũng không có gây trở ngại đối với việc trở thành hảo hữu. Không cả nói đến lúc trước Triệu Vô Cực cũng đã gián tiếp giải nguy cho đế đô hoàng thất.

Chỉ là thực lực của Triệu Vô Cực thì Tiêu Tấn cũng phải dùng lễ nghi long trọng nhất để tiếp đón. Hơn nữa có thể cùng với cường giả giao hảo thì đối với hoàng thất chỉ có trăm lợi mà không có hại.

Bởi vậy khi Triệu Vô Cực đồng ý nán lại vài ngày thì Tiêu Tấn cũng nhanh chóng cho người an bài cho Triệu Vô Cực.

Mà lúc này Hàn Phong lại hướng tới Triệu Vô Cực xin lỗi rồi xoay người đi đến chỗ Trầm Ngọc.

Đi tới trước mặt Trầm Ngọc, Hàn Phong thấy hai mắt nàng đóng chặt, vẻ mặt nhu hoà khiến cho người ta thương tiếc cho một giai nhân tuyệt sắc.

Hàn Phong cũng cảm thấy buồn nã. Thân thủ nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của nàng, tâm tình của hần cũng nặng nề phi thường.

Hần đã sống nhiều năm như vậy nhưng đây là lần đầu tiên hần đối với sự tình tình cảm lúc này thúc thủ vô sách đến như vậy.

Hần vắt hết óc muốn tìm cách có thể cứu sống Trầm Ngọc nhưng là hiện tại hần còn có được ký ức của bốn trăm năm mà cũng không thể nào tìm được bất cứ biện pháp nào.

Từ trong tay Tiêu Linh tiếp nhận Trầm Ngọc, nàng giống như đang ngủ say. Hàn Phong cũng chậm rãi thở dài, làm như là tự trách mình rằng:

- Ta xin lỗi nàng. Vì ta mà nàng mới phải chết!

Một bên Tiêu Linh ở bên cạnh từ lâu đã khóc đến đỏ hoe cả hai mắt. Nàng ngoại trừ Hàn Phong ra là quen biết sớm nhất thì kể đến chính là Trầm Ngọc. Ban đầu vì ở Hồng Diệp thành mà Tiêu Linh và Trầm Ngọc trở thành hảo bằng hữu của nhau.

Hai nàng bình thường cùng nhau tâm sự, nói chuyện phiến. Sau lại theo Hàn Phong trở lại Thiên Tinh đế quốc, hai người càng trở thành thân tỷ muội.

Mà theo quan sát của Tiêu Linh thì nàng cũng đã sớm phát hiện ra được tâm tư của Trầm Ngọc, tự nhiên cũng biết thực ra trong lòng Trầm Ngọc vốn đã yêu thích Hàn Phong từ lâu.

Chẳng qua bởi vì nàng mà Trầm Ngọc cho đến bây giờ vẫn không có tiết lộ ra tâm tư của mình mà thôi. Đối với hành động này của Trầm Ngọc khiến cho Tiêu Linh cảm động không thôi.

Nhưng hiện tại người hiểu nàng nhất, cũng là thân tỷ muội của nàng một mình phải chịu đựng đau khổ rồi phải tự sát. Chính vì thế là lúc này trong lòng Tiêu Linh có một tâm nguyện chính là hi vọng Hàn Phong có thể minh bạch được một tấm chân tình này của Trầm Ngọc.

Đó cũng không phải nói nhất định Hàn Phong phải tiếp nhận Trầm Ngọc mà Tiêu Linh nghĩ đơn giản là hi vọng Hàn Phong có thể minh bạch được tâm ý này của Trầm Ngọc. Cho dù cuối cùng Hàn Phong có cự tuyệt đi chăng nữa thì đối với Trầm Ngọc cũng tốt, cũng để nàng không có chấp nhất tương tư nữa.

Chẳng qua cũng không cần phải chờ Tiêu Linh chủ động nói thì Hàn Phong cũng đã hiểu rõ được tâm tư của Trầm Ngọc. Đáng tiếc là bây giờ Trầm Ngọc đã chết.

Mà lúc này Tiêu Linh nghe được Hàn Phong tự quả trách mình thì Tiêu Linh đi đến bên cạnh hắn, cũng không thêm để ý tới người khác đang có mặt ở đây mà nắm chặt lấy bàn tay của Hàn Phong. Nàng hi vọng có thể dẹp loạn được nội tâm của Hàn Phong.

Ngữ khí của Tiêu Linh dịu dàng, nàng thấp giọng khuyên bảo:

- Hàn Phong, huynh cũng không nên tự trách mình. Ta nghĩ Ngọc nhi muội muội cũng không có muốn thấy bộ dạng của người lúc này đâu

-Muội bảo huynh làm thế nào có thể dễ chịu đây. Nếu như không phải huynh thì Ngọc nhi cũng sẽ không bị rơi vào tràng cảnh như vậy. Chỉ có thể nói là bản lĩnh của ta không tốt, không thể nào bảo hộ được những người ở bên cạnh. Nói ra thực khiến cho người khác chế cười!

Hàn Phong sắc mặt ảm đạm, tự giấu nói.

Làm như lo lắng Hàn Phong vì quá đau thương mà sinh bệnh thì nội tâm Tiêu Linh cũng rất lo lắng. Nàng đang muốn nói thì Triệu Vô Cực đột nhiên đi tới bên cạnh ba người.

Đi tới bên cạnh Hàn Phong thì nhìn thấy được Trầm Ngọc ở trong lòng Hàn Phong . Trong mắt Triệu Vô Cực cũng hiện lên một tia kinh ngạc nói:

- Có thể để ta xem qua không?

Nghe vậy Hàn Phong đầu tiên là sửng sốt, xong rồi hẩn nhớ tới năm đó Triệu Vô Cực sáng tạo ra Ngạo Thị Thiên Địa chính là đệ nhất tài tử của đại lục năm đó. Vô luận là thiên văn địa lý hay là cảm kỳ thi họa, hẩn thú gì cũng tinh thông.

Mà hẩn đối với y đạo cũng có nghiên cứu qua. Chỉ cần từ Ngạo Thị Thiên Địa bí quyết cũng có thể thấy được Triệu Vô Cực tài giỏi đến cỡ nào.

Vì vậy mà sắc mặt của Hàn Phong cũng trở nên vui vẻ, tuy rằng hẩn không có biết được Triệu Vô Cực có thể tìm ra biện pháp hay không cứu sống Trầm Ngọc nhưng Hàn Phong vẫn vội vàng nói:

- Tiền bối, người có biện pháp cứu nàng?

Triệu Vô Cực nghe vậy thì cười khổ nói rằng:

- Người phải cho ta xem tình hình hiện giờ của nàng đã thì mới có thể phán đoán được!

Nghe vậy Hàn Phong cũng phát hiện mình quả thật có chút nóng ruột. Bất quá bây giờ hiển nhiên không phải là thời gian để để ý tới những chuyện nhỏ nhặt như vậy.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

443. Chương 426: Võ Hoàng Điện Là Võ Hoàng.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hàn Phong ôm Trầm Ngọc đi với một tiểu viện trong hoàng cung rồi nhẹ nhàng đặt nàng nằm xuống giường. Mà lúc này Triệu Vô Cực cũng đi theo, bắt đầu tỉ mỉ kiểm tra tình trạng của Trầm Ngọc.

Hàn Phong và nhóm người Tiêu Linh thì đứng ở đằng sau có chút lo lắng đợi chờ.

Mọi người cũng không có dám gây ra động tĩnh gì sợ rằng sẽ gây ảnh hưởng đến việc phán đoán của Vô Cực.

Ngay cả đến tiểu nha đầu tinh nghịch Lâm Phỉ Vân cũng cố nên đau thương trong lòng mà đem khuôn mặt nhỏ nhắn của mình rúc vào sâu trong lòng Lâm Nguyệt.

Một lúc sau, sau khi Triệu Vô Cực hoàn tất quá trình kiểm tra thì xoay người nhìn Hàn Phong.

Hàn Phong trong lòng vô cùng căng thẳng, không khỏi có chút mong chờ hỏi thăm:

- Tiền bối! Thế nào?

Chẳng qua câu trả lời tiếp theo của Triệu Vô Cực khiến cho Hàn Phong rơi xuống đáy vực.

Sau khi Triệu Vô Cực quan sát một lần thì đối với tình huống của Trầm Ngọc nhíu mày không ngớt, nhưng hẳn cũng giải thích cho mọi người nghe:

- Không nghĩ tới nàng đối với bản thân tàn nhẫn như vậy. Tự tuyệt kinh mạch mà chết. Chết như vậy thì vô cùng thống khổ. Nếu là người bình thường cũng không thể nào làm được như vậy.

Nghe thấy Triệu Vô Cực nói như vậy thì trong đầu Hàn Phong một lần nữa hiện lên cảnh tượng Trầm Ngọc tự sát trước mắt mà trong lòng không khỏi co giật.

Mà Triệu Vô Cực cũng là lắc đầu nói tiếp:

- Tuy rằng lúc trước ngươi hao tổn không ít tinh khí nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng bảo trì được kinh mạch cho nàng. Đến khi mà tinh khí của ngươi tiêu tán hết thì cũng là lúc nàng đoạn tuyệt sinh cơ thể nào sống lại.

Triệu Vô Cực vẫn tiếp tục nói:

- Hơn nữa mặc dù hiện tại bộ dạng này của nàng bất quá cũng chỉ cam đoan được rằng thân thể của nàng không bị hao tổn, có thể duy trì được sự hoạt động thấp nhất nhưng cũng không thể nào khiến cho nàng tỉnh lại được.

Cuối cùng Triệu Vô Cực tổng kết nói:

- Với phân tích của ta thì cô gái này bất quá cũng chỉ có thể là cử hoạt nhân mà thôi. Theo như ta biết thì hiện tại không có ai có thể cứu được.

Triệu Vô Cực định luận một phen nhất thời giống như sấm nổ bên tai của Hàn Phong. Triệu Vô Cực đã khẳng định như vậy cũng xem như triệt để đoạn tuyệt hi vọng của Hàn Phong.

Đối với một người sống đã hơn ngàn năm như Triệu Vô Cực thì Hàn Phong tự nhiên tin tưởng. Với sự từng trải của hắn mà đã kết luận như vậy thì thực không có biện pháp nào hắc. Cho nên trên cơ bản Triệu Vô Cực tuyên bố như vậy chẳng khác nào nói Trầm Ngọc chắc chắn phải chết.

Nhưng kết quả như vậy Hàn Phong cũng không muốn tin. Hoặc giả nói thực ra trong lòng Hàn Phong đã biết rõ kết quả này nhưng hắn vẫn không muốn đối mặt mà thôi.

Mà lúc này Lâm Phỉ Vân luôn rúc trong lòng Lâm Nguyệt cũng đột nhiên ly khai khỏi nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo lệ ngần tràn đầy phần nộ chỉ voà Triệu Vô Cực quát lên:

- Người gạt người, Ngọc tỷ tỷ chắc chắn sẽ không chết! Ta không tin người.

- Vân nhi! Không được hồ đồ!

Hàn Phong đứng một bên thấy tiểu nha đầu bướng bỉnh vô lễ với Triệu Vô Cực như vậy thì cũng không khỏi nghiêm khắc la rầy.

Lâm Phỉ Vân nghe vậy thì nước mắt lại rơi xuống, trong thanh âm có thể thấy được sự bi thương vô hạn nói với Hàn Phong:

- Sư huynh. Người nói cho tiểu Vân nhi biết Ngọc tỷ tỷ không có việc gì có phải không?

Trông thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy bi thương của Lâm Phỉ Vân thì trong lòng Hàn Phong vô cùng đau đơn nhưng vẫn phải an ủi nàng:

- Vân nhi! Không nên khổ sở, sư huynh sẽ nghĩ biện pháp. Ta nhất định sẽ không để Ngọc nhi tỷ tỷ cứ như vậy mà chế đi.

Ngữ khí Hàn Phong kiên định không gì sánh được. Ngay cả Triệu Vô Cực cũng đã nói như thế thì muốn cứu sống được Trầm Ngọc cũng không có hi vọng gì.

Chẳng qua Hàn Phong hắn không muốn buông tha mà thôi. Chỉ cần có hi vọng hắn sẽ không buông tha.

Đối với việc Lâm Phỉ Vân la rầy thì Triệu Vô Cực tự nhiên sẽ không để trong lòng. Nếu ngay cả một tiểu cô nương tâm tình không được tốt hồ ngôn loạn ngữ mà hắn cũng nổi giận thì chẳng phải uổng phí một ngàn năm cuộc sống sao.

Bất quá đang nhìn mọi người trong phòng tràn ngập bi thương thì Triệu Vô Cực đột nhiên nghĩ tới điều gì đó liền nói cho mọi người:

- Có thể có một phương pháp. Chẳng qua điều kiện của phương pháp này thập phần trắc trở. Hơn nữa ta cũng không dám khẳng định phương pháp này có thể thành công được hay không....

Chợt nghe thất Triệu Vô Cực nói như thế thì tâm tình của Hàn Phong vốn đang đắm chìm ở đáy vực cũng một lần nữa nổi lên một tia hi vọng.

Không chỉ có hắn mà cả những người khác có mặt trong phòng đều chờ mong nhìn Triệu Vô Cực.

Cảm nhận ánh mắt nóng bỏng, mong chờ của mọi người Triệu Vô Cực cũng là cười khổ lắc đầu, đầu tiên hơi chần chờ một lúc rồi mới chậm rãi nói:

- Muốn cứu sống nàng thì chỉ có thể có một địa phương.

- Địa phương nào?

Hàn Phong lo lắng hỏi.

- U Âm Sâm Lâm!

Triệu Vô cực chậm rãi nói.

U Âm Sâm Lâm.

Trong lòng Hàn Phong cảm thấy sững sốt. Hiển nhiên hắn cũng không nghĩ tới địa phương theo lời Triệu Vô Cực nói lại là U Âm Sâm Lâm.

Chẳng qua, Hàn Phong cũng có thể coi là tương đối quen thuộc đối với U Âm Sâm Lâm. Nhưng hắn cũng không rõ Triệu Vô Cực ám chỉ điều gì.

Dù sao thì hần cũng đã từng ở trong U Âm Sâm Lâm một thời gian. Một nơi được coi là chốn nguy hiểm nhưng kỳ thực cũng chỉ có một số hung tà ma thú cũng không chỗ nào đặc biệt.

Như vậy thì địa phương này thật có thể cứu được Trầm Ngọc?

Nhìn thấy thần tình nghi hoặc của mọi người thì Triệu Vô Cực đầu tiên là trầm tư trong chốc lát thì nói rằng:

- Việc này nói ra rất dài dòng. Lúc này ngươi đã dùng nguyên khí để bảo vệ tâm mạch của Trầm Ngọc, ngoài ta cũng nhờ đó là Trầm Ngọc mới có thể giữ lại được một tia sinh cơ. Ít nhất có thể cam đoan rằng lục phủ ngũ tạng của nàng không bị hư hỏng. Cho nên việc này cần phải bàn bạc kỹ hơn.

Nghe vậy thì trong lòng Hàn Phong tuy lo lắng nhưng hần cũng minh bạch ý tứ của Triệu Vô Cực.

Hiển nhiên Triệu Vô Cực biết được sự tình gì đó mà thường nhân không thể nào biết được. Hơn nữa hần cũng không muốn nói cho quá nhiều người biết sự tình này cho nên mới nói như thế.

Ngẫm lại thì Hàn Phong cũng không có quá cường cầu, hần biết Triệu Vô Cực nếu như nhất định tiết lộ tin tức này thì hần là sẽ nói cho hần biết. Dù sao việc cứu Trầm Ngọc cũng đều phải dựa vào bản thân hần thực hiện.

Cho nên Hàn Phong sau khi trấn an sự bi thương của chúng nữ xong thì mọi người cũng lập tức ly khai.

Bất quá Hàn Phong đang định ly khai thì Triệu Vô Cực lại gọi hần quay trở lại.

Hàn Phong vừa lúc trong lòng cũng có nhiều nghi hoặc muốn hỏi Triệu Vô Cực nhưng nếu bởi vì Trầm Ngọc gặp chuyện không may thì chỉ sợ hần đã giống như trước kia mà mở miệng hỏi rồi.

Triệu Vô Cực đi tới một tiểu viện khác. Với tư vi hai người hiện tại hiển nhiên là không có e ngại việc bị người khác nghe trộm.

Mà Triệu Vô Cực hiểu kỳ nhất chính là thân phận của Hư Không. Dù sao thì lúc đó ngay cả mặt mũi của bản thân cũng đã che dấu đi nhưng mà dĩ nhiên Hư Không vẫn có thể nhận ra được hần. Điều đó cho hần người này năm đó đối với mình vô cùng quen thuộc cho nên mới có thể thông qua cách giao thủ, khí tức trên người mà nhận ra được thân phận của hần.

Bí mật nếu như nhiều người đã biết thì cũng khó có thể giữ được. Triệu Vô Cực cũng minh bạch được điểm ấy.

Cho nên bây giờ chỉ còn lại Hàn Phong và hần hai người, tự nhiên Triệu Vô Cực muốn hỏi cho rõ ràng.

Trông thấy Triệu Vô Cực nghi hoặc nhìn mình thì Hàn Phong cũng có chút dở khóc dở cười. Hần không có nghĩ tới lão giả Triệu Vô Cực đã sống hơn ngàn năm mà dĩ nhiên đối với một việc như vậy vẫn chấp nhất.

Tuy rằng chẳng qua trải qua nửa ngày tiếp xúc, nhưng có lẽ là do ảnh hưởng của Ngạo Thị Thiên Địa cho nên Hàn Phong đối với cảm giác của Triệu Vô Cực cũng vô cùng quen thuộc.

Hơn nữa hần đối với sự tình của Hư Không và Triệu Vô Cực cũng chỉ biết được chút ít. Mà Triệu Vô Cực trước mắt này hiển nhiên cũng không có phải là hạng người tà ác.

Có thể bọn họ trong lúc đó tồn tại hiểu lầm gì đó không thể nói cũng không chừng. Tỉ mỉ suy tư một hồi thì Hàn Phong liền đem thân phận của Hư Không nói cho Triệu Vô Cực biết.

Đồng thời bọn họ trước tại vùng thiếu Văn Minh Chi Cảnh tạo ngộ sự tình cũng nhất nhất tóm tắt lại một lần.

Mà nghe xong câu chuyện của Hàn Phong thì khuôn mặt anh tuấn của Triệu Vô Cực cũng không nhịn được nổi lên một cổ thần sắc kinh ngạc.

- Nghĩ không ra dĩ nhiên là hần.

Triệu Vô Cực thì trào nói.

Nghe được Triệu Vô Cực nói như vậy. Hàn Phong tự nhiên rõ ràng Triệu Vô Cực vẫn nhớ tới lai lịch của Hư Không. Đối với thân phận Hư Không năm đó Hàn Phong cũng có chút hiểu gì. Cho nên hắn cũng phải dò hỏi:

- Tiền bối. Người biết thân phận của Hư Không, có thể hay không nói một chút sự tình năm đó không?

Nghe vậy, Triệu Vô Cực cũng là thâm ý liếc mắt nhìn Hàn Phong, tiện thể đạm bạc cười nói:

- Ta và hắn sự tình năm đó cũng không có quá mức phức tạp. Chẳng qua nếu hắn đã không muốn nhắc lại thì ta cũng không có muốn nói tới. Miễn cho hắn ngày sau lại càng thêm oán hận ta.

- Hừ!

Ngay khi Triệu Vô Cực nói xong thì Hàn Phong cũng nghe được một tiếng hừ lạnh từ ngoài sân vọng vào.

Mà Triệu Vô Cực cũng là vừa cười vừa nói:

- Người xem nếu như ta vừa rồi nói cho người biết thì chỉ sợ có người tìm ta liều mạng mà thôi....

Ngay khi Triệu Vô Cực nói xong thì thân ảnh Hư Không xuất hiện trong tầm mắt của Hàn Phong.

Thấy Hư Không xuất hiện thì Hàn Phong cũng biết được sự tình mình muốn biết không thể nào biết được đáp án cho nên hắn có chút thất vọng lắc đầu.

Bất quá hắn cũng chỉ có chút hiểu kỳ. Nhưng thật ra cũng vô cùng lưu ý.

Chân chính làm hắn lưu ý, trừ sự tình cầu Trầm Ngọc ra thì cũng chỉ có Võ Hoàng điện.

Trải qua việc hôm nay, cùng với những sự tình phát sinh mấy năm gần đây, trong lòng Hàn Phong vốn không có rõ ý nghĩ cho nên cũng dần dần hiểu rõ.

Kỳ thực sớm nhất lần đầu tiên tiếp xúc với Võ Hoàng điện chính là Hàn Phong gặp được ở sau đại hội Thiên Thánh. Và khi ở Băng Tuyết các cũng đã đụng độ với ba gã nguỵ Thiên giai cường giả của Võ Hoàng điện.

Hắn còn nhớ rõ, lúc đó ba người kia biểu hiện ra ngoài thực lực xác thực thập phần quỷ dị. Tuy rằng thực lực không đồng đẳng nhưng thủ đoạn thì có đầy.

Cũng may lúc đó có Bồ Lô Địch giúp đỡ. Coi như là trợ giúp Băng Tuyết Các đẩy lui một cường địch.

Bất quá hiện tại ngẫm lại thì Hàn Phong mặc dù lúc đó không có Bồ Lô Địch xuất thủ. Chỉ sợ với Băng Tuyết các thực lực cũng không thể nào đối phó được với ba người kia.

Dù sao thì trước kia, Võ Hoàng điện cũng không có đem lực lượng trọng yếu nhất của mình ra để đối phó với Băng Tuyết các.

Nếu như Võ Hoàng điện cử ra cường giả giống như đám người Thiên Khôi, thì Băng Tuyết các một trong bốn diệu các xác định cũng không thể nào đứng vững được.

Chẳng qua những thứ này Hàn Phong hiện nay cũng chỉ biết được có thể thôi.

Ngay sau đó hắn cũng ở để đồ trợ giúp Tiêu Tấn ngăn cản Lâm gia phản loạn, phá hư kế hoạch của Võ Hoàng điện.

Xét về mặt ý nghĩa mà nói thì cũng chính bởi vì lúc này đây mà Hàn Phong với tính triệt để đối với Võ Hoàng điện kết thành cừu nhân.

Mà vô luận sau đó thập đại tông môn hay là ngũ đại thế lực vây công Huyền Thiên tông, chắc hẳn phía sau cũng có dấu vết của Võ Hoàng điện.

Lúc này Hàn Phong có thể chắc chắn năm đó thâm ẩn thập đại tông môn bị diệt cũng chính là do Võ Hoàng điện ở sau lưng đỡ trò.

Chắc chắn chính là muốn vu oan giá hoá cho Huyền Thiên tông, làm cho người của Trọng Tài giả mới xuất hiện.

Sau khi xâu chuỗi những sự tình này lại với nhau thì Hàn Phong cũng là một lần nữa cảm thụ được Võ Hoàng điện đáng sợ đến mức nào.

Lúc này Võ Hoàng điện trốn sâu ở trong góc âm u, mặt thiết nhìn chăm chăm vào nhất cử nhất động giống như một con quái vật lớn. Hôm nay đối với hắn sản sinh uy hiếp thật sâu.

Cũng bởi vậy Hàn Phong thật muốn biết rõ thực lực của Võ Hoàng điện là như thế nào. Mà trước mắt Triệu Vô Cực không thể nghi ngờ chính là người hiểu rõ Võ Hoàng điện rõ nhất.

Mà Triệu Vô Cực cũng biết được Hàn Phong và Võ Hoàng điện mấy năm nay xảy ra không ít va chạm, ắt hẳn đã kết thù địch với nhau cho nên hắn cũng phải kinh dị nói rằng:

- Không nghĩ tới, người dĩ nhiên lại cùng với người của Võ Hoàng điện giao chiến nhiều lần như vậy. Thực là có chút ngoài ý muốn.

- Tiền bối, Võ Hoàng điện này rốt cuộc là tồn tại như thế nào. Mà theo như lời của tiền bối lúc trước thì Võ Hoàng là người nào?

Hàn Phong nghi hoặc nói.

- Là Võ Hoàng sao?

Chẳng biết tại sao khi nghe thấy cái tên này thì Triệu Vô Cực lại làm ra bộ mặt cười khổ, bất đắc dĩ cười nói:

- Võ Hoàng này chính là Điện chủ của Võ Hoàng điện cũng là người sáng lập ra Võ Hoàng điện. Có thể nói cả Võ Hoàng điện hoàn toàn là do một tay Võ Hoàng thành lập ra, kéo dài tới tận ngày hôm nay.

Tuy rằng trong lòng đã có chút suy đoán mơ hồ. Nhưng mà sau khi được Triệu Vô Cực xác thực đáp án thì Hàn Phong vẫn cảm thán không thôi.

Trong lòng càng âm thầm nghĩ tới dĩ nhiên Triệu Vô Cực tiền bối hiển nhiên là đối với Võ Hoàng điện biết rất nhiều. Ngay cả Điện chủ của Võ Hoàng điện là người phương nào tiền bối cũng biết. Xem ra tiền bối và Võ Hoàng điện có quan hệ thập phần thâm sâu.

Nghĩ tới đây, Hàn Phong không khỏi hỏi:

- Tiền bối, làm thế nào mà người biết được tất cả những chuyện này?

Hàn Phong lại bổ sung nói:

- Theo ta được biết thì Võ Hoàng điện từ trước đến nay thập phần lặng lẽ, bí ẩn. Trừ phi bọn họ không có chủ động xuất kích thì không thể nào phát hiện ra được tung tích của bọn họ. Những năm gần đây ta cùng liên hợp với hoàng thất tổn rất nhiều công phu nhưng cũng không thể nào tìm được căn cứ của bọn họ.

Triệu Vô Cực nghe vậy thì thở dài nói rằng:

- Nếu như ta nói ta và Võ Hoàng từng là bằng hữu, các người có tin không?

Triệu Vô Cực vừa nói ra lời này thì Hàn Phong kinh ngạc tới tốt định. Nếu không phải tâm tình hắn vốn kiên định thì đã sớm nhảy dựng lên rồi.

Mặc dù hắn nghĩ thế nào đi chăng nữa cũng không thể nào nghĩ tới dĩ nhiên Triệu Vô Cực lại cùng với Điện chủ của Võ Hoàng điện từng là bằng hữu.

Ngay cả Hư Không đứng ở một bên vốn lạnh lùng thì cũng phải khiếp sợ.

Đối với Võ Hoàng điện thì Hư Không mới tiếp xúc không lâu nhưng hắn cũng minh bạch tổ chức này ẩn chứa thực lực vô cùng cường đại.

Triệu Vô Cực nói như vậy khiến cho Hàn Phong khiếp sợ không thôi. Nhưng rất nhanh Hàn Phong ổn định lại được tâm tình, hắn cũng minh bạch không có tăng quan hệ đặc thù giữa Triệu Vô Cực và Điện chủ của Võ Hoàng điện thì làm sao Triệu Vô Cực biết được thân phận của Điện chủ.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

444. Chương 427: Khúc Mắc Giữa Triệu Vô Cực Và Võ Hoàng.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Chẳng qua nếu như Triệu Vô Cực nói như vậy thì tại sao hẳn lại cùng với người của Võ Hoàng điện xuất thủ. Ngày trước bọn họ rốt cuộc đã phát sinh sự tình gì. Nếu không thì tại sao đang từ bằng hữu lại chuyển thành địch nhân.

Cảm thụ được sự nghi hoặc từ ánh mắt của Hàn Phong thì Triệu Vô Cực cũng chậm rãi thở dài, trên mặt cũng lộ ra một tia biểu tình hồi tưởng.

Sau đó Triệu Vô Cực giống như từ trong hồi ức kể lại:

- Kỳ thực năm đó Đại Viêm đế quốc của ta sụp đổ nguyên nhân lớn nhất là do Võ Hoàng.

Nếu như vừa rồi quan hệ của Triệu Vô Cực và Võ Hoàng khiến cho Hàn Phong cảm thấy khiếp sợ thì Bây giờ Hàn Phong biết được nguyên nhân năm đó Đại Viêm đế quốc dĩ nhiên là do Võ Hoàng mà bị diệt quốc thì biểu tình chấn động không thể nào hình dung được.

Dĩ nhiên Võ Hoàng điện thực lực đáng sợ đến mức có thể khiến cho một đại đế quốc sụp đổ. Võ Hoàng thực là người đáng sợ!

Giống như đoán ra được tâm tư của Hàn Phong thì Triệu Vô Cực đột nhiên giải thích:

- Người hiểu lầm rồi. Mặc dù là Võ Hoàng điện hiện tại chỉ sợ chỉ bằng vào sức của mình cũng không thể nào phá vỡ được một quốc gia. Năm đó nếu không phải vì ta thì Đại Viêm đế quốc cũng không có bị diệt vong.

Nghe được Triệu Vô Cực giải thích như vậy thì trong lòng Hàn Phong cũng nhất thời cảm thấy được thả lỏng.

Nếu như đúng như theo bản thân suy nghĩ thì Võ Hoàng điện dĩ nhiên lại có thể dùng với sức của chính mình là diệt một đại quốc gia thì Hàn Phong nghĩ không ta bản thân mình phải có thực lực như thế nào mới có thể ngăn cản được bọn họ.

Mà kế tiếp Triệu Vô Cực lại tiếp tục giải thích:

- Kỳ thực chuyện này nói tới thì hết sức phức tạp, hơn nữa có lẽ người cũng không rõ, ta chỉ có thể đơn giản nói một chút mà thôi.

Tuy rằng không rõ tại sao Triệu Vô Cực lại nói như thế nhưng Hàn Phong cũng không có nhiều lời. Chẳng qua chỉ lắng lắng nghe.

Triệu Vô Cực thoáng chính sửa lại ý nghĩa, hẳn tựa hồ không biết làm như thế nào để có thể làm cho hai người Hàn Phong và Hư Không minh bạch, dễ hiểu.

- Kỳ thực quan hệ giữa ta và Võ Hoàng là thân bằng hữu hoặc cũng có thể nói chúng ta đã từng là thân huynh đệ.

Triệu Vô Cực nói đến lúc này thì Hàn Phong có thể cảm nhận được một tia bất đắc dĩ..

Mà Triệu Vô Cực lại tiếp tục nhớ lại nói:

- Chẳng qua là sau này lại phát sinh một sự việc ngoài ý muốn. Võ Hoàng biến thành cô nhi, đồng thời cũng được một lão đầu tính khí táo bạo, hưng tàn ác động thu dưỡng. Sau một khoảng thời gian ở cùng lão đầu đó thì tính tình của Võ Hoàng cũng bắt đầu chuyển biến....

Triệu Vô Cực lại nói:

- Nhất là sau này khi ta lần thứ hai gặp lại hần thì phát hiện ra tính cách của hần đã trở nên vô cùng cực đoan. Ta đã từng nỗ lực khuyên bảo hần vài lần nhưng không được, không thể nào chuyển biến được hần. Trái lại cuối cùng Võ Hoàng vì đố kỵ với thân phận của ta mà cho rằng lão thiên bất công. Cuối cùng hần và ta cũng xuất thủ với ta. Lúc đó ta cũng không có tu tập đấu khí nhưng lúc nào bên người cũng có cường giả đi theo bảo vệ. Mà Võ Hoàng cuối cùng cũng không thể nào làm gì được ta đành phải chạy trốn, thương thế của hần cũng rất nặng sau lần đó.

Hàn Phong biết Triệu Vô Cực nói đoạn này cực kỳ đơn giản và ngắn gọn nhưng tất nhiên ở phía sau còn có những sự tình mà hần không muốn nói cho ai biết.

Bất quá nếu Triệu Vô Cực không có muốn nói ra thì Hàn Phong tự nhiên cũng không có hỏi nhiều. Hơn nữa hần cũng chỉ tò mò bởi ân oán của hai người mà thôi. Nếu như không biết thì cũng không có sao.

Hiện tại trọng yếu là hần cần phải biết được thực lực chân chánh của Võ Hoàng, cùng với quy mô của Võ Hoàng điện. Còn có bọn họ ẩn nấp ngàn năm qua là có mục đích gì.

Mà nội dung Triệu Vô Cực mới nói vừa rồi tuy rằng thập phần đơn giản nhưng mà cuối cùng Hàn Phong cũng có thêm một chút lý giải về chân diện mục của Võ Hoàng điện.

Đồng thời càng nghe về sau Hàn Phong càng cảm thấy kinh hãi.

Nguyên lai lúc đầu lão giả thu dưỡng Võ Hoàng chính là một hắc ám thuật sĩ tồn tại không nhiều lắm trên đại lục. Hắc ám thuật sĩ là một chủng loại đặc thù trên đại lục.

Kiếp trước Hàn Phong vì để bản thân có thể tu luyện đấu khí mà cũng đã từng điều tra về hắc ám thuật sĩ.

Thế nhưng bởi vì hắc ám thuật sĩ là một tồn tại đặc thù bị đại lực cấm phong cho nên sau khi lãng phí đại lượng thời gian tinh lực Hàn Phong cũng đã có được tư liệu sách thực nhưng cũng rất ít ỏi.

Nhưng mặc dù là như vậy thì lúc đó Hàn Phong đối với năng lực của hắc ám thuật sĩ vẫn có ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Theo như tư liệu lúc trước mà Hàn Phong đoạt được từ thì hắc ám thuật sĩ kỳ thực cũng tu luyện đấu khí nhưng con đường mà bọn họ lựa chọn lại khác với mọi người. Con đường mà bọn họ lựa chọn thì thường nhân không thể nào tưởng tượng được.

Chẳng qua Hàn Phong cũng rất rõ ràng hắc ám thuật sĩ sử dụng phương pháp đều mà máu tanh tàn nhẫn vô cùng. Thậm chí bọn họ còn dùng đến máu tươi của người khác để tăng đấu khí cho bản thân.

Cũng bởi vì như vậy mà hắc ám thuật sĩ từ mấy ngàn năm trước đã bị đông đảo cao thủ ở trên đại lục liên tục vây công đuổi giết.

Cho đến ngàn năm trước thì hắc ám thuật sĩ có thể nói là tuyệt diệt trên đại lục.

Thật không có nghĩ tới lúc trước lão gia thu dưỡng Võ Hoàng lại là hắc ám thuật sĩ mà Võ Hoàng cũng đã kế thừa y bát của hắc ám thuật sĩ này.

Lúc trước Võ Hoàng bị đám hộ vệ bên người của Triệu Vô Cực đánh cho trọng thương. Sau khi rời đi thì với tính tình hiện giờ của Võ Hoàng trong lòng tự nhiên là ghi hận Triệu Vô Cực.

Kể từ đó Võ Hoàng liền trường kỳ bế quan, nỗ lực nghiên cứu các loại hắc ám bí pháp để có thể nâng cao thực lực của bản thân..

Đồng thời theo như lời của Triệu Vô Cực nói thì bản thân Võ Hoàng so với mình thì tài trí chỉ có hơn chứ không có kém. Lúc đó Võ Hoàng cũng minh bạch thân phận của Triệu Vô Cực mà không có ngốc đến nỗi dùng sức một người đi đối kháng với cả một đế quốc.

Vì vậy về sau để có thể báo thù thì Võ Hoàng đã bắt tay vào thành lập một tổ chức. Mà tổ chức này dĩ nhiên là Võ Hoàng điện của ngày hôm nay.

Khởi điểm thành viên của Võ Hoàng điện cũng là do Võ Hoàng lợi dụng một số bí pháp mà mạnh mẽ bắt các cao thủ rồi khống chế bọn họ mà có.

Dần dần với tài trí của mình Võ Hoàng với cơ sở kiến thức về hắc ám bí pháp mà nghiên cứu ra rất nhiều bí pháp quý dị. Mà đáng sợ nhất chính là Chúc Huyết Tế Thuật.

Lúc trước Lâm Hà của Lâm gia chính là lợi dụng bí thuật này mới có thể trong thời gian mấy tháng mới khiến cho thực lực của bản thân tăng tiến đến như vậy. Từ Địa giai thất phẩm tăng lên nguy Thiên giai nhị phẩm.

Tuy rằng so với chân chính Thiên giai cường giả vẫn có sự chênh lệch nhất định. Nhưng mà cũng đủ để khiến cho nhiều người có mơ ước trở thành Thiên giai có thêm cơ hội.

Chẳng qua là Võ Hoàng cũng hiểu được, hẳn nghiên cứu ra bí thuật này một khi người trên đại lục biết được chắc chắn sẽ khiến mọi người trên đại lục bài xích. Nghiêm trọng hơn chính là liên thủ tiêu diệt bọn họ.

Đây không phải là điều mà Võ Hoàng muốn thấy. Cho nên cuối cùng hẳn mới triệt để đem Võ Hoàng đi vào hoạt động bí mật, toàn bộ hành tung đều vô cùng ẩn mật.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

445. Chương 428: Bí Mật Trong U Âm Sâm Lâm.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Mà Võ Hoàng thành thạo ra Võ Hoàng điện lúc đó là muốn đối phó với Triệu Vô Cực. Mà Võ Hoàng cũng cực kỳ thông minh, hẳn không dó chính diện đối kháng mà không ngừng ở sau lưng làm điều mờ ám.

Lúc đó Võ Hoàng không ngừng gây xích mích giữa Đại Viêm đế quốc đối với các nước xung quanh. Đồng thời cũng thu mua lãnh thổ của một lượng lớn các thế gia và tông môn.

Trải qua hai mươi năm khổ tâm kinh doanh thì cuối cùng Võ Hoàng cũng đã tìm được cơ hội. Với hai mươi năm kinh doanh này thì Võ Hoàng cuối cùng cũng đã phát lệnh cần tông Đại Viêm Đế Quốc.

Lúc đó Đại Viêm đế quốc có thể nói là bá chủ đại lục. Nhưng cũng chỉ vì âm mưu của Võ Hoàng mà trong một đêm liên sụp đổ. Năng lực của Võ Hoàng quả thực rất đáng sợ.

Mà lúc đó Triệu Vô Cực cũng đang được uỷ thác của đế vương đi ra ngoài, cho nên mới có thể tránh thoát được một kiếp nạn này. Sau đó Triệu Vô Cực ôm mối hận trong lòng bế quan rồi khổ tu Ngạo Thị Thiên Địa, đồng thời lợi dụng huyết mạch mà đế quốc lưu lại để điều tra chân tướng việc đế quốc bị diệt vong.

Từ đó về sau Triệu Vô Cực cùng với Võ Hoàng điện trở thành tử địch.

Mà Triệu Vô Cực cũng là dựa vào sức một người để khiến cho Võ Hoàng điện không ngừng gặp phiền toái. Mà Võ Hoàng sau một loạt đại kế thành công tiêu diệt Đại Viêm đế quốc thì cũng là lúc triệt để kích phát dã tâm tiềm tàng trong tâm hắn.

Cho đến cuối cùng, Võ Hoàng muốn triệt để khống chế cả đại lục này cho nên Triệu Vô Cực mới tiết lộ thân phận hắc ám thuật sĩ của Võ Hoàng.

Cũng chính vì Triệu Vô Cực một đường điều tra, phá án nên mới phát hiện ra trụ sở của Võ Hoàng điện. Hơn nữa còn nắm giữ được thực lực của đối phương. Mà Võ Hoàng tự nhiên không muốn để cho Võ Hoàng điện bại lộ trước mặt người đời.

Nên đối mặt với việc nhiều lần Triệu Vô Cực phá hư thì Võ Hoàng tự nhiên không thể nào chịu được việc Triệu Vô Cực đang không ngừng tiêu diệt thành viên của Võ Hoàng điện. Cuối cùng Võ Hoàng cũng không thể nào làm khác hơn là tự mình động thủ.

Lúc đó tuy rằng phương pháp tu luyện của Võ Hoàng khác với thường nhân cho nên thực lực cũng thâm bất khả trắc. Chỉ là hắn quá tự phụ cho nên đã hạ chiến thư với Triệu Vô Cực.

Hắn hi vọng có thể sau một hồi chiến đấu để giải quyết ân oán giữa hai bên.

Chẳng qua Võ Hoàng cũng thật không ngờ lòng tin tuyệt đối của mình cuối cùng lại thua bởi Triệu Vô Cực.

Hơn nữa sau khi Triệu Vô Cực đánh bại Võ Hoàng thì cũng không có niệm tình xưa mà đau đớn hạ sát thủ. Đáng tiếc cuối cùng vẫn là để cho Võ Hoàng giảo hoạt chạy thoát.

Nhưng Triệu Vô Cực biết lúc đó Võ Hoàng thụ thương vô cùng nghiêm trọng. Chỉ sợ là Võ Hoàng diện với những bí thuật quỷ dị cũng khó có thể bảo trụ được mạng của hắn chứ đừng nói tới việc khôi phục tu vi.

Cuối cùng tuy rằng Triệu Vô Cực cũng không biết được thương thế của Võ Hoàng có thể khôi phục hay không nhưng từ sau lần hai người giao thủ thì Triệu Vô Cực lại phát hiện Võ Hoàng diện biến mất không thấy đâu.

Mặc dù hắn nỗ lực tìm kiếm nhưng cũng không thể nào tìm được.

Theo thời gian trôi qua cho đến tận hôm nay đã không còn có một ai nhớ tới tổ chức thần bí đã tiêu diệt cả một đại đế quốc nữa.

Đương nhiên trong chuyện này cũng không có tính tới Triệu Vô Cực. Bởi vì Triệu Vô Cực đối với Võ Hoàng cũng đã xác định rõ ràng nếu như Võ Hoàng không chết thì hắn không từ bỏ ý định. Mà suy nghĩ này của Vô Cực quả nhiên không sai.

Qua một ngàn năm Võ Hoàng diện cũng đã bắt đầu hành động.

Chẳng qua để Hàn Phong cảm thấy kinh ngạc chính là dù là Triệu Vô Cực cũng đoán không ra được ý đồ của Võ Hoàng diện là cái gì. Điều này khiến cho Hàn Phong có phần thất vọng.

Bất quá dù sao thì tối thiểu Hàn Phong cũng đã hiểu rõ được sự tình của Võ Hoàng diện.

Mặc dù đối với thực lực của Võ Hoàng diện hôm nay vẫn còn là một ẩn số thì Hàn Phong tin tưởng chỉ cần Võ Hoàng diện không chịu thu tay thì ngày nào đó tất cả sẽ được phơi bày.

Sau khi Triệu Vô Cực nói xong thì Hàn Phong cũng trầm tư đứng lên. Hắn cần phải tiêu hoá những chuyện này.

Dù sao thì tồn tại của Võ Hoàng diện đối với Huyền Thiên tông vô cùng nguy hiểm. Điều này làm cho hắn càng thêm cẩn thận.

Lập tức hắn lại liên tưởng được tới kiếp trước, Võ Hoàng diện đánh bất ngờ bốn diệu các, cái này là vì sao?

Đương nhiên những điều này là phát sinh ở kiếp trước, Hàn Phong tự nhiên không thể nào nói ra. Nhưng hắn vẫn cảm thấy mờ mịt nên mới nói ra ý định của Võ Hoàng diện muốn đối phó với bốn diệu các.

Mà tin tức này của Hàn Phong cũng khiến Triệu Vô Cực không thể nào giải thích được. Hiển nhiên là hắn đối với Võ Hoàng diện hiện nay không rõ lắm.

Đúng lúc này Hư Không trầm mặc không nói gì đột nhiên mở miệng, ánh mắt nhìn thẳng vào Triệu Vô Cực, ngữ khí lãnh đạm nói:

- Nói cho ta biết năm đó ở vùng Hoá Ngoại Chi Cảnh đã phát sinh chuyện gì?

Hư Không đột nhiên phát biểu khiến cho Triệu Vô Cực cũng hơi sững sờ. Một bên Hàn Phong thấy Hư Không hai mắt lãnh đạm, trong lòng rõ ràng một nghìn năm cô tịch cũng không phải là có thể tùy tiện hoá giải được.

Cho nên hắn đối với vấn đề của Hư Không cũng có thể lý giải phần nào.

Mà Triệu Vô Cực thoáng ngẩng người trong chốc lát cũng lập tức kịp thời phản ứng. Trong lòng hắn tự nhiên rõ ràng Hư Không muốn nói cái gì.

Trước đây khi nghe Hàn Phong kể về tao ngộ giữa hắn và Hư Không thì trong lòng Triệu Vô Cực cũng cảm thấy thập phần áy náy.

Bởi vì hắn biết rõ, lúc đó nếu như không phải vì hắn thì Hư Không tuyệt đối cũng không có trở nên như vậy. Tuy rằng trong chuyện này hắn cũng không có biết rõ tất cả.

Trong đầu không ngừng hồi ức lại tất cả. Một lát sau Triệu Vô Cực mới nhìn Hư Không mà trả lời:

- Kỳ thực sự tình năm đó ngay cả chính ta cũng không biết rõ.
- Người còn nhớ rõ lúc đó ta và người tiến nhập Hoá Ngoại Chi Cảnh sao?

Triệu Vô Cực hỏi Hư Không.

Hư Không nghe vậy thì lạnh giọng nói:

- Tự nhiên nhớ kỹ, nếu như không phải như vậy thì ta thế nào lại biến thành bộ dạng như thế này.

Nghe Hư Không nói như vậy thì Triệu Vô Cực cũng chỉ biết cười khổ, tiện đã nói:

- Chuyện này bắt đầu nói thì xác thực ta cũng phải gánh một phần trách nhiệm. Chẳng qua nếu như người muốn hỏi ta năm đó đã xảy ra sự tình gì thì ta thật xin lỗi. Bởi vì ta cũng không rõ chuyện gì đã phát sinh.

Hư Không nhướng mày, hiển nhiên không có tin Triệu Vô Cực, hắn lạnh giọng nói:

- Người cho rằng ta tin lời người nói?

Triệu Vô Cực bất đắc dĩ nhìn Hư Không thở dài nói:

- Kỳ thực lúc trước người và ta cùng nhau tiến nhập Hoá Ngoại Chi Cảnh , sau khi đến được giải đất trung tâm thì liền phát hiện ra năng lượng từ trong Hoá Ngoại Chi Cảnh không ngừng tiết xuất ra ngoài.

Cuối cùng Triệu Vô Cực nói tiếp:

- Chẳng qua, lúc ta và người bước vào giải đất trung tâm đó thì sương mù bao phủ. Ta cũng mất đi tri giác. Mà khi ta tỉnh lại thì cũng phát hiện ra mình đang ở tại một địa phương xa lạ.

Triệu Vô Cực nói, còn biểu tình của Hư Không cũng là sửng sốt. Mà Hàn Phong cũng kinh nghi. Năm đó hai người một người là Thiên giai thất phẩm, một người là Thiên giai lục phẩm. Hai người có thực lực bậc này đặt chân ở đại lục chính là không thể tìm ra đối thủ.

Nhưng hết lần này tới lần khác dĩ nhiên lại lọt vào Hoá Ngoại Chi Cảnh mà xảy ra điều ngoài ý muốn.

Thậm chí cho đến tận ngày hôm nay cả hai người vẫn không thể nào biết được chuyện gì đã xảy ra.

Theo như lời nói của Triệu Vô Cực thì tình hình của hắn và Hư Không lúc trước giống nhau như đúc.

Lúc trước Hư Không cũng không phải là bất tri bất giác mà bất tỉnh nhân sự sao. Mà sau khi hắn tỉnh lại cũng là gặp được Hàn Phong.

Một bên Hư Không không khỏi nghi hoặc hỏi:

- Là địa phương nào?

Triệu Vô Cực cũng không có giấu diếm mà nhàn nhạt đáp:

- U Âm Sâm Lâm!

Lập tức Triệu Vô Cực nhớ lại tình cảnh lúc đó, cũng cảm khái không ngớt nói rằng:

- Kỳ thực nói ra thì ta may mắn hơn người một chút. Người cũng biết rõ được tu vi của ta lúc đó tự nhiên cũng minh bạch ma thú ở trong U Âm Sâm Lâm có thể chân chính tạo thành nguy hiểm đối với ta cũng thập phần thừa thớt.

- Hừ! Hư Không hừ lạnh một tiếng, mặc dù không có trả lời Triệu Vô Cực nhưng cũng coi như là thừa nhận lời hắn nói.

Triệu Vô Cực không thèm để ý tới mà nói tiếp:

- Lúc đó khi ta tỉnh dậy thì cũng không biết là nơi nào ở U Âm Sâm Lâm, hoặc có thể nói ta cũng biết được rằng mình có phải là đang ở U Âm Sâm Lâm hay không nữa.

- Vậy là thế nào?

Hàn Phong đột nhiên nói xen vào.

U Âm Sâm Lâm, Hàn Phong cũng đã ở trong đó một thời gian, nhưng hiển nhiên là không có biết được ý tứ mà Triệu Vô Cực muốn nói.

Mà Triệu Vô Cực dưới ánh mắt nghi hoặc của hai người thì giải thích:

- Ta cũng không biết tại sao sau khi ta tỉnh lại thì ta ở nơi nào. Nhưng khi ta trải qua thời gian suy nghĩ thì phát hiện xung quanh tựa hồ có thêm một đạo năng lượng vô hình ngăn cách ta với thế giới bên ngoài. Mặc dù lúc đó với thực lực của ta cũng không thể nào thoát khỏi địa phương xa lạ đó.

Cuối cùng Triệu Vô Cực lại nói tiếp:

- Sau khi vận dụng tất cả các phương pháp mà ta có thể nghĩ ra lúc đó thì cũng không thể nào ly khai được. Lúc đó ta thực sự cảm thấy tuyệt vọng.

Hư Không nghe thấy Triệu Vô Cực cũng bị nhốt thì ánh mắt hiển nhiên cũng hiện lên một tia dị sắc. Bất quá hắn cũng không có nhiều lời, bộ mặt lãnh đạm vẫn như trước nhìn Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực lại tiếp tục nói:

- Sau một khoảng thời gian tuyệt vọng thì ta mỗi ngày chỉ có thể không ngừng tu luyện để mà kéo dài cuộc sống. Mà cũng không biết có phải là bị nhốt ở địa phương đó hay không mà ta có thể toàn tâm toàn ý tập trung vào việc tu luyện. Ta cũng tốn không quá nhiều thời gian để có thể trở thành Thiên giai thất phẩm. Nhưng đến khi đó ta cũng không thể nào thoát khỏi chỗ đó. Ta lại tiếp tục tu luyện.

Hàn Phong lần đầu tiên nghe thấy trong U Âm Sâm Lâm có một địa phương như thế thì cũng cảm thấy kinh ngạc.

Sau đó Hàn Phong từ Triệu Vô Cực biết được sau khi tiến nhập Thiên giai thất phẩm thì vẫn không thể nào thoát khỏi địa phương đó, rơi vào đường cùng. Triệu Vô Cực lại tiếp tục tu luyện, hắn chỉ còn biết chăm chỉ khổ tu, cho nên sáu trăm năm sau đột phát lên Thiên giai bát phẩm thì rốt cuộc có thể miễn cưỡng phá vỡ được đạo Ngũ Hành cấm chế kia, chạy ra ngoài.

Nhưng cũng bởi vì hắn vừa mới thăng cấp đấu khí cho nên thực lực cũng bị tiêu hao không ít, thân thể cũng bị Ngũ Hành cấm chế phản phệ mà nguyên khí đại thương. Tu vi cũng vì đó mà lại bị đẩy lui trở về Thiên giai thất phẩm. Sau Triệu Vô Cực lại phải chuyên tâm tĩnh dưỡng chữa trị thương thể nhằm trong thời gian nhanh nhất có thể khôi phục lại như ban đầu. Cuối cùng khi thương thể khỏi hẳn thì hắn cũng một lần nữa tu luyện lại trở thành Thiên giai bát phẩm.

Mà Triệu Vô Cực nói đến lúc này thì Hàn Phong cũng nhìn sang Hư Không. Trong lòng hắn cũng cảm khái không ngớt, vốn là bản thân tao ngộ tuyệt cảnh thật không nghĩ rằng lại gặp Hư Không rồi hết quả lại được gặp mặt sư phụ.

Tiếp theo Triệu Vô Cực lại tiếp tục nói tiếp:

- Sau khi thoát khỏi địa phương đó thì ta liền đến một mảnh rừng rậm, qua mấy ngày quan sát thì mới có thể xác định được nơi đó là U Âm Sâm Lâm. Mà lúc đó ta thụ thương cũng rất nặng. U Âm Sâm Lâm lại là nơi tràn ngập nguy hiểm. Ta đương nhiên biết tình thế của mình lúc đó nên cũng không có dám đi loạn lên. Mãi cho đến khi thương thể khỏi hẳn thì mới ly khai khỏi nơi đó. Đến lúc này khi ra được thế giới bên ngoài thì ta cũng biết được thời gian trôi qua cũng đã là năm trăm rồi.

Năm trăm năm đúng là rất, có lẽ đối với người thường mà nói thì họ cũng không có sống lâu đến như vậy.

Sau đó Hàn Phong lại biết được Triệu Vô Cực rời khỏi U Âm Sâm Lâm, cũng là đi du lịch khắp đại lục một phen. Sau khi xác định được không có hình bóng của Võ Hoàng điện thì trong lòng Triệu Vô Cực đối với U Âm Sâm Lâm lại trở nên tò mò vô cùng. Cho nên hắn bắt đầu tìm hiểu về phiên bản này.

Chẳng biết tại sao khi hần nghĩ đến thiên môn ở trong Hóa Ngoại Chi Cảnh cùng với cấm chế ở trong U Âm Sâm Lâm thì cảm giác như rằng hai địa phương này có quan hệ mật thiết với nhau.

Mà trải qua năm trăm năm điều tra, Triệu Vô Cực cũng mơ hồ tìm được một ít manh mối. Nhưng đại bộ phận cũng chỉ là suy đoán của hần mà thôi, cũng không thể chứng minh điều gì.

Đối với thuyết pháp này của Triệu Vô Cực thì Hàn Phong cũng cảm thấy kinh ngạc.

Bất quá lập tức hần nhớ tới tình hình Hóa Ngoại Chi Cảnh lúc đó thì Hàn Phong lại có cảm giác giống như trên đại lục có một bí mật nào đó mà chưa có một ai khám phá ra.

Có thể Hư Không sau khi biết được Triệu Vô Cực cũng từng bị nhốt tới năm trăm năm thì trong lòng cũng cảm động, coi như là một tia oán hận trong lòng hần cũng đã giảm bớt xuống một chút.

Đối với ân oán của hai người lúc đó thì bây giờ Hàn Phong cũng không có quan tâm, bây giờ điều mà hần quan tâm chính là câu tiếp theo Triệu Vô Cực nói ra khiến Hàn Phong đứng ngồi không yên.

Triệu Vô Cực đang nói tới tình huống của bản thân thì cũng lập tức nói tới tình huống của Trầm Ngọc, chính là biện pháp có thể cứu tính nàng:

- Kỳ thực ta lúc trước có nói là có biện pháp có thể khiến cho Trầm Ngọc khôi phục sinh cơ, điều đó cũng liên quan tới địa phương bí mật ở U Âm Sâm Lâm.

Bởi vì bí mật đó nếu như mà có nhiều người biết thì Triệu Vô Cực cũng không thể nào giải thích cho tất cả mọi người được. Cho nên hần mới nói riêng cho Hàn Phong.

Bây giờ trước mắt hai người, thì Hư Không là người mà hần đã quen biết từ ngàn năm trước. Tự nhiên đối với phẩm hạnh của hần cũng có lý giải. Mà cũng bởi vì duyên cớ hần và Hư Không đều bị nhốt ở những địa phương bí mật đến nỗi suýt mất mạng cho nên Triệu Vô Cực cũng không có giấu diếm.

Về phần Hàn Phong thì tuy Triệu Vô Cực mới thấy lần đầu tiên nhưng đối với việc hần là người duy nhất trên đại lục tu luyện tâm pháp giống với mình cho nên Triệu Vô Cực từ lâu cũng coi Hàn Phong là đệ tử chân truyền.

Nhất là trải qua một khoảng thời gian nói chuyện thì Triệu Vô Cực đối với phẩm hạnh của Hàn Phong cũng biết được chút ít. Cho nên bí mật của bản thân mấy trăm năm nay cũng có thể nói cho Hàn Phong biết.

Mà lúc trước hần sơ dĩ đề cập tới vấn đề biện pháp cứu Trầm Ngọc thì về phần ý nghĩa cũng là có cũng như không.

Lúc trước Triệu Vô Cực bị nhốt ở cấm địa trong U Âm Sâm Lâm, trừ việc không thể nào thoát khỏi cấm chế ở nơi đó ra thì cũng không có gặp phải bất kỳ nguy hiểm gì.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

446. Chương 429: Hư Không Rời Đi.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Ngược lại Triệu Vô Cực phát hiện ra nơi có năng lượng so với Hóa Ngoại Chi Cảnh còn nồng nặc hơn rất nhiều.

Tối trọng yếu chính là Triệu Vô Cực từ trong cấm địa đó phát hiện ra một dòng suối. Mà theo như sự tìm hiểu của hần thì dòng suối này ẩn chứa nguyên khí nồng nặc.

Nguyên khí này có lẽ chính là biện pháp duy nhất có thể cứu sống được Trầm Ngọc.

Có lẽ nguyên khí này cũng không thể nào làm Trầm Ngọc sống lại nhưng ít ra cũng có thể bảo trì sinh cơ trong cơ thể nàng không đoạn tuyệt.

Triệu Vô Cực nói tới lúc này khiến cho Hàn Phong trầm tư không ngớt. Cuối cùng Hàn Phong cũng hạ quyết tâm, hắn muốn mang Trầm Ngọc tới U Âm Sâm Lâm.

Đương nhiên Hàn Phong trong lòng tuy lo lắng nhưng cũng là vì Trầm Ngọc.

Nhưng hắn cũng không thể nào lỗ mãng xung động như vậy được. Lúc trước hắn nghe Triệu Vô Cực thì ngay cả Thiên giai bát phẩm như hắn khi ly khai khỏi cấm địa ở U Âm Sâm Lâm thì cũng phải nỗ lực vô cùng chứ nói gì đến hắn không có được bằng người ta.

Hơn nữa hắn còn muốn mang theo cả Trầm Ngọc như vậy thì lại càng khó khăn hơn. Làm như nhìn ra trong lòng Hàn Phong suy nghĩ gì thì Triệu Vô Cực lại thoải mái nói rằng:

- Ta biết ngươi đang suy nghĩ cái gì, bất quá ngươi cũng đừng quên, vừa rồi ta nói cấm địa thần bí đó mà ở năm trăm năm trước. Tuy rằng ta còn chưa hiểu được bí mật ở nơi đó nhưng mà cũng là tìm ra được một chút manh mối. Trong chuyện này mấu chốt nhất chính là.

Triệu Vô Cực nói tới đây thì không biết tại sao lại dừng lại. Mà Hàn Phong nghe được đến chỗ then chốt thì Triệu Vô Cực đột nhiên không nói lời nào trong lòng cũng không khỏi lo lắng.

Chuyện liên quan tới vấn đề sinh tử của Trầm Ngọc thì Hàn Phong tự nhiên cũng trực tiếp mở miệng hỏi:

- Tiên bối theo như lời người nói thì điểm mấu chốt là gì?

Triệu Vô Cực đầu tiên là nhú mày, xong rồi cũng thở dài nói:

- Việc này ta có thể nói cho hai người các người biết nhưng mà các người cũng phải giữ bí mật cho ta. Dù sao chuyện này nếu không phải tận mắt ta nhìn thấy thì chỉ sợ ta cũng không có tin tưởng là thật.

Nghe được Triệu Vô Cực nói với giọng điệu nghiêm trọng như vậy thì Hàn Phong và Hư Không cũng mang theo một tia tò mò.

Mà Triệu Vô Cực trông thấy Hư Không thì cũng nhàn nhạt nói:

- Kỳ thực chuyện này nói đến thì cùng với ngươi cũng có liên hệ, cho nên ngươi cũng nên biết.

Sắc mặt Hư Không đại biến nhưng vẫn lạnh lùng như trước. Chỉ là trong mắt hiện lên một tia dị sắc mà thôi.

Triệu Vô Cực lại tiếp tục nói:

- Xác thực mà nói thì qua nhiều năm ta điều tra liên phát hiện được cấm tham đó là do một cường giả đại thần thông chế tạo nên chứ không phải là do thiên nhiên tạo nên.

Triệu Vô Cực nói đến đây thì Hàn Phong và Hư Không cũng phải kinh dị.

Mà thấy được biểu tình kinh ngạc của hai người thì Triệu Vô Cực vẫn chưa có dừng lại, tiếp tục nói:

- Đồng thời ta cũng phát hiện cấm tham và Hóa Ngoại Chi Cảnh mà hai người chúng ta lúc đó tiến nhập vào là có liên hệ nhất định. Tuy rằng Hóa Ngoại Chi Cảnh đó là do thiên nhiên tạo thành nhưng sau đó ta tỉ mỉ quan sát lại thì cũng tìm thấy được dấu vết của con người.

Nghe xong lời của Triệu Vô Cực thì Hàn Phong cũng rơi vào trong trầm tư. Dựa theo lời Vô Cực nói Hàn Phong tỉ mỉ hồi tưởng lại lại cảnh trường trong Hóa Ngoại Chi Cảnh.

Càng nghĩ thì Hàn Phong càng cảm thấy lời của Triệu Vô Cực cũng có khả năng như vậy.

Cái khác không nói chỉ riêng nỗi Hư Không bị nhốt thôi cũng đã có một tòa thành rộng lớn như vậy.

Mặc dù ngoài phong cách kiến trúc với đại lục hiện tại không tương đồng ra thì không có bất cứ cách nào che dấu được việc nơi này do bàn tay con người tạo ra.

Lúc trước Hàn Phong cũng đã có chút nghi hoặc, có thể tại vùng Hoá Ngoại Chi Cảnh hung hiểm như vậy mà có thể kiến tạo được một tòa thành to lớn như vậy thì cần phải có đại thần thông như thế nào.

Mà hôm nay Triệu Vô Cực lại tiết lộ ở trong U Âm Sâm Lâm có một địa phương dĩ nhiên còn thần bí hơn, cũng do con người tạo ra. Mà địa phương này lại có thể vây hãm một Thiên giai bát phẩm cường giả như hắn tới năm trăm năm.

Thần thông bậc này thì cảnh giới gì? Từ bao giờ trên đại lục lại có được một cường giả như vậy?

Nghĩ vậy thì Hàn Phong cũng cau mày, hiển nhiên là hắn cũng không hiểu được điểm mấu chốt trong đó. Nhưng Triệu Vô Cực có nói điểm ấy lại có liên hệ tới việc cứu chữa cho Trầm Ngọc.

Đem nghi hoặc của mình nói ra, Triệu Vô Cực nghe xong cũng là nhàn nhạt giải thích:

- Ta còn chưa nói hết, trải qua quá trình ta nghiên cứu thì cũng đã phát hiện ta kỳ thực tại cấm địa đó muốn đi vào cũng không phải cần có thực lực cường đại là có thể vào được. Nhưng còn có một cách khác đơn giản hơn chính là tìm được trận nhãn ở đó, sau đó mở ra như vậy thì có thể tùy ý tiến vào đi ra như nhà của mình.

- Trận nhãn?

Hàn Phong thì thào nói.

Một lúc sau Triệu Vô Cực lại nói:

- Không sai, ta hiện tại ở trong cấm trận thần bí kia cũng khá lâu nên tìm thấy được một chỗ cất giấu thạch trụ. Ở tại thạch trụ ta từng tìm được cơ quan thiết trí. Trải qua nhiều năm nghiên cứu nhưng cũng không thể nào tìm được cách khởi động cơ quan đó.

Cuối cùng Triệu Vô Cực lại nói:

- Hơn nữa trọng điểm là thời gian ta ở trong đó không ngắn mà cũng chẳng dài. Sau khi phát hiện được bên trong cấm địa còn có khoảng trời riêng thì ta cũng đã nỗ lực tìm cách đi vào nhưng thủy chung không có thành công. Cho nên ta nghĩ vẫn là phải tìm được trận nhãn thì mới có thể tiến vào.

- Địa phương kia rốt cuộc là nơi như thế nào mà lại thần bí như vậy.

Hàn Phong không giải thích được hỏi.

Triệu Vô Cực nghe vậy thì cũng chậm rãi đem suy nghĩ của bản thân nói ra:

- Dựa theo lý giải của ta thì nơi thần bí đó là do một vị tiền bối có đại thần thông đã lưu lại cho hậu nhân một tin tức nào đó. Nhưng mà cụ thể là cái gì thì đến nay ta vẫn không có rõ.

- Chính tiền bối năm trăm năm qua cũng không tìm được trận nhãn để có thể mở ra cấm địa thì ta trong khoảng thời gian ngắn là sao có thể làm được.

Hàn Phong cau mày nói.

Theo như hắn thấy thì Triệu Vô Cực năm trăm năm qua cũng không có tìm được phương pháp mở ra cấm địa, thậm chí một cái đầu mối cũng không có thì cho dù hắn có đi tìm cũng không thể nào tìm được.

Kể từ đó Hàn Phong quyết định tăng cường tu luyện đề thăng tu vi lên Thiên giai bát phẩm tới lúc đó tự thân thực lực để tiến nhập cấm địa đó. Đến lúc đó còn có thể có được một tia cơ hội.

Sau khi cùng với Triệu Vô Cực nói chuyện với nhau thì tâm tình của Hàn Phong cũng không có trầm tĩnh trở lại mà lại càng thêm trầm trọng.

Dù sao thì Trầm Ngọc cũng vì hắn mà chết thì hôm nay có được biện pháp có thể cứu trị được Trầm Ngọc, đó chính là địa phương thần bí ở trong U Âm Sâm Lâm theo như lời Triệu Vô Cực nói.

Chẳng qua ngay cả Triệu Vô Cực cũng không dám khẳng định rằng địa phương này có thể hay không cứu được Trầm Ngọc. Hơn nữa việc đi vào cũng còn khó nữa là.

Tất cả những chuyện này thực khiến cho Hàn Phong cảm thấy đau đầu không ngớt.

Mà mấy ngày kế tiếp thì Hàn Phong cũng là ở trong hoàng cung. Mỗi ngày hắn vẫn thường bớt thời gian đến thăm Trầm Ngọc mà sau đó phần lớn thời gian đều dă tọa tu luyện.

Về phần tình huống của đề đô ngày hôm nay, với sự xuất hiện của Triệu Vô Cực đồng thời đánh cho ba người Thiên Khôi tan tác. Cuối cùng thắng lợi hiển nhiên là thuộc về hoàng thất.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

447. Chương 430: Một Năm.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Sau khi tình hình hoàng cung ổn định một cách triệt để thì Tiêu Tấn cũng lập tức kêu vài tên Thiên giai cung phụng ra ngoài hoàng thành giải quyết tàn binh.

Với sự tham dự của Thiên giai cường giả thì cuộc chiến ngoài hoàng thành cũng nghiêng hẳn về một bên. Cho nên quân địch kẻ chết, kẻ chạy trốn. Còn đại bộ phận còn lại thì bị bắt làm tù binh chờ Tiêu Tấn an bài.

Sau một trận chiến khốc liệt thì thực lực của hoàng thất cũng không có động vào căn cốt gốc rễ nhưng cũng tiêu hao thực lực rất nhiều. Chỉ là bị mất đi một đạo cấm vệ quân tinh nhuệ tại Bạch Đế trấn, nhưng cũng khiến cho Tiêu Tấn đau lòng không thôi.

Mà Hàn phong cũng là nỗ lực muốn từ trong miệng của Thiên Nhân biết được tin tức về Vô Hoàng điện nhưng mà đáng tiếc trước khi Hàn Phong thẩm vấn hắc thì Thiên Nhân đã tự sát tại nhà lao. Khiến cho tất cả mọi người trở tay không kịp. Mà đầu mối duy nhất để có thể biết được về Vô Hoàng điện cũng là đã như thế mà mất đi.

Điều này khiến cho Hàn Phong cảm thấy ảo não không thôi.

Về phần đám người Trọng Tài giả thì đa phần bị bắt làm tù binh, một số thì chết trong trận chiến. Có một số ít lẻ tẻ thì chạy thoát. Nhưng những cá nhân lọt lưới này căn bản cũng không tể nào gây nên sóng gió gì.

Những kẻ may mắn trốn thoát thì chỉ sợ cũng chỉ nghĩ tới việc tránh né sự truy đuổi của hoàng thất. Đám người này cũng không có gốc đến nỗi là nổi loạn lần thứ hai.

Chẳng qua, Hàn Phong và hoàng thất cũng cảm thấy tiếc nuối. Mặc dù có chút chờ mong vào tầng lớp cao tầng của Trọng Tài giả có thể thu được một chút tin tức nhưng mà bọn hắc cũng không có thu được tin tức hữu dụng gì.

Kỳ thực bọn họ thậm chí ngay cả thân phận chân chính của Diệt Hoàng cũng không thể nào biết được, càng không thể nói tới mối quan hệ giữa Diệt Hoàng và Vô Hoàng điện.

Cuối cùng thì không có bất luận đáp án nào Hàn Phong cũng đành buông tha.

Dừng lại để đô hơn một tháng, Hàn phong trong khoảng thời gian này cũng thường xuyên đến Hàn gia thăm Hàn Nhất Nguyên. Trong lúc đó hắc cũng vài lần gặp Hàn Thiên Sơn trên danh nghĩa là gia gia của hắc.

Trải qua nhiều năm như vậy thì dưới sự trợ giúp không tình nguyện của Hàn Phong thì Hàn Thiên Sơn cũng đã trở thành một Thiên giai cường giả. Hiện giờ cũng chính là Thiên giai cường giả duy nhất của Hàn gia.

Đối với Hàn gia mà nói chính là thập phần trọng yếu. Cho nên Hàn Thiên Sơn đối với Hàn phong cũng thập phần cảm kích. Nhưng hắc cũng biết được với năng lực và thực lực của Hàn Phong thì chắc chắn hắc cũng không có coi trọng Hàn gia ngày hôm nay.

Cho nên hắc cũng không hi vọng Hàn Phong quay trở lại Hàn gia. Cuối cùng hắc cũng đành đem tinh lực đổ dồn lên người của Hàn Nhất Nguyên, phụ thân của Hàn Phong.

Vì để có thể tạo uy tín cho Hàn Nhất Nguyên mà Hàn Phong cũng đáp ứng yêu cầu của Hàn Thiên Sơn cũng xuất hiện ở trong gia tộc.

Mà mọi người nhìn thấy thanh niên thiên tài Hàn Phong trong truyền thuyết thì ánh mắt vô cùng sùng bái. Về phần Hàn Nhất Nguyên thì lại là ước ao và đổ kị.

Làm xong tất cả những chuyện này thì Hàn Phong ở đế đô cũng không có chuyện gì khác nữa. Cùng với việc của Trầm Ngọc àm hấn cùng với chúng nữ không có muốn ở lại đế đô.

Cho nên Hàn Phong liền quyết định phản hồi Huyền Thiên tông, đồng thời hấn cũng an bài mang Trầm Ngọc trở về.

Về phần Hư Không thì lúc trước theo Hàn Phong đến đế đô vốn muốn tiêu diệt Diệt Hoàng là để báo đáp ân cứu mạng của Hàn Phong cho nên mới đi theo hấn. Mà hôm nay Trọng Tài giả đã bị diệt, Diệt Hoàng tuy rằng may mắn chạy trốn nhưng mà Hàn Phong cũng đã là Thiên giai thất phẩm cường giả.

Kể từ đó sự tình Hư Không lúc tước đáp ứng cũng coi như là đã hoàn thành. Cho nên khi Hàn Phong quyết định trở về Huyền Thiên tông mà Hư Không cũng quyết định ly khai.

Hàn Phong tuy rằng cũng từng nghĩ tới việc giữ Hư Không. Nhưng hấn cũng biết Hư Không trời sinh tính cao ngạo, rất có thể vì mình có ân với hấn mà lưu lại nhưng mà về lâu về dài thì Hư Không cũng sẽ rời đi. Cho nên Hàn Phong cũng không có làm sự tình như vậy.

Đồng thời dù Hàn Phong cũng cảm thấy nuối tiếc nhưng hấn cũng không có khuyên can. Cứ như vậy sau khi nhóm người Hàn Phong ly khai đế đô thì Hư Không cung yên lặng ly khai đế đô, tiêu thất khỏi mắt mọi người.

Nhưng thật ra có điều ngoài ý muốn chính là Triệu Vô Cực chủ động muốn đi theo Hàn phong.

Mà điều này thì Hàn Phong mong còn không được cho nên cũng không có cự tuyệt.

Hàn Phong sớm đã từ trong tu luyện tỉnh lại, dựa theo thói quen, hấn đầu tiên là đến thăm Trầm Ngọc, sau đó điều trị kinh mạch cho Trầm Ngọc. Đồng thời cũng là để cho kinh mạch của nàng cũng không bị dẫn đến việc bế tắc.

Đây là Hàn Phong trong một năm nay nếu không có sự tình nào đặc biệt tình sẽ đích thân đến.

Lúc này, thời gian bọn họ rời khỏi đế đô cũng là đã trở về một năm thời gian.

Trong một năm nay, Hàn Phong cơ bản đều chưa có ly khai Huyền Thiên tông nửa bước. Mà một năm thời gian này cũng là đem cảnh giới của hấn đột phá ngoài ý muốn lên Thiên giai thất phẩm cũng triệt để củng cố lại.

Đồng thời cũng triệt để luyện hóa cỗ năng lượng tinh thuần khổng lồ ở trong cơ thể, triệt để trở thành năng lượng cho bản thân.

Lúc trước bởi vì Trầm Ngọc chết mà Hàn Phong kích động dẫn đến việc tấn nhập Thiên giai thất phẩm cường giả.

Nhưng về sau với kinh nghiệm phong phú của Triệu Vô Cực và Hư Không thì cũng đồng thời thấy được sự bất ổn trong việc này. Nếu như không củng cố tu vi thì rất có khả năng tu vi thật lùi trở về Thiên giai lục phẩm.

Bây giờ cũng đã qua một năm thời gian, phần lớn thời gian Hàn phong cũng là ở trong mật thất tu luyện. Mà lúc trước trở lại Huyền Thiên tông thì sự tình của Trầm Ngọc cũng khiến cho tâm tình trên dưới Huyền Thiên tông trở nên thương tâm.

Trầm Ngọc ở trong Huyền Thiên tông cũng là vô cùng tốt, không đơn giản là việc nàng lớn lên xinh đẹp mỹ lệ, càng bởi vì nàng tính cách ôn nhu hiền lành, đối với người ngoài vô cùng tốt.

Mặc dù mấy năm gần đây việc Trầm Ngọc luyện được đã đạt tới cảnh giới đại sư cho nên cống hiến của nàng đối với Huyền Thiên tông càng không phải nói quan trọng tới mức nào.

Bởi vậy, trong giới trẻ của Huyền Thiên tông nói ai có tầm ảnh hưởng nhiều nhất thì đầu tiên chính là Hàn Phong. Mà kế tiếp chính là Trầm Ngọc.

Với địa vị của Trầm Ngọc ở Huyền Thiên tông hiện nay thì cho là đồng bối đệ tử nhìn thấy nàng cũng phải hành lễ. Có thể thấy địa vị của nàng quan trọng như thế nào.

Nhưng vô luận địa vị của nàng có biến hóa như thế nào thì Trầm Ngọc đối với người ngoài thủy chung như nhất chính là vô cùng quan trọng.

Mà đệ tử trong Huyền Thiên tông nếu như gặp sự tình gì khó giải quyết đến hỏi Trầm Ngọc thì nếu nàng có thể giúp được, nàng sẽ tận tình giúp đỡ.

Cũng chính bởi vì như vậy, Trầm Ngọc ở tại Huyền Thiên cũng được các đệ tử kính yêu, đương nhiên cũng có rất nhiều người ái mộ.

Bất quá đối với những đệ tử đồng bối với Hàn Phong, tỷ như Mạnh Hùng thì mấy người này cũng rõ ràng. Tuy mấy năm nay Trầm Ngọc không có biểu lộ ra tâm tư nhưng bọn họ cũng biết rõ thực ra từ lâu trái tim của Trầm Ngọc đã thuộc về Hàn Phong rồi.

Mà Hàn Phong là ai, trên dưới Huyền Thiên tông chỉ sợ không ai không biết, bởi vậy rất nhiều đệ tử sinh tâm ái mộ với Trầm Ngọc cũng chỉ đành tiếc nuối, triệt để cắt đứt đoạn tâm tư này.

Hôm nay Trầm Ngọc gặp nạn, sinh tử chưa biết, đối với đông đảo đệ tử của Huyền Thiên tông thì không thể nghi ngờ được chính là vô cùng chấn động.

Hôm nay lúc Hàn Phong đi tới gian phòng của Trầm Ngọc cũng phát hiện một đạo thân ảnh khác.

Trông thấy đạo thân ảnh này bưng một chậu nước trong tay, bộ dáng bận bịu thì trên mặt Hàn Phong cũng lộ ra vẻ tươi cười. Mà thân ảnh kia khi phát hiện ra Hàn Phong đến cũng quay đầu lại khẽ cười nói:

- Người tới rồi!

Chủ nhân thân ảnh này không ai khác chính là thân tỷ muội của Trầm Ngọc- Tiêu Linh.

Trong một năm nay, tuy rằng Huyền Thiên tông cũng có an bài một vài nữ đệ tử phụ trách việc thay phiên nhau an bài cho Trầm Ngọc. Nhưng mà Tiêu Linh cũng là vẫn kiên trì mỗi ngày đều tới chăm sóc cho Trầm Ngọc. Có thể được tình cảm của hai người sâu đậm tới như thế nào.

Thấy Tiêu Linh bận rộn như vậy thì Hàn Phong cũng tiến lên ôn nhu vuốt mái tóc của nàng. Mặc dù hai người đã từng có quan hệ xác thịt nhưng mà Tiêu Linh vẫn chưa thể bỏ được cái tính hay xấu hổ của mình.

Hàn Phong thấy thế thì cũng khẽ cười, mà Tiêu Linh cũng là bất mãn gắt gỏng nói:

- Ngọc nhi muội muội còn ở đây!

Nghe được Tiêu Linh nhắc nhở như vậy thì Hàn Phong cũng không khỏi trầm xuống buồn bã/. Tuy rằng một năm đã trôi qua nhưng mà một màn sự tình kia vẫn luôn hiện rõ trong đầu Hàn Phong không thể nào xóa nhòa.

Tiêu Linh cũng cảm thụ được nội tâm Hàn Phong biến hóa, không khỏi dùng bàn tay của mình vuốt mặt hắn, ôn nhu nói:

- Muội biết huynh đã rất tận lực. Ngọc nhi muội cũng không muốn thấy huynh như vậy đâu. Nàng ấy nhất định muốn huynh sống cuộc sống thật là vui vẻ.

Nghe Tiêu Linh ôn nhu khuyên bảo thì Hàn Phong thoáng không chế nội tâm tâm tình, lập tức lần thứ hai nở nụ cười, dùng tay vuốt mặt Tiêu Linh ngữ khí kiên định nói:

- Ta phát thệ ta sẽ không có để cho các muội bị bất kỳ thương tổn nào nữa. Nếu như có bất kỳ ai dám làm các muội bị thương thì kẻ đó chắc chắn phải chết.

Hàn Phong nói cũng khiến cho Tiêu Linh cực kỳ cảm động, nhắm mắt lại khẽ tựa vào lòng của Hàn Phong, ngữ khí cũng nỉ non nói:

- Muội tin tưởng huynh! Muội tin huynh sẽ bảo hộ được mọi người. Muội cũng tin tưởng được một ngày nào đó Ngọc nhi muội sẽ tỉnh lại.

Hai người trầm mặc hồi lâu, Hàn Phong đột nhiên có chút chần chờ nói:

- Linh nhi! Xin lỗi! Huynh....

Ai biết còn nói chưa hết câu thì Tiêu Linh đã lấy ngón tay che lấy miệng Hàn Phong, Tiêu Linh ôn nhu lắc đầu, vẻ mặt thâm tình nhìn Hàn Phong nói:

- Muội biết huynh nói gì, nhưng huynh cũng không cần phải xin lỗi. Tâm tư của Ngọc nhi muội từ lâu muội đã biết. Muội chỉ sợ Ngọc nhi muội vẫn ngây ngốc tưởng rằng không có ai biết vẫn giữ bí mật này trong lòng.

Nói tới chỗ này thì Tiêu Linh cũng tức giận trừng mắt liếc nhìn Hàn Phong, tiện đà nói:

- Mà huynh cũng thật là đầu gỗ. Nhiều năm như vậy mà cũng không thể nào nhận ra được tình ý của Ngọc nhi muội.

Hàn Phong nghe vậy thì trong lòng cười khổ.

Lẽ nào hắn đúng như Tiêu Linh nói là đầu gỗ? Đương nhiên là không phải, đối với tình ý của Trần Ngọc, hắn cũng đã đoán biết được từ lâu, chỉ là một phương còn có Tiêu Linh, cho nên hắn mới không dám làm điều gì quá đáng khiến cho các nàng đau buồn.

Kiếp này có thể có được ngoài ý muốn đạt được, Hàn Phong cũng cảm thấy thập phần may mắn, tự nhiên hắn cũng không muốn trở nên phức tạp.

Hơn nữa mấy năm nay hắn suốt ngày bôn ba khắp nơi, ngược lại cũng không có bao nhiêu thời gian để xử lý chuyện này. Bởi vậy chuyện này mới có thể kéo dài tới ngày hôm nay. Chỉ sợ nếu bây giờ hắn nghĩ cách giải quyết thì cũng không thể nào tìm ra được biện pháp.

Tiếp theo chờ Tiêu Linh tỉ mỉ lau rửa cho Trần Ngọc thì Hàn Phong cũng như thường lệ dùng dầu khí để bảo vệ tâm mạch cho Trần Ngọc. Xong xuôi đầu đầy thì hắn lại đặt nàng nằm xuống dưới giường.

Sau khi mọi việc đã làm xong thì mặt trời cũng đã lên cao đến đỉnh. Hàn Phong cùng với Tiêu Linh ly khai khỏi phòng của Trần Ngọc.

Kế tiếp cũng không cần phải lo lắng cho Trần Ngọc, bởi vì mỗi ngày đều có nữ đệ tử của Huyền Thiên tông đến chiếu cố cho Trần Ngọc. Hiện tại Hàn Phong ở Huyền Thiên tông địa vị cũng rất cao, không cần phải nói tới. Chỉ sợ trong Huyền Thiên tông trừ Huyền Cơ Tử ra thì cũng không có ai có thân phận cao hơn Hàn Phong.

Bởi vì tuy rằng là nhóm tam hệ đệ tử đầu tiên nhưng Hàn Phong cũng không có giống như những đệ tử khác, mỗi ngày đều phải tiến hành thân tu.

Bất quá hôm nay Hàn Phong bớt một chút thời gian tới tu luyện trường của chúng đệ tử. Lúc này trong Huyền Thiên tông những đệ tử không có nhiệm vụ gì thì đều đến luyện võ trường.

Chẳng qua hôm nay cũng không có giống như ngày thường. Hôm nay luyện võ trường vô cùng náo nhiệt.

Hàn Phong mới vừa rồi đến liền phát hiện ra bốn năm tốp đệ tử đang tụ tập lại một chỗ tựa hồ đang không ngừng cao hứng bàn luận về chuyện gì.

Chúng đệ tử trên mặt thần tình hưng phấn thì chắc hẳn không phải là chuyện gì xấu. Mà từ khi Trần Ngọc gặp nạn tới nay tựa hồ Huyền Thiên tông cũng không có náo nhiệt như vậy.

Vì vậy là mặc dù vẫn trong thời gian thân tu thì Hàn Phong ngược lại cũng không có bất luận hờn giận gì. Chẳng qua hắn chỉ mỉm cười nhìn những đệ tử thảo luận một cách vui vẻ.

Một bên Tiêu Linh tuy rằng cũng là đệ tử của Huyền Thiên tông nhưng mà thân phận đặc thù. Ngoại trừ là công chúa của đế quốc ra thì cũng có quan hệ mật thiết đối với Hàn Phong cho nên những người khác cũng không có dám đứng ở trước mặt nàng lỗ mãng. Cho nên việc thân tu này đối với Tiêu Linh cũng không cần phải thực hiện.

Hôm nay Huyền Thiên tông trải qua mấy năm phát triển thì cũng đã có thêm rất nhiều đệ tử mà quy mô của Huyền Thiên tông cũng lớn hơn rất nhiều.

Hôm nay ở luyện võ trường so với năm đó Hàn Phong mới nhập môn thì đông đảo hơn rất nhiều.

Tất cả những chuyện này nếu như ở kiếp trước thì Hàn Phong cũng không có dám nghĩ tới.

Ngay khi Hàn Phong nhìn tất cả quang cảnh trước mắt thì trong đám tân sinh Lâm Phỉ Vân đang bị không ít đệ tử vây quanh cũng đã phát hiện ra Hàn Phong. Cho nên Lâm Phỉ Vân thoát khỏi đoàn người mà nhanh chóng chạy lại phía hắn.

Đã qua nhiều năm như vậy. Lâm Phỉ Vân cũng đã trở thành một cô nương xinh đẹp. Hôm nay Lâm Phỉ Vân một mái tóc đen tuyền phủ xuống vai càng làm cho nàng càng thêm mê người, nghiêng nhiên có thể so với Tiêu Linh.

Chẳng qua hôm nay duyên đáng yêu kiều diễm nữ Lâm Phỉ Vân cũng không giống như trước nghịch ngợm bất hảo. Chỉ thấy trong mắt nàng sự tinh quái.

Ở trong diễn võ trường Lâm Phỉ Vân dung mạo tự nhiên là tiêu điểm trong đám người. Cho nên nhất cử nhất động của nàng đều được các đệ tử khác để ý.

Cho nên khi mọi người nhìn thấy Lâm Phỉ Vân chạy về phía xa thì cũng nhất thời nhìn thấy thân ảnh của Hàn Phong. Nhất thời hiện trường tiếng nghị luận càng thêm nhiệt liệt. Trong đó cũng có kèm theo sợ hãi và sùng bái.

Mặc dù Hàn Phong một năm nay đều ở trong Huyền Thiên tông nhưng bởi vì muốn củng cố tu vi, đồng thời chiếu cố Trầm Ngọc cho nên một năm này hắn cũng ru rú trong nhà, rất ít gặp mặt người khác. Cho nên bây giờ đột nhiên xuất hiện cũng khiến cho chúng đệ tử phải kinh ngạc.

Mà Lâm Phỉ Vân nhảy về phía Hàn Phong, trên mặt lộ ra thần sắc tươi cười, nói:

- Sư huynh, huynh sao hôm nay lại rảnh rồi tới đây?

- Huynh cũng lâu rồi không có ra ngoài, cho nên cũng muốn đến xem! Bất quá ta thấy hôm nay tâm tình của mọi người rất cao, có phải hay không hôm nay có sự tình gì?

Hàn Phong cười nói.

Lâm Phỉ Vân nghe vậy thì liếc nhìn Hàn Phong rồi chế nhạo nói:

- Thật không biết huynh có phải là đệ tử của Huyền Thiên tông nữa hay không. Dĩ nhiên ngay cả trong tông phát sinh sự tình gì cũng không có biết!

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

448. Chương 431: Tỷ Thí Trong Tông.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Lâm Phỉ Vân nói như vậy khiến cho Hàn Phong cảm thấy xấu hổ.

Xác thực theo như lời Phỉ Vân vừa nói, một năm nay hắn cũng không có lưu tâm tới ngoại giới phát sinh sự tình gì cả. Đương nhiên nếu như có xảy ra sự tình trọng yếu nào cần báo cáo thì Huyền Cơ Tử vẫn sẽ phái người đến thông tri cho hắn trước.

Chẳng qua trong một năm nay, Võ Hoàng điện lại lần thứ hai mai danh ẩn tích, bọn họ không chủ động xuất hiện. Nhóm người Hàn Phong cũng không thể nào phát hiện được bóng dáng của đám người đó.

Về phần Triệu Vô Cực, thì sau khi theo Hàn Phong đi tới Huyền Thiên tông thì cũng chỉ nửa tháng sau là lặng lẽ rời đi.

Chẳng qua cứ cách một thời gian thì Triệu Vô Cực lại chạy về. Nhiều lần như vậy khiến cho Hàn Phong trong một năm nay không biết được rốt cuộc Triệu Vô Cực đang làm cái gì.

Bất quá, khiến người ta ngoài ý muốn chính là Triệu Vô Cực chẳng biết tại sao lại cảm thấy hứng thú dị thường đối với Tiểu Bạch. Khi hắn lần đầu tiên phát hiện Tiểu Bạch, thì hắn thập phần hứng thú quan sát Tiểu Bạch.

Về phần Tiểu Bạch, cũng không biết tại sao đối với Triệu Vô Cực lại không có bài xích cũng không có phản ứng nào.

Mấy năm nay, Hàn Phong luôn bên ngoài, thế nên cũng không thể để ý đến Tiểu Bạch như trước nữa. Nhưng mới gần đây hắn lại phát hiện ra rằng thực lực của Tiểu Bạch hiện tại tựa hồ lại cường đại hơn trước rất nhiều.

Từ sau khi khiến phân thân của Diệt Hoàng bị thương nặng phải rời đi thì Tiểu Bạch lại rơi vào trạng thái ngủ say mặc kỳ diệu. Hàn Phong không thể nào giải thích được nhưng cũng không cảm thấy lo ngại chút nào. Hắn đơn giản chỉ là không có để ý nhiều tới nữa.

Lúc này, Lâm Phỉ Vân thấy dáng dấp xấu hổ của Hàn Phong thì cũng quệt mồm rồi vừa cười vừa nói:

- Tiếp qua mấy ngày nữa chính là đại hội Thiên Thánh mười năm tổ chức một lần. Sự tình lớn như vậy mà sư huynh lại dĩ nhiên quên bém đi coi như là không biết....

Nghe được Lâm Phỉ Vân nói vậy, Hàn Phong mới bừng tỉnh đại ngộ. Đồng thời trong lòng cũng không khỏi cảm khái. Nghĩ không được lần trước tham gia Thiên Thánh đại hội vậy mà đã qua mười năm rồi. Mười năm trôi qua cũng thật là nhanh.

- Nguyên lai là Thiên Thánh đại hội, lúc này tông môn chúng ta là cử những ai tham gia?

Hàn Phong cười hỏi.

Lâm Phỉ Vân nghe Hàn Phong nói thì lại càng vui vẻ cười nói rằng:

- Nghe sư phụ nói bởi vì những năm gần đây Huyền Thiên tông của chúng ta phát triển quá nhanh mà môn hạ đệ tử ngày càng nhiều. Cho nên sau khi tông chủ và đông đảo trưởng lão sau khi cùng nhau thảo luận thì cũng quyết định lần này Huyền Thiên tông tham gia giống như lần đại hội trước. Bản thân trong tông môn sẽ tiến hành một vòng trắc thí, mười người có thành tích tốt nhất sẽ được tham gia đại hội lần này.

Hàn Phong nghe xong thì tỉ mỉ ngẫm lại. Hiện nay đệ tử Huyền Thiên tông cũng đã có tới năm trăm, sáu trăm người. Mặc dù so với một ít tông môn đã truyền thừa từ lâu thì vẫn còn có chút chênh lệch.

Nhưng quy mô năm trăm, sáu trăm người này so với khi Hàn Phong gia nhập tông môn cách đây mười năm chính là đã gấp tới năm sáu lần rồi.

Bởi vậy, Huyền Thiên tông tự nhiên không thể nào giống như trước đây trực tiếp chỉ định chọn người được nữa. Bây giờ chính là dùng thực lực để nói chuyện. Những đệ tử nào có thực lực thì sẽ có cơ hội để tham gia đại hội. Điều này cũng chỉ nhằm để mang lại tính công bình cho mọi người...

Đương nhiên với niên kỷ hiện nay của Hàn Phong, từ lâu đã vượt quá hai mươi tuổi, tự nhiên là không thể nào tham gia được Thiên Thánh đại hội lần này được nữa.

Nhưng thật ra Lâm Phỉ Vân mấy năm nay dưới sự đốc lòng dạy dỗ của Hàn Phong cùng với thiên phú vốn có của nàng, hôm nay đã trở thành Nhân giai cửu phẩm võ giả. Ở tại Huyền Thiên tông trong hàng ngũ đệ tử đồng bối cũng là cầm đầu đi trước.

Sở dĩ Lâm Phỉ Vân có thể có được một thân thực lực như vậy chính là nhờ Hàn Phong khổ công dạy bảo.

Các loại kỳ trân dị bảo được Hàn Phong luyện chế thành đan dược cung cấp cho Lâm Phỉ Vân không biết bao nhiêu mà kể.

Tồn tại một đại sư luyện được sư đồng thời là một Thiên giai thất phẩm cường giả tự mình giáo dục, chỉ sợ là cho có đầu heo đi chẳng nữa cũng có thể khiến hần tu luyện đấu khí. Huống chi nguyên bản thiên phú của Lâm Phỉ Vân cũng không tầm thường chút nào.

Điều đáng nói là thực lực Nhân giai cửu phẩm của Lâm Phỉ Vân đạt được dưới tính huống nàng vẫn còn lười biếng mãi chơi, không chuyên chú vào việc tu luyện.

Trước khi mỗi khi Hàn Phong làm bộ mặt giận giữ thì nha đầu Lâm Phỉ Vân này đành phải nỗ lực tu luyện không dám trái lời. Nhưng cuối cùng bao giờ tiểu nha đầu này cũng dùng nước mắt để làm vũ khí tiến công.

Nói chung mỗi khi đến những lúc quan trọng đều là Hàn Phong lấy thất bại mà kết thúc. Mà cũng bởi vì vậy Lâm Nguyệt cũng quở trách Hàn Phong nhiều lần. Nói hần làm đại sư huynh mà cũng chiều sư muội như vậy, nàng lo lắng về sau Lâm Phỉ Vân sẽ không có tiền đồ gì.

Nghĩ đến đó, khoe miệng Hàn Phong cũng hơi hiện ra chút tiểu ý, lập tức nhìn Lâm Phỉ Vân, ôn nhu nói:

- Với thực lực của tiểu Vân nhi chỉ sợ lần này trong tông môn bài danh đệ nhất cũng không có đến lượt nha.

- Hừ! Nói gì kỳ vậy sư huynh!

Lâm Phỉ Vân ngạo mạn ngẩng đầu kêu lên, nàng xem thường bĩu môi, tiện dãi nói rằng:

- Ta chính là biết sư huynh mười năm trước tham gia Thiên Thánh đại hội đã đoạt được bài danh đệ nhất quán quân. Ta cũng rất muốn giống như sư huynh. Bất luận lần đại hội Thiên Thánh lần này thế nào thì ta muốn giành được quán quân của đại hội. Như vậy thì mới có thể cho mọi người thấy được thực lực thật sự của ta.

Nghe được Lâm Phỉ Vân có dã tâm lớn như vậy, Hàn Phong cũng phải cười khổ không thôi. Mà lúc này Tiêu Linh đứng một bên thấy sư huynh muội hai người nói chuyện không khỏi tiến lên vài bước, cầm lấy tay của Lâm Phỉ Vân, oán trách nói:

- Nha đầu người đó, không biết xấu hổ là gì cả. Dĩ nhiên lại cùng với sư huynh của người khoác lác như vậy.

Tiêu Linh lại làm bộ dạng sư phụ, bắt đầu thuyết giáo:

- Ở trong Huyền Thiên tông, thực lực của người xác thực là vượt qua các đệ tử cùng trang lứa khác nhưng Thiên Thánh đại hội không giống như luận võ đại hội. Cả ngày hôm đó tất cả các tông mộ, thế gia trong nội cảnh Thiên Tinh để quốc đều tham dự. Trong đó các đệ tử kiệt xuất của các tông môn, thế gia cũng là nhiều như mây. Người thật không ngờ mới có Nhân giai cửu phẩm mà đã sinh ra tâm tính kiêu ngạo. Đến lúc đó phải chịu thiệt thòi thì không ai đến đỡ người đâu.

Nói xong, Tiêu Linh không nhịn được liếc mắt nhìn Hàn Phong một cái, trông thấy hần vẫn làm bộ dạng cười tươi một cách mờ ám thì vô cùng bất mãn nói:

- Chàng chính là quá cưng chiều nàng mà khiến cho tiểu nha đầu này được thể sinh hư, kiêu ngạo ra đó. Cẩn thận về sau nàng lại không biết được trời cao đặt dày là gì. Đến lúc đó phiền phức tìm đến của thì chàng làm các nào!

Qua nhiều năm ở chung với Lâm Phỉ Vân, từ lâu Tiêu Linh cũng đã coi nàng giống như thân muội muội của mình. Ngày thường đối với nàng còn sủng ái hơn Hàn Phong không biết là bao nhiêu lần. Chỉ là mỗi lần gặp Lâm Phỉ Vân thì Tiêu Linh lại làm bộ dáng nghiêm khắc, giáo dục nàng.

Mà Tiêu Linh càng ngày càng thành thực mỹ lệ. Cho dù là làm bộ mặt cau có, nghiêm khắc hay giận giữ cũng đủ khiến cho nam nhân thần hồn điên đảo. Chủ yếu là Lâm Phỉ Vân lại vô cùng nghe lời Tiêu Linh. Một khi Tiêu Linh bắt đầu thuyết giáo nàng thì tiểu nha đầu này cũng làm bộ mặt khổ sở, hối lỗi. Không có dám cãi lầy nửa câu.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiệt

449. Chương 432: Huyền Thiên Tông Giao Lưu Thi Đấu.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hàn Phong không nghĩ tới dĩ nhiên mình cũng được nhắc tới. Hắn trông thấy bộ dạng nghiêm khắc của Tiêu Linh, tuy rằng trước đó đã thấy qua nhưng là mỗi lần nhìn thấy trong lòng Hàn Phong đều xuất hiện một cỗ dị dạng tâm tình.

Hiển nhiên hình dáng giậm giữ, nghiêm khắc của Tiêu Linh dành cho Hàn Phong những cung bậc cảm xúc bất đồng. Vô cùng phong phú.

- Hảo! Nàng nói như vậy có phải là quá nặng hay không! Tuy rằng nha đầu Phỉ Vân không biết trời cao đất rộng đi thì với thực lực của nàng hiện tại cũng có đủ vốn liếng để mà kiêu ngạo! Như vậy đi! Chờ đến khi đại hội tỷ thí trong tông môn kết thúc, ta sẽ bỏ bớt chút thời gian ra, thừa dịp này mà chỉ điểm cho Phỉ Vân. Hi vọng trong khoảng thời gian này Phỉ Vân nỗ lực một chút, tranh thủ nắm chắc bài danh cao nhất có thể đạt được trong lần đại hội này.

Phỉ Vân đứng bên cạnh còn đang nắm cánh tay của Tiêu Linh mà cười hì hì, cũng làm nũng nói rằng:

- Tiêu Linh tỷ tỷ, người xem sư huynh nói như vậy, người phải nói giúp ta một hai câu chứ!

Nhẹ nhàng nhéo cái mũi nhỏ bé của Phỉ Vân một cái, Tiêu Linh cũng liếc mắt nhìn muội muội một lúc rồi có chút quá phận liếc qua nhìn Hàn Phong. Lúc này nàng mới lắc đầu không nói lời nào.

Kế tiếp ba người lại nói chuyện phiếm với nhau. Hàn Phong rốt cuộc cũng biết được sở dĩ hôm nay mọi người cùng nhau tụ tập tại đây chính là được Huyền Cơ Tử phân phó kêu hắn mấy ngày nữa tỷ thí trong tông môn thì nhớ đến tham quán.

Tuy rằng Hàn Phong có chút truyền kỳ, ở tại Huyền Thiên tông trong hàng ngũ đệ tử có thân phận vô cùng cao quý. Nhưng dù sao không phải đây là lần đầu tiên mọi người được nhìn thấy mà không có một ai cảm thấy hiếu kỳ và kinh ngạc. Sự chú ý của bọn họ đều tập trung lên sự tình của Thiên Thánh đại hội lần này. Đây mới là đề tài mà mọi đề tử trong Huyền Thiên tông bàn luận mấy ngày hôm nay.

Ngay khi mọi người đang nói chuyện thì Hàn Phong liền thấy Huyền Cơ Tử và mấy vị trưởng lão cũng từ từ chậm rãi từ bên ngoài bước tới.

Thật ra Huyền Cơ Tử thấy sự hiện diện cả Hàn Phong ở tại diễn võ trường cũng tiện đà gật đầu, lập tức liền đi tới khán đài tỷ thí, mỉm cười nói:

- Chắc hẳn mọi người cũng có chút lý giải về Thiên Thánh đại hội lần này. Giờ ta cũng không có nói nhiều đến những cái khác.

Huyền Cơ Tử chờ cho đám đông đề tử yên tĩnh trở lại rồi mới tiếp tục nói:

- Hôm nay chủ yếu thông tri cho mọi người đến đây chính là để thông báo cho tất cả các đệ tử trong tông môn biết. Năm ngày sau, tại khán đài này Huyền Thiên tông chúng ta sẽ tiến hành một lần trắc thí, đến lúc đó mười người có thực lực xuất chúng nhất sẽ được đại biểu cho Huyền Thiên tông ta đi tham dự Thiên Thánh đại hội. Công việc cụ thể thì các vị trưởng lão có trách nhiệm nói với người. Hi vọng sau khi mọi người giải tán trở về, hãy hảo hảo chuẩn bị cho kỹ để tham gia cuộc trắc thí năm ngày sau.

Huyền Cơ Tử nói không nhiều lắm. Sau khi nói xong cũng lập tức rời khỏi lôi đài.

Kỳ thực, nếu như Huyền Cơ Tử thông tri mọi việc đến cho các đề tử trong tông môn một cách đơn giản thì cũng chẳng cần tập trung mọi người lại đây làm gì. Hắn có con mắt rất biết nhìn người. Chỉ cần không ngừng cố gắng thì lần Thiên Thánh đại hội này cũng có thể đạt được bài danh đệ nhị. Còn về bài danh đệ nhất mà mười năm trước trong Thiên Thánh đại hội mà Hàn Phong đoạt về cho tông môn Huyền Cơ Tử không có đặt quá nhiều hi vọng. Mục tiêu của Huyền Thiên tông lần đại hội Thiên Thánh này cũng chỉ là thứ bậc đệ nhị mà thôi.

Chẳng qua, Huyền Thiên tông mấy năm nay phát triển không ngừng. Thực lực cũng đã tăng lên một cách đáng kể. Nhưng đối với ngoại giới thì Huyền Thiên tông cũng chỉ mới có nhận thức Hàn Phong mà thôi. Huyền Cơ Tử và các vị trưởng lão đều cho rằng do Hàn Phong quá biến thái là lần đại hội Thiên Thánh trước Huyền Thiên tông mới có thể đạt được danh hiệu quán quân. Nếu như mất đi Hàn Phong thì Huyền Thiên tông vẫn chỉ có thể là một thế lực nhị lưu mà thôi.

Đối mặt với những lời đồn nhảm nhỉ thì Huyền Cơ Tử nhún mày không ngớt. Hắn thừa nhận rằng Huyền Thiên tông có được quy mô như ngày hôm nay cũng đều nhờ Hàn Phong mà có được. Nhưng hắn cũng không có muốn thế nhân biết đến Huyền Thiên tông chỉ có mỗi Hàn Phong mà thôi. Nếu điều đó xảy ra thật thì se là một sự đả kích nặng nề đối với những đệ tử nỗ lực tu luyện những năm gần đây.

Cho nên Huyền Cơ Tử mới hy vọng rằng có thể qua lần đại hội này mà thể hiện được thực lực của Huyền Thiên Tông. Từ đó có thể giúp Huyền Thiên tông thoát khỏi những lời đồn đại với Hàn Phong.

Mà những thứ này chính là Hàn Phong cũng mới biết được từ miệng của Huyền Cơ tử.

Kỳ thực, tất cả những chuyện này Hàn Phong tự nhiên cũng hiểu được, chỉ có điều là hắn không có lưu ý tới. Dù so thì thực lực của Huyền Thiên tông rất mạnh, điều này hắn có thể chắc chắn.

Bất quá điều Huyền Cơ Tử lo lắng cũng không phải là không có đạo lý. Có thể Thiên Thánh đại hội lần này chính là một cơ hội tốt dành cho Huyền Thiên tông.

Mà sau khi Huyền Cơ Tử làm một tràng dài như vậy cuối cùng cũng nói ra ý đồ cuối cùng của mình. Nguyên lai, Huyền Cơ Tử hi vọng Hàn Phong có thể tham gia Thiên Thánh đại hội lần này.

Đương nhiên là tham gia với tư cách là tuyển thủ dự thi thì Hàn Phong không thể nào tham gia được. Nhưng nếu là người dẫn đầu thì Hàn Phong với tư lịch và thực lực của hắn, không một ai có thể tranh giành được.

Hàn Phong thoáng nghĩ một hồi rồi lập tức gật đầu đáp ứng!

Năm ngày sau, Huyền Thiên tông tổ chức tỷ thí giao lưu giữa các đệ tử trong tông môn cũng đã được chính thức triển khai.

Lúc này đây tham gia tỷ thí đệ tử tổng cộng có tới gần ba trăm người.

Có thể nói đây là lần tổ chức tỷ thí giao lưu trong tông môn của Huyền Thiên tông có quy mô lớn nhất từ khi khai tông lập phái đến nay.

Dù sao thì mười năm trước Huyền Thiên tông cũng chỉ có không quá một trăm đệ tử. Hơn nữa có hơn phân nửa là đệ tử của Thần Binh các và Bách Thảo đường.

Những đệ tử này không có tinh thông đấu khí, hay nói đúng hơn là họ không có chú trọng vào việc tu luyện đấu khí. Cho nên lần Thiên Thánh đại hội trước Huyền Thiên tông cũng là có rất ít đệ tử có thể tham gia.

Nhưng giờ thì khác, hiện nay việc tuyển chọn đệ tử tham gia Thiên Thánh đại hội tương đối dễ dàng. Một lần tổ chức tỷ thí giao lưu nho nhỏ trong tông môn thôi cũng đã có hơn ba trăm danh đệ tử đăng ký tham gia.

Sáng sớm hôm nay, Hàn Phong cũng tới tham dự. Đầu tiên là đi tới chỗ của Trầm Ngọc một chuyến, sau đó rồi mới hộ tống Tiêu Linh đến luyện võ đường..

Lúc này luyện võ đường đã kín mít người không còn chỗ ngồi. Có thể nói đệ tử Huyền Thiên tông không có tham gia lần tỷ thí giao lưu này đều tụ tập ở đây để có thể cổ vũ cho bạn bè, người thân của mình.

Nghĩ đến những đệ tử này không có tham gia tỷ thí nhưng lại có lòng đến trợ giúp, góp vui, cổ vũ tạo nên không khí nhộn nhịp cho Huyền Thiên tông. Dù sao thì Huyền Thiên tông là nơi thanh tu, khó có được một lần tổ chức hoạt động lớn như vậy. Tất nhiên mọi người cũng không muốn bỏ qua.

Thấy mọi người, nhất là các đệ tử trẻ tuổi, tâm tình hưng phấn, sắc mặt kích động, Hàn Phong cũng khẽ cười.

Lập tức trong lòng Hàn Phong không khỏi lo lắng. Hắn thấy có nên thẳng thắn đề nghị với Huyền Cơ Tử xem có nên định kỳ tổ chức tỷ thí giao lưu trong tông môn hay không.

Điều đó có thể đẩy cao, cổ vũ các đệ tử trong tông môn nỗ lực tu luyện hơn. Về những phương diện khác như tương hỗ luận bàn thì như thế các đệ tử có thể biết được những khiếm khuyết của mình để mà sửa đổi, hoặc cũng có thể từ những đệ tử đồng môn khác mà học hỏi được những kinh nghiệm chiến đấu quý giá.

Đương nhiên tối trọng yếu chính là Hàn Phong vẫn chỉ hi vọng qua những hình thức tổ chức tỷ thí giao lưu như vậy có thể khắc sâu tình cảm của mọi người đối với tông môn.

Trước đây Huyền Thiên tông chẳng qua chỉ là một tiểu tông môn. Cả tông chủ, các vị trưởng lão cùng với đệ tử trước kia cũng chưa đến một trăm người. Bởi vì nhân tố thừa thớt, cho nên quan hệ giữa các đệ tử với nhau vô cùng thân thiết.

Nhưng hiện tại thì đã hoàn toàn khác. Huyền Thiên tông và Hàn Phong, danh tiếng ngày càng tăng mà Huyền Thiên tông cũng đã từ từ ngời vừng trên cương vị là một nhất lưu thế lực hàng đầu. Hàng năm đến kỳ tuyển chọn đệ tử, người người đến mộ danh không ít.

Hàn Phong tin tưởng rằng chỉ cần qua mười năm nữa thôi thì đệ tử Huyền Thiên tông sẽ tăng lên gấp đôi.

Người càng đông thì sự tình cũng càng nhiều. Hàn Phong tự nhiên minh bạch, nếu như muốn cho tất cả các đệ tử trong tông môn đoàn kết lại với nhau thì là chuyện không có khả năng.

Cho nên hẳn cũng chỉ có thể nỗ lực hết mình, hi vọng thông qua một vài phương thức có thể đề cao được mối quan hệ tốt đẹp giữa các đệ tử trong tông môn.

Mà vấn đề Hàn Phong nghĩ như vậy, hẳn cũng chắc chắn rằng Huyền Cơ Tử và các vị trưởng lão nhất định sẽ tán thành.

Có lẽ cứ hai năm thời gian, Huyền Thiên tông sẽ tiến hành một lần đại hội giao lưu tỷ thí giữa các đệ tử trong tông môn. Trận giao lưu này từ nay về sau sẽ trở thành một hoạt động không thể thiếu của Huyền Thiên tông.

Đây chính là điều ngoafu ý muốn của Hàn Phong.

Bởi vì là giao lưu tỷ thí trong tông môn cho nên vị trưởng lão phụ trách công việc giao lưu thi đấu lần đầu tiên này cũng không có nói những điều khách sáo mà nhanh chóng đơn giản nói ra những quy tắc trong khi tỷ thí. Ngay sau đó tuyên bố giao lưu tỷ thí được bắt đầu.

Kỳ thực mặc dù lần giao lưu tỷ thí lần này để tuyển chọn ra mười danh đệ tử trong Huyền Thiên tông để tham dự Thiên Thánh đại hội nhưng kỳ thực cũng nhân cơ hội này mà có thể chỉ điểm một chút cho các đệ tử trên con đường tu luyện.

Bởi vì lần thi đấu giao lưu này không phải như Thiên Thánh đại hội thuộc về hai bên đối kháng đối lập mà là có vài vị trưởng lão có thực lực tương đối cao có nhiệm vụ làm ban giám khảo đồng thời cũng tránh cho việc trong lúc tỷ thí giao lưu xảy ra điều ngoài ý muốn.

Mà hơn ba trăm đệ tử đăng ký tham gia chính là dựa theo trình tự tiến lên so chiêu với những vị trưởng lão này. Cuối cùng sau khi trải qua một phen trắc thí, giám khảo sẽ căn cứ vào thực lực mà mỗi đệ tử biểu hiện ra ngoài sẽ cho điểm số phù hợp. Cuối cùng mười người có điểm số cao nhất sẽ đại diện cho Huyền Thiên tông tham gia Thiên Thánh đại hội lần này.

Đương nhiên phương pháp này cũng không phải là quá mức chính xác, nhưng đại thể chắc cũng không có sai biệt nhiều lắm. Hơn nữa sau khi biết được quy tắc này, Hàn Phong cũng đã nói với Huyền Cơ Tử cần phải bổ sung một vài điểm.

Đó chính là phạm những đệ tử cho rằng thực lực của mình đủ để có vị trí cao hơn nhưng điểm số có được lại thấp thì đều có một lần cơ hội hướng tới những người có bài danh cao hơn để tỷ thí.

Chỉ cần đánh thắng thì sẽ được thay thế vị trí của hắn trên bảng xếp hạng.

Kiến nghị này của Hàn Phong rất nhanh được Huyền Cơ Tử tán thành và tiếp thu vận dụng.

Giao lưu thi đấu cuối cùng cũng đã được triển khai.

Cả luyện võ đường đều được lập những tiểu hình dài dằng để phân biệt khảo hạch hơn ba trăm đệ tử tham gia tỷ thí thi đấu.

Mà trước hết lên sân thi đấu chính là mười vị giám khảo phụ trách lần này.

Chẳng qua làm cho Hàn Phong ngoài ý muốn chính là không nghĩ rằng trong mười vị giám khảo này thì quá nửa là những người mà hắn quen biết.

Trong đó Mạnh Hùng dáng vẻ cao to khôi ngô, nổi bật nhất trong mười vị giám khảo cũng đã nhận ra được sự hiện diện của Hàn Phong trên luyện võ đường.

Nói thật thì mấy năm nay Hàn Phong vô cùng bận rộn. Hắn mặc dù trở lại Huyền Thiên tông nhưng cũng không có thời gian rảnh. Cho nên đối với những người bạn tốt như Mạnh Hùng, hắn cũng không biết rõ được tình huống cụ thể của bọn họ hiện giờ như thế nào. Đây cũng là một chút sơ sẩy của Hàn Phong.

Chẳng qua Hàn Phong thỉnh thoảng được Tiêu Linh và Lâm Phỉ Văn nhắc tới cho nên cũng biết được đại khái tình hình của bọn họ hiện nay.

Lúc này thấy Mạnh Hùng lên cảm, cảm thấy được dáng vẻ khôi ngô tuấn tú, thân thể ẩn hàm lực lượng vô cùng mạnh mẽ thì Hàn Phong cũng nhoẻn miệng cười.

Hắn thật ra cũng nghe nói, hôm nay Mạnh Hùng đã có tu vi Địa giai cửu phẩm, đã trở thành một vị trưởng lão trong tông môn rồi.

Với thực lực bậc này thì trong tông môn chính là nhân vật trọng yếu. Bất quá trong Huyền Thiên tông còn có một Hàn Phong quá nổi bật cho nên những người như Mạnh Hùng hơi lép vế một chút.

Vì vậy mà những thành tựu của Mạnh Hùng ở bên ngoài cũng ít người biết đến.

Đương nhiên Mạnh Hùng cũng không có để ý tới những điều này. Trong Huyền Thiên tông, những người quen biết với Hàn Phong cũng không nhiều lắm. Mạnh Hùng từ năm đó bị Hàn Phong đánh bại trong vòng ba chiêu thì đối với Hàn Phong vô cùng bội phục. Cho đến tận bây giờ đối với thực lực hiện tại của Hàn Phong thì hắn càng thêm sùng bái.

Mà Hàn Phong cũng biết hiện tại Mạnh Hùng tựa hồ rơi vào bình cảnh trong khi tu luyện Phách Viêm Chiến Thiên bí quyết.

Điểm này kỳ thực khi Hàn Phong đem Phách Viêm Chiến Thiên bí quyết cho Mạnh Hùng thì đã dự liệu được từ trước.

Dù sao thì cao cấp tâm pháp càng về sau càng khó tu luyện hơn.

Chẳng qua bởi vì phương thức tu luyện của Phách Viêm Chiến Thiên bí quyết tương đối kỳ quặc cho nên Mạnh Hùng muốn đột phá được bình cảnh thì phải lĩnh ngộ được những điều thâm ảo của bí quyết.

Điều đó cũng không dễ dàng gì mà thực hiện được. Điều có phải dựa vào hắn mà thôi vì người bên ngoài không thể nào tác động hay trợ giúp.

Bất quá, Hàn Phong đối với Mạnh Hùng có niềm tin, hắn tin tưởng rằng với thiên phú của Mạnh Hùng thì không quá mười năm sẽ có chút đột phá. Cho dù là mười năm sau thì lúc đó Mạnh Hùng cũng mới chỉ hơn ba mươi tuổi, đã trở thành một nam tử trung niên rồi.

Ngoại trừ Mạnh Hùng ra thì Hàn Phong cũng rất vui mừng khi thấy được Triệu Lâm Lâm. Hai người này chính là bằng hữu của Hàn Phong khi vừa mới tiến vào Huyền Thiên tông. Trong số những bằng hữu của hắn thì đối với hai người này Hàn Phong cũng cực kỳ quan tâm.

Nhất là Triệu Lâm Lâm, hôm nay trải qua sự mài giũa của thời gian, nàng đã không còn vì một vài câu nói là mặt đỏ ngượng ngùng giống như những nữ hài tử nhỏ tuổi nữa.

Nguyên bản thiên phú của Triệu Lâm Lâm không tệ nhưng sau lại bị phân phối đến Bách Thảo đường để học tập chế thuốc.

Về sau, tương khoảng thời gian ngắn Hàn Phong không có ở trong tông môn thì Triệu Lâm Lâm và Trầm ngọc chẳng khác nào là hai tỷ muội ruột cả.

Mà thiên phú của Triệu Lâm Lâm ở phương diện đấu khí tuy rằng hết sức bình thường nhưng ở phương diện luyện được thì thiên phú của nàng rất cao. Tuy không có yêu nghiệt như Trầm Ngọc nhưng cũng thuộc diện ưu tú so với những người khác.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

450. Chương 433: Lục Viện Huyền Thiên Tông.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Cứ như vậy sau này Triệu Lâm Lâm đi theo Trầm Ngọc học tập luyện được. Dưới sự dốc lòng chỉ bảo của Trầm Ngọc thì năng lực luyện được của Triệu Lâm Lâm cũng nhanh chóng được đề thăng. Cùng với đó điều ngoài ý muốn chính là đấu khí của nàng cũng theo thực lực luyện được mà đề thăng theo.

Mà sau khi biết được những chuyện không may mà Trầm Ngọc đã phải trải qua thì Triệu Lâm Lâm cũng cả thấy thương tâm vô cùng. Dù sao thì hai nàng cũng là hảo tỷ muội. Một người buồn thì người kia cũng buồn theo.

Mà trong một năm Trầm Ngọc gặp nạn thì Triệu Lâm Lâm cũng miễn cưỡng đạt được thực lực thượng phẩm luyện được sư. Dứt khoát hoàn thành khảo nghiệm của Bách Thảo đường. Hiện giờ nàng cùng với Được Sĩ tiền bối đang phụ trách luyện chế các loại đan dược trong tông môn.

Chẳng qua tiến độ và hiệu quả so với Trầm Ngọc thì kém hơn rất nhiều. Nhưng cũng có thể miễn cưỡng ứng phó được tình hình lúc này.

Hàn Phong thật sự nghĩ không ra, nữ hài năm đó lúc nào nói chuyện cũng phải ngượng ngùng mặt đỏ. Không ngờ hôm nay, thậm chí còn dũng cảm đứng ở đây dưới con mắt của vài trăm người.

Biết được điều này không khỏi khiến cho tâm tình của Hàn Phong cảm khái không thối. Xem ra thời gian qua thực sự mọi người đã thay đổi không ít.

Đương nhiên Hàn Phong đối với những biến hoá này của bằng hữu thì cũng hết sức cao hứng.

Trừ hai người này ra thì hẳn còn thấy một người có khuôn mặt chữ điền cũng lên thượng đài. Chính là sự phụ của hắn.

Hôm nay Lâm Nguyệt đã là một Địa giai ngũ phẩm cao thủ. Ngay cả người như Triệu Lâm Lâm có thể làm giám khảo cho lần giao lưu tỷ thí này thì với thực lực của mình, Lâm Nguyệt hoàn toàn có thể tham gia đảm nhiệm được.

Tuy rằng đã trải qua mười năm nhưng Hàn Phong phát hiện dường như Lâm Nguyệt hoàn toàn không có thay đổi. Hẳn thật sự không tìm thấy được một nét gì đó bất đồng với mười năm trước.

Nếu như muốn tìm ra điểm bất đồng thì chỉ có thể nói là khí chất trên người Lâm Nguyệt đã thay đổi. Từ mười năm trước nàng thiện lương đơn thuần, mà giờ đây đã trở nên thành thực, ôn nhu mỹ lệ.

Bất quá Hàn Phong cũng không có rõ mười năm qua từ khi Lâm Nguyệt nhận mình là đệ tử khai môn thì nàng cũng đã thu nhận thêm hai đệ tử nữa theo thứ tự là Tiêu Linh và Lâm Phi Vân.

Trừ hai nagf ra thì Lâm Nguyệt cũng chưa có thu thêm đệ tử nào nữa. Điều này mọi người cũng không thể nào giải thích được. Ngay cả người thập phần quen thuộc đối với Lâm Nguyệt là Hàn Phong cũng không hiểu rõ được tâm tư của nàng.

Trừ những người này ra thì các vị trưởng lão khác của Huyền Thiên tông cùng với nhị đại đệ tử, nhìn chung thực lực đều tăng cao rõ rệt.

Sau đó hơn ba trăm danh đệ tử, lần lượt dựa theo thứ tự mà lên sân thi đấu.

Chỉ chốc lát, cả luyện võ đường nhất thời tràn ngập những âm thanh khác nhau. Hiện trường cũng nhất thời trở nên sôi nổi hào hứng.

Một ít đệ tử không tham gia mà có quan hệ tốt với những đệ tử tham gia thì thi nhau hò hét trợ uy. Tròng diện thập phần nóng nẩy.

Chẳng qua lúc này Hàn Phong phát hiện tiểu nha đầu Lâm Phỉ Vân đến bây giờ vẫn chưa chuẩn bị lên sân thi đấu, trái lại ngồi bên cạnh hắn, vẻ mặt buồn chán trông xuống các đệ tử đang tỷ thí trên sân.

Trông thấy Lâm Phỉ Vân nhàn nhã ngồi bên cạnh mình thì Hàn Phong không khỏi nghi hoặc hỏi thăm:

- Vân nhi, người sao không chuẩn bị sao?

Lâm Phỉ Vân ngồi bên cạnh trông xuống những đệ tử đang tỷ thí bên dưới luyện võ trường, nói:

- Sư huynh, lẽ nào người không rõ lần này trình tự thí sinh thi tỷ thí là bắt đầu từ những người có thực lực yếu nhất, sau đó mới lần lượt đi lên sai? Chẳng nhẽ người cảm thấy thực lực của ta kém cỏi như vậy?

Bị Lâm Phỉ Vân nói như vậy, Hàn Phong cũng chỉ biết cười trừ.

Chẳng qua dù sao thì hôm nay Hàn Phong cũng đã có thực lực của một Thiên giai thất phẩm cường giả. Mà trước mắt những đệ tử tham gia tỷ thí trên diễn võ trường cảnh giới bất quá cũng chỉ là Nhân giai cho nên hắn cũng không quá để ý tới.

Nhưng Hàn Phong cũng có thể biết được trải qua mấy năm phát triển, Huyền Thiên tông ngày hôm nay đã không còn là Huyền Thiên tông của mười năm trước. Điều này thể hiện từ các đệ tử đang tỷ thí dưới sân.

Lúc này thời gian mới qua được bao lâu thì số đệ tử tiến lên tỷ thí cũng đã hơn bốn mươi người. Hàn Phong cũng phát hiện trong hơn bốn mươi người này có tới hơn phân nửa là có thực lực Nhân giai.

Mà những đệ tử này bất quá cũng chỉ là mười bảy mười tám tuổi. Nhỏ hơn nữa thậm chí là mười lăm mười sáu.

Những đệ tử này đều là tương lai của Huyền Thiên tông, tuy hiện giờ bộ mặt mà bọn họ thể hiện vô cùng non nớt nhưng điều đó cũng đủ khiến cho Hàn Phong cảm thấy vui mừng.

Kiếp trước một tiểu tông môn chịu khổ diệt môn mà dưới nỗ lực dẫn đạo của hắn ngày hôm nay đã bắt đầu trở thành một nhất lưu thế lực.

Tồn tại rất nhiều đệ tử ưu tú, chỉ cần năm mười năm nữa, hay nhanh hơn là ba mươi năm nữa. Đến lúc đó Huyền Thiên tông cho dù không có Hàn Phong thì vẫn như cũ có thể dựa vào thực lực của bản thân mà trở thành một thế lực số một số hai của đại Thiên Tinh đế quốc. Như vậy thì tự lực dựa vào thực lực của bản thân mà đạt được mới được thể nhân tán thành và chấp nhận.

Mà không phải giống như hiện tại vậy, thế nhân nhắc tới Huyền Thiên tông chỉ biết liên tưởng đến Hàn Phong. Về phần những người khác thì cũng chỉ là làm nên cho Hàn Phong mà thôi.

Hàn Phong cũng cảm thấy vô cùng may mắn. Cũng may tông chủ của Huyền Thiên tông hiện nay là Huyền Cơ Tử là một người vô cùng rộng lượng. Mặc dù đối với ngoại giới có chút phiền muộn nhưng cũng không vì vậy mà giận cá chém thớt Hàn Phong hoặc là xa lánh hắn.

Đương nhiên là một người đứng đầu của một tông môn như Huyền Cơ Tử thì hắn cũng minh bạch. Huyền Thiên tông có thể phát triển được như ngày hôm nay cũng giống như lời của ngoại giới nói đều dựa vào Hàn Phong mà có được.

Vì vậy, vô luận như thế nào thì Huyền Cơ Tử cũng không có bất kỳ dị nghị nào đối với Hàn Phong. Hắn chỉ còn biết thông qua đại hội lần này là cải biến ấn tượng của người khác đối với hắn mà thôi.

Hàn Phong đang tự hỏi những việc đã xảy ra trong thời gian qua thì đột nhiên Lâm Phỉ Vân ngồi bên cạnh bất mãn hờn dỗi nói:

- Sư huynh, người cũng không có chăm chú theo dõi. Tỷ nữa đến phiên ta thì người nhất định phải xem đó nha!

Phỉ Vân lấy tay vuốt mái tóc của nàng. Cũng giống hệt như trước kia nàng ngồi mân mê cọng tóc của mình. Hàn Phong bị câu nói của Phỉ Vân đánh thức, cũng cười nói:

- Yên tâm đi! Tiểu Vân nhi của chúng ta lên sân tỷ thí, sư huynh nhất định cho người đến cổ vũ cho người.
- Đáng ghét, huynh xem mái tóc muội lại rối lên rồi. Để người khác thấy thật là mất mặt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phỉ Vân lại quai khởi một chút tức giận, nàng bắt mắt trừng mắt nhìn Hàn Phong vài lần.

Hàn Phong cũng chỉ mỉm cười mà không có đi lấy lược. Ở trong nội tâm hắn rất yêu thích cảm giác được trêu đùa với Lâm Phỉ Vân.

Mà Tiêu Linh ngồi bên cạnh cũng chỉ mỉm cười nhìn sư huynh muội vui đùa ầm ĩ.

Thẳng đến khi Lâm Phỉ Vân nói xong thì tiểu nha đầu này mới đứng lên chỉnh sửa lại đôi chút, đồng thời cũng không quên liếc mắt nhìn Hàn Phong một cái.

Sau một lát, Tiêu Linh vuốt mái tóc của Lâm Phỉ Vân ôn như nói:

- Hảo! Vân nhi của chúng ta nỗ lực lên nha!
- Hi hi! Vẫn là Linh nhi tỷ tỷ tốt với ta nhất. Ta nhất định sẽ có biểu hiện xuất sắc.

Lâm Phỉ Vân cười nói xong, lập tức nhảy xuống dưới lôi đài gần nhất.

Hàn Phong theo bóng hình Phỉ Vân nhìn lại, không khỏi nhíu mày. Thật không nghĩ ra, lần này giám khảo phụ trách trách thí Phỉ Vân lại là Mạnh Hùng.

Hàn Phong biết rõ Mạnh Hùng đã bị Phách Viêm Chiến Thiên quyết ảnh hưởng, khí thể nhìn qua thập phần bá đạo và uy nghiêm. Cho nên đối với những người không quen biết hoặc đối với những đệ tử có bối phận hơi thấp thì nhìn thấy Mạnh Hùng đều tỏ ra cung kính vô cùng.

Nhưng duy chỉ có nha đầu Lâm Phỉ Vân này là không có sợ điều gì. Không những thế mấy năm trước nàng còn mang Mạnh Hùng ra trêu đùa làm vui.

Mà những năm gần đây, Lâm Phỉ Vân lớn lên tuy rằng tính cách tinh quái đó đã được thu liễm đôi chút nhưng thỉnh thoảng vẫn thường xảy ra những chuyện quái sự làm cho Mạnh Hùng đau đầu không ngớt/

Chính vì thế mà Hàn Phong đoán rằng Mạnh Hùng đang uy phong凛凛 đứng trên lôi đài nếu nhìn thấy Lâm Phỉ Vân đi tới bên lôi đài của hắn thì trên bộ mặt nhất thời lộ ra một tia lãnh khốc vô tình.

Mà Lâm Phỉ Vân đối với biểu tình của Mạnh Hùng dường như không có phát hiện ra. Nàng vẫn thản nhiên đi tới lôi đài, thân thể nhẹ nhàng nhảy lên đáp xuống lôi đài đứng một cách hiên ngang. Vừa hay lại cách Mạnh Hùng chừng mười bước.

Trên lôi đài, Lâm Phỉ Vân làm ra bộ mặt điềm nhiên giống như có thể giết người bất cứ lúc nào, vẻ mặt tươi cười, hướng về phía Mạnh Hùng nũng nịu nói:

- Mạnh sư huynh, biểu tình của người thế nào lại khó coi như vậy. Một lúc nữa người cần phải hạ thủ lưu tình nha!

Mạnh Hùng nhìn bộ dạng vô hại của Lâm Phỉ Vân mà không khỏi quay đầu nhìn về phía khác giống như đang tìm cái gì đó. Cuối cùng thì ánh mắt của hắn cũng dừng lại trên người Hàn Phong, hướng về Hàn Phong với ánh mắt cầu trợ.

Ý là hy vọng Hàn Phong có thể nghĩ biện pháp giúp hắn một phen.

Lúc này bộ dáng tươi cười của Lâm Phỉ Vân trong mắt các đệ tử khác có thể nói là quốc sắc thiên hương, nhân gian tuyệt sắc.

Nhưng trong mắt Mạnh Hùng thì đây chính là ác ma mỉm cười. Nhất là Lâm Phỉ Vân lại có đôi mắt vô cùng khả ái. Mạnh Hùng càng cảm thụ được sự khác thường trong ánh mắt của nàng mà người khác không thể nào phát hiện được.

Đối với việc chịu vô số đòn vật từ Lâm Phỉ Vân khiến cho Mạnh Hùng giống như đang nằm trong ác mộng.

Hàn Phong thấy Mạnh Hùng nhìn hẩn cầu trợ. Cũng không biết làm thế nào Hàn Phong cũng đành phải nhún vai, biểu thị bản thân hẩn cũng lực bất tòng tâm.

Mạnh Hùng thấy thế không khỏi cười khổ.

Mà lúc này Thanh Tùng trưởng lão phụ trách hoạt động lần này đang nhìn cử động dị thường của Mạnh Hùng thì không khỏi có chút bất mãn khê quát:

- Mạnh Hùng, người đang làm gì đó, còn không mau bắt đầu khảo hạch, người cũng biết ở sau vẫn còn rất nhiều đệ tử đang đợi. Không nên lãng phí thời gian.

Nghe vậy, Mạnh Hùng cũng chỉ còn biết cười khổ một tiếng, lập tức cưỡng chế làm biểu tình của mình trở nên nghiêm túc, tiện đà trầm giọng nói:

- Vân nhi sư muội, ta..... Chúng ta bắt đầu thôi!

Lâm Phỉ Vân cảm thấy buồn cười nhìn bộ dáng của Mạnh Hùng, không khỏi cong môi lên bất mãn nói:

- Mạnh sư huynh, người làm gì mà lộ ra biểu tình sợ hãi như vậy. Thực lực của người là Địa giai cửu phẩm cao thủ, chẳng nhẽ lại sợ một người mới đạt Nhân giai cửu phẩm như ta sao. Chẳng nhẽ ta đáng sợ đến thế sao?

Mạnh Hùng nghe Phỉ Vân nói như vậy thì trong lòng không khỏi giật mình nói:

- Người đứng là đáng sợ. Không chính là kinh khủng mới đứng.

Đương nhiên, ban đầu Mạnh Hùng cũng không có dám nói như vậy, nhưng hẩn thấy Lâm Phỉ Vân lại chăm chú nhìn mình thì không thể làm gì khác hơn là chuyển sang đề tài khác:

- Vân nhi sư muội, chúng ta cần phải bắt đầu, người cẩn thận một chút. Nếu như không có duy trì được thì nhớ hô lên một tiếng. Lúc đó ta sẽ dừng tay lại.

- Hừ! Người dĩ nhiên lại xem thường ta. Hôm nay ta nhất định phải đánh cho người trở thành cầu hùng.

Lâm Phỉ Vân lớn tiếng nói, hiển nhiên nàng bất mãn với việc Mạnh Hùng xem thường nàng. Mặc dù nàng biết nàng cũng không phải là đối thủ của Mạnh Hùng.

Nói xong Lâm Phỉ Vân cũng không có làm việc nhân đức nhường nhịn cho ai cả. Trực tiếp rút đoản kiếm trong tay ra rồi lăng không xuất chiêu tấn công Mạnh Hùng. Một cỗ đấu khí thuần khí từ trên người nàng phát ra theo thân kiếm mà tiến hành công kích.

Đoản kiếm trong tay Lâm Phỉ Vân chính là bảo kiếm sắc bén mà năm đó Lâm Nguyệt đã được cho Hàn Phong.

Sau khi được Hàn Phong tối luyện nhiều lần thì hôm nay nó đã trở thành một thượng phẩm binh khí.

Chỉ bất quá, với thực lực của Hàn Phong ngày hôm nay thì một bảo kiếm sắc bén đối với hẩn cũng không có trợ giúp quá lớn. Mà tiểu nha đầu Lâm Phỉ Vân sau khi nhìn thấy lại vô cùng yêu thích cho nên Hàn Phong liền tặng thanh đoản kiếm này cho Lâm Phỉ Vân.

Thanh đoản kiếm cũng có thể coi như là di vật truyền thừa nhất hệ của Lâm Nguyệt sư phụ đi. Dù sao thì trong những đệ tử của Lâm Nguyệt thì trừ Hàn Phong ra cũng chỉ có tiểu nha đầu kia.

Ngày hôm nay Huyền Thiên tông mở rộng quy mô, chính vì thế mà Huyền Cơ Tử đã chia Huyền Thiên tông thành lục bộ.

Gọi chung là lục viện. Trong đó hẩn và bốn gã trưởng lão đồng bối phân biệt đều tự mình phụ trách một viện, dùng phương vị để đại biểu.

Như Thanh Tùng trưởng lão phụ trách hoạt động lần này chính là người đứng đầu Nam viện. Mà những đệ tử hẩn phụ trách cũng được xưng là Nam viện đệ tử. Mặt khác tương tự như thế cũng có Đông viện, Tây viện, Bắc viện.

Về phần hai viện còn lại chính là Bách Thảo đường. Đây chính là viện tụ tập tuyệt đại đa số nhất hệ đệ tử. đương nhiên người phụ trách chính là Dược sư lão tiền bối.

Mà nguyên bản trong thời gian Trầm Ngọc còn chưa có gặp chuyện thì những sự tình của Bách Thảo đường Dược sư tiền bối đều đẩy cho Trầm Ngọc xử lý toàn bộ. Có thể phụ trách toàn bộ công việc của một viện thì quyền lợi tự nhiên cũng to lớn vô cùng.

Bất quá hiện tại Trầm Ngọc lại gặp chuyện không mau cho nên Dược sư tiền bối không thể làm gì khác hơn là một lần nữa đứng ra phụ trách tất cả các công việc ở Bách Thảo đường.

Cuối cùng tự nhiên là Thần Binh Các. Đệ tử của Thần Binh các lấy việc luyện chế khí làm chính. Mà đệ tử ở đây cũng ít nhất trong tất cả các viện.

Về phần Hàn Phong tuy rằng trên danh nghĩa là đệ tử thuộc về Đông viện nhưng bởi vì thực lực của hắn cùng với danh khí và các phương diện năng lực khác đều hơn xa những người khác ở Huyền Thiên tông cho nên Huyền Cơ Tử cũng không có xếp hắn vào bất cứ một viện hệ nào.

Chẳng qua vì sự phụ thuộc về Đông viện cho nên hắn cũng mặt dày chạy vào Đông viện. Từ đó Đông viện trở thành viện đứng đầu.

Đối với chế độ xã hội thay đổi mà Huyền Cơ Tử đưa ra thì Hàn Phong thập phần tán thành. Dù sao thì theo quy mô tông môn càng lớn thì việc thay đổi chế độ là việc không thể nào tránh được.

Hơn nữa nếu như cứ dựa theo chế độ trước kia thì rất dễ xảy ra sai lầm trong việc quản lý.

Mà lúc này giữa sân đấu, trắc thì của Lâm Phỉ Vân cũng đã bắt đầu.

Mấy năm nay Mạnh Hùng tu luyện Phách Viêm Chiến Thiên bí quyết tựa hồ càng thêm tinh tiến. Hàn Phong chính là thấy rất rõ ràng, một khi Mạnh Hùng triển khai Phách Viêm Chiến Thiên bí quyết thì phát ra một loại khí thể chưa từng có từ trước tới nay. Nhưng có một điều lo lắng chính là Mạnh Hùng chưa thể hoàn toàn nắm giữ được cỗ khí thể này mà chỉ có theo cỗ khí thể mà động.

Mà hôm nay Hàn Phong nhìn kỹ liền phát hiện ra Mạnh Hùng đối với việc thu phóng cỗ khí thể này đã đạt được tới trình độ lô hoả thuần thành.

Hàn Phong mỉm cười nhìn lên lôi đài, lẳng lặng quan sát hai người tỷ thí.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

451. Chương 434: Lâm Phỉ Vân Bị Đánh.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Tuy rằng ngày thường Lâm Phỉ Vân và Mạnh Hùng cũng đã nhẵn mặt nhau rồi nhưng đây cũng là lần đầu tiên mà hai người chân chính xuất thủ với nhau.

Mà Lâm Phỉ Vân mặc dù biết được thực lực của Mạnh Hùng ở trong nhị hệ đệ tử cũng thuộc hàng số một số hai nhưng bởi vì hai người quá quen biết nhau cho nên Lâm Phỉ Vân ngày thường cũng không có cảm giác nào đặc biệt.

Bất quá, hôm nay chính diện đón nhận khí phách mạnh mẽ chưa từng có của Mạnh Hùng, khuôn mặt khả ái nhỏ nhắn của Lâm Phỉ Vân cũng phải lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hiển nhiên lúc này Mạnh Hùng bày ra khí thế như vậy khiến cho Lâm Phỉ Vân kinh ngạc không ngớt. Mà đây là Mạnh Hùng vẫn còn chưa xuất ra toàn lực.

Mạnh Hùng đối với thực lực của Lâm Phỉ Vân tự nhiên là thập phần rõ ràng, vì vậy bây giờ hắn chỉ nghĩ tới việc xuất sử khoảng chừng ba phần thực lực, như vậy là có thể đánh bại được Lâm Phỉ Vân, đồng thời cũng sẽ không làm thương tổn gì đến nàng.

Lâm Phỉ Vân đã tuốt thanh đoản kiếm ra khỏi bao, mà bên kia Mạnh Hùng cũng đã bày ra khí thế kinh người khiến cho động tác của nàng bị trở ngại, khựng lại một hồi.

Mạnh Hùng thừa dịp đó nhanh chóng xuất chiêu, hai tay giơ lên đón nhận thanh đoản kiếm của Lâm Phỉ Vân. Mạnh Hùng có kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú, tự nhiên Lâm Phỉ Vân không thể nào so sánh được. Chỉ trong nháy mắt, Lâm Phỉ Vân thông minh sắc sảo đã bị Mạnh Hùng đá văng ra phía sau.

Đồng thời thân thể khô ngô của Mạnh Hùng trong chớp mắt lại đứng trước người của Lâm Phỉ Vân, tay trái của hắn hướng vai trái của nàng bắt lấy.

Cũng may mà Lâm Phỉ Vân chỉ bị kinh ngạc trong khoảng một thời gian ngắn. Nhưng khi cảm thụ khí tức sắc bén đang tiếp cận thì nàng cũng nhanh chóng phản ứng lại.

Thân hình khẽ động, nhẹ nhàng bước một liên tục, Lâm Phỉ Vân lúc này giống hệt như một tiên tử, nhỏ nhắn xinh xắn, thân hình thập phần mờ ảo qua lại giữa không trung như thoi đưa. Nàng không ngừng né tránh những quyền đầu mạnh mẽ của Mạnh Hùng.

Thấy Lâm Phỉ Vân thi triển ra thân pháp tinh diệu như vậy, các đệ tử ở dưới lôi đài chính là vô cùng kinh ngạc, bọn họ chưa từng thấy qua trong Huyền Thiên tông có người nào có thể sử dụng được thân pháp tinh diệu tuyệt luân như vậy. Chẳng nhẽ đây là cao giai võ kỹ của Huyền Thiên tông.

Mọi người không khỏi ào ào đứng lên, nghĩ lại đến khi đại hội giao lưu tỷ thí kết thúc phải chạy lại hỏi sư phụ của mình cho rõ.

Nhưng thật ra một số đệ tử có niên kỷ lớn một chút dường như hiểu được tâm trạng của chúng đệ tử lúc này thì ánh mắt lộ ra một tia tiếu ý đối với những đệ tử vô tri này.

Lúc này Tiêu Linh ngồi một bên đầu tiên là kinh ngạc nhìn Lâm Phỉ Vân ở trên đài giống như hồ điệp tiên tử, không khỏi quay đầu sang nhìn Hàn Phong nhovn miệng cười.

Thấy Tiêu Linh nhìn mình như vậy, Hàn Phong lại vuốt vuốt mũi vừa cười vừa nói:

- Nếu như không phải tiểu nha đầu lúc trước cứ quẩn quít lấy ta, bắt ta dạy cho nàng cao giai võ kỹ. Bất đắc dĩ để có thể lấy lại được không gian yên tĩnh của nàng ta đành tùy tiện dạy nàng một bộ thân pháp. Coi như giúp nàng bù đắp một phần khuyết thiếu.

Tiêu Linh cảm thấy buồn cười trước lý do thoái thác của Hàn Phong, nàng cũng chỉ ôn nhu đáp:

- Muội chưa có nói gì huynh vậy mà huynh đã vội vàng vàng giải thích làm cái gì? Người khác có thể biết được, tưởng rằng ta mắt mù không biết sao!

Hàn Phong nghe vậy thì cầm lấy tay Tiêu Linh nhẹ giọng nói:

- Muội nếu muốn học thì ta cũng có thể dạy người!

Bị Hàn Phong ở trước mặt nhiều người cầm tay, sắc mặt Tiêu Linh không khỏi đỏ lên, lập tức giãy ra, nàng oán trách liếc mắt nhìn Hàn Phong. Khó có được cơ hội làm nũng như vậy liền gặt giọng nói:

- Muội không thêm học đó. Huynh nên giữ lại cho sư muội của huynh đi!

Hàn Phong chỉ có thể cười khổ rồi lại tiếp tục theo dõi trận tỷ thí.

Mà lúc này, giữa sân Mạnh Hùng cũng đã bị chiêu thức tinh diệu của lâm Phỉ Vân khiến hắn giật mình.

Trông thấy Lâm Phỉ Vân sử dụng thân pháp tinh diệu như vậy, Mạnh Hùng cũng rất nhanh nhận ra được đây chính là Thốn Ảnh thân pháp mà Hàn Phong vẫn hay sử dụng khi xưa.

Nghĩ vậy, Mạnh Hùng không khỏi cười khổ không ngớt, nghĩ không ra Hàn Phong lại truyền bộ thân pháp này cho nàng. Dĩ nhiên hắn đối với Lâm Phỉ Vân lại sùng ái như vậy. Chỉ vì để Lâm Phỉ Vân có được biểu hiện tốt trong lần giao lưu tỷ thí này mà lại truyền cho nàng một bộ công pháp cao giai.

Có sư huynh lợi hại như vậy thật sự là quá tốt đi!

Suy nghĩ này của Mạnh Hùng cũng giống như những đệ tử nhất hệ của Huyền Thiên tông. Bất quá thực lực của Lâm Phỉ Vân thực lực có hạn cho nên việc thi triển bộ Thốn Ảnh thân pháp này tự nhiên không thể so với Hàn Phong được.

Cho nên Mạnh Hùng sau một thoáng ngáy người, rất nhanh khôi phục lại.

Lập tức tập trung tinh thần, sau một lần liền nắm giữ được quỹ tích di động Lâm Phỉ Vân. Nắm bắt được cơ hội, biến thành di động lộ tuyến tấn công xuống chân nàng để có thể phá vỡ thân pháp của nàng.

Cũng không cấp cho Lâm Phỉ Vân cơ hội phản ứng nào, Mạnh Hùng chỉ xuất một quyền bao hàm khí tức từ đầu tới giờ chưa từng có hướng tới Lâm Phỉ Vân công kích.

Lâm Phỉ Vân thấy thế, cũng không có hoảng loạn. Đoản kiếm trong tay nhanh chóng mang theo khí thế sắc bén, hướng tới Mạnh Hùng công kích.

Có lẽ vì Mạnh Hùng quá chuyên chú vào việc đối phó với thân pháp của nàng mà ngay chiêu nàng của Lâm Phỉ Vân cũng có thể khiến Mạnh Hùng phảu thoái lui.

Lâm Phỉ Vân thấy công kích của mình hữu hiệu thì tinh thần cũng vô cùng phấn chấn, lập tức triển khai thể tấn công, thừa cơ truy kích.

Dưới đài một loạt đệ tử thấy như thế cũng trầm trồ khen ngợi không thôi.

Nhưng thật ra Hàn Phong thấy một màn như vậy thì cũng chỉ nhàn nhạt cười nói:

- Tiểu Vân Nhi kinh nghiệm còn quá non nớt, Mạnh Hùng cũng đã nhường vài phần. Cho nên tiểu nha đầu kia mới có thể chiếm được một tít tiên cơ. Nếu như người ngoài mà biết được tiểu nha đầu là sư muội của ta thì chỉ thợ cũng không có bộ dạng như vậy.

Tiêu Linh lại nhẹ nhàng vỗ vai của Hàn Phong, tiện đà nói:

- Nào có người nào lại nói sư muội của mình như vậy. Nếu để cho Vân Nhi nghe được thì chắc chắn sẽ liều mạng với huynh đó.

Hàn Phong thì chỉ biết cười, cũng không có nói gì thêm.

Quả nhiên đúng như lời Hàn Phong nói, trên luyện võ trường mặt ngoài mọi người thấy Mạnh Hùng giống như bị công kích của Lâm Phỉ Vân đánh phải thối lui. Nhưng người sáng suốt thì đã nhận ra được Mạnh Hùng không có một tia nào giống như bị áp chế.

Còn Lâm Phỉ Vân mặc dù một chiêu đã đẩy lui được Mạnh Hùng nhưng kể từ đó do lực lượng thi triển quá lớn nên đầu khí trong người tiêu hao rất nhanh. Hơn nữa cứ như vậy bộ Thốn Ảnh thân pháp mà Hàn Phong dạy cho Lâm Phỉ Vân sở dĩ chiếm được ưu thế cũng bị lãng phí toàn bộ. Mà Lâm Phỉ Vân lại không thể nào nhận ra được điểm ấy.

Càng về sau thì Mạnh Hùng đã nhận ra hơi thở của Lâm Phỉ Vân hiển nhiên đã trở nên bất ổn vô cùng, khoé miệng hần không khỏi nhoẻn cười.

Ngay sau đó, thì khê quát một tiếng, không ngừng né tránh công kích của nàng mà giờ một trảo hướng tới Lâm Phỉ Vân. Trảo thủ đánh ra nhanh như điện trúng ngay cánh tay của Lâm Phỉ Vân.

Cổ tay nàng nhẹ nhàng run lên, lúc này đoản kiếm trên tay nàng cũng bị chấn bay ra ngoài.

Một chưởng đã đánh bay được đoản kiếm trong tay Lâm Phỉ Vân, Mạnh Hùng cũng không có tiếp tục tiến công mà mượn lực đem Lâm Phỉ Vân bức lui ra. Tiện đà khí định thần nhàn đứng trên lôi đài, cười nhìn về mặt mờ mịt của Lâm Phỉ Vân.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

452. Chương 435: Trước Khi Đến Thiên Thánh Cốc

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Lâm Phỉ Vân tuy rằng biết được thực lực của mình không thể nào đánh lại được với Mạnh Hùng nhưng lại không nghĩ được bản thân dĩ nhiên lại bị bại nhanh như vậy. Phải biết rằng Mạnh Hùng cũng mới chỉ xuất ra ba thành thực lực mà thôi.

Nhưng chỉ cần ba thành thực lực cũng đã có thể đơn giản đánh bại được bản thân mình, điều này không khỏi khiến cho Lâm Phỉ Vân cảm thấy uể oải, khuôn mặt cũng xị ra.

Mạnh Hùng thấy thế, tiến lên mấy bước cầm lấy thanh đoản kiếm đưa cho Lâm Phỉ Vân, tiện thể cũng nhẹ giọng an ủi nào:

- Vân nhi sư muội, không cần phải ảo não như vậy. Nên tin tưởng vào thực lực của mình, những đệ tử lúc trước lên đài cũng không có ai bức được ta phải dùng ba thành thực lực đâu.

Lâm Phỉ Vân nghe vậy thì cũng không có khác hơn, ánh mắt vẫn chán nản nhìn Mạnh Hùng, tiếp nhận lại thanh đoản kiếm từ trên tay Mạnh Hùng, rồi sau đó xuống đài ly khia.

Nhìn thấy Lâm Phỉ Vân như vậy, Mạnh Hùng cũng phải phiền muộn đến nhức đầu. Hắn không biết phải làm như thế nào cho phải.

Trông thấy Lâm Phỉ Vân chán nản ly khia, Tiêu Linh ngồi trên khán đài quan khán cũng có chút lo lắng nói:

- Nha đầu dường như bị đả kích không ít, muội qua xem nàng như thế nào!

Bất quá Tiêu Linh vừa mới đứng dậy thì lại bị Hàn Phong ngăn lại rồi nhẹ nhàng nói:

- Không có việc gì. Nên để bản thân nàng hảo hảo suy nghĩ một chút. Mấy năm nay nàng được cưng chiều quá sinh hư. Lần này hãy để Phỉ Vân tự mình ngẫm nghĩ lại. Hôm nay Vân nhi thua bởi Mạnh Hùng cũng không phải là một chuyện xấu, chỉ cần có thể tỉnh ngộ thì sau này mới không có chịu thua thiệt bởi người ngoài.

Tiêu Linh ý thức được lời nói của Hàn Phong cũng có ý nghĩa nên cũng ngồi xuống không đi nữa.

Bởi vì thực lực của Lâm Phỉ Vân ở trong hàng ngũ đệ tử đồng lứa đứng đầu cho nên khi nàng lên sân thi đấu thì đại bộ phận các đệ tử khác cũng đã hoàn tất được khảo hạch.

Vì vậy mà không lâu sau thì đại hội giao lưu thi đấu của Huyền Thiên tông lần này cũng đã kết thúc.

Lúc này cũng chỉ còn chờ nhóm người Huyền Cở Tử thống kê lại biểu hiện của các đệ tử, rồi tuyển chọn ra mười người xuất sắc nhất đại diện cho Huyền Thiên tông tham gia đại hội lần này.

Sau khi đại hội chấm dứt thì Hàn Phong và Tiêu Linh cũng không nói lại lời nào với Huyền Cơ Tử mà lặng lẽ rời đến sau núi Tử Trúc Lâm.

Đi tới Tử Trúc Lâm, Hàn Phong liếc mắt một cái đã thấy được một đạo thân ảnh nhỏ nhắn, xinh xắn trốn ở đằng sau một khóm trúc.

Hàn Phong chậm rãi bước đến trước thân ảnh. Thân ảnh kia ngẩng đầu lên nhìn Hàn Phong rồi ngồi dịch qua một bên rồi quay mặt đi không để ý tới hắn. Hàn Phong trông vậy thì cảm thấy giống như hai hài tử đang chơi đùa với nhau mà Lâm Phỉ Vân thì đang hờn dỗi. Hắn không khỏi cười rộ lên rồi ngồi xuống bên cạnh nàng. Đồng thời cũng giơ tay vuốt mái tóc đen tuyền của nàng vừa cười vừa nói:

- Thế nào! Lớn như vậy rồi mà vẫn còn giống như tiểu hài tử sao?

- Hừ! Muội đang khổ sở như vậy mà sư huynh còn đến trêu đùa! Huynh thật là đáng ghét!

Lâm Phỉ Vân nghe vậy thì chu mỏ lên hờn dỗi nói.

Hàn Phong cũng không có khuyển bảo gì nàng mà chỉ nhẹ nhàng nói:

- Huynh tới để nói cho muội biết. Lần này muội nằm trong nhóm mười người đại diện cho tông môn tham dự đại hội Thiên Thánh lần này. Qua một tháng nữa ta sẽ mang mọi người tới Thiên Thánh cốc.

Bất quá biểu tình của Lâm Phỉ Vân không có hăng hái, nàng chỉ thì thào nói:

- Ta biểu hiện kém cỏi như vậy, tông chủ sao còn cử ta tham gia?

Hàn Phong thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tràn đầy sự thất vọng thì trong lòng cũng cảm thấy không vui, vì vậy cũng không thể làm gì khác hơn là thần khí nói:

- Vân nhi. Huynh thường ngày bất cứ chuyện gì cũng đều theo ý người, cũng đã làm cho người có tính ý lại. Điều đó không tốt chút nào cả. Huynh hi vọng muội có thể tự lực bản thân mà đứng lên. Lần này tông chủ nếu đã chọn người chính là có kỳ vọng vào người. Lẽ nào người lại không có tự tin vào thực lực của bản thân mình, phụ sự kỳ vọng của tông chủ sao? Nếu như vậy thì ta sẽ đến gặp tông chủ nói rõ để hấn thay người khác vào thế vị trí của người.

Hàn Phong nói xong câu cuối thì ngữ khí cũng trở lên cực kỳ nghiêm khắc.

Mà Lâm Phỉ Vân cũng là lần đầu tiên thấy Hàn Phong nghiêm khắc giáo huấn nàng, nhưng nàng cũng không tức giận mà ngược lại đối với những lời nói của Hàn Phong khiến cho tinh thần vốn đang sa sút trong nháy mắt lại tràn ngập ý chí chiến đấu.

Nàng lại nghe được Hàn Phong có ý muốn đề nghị tông chủ thay người khác vào vị trí của nàng không khỏi nhảy dựng lên vội vã cầm lấy tay Hàn Phong gấp giọng nói:

- Sư huynh, ta sẽ nỗ lực nhất định sẽ không làm cho tông chủ thất vọng! Người không nên kêu người thay người khác vào vị trí của ta.

Thấy Vân nhi gấp gáp như vậy, Hàn Phong cũng nhoen miệng cười. Trong lòng cảm thấy vui mừng.

Huyền Thiên tông giao lưu tỷ thí đại hội cũng đã kết thúc được mười ngày. Mà Triệu Vô Cực vốn lý khai Huyền Thiên tông đã nhiều ngày cũng đã trở về.

Lần này Triệu Vô Cực chạy ra ngoài cũng không biết nguyên nhân của hấn là gì mà ngay cả Tiểu Bạch cũng bị hấn lôi ra ngoài.

Càng kỳ quái hơn là Tiểu Bạch luôn chỉ nghe lời của Hàn Phong cũng đáp ứng yêu cầu của Triệu Vô Cực.

Mà cũng không biết Triệu Vô Cực dùng biện pháp gì mà có thể khiến Tiểu Bạch luôn luôn đối với hấn xa cách cuối cùng lại theo hấn ra ngoài như vậy.

Bất quá cho dù Hàn Phong có hỏi thăm như vậy thì Triệu Vô Cực đối với lần ra ngoài này cũng không có hé ra bất kỳ lời nào, thần thần bí bí lý khai.

Với lại Hàn Phong cũng không thể quá quan tâm nên cũng chỉ có thể tạm thời không để ý tới.

Mà lần này Triệu Vô Cực trở về cũng chỉ nghỉ lại có vài ngày rồi lại lần thứ hai mang theo Tiểu Bạch vội vã dời đi. Dường như Huyền Thiên tông chỉ là một nhà trọ trong mắt hấn.

Đối với những hành động thần bí của Triệu Vô Cực, Hàn Phong cũng không thể trách cứ mà hấn cũng không thềm để ý tới.

Kỳ thực trong một năm nay Triệu Vô Cực tuy ở lại trong Huyền Thiên tông không có mấy ngày nhưng phạm là những lúc nào hấn ở lại thì đều tìm cơ hội cùng với Hàn Phong tham khảo tâm pháp Ngạo Thị Thiên Địa.

Hai người đều tu luyện cùng một loại tâm pháp, mà Triệu Vô Cực là mộ Thiên giai bát phẩm cường giả, những lý giải của hấn đối với người đã sáng tạo ra Ngạo Thị Thiên Địa bí quyết này thì Hàn Phong không thể nào sao sánh được.

Mà khi hai người trong khi giao lưu với nhau thì hiểu biết của Hàn Phong đối với Ngạo Thị Thiên Địa càng thêm tỉ mỉ, càng lúc càng gần tiếp cận được đến điểm mấu chốt, ý nghĩa sâu xa của tâm pháp.

Trước kia hắn cũng chỉ có thể hiểu được một ít nhưng từ khi được Triệu Vô Cực nhắc nhở thì cũng đã bắt đầu coi trọng nó. Do đó mà thời gian vận hành đấu khí của hắn so với trước kia đã nhanh nay lại càng nhanh hơn.

Đối với tu vi hiện tại của hai người thì một cải tiến nho nhỏ này chính là một ảnh hưởng vô cùng to lớn. Cho nên có được sự trợ giúp của Triệu Vô Cực thì đấu khí của Hàn Phong tuy không có tinh tiến nhiều lắm nhưng tổng thể cũng là tiến bộ không ít.

Rất nhanh ngày diễn ra Thiên Thánh đại hội càng lúc càng gần.

Hàn Phong lần này là người dẫn đầu Huyền Thiên tông, dẫn dắt chúng đệ tử đến Thiên Thánh cốc. Hôm nay, Huyền Cơ Tử đến tìm hắn tỉ mỉ phân phó tất cả mọi công việc, sau đó hướng tới mười danh đệ tử đại diện cho Huyền Thiên tông cổ vũ một phen.

Sau đó tất cả đệ tử còn lại của Huyền Thiên tông đều nhìn mười người đại diện cho tông môn với ánh mắt ước ao mà Huyền Cơ Tử và mấy vị trưởng lão cũng rất mong chờ vào biểu hiện của mười đệ tử này trong lần tổ chức Thiên Thánh đại hội này. Hàn Phong sau khi nói lời từ biệt thì dẫn theo mười danh đệ tử ly khai Huyền Thiên tông, hướng tới Thiên Thanh cốc xuất phát.

Với thực lực của Hàn Phong hiện nay tự nhiên có thể bảo hộ được những đệ tử này một cách an toàn. Vì vậy mà Huyền Thiên tông cũng không có phái thêm người nào nữa.

Vốn Hàn Phong muốn mang Tiêu Linh cùng đi theo nhưng Tiêu Linh lại lo lắng để Trầm Ngọc ở lại tông môn một mình không hay nên quyết định ở lại chiếu cho nàng.

Hàn Phong đối với ý tứ của Tiêu Linh tự nhiên không có nói gì. Chẳng qua cũng an ủi nàng không nên quá lo lắng, phải chú ý giữ gìn bản thân. Sau đó hắn cũng không có nhiều lời mà dẫn chúng đệ tử ly khai.

Nhưng Lâm Nguyệt sư phụ bởi vì lần Thiên Thánh đại hội này có Lâm Phỉ Vân tham ra dự thi. Mà đây cũng là lần đầu tiên Lâm Phỉ Vân rời xa nàng.

Đối với Lâm Phỉ Vân mà nói thì Lâm Nguyệt chính là sư phó của nàng nhưng trong lòng Phỉ Vân thì Lâm Nguyệt giống như mẫu thân của nàng. Mặc dù Lâm Nguyệt vẫn còn trẻ tuổi nhìn qua so với Tiêu Linh cũng không lớn hơn bao nhiêu. Nhưng từ nhỏ Lâm Phỉ Vân đã được Lâm Nguyệt chiều chuộng nên nàng đối với Lâm Nguyệt quần quýt si mê cực độ. Thậm chí so với Hàn Phong chỉ có hơn chứ không kém.

Mà Lâm Nguyệt cũng vô cùng cưng chiều Phỉ Vân. Chỉ cần không có đụng chạm đến môn quy thì Lâm Nguyệt cũng nhất nhất thỏa mãn nàng. Mà nhiều năm qua Lâm Phỉ Vân luôn luôn ý lại cho nên lần này tiểu nha đầu ly khai không khỏi khiến cho Lâm Nguyệt lo lắng không ngớt.

Cho nên trước khi ly khai, Lâm Nguyệt đã kéo Hàn Phong đến nói chuyện, phân phó cả ngày trời.

Đại khái là muốn hắn ở bên ngoài chú ý đến tiểu sư muội một chút, ngàn vạn lần không được để cho nàng phải chịu bất cứ uy khuất nào, cũng không được để cho nàng đắc ý quá mức.

Nói chung từ đầu đến cuối Lâm Nguyệt nhắc đi nhắc lại không dưới mười lần khiến cho lỗ tai của Hàn Phong nghe đến phát chán. Mà Lâm Nguyệt cũng chưa chịu dừng lại.

Điều này khiến cho Hàn Phong chỉ còn biết cười khổ không ngớt, hắn thật chưa từng phát hiện ra sư phụ từ lúc nào lại trở nên lải nhải như vậy.

Bất quá, Hàn Phong cũng biết đây là bởi vì nàng quá mức khẩn trương, quá quan tâm tới Lâm Phỉ Vân.

Cuối cùng Hàn Phong cũng không thể làm gì khác ngoài việc cam đoan sẽ không để cho sư muội của mình phải chịu nửa điểm uy khuất. Đến lúc này Lâm Nguyệt mới chịu để Hàn Phong ly khai.

Chẳng qua Tiêu Linh và Phỉ Vân từ xa thấy được bộ dáng chật vật của Hàn Phong cũng cười thầm không ngớt.

- Sư huynh, người đang nghĩ gì vậy?

Thanh âm thanh thúy của Lâm Phỉ Vân truyền vào lỗ tai của Hàn Phong khiến cho dòng suy nghĩ của hắn bị cắt đứt.

Sau khi phục hồi lại tinh thần thì Hàn Phong trông thấy vẻ mặt ngây thơ, thần sắc hưng phấn của Lâm Phỉ Vân, nàng đang ôm chặt lấy tay mình, Hàn Phong nhoẻn miệng cười nói:

- Không có gì. Ta chỉ là đang lo lắng suy nghĩ đến đại hội sắp tới mà thôi.

Lâm Phỉ Vân nghe vậy, tròn mắt vừa chuyển, nhất thời có chút hưng phấn nói:

- Sư huynh, người nói cho chúng ta biết năm đó huynh tham gia Thiên Thánh đại hội đã xảy ra những sự tình gì. Ta nghe Mạnh sư huynh nói qua sự tình năm đó nhưng cũng không thấy nhắc tới huynh.

Lâm Phỉ Vân nói vậy nhất thời đưa đến một loạt những ánh mắt mong đợi của những đệ tử còn lại. Hiển nhiên hẳn đối với sự tình năm đó của Hàn Phong cũng chỉ có loáng thoáng nghe qua. Đối với tình hình cụ thể cũng không biết cho nên khi nghe được đề nghị của Phỉ Vân thì hiển nhiên cảm thấy hứng thú.

Thấy được ánh mắt chờ mong của mọi người Hàn Phong cũng chỉ cười trừ, lập tức vỗ vỗ đầu của Phỉ Vân, tiện đã nói:

- Cũng chẳng xảy ra chuyện gì quá to tát. Các ngươi nhớ kỹ lần này các ngươi tham gia Thiên Thánh đại hội cũng không nên cảm thấy gò bó. Các ngươi nên đem tâm tư phóng khoáng một chút. Cứ coi như lần này là đi du ngoạn đi.

Lời nói của Hàn Phong ở trong hàng ngũ đệ tử cũng có sự ảnh hưởng không nhỏ. Mười người nghe vậy cũng không có phản bác, đồng loạt gật đầu.

Duy chỉ có Lâm Phỉ Vân vẫn bất mãn, chu môi lên, đôi mắt thâm trầm lên liếc nhìn Hàn Phong vài lần.

Hàn Phong nếu đã đáp ứng Huyền Cơ Tử phụ trách công việc dẫn dắt chúng đệ tử tham dự đại hội Thiên Thánh lần này tự nhiên sẽ tận tâm tận lực.

Trước khi rời khỏi Huyền Thiên tông, Hàn Phong cũng biết qua được thực lực của mười đệ tử đại diện cho tông môn. Ngoại trừ Lâm Phỉ Vân ra thì trong chín người còn lại có một người đạt được thực lực Nhân giai bát phẩm, thực lực xếp hàng thứ hai.

Hơn nữa điều mà Hàn Phong ngoài ý muốn chính là đệ tử này lại là một nữ hài mới có mười sáu tuổi. Nàng tên là Liễu Nham. Tuy rằng nhỏ hơn Lâm Phỉ Vân một tuổi nhưng khuôn mặt ngây ngô cũng không thể nào che giấu được thiên sinh lệ chất của nàng.

Một thân bạch y, trong rất hợp với khí chất xuất trần tự nhiên của nàng. Đồng thời cũng dị thường khiến cho nàng càng trở nên thanh tú.

Hàn Phong cũng mới biết trong hàng ngũ đệ tử tam hệ tựa hồ Liễu Nham và Lâm Phỉ Vân là hai đoá hoa kiều diễm nhất của Huyền Thiên tông.

Vô luận là dung mạo hay là thực lực của hai người trong hàng ngũ đệ tử không thể nghi ngờ chính là đứng đầu, thập phần xuất chúng.

Lúc này Liễu Nham lẳng lặng theo sát đội ngũ. Ở bên cạnh nàng có tới ba bốn danh đệ tử. Trên đường đi tựa hồ cùng với nàng đang nói gì đó.

Bất quá Hàn Phong cũng phát hiện ra thần sắc của Liễu Nham vô cùng bình tĩnh. Đối với những nam đệ tử này cũng chỉ lễ phép trả lời đôi câu. Đại lượng thời gian vẫn luôn trầm mặc.

Về phần Lâm Phỉ Vân ở bên cạnh hẳn thì không có bất kỳ một nam đệ tử nào đến quấy rầy. Cũng không phải vì Lâm Phỉ Vân không có nam đệ tử nào để ý mà vì người đang đi bên cạnh nàng chính là Hàn Phong.

Mặc dù mọi người đều là sư đệ sư muội nhưng dù sao thì Lâm Phỉ Vân và Hàn Phong cũng là đệ tử của Lâm Nguyệt. Mà mọi người tự nhiên biết được Hàn Phong đối với Lâm Phỉ Vân vô cùng sủng ái.

Tồn tại một Hàn Phong chói sáng ở bên cạnh, đám nam đệ tử này sao dám này gì lỗ mãng chứ.

Bất quá cuối cùng Hàn Phong cũng không thấy thoải mái chút nào. Hẳn quát lên khiến cho đám nam đệ tử đang vây quanh Liễu Nham không dám dây dưa với nàng nữa.

Dù sao thì bọn họ lần này đại diện cho Huyền Thiên tông tham gia Thiên Thánh đại hội lần này. Cho nên hẳn hẳn nhiên đem tâm tư đặt lên đại hội là trên hết. Hẳn không muốn đám nam đệ tử này chỉ mãi lo lấy lòng nữ hài tử mà không để ý tới đại hội.

Bị Hàn Phong quát bảo, mọi người cũng không dám lơ đãng. Nhanh chóng ly khai khỏi Liễu Nham không có dây dưa làm phiền nàng nữa. Liễu Nham thấy không khí chung quanh trở nên yên tĩnh thì cũng cảm kích với Hàn Phong.

Hiển nhiên Liễu Nham nhìn qua có chút lãnh đạm những đối với những đệ tử hay dây dưa làm phiền nàng thì cảm thấy phiền muộn không thở nổi.

Lúc này có Hàn Phong đứng ra ngăn lại cũng khiến cho Liễu Nham vốn đang cảm thấy phiền muộn cũng trầm tĩnh trở lại.

Lâm Phi Vân thấy thế cũng buông cánh tay của Hàn Phong ra nhảy về phía trước đi tới bên cạnh Liễu Nham. Đầu tiên chính là trừng mắt nhìn đám nam đệ tử xung quanh rồi nhanh chóng lôi kéo Liễu Nham nói chuyện một cách hồ hởi.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

453. Chương 436: Không Nể Tình.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Xem ra quan hệ của hai nàng tựa hồ rất tốt. Một nữ hài lãnh đạm như Liễu Nham mà cũng cùng Lâm Phi Vân nói chuyện phiếm. Trên mặt lúc này cũng lộ ra dáng vẻ tươi cười.

Không thể không nói, mặc dù nhìn qua vẫn thập phần ngây ngô nhưng xác thực cũng thập phần mê người. Những nam đệ tử ở xung quanh nhìn bộ dáng của hai nàng mà cũng si mê ngắm nhìn.

Bởi vì Thiên Thánh đại hội lần này chính là thịnh hội mà các tông môn thế gia trong cảnh nội của Thiên Tinh đế quốc vô cùng coi trọng cho nên có rất nhiều thế lực sớm đã mang đệ tử đại diện ào ào tới Thiên Thánh cốc.

Mà trên đoạn đường này, Hàn Phong cũng đã gặp được không dưới hai người nhóm đệ tử đại diện cho tông môn đến Thiên Thánh cốc tham dự đại hội.

Bất quá nhóm người Hàn Phong chuyển này đi cũng lặng lẽ vô cùng. Tuy rằng những địch nhân của Huyền Thiên tông đã bị hắn cùng với hoàng thất liên thủ tiêu diệt. Còn Vô Hoàng điện thì đã yên tĩnh không nhúc nhích một năm nay. Có thể nói hôm nay Huyền Thiên tông không có địch nhân nào. Mà với thực lực của Huyền Thiên tông hiện tại cũng không có thế lực nào dám trêu chọc.

Chỉ là Hàn Phong có muốn quá mức phô trương. Vì vậy mặc dù gặp được rất nhiều đệ tử của các tông môn khác ngay nhưng những tông môn này cũng không có để ý tới nhóm người Hàn Phong.

Còn những người có chút nhãn lực chỉ cũng chỉ liếc nhìn nhóm người Hàn Phong vài lần rồi không có để ý tới vội vã ly khai. Lúc này Hàn Phong đang mang theo đám đệ tử đi trên đường được một ngày. Mặc dù hành trình này đối với Hàn Phong không có gì đáng nói. Nhưng đối với những đệ tử khác thì chính là đã có dấu hiệu mệt mỏi.

Cho nên hẳn hạ lệnh nghỉ ngơi để đám đệ tử có được tâm trạng tốt nhất tham gia đại hội. Nhóm người Hàn Phong cũng đã dừng lại một toà thành nhỏ để phục hồi thể lực.

Bất quá, nhóm người Hàn Phong còn chưa có kịp nghỉ ngơi thì lại có chuyện phát sinh ngoài ý muốn.

Bởi vì gần tới ngày Thiên Thánh đại hội diễn ra cho nên lượng người dừng chân tại toà thành nhỏ này so với ngày thường nhiều hơn bình thường. Mà đại đa số đều là những đệ tử đại biểu cho các thế lực khác nhau dừng chân tại đây.

Nguyên bản tiểu thành vốn hươu quanh thì những ngày gần đây trở nên náo nhiệt vô cùng. Các tiểu thương thi nhau đến đây để làm sinh ý. Hiển nhiên bọn họ đối với cơ hội làm ăn lần này đã chuẩn bị không ít với hi vọng có thể kiếm được một vỏ lớn.

Khoan hãy nói, mỗi đệ tử đại biểu cho tông môn đều là những người được tông môn chú trọng bồi dưỡng, khổ tâm tu luyện. Bọn họ có rất ít cơ hội ra ngoài.

Hôm nay thất được sự phồn hoa của thế giới bên ngoài tự nhiên cũng khiến cho mọi người cảm thấy hứng thú không thôi.

Kể cả nhóm người của Huyền Thiên tông cũng không có ngoại lệ. Trừ Hàn Phong ra thì các đệ tử khác đối với sự náo nhiệt này thì cảm thấy vô cùng hứng thú. Ngay cả như Liễu Nham từ đầu vốn trầm tĩnh yên ổn cũng giống như mọi người, hứng thú không thôi.

Dù sao thì mọi người cũng chỉ là đám thanh niên choai choai. Tồn tại phản ứng như vậy cũng vô cùng bình thường. Hàn Phong cũng chỉ lắc đầu cười, tùy ý cùng mọi người đi dạo quanh tiểu thành.

Bất quá bởi vì lúc này người trên đường vô cùng nhiều cho nên Hàn Phong biết chỉ sợ rằng những tử lâu ở đây cũng đã chật đầy khách.

Vì vậy có thể nhanh chóng tìm được một chỗ trọ chính là điều cách bách bầy giờ. Hàn Phong cũng đành phải thúc giục mọi người nên chú trọng tìm chỗ nghỉ chân trước đã.

Chẳng qua khiến cho Hàn Phong cảm thấy đau đầu chính là hắn đã tìm tới hơn mười tử lâu rồi mà đều được thông báo rằng đã hết phòng. Điều này không khỏi khiến cho Hàn Phong cảm thấy buồn bực.

Tuy rằng hắn không có ngại ở trong sơn lâm phụ cận một đêm. Nhưng hiển nhiên đám choai choai này không hẳn đã có thể trải nghiệm được một đêm như vậy.

Đương nhiên Hàn Phong cũng không muốn cho đoàn người phải chạy đông chạy đoá khắp cả tiểu thành để tìm chỗ dừng chân.

Cũng may là vận khí của bọn họ khá tốt. Sau khi đi gần hết một vòng trong thành thì cũng tìm được một tin tức tốt ở trong một tiểu lâu bình thường. Có lẽ do tiểu lâu này tương đối phổ thông cho nên các tông môn thế gia cũng không có chọn nơi này làm điểm dừng chân.

Mà ở đây chủ yếu là một ít thế lực nhị lưu cùng tam lưu. Nhưng dù vậy thì lúc Hàn Phong đến cũng là chỉ còn mấy gian phòng vừa đủ cho nhóm người Hàn Phong.

Bất quá chưởng quỹ đang cùng Hàn Phong hảo hảo thương lượng giá cả, chuẩn bị mang đám đệ tử đi nghỉ lên phòng nghỉ ngơi thì từ ngoài cửa lại có một đám người đi vào.

Ánh mắt Hàn Phong loé lên vài lần phát hiện ra đám người kia cũng có tới hai mươi người. Quần áo mà bọn họ mặc trên người vô cùng hoa lệ. Nhưng có để dễ dàng nhận ra rằng đám người này đến từ hai tông môn khác nhau.

Mà ở trong đám người kia lại có một nữ tử có dáng vẻ cũng dễ nhìn.

Chỉ là xung quanh nàng lại có không ít người vây quanh cũng đủ để hấp dẫn được ánh mắt của mọi người.

Hàn Phong nhìn về phía nàng. Trong lòng cũng không khỏi cảm thấy cảm khái. Đúng là một tuyệt sắc giai nhân. Nữ tử này vận y phục thanh sắc, bộ y phục được thiết kế rất tinh tế, nó làm nổi bật lên những đường cong tuyệt mỹ của nàng. Rất nhiều nam nhân không nhịn được mà nhìn nàng với ánh mắt mơ màng.

Tuy rằng nhìn nàng chưa đến hai mươi nhưng trên người nữ tử xinh đẹp lại có dáng vẻ ngây thơ lại có hai khí tức cực đoan khác nhau. Mà điều này lại làm cho nhiều người trở nên trầm mê.

Đương nhiên Tiêu Linh của Hàn Phong chính là một tuyệt sắc giai nhân như vậy. Còn có Trầm Ngọc và Lâm Phỉ Vân. Ở chung nhiều ngày với đám nữ tử như tiên giáng trần này cũng khiến cho hắn có năng lực trấn định không nhỏ.

Trong đội ngũ của Hàn Phong còn có một Liễu Nham, tuy dung mạo chưa chắc đã kém hơn nữ tử trước mắt này nhưng chỉ là nàng vẫn còn một tia ngây ngô nên có phần kém hơn.

Lúc này những người có mặt ở tửu lầu cũng đã ào ào nhìn về phía nữ tử này.

Bị một loạt những ánh mắt chăm chú nhìn như vậy mà nữ tử này không có ý né tránh mà có vẻ như nàng đang hưởng thụ vậy. Khoé miệng cũng không nhịn được nổi lên một nụ cười.

Nụ cười phong tình này nhất thời khiến cho một số thiếu niên vốn chỉ dám liếc nhìn không khỏi ngây ngốc đứng một chỗ. Mà đám nam đệ tử bên cạnh Hàn Phong cũng không có ngoại lệ.

Hàn Phong biết những đệ tử này có biểu hiện này cũng chỉ là tự nhiên phản ứng của thanh niên mới lớn. Nhưng hắn cũng cảm thấy có chút bất mãn là hừ lạnh một tiếng.

Hàn Phong ở trong Huyền Thiên tông địa vị và uy vọng cực kỳ cao, không có một ai có thể so bì với hắn. Ngay cả Huyền Cơ Tử chỉ sợ cũng không có uy tín bằng Hàn Phong.

Cho nên chúng đệ tử nghe được tiếng hừ lạnh này của hàn Phong mà ánh mắt vốn đang dờ dẩn thì giật mình tỉnh lại, trên trán không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Hiên nhiên chúng đệ tử thập phần sợ hãi việc Hàn Phong sẽ nổi giận.

Đừng xem hắn đối với Lâm Phỉ Vân luôn thập phần hoà ý, thậm chí Phỉ Vân còn thường xuyên làm nũng với hắn không có sợ Hàn Phong nổi giận. Mà bọn hắn lại không thể so với Phỉ Vân được, tự nhiên là ở trước mặt Hàn Phong không dám có biểu hiện lỗ mãng.

Thấy mấy người phục hồi lại tinh thần, Hàn Phong lúc này mới mở miệng nói:

- Tuy rằng mọi người có phản ứng này là chuyện bình thường nhưng ta khi vọng các người trong khoảng thời gian này không thể để tâm đến chuyện khác mà nên tập trung vào Thiên Thánh đại hội lần này. Dù sao đây mới chính là vấn đề có thể giúp ích được cho việc tăng tiến tu vi sau này của các người.

- Vâng! Sư huynh!

Mọi người nghe vậy cũng vội vàng đồng thanh.

Nhưng thật ra nữ tử bên kia đã phát hiện ra được tình huống bên này của Hàn Phong. Trước đây mọi người vẫn chỉ dám lén lút đánh giá nàng nhưng chỉ có thanh niên này lại không hề e dè mà nhìn thẳng vào nàng.

Nàng cũng chưa từng thấy qua một ai lại lớn mật đến như vậy. Trong lòng không khỏi cảm thấy bất mãn. Mà lúc này thấy Hàn Phong dĩ nhiên lại là người giáo huấn những thiếu niên bên cạnh thì trong lòng cũng cảm thấy hiểu kỳ.

Bất quá, trong lòng nàng cũng chỉ vờ vờ giới hạn lại ở hai chữ hiểu kỳ mà thôi. Dù sao thì lần này nàng cũng đến tham dự đại hội. Sư phụ muốn nàng xuất môn trước, liền phân phát nàng, kêu nàng khi ra ngoài nên thu liễm một chút.

Vì vậy nàng cũng không có để ý tới những phản ứng của người khác mà mang theo những người bên cạnh vòng qua đoàn người Hàn Phong đi tới trước mặt chưởng quỹ.

Mà lúc này Hàn Phong cũng đang chuẩn bị mang mọi người lên phòng để nghỉ ngơi.

Chẳng qua bọn họ còn chưa có lý khai khỏi phòng khách thì đã bị người đằng sau gọi lại.

- Bằng hữu phía sau xin dừng bước!

Hàn Phong xoay người lại, kỳ quái nhìn một nam tử một thân nho phục, phong độ hướng tới hắn nói chuyện.

Trông thấy nam tử có vẻ mặt tao nhã tuấn tú này, người bên ngoài rất khó có thể tưởng tượng được hắn lại là một Nhân giai bất phẩm võ giả.

Đương nhiên những người này không thể so với Hàn Phong được. Dù sao thì với thực lực của hắn và tinh thần lực siêu cường, nếu không thể nhận biết được thực lực của nam nhân này thì trời sập mất.

Chẳng qua hắn nhìn vào hai mắt của nam tử này Hàn Phong cũng không có lấy một điểm ẩn tượng nào. Cho nên đối với ý tứ của nam tử này Hàn Phong cũng không rõ ràng lắm.

Mà bên cạnh Hàn Phong những đề tử khác của Huyền Thiên tông cũng là tò mò nhìn lại.

Nam tử này đi tới trước mặt Hàn Phong, bởi vì lúc trước ánh mắt đều tập trung lên người nữ tử kia nên lúc này hắn mới phát hiện ta ở bên cạnh Hàn Phong còn có Lâm Phỉ Vân và Liễu Nham hai nữ tử vô cùng xinh đẹp.

Hiển nhiên, nam tử này cũng bị dung mạo của hai nàng trấn trụ. Hắn thật không thể nghĩ đến bên cạnh Hàn Phong lại có đến hai tuyệt sắc nữ tử không thua kém nữ tử kia, trong lòng hắn cảm thấy khiếp sợ không thôi.

Bất quá một tia sợ hãi trong lòng hắn cũng nhanh chóng chợt loé lên rồi biến mất, rất nhanh được hắn ấn dấu đi. Đồng thời hắn cung ôn hoà nói:

- Vị bằng hữu, có thể cùng với ta thương lượng một chuyện?

Lông mi Hàn Phong khẽ nhú lại, nhàn nhạt nói:

- Có chuyện gì?

Nam tử đối với thái độ của Hàn Phong cũng không thềm để ý. Hắn vẫn duy trì bộ mặt tươi cười nói rằng:

- Là như thế này, ta vừa mới hỏi chưong quỹ thì biết được những gian phòng cuối cùng đã bị huynh đệ thuê mất.

- Thì sao?

Trong lòng Hàn Phong cũng đoán được nam tử này muốn nói gì, nên không khỏi cảm thấy buồn cười nhìn hắn.

Nam tử này nói tiếp:

- Tại hạ là Thiên Nhất Các Sở Nam, đằng sau đều là đồng môn của ta, chúng ta đến từ Thiên Nhất các. Vị nữ tử kia là Tô Chỉ Ngọc cùng với đồng môn của nàng là người của Thanh Thủy tông. Tại hạ hy vọng có thể cùng các hạ thương lượng xem các hạ có thể đem nhượng lại những gian phòng còn lại cho chúng ta hay không. Tại hạ nguyện ý bồi thường thập bội.

Nam tử tự nhiên cũng không phải là loại người bá đạo, vì vậy bổ sung nói rằng:

- Đương nhiên, ta cũng không phải là chiếm phong của các hạ. Chẳng qua hi vọng chư vị có thể phân ra một số phòng để chúng ta có nơi đặt chân.

- Ta và người không quen biết, vì sao lại phải đáp ứng người?

Hàn Phong hỏi ngược lại.

Về phần nam tử kia nói ra Thiên Nhất các và Thanh Thủy tông thì Hàn Phong cũng có chút ẩn tượng, hình như là hai tông môn ở phía nam có thực lực không kém nhất lưu thế lực mấy.

Mười năm trước tại Thiên Thánh đại hội, biểu hiện của hai tông môn này cũng không tồi. Dĩ nhiên có thể đi vào top hai mươi.

Phải biết rằng các tông môn tham gia Thiên Thánh đại hội đều đến từ khắp mọi nơi nên Thiên Tinh đế quốc. Có thể xếp trong hàng hai mươi đã xem như là nổi trội.

Bất quá, điều đó đối với Hàn Phong cũng không có quan hệ.

Mà nam tử nghe thấy Hàn Phong trực tiếp cự tuyệt thì cũng có chút kinh ngạc.

Hắn tự nhận bản thân mình cũng không có quá phận. Chẳng qua hi vọng đối phương có thể nhường lại vài phòng để bọn họ có thể nghỉ ngơi. Bất quá nhóm người Hàn Phong tối ta cũng chỉ hơi chêm chút mà thôi.

Đồng dạng hắn cũng hạ lễ hậu hĩnh. Đối với Hàn Phong mà nói cũng không chịu thiệt.

Điểm này Sở Nam cũng rất thông minh. Trước khi đưa ra điều kiện cũng đã nêu ra danh hào Thanh Thủy tông. Chỉ cần người có kiến thức là có thể nhận biết được thực lực của tông môn này.

Nhìn thấy Hàn Phong cự tuyệt, trong lòng sở nam nhất thời không khỏi nghi hoặc. Chẳng qua sắc mặt hắn cũng không có biến hoá, mà tiếp tục nói:

- Ta chính là nghe chương quỹ nói, bằng hữu chính là thuê hơn mười gian phòng. Các người tổng cộng cũng không quá mười một người. Cần gì phải thuê nhiều phòng như vậy.
- Ta không có thói quen cùng với người khác chêm chút trong một gian.

Hàn Phong lãnh đạm hồi đáp.

Hàn Phong cũng không có ý định cùng với đám người này dây dưa, cho nên xoay người đem theo những người khác ly khai.

Mà những nam tử đằng sau Sở Nam nhìn bộ dạng kinh ngạc của hắn thì trong lòng không khỏi cười thầm.

Bọn họ đều là người của Thanh Thủy tông, mà ai đối với nữ tử bên cạnh đều coi như nữ thần. Đối với việc giữa đường gặp gỡ Sở Nam tự nhiên cảm thấy khó chịu.

Dù sao thì người sáng suốt cũng có thể nhìn ra Sở Nam này có chủ ý đối với Tô Chỉ Ngọc. Cho nên bọn họ tương đối bất mãn.

Mà lúc này Tô Chỉ Ngọc cũng tiến lên nhẹ giọng nói:

- Vị bằng hữu, xuất môn tại ngoại, mọi người kết giao bằng hữu, tạo lập quan hệ cũng không phải là điều gì bất lợi đối với mình.

Mỹ nữ vừa nói tự nhiên cũng khiến cho nhiều người quan tâm. Chẳng qua Hàn Phong cũng không có cấp mặt mũi cho nàng mà trực tiếp cự tuyệt:

- Xin lỗi, ta không có ý định cùng các người kết giao bằng hữu. Xin lỗi không tiếp.

Hàn Phong nói như vậy nhất thời khiến cho sắc mặt tươi cười của Tô Chỉ Ngọc không khỏi mất tự nhiên. Tô Chỉ Ngọc cũng không có nghĩ tới Hàn Phong dĩ nhiên không có nể tình mà thẳng thừng cự tuyệt như vậy. Hơn nữa lời nói lại rất quyết đoán. Trong lúc nhất thời nàng cảm thấy xấu hổ, trong lòng nổi sóng dị thường.

Từ trước tới nay nàng luôn được người ta để ý, Tô Chỉ Ngọc chính là lần đầu tiên bị người khác cự tuyệt như vậy. Hơn nữa thoát nhìn nam tử này tuổi tác cũng không kém nàng bao nhiêu.

Điều này làm cho tâm cao khí ngạo của Tô Chỉ Ngọc cảm thấy bất mãn. Thế nhưng lời nói của Hàn Phong tuy có sự cường ngạnh nhưng trong lúc nhất thời Tô Chỉ Ngọc cũng không thể phản bác được. Mi đầu không khỏi nhún lại.

Nhưng điều này khiến cho Sở Nam vốn trong lòng ngưỡng mộ Tô Chỉ Ngọc lại cảm thấy không vui. Mà Hàn Phong lại nói những câu này thì hắn vô cùng tức giận, không khỏi lạnh giọng nói:

- Bằng hữu, ta và người ôn tồn thương lượng, vừa rồi cũng không có dự định chiếm toàn bộ số phòng của các người. Nhưng người lại có thái độ như vậy có phải là đang khinh thường Thiên Nhất các và Thanh Thủy tông.

Sở Nam cũng giảo hoạt vô cùng, trực tiếp đánh đồng Thiên Nhất các và Thanh Thủy tông. Hiển nhiên là muốn nói Hàn Phong có ý khinh thường hai đại tông môn đứng đầu.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiệt

454. Chương 437: Xuất Thủ Giáo Huấn.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Chẳng qua hắn không biết được thân phận của Hàn Phong. Mà đối với hai tông môn này thì Hàn Phong cũng hiểu biết rõ ràng. Chẳng qua bởi vì quan hệ với Địa Vực. Huyền Thiên tông cũng không có biểu hiện gì cho nên cũng không có giao tình.

Vả lại thế lực của Huyền Thiên tông hiện nay cùng với thực lực của Hàn Phong cũng không có sợ hai tông môn này. Tự nhiên cũng sẽ không để ý tới sự uy hiếp của hai tông môn.

Chẳng qua Hàn Phong cũng không muốn tìm lấy phiền phức vào thân. Vì vậy mà khi nghe thấy Sở Nam nói như vậy thì mi đầu không khỏi nhú lại nhàn nhạt nói:

- Ta mặc kệ các người là người của tông môn nào. Đối với ta mà nói thì đều giống nhau cả thôi. Ta cũng muốn nói với các người một câu. Ta cùng với các người cũng không có giao tình gì, cho nên các vị xin cứ tự nhiên!

Hàn Phong cũng không thêm để ý tới những người này nữa mà trực tiếp mang theo Lâm Phỉ Vân và những đệ tử khác đang chờ lý khai.

Mà câu nói này của Hàn Phong thực sự khiến cho Sở Nam trở nên vô cùng khó xử.

Chẳng qua những người ở đằng sau nghe thấy Hàn Phong không coi Thanh Thủy tông vào trong mắt, cùng với thái độ của hắn thì trong lòng bọn họ cũng cảm thấy giận giữ.

Nguyên bản những người này vốn ở đằng sau Sở Nam đều là những thanh niên trẻ tuổi, nhìn thấy Hàn Phong không có để ý tới bọn họ rời đi. Cũng không chờ mọi người phản ứng một thanh niên trực tiếp tiến lên định chụp vào vai Hàn Phong, lạnh giọng nói:

- Tiểu tử cuồng vọng, dĩ nhiên lại miệt thị Thanh Thủy tông của chúng ta. Hôm nay nếu người không nói cho rõ ràng thì không thể lý khai nơi này.

Đằng sau những người này, thường ngày trong tông môn đều là những người vô cùng nổi bật. Trong lòng tự nhiên đều tồn tại một phen ngạo khí.

Tuy rằng lần này xuất môn đều được sự phân phó của trưởng bối phải lặng lẽ hành sự. Những thế lực tham gia Thiên Thánh đại hội này vô cùng rắc rối và phức tạp. Không nên nhất thời lỗ mãng mà rước lấy phiền phức.

Bất quá Hàn Phong hiển nhiên từ đầu đến giờ vẫn không nể tình, cùng với việc hắn không coi nữ tử mà bọn họ coi trọng ra gì thì cũng đủ để kích thích những thanh niên đầy nhiệt huyết này. Nhất thời bọn hắn cũng không có để lời dặn của trưởng bối ở trong đầu.

Nhất là thanh niên xuất thủ, trong lòng đối với Hàn Phong vô cùng tức giận với việc Hàn Phong bất kính với tông môn của mình. Hơn nữa bọn họ ở trước mặt Tô Chỉ Ngọc cũng muốn biểu hiện một phen.

Lúc trước bị Sở Nam là ngoại nhân cướp đoạt một bước cho nên bây giờ hắn tự nhiên muốn ở trước mặt Hàn Phong ra oai. Như vậy có thể chiếm được chút ít hảo cảm của Tô Chỉ Ngọc.

Thanh niên này về điểm cẩn thận thì có thể nói là rất khác nhưng thực lực của Hàn Phong hiện tại thì những người như bọn hắn không thể động vào.

Ở phía sau truyền đến một cỗ khí tức yếu ớt, Hàn Phong thậm chí còn không có thèm quay đầu lại, chẳng qua khí tức trên người hắn đột nhiên bạo khởi. Ngay sau đó một đạo dấu khí mà mắt thường rất khó có thể nhìn thấy từ trong tay ảo của Hàn Phong phóng ra ngoài bắn trúng thanh niên kia.

- Ui a!

Một tiếng kêu thảm vang lên, thanh niên kia không thể nào không chế được thân thể thối lui ra sau vài bước rồi lao đảo ngã xuống đất.

Mọi người hướng hẳn nhìn này thì thanh niên kia có biểu tình vận vẹo khó chịu, sắc mặt tái nhợt không gì sánh được. Một dòng máu tươi từ khoé miệng của hắn chảy xuống, đồng thời cánh tay của hắn bị không ngừng truyền đến những tia khí lạnh khó chịu.

Ai cũng không nghĩ tới thanh niên kia vốn muốn xuất thủ đả thương người mà trong chớp mắt lại mặc danh diệu kỳ thụ thương không nhẹ té nhào trên mặt đất.

Tô Chỉ Ngọc ở gần nhất, mặc dù không thể nào xác định được nhưng nàng hoài nghi thanh niên này thụ thương dường như là do Hàn Phong người không cho nàng mặt mũi gây nên.

Đôi mắt nàng không khỏi nhìn về phía Hàn Phong nghi hoặc.

Người thanh niên bị thụ thương kia chính là đồng môn đệ tử với Tô Chỉ Ngọc, thực lực của hắn là Nhân giai thất phẩm cũng là một trong những đệ tử tham gia Thiên Thánh đại hội lần này.

Mà thực lực của Tô Chỉ Ngọc cao hơn hắn một cấp chính là Nhân giai bát phẩm.

Có thể thấy được Tô Chỉ Ngọc không chỉ có đáng về xinh đẹp mà ngay cả thực lực cũng rất xuất chúng. Cho nên những nữ tử như nàng tự nhiên được nhiều người theo đuổi.

Mà nam tử kia tên là Thi Hạo cũng nằm trong số đó. Tuy rằng thường ngày đối với việc Thi Hạo hay lấy lòng mình mà cảm thấy chán ghét. Thế nhưng lần này xuất môn chính là đại diện cho Thanh Thủy tông.

Hôm nay lại bị người khác đả thương, chuyện liên quan đến mặt mũi của tông môn, Tô Chỉ Ngọc phải đứng ra, hướng về phía Hàn Phong lạnh giọng nói:

- Bằng hữu, chúng ta bất quá chỉ là cùng với người thương lượng. Người lại xuất thủ đả thương người. Như vậy có thể xem là coi thường Thanh Thủy tông của chúng ta hay không.

Tô Chỉ Ngọc nói đến đây thì trong lòng cũng cảm thấy buồn bực. Vừa rồi Hàn Phong đả thương Thi Hạo là một Nhân giai thất phẩm một cách mạch danh diệu kỳ. Cho dù là bản thân của Tô Chỉ Ngọc nàng cũng không thể làm được như vậy.

Nhưng Hàn Phong trước mắt lại có thể làm được. Nói như vậy không phải thanh niên này có thực lực vượt xa đám người bọn họ ở đây hay sao?

Trong lòng mặc dù đối với thực lực của Hàn Phong có chút kinh ngạc nhưng Tô Chỉ Ngọc cũng không có sợ. Dù sao thì ở đây cũng có rất nhiều người. Nàng không cho rằng Hàn Phong sẽ dám xuất thủ lung tung. Mà nàng chẳng qua chỉ là muốn thay đồng môn đòi lại công bằng mà thôi.

Chẳng qua Hàn Phong cũng không muốn cùng với những người này dẫu dưng, chỉ lãnh đạm cười nói:

- Nếu như vừa rồi ta không ra tay thì chẳng phải bị hắn gây thương tích hay sao. Lẽ nào người của Thanh Thủy tông có thể xuất thủ đả thương người mà không cho phép ta xuất thủ phản kích?

- Đây... Ta thừa nhận vừa rồi hắn xuất thủ là có chút lỗ mãng, nhưng cũng là bởi vì thái độ của bằng hữu khiến hắn tức giận. Nhưng bằng hữu xuất thủ tàn nhẫn như vậy, việc này không thể cho qua!

Tô Chỉ Ngọc bị Hàn Phong hỏi ngược lại cũng không nói ta lời. Nhưng nàng cũng phản ứng thật nhanh, đáp lại câu hỏi của Hàn Phong.

Hàn Phong cũng không có tức giận mà chỉ mỉm cười nói:

- Nếu muốn đả thương người thì dĩ nhiên cũng phải chuẩn bị tinh thần bị người đả thương. Chỉ trách hắn tài nghệ không bằng người, như thế nào lại trách ta. Ta đã cảnh cáo các người không nên quấy rầy chúng ta. Ta là người có tính tình tốt, một khi làm ta tức giận thì ta mặc kệ các người là ai, lúc đó thì tự nhận lấy hậu quả hậu quả!

Hàn Phong nói như vậy không thể nghi ngờ là vô cùng bừa bãi.

Đương nhiên, Hàn Phong cũng không có cảm thấy lời nói của hắn bừa bãi chút nào. Lúc trước hắn xác thực đã cảnh cáo những người này. Chẳng qua những người này lại cố tình dây dưa với hắn. Hàn Phong tự nhiên cũng không cần phải khách khí. Hơn nữa với thực lực của hắn cũng không cần phải nói nhiều.

Chẳng qua lời nói của Hàn Phong đối với Tô Chỉ Nhược và Sở Nam thì vô cùng chói tai. Vài tên thanh niên tương đối xung động. Không thể kìm nén nổi tâm tình liền nhảy ra. Đối với việc Hàn Phong khinh thường bọn họ thì những người trẻ tuổi có tâm cao khí ngạo này thì bất mãn vô cùng.

Mà Sở Nam đứng một bên cũng không nói chen vào. Lúc này nghe được Hàn Phong nói vậy thì cũng cảm thấy bất mãn. Trước kia hắn vẫn biểu hiện bộ dáng ôn hoà tươi cười, đến lúc này cũng phải tức giận nhìn Hàn Phong là lạnh giọng nói:

- Người cần phải có trách nhiệm đối với những lời nói của mình. Tuy rằng Thiên Nhất các và Thanh Thuỷ tông không thể nào so với Tứ Diệu các và Thiên Thánh cốc. Nhưng không thể bất cứ ai cũng có thể đơn giản vũ nhục.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

455. Chương 438: Tái Kiến Duẩn Bằng Hình.

Nhóm dịch: Dungenhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hàn Phong cảm thấy vô cùng buồn cười đối với tên Sở Nam này. Nhưng thật ra Lâm Phỉ Vân ở bên cạnh có chút lo lắng cho những người này nên ôn nhu nói:

- Ta khuyên các người không nên động thủ a. Cho dù các người toàn bộ xuất thủ cũng không thể nào là đối thủ của sư huynh ta. Một hồi nữa nếu có thụ thương thì cũng không nên khóc nhè báo cáo với sư môn!

- Vân nhi!

Hàn Phong nhẹ giọng la rầy Lâm Phỉ Vân, ngăn lời nói của nàng lại.

Bất quá lời nói của Lâm Phỉ Vân cũng đã kích động đến những người này. Nhất là Tô Chỉ Ngọc, trong lòng vô cùng tức giận. Nàng cũng là lần đầu tiên bị người khác khinh thị, ô nhục như vậy.

Mặc dù nàng có chút kinh ngạc trước thực lực của Hàn Phong nhưng nàng không tin hai mươi người ở đây không ai có thể đánh bại hắn.

Mà Sở Nam cùng với những nam đệ tử khác vốn vẫn án binh bất động thì cũng không chịu nổi mà xông lên. Hiển nhiên bọn họ muốn giáo huấn Hàn Phong, để hắn biết được việc cuồng vọng không biết trời cao đất dày thì có hậu quả như thế nào.

Hàn Phong thấy như những người này giống như chó điên thì có chút chán ghét, lập tức tiến lên hai bước, tránh cho những đệ tử đằng sau bị ảnh hưởng. Thân ảnh chớp động, rất nhanh hắn đã đứng giữa đám người.

Ngay sau đó mọi người chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết lần lượt truyền ra ngoài. Mà thân ảnh Hàn Phong cũng hoá thành một đạo tàn ảnh, ở giữa đám người đi một vòng rồi dừng lại trước mặt Tô Chỉ Ngọc không có xuất thủ.

Ngay cả Sở Nam vừa muốn xuất thủ lúc này cũng té ngã trên mặt đất, vẻ mặt vô cùng thống khổ. Mà trường kiếm mà hắn mang theo bên người lúc này lại rơi vào tay Hàn Phong và thân kiếm lại đang kề trên cổ của Tô Chỉ Ngọc.

Cảm thụ được cổ hàn ý nhẹ nhẹ ở trên cổ truyền đến, đôi mắt Tô Chỉ Ngọc cũng lộ ra một tia sợ hãi.

Hàn Phong đối với ánh mắt sợ hãi này của nàng thì cũng không để ý tới. Trong nháy mắt thanh trường kiếm trong tay hắn khẽ run lên, cái cổ hoàn mỹ xinh xắn của Tô Chỉ Ngọc xuất hiện một vết máu dài.

Lúc này Hàn Phong mới nói:

- Ta nói rồi, không nên trêu chọc vào ta. Đây chỉ là người muốn gieo gió thì gặt bão thôi!

Ngay sau đó Hàn Phong vận đẩu khí, thanh trường kiếm còn đang kề trên cổ Tô Chỉ Ngọc biến thành bụi phần.

Một chiêu này của Hàn Phong nhất thời khiến toàn trường sợ hãi.

Tiếp đó Hàn Phong cũng không có để ý tới những người này, trực tiếp rời đi.

Lúc này ở trong tửu lâu cũng không phải chỉ có mình Hàn Phong cùng với hai phương thế lực này. Những đệ tử của các thế lực bất đồng cũng không có ít.

Những đệ tử này đều tới để tham dự Thiên Thánh đại hội. Bây giờ mắt thấy người ta xung đột tự nhiên cũng vui mừng đứng một bên mà xem náo nhiệt.

Chẳng qua trước mặt mọi người thấy Hàn Phong chỉ trong nháy mắt liền có thể giải quyết được bảy tám người có thực lực Nhân giai võ giả, tất cả đều chấn động không ngớt.

Mà đằng sau Tô Chỉ Ngọc còn có đến mười danh đệ tử, cũng cảm thấy kinh sợ trước thế công sắc bén của Hàn Phong. Trong lúc nhất thời không dám coi thường vọng động. Mặc dù vừa rồi Hàn Phong dùng kiếm kề cổ Tô Chỉ Ngọc nhưng không có bất cứ phản ứng nào.

Thẳng đến khi Hàn Phong và những đệ tử đằng sau hắn biến mất tại đại sảnh thì mọi người mới kịp phản ứng lại. Mà Tô Chỉ Ngọc về mặt lại càng âm tình bất định nhìn phương hướng Hàn Phong biến mất. Ngón tay không khỏi nhẹ nhàng vuốt lên vết thương trên cổ.

Vết thương này vô cùng nhỏ nhưng tin tưởng rằng không phải một hai ngày là có thể hồi phục lại như cũ, thậm chí có thể để lại sẹo không chừng.

Chính là một kiếm kia của Hàn Phong cũng không phải đơn thuần chỉ là lưu lại một vết thương trên cổ của Tô Chỉ Ngọc. Mà cái quan trọng chính là đã trực tiếp để lại trong lòng nàng một nỗi sỉ nhục không thể nào xóa nhòa được.

Chỉ ít thì trong mắt Tô Chỉ Ngọc thì đây là lần nhục nhã nhất trong cuộc đời nàng. Từ trước đến nay, nàng chưa từng trải qua được sự dãi ngộ này. Trước tiên là bị người ta cự tuyệt một cách thẳng thừng. Tiếp đó lại bị người đó không lưu tình để lại một kiếm trên người. Điều này không thể nghi ngờ rằng chính là đánh vào khuôn mặt nàng.

Tô Chỉ Ngọc luôn tự cho rằng mình cao cao tại thượng thì lúc này gương mặt trắng hồng của nàng cũng phải chuyển thành màu trắng. Sau đó lại chuyển sang tái xanh. Từ đó có thể thấy được sự phẫn nộ từ trong thâm tâm của nàng.

Chẳng qua mặc dù lửa giận từ trong thâm tâm của Tô Chỉ Ngọc nhưng vừa rồi Hàn Phong xuất thủ thực sự quá nhanh quá ác, nàng thậm chí không thể thấy rõ được động tác của hắn.

Mà bảy tám đệ tử kia không ngừng thống khổ kêu lên, truyền vào lỗ tai của nàng. Điều này giống như là một lời nhắc nhở của Hàn Phong đối với nàng rằng thực lực của hắn vô cùng bất phàm. Chỉ ít cũng không phải là một người có thực lực Nhân giai bát phẩm như nàng có thể đối phó được.

Nàng hít thở sâu, thật vất vả mới có thể chế ngự được lửa giận trong lòng. Đôi mắt của Tô Chỉ Ngọc lạnh lùng nhìn những người xung quanh đang nhìn mình mà chỉ trở, trong lòng không khỏi cảm thấy phiền muộn.

Vì vậy Tô Chỉ Ngọc hướng về phía những đệ tử đồng môn phân phó nói:

- Nâng bọn họ dậy, chúng ta đi!

Nói xong nàng cũng không có để ý tới mọi người, trước tiên là đi ra bên ngoài tửu lâu ly khai. Nàng thật không muốn ở lại địa phương này một chút nào nữa.

Mà những người bên cạnh nghe vậy lúc này mới kịp phản ứng đều nhanh chóng đỡ đồng môn đệ tử của mình dậy nhanh chóng ly khai tử lâu, tránh cho phải tiếp tục ở lại nơi này để mất mặt, xấu hổ.

Hàn Phong vừa rồi cường ngạnh ra tay, tự nhiên khiến cho những thiếu niên thiếu nữ không biết trời cao đất dày là gì phải kinh sợ. Không thể nói rằng hấn ý lớn hiệp nhỏ, chẳng qua hấn thực sự không có muốn cũng với những người này dây dưa.

Trọng yếu là hấn không muốn những đồng môn đệ tử ở bên cạnh mình bị chịu ảnh hưởng bởi những sự tình như vậy. Cho nên hấn thẳng thắn xuất thủ một cách tàn nhẫn giáo huấn những tên đệ tử không biết sống chết này. Đương nhiên hấn hạ thủ cũng có chừng mực, cũng không có đả thương đến những chỗ yếu hại. Mặc dù những người đó thoát nhìn vô cùng chật vật, chỉ cần hảo hảo nghỉ ngơi hai ba ngày là có thể khỏi hấn, cũng không có ảnh hưởng đến Thiên Thánh đại hội mấy ngày sau.

Trải qua một đêm mạc danh kỳ diệu như vậy những đệ tử của Huyền Thiên tông nhìn về phía Hàn Phong với ánh mắt vô cùng sùng kính. Tuy rằng Hàn Phong ở trong Huyền Thiên tông có địa vị vô cùng cao.

Những đệ tử này cũng chưa một ai đã chân chính được thấy qua Hàn Phong xuất thủ. Tuy rằng vẫn nghe nói Hàn Phong vô cùng lợi hại nhưng tất cả cũng chỉ là nghe nói mà thôi. Ngày hôm nay bọn họ được tận mắt chứng kiến thì chấn động không thôi.

Đối với ánh mắt của những đệ tử này thì Hàn Phong cũng chỉ cười cười, cũng không có để ý tới. Nhưng thật ra Lâm Phi Vân thấy được những người này nhìn Hàn Phong với ánh mắt kính phục như vậy cũng không khỏi xem thường bữu môi, lộ ra một bộ dáng cao ngạo. Bộ dạng này của nàng khiến Hàn Phong cười trộm không ngớt.

Một đêm không nói chuyện, tất cả mọi người đều tự trở về gian phòng của mình hảo hảo nghỉ một đêm.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hàn Phong mang theo mọi người rời khỏi tiểu thành, tiếp đó hướng về phía Thiên Thánh cốc rời đi.

Sự tình ngày hôm qua cũng không cấp đến cho nhóm người Hàn Phong quá nhiều phiền phức. Sau khi xuất thủ giáo huấn những tên đệ tử đó Hàn Phong cũng không có thấy đám đệ tử của Thiên Nhất các và Thanh Thủy tông nữa. Nhưng Hàn Phong cũng không có để chuyện này trong lòng.

Đoàn người trải qua một ngày một đêm di chuyển thì trước khi trời tối cũng đã tới được Thiên Thánh cốc.

Trông thấy cảnh sắc xung quanh có chút quen thuộc, trong lòng Hàn Phong cũng không nhận được cảm khái.

Chỉ chớp mắt đã qua mười năm! Mười năm trước bản thân hấn đại diện cho Huyền Thiên tông cũng ở chỗ này đã giúp Huyền Thiên tông đạt được hào quang vô cùng.

Mười năm sau, bản thân hấn làm người dẫn đầu mang theo những sư đệ sư muội tiếp tục tới đây, hi vọng lúc này đây bọn họ hiển nhiên có thể làm cho thế nhân biết được Huyền Thiên tông chân chính quật khởi.

Trong lòng Hàn Phong nghĩ như thế. Rất nhanh Hàn Phong dẫn theo mọi người đã đến được sơn của Thiên Thánh cốc.

Lúc này ngoài sơn môn của Thiên Thánh cốc, người người qua lại có vẻ chen chúc. Nguyên lai trước khi đám người Hàn Phong đến thì đã có tới bảy tám thế lực đến đây.

Mà điều Hàn Phong cảm thấy ngoài ý muốn chính là ở đây hấn lại có thể gặp được rất nhiều người quen.

Trong đó chói mắt nhất chính là người phụ trách tiếp đãi các đệ tử đại biệt cho các tông môn đang đứng trước môn khẩu.

Đáng tiếc mặt dù Hàn Phong nhận thức được người này thì quan hệ của hai người cũng không có được hài hoà. Cho nên Hàn Phong cũng chỉ nhìn thoáng qua rồi không có để ý tới nữa.

Mang theo những đệ tử tham gia Thiên Thánh đại hội đi tới hậu phương, hấn có chút buồn chán chờ đợi đội ngũ đi tới.

Tuy rằng với thân phận của Hàn Phong hiện này chỉ cần hướng tới Thiên Thánh cốc lộ ra thì chỉ sợ sẽ nhận được sự đãi ngộ cấp cao nhất mà rất hiếm người có thể đạt được.

Dù sao Huyền Thiên tông hôm nay ở trong cảnh nội của Thiên Thánh đế quốc cũng không thể tùy tiện nói ra ngoài. Cũng giống như bốn diệu các và Thánh Vân Lam tông kết minh khiến cho thế nhân không thể đơn giản trêu chọc vào những quái vật lớn như vậy.

Hơn nữa, Huyền Thiên tông từ khi quật khởi đến nay có quan hệ mật thiết với hoàng thất. Đương nhiên quan trọng hơn chính là Huyền Thiên tông có tổng cộng năm tên Thiên giai cường giả. Nếu như tính thêm Hàn Phong nữa thì chính là sáu người.

Thực lực cũng không có thua kém chút nào so với Thiên Thánh cốc bao nhiêu. Hơn nữa rất nhiều tông môn đã phải chịu thua thiệt trong tay Huyền Thiên tông mà không thể nào gì được. Có thể thấy thực lực của Huyền Thiên tông đáng sợ như thế nào!

Đối với những quái vật như vậy Thiên Thánh cốc không nguyện ý vì bất cứ lý do gì mà đặc tội. Mặc dù Huyền Thiên tông cùng với Thiên Thánh cốc cũng có quan hệ nhỏ nhỏ.

Đương nhiên Hàn Phong cũng không có để ý tới những điều này. Mà trọng yếu chính là Hàn Phong cũng không biết được thân phận của mình lại trọng yếu đến như vậy.

Cũng may là hiệu suất làm việc của Thiên Thánh cốc vô cùng nhanh. Dù sao thì tới đều là những tinh anh của các tông môn. Trong tay chỉ cần có thể xuất ra được thiệp mời của Thiên Thánh cốc thì tự nhiên không cần phải kiểm tra. Chẳng qua cũng nếu có thì cũng chỉ là tượng trưng mà thôi. Rất nhanh đã tới phiên đám người Hàn Phong.

Đi tới đại môn, Hàn Phong móc ra thiệp mời trong lòng. Lúc trước những người này cũng không có để ý quá mức. Cũng chỉ tiện tay tiếp nhận thiệp mời của Hàn Phong mở ra xem.

- Huyền Thiên tông....

Lúc người kiểm tra thiệp mời nhìn thấy ba chữ này thì ngòi bút của hắn không khỏi dừng lại mà ngẩng đầu nhìn lên.

Lúc này có thể thấy được một bóng hình xinh đẹp không hề có thua kém Tô Chỉ Ngọc mấy hôm trước, cùng với Lâm Phi Vân với khuôn mặt tuyệt sắc chậm rãi nhìn mọi người. Thần sắc của nữ tử này cũng vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy Hàn Phong.

Chẳng qua một tia kinh ngạc này cũng nhanh chóng biến mất. Nhân thần lúc này trở nên phức tạp và lạnh lùng.

Hàn Phong nhìn nữ tử trước mắt này trong lòng cũng có chút cảm khái.

Nàng cũng không phải ai khác chính là người từng giao thủ với hắn mười năm trước, cuối cùng bị hắn mạnh mẽ đánh bại- Duẫn Băng Hình.

Mười năm không thấy, năm đó nàng chỉ là một tiểu cô nương vô cùng ngây ngô mà hôm nay cũng trở thành một người vô cùng tinh lệ.

Tuy áo bào có chút rộng thùng thình nhưng cũng không thể nào che dấu được vóc dáng lả lướt của mình.

Một khuôn mặt xinh đẹp như vậy đã hoàn toàn không còn tính trẻ con của mười năm trước. Hôm nay nhìn lại cũng càng khiến cho người ta cảm thấy thành thực ghê người.

Không thể không nói, Duẫn Băng Hình dung mạo xác thực không phải ai cũng có được. Trong mắt Hàn Phong thì cũng chỉ có Tiêu Linh mới có thể so sánh được với nàng.

Hai người nhìn nhau một hồi khiến cho mọi người chung quanh cũng cảm thấy được không khí có chút bất thường. Tất cả đều kinh ngạc đánh giá.

Nhưng thật ra Duẫn Băng Hình là người phụ trách tiếp đón những đệ tử đại diện cho các tông môn đến tham gia đại hội cho nên Duẫn Băng Hình khi nghe thấy cái tên Huyền Thiên tông cũng trong thời gian ngắn cũng nhanh chóng phản ứng lại.

Có thể ở chỗ này phụ trách việc tiếp đãi các đệ tử của các tông môn thì đều là những đệ tử có lịch duyệt vô cùng phong phú của Thiên Thánh cốc. Cho nên sự tình của lần Thiên Thánh đại hội của mười năm trước những đệ tử của Thiên Thánh cốc ở đây cũng vô cùng rõ ràng.

Tuy rằng sau mười năm nhưng trước mắt Hàn Phong cũng không có biến hoá gì lớn. Tối đa cũng chỉ là trong đám bạn đồng lứa thì có vẻ kiên nghị và thành thực hơn. Vì vậy mà những đệ tử khác của Thiên Thánh cốc cũng rất nhanh nhận ra Hàn phong.

Đối với Hàn Phong và Duẩn Băng Hình thì hai người trong đoạn thời gian đó đã xảy ra những tình huống gì, bọn họ đương nhiên càng biết rõ.

Chẳng qua những đệ tử này của Thiên Thánh cốc không có giống như đám người vô tri Tô Chỉ Ngọc lúc trước. Tự nhiên có thể biết rõ được sự tích của Hàn Phong. Mà hôm nay Hàn Phong chính là Thiên giai thất phẩm cường giả.

Tin tức này trước đó đã được truyền đến từ để đô.

Đối với khái niệm Thiên giai thất phẩm thì những đệ tử này có thể chưa từng thấy qua những bọn họ cũng hiểu rõ được sự đáng sợ của cường giả.

Hơn nữa tông chủ của Thiên Thánh cốc hôm nay cũng chỉ là một Thiên giai tứ phẩm cường giả cũng đã đủ để cho bọn họ phải ngưỡng vọng tôn kính. Chính vì thế mà một Thiên giai thất phẩm thì không cần nói không cần chứng kiến cũng biết được sự đáng sợ của họ!

Trong lúc bầu không khí giữa hai người có chút xấu hổ, mà Duẩn Băng Hình cũng cứ lạnh lùng nhìn Hàn Phong không nói gì.

Mà Hàn Phong vẫn đang chờ nàng ghi chép hoàn thành để có thể an bài hành trình cho sư đệ sư muội. Tất nhiên hẳn cũng không thể để cho bầu không khí này giằng co thêm nữa.

Vì vậy Hàn Phong chủ động giảm bớt bầu không khí nói:

- Đã lâu không gặp!

Ngẫm lại thì Hàn Phong cũng không thể tìm được ra câu nói nào khác. Cuối cùng thì hẳn cũng chỉ đành khách sáo nói ra một câu như vậy.

Mà Duẩn Băng Hình thấy Hàn Phong chủ động chào hỏi. Đầu tiên là sững sốt, sau đó liền lãnh nghiêm gật đầu, xem như là đã đáp lại Hàn Phong.

Sau đó nàng lại tiếp tục ghi chép. Một lúc sau nàng quay đầu nhìn một đệ tử bên cạnh nói:

- Tiểu thất, người dẫn bọn họ đến chỗ nghỉ chân.

Nói xong Duẩn Băng Hình cũng không có liếc nhìn Hàn Phong mà cúi đầu chăm chú đến công việc của mình.

Hàn Phong thấy thế tự nhiên cũng không có muốn dây dưa mà làm mất mặt mình. Rất nhanh đoàn người Hàn Phong đi theo thanh niên được kêu là tiểu thất kia tiến nhập Thiên Thánh cốc.

Tuy rằng nhóm người Hàn Phong đã được đệ tử của Thiên Thánh cốc dẫn đi nhưng lúc này những đệ tử của các thế lực khác cũng cảm thấy hiếu kỳ và kinh ngạc ngược nhìn nhóm người Hàn Phong chậm rãi ly khai.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

456. Chương 439: Nỗi Oán Hận Của Duẩn Băng Hình.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đả tự: Bạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Vừa rồi Duẫn Bằng Hình nói ra cái tên Huyền Thiên tông. Bởi dù có chút ngoài ý muốn cho nên âm thanh cũng đề cao hơn rất nhiều, vừa hay có thể khiến cho những người xung quanh nghe rõ được.

Chỉ cần những thế lực có tin tức hơi chút tinh thông thì hôm nay há lại không biết được ba chữ Huyền Thiên tông này.

Đây chính là tông môn mà trong mười năm nay đã tiêu diệt tới sáu tông môn đối địch. Kỳ thực thực lực của bộ họ cũng có thể so sánh với bốn các đứng đầu.

Một tông môn cường thế như vậy tự nhiên cũng dẫn tới ánh mắt tò mò của những thế lực khác.

Hơn nữa những thế lực khác lâu đời hơn tự nhiên cũng rõ ràng mười năm trước Huyền Thiên tông là một tông môn không có tiếng tăm gì. Nhưng trong lần đại hội Thiên Thánh lần trước lại tạo ra một biến động kinh thiên chính là đạt được đệ nhất danh đại hội. Không những thế điều làm những thế lực này ngoài ý muốn là Huyền Thiên tông còn có thể trong lần đại hội đó đoạt được hơn bốn trăm mai Thiên Địa Thánh quả.

Tuy rằng lúc đó có rất nhiều người cho rằng Huyền Thiên tông muốn ăn một miếng dưa béo bở như vậy thì đúng là không biết tự lượng sức mình. Kết quả là khiến cho không ít thế lực liên thủ mà đoạt lấy bảo vật.

Nhưng thật không có nghĩ tới về say Huyền Thiên tông lại được hoàng thất bảo trợ.

Từ đó về sau Huyền Thiên tông một đường hát vang tiến mạnh. Đầu tiên là huyết tẩy thập đại tông môn, sau đó lại đánh bại ngũ đại thế lực. Trước đó không lâu cũng tham gia vào tràng đại chiến ở trong đế đô.

Hàn Phong trùng quan vì hồng nhan mà giận giữ. Bởi vì một nữ tử bên cạnh là Trầm Ngọc suýt chết bởi Diệt Hoàng chi thủ mà nén giận xuất thủ. Đồng thời trước đó cũng đã mạnh mẽ đột phá cảnh giới đạt được tu vi Thiên giai thất phẩm. Đồng thời cũng đánh cho Diệt Hoàng đến nỗi không thể có lực mà hoàn thủ được.

Trong lúc nhất thời tin tức này khiến cho các thế lực ở khắp mọi nơi trong Thiên Tinh đế quốc cảm thấy khiếp sợ. Đến lúc này, cũng nhờ sự kiện này mà mọi người mới có thể biết được sự đáng sợ của Hàn Phong.

Đại bộ phận mọi người còn nhớ rằng, mười năm trước tại Thiên Thánh đại hội hần mới chỉ là một Địa giai tứ phẩm cao thủ. Mặc dù lúc đó hần cũng chỉ có mười ba tuổi, nhưng đã có được thực lực như vậy cũng khiến cho mọi người không thể nào lý giải được. Nhưng điều đó so với tu vi của hần ngày hôm nay thì Hàn Phong của mười năm sau so với Hàn Phong của mười năm trước càng khiến cho người ta cảm thấy không thể nào tiếp thu được.

Dù sao một người mới hơn hai mươi tuổi đã có thể đạt được thực lực Thiên giai cường giả đã là khó gặp rồi. Mà Hàn Phong lại là một Thiên giai thất phẩm cường giả, như vậy thì người nào có thể tiếp thu cho nổi cơ chứ.

Thiên giai thất phẩm không phải muốn nói có là có thể xuất hiện được. Đây chính là long phượng và sừng lân. Đùng xem ba người Thiên Khôi của Võ Hoàng điện lúc trước có thực lực Thiên giai thất phẩm cường giả mà coi là có thể dễ dàng đạt được. Võ Hoàng điện cũng phải bí mật bồi dưỡng tiêu tốn vô số tâm huyết, trải qua vài trăm năm nỗ lực mới có được ba người đó.

Hơn thực lực của Hàn Phong hiện giờ tuy rằng có thể đối chọi với ba người Thiên Khôi nhưng đối với Võ Hoàng điện mà nói thì vẫn là quá sức hần. Hơn nữa lúc trước Triệu Vô Cực lại tiện tay giết chết hai người. Chỉ sợ rằng Võ Hoàng điện muốn tức giận đến thổ huyết.

Nhưng mà trong một năm nay Hàn Phong thủy chung không có nghe ngóng được tin tức nào của Võ Hoàng điện. Trong lòng hần cũng cảm thấy vô cùng bội phục sự ẩn nhẫn của Võ Hoàng điện. Dĩ nhiên hao tổn tới hai người Thiên Khôi mà có thể nhịn xuống không có tìm Huyền Thiên tông mà trả thù. Có lẽ Võ Hoàng điện ẩn binh bất động vài năm là để tập trung lực lượng cho một cú xuất kích bất ngờ.

Những điều này không phải ai cũng có thể biết được. Trong lúc những thế lực tông môn ở bên ngoài sơn môn của Thiên Thánh cốc đang bàn luận đến Huyền Thiên tông thì tiêu điểm của cuộc bàn luận chính là Hàn Phong.

Từ lúc trước nàng đã biết rõ lần đại hội này không thể nào tránh khỏi việc gặp mặt những người đến từ Huyền Thiên tông. Nhưng nàng cũng không có ngờ rằng lần đại hội này khiến cho nàng gặp lại Hàn Phong.

Vốn Duẩn Băng Hình đã nghĩ đến việc với niên kỷ của Hàn Phong thì đã không thể tham gia lần đại hội này mà với danh vọng và thực lực của hắn thì cũng sẽ không có tới đây.

Đáng tiếc là sự thực lại không có như nàng nghĩ. Hàn Phong không chỉ đến mà nàng còn chạm mặt với hắn. Nghĩ đến Hàn Phong thì tràng cảnh diễn ra mười năm trước kia lại hiện ra trong mắt Duẩn Băng hình. Hàn Phong với thực lực của mình lúc đó đã khiến cho một người cao ngạo như nàng bị đánh bại. Mặc dù nàng đã thi triển ra toàn bộ thủ đoạn nhưng vẫn không thể nào đánh bại được Hàn Phong.

Lúc đó Hàn Phong ra tay tàn nhẫn thủ đoạn vô cùng sắc sảo. Điều đó đã triệt để đánh nát tâm tính cao ngạo của nàng. Ngay cả tự tôn của nàng cũng bị hắn dẫm nát dưới chân.

Nếu như cuối cùng sự phụ không có tự mình đứng ra, thập chí không ngừng khuyên bảo thì nói không chừng lúc đó nàng đã mất đi tính mạng.

Mặc dù như vậy, cuối cùng Hàn Phong vẫn như trước để lại trong tâm nàng một lần giáo huấn không thể nào phai mờ.

Đoạn thời gian đó đã khiến Duẩn Băng Hình hiểu được thế nào là sống không bằng chết. Đối với việc tu luyện đấu khí thì sinh mệnh vẫn quan trọng hơn. Mặc dù lúc đó cái nàng mất đi không chỉ là đấu khí mà còn cả sự cao ngạo và lòng tự tôn của nàng.

Thời gian qua đi, Duẩn Băng Hình vẫn thường xuyên gặp phải ác mộng mà tỉnh lại. Duẩn Băng Hình luôn ở trước mặt mọi người kiêu ngạo kiên cường, lúc này mới phát hiện ra mình không có kiên cường như nàng vẫn tưởng tượng. Chỉ ít ở trong đoạn thời gian nàng mất đi đấu khí nàng cũng cảm thấy mình còn không bằng một người bình thường.

Vốn tưởng rằng mất đi đấu khí thì sau này sẽ trở thành một phế nhân. Nhưng thực không ngờ rằng sau đó Hàn Phong lại cho nàng biết chẳng qua cũng chỉ là để cho nàng một ít giáo huấn nho nhỏ mà thôi. Cho nên hắn đã dùng một thủ đoạn nhp nhỏ che dấu đi đấu khí của nàng. Chỉ cần qua một thời gian là có thể tự động khôi phục lại.

Biết được tin tức này thì Duẩn Băng Hình vừa mừng lại vừa sợ. Tâm tình nàng thay đổi rất nhanh, tâm thần cũng trở nên hoảng hốt.

Mà sau đó nàng lại càng quan đến Hàn Phong. Lúc đó Hàn Phong càng đánh càng hăng, thẳng cho đến khi hắn đi đến trận chung kết Hàn Phong dùng thực lực Địa giai tứ phẩm của mình đánh bại Lý Ngọc đến từ Thiên môn. Đồng thời cũng đoạt được danh hiệu đệ nhất toàn đại hội. Lúc này Duẩn Băng Hình mới biết được bản thân mình trước kia kiêu ngạo ở trước mặt Hàn Phong cũng chẳng là cái gì.

Cho tới hôm nay Hàn Phong đã trở thành một trong những người có thực lực đứng đầu. Mà Duẩn Băng Hình trải qua mười năm nỗ lực cũng chỉ có thể đạt được tu vi Địa giai thất phẩm cao thủ.

Ở trong Thiên Thánh cốc thì thực lực của nàng cùng với đám bạn cùng trang lứa đã thuộc diện nổi bật. Những đồng môn đệ tử có thể so sánh với nàng cũng không có bao nhiêu.

Nhưng trong lòng Duẩn Băng Hình cũng không có cảm thấy hài lòng bởi vì trong mười năm nay thân ảnh của Hàn Phong chưa bao giờ biến mất trong tâm trí của nàng.

Nhất là mỗi khi nàng biết được tin thực lực của Hàn Phong lại đề thăng thì trong lòng lại xuất hiện một cỗ tâm tình ức chế vô hình.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiệt

457. Chương 440: Tái Tụ Sau Mười Năm

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Duẩn Bằng Hình cũng không biết tại sao lại như thế nhưng mười năm qua loại cảm giác này cũng đã từ từ biến mất.

Hôm nay, thật không ngờ nàng lại có thể một lần nữa gặp mặt Hàn Phong. Tâm tình Duẩn Bằng Hình lúc này không thể nào bình tĩnh trở lại.

Một nữ hài tử ngây ngô cao ngạo hôm nào đã không còn mà thay vào đó là vẻ thành thực. Nghĩ lại sự tình năm đó nàng biết rằng mình năm đó vì tâm tính cao ngạo mà cả vú lấp miệng em, thậm chí còn quá phận làm những việc quá đáng.

Đối với việc Hàn Phong giáo huấn mình, Duẩn Bằng Hình cũng minh bạch đó là do bản thân mình gieo gió thì gặt bão. Nhưng nàng cũng không bởi vì thế mà oán hận.

Hàn Phong tịnh không thể nào nghĩ đến việc xuất hiện của mình lại khiến cho Duẩn Bằng Hình có nhiều ý nghĩ như vậy. Lúc này hắn đang ngồi trong phòng mình nghỉ ngơi.

So với mười năm trước hiển nhiên lần này Huyền Thiên tông tham gia đại hội được coi trọng hơn rất nhiều. Cho nên lần này bọn hắn được an bài ở trong một trang viên hoàn hảo hơn mười năm trước rất nhiều.

Bởi vì Hàn Phong tới chậm một chút cho nên chỉ có thể nghỉ ngơi khoảng chừng ba ngày là Thiên Thánh đại hội đã bắt đầu.

Đương nhiên dựa theo lệ cũ, trước khi đại hội bắt đầu đều diễn ra một tràng giao dịch đại hội.

Chẳng qua Hàn Phong đối với lần giao dịch này cũng không có quan tâm để ý. Hắn cũng chỉ căn dặn đám người Lâm Phỉ Vân phải cẩn thận, hành động không được lỗ mãng. Ba ngày nay Hàn Phong cũng không có bước ra khỏi tiểu viện mà trong thời gian này hắn tranh thủ chỉ điểm cho nhóm người Lâm Phỉ Vân.

Ngoại trừ Lâm Phỉ Vân đối với việc Hàn Phong chỉ điểm đã thành thói quen ra thì chín đệ tử còn lại đối với lần chỉ điểm này của Hàn Phong thì kích động tới cả nửa ngày.

Ngay cả Liễu Nham luôn lãnh đạm suốt ngày, khi được Hàn Phong chỉ điểm thì sắc mặt cũng hơi ửng hồng, trong ánh mắt cũng không khỏi lộ ra một tia kích động.

Hiển nhiên đối với những đệ tử này hiểu được để có thể được một Thiên giai cường giả chỉ điểm là một điều không dễ dàng gì. Hơn nữa lần chỉ điểm này so với việc bọn họ tự mình khổ luyện lại có hiệu quả hơn rất nhiều. Huống chi thực lực của Hàn Phong lại là Thiên giai thất phẩm cường giả.

Đương nhiên Hàn Phong thường ngày cũng không phải quá keo kiệt. Khi hắn ở Huyền Thiên tông, hắn bao giờ cũng cách một đoạn thời gian tiến hành chỉ điểm cho một ít đệ tử trong tông môn.

Nhưng đệ tử Huyền Thiên tông hiện giờ đông đảo như vậy cho nên hiển nhiên không phải ai hắn cũng thể chỉ điểm. Cho nên những đệ tử được hắn chỉ điểm đều là những người được hắn chú ý đến.

Bởi vậy mà lúc này chín người được Hàn Phong tận tình chỉ điểm trong ba ngày này khiến cho mọi người nhận được không ít lợi ích.

Tuy rằng trong ba ngày không thể nào làm cho đấu khí của mọi người tăng tiến nhưng từ sự giảng giải của Hàn Phong thì mọi người đối với tình hình tu luyện của mình càng hiểu rõ hơn. Mà cảm ngộ về cách vận dụng vũ kỹ cũng được đề thăng không ít. Điều này đối với lần thi đấu này của họ thập phần có lợi.

Y theo quy củ, hôm nay hàn Phong mang theo đám người Lâm Phỉ Vân đứng chờ ở hội trường chờ rút thăm.

Mà khi Hàn Phong đi tới đại hội thì cũng không có được lộ ra dáng vẻ tươi cười. Cũng không lấy làm kỳ quái. Bởi vì ở đây tập trung vài trăm người, nhưng cũng có không ít người quen biết hắn.

Điều Hàn Phong để ý chính là ở đây có tới năm người giống như hắn mười năm trước đều là thí sinh đến tham gia đại hội, mà sau người năm thân phận cùng địa vị của hắn và những người này đã phát sinh những chuyển biến không nhỏ.

Lúc này trong đám người đông đúc có một thân ảnh vận y phục đen tuyền nhận ra được sự hiện diện của Hàn Phong cũng nhanh chóng chạy đến bên Hàn Phong cười to nói:

- Hảo tiểu tử, không nghĩ tới ngươi cũng tới.

Trông thấy Vệ Trạch hướng tới mình, Hàn Phong cũng mỉm cười bước tới nói chuyện.

Ngay khi Hàn Phong còn đang nói chuyện rôm rả với Vệ Trạch thì đằng sau truyền đến một tiếng gọi kinh hãi.

- Ca ca!

Một tiếng ca ca này bao hàm vô vàn kinh hãi và kích động.

Mặc dù trên hội trước có rất nhiều người nhưng Hàn Phong vẫn cảm giác được rằng thanh âm này chính là nói với mình.

Nghe vậy Hàn Phong không khỏi quay đầu lại vừa hay nhìn thấy một đạo thân ảnh mảnh mai, bóng hình xinh đẹp đang nhanh chóng chạy lại phía hắn.

Hàn Phong còn chưa kịp phản ứng thì thân ảnh đã nhào vào lòng Hàn Phong.

Cũng may là Hàn Phong kịp thời phản ứng, vội vàng ổn định cước bộ, đồng thời vươn tay ôm chặt lấy bóng hình xinh đẹp này tránh cho những người phía sau khỏi bị té thương.

Trong nháy mắt Hàn Phong có thể nhận ra được bóng ảnh xinh đẹp đang nằm trong lòng mình này là ai. Lúc này, thân ảnh trong lòng hắn không ngừng cựa quậy cọ cọ đầu vào ngực hắn vào như một con tiểu miêu nhỏ nhắn dễ thương đang làm nũng.

Điều này khiến cho Hàn Phong không thể nhịn cười được, nhưng hắn cũng biết hiện tại ở đây có rất nhiều người đã trông thấy, tự nhiên cảm thấy khó chịu khi thấy một bóng hình xinh đẹp lại nằm trong lòng ngực của mình. Cho nên hắn nhanh tay kéo bóng hình xinh đẹp này ra khỏi lòng mình, lập tức trông thấy bộ mặt ngây thơ của nàng mà không khỏi nhu thuận vuốt mái tóc nàng, vừa cười vừa nói:

- Tiểu Thanh nhi, cũng đã trở thành một đại cô nương rồi, không nên giống như trước a.

Kỷ Thanh Thanh nghe vậy, không khỏi chu cái miệng nhỏ nhắn của mình lên, hai tay vẫn như cũ quấn quýt ôm chặt lấy cánh tay của Hàn Phong. Nàng hiện tại đã phát dục, bộ ngực vô cùng đầy đặn và mềm mại thế nhưng Thanh Thanh không có thêm để ý mà vẫn cứ tiếp tục ôm chặt lấy Hàn Phong. Tuy ý ép cho nó biến hình.

Mà Kỷ Thanh Thanh dường như không có cảm giác được điều gì không ổn, sắc mặt nàng uỷ khuất bất mãn nói:

- Ca ca! Huynh đã đáp ứng là phải thường xuyên đến thăm muội. Kết quả là trong mười năm nay huynh chưa từng đến thăm một lần. Huynh có biết muội mỗi ngày ngóng trông huynh như thế nào không?

Nói xong, Kỷ Thanh Thanh càng nói càng cảm thấy uỷ khuất, một khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo nhất thời ngẩng lên, khoé mắt nhỏ lệ. Kỷ Thanh Thanh muốn khóc thật to.

Hàn Phong thấy thế thì trong lòng vô cùng ảo não, nhưng hắn không thể tùy ý để một thiếu nữ ở trước mặt nhiều người mà khóc lóc như vậy được. Không chừng mọi người còn tưởng rằng hắn và nữ hài tử đang làm điều gì đó.

Vì vậy, Hàn Phong không thể làm gì khác hơn là vội vã khuyên giải an ủi nàng.

Vừa lúc này từ trong đám người một nữ tử có khuôn mặt trắng trẻo lại chậm rãi đi ra.

Nữ tử đi tới trước mặt Hàn Phong, đầu tiên là kéo Kỷ Thanh Thanh đang sụt sịt về phía mình. Sau đó nàng thấp giọng khuyên bảo vài câu. Lúc này Kỷ Thanh Thanh mới bình tâm trở lại, vẻ mặt xấu hổ nhìn Hàn Phong, tiện đà lại ôn nhu nắm lấy nữ tử này.

Hiển nhiên Kỷ Thanh Thanh cũng kịp phản ứng. Vừa rồi mình ở trước mặt nhiều người dĩ nhiên lại làm ra hành động khó xử như vậy, xác thực là không thích hợp chút nào. Bây giờ nàng chỉ biết như đà điều rúc đầu vào trong lòng của nữ tử kia, không dám ngẩng đầu lên.

Hàn Phong nhìn gương mặt trong trẻo nhưng lại vô cùng lạnh lùng, đồng thời cũng mang theo một chút ôn nhu của nữ tử. Hắn tiến lên hai bước, tỉ mỉ đánh giá nữ tử này.

Thẳng đến khi trên mặt nữ tử bất khả tư nghị có vẻ hơi ửng đỏ, Hàn Phong mới ôn nhu nói:

- Hai năm qua người khỏe chứ?

- Ân!

Nữ tử thấp giọng trả lời, nhãn thần có chút né tránh ánh mắt của Hàn Phong.

Hàn Phong thấy thế, thẳng cho đến khi da mặt nàng trở nên mỏng hơn thì cũng không có nhiều lời mà nhanh chóng chuyển sang hỏi thăm chuyện khác:

- Lần này người thế nào cũng tới?

Nữ tử nghe vậy thì tâm tình cũng thoáng bình tĩnh trở lại, nhanh chóng hồi đáp:

- Đây là lần đầu tiên tiểu Thanh nhi tham gia một thịnh hội như vậy. Ta có chút lo lắng nàng không thể thích ứng cho nên vừa lúc vài vị trưởng lão bận việc không thể thoát ra được nên Các chủ phái ta tới.

Kỷ Thanh Thanh lúc này cũng ngẩng đầu lên, hướng tới Hàn Phong nói rằng:

- Ca ca! Tiểu Thanh nhi hiện tại chính là rất lợi hại!

Nghe vậy, Hàn Phong cũng mỉm cười ôn nhu nói:

- Nhiều năm như vậy không thấy, tiểu Thanh Nhi không chỉ có người lớn lên mà da mặt cũng có chút tăng trưởng nha!

- Ca ca! Huynh thật là xấu! Dĩ nhiên lại đi nói người ta như vậy. Người ta không có thích nói giỡn như thế. Người ta thực sự lợi hại, không tin huynh đi hỏi Vũ Nhu tỷ tỷ xem!

Kỷ Thanh Thanh thấy Hàn Phong trêu đùa thì cũng vội vã giải thích.

Đằng sau Đường Vũ Nhu cũng chịu đựng đã phát dục vô cùng tốt, nhưng dường như trước mặt một tiểu cô nương mới lớn như Kỷ Thanh Thanh mà nói chuyện này thì không hay chút nào, cho nên Vũ Nhu nhanh chóng đáp lời:

- Tiểu Thanh nhi đương nhiên lợi hại, Hàn Phong ca ca của người không tin thì đến lúc lên đài thi đấu người hãy hảo hảo thể hiện cho hắn xem.!

- Đương nhiên!

Kỷ Thanh Thanh nắm chặt nắm tay nhỏ của mình, vẻ mặt kiên định nói.

Vệ Trạch đứng đằng sau này giờ cuối cùng cũng đã có cơ hội nói chen vào, hắn không khỏi oán giận nhìn Hàn Phong:

- Hảo tiểu tử, dĩ nhiên lại trọng sắc khinh hữu nha! Ta nói cùng với người còn chưa có hết nổi một câu mà người lại đảo mắt hướng về hai đại mỹ nữ đưa tình. Thực sự không có tốt đâu nha.

Vệ Trạch làm một bộ mặt đau khổ khiến cho chúng nữ nghe được cũng phải che miệng cười trộm, Hàn Phong thì tức giận trừng mắt nhìn Vệ Trạch nói rằng:

- Người đó! Không phải là đang làm chân gác cổng ở Thánh Vân Lam tông sao. Thế nào hôm nay lại vác mặt chạy đến đây thế.

Thấy Hàn Phong nói như vậy thì sắc mặt Vệ Trạch cũng hơi đỏ lên, xấu hổ nói:

- Tất cả đều là chuyện quá khứ rồi, người con đưa ra làm cái gì cơ chứ.

Cuối cùng Vệ Trạch lại làm bộ dáng kiêu ngạo, nhìn Hàn Phong nói:

- Lần này ta chính là người dẫn đầu Thánh Vân Lam tông mà đến. Thân phận so với trước kia không có giống nhau nha.

- Nga! Với tính tình mao mao táo táo của ngươi mà sự phụ ngươi thế nào lại có thể để ngươi phụ trách nhóm các đệ tử đến tham dự Thiên Thánh đại hội lần này?

Hàn Phong không chút kiêng nể nào, phản kích nói.

Vệ Trạch nghe vậy thì thần sắc kiêu ngạo không khỏi cương lại, lập tức bắt mồm nói:

- Ngươi nói cái gì vậy, ta tốt xấu gì thì cũng là Địa giai thất phẩm cao thủ. Bằng thực lực của ta thì việc phụ trách dẫn đầu của lần đại hội này cũng dư dả.

- Ha ha! Ta tưởng ai đến, dĩ nhiên lại khiến cho nhiều người quan tâm đến như vậy. Nguyên lai là ngươi!

Vệ Trạch vừa mới nói xong thì từ trong đám đông có hai người bước tới.

Người vừa nói chuyện chính là một nam tử thập phần khôi ngô tuấn tú, nhìn qua thì nam tử này chừng ba mươi tuổi nhưng Hàn Phong cũng biết hắn bất quá cũng chỉ hai mươi mấy là cùng thôi.

Thấy hai người đi tới, Hàn Phong cũng cười nhạt chào hỏi:

- Nguyên lai là Lôi Chấn, lần trước ta thực còn muốn cảm tạ sự môn hai vị đã ra tay trợ giúp!

Hàn Phong nói lời này đồng dạng là hướng tới Lôi Chấn và người đi bên cạnh hắn Liệt Kinh Thiên.

Tính tính Lôi Chấn thô cuồng, hắn cũng biết được sự tình Hàn Phong nói đến chính là lần ngũ đại thế lực liên thủ vây công Huyền Thiên tông. Lúc đó Lôi Chấn và Liệt Kinh Thiên cũng không có mặt ở đây.

Bất quá Lôi Chấn vẫn vừa cười vừa nói:

- Ta cũng không có giúp được ngươi cái gì, tất cả đều là đám trưởng lão trong tông môn có công lao lớn nhất. Hơn nữa nếu đã kết thành minh hữu thì không nên nhắc lại làm gì.

Lôi Chấn lại tiếp tục cười to nói:

- Nhưng thật ra ngươi mấy năm nay phong sanh thuỷ khởi nha. Đại lực không người không biết không người không hiểu. Thành tựu của ngươi hôm nay làm cho ta và các đồng bạn cùng trang lứa khác cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

Hàn Phong nghe vậy cũng chỉ biết mỉm cười nói rằng:

- Các ngươi lẽ nào vừa thấy mặt là lại nhắc đến chuyện này! Ta chẳng qua chỉ có chó ngáp phải ruồi, vận khí tốt một chút. Hơn nữa thành tựu của các ngươi cũng không tồi mà. Sớm muộn gì thì cũng có được thành tựu như ta thôi.

Liệt Kinh Vân đứng một bên cũng mở miệng nói một câu:

- Trong đồng bối, ta chỉ bội phục ngươi nhất!

Liệt Kinh Vân nói như vậy khiến cho Hàn Phong có chút bất ngờ. Hắn và Liệt Kinh Vân trong Thiên Thánh đại hội mười năm trước cũng không có xuất hiện bất kỳ mâu thuẫn nào, thậm chí hai người cũng không có nói chuyện với nhau. Không nghĩ tới hôm nay hắn lại nói những câu như vậy, điều này khiến Hàn Phong không thể nào hiểu được.

Lôi Chấn đứng một bên thấy Hàn Phong ngây người thì liền giải vây cho hai người, vừa cười vừa giải thích:

- Hắn chính là người như vậy. Tâm cao khí ngạo, ngay cả là ta mà hắn cũng không có để trong mắt. Bất quá ngươi lại là ngoại lệ. Ngươi hôm nay có được thành tựu có thể nói là hơn xa mọi người. Một người tính tình thẳng thắn như hắn đối với ngươi bội phục cũng không lấy làm lạ.

Thì ra là thế! Hàn Phong biết được thì cũng cười gật đầu.

Lần này, xung quanh Hàn Phong đều là những nhân vật phong vân trong lần Thiên Thánh đại hội mười năm trước. Bây giờ cả đám người tụ tập lại một chỗ cũng có chút cảm khái không thôi.

Mà những người xung quanh cũng có vài người nhận ra được vài người trong đám người Hàn Phong. Mà trải qua khẩu khẩu tương truyền rất nhanh tất cả mọi người đều đã biết được hết thân phận từng người trong nhóm người Hàn Phong đang nói chuyện.

Hiển nhiên bọn họ đối với truyền thuyết của Hàn Phong cũng đã nghe nói rất nhiều lần. Lúc này có thể thấy được chân nhân tự nhiên là muốn hảo hảo nhận biết một lần.

Đến tột cùng Hàn Phong này có thể giống như trong truyền thuyết hay không. Hẳn có phải là một quái vật ba đầu sáu tay chăng.

Mà trong đám người thì có một vài đạo ánh mắt nhìn Hàn Phong với thần sắc vô cùng phức tạp. Trong đó chủ nhân của một đạo ánh mắt chính là người mà mấy ngày trước phát sinh xung đột với Hàn Phong- Tô Chỉ Ngọc.

Nàng nghĩ như thế nào cũng không thể nghĩ ra được rằng người mấy ngày hôm trước xuất thủ giáo huấn nàng đồng thời hung hăng nhục mạ nàng dĩ nhiên lại là thanh niên thiên tài có danh khí lớn nhất trên đại lục hiện nay. Hơn hai mươi tuổi đã là một Thiên giai thất phẩm. Khó trách được hẳn không thêm để ý tới Thanh Thủy tông của mình.

Trong lòng Tô Chỉ Ngọc lúc này chỉ là chấn động đến nỗi cười thắm mà thôi. Nàng tin tưởng rằng cho dù là Thanh Thủy tông của nàng cùng liên thủ với Thiên Nhất các thì cũng không thể nào là đối thủ của Huyền Thiên tông được.

Thực lực của Huyền Thiên tông hôm nay không phải là thứ mà bọn họ có thể trêu chọc vào được. Huống chi Hàn Phong còn là một Thiên giai thất phẩm cường giả.

Lúc này thì Sở Nam đứng bên cạnh Tô Chỉ Ngọc cũng phải mở to mắt nhìn chằm chằm vào thân ảnh của Hàn Phong. Trong lòng hẳn trừ phần hận ra thì cũng còn có một tia may mắn. Hẳn dĩ nhiên lại lưu lại được cái mạng nhỏ trên tay của một Thiên giai thất phẩm.

Nếu lúc đó Hàn Phong muốn giết người thì chỉ sợ bản thân sư môn cũng không có biện pháp nào làm gì được hẳn. Nghĩ vậy thì Sở Nam cũng cảm thấy sợ hãi mà nuốt nước miếng ực một cái, trong mắt hiện lên một tia sợ hãi.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

458. Chương 441: Cử Động Của Võ Hoàng Điện

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Tô Chỉ Ngọc thấy thế thì trên mặt không khỏi hiện lên một tia chán ghét. Mà nàng nhìn về phía Hàn Phong thì như đang suy nghĩ điều gì đó, đồng thời khoé miệng lại lộ ra một nụ cười tiêu ý không thể giải thích được.

Hàn Phong tự nhiên là không biết được tâm tử của những người này. Lúc này hẳn đang cùng Lôi Chấn, Vệ Trạch mấy người bằng hữu cũ tán gẫu với nhau. Chung quanh có không ít ánh mắt nhòm ngó, Hàn Phong cũng có thừa hơi mà để ý tới.

Mà lúc này Lâm Phỉ Vân cũng đi tới bên cạnh Đường Vũ Nhu và Kỷ Thanh Thanh to nhỏ nói chuyện.

Hai nữ hài tử có lẽ trước kia đã quen biết nhau. Mặc dù Kỷ Thanh Thanh lần trước ở lại Huyền Thiên tông không có lâu nhưng hai nàng cũng lộ ra một phần tình cảm giống như những bằng hữu tri giao lâu ngày không gặp mặt vậy.

Cho nên sau nhiều năm cách biệt, một lần nữa gặp lại khiến cho trong lòng hai nàng có cảm giác mới lạ, nhưng cũng rất nhanh lần thứ hai lấy lại được cảm giác thân quen như hôm nào.

Mà nhóm người Hàn Phong đang nói chuyện phiếm, những người xung quanh thì không ngừng nghị luận. Đúng lúc này Thiên Thánh cốc Cốc chủ hôm nay đã là Thiên giai tứ phẩm cường giả Trác Minh xuất hiện trước mặt mọi người.

Thấy Trác Minh xuất hiện, Hàn Phong biết Thiên Thánh đại hội lần này đã bắt đầu.

Mười năm không thấy, tu vi Trác Minh cũng đã đề thăng không ít, tuy rằng biểu hiện cũng không có gì khác trước nhưng Hàn Phong từ trên người Trác Minh cảm nhận được một cỗ khí thế đậm bạc, cho nên có thể đoán ra đại khái.

Đương nhiên Trác Minh kế tiếp cũng cố gắng khoe khoang một chút, đơn giản là biểu hiện ra bên ngoài một chút. Dù sao thì hắn cũng phải thể hiện ra điều gì đó để có thể làm vẻ vang sự môn.

Nhưng mà nhóm người Hàn Phong nghe vậy thì cũng cảm thấy buồn chán. Mà lúc này Hàn Phong đột nhiên nghĩ tới điều gì đó chỉ nên đi tới bên cạnh Đường Vũ Nhu ở bên cạnh Kỷ Thanh Thanh.

Đường Vũ Nhu thấy Hàn Phong đi tới phía nàng thì khuôn mặt cũng nở nụ cười, đôi mắt khẽ lưu chuyển, gương mặt cũng thoáng đỏ bừng.

Hàn Phong thấy dáng dấp e ngại của Đường Vũ Nhu thì cũng không có để ý tới mà chỉ mỉm cười nhanh chóng đi vào vấn đề để tránh cho Đường Vũ Nhu cảm thấy xấu hổ:

- Các người có phải có chuyện gì đang gạt ta hay không?

Nghe được Hàn Phong nói như vậy thì Đường Vũ Nhu cũng bình tâm, sắc mặt lần thứ hai khôi phục lại vẻ lạnh lùng như xưa. Nàng ngẩng đầu lên chậm rãi nhìn bốn phía nhìn Lôi Chấn và Liệt Kinh Vân. Mà Lôi Chấn cũng nhìn về phía Hàn Phong gật đầu một cái, trong ánh mắt của hắn cũng để lộ ra điều gì đó khó có thể lý giải.

Mà Đường Vũ Nhu thì lại thấp giọng nói:

- Ở đây nhiều người phức tạp. Đại hội kết thúc, ta sẽ nói tỉ mỉ cho người biết.

Hàn Phong nghe vậy thì cũng bất khả tư nghị gật đầu một cái.

Rất nhanh nghị thức rút thăm mà đông đảo thí sinh dự thi ở đây cũng kết thúc.

Lần này tham gia đại hội thì đây là lần đầu các thế lực có thực lực ngang hàng nhau. Mặc dù vẫn còn có khá nhiều gương mặt cũ không có xuất hiện ở đây, tỷ như các tông môn ở Tinh Hải.

Cuối cùng thì sau một hồi danh sách thi đấu cũng đã hoàn tất. Đương nhiên hiện nay Hàn Phong cũng không có quan tâm đến những thứ này. Hắn tin tưởng vào thực lực của các đệ tử ở Huyền Thiên tông sẽ đạt được thành tích cao.

Hiện tại điều hắn quan tâm nhất chính là Đường Vũ Nhu hay nói cách khác chính là các hành động quái dị của bốn diêu các.

Bởi vì hắn hiện tại thấy lần này bốn diêu các phái Đường Vũ Nhu, Lôi Chấn và Liệt Kinh Vân ra ngoài mà không có bất kỳ một vị trưởng lão nào.

Có thể nói lần này nhân thủ mà bốn diêu các phái tới chính là những tinh anh trong tông môn. Trước mắt chính là ba người có thực lực cao nhất ở mỗi tông môn, đương nhiên Phong Minh các tự nhiên cũng phái Lý Dịch Phi tới.

Mà bây giờ Lý Dịch Phi cũng đã xuất hiện ở trong tầm mắt của Hàn Phong.

Bốn thanh niên kiệt xuất nhất của bốn diêu các đương đại bây giờ đang có ngồi ở trước mặt Hàn Phong. Sắc mặt bốn người đều vô cùng nghiêm trọng. Bốn họ không có hào hiệp giống như ở hội trường trung tâm vừa rồi.

Đương nhiên ngay cả Lý Dịch Phi của Phong Minh các mặc dù trước kia thủy chung có một bộ mặt lạnh băng cho nên lúc này hắn cũng không có biểu hiện sắc thái nào. Mọi người cũng không có trách cứ hắn.

Nhưng biểu tình của ba người còn lại khiến cho Hàn Phong có cảm giác như đã phát sinh chuyện gì đó.

- Hảo! Xung quanh đã không còn ai! Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Hàn Phong cau mày hỏi.

Bốn người ngồi hai bên liếc nhau, tiếp theo vẫn là Đường Vũ Nhu có quan hệ thân cận nhất với Hàn Phong mở miệng nói:

- Mấy ngày nay, bốn các chúng ta đều lần lượt bị địch nhân tập kích. Hiện giờ cả bốn các đều đã lâm vào tình trạng giới nghiêm.

Hàn Phong nghe vậy thì trong lòng cả kinh, tuy rằng mơ hồ đoán được đáp án nhưng mà vẫn mở miệng hỏi:

- Có đoán được đối phương là ai không?

Đường Vũ Nhu lắc đầu nói, nhưng lại chần chờ như muốn nói cái gì đó.

Mà Lôi Chấn ngồi một bên thì tức giận nói:

- Còn phải nghĩ nữa sao, nhất định là do Võ Hoàng điện làm chuyện này. Trừ bọn họ ra thì làm gì còn có ai dám cả gan làm loạn đồng thời tập kích cả bốn các chúng ta. Điều này chẳng phải xem bốn các chúng ta thực sự trở thành một tiểu tông môn sao.

Một bên Lý Dịch Phi lạnh lùng nhìn Lôi Chấn, tiện dãi nói:

- Ta, Phong Minh các tại nửa tháng trước đã chết mất sáu cao thủ Địa giai, đều là nhất kích chí mạng. Nhưng từ vết thương cũng không có nhận ra là ai động thủ.

Hàn Phong gật đầu trầm tư, mới vừa rồi còn nghi ngờ nói:

- Vì sao trước đó không có ai phái người tới nói cho ta biết?

Đường Vũ Nhu bắt đắc dĩ nói:

- Bằng Tuyết các đã phái ra đệ tử đưa tin nhưng cho đến nay vẫn chưa có trở về. Chỉ sợ cũng bị địch nhân giết chết rồi.

Bên Lôi Chấn cũng đồng dạng nói:

- Không chỉ có Bằng Tuyết các mà của Thiên Lôi các, Phong Minh các và Liệt Diễm các đều như thế. Những tên kia dường như có ý định chặn đứng tin tức của chúng ta. Không cho ngoại giới biết.

Nghe thấy mọi người nói như vậy thì trong lòng Hàn Phong cũng hơi trầm xuống, trên mặt biểu tình cũng vô cùng nghiêm trọng. Dựa theo mọi người vừa mới phân tích thì trên đời này có thể đồng thời xuất thủ đối phó với bốn các, còn có thể chặn đứng mọi tin tức một cách hoàn toàn thì năng lực bậc này tại đại lục đương đại cũng không có một tông môn thể lực có thể làm được.

Ngoại trừ Võ Hoàng điện ra thì quả thật Hàn Phong cũng không có một đáp án nào khác nữa. Dù sao thì đây cũng là sự thật mà kiếp trước để lại, hẳn cũng không có dụng tâm suy nghĩ cho nó một óc làm cái gì cả.

Bất quá, Hàn Phong có chút ngạc nhiên nói:

- Như lời các người thì tại sao lần này các người tham gia đại hội Thiên Thánh lại không có bị địch nhân tập kích?

Lúc này Liệt Kinh Văn vẫn chưa có mở miệng, chậm rãi nói rằng:

- Truyền thừa mấy nghìn năm của bốn các chúng ta, tuy rằng về sau cũng phân hóa là bốn bộ phận nhưng hai bên vẫn có phương pháp liên hệ đặc thù với nhau. Cho nên tuy không thể nào đưa được tin tức ra bên ngoài nhưng bên trong bốn các vẫn có thể liên hệ tin tức. Mà đồng thời bốn các cũng có phương thức truyền tống đặc thù. Lần này chúng ta đến được đây cũng là nhờ truyền tống mà đi.

Nghe Liệt Kinh Văn nói như vậy thì lúc này Hàn Phong cũng là mới chợt hiểu ra.

Cho dù là có canh phòng nghiêm mật đến thể nào đi chăng nữa thì chắc hẳn địch nhân cũng không có nghĩ ra bốn các lại còn có hậu chiêu này.

Mà kể từ đó tin tức bốn các bị vây cũng truyền ra rất nhanh.

Hàn Phong cũng minh bạch, chắc hẳn bây giờ Võ Hoàng điện canh phòng nghiêm ngặt, lúc nào cũng thừa cơ đánh lén. Cho nên không thể nào làm khác hơn là truyền tống đám người Đường Vũ Nhu đi. Dù sao thì bốn người cũng đã từng tham gia đại hội Thiên Thánh một lần cho nên cũng có không ít kinh nghiệm.

Lần này, Đường Vũ Nhu tiếp tục mở miệng nói:

- Lần này chúng ta đi, ngoại trừ việc tham gia đại hội Thiên Thánh cũng là muốn đem tin tức này nói cho người biết, để Huyền Thiên tông có thể chuẩn bị. Thủ đoạn của Võ Hoàng điện quả thực vô cùng giả hoạt. Hôm nay tình cảnh bốn các chúng ta thập phần bị động. Chỉ có thể phòng thủ mà không thể tấn công.

Hàn Phong nghe vậy thì cũng nghĩ ngợi một chút rồi trầm giọng nói:

- Lần đại hội này người dự thi động đảo. Trong chuyện này khó có thể bảo toàn được việc sẽ không có người của Võ Hoàng điện trà trộn vào. Các người bây giờ đã hiện thân thì chỉ sợ Võ Hoàng điện cũng đã thu được tin tức. Có thể bọn chúng cũng đang lên kế hoạch tập kích các người.

Liệt Kinh Vân nhìn Hàn Phong nhàn nhạt nói:

- Đây là kết quả thương thảo của bốn các chúng ta. Chính là muốn cho bọn chúng biết được rồi buộc bọn chúng phải chủ động xuất kích.

Nghe Liệt Kinh Vân nói như vậy thì Hàn Phong cũng không có cảm thấy ngoài ý muốn. Hiển nhiên theo như nội dung mọi người nói lúc trước, rồi phân tích một hồi thì hẳn cũng minh bạch được chuyển đi của bọn họ lần này.

Thứ nhất là để tham gia đại hội Thiên Thánh, nhưng cũng là một việc không phải trọng yếu nhất. Trọng yếu nhất chính là thông báo tin tức cho Hàn Phong biết. Với thực lực của Hàn Phong hiện nay nếu có được sự trợ giúp của hắn và Huyền Thiên tông thì tự nhiên áp lực của bốn các sẽ giảm thiểu đi rất nhiều.

Cuối cùng tối trọng yếu nhất chính là như lời Liệt Kinh Vân nói bốn các muốn bức Võ Hoàng điện xuất thủ.

Một khi tin tức Võ Hoàng điện tập kích bốn các lộ ra thì tất nhiên sẽ có đại lượng nhân mã tới cứu viện. Trong đó thực lực mạnh nhất hiển nhiên là Huyền Thiên tông và hoàng thất.

Dù sao thì trước đó một tràng đại chiến ở đế đô cũng đã triệt để bại lộ dã tâm của Võ Hoàng điện, hoàng thất cũng không thể nào để cho một con quái vật hung dữ, lúc nào cũng có thể gây nguy hiểm đến mình sống nhỡn nhơ được.

Cho nên bây giờ một khi tin tức lộ ra thì Võ Hoàng điện nếu không phải là kẻ ngu si cũng sẽ đoán ra được thủ đoạn của bốn các. Chỉ sợ cũng không thể nào ẩn nấp được nữa, thay vào đó phải trực diện tấn công.

Cứ như vậy Võ Hoàng điện chuyển từ tối thành sáng, mà ưu thế của bọn hắn cũng ít đi phân nửa.

Không thể không nói, đây là một kế hoạch hoàn hảo. Chẳng qua là trong lòng Hàn Phong có chút mơ hồ lo lắng.

Dù sao thì ở ký ức kiếp trước đối với hắn bây giờ cũng rất mới mẻ. Giống như mới vừa diễn ra hôm qua vậy. Võ Hoàng điện ẩn nhẫn hơn ngàn năm có thể thấy được tâm cơ của tổ chức này đáng sợ đến mức nào.

Nếu như không có vạ phạm năm chắc phần thắng thì Võ Hoàng điện sẽ không có đơn giản xuất thủ như vậy.

Tuy rằng kiếp trước kế hoạch của Võ Hoàng điện cũng sẽ thất bại nhưng là đồng dạng bốn các cũng bị tổn thất nặng nề. Có thể nói căn cơ gần như bị tiêu diệt. Số nhân thủ còn lại của mỗi các cũng rất khó có thể làm nên điều gì.

Mà ngược lại Võ Hoàng điện tuy rằng tổn thất trầm trọng nhưng mà Võ Hoàng điện chủ vẫn thủy chung chưa có bao giờ xuất hiện trên đạo lộ. Chỉ một điểm này thôi cũng khiến cho Hàn Phong kiêng kỵ không ngớt.

Nghĩ vậy Hàn Phong cũng có chút ngồi không yên, tiện đà hướng về phía bốn người nói:

- Như vậy đi! Ta hiện tại liền lập tức truyền tin tức này về đế đô, để hoàng thất biết được tin tức này lập tức cho người đi cứu viện bốn các. Còn về những thứ khác thì phải đợi sau khi đại hội kết thúc mới có thể quyết định được.

Bốn người tự nhiên là không có ý kiến gì. Có thể có được sự giúp đỡ của hoàng thất, không thể nghi ngờ chính là một tin tức vô cùng tốt.

Về phần Huyền Thiên tông, bốn các ngược lại cũng không có trông cậy vào. Dù sao thì Hàn Phong và Võ Hoàng điện cũng có cừu hận không đội trời chung, rất khó hóa giải.

Nếu như bây giờ Huyền Thiên tông phải người đi tiếp viện cho bốn các thì chắc chắn ở sau lưng Võ Hoàng điện cũng sẽ phái người đi đối phó với Huyền Thiên tông.

Hàn Phong và Huyền Thiên tông dĩ nhiên là không có làm ra hành động phiêu lưu như vậy. Bốn người bọn họ cũng rõ ràng, cho nên đối với quyết định của Hàn Phong cũng không có ý kiến gì.

Mấy người sau khi lưu lại thương lượng một lượt thì cũng đều ly khai. Bất quá Đường Vũ Nhu bị Hàn Phong lưu lại. Sau khi ba người rời đi thì đều nhìn về phía hai người bằng ánh mắt đầy thâm thúy. Mà Đường Vũ Nhu thì cũng chỉ biết cười khổ, khuôn mặt nhất thời ửng đỏ.

Bất quá Hàn Phong thì ngược lại, hắn không có để ý tới những chuyện này. Bây giờ điều hắn muốn biết chính là những sự tình liên quan tới Võ Hoàng điện.

Lần này Võ Hoàng điện xuất động với quy mô lớn như vậy. Đồng thời xuất thủ với bốn các thì sẽ không có chuyện bọn họ thu tay một cách đơn giản. Với tính ẩn nhẫn của Võ Hoàng thì nếu như hắn không tuyệt đối nắm chắc phần thắng trong tay thì hắn cũng không có quyết định làm.

Chẳng qua theo tình hình hiện nay thì cho dù là hoàng thất hoặc là bốn các, gồm cả Hàn Phong và Triệu Vô Cực cũng không thể nào biết được thực lực chân chính của Võ Hoàng điện.

Đầu tiên là kích động Lâm gia làm phản, sau đó lợi dụng Trọng Tài giả để đánh chiếm đế đô. Mà hiện tại là đồng thời tập kích cả bốn các.

Mà liên tiếp làm ra những hành động như vậy khiến cho Hàn Phong cảm nhận được một điều gì đó khác thường.

Hàn Phong nỗ lực suy nghĩ, tìm mối liên hệ nhưng cuối cùng thì đầu mối quá ít cho nên hắn thủy chung cũng không thể nghĩ ra được cái gì.

Hắn sợ dĩ lưu Đường Vũ Nhu lại là vì Hàn Phong hi vọng rằng với quan hệ của mình đối với nàng không đến nỗi nào thì có thể biết được thêm một chút ít sự tình của bốn các. Như vậy cũng có thể trợ giúp cho hắn phân tích được thực lực thật sự của Võ Hoàng điện.

Đường Vũ Nhu thấy Hàn Phong nhíu mày trầm tư thì biết được hắn đang suy nghĩ tới sự tình của Võ Hoàng điện và bốn các, nàng không khỏi thấp giọng nói:

- Người lưu ta lại là có phải hay không muốn hỏi ta điều gì?

Đường Vũ Nhu tự nhiên biết, Hàn Phong ở trước mặt nhiều người như vậy mà lưu lại bản thân mình thì tự nhiên là có chuyện riêng muốn hỏi. Bây giờ thấy Hàn Phong cau mày như vậy thì nàng ôn nhu nói.

Bị thanh âm của Đường Vũ Nhu cắt đứt dòng suy nghĩ của mình thì Hàn Phong đầu tiên là thoáng trầm ngâm một phen rồi mới hỏi nàng:

- Vũ Nhu, hiện tại địa vị của ngươi ở Băng Tuyết các bây giờ như thế nào?

Vấn đề Hàn Phong hỏi tới khiến cho tâm tình Đường Vũ Nhu trầm xuống. Hiển nhiên nàng không có rõ giờ khắc này Hàn Phong hỏi những điều này để làm cái gì, thế nhưng nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của hắn, Đường Vũ Nhu cũng cúi đầu trầm tư. Sau một hồi lâu nàng mới mạnh dạn ngẩng đầu lên trả lời:

- Ta tuy không biết vì sao ngươi lại hỏi như vậy nhưng mà nếu ngươi muốn biết thì sư tôn có ý định bởi đường ta trở thành Các chủ đời tiếp theo. Vì vậy mặc dù là các trưởng lão thường ngày hay gặp mặt ta nhưng cũng không có sai sử ta làm việc gì. Chẳng qua những thứ này ta cũng không có để ý tới.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

459. Chương 442: Suy Đoán Của Hàn Phong

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Nói tới chỗ này thì đôi mắt của Đường Vũ Nhu không khỏi liếc nhìn Hàn Phong thấy hắn không có bất cứ phản ứng nào. Trong lòng không khỏi cảm thấy ảm đạm, nhưng nàng cũng không có nói gì thêm chỉ biết ngồi một mình một chỗ sinh ra hờn dỗi thái độ của Hàn Phong.

Có thể đây đối với tính tình lãnh đạm của Đường Vũ Nhu mà nói chính là đã có một cái biến vô cùng lớn. Đương nhiên những cái biến này cũng chỉ có ở trước mặt Hàn Phong mới biểu hiện ra thôi.

Đáng tiếc là Hàn Phong bây giờ hoàn toàn dồn tinh lực cho Võ Hoàng điện, không có để ý tới Đường Vũ Nhu. Sau khi hắn nghe Đường Vũ Nhu nói như vậy thì cũng thử tò mò hỏi một số vấn đề:

- Dựa theo lời người nói, như vậy địa vị của người của Băng Tuyết các không có thấp. Vậy những sự tình của Băng Tuyết các người cũng biết khá rõ ràng?

Hàn Phong lại bổ sung một câu:

- Hoặc giả nói người biết được quan hệ của bốn các. Hay những tồn tại tương đồng giữa bốn các.

Đường Vũ Nhu rất thông minh, nghe được Hàn Phong lần này nói như vậy thì nàng bắt người liền tiến tới chỗ Hàn Phong, đội mi thanh thú cũng không khỏi nhần lại nói:

- Người nói là Băng Tuyết các chúng ta cùng với ba các khác có cất giữ một thứ có thể khiến cho Võ Hoàng điện mơ ước?

- Không bài trừ khả năng này, bằng không ta cũng không có nghĩ ra vì sao Võ Hoàng điện lại phải chấp nhất động thủ với bốn các. Hơn nữa còn là đồng thời xuất thủ.

Hàn Phong gật đầu nói:

- Hơn nữa, có thể Võ Hoàng điện vì mơ ước thứ nàng chính là đồng dạng được bốn các coi là trân bảo phải cất giữ vô cùng cẩn thận. Chỉ sợ là nếu như đơn độc xuất thủ, mặc dù có thể đoạt được một kiện cũng cũng khiến cho ba các còn lại kịp thời phản ứng, đem cất giấu thứ đó dời đi. Đến lúc đó kế hoạch của Võ Hoàng điện hiện nhiên là thất bại.

Sau khi Hàn Phong suy nghĩ một hồi thì cũng chỉ là có nguyên nhân này mới có khả năng khiến cho Võ Hoàng điện đồng thời xuất thủ đối với bốn các.

Phải biết rằng, bên trong bốn các bất luận có cái gì đi chăng nữa thì ở trên đại lục đều là nhất lưu thế lực, cũng đừng nói tới việc bốn các liên hiệp lại.

Võ Hoàng điện là do Võ Hoàng khổ tâm kinh doanh ngàn năm là có được như ngày hôm nay. Tự nhiên hắn cũng không phải là một kẻ ngu, nếu như không phải vì nguyên nhân đặc thù thì tại sao lại phải chuốc lấy phiền phức đồng thời xuất thủ với bốn các như vậy.

Điều Hàn Phong nói nhất thời khiến cho Đường Vũ Nhu cảnh tỉnh ra không ít.

Chẳng qua sau một lát, Đường Vũ Nhu cũng chỉ cau mày không nói gì, tâm trạng cũng không có hòa hoãn mà lại càng trầm mặc hơn.

Đang suy tư thì Đường Vũ Nhu đột nhiên thở dài, lắc đầu nói:

- Ta đã tỉ mỉ suy nghĩ, nhưng là vẫn không có tìm được bất luận thứ gì khiến cho bốn các coi là trọng bảo giống như lời người nói.

Cuối cùng Đường Vũ Nhu có chút không xác minh mới:

- Có lẽ bởi vì quyền hạn hạn chế. Dù sao thì hiện tại cũng mới chỉ là một đệ tử mà thôi. Hiện giờ vẫn không thể nào biết được những chuyện trọng yếu nhất trong tông môn.

Hàn Phong cũng gật đầu đồng ý, hẳn cũng không có trông cậy gì vào việc từ Đường Vũ Nhu có thể thu được nhiều tin tức hữu dụng. Có thể phải chờ cho đến khi đại hội kết thúc, lúc đó tìm cơ hội dò hỏi bốn các chủ. Như thế mới có thể minh bạch được nguyên do trong chuyện này.

Lúc này Đường Vũ Nhu đột nhiên như suy nghĩ ra điều gì đó, mở miệng nói:

- Người vừa nói vậy thì ta tựa hồ nhớ tới một sự tình không biết là có liên quan tới việc Võ Hoàng điện đồng thời tấn công bốn các chúng ta không.

Hàn Phong nghe vậy thì không khỏi nghi hoặc nhìn Đường Vũ Nhu.

Đường Vũ Nhu trầm tư một hồi rồi mới thấp giọng nói:

- Tin tức này cũng chỉ là nghe đồn là thôi. Ta cũng không có tính chân thực trong chuyện này lắm, chỉ là trước đây từng nghe sư tôn mơ hồ nhắc qua. Người cũng biết tiền thân của bốn các chính là Tứ Diệu các, mà Tứ Diệu các cũng là tồn tại của mấy ngàn năm trước.

Hàn Phong bất khả tư nghị gật đầu. Lịch sử của Tứ Diệu các cũng chỉ là kiến thức cơ bản mà bất kỳ ai trên đại lục đều biết. Hàn Phong cũng không có ngoại lệ.

Đường Vũ Nhu nói tiếp:

- Ta từng nghe sư tôn nói qua, Tứ Diệu các sở dĩ được thành lập tựa hồ là vì nguyên nhân đặc thù nào đó. Mà Tứ Diệu các được chia ra làm bốn, ngoài mặc được xem như là nội bộ mâu thuẫn nên mới dẫn đến việc chia cắt như vậy. Nhưng thật ra chân tướng không phải đơn giản như vậy.

- Nga? Vậy người biết được nguyên nhân là gì?

Hàn Phong hiếu kỳ hỏi.

Đường Vũ Nhu nói lời này xác thực đã khiến cho Hàn Phong để ý. Hiển nhiên hẳn cũng không ngờ rằng việc Tứ Diệu các phân chia thành bốn các vẫn còn có ẩn tình khác ở trong đó.

Chẳng qua, Đường Vũ Nhu đối mặt với vấn đề của Hàn Phong cũng là lắc đầu nói:

- Điểm ấy thì với thân phận hiện nay của ta không có khả năng biết được. Chẳng qua lúc đó sư tôn cũng chỉ ngẫu nhiên nói cho ta biết mà thôi. Ta cũng vừa mới nghe được, có thể sự thật trong chuyện này cũng chỉ có Các chủ của bốn các mới có thể biết được.

Cuối cùng Đường Vũ Nhu cũng nói:

- Bất qua, theo như quan sát của ta nhiều năm nay thì tuy rằng bốn các có biểu hiện bất hòa từ bên ngoài nhưng thật ra đều là những mâu thuẫn nhỏ. Trong mắt ta thì những mâu thuẫn này giống như là có người tận lực tạo ra.

- Tận lực tạo ra là để khiến cho thế nhân bị ảo giác?

Hàn Phong lẩm bẩm nói.

Đường Vũ Nhu gật đầu, cũng không có nhắc lại.

Có thể nói cho Hàn Phong nhiều sự tình của bốn các như vậy đã là vượt qua năng lực của Đường Vũ Nhu. Nếu không phải vì Hàn Phong và bốn các có quan hệ liên minh cùng với việc Đường Vũ Nhu có tình cảm đặc biệt đối với Hàn Phong thì nàng cũng không có bao giờ nói chuyện này cho hắn biết.

Hàn Phong đang nghe Đường Vũ Nhu nói chuyện, lúc này trong lòng cũng sáng tỏ ra đôi chút, tựa hồ như đã nắm bắt được đầu mối nào đó. Chẳng qua lập tức cũng lâm vào sự mê hoặc, quanh quẩn của sự tình.

Nếu như đúng như lời của Đường Vũ Nhu nói thì giả thiết bốn các thực sự có một bí mật mà người đời không thể nào biết được. Như vậy Võ Hoàng điện cũng biết được bí mật này.

Chẳng qua, tất cả những chuyện này đều chỉ là suy đoán của Hàn Phong mà thôi. Sự tình chân chính cũng phải chờ bốn Các chủ nói ra thì mới có thể biết được.

Nghĩ vậy, Hàn Phong cũng chỉ biết lắc đầu, tạm thời để những chuyện này qua một bên.

Tình hình lúc này cũng chỉ có thể tập trung ở trên Thiên Thánh đại hội. Dù sao thì cũng liên quan tới sự phát triển của Huyền Thiên tông. Hàn Phong thật không muốn thấy một Huyền Thiên tông của kiếp trước nữa, hẳn muốn Huyền Thiên tông phát dương quang đại. Đây mới chính là điều hẳn muốn thấy.

Sau đó Hàn Phong cùng Đường Vũ Nhu tùy ý nói chuyện phiếm, hai người tuy rằng đã lâu không có gặp mặt nhưng lúc trước trải qua không biết bao nhiêu sự tình. Hai bên có thể nói là vô cùng ăn ý. Cho nên chỉ cần nói mấy câu thì quan hệ của hai người cũng lần thứ hai khôi phục như trước. Một cỗ tình cảm nhàn nhạt ở trong lòng hai người cũng là chậm rãi mọc lên.

Bất quá dù sao thì Đường Vũ Nhu tính tình lãnh đạm. Mặc dù có tâm tiếp tục bồi tiếp Hàn Phong nhưng bây giờ đang ở Thiên Thánh cốc. Chỉ sợ việc hai người ở trong phòng tâm sự lâu như vậy không giữ được bí mật bị mọi người biết được. Cho nên nàng cũng không có muốn ở lại. Tùy ý nói thêm vài câu thì Đường Vũ Nhu cũng đứng dậy ly khai.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

460. Chương 443: Biểu Hiện Cường Thế.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hàn Phong biết được tính tình Đường Vũ Nhu như vậy cho nên cũng không có miễn cưỡng, lập tức tiễn nàng trở về. Sau đó hẳn cũng trở lại tiểu viện của bản thân.

Vừa vào sân thì liền thấy Lâm Phỉ Vân tiểu nha đầu đang ngồi trong tiểu viện hết nhìn đông rồi ngó tây, giống như đang tìm cái gì đó.

Bất qua khi nàng nhìn thấy Hàn Phong thì cũng xoay mặt đi chỗ khác, cái miệng nhỏ cũng hừ một tiếng bất mãn.

Hàn Phong nhìn thấy bộ dạng của tiểu nha đầu đối với mình như vậy thì cũng không biết phải làm như thế nào.

Chẳng qua Hàn Phong không có rõ bản thân mình có trêu chọc gì tiểu nha đầu này đâu mà nàng lại làm ngơ như vậy. Hẳn lập tức nở nụ cười đi tới trước người Lâm Phỉ Vân, buồn cười hỏi:

- Vân nhi, người ở đây làm cái gì vậy?

- Không cần huynh lo, huynh không pharia cùng tiên tử của Băng Tuyết các tâm sự sao, vẫn còn thời gian trở về cơ àh?

Lâm Phỉ Vân bĩu môi, bất mãn nói.

Hàn Phong thấy ngữ khí của tiểu nha đầu có một tia châm chọc, có mùi dấm chua thì cũng cảm thấy buồn cười.

Thân thủ kéo Lâm Phỉ Vân quay lại nhìn mình có chút kỳ quái hỏi thăm:

- Người! Tiểu nha đầu làm vậy là sao. Huynh cũng chỉ là có chút sự tình cần phải làm, thế nào lại có suy nghĩ lệch lạc như vậy chứ.

- Hừ hừ! Muội ở đây là thay Tiêu Linh tỷ tỷ trông chừng huynh. Ai biết huynh vừa mới tới đã liền đi trêu chọc nữ nhân.

Lâm Phỉ Vân bắt mắt trừng mắt nhìn Hàn Phong, tức giận nói.

Hàn Phong nghe vậy thì cũng cảm thấy bất đắc dĩ, khẽ cười nói:

- Tiểu Vân Nhi của chúng ta cũng lớn rồi, lại còn đi trông nom sự tình của sư huynh nữa cơ đấy!
- Không cho cười!

Lâm Phỉ Vân tức giận nói:

- Còn có, muội không còn nhỏ nữa, cũng đã sắp hai mươi tuổi rồi! Không còn là Tiểu Vân Nhi nữa!

Nói xong thì Lâm Phỉ Vân lại còn tận lực cố gắng ưỡn ngực ra, lắc lắc mình khoe thân thể. Hàn Phong cũng bị hành động này của Lâm Phỉ Vân là cho kinh ngạc, có chút xấu hổ khẽ quát:

- Tiểu nha đầu ngươi nếu biết mình lớn mà cũng không có chú ý hình tượng gì cả.
- Ai cho huynh vẫn coi ta là tiểu hài tử!

Lâm Phỉ Vân thấy bộ dáng xấu hổ của Hàn Phong thì cũng nhếch miệng cười.

Lắc đầu, Hàn Phong thực sự không có biện pháp nào đối với tiểu nha đầu tinh quái này. Hàn Phong cũng không có tiếp tục dây dưa tới vấn đề này nữa mà nói:

- Hảo! Sư huynh cũng biết làm việc có chừng mực. Muội cũng nên để tâm tới đại hội Thiên Thánh lần này, nỗ lực đạt được kết quả tốt.

Lâm Phỉ Vân thấy Hàn Phong nói sang chuyện khác thì xem thường bĩu môi. Nhưng nàng cũng thông minh không có nói thêm nữa, trái lại còn đắc ý nói:

- Muội nhất định sẽ có biểu hiện tốt nhất. Đến lúc đó nhất định sẽ không làm cho tông chủ thất vọng.
- Vậy là tốt rồi!

Hàn Phong gật đầu nói.

Mà Lâm Phỉ Vân cũng giả hoạt chuyển động con mắt, tièn thể lấy lòng nói:

- Sư huynh! Nếu như muội có biểu hiện tốt thì có phải huynh sẽ có phần thưởng cho muội chẳng!
- Thường? Muội muốn thưởng cái gì? Bình thường không phải muội muốn cái gì huynh đều cho sao? Chẳng nhẽ còn chưa đủ?

Hàn Phong kỳ quái nói.

- Ai nha! Tóm lại huynh phải đáp ứng nếu như muội có thể lọt vào top mười thì phải thưởng cho muội! Có được không!

Lâm Phỉ Vân túm tay Hàn Phong, dùng sắc lắc nhẹ, làm nũng nói.

Hàn Phong thấy Phỉ Vân làm nũng như vậy thì cũng không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ nói:

- Hảo! Hảo! Hảo! Chỉ cần muội lọt vào top mười thì muốn cái gì sư huynh cũng cho!

Lâm Phỉ Vân nghe vậy thì hoan hô một tiếng, lập tức chạy về phòng mình.

Sau khi quá trình rút thăm kết thúc thì Thiên Thánh đại hội vòng thi thứ nhất cũng rất nhanh bắt đầu.

Lúc này Hàn Phong ngồi ở trung tâm hội trường, ánh mắt cũng không có chăm chú nhìn lên trên lôi đài.

Cơ lẽ vận khí tương đối tốt mà đến buổi trưa thì trận đấu của mười đệ tử Huyền Thiên tông cũng đã kết thúc. Mà thành tích cũng khiến cho nhiều người phải bất ngờ. Toàn bộ mười đệ tử dự thi, cường thể thắng cấp.

Hôm nay Huyền Thiên tông từ lâu không còn là một tiểu tông môn năm nào nữa. Cho nên biểu hiện thực lực vào buổi sáng của chúng đệ tử Huyền Thiên tông cũng khiến cho mọi người quan tâm.

Bất quá đại bộ phận trừ thoảng có chút kinh ngạc ra thì cũng không có để trong lòng. Chỉ cho là vận khí của Huyền Thiên tông tương đối tốt, vòng thứ nhất gặp phải toàn đối thủ yếu.

Đó cũng không phải là không có khả năng. Hơn nữa đại hội trước đây cũng đã từng xuất hiện qua loại tình huống như vậy.

Chẳng qua, đến lượt thi đấu thứ hai thì biểu hiện của Huyền Thiên tông lại khiến cho mọi người chú ý.

Bởi vì sau đợt thi đấu thứ hai thì Huyền Thiên tông vẫn giữ vững thế thắng như trẻ tre, toàn bộ mười đệ tử vào vòng tiếp theo.

Nếu như nói vòng thứ nhất tồn tại vận khí thì như vậy sang vòng thứ hai vẫn có được thắng lợi như thế. Điều này cũng không phải là vận khí quá tốt đó chứ.

Mà kể tiếp đến vòng thứ ba, mỗi khi có đệ tử của Huyền Thiên tông thi đấu thì sẽ thu hút được rất nhiều sự chú ý của nhiều người. Chẳng qua lần này thật khiến mọi người triệt để khiếp sợ.

Bởi vì đến vòng thứ ba, những tuyển thủ lưu lại tuy có thể nói có người cũng dựa vào vận khí mà vào được nhưng trên cơ sở vẫn phải có thực lực.

Cũng không biết có phải là vận khí hai đợt trước của Huyền Thiên tông đã dùng hết hay không mà những tuyển thủ còn lại thực lực đều rất tốt.

Kể đến vòng thứ ba, đệ tử Huyền Thiên tông đụng độ phải đối thủ có thực lực thấp nhất là Nhân giai tứ phẩm. Mà Lâm Phỉ Vân là đụng phải một Nhân giai thất phẩm. Tên đệ tử này đối với Huyền Thiên tông quả thực có duyên vô cùng. Vừa lúc mấy ngày trước xảy ra xung đột với nhau.

Cũng may lần này trong mười tên đệ tử của Thiên Nhất các có Sở Nam ra thì vẫn còn có hai nhân vật chủ lực.

Chẳng qua vận khí cũng không có tốt lắm, bản thân Lâm Phỉ Vân là Nhân giai cửu phẩm võ giả, cùng với việc được người mà thể nhân coi là yêu nghiệt Hàn Phong vô cùng ái mộ chỉ đạo thì một thân tu vi của nàng lại có rất nhiều vũ kỹ cao thâm.

Mà từ lần bị Mạnh Hùng đánh bại một cách dễ dàng thì Lâm Phỉ Vân cũng là thu liễm tính tình của mình, tu luyện đấu khí càng thêm chuyên chú khắc khổ. Cho nên trước thế tiến công của Lâm Phỉ Vân thì tên đệ tử của Thiên Nhất các cũng không thể đỡ nổi mười chiêu đã bị Lâm Phỉ Vân đánh bay ra khỏi lôi đài.

Lúc này người của Thiên Nhất các và Thanh Thủy tông cũng đã sớm biết được rằng lúc trước bọn họ đã phát sinh xung đột với đệ tử của Huyền Thiên tông. Mà thanh niên lúc trước ra tay giáo huấn bọn họ lại chính là Hàn Phong người có thanh danh bạo khởi những năm gần đây.

Vì vậy mà sau khi biết được tin này thì đệ tử của Thiên Nhất các và Thanh thủy tông đều cảm thấy sợ hãi. Nếu như lúc đó Hàn Phong thực sự giết chết bọn họ thì chỉ sợ bọn họ cũng chỉ chết một cách vô ích.

Thiên Nhất các và Thanh Thủy tông thực lực của hai tông môn này cũng không phải là kém. Nhưng chỉ sợ cũng không có can đảm khiêu chiến với Huyền Thiên tông. Mà Huyền Thiên tông còn có Hàn Phong một Thiên giai thất phẩm cường giả. Đây là thực lực mà cũng không phải ai muốn mơ ước là có thể có được. Chớ nói chi phía sau Huyền Thiên tông và Hàn Phong lại chính là hoàng thất, một chỗ dựa vô cùng vững chắc.

Hiện tại trong lòng những đệ tử này thậm chí cảm thấy may mắn, lúc trước có thể sống sót từ trên tay của Hàn Phong.

Mấy lúc này đây khi nhìn thấy Lâm Phỉ Vân bày ra thực lực vượt qua chúng bạn cùng chạng lửa thì hiển nhiên cũng có chút kinh ngạc với thực lực của Huyền Thiên tông. Trong lòng đối với Huyền Thiên tông cũng càng thêm kính nể.

Sau khi Lâm Phỉ Vân chiến thắng đối thủ thì cũng không có để ý tới hình tượng, một mực chạy đến trước mặt Hàn Phong rồi làm bộ mặt đắc ý nhìn Hàn Phong. Trông thấy Lâm Phỉ Vân làm bộ dáng ngậy thơ trước mặt mình như vậy thì Hàn Phong tự nhiên cũng tán thưởng vai câu để Lâm Phỉ Vân vui vẻ.

Mà Lâm Phỉ Vân cũng rất hồn nhiên dí dỏm, lại còn liếc mắt đưa tình với đại đa số nam đệ tử ở đây. Chẳng qua vì ngại Hàn Phong mà mọi người cũng không có dám lơ mãng, chứ nói gì đến việc chạy đến bắt chuyện.

Về phần kế tiếp thì những đệ tử khác của Huyền Thiên tông cũng có những biểu hiện vô cùng xuất sắc. Nhất là Liễu Nham, đối thủ của nàng là Nhân giai lục phẩm cũng khiến cho nàng triệt để thể hiện phong thái của một Nhân giai bát phẩm.

Tuy rằng không có giống như Lâm Phỉ Vân nhanh gọn và lưu loát trong vòng mười chiêu đánh bại đối thủ. Nhưng trên tràng đấu thì chiêu thức của Liễu Nham lại thập phần linh động và phiêu dật.

Mà tên đệ tử Nhân giai lục phẩm kia từ đầu tới cuối cũng không thể nào động tới một góc áo của nàng.

Đến cuối cùng đối thủ của Liễu Nham cũng không thể nào làm gì khác hơn là đầu hàng.

Lâm Phỉ Vân và Liễu Nham hai nàng biểu hiện thật lớn khiến cho mọi người đối với Huyền Thiên tông có một nhận thức mới.

Đương nhiên ở vòng này cũng có một đệ tử của Huyền Thiên tông thực lực hơi yếu đụng phải một đệ tử có thực lực Nhân giai thất phẩm. Đối phương đã dùng ưu thế tuyệt đối để áp chế, đạt được thắng lợi.

Còn lại chín người đều thuận lợi tiến vào vòng trong.

Mà theo thời gian thi đấu thì đến ngày thứ sáu của đại hội Huyền Thiên tông vẫn còn có năm đệ tử thắng lợi tiến vào vòng thi đấu thứ bảy.

Vòng thi đấu thứ bảy, số tuyển thủ còn lại cũng chỉ còn có ba mươi hai người. Mà ba mươi hai người này cũng chính là cường giả trẻ tuổi, là tương lai của Thiên Tinh đế quốc.

Cứ như vậy Huyền Thiên tông chiếm năm danh ngạch. Trong lúc nhất thời, danh tiếng của Huyền Thiên tông cũng lên như điều gặp gió. So với cơn sóng dữ mà Hàn Phong tạo ra năm đó dùng hắc mã tư chất tiến nhập vào trận chung kết khiến cho nhiều người kinh ngạc không ngớt.

Lúc này đây, không còn ai dám kinh thường Huyền Thiên tông. Không còn ai cho rằng Huyền Thiên tông cũng chỉ có Hàn Phong. Không còn ai cho rằng Huyền Thiên tông vẫn là một tiểu tông môn như năm nào.

Hôm nay Huyền Thiên tông cũng là một tồn tại ngang với Thiên Thánh cốc, Thánh Vân Lam Tông, thậm chí là Tứ Diệu các cũng có thể sánh ngang.

Đến bây giờ mọi người mới hiểu được đã không còn có một ai có thể ngăn cản Huyền Thiên tông lớn mạnh. Sau này chỉ sợ trên đại lục sẽ trở thành một dòng chảy vô cùng vô tận. Thậm chí có nhiều người cho rằng chỉ cần cho Huyền Thiên tông thêm một chút thời gian thì có thể so với Thiên Thánh công, một thế lực lâu đời nhất.

Đó cũng không phải là sự tình không có khả năng.

Đối với phản ứng của những người khác thì Hàn Phong tự nhiên cũng không có thêm để ý tới. Mà đây cũng chính là lần tham gia Thiên Thánh đại hội quan trọng nhất của Huyền Thiên tông.

Bây giờ trước mặt thế nhân, Hàn Phong cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Cứ như vậy, đến khi trở về có thể báo tin tốt lành cho Huyền Cơ Tử.

Bất quá hiển nhiên thực lực của Huyền Thiên tông cũng sẽ không giữ lại ở mức này. Đến vòng thi đấu thứ bảy thì Huyền Thiên tông có ba đệ tử tiến nhập vào vòng thi đấu thứ tám, nằm trong danh sách mười sáu cường.

Mà ở vòng thi đấu thứ tám thì sau khi trải qua một hồi cạnh tranh mãnh liệt. Lâm Phỉ Vân và Liễu Nham với biểu hiện xuất chúng, dùng tuyệt đối cường thế để tiến vào vòng thi đấu thứ chín.

Mà trong bát cường thì Huyền Thiên tông có tới hai đệ tử.

Mặt khác trong sáu người còn lại cũng có Kỷ Thanh Thanh của Băng Tuyết các, điều này khiến cho Hàn Phong cảm thấy kinh ngạc. Thực không nghĩ tới Thanh Thanh lại có thực lực như vậy. Một đường tiến mạnh, không có một đối thủ. Dù là ai thì nàng đều có thể chiến thắng một cách dễ dàng.

Đó cũng là điều ngoài ý muốn của Hàn Phong.

Lập tức Hàn Phong nhớ tới lời nói của Các chủ Băng Tuyết các năm đó, Kỷ Thanh Thanh chính là Linh Ngọc Băng thể ngàn năm khó gặp. Bởi vậy mà nàng có được thành tựu như ngày hôm nay cũng không phải khiến cho người ta khó tiếp thu.

Cũng chính bởi vì thi nhau thể hiện tài năng mà lần diễn ra Thiên Thánh đại hội lần này Lâm Phỉ Vân, Liễu Nham và Kỷ Thanh Thanh tam nữ đồng loạt tranh giành giải quán quân.

Hơn nữa dung mạo tam nữ đều là nhất đẳng tuyệt sắc, càng khiến cho mọi người thêm quan tâm.

Chẳng qua khi đến vòng thi đấu thứ chín thì có một sự việc ngoài ý muốn xảy ra.

Liễu Nham chống lại đệ tử đến từ Thiên Thánh cốc, một đệ tử rất mạnh tên là Thanh Phong, Thanh Phong ở mấy vòng đấu trước thập phần lạng lế, biểu hiện cũng không có quá nổi bật.

Vì vậy tuy rằng tiến nhập vào bát cường thì mọi người cũng không có quan tâm tới hắn. Nhưng lúc này trong trận chiến giữa Liễu Nham và Thanh Phong thì hắn lại lần đầu tiên xuất thủ cường thế, triệt để chèn ép Liễu Nham.

Cuối cùng Liễu Nham quật cường phản kháng mà bị Thanh Phong đánh cho trọng thương bay xuống đài, một kiếm xuyên qua vai.

Hàn Phong thấy thế thì cũng nhướng mày, có chút ngoài ý muốn nhìn về mặt của Thanh Phong đứng ở trên đài. Hắn nhanh chóng phi thân tới bên cạnh Liễu Nham, đầu tiên là dùng đầu khí ngăn cản máu tươi ở trên vai nàng đang không ngừng tuôn ra. Đồng thời cũng đơn giản xử lý thương thế rồi để những đệ tử khác mang nàng về tiểu viện nghỉ ngơi.

Mà tiểu nha đầu thường ngày thoát nhìn đậm bạc lãnh tĩnh, nghĩ không ra cũng rất quật cường. Hàn Phong cũng bất đắc dĩ thở dài.

Nhưng lập tức hắn liền cảm nhận được ở đằng sau có một đạo ánh mắt sắc bén nhìn về phía bản thân. Hắn có chút kinh dị mà quay đầu lại nhìn thì thấy Duẩn Băng Hình.

Hàn Phong thấy Duẩn Băng Hình thì cũng chỉ cười nhạt rồi sau đó xoay người đi.

Mà Thanh Phong sau khi kết thúc trận đấu cũng phi thân xuống đài đi tới bên người Duẩn Băng Hình, hộ tống nàng rời đi.

Thấy bóng ảnh hai người rời đi, mi đầu Hàn Phong cũng khẽ nhíu lại, trong lòng như có chút phát hiện gì đó nhưng mà không có nói ra.

Liễu Nham bị thương khiến cho đệ tử Huyền Thiên tông chấn động rối loạn. Nhưng Lâm Phỉ Vân cũng không có vì thế mà bị ảnh hưởng. Với thực lực của bản thân mình đã đánh bại được đệ tử Liệt Tuyền của Liệt Diễm các bước vào vòng tứ cường.

Liệt Tuyền cũng là một Nhân giai cửu phẩm, cũng là đệ tử được Liệt Diễm các trọng điểm bồi dưỡng. Tuy rằng cũng không thể so với Liệt Kinh Vân trước kia nhưng mà cũng là một hảo tài năng cần được chú trọng bồi dưỡng.

Nhưng cuối cùng vẫn không thể nào địch lại Lâm Phỉ Vân được Hàn Phong bồi dưỡng mà ôm nỗi hận bị thua.

Cuối cùng danh sách tứ cường là Lâm Phỉ Vân của Huyền Thiên tông. Kỷ Thanh Thanh của Băng Tuyết các. Thanh Phong của Thiên Thanh cốc và cuối cùng là một hắc mã khác. Sự xuất hiện của tuyển thủ này chính là điều khiến cho nhiều người cảm thấy bất khả tư nghị.

Tuyển thủ này là một đệ tử đến từ Ngọc Hải môn. Tên của đệ tử Ngọc Hải môn này thì không có ai biết nhưng đúng là một đường mãnh tiến thẳng đến tứ cường. Thực sự là một sự xuất hiện ngoài dự kiến.

Mọi người ào ào suy đoán. Chẳng lẽ Thiên Thánh đại hội lần này lại giống với mười năm trước, lần thứ hai tạo nên kỳ tích.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

461. Chương 444: Thiếu Nữ Tỷ Tỷ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Chẳng qua năm đó kỳ tích sáng ngời đó do Hàn Phong sáng lập ra. Mà lần này rất có thể là do người khác.

Đối với một hắc mã như vậy thì Hàn Phong tự nhiên là chú ý đến. Chẳng qua khi quan sát người này thì hắn thấy tướng mạo bình thường, cũng không có cảm giác gì đặc biệt nhưng mà trong lòng hắn lại cảm thấy kỳ quái.

Cuối cùng thì trước ngày diễn ra tứ cường, đại hội cũng được nghỉ ngơi một ngày một đêm.

Mà lúc này Hàn Phong cũng đã nhận được tin tức từ đề đô truyền tới. Tiêu Tấn sau khi biết được sự tình của Tứ Diệu các thì mấy ngày hôm trước đã phân biệt phái người đến bốn các.

Sau khi đưa tin tức này cho bốn người Đường Vũ Nhu. Hắn dự định sau khi đại hội kết thúc thì sẽ đích thân đến Tứ Diệu các một chuyến.

Hôm nay là ngày tứ cường diễn ra, mà người chiến thắng sẽ tiến nhập vào trận chung kết. Mà đối thủ của Lâm Phỉ Vân thật không ngờ lại là Kỷ Thanh Thanh của Băng Tuyết các.

Hai nàng niên kỷ xấp xỉ nhau, trong đó hai bên quan hệ cũng tương đối tốt. Lần này lại gặp nhau ở trên lôi đài chiến thì cũng khiến cho các nàng gặp chút rắc rối.

Cũng may, hai nàng từ trước đối với nhau đã là hảo bằng hữu, trừ lúc đầu có chút ngoài ý muốn thì cũng không có tâm tình nào khác.

Trái lại hai nàng lại lén lút bắt tay thì thầm to nhỏ gì đó. Có vẻ như đang hảo hảo thương lượng. Cả hai đều lộ ra ánh mắt kiên định thập phần tự tin.

Hàn Phong thấy hai nữ tử lén lút như vậy thì cũng phải lắc đầu.

Một bên là sư muội là bản thân hắn yêu thương. Một bên là cố nhân, người này thì coi người kia là thân ca ca, ngược lại người kia coi người này là hảo muội muội.

Hai nàng đối với Hàn Phong xem ra vô cùng trọng yếu. Trong lúc nhất thời hắn cũng không có lên tiếng giúp đỡ một bên nào cả.

Đến khi Đường Vũ Nhu thấy thế thì đi đến bên cạnh hắn nói giỡn rằng:

- Thế nào có phải hay không cảm thấy rắc rối. Lòng bàn tay và mu bàn tay đều là thịt cả. Chắc chắn sẽ có một bên phải thua nhưng người đều yêu thương cả hai. Thật khó xử a.

Hàn Phong bị Đường Vũ Nhu đến trên đùa thì cũng hoạt kê tiện dãi nói:

- Kỳ thực, thực lực của hai người cũng không tệ. Hơn nữa đã đi tới được vòng này rồi thì thua cũng không tiếc. Ta chỉ sợ đến lúc đó các nàng sẽ khóc lóc tìm ta gây chuyện. Ta hiện tại rất là sợ sự tình này sẽ diễn ra.

- Nghĩ không ra trong mắt thế nhân người được coi là yêu nghiệt thiên tài cũng biết sợ cơ đấy. Thực là không có phù hợp với một Thiên giai thất phẩm nha.

Đường Vũ Nhu đậm bạc cười nói.

Hàn Phong có chút kinh ngạc nhìn Đường Vũ Nhu. Hắn cảm thấy hôm nay nàng vô cùng kỳ quái. Dựa theo tính khí ngày xưa thì cũng sẽ không cùng hắn nói chuyện phiếm như vậy.

Kỳ thực Hàn Phong lại đâu nào biết tâm tư con gái. Tuy rằng bên ngoài Đường Vũ Nhu là người có tính tình lạnh lùng, kiên nghị nhưng dù sao thì nàng cũng chỉ là một nữ nhân. Hơn nữa hiện tại lại đang đứng ở trước mặt nam nhân mình thích thì cũng phải thể hiện một chút nữ tính chứ.

Có thể ngay cả Đường Vũ Nhu cũng không rõ tại sao hôm nay biểu hiện của bản thân lại khác thường đến như vậy. Lúc này trong tiềm thức của nàng không có để ý tới việc đó.

Mà nguyên nhân thực sự bất quá cũng bởi vì Hàn Phong đối với Lâm Phỉ Vân và Kỷ Thanh Thanh hai tiểu nha đầu này đều sủng ái quá mức đi.

Đã là nữ nhân thì thiên tính chính là ghen tuông, cho nên Đường Vũ Nhu cũng mới có biểu hiện bất đồng như vậy.

Chỉ bất quá, đối với nữ nhân bình thường thì đây cũng chỉ là một biểu hiện thường thấy mà thôi. Nhưng hôm nay Đường Vũ Nhu lại có biểu hiện như vậy hiển nhiên là làm cho nàng thoát nhìn giống như tức giận.

Thật ra thì nàng cũng không phải là đồ kỵ hai tiểu nha đầu kia mà Đường Vũ Nhu phản ứng như vậy tuy rằng vẫn có nguyên nhân bất minh trong đó mà Hàn Phong không biết được nhưng hẳn vẫn như trước thập phần yêu thích không khỏi nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Đường Vũ Nhu hảo vừa cười vừa nói:

- Tuy rằng không rõ người hôm nay thế nào lại có biểu hiện như vậy. Nhưng hiện tại chính là càng khiến cho người ta thấy yêu thích hơn trước đây.

Đầu tiên là bị Hàn Phong lớn mật bắt được ngọc thủ, tiếp đó hẳn lại cùng ngôn ngữ để trêu chọc nàng thì Đường Vũ Nhu cũng không có chống cự nổi là khuôn mặt phải ửng hồng.

Có chút ngượng ngùng đảo mắt nhìn xung quanh, phát hiện ra không có một ai lưu ý tới hai người thì Đường Vũ Nhu thoáng dùng sức rút tay lại, nhất thời mắc cỡ đỏ mặt cúi đầu xuống.

Chẳng qua sau khi rút khỏi tay của Hàn Phong thì Đường Vũ Nhu lại cảm giác như bị thất lạc cái gì đó. Trong lòng mọc lên cảm giác lưu luyến khó tả. Điều này khiến cho tim Đường Vũ Nhu đập nhanh hơn, khuôn mặt xinh đẹp của nàng lại càng thêm đỏ.

Đáng tiếc là lúc này Hàn Phong cũng không có chú ý tới phần tâm tư này của Đường Vũ Nhu.

Bởi vì Lâm Phỉ Vân và Kỷ Thanh Thanh đã bắt đầu thi đấu.

Lúc trước biểu hiện của hai nàng tự nhiên là không thể bắt bẻ, cho nên tràng đấu này đối với mọi người chính là tiêu điểm. Không những thế hai nàng lại còn là tuyệt sắc nữ tử, có thể nói một tràng này cũng khiến cho trận đấu thêm cảnh sắc.

Bất quá, Hàn Phong cũng cảm thấy kỳ quái, hai nàng không biết tại sao có phải bởi vì quan hệ mật thiết hay không là ngay từ đầu giao thủ cũng không có va chạm mãnh liệt. Trái lại là người một chiêu, ta một chiêu thăm dò lẫn nhau.

Nhưng dù vậy thì hai nàng tựa hồ vẫn chìm đắm trong đó. Giao thủ trông rất vui vẻ mà dưới đài những nam đệ tử lại càng thêm mê mẩn.

Hàn Phong cũng chỉ biết cười khổ lắc đầu, trông thấy hai nàng trên đài như vậy thì cũng không rõ hai tiểu nha đầu tinh quái này đang suy nghĩ cái gì nữa.

Tiếp đó chỉ trong chốc lát, hai nàng giống như là có thương lượng từ trước, đều tự lùi bước đồng thời đấu khí của hai nàng cũng đã bộc phát ra.

Lâm Phỉ Vân nhìn Kỷ Thanh Thanh cười nói:

- Tiểu Thanh nhi, hôm nay ta không có hạ thủ lưu tình nha!

Kỷ Thanh thanh nghe vậy thì lại làm bộ mặt ngạo khí nói:

- Vân Nhi tỷ tỷ, người cũng không nên mạnh miệng. Cẩn thận thua đến khóc nhè đó!

- Nếu như bị bại bởi người thì chính là khi quay về ta sẽ để sư huynh đánh vào mông mình.

Lâm Phỉ Vân không có để ý tới đây là chỗ đông người nói.

Sau đoạn đối thoại thì hai kiều nữ cũng bắt đầu triển khai thế tiến công, ở trên lôi đài cũng chỉ lưu lại hai đạo tàn ảnh mỹ lệ.

Chẳng qua lúc này mọi người đều từ câu nói của Lâm Phỉ Vân mà nhìn về phía Hàn Phong. Lúc này trong lòng Hàn Phong vô cùng buồn bực, tiểu nha đầu Lâm Phỉ Vân thật không có chịu để ý tới ngôn từ, hại hắn thiếu chút nữa phải thổ huyết.

Mà Đường Vũ Nhu ngồi bên cạnh cũng là bộ mặt buồn cười quỷ dị nhìn Hàn Phong.

- Nha đầu hồ đồ!

Hàn Phong bất đắc dĩ nói.

Về phần Duẩn Băng Hình ngoại trừ đứng từ xa quan chiến thì mấy này nay cũng đều quan sát Hàn Phong.

Mười năm trước nàng bị Hàn Phong đánh bại, hơn nữa còn không có bất luận cái gì để có thể gọi là đánh lại cả. Với tâm tính cao ngạo của mình khiến cho nàng thực có chút chán trường.

Lập tức, Duẩn Băng Hình lại nhìn về Thanh Phong đang cúi đầu cười đứng bên cạnh thì trong lòng lại có chút kiêu ngạo.

Thanh Phong là sư đệ của nàng, cũng là trong hàng đại đệ tử có thiên phú tương đối cao. Đồng thời Duẩn Băng Hình đối với sự đệ cũng rất chiều chuộng. Thường ngày đều không quên chỉ điểm cho hắn.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

462. Chương 445: Toàn Trường Kinh Biên.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Lúc này đây Thanh Phong tham dự đại hội, Duẩn Băng Hình muốn trông cậy vào hắn để đánh bại tiểu nha đầu kia trên đài. Như vậy mới có thể cấp cho Hàn Phong sỉ nhục được.

Lúc trước đánh với Liễu Nham, Thanh Phong cũng không có khách khí đâm một nhát kiếm vào vai của nàng. Chỉ sợ trong chuyện này cũng có thêm một tia trả thù.

Hiển nhiên Duẩn Băng Hình đối với sự tình mười năm trước, vẫn như trước canh cánh trong lòng. Mà nàng lại biết được mình không thể nào vượt qua được Hàn Phong vì thế mới đánh chủ ý lên người Lâm Phỉ Vân.

Mặc kệ dưới đài mọi người có bao nhiêu ý nghĩ thì trên đài Lâm Phỉ Vân và Kỷ Thanh Thanh cũng là đã tiến tới giai đoạn chiến đấu kịch liệt nhất.

Lúc này hai nàng đều thi triển ra thần thông các loại vũ kỹ tinh diệu.

Trong lúc nhất thời, trên lôi đài đấu khí bao trùm tất cả.

Hàn Phong thấy thế, cũng có chút kinh ngạc nói:

- Xem ra sự phụ của người xác thực đối với Thanh nhi cũng vô cùng ưu ái nha. Nếu như ta không làm thì mấy chiêu vừa rồi của nàng vô cùng tinh diệu. Ngay cả ta cũng chưa từng thấy qua.

Đường Vũ Nhu nghe vậy thì lại có chút kiêu ngạo nhìn Kỷ Thanh Thanh, đồng thời nói:

- Điều này là đương nhiên, tiểu Thanh Nhi chính là Linh Ngọc Băng thể ngàn năm khó gặp của Băng Tuyết các chúng ta. Tự nhiên là được truyền thừa Thiên Linh Ngọc quý của tổ tiên để lại. Cùng với vũ kỹ cao thâm mà năm đó tổ tiên truyền thừa xuống thì trên đại lục này cũng không có người thứ hai.

Hàn Phong đột nhiên nghĩ tới cái gì đó chợt nói rằng:

- Năm đó, Mộ Các chủ cổ nói tiểu Thanh nhi nếu như tu luyện Linh Ngọc quyết thì không thể nào sống qua mười tám tuổi. Nếu ta nhớ không lầm thì Thanh nhi cũng còn nửa năm nữa là vừa tròn mười tám tuổi đi.

Nhẹ nhàng gạt đầu, Đường Vũ Nhu lập tức lộ ra bộ dáng tươi cười giải thích:

- Yên tâm đi! Sư tôn đã nói với thực lực bây giờ của Thanh nhi đã hoàn toàn nắm được Linh Ngọc Băng Thể, hơn nữa đợi đến khi Thanh nhi mười tám tuổi cũng chính là thời khắc hàn khí trong người nàng bộc phát vô cùng quan trọng.

Trông thấy dáng dấp lo lắng của Hàn Phong thì Đường Vũ Nhu vừa cười vừa nói:

- Đừng lo lắng, điều này đối với tiểu Thanh nhi chính là cơ hội hiếm có. Chỉ cần đến lúc đó xử lý một cách ổn thoả là có thể nhờ vào cổ hàn khí kia mà Thanh nhi có thể đột phát lên Địa giai. Thành tựu sau này cũng không thể nào biết trước được..

Hàn Phong nghe vậy thì cũng cảm thấy vui thay cho Thanh nhi. Kiếp trước phụ mẫu của Thanh nhi đã có ân với hắn. Hắn tự nhiên không thể mở mắt trừng trừng thấy nha đầu kia cứ thế mà chết đi. Hôm nay nếu như Đường Vũ Nhu đã nói như vậy thì hiển nhiên cũng là có thể yên tâm được rồi.

Mà ngay khi hai người đang nói chuyện thì tình thế trên võ đài cũng đã xảy ra biến hoá. Tuy rằng Kỹ Thanh Thanh có thực lực là Nhân giai cửu phẩm nhưng theo Đường Vũ Nhu nói thì tu vi hiện tại của Kỹ Thanh Thanh vẫn tương đối yếu nhược, duyên cớ cũng là vì Linh Ngọc Băng thể.

Dưới tình huống nàng chưa tới mười tám tuổi, chưa xử lý cổ hàn khí ẩn giấu trong người thì Thanh Thanh vẫn phải phân ra một phần đấu khí để áp chế luồng hàn khí này.

Như vậy vô hình trung khiến cho thực lực của nàng cũng giảm xuống không ít. Chính vì thế Kỹ Thanh Thanh tự nhiên không thể nào so với Lâm Phỉ Vân được.

Quả nhiên hai nàng so qua vài chiêu nữa thì Thanh Thanh có chút cất lực chống đỡ từng đợt công kích của Lâm Phỉ Vân, đồng thời cũng bứt ra, biểu tình có chút thất vọng nói:

- Vân nhi tỷ tỷ, ta không phải đối thủ của ngươi, ta chịu thua!

Lâm Phỉ Vân nghe vậy thì lại cười nói:

- Tiểu Thanh nhi không nên khổ sở, Vũ Nhu tỷ tỷ chính là đã nói tình huống của ngươi với ta rồi. Lần này ta cũng là chiếm được tiện nghi nên mới thắng ngươi thôi. Đợi nửa năm sau chúng ta lại hảo hảo giao thủ một lần.

Nghe vậy thì Kỹ Thanh Thanh cũng là thu hồi lại biểu tình, cười ngọt ngào, hai nàng dắt tay nhau đi xuống lôi đài.

Thấy được biểu hiện của hai nàng thì Hàn Phong cũng phải công bằng tán thưởng một phen.

Kế tiếp chính là trận tỷ thí thứ hai trong vòng đấu tứ cường.

Đối với hai người này Hàn Phong đều cảm thấy ngạc nhiên. Bất quá hắn thấy Thanh Phong của Thiên Thánh cốc chính là thực lực cao hơn một bậc. Bởi vì Hàn Phong phát hiện thực lực của Thanh Phong không có giống với biểu hiện bên ngoài.

Chẳng qua cuối cùng kết quả cũng thật khiến cho mọi người ngoài ý muốn. Thực không nghĩ tới tên đệ tử của Ngọc Hải môn dĩ nhiên Sử Lỗi dĩ nhiên lại thắng lợi, không những thế lại đạt được thắng lợi vô cùng dễ dàng.

Trận thi đấu giữa Thanh Phong và Sử Lỗi cũng khiến cho mọi người cảm thấy ngoài ý muốn.

Nếu không phải Sử Lỗi giành chiến thắng một cách đơn giản thì mọi người sẽ giật mình chứ tuyệt đối không có biểu hiện kinh ngạc như vậy.

Cũng không có kỳ quái, chỉ vì Sử Lỗi chính là một chiêu liên đánh cho Thanh Phong trọng thương mà phải rời khỏi lôi đài.

Vô cùng đơn giản, chỉ một chiêu duy nhất. Người bên ngoài nhìn chiêu này cảm thấy không có gì lạ cả nhưng Thanh Phong lại không có phản ứng kịp cho nên hôn mê bất tỉnh, sinh tử bất minh.

Ngay cả Cốc chủ của Thiên Thánh cốc Trác Minh cũng không có kịp thời phản ứng thì đệ tử đã bị đánh bại.

Sử Lỗi này thực là ngoài dự đoán của mọi người. Điều này khiến cho mọi người mở rộng tầm nhìn, thậm chí trong lúc nhất thời hội trường triệt để an tĩnh.

Thăng đến một lát sau mọi người mới tỉnh ngộ mà bắt đầu nghị luận.

Vừa rồi Sử Lỗi một chiêu đã hoàn toàn xuất ra thực lực ngoài Nhân giai, chỉ sợ là Địa giai cao thủ cũng không thể nào chống đỡ được một chiêu này.

Trong lòng mọi người không khỏi âm thầm suy đoán, chẳng lẽ Sử Lỗi này cũng chính là cao thủ thâm tàng bất lộ giống như Hàn Phong năm đó.

Đương nhiên, lúc này mọi người có mặt ở trong Thiên Thánh cốc không có suy nghĩ nhiều như vậy. Dẫn Bằng Hình và Trác Minh đang xem thương thế của Thanh Phong, sinh tử khó đoán. Trong lòng mọi người cũng không khỏi trầm xống, vội vã chạy tới bên người của Thanh Phong để xem xét thương thế.

Nhưng xem vẻ mặt lạnh lùng bên ngoài thì hiển nhiên tình huống này không có khả quan.

Mà Dẫn Bằng hình cũng nhìn Sử Lỗi một cách giận giữ, ánh mắt mơ hồ hàm chứa một cỗ sát khí.

Bất quá, những điều này cũng không làm Sử Lỗi chú ý. Trái lại hắn càng đàm đàm nhớt tiêu xoay người chấp tay, ánh mắt nhìn mọi người trần ngập sự khiêu khích.

Mọi người nhìn theo ánh mắt của hắn thì nhất thời cả hội trường dường như nổ tung, xuất từng đợt kinh hô.

Lúc này Sử Lỗi tràn ngập khiêu khích, nhìn vào chúng đệ tử của Huyền Thiên tông.

Mọi người ở đây cho rằng Sử Lỗi chẳng qua là chỉ khiêu khích Lâm Phỉ Vân nhưng thật không ngờ hắn lại dùng ngữ khí khinh người nói:

- Có hứng thú đánh một trận không?

Dẫn Bằng Hình nhìn hắn làm loạn như vậy, lại không có coi Thiên Thánh cốc vào trong mắt thì trong lòng càng giận giữ.

Mọi người thực không nghĩ tới Sử Lỗi lại cuồng vọng như vậy. Đầu tiên là không thèm để ý tới Thiên Thánh cốc, xong rồi lại đi khiêu khích Huyền Thiên tông.

Bất quá mọi người cũng đã biết được thực lực của Sử Lỗi cho nên đối với sự cuồng vọng của hắn như vậy cũng cảm thấy hợp lý.

Mà Lâm Phỉ Vân nhìn thấy Sử Lỗi nói như thế đang muốn nói chuyện không nghĩ tới lại bị Hàn Phong kéo lại.

Mọi người có chút không rõ Hàn Phong đối mặt với loại khiêu khích như thế này thì Huyền Thiên tông tựa hồ không có lý do gì để lùi bước.

Nhưng hành động này của Hàn Phong lại khiến cho mọi người không thể nào giải thích được. Hàn Phong nhìn Lâm Phỉ Vân lắc đầu, ra hiệu cho nàng không nên vọng động.

Nhưng mà mọi người cũng có chút thất vọng khi dĩ nhiên Hàn Phong lại lùi bước. Hàn Phong cũng là ở trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người mà chậm rãi đi về phía trước.

Chúng đệ tử đứng chắn trước mặt Hàn Phong cũng không khỏi lùi sang hai bên để nhường đường cho hắn. Sắc mặt Hàn Phong vô cùng trầm tĩnh, mỗi bước đi đều toả ra khí thế kinh người.

Thăng cho đến khi đi tới trước lôi đài thì khí thế trên người Hàn Phong cũng khiến cho chúng nhân không thể nào chịu đựng nổi nữa.

Nguyên bản ngoài những đệ tử của Huyền Thiên tông không chịu được khí thế nào của Hàn Phong thì những người khác cũng bắt đầu lùi hai bước.

Mà lúc này hai mắt Hàn Phong sắc bén quan sát Sử Lỗi trước mắt, đột nhiên mở miệng nói:

- Người đã muốn chiến vậy thì chiến!

Nói xong câu này cước một Hàn Phong vừa chuyển thân hình nhất thời xuất hiện trên lôi đài.

Chẳng qua cử động này của Hàn Phong khiến cho tất cả mọi người không hiểu, hiển nhiên vì sao Hàn Phong lại xuất thủ.

Đối với thực lực Hàn Phong tuy rằng bọn họ còn chưa có thấy qua nhưng tất cả đều biết được hẳn có thực lực là Thiên giai thất phẩm cường giả.

Thiên giai cường giả trên đại lục thuộc về loại tồn tại thế nhân tôn sùng không gì so sánh được.

Chẳng qua bây giờ Hàn Phong dĩ nhiên lại dự định xuất thủ đối phó với một tiểu bối. Cử động như vậy cũng không tránh khỏi quá mức.

Tuy rằng Sử Lỗi cuồng vọng cũng không có cử động nào khác. Dường như hẳn đối với việc Hàn Phong muốn xuất thủ không có ý kiến gì. Điều này lại khiến cho rất nhiều người không thể nào giải thích được.

Một bên Dẫn Bạng Hình trông thấy Hàn Phong muốn xuất thủ thì cũng có chút kinh ngạc.

Thấy vậy Trác Minh cau mày nói:

- Hàn Phong dùng thân phận của người mà xuất thủ với một tiểu bối chỉ sợ là không có thích hợp. Hơn nữa cũng phá hư quy củ đại hội.

Trác Minh trong lòng cũng rất tức giận đối với một kích vừa rồi của Sử Lỗi nhưng mà thân là cốc chủ, Thiên Thánh đại hội lại do Thiên Thánh cốc tổ chức cho nên Trác Minh mới hướng tới Hàn Phong nói như vậy.

Với thực lực hiện nay và thân phận của Hàn Phong thì Trác Minh ngược lại không có giữ phận, dùng ngữ khí bình đẳng đối đãi.

Bất quá Hàn Phong nghe thấy Trác Minh nói như vậy thì cũng chỉ lắc đầu nói:

- Cốc chủ, chuyện này cũng không cần người phải để ý tới. Cứ giao cho ta xử lý đi!

Trác Minh cau mày, không rõ ý tứ của Hàn Phong. Mà vào lúc này Sử Lỗi đứng đối diện với Hàn Phong đột nhiên cười to một trận.

- Hảo! Thống khoái, hôm nay ta sẽ tiếp đón người, hi vọng người không để cho ta thất vọng!

Sử Lỗi điên cuồng nói, trường bào trên người cũng không có gió mà tự lay động. Một đạo khí thế sắc bén theo tiếng cười của hắn mà phóng lên.

Mọi người trước nghe ngữ khí của Sử Lỗi cũng cảm thấy người này quả thực không ra gì. Dĩ nhiên ngay cả Thiên giai cường giả cũng không coi vào mắt.

Bất quá kể tiếp biến hoá của Sử Lỗi khiến cho nhiều người phải ngả ngửa.

Khí tức trên người Sử Lỗi lúc này không ngừng kéo lên trong nháy mắt đã hoàn toàn vượt qua Nhân giai.

Trên đài có một vài đệ tử thấy biến hoá này cũng phải kinh hô:

- Địa giai! Dĩ nhiên là Địa giai! Sử Lỗi này rốt cuộc là ai mà có thực lực Địa giai!

- Chẳng lẽ hẳn cùng với Hàn Phong năm đó giống nhau, lần này là một đại hắc mã của đại hội?

Trong đó có người đã từng tham dự đại hội Thiên Thánh mười năm trước cũng phải giật mình.

Nhưng thật ra một bên có một vài đệ tử có chút lý trí lại cau mày nói:

- Nhưng dù là như vậy thì Hàn Phong chính là Thiên giai thất phẩm cường giả. Mà Sử Lỗi này mặc dù là Địa giai nhưng lại là ra hành động như vậy thực không biết tự lượng sức mình.

- Các người, mau nhìn khí tức trên người Sử Lỗi lại đề thăng!

Dưới đài mọi người ồn ào nghị luận, nhưng cũng không có ảnh hưởng tới tình thế.

Hàn Phong lẳng lẳng đứng ở một chỗ nhìn khí tức Sử Lỗi không ngừng đề thăng.

Rất nhất khí tức trên người Sử Lỗi đã kéo tới Địa giai đỉnh phong.

Biến hoá như vậy thực hiển cho mọi người chấn động. Những người ở đây cũng không có kịp phản ứng, trong lòng cũng chấn động kinh ngạc vô cùng.

Nhưng thật ra chẳng qua Sử Lỗi cũng chỉ vừa mới bắt đầu.

Chỉ trong chớp lát mọi người tưởng như khí tức trên người Sử Lỗi đã đạt tới đỉnh phong thì không ngờ lại tiếp tục tăng lên.

Lúc này Trác Minh cũng có chút kinh ngạc đứng lên, vẻ mặt bất khả tư nghị, trong miệng thì thảo tràn ngập vẻ không thể tin được:

- Thiên giai! Dĩ nhiên là Thiên giai.

Nhưng đây cũng chỉ là mới bắt đầu.

Khí tức trên người Sử Lỗi đạt tới Thiên giai rồi cũng không có đình chỉ.

Thiên giai nhị phẩm..... Thiên giai tam phẩm..... Thiên giai ngũ phẩm.....

Khí thể vẫn như cũ âm âm kéo lên.

Cuối cùng tại hiện trường mọi người lặng ngắt như tờ, khí tức trên người Sử Lỗi dĩ nhiên đề thăng tới Thiên giai thất phẩm. Cho đến lúc này trên toàn trường mọi người đều phải kính nể trước khí thể của đối phương.

Cuối cùng khí tức của Sử Lỗi triệt để dừng lại ở cảnh giới Thiên giai thất phẩm.

Lại là một Thiên giai thất phẩm. Mọi người đều bị chấn động.

Ai có thể nghĩ tới vốn một đệ tử trẻ tuổi tới tham dự đại hội thật không ngờ cuối cùng lại biết thành hai gã Thiên giai thất phẩm cường giả độ sức với nhau.

Chẳng qua, cho dù mọi người không rõ tại sao Sử Lỗi này lại là một Thiên giai thất phẩm mà nhìn bên ngoài niên kỷ cũng không có quá hai mươi.

Lẽ nào người này so với Hàn Phong còn yêu nghiệt hơn.

Không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Sử Lỗi nhẹ nhàng hoạt động thoảng không có thích ứng với thân thể, đồng thời cũng cười nhạt nói:

- Đã lâu không có đi ra ngoài hoạt động, ngược lại có chút chưa kịp thích ứng!

Từ đầu đến cuối Hàn Phong vẫn đứng im không nói gì, cho đến lúc Sử Lỗi nói xong thì Hàn Phong mới nhàn nhạt nói:

- Đánh xong, có phải hay không ngươi sẽ nói cho ta biết lai lịch của mình.

Sử Lỗi nghe vậy thì cũng nghiêng đầu cười, đạm thanh nói:

- Ngươi thông minh như vậy lẽ nào không có đoán ra?

Đối mặt với Sử Lỗi không coi kể nào vừa mắt thì Hàn Phong cũng lắc đầu nói:

- Ta không phải là thần, lại không biết ngươi là ai. Bất quá trên đại lục này có thủ pháp quỷ dị như vậy, với năng lực của ta thì cũng chỉ có một nhận thức.

- Đã như vậy thì ngươi còn hỏi cái gì?

Sử Lỗi khẽ cười.

Hàn Phong cũng lần thứ hai lắc đầu nói:

- Tuy rằng ta có thể đoán ra người là người của Võ Hoàng điện nhưng ta lại càng muốn biết thân phận của người tại Võ Hoàng điện. Lẽ nào lúc trước đánh một trận tại đế đô, Võ hoàng điện đã tổn thất hai Thiên giai thất phẩm mà còn chưa có rút ra kinh nghiệm, hôm nay phái người tới đây tìm chết.

Lời này của Hàn Phong nói ra khiến cho mọi người trên hội trường khiếp sợ không gì sánh được.

Ba chữ ” Võ Hoàng điện” nếu như là mấy năm trước thì mọi người cũng không biết được. Nhưng kể từ sau trận chiến của Huyền Thiên tông và Trọng Tài giả, cùng với việc Trọng Tài giả tấn công đế đô thì chỉ sợ hôm nay trên đại lục chỉ cần không phải là hài đồng ba tuổi vô tri cũng sẽ biết được ba chữ này.

Mà Hàn Phong dĩ nhiên nói ra Sử Lỗi này là người của Võ Hoàng điện thực sự khiến cho mọi người bị sốc nặng.

Toàn trường mọi người đều nhìn về phía Sử Lỗi, ánh mắt thập phần kinh hãi, thân hình ào ào lùi về phía sau.

Một bên Trác Minh nghe Hàn Phong nói như vậy thì trong lòng ngưng trọng, không hổ là người đứng đầu một cốc, phản ứng cũng rất nhanh. Hắn vội vã ra hiệu cho chúng đệ tử rời xa lôi đài, đồng thời cảnh giới nhìn Sử Lỗi.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

463. Chương 446: Độ Sức Cùng Võ Hoàng.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Lúc này tình hình cũng đã thoát khỏi phạm vi đại hội. Nếu như đúng như Hàn Phong nói Sử Lỗi này là trà trộn vào đại hội thì.....

Mà lúc này Sử Lỗi lần thứ hai khẽ cười, nói:

- Ta biết người nhất định sẽ đoán ra thân phận của ta. Người đối với thân phận của ta có hứng thú thì vậy ta sẽ nói cho người biết. Chắc hẳn Triệu Vô Cực cũng đã nhắc tên của ta cho người biết.

Sử Lỗi lại nhàn nhạt phun ra vài từ:

- Ta chính là Võ Hoàng.

Sử Lỗi vừa nói ra lời này thì khí tức trên người Hàn Phong bỗng nhiên tăng lên, mơ hồ giống như đang chống đỡ khí thế của Sử Lỗi.

Là Võ Hoàng, đối với Hàn Phong thì hai chữ này hiển nhiên quá mức khiếp sợ.

Mặt khác hẳn lúc trước suy đoán như thế nào cũng không thể nào ngờ được thiếu niên đứng trước mặt mình dĩ nhiên lại là Võ Hoàng điện chủ thần bí khó lường của Võ Hoàng điện.

Ở đây những người khác đều nghe qua Võ Hoàng điện nhưng tuyệt đối cũng chưa từng nghe qua cái tên Võ Hoàng.

Hai chữ Võ Hoàng này chỉ sợ chỉ có Hàn Phong và Triệu Vô Cực biết được. Hàn Phong lúc này cũng không thể nào nén được sự chấn động trong lòng mình lại, sắc mặt cũng từ từ trầm xuống.

Chẳng qua trong lòng hắn đồng dạng nghi hoặc. Theo như lời Triệu Vô Cực nói thì thực lực của Võ Hoàng hẳn là tương đương với nhau. Tuy rằng hai người qua ngàn năm không gặp nhưng Triệu Vô Cực đã khẳng định với Hàn Phong. Thiên Phú của Võ Hoàng không có thua gì mình. Nếu như qua một ngàn năm là tu vi của hắn không tăng thì hẳn hiển nhiên không phải là Võ Hoàng.

Mà ngàn năm trước, Triệu Vô Cực và Vô Hoàng cũng là đã chạm mặt một lần. Lúc đó thực lực của hắn cũng là Thiên giai thất phẩm.

Qua một ngàn năm, Triệu Vô Cực đã là Thiên giai bát phẩm cường giả mà Vô Hoàng trước mắt này theo lý thuyết thì cũng có thể là Thiên giai bát phẩm, thậm chí còn mạnh hơn.

Nhưng tại sao lúc này hắn bày ra thực lực của trước mặt Hàn Phong cũng chỉ là Thiên giai thất phẩm?

Vả lại Hàn Phong bao giờ cũng có cảm giác kỳ quái, nhưng loại cảm giác này thủy chung không thể nào nắm bắt được.

Nhưng điều này cũng không có gây trở ngại đối với việc Hàn Phong cảnh giác. Chỉ vì hắn biết rõ Vô Hoàng điện là Vô Hoàng. Một ngàn năm trước đã có thể một tay diệt Đại Viêm đế quốc. Chỉ riêng điểm này thôi cũng khiến cho Hàn Phong phải cẩn thận.

Một bên Trác Minh thất Hàn Phong nghe đối phương báo xuất danh tính dĩ nhiên lại có phản ứng to lớn như vậy thì cũng không thể nào giải thích được.

Nếu như cả Thiên giai thất phẩm như Hàn Phong cũng phải chấn kinh như vậy thì tự nhiên không phải là nhân vật bình thường.

Vả lại Thiên Thánh cốc cũng không phải là một tiểu thế lực, tự nhiên biết được thực lực của Vô Hoàng điện đáng sợ đến mức nào.

Hôm nay người của Vô Hoàng điện đã lên vào đại hội. Nếu như không có dụng tâm khác thì Trác Minh cũng không có tin.

Cuối cùng Trác Minh cũng chỉ là một Thiên giai ngũ phẩm mà thôi. Nhưng thân là cốc chủ hắn vẫn có cái uy khác với người thường.

Thực lực của Trác Minh rõ ràng không có bằng Vô Hoàng nhưng bây giờ chỉ có thể trông cậy vào Hàn Phong mà thôi. Hắn cũng cố áp chế cổ khí tức xao động, lạnh giọng nói:

- Người của Vô Hoàng điện lẫn vào Thiên Thánh cốc chúng ta rốt cục là có chuyện gì.

Vô Hoàng đột nhiên nhẹ giọng cười. Hawncamr thụ được phụ cận có vài tên trưởng lão của Thiên Thánh cốc đang chậm rãi vây quanh.

Chẳng qua Vô Hoàng căn bản cũng không có lưu ý tới những điều này. Hoặc có thể nói ở đây không có một ai có thể khiến cho hắn sợ hãi. Ngược lại biểu hiện của hắn giống như đang ở nhà mà tự mình nói với mình:

- Một ngàn năm thực sự là lâu lắm.

Trác Minh không rõ Vô Hoàng nói câu này có ý gì nhưng Hàn Phong ở một bên tự nhiên rõ Vô Hoàng chính là một lão quái vật sống hơn nghìn năm rồi.

Tuy rằng trên đại lục thọ mệnh của võ giả rất dài nhưng là có thể sống hơn một ngàn năm cũng không phải là không có ai. Nhưng Hàn Phong cũng cảm thấy cảm khái không thôi.

Hắn trong vòng hai ba năm mà đã gặp tới ba lão quái vật sống hơn ngàn năm. Nhưng chẳng qua trong lòng hắn lại có thêm một tia nghi hoặc. Vô luận là Hư Không hay là Triệu Vô Cực thì những người này nhìn qua tựa hồ chỉ là thiếu niên phổ thông trẻ tuổi mà thôi.

Dường như ba người này đều tồn tại một tầng quan hệ nào đó. Chẳng qua trước có hai người từng là bằng hữu nhưng nay đã trở thành địch nhân.

Mà lúc này Vô Hoàng cũng cảm khái nơi:

- Ta nghe nói Thánh cốc có một thánh thụ hết sức kỳ lạ cho nên lần này đến đây cũng là muốn kiến thức một phen. Chẳng qua không nghĩ tới lại đụng phải tiểu gia hỏa này ở đây.

Theo lời Vô Hoàng thì tự nhiên tiểu tử kia chính là Hàn Phong.

Mà theo lời Võ Hoàng thì hần nguy trang thân phận trà trộn vào Thiên Thánh đại hội là bởi vì muốn được vào Hư Linh Ảo Cảnh. Chẳng qua khi hần thấy Hàn Phong cũng ở đây, nhất là lúc trước Hàn Phong lại luôn để ý tới hần. Cho nên Võ Hoàng biết được Hàn Phong cũng đã nghi hoặc thân phận của mình.

Cho nên việc đã đến nước này thì Võ Hoàng cũng không cần phải che đậy mà thẳng thắn trực tiếp bại lộ thân phận.

Mà lúc này Hàn Phong cũng không phải vì Võ Hoàng đang nói chuyện mà buông lỏng cảnh giác. Khí tức trên người lại càng sắc bén, mơ hồ muốn tạo uy áp của Võ Hoàng.

Về phần những người khác thì tự nhiên biết được tình hình lúc này không ổn. Từ lâu đã ào ào thoái lui. Mặc dù vẫn có một vài đệ tử gian lớn nhưng dưới uy áp của hai Thiên giai thất phẩm cường giả thì cũng phải bất đắc dĩ thoái lui.

Mà nghe được Võ Hoàng nói như vậy thì Hàn Phong cũng nhướng mày không có nói gì.

Võ Hoàng thấy Hàn Phong không có phát biểu ý kiến thì trái lại hỏi:

- Chẳng nhẽ ngươi không có cái gì để hỏi. Ngươi đối với sự xuất hiện của ta không hiểu kỳ sao?

Lúc này ngữ khí của Võ Hoàng vẫn như trước vô cùng huyền diệu, giống như một tiểu hải đồng ở trước mặt đại nhân thể hiện sự đặc ý của mình.

Chẳng qua Hàn Phong tự nhiên sẽ không bởi vì thế mà coi khinh người trước mắt.

Đối với sự xuất hiện của Võ Hoàng thì trong lòng Hàn Phong tự nhiên cũng tồn tại vô số nghi hoặc. Bất quá hiển nhiên bây giờ điều hần để ý tới nhất chính là tình huống cửa Tứ Diệu các.

Võ Hoàng điện đồng thời đánh lên bốn các, đến thời điểm mấu chốt thì không hiểu vì sao Võ Hoàng lại xuất hiện ở đây. Mà lý do cũng hết sức đơn giản, chỉ vì thánh thụ của thánh cốc?

Chính là Hàn Phong cũng hiểu được lời nói từ miệng Võ Hoàng hiển nhiên không thể nào tin hoàn toàn được cho nên Hàn Phong mới trầm giọng nói:

- Điều ta muốn biết thì ngươi sẽ không nói cho ta biết. Đã như vậy thì cần phải tốn nhiều lời làm gì!

Võ Hoàng nghe vậy thì đầu tiên sững sờ, rồi lại cười ha ha:

- Thú vị! Rất thú vị! Ngươi nói không sai, đã như vậy để cho ta tới thử thân pháp của ngươi xem, rốt cuộc thế nào!

- Như mong muốn!

Hàn Phong nhàn nhạt nói.

Ngay sau đó hai đạo thân ảnh bốn từ khí thế bình thản thì theo tiếng nói vừa dứt lần thứ hai cuồng bạo khắp toàn trường.

Ngay cả bầu trời ở phía trên cũng bị khí tức cuồng bạo khiến cho run rẩy, tưởng chừng như có thể sập xuống bất cứ lúc nào.

Mà Trác Minh ở gần nhất cũng bị khí tức kinh khủng của hai người tản mát ra trấn áp. Tuy rằng khí tức của hai người không phải nhằm vào hần nhưng nội tâm Trác Minh cũng phải sản sinh một ý niệm không thể nào chống cự được ở trong đầu.

Loại cảm giác này khiến cho Trác Minh cảm thấy không tốt chút nào nhưng lại không thể nào tránh được, thần sắc có chút phức tạp nhìn hai người.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

464. Chương 447: Cường Thế Va Chạm

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hắn cũng không rõ lai lịch của Võ Hoàng nhưng thấy dáng dấp hai người đều chỉ là thiếu niên mà đã có được thực lực mà vô vàn người mơ ước tới. Điều này không khỏi khiến cho hắn cảm thấy đổ kỵ.

Nhìn hai người hoàn toàn không có thêm để ý tới phản ứng của những người xung quanh thì Trác Minh cũng đành phải bứt trở ra.

Lúc này hai người giống như dự định trước độ khí tức một phen rồi hai cỗ khí tức mà mắt thường có thể thấy được không ngừng kéo lên, sinh ra va chạm vô cùng kịch liệt.

Mà nhìn cảnh độ sức này thì Trác Minh tự biết rằng mình không thể nào chống lại.

Cho nên hắn cũng nhanh chóng lui xuống dài. Đồng thời dùng nhãn thần ra hiệu cho các trưởng lão cẩn thận cảnh giới.

Về phần những đệ tử khác thì bất quá cùng chỉ là Nhân giai. Mặc dù cự ly với cuộc giao tranh khá xa nhưng vẫn không thể nào chịu được khí tức của hai người khi va chạm sinh ra rung động. Từ lâu đã thối lui.

Không thể nói hội trường của Thiên Thánh cốc vô cùng rộng lớn. Mọi người đã lùi lại phía sau một quãng xa nhưng vẫn không có cảm giác chen chúc nào.

Hơn nữa những đệ tử có thể xuất hiện ở đây đều là những tinh anh. Đối mặt với cuộc độ sức của hai Thiên giai cường giả, tự nhiên cũng không có vì thế mà khiếp sợ ly khai. Trái lại đều lộ ra thần sắc hưng phấn, có chút cuồng nhiệt nhìn lên lôi đài, ngao nghễ nhìn hai người.

Thế nhân sùng bái cường giả, nhất là võ giả tu luyện đấu khí. Đối với những cường giả vượt ra nhận thức của bản thân thì càng sùng bái hơn.

Lúc này đối mặt với hai Thiên giai thất phẩm cường giả thì mọi người tự nhiên không có bỏ qua cơ hội như vậy.

Mặc dù cuối cùng bọn họ có thể mất mạng nhưng ai cũng bưng bưng khí thế, nấn ná ở lại.

Hàn Phong tự nhiên cũng không có tinh lực mà để ý tới sinh tử của những người này. Mặc dù trong lúc khí thế va chạm nhau sản sinh ra dư chấn nhưng hắn vẫn có thể dễ dàng đánh trả lại Võ Hoàng.

Thoạt nhìn thì có vẻ như Võ Hoàng chiếm thượng phong nhưng Hàn Phong cũng tự nhiên hiểu rõ điểm này. Hắn chưa bao giờ hi vọng với thực lực của mình có thể đánh bại được Võ Hoàng.

Phải biết rằng đối phương từ một ngàn năm trước đã là một Thiên giai thất phẩm cường giả. Mà hôm nay mặc dù qua ngàn năm thực lực Võ Hoàng bày ra trước mắt vẫn là Thiên giai thất phẩm nhưng Hàn Phong cũng không có coi thường mà cho rằng mình có thể đối phó một cách dễ dàng.

Hơn nữa không thể không nói thân phận thực sự của Võ Hoàng là một hắc ám thuật sĩ. Hắn cũng là hắc ám thuật sĩ còn sót lại trên đại lục.

Võ Hoàng diện có vô vàn bí thuật quỷ dị, Hàn Phong từ lâu cũng đã lĩnh giáo qua. Mà những điều đó đều bắt đầu từ người này mà ra. Hàn Phong tự nhiên có lý do để tin tưởng, trong tay Võ Hoàng càng có thêm nhiều bí thuật cao thâm.

Cứ như vậy Hàn Phong liền cẩn thận ứng phó.

Hai người không hề nhúc nhích, nhìn qua thật phần an tĩnh. Nhưng Hàn Phong cũng biết theo việc khí tức hai người không ngừng tăng lên thì hai bên độ sức không thể so với chiến đấu bình thường. Chỉ cần hơi sơ ý thôi cũng sẽ phải nhận lấy thất bại thảm hại.

Hàn Phong tự nhiên không dám khinh thường.

Cứ yên lặng như vậy trong chốc lát, Võ Hoàng không ngừng toả ra khí tức mạnh mẽ trên người, ánh mắt hẳn hiện lên một tia dị sắc:

- Giằng co như vậy thật không thú vị chút nào. Ở dưới còn có rất nhiều người đang chờ xem kịch vui. Chúng ta sao không đáp ứng bọn hắn thống khoái đánh một trận.

Nói xong Võ Hoàng cũng không để ý tới Hàn Phong mà thân hình khẽ động, khí tức bao lấy thân thể của hắn trong nháy mắt, ngay lập tức bay tới gần Hàn Phong.

Cuộc chiến đấu của hai người càng ngày càng khốc liệt.

Võ Hoàng đột nhiên bạo khởi cũng không khiến cho Hàn Phong quá kinh ngạc.

Lúc này toàn bộ tinh thần của Hàn Phong được kéo căng ra. Lực chú ý hoàn toàn đặt vào trên người của Võ hoàng. Có thể nói Võ Hoàng và Hàn Phong đồng thời động thủ.

Xung quanh thanh sắc khí tức theo thân thể, động tác của Hàn Phong đồng dạng phi toái hướng tới bốn phương tám hướng.

Chẳng qua bề ngoài thì nhìn thấy vô cùng nhu hoà nhưng bên trong lại cất giấu không biết bao nhiêu sát ý. Đây là Hàn Phong lĩnh ngộ được quy luật của thiên địa, nắm giữ phong nguyên tố trong tay.

Cũng giống như tính cách của hắn, nhìn trầm ổn ôn hoà nhưng chỉ cần động chạm đến hắn thì Hàn Phong sẽ trở thành một đầu hùng sư, điên cuồng xé xác địch nhân.

Lúc trước thập đại tông môn chính là như thế. Sau lại ngũ đại thế lực cũng là như thế.

Có thể nói Hàn Phong lĩnh ngộ quy luật của Thiên giai, kỳ thực cũng chính là tâm của hắn như thế. Hôm nay tương kỳ chuyển biến thành đấu khí mà bày ra ngoài.

Thanh sắc phong. Nhìn như thông thả nhưng cũng khiến cho Võ Hoàng phải sản sinh ra ảo giác mà không thể nào né tránh được.

Đương nhiên ảo giác này cũng chỉ xuất hiện trong chốc lát, dùng với thực lực của Võ Hoàng thì tự nhiên không thể đơn giản bị Hàn Phong khống chế như vậy.

Một cỗ hắc sắc khí tức khiến cho người ta phải chán ghét cũng đã thoát ly khỏi thân thể Võ Hoàng. Trong nháy mắt hai người tạo thành hai đạo hào quang.

Mà trong mơ hồ, mọi người đều không thể nhìn rõ được thân ảnh của hai người ở trên không trung mà chỉ có thể cảm thấy được từng trận âm hưởng bén nhọn đang toả ra xung quanh.

Một ít đệ tử thực lực thấp, thậm chí khi nghe thấy đạo thanh âm sắc bén đó thì nhất thời sắc mặt xanh mét, toàn thân rui lên.

Về phần Hàn Phong trực tiếp giao tranh thì cảm nhận sâu sắc nhất. Một chiêu thức quỷ dị như vậy cũng là lần đầu tiên Hàn Phong được chứng kiến.

Võ Hoàng này dĩ nhiên có thể sử dụng đấu khí để bắt tạo thành âm thanh đáng sợ như vậy. Chỉ cần một số võ giả tâm trí không có kiên định, đứng trước một chiêu này của Võ Hoàng nhất định sẽ bị ảnh hưởng đến cuối cùng chỉ có nắm lấy thất bại mà thôi.

Mặc dù, tâm trí Hàn Phong kiên định nhưng cũng bị cỗ sắc sắc đấu khí này chấn nhiếp, tâm thần cũng có phần buông lỏng. Cũng may Hàn Phong tinh thần lực siêu cường, khác hẳn với thường nhân. Chỉ trong nháy mắt đã kịp phản ứng.

Lập tức không dám chậm trễ, quanh thân vô số thanh sắc phong nguyên tố rất nhanh tụ lại trước mặt.

- Phong chỉ rằng buộc!

Đây là quy luật sau khi Hàn Phong tiến nhập Thiên giai mà lĩnh ngộ ra. Vũ kỹ này hẳn sáng chế ra cũng chỉ có thể vận dụng Thiên giai quy luật mà sử dụng, đồng thời cũng chỉ có hắn mới có thể có được vũ kỹ này.

Thiên giai vũ kỹ và vũ kỹ bình thường hoàn toàn không giống nhau ở chỗ Thiên giai vũ kỹ mượn thiên địa nguyên tố để hoàn thành hiệu quả đặc thù của vũ kỹ. Trong thiên hạ cũng chỉ có mình Hàn Phong là hiểu được.

Xung quanh gió thổi bao quanh thân thể Hàn Phong, hần chỉ đơn giản vung tay lên là một cơn gió sắc bén trong nháy mắt trong vòng năm trước liền đem hần và hắc sắc đấu khí hoàn toàn bao phủ trong đó.

Hắc sắc đấu khí huyền hoá thành quỷ ảnh bị Hàn Phong dùng ‘Phong chi ràng buộc’ vây khốn khiến cho nó phát ra một tiếng thét chói tai, khiến người nghe thấy phải run sợ.

Võ Hoàng tự nhiên không có khoan tay chịu chết như vậy. Thấy hắc sắc đấu khí của mình bị Hàn Phong khống chế thì không giận không cười, khoé miệng chỉ lộ ra ý vị vô cùng thâm ý, tiện đã thân thể bay thẳng tới quỷ ảnh.

Hàn Phong thấy vậy thì nhất thời có chút kinh ngạc, hiển nhiên hần đối với việc này không rõ tại sao Võ Hoàng lại tự chui đầu vào lưới.

Nhưng Hàn Phong tự nhiên không cho rằng Võ Hoàng là người ngu. Gió xoáy xung quanh thân thể Hàn Phong nhanh chóng tụ lại, dưới sự điều khiển của hần nhất thời hoá thành những mũi tên thanh sắc.

- Thiểm quang như điện!

Từng mũi tên nồng nặc phong nguyên tố như mưa trút xuống Võ Hoàng. Mà Võ Hoàng thấy thế cũng không có cảm thấy kinh ngạc tiện tay nhắc một cái, một đạo hắc sắc chỉ thuần trong nháy mắt xuất hiện trước mắt.

Hắc sắc chỉ thuần này nhất thời có hình dạng cổ quái. Quả thực hắc sắc chỉ thuần này giống với một đầu quái vật hơn.

Mà đầu quái vật này dường như cũng có linh tính, khi những mũi tên thanh sắc bay đến thì sinh ra hồng quang chói mắt. Đại lượng vũ tiễn như hồng thủy nện lên hắc sắc chỉ thuần nhưng cũng không thể nào đi thêm nửa bước.

Mũi tên rơi trên hắc sắc chỉ thuần cũng sinh ra một trận âm hưởng kim chúc. Chẳng qua không ngừng bạo tạc.

Từng đạo kinh khí hỗn loạn thanh sắc và hắc sắc hoà quyện vào nhau phát tán ra xung quanh. Mà lôi đài ở bên dưới cũng vì trận kinh khí bạo tạc này mà triệt để biến thành đất phẳng.

Cũng may hai người biết thiên hạ ít có Thiên giai thất phẩm cường giả mà đấu khí của Thiên giai cường giả thì không gì so sánh được. Mặc dù hai người độ sắc dị thường hung hiểm nhưng không có dư thừa năng lượng phát tán ra bên ngoài.

Đây cũng không phải nói là Võ Hoàng vì những người xung quanh mà làm như thế. Hần cùng Hàn Phong cũng chỉ không muốn lãng phí bất kỳ một chút đấu khí nào.

Phải biết rằng, võ giả chiến đấu chính là so bì về năng lượng đấu khí. Mà Hàn Phong và Võ Hoàng đã đạt tới trình độ như vậy cũng không có chạy thoát khỏi nguyên tắc đó.

Cho nên dưới tình huống thực lực tương đương, hai bên sẽ không ngu ngốc đến nỗi có hành động như vậy.

Mà lúc này thì ‘Thiểm quang như điện’ của Hàn Phong đã bị Võ Hoàng đỡ được. Ngay sau đó thân ảnh của Võ Hoàng cũng là quỷ dị đối mặt với Hàn Phong.

Không một chút do dự, thân thể Võ Hoàng nhất thời tiến nhập vào bên trong quỷ ảnh.

Bóng người và quỷ ảnh trong nháy mắt hợp lại với nhau, từ từ quỷ ảnh cũng sinh ra một tiếng thét chói tai. Kế đó sắc mặt Hàn Phong vô cùng căng thẳng.

Vốn định vây khốn quỷ ảnh trong ‘Phong chi ràng buộc’ thì sau một hồi chiến đấu kế hoạch của Hàn Phong đã sụp đổ. Rất nhanh chóng phong nguyên tố bị sụp đổ, tiêu tán trong không khí.

Mà lúc này thân thể Võ Hoàng cũng thi triển hắc sắc đấu khí ra hoá thành thực chất giống như một tấm áo bao lấy thân thể Võ Hoàng.

Hàn Phong tất nhiên không dám khinh thường, cước bộ khẽ chuyển, phối hợp với ‘Dời hình hoán ảnh’. Trong nháy mắt đã xuất hiện ở phía sau Võ Hoàng.

Chỉ thấy vô số gió xoáy mà dùng mắt thường không thể nào phán đoán được tốc độ bay đang tụ tập lại trên một quyền của Hàn Phong.

Trong nháy mắt, liền ngưng tụ thành một cơn lốc cuồng bạo.

- Bôn Lôi!

Đây là vũ kỹ là Hàn Phong thích sử dụng nhất. Nhưng lúc này một chiêu ‘Bôn Lôi’ này không có còn giống như trước kia nữa. Bởi vì nó còn tồn tại nguyên tố gia trì.

Vốn tử sắc lôi điện bộc phát ra từ Bôn Lôi lúc này đã bao trùm toàn bộ cơn lốc. Tử sắc lôi điện và thanh sắc cự phong giao thác với nhau, trong nháy mắt hình thành một cỗ năng lượng mãnh liệt khiến cho kẻ khác cũng phải hít thở không thông.

Tốc độ của Bôn Lôi được phong nguyên tố gia trì thêm vào khiến cho cánh tay của Hàn Phong bây giờ biến mất trong nháy mắt.

Hoặc giả nói, cũng không phải tiêu thất mà chẳng qua tốc độ của nó quá nhanh khiến cho mọi người quan khán sinh ra ảo giác. Bất quá sau một khắc thì quyền đầu của Hàn Phong vốn tiêu thất chợt xuất hiện trước người của Võ Hoàng. Tử sắc cùng thanh sắc hỗn loạn thành một đoàn tụ tập trên quyền đầu không chút lưu tình nào hướng tới Võ Hoàng.

Hàn Phong vận sức chờ phát động một kích, hấn muốn đem Võ Hoàng đánh gục chỉ sau một chiêu này. Chẳng qua hấn cũng tựa hồ biết điều đó là không thể.

Quả nhiên là Võ Hoàng phản ứng còn nhanh hơn cả Hàn Phong dự liệu. Từ lúc Hàn Phong xuất hiện ở đằng sau lưng hấn nhưng cũng ngay lúc đó Võ Hoàng đã phát hiện được.

Toàn thân được hắc sắc áo giáp bao phủ lấy. Võ Hoàng thấy Hàn Phong xuất thủ thì cũng không có do dự, lập tức tung theo một quyền muốn cứng đối cứng với Hàn Phong.

Hắc sắc đấu khí quán quanh tay của Võ Hoàng. Mà Hàn Phong cũng đã phát hiện ra tại hắc sắc đấu khí xung quanh quyền đầu của Võ Hoàng giống như bị vỡ ra, đồng thời mang theo từng trận âm hưởng.

Đấu khí của Võ Hoàng thật sự quỷ dị không gì sánh được. Xem tình hình hắc sắc đấu khí này thì đúng là đang thôn phệ không khí ở xung quanh.

Suy nghĩ đến đây, Hàn Phong cũng không có lùi bước, cánh tay bỗng nhiên lần thứ hai tăng vọt, vốn lưu quang lóng lánh ở quyền đầu được chia ra làm hai, hai chia ra làm bốn. Trong nháy mắt quyền ảnh biến hoá cả bầu trời hướng về hắc sắc đấu khí của Võ Hoàng điện oanh kích.

Xanh tím hai màu quyền ảnh vừa Hàn Phong và Võ Hoàng trong nháy mắt chạm vào nhau. Ba động năng lượng không giống nhau, tại trung trung tâm khi hai quyền đầu tiếp xúc thì cũng là lúc đấu khí bắt đầu kịch liệt tranh đấu.

Hai cỗ năng lượng đồng dạng vô cùng bá đạo đã tiếp xúc nhau, liền tương hỗ xé rách ra. Trong chớp mắt công phu không khí ở xung quanh đã bị cuốn vào hình thành một khoảng chân không.

Mà hai cỗ năng lượng này bị chân không ảnh hưởng cho nên cũng lập tức an tĩnh trở lại.

Trong nháy mắt dưới chân hai người đồng thời sinh ra một đạo bạo hưởng. Tiếp theo mọi người liền thấy dưới chân Hàn Phong và Võ Hoàng xuất hiện một cái hố sâu, đồng thời thân hình cả hai đều bị hấp xuống phía dưới.

Tất cả những chuyện này bất quá chỉ diễn ra trong chốc lát. Thân hình hai người cũng bị hai cỗ năng lượng cuồng bạo va chạm vào nhau mà chịu ảnh hưởng. Ngay sau đó cả hai đều thối lui về phía sau.

Qua một khoảng thời gian giao tranh thì có thể thấy được hai người quả nhiên là cân sức cân tài, nhưng mà chẳng qua xa xa trong lòng Hàn Phong lại khiếp sợ không thôi.

Tuy rằng một quyền vừa rồi hai người nhìn qua là ngang tài ngang sức nhưng thực tế trong lòng Hàn Phong hiểu rõ, bản thân mình đã rơi xuống hạ phong.

Lúc này một thân đấu khí của hắn cũng đã bị một lần giao tranh vừa rồi gây ảnh hưởng, mơ hồ trở nên mất trật tự.

Mà nhìn Võ Hoàng trước mặt vẫn ngạo nghễ như trước, sắc mặt biểu tình không có chút gì biến hoá. Thấy vậy thì tâm trạng của Hàn Phong không khỏi trùng xuống. Thực lực giữa hắn và Võ Hoàng quả nhiên là còn có một chút chênh lệch.

Nhưng thật ra thì Võ Hoàng đợi cho năng lượng xung quanh tứ tán đi thì thản nhiên cười nói:

- Thực lực của ngươi rất khá! Thực không nghĩ ra ngươi chỉ dùng hai mươi năm thời gian là có thể đạt được cảnh giới như vậy. Nếu như ngươi có thể gia nhập Võ Hoàng điện thì ta có thể cho ngươi vô thượng quyền lực. Đương nhiên ta cũng có thể đồng dạng trợ giúp ngươi để thăng cảnh giới.

Hàn Phong thực không nghĩ tới Võ Hoàng lại nói như vậy. Đây thực sự chính là ra mặt chiêu dụ hắn mà.

Nghe Võ Hoàng nói vậy thì mi đầu Hàn Phong không khỏi nhíu lại, lạnh giọng nói:

- Ta và ngươi không có bất cứ lý do nào có thể hợp tác nói chi đến việc phụ thuộc vào ngươi!

- A!

Nghe thấy Hàn Phong cự tuyệt mình như vậy thì Võ Hoàng cũng không có cảm thấy ngoài ý muốn, trái lại nhàn nhạt nói:

- Xem ra ngươi không chỉ tu luyện công pháp giống với lão thất phu Triệu Vô Cực mà ngay cả ngũ khí cũng giống như hắn. Lão thất phu này ngàn năm trước cũng cự tuyệt ta như vậy. Thực khiến cho người khác cảm thấy chán ghét đến cực điểm!

Võ Hoàng dùng ngũ khí băng lãnh khiến cho Hàn Phong có chút kinh ngạc.

Không nghĩ tới Võ Hoàng năm đó cũng ta từng chiêu dụ Triệu Vô Cực, nhưng kết quả thì khỏi phải nghĩ chính là mạnh mẽ cự tuyệt.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

465. Chương 448: Tin Tức Kinh Thiên.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Mà giờ khắc này Hàn Phong cũng đồng dạng không chút gì do dự mà cự tuyệt Võ Hoàng. Trước đó bọn họ đã kết thù không có bất cứ cái gì có thể hoá giải được.

Hàn Phong đời này cũng không thể nào quên được Trầm Ngọc ở trước mặt hắn mà tự vẫn. Hôm nay đã qua một năm nhưng Trầm Ngọc vẫn cứ hôn mê chưa có tỉnh lại. Trừ sinh cơ yếu ớt trong người ra thì cũng không có bất kỳ dấu hiệu của sinh nào nào.

Mà tạo thành tất cả những nhiên này chính là Diệt Hoàng cùng với Trọng Tài giả gây nên. Trong đó Võ Hoàng điện cũng có nhúng tay vào.

Ngĩ đến Trầm Ngọc thì Hàn Phong lại bị che lấp bởi lửa giận lần thứ hai bạo khởi.

Ngay lập tức Hàn Phong lại bay lên trời hướng tới Võ Hoàng công kích.

Từng đạo thanh sắc cự phong chợt xuất hiện quanh thân của Hàn Phong, lúc này phong nguyên tố vốn nhu hoà thì nhất thời trở nên táo bạo không gì so sánh được.

Theo nhất cử nhất động của Hàn Phong dường như hần muốn bắn vằm Võ Hoàng thành từng mảnh nhỏ.

Cảm thụ được khí thể sắc bén trên người Hàn Phong thì Võ Hoàng cũng không lấy làm bất ngờ. Lúc trước thăm dòm tuy rằng biết không thể nào chiêu dụ được Hàn Phong nhưng hần vẫn muốn thử.

Hiển nhiên là hần động lòng yêu tài, dù sao thì có thể xuất hiện một Thiên giai thất phẩm trên đại lục là rất hiếm. Nếu như có thể thu phục được thì không thể nghi ngờ là trợ giúp cực đại. Mặc dù hần cũng biết rằng xác xuất thành công chính là bằng không.

Trông thấy Hàn Phong lần thứ hai chủ động công kích mình thì thân thể Võ Hoàng hơi cong, hắc sắc áo giáp trước ngực nhất thời xuất hiện một khuôn mặt dữ tợn. Theo như Hàn Phong thấy thì giống hệt như quỷ ảnh vừa rồi.

Lúc này khuôn mặt xuất hiện trong nháy mắt, Hàn Phong liền cảm thấy không khí xung quanh trở nên cực kỳ âm trầm, một cỗ khí tức âm hàn xuất hiện khiến cho kẻ khác hít thở không thông.

Mà cỗ khí tức âm lãnh này không có băng lãnh mà giống như thẩm thấu và trong cơ thể khiến cho người ta có cảm giác đó.

Đối với cỗ hơi thở này, Hàn Phong cũng đã từng gặp qua nhưng lúc đó hần đụng độ với ba người Thiên Khôi. Khí tức này khiến cho Hàn Phong cảm thấy vô cùng chán ghét.

Chẳng qua mặc dù lúc đó ba người liên thủ phát ra tử vong khí tức cho dù xa xa nhưng không có bằng một phần ba của Võ Hoàng bây giờ.

Lúc này Võ Hoàng đã phát ra khí tức tử vong khiến cho Hàn Phong khó có thể chống đối được.

Hàn Phong cũng không có nghĩ tới lúc này Võ Hoàng dĩ nhiên lại có thể bày ra khí tức so với lúc trước càng thêm đáng sợ. Trong lúc nhất thời thì trong lòng Hàn Phong cũng có chút chìm xuống.

Tuy rằng thực lực của Võ Hoàng so với trong tưởng tượng của Hàn Phong thì kém hơn rất nhiều nhưng là cũng mang đến cho hần uy hiếp không nhỏ.

Tối trọng yếu chính là Hàn Phong vẫn không đoán ra được mục đích Võ Hoàng đến đây để làm cái gì.

Bây giờ Võ Hoàng diện đang công kích bốn các. Mà Võ Hoàng là người đứng đầu Võ hoàng diện dĩ nhiên lại có thể nhàn nhã đến địa phương này để chơi đùa, thật khiến cho người khác khó hiểu.

Nhưng ngay lập tức sắc mặt Hàn Phong đột nhiên, dường như hần nghĩ tới điều gì đó không tốt. Động tác xuất thủ vốn sắc bén cũng trong nháy mắt xuất hiện một kẻ hở.

Còn Võ Hoàng với một thân thực lực như hần thấy Hàn Phong để lộ ra một kẻ hở nhỏ thì làm sao hần có thể bỏ qua được.

Lập tức khuôn mặt dữ tợn mở cái miệng như một cái chậu máu của mình ra, từng đợt âm thanh bén nhọn chói tai vang lên.

Hàn Phong tự nhiên biết tinh thần lực của bản thân cường đại cho nên trong khoảng khắc này hần nhanh chóng vận dụng tinh thần lực vội vàng thu liễm tâm thần. Mà lúc này mặt quỷ dữ tợn trên người Võ Hoàng đã chui là từ hắc sắc khải giáp. Trong nháy mắt liền chạy tới trước mặt của Hàn Phong.

Hàn Phong từ đầu tới giờ không có dám khinh thường, đầu khí trong cơ thể điên cuồng vận khởi, nương theo thanh sắc năng lượng ở xung quanh là lập tức hình thành một cự phong năng lượng vô cùng lớn. Dưới sự điều khiển của Hàn Phong thì cự phong dùng thể đánh lôi đình vạn quân như lưu quang hướng tới mặt quỷ dữ tợn.

Võ Hoàng đối với một chiêu này của Hàn Phong thì cũng không có để ý tới, hần cười nhạt nói:

- Năng lực của ngươi rất khá nhưng là đáng tiếc mọi thủ đoạn ở trước mặt ta đều trở nên vô dụng.

Nói xong chỉ thấy hắc sắc tử khí ở xung quanh mặt quỷ tăng lên. Lúc này thanh sắc đầu khí và hắc sắc tử vong khí tức va chạm vào nhau. Cao thấp khó phân.

Mặt quỷ dữ tợn mang theo hắc sắc tử khí trong chớp mắt đánh cho thanh sắc đấu khí của Hàn Phong thành tiêu điều xơ xác.

Đồng thời mơ hồ có thể thấy được mặt quỷ dữ tợn giống như một con dã thú, tham lam thôn phệ thanh sắc đấu khí xung quanh.

Càng ngày càng nhiều thanh sắc đấu khí bị thôn phệ thì đôi mắt của mặt quỷ dữ tợn ngày càng yêu dị, quang mang phát ra vô cùng cường thịnh.

Hàn Phong chỉ cảm thấy khí tức trong cơ thể trở lên cực kỳ sắc bén. Sắc mặt hơi phiếm hồng, Hàn Phong cố nén khí huyết trong cơ thể đang nhộn nhạo, hai tay huy động, trên khuôn mặt lộ ra một vẻ tàn nhẫn.

Hắn biết lúc này đầu giao thủ mình đã chịu thua thiệt không nhỏ.

Hàn Phong cũng không biết là Võ Hoàng sử dụng vũ kỹ gì nhưng hắc sắc đấu khí của hắn dĩ nhiên lại có thể thôn phệ năng lượng. Điều này thực sự kinh người.

Bất đắc dĩ, Hàn Phong không thể làm gì khác hơn là vội vàng tán đi năng lượng đấu khí thanh sắc không còn nhiều lắm. Đồng thời thân hình triển khai, song quyền tụ trước ngực đánh tới mặt quỷ.

Ngạo Thị Thiên Địa bí quyết điên cuồng bạo khởi, vô số đấu khí bùng mãnh quán nhập vào trong tay, mái tóc dài của Hàn Phong không ngừng bị gió thổi tung bay.

Năng lượng song bội tràn ngập run lên, vô số kinh khí cuồng tả, hai tay Hàn Phong nắm chặt vào nhau, hình thành một tư thế quái dị.

Tại thời điểm gần tiếp cận với mặt quỷ thì Hàn Phong quát mạnh một tiếng.

Trong lòng bàn tay chợt tụ một đoàn cường quang chói mắt, năng lượng uy áp kinh khủng, phô thiên cái địa mà hội tụ đến.

- Long bào hao!

Đây là vũ kỹ mà Hàn Phong ít sử dụng nhất. Cũng là vũ kỹ bá đạo nhất mà hắn có.

Lúc này Hàn Phong tụ khởi đấu khí toàn thân tập trung ở hai cánh tay. Lúc này hắn nghĩ đến việc mặt quỷ dữ tợn có năng lực quỷ dị là thôn phệ cho nên hắn đơn giản đem toàn bộ năng lượng tụ tập tại một chỗ.

Hàn Phong không tin nhiều năng lượng như vậy Võ Hoàng có thể thôn phệ trong nháy mắt.

Thế gian này không có lực lượng vô địch tuyệt đối. Trong mắt Hàn Phong mặt dù Võ hoàng quỷ dị có thể thôn phệ năng lượng một cách đáng sợ nhưng tối đa cũng chỉ là một loại lực lượng biểu hiện mà thôi.

Hàn Phong lĩnh ngộ thiên giai quy lật đối với lực lượng thể ngộ tự nhiên càng có lý giải sâu sắc. Cho nên đối với năng lực bá đạo của Võ Hoàng thì Hàn Phong trừ từ đầu có khiếp sợ ra thì cũng không có suy nghĩ gì khác.

Năng lượng trong bàn tay nương theo một tiếng thét giống như long ngâm, trong nháy mắt liền oanh kích tới mặt quỷ dữ tợn tràn ngập khí tức tử vong.

Quả nhiên đúng như theo suy đoán của Hàn Phong, tuy rằng hắn thương xúc đánh trả nhưng năng lượng thì triển ra vô cùng bá đạo cho nên khiến cho Võ Hoàng phải giật mình.

Mà lúc này năng lượng khổng lồ của Hàn Phong sau khi dồn nén đã công kích tới mặt quỷ dữ tợn.

Chỉ thấy mặt quỷ vô cùng tham lam, không cần suy nghĩ mà trực tiếp thôn phệ đạo năng lượng này vào trong bụng.

Con người huyết sắc yêu dị nhất thời sinh ra từng đợt hồng quang.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

466. Chương 449: Chuyện Cũ Mười Năm Trước.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Lúc này Hàn Phong nhất thời cảm giác được năng lượng mình bộc phát đã mất đi liên hệ, tâm trạng không khỏi căng thẳng.

Ngay khi hắn cho rằng suy đoán của mình sai, phát sinh ngoài ý muốn thì mặt quỷ dữ tợn cùng với hắc sắc tử khí xung quanh nó xuất hiện một tia rung động bất ổn. Théo đó mặt quỷ giống như người khuôn mặt cũng bắt đầu vận vẹo thống khổ.

Sau một lát thì mặt quỷ cũng bắt đầu run lên không ngừng. Từng đợt âm thanh chói tai không ngừng vang vọng.

Cả hội trường bị thanh âm này chói tai, kinh khủng này bức lui liên tục về phía sau.

Sau một lát mặt quỷ không thể nào luyện hoá được cỗ năng lượng khổng lồ như vậy cho nên khuôn mặt cũng xuất hiện rạn nứt.

Ngay sau đó một tiếng vang nhỏ giòn tan, mặt quỷ từ những vết rạn nứt mà nổ tung.

Mà sắc mặt của Võ Hoàng cũng hơi đổi, lập tức hừ lạnh một tiếng, thân thể bức lui về phía sau.

Mặc dù Hàn Phong dùng một chiêu bá đạo đem mặt quỷ của Võ Hoàng đánh nát nhưng xem bộ dạng của Võ Hoàng thì trừ sắc mặt có chút trắng bệch ra thì ngược lại cũng không có thương tổn gì.

Trái lại Hàn Phong mặc dù dựa vào một kích bá đạo này có thể đánh nát được mặt quỷ, nhìn qua như thể hắn đang chiếm thượng phong nhưng Hàn Phong biết vừa rồi mình phải dùng tới bảy thành đấu khí mới tạo được hiệu quả như vậy.

Lúc này đấu khí trong cơ thể Hàn Phong cũng chỉ còn lại không đến ba tầng, tăng thêm lúc trước bởi vì tính thôn phệ của mặt quỷ mà khiến cho bản thân thụ thương.

Dựa theo tình huống này thì chỉ sợ những lần giao tranh tiếp theo Hàn Phong phải thua là điều không thể tránh được.

Trong lòng không ngừng dự tính nên giải quyết trận chiến kế tiếp như thế nào nhưng hắn lại không có nghĩ rằng Võ Hoàng diện đứng ở đối diện sắc mặt hơi đổi, ngay sau đó lại lộ ra bộ dáng tươi cười.

Ngay khi Hàn Phong còn không rõ đối phương vì sao lại cười thì chỉ nghe thấy trên mặt Võ Hoàng hiện lên tiểu ý, hắn chậm rãi nói:

- Tuy rằng chuyện đi này đụng độ phải ngươi là điều ngoài ý muốn, không có hoàn thành được dự định lúc trước của ta. Nhưng ta lại vừa có được một tin tức tốt lành. Chắc hẳn ngươi cũng cảm thấy hứng thú với nó.

Ngược lại Võ Hoàng nói như vậy thì trong lòng Hàn Phong không biết vì sao lại mọc lên một sự dự liệu không tốt.

Mà kết tiếp từ trong miệng của Võ Hoàng Hàn Phong cũng minh bạch dự liệu không hay trong lòng mình là chuyện gì.

- Vừa rồi, ta được thủ hạ truyền tin tức tới bao tin. Hôm nay trên đại lục bốn các thế lực nhất đã bị tiêu diệt. Sau này Võ Hoàng điện của chúng ta sẽ thống trị thiên hạ. Ha ha!

Nói xong câu cuối, Võ Hoàng cũng bật cười đắc ý.

Nhưng câu nói này khi Hàn Phong nghe được thì hắn không thể làm thế nào mà ton được. Lúc này trong Hàn Phong trừ khiếp sợ ra hẳn cũng không ngừng nghĩ biện pháp.

Hắn không cho là Võ Hoàng sẽ lừa gạt hắn. Nhưng cũng không nghi ngờ hắn làm thế nào để biết được tin tức này. Với năng lực của Võ Hoàng điện thì chỉ sợ Võ Hoàng thân ở ngoài ngàn dặm nhưng vẫn có thể biết được tin tức.

Chẳng qua theo lời nói của Võ Hoàng thì bốn các dĩ nhiên lại bị tiêu diệt?

Hơn nữa lại còn bại thất bại nhanh đến như vậy. Chỉ sợ nhân thủ hoàng thất phái đi vẫn còn ở trên đường. Căn bản là không kịp cứu viện.

Vừa nghĩ tới việc bốn các đồng thời thua trong tay của Võ Hoàng điện thì trong lòng Hàn Phong nhất thời run lạnh.

Nhất là Võ Hoàng đang đứng cười đắc ý ở đối diện thì Hàn Phong càng kiêng kỵ.

Trong đầu một mạch suy nghĩ, trong nháy mắt Hàn Phong liền quyết định. Vô luận như thế nào thì cũng phải đánh chết được Võ Hoàng ở tại đây.

Ý nghĩ vừa loé lên, Hàn Phong cũng không hề do dự mà vận khởi lượng đấu khí còn lại ít ỏi trong người nhanh chóng phi thân tới Võ Hoàng.

Chính lúc này thân thể Võ Hoàng chợt run lên, ngay sau đó liền làm ra động tác khiến cho người khác cảm thấy sợ hãi.

Hàn Phong thấy vậy thì cũng vô cùng hoảng sợ nhìn Võ Hoàng.

Thấy hành động này của Võ Hoàng thì trong lòng Hàn Phong cảm thấy sửng sốt, lập tức bật người sắc mặt đại biến.

Vốn thân hình bay nhanh, tốc độ lại vượt qua sự tưởng tượng của thường nhân. Hàn Phong lúc này đã xuất hiện trước mặt Võ Hoàng.

Nhưng chính là Võ Hoàng cũng không có để ý tới Hàn Phong. Một trọng quyền bá đạo không gì sánh được trực tiếp oanh kích lên ngực của Võ Hoàng.

Tiếng xương gãy khiến cho toàn trường cảm thấy kinh hãi. Trước ngực Võ Hoàng không ngờ bị quyền đầu của Hàn Phong đánh thủng, máu tươi không ngừng tuôn ra.

Máu tươi, nội tạng trực tiếp từ sau lưng Võ Hoàng bắn ra ngoài. Một màn máu tanh như thế khiến cho chúng nhân không kịp phản ứng.

Ngay cả Hàn Phong cũng có chút sửng sờ. Đương nhiên Hàn Phong sửng sờ không giống như thế nhân mà hắn sửng sờ bởi vì hắn cũng chỉ cần một quyền lại có thể đánh xuyên qua người của Võ Hoàng. Tình huống này thực trái với lẽ thường. Khiến cho Hàn Phong không thể nào giải thích được.

Theo lý thuyết thì với thực lực của Võ Hoàng, không có khả năng bị một người thụ thương như Hàn Phong đánh bại dễ dàng như vậy. Nhưng tình huống trước mắt không khỏi khiến cho người khác không tin tưởng không được.

Bất quá Hàn Phong cũng không có hài lòng vì hắn biết chuyện này thực không đơn giản như thế.

Quả nhiên đúng như suy nghĩ của Hàn Phong, trước khi Hàn Phong đánh xuyên qua thân thể Võ Hoàng một khắc thì một đạo hắc khí từ thiên linh cái của hắn bắn ra ngoài.

Lúc này hắc khí không ngừng tích súc lại ở giữa không trung hình thành một bóng đen.

Mà ngay khi Hàn Phong ngây người thì đạo thân ảnh màu đen kia khẽ động, một âm thanh khàn khàn chính là giọng nói của Võ Hoàng vang lên.

- Có hay không rất bất ngờ?

Bóng đen nhàn nhạt nói.

Cũng không để ý tới Hàn Phong có hay không trả lời, bóng đen lại tiếp tục nói:

- Có thể lần sau gặp mặt ta sẽ cho người đáp án. Ta tin tưởng tiếp sau ngày hôm nay không bao lâu thì chúng ta sẽ lại gặp nhau. Nhưng lúc đó chỉ sợ người không có may mắn như ngày hôm nay.

Nỗi xong thì bóng đen chợt phát ra tiếng cười to rồi không ngừng thu nhỏ lại đến khi biến mất.

Hàn Phong lẳng lặng nhìn bóng đen biến mất mà trong đầu trống rỗng. Lúc này hắn nhìn về phía thi thể Vô Hoàng trước mắt. Chẳng biết tại sao cho tới giờ khắc này biểu tình của Vô Hoàng mới có một tia phản ứng. Trên mặt đầu tiên là lộ ra sự thống khổ vô cùng. Sau đó hai mắt chuyển sang sự mờ mịt.

Cuối cùng biểu tình của Vô Hoàng cũng dừng lại, ngã xuống đất, triệt để chết đi.

Cho đến lúc này Hàn Phong mới minh bạch, Vô Hoàng trước mắt này cũng không phải là Vô Hoàng chân chính. Hay nói cách khác Người này chính là Sử Lỗi một phổ thông đệ tử đến từ Ngọc Hải môn.

Có thể trong Ngọc Hải môn thì Sử Lỗi được xem như là đệ tử tinh anh. Nhưng Hàn Phong cũng không có rõ ràng lắm tại sao Ngọc Hải môn lại có cấu kết với Vô Hoàng điện. Hay là vì bọn họ là đối tượng được Vô Hoàng coi trọng.

Tuy rằng mơ hồ đoán ra được nhưng Hàn Phong cũng không có xác định. Cho nên Trác Minh tiến lên dò hỏi nhưng Hàn Phong tịnh chưa nói cho hắn biết tình thế.

Chẳng qua chỉ nói cho Trác Minh là người này bị người khác mạnh mẽ chiếm lấy thân thể, lúc này cũng đã chết đi.

Về những chuyện khác thì Hàn Phong cũng không có nói cho Trác Minh nhiều lắm. Điều này khiến cho nội tâm hắn rất bất mãn.

Cũng không kỳ quái. Chỉ vì Vô Hoàng điện công nhiên xuất hiện ở Thiên Thánh cốc. Hơn nữa lại còn có ý đồ xấu, đánh trọng thương Thanh Phong cùng với việc Vô Hoàng giao hoạt như vậy cho nên hiển nhiên đại hội Thiên Thánh lần này không thể nào tiếp tục được nữa.

Đây không thể nghi ngờ chính là không để Thiên Thánh cốc ở trong mắt. Một thế lực nhất lưu đã thành danh từ lâu làm sao có thể cho qua chuyện này dễ dàng được.

Nhưng Hàn Phong trước mắt cũng không phải là thiếu niên có tu vi Địa giai như trước kia. Hôm nay Hàn Phong chỉ trong vòng mười năm đã được thực lực mà ngay cả Trác Minh cũng không dám mơ ước tới.

Mặc dù thân phận của hắn là Cốc chủ Thiên Thánh cốc nhưng ở trước mặt Hàn Phong chỉ sợ cũng không thể nào ra uy được.

Cho nên Trác Minh đối với câu trả lời lấy lệ của Hàn Phong thì ảo não không thôi. Nhưng hắn cũng không có biện pháp gì. May mà Hàn Phong cũng không có quá mức lạnh lùng với Trác Minh. Sở dĩ hắn có thái độ như vậy đối với Trác Minh là bởi vì Thiên Thánh đại hội mười năm về trước.

Mười năm trước, sau khi Hàn Phong giành được quán quân Thiên Thánh đại hội thì Huyền Thiên tông cũng bất ngờ đạt được hơn bốn trăm mai Thiên Địa Thánh quả, trong chuyện này Hàn Phong tự nhiên rõ ràng Thiên Thánh cốc cố ý đem những phiền phức này ném lên người của Huyền Thiên tông.

Nếu như lúc đó Thiên Thánh cốc lựa chọn giữ lại mấy trăm mai Thiên Địa Thánh quả này thì chỉ sợ lúc đó với thân phận của Thiên Thánh cốc vẫn bị người khác liên hợp lại tấn công. Cũng như lúc xưa Thiên Thánh cốc bắt đầu có thanh danh mà bị các thế lực khắp nơi tới cửa đòi Thiên Địa Thánh quả vậy.

Cho nên Trác Minh mới lựa chọn đem toàn bộ Thiên Địa Thánh quả cấp cho Huyền Thiên tông, để có thể tránh khỏi phiền phức.

Dù sao thì Thiên Địa Thánh quả mặc dù là đồ tốt nhưng mà phải có mạng thì mới có phước để dùng.

Vốn Trác Minh nghĩ đem mấy trăm mai Thiên Địa Thánh quả dư giao cho Huyền Thiên tông, như vậy cho dù là kẻ nào cũng không thể đưa ra ý kiến phản bác, vừa thể hiện Thiên Thánh cốc công chính, lại tránh được phiền phức cho tông môn.

Mà sau đó dựa theo kế hoạch của Trác Minh thì Huyền Thiên tông cầm theo bốn trăm mai Thiên Thánh quả này hiển nhiên cũng như là một tiểu hải tử ba tuổi ôm một khối tuyệt thế trân bảo hành tẩu trên đường.

Thế nào không khiến cho ngoại nhân chú ý.

Trác Minh nghĩ không ra Huyền Thiên tông lại có thể cường đại như thế. Nửa điểm cũng không tránh né mà có thể ăn trọn được bốn trăm mai Thiên Địa Thánh quả đó.

Lúc đó trong lòng hắn cũng còn đang cười thầm, tiểu tông môn này quả nhiên là ánh mắt thiên căn, thực không hiểu rõ thể nhân.

Quả nhiên ngay khi Huyền Thiên tông rời Thiên Thánh cốc không bao lâu thì đã có vài thế lực liên thủ tập kích.

Tất cả cũng chỉ vì bốn trăm mai Thiên Địa Thánh quả ở trong tay của Huyền Thiên tông.

Mà khi đó, Trác Minh cũng đã có chuẩn bị từ trước, hắn đã triệu tập rất nhiều đệ tử chuẩn bị khi song phương ra tay thì mới đứng ra ngăn cản.

Sau khi có cơ hội điều đình song phương thì lại có lý do để có thể phân chia bốn trăm mai Thiên Địa Thánh quả kia một lần nữa.

Có lẽ không thể nuốt trọn nhưng chỉ ít đến lúc đó cũng sẽ được chia một phần. Đây tuyệt đối là một điều tốt đối với Thiên Thánh cốc.

Chẳng qua Trác Minh cũng không có nghĩ tới Huyền Thiên tông chẳng qua chỉ là một con cá nhỏ, cuối cùng lại biến thành một con cá mập.

Không chỉ đội ngũ đi theo cất giấu hai gã Thiên giai cường giả mà cuối cùng hoàng thất cũng nhúng tay giúp đỡ.

Ngay từ đầu Trác Minh cũng không có nghĩ ra tại sao hoàng thất lại giúp đỡ Huyền Thiên tông, hắn vốn tưởng rằng hoàng thất muốn chiếm bốn trăm mai Thiên Địa Thánh quả. Nhưng sau đó Trác Minh liền biết được trong Huyền Thiên tông có một đệ tử là Tiêu Linh là công chúa của đế quốc, không những thế nàng lại rất thích Hàn Phong. Dĩ nhiên Hàn Phong trở thành thân vương của một nước.

Sự tình này thực khiến cho người ta cảm thấy bất lực.

Thế nhưng bởi vì hoàng thất nhúng tay vào mà kế hoạch của Trác Minh chuẩn bị từ trước lại bị đổ bể từ khi còn là trứng nước. Cũng nhờ thế mà Huyền Thiên tông có thể mang đi hơn bốn trăm mai Thiên Địa Thánh quả.

Một ít sự tình này kỳ thực Hàn Phong đã minh bạch từ lâu. Bằng không lúc trước hắn cũng không đơn giản có thể có được hơn bốn trăm mai Thiên Địa Thánh quả. Khi hắn nghĩ đến Thiên Thánh cốc lại dám tính kế với Huyền Thiên tông, cho dù Hàn Phong có trì hoãn lại thì Thiên Thánh cốc nhất định sẽ có cách khác để đem bốn trăm mai Thiên Địa Thánh quả này trao vào tay hắn.

Đến lúc đó hắn cũng không cần lãng phí thực lực mà vẫn có thể đạt được ý đồ.

May mà cuối cùng hoàng thất xuất thủ cho nên Huyền Thiên tông mới có cơ hội tránh thoát khỏi một lần nguy cơ kia. Điều này cũng nằm trong dự liệu của Hàn Phong.

Bởi vì trước đây Tiêu Dật đối với Tiêu Linh có tâm ái mộ cho nên mới nỗ lực tiếp cận Tiêu Linh. Nhưng điều ngoài ý muốn chính là Tiêu Linh có tín vật trên người. Sau khi biết được Tiêu Linh cũng là người trong hoàng thất thì Tiêu Dật lại càng thêm quyết tâm trợ giúp Huyền Thiên tông.

Mà tất cả những chuyện này cũng không phải vừa khớp mà trước đó Hàn Phong cũng đã an bài sẵn.

Thiên Thánh cốc đã tính toán như thế thì trong lòng Hàn Phong tự nhiên minh bạch. Cho nên hắn đối với Trác Minh không có bao nhiêu hảo cảm.

Bất quá nghĩ tới Võ Hoàng điện dĩ nhiên lại có chủ ý với Thiên Thánh cốc cộng thêm tin tức hắn mới biết thì chắc chắn bốn cái đã xảy ra điều bất trắc. Hành động như vậy của Võ Hoàng điện cũng không thể nào gạt được người trong thiên hạ. Chính vì thế Võ Hoàng điện tất có một phen động thủ trên đại quy mô.

Cho nên nếu bây giờ mà trở mặt với Thiên Thánh cốc thì cũng không chừng sau này Thiên Thánh cốc lại trở thành đồng minh của Võ Hoàng điện.

Vì thế mà Hàn Phong mới đem một ít sự tình của Võ Hoàng điện nói cho Trác Minh biết.

Chỉ là chỉ một ít tin tức bên ngoài này thôi sau khi nghe xong, Trác Minh cũng phải khiếp sợ không thôi.

Trong lòng khổ não, một thế lực kinh khủng như vậy bành trướng thì chắc chắn sau này sẽ không có được mấy ngày yên ổn.

Đối với Trác Minh thì Hàn Phong cũng không có nói nhiều, rất nhanh hắn liền mang theo đệ tử ly khai. Mà đồng hành tất nhiên còn có đệ tử của bốn các.

Trở lại tiểu viện của Hàn Phong, nhìn vẻ mặt lo lắng của bốn người Đường Vũ Nhu, Lôi Chấn. Hàn Phong đầu tiên là xốc lại tinh thần cho mọi người.

Sau đó mới nhưng trọng nhìn mọi người một lượt rồi trầm giọng nói:

- Vừa rồi mọi người cũng đã nghe thấy Võ Hoàng nói. Hiện tại chúng ta nên tìm đối sách.

Mà vừa rồi Đường Vũ Nhu không có bất luận biểu tình gì, lúc này vẻ mặt lo lắng, nhu nhược dò hỏi:

- Đây là sự thật. Bốn các thực sự như lời Võ Hoàng nói. Thực sự bị Võ Hoàng điện chiếm đoạt? Vậy Võ Hoàng kia là người như thế nào?

Lôi Chấn có chút lo lắng hỏi:

- Hàn Phong người có phải biết được điều gì đó? Có thể nói cho chúng ta biết được không?

Hàn Phong nghe vậy thì cũng thở dài, rồi sau đó nói sự tình của Võ Hoàng cho mọi người, cùng với suy đoán của bản thân.

Thực lực chân chính của Võ Hoàng kiên quyết hơn xa so với lúc này. Hay nói cách khác lúc này Hàn Phong giao thủ với con rối do Võ Hoàng dùng bí thuật nhập vào thôi.

Nghĩ vậy trong lòng Hàn Phong trầm trọng dị thường.

Như vậy có thể khẳng định Võ Hoàng điện đã không còn ý định ẩn nhẫn nữa. Xem ra tràng đại chiến của kiếp trước đã sớm xuất hiện.

Chẳng qua lúc này đây Hàn Phong cũng không nhất định phải tham dự.

Về phần kết quả cuối cùng thì Hàn Phong cũng như những người khác không thể nào dự đoán được.

Là trước khi Võ Hoàng lưu lại tin tức thì Hàn Phong cũng không dám xác định thật giả, vì lúc đó tin tức từ bốn các còn chưa có truyền đến.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

467. Chương 450: Tình Thế Không Rõ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hàn Phong và nhóm người Đường Vũ Nhu đều lo lắng cho bốn các. Tự nhiên cũng sẽ không có dự định tiếp tục lưu lại Thiên Thánh cốc lâu hơn nữa.

Việc Võ Hoàng xuất hiện ở Thiên Thánh cốc cùng với trận chiến vừa rồi cũng khiến cho đại hội kết thúc tại đây.

Nhưng Trác Minh cũng không biết bởi vì có phải Hàn Phong hay là những nguyên nhân khác hay không thì cuối cùng lại tuyên bố Lâm Phỉ Vân thu được đệ nhất danh của đại hội lần này.

Tính ra, cũng coi như là nếu không có sự xuất hiện ngoài ý muốn của Võ Hoàng thì Lâm Phỉ Vân cũng có thể đạt được đệ nhất danh. Dù sao thì thực lực của Lâm Phỉ Vân, Hàn Phong là người biết rõ nhất. Thanh Phong kia cho dù không có vào được trận chung kết gặp Phỉ Vân thì vẫn bị nàng đánh bại mà thôi.

Cho nên quyết định này của Trác Minh cũng không khiến cho các tông môn khác cảm thấy bất mãn. Mà cứ như vậy thì Thiên Thánh đại hội lần này người chiến thắng lại là Huyền Thiên tông.

Lần đại hội này mười đệ tử của Huyền Thiên tông hiển nhiên là biểu hiện vô cùng tốt, cuối cùng thu hoạch được không ít chỗ tốt cho việc tu luyện sau này.

Có thể nói lần đại hội này Huyền Thiên tông đã dùng thực lực của chính bản thân mình để chinh phục các tông môn khác. Khiến cho tất cả mọi người đều phải công nhận sự quật khởi của Huyền Thiên tông, công nhận Huyền Thiên tông là một nhất lưu thế lực mới của đại lục.

Về phần nhóm người Lâm Phỉ Vân thì phải lưu lại Thiên Thánh cốc. Hàn Phong cũng rất lo lắng cho sự an nguy của bọn họ. Dù sao thì thực lực của Võ Hoàng điện từ trước tới nay chưa một ai biết được. Cho dù là Triệu Vô Cực cũng không thể biết. Mà hiện tại sau khi Võ Hoàng điện đối phó với bốn các thì chắc hẳn tạm thời cũng không có tinh lực đi trông nom những chuyện khác.

Thiên Thánh cốc là một nhất lưu thế lực, tự nhiên là có thực lực để bảo vệ được bản thân. Để mấy người Lâm Phỉ Vân lưu lại trong Thiên Thánh cốc chính là quyết định số một.

Vì vậy mà đoàn người Hàn Phong không ngừng bay nhanh trở về Huyền Thiên tông. Cuối cùng thì sau ba ngày cũng về đến nơi. mà khi về tới Huyền Thiên tông thì Hàn Phong cũng nhanh chóng tìm được Huyền Cơ tử.

Chẳng qua Huyền Cơ Tử đã khiến cho hi vọng của mọi người triệt để tan biến.

Ngay khi trước Huyền Cơ Tử vừa nhận được truyền tin của đệ đô tới. Tiêu Tấn phái người đi trợ giúp gồm có bốn Thiên giai cùng phụng và một quân đoàn Địa giai cao thủ ở trên đường bị địch nhân tập kích.

Cuối cùng bốn Thiên giai cường giả ba chết một bị thương, mà một số lượng lớn Địa giai cao thủ càng tử thương trầm trọng.

Lúc này những người này đã được đem về đệ đô. Sau khi báo cáo lại tin tức thì Tiêu Tấn cũng xác định được bốn các bị tiêu diệt.

Mà tập kích bọn họ không ai khác chính là người của Võ Hoàng điện.

Nghe xong Huyền Cơ Tử nói lại đầu đuôi thì trong lòng Hàn Phong không khỏi trầm xuống. Xem ra lúc trước tin tức mà Võ Hoàng ra cũng không phải là giả.

Xem ra thực sự bốn các đã gặp phải điều gì đó bất trắc. Thực nghi không ra Võ Hoàng điện thực sự có được năng lực này. Chỉ không tới vài ngày thời gian mà đã có thể dùng thế đánh sấm sét đánh cho bốn các không thể nào dậy nổi.

Đồng thời Hàn Phong cũng cảm thấy có chút may mắn. May là lúc đó hắn đã đề nghị nhóm người Đường Vũ Nhu trở về Huyền Thiên tông cùng với hắn. Bằng không chỉ sợ những người này trên đường đi về cũng gặp phải những điều bất trắc.

Ngay sau đó, Lôi Chấn đột nhiên vỗ bàn đứng lên, vẻ mặt giận giữ nói:

- Không được ta phải lập tức quay về Thiên Lôi các!

Hàn Phong nghe vậy, thì không khỏi nhướn mày nói:

- Lôi Chấn, ngươi nên bình tĩnh một chút. Ngươi bây giờ trở về thì có được ích gì cơ chứ?

- Ngươi bảo ta làm thế nào bình tĩnh đây, bây giờ sư môn ta bị diệt, ta há lại có thể ngồi ở chỗ này.

Tâm tình của Lôi Chấn hết sức kích động, khuôn mặt nhất thời đỏ lên vì tức giận.

Nhưng thật ra Liệt Kinh Vân ngồi một bên so với Lôi Chấn thì trầm ổn hơn rất nhiều. Thấy Lôi Chấn có bộ dáng như vậy, thì lạnh giọng nói:

- Đây là lúc nào rồi mà người còn kích động như vậy. Hiện tại tình hình cụ thể như thế nào thì cả ta và người đều không rõ. Nếu như tùy tiện hành động thì chỉ là đơn giản để lại thêm vài thi thể mà thôi.

- Liệt Kinh Vân, hiện tại tao ngộ bất trắc cũng chỉ có mình Thiên Lôi các. Liệt Diễm các của người cũng đồng dạng lọt vào tập kích của địch nhân. Lẽ nào người một điểm cũng không có lo lắng sao?

Lôi Chấn vẫn như cũ không thể nào bình tĩnh được nhìn bộ dạng của Liệt Kinh Vân mà tức giận quát lên.

Mà lúc này Lý Dịch Phi vẫn lạnh lùng không nói gì từ đầu thì đột nhiên hừ nhẹ một tiếng, nhàn nhạt nói:

- Sự tình đã phát sinh, người cho dù có quay về thì cũng không thể làm được gì. Đừng quên nếu như bốn các thực sự bị diệt thì lúc này chúng ta chính là hi vọng của bốn các. Nếu như người đi chịu chết thì Thiên Lôi các chẳng phải là triệt để biến mất khỏi đại lục sao.

Lý Dịch Phi nói câu này khiến cho Lôi Chấn không thể nào phản bác.

Có thể trở thành tinh anh trong hàng đệ tử, bọn họ tự nhiên không phải là người ngu xuẩn. Lý Dịch Phi hiển nhiên là hiểu được đạo lý này hơn Lôi Chấn rất nhiều.

Hôm nay tình huống của bốn các chưa thể xác định rõ. Nếu như bốn các thực sự bị Vô Hoàng điện tiêu diệt thì như vậy lúc này những người có mặt ở đây chính là hy vọng cuối cùng.

Thời gian tới tự nhiên là cần bọn họ hưng chấn bốn các. Nếu như ngay cả bọn họ đều tử thì thực sự bốn các sẽ bị xóa sổ hoàn toàn.

Nhìn thấy mấy người tranh chấp, Hàn Phong cũng muốn làm bầu không khí hòa hoãn đi chút ít:

- Các người cũng không nên quá mức lo lắng, có thể sự tình cũng không có như chúng ta tưởng tượng.

- Người có phải hay không biết được điều gì?

Ngồi bên cạnh Hàn Phong, Đường Vũ Nhu đột nhiên mở miệng. Tuy rằng nàng thân là nữ tử nhưng so với Lôi Chấn thì nàng lãnh tĩnh hơn rất nhiều. Chẳng qua biểu tình trên mặt nàng đã bán đứng nội tâm của nàng. Đối với tao ngộ của sư môn mình, nói không lo lắng chính là gạt người.

Nhưng chẳng qua Đường Vũ Nhu cũng là biết được Lý Dịch Phi lúc trước nói ý tứ như vậy biết bây giờ cần phải bình tĩnh suy tính cách đối phó. Cho nên khi nghe Hàn Phong nói vậy thì nàng mới dò hỏi.

Hàn Phong suy nghĩ, sắp xếp lại một số sự việc rồi mới mở miệng nói:

- Bốn các dù sao cũng có truyền thừa mấy nghìn năm. Trong đó thực lực thực sự như thế nào thì các người hẳn phải rõ hơn ta. nếu như nói bốn các không có bất cứ thực lực ẩn dấu dùng để bảo mệnh thì chỉ sợ cũng không có ai tin.

Hàn Phong nhìn qua một vòng, thấy ánh mắt của mọi người đều nhìn hẳn, tiện thể nói thêm:

- Mặc dù là Vô Hoàng điện thực sự khiêu chiến bốn các, đồng thời đánh bại được bốn các nhưng mà ta tin tưởng, bốn các cũng không có đơn giản mà bại như vậy. Tất nhiên là phải có biện pháp, nếu không thì lúc trước các người cũng không có thể chạy trốn như vậy.

- Làm sao người biết được những thứ này?

Lôi Chấn ngồi một bên kinh ngạc nhìn Hàn Phong nói tiếp:

- Người nói như thế thì bản thân ta cũng nhớ tới. Cha ta từng nói qua với ta một ít sự tình của Thiên Lôi các. Ta mơ hồ nhớ kỹ cha ta có nói Thiên Lôi các cất giữ một bí mật nào đó mà không muốn một ai biết. Mà chính nhờ bí mật này mà Thiên Lôi các mới tồn tại được đến ngày hôm nay.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

468. Chương 451: May Mắn Chạy Thoát.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hàn Phong nghe Lôi Chấn nói vậy thì cũng có chút kinh ngạc, lập tức nghi hoặc nói:

- Phụ thân ngươi là.....?

Đường Vũ Nhu cũng là nhẹ giọng nói:

- Phụ thân Lôi Chấn chính là Các chủ một đời của Thiên Lôi các. Mà Lôi Chấn cũng là tiểu Các chủ.

Nghe vậy Hàn Phong cũng bừng tỉnh đại ngộ. Hắn cũng thực không nghĩ tới Lôi Chấn lại có được thân phận như vậy.

Nếu như Lôi Chấn là tiểu Các chủ vậy thì có thể biết được những sự tình so với ba người còn lại tự nhiên là nhiều hơn rất nhiều.

Bất quá, vừa rồi Hàn Phong nói như vậy thì cũng khiến cho mọi người trấn an được chút ít. Nhưng ngay cả hắn cũng thấy được khả năng đó là rất nhỏ. Hắn bất quá cũng chỉ là dựa theo ký ức kiếp trước mà phân tích.

Dù sao thì kiếp trước Võ Hoàng điện cũng tiến công bốn các nhưng lại chậm hơn so với kiếp này hai trăm năm.

Cho dù là như vậy thì Võ Hoàng điện vẫn như trước không thể nào tiêu diệt được bốn các. Nhưng điều này cũng chứng minh được bốn các không phải thuộc dạng dễ đối phó như vậy.

Mà lúc này có lẽ nhân vì bản thân gặp phải bất lợi hay là do những nguyên nhân khác, phương diện khác cho nên Võ Hoàng điện đã tấn công sớm hơn so với kiếp trước.

Sau khi lần lượt phán đoán sự tình thì Hàn Phong cũng không thể nào tìm được đáp án.

Bất quá, hắn ngược lại có chút kinh ngạc. Lôi Chấn dĩ nhiên lại có thể biết được nhiều sự tình như vậy. Hàn Phong liếc mắt nhìn ba người, từ biểu tình của bọn họ thờ rõ ràng là có ngạc nhiên. Hiển nhiên ngoại trừ Lôi Chấn ra thì những người khác không một ai biết

Lúc trước Hàn Phong từ Đường Vũ Nhu mà biết được quan hệ mật thiết của bốn các.

Nếu Lôi Chấn nói Thiên Lôi các có cất giấu một lực lượng thủ hộ thì chắc hẳn ba các khác cũng sẽ có. Từ đó cho thấy Võ Hoàng điện muốn trong vài ngày tiêu diệt bốn các là điều không có khả năng.

Mà hôm nay bọn họ chỉ có thể yên lặng mà theo dõi những chuyển biến tiếp theo.

Kế tiếp qua vài ngày, Hàn Phong cũng không có lý khai Huyền Thiên tông mà đợi ở trong tông môn. Lúc trước giao thủ với Võ Hoàng hắn cũng bị thụ thương, cho nên cần phải điều dưỡng một đoạn thời gian. Tiện thể chờ tin tức từ đế đô truyền tới.

Từ khi hoàng thất phái ra nhóm người Thiên giai cung phụng và một đội quân Địa giai cao thủ bị địch nhân tập kích, tổn thương thảm trọng thì Tiêu Tấn nhất thời giận giữ. Đồng thời cũng phái ra một lượng lớn thám tử đi do thám tin tức.

Với đội ngũ nhân mã được đế quốc đào tạo chuyên nghiệp thì muốn đạt được một ít tin tức của bốn các cũng không phải là việc khó.

Qua mấy ngày lo lắng chờ đợi thì Hàn Phong và nhóm người Lôi Chấn cũng đã cảm thấy bức rứt không yên. Lâu như vậy rồi nhưng vẫn không có tin tức từ đế đô truyền tới.

Mà lúc này Triệu Vô Cực không biết có phải biết sự tình phát sinh hay không mà đột nhiên trở về.

Hơn nữa vẻ mặt cũng có vẻ kiệt sức. Đương nhiên những thứ này không phải là trọng điểm. Trọng điểm chính là Triệu Vô Cực trở về cũng mang theo mười người.

Những người này đều là nữ tử. Nhưng Hàn Phong cũng không có nhận ra một ai. Ngược lại Đường Vũ Nhu khi nhìn thấy những người này xuất hiện thì sắc mặt cũng kích động không thôi.

Tiên đến kéo một nữ tử lại, nàng kích động nói:

- Văn sư muội, Huyền sư muội. Quá tốt! Các ngươi không có việc gì.

Nữ tử bị Đường Vũ Nhu kéo lại, sau khi thấy nàng thì không nhận được mà khóc rống lên.

Đến bây giờ Hàn Phong cuối cùng cũng biết được lai lịch của những nữ tử này. Nguyên lai họ là đệ tử của Băng Tuyết các. Mà xem bộ dạng thì mấy ngày nay chắc hẳn đã phải chứng kiến nhiều sự tình kinh khủng.

Về phần những nữ tử này sao lại đi cùng Triệu Vô Cực thì cũng chỉ có thể chờ Triệu Vô Cực giải thích.

Bất quá Triệu Vô Cực dường như lại không có ý muốn giải thích. Điều này khiến cho tâm trạng của Hàn Phong không khỏi trầm xuống. Điều này khiến cho bầu không khí trong đại điện của Huyền Thiên tông trở nên nặng nề.

Hàn Phong đi tới bên cạnh Triệu Vô Cực, lẳng lặng nghe hắn giải thích.

Sau khi nghe xong, trong lòng Hàn Phong cũng nhận không được thở dài.

Thì ra, Triệu Vô Cực lần này ra ngoài cách Băng Tuyết Các không xa, mà khi Võ Hoàng Điện tập kích Băng Tuyết Các, Triệu Vô Cực mơ hồ có chút phát hiện, nhưng không đợi hắn chạy tới kịp, Băng Tuyết Các đã bị Võ Hoàng Điện dùng tốc độ sấm sét công phá.

Lúc Triệu Vô Cực chạy tới trong Băng Tuyết Các ngoài thi thể đầy đất, thì không còn một ai sống sót, mà người của Võ Hoàng Điện cũng đã tiêu thất không thấy hình bóng.

Lời này của Triệu Vô Cực, xem như chứng thực tin tức tứ các bị tập kích.

Xem ra tứ các lúc này đã dữ nhiều lành ít.

Chẳng qua, Hàn Phong có chút khó hiểu hỏi:

- Ngươi đã nói Băng Tuyết Các không còn ai sống sót, thì những cô gái này đã xảy ra chuyện gì?

Triệu Vô Cực liếc mắt nhìn đám nữ tử đằng sau, cảm thán nói:

- Cũng không biết có phải Võ Hoàng Điện quá mức sơ ý hay các nàng có vận khí tốt nữa. Ta tìm quanh Băng Tuyết Các một vòng mà không phát hiện được ai còn sống, sau đó mới rời khỏi, ai biết chưa đi được bao lâu, tại một tòa thành gần đó gặp được các nàng.

Ngừng một chút, Triệu Vô Cực nói tiếp:

- Lúc đó, các nàng vừa lúc bị vài tên đệ tử Võ Hoàng Điện gây khó dễ, ta cũng nhờ đó mà nhìn thấy các nàng, vì vậy liền xuất thủ cứu giúp, sau đó mang các nàng về đây.

Lúc này, Đường Vũ Nhu cũng đang an ủi những nữ hài liên tục gặp tai ương, bị kinh sợ quá mức.

Hàn Phong cũng vô cùng nghi hoặc, đến tột cuộc đã xảy ra chuyện gì, dĩ nhiên khiến tứ các cơ hồ trong một đêm liền triệt để tiêu thất.

Vì vậy, Hàn Phong đợi cho những cô gái này bình tĩnh lại, sau đó nhận không được mở miệng dò hỏi:

- Có thể kể lại chuyện đã xảy ra cho ta nghe được không?

Sau khi chúng nữ bình tĩnh lại, một nữ tử tuổi khá lớn chậm rãi đi ra, chính là Văn sư muội trong miệng Đường Vũ Nhu.

Tên của nàng là Liễu Văn Văn, bình thường quan hệ rất tốt với Đường Vũ Nhu.

Lúc này, Liễu Văn Văn nghiêm nhiên trở thành người đứng đầu trong đám nữ tử.

Sau nghe Hàn Phong nói, biểu tình trên mặt Liễu Văn Văn hơi đổi, đồng thời lộ vẻ kinh hoảng cùng phần nộ, lập tức thấp giọng nói:

- Chúng ta căn bản không rõ chuyện gì xảy ra, nguyên bản Các chủ chỉ phân phó chúng ta giới nghiêm, nói mấy ngày này Bằng Tuyết Các cũng không an bình, có thể sẽ bị địch nhân tập kích.

Ngừng một chút, Liễu Văn Văn tiếp tục nói:

- Chẳng qua, không nghĩ tới Các chủ mới nói chưa được bao lâu, đêm đó Bằng Tuyết Các đã bị tập kích mãnh liệt. Ta cùng chúng sư muội đằng sau, vì thực lực thấp kém, do đó Các chủ cũng không để chúng ta tham chiến, ta còn nhớ kỹ lúc đó cả Bằng Tuyết Các đầy tiếng kêu thảm thiết.

Tựa như nhớ lại cảnh thống khổ vừa rồi, thân thể Liễu Văn Văn khẽ run lên, sắc mặt trở nên có chút tái nhợt, trong mắt tràn ngập hoảng sợ, hiển nhiên là vì nhớ tới những chuyện vừa xảy ra.

Đường Vũ Nhu thấy thế, vội vàng tiến tới nhẹ nhàng vỗ về, an ủi Liễu Văn Văn, nỗ lực giúp nàng bình tĩnh trở lại.

Quả nhiên, sau khi được Đường Vũ Nhu an ủi, Liễu Văn Văn tựa như thả lỏng một chút, nhân tiện nói:

- Ta cùng chúng sư muội trốn trong các, nghe thấy bên ngoài không ngừng vang lên tiếng kêu thảm thiết, trong lòng sợ hãi cực độ, mà không biết qua bao lâu, Các chủ đột nhiên xông tới, ta chỉ thấy trên người Các chủ hầu như dính đầy máu tươi, ta cũng không rõ là máu của người hay của địch nhân nữa.

Khi Liễu Văn Văn nói đến đây, bên cạnh Đường Vũ Nhu nhin không được thân thể khẽ run lên, bờ môi non mềm bị cắn chặt thành trắng bệch, biểu tình trên mặt càng thể hiện rõ nội tâm hỗn loạn của nàng.

Hiển nhiên, khi Đường Vũ Nhu nghe được tin tức của sư tôn, trong lòng cũng vô cùng lo lắng.

Lúc này, Liễu Văn Văn tiếp tục nói:

- Khi Các chủ tiến đến, đằng sau còn dẫn theo vài người mà chúng ta chưa từng gặp, nhưng lúc đó trong lòng ta quá sợ hãi, căn bản không kịp nghĩ nhiều, mà lúc đó ngữ khí của Các chủ thập phần lo lắng, vội vàng phân phó chúng ta đứng sau lưng nàng...

Thoảng hít một hơi, Liễu Văn Văn miễn cưỡng ngăn cản nội tâm sợ hãi, sau đó nói tiếp:

- Chúng ta cứ như vậy một đường đi theo Các chủ, hoàn cảnh lúc đó rất hỗn loạn, cuối cùng đi đến một mặt thất mà ta chưa từng thấy.

Sau đó, từ trong lời nói của Liễu Văn Văn, Hàn Phong cũng từ từ rõ ràng, những thiếu nữ này làm sao trốn thoát được Võ Hoàng điện bao vây.

Thì ra Các chủ Bằng Tuyết Các Mộ Tuyết tự biết khó có thể chống lại Võ Hoàng Điện tập kích, không muốn các đệ tử đều phải táng mạng, nên phân phó vài trưởng lão ở bên ngoài kéo dài thời gian, còn nàng dẫn người đến bảo hộ đám đệ tử này.

Dựa theo Liễu Văn Văn nói, nàng cùng các đệ tử khác tổng cộng là hơn hai trăm người.

Mộ Tuyết trong lúc nguy cấp, cũng không cho nàng biết nhiều chuyện, chỉ phân phó sau khi rời khỏi phải cẩn thận hành tung của mình, nếu có cơ hội lập tức đi Thiên Thánh Cốc tìm Đường Vũ Nhu, hoặc là đến Huyền Thiên Tông xin giúp đỡ.

Sau khi Mộ Tuyết nói xong, hầu hết đám đệ tử chưa kịp phản ứng đã thấy thân thể bị một trận quang mang bao phủ.

Không đợi các nàng hiểu được chuyện gì xảy ra, tiếp theo thoảng một cái, các nàng đã xuất hiện tại một trấn nhỏ bên ngoài Bằng Tuyết Các ngăn dậm.

Lúc trước có hơn hai trăm người, giờ chỉ còn lại gần mười đệ tử, còn những người khác, Liễu Văn Văn không biết hạ lạc ở đâu.

Sự tình sau đó tương đối đơn giản, Liễu Văn Văn tuy rằng tuổi còn nhỏ, trong lòng cũng thập phần sợ hãi, nhưng thấy nhìn đến bộ dáng hoang mang, lo lắng của các sư muội, vì vậy cường ép bản thân tỉnh táo lại, chủ động gánh trách nhiệm bảo hộ các nàng.

Cứ như vậy, dưới sự suất lĩnh của Liễu Văn Văn, hơn mười thiếu nữ một đường tiến về Thiên Thánh Cốc.

Chẳng qua, các nàng không nghĩ tới vô luận các nàng bí mật ra sao vẫn bị người của Võ Hoàng Điện tìm được.

Hiển nhiên Võ Hoàng Điện cũng đã điều tra rõ ràng toàn bộ tình hình về Băng Tuyết Các, khi nhìn thấy ít người như vậy sẽ không dễ dàng buông tha, cho nên mới phái người truy bắt.

Cũng là nhóm người Liễu Văn Văn may mắn, vừa vặn gặp được Triệu Vô Cực đi ngang qua, tuy rằng hắn không nhận ra các nàng, nhưng lại rất căm thù người của Võ Hoàng Điện.

Khi nhìn thấy chúng nữ bị Võ Hoàng Điện gây khó khăn, Triệu Vô Cực chẳng thềm hỏi nguyên nhân, lập tức xuất thủ chém giết đám đệ tử Võ Hoàng Điện được phái ra truy bắt.

Nhờ vậy mà đám người Liễu Văn Văn cuối cùng thoát được một kiếp.

Sau khi hỏi rõ thân phận của chúng nữ, Triệu Vô Cực liền không nói hai lời dẫn các nàng về Huyền Thiên Tông.

Lúc này, sau khi nói xong Liễu Văn Văn đột nhiên làm ra một hành động khiến người khác không thể tưởng tượng được.

Ngay khi Hàn Phong còn đang tự hỏi chuyện này, Liễu Văn Văn đột nhiên thoát khỏi Đường Vũ Nhu, đi tới trước mặt Hàn Phong, trực tiếp quỳ xuống.

Cũng may Hàn Phong mặc dù không có chú ý tới nàng, nhưng vẫn kịp thời phản ứng, vội vàng ngăn Liễu Văn Văn cử động, đồng thời kỳ quái hỏi:

- Người làm cái gì vậy?

Ai ngờ, Liễu Văn Văn nhìn như nhu nhược, nhưng vô cùng ngang bướng, dù bị Hàn Phong ngăn cản, lúc này vẫn quỳ xuống lạy, đồng thời cầu xin:

- Các chủ đã từng phân phó ta đợi nếu có cơ hội liền tới Huyền Thiên Tông tìm Hàn Phong, ta biết Các chủ thập phần coi trọng người, cũng biết người lợi hại, vì vậy ta cầu xin người thay Băng Tuyết Các thay ta báo thù rửa hận, Liễu Văn Văn nguyện ý làm trâu làm ngựa để báo đáp.

Liễu Văn Văn vừa dứt lời, đám sư muội đứng sau nàng cũng đồng dạng quỳ xuống

Hàn Phong nhất thời có chút rắc rối.

Hơn mười người thiếu nữ xinh đẹp, lúc này về mặt thê lương quỳ trước mặt, cho dù Hàn Phong từng gặp qua sóng to gió lớn, cũng chưa từng thấy tràng cảnh như vậy.

Hắn lại không dám dùng sức nâng các nàng dậy, vì lo sợ thương đối phương, nên đành ánh mắt cầu xin Đường Vũ Nhu, có chút bất đắc dĩ nói:

- Người có thể giúp ta thuyết phục các vị sư muội này đứng dậy hay không?

Đường Vũ Nhu sắc mặt phức tạp nhìn chúng sư muội, nghe được Hàn Phong nói, tiện đà thở dài chậm rãi nói rằng:

- Kỳ thực trong lòng ta cũng có ý nghĩ giống các nàng, chỉ là ta không muốn ép buộc người, nhưng các nàng là hy vọng cuối cùng của Băng Tuyết Các, ta không thể ngăn cản các nàng được.

Nghe vậy, Hàn Phong nhất thời cười khổ một trận, hắn tự nhiên rõ ràng nội tâm Đường Vũ Nhu có cảm nhận giống những nữ tử trước mắt, chỉ là ngại quan hệ giữa hai người, nên nàng mới đành trâm mặc.

Với điều này, Hàn Phong có chút nhứt đầu, vì vậy đành nói rằng:

- Các người cứ đứng lên trước đi, vô luận vì lý do gì, Huyền Thiên Tông và Vô Hoàng Điện đều là tử địch, vì vậy các người không cần làm vậy, Huyền Thiên Tông vẫn không bỏ qua cho Vô Hoàng Điện.

Liễu Văn Văn nghe vậy, mới thở phào nhẹ nhõm, được Hàn Phong đỡ từ đứng dậy.

Chỉ là nàng còn chưa đứng vững, thân thể đã lao đảo một trận, ngã thẳng vào người Hàn Phong.

Hàn Phong nhanh nhẹn vội vàng đỡ lấy Liễu Văn Văn, lúc này hắn mới phát hiện thiếu nữ trong lòng đã ngất đi.

Lập tức, Hàn Phong kịp phản ứng hiểu được nàng vì nhiều lần chịu đả kích, lại phải chịu áp lực gánh vác an nguy của các sư muội.

Lúc trước nàng còn ráng chống đỡ, hiện tại nghe được Hàn Phong đáp ứng thay Bằng Tuyết Các báo thù, tâm thần mới buông lỏng được, mà bất tỉnh.

Đem Liễu Văn Văn giao cho Đường Vũ Nhu, Hàn Phong liền nhanh chóng dàn xếp cho những thiếu nữ đã chịu đủ cực khổ này.

Sau khi an bài cho họ xong, Hàn Phong cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc trước những thiếu nữ này hành động làm hắn có chút ăn không tiêu.

Bất quá, hắn cũng không vì vậy mới đáp ứng các nàng, mà Hàn Phong đồng dạng hiểu rõ, nếu tứ các bị diệt, vậy mục tiêu tiếp theo sau khi đồng dạng khôi phục lại rất có thể là Huyền Thiên Tông.

Huyền Thiên Tông và Vô Hoàng Điện khi ấy tất nhiên vô pháp cùng tồn tại.

Đi tới trong tiền viện, lúc này Đường Vũ Nhu đang lẳng lặng ngồi ở một góc, tựa như đang suy nghĩ, ngay cả Hàn Phong đến cũng không có phát hiện.

Hàn Phong nhìn bóng lưng tinh tế của Đường Vũ Nhu, cũng thở dài, chậm rãi đi tới bên cạnh nàng, nói:

- Thế nào, đang nghĩ cái gì mà xuất thần vậy?

Đường Vũ Nhu nghe vậy, lập tức giật mình tỉnh lại, vừa thấy liền mỉm cười lại với phong.

Kế tiếp có chút lo lắng nói:

- Chuyện vừa rồi, người có trách ta hay không?

- Trách người cái gì?

Hàn Phong đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc của nàng, hỏi ngược lại:

- Vì sao phải trách người?

- Chính là Văn sư muội dẫn các sư muội khác quỳ trước mặt người, khiến người khó xử, ta không chỉ không giúp người, còn ủng hộ các nàng làm như vậy...

Đường Vũ Nhu có chút buồn bã cười nói.

Hàn Phong thấy thế, thì thở dài, nhẹ giọng an ủi:

- Ta biết Bằng Tuyết Các cũng như gia đình của người, Mộ Các chủ càng đối với người như chính mình, nghe được tin tức như vậy, trong lòng người tất nhiên thập phần đau khổ, có hành động như thế, sao ta có thể trách người chứ.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiệt

469. Chương 452: Ngưng Hồn Thuật.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Ngừng một chút, thấy Đường Vũ Nhu vẫn lo lắng nhìn mình, ngẫm nghĩ, Hàn Phong đành đặt hai tay trên vai nàng, nhìn thân thể mềm mại, hơi run rẩy cùng gương mặt tuyệt mỹ này, bàn tay to của hắn không khỏi chậm rãi ôn nhu vuốt nhẹ lên mặt nàng.

Đồng thời, vừa nói:

- Kỳ thực người không cần lo lắng nhiều như vậy, như ta đã nói, Võ Hoàng Điện và Huyền Thiên Tông có cừu hận người cũng biết rồi. Nếu tứ các bị diệt, như vậy Huyền Thiên Tông cũng không thể tránh khỏi nguy cơ, hai bên tất có kết cục không chết không thôi. Hai người mặc dù sư muội người không thỉnh cầu, Huyền Thiên Tông cũng sẽ không bỏ qua Võ Hoàng Điện.

Hàn Phong đột nhiên khẽ cười nói:

- Còn có một điểm rất quan trọng là, ở trước mặt ta người không cần che giấu cảm xúc của bản thân, trong lòng người nghĩ gì chỉ bằng cứ nói ra, ta nhất định sẽ tận lực giúp người.

Đường Vũ Nhu tuy đã từng cùng Hàn Phong nhiều lần hoạn nạn có nhau, nhưng chưa bao giờ có cử động thân mật như vậy, lúc này bị bàn tay thô ráp nhưng ấm áp của hắn vuốt nhẹ, nhất thời khuôn mặt xinh đẹp cũng đỏ lên, ngay cả lo lắng cũng thoáng giảm bớt đi không ít.

Khi nghe Hàn Phong nói đến đây, đôi mắt đẹp Đường Vũ Nhu lưu chuyển, trong lòng cũng là một trận âm ập.

Cùng Đường Vũ Nhu trò chuyện thêm vài câu, Hàn Phong liền đi tìm Triệu Vô Cực.

Lúc này, Triệu Vô Cực đang ở trong tiểu viện của mình, trước mặt hắn là một viên cầu toàn thân màu trắng.

Hàn Phong vừa thoáng nhìn, liền phát hiện viên cầu trắng này không ngờ chính là Tiểu Bạch.

Triệu Vô Cực tựa như đang nói chuyện với Tiểu Bạch, nhưng nó vẫn nhắm mắt lại, không thèm để ý tới hắn, chỉ thỉnh thoảng vẩy cái đuôi nhỏ, bộ dáng có vẻ rất thích ý.

Trái lại Triệu Vô Cực dường như có chút khó chịu, rồi lại có vẻ bất đắc dĩ.

Thấy vậy, Hàn Phong cười khẽ, không khỏi tiến lên hai bước, ôm lấy Tiểu Bạch, mắng:

- Người thật sự ngày càng vô lại, mỗi lần gặp đều là bộ dáng lười biếng này, nhìn bụng người càng lúc càng lớn, cẩn thận cứ như vậy ngay cả đi cũng đi không nổi.

Tiểu Bạch đột nhiên bị Hàn Phong bắt lại, có chút bất mãn mở mắt, gầm gừ vài tiếng với hắn, tiện đà tránh thoát khỏi ma trảo của Hàn Phong, rồi xoay người muốn chạy khỏi.

Hàn Phong cũng mặc kệ nó, mà quay đầu nhìn Triệu Vô Cực, kỳ quái hỏi:

- Tiền bối, vì sao người quan tâm Tiểu Bạch như vậy? Bình thường nó toàn ăn với ngủ, tựa hồ không có chỗ nào đặc biệt.

Triệu Vô Cực nghe vậy, thì khoát tay, liếc mắt với Hàn Phong, nói:

- Người không biết, ta ở trên người Tiểu Bạch phát hiện điểm kỳ quái, bất quá hiện giờ vẫn chưa rõ là gì.

- Là cái gì?

Hàn Phong vội kỳ quái hỏi.

Triệu Vô Cực thần bí nói rằng:

- Thiên cơ bất khả lộ, đến khi ta biết rõ ràng bí mật trên người tiểu gia hỏa kia sẽ nói cho người biết!

Hàn Phong nghe được Triệu Vô Cực nói như vậy, trong lòng tuy vẫn kỳ quái, nhưng cũng không tiếp tục hỏi thêm. Vả lại hắn cũng biết, Triệu Vô Cực không có lý do gì đi hại hắn, một năm qua, tuy cùng Triệu Vô Cực ở chung không lâu, nhưng Hàn Phong vẫn có thể cảm nhận được, hắn đối với mình vô cùng yêu quý tựa hồ coi Hàn Phong trở thành truyền nhân.

Với điều này, Hàn Phong cũng không có ý kiến gì, dù sao hắn cũng dựa vào Ngạo Thị Thiên Địa Quyết mà Triệu Vô Cực lưu lại mới có được thành tựu như ngày hôm nay.

Vì vậy, Hàn Phong cũng hết sức kính trọng Triệu Vô Cực.

Chuyện Tiểu Bạch tạm thời gác qua một bên, ngẫm nghĩ, Hàn Phong liền nói tiếp:

- Được rồi, Được rồi, lần này chuyện tứ cá và Vô Hoàng Điện, chắc hẳn người cũng biết, không hiểu tiền bối có ý kiến gì?

Vừa nói đến chuyện của Vô Hoàng Điện, Triệu Vô Cực cũng nhin không được nhú mày lại, rồi thở dài, có chút cảm khái nói rằng:

- Bản thân ta là Vô Hoàng, không nghĩ tới hắn ẩn nhẫn cả ngàn năm, một khi ra tay liền gây lớn như vậy. Thế lực của tứ cá không cần nhiều lời, ta và người đều rõ ràng, Vô Hoàng Điện dĩ nhiên có thể trong một đêm, liền nhỏ tận gốc, phần năng lực này đương thời không có ai làm được.

Nghe được Triệu Vô Cực thừa nhận là Vô Hoàng, trong lòng Hàn Phong cũng dâng lên một cỗ đồng cảm.

Tiện đà, Hàn Phong nghĩ đến chuyện xảy ra tại Thiên Thánh Đại Hội, vì vậy liền đem chuyện mình gặp phải Vô Hoàng, đồng thời giao thủ với hắn kể lại.

Triệu Vô Cực vừa trở lại Huyền Thiên Tông, tự nhiên vẫn còn chưa rõ chuyện của Hàn Phong tại Thiên Thánh Cốc.

Lúc này nghe được Hàn Phong dĩ nhiên cùng đại địch sinh tử của mình giao thủ, trên mặt cũng khó nén nổi vẻ kinh ngạc.

Sau khi cẩn thận nghe Hàn Phong kể lại, vẻ mặt của Triệu Vô Cực cũng trở nên có chút ngưng trọng.

Sau một lát, Triệu Vô Cực mới mở miệng nói rằng:

- Người đoán không sai, vậy xác thực không phải bản thân Triệu Vô Cực, lấy năng lực của hắn, cả ngàn năm qua, cộng thêm một thân bản lĩnh cổ quái, hắn không thể nào chỉ có thực lực thiên giai thất phẩm đơn giản như vậy.

Ngừng một chút, Triệu Vô Cực tiếp tục nói:

- Dựa theo tình huống người nói, là Vô Hoàng sử dụng một loại Ngưng Hồn Thuật bí pháp trong hắc thuật pháp, đem thần thức của mình ám vào những người khác, sau đó mượn thân thể của họ, thay hắn hoàn thành một chuyện.

- Ngưng Hồn Thuật?

Hàn Phong thì thào.

Triệu Vô Cực thấy Hàn Phong chưa hiểu rõ, vì vậy liền giải thích một phen.

- Ngưng Hồn Thuật này là một bí thuật thập phần bá đạo, thi thuật giả phải có lực lượng tinh thần thập phần cường đại, mà người bị thi pháp thì yếu hơn chút.

Chỉ có đối tượng tinh thần lực tương đối yếu kém, xác xuất thành công thi triển Ngưng Hồn Thuật này mới có thể cao hơn.

Lấy năng lực Vô Hoàng, mà muốn thi pháp với một đệ tử bình thường có thể nói là vô cùng dễ dàng.

Bất quá, Ngưng Hồn Thuật còn có một khuyết điểm đó là vô cùng ỷ lại năng lực của thi thuật giả, người bị thi thuật tuy chỉ có thực lực nhân giai, nhưng có thể tham gia Thiên Thánh Đại Hội, thiên phú và các phương diện năng lực khác đều không kém.

Tuy rằng tinh thần lực của hắn rất dễ bị Võ Hoàng điều khiển, nhưng nếu muốn lợi dụng thân thể đó để thi triển ra thực lực tự nhiên phải trả giá lớn.

Điều này cũng giải thích vì sao lúc trước Võ Hoàng và Hàn Phong giao thủ lại chỉ có tu vi thiên giai thất phẩm.

Nghe được Triệu Vô Cực giải thích, Hàn Phong từ tình hình ngày trước giao thủ với Võ Hoàng suy đoán, thực lực của Võ Hoàng vượt xa hắn, hắn là thiên giai bát phẩm hoặc mạnh hơn là cảnh giới thiên giai cửu phẩm trong truyền thuyết.

Thiên giai cửu phẩm sở dĩ được xưng là truyền thuyết cũng không phải không có đạo lý.

Cho dù Hàn Phong là cường giả thiên giai thất phẩm hay Triệu Vô Cực là cường giả thiên giai bát phẩm, từ xưa đến nay tuy rất hiếm có, nhưng cũng không phải chưa từng thấy qua.

Chỉ duy nhất thiên giai cửu phẩm, mới có một lần xuất hiện, do đó trong nhận thức của thế nhân chỉ có một.

Nhưng từ khi có tin tức về vị thiên giai cửu phẩm cường giả, cũng chỉ là trong thời gian ngắn, tình hình cụ thể ra sao ngay cả Triệu Vô Cực cũng không biết rõ, chớ nói chi là Hàn Phong.

Trải qua hai người phân tích, trong lòng Hàn Phong đối với thực lực của Võ Hoàng Điện có thêm hiểu biết, mà đối với Võ Hoàng quỷ thần khó lường càng thêm kiêng kỵ.

Bất quá,, Triệu Vô Cực cũng trấn an Hàn Phong.

- Kỳ thực, người cũng không cần quá lo lắng, nếu thực lực Võ Hoàng thật sự đã đạt tới thiên giai cửu phẩm, hắn căn bản không cần ẩn giấu bản thân, chỉ cần hắn vừa xuất hiện, cộng thêm Võ Hoàng Điện ở phía sau, đã sớm có thể thống trị đại lục, cần gì chờ đến ngày hôm nay.

Triệu Vô Cực cười nhạt nói rằng.

Hàn Phong nghe vậy, cũng cảm thấy có lý, lập tức thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

470. Chương 453: Hành Động Của Võ Hoàng Điện.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Sau đó, Hàn Phong lại dò hỏi Triệu Vô Cực một vài phương hướng, cũng được biết thì ra Triệu Vô Cực Triệu Vô Cực dẫn theo Tiểu Bạch đi tới U Âm Sâm Lâm, nhưng vì sương mù dày đặc, khiến hắn rất khó tìm được địa phương thần bí khi trước giam cầm hắn.

Rơi vào đường cùng, đành tạm thời rời khỏi, không ngờ khi hắn truyền tống ra khỏi rừng, trung hợp liền gặp đám người Liễu Văn Văn đang bị Võ Hoàng Điện truy sát, vì vậy liền thuận lợi cứu bọn họ.

Mình bạch sự tình, Hàn Phong cũng không nhiều lời, nhưng trong lòng vẫn nhin không được có chút thất vọng, dù sao nơi giam cầm cũng là hi vọng duy nhất để cứu Trầm Ngọc.

Có thể sớm tìm thấy ngày nào, đối với Trầm Ngọc càng có lợi.

Bất quá, Hàn Phong cũng biết tình huống hiện tại, vì vậy đành thất vọng giấu trong lòng.

Trong hai tháng sau, Hàn Phong vẫn đợi ở Huyền Thiên Tông, ngoại trừ một lần rời khỏi, thì không có đi đâu.

Một lần đó là hấn vì lo lắng Lâm Phỉ Vân ở lại Thiên Thánh Cốc gặp chuyện ngoài ý muốn, nên mới đích thân tìm tới, một đường hộ tống những thí sinh này trở lại trong tông.

Cũng không rõ Võ Hoàng có phải sau khi tiêu diệt tứ các đã bị thương hay không, mà Hàn Phong đi lần đó cũng không gặp phải cái gì nguy hiểm.

Đám thí sinh Lâm Phỉ Vân cũng vô cùng thuận lợi trở lại Huyền Thiên Tông.

Tất nhiên, đi theo còn có môn sinh của tứ các ban đầu ở lại Thiên Thánh Cốc.

Lâm Phỉ Vân từ khi tiến nhập Hư Linh Huyền Cảnh, thực lực cũng đề thăng rất nhiều, không biết có phải vì lần trước Hàn Phong tiến nhập không, mà đồng thời ngoài ý muốn ở lại đó bốn trăm năm.

Thời gian Hư Linh Huyền Cảnh mở ra so với trước đây dài hơn nhiều, mà nhóm người Lâm Phỉ Vân ở trong đó tôi luyện cũng rất lâu.

Lâm Phỉ Vân càng nhân đó nhất cử diệt phá bình cảnh nhân giai, bất ngờ tiến vào địa giai chi cảnh.

Đây có thể coi là tin tức tốt nhất trong hai tháng qua Hàn Phong nghe được.

Tất nhiên, tuy Thiên Địa Thánh Quả không giống mười năm trước cho ra hơn bốn trăm quả, nhưng cũng bất ngờ cho ra bốn mươi quả.

Tình huống như vậy thực sự khiến Thiên Thánh Cốc Trác Minh dị thường đau đầu, nhưng thanh thế cùng thực lực của Huyền Thiên Tông hiện tại, cuối cùng Trác Minh vẫn y theo quy củ đem toàn bộ số Thiên Địa Thánh Quả thừa giao cho họ. Sau đó tuyên bố nếu năm tới vẫn có tình huống này, sẽ có quy tắc mới.

Về phần quy tắc ra sao, cũng không phải Hàn Phong biết được, trải qua hai lần thu được nhiều lợi ích như vậy, cho dù lần kế tiếp họ có không cho Huyền Thiên Tông gia nhập, hấn cũng không có bất kỳ ý kiến gì.

Chỉ là hấn cũng hiểu rõ Thiên Thánh Cốc tự nhiên sẽ không làm ra cử động ngu xuẩn như vậy.

Hai tháng này, Hàn Phong cũng không phải vô công rồi nghề, mà là thường xuyên liên lạc với đế đô.

Hôm nay hoàng thất đã ra lệnh giới nghiêm, các thế lực, các thành trấn tại Thiên Tinh Đế Quốc toàn bộ tiến nhập trạng thái chuẩn bị chiến tranh.

Hàn Phong tự nhiên minh bạch, mệnh lệnh này của Tiêu Tấn là vì đề phòng Võ Hoàng Điện thuận thế đánh lên.

Từ hai tháng trước, Võ Hoàng Điện tập kích tứ các thành công, thì lập tức biến mất. Điểm này cũng khiến Hàn Phong và Tiêu Tấn đau đầu vô cùng.

Thực lực của Võ Hoàng Điện mạnh như vậy, hôm nay lại ẩn giấu, không ai có thể tìm ra tung tích, loại cảm giác như có người nhìn chằm chằm vào mình thực sự khiến người ta có chút khó có thể chịu đựng.

Bất quá, Hàn Phong và Tiêu Tấn phải chịu cảm giác như vậy cũng không lâu.

Bởi vì, trước đó vài ngày, Tiêu Tấn chẳng tiếc sức lực rốt cuộc tìm được chút dấu vết của Võ Hoàng Điện.

Thì ra mấy ngày nay Võ Hoàng Điện một phần là khôi phục nguyên khí bị hao tổn khi tập kích tứ các, đồng thời lại âm mưu hành động.

Võ Hoàng Điện đã phái ra nhân thủ, lôi kéo các tông môn thế gia tựa hồ muốn đem những thế lực này buộc lại một chỗ với mình.

Vì thế Võ Hoàng đã hứa hẹn nhiều lợi ích.

Tiêu Tấn thu được tin tức hiện nay đã có nhiều thế lực đầu nhập Võ Hoàng Điện, trở thành nanh vuốt bên ngoài của chúng.

Tiêu Tấn thu được tin tức này cũng cảm thấy bất ngờ, trước kia một thế gia tại Nam Lâm trước kia Trầm gia đã bị hoàng thất thu phục.

Mặc dù khi đó đã bị Tiêu Phá Quân cường thế áp chế, Trầm gia cuối cùng bị bức phải đầu hàng, nhưng một ngàn năm qua, Trầm gia ở tại Nam Lâm vẫn như thổ hoàng đế.

Vô luận hoàng thất nỗ lực ra sao, đều không thể lay động lực lượng của Trầm gia.

Trầm gia cũng có vẻ hiểu tình thế của mình, vì vậy, trong một ngàn năm cũng phát triển Nam Lâm vô cùng cao minh, rất được lòng dân chúng.

Cứ như vậy, hoàng thất tự nhiên càng không thể tùy tiện xuất thủ, nếu như dùng võ lực mạnh mẽ tiêu diệt Trầm gia, không chỉ tiêu hao nguyên khí cực lớn, đồng thời có thể khiến đời sống của muôn dân tại Nam Lâm phát sinh tiêu cực.

Đây là điều mà hoàng thất không muốn, mà Trầm gia cũng lợi dụng điểm này để trong ngàn năm qua, hoàng thất không thể xuất thủ với chúng.

Về phần tại sao lại nhắc tới Trầm gia này là vì trong lòng hoàng thất kiêng kỵ thực lực của nó, lo lắng Trầm gia một ngày nào đó sẽ tạo phản, vì vậy sớm bài bố thám tử ngày đêm quan sát, lẫn vào trong Trầm gia.

Trầm gia cũng thận phần cảnh giác, hoàng thất phải hao tổn công phu cực lớn, đồng thời hy sinh nhiều người mới có thể đưa hai thám tử an toàn xâm nhập.

Chỉ là không ngờ hai tên thám tử vốn ở lại Trầm gia để giám thị nhất cử nhất động của chúng, lúc này lại có tác dụng tuyên truyền.

Thì ra Vô Hoàng Điện vào nửa tháng trước đã chủ động tìm đến Trầm gia.

Thám tử ở tại Trầm gia hồi báo Vô Hoàng Điện và Trầm gia cùng thương lượng, sau đó lặng lẽ rời khỏi, mà Trầm gia gia chủ cũng là vẻ mặt âm trầm trở về phòng.

Về phần hai người nói chuyện gì, thì không thể nào biết được.

Nhưng từ khi nhận được tin tức, Tiêu Tấn lại càng phải thêm nhân thủ gấp bội do thám gắt gao nhất cử nhất động của Trầm gia, trong thời gian gần đây, đủ loại biểu hiện của chúng khiến Tiêu Tấn và Hàn Phong suy đoán Vô Hoàng Điện muốn lôi kéo Trầm gia.

Sau đó vài thế gia khác cũng để lộ ra Vô Hoàng Điện đã từng phái người thuyết phục cùng họ kết minh.

Bởi vậy không khó đoán ra, trong hai tháng này, Vô Hoàng Điện án binh bất động nhìn như thực sự chỉ để khôi phục sinh khí, kì thực là ngầm lôi kéo các thế lực khắp nơi, về phần đến tốt cùng vì sao, Hàn Phong và Tiêu Tấn tạm thời còn chưa đoán ra.

Chính là Vô Hoàng tất nhiên có dã tâm rất lớn, mà Huyền Thiên Tông và hoàng thất phải mươi phần cảnh giác.

Vì vậy sau một phen tự đánh giá và lo lắng, Hàn Phong quyết định không thể ngồi chịu chết được.

Vô Hoàng Điện muốn ngầm lôi kéo các thế lực khác, rất rõ ràng có thể thấy được muốn thi hành một kế hoạch.

Mục tiêu của Vô Hoàng Điện tất nhiên cũng là những địch thủ cực mạnh.

Hàn Phong thoáng suy nghĩ, liền thông qua cử động của Vô Hoàng Điện Vô Hoàng Điện suy đoán mục tiêu kế tiếp e là hoàng thất hoàng thất.

Không! Hoặc giả là hoàng thất cùng Huyền Thiên Tông Huyền Thiên Tông, cộng thêm Thánh Lam Tông.

Mặc dù tứ các bị Vô Hoàng Điện tập kích, tử thương thê thảm, có thể nói chỉ trong một đêm gần như xóa sổ.

Chỉ còn lại hoàng thất và Huyền Thiên Tông vẫn an toàn sau đêm đó, nếu cả hai đứng chung so với tứ các còn mạnh hơn.

Vì vậy sau khi miễn cưỡng tiêu diệt tứ các, Vô Hoàng Điện vì hoàng thất và Huyền Thiên Tông Huyền Thiên Tông đành phải nghĩ ra cách này.

Hàn Phong cũng không thập phần nắm chắc, nhưng hẳn rõ ràng, Võ Hoàng Điện sẽ không bỏ qua cho Huyền Thiên Tông, vì vậy đề phòng cẩn thận, cùng Tiêu Tấn thương lượng xong, tính toán nhanh chóng lôi kéo càng nhiều thế lực gia nhập liên minh, sau đó cùng bọn họ chống lại Võ Hoàng Điện.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

471. Chương 454: Phát Hiện Bất Ngờ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiểm Giới

Sau khi quyết định, Tiêu Tấn liền bắt đầu phái ra nhân thủ đi du thuyết các thế lực khắp nơi.

Là người đứng đầu đế quốc, hoàng thất thống trị đã cả ngàn năm, tự nhiên hiểu rõ các thế lực như lòng bàn tay.

Hơn nữa các đời đế vương tận lực phòng bị, một ít thế lực trên nhị lưu cũng tuyên thệ thuận phục hoàng thất.

Tất nhiên phần trung thành này sau khi được Tiêu Tấn ưng thuận mới thể hiện ra.

Bất quá mặc dù có rất nhiều tông môn thế gia đều bị bọn họ lôi kéo về phía mình, nhưng Hàn Phong cũng không có hy vọng gì.

Tác dụng của bọn họ cũng chỉ là trong tương lai nảy sinh chiến đấu có thể hơi kiềm chế cao thủ đối phương, hoặc là đệ tử của Võ Hoàng Điện.

Về phần tiêu diệt Võ Hoàng thì không thể trông cậy vào bọn họ.

Cũng vì nhiều chuyện, Hàn Phong ở Huyền Thiên Tông đợi tròn hai tháng.

Mặc dù vẫn có một ít thế lực không chịu gia nhập, nhưng Hàn Phong lo lắng nhất vẫn không thể giải quyết.

Do đó đến nay Hàn Phong vẫn không thể biết được thực lực chân chánh của Võ Hoàng Điện?

Đồng thời còn có một điểm vô cùng quan trọng là trong lòng Hàn Phong mơ hồ cảm thấy sự tình kỳ thực không chỉ đơn giản như vậy.

Trong suy nghĩ của hắn, Võ Hoàng Điện muốn ra tay với Huyền Thiên Tông và hoàng thất chỉ là chuyện sớm muộn. Nhưng nếu Võ Hoàng thực sự muốn Võ Hoàng Điện hoàn toàn quật khởi, thì không cần vội vã tiêu diệt tứ các như vậy.

Phải biết rằng tứ các tùy tiện xuất ra một các cũng là nhất lưu thế lực, huống hồ là tứ các liên hợp.

Võ Hoàng Điện dĩ nhiên có thể dựa vào năng lực của mình, đồng thời tập kích tứ các, cuối cùng giành được thắng lợi.

Bởi vậy có thể thấy được, thực lực của Võ Hoàng Điện mạnh hơn rất nhiều.

Lấy năng lực này của Võ Hoàng Điện căn bản không cần vội vã, chỉ cần tập trung đủ lực lượng thì căn bản không có mấy ai ngăn cản được chúng.

Vì vậy nếu Võ Hoàng lựa chọn đồng thời công kích tứ các, hẳn trong chuyện này còn có bí mật.

Hiện nay tứ các tử thương thâm trọng, mặc dù tứ các vẫn có đệ tử may mắn trốn thoát đến Huyền Thiên Tông nhưng đều là đệ tử tầm thường, tình hình của bọn họ cùng với Liễu Văn Văn cũng tương tự, căn bản vô pháp thu được tin tức hữu dụng từ trong miệng họ/

Một ngày này, Hàn Phong một mình ở trong phòng nhắm mắt tĩnh tu, đột nhiên nghe được ngoài sân một trận tiếng kêu sợ hãi.

Trong lòng kinh ngạc, nhưng Hàn Phong vẫn nhanh chóng lao ra ngoài, xem là chuyện gì xảy ra.

Lúc Hàn Phong ra khỏi phòng, đi tới sân thì thấy Triệu Vô Cực đang ngồi xổm trên đất, vẻ mặt chăm chú nhìn về phía trước.

Theo ánh mắt của Triệu Vô Cực nhìn lại, Hàn Phong thấy trước mặt hắn là một khối cầu màu trắng.

Tiến lên hai bước đi tới bên cạnh Triệu Vô Cực, Hàn Phong có chút nghi hoặc hỏi:

- Tiền bối, đang làm gì vậy?

Triệu Vô Cực căn bản không quay đầu nhìn về phía Hàn Phong, ngược lại vẫn chăm chú nhìn viên cầu màu trắng trước mặt, ngữ khí kinh hỉ nói:

- Là nó! Nhất định là, không sai!

- Là cái gì?

Hàn Phong tràn đầy nghi hoặc hỏi.

Lúc này, Triệu Vô Cực đột nhiên đứng lên, xoay mạnh người lại, tóm lấy Hàn Phong, kích động nói:

- Không sai! Không ngờ tìm được chìa khóa ở đây, ta tìm mấy trăm năm, không ngờ hôm nay rốt cuộc tìm thấy/

Trông thấy bộ dáng kích động của Triệu Vô Cực, Hàn Phong cũng có chút bất đắc dĩ nhưng lập tức từ trong phản ứng của hắn, tự hồ hiểu được nguyên nhân, Hàn Phong kích động nói:

- Tiền bối nói là tìm được chìa khóa mở ra cấm cố chi địa trong U Âm Sâm Lâm?

Lúc này, Triệu Vô Cực cuối cùng cũng từ trong kinh hỉ, tỉnh táo lại, nghe Hàn Phong hỏi như vậy, vừa nói:

- Mấy trăm năm qua, ta một mực tìm kiếm mà vẫn không tìm được manh mối, không ngờ vừa rồi rốt cuộc tìm được.

Ngừng một chút, Triệu Vô Cực đem ánh mắt chuyển đến bên cạnh, thản nhiên nói:

- Có thể mở ra cấm cố chi địa chính là nó!

- Tiểu Bạch?

Hàn Phong kinh ngạc nói/

Triệu Vô Cực lại lắc đầu, chỉ vào khóa cầu màu trắng trước mặt, nói:

- Là khóa cầu trước mặt này.

Hàn Phong tiến lên hai bước, đi tới bên cạnh Tiểu Bạch, có chút tò mò nhìn viên cầu trên mặt đất, tựa hồ có chút quen mắt.

Cẩn thận nhớ lại, Hàn Phong lập tức nhớ tới viên cầu này hắn đã từng nhìn thấy.

Đây là viên cầu mà khi trước Hàn Phong dẫn theo Tiểu Bạch tiến nhập hoàng gia bảo khố, lấy về.

Hàn Phong căn bản không biết viên cầu này có tác dụng gì, hắn chỉ nhớ khi đó gia hỏa này sống chết đòi ôm lấy viên cầu, không chịu bỏ ra.

Cuối cùng, đành bất đắc dĩ để nó ôm viên cầu này ra.

Hàn Phong đã từng nghiên cứu viên cầu này một phen, nhưng không có phát hiện gì, chỉ cảm thấy nó khá cứng rắn, ngoài ra không còn gì đặc biệt.

Từ đó, Hàn Phong liền không chú ý tới viên cầu này nữa, mà Tiểu Bạch cũng không biết đem dấu viên cầu này ở đâu, lâu ngày, Hàn Phong cũng không còn nhớ đến sự tồn tại của nó.

Lúc này lại nhìn thấy, Hàn Phong cũng hồi tưởng lại tất cả.

Mà lúc này, Tiểu Bạch thấy hai người có vẻ thập phần lưu ý viên cầu của nó, liền gằm nhẹ với Hàn Phong, nhân đó tỏ ra hết sức bảo hộ viên cầu, lo lắng sẽ bị Hàn Phong và Triệu Vô Cực cướp đi.

Thấy cử động của Tiểu Bạch, Hàn Phong và Triệu Vô Cực đều nhìn nhau cười.

Nhất là Hàn Phong một tay túm lấy Tiểu Bạch nói:

- Người khản trương cái gì, đưa viên cầu cho ta xem.

Ai ngờ, nghe được yêu cầu của Hàn Phong, cái đầu tròn vo của Tiểu Bạch lập tức lắc như trống, mà tứ chi càng ôm chặt lấy viên cầu, căn bản không chịu bỏ ra.

Nhìn thấy Tiểu Bạch giữ viên cầu như vậy, càng khiến Hàn Phong lòng hiếu kỳ.

Bất quá, Hàn Phong tuy bình thường hay khi dễ Tiểu Bạch, nhưng kỳ thực hết sức quan tâm tới nó, đối đãi tựa như bằng hữu của mình.

Nếu không phải như vậy. lúc trước Hàn Phong cũng không vì yêu cầu của Tiểu Bạch mà lựa chọn một viên cầu vô dụng từ trong hoàng gia bảo khố,

Tất nhiên là vì ban đầu trong mắt Hàn Phong viên cầu này vô tác dụng, nên lúc này cũng mang đến cho hắn kinh hỉ không thôi.

Thoáng ngẫm lại, Hàn Phong liền dùng ngữ khí thương lượng với Tiểu Bạch:

- Đưa viên cầu cho ta mượn xem, một hồi ta sẽ trả lại, được chứ?

Tiểu Bạch trước tiên lắc đầu, sau đó lại như suy nghĩ, rồi khó khăn gằm gừ hai tiếng với Hàn Phong.

Ở cùng lâu như vậy, Hàn Phong tự nhiên hiểu ý của nó, hiển nhiên Tiểu Bạch bắt hắn phải hứa hẹn rồi mới đem viên cầu giao ra.

Nhẹ nhàng tiếp nhận viên cầu nhìn qua có vẻ tầm thường, chỉ cảm thấy một trận băng lãnh, ngoài ra không có gì đặc biệt nữa.

Đem Tiểu Bạch đặt trên vai, Hàn Phong thoáng quan sát trong viên cầu, khi nhìn không ra điểm gì đặc biệt, liền giao nó cho Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực tiếp nhận viên cầu từ tay Hàn Phong, lập tức cúi đầu tỉ mỉ quan sát.

Nửa ngày, Hàn Phong vẫn không thấy Triệu Vô Cực lên tiếng, lập tức cảm thấy có chút buồn chán.

Ngẫm lại, xem ra Triệu Vô Cực đang chìm trong mạch suy nghĩ, Hàn Phong đơn giản không thêm quấy rối hắn, về việc hắn có thể phát hiện điều gì, đến lúc tự nhiên sẽ nói với mình, vì vậy liền mang theo Tiểu Bạch trở lại trong phòng.

Từ sau khi cùng Võ Hoàng giao thủ, Hàn Phong phát hiện tu vi của mình kỳ thực không phải mạnh mẽ như tưởng tượng.

Trước kia, hắn ngoài ý muốn tiến nhập thiên giai thất phẩm, đồng thời liên thủ với Triệu Vô Cực đẩy lùi người của Võ Hoàng Điện.

Kết quả cuối cùng cường giả thiên giai thất phẩm cũng không có nhiều như vậy. Chỉ ít hiện nay Hàn Phong mới gặp có vài người, khiến gần một năm nay tinh thần của hắn có chút buông lỏng, lại vì chuyện của Trầm Ngọc, trong lòng càng thêm khúc mắc.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

472. Chương 455: Lai Lịch Của Tiểu Bạch

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đả tự: Bựạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Có thể nói một năm nay, Hàn Phong ngoại trừ cố gắng củng cố thực lực sau khi tiến nhập, thì không có gì phát triển.

Lúc này, đột nhiên hồi tưởng lại, nội tâm Hàn Phong chút kinh ngạc, đồng thời trong lòng âm thầm tự trách, tựa hồ sau khi tiến nhập thiên giai thất phẩm, hẳn liền bắt đầu có chút thoả mãn.

Nếu như không phải lần này cùng Vô Hoàng giao thủ, sau đó biết được tin tức tứ các bị diệt, e là Hàn Phong còn chưa tỉnh lại, vẫn chìm đắm trong an bình như trước.

- Xem ra thực sự là không thể rảnh rồi được.

Hàn Phong có chút cảm khái lẩm bẩm.

Tiểu Bạch ở bên tự nhiên không rõ vì sao Hàn Phong cảm khái, nhưng vẫn phối hợp gầm gừ nhẹ hai tiếng, làm như an ủi hẳn.

Cười vỗ đầu Tiểu Bạch, rồi để nó sang một bên, nhân đó bắt đầu tu luyện.

Chẳng qua Hàn Phong tu luyện cũng không được bao lâu liền bị ngắt ngang.

Người cắt ngang không phải ai khác chính là Triệu Vô Cực lúc trước ở ngoài sân, tập trung tinh thần tới mức rơi vào trạng thái vong ngã.

Cũng may hôm nay tu vi của Hàn Phong đã đạt được thiên giai thất phẩm, vì vậy mặc dù trong lúc tu luyện bị cắt ngang, cũng không xảy ra vấn đề gì, bằng không bị Triệu Vô Cực đột nhiên làm kinh động, thực lực thấp thậm chí sẽ bị tẩu hỏa nhập ma.

Trông thấy Triệu Vô Cực kích động chạy vào, Hàn Phong kỳ quái hỏi:

- Tiền bối, sao vậy?

Một năm này, Hàn Phong cũng có chút hiểu biết về Triệu Vô Cực.

Biết tính cách Triệu Vô Cực thường ngày nhìn qua thập phần trầm ổn nội liêm, nhưng nếu để hắn gặp được chuyện hứng thú thì vô cùng chăm chú, thậm chí bình thường làm ra những hành động không phù hợp với thân phận của hắn.

Vì vậy, Hàn Phong với Triệu Vô Cực hấp tấp xông vào, kỳ thực không cảm thấy kinh ngạc chỉ có chút bất đắc dĩ.

Triệu Vô Cực tựa như không nghe được vẻ bất đắc dĩ trong lời nói của Hàn Phong, mà đi tới trước mặt hắn, hưng phấn chỉ vào viên cầu trong tay, vô cùng khẳng định nói:

- Quả nhiên là nó, hình dạng của nó chính là chìa khóa mở ra cấm cố chi địa.

- Tiền bối khẳng định sao? Viên cầu này tựa hồ không có gì đặc biệt?

Hàn Phong có chút kinh nghi hỏi thăm.

Bây giờ, nội tâm Hàn Phong cũng dâng lên cảm giác mong chờ.

Kết quả cuối cùng có liên quan với Trầm Ngọc, nếu viên cầu này thật sự là chìa khóa mở ra cấm cố chi địa, như vậy chỉ cần tìm được, Trầm Ngọc có thể được cứu.

Nghe được Hàn Phong nói, Triệu Vô Cực lại khẳng định nói:

- Ta vì đồ vật này mà mấy trăm năm qua chạy ngược chạy xuôi, làm sao có thể không nhận ra, đừng nhìn nó tuy chỉ là viên cầu hết sức bình thường, nhưng lấy sự tìm hiểu của ta về cấm cố chi địa, tuyệt đối không thể sai.

Nghe được Triệu Vô Cực khẳng định như vậy, Hàn Phong tự nhiên không còn nghi ngờ nữa, đồng thời trong lòng lại nổi lên nghi vấn.

Nếu như Triệu Vô Cực nói viên cầu này thực sự là chìa khóa mở ra cấm cố chi địa, như vậy lúc trước sao lại xuất hiện trong hoàng thất bảo khố?

Tất nhiên tuy nhìn qua có chút kỳ quái, nhưng thật muốn giải thích kỳ thực không phiền phức.

Hoàng thất là người thống trị Thiên Tinh Đế Quốc, lấy năng lực của hoàng thất, tự nhiên thu thập không ít kỳ trân dị bảo, có thể viên cầu này là do hoàng thất đánh bậy có được.

Kết quả lại bị Hàn Phong lấy được viên cầu, Tiêu Tấn căn bản không có bất cứ ý kiến gì, trong mắt hắn cũng giống suy nghĩ của Hàn Phong.

Hiển nhiên, bọn họ đều là không rõ ý nghĩa chân chính của viên cầu này.

Chỉ là một vấn đề thứ hai khiến Hàn Phong có chút nghi hoặc chính là Tiểu Bạch.

Rốt cuộc lúc trước Tiểu Bạch vì sao liếc mắt đã nhìn trúng viên cầu này, lại còn sống chết bắt Hàn Phong để nó mang ra.

Lẽ nào Tiểu Bạch có khả năng đoán trước tương lai? Chẳng qua Hàn Phong lập tức liền lắc đầu phủ định ý niệm buồn cười này của mình.

Nhân đó lại nghĩ Tiểu Bạch tuy rằng thực lực kinh người, nhưng tất cả chuyện này đều là nhờ kế thừa từ cha mẹ của nó, ngoài thông minh hơn ma thú bình thường, nhưng căn bản không thể biết được trước tương lai.

Nhưng là lúc trước Tiểu Bạch làm tất cả chuyện này chẳng lẽ dựa vào bản năng, lẽ nào nó và viên cầu này có gì đó liên hệ?

Nghĩ vậy, Hàn Phong không khỏi hiếu kỳ liếc nhìn Tiểu Bạch đang nằm trên giường.

Tựa như cảm nhận được ánh mắt của Hàn Phong, Tiểu Bạch cũng chuyển đầu qua, khó hiểu nhìn Hàn Phong, rồi lại nhắm mắt dưỡng thần, căn bản không để ý tới người khác.

Hàn Phong lập tức cũng dời sự chú ý khỏi Tiểu Bạch, mà quay đầu nhìn Triệu Vô Cực.

Hắn đột nhiên nghĩ đến, từ một năm trước, khi Triệu Vô Cực gặp Tiểu Bạch, liền sản sinh hứng thú với nó. Vốn tưởng là Triệu Vô Cực chỉ cảm thấy hứng thú vì nó là thiên giai ma thú, nhưng hiện tại xem ra không hẳn là như thế.

Một năm qua, Triệu Vô Cực thường xuyên ra ngoài, mỗi lần hắn đều mang theo Tiểu Bạch.

Chẳng qua, Triệu Vô Cực cũng không nói cho Hàn Phong biết hành tung của hắn, với điều này, Hàn Phong cũng không có hỏi nhiều, mỗi người đều có bí mật của mình.

Khiến hắn kỳ quái chính là Triệu Vô Cực cũng không biết dùng cách gì dĩ nhiên có thể làm cho Tiểu Bạch quấn theo chân hắn.

Phải biết rằng, lấy hiểu biết của Hàn Phong đối với Tiểu Bạch, tất nhiên nó sẽ không vô duyên vô cớ đi theo người ngoài, trong chuyện này tất có bí mật gì đó.

Nhưng Hàn Phong có hỏi một hai lần đều bị Triệu Vô Cực trả lời qua loa.

Triệu Vô Cực chỉ nói đợi khi thời cơ đến sẽ nói cho hắn biết, với điều này, Hàn Phong cũng bất đắc dĩ chỉ có thể áp chế sự hiếu kỳ ở trong lòng.

Chỉ là đến giờ khắc này, sự tình tựa hồ càng ly kỳ, Hàn Phong tin tưởng Triệu Vô Cực hẳn sẽ không tiếp tục giấu diếm nữa.

Dưới ánh mắt chăm chú của Hàn Phong, Triệu Vô Cực lập tức cười nói:

- Không cần nhìn ta như vậy, nếu ta có thể nói ra cấm cố chi địa ở đâu, thì cũng sẽ không giấu diếm, sự tình một năm nay chỉ cần có nghi vấn, ta nhất định sẽ nói cho.

Nghe vậy, Hàn Phong cũng vội hỏi:

- Ta muốn biết Tiểu Bạch và viên cầu này có phải có liên hệ hay không? Còn có một năm nay mỗi lần người ra ngoài đều mang theo Tiểu Bạch, có phải là có chuyện liên quan tới nó không?

Nghe được Hàn Phong hỏi, Triệu Vô Cực cũng không cảm thấy quá bất ngờ, trầm ngâm một hồi liền đáp:

- Người đoán không sai, Tiểu Bạch xác thực có quan hệ với viên cầu này, hay nói đúng hơn là nó có quan hệ đặc biệt với cấm cố chi địa.

Nghe vậy, Hàn Phong cũng sửng người, tuy trong lòng đã có chuẩn bị, nhưng nghe hắn trả lời vẫn cảm thấy cảm thấy có chút kinh ngạc.

Nhân đó, Hàn Phong nhớ lại, Tiểu Bạch vốn là do hắn mang ra từ trong U Âm Sâm Lâm, nếu như thực sự có liên hệ với cấm cố chi địa cũng là chuyện dễ hiểu.

Đồng thời, những năm gần đây nhất cử nhất động của Tiểu Bạch biểu hiện ra, đều xa xa không giống với các ma thú khác, có nhiều hành động thậm chí vượt qua ma thú.

Nguyên bản Hàn Phong nghĩ rằng, chỉ là vì Tiểu Bạch truyền thừa từ Cửu U Bạch Hổ, nên sự thông minh và năng lực đều cao hơn ma thú rất nhiều, nên cũng không suy nghĩ thêm.

Hiện tại xem ra tựa hồ không đơn giản như suy nghĩ của Hàn Phong.

Lúc này, Triệu Vô Cực tiếp tục nói:

- Một năm trước, ta gặp người của Võ Hoàng Điện tại đế đô, sau đó liền trở lại Huyền Thiên Tông, lúc đầu ta chỉ là hứng thú với tâm pháp mà hắn sử dụng, vì vậy muốn dừng chân ở Huyền Thiên Tông mấy ngày, sau đó mới rời khỏi.

Ngừng một chút, Triệu Vô Cực lại liếc mắt nhìn Tiểu Bạch ở bên cạnh, nói tiếp:

- Chẳng qua không ngờ khi ta tới Huyền Thiên Tông, thì gặp phải nó.

- Sau đó thì phát hiện chỗ đặc biệt của Tiểu Bạch, vì vậy quyết định lưu lại.

Hàn Phong cười nhạt nói tiếp.

Triệu Vô Cực gật đầu đồng ý với lời nói của Hàn Phong, lại nói:

- Lần đầu tiên ta nhìn thấy Tiểu Bạch, liền phát hiện trên người nó có gì đó đặc biệt, khí tức này đối với người bình thường, thậm chí là võ giả căn bản không thể cảm thấy được, nhưng ta đã ở cấm cố chi địa tìm kiếm nhiều năm như vậy, chỉ cần liếc mắt là nhìn ra được.

Hàn Phong có chút kinh ngạc nhìn Tiểu Bạch, theo lời nói của Triệu Vô Cực cũng chính là trên người nó có khí tức giống với cấm cố chi địa.

Triệu Vô Cực trước đây cũng từng nói qua chuyện cấm cố chi địa với Hàn Phong, biết trong đó cất giấu một cổ khí tức vô cùng mạnh mẽ, hoàn toàn không thuộc về người thường.

Cổ khí tức này dĩ nhiên lại xuất hiện trên người Tiểu Bạch tựa hồ đã rõ ràng tất cả.

Vì sao Triệu Vô Cực trong một năm nay dẫn theo Tiểu Bạch đi khắp nơi, lúc trước liếc mắt nhìn trúng viên cầu tưởng như vô dụng, dĩ nhiên lại là chìa khóa mở ra cấm cố chi địa.

Có thể bản thân Tiểu Bạch chính là được sinh ra trong đó.

Bằng không rất khó giải thích vì sao Tiểu Bạch thông minh hơn ma thú, mà năng lực lại càng vượt trội.

Càng khiến người ta kinh ngạc chính là, thân thể Tiểu Bạch không tăng trưởng theo thời gian, mà theo thực lực tăng trưởng. Hiện tại đã hơn mười năm, hình dạng của nó so với khi Hàn Phong mới gặp chỉ béo hơn một chút.

Cái đầu nhỏ cũng thủy chung không có gì thay đổi.

Nhưng đặc điểm đặc biệt như vậy đột nhiên tụ lại một chỗ tựa hồ để chứng minh sự bất phàm của nó.

Có thể chỉ có cấm cố chi địa mà ngay cả Triệu Vô Cực cũng cảm thấy sợ hãi và khó hiểu mới sinh ra được sinh vật thần kỳ như Tiểu Bạch.

Ngay khi trong đầu Hàn Phong còn đang suy nghĩ thì Triệu Vô Cực nói tiếp:

- Kỳ thực trong một năm này, sở dĩ ta mang theo Tiểu Bạch ra ngoài chẳng qua là đến U Âm Sâm Lâm, trong suy nghĩ của ta, nếu Tiểu Bạch phát ra khí tức như vậy, chắc hẳn đối với việc tìm ra cấm cố chi địa sẽ có hỗ trợ.

- Lễ nào trong một năm qua vẫn không tìm được manh mối gì?

Hàn Phong cau mày hỏi.

Và nhận được chính là Triệu Vô Cực lắc đầu thở dài.

Thấy sắc mặt của Triệu Vô Cực như vậy, tâm trạng Hàn Phong hơi có chút thất vọng.

Sau một lát, Triệu Vô Cực thu hồi thất vọng trong lòng, lại giải thích:

- U Âm Sâm Lâm vô cùng rộng lớn, địa hình trong đó lại rất phức tạp, cộng thêm sương mù dày đặc bao phủ, mỗi lần tiến nhập vị trí đều không giống, như vậy muốn tìm kiếm được cấm cố chi địa là rất khó.

Hàn Phong cũng có hiểu biết đối với U Âm Sâm Lâm, vô luận là kiếp trước, hay mấy năm này, Hàn Phong đều từng tiến nhập, đồng thời cũng trải qua những chuyện dị thường trong đó, đối với tất cả đặc tính, Hàn Phong cũng có lý giải.

Vì vậy những gì Triệu Vô Cực nói, Hàn Phong tự nhiên cũng hiểu được.

Chẳng qua vô luận như thế nào hẳn cũng phải tìm ra cấm cố chi địa vì chỉ có nơi này mới giúp được Trầm Ngọc.

Mặc dù Triệu Vô Cực đã lường trước tất cả những chuyện này, nhưng Hàn Phong vẫn phải cố gắng hơn, chỉ cần còn hy vọng, hẳn sẽ tận khả năng thay Trầm Ngọc hoàn thành.

Nhất thời trong lòng Hàn Phong cũng có chút ngạc nhiên, những năm qua Triệu Vô Cực một lòng tìm kiếm vị trí của cấm cố chi địa. đến tột cùng là vì cái gì?

Phải biết rằng, chỉ mới một năm nay Triệu Vô Cực tìm kiếm cấm cố chi địa là vì Trầm Ngọc, thế thì trước đây là vì cái gì?

Hướng chi, Hàn Phong cũng không có lý do gì cho rằng Triệu Vô Cực sẽ hết lòng giúp đỡ Trầm Ngọc, vì giữa hai người căn bản không có bất kỳ quan hệ gì.

Đổi là Hàn Phong tự nhiên sẽ không nhiệt tâm hỗ trợ một người xa lạ như vậy.

Vì thế, Triệu Vô Cực hết lòng tìm kiếm cấm cố chi địa trong đó tất nhiên còn có nguyên nhân khác.

Chẳng qua nguyên nhân đó đối với Hàn Phong là tốt hay xấu thì không thể biết được. Bất quá với Hàn Phong mà nói, những chuyện này không quan trọng, quan trọng là có thể cứu Trầm Ngọc tỉnh lại thì mọi thứ đều đáng giá.

Vì vậy, Hàn Phong cũng không tiếp tục truy hỏi, trong suy nghĩ của hắn, nếu Triệu Vô Cực muốn nói, dù hắn không hỏi, đối phương cũng chủ động đưa ra. Nếu đối phương đã không muốn, vậy có hỏi ngàn lần, vạn lần cũng vô dụng.

Đồng thời chỉ cần có thể tìm được vị trí của cấm cố chi địa thì tất cả mọi nghi vấn liền có thể được giải đáp.

Quan trọng là trực giác nói cho Hàn Phong biết, Triệu Vô Cực sẽ không hại hắn.

Nghe xong Triệu Vô Cực giải thích tất cả, Hàn Phong cúi đầu suy nghĩ.

Triệu Vô Cực có chút bất đắc dĩ thở dài nói:

- Ta bỏ ra nhiều thời gian để tìm kiếm như vậy, vốn cho rằng Tiểu Bạch sẽ tiết kiệm được sức lực, không ngờ tìm hết một năm vẫn không thu được gì.

Triệu Vô Cực oán giận một phen, Hàn Phong cũng không có đáp lại hắn.

Lúc trước Triệu Vô Cực nói, Hàn Phong thoáng chảnh lý lại, nhân tiên nghĩ đến điều gì đó, ánh mắt không khỏi sáng ngời, hỏi:

- Có thể, ta biết vị trí của cấm cố chi địa?

Nghe vậy, Triệu Vô Cực ngẩn ra, lập tức không kịp phản ứng, hỏi:

- Cái gì?

Hàn Phong đành lặp lại:

- Ta nói là có lẽ ta biết được vị trí của cấm cố chi địa.

- Thật sao? Người nói chính xác chứ?

Lúc này Triệu Vô Cực nghe được rõ ràng từng chữ, lập tức kinh ngạc hỏi.

Hàn Phong khẳng định gật đầu, nhưng lại lắc đầu.

Triệu Vô Cực khó hiểu nhìn Hàn Phong, hỏi:

- Vừa gật đầu, lại vừa lắc đầu, là có ý gì?

Hàn Phong chậm rãi nói:

- Vừa rồi ta nghĩ có thể là vị trí của cấm cố chi địa, tức là ở gần nơi ngày trước ta gặp được Tiểu Bạch, khi đó nó mới vừa sinh ra. Nếu thật sự Tiểu Bạch có liên hệ với cấm cố chi địa thì nơi nó sinh ra hẳn phải ở gần đây.

Ngừng một chút, Hàn Phong lại nói:

- Sở dĩ ta lắc đầu là vì tất cả chuyện này ta nghĩ không phải dễ dàng như vậy, đến tốt cùng làm sao đi qua tầng sương mù dày đặc kia, ta không thể đoán trước được.

Tuy rằng, Hàn Phong nói thế tựa như không có trợ giúp gì, nhưng kỳ thực cũng khiến Triệu Vô Cực kinh hỉ rất lớn.

Lúc trước Hàn Phong nói cũng không phải không có đạo lý, nếu như có thể tìm được nơi gặp Tiểu Bạch ngày trước, như vậy tỷ lệ tìm được cấm cố chi địa cũng tăng lên rất nhiều.

Với điều này, Triệu Vô Cực cũng rất tán thành.

Bất quá, dù là thế trong U Âm Sâm Lâm tính thay đổi quá lớn, có thể tìm được con đường kia hay không cũng không phải một chuyện dễ dàng.

Hơn nữa Võ Hoàng Điện đang ẩn dấu sang lưng, Hàn Phong không dám dễ dàng rời khỏi.

Bất đắc dĩ đành đem chuyện này bỏ qua một bên.

Vài ngày kế tiếp, cả Thiên Tinh Đế Quốc thậm chí là một vài tiểu quốc lân cận, tựa hồ cũng ngửi được một chút mùi vị không tầm thường.

Hàn Phong ở lại Huyền Thiên Tông vừa tu luyện, vừa đợi tin tức.

Tình huống hiện tại, địch trong tối ta ngoài sáng, Tiêu Tấn phái ra một lượng lớn nhân thủ, vẫn không tìm được dấu vết của Võ Hoàng Điện, rơi vào đường cùng, mọi người cũng không dám khinh thường, chỉ có thể lưu thủ sơn môn, đề phòng Võ Hoàng Điện đánh lên đến trở tay không kịp.

Đối với đám gia hỏa hành tung bất định, xuất quỷ nhập thần này, Hàn Phong cũng thập phần bất đắc dĩ nhưng lại không thể tránh được.

Bất quá, Hàn Phong và Tiêu Tấn tự nhiên cũng không chịu ngồi chờ chết, lần trước Triệu Vô Cực có thể từ trong tay Võ Hoàng Điện cứu được đám đệ tử Băng Tuyết Các, như vậy chứng tỏ trong tứ các cũng không thiếu đệ tử thoát ra được.

Mấy ngày nay, Tiêu Tấn cũng phái ra nhân thủ đi xung quanh tìm kiếm người của tứ các còn sống sót.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

473. Chương 456: Ý Đồ Của Võ Hoàng.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Cũng không biết vì sao, Hàn Phong lại có cảm giác tựa hồ Tiêu Tấn rất quan tâm đối với sự tình của tứ các, nhiệt tâm một cách dị thường.

Mấy ngày nay phái ra nhân thủ cực nhiều, cho dù là hoàng thất cũng có chút ăn không tiêu, nhưng Tiêu Tấn tựa hồ không hề quan tâm tới điều này, mà hắn chỉ quan tâm tới người của tứ các còn sống.

Hàn Phong tự nhiên sẽ không ngây thơ cho rằng Tiêu Tấn chỉ đơn thuần muốn trợ giúp tứ các.

Trong chuyện này nếu như không có vấn đề e là nói ra cũng không ai tin.

Bất quá, Tiêu Tấn cũng không nói với hắn chuyện này, nên Hàn Phong cũng không có nhiều lời.

Cứ như vậy qua tròn một tháng, Thiên Tinh Đế Quốc vẫn tràn ngập không khí nặng nề.

Trải qua mấy ngày nay, hoàng thất nỗ lực rất cuộc để họ tìm được thêm vài người của tứ các còn sống sót.

Tuy rằng toàn bộ nhân số tổng cộng chưa đến trăm người, nhưng cuối cùng vẫn là tin tức tốt nhất trong một tháng qua.

Tiêu Tấn cũng từ trong miệng những người sống sót này biết được một vài tình hình ban đầu.

Lúc Hàn Phong từ trong tay Tiêu Tấn đạt được mấy tin tức này, cũng cảm thấy khiếp sợ không thôi.

Không nghĩ tới, Võ Hoàng Điện lại xuất ra thủ bút lớn như thế, thực lực lại cường đại tới như vậy.

Căn cứ theo miêu tả của những người sống sót, Võ Hoàng Điện đồng thời phái ra không dưới ba mươi thiên giai cường giả cùng ngục thiên giai cường giả.

Con số khổng lồ như thế đã hoàn toàn vượt khỏi nhận biết của Hàn Phong.

Cả nghìn năm qua, liệu có thể lực nào có thể có được hơn hơn ba mươi thiên giai cường giả.

Bản thân có được lực lượng khổng lồ như vậy, Võ Hoàng Điện dù không ắp dấu hành tung, e là cả đại lục vẫn không ai có thể tạo thành uy hiếp đối với hắn.

Hàn Phong cũng không rõ vì sao Võ Hoàng vẫn muốn ẩn nhẫn như vậy?

Bất quá, tứ các cũng đồng dạng truyền thừa mấy nghìn năm, nội tình vẫn phải thua kém.

Tuy rằng không biết vì sao Võ Hoàng Điện phái lực lượng phân tán để đối phó tứ các, nhưng từ biểu hiện mà xem, thực lực của tứ các vẫn kém xa.

Nhưng đây chỉ là những gì thể hiện ra bề ngoài, không thể không nói mọi chuyện giống như Hàn Phong suy đoán, đằng sau tứ các xác thực vẫn còn ẩn dấu lực lượng không muốn người khác biết được.

Tuy rằng những người còn sống này không nói rõ ràng, nhưng Hàn Phong vẫn đoán ra được đại khái, phía sau tứ các ít nhất vẫn còn mấy vị thiên giai cường giả tu vi cao thâm.

Mà những thiên giai cường giả này mới chính là chỗ dựa chân chính của tứ các.

Dù vậy tứ các vẫn không thể tránh khỏi tổn thương cực lớn, đây là sự thật không cần bàn cãi.

Những người may mắn sống sót, lúc này đang được Tiêu Tấn an bài ở đế đô. Nhóm người Đường Vũ Nhu nghe được tin tức này sau đó cũng kích động dị thường.

Chỉ là hiển nhiên giai đoạn cam go này, Hàn Phong sẽ không để bọn họ tùy ý đi loạn, tránh khỏi bị lọt vào Võ Hoàng Điện phục kích.

Ngay khi mấy người Hàn Phong đợi tại Huyền Thiên Tông an tâm tĩnh dưỡng, thì nhận được tin tức vô cùng không tốt.

Các chủ tử các trong đại chiến chết trận ba người, chỉ còn lại mình Băng Tuyết Các Mộ Tuyết là sống sót.

Về phần tin tức này cũng không phải do Tiêu Tấn thu được tin tình báo mà là do Võ Hoàng Điện tự mình để lộ ra.

Ngày hôm qua, Võ Hoàng Điện sau mấy tháng yên lặng đột nhiên hiện thân.

Hơn nữa vừa hiện thân liền tung ra tin tức chấn động thể nhân.

Cuối cùng Võ Hoàng càng trực tiếp lên tiếng muốn trong mười ngày sau, sẽ tế sống Băng Tuyết Các Các chủ cùng trưởng lão tứ các còn sống xem như là báo thù cho đệ tử của Võ Hoàng Điện chết trong tay tứ các.

Tin tức này vừa truyền ra, mặc dù không khiến thiên hạ rung động, nhưng cũng là người kinh ngạc.

Ai cũng không ngờ Võ Hoàng Điện dĩ nhiên kiêu ngạo như vậy, dám công nhiên tuyên bố tế sống trưởng lão tứ các cùng Băng Tuyết Các Các chủ.

Phải biết rằng Võ Hoàng Điện làm như vậy có thể nói là vô cùng tàn nhẫn, thủy chung không nghĩ ra được nguyên nhân.

- Võ Hoàng Điện muốn làm gì đây? Dĩ nhiên lại lộ liễu như vậy?

Hàn Phong cau mày, thủy chung không thể nghĩ ra nguyên nhân.

Một bên Triệu Vô Cực lại thở dài, có chút cảm khái nói:

- Nghĩ không ra Võ Hoàng so với ngàn năm trước, càng thêm tàn nhẫn, càng khiến người ta khó có thể nắm bắt, chỉ là hiện tại chúng ta đụng độ với hắn căn bản không chiếm được tiện nghi.

- Tiền bối, người có thể đoán ra ý đồ Võ Hoàng Điện làm như vậy?

Hàn Phong kỳ quái hỏi.

Võ Hoàng Điện ẩn nhẫn cả ngàn năm, đột nhiên hành sự cao ngạo như thế, thật khiến người ta khó lòng lý giải. Lê nào Võ Hoàng Điện thực không sợ hành động như vậy sẽ khiến phản ứng rất lớn do đó gặp phải người bất mãn vậy đánh sao?

Sau khi Triệu Vô Cực nghe vậy cũng rơi vào trầm tư suy nghĩ, lấy lý giải của hắn về Võ Hoàng, trong chốc lát cũng đoán không ra nguyên nhân.

Vì vậy, Triệu Vô Cực có chút kỳ quái nói:

- Ta cũng không rõ rốt cuộc Võ Hoàng muốn gì, những lấy hiểu biết của ta về hắn, thì đó không phải là người mù quáng, sở dĩ Võ Hoàng Điện năm đó có thể nhất cử lật đổ Đại Viêm Đế Quốc, sau đó lại ẩn nhẫn ngàn năm, liền đủ để chứng minh lòng dạ và ẩn nhẫn cực kỳ đáng sợ.

Hàn Phong cũng tán thành ý kiến của Triệu Vô Cực, nếu như không có phần lòng dạ và ẩn nhẫn này, Võ Hoàng Điện sao có thể một kích đắc thủ đem tứ các tồn tại mấy nghìn năm tiêu diệt?

Lúc này, Triệu Vô Cực lại nhíu mày nói:

- Là Võ Hoàng vô luận trước khi làm chuyện gì tất sẽ suy nghĩ cặn kẽ, kiên quyết không dễ dàng để thể nhân biết được sự cường đại của Võ Hoàng Điện, và làm ra hành động lộ liễu như vậy, vạn nhất khiến mọi người lo lắng, từ đó đứng lên chống lại, cho dù Võ Hoàng Điện có cường đại thể nào, e là cũng ăn không tiêu.

- có phải Võ Hoàng muốn thông qua hành động này đạt được mục đích nào đó?

Hàn Phong suy đoán.

Triệu Vô Cực lại trầm ngâm một hồi, nhân tiện đáp:

- Người nói vô cùng có khả năng, chẳng qua tứ các đều đã tiêu vong, người có thể chạy thoát không còn mấy, có thể nói hết thầy đều đã nằm trong tay chúng, đến tột cùng Vô Hoàng là muốn làm gì chứ?
- Lấy sự khổ tâm sắp xếp của Vô Hoàng Điện lúc trước, đồng thời cử động tấn công tứ các, rất hiển nhiên là muốn tránh cho đả thảo kinh xà, do đó nhất cử đánh bại tứ các, mà mục đích hẳn làm vậy có lẽ là muốn đoạt được vật gì đó quan trọng trong tứ các.

Hàn Phong lớn mật suy đoán nói.

- Người cho rằng lúc trước Vô Hoàng đánh bại tứ các nhưng chưa đạt được mục đích, nên mục đích hành động lần này là...

Triệu Vô Cực chần chờ, cũng hiểu được ý tứ lời nói vừa rồi của Hàn Phong.

Hàn Phong gật đầu, nhân tiện đáp:

- Không sai, có thể hành động lần này của Vô Hoàng chỉ là vì muốn dẫn dắt đệ tử của tứ các còn sống sót xuất hiện, đồng thời có thể tiêu diệt hoàn toàn lực lượng của tứ các, mặt khác có thể chúng còn muốn từ trên những người còn sống này tìm được thứ mình muốn.

Ngừng một chút, Hàn Phong có chút bất đắc dĩ nói rằng:

- Đáng tiếc chính là ta và ngài đều không hiểu rõ tứ các, bằng không liền có thể biết được rốt cuộc Vô Hoàng có mục đích gì.

Ngay khi hai người còn đang phân tích ý đồ thật sự của Vô Hoàng, bên ngoài chợt truyền đến một trận tiếng ồn ào.

Nghe được tiếng ồn ào này, Hàn Phong không khỏi nhướng mày, lập tức quay đầu nhìn về phía Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực lại thản nhiên nói:

- Xem ra, người đoán đúng phân nửa.
- Chúng ta vẫn nên ra ngoài xem sao đi!

Hàn Phong nói xong, liền đứng lên, lập tức đi ra ngoài.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

474. Chương 457: Trấn An.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hai người vừa đi ra ngoài, liền thấy Lôi Chấn dẫn theo hơn mười đệ tử khác, đang định rời khỏi Huyền Thiên Tông, mà đứng trước mặt hẳn Liệt Kinh Vân đang giăng co, đứng cách hai người không xa là Đường Vũ Nhu.

Chỉ là sắc mặt Đường Vũ Nhu cũng không được tốt.

Hàn Phong tự nhiên rõ ràng Đường Vũ Nhu tại sao lại như vậy, sư tôn mà nàng bấy lâu vô cùng tôn kính hiện tại đang nằm trong tay địch, mười ngày sau còn có thể chịu nhục nhã to lớn, sao không khiến Đường Vũ Nhu mất bình tĩnh cho được.

Lúc này đằng sau Lôi Chấn và Liệt Kinh Vân đều có một nhóm đệ tử, nhưng hiển nhiên đằng sau Liệt Kinh Vân ít hơn nhiều so với Lôi Chấn.

Về xung quanh phần hai nhóm nhân mã đều đầy đệ tử Huyền Thiên Tông, hiển nhiên bọn họ cũng không rõ giữa Lôi Chấn và Liệt Kinh Vân xảy ra chuyện gì, chỉ đành đứng bên nhỏ giọng khuyên giải.

Hàn Phong nhìn thấy hình dạng của bọn họ, trong lòng cũng đoán ra được đại khái, lập tức trầm mặt đi về phía hai bên.

Mà mọi người thấy Hàn Phong đến, đều tự giác tránh ra, hiển nhiên trong đám đệ tử hẳn rất có uy tín.

Đi tới trước mặt hai người, trước tiên liếc mắt nhìn Đường Vũ Nhu đang trầm mặc ở bên cạnh, Hàn Phong tiện đà thở dài, nói rằng:

- Các người đang làm cái gì? Lẽ nào lúc này vẫn còn ngại thiếu phiền phức sao?

Tu vi của Hàn Phong đã đạt thiên giai thất phẩm, trên người tự nhiên có một cỗ uy nghiêm, lúc này ngữ khí tuy không nghiêm khắc, nhưng cũng làm người ta có cảm giác không giận mà uy.

Tiếng ồn ào ở đây cũng vì sự xuất hiện của Hàn Phong mà an tĩnh lại.

Thản nhiên liếc mắt nhìn mọi người, Hàn Phong lập tức giận dữ nhìn về phía Lôi Chấn.

Lôi Chấn lúc này cũng kịp phản ứng, nhân tiện tức giận nói:

- Hàn Phong, người cũng biết lúc này trưởng lão và một số đệ tử của Thiên Lô Các ta đều lọt vào trong tay Vô Hoàng Điện, hôm nay ta muốn dẫn mọi người tới cứu họ!

- Lôi Chấn, người bình tĩnh một chút, đâu phải chỉ có trưởng lão Thiên Lô Các người bị bắt giữ, trưởng lão Liệt Diễm Các ta cũng bị bắt không ít hơn người, huống chi Băng Tuyết Các Các chủ Mộ Tuyết cũng bị rơi vào tay bọn chúng, nhưng lấy năng lực của chúng ta dù có tới đây thì được tác dụng gì? Đơn giản là đi chịu chết mà thôi.

Liệt Kinh Vân có chút tức giận phản bác.

- Hàn Phong cẩn thận quan sát, lúc Liệt Kinh Vân nói tới Băng Tuyết Các Mộ Tuyết, Đường Vũ Nhu ở bên cạnh rõ ràng hiện lên vẻ đau khổ, mà sau lưng nàng Liễu Văn Văn dẫn đầu đệ tử Băng Tuyết Các cũng tràn đầy căm phẫn, một ít thiếu nữ tính tình nhu nhược, càng khóe mắt ngán lệ, bộ dáng thập phần thương cảm.

Thấy vậy, tâm trạng Hàn Phong cũng có chút cảm thán, hẳn có thể hiểu được tâm tình của các nàng.

Hàn Phong tự vấn nếu đổi lại là hẳn gặp phải tình huống như vậy, e là cũng có tâm tình như vậy.

Lúc này Lôi Chấn nghe được Liệt Kinh Vân nói xong, ngược lại càng thêm tức giận, đỏ mặt đáp:

- Người cũng biết trưởng lão Liệt Diễm Các bị lọt vào tay Vô Hoàng Điện, vì sao còn muốn ngăn cản ta đi cứu người.

Liệt Kinh Vân tuy rằng trong lòng tức giận, nhưng vẫn nhẫn nại giải thích:

- Lúc trước trưởng lão tứ các chúng ta và vô số đệ tử tình nguyện liên thủ vẫn không phải là đối thủ của Vô Hoàng Điện, lẽ nào người cho rằng hiện tại chỉ bằng hơn mười người chúng ta có thể đối phó được với chúng sao?

- Liệt Kinh Vân, người sợ chết như vậy, ta không trách người, nhưng người không được ngăn cản ta, nếu không tránh ra, đừng trách ta không khách khí! Ta cũng không ngờ người lại sợ chết như vậy.

Lôi Chấn hai mắt vừa mở, giận dữ nhìn Liệt Kinh Vân nói rằng.

- Người...

Liệt Kinh Vân hiển nhiên không ngờ trong lúc nổi giận, Lôi Chấn lại ngoan cố như vậy, đúng là tức mà không thể phản bác.

Trông thấy tràng diện tiếp tục giằng co, Hàn Phong tự nhiên sẽ không đứng nhìn.

Vì vậy, tiến lên hai bước, Hàn Phong đi tới giữa hai người, dùng ánh mắt ra hiệu với Liệt Kinh Vân an tâm, sau đó mới quay đầu nhìn về phía Lôi Chấn, cùng những đệ tử bộ dáng cảm phần sau lưng hắn.

Đột nhiên, Hàn Phong đi tới phía trước, trên người chợt tản mát ra một cỗ uy nghiêm ngập trời.

Thân là thiên giai thất phẩm cường giả, Hàn Phong tùy ý phát ra khí thế cũng không phải những đệ tử có thực lực địa giai này có thể chống lại.

Chỉ trong nháy mắt, Lôi Chấn cùng những đệ tử phía sau đều là sắc mặt tái nhợt.

Cũng may khí thế của Hàn Phong vừa phóng liền thu, nhóm người Lôi Chấn cũng lập tức thở mạnh một hơi.

Trông thấy bộ dáng của mấy người, Hàn Phong vẫn thản nhiên như không.

Lôi Chấn bị khí thế của Hàn Phong chấn nhiếp, cũng khó khăn lắm mới hòa hoãn lại, khó hiểu cùng tức giận nhìn Hàn Phong hỏi:

- Hàn Phong, ngươi làm cái gì vậy?

Trông thấy bộ dáng tức giận của Lôi Chấn, Hàn Phong nhân tiện đáp:

- Lúc trước ta ở Hàn Phong giao thủ cùng Võ Hoàng, chắc hẳn ngươi vẫn chưa quên chứ?

- Thế thì làm sao?

Lôi Chấn không rõ câu này nói.

Hàn Phong không để ý tới phản ứng của mọi người, tiếp tục nói:

- Lúc đầu ta giao thủ cũng không phải chân chính là Võ Hoàng, đơn giản mà nói, đó chỉ là phân thân của hắn, thực lực kém xa Võ Hoàng.

Ngừng một chút, Hàn Phong tiện đà tiến lên từng bước, nhìn chằm chằm Lôi Chấn, thản nhiên nói:

- Nhưng mặc dù chỉ là phân thân liền có thể đả thương ta, tuy không quá nghiêm trọng, nhưng đủ để chứng tỏ thực lực chân chánh thực lực chân chánh của Võ Hoàng vượt xa ta rất nhiều. Mà người ngay cả khí thế của ta cũng đều không thể chịu đựng được, như vậy mạo muội đi tới đó có tác dụng gì?

- Cái này...

Lôi Chấn bị những hành động liên tiếp của Hàn Phong làm cho không nói nên lời.

Lôi Chấn tuy rằng tính cách có chút xung động, nhưng cũng không phải kẻ ngu ngốc, nghe Hàn Phong trực tiếp nhắc nhở như vậy, tự nhiên minh bạch sự chênh lệch giữa bản thân và Võ Hoàng.

Ngay cả hắn có nhiều người hơn nữa, e là vẫn không phải đối thủ của Võ Hoàng Điện, chứ chưa nói đến Võ Hoàng Điện Điện chủ Võ Hoàng chỉ dùng phân thân liền có thể đả thương Hàn Phong.

Đột nhiên trong lúc đó, Lôi Chấn có chút mất hứng cúi đầu, nhưng vẫn có chút không cam lòng nói rằng:

- Nhưng lẽ nào cứ trở mắt nhìn các trưởng lão bị Võ Hoàng Điện đem đi tế sớ sao?

Hàn Phong thấy Lôi Chấn rốt cục tỉnh táo lại, cũng lộ vẻ tươi cười nhàn nhạt, chậm rãi đáp:

- Ta có bao giờ nói sẽ không quan tâm tới chuyện này chưa?

- Vậy ý của ngươi là...?

Lôi Chấn nghe được Hàn Phong nói như thế, trên mặt nhất thời mọc lên một cỗ hi vọng, có chút mong chờ mà hỏi lại.

Hắn vốn cho là Võ Hoàng Điện cường đại như vậy, Hàn Phong và như vậy tất sẽ vì bảo vệ mình mà lựa chọn im lặng, không làm ra hành động quá phận.

Lôi Chấn tự nhận nếu như là Thiên Lô Các ở vào vị trí của Huyền Thiên Tông lúc này, e là cũng làm như thế, vì vậy mặc dù Hàn Phong thực sự không có ý định giúp tứ các xuất đầu, nhóm người Lôi Chấn vẫn không đi trách tội hắn.

Nhưng bây giờ nghe được Hàn Phong nói như vậy, hiển nhiên là có ý trợ giúp tứ các, chẳng qua Lôi Chấn vẫn còn có chút không thể tin được, mới chần chừ hỏi.

- Võ Hoàng Điện hiện tại một nhà độc đại, luận thứ tự, tứ các bị diệt, tiếp theo đứng mũi chịu sào rất có thể là Huyền Thiên Tông ta, nếu đã định trước vô pháp tránh thoát, Huyền Thiên Tông tự nhiên cũng sẽ không ngồi chờ chết, tứ các là minh hữu của Huyền Thiên Tông, cũng từng trợ giúp Huyền Thiên Tông vượt qua mấy lần nguy cơ, vì vậy, chúng ta sẽ không đứng nhìn, để cho Võ Hoàng Điện tùy ý làm bậy như vậy.

Hàn Phong ngữ khí mặc dù hòa hoãn, nhưng lại lộ vẻ kiên định.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

475. Chương 458: Các Phương Tụ Hợp.

Nhóm dịch: Dungenhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Trông thấy vẻ mặt kích động của Lôi Chấn, Hàn Phong cũng minh bạch tâm tư của hắn, vì vậy cũng không có cảm giác được gì, chỉ là ngừng một chút, Hàn Phong lại nói:

- Bất quá...

- Bất quá cái gì?

Lúc này Liệt Kinh Vân vẫn một mực ngăn cản Lôi Chấn không nên vọng động, cũng nhịn không được hỏi.

Hiển nhiên, khi Hàn Phong nói đến sẽ trợ giúp tứ các, lấy tâm tình lãnh tính của Liệt Kinh Vân có chút nhịn không được đau buồn, bởi vậy mới lên tiếng hỏi.

Hàn Phong thấy ánh mắt mọi người đều tập trung ở trên người mình, cũng không có thừa nước đục thả câu, mà nhanh chóng đáp:

- Còn có mười ngày nữa, hành động lần này tất phải lập kế hoạch một phen, hành sự lỗ mãng như các ngươi, tự nhiên là vạn lần không thể. Đối những người khác, cùng với thương thảo bên đề đô xong, đưa ra quyết định cũng không muộn, hôm nay các ngươi an tâm ở lại đây, không nên lại làm chuyện gì, dù sao gần đây đã xảy ra quá nhiều chuyện rồi.

Tuy rằng Hàn Phong cũng không có nhằm vào Lôi Chấn, nhưng hắn nghe xong, vẫn có chút xấu hổ cúi đầu, hiển nhiên là vì hành động lỗ mãng vừa rồi của mình.

Sau khi trấn an đám đệ tử này xong, Hàn Phong cũng thở phào một hơi, hắn thật sự lo Lôi Chấn tính tình ngang bướng sẽ không nghe lời ai.

Nếu quả thật như vậy thì Hàn Phong đã phải đau đầu rồi.

Đúng vào lúc chúng nhân đã tản đi, Hàn Phong lại xoay người đi về phía Đường Vũ Nhu, trước tiên là an ủi nàng, nhưng thấy tinh thần của nàng vẫn có chút thấp thỏm lo âu, Hàn Phong cũng chỉ đưa nàng về nghỉ ngơi cho tốt.

Lúc trước Hàn Phong nói với Lôi Chấn như vậy, không chỉ đơn thuần là để trấn an hắn, mà hắn xác định coi nó như dự định.

Không nói quan hệ giữa tứ các và Huyền Thiên Tông, lúc này tứ các rơi vào tay địch, sinh tử chưa rõ, cũng thập phần trường nghĩa phái người tới trợ giúp Huyền Thiên Tông chống đỡ Âm Ma Tông vây công.

Chuyện này, Hàn Phong vẫn còn ghi nhớ.

Hơn nữa nhìn cử động của hoàng thất lúc trước hiện nhiên cũng đặc biệt chú ý sự tình của tứ các, chắc hẳn Tiêu Tấn sẽ không đứng nhìn.

Vả lại, xác thực như lời Hàn Phong vừa nói, nếu tứ các bị diệt hoàn toàn, như vậy mục tiêu tiếp theo của Võ Hoàng Điện có thể là Huyền Thiên Tông.

Dù sao những năm gần đây, Huyền Thiên Tông và Võ Hoàng Điện đã có nhiều va chạm, lấy phong cách hành sự của chúng, tất sẽ không chịu bỏ qua.

Nguyên nhân quan trọng nhất khiến Hàn Phong quyết định xuất thủ là vì hắn muốn làm rõ mục đích chân chính Võ Hoàng Điện tập kích tứ các.

Ở trong lòng hắn mơ hồ có một dự cảm không tốt, tựa hồ Võ Hoàng Điện đang có một âm mưu không muốn ai biết, mà âm mưu này có quan hệ với tứ các.

Về phần có thể giải đáp nghi vấn này e là chỉ có Băng Tuyết Các Các chủ Mộ Tuyết.

Vì muốn biết mục đích chân chính của Võ Hoàng Điện, không chỉ Hàn Phong mà cả hoàng thất cũng sẽ xuất thủ cứu Mộ Tuyết ra.

Đến lúc đó liền có thể hiểu được mục đích của Võ Hoàng Điện.

Cứ như vậy mới có thể đưa tình thế bị động của bọn họ lúc này thay đổi.

Chẳng qua, Hàn Phong vừa nghĩ tới thực lực thần bí khó lường của Võ Hoàng, trong lòng cũng vô cùng lo lắng.

Cho dù đạt được tin tức sau khi Võ Hoàng Điện đánh một trận cùng tứ các, cũng tổn thất thảm trọng, nhưng lấy thực lực của đánh một trận hiện nay cũng khó mà đối kháng.

Hơn nữa trong mấy tháng này Võ Hoàng Điện không ngừng lôi kéo rất nhiều thế lực làm lớn mạnh thực lực bản thân, tựa hồ bọn họ cũng phải tìm thêm đồng minh mới có thể đối kháng lại được.

Ngẫm lại, Hàn Phong vẫn quyết định cùng Tiêu Tấn thương lượng một phen mới đưa ra quyết định.

Trùng hợp ngay khi Hàn Phong đang suy nghĩ, bên kia đế đô cũng truyền đến tin tức để hắn lập tức tới đế đô.

Sau khi Hàn Phong trấn an đệ tử tứ các, cũng không dừng lại thêm mà ngựa không dừng vó chạy tới đế đô.

Đi theo còn có Triệu Vô Cực, tuy rằng hôm nay thế cục có chút khẩn trương, thế nhưng Tiêu Tấn thu được tin tức, Võ Hoàng Điện sau khi tuyên bố mười ngày sau muốn tể sống trưởng lão tứ các cùng Băng Tuyết Các Các chủ liền thu mình toàn diện.

Nguyên bản đệ tử được Võ Hoàng Điện phái ra ngoài cũng đồng loạt tiêu thất, căn cứ phán đoán của mọi người, hiển nhiên hành động này của Võ Hoàng Điện là vì chuẩn bị cho mười ngày sau.

Vì vậy trong những ngày này, Huyền Thiên Tông tương đối mà nói sẽ không có gì nguy hiểm. Hàn Phong cũng tạm yên lòng, dẫn theo Triệu Vô Cực đi tới đế đô.

Hai người tu vi đều là cường giả số một, số hai đương thời, toàn lực chạy đi chỉ mất tròn một ngày đêm liền đến được đế đô.

Đoạn đường này ban đầu hai người còn bí mật, vì vậy dù là Huyền Thiên Tông trừ một vài người, căn bản không có ai phát hiện Hàn Phong và Triệu Vô Cực rời khỏi.

Sau khi đi tới đế đô, Hàn Phong cũng không đi tới Hàn gia thăm Hàn Nhất Nguyên, mà trực tiếp theo Triệu Vô Cực một đường nhanh chóng đi tới hoàng cung.

Tiêu Tấn hiển nhiên cũng đang có việc, khi hai người tới cửa cung đã có người chờ sẵn.

Người đứng chờ bọn họ Hàn Phong cũng là người quen cũ, Tiêu Chiến.

So với một năm trước, lúc này tu vi của Tiêu Chiến tựa hồ đã càng thêm tinh thâm, chỉ là vẫn dừng tại thiên giai ngũ phẩm.

Thấy Hàn Phong đến, Tiêu Chiến cũng không có hàn huyền nhiều, mà lên tiếng gọi, rồi vội vàng dẫn hai người đi vào trong.

Một bước vào hoàng cung, Hàn Phong liền cảm giác bốn phía tồn tại hơn mười đạo khí tức không kém.

Đồng thời trong đó ít nhất có hai mươi loại thuộc về thiên giai cường giả.

Phát hiện này khiến trong lòng Hàn Phong kinh ngạc, hoàng thất dĩ nhiên cất dấu lực lượng cường đại như vậy, hai mươi mấy thiên giai cường giả đủ để chống đỡ với Vô Hoàng Điện.

Chính là, Hàn Phong lập tức có nghi vấn, nếu hoàng thất có lực lượng cường đại như vậy vì sao mấy năm trước Lâm gia làm phản, cùng với một năm trước Trọng Tài Giả đến tập kích, hoàng thất lại không sử dụng đến?

Phải biết rằng, hai lần tình huống này thập phần nguy hiểm, lần đầu tiên là có thêm Hàn Phong xuất hiện, lại dẫn theo Phí lão và Bồ Lô Địch cùng với Lý Thần vừa khôi phục mới thay đổi được cục diện, nhất cử tiêu diệt Lâm gia.

Một năm trước tràng đại chiến đó càng tràn ngập biến hóa như hí kịch.

Tuy rằng, lúc đó Hàn Phong bởi vì Trầm Ngọc chết mà bạo phát, do đó ngoài ý muốn tiến nhập thiên giai thất phẩm, thế nhưng khi Vô Hoàng Điện phái ba gã thiên giai thất phẩm cường giả trợ trận.

Lúc đó không phải Vô Hoàng Điện ngoài ý muốn nhận thấy được khí tức của Triệu Vô Cực, có thể nói tràng đại chiến đó, hoàng thất và Huyền Thiên Tông e là dư nhiều lành ít.

Mà hai lần gần như liên quan đến sinh tử tồn vong, hoàng thất biểu hiện ra lực lượng kém xa so với thực lực trong hoàng cung ngày hôm nay.

Điều này làm cho Hàn Phong thập phần khó hiểu.

Bất quá, đến khi Hàn Phong gặp được Tiêu Tấn thì lập tức sẽ biết được nguyên nhân.

Hàn Phong và Triệu Vô Cực theo Tiêu Chiến đi tới nội điện tận sâu bên trong hoàng cung, nhân tiện thấy Tiêu Tấn đang ngồi chủ vị.

Bên dưới Tiêu Tấn còn có bảy tám người đang ngồi.

Hàn Phong chỉ hơi liếc mắt liền phát hiện khí thể trên người họ đều là thiên giai.

Tuy rằng mạnh yếu bất đồng nhưng bảy tám thiên giai cường giả cùng xuất hiện cũng khiến Hàn Phong có chút kinh ngạc.

Những người này ngay cả một người Hàn Phong cũng chưa từng gặp qua, căn bản không thuộc về hoàng thất cung phụng.

Ngay khi trong lòng Hàn Phong còn đang kinh ngạc, lúc này Tiêu Tấn cũng Hàn Phong, lập tức liền đứng lên, vừa cười vừa nói:

- Tốc độ của ngươi thật nhanh, ngày hôm qua mới vừa phát tin tức cho ngươi, không được một ngày đêm đã tới.

Hàn Phong nghe vậy, cũng cười nói:

- Bệ hạ triệu kiến, Hàn Phong tự nhiên không dám chậm trễ.

- Ha ha! Tiểu tử ngươi không nên ở trước mặt trẫm giả bộ, trước tiên ta liền giới thiệu cho ngươi mấy người.

Tiêu Tấn vừa cười vừa nói.

Mà lúc này, mấy người ngồi bên dưới Tiêu Tấn thấy hắn dĩ nhiên đứng dậy nghênh tiếp một thiếu niên, hơn nữa nghe khẩu khí của hắn, hiển nhiên có quan hệ rất thâm sâu, không chút nào bày ra tư thái đế vương.

Điều này khiến trong lòng mấy người sinh nghi một phen, phải biết rằng bọn họ đều là người đứng đầu một phương, nhưng trước mặt Tiêu Tấn vẫn cảm thụ được không ít áp lực.

Ngược lại Hàn Phong tuy rằng ngoài miệng nói chuyện thập phần khiêm tốn, nhưng từ lúc tiến vào đến giờ đều là một bộ dáng thông dong, thoải mái.

Chỉ cần không phải kẻ ngốc đều rất nhanh nhìn ra được điểm đặc biệt, tuy không đoán ra tu vi của Hàn Phong, nhưng cũng là cảm thấy kinh ngạc.

Dù sao, ở đây đều là thiên giai cường giả thành danh đã lâu, dĩ nhiên nhìn không thấu thực lực của một thanh niên, sao không khiến bọn họ kinh ngạc cho được.

Bất quá, dù sao để có thể ngồi tại chỗ này đều là những người có năng lực nhất định, rất nhanh bọn họ liền đoán ra được thân phận của thanh niên trước mắt.

Lúc này, Tiêu Tấn cũng mở miệng giới thiệu với Hàn Phong:

- Ngồi bên tay trái ta là Minh Hỏa Tông tông chủ Hồng Dịch, còn bên cạnh hắn là Thâm Viên Các Thôi Trữ cô nương.

Ngừng một chút, Tiêu Tấn lại chỉ tay về phía bên phải nói:

- Vị lão giả này chính là Thiên Nhất Các tiền nhiệm Các chủ Đoạn Bác Minh lão tiền bối, về phần bên cạnh hắn lại là Thanh Thủy Tông tông chủ Tô Đan.

Kế đó Tiêu Tấn lại giới thiệu ba lão giả khác, theo thứ tự là Tàng Thiên Môn môn chủ Bộc Dương Mưu Trọng, Tần Lâu lâu chủ Phó Tùng, cùng với Minh Nguyệt Tông tông chủ Thượng Quan Nguyệt.

Nghe được Tiêu Tấn nhất nhất giới thiệu xong, Hàn Phong trong nháy mắt liền biết được lai lịch của bọn họ.

Nghĩ không ra Tiêu Tấn dĩ nhiên có thể trong thời gian ngắn như vậy tụ tập thủ lĩnh các thế lực tứ phương tụ hội.

Thất tông môn này, Hàn Phong đã sớm nghe nói, địa vị trên đại lục cũng gần với Thiên Thánh Cốc.

Tuy rằng so với tứ các vẫn còn có chênh lệch nhất định, nhưng cũng được coi là nhất phương bá chủ.

Đương nhiên muốn nói ẩn tượng sâu nhất chính là Thanh Thủy Tông và Thiên Nhất Các.

Nói đến ngay vừa rồi, trước khi Thiên Thánh Đại Hội tổ chức, Hàn Phong đã cùng đệ tử hai tông môn này phát sinh tranh chấp, đồng thời còn xuất thủ giáo huấn đối phương.

Không nghĩ tới lúc này mới chưa lâu lắm, hắn dĩ nhiên gặp được môn chủ hai tông môn này.

Hàn Phong trầm nghĩ trong lòng, chẳng lẽ là đánh nhỏ, bức già đến, thế giới này đúng là nhỏ a!

Ngay khi trong lòng Hàn Phong âm thầm kêu khổ, bên kia Tiêu Tấn lại cười dài định giới thiệu Hàn Phong cho mọi người.

Bất quá lúc này Minh Hỏa Tông tông chủ Hồng Dịch đứng bên cạnh Tiêu Tấn, mặc một thân áo tử sắc áo bào, sắc mặt hơi có vẻ đỏ sẫm, hai mắt không ngừng toát ra lãnh mang, cũng cười lớn một tiếng, lập tức ngữ khí có chút âm lãnh nói rằng:

- Bệ hạ, vị trước mắt này e là không cần giới thiệu, tất cả mọi người đã đoán ra lai lịch của hắn, nếu như nói nhân vật phong vân trong vòng mười năm gần đây được mọi người quan tâm nhất chỉ sợ không ai khác ngoài vị tiểu hữu này.

Bên cạnh Thiên Nhất Các tiền nhiệm Các chủ Đoạn Bác Minh tóc bạc trắng, thoát nhìn tựa như tuổi già sức yếu, cũng đồng dạng vuốt chòm râu hoa râm, có chút ầm áp nói tiếp:

- Hồng Các chủ nói không sai, đại danh của Hàn Phong tiểu hữu, e là cảnh nội Thiên Tinh Đế Quốc ta chỉ có hài đồng ba tuổi là không biết, ngay cả lão già chuẩn bị xuống mồ, quanh năm đóng cửa như ta cũng từng nghe thấy.

Nghe được hai người nói như vậy, Hàn Phong cũng mỉm cười, không hề ra vẻ kiêu ngạo, hay khiêm tốn.

Vẻ thản nhiên này trong mắt mọi người càng thêm bừng sáng.

Lúc này, Minh Nguyệt Tông tông chủ Thượng Quan Nguyệt nãy giờ một mực quan sát Hàn Phong, cũng nhẹ nhàng cười, tiện đà nói:

- Thiếu niên anh hùng như vậy, lớn lên càng là tuần tú, khso trách đám nha đầu không biết xấu hổ kia sùng bái người. Bất quá ta cũng nghe nói Hàn Phong tiểu hữu cũng là kẻ phong lưu.

- Ha ha! Thiếu niên phong lưu vốn chẳng phải là chuyện gì đáng trách, chỉ cần có bản lĩnh, mặc sức chơi đùa thiên hạ nữ tử, lại có ai dám phản đối!

Tần Lâu lâu chủ Phó Tùng đột nhiên ngửa mặt kinh nhân.

Làm cho Thẩm Viên Các Thôi Trữ bên cạnh không khỏi đỏ mặt, oán trách nói:

- Phó lão tiên bối thực sự là già mà không kính! Chẳng lẽ không coi nữ nhân chúng ta ra gì!

So với Thôi Trữ, Thượng Quan Nguyệt càng có vẻ lão luyện, sau khi nghe Phó Tùng nói, trên mặt chẳng qua cười nhạt, nhân tiện nói giúp:

- Phó Tùng, người chớ đem bộ dáng thường ngày của Tần Lâu bày ra trong hoàng cung, chúng ta tới đây không phải để nghe người nói mấy chuyện nhảm chán này.

Hồng Dịch nghe vậy, chỉ thản nhiên phản bác nói:

- Chuyện nam nữ vốn là thiên tính của con người, Phó Tùng tuy là ăn nói bộc trực, nhưng lại là sự thật, cũng không chỉ có Minh Nguyệt Tông các người thanh tâm quả dục.

- Hồng Dịch, nhiều năm như vậy ta cũng chưa từng nhắc tới, không lẽ hôm nay người muốn nhắc lại chuyện cũ!

Thượng Quan Nguyệt nghe vậy, sắc mặt chợt lạnh xuống, đôi phượng nhãn giận dữ nhìn Hồng Dịch.

Hồng Dịch thân là Minh Hỏa Tông tông chủ, thực lực tương đương với Minh Nguyệt Tông, khi thấy Thượng Quan Nguyệt giận dữ nhìn mình, cũng lập tức nghiêm mặt đáp trả.

Không thể không nói, Hồng Dịch lớn lên có chút khôi ngô, không biết có phải liên quan tới tâm pháp tu luyện hay không mà khuôn mặt càng thêm có vẻ âm trầm.

Lúc này vẻ mặt giận dữ nhưng lại thêm vài phần lệ khí, người không biết còn tưởng hắn là ác đồ.

Bên kia Tiêu Tấn thấy hai người tựa hồ có xu hướng muốn đánh nhau, thì thản nhiên nói:

- Chư vị, hôm nay mọi người tụ họp lại một chỗ là muốn cùng bàn đại sự, về phần chuyện cũ giữa các người, thì để lại ngày sau tự giải quyết!

Tiêu Tấn thân là đế vương, bản thân cũng là thiên giai cường giả, nói ra tự có một cỗ khí thế uy nghiêm, cho dù là Hồng Dịch nhìn qua có chút kiêu ngạo bất tuân cùng Thượng Quan Nguyệt tính tình đăm đăm cũng phải đè nén nộ khí xuống, đồng thời ôm quyền ý này nói với Tiêu Tấn:

- Tại hạ thất thổ, xin bệ hạ chớ trách!

Tiêu Tấn tự nhiên cũng không dự định tính toán, dù sao ở đây đều là nhất phương bá chủ, sau này còn phải dựa vào bọn họ, vì vậy hắn chỉ cười nhạt, rồi giảng hòa nói:

- Được rồi! Bây giờ mọi người đã đến đầy đủ, chúng ta nên ngồi xuống nói chuyện thôi!

Mọi người nghe vậy, lúc này mới lại ngồi xuống, mà Hàn Phong cũng dẫn theo Triệu Vô Cực ngồi xuống một chỗ ở cuối.

Như vậy cũng không phải vì thân phận của Hàn Phong thấp, mà bởi vì hắn là người tới trễ nhất.

Mà bên cách hắn chính là Thẩm Viên Các Thôi Trữ khi nãy vừa nói chuyện.

Trải qua Hồng Dịch và Thượng Quan Nguyệt tranh cãi, lúc tràng diện cũng có chút khó xử.

Bất quá, ở đây đều là người có thân phận, tự nhiên hiểu được cách khống chế tâm tình bản thân. Hơn nữa Tiêu Tấn vội vàng tìm đến bọn họ như thế tự nhiên là có chuyện quan trọng muốn bàn.

Thoáng trầm mặc trong chốc lát, Tiêu Tấn liền mở miệng chậm rãi nói:

- Hôm nay tìm chư vị đến đây có việc cần, tin rằng các người đều đã rõ trong lòng, vì vậy ta cũng không nhiều lời dư thừa nữa. Lần này có thể được chư vị trợ giúp, hoàng thất chắc chắn ghi nhớ phần ân tình này.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

476. Chương 459: Trước Đêm Đại Chiến.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Tàng Thiên Môn môn chủ Bộc Dương Mưu Trọng ở bên cạnh này giờ vẫn chưa lên tiếng, nghe vậy cũng đáp lại:

- Bệ hạ quá lời rồi, Võ Hoàng Điện dám lộ liễu muốn tể sống trường lão tứ các như thế, hành vi cuồng vọng đó đã gây hấn với người trong thiên hạ, nếu như bây giờ chúng ta không đoàn kết nhất trí, e là ngày sau khó tránh khỏi rơi vào tình cảnh giống với tứ các, đây không phải điều mà ta muốn thấy.

Hàn Phong trông thấy trung niên nam tử mặc một thân nho bào này, trong mắt cũng hiện lên vẻ suy tư. Bộc Dương Mưu Trọng nói thật rõ ràng, bất quá đây cũng là suy nghĩ trong lòng của mọi người.

Chẳng qua Hàn Phong tin tưởng, nếu như chỉ đơn thuần là vì như vậy, e là những người này cũng không tích cực đến để đồ như vậy.

Về sau, hoàng thất tất nhiên đã nỗ lực không ít đại giới.

Bất quá, theo Hàn Phong thấy, điều này cũng không có gì đáng trách, mặc dù là hoàng thất vị tất có thể thỉnh cầu vài phương thế lực.

Đây cũng là hiện trạng của đại lục này, dù là hoàng thất cũng vô pháp cải biến.

Hoàng thất nói dễ nghe đúng là người thống trị cả Thiên Tinh Đế Quốc, nhưng trên thực tế chỉ cần tông môn hoặc thế gia hơi chút có thực lực, căn bản vô pháp để hoàng thất nắm trong tay.

Đó cũng là kết quả năm đó một tay Tiêu Phá Quân tạo ra, sở dĩ hấn có thể nhanh chóng xây dựng nên Thiên Tinh Đế Quốc, trong đó có mượn lực lượng của nhiều tông môn thế gia.

Sau khi Thiên Tinh Đế Quốc thành lập, Tiêu Phá Quân cũng bỏ ra mấy chục năm công phu mới cân đối được cục diện giữa các thế lực khắp nơi. Từ đó có thể khiến hoàng thất không còn bị uy hiếp.

Dù sao năm đó thực lực của Tiêu Phá Quân còn như vậy, thế lực khắp nơi tự nhiên không dám lỗ mãng, mà hôm nay Trọng Tài Giả cũng là nhờ Tiêu Phá Quân mà tạo thành một thế lực.

Chẳng qua, Tiêu Phá Quân cũng không nghĩ tới đến ngày nay, Trọng Tài Giả sẽ phát triển tới mức này. Càng không ngờ Tiêu Gia dĩ nhiên gặp phải nhân vật kỳ tài như vậy.

- Hàn Phong, ta thấy ngươi vẫn cúi đầu trầm tư này giờ, có phải có điều gì suy nghĩ hay không?

Ngay khi mạch suy nghĩ của Hàn Phong đang xoay chuyển, bên kia Tiêu Tấn đột nhiên mở miệng hỏi.

Phục hồi tinh thần lại, Hàn Phong thấy ánh mắt mọi người đều tập trung về phía mình, cũng lộ ra vẻ tươi cười, lập tức trầm ngâm một hồi, rồi nhân tiện đáp:

- Thật xấu hổ, vừa rồi ta đang nghĩ tới những chuyện khác.

Mọi người nghe vậy, ngược lại không có quá nhiều bất mãn, dù sao tu vi của Hàn Phong vượt xa bọn hắn, cho dù là Triệu Vô Cực bên cạnh cũng khiến mấy thiên giai cường giả này vô pháp nhìn thấu, điều này càng gia tăng sự ngờ vực trong lòng họ.

Dù sao, thoáng cái xuất hiện hai gã cường giả khiến bọn họ nhìn không thấu, trong lòng ít nhiều vẫn có chút khiếp sợ.

Ngừng một chút, Hàn Phong thấy mọi người không có vẻ bất mãn gì, lập tức nói:

- Ta vừa đến đế đô, đối với tình hình trước mắt so với các vị cũng có nhận biết như nhau, vì vậy tạm thời không có ý kiến gì.

Tiêu Tấn nghe vậy, lại có vẻ hiểu ra nói:

- Nói đến ta đã quên kể cho người, lần này trăm liên hợp thể lực phe mình chính vì muốn nghĩ biện pháp mười ngày sau cứu viện tứ các. Mà mọi người tại đây, lấy năng lực của người hẳn là nhìn ra được đều là nhất phương cường giả, lần này trăm muốn liên hợp bọn họ để tạo ra đả kích đối với Võ Hoàng Điện, chèn ép sự kiêu ngạo của chúng, khiến chúng biết ai mới là chủ nhân thực sự của đế quốc!

Tiêu Tấn nói đến đây đồng thời trong mắt cũng hiện lên một tia tinh quang sắc bén, phong phạm đế vương vào giờ khắc này được biểu lộ không hề nghi ngờ.

Nhân đó, Tiêu Tấn lại giải thích với Hàn Phong:

- Lần này mấy môn chủ đều tự mang đến cường giả trong tôn môn, cộng thêm người và Triệu tiên sinh, chúng ta tổng cộng có hai mươi thiê giai cường giả, so với Võ Hoàng Điện cũng vẫn chưa bằng.

- Bệ hạ Võ Hoàng Điện mấy ngày nay trở lại đây cũng không ngừng lôi kéo các thể lực, không biết người có biết được tin tức gì về chúng hay không?

Hàn Phong đối với vấn đề này hết sức quan tâm.

Tuy rằng Tiêu Tấn tìm tới đây thất tông môn liên hợp cùng nhau xác thực là lực lượng thập phần cường đại.

Nhưng Võ Hoàng Điện đồng dạng cũng không phải kẻ ngốc, tự nhiên sẽ không định dùng sức một mình đấu với cả đại lục, điều này có thể từ thủ đoạn Võ Hoàng ngăn năm trước phá vỡ Đại Viêm Đế Quốc mà nhìn ra được.

Vì vậy lúc này Hàn Phong đối với việc rút cuộc trong tay Võ Hoàng Điện có bao nhiêu lợi thế hết sức quan tâm.

Tiêu Tấn nghe vậy, cũng nhíu mày, trên mặt cũng hiện lên vẻ giận dữ, đợi đến khi bình tĩnh lại mới nói:

- Võ Hoàng Điện quả nhiên có thủ đoạn tốt, dù mới chỉ có mấy tháng, những đã lôi kéo được đại khái hơn mười thể lực lớn nhỏ.

-Thật sự nhiều như vậy sao?

Thanh Thủy Tông tông chủ Tô Đan có chút kinh ngạc nói.

Đương nhiên, Tiêu Tấn cũng không đả kích sĩ khí của mọi người vào lúc này, vì vậy ngữ khí hòa hoãn nói:

- Tô Đan tông chủ không cần quá mức kinh ngạc, tuy rằng Võ Hoàng Điện nhìn như lôi kéo được hơn mười thể lực, nhưng trong đó đa phần là một ít tiểu tông môn không có thực lực gì, những tông môn này cho dù toàn bộ có hợp lại cũng cũng vô pháp tạo thành uy hiếp gì, khiến trăm thật sự lưu ý chính là Nam Lâm Trầm gia.

- Trầm gia dĩ nhiên đầu nhập vào Võ Hoàng Điện?

Hàn Phong nghe vậy, cũng khiếp sợ nói.

Tuy rằng đã sớm biết được điều này từ trong tin tức do Tiêu Tấn truyền đến, nhưng theo hai người phân tích, tỷ lệ Trầm gia đầu nhập vào Võ Hoàng Điện là không lớn.

Dù sao cả Nam Lâm đều là địa bàn của Trầm gia, không thể nghi ngờ là tương đương với người thống trị, mà mấy năm nay hoàng thất cũng không có cử động gì gây bất lợi với họ, không hiểu vì sao Trầm gia lại muốn làm chuyện phiêu lưu lớn như thế, chuyển sang đầu nhập đại địch của hoàng thất.

Thế lực của Trầm gia mặc dù chỉ có ảnh hưởng tại Nam Lâm. Nhưng lại là phát triển lâu đời, nên thực lực không thể khinh thường được.

Hôm nay Trầm gia đầu nhập vào Võ Hoàng Điện, đối với Hàn Phong mà nói xem như là tin tức cực kỳ không tốt.

Trừ Trầm gia ra, còn có Bắc Nguyên Mục gia từng cùng Huyền Thiên Tông trải qua ngũ đại tôn môn cũng đứng đằng sau Võ Hoàng Điện.

Tuy rằng ngũ đại tôn môn đã từng bị Huyền Thiên Tông và tứ các liên thủ đánh bại, thực lực suy giảm, nhưng thế lực còn sót lại vẫn rất cường đại, không thể khinh thường được.

Kể từ đó, thực lực của Võ Hoàng Điện hiện tại càng thêm cường đại, cho dù lúc trước đại chiến với tứ các, đã tổn thất một ít lực lượng.

Mọi người tại đây tự nhiên cũng rõ ràng thực lực của Nam Lâm Trầm gia và Bắc Nguyên Mục gia, lúc này nghe được hai thế gia đứng đầu đại lục dĩ nhiên đầu nhập vào Võ Hoàng Điện, bầu không khí cũng trở nên ngưng trọng hơn rất nhiều.

Hàn Phong thấy phản ứng của mọi người cũng cảm thấy lo lắng, sau khi họ nghe được tin tức, trong lòng sẽ bắt đầu sinh ra chán nản, thậm chí có kẻ sẽ quay đầu ra nhập Võ Hoàng Điện.

Bất quá, vào thời khắc này, Đoạn Bác Minh ngồi bên phải Tiêu Tấn, vị Thiên Nhất Các Các chủ đời trước này dẫn đầu lên tiếng, ngữ khí thản nhiên nhưng cũng không kém phần uy nghiêm.

- Bệ hạ yên tâm, những người này đều là loại lòng muông dạ thú, ta chắc chắn sẽ không thông đồng làm bậy với chúng, cho dù đối phương thoát nhìn vô cùng cường đại, nhưng thực lực của chúng ta cũng không kém mà.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

477. Chương 460: Ân Oán Ngàn Năm.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Ngừng một chút, Đoạn Bác Minh chậm rãi quét mắt nhìn mọi người, thản nhiên nói:

- Chắc hẳn chư vị cũng có hiểu biết đối với Võ Hoàng Điện, trong đó có những kẻ người không ra người, quỷ không ra quỷ, lão phu cũng không muốn một ngày trở nên như vậy, chắc hẳn các vị cũng có ý nghĩ như thế chứ?

Nghe được Đoạn Bác Minh nói, Minh Hỏa Tông Hồng Dịch liền nhanh chóng tỏ thái độ nói:

- Đoạn lão tiền bối nói rất đúng, tuy rằng Minh Hỏa Tông ta tu luyện tâm pháp võ kỹ tương đối bá đạo và quỷ dị, nhưng có bản chất khác với Võ Hoàng Điện. Chúng ta kiên quyết không thể để mình bị hủy diệt trong tay chúng, vì vậy bệ hạ yên tâm, Minh Hỏa Tông tất luôn đứng về phía hoàng thất.

Hai người này mở miệng, năm người còn lại cũng đồng loạt tỏ thái độ.

Nghe được bọn họ lên tiếng, Tiêu Tấn và Hàn Phong trong lòng cũng đều thoải mái.

Tuy rằng không rõ trong lời nói của bọn họ có bao phần đáng tin, nhưng ít ra biểu hiện, mục tiêu đều là thống nhất.

Lập tức, Tiêu Tấn lại cùng mọi người trò chuyện, sau đó mới kết thúc.

Đoạn Bác Minh vào lúc đứng dậy rời khỏi, cũng đi tới bên cạnh Hàn Phong, sắc mặt nhu hòa nói:

- Hàn Phong tiểu hữu, trước đây chuyện xảy ra ở Thiên Thánh Đại Hội ta cũng có nghe qua, lão phu còn muốn cảm tạ người thủ hạ lưu tình, dạy cho đám môn hạ không biết trời cao đất rộng này của ta một bài học...

Lúc này, Tô Đan cũng đi tới, tiếp theo Đoạn Bác Minh nói:

- Hàn Phong tiểu hữu không cần vì thế mà lưu ý, ta không phải loại người lòng dạ hẹp hòi, đối với phẩm hạnh của đám đệ tử càng hiểu rõ, vì vậy nói ra chuyện không ngoài mục đích gì khác, chẳng qua chỉ muốn người không để bụng, dù sao ngày sau chúng ta còn phải đồng tâm hiệp lực.

Thấy hai người này minh bạch như vậy, xem ra không phải nói giả, Hàn Phong lập tức thản nhiên cười nói:

- Hai vị đều là tiền bối, lúc đầu tại hạ không phải, xin hai vị chớ trách tội, Hàn Phong tự nhiên không có ý nghĩ gì khác.

Mặc kệ hai người nói thật hay giả, nhưng nếu đã nói ra, Hàn Phong tự nhiên cũng phải tỏ thái độ của mình.

- Như vậy rất tốt, đối đầu kẻ địch mạnh, chứ vị vẫn nên vứt bỏ hiềm khích lúc trước, nhất trí chống địch!

Lấy năng lực của Tiêu Tấn tự nhiên biết được chuyện này, vì vậy nghe được cũng lập tức lên tiếng điều đình.

Nói xong, ai ấy đều lần lượt rời khỏi, chỉ có Hàn Phong vẫn lưu lại.

Đợi cho mọi người rời khỏi, lúc này Tiêu Tấn mới mở miệng nói với Hàn Phong:

- Người cảm thấy bọn họ thế nào?

Hàn Phong nghe vậy, lại thản nhiên cười, hỏi ngược lại:

- Tình hình của bọn họ, bộ hạ không phải còn hiểu rõ hơn ta sao lại hỏi ta?

Ai ngờ, Tiêu Tấn nghe được Hàn Phong nói, lại thở dài, bất đắc dĩ nói rằng:

- Người cũng rõ ràng lực lượng của hoàng thất ta. Trải qua ngàn năm, hiện tại đã không thể so sánh với ngàn năm trước. Nhất là một loạt sự tình phát sinh sau loạn diệt hoàng, càng khiến cho lực lượng của hoàng thất trở nên suy yếu, bằng không năm đó cũng không để Lâm gia kiêu ngạo như vậy.

Nói tới cuối cùng, trong giọng nói của Tiêu Tấn rõ ràng vẫn mang theo chút tức giận.

Đối với tình cảnh của hoàng thất, Hàn Phong cũng có nhận thức, nhưng loại chuyện này hắn cũng không nhiều lời, dù sao hắn không có chí tranh thiên hạ, tự nhiên sẽ không có xung đột lợi ích với Tiêu Tấn.

Đương nhiên, nếu như một ngày kia Tiêu Tấn động thủ với Huyền Thiên Tông, Hàn Phong tự nhiên cũng sẽ không ngồi chờ chết.

Chỉ là Hàn Phong tin tưởng, chỉ cần Tiêu Tấn không phải kẻ ngốc, nhất định sẽ không làm như vậy. Từ tình hình hiện nay, quan hệ giữa bọn họ vẫn có thể bảo trì thêm một thời gian.

Chỉ ít hiện nay bọn họ đều có chung địch nhân, hơn nữa địch nhân này còn cường đại dị thường.

Hơi chút phát tiết bức tức trong lòng, Tiêu Tấn cũng chỉ có ở trước mặt Hàn Phong mới có tâm tình này, trong mắt người ngoài, Tiêu Tấn vĩnh viễn đều là bộ dáng uy nghiêm của bậc đế vương.

- Mấy thế lực người vừa gặp, trước đây cũng đã từng được Võ Hoàng Điện tìm tới cửa, căn cứ thám tử hồi báo, mấy thế lực này đều cự tuyệt yêu cầu của chúng, không chịu kết minh. Cũng bởi vậy quan hệ giữa bọn họ và Võ Hoàng Điện cũng không được tốt!

Tiêu Tấn giải thích.

Nghe vậy, Hàn Phong cũng nhân tiện nói:

- Cũng vì như vậy, bộ hạ mới có thể lôi kéo bọn họ tới đây, dự định cùng nhau đối phó với Võ Hoàng Điện?

Tiêu Tẩn gật đầu, nói rằng:

- Không sai, nếu bọn họ và Võ Hoàng Điện đàm phán không thành, chứng minh quan hệ giữa hai bên không tốt, đã như vậy, ta liền phái người đưa bọn họ mời đi theo, trải qua trao đổi sơ bộ, chí ít ý kiến hai bên vẫn là tương đồng, coi như tăng thêm chút lợi thế để ngày sau đối phó Võ Hoàng Điện.

Hàn Phong nghe vậy, cũng tán thành nói rằng:

- Những người này đều là nhất phương bá chủ, lúc trước ta còn chưa nghĩ được cách nào để đối kháng với Võ Hoàng Điện, không ngờ bệ hạ đã sớm an bài xong cả rồi.

- Bất quá, mặc dù là như vậy, theo tin tức ta nhận được, lấy lực lượng hiện nay của chúng ta cũng chỉ có thể xem như là ngang ngửa với Võ Hoàng Điện, nhưng lấy tác phong của chúng, quyết không để lộ hết thực lực của mình đâu, vì vậy phần thắng của chúng ta cũng không cao!

Tiêu Tẩn cau mày nói rằng.

Đối với lời nói của Tiêu Tẩn, Hàn Phong tự nhiên thập phần rõ ràng, nhất là sau khi giao thủ với Võ Hoàng, Hàn Phong càng thêm cảm nhận được chỗ kinh khủng của Võ Hoàng Điện, vì vậy trong lòng hắn cũng lo lắng không kém gì Tiêu Tẩn.

Chỉ là tình thế lúc này, bọn họ hoàn toàn bị động nếu như ngày sau Võ Hoàng Điện thực sự tể sống trường lão tứ các trước mắt người trong thiên hạ.

Đây không thể nghi ngờ là tát một cái thật mạnh vào mặt hoàng thất và Huyền Thiên Tông. Cho dù người nào cũng đều rõ ràng quan hệ liên minh giữa Huyền Thiên Tông và tứ các.

Mà quan hệ giữa Huyền Thiên Tông và hoàng thất thế nhân cũng đều rõ ràng.

Nếu như để mình hữu của mình chết một cách nhục nhã như vậy, danh vọng Huyền Thiên Tông thật vất vả mới tạo dựng được, e là sẽ bị hủy hoại trong chốc lát, mà uy tín của hoàng thất càng xuống dốc không phanh.

Quan trọng nhất là như vậy sẽ càng cổ vũ sự kiêu ngạo của Võ Hoàng Điện, mà các thế lực khác trên đại lục vẫn còn tồn tại thái độ quan sát, nếu như lúc này sợ hãi mà không chiến.

Vậy hậu quả duy nhất đó là đem những thế lực này đẩy về phía đối địch.

Ngược lại, đám người Hàn Phong e là càng lúc càng khó khăn, bị hủy diệt chỉ còn là vấn đề thời gian.

Tất cả mọi người đều rõ ràng điểm này, vì vậy Hàn Phong và Tiêu Tẩn đã bị đẩy vào tình thế bất buộc. Mặc dù biết rõ đối phương cường đại cũng không thể nào lùi bước.

Rời khỏi đại điện Hàn Phong hướng sang phía Triệu Vô Cực vẫn im lặng này giờ hỏi:

- Tiền bối, người cảm thấy trong trận chiến này chúng ta có mấy phần thắng lợi ?

Triệu Vô Cực nghe Hàn Phong hỏi thế liền cau mày, thở dài nói:

- Theo hiểu biết của ta đối với tên Võ Hoàng kia thì hắn sẽ làm điều mà mình không hề nắm chắc. Lần này Võ Hoàng Điện có hành động quy mô rầm rộ thế này theo ta tên Võ Hoàng kia đã hoàn toàn nắm chắc thế cuộc. Có thể hắn làm như vậy là để dẫn dụ tất cả chúng ta đi vào rồi giăng lưới bắt gọn một mẻ cũng không chừng.

Nghe thấy Triệu Vô Cực phân tích, Hàn Phong cũng trở nên trầm mặc, hai hàng lông mày nhăn lại. Mặc dù hắn đã nghĩ chuyện này không đơn giản nhưng vẫn chưa lường hết mức độ khó khăn của sự việc.

Thế nhưng với hoàn cảnh hiện tại bọn họ cũng không còn bất kỳ biện pháp nào nữa chỉ có thể cố gắng kiên trì mà thôi.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiệt

478. Chương 461: Ghen Ghét Diệp Võ Hoàng

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Mười ngày trôi qua thật nhanh. Thoảng cái mọi việc đều trở thành quá khứ.

Lúc này Hàn Phong và Minh Hỏa Tông cùng thất đại tông môn khác đều mang theo nhân thủ tiến về phía Băng Tuyết Các.

Đây cũng chính là nơi mà Võ Hoàng Điện tuyên bố muốn tể sống bốn vị trưởng lão cũng với Mộ Tuyết các chủ Băng Tuyết Các.

Nhóm người Hàn Phong đã đến từ ngày hôm qua nhưng để tránh việc phát sinh ngoài ý muốn mọi người cũng không tùy ý đi loạn.

Trải qua một hồi tra xét tỉ mỉ mãi cho đến lúc xác định không có mai phục mọi người mới yên tâm nghỉ ngơi.

Thế nhưng điều làm cho nhóm người Hàn Phong ngạc nhiên nhất chính là bọn họ cũng không biết Võ Hoàng điện quá mức cuồng vọng hay có lòng tin tuyệt đối với bản thân mà trên đường đi mọi người không hề gặp bất cứ trở ngại nào, thậm chí một bóng người Võ Hoàng Điện cũng không thấy qua.

Nhưng càng là như vậy sự nghi ngờ trong lòng mọi người lại càng tăng cao.

Hàn Phong cũng không rõ rốt cuộc Võ Hoàng Điện muốn làm gì/

Nhưng đã đến mức này bọn họ cũng không có bất kỳ lý do gì để lùi bước.

Rất nhanh mọi người đã đến Băng Tuyết Các.

Với thực lực của nhóm người Hàn Phong đương nhiên khí trời lạnh giá ở nơi này tuyệt đối không hề gây bất kỳ một trở ngại nào cho họ.

Nhìn thấy Băng Cung nguy nga trước mặt, Hàn Phong cũng có chút thổn thức không ngớt.

Hắn còn nhớ rõ mấy năm trước khi hắn cũng Đường Vũ Nhu đến nơi này, lúc đó tuy rằng Băng Cung tràn ngập lãnh ý nhưng ít ra cũng không như bây giờ chỉ còn lại khí tức tử vong.

Nhìn thấy tình trạng đổ nát khắp nơi của Băng Cung Hàn Phong cũng có thể tưởng tượng ra phần nào sự ác liệt, thảm trọng của trận đại chiến.

Đúng lúc này đột nhiên từ bên trong Băng Cung truyền ra một âm thanh hỗn hạo.

Đối với âm thanh này Hàn Phong cũng thập phần quen thuộc, đây chính là thanh âm của Võ Hoàng mà hắn đã từng gặp ở Thiên Thánh Cốc.

- Chư vị, ta chờ mọi người cũng đã lâu rồi.

Lúc này xung quanh Băng Cung đột vẫn không hề xuất hiện bất cứ một đạo thân ảnh nào. Thấy vậy người dẫn đầu đoàn người lần này cũng chính là Các chủ tiền nhiệm của Thiên Nhất Các Đoạn Bắc Minh nghe thấy âm thanh liền tức giận hừ lạnh một tiếng:

- Hạng người đầu đầu đầu đuôi, nếu biết bọn ta đến còn không mau hiện thân chẳng lẽ còn đợi ta đến xin người xuất hiện nữa sao ?

- Ha ha, vị này chắc là Thiên Nhất Các Đoạn Bắc Minh.

Âm thanh của Võ Hoàng lần thứ hai vang lên, chẳng qua trọng giọng nói lại mang theo vẻ tiêu điều xơ xác:

- Ta cũng đã sống hơn một nghìn năm, trong mắt ta người bất quá cũng chỉ là một tiểu oa nhi mà thôi, còn dám ở trước mặt ta cậy già lên mặt, đúng là kẻ không biết sống chết.

Tiếp theo, khi tiếng hừ lạnh vang lên cũng đồng thời một đạo kinh khí sắc bén từ trong Băng Cung bắn ra.

Tốc độ kinh khí cực nhanh, mấy vị thiên giai cường giả vừa mới tấn thăng đều không kịp phản ứng mà với tu vi của Đoạn Bác Minh cũng chỉ có thể trợ mắt đứng nhìn không kịp tránh né.

Đoạn Bác Minh có thể trở thành đầu lĩnh của lần hành động này ngoại trừ bối phận của hắn cao hơn mọi người ở đây thì còn là vì hắn sau khi lánh đời khổ tu thực lực đã tiến lên Thiên Giai ngũ phẩm đỉnh phong chỉ kém một điểm là có thể đột phá đến Thiên Giai lục phẩm.

Tuy nhiên với thực lực thiên giai ngũ phẩm đỉnh phong Đoạn Bác Minh cũng đành thúc thủ vô sách một đạo kinh khí Vô Hoàng tùy tiện phát ra.

Mắt thấy Đoạn Bác Minh rơi vào tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc, mọi người như cảm thấy đạo kinh khí kia sắp xuyên thủng Đoạn Bác Minh thì đột nhiên một đạo thân ảnh tiến lên kịp thời ngăn trở trước mặt hắn.

Ngay sau đó bóng người vừa xuất hiện liền vung tay lên cũng không thấy bất kỳ dấu hiệu dấu khí tiết ra ngoài thể nhưng đạo kinh khí trong nháy mắt bị đánh tan triệt để tiêu thất như chưa từng xuất hiện.

Lúc này mọi người mới không phục tinh thần từ trong khiếp sợ, định thần nhìn lại thân ảnh kia.

Một lần nữa mấy người Đoạn Bác Minh lại kinh ngạc khi phát hiện đạo thân ảnh kia chính là lão giả Triệu Vô Cực mấy ngày nay vẫn đi theo bên cạnh Hàn Phong không hề phát ngôn điều gì.

Ấn tượng của Triệu Vô Cực trong lòng bọn họ chính là một người có thực lực thâm bất khả trắc thế nhưng mọi người vẫn chưa thấy lão xuất thủ lần nào cho nên cũng không rõ ràng thực lực của lão.

Tuy nhiên vừa rồi Triệu Vô Cực chỉ nhẹ nhàng ra tay cũng giúp bọn họ hiểu được rằng thực lực của lão hơn xa so với mình.

Nghĩ không ra hiện tại ngoài Hàn Phong có thực lực thiên giai thất phẩm thì bên cạnh hắn còn có một lão giả thực lực so với bọn họ còn cường đại hơn nhiều lần.

Không biết đến tột cùng Huyền Thiên Tông còn cất giấu bao nhiêu bí mật khiến kẻ khác phải khiếp sợ, trong lòng mọi người lập tức liền chấn động khi nghĩ đến điều đó.

Nhìn thấy Triệu Vô Cực xuất thủ Hàn Phong cũng không quá kinh ngạc. Trong lòng hắn hiểu rõ tầng quan hệ giữa Triệu Vô Cực và Vô Hoàng.

Quả nhiên lúc này sau khi tiện tay hóa giải kinh khí của Vô Hoàng, Triệu Vô Cực không để ý đến ánh mắt khiếp sợ của mọi người xung quanh, ngược lại ánh mắt lão tỏa ra lãnh ý nhìn chằm chằm về phía Băng Cung.

Ánh mắt của lão dường như xuyên thấu Băng Cung tìm kiếm nơi ẩn dấu của Vô Hoàng.

- Là Vô Hoàng sao ? Nghìn năm không gặp ngươi vẫn thích giả thần giả quỷ, xem ra một nghìn năm qua ngươi cũng không tiến bộ chút nào.

Triệu Vô Cực không hề cố kỵ châm chọc Vô Hoàng.

Mọi người khi nghe Triệu Vô Cực mở miệng lại lần nữa giật mình kinh sợ.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng lại thò Vô Hoàng sau một giây trầm mặc lại tiếp tục mở lời với giọng điệu tanh thương như cũ:

- Triệu Vô Cực, một ngàn năm qua cuộc sống của ngươi thật ra rất tự tại, ngươi cũng biết một ngàn năm qua ta lúc nào cũng nhớ đến ngươi.

Tiếng nói vừa dứt đột nhiên cả tòa Băng Cung liền bị một tầng khí kinh khủng lồ bao phủ, đồng thời một luồng sát ý vô thiên cái địa, nồng đậm như trở thành thực chất xuất hiện bao phủ khắp xung quanh.

Vô số tử khí nhất thời tràn ngập khắp tòa hàn nguyên, khiến hàn khí xung quanh càng tăng thêm vài phần lạnh lẽo.

Mọi người đều cảm nhận được sát ý và sự phẫn nộ nồng đậm trong luồng tử khí đó.

Hàn Phong cũng có chút kinh ngạc, mặc dù trước khi đến đây có nghe Triệu Vô Cực nhắc đến xích mích của hắn với Diệp Vô Hoàng, nhưng không ngờ Diệp Vô Hoàng nhìn thấy Triệu Vô Cực xong lại phản ứng mạnh như vậy.

Rõ ràng, mối quan hệ giữa họ còn căng thẳng hơn cả Hàn Phong tưởng tượng.

Nghe những gì Diệp Vô Hoàng nói lúc này, Hàn Phong đoán một ngàn năm qua Diệp Vô Hoàng chịu không ít âm ức dưới tay Triệu Vô Cực, nếu không biểu hiện đâu có phần nộ như vậy.

Sau đó, Hàn Phong chợt nghĩ, Diệp Vô Hoàng nín nhịn một ngàn năm, không chỉ đơn giản vì tích cách của hắn mà một phần nguyên nhân trong đó cũng có liên quan đến Triệu Vô Cực. Chỉ có điều mọi chuyện cụ thể ra sao, chỉ hai người họ mới biết được.

Nhưng, lúc này vô số tử khí đang không ngừng trào ra, những người có mặt trừ hai mươi mấy thiên giai cường giả, còn có một tốp địa giai đệ tử đi theo nữa.

Mặc dù nói trận chiến giữa các thiên giai, địa giai căn bản không thể can thiệp, nhưng Vô hoàng điện đâu chỉ có mỗi thiên giai cường giả, điểm đáng sợ của Vô hoàng điện là, trong tay Diệp Vô Hoàng có một số lượng lớn địa giai cao thủ. Mặc dù những địa giai cao thủ này dùng bí pháp để nâng cao tu vi, rất ảnh hưởng đến chuyện tu hành sau này, nhưng đối với Hàn Phong mà nói, cũng vô cùng nan giải.

Cảm nhận luồng tử khí không ngừng tăng cường, phần lớn địa giai võ giả bên Hàn Phong không khỏi lùi lại phía sau.

Triệu Vô Cực thấy tình hình phát triển như vậy, không nói gì, chỉ hừ lạnh một tiếng, khí tức cường đại thuộc về thiên giai bát phẩm trong nháy mắt từ cơ thể phát ra ngoài.

Hai luồng khí thể ngỗ ngược sản sinh va đập dữ dội trước Bằng Cung, tạo nên một tia hoa lửa giữa bầu không khí tràn ngập hàn lưu.

Tử khí mà Diệp Vô Hoàng tán phát ra bị Triệu Vô Cực nhanh chóng đẩy lùi.

Không lâu sau, hai đường khí tức lại hình thành nên thế giằng co, khí tức của hai người vẫn không ngừng tăng lên, không bên nào chịu thua bên nào.

Những người có mặt bị hai luồng khí thể đó làm cho không thể động đậy.

Lúc này, bọn Đoàn Bác Minh mới phát hiện, thì ra vị lão giả luôn xuất hiện mờ nhạt bên cạnh Hàn Phong lại có thực lực cường đại đến vậy.

Những kẻ tự nhận là cường giả như chúng, thực sự không theo kịp.

Tần Lâu Lâu Chủ Phó Tùng bên cạnh cảm khái nói:

- Vốn cứ tưởng Huyền Thiên Tông có được một thiên tài ngàn năm có một như Hàn Phong đã là quý lắm rồi, không ngờ bây giờ còn xuất hiện thêm một nhân vật phi phàm nữa.

Hồng Dịch bên cạnh cũng đang chăm chú quan sát Triệu Vô Cực, hai mắt bỗng nhiên lóe lên một tia thần thiết. Đối với một kẻ ngu ngốc coi vũ lực là thước đo duy nhất mà nói, sức mạnh cường đại mà Triệu Vô Cực thể hiện đã hoàn toàn thuyết phục được hắn.

Hồng Dịch biết, với tư chất của mình, dù có cho hắn bao nhiêu thời gian cũng không thể đạt tới trình độ như Triệu Vô Cực.

Trong lòng không khỏi thở dài, nói:

- Huyền Thiên Tông có được một nhân vật như vậy thì còn lo lắng gì nữa. Thật khiến người ta ngưỡng mộ.

Những lời Hồng Dịch nói nhận được sự đồng cảm của hầu hết cường giả xung quanh. Nếu như tông môn của họ cũng xuất hiện một tuyệt thế cường giả như vậy, với thực lực vốn có, có lẽ bây giờ còn làm tốt hơn Huyền Thiên Tông rất nhiều lần.

Đáng tiếc, cho dù họ có nghĩ thế nào thì tất cả cũng chỉ là tưởng tượng, một tuyệt thế cường giả như vậy, đâu phải ai cũng có được.

Lúc này, hai đường khí thể ngũ ngược không ngừng đối kháng giữa không trung, Diệp Vô Giả đang ẩn nấp trong Băng Cung thấy tử khí của mình không thể đột phá được khí thể của Triệu Vô Cực, cũng không khỏi hừ lạnh một tiếng, tiếp tục lên tiếng nói:

- Triệu Vô Cực, một ngàn năm thời gian, xem ra với ngươi không phải lãng phí, thiên giai bát phẩm, quả nhiên không phụ tên tuổi của ngươi.

- Diệp Vô Hoàng. Ta có được thành tựu hôm nay cũng là nhờ ngươi ban cho.

Triệu Vô Cực lạnh lùng đáp trả.

Diệp Vô Hoàng nghe vậy, cười lớn một tiếng, tiếp tục nói:

- Không sai, ta thiên tính vạn tính, nhưng lại để lọt một tên phế vật không biết tu luyện đấu khí như ngươi.

- Một ngàn năm qua, ngươi có hối hận không!

Triệu Vô Cực xem ra cũng rất hận Diệp Vô Hoàng, ngữ khí đầy vẻ châm chọc khiêu khích.

Nghe vậy, Diệp Vô Hoàng chỉ cười lạnh, ngữ khí mang chút tự kiêu, nói:

- Đương nhiên, kẻ sách mà ta phải mất mười năm mới có thể vạch ra, chỉ một cử động là có thể san bằng cả một đại đế quốc, vốn dĩ muốn để ngươi nếm thử mùi vị nước mất nhà tan, không ngờ cuối cùng lại cho tên phế vật ngươi cơ hội lãnh ngộ tâm pháp, khiến Vô Hoàng ta làm gì cũng bị cản trở, mọi chuyện đều là sơ suất do ta.

Dừng lại một lúc, Diệp Vô Hoàng đột nhiên dùng ngữ khí vô cùng ghen ghét, gằn giọng nói:

- Sao ông trời lại bất công như vậy, từ lớn đến nhỏ, dù ta nỗ lực thế nào cũng không hơn được ngươi. Vốn tưởng cuối cùng có thể áp đảo ngươi trên phương diện đấu khí, không ngờ đến cuối cùng lại bị ngươi lật ngược, chuyển thành giúp đỡ ngươi!

Triệu Vô Cực nghe thấy hận ý nồng đậm trong ngữ khí của Diệp Vô Hoàng, không khỏi lên tiếng thở dài, chậm chậm nói:

- Ta chưa từng muốn so bì với ngươi, chỉ có ngươi quá cố chấp, luôn hiểu lầm ta, đây là kết quả mà ngươi tự mình chuốc lấy.

- Đừng có đứng đấy nói lời châm chọc, từ lúc ngươi sinh ra đã được vô số hào quang bao phủ, có gia tộc cường đại bảo vệ ngươi, mỗi ngày ngươi được bao bọc bởi những lời tán dương khen thưởng cho dù trên phương diện võ lực, ngươi chỉ là một tên phế vật không thể tu luyện đấu khí.

Dừng lại một chút, Diệp Vô Hoàng nói tiếp:

- Còn ta mỗi ngày phải sống cuộc sống tủi nhục, suýt chút nữa thì chết dưới tay lão già đó. Cuộc sống không biết đến mặt trời đó, một hoàng tử như ngươi làm sao hiểu được. Nếu như không có sự nhẫn nhịn và trí tuệ của mình, một ngàn năm trước ta đã sớm biến thành đồng xương trắng rồi. Ta tự thề với mình, sẽ có một ngày, ta đứng trên đỉnh thế giới, khiến tất cả mọi người phải ngước mắt nhìn ta, khiến tất cả mọi người phải thần phục ta, đây là lúc ta hoàn thành bước thứ nhất ước mơ, bất luận là ai cũng không thể ngăn cản được ta!

Triệu Vô Cực nhíu mày, nghe những lời mà người bạn thời thơ ấu này vừa nói, ông biết hẳn quá cố chấp, sự cố chấp này qua một ngàn năm, đã ăn sâu vào trong xương hần, khiến tích cách của hần trở nên méo mó một cách nghiêm trọng.

Đối diện với một kẻ vừa điên cuồng vừa có tính cách méo mó, Triệu Vô Cực hiểu mình nói gì cũng vô dụng, nên không nói thêm gì nữa, chỉ lạnh lùng:

- Tình bạn của chúng ta sớm đã kết thúc trong trận đấu một ngàn năm trước rồi, hôm nay chúng ta phải đấu đến cùng.

- Ha ha! Nói đúng lắm, giữa chúng ta chẳng còn tình nghĩa gì nữa cả, nếu có chỉ là thù hận mà thôi.

Diệp Vô Hoàng điên cuồng cười nói,

- Nhưng, người muốn động thủ với ta, thì phải xem người có khả năng ấy không đã, hãy xem những người này là ai!

Diệp Vô Hoàng vừa dứt lời, Băng Cung vốn đã rất tàn tạ đột nhiên rung động.

Chỉ thấy cường quang lóe lên khiến mọi người không thể nhìn thấy gì.

Đợt cường quang biến mất, mọi người mới nhìn rõ sự biến hóa trước mặt.

Không biết từ lúc nào, phía trước Băng Cung vốn không có gì lại xuất hiện vô số bóng người.

Hàn Phong vừa mới nhìn thấy, trong lòng lập tức chấn động dữ dội.

Trước mặt hắn là hơn mười người đang bị trói lên những cái cột trụ màu đen kì quái, hơn nữa vẻ mặt còn rất đau khổ, tứ chi của họ bị buộc bởi những cái vòng sắt cũng màu đen, vòng sắt ghim chặt thân thể họ lên cột trụ, khiến họ không thể nhúc nhích dù chỉ một chút.

Cơ thể họ bị đóng bởi những vật dài nhọn và vật dài nhọn ấy xuyên qua chính giữa ngực họ.

Điều khiến người ta cảm thấy kì lạ là mười mấy người đều không chết, thậm chí một giọt máu cũng không chảy.

Nhìn bộ dạng của họ, Hàn Phong ngoài ngạc nhiên ra còn cảm thấy rất phẫn nộ trước hành động của Diệp Vô Hoàng.

Khuôn mặt của họ trên cơ bản Hàn Phong đều nhận ra, là các vị tộc trưởng đến từ tứ các, và người ở giữa chính là các chủ Băng Tuyết Các, cũng là sư tôn Mộ Tuyết của Đường Vũ Nhu.

Mộ Tuyết thần tình ủ rũ, sắc mặt trắng bệch, y phục trên người nhàu nhĩ, những vết máu khiến bộ y phục vốn có màu trắng tuyết bị nhuộm triệt để thành màu đỏ.

Bộ dạng hết sức thảm hại.

Xét công hay tư, Mộ Tuyết đối với Hàn Phong mà nói vô cùng quan trọng.

Về công, Mộ Tuyết thân là các chủ Băng Tuyết Các, là bạn hữu của Huyền Thiên Tông, bây giờ nị người ta sỉ nhục như vậy, đối với Huyền Thiên Tông mà nói, chẳng khác gì công khai khiêu chiến. Nếu như hôm nay không thể ứng cứu, chỉ sợ sau này không còn ai đứng về phía hoàng thất và Huyền Thiên Tông nữa.

Biết đâu đây lại chính là mục đích của Vô Hoàng điện.

Còn về tư, với mối quan hệ của hắn và Đường Vũ Nhu, Mộ Tuyết là sư tôn của Đường Vũ Nhu, bất luận thế nào, Hàn Phong cũng phải nghĩ cách cứu bà ta.

Bất luận thế nào, trận đại chiến hôm nay là khó tránh.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

479. Chương 462: Diệu Thạch.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Triệu Vô Cực thấy bọn Mộ Tuyết đột nhiên xuất hiện, mặc dù chưa từng gặp nhưng cũng phần nào đoán ra thân phận của họ.

Mặc dù sớm đã đoán trước Diệp Vô Hoàng sẽ dùng những người này uy hiếp mình, nhưng cho đến lúc này Triệu Vô Cực vẫn không khỏi cảm thấy có chút phẫn nộ.

Đúng lúc này, Hàn Phong tiến lên trước hai bước, đến bên Triệu Vô Cực, lạnh lùng nói với Diệp Vô Hoàng:

- Mười ngày trước, người tung tin, mục đích không phải muốn dụ chúng ta đến đây sao, ta tin Võ Hoàng điện làm vậy không đơn thuần chỉ là muốn khoe khoang. Nói mục đích chính của người ra đi, sau đó thả người!

Hàn Phong cũng không phí lời, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Diệp Vô Hoàng nghe Hàn Phong nói vậy, cười nói:

- Thì ra là người, trận giao đấu hôm trước ta vẫn còn nhớ như in. Người nói đúng, ta dẫn các người đến đây đương nhiên có mục đích của mình, muốn ta thả người, phải xem các người có thỏa mãn được yêu cầu của ta không đã!

Những lời Diệp Vô Hoàng nói khiến đám đông sau lưng Hàn Phong nhất thời rì rầm nghị luận.

Họ không hiểu Diệp Vô Hoàng mất bao nhiêu công sức, thậm chí không ngại chọc giận mọi người, rốt cục là có mục đích gì.

Triệu Vô Cực đứng bên cạnh nhíu mày, với sự am hiểu của mình, ông không biết Diệp Vô Hoàng bây giờ đã có thực lực cường đại, vậy rốt cục hắn còn muốn gì nữa.

Đúng lúc này, trên chiếc cột trụ trước mặt, Mộ Tuyết vốn dĩ không có động tĩnh gì, đột nhiên phát ra một tiếng rên đau đớn, sắc mặt trở nên vô cùng khổ sở.

Hàn Phong thấy những chiếc vòng sắt đen và cả vật nhọn dài đâm trước ngực Mộ Tuyết lúc này đang phát những luồng quang mang màu đen lúc có lúc không.

Sau khi quang mang màu đen xuất hiện, lập tức hội tụ lại, bao phủ lấy toàn thân Mộ Tuyết.

Sau đó, bốn vị trưởng lão bên cạnh Mộ Tuyết cũng có hiện tượng tương tự.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Hàn Phong lạnh lùng nói:

- Diệp Vô Hoàng, người làm gì vậy!

Cũng không biết là những lời của Hàn Phong có tác dụng hay là vì nguyên nhân nào khác mà Hàn Phong vừa dứt lời, quang mang màu đen mang lại sự đau đớn cho bọn Mộ Tuyết lập tức biến mất.

Bấy giờ, Diệp Vô Hoàng mới tiếp lời:

- Ta thực sự có chút bội phục những kẻ ngu xuẩn này, mấy tháng trời, bất luận ta dùng hình thế nào, chúng cũng không chịu mở miệng, bắt đắc dĩ ta mới phải dùng hạ sách dẫn các người đến đây.

- Người rốt cục muốn gì? Sao còn cứ lòng vòng mãi.

Hàn Phong phất tay áo, sắc mặt cũng có chút âm lạnh, nói.

Diệp Vô Hoàng hình như chưa nghe ra nộ ý của Hàn Phong, vẫn dùng ngữ khí chậm rãi, từ từ nói:

- Sao, không chịu nổi nữa à? Kì thực thứ ta muốn rất đơn giản, nhưng không phải là thứ người có thể cho ta, ta muốn được gặp đệ tử tứ các, nhất là đệ tử Băng Tuyết Các, trừ phi gặp được chúng, nếu không hôm nay đừng ai hi vọng sống sót rời khỏi đây.

- Mạnh miệng quá! Người tưởng bọn ta sợ người à?

Đoạn Bác Minh này giờ đứng phía sau, đột nhiên giận dữ quát.

Mặc dù tuổi đã cao, hơn nữa nhiều năm ẩn thế, nhưng nhìn bộ dạng thảm hại của bọn Mộ Tuyết, với tâm tính của Đoạn Bác Minh, cũng không khống chế được nộ hỏa trong lòng.

Tứ các có chung kết cục như vậy, đủ thấy thủ đoạn của Diệp Vô Hoàng tàn nhẫn đến thế nào. Trong lòng mọi người cùng nổi lên một luồng hàn ý, hình ảnh bọn Mộ Tuyết dường như chính là tấm gương nhân tiên cho họ.

Nhất thời, tất cả cùng cảm thấy vô cùng phẫn nộ.

Nghe Đoạn Bác Minh nói, Diệp Vô Hoàng lạnh lùng cười:

- Đám các người không biết thay đổi, cứ cố chấp đối địch với Võ Hoàng điện ta, có một ngày, ta sẽ đích thân giết chết các người, từng người một!

Đối với sự uy hiếp của Diệp Võ Hoàng, Đoạn Bác Minh không coi ra gì, ngay từ lúc từ chối đề nghị của Võ Hoàng điện và nhận lời mời của hoàng thất, ông đã xác định sẽ có ngày hôm nay.

Mọi người trong lòng đều hiểu, kể từ hôm nay mình sẽ là kẻ thù của Võ Hoàng điện, nếu như chỉ vì một câu đe dọa của Diệp Võ Hoàng mà đã run sợ thì họ không xứng được gọi là cường giả một phương, đừng nói thủ lĩnh một phương thế lực.

- Diệp Võ Hoàng, dù sao chúng ta cũng đã xuất hiện ở đây rồi, không lẽ người nghĩ chỉ cần dựa vào hai ba câu nói của người là có thể đe dọa được chúng ta sao, người đánh giá mình quá cao rồi đấy!

Tính cách nóng nảy của Hồng Dịch khiến câu nói của hắn không khỏi có chút khiêu khích.

Diệp Võ Hoàng không hứng thú với những con người này, trong mắt hắn, thiên giai cường giả hắn chỉ cần một tay là đã có thể giải quyết dễ dàng.

Những gì họ nói, Diệp Võ Hoàng không thèm đáp trả mà trực tiếp lên tiếng:

- Thứ ta muốn, Băng Tuyết Các các chủ có lẽ hiểu rõ nhất, các người có thể hỏi bà ta, ta cho các người thời gian một tuần trà, nếu như đến lúc đó các người vẫn không đưa ra câu trả lời khiến ta hài lòng, ta sẽ tế sống họ để tưởng nhớ những đệ tử đã chết ở đây.

Hàn Phong nghe vậy, giận lắm, đến lúc này hắn vẫn chưa suy nghĩ nhiều, bây giờ hắn chỉ muốn làm rõ Diệp Võ Hoàng rốt cục muốn gì?

Cũng giống như suy đoán trước đây của hắn, Diệp Võ Hoàng phát động tấn công tứ các, sau đó diên kịch dẫn mọi người đến đây.

Quả nhiên là đều nhắm vào tứ các, nhưng không biết bên trong tứ các giấu gì mà khiến Diệp Võ Hoàng phải tọc mạch như vậy.

Nhìn Mộ Tuyết như từ được giải thoát từ đau khổ vô hạn, Hàn Phong tiến lên trước hai bước, đến trước mặt Mộ Tuyết. Hắn không dám lại gần hơn nữa bởi vì hắn hiểu nếu như mình lại tiếp tục tiến lên, nói không chừng sẽ còn khiến họ đau đớn hơn.

Cổ Thần đứng tí xa, chậm rãi hỏi:

- Mộ các chủ, có nhận ra tại hạ không?

Mộ Tuyết thần tình vốn dĩ đang ủ rũ, nghe Hàn Phong gọi mình, giây dựa ngẩng đầu, nhìn Hàn Phong, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, nói:

- Bọn Vũ Nhu vẫn khỏe chứ?

Không ngờ câu đầu tiên của bà ta lại là hỏi về sự an nguy của Đường Vũ Nhu.

Mặc dù không biết tại sao Mộ Tuyết hỏi vậy, nhưng Hàn Phong vẫn trả lời:

- Mộ các chủ yên tâm, Vũ Nhu và các đệ tử khác đều ở Huyền Thiên Tông ta, còn ta một ngày, đảm bảo sẽ không để phải chịu bất cứ thương tổn nào.

- Vậy thì tốt, vậy thì tốt! Như vậy ta có chết cũng yên lòng!

Mộ Tuyết hình như những ngày vừa qua phải chịu đầy đau khổ rất lớn, chẳng còn hơi sức nói chuyện, nếu như không phải Hàn Phong thánh giác hơn người, có lẽ căn bản không nghe thấy Mộ Tuyết nói gì.

Nghe xong Mộ Tuyết nói những lời này, Hàn Phong trong lòng cũng giật mình, trong lời nói của bà, Hàn Phong cảm nhận được Mộ Tuyết bắt đầu nảy sinh ý định muốn chết.

Nếu như để Mộ Tuyết chết ở đây, vậy thì lần hành động này không phải lãng phí sao.

Bất luận thế nào, Hàn Phong không thể để Mộ Tuyết chết ở đây, vội vàng nói:

- Mộ các chủ không cần phải vậy, lần này ta đến đây là để cứu các chủ.

Mộ Tuyết nghe vậy, cười buồn nói:

- Mấy người chúng ta bị Võ Hoàng Diệp phế hết tu vi toàn thân, bộ dạng bây giờ đâu có khác gì người đã chết, cho dù có được cứu cũng chẳng còn ý nghĩa gì. Diệp Võ Hoàng làm vậy là muốn có được thứ mà tứ các chúng ta bảo vệ mấy ngàn năm nay. Nếu như tứ các cùng mất, chúng ta cũng không để Võ Hoàng điện đạt được ý nguyện.

Hàn Phong nghe vậy, nhú mày, mặc dù trong lòng có chút nghi hoặc nhưng hẳn biết đây không phải là lúc để hỏi.

Nhưng Mộ Tuyết đã nói vậy, rõ ràng định dùng cái chết để bảo vệ thứ ấy.

Mộ Tuyết vừa dứt lời, đột nhiên quang mang màu sắc đột nhiên xuất hiện, Mộ Tuyết tiếp tục hứng chịu sự đau đớn cực độ, nhưng bà ta vẫn nghiến chặt răng, không để cho mình phát ra một âm thanh nào.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

480. Chương 463: Võ Hoàng Thật Giả.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hàn Phong thấy vậy không khỏi giận dữ nói:

- Diệp Võ Hoàng, ngươi làm vậy là có ý gì?

Diệp Võ Hoàng lạnh nhạt nói:

- Ta chỉ thấy bà ta mạnh miệng, nên muốn dạy cho một bài học thôi, nhưng xem ra những người này dù có đánh cũng không chịu nói thật, nên đích thân ta sẽ nói cho người biết thứ ta muốn!

Nghe vậy, Hàn Phong chỉ hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Diệp Võ Hoàng dừng lại một lúc, thần nhiên nói:

- Thứ ta muốn, đối với các người mà nói chẳng có tác dụng gì, chính là tứ diệu thạch mà tứ diệu các trấn thủ!

- Tứ diệu thạch?

Hàn Phong lẩm bẩm.

Tứ diệu thạch là cái gì, hẳn chưa từng nghe qua, quay đầu nhìn bọn Triệu Vô Cực, cũng chỉ nhận được những cái lắc đầu.

Diệp Võ Hoàng dường như cũng nhìn thấy biểu tình mặt của mọi người, tiếp tục chậm rãi nói:

- Tứ diệu thạch là gì các người không cần biết, bây giờ trong tay ta đã có ba trong bốn viên, chỉ còn duy nhất thủy diệu thạch do Băng Tuyết Các bảo hộ thì vẫn nằm trong tay Mộ Tuyết, chỉ cần người khiến bà ta giao thủy diệu thạch ra đây, ta sẽ nhận đáp ứng người, thả họ ra. Diệp Võ Hoàng ta từ xưa đến nay nói một là một, chưa từng nuốt lời, ta tin điểm này Triệu Vô Cực rõ hơn ai hết.

Diệp Võ Hoàng vừa dứt lời, Mộ Tuyết rõ ràng đã khí xuất nhiều khí vào ít đột nhiên ngẩng đầu, gằn giọng nói:

- Diệp Võ Hoàng, ngươi đừng có nằm mơ, cho dù Băng Tuyết Các có bị hủy dưới tay ta thì ta cũng không giao thủy diệu thạch cho người đâu.

Nói đến đây, Mộ Tuyết đột nhiên nhìn Hàn Phong nói:

- Hàn Phong, các người không cần lo cho ta, mau rời khỏi đây, thủy diệu thạch ta quyết không giao ra đâu, nếu không đến lúc đó không chỉ có tứ các bọn ta và các người, mà cả đại lục này sẽ rơi vào đại nạn vô tận.

Nghe hai người nói chuyện, Hàn Phong càng hiểu kì về tứ diệu thạch hơn, rốt cục là thứ gì, sao lại có thể uy hiếp đến cả đại lục. Nhưng đúng là hắn không biết tứ diệu thạch là gì, đành nói:

- Diệp Vô Hoàng, ta không biết tứ diệu thạch là gì, nhưng hôm nay đã đến đây rồi, ta nhất định phải cứu Mộ các chủ và các vị trưởng lão, nếu như người cứ cố chấp không chịu thả người, hôm nay chỉ có chiến mới có thể giải quyết!

Hàn Phong cũng không còn cách nào khác, nếu như không thể khai thông, mà Mộ Tuyết lại đang nằm trong tay Diệp Vô Hoàng, cứ thế này bọn họ chỉ càng lúc bị động, đã vậy, Hàn Phong chỉ còn cách không ăn được thì đập đổ, như vậy may ra còn một chút cơ hội.

Rõ ràng, Diệp Vô Hoàng cũng biết ý đồ của Hàn Phong, lạnh giọng nói:

- Nếu đã vậy, đừng trách ta không cho các người cơ hội, hôm nay ra sẽ cho tất cả các người chết ở đây, như vậy dù không cần tứ diệu thạch, Vô Hoàng điện ta vẫn là chủ thiên hạ.

- Vậy phải xem người có bản lĩnh đó không đã!

Hàn Phong trả lời không chút khách khí.

Hai người nói chuyện quyết liệt như vậy, chứng tỏ trận đại chiến sắp bắt đầu.

Đúng lúc đó, bốn phía xung quanh Băng Cung sản sinh vô số đường không gian vặn xoắn.

Từ trong không gian vặn xoắn đó, xuất hiện thêm nhiều bóng người nữa.

Nhìn những bóng người này, đồng tử của mọi người không khỏi co rút lại.

Rõ ràng, đây đều là những đệ tử của Vô Hoàng Điện.

Sau khi những đệ tử này xuất hiện, lại có thêm nhiều bóng người nữa, chỉ cần nhìn qua y phục cũng biết chúng đều đến từ Vô Hoàng Điện.

Tiêu Chiến phía sau Hàn Phong, thân là nhân vật chủ chốt của hoàng thất, nhận ra một bộ phận những người trong số đó, không khỏi ngỡ ngàng nói:

- Là Nam lâm Thẩm gia, còn có Bắc nguyên Mặc gia.

Nhìn những người này xuất hiện, mọi người không khỏi giật mình, đây rõ ràng là một trận ác chiến.

Đợi tất cả xuất hiện hết, Diệp Vô Hoàng mới lớn tiếng cười lớn, nói:

- Sao, bây giờ thì người còn nghĩ các người có thể đối phó với ta được không?

Hàn Phong căn bản chẳng thêm quan tâm, quay đầu nhìn Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực cũng chán nản lắc lắc đầu, xem ra không còn cách nào khác.

Đoạn Bác Minh tiến lên phía trước, khuôn mặt vốn đã đầy nếp nhăn lúc này càng trở nên nhăn nheo hơn.

Thấy Đoạn Bác Minh đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, rừng người dày đặc không khỏi giật mình, khoảnh khắc đó, chúng cảm thấy rất nhiều thiên giai cường giả khí tức đang tỏa ra từ phía đối phương, hơn nữa, số khí tức đó không hề thua kém bọn chúng.

Mặc dù, Đoạn Bác Minh trên danh nghĩa là người lãnh đạo hành động lần này, nhưng sau khi nhìn biểu hiện của Hàn Phong và Triệu Vô Cực, Đoạn Bác Minh cũng rất thông minh hỏi ý kiến của hai người họ trước.

Dù sao thực lực của hai người họ cũng hơn hẳn ông, hơn nữa, nếu như đại chiến bắt đầu, Hàn Phong và Triệu Vô Cực tuyệt đối là chủ lực bên họ, đương nhiên phải nghe ý kiến của hai người.

- Người bạn nhỏ Hàn Phong, Triệu tiên sinh, bây giờ chúng ta phải làm gì? Nếu như mạo hiểm tiến công, chỉ e Mộ Dung các chủ và trưởng lão tứ các sẽ gặp nạn.

Đoạn Bác Minh chần chờ một lúc, sau đó nói.

Những gì Đoạn Bác Minh nói, Hàn Phong đương nhiên hiểu, chỉ có điều bây giờ bọn họ chẳng còn cách nào khác, chỉ sợ bọn Mộ Tuyết vẫn không thể thoát được khỏi tay Diệp Vô Hoàng.

Như vậy, bất luận bọn họ có ra tay hay không, Mộ Tuyết đều không có quyền lựa chọn.

Đúng lúc này, Diệp Vô Hoàng lại lên tiếng:

- Hàn Phong, ta cho ngươi một cơ hội nữa, chỉ cần ngươi khiến Mộ Tuyết chủ động nói thủy diệu thạch ở đâu, ta sẽ để các ngươi rời khỏi đây.

- Xem ra Diệp Vô Hoàng rất quan tâm đến tứ diệu thạch, không biết tứ diệu thạch rốt cục là thứ gì?

Hàn Phong nhú mày nói.

Đúng lúc này, Triệu Vô Cực, người từ nãy đến giờ chẳng nói gì, đột nhiên lên tiếng, trầm giọng nói:

- Hàn Phong, ta biết cột trụ và quang mang màu đen trối bọn Mộ Tuyết là cái gì rồi!

Trong ánh mắt nghi hoặc của Hàn Phong, Triệu Vô Cực lên tiếng giải thích:

- Một ngàn năm trước, Đại Viêm đế quốc ta thường xuyên dùng thứ đó để trừng phạt những cường giả có tu vi cực cao, quang mang đó không ngừng tiêu hao năng lượng bên trong cơ thể người bị trối, khiến họ trong một thời gian ngắn mất đi toàn bộ sức lực.

Hàn Phong nghe vậy, nghi hoặc trong lòng càng lớn hơn, hỏi tiếp:

- Diệp Vô Hoàng tại sao lại dùng loại cực hình này, với sự am hiểu của mình, đáng lẽ hẳn phải biết thân phận của ông một ngàn năm trước chứ, sao lại phạm sai lầm này?

Bị Hàn Phong hỏi vậy, Triệu Vô Cực lắc đầu không giải thích thêm, nói:

- Diệp Vô Hoàng giao hoạt lắm, chẳng ai đoán được hẳn thực sự đang nghĩ gì, nhưng, loại cực hình này ta biết cách phá giải, các ngươi nhìn thấy thứ dài dài đang đâm vào ngực họ chứ, đó là hắc cực châm dùng để khống chế năng lượng trong người họ.

- Vậy chúng ta phải cứu họ thế nào?

Hàn Phong hỏi, đây là vấn đề mà hẳn quan tâm nhất, cho dù hôm nay hẳn có an toàn rời khỏi đây, nhưng nếu như bọn Mộ Tuyết chết, có khác gì bọn hắn đã thất bại, nên lúc nghe Triệu Vô Cực nhắc đến việc Đại Viêm đế quốc đã từng dùng qua lại cực hình này, Hàn Phong lập tức nghĩ đến thân phận hoàng tử Đại Viêm đế quốc cuối cùng của Triệu Vô Cực.

Một ngàn năm trước, Triệu Vô Cực không chỉ là hoàng tử của Đại Viêm đế quốc mà còn là thiên tài hiếm có. Trước khi Đại Viêm đế quốc diệt vong, ông vẫn chưa học qua bất cứ võ kì gì, nhưng nếu đề cập đến các loại linh vực, các loại hình pháp, hình phạt của Đại Viêm đế quốc, Triệu Vô Cực đều biết rất rõ.

Nên bây giờ nhìn bọn Mộ Tuyết bị dùng hình pháp, đương nhiên nhận ra.

Nghe Hàn Phong hỏi, ngữ khí có chút lo lắng, Triệu Vô Cực nói nhanh:

- Muốn cứu được bọn Mộ Tuyết, nhất định phải loại bỏ được hắc cực châm trên người họ, những quá trình rút ra vô cùng nguy hiểm, nếu như không cẩn thận, chúng ta cũng bị nguy hiểm tính mạng.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

481. Chương 464: Thoát Ly.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Không đợi Hàn Phong lên tiếng, Triệu Vô Cực nói tiếp:

- Muốn rút hắc cực châm, đầu tiên phải có tu vi mạnh hơn bọn Mộ Tuyết, như vậy lúc rút ra, mới không bị năng lượng trong người họ phản ứng, như vậy không chỉ không cứu được họ mà còn gặp nguy hiểm giống như họ.

Nghe vậy, Hàn Phong nín thở, chán nản nói:

- Bên mình không có nhiều người có tu vi cao hơn bọn Mộ Tuyết, ta ông cộng thêm Đoạn lão tiên sinh và Tiêu Chiến hai thiên giai ngũ phẩm, miễn cưỡng cũng chỉ có bốn, những người còn lại thực lực vẫn thấp hơn Mộ Tuyết vài phần.

Đoạn Bác Minh bên cạnh tiếp lời:

- Thêm nữa, nếu như bốn người chúng ta cùng đi cứu Mộ các chủ, đến lúc đó bọn họ cùng ra tay, ta sợ những người các không thể chống đỡ nổi.

Hàn Phong cũng lo lắng điểm này, với lực lượng trước mắt, cùng lắm cũng chỉ có thể đánh ngang cơ, thậm chí còn yếu hơn đối phương vài phần.

Còn bên Bằng Cung, vẫn còn một Diệp Vô Hoàng tu vi khó đoán nữa, ngay cả Triệu Vô Cực cũng không thể đoán ra thực lực hiện tại của Triệu Vô Cực,

Thứ không thể nhìn rõ, chính là thứ khiến người ta cảm thấy lo lắng nhất.

Nhưng, đúng lúc này, Triệu Vô Cực đột nhiên có chút lo lắng nói:

- Vậy để ta nghĩ cách chặn hấn lại, sau đó các người tranh thủ cơ hội làm theo những gì ta nói, cứu họ.

- Nhưng, một mình tiên bối có thể chặn được nhiều người như vậy không, mặc dù nhân số của ta cũng không ít, nhưng Diệp Vô Hoàng từ này đến giờ vẫn chưa xuất hiện.

Hàn Phong kinh ngạc nói.

Triệu Vô Cực trầm giọng nói:

- Lúc này khi giao thủ với hấn, mặc dù không nhìn ra được thực lực thật sự của Diệp Vô Hoàng, nhưng ta có thể cảm nhận được một tia khác thường, dường như Diệp Vô Hoàng không ở trong Bằng Cung, nói cách khác, người trong Bằng Cung không phải Diệp Vô Hoàng.

- Diệp Vô Hoàng không ở đây?

Hàn Phong giật mình, nhưng với năng lực của Triệu Vô Cực, hấn vẫn lựa chọn tin những gì Triệu Vô Cực nói.

Bởi vì thời gian quá gấp rút, Hàn Phong và Triệu Vô Cực không có thời gian bàn bạc nhiều, Triệu Vô Cực nhanh chóng hướng dẫn phương pháp giải trừ hắc cực châm cho bọn Hàn Phong.

Đúng lúc này, Nam lâm Thẩm gia, Bắc nguyên Mặc gia, cộng thêm vô số tiểu thế lực sau lưng hình như cũng nhận được mệnh lệnh, nhanh chóng tấn công về phía đối phương.

Thấy vậy, Triệu Vô Cực vội vàng di chuyển, lao như tên bắn về phía đám đông, Đoạn Bác Minh đúng lúc này phát tín hiệu, hai mươi mấy thiên giai cường giả sau lưng cộng thêm một tốp địa giai cao thủ sau lưng đồng loạt khởi động.

Nhân lực hai bên cuộn cuộn như bão lũ, chớp mắt đã thấy hòa làm một.

Vỗ số đầu khí bay ra, hàn nguyên vốn dĩ bình lặng bây giờ trở nên vô cùng bạo động.

Hàn Phong, Đoạn Bác Minh và Tiêu Chiến quay sang nhìn nhau, không hẹn mà gặp cùng gạt đầu, đồng thời di chuyển về phía bọn Mộ Tuyết.

Triệu Vô Cực cầm đầu đoàn người chống chọi lại nhân mã bên Võ Hoàng Điện, mặc dù không có ba người Hàn Phong tham chiến, rõ ràng yếu thế hơn, nhưng trước mắt vẫn chưa có vấn đề gì.

Đương nhiên, bọn Hàn Phong phải hành động thật nhanh vì biết thời gian gấp rút. Hàn Phong lao lên trước tiên, đến bên Mộ Tuyết, nói với Mộ Tuyết:

- Mộ các chủ, chịu đựng thêm chút nữa, ta sẽ cứu bà ngay đây.

Mộ Tuyết cố mở đôi mắt mệt mỏi, nhìn Hàn Phong, không khỏi miễn cưỡng cười:

- Sao phải khổ vậy, nếu như không phải chẳng còn chút sức lực nào, ta sớm đã kết thúc cái mạng này, đâu có để Võ Hoàng Diệp lấy bọn ta ra dụ các người.

- Mộ các chủ, lúc này không cần nói nhiều, đợi lúc nữa cứu bà ra rồi, ta vẫn còn rất nhiều chuyện muốn thỉnh giáo.

Nói xong, Cổ Thần không nói thêm gì nữa, mà làm theo những gì Triệu Vô Cực đã dạy.

Năm đầu ngón tay hơi cong lại, một luồng đầu khí bá đạo trong nháy mắt bắn ra từ lòng bàn tay, đánh thẳng vào hắc cực châm trên ngực Mộ Tuyết.

Hắc cực châm bị ngực lực tấn công đột ngột, nhất thời phát ra những tiếng run rẩy.

Một luồng quang mang hắc sắc cực địa bất ngờ tràn ra, Mộ Tuyết lại phát ra những tiếng rên đau đớn, rõ ràng động tác này của hắc cực châm khiến thân thể Mộ Tuyết phải chịu nỗi đau rất lớn.

Hàn Phong thấy vậy chỉ còn biết lên tiếng nhắc nhở:

- Mộ các chủ cố chịu một chút, chỉ cần rút được hắc cực châm là bà có thể hồi phục lực khí.

Mộ Tuyết nghe vậy, không nói gì chỉ thấy nhũ chặt mảy, rõ ràng đang cố gắng chịu đựng cơn đau.

Lúc này, Diệp Vô Hoàng trong Băng Cung cũng đã nhìn thấy bọn Hàn Phong, không khỏi giận dữ nói:

- Hừ! Người vẫn chưa bỏ cuộc, định cứu người sao, đúng là hy vọng hảo huyền!

Diệp Vô Hoàng vừa dứt lời, một luồng tử khí ngang ngược nữa lại truyền ra từ trong Băng Cung, tử khí xuyên qua đầu hai bên đang giao chiến, lao về phía Hàn Phong.

Đang lúc quan trọng, Hàn Phong căn bản không thể phân thân, chỉ cần hấn từ bỏ, Mộ Tuyết sẽ bị phản ứng của hắc cực châm là cho nổ tung thân thể.

Thấy tử khí đang lao đến chỗ mình, Hàn Phong không khỏi toát mồ hôi hột, nghiến chặt răng, rõ ràng có chút khó lựa chọn.

Đúng lúc này, một bóng người lao đến, vừa hay chặn đứng trước mặt Hàn Phong, chỉ nghe thấy hự một tiếng, toàn bộ tử khí sắc nhọn đều bị người đó đỡ hết.

Lúc này Hàn Phong mới nhìn rõ mặt người này, là Triệu Vô Cực, người này giờ vẫn bận giao tranh với kẻ thù.

Mặc dù Triệu Vô Cực đã chặn hết tử khí của Diệp Vô Hoàng nhưng Hàn Phong phát hiện sắc mặt ông nhợt nhạt khác thường, rõ ràng đã bị thương không nhẹ.

Hàn Phong biết, bởi vì có Triệu Vô Cực nếu không hấn căn bản không kịp chuẩn bị đón nhận tử khí.

Nhưng, đây không phải là lúc quan tâm đến những chuyện ấy, tranh thủ được Triệu Vô Cực bảo vệ, Hàn Phong hành động nhanh hơn, một giây sau năm ngón tay Hàn Phong lại biến, miệng thét lên mấy tiếng khe khẽ, chỉ thấy hắc cực châm bắt đầu rời khỏi thân thể Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết phát ra một tiếng hự nhẹ, nhưng sắc mặt thì đã tốt hơn trước rất nhiều.

Giải trừ được hắc cực châm trên người Mộ Tuyết, Hàn Phong không dừng lại mà lập tức quay sang vị trưởng lão bên cạnh, dùng thủ pháp tương tự giải cứu ông.

Không còn hắc cực châm hạn chế, mặc dù Mộ Tuyết vẫn còn rất yếu nhưng đã hồi phục không ít lực khí, chỉ ít miễn cưỡng có thể cử động.

Đúng lúc này, Diệp Vô Thần ở trong Băng Cung, thấy công kích của mình bị Triệu Vô Cực ngăn lại, không khỏi nổi giận, lạnh giọng nói:

- Triệu Vô Cực, ngươi hết lần này đến lần khác phá hỏng đại sự của ta, ngươi tưởng ta không dám giết ngươi sao?

Triệu Vô Cực hít một hơi thật sâu, đồng thời điều chỉnh khí tức còn đang hỗn loạn trong cơ thể, nghe Diệp Vô Thần nói xong, cười lạnh nói:

- Diệp Vô Hoàng, ngươi có thể giấu được người trong thiên hạ này chứ đâu có thể giấu được ta, lúc này ta chỉ suy đoán, nhưng bây giờ ta có thể khẳng định, bây giờ ngươi chắc chắn không thể hiện thân.

Triệu Vô Cực nói xong mà không thấy Diệp Vô Hoàng đáp trả gì.

Không thấy Diệp Vô Hoàng phản bác, Triệu Vô Cực cười lạnh, nói:

- Có lẽ trên thế gian này chỉ có ta là người hiểu người nhất thôi, tính cách ngươi xảo hoạt đa đoan, thích đứng sau lưng điều khiển mọi chuyện, nhưng đến lúc này, mặc dù bên ta ở thế hạ phong, nhưng đã giải cứu thành công tứ các trưởng lão vậy mà vẫn chưa thấy ngươi hiện thân, hay là vết thương mà ta để lại cho ngươi vẫn chưa hồi phục?

Đột nhiên, Triệu Vô Cực vừa dứt lời, từ trong Băng Cung vang lên tiếng rống giận dữ của Diệp Vô Hoàng. Một luồng tử khí ngút trời bao phủ triệt để Băng Cung, khiến Băng Cung vốn đã tàn tạ lúc này chẳng khác gì một mảnh lục bình, lắc lư chao đảo.

- Triệu Vô Cực, sẽ có một ngày ta xé ngươi ra thành nghìn mảnh!

Giọng nói tràn ngập sát khí của Diệp Vô Hoàng truyền khắp hàn nguyên,

- Không! Ta muốn bắt ngươi lại, luyện ngươi thành khô lồi, sau đó hầu hạ ta, ta muốn biết một đế quốc hoàng tử, thiên giai bát phẩm cường giả luyện chế thành khô lồi thì sẽ mạnh thế nào! Ha ha!

Những lời này của Diệp Vô Hoàng không hề khiến Triệu Vô Cực cảm thấy tức giận, ông chỉ cười nhạt, nói:

- Ta cũng chỉ mong ngươi có khả năng đó thôi, một ngàn năm trước ngươi không làm được, ta tin một ngàn năm sau ngươi cũng không thể làm được!

Nói đến đây, từ người Triệu Vô Cực toát ra một sự tự tin cường đại.

Trong lúc hai người còn đang nói chuyện, Hàn Phong đã thuận lợi rút hắc cực châm ra khỏi người tất cả mọi người.

Sau đó cùng Đoạn Bác Minh, Tiêu Chiến diu họ lùi lại phía sau.

Còn Triệu Vô Cực quay lại tham gia trận chiến giữa hai bên.

Hàn Phong thấy đã đạt được mục đích của lần hành động này, không muốn lưu lại lâu mà ra hiệu cho Đoạn Bác Minh, Đoạn Bác Minh biết ý gật đầu.

Mọi người đang chiến đấu quyết liệt, nhìn thấy hiệu lệnh của Đoạn Bác Minh, bắt đầu rút lui nhanh chóng.

Đúng lúc này, Triệu Vô Cực quát lớn:

- Tất cả mọi người lùi lại phía sau, để ta cầm chân chúng.

Có thiên giai bát phẩm cường giả trợ giúp, những người khác muốn rút lui đương nhiên cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Có khí thế “một người làm quan cả họ được nhờ”, Triệu Vô Cực giao Mộ Tuyết cho bọn Đoạn Bác Minh bảo vệ, Hàn Phong cũng đi theo hỗ trợ Triệu Vô Cực.

Đến tận lúc này, Diệp Vô Hoàng vẫn chưa lộ diện.

Điều này càng khiến Triệu Vô Cực thêm khẳng định suy đoán của mình.

Chỉ có điều dù Diệp Vô Hoàng vẫn chưa lộ diện, nhưng tử khí mà hắn không ngừng tán phát vẫn mang lại cho người ta một sự uy hiếp rất lớn.

Trước đây có vài địa giai cao thủ, không thể ngăn chặn được luồng tử khí này, trực tiếp nổ tung mà chết.

Không thể không nói, dù Diệp Vô Hoàng chưa từng lộ diện, nhưng chỉ dựa vào tử khí vô tận, vẫn có thể khiến mọi người cảm nhận được sự đáng sợ của hắn.

Ngay cả Hàn Phong cũng cảm thấy Diệp Vô Hoàng của lúc này đáng sợ hơn Diệp Vô Hoàng mà hắn gặp trong Thiên Thánh Cốc rất nhiều lần.

Mặc dù không rõ lý do tại sao Diệp Vô Hoàng không lộ diện, nhưng Hàn Phong biết, nếu như có một ngày Diệp Vô Hoàng thực sự xuất hiện trước mắt mọi người, e rằng ngay cả Triệu Vô Cực cũng không phải đối thủ của hắn.

Nhưng, bây giờ không phải là lúc suy nghĩ việc đó.

Vì mọi người đều đã rút lui an toàn, Triệu Vô Cực và Hàn Phong dùng tu vi cường đại của mình tiêu diệt triệt để nhân mã bên Vô Hoàng Điện.

Một lúc sau, sau khi xác nhận sau lưng không còn ai, Triệu Vô Cực và Hàn Phong quay sang nhìn nhau.

Cả hai nhất thời mở hết đầu khí, thiên giai uy áp mạnh mẽ tràn ngập khắp nơi, trong nháy mắt đẩy lùi toàn bộ tử khí của Diệp Vô Hoàng.

Những kẻ khác, bị khí tức mà hai người liên thủ bạo phát ép cho phải liên tục lùi lại phía sau.

Canh chuẩn thời gian, Hàn Phong và Triệu Vô Cực cũng không tham chiến, khởi động thân hình, nhanh chóng đuổi theo những người sau lưng.

Thấy bọn Hàn Phong đều đã rời đi, nhân mã bên Vô Hoàng Điện cùng các thế lực khác dừng dừng nổi giận, đang định đuổi theo.

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Vô Hoàng lại vang lên lần nữa.

- Không cần đuổi, lùi hết lại phía sau.

Mọi người nghe vậy, cùng dừng cước bộ, nhìn bọn Hàn Phong triệt để biến mất trong tầm mắt.

Bên Hàn Phong, mặc dù mọi người đều đã rút lui an toàn, nhưng vẫn không dám chủ quan, dùng toàn lực, dưới sự chỉ huy của Đoàn Bác Minh, nhanh chóng rời khỏi hàn nguyên.

Cho đến khi ra khỏi hàn nguyên, tất cả mọi người mới bắt đầu lộ thần sắc nhẹ nhõm.

Hàn Phong và Triệu Vô Cực rút cuối cùng, sau khi xác nhận không có ai đuổi theo, mới thả chậm cước bộ.

Mặc dù thành công cứu được Mộ Tuyết và trưởng lão tứ các, nhưng lúc này không phải lúc nói chuyện.

Điều chỉnh một chút, mọi người quyết định đi về phía đế đô.

Nửa tháng sau, cuối cùng họ cũng nhìn thấy kiến trúc hùng vĩ của đế đô.

Khi vào chính thức bước vào đế đô, mới có thể coi là an toàn thực sự.

Tiêu Phổ nhận được thông tin, sớm đã sắp xếp xong mọi chuyện, Hàn Phong chỉ việc đưa bọn Mộ Tuyết đến hoàng cung.

Nhìn thấy thần tình mệt mỏi của mọi người, Tiêu Phổ không nói gì nhiều, chỉ dặn dò mọi người nghỉ ngơi thật tốt.

Sau đó dẫn Hàn Phong và Đoàn Bác Minh vào trong điện bàn bạc.

Đợi mọi người ngồi xuống hết, Tiêu Phổ mới cất lời:

- Chuyện xảy ra ở Băng Tuyết Các, ta đã hiểu được phần nào, tất cả đều là nhờ mọi người tề tâm hiệp lực, mới dạy cho Vô Hoàng Điện một bài học sâu sắc, ta tin sau lần này, thế nhân sẽ không còn ai phải sợ hãi Vô Hoàng Điện nữa.

Dừng lại một lúc, Tiêu Phổ mới nói:

- Ta cũng biết, lần này mọi người đều rất nỗ lực, trận chiến này, mặc dù chúng ta đã đạt được mục đích, nhưng thiệt hại cũng không nhỏ. Hai trăm địa giai cao thủ phái đi, chỉ còn một phần tư, hoàng thất thập đại cung phụng, cũng mất hai người.

Đoạn Bác Minh nghe vậy, tiếp lời:

- Điện hạ không cần lo lắng quá, mặc dù bên ta thiệt hại không nhỏ, nhưng bên Võ Hoàng Điện cũng không hơn gì.

Hàn Phong bên cạnh cũng tiếp lời:

- Đoạn lão tiên sinh nói đúng đấy, lúc ta và Triệu tiên bối rút lui, cũng hợp lực giết chết một thiên giai cường giả của đối phương, đồng thời giết chết hơn hai mươi địa giai cao thủ của chúng, tính ra, hai bên thiệt hại ngang nhau.

Mọi người nghe Hàn Phong nói xong, cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười, rõ ràng sự việc không tệ như tưởng tượng.

Bàn bạc thêm một lúc nữa, vì phải chiến đấu và di chuyển liên tục nên mọi người đều đã thấm mệt, liên tiếp cáo biệt rời đi.

Đương nhiên, Hàn Phong và Triệu Vô Cực cũng không giữ họ lại.

Bọn Đoạn Bác Minh cũng không cảm thấy ngạc nhiên, mọi người đều biết mối quan hệ giữa Huyền Thiên Tông và hoàng thất, nên hành động như vậy cũng là lẽ đương nhiên.

Đợi mọi người rời đi rồi, không đợi Tiêu Phổ cất lời, Hàn Phong đã chủ động lên tiếng:

- Điện hạ, lúc này mặc dù những gì ta nói là thật, nhưng cũng chỉ là muốn an ủi động viên mọi người. Trên thực tế, trận đại chiến này, chúng ta thiệt hại không nhỏ.

Tấn Phổ sớm đã đoán ra nên không lộ thần sắc kinh ngạc, chỉ thở dài, buồn bã nói:

- Võ Hoàng Điện còn ngày nào, giống như cây kim đâm vào tim trăm ngày ấy, thế nào cũng không rút ra được.

Triệu Vô Cực nhìn bộ dạng Tiêu Phổ, dường như có chút đồng cảm.

Đại Viêm đế quốc lớn như vậy mà cuối cùng cũng không thoát khỏi nạn diệt vong, không lẽ một ngàn năm sau, lịch sử lại lặp lại.

Không khí trong điện có chút căng thẳng, Hàn Phong cũng mệt mỏi nói:

- Đến hôm nay, chúng ta vẫn chưa nhìn thấy con át chủ bài của Võ Hoàng Điện, trận chiến vừa rồi chúng ta chịu thiệt vì Võ Hoàng Điện không ngừng tạo ra một lượng lớn địa giai cao thủ, thậm chí nếu chăm chút hơn, còn có thể tạo ra nguy hiểm thiên giai cao thủ đáng sợ hơn.

Đây mới chính là điểm đáng sợ của Võ Hoàng Điện, cho dù Hàn Phong và Triệu Vô Cực liên thủ giết chết hơn hai mươi người, nhưng đối với Võ Hoàng Điện, căn bản không là gì, chỉ cần vài tháng một năm, Diệp Võ Hoàng hoàn toàn có thể tạo ra một tốp địa giai cao thủ mới.

Còn bên Hàn Phong, những địa giai cao thủ đã chết, muốn tìm ra cao thủ địa giai tương đương, không phải là chuyện đơn giản.

Cứ thế này, một thời gian nữa, sức mạnh bên Hàn Phong và hoàng thất sẽ bị rút cạn.

Đến lúc đó, họ chỉ có duy nhất một con đường chết.

Nói đến đây, Tiêu Phổ cũng không nghĩ ra đối sách gì, nên đành kết thúc cuộc nói chuyện.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

482. Chương 465: Tứ Diệu Các Trước Kia.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Rời khỏi đại diện, Hàn Phong đột nhiên lên tiếng hỏi Triệu Vô Cực:

- Tiền bối, người có thể đoán ra tại sao Diệp Vô Hoàng lại không lộ diện không, còn cả nguyên nhân khiến Diệp Vô Hoàng bị thương một ngàn năm trước mà người nói?

Triệu Vô Cực nghe vậy, chỉ thở dài, chậm rãi nói:

- Chuyện đã một ngàn năm rồi, lúc này nói ra cũng chỉ là để chọc giận Diệp Vô Hoàng thôi, đến hôm nay, những gì ta biết về hắn cũng giống như các ngươi, sao có thể đoán được tại sao hắn không lộ diện.

Hàn Phong im lặng không hỏi thêm gì nữa.

Sáng sớm hôm sau, Hàn Phong tìm đến chỗ Mộ Tuyết nghỉ ngơi, hôm nay hắn nhất định phải làm rõ những nghi hoặc trong lòng.

Tứ diệu thạch mà Diệp Vô Hoàng nói rốt cục là gì, tại sao Mộ Tuyết nói nếu như để Diệp Vô Hoàng có được tứ diệu thạch, đại lục này sẽ rơi vào kiếp nạn vô tận.

Biết đâu, sau khi làm rõ chuyện này, Hàn Phong lại biết được mục đích của Diệp Vô Hoàng.

Đến nơi Mộ Tuyết nghỉ ngơi, Hàn Phong thấy mấy người bọn họ đang ngồi lại với nhau, hình như đang nói gì đó.

Triệu Vô Cực lúc này cũng đã xuất hiện bên cạnh Hàn Phong, rõ ràng ông cũng có hứng thú với tứ diệu thạch mà Diệp Vô Hoàng nói.

Vào đến sân, Hàn Phong cẩn thận quan sát bọn Mộ Tuyết.

Phát hiện ra khí sắc của mấy người bọn họ đã tốt hơn trước rất nhiều.

Thấy Hàn Phong vào, Mộ Tuyết và năm bị tứ các trưởng lão đồng thời đứng dậy.

Hàn Phong hỏi thăm trước:

- Mộ các chủ, chư vị trưởng lão, thân thể hồi phục thế nào rồi?

- Thân thể không có vấn đề gì, chỉ có điều đấu khí trong người mấy kẻ già nua này vẫn không có động tĩnh gì, xem ra kiếp này chúng ta không thể tiếp tục tu luyện được nữa.

Mộ Tuyết sắc mặt có chút phức tạp.

Năm trưởng lão còn lại cũng trầm ngâm không nói gì.

Trên đại lục này, đấu khí đối với một người mà nói vô cùng quan trọng, nhất là những thiên giai cường giả tung hoành một phương.

Bây giờ đấu khí mất hết, đối với họ mà nói là một sự đả kích quá lớn.

Mặc dù cả mấy người đều được cứu, nhưng nội tâm thì rất nặng nề.

Hàn Phong thấy vậy, đương nhiên biết trong lòng họ đang nghĩ gì, nói:

- Mộ các chủ, chư vị trưởng lão, mọi người đừng buồn, thứ mà mọi người trúng là hắc cực châm một loại cực hình của Đại Viêm đế quốc một ngàn năm trước, nó kìm hãm đấu khí của võ giả, vị Triệu Vô Cực tiền bối bên cạnh ta đây không giấu gì, chính là hoàng tử Đại Viêm đế quốc một ngàn năm trước, ông ấy hiểu rất rõ về hắc cực châm.

Bọn Mộ Tuyết nghe vậy, kinh ngạc ngẩng đầu, ngơ ngàng nhìn Triệu Vô Cực bên cạnh Hàn Phong. Đúng là họ có nghe qua, một năm trước, bên cạnh Hàn Phong xuất hiện một vị cường giả lai lịch bất minh, thậm chí còn mạnh hơn Hàn Phong rất nhiều.

Mọi người thi nhau đoán lai lịch của người này, nhưng không ai nghĩ ông ta lại là nhân vật của một ngàn năm trước.

Hơn nữa, còn là hoàng tử Đại Viêm đế quốc.

Bấy giờ, bọn Mộ Tuyết mới giật mình nhớ ra, chẳng trách lúc trước ở Băng Tuyết Các, Triệu Vô Cực và Diệp Vô Hoàng lại nói chuyện với nhau kiểu ấy.

Bây giờ nghe Hàn Phong nói, trong lòng bọn Mộ Tuyết lại bắt đầu nổi lên một tia hi vọng.

Bất luận là người có tâm hồn trong sáng, hay là kẻ hám danh lợi, trước cơ hội phục hồi sức mạnh bản thân, đương nhiên rất khó giữ bình tĩnh.

Triệu Vô Cực cũng không vòng vo, trước đây ông cũng đã từng nói đến tình hình bọn Mộ Tuyết với Hàn Phong.

Nên, cất lời nói:

- Chư vị yên tâm, hắc cực châm mặc dù bá đạo, nhưng nếu như Đại Viêm đế quốc ta đã sáng tạo ra loại cực hình này thì đương nhiên cũng có cách phá giải nó.

- Triệu tiên bối, ngài nói thật chứ?

Cổ hằng từ Phong Minh Các kích động hỏi lại.

Còn chuyện ông ta gọi Triệu Vô Cực là Triệu tiên bối, đương nhiên cũng chẳng có gì sai, Triệu Vô Cực là nhân vật của một ngàn năm trước, nếu như phân định rạch ròi, đủ để làm tiên bối của rất nhiều đời.

Triệu Vô Cực nghe vậy, bình thản nói:

- Nhưng theo như ta quan sát, Diệp Vô Hoàng hình như đã làm một chút thay đổi với hắc cực châm, phương pháp trước đây không còn phù hợp để dùng với các vị nữa.

- Vậy phải làm thế nào?

Mộ Tuyết cũng không nhịn được hỏi.

Hàn Phong bên cạnh nói:

- Mộ các chủ không cần lo lắng, mấy ngày tới ta và tiên bối sẽ cùng nhau bàn bạc, nhất định tìm ra cách hồi phục đầu khí cho mọi người.

Nghe thấy phải cần một khoảng thời gian nữa mới nghĩ ra cách, mọi người có vẻ thất vọng, nhưng so với sự tuyệt vọng trước đây thì vẫn là chưa là gì.

Nên, chỉ cần điều chỉnh một chút, Mộ Tuyết nhanh chóng hồi phục tâm thần, hỏi tiếp:

- Hôm nay có chuyện gì muốn hỏi ta không?

Hàn Phong nghe vậy, cũng không vòng vo, trực tiếp gật đầu nói:

- Mộ các chủ, lần này ta đến đúng là có chuyện muốn hỏi, lúc trước ở Băng Tuyết Các, tứ diệu thạch mà Diệp Vô Hoàng và các chủ nhắc đến là gì? Tại sao Diệp Vô Hoàng phải kìm nén bao lâu nay, thậm chí không tiếc công tấn công tứ các, cũng phải có được tứ diệu thạch?

Mộ Tuyết nghe vậy, sắc mặt hơi biến, giằng co một lúc mới thở dài, chậm rãi nói:

- Haizzz, chuyện đã đến lúc này ta cũng không còn gì phải giấu nữa, nếu như các người muốn biết thì để ta nói cho mà nghe!

Năm vị trưởng lão sau lưng Mộ Tuyết lộ ra thần sắc khó hiểu, Cổ Hằng - người lên tiếng lúc nãy tiếp lời:

- Bọn ta mặc dù thân là trưởng lão tứ các cũng chỉ biết từ khi thành lập đến nay, tứ các luôn ra sức bảo vệ một vật gì đó, còn cụ thể nó là gì thì chúng ta không có quyền hạn được biết, chỉ có các chủ mới biết được điểm này.

- Không sai, thứ mà tứ các bảo vệ chính là tứ diệu thạch mà Diệp Vô Hoàng nhắc đến. Đây là bí mật quan trọng nhất của tứ các, nếu như không phải môn chủ các triều đại, tuyệt đối không được tiết lộ nửa lời.

Mộ Tuyết chậm rãi nói.

Liệt Dư Bạch đến từ Liệt Diễm Các nhú mày, nói:

- Nếu như là bí mật quan trọng của tứ các, quyết định này của Mộ các chủ liệu có ổn hay không?

Các trưởng lão khác nghe xong, mặc dù trong lòng cũng rất hiếu kỳ nhưng vẫn tán thành ý kiến của Liệt Dư Bạch.

Nhưng, trừ Mộ Tuyết ra, các chủ của ba các còn lại đều đã chết trong trận đại chiến trước, nên có thể nói, cả đại lục người duy nhất biết chân tướng chuyện này là Bằng Tuyết Các các chủ.

Hoặc là, vẫn còn một người nữa biết, đó là Diệp Vô Hoàng của Vô Hoàng Điện.

Hàn Phong liếc nhìn Liệt Dư Bạch, sau đó lại chuyển ánh mắt sang phía Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết nghe Liệt Dư Bạch nói xong, lộ ra một nụ cười buồn bã, nói:

- Đến hôm nay, đại lục này còn tứ các gì nữa, hoặc là vận mệnh tứ các sớm đã được an bài mấy ngàn năm trước, cho dù lần này chúng ta không sao, thì sau này vì một lý do nào đó cũng biến mất, nên bí mật này hôm nay sẽ không còn là bí mật nữa.

Nghe Mộ Tuyết nói vậy, sắc mặt năm vị trưởng lão sau lưng cùng sầm lại.

Nghĩ đến lần gặp nạn gần đây nhất, e rằng sau này tứ các sẽ chẳng còn tên trên đại lục nữa.

Huy hoàng trước đây đã vĩnh viễn biến thành lịch sử.

Hàn Phong thấy vậy an ủi nói:

- Mặc dù tứ các gặp đại nạn, nhưng may mắn số đệ tử chạy thoát cũng không nhỏ, cộng thêm các chủ và năm vị trưởng lão, tại sao không hợp nhau thành Tứ Diệu Các, như vậy, với năng lực của chư vị, Tứ Diệu Các sẽ trở thành thế lực nhất của đại lục, chứ không phải thứ mà ai cũng có thể dòm ngó.

Những lời Hàn Phong nói không khỏi khiến những kẻ đang đang ủ rũ sáng mắt.

Mộ Tuyết thực sự bị Hàn Phong làm cho dao động, nhưng năm vị trưởng lão sau lưng thì vẫn còn chút do dự, nhất thời không thốt nên lời.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

483. Chương 466: Hắc Tu Sĩ Và Võ Giả.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Biết mấy người họ đang do dự, Mộ Tuyết thẳng thắn nói:

- Chuyện này để sau hãy nói, bây giờ ta sẽ kể chuyện tứ diệu thạch cho các người nghe! Biết đâu nghe xong, các người lại không do dự nữa.

Năm vị trưởng lão nghe Mộ Tuyết nói vậy, cũng không nói gì thêm.

Hàn Phong nói:

- Vậy phiên Mộ các chủ.

Trầm ngâm một lúc, Mộ Tuyết có chút cảm khái nói:

- Không ngờ, tứ các ta lại có ngày hôm này, nếu như muốn nói, phải quay trở lại thời điểm năm ngàn năm trước khi tứ diệu các vừa mới thành lập.

Liên sau đó, Mộ Tuyết bắt đầu chậm rãi kể lại mọi chuyện.

Năm ngàn năm trước, đại lục vốn dĩ không hề có Tứ diệu các.

Tứ Diệu Các gần như xuất hiện chỉ sau một đêm. Theo như Mộ Tuyết nói, Tứ Diệu Các xuất hiện với tư thế rất mạnh trong mắt thế nhân.

Đã từng có người nảy sinh ý đồ với Tứ Diệu Các, nhưng hậu quả vô cùng bi thảm.

Sau khi dùng sấm rền gió cuốn, tiêu diệt kẻ có ý đồ xâm phạm, cuối cùng cũng khiến thế nhân hiểu ra sự cường đại của Tứ Diệu Các.

Võ Linh Tông là thế lực mạnh nhất đại lục lúc đó nên căn bản không coi một thế lực vừa mới nổi lên như Tứ Diệu Các ra gì nên đã từng tuyên bố trong vòng một tháng sẽ xóa tên Tứ Diệu Các ra khỏi đại lục.

Thế nhân quan sát trận đại chiến này với con mắt của kẻ đang xem trò vui.

Nhưng không ai ngờ, chỉ qua mười ngày, đúng là một bên đã bị gạch tên thật, nhưng đối tượng không phải Tứ Diệu Các. Chỉ mất mười ngày, Tứ Diệu Các đã giết hết toàn bộ đệ tử Võ Linh Tông.

Từ đó về sau, không ai còn dám có ý gì với Tứ Diệu Các nữa.

Hàn Phong cũng không khỏi kinh ngạc trước cường thế của Tứ Diệu Các.

Nhưng, những lời sau đó của Mộ Tuyết khiến Hàn Phong hiểu ra phần nào.

Lúc Tứ Diệu Các vừa mới thành lập, thành viên bên trong là những tuyệt thế cường giả số một đại lục, những tuyệt thế cường giả này phần lớn đều là ẩn thế tu hành, nên rất ít người gặp họ trước đây, chẳng trách người ta không biết lai lịch của Tứ Diệu Các.

Điều khiến Hàn Phong ngạc nhiên là, tại sao những cường giả ẩn thế này lại đột nhiên kiến lập tông môn?

Mộ Tuyết thấy mọi người có vẻ nghi hoặc, chỉ cười nói:

- Sở dĩ Tứ Diệu Các được thành lập mục tiêu cũng chỉ để bảo vệ tứ diệu thạch.

- Nói nhiều như vậy, tứ diệu thạch rốt cục là gì?

Hàn Phong ngạc nhiên hỏi.

Mộ Tuyết tiếp lời:

- Tứ Diệu Thạch bản thân chỉ là một viên đá có năng lượng đặc thù và khắc hoa văn khó hiểu. Đối với chúng ta mà nói, căn bản không có tác dụng gì.

- thế thì tại sao Diệp Vô Hoàng lại muốn có tứ diệu thạch đến vậy? Bỏ ra một cái giá lớn, chỉ để lấy một viên đá không có tác dụng gì!

Liệt Dư Bạch đứng bên cạnh hỏi.

- Đó là vì bản thân tứ diệu thạch không có gì đặc biệt, nhưng hoa văn khắc trên nó lại ẩn giấu một bí mật rất lớn!

Mộ Tuyết bình thản nói.

Lúc này, mọi người đều không góp lời, chỉ im lặng chờ đợi Mộ Tuyết trả lời.

Ngay cả Triệu Vô Cực cũng bị câu chuyện của Mộ Tuyết thu hút.

Mộ Tuyết thấy vậy, cũng không vòng vèo, đi thẳng vào vấn đề:

- Tứ diệu thạch kì thực là chìa khóa mở cánh cửa đại nạn, tuyệt đối không được động vào!

Mọi người nhìn thấy sắc mặt nghiêm nghị của Mộ Tuyết, cũng không dám trêu đùa, im lặng lắng nghe.

Đối với phản ứng này của mọi người, Mộ Tuyết sớm đã đoán ra, nên không cảm thấy ngạc nhiên, trầm giọng nói:

- Tứ Diệu Các sở dĩ được thành lập là để bảo vệ tứ diệu thạch.

- Rất cục là chuyện gì?

Hàn Phong vô cùng hiếu kì.

Câu hỏi này của Hàn Phong cũng là thắc mắc của tất cả mọi người.

Mộ Tuyết chậm rãi nói:

- Có thể mọi người không biết, hoặc là chuyện này đến bây giờ không còn ai trên đại lục biết.

Sau đó, Mộ Tuyết giải đáp từng câu hỏi một.

Chỉ nghe thấy Mộ Tuyết nói:

- Năm ngàn năm trước, đại lục này không chỉ có võ giả là người duy nhất tìm kiếm sức mạnh cực chí, mà còn tồn tại một chức nghiệp nữa gọi là hắc tu sĩ.

- Hắc tu sĩ?

Triệu Vô Cực kinh ngạc nói.

Sao đó quay sang nhìn Hàn Phong, rõ ràng cả hai đều bị những gì Mộ Tuyết nói làm cho giật mình.

Mộ Tuyết nghe Triệu Vô Cực nói vậy, lại thấy phản ứng của hai người, hiếu kì hỏi:

- Các người biết hắc tu sĩ?

Hàn Phong gật gật đầu, trả lời:

- Triệu tiên bối trước đây đã từng nói với ta Diệp Vô Hoàng là một hắc tu sĩ.

- Không, hẳn không phải một hắc tu sĩ đơn thuần, mà là sau khi trở thành hắc tu sĩ, lại kết hợp một loại thuật pháp thế giới khác, hình thành nên bí thuật quỷ dị hiện tại.

Triệu Vô Cực ở bên cạnh bổ sung,

- Diệp Vô Hoàng không phải là hắc tu sĩ đơn thuần!

- Thì ra là vậy, chẳng trách hẳn biết tứ các ta trấn thủ tứ diệu thạch, xem ra hẳn định dùng tứ diệu thạch để mở cánh cửa đó!

Mộ Tuyết sắc mặt nghiêm trọng nói.

- Mộ các chủ, bà nói tiếp đi!

Hàn Phong đứng bên cạnh nhắc nhở.

Mộ Tuyết tiếp tục chủ đề lúc này:

- Năm ngàn năm trước, hắc tu sĩ sở hữu năng lực vô cùng thần bí khó đoán, lúc đó địa vị của võ giả thấp hơn hắc tu sĩ rất nhiều, dù là thiên giai cường giả, trước mắt một số hắc tu sĩ lợi hại, vẫn không có quyền lên tiếng.

Dừng lại một chút, Mộ Tuyết nói tiếp:

- Nhưng, bởi vì điều kiện trở thành hắc tu sĩ rất hà khắc, nên cả đại lục số lượng hắc tu sĩ rất ít và cũng trở thành nguyên nhân chủ yếu tạo nên kiếp nạn sau này.

- Kiếp nạn? Địa vị của hắc tu sĩ cao như vậy, không phải bọn họ đều là...

Hàn Phong nghi hoặc hỏi.

Nhưng, vẫn chưa nói hết, Mộ Tuyết đã ngắt lời:

- Người muốn nói hắc tu sĩ đều là những kẻ làm mấy chuyện mờ ám?

Hàn Phong nghe vậy, gật gật đầu.

Mộ Tuyết mỉm cười, sau đó giải thích nói:

- Cho nên lúc đó thế nhân đều rất sợ sức mạnh của hắc tu sĩ. Hơn nữa hắc tu sĩ đều tự nhận mình là cao nhân, trừ phi cùng là hắc tu sĩ, nếu không họ chẳng coi ai ra gì. Trong mắt họ, trừ hắc tu sĩ ra, nhưng người khác đều là sinh vật cấp thấp, phải chịu chi phối theo ý họ. Ban đầu thế nhân vì sợ sức mạnh thần bí của hắc tu sĩ, giận cũng không dám nói, chỉ biết nốt vào bụng.

- Sau đó thì sao?

Liệt Dư Bạch cũng lần đầu tiên được nghe bí mật này, nhất thời có chút hiếu kì.

Mộ Tuyết nói:

- Sau đó, có lẽ những hắc tu sĩ đó khiến trời giận người giận, cuối cùng năm người có thực lực mạnh nhất trong số các võ sĩ quyết định cùng nhau phản kháng hắc tu sĩ bạo hành.

- Có lẽ bị chèn ép quá lâu, nên dưới sự lãnh đạo của năm vị cường giả, vô số người thi nhau hưởng ứng.

- Rất nhanh, cả đại lục triệt để rơi vào một trận hỗn chiến.

- Hai bên tham chiến, một là hắc tu sĩ cao quý có năng lực thần bí, một là đám võ giả thấp hèn trong mắt hắc tu sĩ.

- Trận chiến kéo dài đúng mười năm.

- Vì có sức mạnh thần bí nên so với võ giả hắc tu sĩ cường đại hơn rất nhiều.

- Nhưng, như lúc này đã từng nói điều kiện trở thành hắc tu sĩ rất khó, nên cả đại lục, toàn bộ hắc tu sĩ cộng lại mới chỉ có vài vạn người.

- Nếu như chỉ tính số lượng tinh anh thực sự trong đó, số lượng càng ít ỏi.

- Võ giả thì ngược lại, tu luyện đấu khí không cần điều kiện hà khắc, đại khái chỉ cần thân thể không vấn đề gì là có thể tu luyện đấu khí.

- Mặc dù sau khi tu luyện đấu khí đến cao cấp thì vẫn không phải là đối thủ của hắc tu sĩ. Nhưng vì điều kiện thấp, dễ nắm bắt, nên số người tu luyện đấu khí trên đại lục nhiều hơn hắc tu sĩ gấp trăm lần.

- Nên, cho dù năng lực của hắc tu sĩ khiến võ giả đau đầu, nhưng bên võ giả lại có nhân số khổng lồ bù lại.

- Như vậy một thời gian dài, dù hắc tu sĩ năng lực xuất chúng, nhưng vẫn không chặn được những đòn công kích điên cuồng của đám sinh vật thấp hèn trong mắt chúng.

- Cuối cùng, sau mười năm chống đỡ, số lượng hắc tu sĩ bị tiêu hao chỉ còn chưa đến vạn người.

- Thấy vậy, những hắc tu sĩ còn lại chẳng biết làm gì, bảo nhau tứ tán khắp nơi.

- Năm vị cường giả lãnh đạo trở thành anh hùng mới của đại lục, rất thế nhân kính ngưỡng.

- Vốn tưởng sau khi trận đại chiến kết thúc, võ giả tu luyện đấu khí sẽ trở thành chủ nhân mới của đại lục.

- Chỉ có điều không ai ngờ việc ấy phải mất mười năm thời gian.

- Mấy ngàn hắc tu sĩ sau một thời gian bỏ trốn và bị cả đại lục truy đuổi, rủ nhau quay về.

- Nhưng, ban đầu là gần một vạn hắc tu sĩ, bây giờ chỉ còn lại chưa đến ngàn người.

- Không ai biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng vài vạn hắc tu sĩ tề tựu còn không làm được gì, huống hồ đám bại tướng đến một ngàn người cùng không đến.

- Ai ngờ, vài trăm hắc tu sĩ như muối bỏ biển trong mắt thế nhân lại mang đến cho đại lục một cơn ác mộng khác.

- Ác mộng? Mấy trăm người thì có thể làm gì đại lục chứ?

Hàn Phong ngạc nhiên hỏi.

Mộ Tuyết dừng lại, mặc dù bản thân bà không trải qua mà chỉ nghe các chủ đời trước kể lại, nhưng bây giờ hồi tưởng lại chuyện đó, hơn nữa còn kể nó ra, sắc mặt không khỏi có chút nhợt nhạt.

Điều chỉnh lại tâm thái, Mộ Tuyết thì thầm nói:

- Mấy trăm hắc tu sĩ mang theo thù hận quay về, có thể trở thành hắc tu sĩ đều không phải kẻ ngốc, ngược lại, họ là những thiên tài hiếm có, nên nếu như không chắc chắn, họ tuyệt đối không tự chui đầu vào rọ.

- Lúc đó ngũ đại cường giả mặc dù phát hiện điểm này, nhưng những người khác thì vẫn còn ngủ quên trong chiến thắng mười năm trước.

- Đám hắc tu sĩ tranh thủ cơ hội, tung ra trận hình kì quái, lăm nhăm niệm chú gì đó.

- Trong lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, thân thể những hắc tu sĩ đó không ngừng phát ra quang mang.

- Quang mang nhanh chóng rời khỏi cơ thể hắc tu sĩ, hình thành nên một tấm màn năng lượng khổng lồ giữa không trung.

- Khoảnh khắc quang mang hình thành, tấm màn năng lượng bắt đầu xé rách không gian.

- Liền sau đó, ác mộng bắt đầu.

- Ngũ đại cường giả lúc đó mặc dù phát hiện những người này định làm chuyện bất lợi cho đại lục, nhưng lại không thể ngăn chúng lại.

- Bởi vì xung quanh những hắc tu sĩ này không biết từ lúc nào xuất hiện pháp thuật đen thần bí, khiến những người khác không thể tiến lên dù chỉ nửa bước.

- Cũng bởi vì lý do đó, ngũ đại cường giả đành phải trở mắt đứng nhìn kẻ khiến cho đại lục rơi vào kiếp nạn xuất hiện trước mắt mình.

- Từ phần không gian bị rách, từ từ bước ra một cái bóng.

- Cái bóng ấy không phải người, thậm chí không phải bất cứ sinh vật gì thuộc về đại lục.

- Nói một cách chính xác, nó là con quái vật được tạo nên bởi tâm huyết và tinh lực của mấy trăm hắc tu sĩ.

- Bên trong thân thể con quái vật đó là huyết dịch của mấy ngàn hắc tu sĩ đã chết.

- Có thể nói, con quái vật có hình thể khổng lồ, toàn thân tràn ngập tử khí đó mang theo nộ hỏa của vô số tu sĩ đen, đến đại lục này.

- Và kết quả cuối cùng là, con quái vật vừa sinh ra, lập tức ra tay đập phá.

- Nó được thừa hưởng nộ hỏa của mấy ngàn hắc tu sĩ, tràn ngập cảm giác chán ghét với đại lục này.

- Bởi vậy, quái bắt đầu không ngừng tấn công những võ giả xuất hiện trước mặt nó.

- Hơn nữa thủ pháp tương đối tàn nhẫn, thậm chí quái vật còn ăn cả thi thể võ giả.

- Kì lạ hơn, sau khi ăn thi thể võ giả, quái vật còn có thể nâng cao sức mạnh bản thân.

- Dưới sự lãnh đạo của mấy trăm tu sĩ đen, con quái vật ăn hết người của ba thành trấn, và còn rất nhiều sinh vật khác.

- Quái vật đi đến đâu, đại nạn xuất hiện ở đó, không một ai thoát được khỏi cái miệng lớn như chậu máu của nó.

- Sau khi ăn hết người của ba thành trấn, sức mạnh của con quái vật đã đạt đến mức độ không thể tưởng tượng.

- Lúc đó, ngũ đại cường giả cũng vừa chạy đến.
- Sau khi thống lĩnh thể nhân đánh bại hắc tu sĩ, ngũ đại cường giả lựa chọn quy ẩn, rất ít xuất hiện trong mắt thể nhân.
- Cũng bởi vậy, họ mới bỏ qua thời cơ tốt nhất để đánh bại quái vật.
- Sau khi ăn hết sinh vật ở ba thành trấn, sức mạnh mà quái vật có được, ngũ đại cường giả không thể địch nổi.
- Sau khi dốc toàn lực chiến đấu với con quái vật mà không làm được gì, một người thiệt mạng, bốn người còn lại cũng toàn lực bỏ chạy.

Đúng lúc này, một chuyện bất ngờ đã xảy ra, sau khi con quái vật nuốt thi thể của một trong ngũ đại cường giả, thân thể của nó bắt đầu nảy sinh dị biến.

Con quái vật đơn thuần vốn dĩ chỉ biết giết và ăn thịt người, giống như đột nhiên tiến hóa, bắt đầu biết suy nghĩ.

Mấy trăm hắc tu sĩ rõ ràng cũng không nghĩ đến điều này, đang mừng rỡ thì con quái vật quay sang tấn công những người đang điều khiển nó.

Biến cố này thực sự quá bất ngờ.

Quái vật sau khi biết suy nghĩ, kìm ức đơn giản nói cho nó biết nó đang bị điều khiển bởi đám đạo sĩ đen sau lưng.

Con quái vật không biết tại sao, sản sinh ý nghĩ phản kháng, thoát khỏi mọi sự ràng buộc, chẳng hề do dự trực tiếp vùng móng vuốt về phía mấy trăm đạo sĩ đen.

Mấy trăm đạo sĩ đen đó rõ ràng cũng không ngờ kiệt tác mà họ hao tổn tâm huyết, dùng tính mạng của mấy ngàn đạo sĩ đen khác và mười năm thời gian mới hoàn thành cuối cùng lại mất kiểm soát, quay sang công kích họ.

Nhất thời, không kịp phản ứng, bị con quái vật đánh trúng, chỉ trong mấy giây, mấy trăm đạo sĩ đen đã bị chết gần hai ba chục người.

Con quái vật sau khi giết hai ba chục người, không hề có ý định dừng lại, ngược lại càng thêm hung hăng, ra sức tấn công những đạo sĩ đen còn lại. Đạo sĩ đen phải mất bao nhiêu tâm huyết mới tạo ra con quái vật để trừng phạt đám võ giả thấp hèn này, sao có thể tiêu hủy nó một cách dễ dàng được.

Cũng bởi vậy, hai rồi ba, số lượng đạo sĩ đen thiệt mạng ngày một nhiều. Trong lúc đó, những đạo sĩ đen còn lại định khống chế lại quái vật, nhưng không thể tiếp cận.

Cuối cùng, đạo sĩ đen biết mình không thể đánh lại được con quái vật, chỉ còn biết bỏ chạy tán loạn.

Con quái vật mất đi khống chế, vô cùng hưng phấn.

Nhưng, mặc dù có khả năng suy nghĩ nhưng bản tính quái vật khiến nó không thể dừng bước chân của mình, mà tiếp tục tiến về phía trước.

Quái vật không biết mục tiêu của nó là gì, đích đến ở đâu.

Nó chỉ không ngừng tiến về phía trước, mỗi lần đi đến đâu, nó lại bắt đầu đập phá.

Bất luận là người, hay ma thú, chỉ cần có thứ chặn đường nó, tất cả đều bị phá hủy một cách không thương tiếc.

Thành phố mà nó phá hủy ngày một nhiều, sinh vật mà nó nuốt ngày một đông, sức mạnh quái vật lại tăng lên lần nữa, đến mức độ khiến người ta không thể tưởng tượng.

Không ai có thể chặn được bước chân nó, không có thể đỡ được ba chiêu dưới bộ móng không lồ đó.

Ngay cả thiên giai cường giả cũng vậy.

Cứ như vậy, nửa năm thời gian, cả địa lục đã bị quái vật phá hủy một, hai phần mười.

Đừng cảm thấy ít, nếu như giữ vững tốc độ này, e rằng chưa đến năm năm, cả đại lục sẽ bị hủy diệt trong tay quái vật.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

484. Chương 467: Một Người Một Thương.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Tứ đại cường giả, người đã từng giao thủ với quái vật, hơn nữa còn may mắn thoát khỏi tay nó không nỡ nhìn đại lục rơi xuống vực sâu vô tận, dần dần bị hủy diệt.

Bởi vậy, qua nửa năm tu dưỡng điều tức, hồi phục thực lực, tứ đại cường giả một lần nữa đứng lên, tụ tập được một nhóm người.

Nhưng, mục tiêu của họ không còn là đạo sĩ đen mà là con quái vật.

Về phần đạo sĩ đen tàn dư, đến bây giờ chúng vẫn bị truy nã khắp đại lục, chỉ cần bị phát hiện là đạo sĩ đen dư nghiệt, lập tức bị mang ra đường để tất cả mọi người đánh cho đến chết.

Nên, số đạo sĩ đen đó chỉ có thể mai danh ẩn tích, thay hình đổi dạng tìm một nơi nào đó vắng vẻ ẩn cư.

Chuyện của họ, thế nhân căn bản không có tâm trạng quan tâm.

Gian khổ chiến đấu nửa tháng trời, bên con người đã mất thêm gần một vạn võ giả.

Trong đó có hàng trăm thiên giai cường giả và hơn ba ngàn địa giai cao thủ.

Đó là toàn bộ số lực lượng có thể tụ tập được trên đại lục.

Tổn thất như vậy, con người căn bản không thể gánh vác được.

Nhưng, dù phải trả một cái giá quá đắt thì con người vẫn không làm được gì.

Con quái vật trong nửa tháng không ngừng chiến đấu, sức mạnh không giảm đi mà còn đại tăng, biến thành một kẻ điên cuồng hơn, hung tàn hơn.

Con người đã không thể ngăn chặn được bước chân tàn bạo của nó.

Lại nửa tháng nữa trôi qua, những người khó khăn lắm mới có thể tụ hợp được rõ ràng cũng thấy sợ.

Họ bị sức mạnh kinh khủng mà con quái vật thể hiện làm cho sợ hãi.

Bởi vậy, bắt đầu có người bỏ chạy.

Cho đến cuối cùng, con người hoàn toàn mất đi dũng khí tiêu diệt quái vật.

Bốn vị cường giả thấy tình hình trở nên như vậy, vô cùng buồn bã.

Cuối cùng, bốn vị cường giả sau khi thấy không còn ai trợ giúp, quyết định sẽ hi sinh cùng con quái vật.

Họ dự định dùng thân thể của mình làm phát nổ đầu khí bản thân, sức phá hoại sản sinh từ đó sẽ mạnh gấp mười lần sức mạnh vốn có.

Họ hi vọng cách này có thể đánh ngã được con quái vật.

Chỉ có điều, trong lúc họ đang chuẩn bị hành động.

Thì một người xuất hiện.

Người này một tay xách trường thương, toàn thân không cảm nhận được một tia đầu khí tồn tại.

- Là người thường?

Hàn Phong nghe đến đây, trong lòng không khỏi nghi hoặc hỏi.

Nhưng hắn không ngắt lời Mộ Tuyết, hắn biết những gì bà sắp nói rất quan trọng.

Mộ Tuyết cũng không lòng vòng, dùng cách diễn đạt đơn giản nhất, tiếp tục kể chuyện năm ngàn năm trước.

Con người tay xách trường thương đó vừa xuất hiện, lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Bốn vị cường giả, vốn dĩ đang định hi sinh bản thân mình, thấy người kia xuất hiện, dừng hết mọi hành động lại. Trong lúc mọi người còn đang ngỡ ngàng trước sự xuất hiện bất ngờ này thì con quái vật sau lưng bốn vị cường giả bắt đầu chuyển động một cách bất an.

Một tiếng rống quái dị truyền ra từ cái miệng đỏ lôm như chậu máu của con quái vật.

Nhân vật tay xách trường thương kia chẳng hề quan tâm đến những ánh mắt xung quanh mình, vẫn chậm rãi, từng bước từng bước một từ từ đi đến trước quái vật.

Người này càng đến gần, bốn vị cường giả càng phát hiện con quái vật càng trở nên bất an và nóng nảy. Bây giờ, đến kẻ ngốc cũng nhận ra, những bất thường của con quái vật đều liên quan đến con người trước mắt.

Bởi vậy, dù biểu hiện bên ngoài của người này rất bình thường thì bốn vị cường giả cũng không dám xem thường hắn. Trong lúc mọi người còn đang ngỡ ngàng, người kia đã đến trước mặt con quái vật.

Liên sau đó, trước những ánh mắt ngạc nhiên và chấn động, người này trực tiếp xuyên thanh trường thương trong tay vào ngực con quái vật. Chẳng ai nhìn rõ động tác của hắn, chỉ thấy nhoáng một cái, thanh trường thương màu bạc trong tay đã xuyên qua cơ thể khổng lồ của con quái vật.

Chỉ đúng một chiêu, mà con quái vật đã bị giết chết!

- Như vậy mà chết sao? Theo những gì các chủ miêu tả trước đây, sức mạnh của con quái vật vượt qua phạm vi tưởng tượng của người thường, e rằng thực lực của nó lúc đó tương đương với một thiên giai bát phẩm cường giả trở lên, hơn nữa bản thân lại có năng lực suy nghĩ, nên mới khiến mọi người bó tay.

Hàn Phong ngạc nhiên hỏi.

Theo hắn, chết như vậy thì đơn giản quá?

Con quái vật khiến thế nhân đầu đầu, lại bị một người bình thường dùng trường thương đâm xuyên qua cơ thể, nói ra chỉ sợ chẳng ai tin. Đường như nhìn ra suy nghĩ của bọn Hàn Phong, Mộ Tuyết giải thích nói:

- Nếu như mọi chuyện kết thúc ở đây thì đã không có bi kịch phía sau, và kết cục bi kịch của tứ các hôm nay đã không xuất hiện!

Hàn Phong nghe vậy, có chút thương cảm: Hắn hiểu tâm trạng Mộ Tuyết, kiếp trước, lúc Hàn Phong mất đi Huyền Thiên Tông, mất đi Lâm Nguyệt, hắn đã buồn mất một thời gian dài. Cảm giác tông môn bị hủy ra sao, Hàn Phong sao lại không hiểu. Nhưng lúc này hắn chẳng biết nói gì.

May mà Mộ Tuyết chỉ khẽ thở dài, rất nhanh hồi phục tâm trạng.

Sau đó, lại chậm rãi kể.

Cũng giống như suy nghĩ của bọn Hàn Phong, những người có mặt ở đó đều nghĩ mọi chuyện sẽ kết thúc đơn giản như vậy.

Nên vừa nhìn thấy con quái vật gục xuống, họ lập tức hò reo điên cuồng.

Trong mắt họ, bất luận con quái vật chết vì lí do gì, đều không quan trọng.

Chỉ có điều, đúng lúc đó, dị biến đột nhiên xảy ra, vết thương trên ngực con quái vật khép lại, từ dưới đất lồm cồm bò dậy, nhanh chóng tấn công kẻ vừa làm nó bị thương.

Người này sau khi giết chết quái vật, không hề lơ lửng cảnh giác nên lúc này nhìn thấy quái vật nhô dậy, cũng không tỏ ra ngạc nhiên.

Lại một đường thương chính xác nữa xuất ra, con quái vật gục xuống.

Có bài học lần thứ nhất, người kia và bốn vị cường giả không dám chủ quan.

Cuối cùng, trải qua một cuộc thảo luận đơn giản, người kia cùng bốn vị cường giả quyết định cùng nhau mang xác con quái vật rời khỏi đây.

Chỉ có điều, họ đi chưa được bao xa thì con quái vật giống như một con gián đánh mãi không chết ấy lại sống lại.

Không biết làm thế nào, người kia đành phải dùng thương đâm nó.

Nhưng lần này, người kia phát hiện, con quái vật sau mỗi lần sống dậy, càng trở nên mạnh hơn.

Bởi vậy sau mỗi lần đâm thương, người kia lại phải dùng nhiều sức mạnh hơn mới có thể giết chết con quái vật. Nhưng vì nó cứ sống lại liên tục, đến cuối cùng năm người liên thủ, cùng nhau đối phó cũng không thể giữ được nó.

- Quái vật sống lại? Năng lực đáng sợ như vậy, nó rốt cục là cái gì thế?

Hàn Phong kinh ngạc hỏi.

Lập tức liên tưởng đến Võ Hoàng Điện, không biết Diệp Võ Hoàng có nắm bắt được năng lực này không.

Nếu như có, chỉ sợ sau này nếu phải cùng Võ Hoàng Điện giao chiến, bọn họ sẽ rất bất lợi. Nhưng, bây giờ Hàn Phong không muốn nghĩ nhiều chuyện đó, hắn đang muốn tìm hiểu ngọn ngành câu chuyện.

Lúc này, Mộ Tuyết lại nói tiếp:

- Cuối cùng, bất luận tứ đại cường giả hay người kia đều không làm gì được con quái vật.

Năm người giữ nó được một tháng, trong thời gian đó cũng cùng nó giao thủ hơn ngàn lần, nhưng bây giờ mọi người đều cảm thấy áp lực trở nên quá lớn, số lần con quái vật sống lại càng nhiều, sức mạnh mà nó có được mạnh.

Nhưng nếu như cứ để mặc nó, thì lại sợ mang đến đại nạn cho thế nhân.

Cuối cùng, suy đi tính lại, trong lúc bốn người còn đang lắc đầu ngao ngán thì người kia đã nghĩ ra một cách.

Đó là dùng phương pháp đặc thù phong ấn quái vật lại.

Nghe Mộ Tuyết nói nhiều như vậy, Hàn Phong không khỏi có chút không dám tin, nghi hoặc hỏi:

- Thế gian vẫn còn con quái vật đáng sợ như vậy sao? Giết không chết?

Mộ Tuyết nghe vậy, giải thích nói:

- Không sai, căn cứ theo những ghi chép của tứ các, bốn vị cường giả lúc đó chỉ có thiên giai bát phẩm, hơn nữa đã tu hành gần ngàn năm, mà còn quái vật đó bất luận chém giết thế nào, dù có làm nó nổ tung thành nghìn mảnh cũng có thể ghép lại được trong một thời gian ngắn.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

485. Chương 468: Điều Chỉnh Tứ Diệu Các.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

- Vậy người tay cầm trường thương là ai?

Hàn Phong tiếp tục hỏi.

Lúc này, ánh mắt Mộ Tuyết đột nhiên lóe lên một tia thần sắc tôn kính, trầm giọng nói:

- Lúc đó, không ai biết lai lịch của ông ta, ngay cả tứ đại cường giả cũng không biết điều này.
- Không lẽ ông ta chính là nhân vật trong truyền thuyết, người đầu tiên đạt đến thiên giai cửu phẩm.

Triệu Vô Cực cũng ngạc nhiên đoán.

Nhưng, Mộ Tuyết lập tức lắc đầu phủ nhận, nói:

- Theo như những gì ghi chép, ông ta chưa hề đạt đến cảnh giới thiên giai cửu phẩm, hoặc là nói tu vi ông ta vô cùng cổ quái, thực lực có lẽ chỉ hơn tứ đại cường giả một chút, nhưng cảnh giới thì giống như họ, thiên giai bát phẩm. Cho đến sau này, người ta mới biết thân phận thật của ông ta.

Nghe đến đây, tất cả ánh mắt mọi người lại bị Mộ Tuyết thu hút.

Mộ Tuyết nhấn mạnh từng câu từng chữ:

- Kì thực, ông ta là một đạo sĩ đen!
- Đạo sĩ đen!

Tất cả mọi người cùng không nén nổi kinh ngạc, đồng thanh hô to.

Gật gật đầu, trước đây khi biết được chân tướng mọi chuyện, Mộ Tuyết cũng y như họ nên không hề ngạc nhiên trước phản ứng này.

- Nhưng một đạo sĩ đen sao lại quay sang giúp đối phương đối phó với đồng bọn của mình?

Hàn Phong thắc mắc.

Mộ Tuyết nói:

- Đúng, ông ta đúng là một đạo sĩ đen, nhưng không phải một đạo sĩ đen đúng nghĩa, trên người ông ta có dấu khí cường đại của một tu sĩ, nhưng đồng thời lại tu luyện thuật pháp của đạo sĩ đen, nói cách khác ông ta kiêm luôn hai vai trò.

Nghe vậy, mọi người không khỏi bội phục, bởi vì ai cũng biết, chỉ tu luyện một môn đấu khí thôi đã mất rất nhiều thời gian và tinh lực.

Nếu như tu luyện đấu khí, đồng thời tu luyện một loại thuật pháp đen cao thâm hơn nữa, phần lớn đều sẽ thất bại.

Nhưng năm ngàn năm trước lại có người làm được cả hai, hơn nữa còn đạt đến cảnh giới người thường không ai đạt được.

Một nhân vật như vậy, thực sự rất hiếm có.

Mộ Tuyết lại nói:

- Tình hình lúc đó gần như hoàn toàn dựa vào ông ta để đối phó với con quái vật, tứ đại cường giả cùng lắm chỉ ở bên cạnh trợ giúp. Cuối cùng không biết làm thế nào, cũng là người đó nghĩ cách, quyết định phong ấn con quái vật giết không chết ấy.
- Thuật pháp đen?

Hàn Phong nhanh chóng liên tưởng ra điều gì đó, lên tiếng hỏi.

- Không sai! Chính là thuật pháp đen!

Mộ Tuyết đột nhiên có chút tự giễu, nói:

- Nói ra đúng là buồn thật, võ giả đạo sĩ đen chiến đấu cũng chỉ để chứng minh võ giả cường đại đồng thời thoát khỏi sự thống trị của đạo sĩ đen, nhưng từ đầu đến cuối lại phải dựa vào thuật pháp đen đối phó với con quái vật do đạo sĩ đen tạo ra.

Nghe Mộ Tuyết nói, mọi người cũng chìm vào suy nghĩ, nhưng Hàn Phong thì lại bắt đầu nảy sinh hứng thú với thuật pháp đen.

Nhưng, lúc này điều hấp dẫn nhất vẫn là kết cục của con quái vật, hẳn đương nhiên biết Mộ Tuyết nói nhiều như vậy, tứ diệu thạch nhất định có liên quan đến con yêu quái.

Quả nhiên, Mộ Tuyết nhanh chóng giải thích.

Lúc đó, sau một hồi thảo luận, vị cường giả tu luyện đồng thời đấu khí và thuật pháp đen quyết định dùng thuật pháp đen phong ấn con ma vật.

Nhưng, mọi người đều biết con ma vật đó được tạo nên bởi thuật pháp đen, nên sợ thuật pháp đen của vị cường giả đó không có tác dụng.

Sự thực đúng là như vậy, cường giả trước sau thử mấy lần mấy loại, dùng tất cả thuật pháp đen mà ông từng học phong ấn, nhưng kết quả vẫn không được như mong đợi.

Lần cuối cùng, ma vật chỉ dùng thời gian một năm, triệt để thoát khỏi phong ấn, quây phá nhân gian.

Cường giả đau đầu vô cùng.

Không biết làm thế nào, đành phải cùng bốn vị võ giả canh chừng ma vật.

Cứ như vậy trong mười năm liền, cường giả đó không ngừng nỗ lực, cuối cùng sáng tạo thành công một loại thuật phong ấn chuyên để đối phó ma vật.

Dưới sự giúp đỡ của ẩn thuật, cuối cùng cũng phong ấn triệt để ma vật.

Phong ấn thuật đó được gọi là tứ diệu chi thuật.

Nơi mà ma vật bị phong ấn gọi là tứ diệu tháp.

Đương nhiên, tứ diệu chi thuật không thể phá giải.

Nhược điểm duy nhất của nó chính là tứ diệu thạch mà trước đây Diệp Vô Hoàng nhắc đến.

Kì thực, tứ diệu chi thuật không phải thuật pháp đen thực sự, mà là một không gian phong ấn đặc thù do cường giả mà mọi người cùng dựng nên, cũng chính là tứ diệu tháp mà ta nói đến lúc này.

Ma vật sau khi bị họ giết chết, phong ấn bên trong.

Vật duy nhất để mở tứ diệu tháp chỉ có tứ diệu thạch mà Tứ Diệu Các bảo vệ.

Tứ Diệu Các thành lập, mục tiêu là để bảo vệ tứ diệu thạch, không để tứ diệu thạch rơi vào tay những kẻ có tà tâm, muốn lấy nó giải thoát cho ma vật.

Nếu như để ma vật chạy ra ngoài, chỉ e rằng đại lục này sẽ một lần nữa rơi vào đại nạn.

Nghe đến đây, bọn Hàn Phong mới hiểu ra vấn đề.

Năm nghìn năm thời gian, quả nhiên đủ để chọn vùi mọi thứ.

Nếu như hôm nay Mộ Tuyết không nhắc lại, ai có thể nghĩ được, năm nghìn năm trước, đại lục đã từng trải qua một trận đại nạn lớn.

Về phần vị cường giả một thương đâm chết ma vật, Hàn Phong đoán mãi không ra, định hỏi Mộ Tuyết những chuyện liên quan đến ông ta.

Nhưng, nhìn vẻ sợ hãi trong mắt Mộ Tuyết, Hàn Phong lại nuốt tiếc từ bỏ ý định đó.

Thì ra, sau khi ma vật bị phong ấn trong tứ diệu tháp, vị cường giả đó vì tâm thần tiêu hao, ngay sau khi phong ấn đã ma vật đã học máu mà chết.

Từ đầu đến cuối không ai biết lai lịch của ông thế nào, ngay cả tứ đại cường giả cũng hoàn toàn mờ mịt.

Có thể coi đó là vị anh hùng đã cứu cả đại lục, cuối cùng chẳng để lại được một chút thông tin gì, không thể không nói là một loại bi ai.

Nhưng, bởi vì ông ta hành sự không chút tính toán, nên mới khiến không ít cường giả cảm động.

Cuối cùng, bốn vị thiên giai bát phẩm cường giả quyết định liên thủ, thành lập nên Tứ Diệu Các.

Một trong những mục đích thành lập Tứ Diệu Các là để bảo vệ tứ diệu thạch.

Quan trọng hơn, là để tưởng niệm vị anh hùng đã hao tổn toàn bộ tâm thần để bảo vệ đại lục này.

Mặc dù, không ai biết lai lịch ông, nhưng ông vẫn nhận được sự kính ngưỡng từ họ.

Chỉ có điều, vì tính đặc thù của tứ diệu thạch, nên sau khi Tứ Diệu Các được thành lập, không một ai biết thân phận thực sự sau lưng Tứ Diệu Các, trừ một số cường giả tham gia đối phó với ma vật ra, không ai hiểu được chân tướng sự tình.

Điều này dẫn đến, sau này có không ít thế lực bất mãn với sự xuất hiện của Tứ Diệu Các, tiến hành khiêu chiến.

Sau này, từ miệng Mộ Tuyết, Hàn Phong được biết một ngàn năm trước, Tứ Diệu Các phân thành bốn, trở thành Băng Tuyết Các, Phong Minh Các, Liệt Diễm Các và Thiên Lôi Các tứ các bây giờ.

Nguyên nhân bên trong là các chủ Tứ Diệu Các lúc đó vì muốn bảo vệ tứ diệu thạch tốt hơn, mới đưa ra quyết định này.

Tứ diệu thạch được tạo nên bởi bốn phân, bây giờ phân chia ra, giao cho mỗi các bảo vệ một phần.

Đề phòng chẳng may Tứ Diệu Các gặp nạn, tứ diệu thạch không bị rơi vào tay kẻ xấu.

Chỉ có điều, Tứ Diệu Các các chủ lúc đó không ngờ, dù ông có tính toán thế nào, cũng không thể tránh khỏi kết cục hôm nay.

May mà ngày đó có quyết định này, nên bây giờ thủy diệu thạch trong tứ diệu thạch mới giữ được đến hôm nay.

Nếu không, tứ diệu thạch bị Diệp Vô Hoàng cướp mất, với những gì hắn biết về thuật pháp đen, nhất định sẽ mở tứ diệu tháp, thả con ma vật đã mang đến kiếp nạn cho đại lục năm ngàn năm trước.

Nó là con quái vật mà có tập trung bao nhiêu cường giả đương thế cũng không thể đánh bại, Hàn Phong không nghĩ, những thế lực hiện có trên đại lục có thể đối phó được nó.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

486. Chương 469: Tiếng Lòng Tiêu Linh.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Mộ Dung dùng hết nửa ngày mới kể xong đoạn kịch sử, bây giờ mọi người đã hiểu rõ ngọn nguồn câu chuyện.

Cuối cùng thì các vị trưởng lão đặc hiểu ý đồ thực sự Diệp Vô Hoàng tấn công tứ các.

Chỉ có điều, tứ các bây giờ gần như đã rơi vào tay Diệp Vô Hoàng, chỉ còn vài trăm đệ tử lẻ tẻ.

Cho dù biết được lịch sử kinh động của Tứ Diệu Các thì cũng không thể vui lên được.

Tứ các mất rồi, lịch sử huy hoàng đối với họ mà nói còn có tác dụng gì nữa.

Nhìn khuôn mặt ủ rũ của các vị trưởng lão, Mộ Tuyết cười nói:

- Chư vị trưởng lão, trước đây ta từng nói, đợi ta kể xong chuyện này, biết đâu các vị sẽ có ý kiến khác về việc hợp nhất tứ các, không biết bây giờ chư vị nghĩ thế nào?

Mấy vị trưởng lão nghe vậy, quay sang nhìn nhau, nhất thời trở nên trầm ngâm.

Hàn Phong đứng bên cạnh cũng lên khuyên:

- Nếu như bây giờ đã hiểu lý do Tứ Diệu Các phân tách là để bảo vệ tứ diệu thạch, vậy thì có thể nói giữa tứ các không hề có sự phân biệt nào hết, kẻ thù đang ở ngay trước mắt, nếu như hợp nhất lại trở thành Tứ Diệu Các, sẽ là một sức mạnh rất lớn.

Cổ Hằng đến từ Phong Minh Các nghiêng rằng như đang ra quyết định gì trọng đại lắm, ngữ khí kiên định nói:

- Không sai, bây giờ tứ các đang gặp đại nạn, dù bên trong có mâu thuẫn gì thì vẫn phải đồng tâm hiệp lực, cho nên ta tán thành ý kiến của các chủ, hợp nhất Tứ Diệu Các.

Sau khi Cổ Hằng lên tiếng, những vị trưởng lão khác cũng lần lượt lên tiếng tán thành.

Chỉ có điều, vẫn còn một người tỏ ra chần chừ, không thể hiện bất cứ ý kiến gì trước việc hợp nhất Tứ Diệu Các.

Người đó chính là Liệt Dư Bạch của Liệt Diễm Các.

Trước đây tứ các cùng Võ Hoàng Điện đại chiến, Liệt Diễm Các thiệt hại nặng nề, tám mươi phần trăm đệ tử gần như đã chết dưới tay Võ Hoàng Điện.

Liệt Diễm Các các chủ cùng các vị trưởng lão khác cũng chết trong trận đại chiến đó.

Người duy nhất sống sót là Liệt Dư Bạch.

Cũng bị Võ Hoàng Điện bắt giam, nếu như không phải Hàn Phong và hoàng thất liên kết ứng cứu, e rằng hôm nay Liệt Dư Bạch không thể đứng ở đây.

Quyết định của ông chính là quyết định của Liệt Diễm Các.

Nên, thấy ông chưa thể hiện thái độ, tất cả mọi ánh mắt đều dồn lên người ông.

- Liệt trưởng lão, ông còn gì thắc mắc nữa không?

Mộ Tuyết ngập ngừng hỏi.

Cổ Hằng bên cạnh cũng tiếp lời:

- Không cần do dự Liệt trưởng lão, trước trận đại chiến này, tứ các chúng ta phải đồng tâm hiệp lực mới có thể qua được cửa ải khó khăn này.

Liệt Dư Bạch thấy mọi người nhìn mình, suy nghĩ một lúc, mới nói:

- Chuyện này, để ta suy nghĩ thêm một thời gian, bây giờ ba vị các chủ khác đều không còn, những gì Mộ Tuyết các chủ vừa nói không ai có thể chứng minh thật giả. Vì những đệ tử còn sống của Liệt Diễm Các, ta phải suy nghĩ cẩn trọng.

- Người!

Cổ Hằng nghe vậy giận đến nổi không thốt nổi nên lời.

Mộ Tuyết thấy vậy, để cho không khí bớt căng thẳng, khuyên nhủ nói:

- Cổ Hằng trưởng lão không cần phải giận, Liệt trưởng lão nói cũng có lý, đã vậy, chư vị cứ suy nghĩ thêm vài ngày, nhưng ta vẫn hi vọng mọi người phá được bức màn nghi kỵ trước đây, đồng tâm hiệp lực, gây dựng lại Tứ Diệu Các.

Thấy không còn gì để nói, mọi người đang định rời đi đột nhiên Hàn Phong như nghĩ ra điều gì, tiếp tục lên tiếng hỏi:

- Mộ các chủ, theo như bà nói thủy diệu các vẫn chưa rơi vào tay Diệp Võ Hoàng. Vậy bây giờ thủy diệu thạch đang ở đâu? Bằng Tuyết Các bây giờ đã bị Võ Hoàng Điện chiếm lĩnh, ngộ nhờ...

Mộ Tuyết nghe vậy, cười nhạt nói:

- Không cần lo lắng, thủy diệu các sớm được ta sắp xếp ổn thỏa cả rồi, bởi vì là chuyện quan trọng nên càng ít người biết càng tốt, ngộ nhỡ có một ngày, ta không may gặp nạn, vậy thì đại lục này sẽ không còn ai biết thủy diệu thạch ở đâu nữa, như vậy không sợ bị Võ Hoàng Điện lấy được, và tứ diệu thấp sẽ không có ngày được mở ra nữa.

Mộ Tuyết đã nói vậy, mọi người mặc dù hiểu kì nhưng cũng không hỏi gì thêm.

Sau đó, Hàn Phong và Triệu Vô Cực rời khỏi tiểu viện.

Chuyện hôm nay, mang đến cho Hàn Phong một sự chấn động không nhỏ.

Bây giờ thì Hàn Phong đã hiểu ý đồ thực sự của Diệp Vô Hoàng.

- Không ngờ, Diệp Vô Hoàng lại là một tên điên cuồng như vậy, muốn thả con ma vật đó, không lẽ hẳn không biết đạo sĩ đen cũng không thể điều khiển được con ma vật đó sao. Nếu như để nó thoát, e rằng đại lục sẽ lại lâm vào kiếp nạn mới.

Hàn Phong rùng mình nói.

Triệu Vô Cực bên cạnh cảm khái nói:

- Một ngàn năm trước, tên điên Diệp Vô Cực cũng có ý định này, nên ta không cảm thấy có gì ngạc nhiên, hoặc là Diệp Vô Cực nghĩ hẳn nhất định có cách điều khiển con ma vật, nếu không hẳn đâu có làm hành động ngu ngốc đó.

- Chỉ không biết thủy diệu thạch ở đâu, nhưng nghe ngữ khí Mộ các chủ thì có vẻ thủy diệu thạch đang rất an toàn.

Hàn Phong bình thản nói.

Triệu Vô Cực nhíu mày, nói:

- Bây giờ chúng ta chỉ có thể cầu khẩn để Diệp Vô Hoàng không tìm ra thủy diệu thạch, chẳng may rơi vào tay hắn, e rằng con ma vật năm ngàn năm trước sẽ lại có cơ hội nhìn thấy mặt trời.

Mấy ngày tiếp theo, Mộ Tuyết và các vị trưởng lão vẫn ở trong hoàng cung tu dưỡng, chuyện hợp nhất tứ các vẫn chưa có kết luận cuối cùng.

Chuyện này, Hàn Phong cũng không quan tâm lắm, mặc dù hẳn là người đưa ra ý kiến hợp nhất tứ các, nhưng đây là chuyện riêng của Tứ Diệu Các, hẳn cũng không tiện can thiệp.

Bên Võ Hoàng Điện, trải qua cuộc chiến với Băng Tuyết Các, hình như cũng không có động tĩnh.

Hàn Phong lo lắng cho sự an nguy của Huyền Thiên Tông, nên đợi Triệu Vô Cực tìm ra cách hồi phục đấu khí cho bọn Mộ Tuyết xong, dự định rời khỏi để đi.

Mười ngày, Triệu Vô Cực giúp bọn Mộ Tuyết đẩy lùi hết năng lượng của hắc cực châm còn sót lại trong cơ thể, đấu khí của bọn Mộ Tuyết cũng bắt đầu dần dần hồi phục.

Cho dù tốc độ hồi phục rất chậm, nhưng cũng khiến bọn Mộ Tuyết kích động vô cùng.

Làm xong mọi chuyện, Hàn Phong liền đến từ biệt Tiêu Phổ.

Trước khi rời khỏi đây, Hàn Phong cũng đến Hàn gia gặp phụ thân một lần.

Vì Hàn Thiên Sơn không ngừng giao quyền cho Hàn Nhất Nguyên, nên bây giờ địa vị của Hàn Nhất Nguyên ở Hàn gia đã tương đương với vị gia chủ Hàn Thiên Sơn.

Những đệ tử khác của Hàn gia, dường như cũng biết Hàn Thiên Sơn có ý nhường ngôi vị gia chủ cho Hàn Nhất Nguyên, nên dù ban đầu vẫn còn có người lên tiếng phản đối, dần dần mấy năm nay, quyền lực của Hàn Nhất Nguyên mỗi lúc một lớn, mọi người cuối cùng cũng phải thỏa hiệp.

Hơn nữa, sau lưng Hàn Nhất Nguyên còn có Hàn Phong, bất luận thế nào, những người này tuyệt đối không dám chọc giận một thiên giai thất phẩm cường gia.

Với thực lực của họ, muốn đối phó với Hàn Nhất Nguyên, chẳng khác gì tự tìm đến cái chết.

Nhưng, điều đáng nói nhất là vì giao quyền cho Hàn Nhất Nguyên, Hàn Thiên Sơn có nhiều thời gian tu luyện hơn, lại được Hàn Phong cung cấp một lượng lớn đan dược, trong một thời gian ngắn, Hàn Thiên Sơn thành công tiến nhập thiên giai nhị phẩm cảnh giới.

Chuyện này đối với Hàn gia mà nói, chẳng khác gì đại hỉ.

Tu vi của Hàn Nhất Nguyên, mặc dù chưa đạt đến thiên giai, nhưng được Hàn Phong giúp đỡ, mấy năm nay cũng có tiến bộ vượt bậc.

Đến bây giờ, Hàn Nhất Nguyên đã là một địa giai bát phẩm cao thủ, nhưng bởi vì phần lớn thời gian ông đều dùng để xử lý chuyện trong Hàn gia nên gần như không có thời gian tu luyện.

Rời khỏi đế đô, Hàn Phong và Triệu Vô Cực mở hết đầu khí, chỉ hai ngày đã về đến Huyền Thiên Tông.

Bởi vì quay về Huyền Thiên Tông không phải chuyện gì lớn nên Hàn Phong cũng không vội vàng như lúc đến đế đô.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

487. Chương 470: Những Lời Vô Tâm.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Việc đầu tiên hần làm khi vừa về đến Huyền Thiên Tông là đi tìm Trầm Ngọc.

Trầm Ngọc vẫn nằm im trên giường, khuôn mặt hồng hào bởi vì không ăn uống và hôn mê trong một thời gian dài, chuyển sang hơi tái.

Sau khi thăm Trầm Ngọc, tâm trạng Hàn Phong cũng có chút nặng nề.

Tiêu Linh bên cạnh thấy vậy, dịu dàng an ủi:

- Đừng thế nữa, ta tin Ngọc nhi cũng không thích nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác của chàng đâu. Cô ấy nhất định cũng giống ta, hi vọng mỗi ngày chàng sống thật vui vẻ.

Nói đoạn, Tiêu Linh gơ tay, dịu dàng lấy tay, thay Hàn Phong kéo giãn hai chân mảy đang nhấc của hần.

Hàn Phong thấy vậy, kéo bàn tay mềm mại, ôm Tiêu Linh vào lòng, thì thầm nói:

- Ta cũng muốn mọi người được sống thật vui vẻ, đừng ai xảy ra chuyện gì là ta vui rồi. Bất cứ ai có chuyện, ta đều rất buồn, Ngọc Nhi bị như thế này, đã không thể cứu vãn, nên ra quyết không để nàng làm sao nữa.

Tiêu Linh néo mình vào ngực Hàn Phong, đột nhiên nói:

- Vậy vị Đường Vũ Nhu của Băng Tuyết Các thì sao?

Hàn Phong nghe xong, ngây người, Tiêu Linh nói vậy rõ ràng muốn ám chỉ điều gì, nhất thời không biết trả lời sao cho ổn.

Đang định lên tiếng thì Tiêu Linh nhìn thấy bộ dạng khó xử của Hàn Phong, không khỏi cười phì một tiếng, nói tiếp:

- Thấy chàng căng thẳng như vậy, hay là có gì muốn giấu ta?

- Chuyện này... kì thực...

Hàn Phong từ lúc tái sinh đến giờ, lần đầu tiên cảm thấy có chút bó tay, vất óc nửa ngày mà không nghĩ ra phải nói gì.

Không phải hẳn không muốn thừa nhận mối quan hệ giữa mình với Đường Vũ Nhu, nhưng hẳn sợ làm Tiêu Linh tổn thương.

Mặc dù, đại lục này coi trọng đàn ông, chỉ cần có chút quyền thế là có quyền sở hữu rất nhiều người phụ nữ, một số tuyệt thế cường giả cũng vậy.

Với thân phận và địa vị hiện tại của Hàn Phong, có nhiều hồng nhan tri kỷ, không phải là chuyện gì kì lạ, nhưng Hàn Phong toàn tâm toàn ý yêu thương Tiêu Linh, trong tim hẳn, tuyệt đối không để ai bắt nạt Tiêu Linh, kể cả bản thân hẳn.

Nên, nghe Tiêu Linh nói vậy, hẳn mới đột nhiên trở nên căng thẳng.

Tiêu Linh nhìn bộ dạng lo lắng của Hàn Phong, cảm xúc dâng trào, giận dữ nói:

- Có phải nếu như ta không hỏi, cả đời này chàng cũng không định nói với ta đúng không!

- Xin lỗi, Linh Nhi!

Hàn Phong cảm thấy lúc này giải thích gì cũng vô ích, chỉ biết ôm chặt Tiêu Linh trong lòng, hổ thẹn nói.

Tiêu Linh biết Hàn Phong quan tâm mình, cảm động lắm, nhưng vẫn trách móc nói:

- Chàng còn nhớ không, lúc chúng ta gặp nhau ấy?

Mặc dù không biết tại sao Tiêu Linh lại hỏi vậy, nhưng Hàn Phong vẫn trả lời:

- Sao có thể quên được chứ, lúc đó ta bị thu hút bởi tiếng đàn của nàng. Ngay từ giây phút đó, ta đã bị nàng cuốn hút.

Kì thực, lúc đó trong lòng Hàn Phong đang nghĩ: Từ kiếp trước ta đã đem lòng yêu ngọc nhân trong lòng rồi.

Tiêu Linh nghe vậy, dường như chìm trong hồi ức, nói:

- Lúc đó, ta tưởng chàng chỉ là một thiếu niên bình thường, cùng lắm chỉ là có chút tài hoa mà thôi. Nhưng càng tiếp xúc, ta càng phát hiện chàng trưởng thành rất nhanh, nhanh đến nỗi ta theo không kịp!

- Ngốc ạ, sao nàng lại nghĩ thế, ta không phải luôn ở bên cạnh nàng sao, chỉ cần nàng muốn, ta sẽ bảo vệ nàng cả đời này!

Hàn Phong cười nói.

Còn Tiêu Linh nghe xong, chỉ dụi dụi đầu lòng Hàn Phong, “ừ” một tiếng, một lúc lâu sau mới khe khẽ nói:

- Ta biết, với thành tựu của mình, chàng sẽ có một cuộc sống bất phàm, nên ta sớm đã chuẩn bị tâm lý, ta chỉ lo lắng, lo rằng một ngày chàng sẽ quên ta, ta không dám tưởng tượng, nếu như không có chàng, sau này ta sẽ như thế nào!

Nói đến đây, đôi bàn tay ngọc của Tiêu Linh hơi run rẩy, nắm lấy y phục Hàn Phong, còn Hàn Phong cảm thấy ngực áo mình ướt ướt!

Sau khi an ủi Tiêu Linh, Hàn Phong rời khỏi phòng Trầm Ngọc.

Phản ứng vừa rồi của Tiêu Linh khiến tâm trạng Hàn Phong có chút âm u, nhưng may mà Tiêu Linh là một người biết thấu hiểu, chỉ oán thán mấy câu, chứ không trách cứ gì Hàn Phong, nên Hàn Phong cũng nhẹ nhõm phần nào.

Chuyện Võ Hoàng Điện công kích tứ các liên tiếp một năm nay, cuối cùng cũng đến hồi kết.

May mắn là thủy diệu thạch vẫn chưa bị Diệp Võ Hoàng đoạt mất, có thể coi là may mắn trong rủi ro.

Đồng thời, Hàn Phong cũng hiểu kì, thủy diệu thạch rốt cục giấu ở đâu.

Thấy Mộ Tuyết chắc chắn như vậy, hẳn nghĩ thủy diệu thạch chắc phải được giấu ở nơi không ai nghĩ đến.

Nhưng, mặc dù hiểu kì, Hàn Phong cũng không có ý định hỏi đến cùng.

Mặc dù khoảng thời gian này Võ Hoàng Điện có lẽ sẽ không xuất hiện nữa, nhưng trải qua trận đại chiến vừa rồi, Hàn Phong có một cái nhìn hoàn toàn mới về sức mạnh của Võ Hoàng Điện.

Mấy ngày nay, Đường Vũ Nhu và các đệ tử khác sau khi biết sư phụ mình đã được cứu, tâm trạng vui vẻ hơn rất nhiều, sau khi tính toán trước sau, đệ tử tứ các quyết định sẽ đi để thăm bọn Mộ Tuyết.

Vốn dĩ, Hàn Phong không quan tâm quyết định của họ, đối với hắn, đại chiến vừa kết thúc, Thiên Tinh đế quốc vẫn chưa hẳn an toàn, nhất là đệ tử tứ các nhiều như vậy, nếu như cùng rời đi, e rằng sẽ thu hút sự chú ý.

Vì sự an toàn của họ, Hàn Phong vẫn phải lên tiếng khuyên giải.

Một tháng thời gian, dưới sự giám sát toàn diện của Tiêu Phổ, xác nhận bên Võ Hoàng Điện tạm thời không có động thái gì, Hàn Phong mới gạt đầu đồng ý yêu cầu của họ.

Nhưng để tránh tai vách mạch rừng, Hàn Phong vẫn kiến nghị số người đi không nên quá nhiều.

Cuối cùng, sau một hồi thương thảo, có Đường Vũ Nhu, Liệt Kinh Vân, Lôi Chấn và Lý Dịch Phi bốn thanh niên đại diện đi để dò.

Nhưng, đi theo còn có Phi Thanh Thanh, cộng thêm ba người của tam các, tổng cộng tám đệ tử.

Đương nhiên, Hàn Phong không yên tâm để họ tự đi, cuối cùng phái Phí lão và Bồ Lô Dịch hai người đi theo bảo vệ.

Trải qua mấy năm tịnh tâm tu luyện, tu vi của Phí lão và Bồ Lô Dịch đã nâng cao một mức độ hoàn toàn khác.

Bây giờ thực lực hai người vừa hay đạt tới tiên thiên cảnh ngũ phẩm, cả đại lục, trừ Võ Hoàng Điện số ít người ra, dưới liên thủ của hai người, muốn đả thương được đệ tử tứ các, e rằng khó như nằm mơ.

Nên cử họ đi, Hàn Phong vô cùng yên tâm.

Hôm đó, Hàn Phong một mình đứng trên ngọn núi phía sau Huyền Thiên Tông, từ đây nhìn xuống dưới có thể nhìn rõ tình cảnh Huyền Thiên Tông, nhất là diễn võ trường, lúc này phần lớn đệ tử Huyền Thiên Tông đều đang ở đó tiến hành tu luyện.

Lâm Phi Vân cũng trong số đó, trải qua thiên thánh đại hội lần trước, Lâm Phi Vân cũng giành được tư cách vào hư linh huyền cảnh.

Mặc dù, không thu hoạch được gì nhiều như Hàn Phong mười năm trước, nhưng Hàn Phong biết, từ lúc Lâm Phi Vân ra khỏi đó, đầu khí của cô đã tiến nhập địa giai chi cảnh.

Mấy ngày nay, Hàn Phong cũng chú trọng đến việc hướng dẫn cho cô, với tu vi trước mắt, sau này, Lâm Phi Vân nhất định trở thành trợ lực hiếm có của Huyền Thiên Tông.

Đương nhiên, trừ phí gặp phải nguy cơ quá lớn, nếu không, Hàn Phong cũng không nỡ để cho sư muội của mình mạo hiểm.

Hàn Phong cũng không biết mình bảo vệ Lâm Phi Vân như vậy là đúng hay sai, nhưng với những kinh nghiệm kiếp trước, cộng thêm chuyện Trầm Ngọc gặp nạn, hắn thực sự không thể chịu được việc những người thân thiết bên mình rời xa.

Mặc dù, giữa họ không có mối quan hệ huyết thống, nhưng hắn luôn coi Lâm Phi Vân như muội muội của mình.

Nếu không cũng không có khả năng, Lâm Phi Vân muốn làm gì, Hàn Phong đều dốc sức giúp cô hoàn thành.

- Đang nghĩ gì vậy?

Trong lúc Hàn Phong còn đang thất thần nghĩ một số vấn đề, một giọng nói dịu dàng đã truyền đến từ sau lưng hắn.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

488. Chương 471: Phi Thanh Thanh Bị Bắt.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hàn Phong nghe thấy, không quay đầu, đợi người nói đến bên cạnh hắn, Hàn Phong mới nhẹ nhàng kéo đối phương vào lòng, dịu dàng dùng hai tay ôm chặt đối phương, sau đó dịu giọng nói:

- Sao nàng biết ta ở đây?

Tiêu Linh để mặc cho Hàn Phong ôm mình, mặt lộ ra một nụ cười thanh tân, dịu dàng nói:

- Mấy ngày vừa rồi, ta thường xuyên thấy chàng một mình đứng đình, hình như đang có tâm sự gì.

- Ta làm gì có tâm sự gì, nàng nghĩ nhiều rồi!

Hàn Phong ngậy người, sau đó cười nói.

Tiêu Linh giơ bàn tay ngọc, ôm lên khuôn mặt góc cạnh của Hàn Phong, sau đó cười nói:

- Có phải đang lo lắng cho Đường Vũ Nhu tỷ tỷ?

- Sao lại nói vậy?

Hàn Phong nghĩ hoặc nhìn ngọc nhân trong lòng, không hiểu hỏi.

Sau đó, Hàn Phong lại giải thích nói:

- Bọn họ có Phí lão và Bồ Lô Địch bảo vệ rồi, cộng thêm chuyến đi này tương đối bí mật nên ta cũng không lo lắng.

Dừng lại một chút, Hàn Phong nói tiếp:

- Còn nữa, từ lúc nào mối quan hệ giữa nàng và Vũ Nhu tốt như vậy, còn gọi nhau tỷ tỷ muội muội nữa.

Nghe vậy, Tiêu Linh trợn mắt lườm Hàn Phong, tiếp tục nửa đùa nửa thật nói:

- Ta không muốn làm một cô gái đáng ghét, nếu như ta đuổi Vũ Nhu tỷ tỷ đi, chỉ sợ có người trong lòng hận ta đến chết!

Hàn Phong nghe vậy, đương nhiên biết Tiêu Linh đang đùa, cười không ra tiếng, nhưng hắn cũng biết Tiêu Linh làm vậy không phải là cô không để ý, mà vì Tiêu Linh quá quan tâm đến Hàn Phong, nên mới vậy.

Thầm cảm động, Hàn Phong dịu dàng nhìn Tiêu Linh, cúi đầu hôn lên đôi môi hồng mềm mại.

Sau một nụ hôn nồng nàn, Tiêu Linh nằm gục trên người Hàn Phong, như không còn sức lực, mặt đỏ bừng, con ngươi chuyển động, khiến Hàn Phong không khỏi có ý làm càn.

Nhưng, Tiêu Linh cũng sợ Hàn Phong sẽ làm việc hoang đường gì với cô trong hậu sơn này, nên vội vàng ngăn hắn lại.

Sau đó, chuyển chủ đề, nói:

- Kì thực, trước khi chàng quay về, ta và Vũ Nhu tỷ tỷ đã nói chuyện với nhau, giữa hai chúng ta có rất nhiều điểm chung nên nói chuyện cũng dễ. Vũ Nhu tỷ tỷ mặc dù bề ngoài lạnh lùng nhưng kì thực rất dễ tiếp xúc nên chàng không phải lo lắng chuyện này.

Hàn Phong nghe đến đây, hiểu ra vấn đề, thì ra Tiêu Linh tưởng mấy ngày nay hắn đang lo lắng chuyện này.

Nghĩ đến đây, Hàn Phong không khỏi mỉm cười, hắn cũng không giải thích, để Tiêu Linh đỡ phải lo lắng.

- A!

Trong lúc hai người đang tâm sự, Hàn Phong không để ý có người phá không tiếp cận phía sau, cho đến khi người đó phát ra một tiếng kêu thảng thốt, Hàn Phong mới giật mình, quay lại nhìn.

Cho đến khi nhìn thấy cách đó không xa, có một bóng người đang lấy tay che mắt, mới yên tâm hạ phòng bị.

Người đó không phải ai khác, chính là sư muội mà Hàn Phong yêu thương nhất, Lâm Phi Vân.

Lâm Phi Vân lúc này, hai tay che má, mặt đỏ bừng, miệng hét lớn:

- Sư huynh, muội không nhìn thấy gì đâu!

Lâm Phi Vân nói vậy khiến Hàn Phong suýt nữa thì hộc máu, sau đó hắn phát hiện hai bàn tay đang che mắt của nha đầu này không hề khép chặt, từ khe giữa các ngón tay, Hàn Phong thậm chí có thể nhìn thấy đôi mắt to tròn, đang hiếu kì nhìn về phía hai người hắn. Đôi mắt ấy vừa có chút ngượng ngùng lại vừa có chút tò mò.

Tiêu Linh lúc này đã rời khỏi lòng Hàn Phong, nhất là sau khi nghe nha đầu Lâm Phi Vân nói những lời giấu đầu hở đuôi, Tiêu Linh càng cảm thấy ngượng hơn.

Thấy vậy, Hàn Phong chỉ biết cười, vờ giận dữ vỗ vỗ vào đầu Lâm Phi Vân, lật mở hai tay cô, nói:

- Được rồi, đừng giả bộ nữa, nha đầu muội cả ngày chỉ biết nghịch ngợm, có tin ta đánh muội không.

- Hừ! Sư huynh tự mình trốn ở đây làm vậy, còn dám đánh muội, nếu như huynh đánh muội, muội sẽ mách sư phụ, bảo sư phụ đánh vào mông huynh, hi hi!

Lâm Phi Vân chun mũi, chẳng hề sợ hãi trước lời đe dọa của Hàn Phong.

Hàn Phong chỉ định dọa tiểu nha đầu cho vui, đồng thời giải vây cho Tiêu Linh, hắn biết Tiêu Linh da mặt mỏng, bị người khác nhìn thấy hai người thân mật như vậy, chắc chắn xấu hổ lắm.

Không ngờ tiểu nha đầu Lâm Phi Vân vẫn chưa chịu thua, Hàn Phong sợ cô nói tiếp, sẽ khiến Tiêu Linh ngượng muốn chết.

Nên Hàn Phong mới chuyển chủ đề, hỏi:

- Muội chạy đi tìm ta có chuyện gì không?

Lâm Phi Vân trợn mắt lườm Hàn Phong, nói:

- Muội biết, có Tiêu Linh tỷ tỷ rồi, huynh đâu còn quan tâm đến muội muội này nữa.

Nói đoạn, Lâm Phi Vân giả bộ ầm ục.

Tiêu Linh đang đứng sau lưng từ từ tiến lại, nhẹ nhàng ôm Lâm Phi Vân, véo nhẹ vào đôi má đỏ hồng của cô, nựng:

- Nha đầu này, lớn thế này rồi mà còn nghịch ngợm, cẩn thận sau này không ai dám lấy muội đâu.

- Hắc hắc, muội không cần, trừ phi là người lợi hại hơn sư huynh, nếu không muội chẳng quan tâm!

Lâm Phi Vân bướng bỉnh nói.

Chỉ có điều, người nói thì vô ý, người nghe thì có tâm, Hàn Phong nghe Lâm Phi Vân nói vậy, nhú mày, quay sang nhìn Tiêu Linh, cả hai cùng nhận ra một tia dị sắc trên mặt đối phương.

Lâm Phi Vân rõ ràng không chú ý đến dị sắc trên mặt hai người, cũng không biết những lời vô tâm mà mình vừa nói tạo ra ảnh hưởng gì.

Lúc này cô chạy đến, chỉ là gặp chút khó khăn trong khi tu luyện nên mới chạy định hỏi sư huynh.

Hàn Phong thấy Lâm Phi Vân không hành động gì khác biệt, tự an ủi, có lẽ là mình nghĩ quá nhiều.

Sau đó, Hàn Phong tạm nén mọi chuyện trong lòng, kiên nhẫn giúp Lâm Phi Vân giải đáp nghi hoặc.

Trong khoảng thời gian này, Lâm Phi Vân đúng là rất nỗ lực, chỉ cần liên quan đến tu luyện, cô đều vô cùng nghiêm túc.

Tiêu Linh đứng bên cạnh nhìn hai huynh muội nhưng trong lòng thì đang nghĩ lại những gì Lâm Phi Vân vừa nói.

Cùng là con gái, Tiêu Linh đương nhiên hiểu rõ hơn Hàn Phong.

Trong mắt cô, mọi chuyện có lẽ không hề đơn giản như vậy.

Chuyện xảy ra ở hậu sơn, Hàn Phong sớm đã không nghĩ đến nữa, chỉ là con gái thường ngày hay dính lấy nhau, chưa gặp được ý trung nhân của mình mà thôi.

Nhưng, nói thì nói vậy, Huyền Thiên Tông bây giờ đã lớn hơn trước rất nhiều.

Đệ tử ưu tú trong môn không ít, không lẽ tiểu nha đầu này không quan tâm đến ai?

Đương nhiên, chuyện con gái, một đại lão gia như Hàn Phong không hiểu, nên kể lại chuyện này cho sư phụ Lâm Nguyệt nghe, để bà sau này quan tâm hơn đến tiểu nha đầu, Hàn Phong cũng không nghĩ nhiều nữa.

Trong mắt hắn, nha đầu này mặc dù đã gần hai mươi tuổi, nhưng tâm tư còn rất đơn thuần, giống như một đứa trẻ vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành vậy.

Hàn Phong còn sợ ngộ nhờ cô thích một chàng trai nào đó, sau đó bị bắt nạt, thì hắn không biết mình sẽ cảm thấy thế nào, có lẽ đây chính là nỗi lo của một vị huynh trưởng.

Lâm Nguyệt thì ngược lại, nghe Hàn Phong kể chuyện này, bà chỉ tủm tỉm cười, nhìn điệu bộ ngơ ngác của Hàn Phong, sau đó nói:

- Con vội đẩy sư muội của con cho người khác thế cơ à?
- Sư phụ, người cũng biết là con không có ý đó mà!

Hàn Phong cười khổ giải thích.

Lâm Nguyệt lâu lắm mới lại nhìn thấy bộ dạng này của Hàn Phong, trong ấn tượng của bà, lúc Hàn Phong vừa mới nhập môn, những lúc khác, Hàn Phong đều biểu hiện giống như một người rất lý trí và ung dung, khiến người khác một cách vô thức bỏ qua tuổi tác của hắn.

- Được rồi! Ta cũng chỉ trêu con thôi, sao phải ra vẻ ầm ứ trước mặt ta vậy, chuyện của nha đầu kia, con không cần lo lắng, nó bây giờ vẫn còn nhỏ, không cần phải vội, còn con...

Lâm Nguyệt cười nói.

- Con?

Hàn Phong bắn khoăn nhìn Lâm Nguyệt, thắc mắc hỏi:

- Sư phụ nói con là có ý gì?

Lâm Nguyệt nhìn điệu bộ mơ màng của Hàn Phong, chỉ biết thở dài, nói tiếp:

- Con ấy! Chuyện gì cũng giỏi, chỉ có vấn đề tình cảm thì giống y như tuổi của con.

Dừng lại một lúc, Lâm Nguyệt nói tiếp:

- Con nói xem, mấy năm nay con trêu chọc bao nhiêu cô gái, con định xử lý họ thế nào?

Hàn Phong nghe vậy, bối rối xoa xoa mũi, định phản bác nhưng hình như không tìm ra lý do gì.

Đúng là mấy năm nay hắn đã cùng vài cô gái phát sinh quan hệ tình cảm khăng khít.

Trừ Tiêu Linh ra, cách đây không lâu, khoảnh khắc Trần Ngọc tự vẫn ngay trước mặt hắn, ấn mới phát hiện, thì ra cô gái luôn đứng đằng sau lưng lẽ ủng hộ đối với hắn lại quan trọng đến vậy.

Còn cả Đường Vũ Nhu, cô gái trong nóng ngoài lạnh ấy đã cùng hắn đồng sinh cộng tử, bây giờ sư môn lại phát sinh chuyện như vậy, Hàn Phong cảm thấy rất thương cô.

Ngẫm nghĩ một lúc, hình như trừ họ ra, Hàn Phong không còn trêu chọc cô gái nào khác.

Nhìn bộ dạng khờ khạo hình như vẫn chưa hiểu ra vấn đề của Hàn Phong, Lâm Nguyệt cũng chẳng biết làm gì, mặc dù Hàn Phong là đệ tử của bà, nhưng trên thực tế, Lâm Nguyệt chỉ hơn Hàn Phong vài tuổi, đối với chuyện tình cảm, sao lại không hiểu.

Nhưng, với tư cách là người đứng ngoài, bà đương nhiên biết rõ đâu là mê lực của đệ tử mình.

Sức hút của Hàn Phong, đương nhiên không đơn giản như hắn từng nói, chỉ có mình hắn là không hiểu mà thôi.

Nhưng, những chuyện này, Lâm Nguyệt cũng không tiện can thiệp, đành để thuận theo tự nhiên, bà tin, với năng lực của mình, Hàn Phong nhất định xử lý tốt chuyện này.

Bà rất yên tâm về đệ tử mình.

Nói chuyện với Lâm Nguyệt xong, Hàn Phong nhanh chóng quay trở lại cuộc sống bình thường.

Chỉ có điều, chuyện xảy ra tiếp theo buộc Hàn Phong phải quay trở về đế đô một lần nữa.

Lúc này, tâm trạng Hàn Phong chỉ có thể dùng hai chữ phẫn nộ và lo lắng để miêu tả.

Vừa nãy, hắn nhận được tin gấp từ đế đô, nói hoàng cung bị Võ Hoàng Điện đánh lên, Mộ Tuyết trọng thương, bây giờ vẫn chưa biết sống hay chết.

Quan trọng hơn, Phi Thanh Thanh, người đi cùng Đường Vũ Nhu đến đế đô đã bị Võ Hoàng Điện bắt đi.

Phi Thanh Thanh bị bắt, Hàn Phong nghe được tin này, suýt nữa thì bùng nổ.

Hắn yêu quý Phi Thanh Thanh chẳng kém Lâm Phi Vân, ban đầu, hắn dự định đưa Phi Thanh Thanh về Huyền Thiên Tông, hết lòng chăm sóc, chỉ có điều sau đó được Mộ Tuyết đề ý, vì nghĩ cho tiền đồ của Phi Thanh Thanh, Hàn Phong quyết định để cô ở lại Băng Tuyết Các.

Hàn Phong không hiểu, Võ Hoàng Điện tại sao lại muốn bắt Phi Thanh Thanh.

Địa vị của Phi Thanh Thanh ở Băng Tuyết Các không cao, chỉ có thể coi là một đệ tử bình thường.

Võ Hoàng Điện bắt cô, căn bản vô lý.

- Đáng ghét, còn tưởng không sao, ai ngờ cuối cùng vẫn xảy ra chuyện!

Hàn Phong nghiến răng nói.

Triệu Vô Cực thấy Hàn Phong như vậy, an ủi nói:

- Bình tĩnh chút, đợi đến đế đô, hỏi rõ chân tướng, sau đó nghĩ cách đối phó, sự tình e rằng không đơn giản vậy, Võ Hoàng Điện mất bao nhiêu công sức mà chỉ bắt một cô gái bình thường, hơn nữa, sức mạnh của hoàng thất cũng không nhỏ, Võ Hoàng Điện sao có thể bắt được người ngay trong vòng bảo vệ của hoàng thất. Những chuyện này chúng ta phải làm rõ trước.

Nghe Triệu Vô Cực nói vậy, Hàn Phong mới cố kìm nén cơn giận trong lòng, bắt mình bình tĩnh lại.

Hai người cả quãng đường không nói gì, nhanh chóng đi đến đế đô.

Nhìn hoàng cung cao to hùng vĩ trước mắt, Hàn Phong không khỏi thở dài, không ngờ rời đây chưa được bao lâu hôm nay đã phải trở lại.

Thật đúng là nhiều chuyện phải nghĩ!

Day day hai bên thái dương bị đau, Hàn Phong thở dài thêm cái nữa rồi mới bay vào hoàng cung.

Một lúc sau, Hàn Phong đã xuất hiện trước mặt Tiêu Phổ.

Thấy Hàn Phong vội vàng chạy đến, Tiêu Phổ không lấy làm ngạc nhiên, cũng chẳng phí lời, trực tiếp nói:

- Mọi chuyện thế nào để sau hãy nói, bây giờ phiền người và Triệu tiên sinh đi xem tình hình Mộ các chủ, ta đã phái người đi, nhưng đều không thể làm gì, chỉ còn biết trông cậy vào hai người.

Nghe vậy, Hàn Phong có chút kinh ngạc, nhưng cũng không nói nhiều, mang theo Triệu Vô Cực đi thẳng đến chỗ Mộ Tuyết nghỉ ngơi.

Vào trong phòng, Mộ Tuyết sắc mặt trắng bệch, nằm im trên giường, xung quanh là mấy cô hầu gái đang chăm sóc, cả căn phòng tràn ngập mùi thuốc ngào ngạt.

Đến bên cạnh Mộ Tuyết, Hàn Phong và Triệu Vô Cực bắt đầu quan sát thương thế.

Có thể trải qua quá trình xử lý, Mộ Tuyết ngoài khuôn mặt không có một chút huyết sắc ra, những chỗ khác đều không nhìn thấy dấu vết bị thương.

Nhưng, sau khi quan sát cẩn thận, hai người vẫn phát hiện được một tia manh mối.

Cuối cùng, Hàn Phong và Triệu Vô Cực quay sang nhìn nhau, cùng nhận ra sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

- Ông cũng phát hiện ra chứ?

Hàn Phong hỏi.

Triệu Vô Cực nhíu mày nói:

- Không sai, vết thương của Mộ Tuyết hình như không phải do Võ Hoàng Điện tạo ra?
- Ủm! Thông thường, với bí thuật vô cùng đặc biệt mà Võ Hoàng Điện tu luyện, người bị thương trên người ít nhiều phải để lại một chút tử khí, nhưng trên người Mộ Tuyết không có nửa phần tử khí nào.

Hàn Phong phân tích nói.

Triệu Vô Cực suy nghĩ một lát, sau đó tiếp lời:

- Có lẽ trước khi chúng ta đến đây, đã có người thay Mộ Tuyết tẩy sạch tử khí trong người cũng chưa biết chừng.
- Xem ra, lát nữa phải tìm Tiêu Phổ hỏi rõ chân tướng sự việc, đối với tình hình hiện tại của Mộ các chủ, ông có đối sách gì không?

Hàn Phong tư vấn.

Triệu Vô Cực trầm ngâm một lúc rồi mới nói:

- Tình trạng bà ta không được lạc quan lắm. Mộ Tuyết bị thương khiến kinh lạc trong người hoàn toàn hỗn loạn, không phải đơn được bình thường có thể trị được. Nhưng với thực lực của ta, dùng chút công phu, muốn trị khỏi, cũng không có gì khó, chỉ cần tốn chút thời gian thôi!

Hàn Phong nghe vậy, thở phào nhẹ nhõm, gật gật đầu nói:

- Nếu đã vậy, chúng ta đừng chậm trễ nữa, ta thay ông hộ pháp, hôm nay Thanh Thanh rơi vào tay Võ Hoàng Điện, ta nghĩ Võ Hoàng Điện không bắt người vô cố đầu, bên trong nhất định có gì mà chúng ta không biết, và người duy nhất biết chuyện này, chỉ có Mộ các chủ.

Triệu Vô Cực nghe xong cũng đồng ý với ý kiến của Hàn Phong.

Hai người không để lỡ thời gian, có Hàn Phong bên cạnh hộ pháp, Triệu Vô Cực thay Mộ Tuyết sửa lại kinh mạch đang bị thương trong cơ thể.

Đừng tưởng đây là việc đơn giản, kinh mạch bên trong cơ thể một võ giả là nơi cất giữ đấu khí, tu vi càng cao, mức độ kiên cố của kinh mạch càng mạnh, muốn tu sửa cũng khó.

Nếu như không phải Triệu Vô Cực bản thân có tiên thiên bát phẩm thực lực, đổi thành người khác, chắc chắn không làm được điều này.

Lúc này, tứ các trưởng lão đều đã có mặt.

Đường Vũ Nhu mấy ngày nay lúc nào cũng trong trạng thái lo lắng, vừa nhìn thấy Hàn Phong, dường như không khống chế nổi tâm thần, bất chấp mọi ánh mắt dò xét, lao vào lòng Hàn Phong, nện ngào nói:

- Hàn Phong, chàng nhất định phải cứu sư tôn.

Hàn Phong thấy vậy, thương lắm, thì thầm an ủi quý nhân trong lòng, đồng thời ngăn không cho mọi người hỏi chuyện.

Mọi người nghe nói Triệu Vô Cực đang ở trong chữa trị cho Mộ Tuyết, không dám nói nhiều, sợ ảnh hưởng đến Triệu Vô Cực.

Đường Vũ Nhu sau khi biết chuyện, cố gắng khống chế cảm xúc, không để cho mình khóc nữa, sợ ảnh hưởng đến sư tôn.

Căn nhà nhất thời trở nên vô cùng yên tĩnh, mọi người lo lắng chờ đợi tin tức bên trong.

Cuối cùng, sau một lúc lâu, cửa phòng mới hé mở, Triệu Vô Cực mệt mỏi bước ra từ đó.

Hàn Phong thấy vậy, nhẹ giọng hỏi:

- Tình hình thế nào.

- Có thể coi không tệ, chỉ ít tạm thời ổn định, nhưng muốn bà ấy tỉnh lại thì phải đợi thêm vài ngày nữa.

Triệu Vô Cực nói.

Mọi người nghe nói Mộ Tuyết đã thoát cơn nguy hiểm, mừng rỡ thở phào nhẹ nhõm.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

489. Chương 472: Bí Mật Của Mộ Tuyết

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Đường Vũ Nhu đến trước mặt Triệu Vô Cực, hành đại lễ, cảm kích ông đã cứu sư tôn mình.

Hàn Phong đưa mọi người rời khỏi căn nhà, sau khi đến một nơi khác mới yên tâm hỏi.

- Rốt cục xảy ra chuyện gì, tại sao Mộ các chủ đang yên lành lại bị thương, còn Thanh Thanh nữa, sao lại bị Võ Hoàng Điện bắt đi?

Mọi người đều nhận ra nội ý đang tràn ngập trong ngữ khí của Hàn Phong, Liệt Kinh Vân bên cạnh sầm nét mặt, giận dữ nói:

- Chuyện này đều do Liệt Diễm Các ta, không ngờ lại để xảy ra chuyện đó.

Nghe Liệt Kinh Vân tự trách, Hàn Phong và Triệu Vô Cực quay sang nhìn nhau, trong lòng có chút nghi hoặc.

Lôi Chấn từ từ kể lại mọi chuyện, nghe xong, sắc mặt Hàn Phong cũng dần chuyển sang u ám.

- Diệp Võ Hoàng quả nhiên nhiều thủ đoạn, không ngờ thiên tính vạn tính, cuối cùng lại để hắn đặt nội ứng.

Triệu Vô Cực đứng bên cạnh cảm khái nói.

Thì ra, mấy ngày trước bọn Đường Vũ Nhu vì quá nhớ nhung Mộ Tuyết, quyết định xin Hàn Phong cho đi để dò.

Hàn Phong các nhận Võ Hoàng Điện tạm thời không có hành động gì xong, phái Phí lão và Bồ Lôi Dịch đưa đi.

Vốn dĩ, cả đoàn bình an vô sự, không ngờ cuối cùng lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Đương nhiên, có Phí lão và Bồ Lô Địch hai tiên giai ngũ phẩm cường giả bảo vệ, cộng thêm hành tung của họ vô cùng kín đáo, nên cả quảng đường không gặp phải vấn đề gì.

Bọn Đường Vũ Nhu cũng thuận lợi đến được đế đô, hơn nữa còn được gặp Mộ Tuyết và bốn vị trưởng lão đang tu dưỡng.

Gặp lại sau đại nạn, hai bên thốn thức vô cùng, gặp mặt đương nhiên là chuyện rất cảm động.

Vốn dĩ những chuyện thế này thường xảy ra rất nhiều, không có gì đặc biệt.

Ai ngờ, Liệt Diễm Các Liệt Dư Bạch không biết tại sao tranh thủ lúc mọi người không để ý, đả thương Mộ Tuyết, hơn nữa còn bắt theo Phi Thanh Thanh.

Mặc dù bị Phí lão và Bồ Lô Địch kịp thời phát hiện, ngăn hãm lại.

Nhưng trong lúc hai lão chuẩn bị bắt Liệt Dư Bạch, trong hoàng cung đột nhiên xuất hiện ba thiên giai cường giả, giúp đỡ Liệt Dư Bạch chạy khỏi đế đô.

Mặc dù Phí lão và Bồ Lô Địch cộng thêm Tiêu Chiến nghe tin cấp tốc chạy đến, giết chết thành công một thiên giai cường giả, nhưng cuối cùng vẫn để Liệt Dư Bạch mang theo Phi Thanh Thanh chạy thoát.

Bây giờ Mộ Tuyết thì hôn mê, mọi người đương nhiên không hiểu tại sao Liệt Dư Bạch lại quyết bắt Phi Thanh Thanh.

Nhưng có thể khẳng định, Liệt Dư Bạch đã phản bội lại tứ các, quay sang đầu quân cho Võ Hoàng Điện.

Chẳng trách Liệt Kinh Vân lại tự trách mình như vậy.

Nhưng, Hàn Phong biết chuyện này không thể trách Liệt Kinh Vân, đương nhiên càng không thể giận hằn.

Cổ nén cơn giận trong lòng, Hàn Phong thở dài nói:

- Chuyện này xem ra phải đợi Mộ các chủ tỉnh lại mới biết được tại sao Võ Hoàng Điện lại muốn bắt Phi Thanh Thanh, hai ngày nay chư vị vất vả rồi, về phòng nghỉ ngơi đi!

Mọi người nghe vậy, biết trước mắt cũng không có cách gì tốt hơn, lần lượt cáo từ rời đi.

Cuối cùng chỉ còn lại một mình Đường Vũ Nhu.

Nhìn khuôn mặt lo lắng của Đường Vũ Nhu, Hàn Phong an ủi nói:

- Yên tâm đi, ta không để Thanh Thanh xảy ra chuyện gì đâu! Ta tin ngày mai, Mộ các chủ sẽ tỉnh dậy, đến lúc đó có thể làm rõ tại sao Võ Hoàng Điện lại bắt Thanh Thanh, bất luận thế nào, chúng ta cũng phải cứu Thanh Thanh ra.

Đường Vũ Nhu nghe vậy, đáp nhẹ một tiếng, nhưng nét lo lắng trên mặt thì vẫn chưa hóa giải.

Hàn Phong thấy vậy, cũng chẳng biết làm thế nào, đành phải ở lại cùng Đường Vũ Nhu, Tiêu Phổ cũng tranh thủ thời gian ghé qua một chuyến, hỏi thăm tình hình Mộ Tuyết.

Sau khi biết tình hình Mộ Tuyết đã ổn định, Tiêu Phổ cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng vì Mộ Tuyết vẫn chưa tỉnh, cộng thêm ông còn nhiều chuyện phải lo nên lại vội vã rời đi.

Ngày hôm sau, Triệu Vô Cực một lần nữa giúp Mộ Tuyết tiến hành trị liệu, hiệu quả là rất rõ ràng.

Đến tối muộn, Mộ Tuyết cuối cùng cũng từ trong hôn mê tỉnh lại.

Liên tục bị thương khiến thân thể Mộ Tuyết trở nên rất yếu, nhưng vì có Triệu Vô Cực không ngừng đả thông kinh mạch trong người, nên coi như miễn cưỡng giữ được tính mạng.

Mộ Tuyết vừa tỉnh lại, lập tức lo lắng hỏi thăm tình hình Phi Thanh Thanh.

Từ Đường Vũ Nhu, biết được Phi Thanh Thanh đã bị người của Võ Hoàng Điện bắt đi, sắc mặt Mộ Tuyết bất ngờ đại biến.

Một ngụm máu tươi phun ra.

Mọi người vội vàng chạy lại đỡ, Triệu Vô Cực cũng ở bên cạnh giúp bà ổn định khí huyết đang hỗn loạn trong người.

Một lúc sau, Mộ Tuyết lộ ra một nụ cười bi thảm, thì thầm nói:

- Xong rồi, mọi chuyện kết thúc rồi!

- Mộ các chủ, rốt cục là chuyện gì, tại sao Võ Hoàng Điện lại bắt Phi Thanh Thanh, nhìn bộ dạng của bà, hình như biết rõ nguyên nhân bên trong.

Hàn Phong nhú mày hỏi.

Im lặng!

Mộ Tuyết nghe Hàn Phong hỏi vậy, đầu tiên im lặng.

Một lúc lâu sau mới khe khẽ thở dài, ngữ khí vô cùng u ám:

- Trước đây ta từng nói, nếu như Võ Hoàng Điện tìm đủ tứ diệu thạch, mở tứ diệu tháp giải phóng con quái vật, vậy thì đại lục này một lần nữa sẽ rơi vào đại nạn.

Nghe Mộ Tuyết đột nhiên nhắc đến chuyện này, trong lòng Hàn Phong bỗng có một dự cảm không tốt.

Liền sau đó, Mộ Tuyết nói tiếp:

- Thủy diệu thạch trong tứ diệu thạch vốn dĩ do Băng Tuyết Các ta bảo vệ, kì thực, ta đã giấu nó trên người Thanh Thanh!

- Cái gì!

Mọi người nghe vậy, cùng giật mình thẳng thốt!

Không ai ngờ, Mộ Tuyết lại giấu một thứ quan trọng như vậy trên người một tiểu cô nương chưa tròn hai mươi tuổi.

Thực sự khiến người ta quá kinh ngạc.

Nhưng, nghĩ lại, mọi người thấy đến mình nghe xong cũng không tin nổi vậy thì người khác sao có thể liên hệ thủy diệu thạch và một tiểu cô nương lại với nhau.

Đây đúng là một biện pháp không tệ.

Nhưng, Võ Hoàng Điện sao lại biết thủy diệu thạch đang được giấu trên người Phi Thanh Thanh?

Nghĩ đến đây, ánh mắt mọi người một lần nữa không khỏi dồn về phía Mộ Tuyết.

Lúc này, Hàn Phong trong lòng vô cùng phẫn nộ, không ngờ Mộ Tuyết lại giấu thủy diệu thạch trên người Phi Thanh Thanh, không phải đặt Phi Thanh Thanh vào chỗ nguy hiểm sao?

Nhất thời, Hàn Phong cảm thấy rất bất mãn với cách làm của Mộ Tuyết, nhưng hắn không để lộ ra ngoài mà lạnh giọng hỏi:

- Vậy tại sao Võ Hoàng Điện lại biết thủy diệu thạch trên người Phi Thanh Thanh? Trừ Mộ các chủ ra, còn ai biết chuyện này không?

Mộ Tuyết mặc dù bị thương nặng, nhưng vẫn cảm nhận được địch ý trong tim Hàn Phong.

Mộ Tuyết bối rối nhìn Hàn Phong, lắc đầu nói:

- Không thể, cả Băng Tuyết Các, thậm chí cả đại lục, người duy nhất biết bí mật này chỉ có ta, ngay cả nha đầu Thanh Thanh cũng không biết, ta chưa từng nói với ai, vậy tại sao lại có người biết được?

- Nhưng bây giờ Thanh Thanh đã bị Võ Hoàng Điện bắt đi rồi! Bà giải thích thế nào đây!

Hàn Phong nghe vậy, cố nén cơn giận trong lòng, lạnh lùng nhìn Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết đương nhiên biết nguyên nhân Hàn Phong nổi giận, tiếp tục bối rối nói:

- Hàn Phong, chuyện này ta chưa được người đồng ý mà đã tự mình quyết định, là ta không đúng, nhưng việc liên quan đến sinh tử của cả đại lục, ta đương nhiên phải thật cẩn thận.

- Một câu sinh tử tồn vong của cả đại lục là bà có thể đẩy Thanh Thanh vào chỗ nguy hiểm à, bà có biết cô ấy vẫn còn là một đứa trẻ không!

Hàn Phong nghe vậy, lửa giận bùng phát, chỉ đến khi Đường Vũ Nhu nhẹ nhàng kéo tay hắn, mới khiến Hàn Phong miễn cưỡng điều chỉnh lại ngữ khí, chất vấn nói.

Mộ Tuyết không giận Hàn Phong vì thái độ đó, nói tiếp:

- Ban đầu, khi người đưa Thanh Thanh đến Băng Tuyết Các, lần đầu tiên nhìn thấy ta đã nhận ra điểm đặc biệt của tiểu nha đầu Thanh Thanh, người còn nhớ chứ?

- Còn nhớ, hôm đó nếu như không phải bà nói Thanh Thanh có linh ngọc băng thể, nếu như không tu luyện công pháp đặc thù của Băng Tuyết Các, e rằng không sống qua hai mươi tuổi.

Hàn Phong không biết tại sao Mộ Tuyết lại hỏi vậy, nhưng vẫn trả lời.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

490. Chương 473: Đường Vũ Nhu Khuyên Nhủ

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Mộ Tuyết tiếp lời:

- Không sai, đúng là ta nói vậy và thực tế đúng như những gì ta nói. Ta không lừa người, chỉ là giấu một chuyện bên trong thôi.

- Bà định nói, tình hình sức khỏe Thanh Thanh, chỉ dùng thủy diệu thạch mới có thể hóa giải, đúng không?

Hàn Phong đột nhiên nhú mày, lạnh giọng nói.

Gật đầu, Mộ Tuyết tán dương nói:

- Người rất thông minh, mới đó đã đoán ra điểm này, không sai, linh ngọc băng thể của Thanh Thanh là thể chế ngàn năm mới có, nhưng trước đây Băng Tuyết Các ta cũng từng xuất hiện một cô gái có thể chế như vậy, người đó ta cũng đã từng nói qua với người, thành tựu của cô ta sau này vượt qua cả các chủ Băng Tuyết Các ta, tất cả đều nhờ vào sự giúp đỡ của thủy diệu thạch.

Nghe đến đây, Hàn Phong đã hoàn toàn hiểu ra vấn đề.

Nghĩa là Mộ Tuyết nhìn thấy thể chế đặc thù của Thanh Thanh, nên mới giấu tất cả mọi người dùng thủ pháp đặc biệt đưa thủy diệu thạch vào trong cơ thể Thanh Thanh.

Một mặt, làm như vậy có thể lợi dụng thủy diệu thạch áp chế hàn khí trong người Thanh Thanh, một mặt khác, Mộ Tuyết dự định lợi dụng Thanh Thanh cất giấu thủy diệu thạch.

Về lý mà nói, Mộ Tuyết làm vậy là không được, Hàn Phong trong lòng hiểu rất rõ, nhưng chuyện liên quan đến sinh tử của Thanh Thanh, bất luận thể nào, Hàn Phong vẫn cảm thấy giận Mộ Tuyết.

Chỉ sợ trong một khoảng thời gian, khó lòng xóa bỏ được.

Mộ Tuyết lúc này nói tiếp:

- Ta không biết tại sao Võ Hoàng Điện lại biết đến sự tồn tại của thủy diệu thạch, nhưng thủy diệu thạch trong người Thanh Thanh nếu như không có thủ pháp tương ứng, tuyệt đối không thể lấy ra được, nên ta có thể đảm bảo, trong một thời gian nhất định, tính mạng Thanh Thanh không bị uy hiếp.

Hàn Phong nghe vậy, trầm ngâm không nói, một lúc lâu sau mới cất lời:

- Ta hơi mệt, có gì để sau hãy nói, cáo từ trước.

Nói đoạn, Hàn Phong quay người bước từng bước lớn rời đi.

Đường Vũ Nhu thấy nhìn theo bóng dáng Hàn Phong, có chút lo lắng, rồi lại quay sang nhìn Mộ Tuyết vẫn nằm trên giường.

Mộ Tuyết cười cười, nói:

- Đừng lo chi ta, con đi đi, thay ra xin lỗi Hàn Phong, bất luận thế nào, Thanh Thanh cũng vì Băng Tuyết Các mà gặp nạn.

Rời khỏi phòng Mộ Tuyết, tâm trạng Hàn Phong vô cùng hỗn loạn.

Đầu tiên Trầm Ngọc vì hấn mà đến bây giờ vẫn hôn mê bất tỉnh trên giường.

Sau đó Thanh Thanh lại bị Võ Hoàng Điện bắt đi, theo như Mộ Tuyết nói thù tính mạng Thanh Thanh tạm thời không bị ụ hiếp.

Nhưng với thủ đoạn của Võ Hoàng Điện, chỉ sợ Phi Thanh Thanh phải chịu không ít khổ cực.

Hàn Phong nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi đau nhói, hấn luôn coi Phi Thanh Thanh như muối muối, cô gái đáng thương đó sau khi mất đi cha mẹ, coi hấn như người thân duy nhất, mặc dù sau này được Mộ Tuyết và các đệ tử Băng Tuyết Các yêu thương nhưng Hàn Phong biết, trong lòng tiểu cô nương này, vẫn rất lưu luyến hấn. Mấy năm nay không ở cạnh Thanh Thanh, nói một cách nghiêm khắc, Hàn Phong cũng có trách nhiệm, vì đang không bảo vệ tốt Phi Thanh Thanh.

Bây giờ, Phi Thanh Thanh gặp nạn, Hàn Phong phát hiện mình chẳng có cách gì, trong lòng nhất thời ảo não vô cùng.

Nộ khí lúc này, không hoàn toàn là vì Mộ Tuyết.

Được Mộ Tuyết giải thích, Hàn Phong cũng hiểu tại sao Mộ Tuyết làm vậy, có lẽ Mộ Tuyết nghĩ đây là một cách hay, một mũi tên trúng hai đích, bà ta không ngờ lại có ngày hôm nay.

Trách là trách đám đệ nhân Võ Hoàng Điện.

Nên, nộ hỏa vừa rồi, hơn một nửa là Hàn Phong tự trách mình.

Lúc này, Đường Vũ Nhu đã từ đằng sau đuổi tới.

Nhìn thấy Hàn Phong, Đường Vũ Nhu vốn dĩ định kéo hấn lại, nhưng do dự một lúc, không giơ tay nữa mà buồn rầu nhìn theo, mở miệng định nói gì đó, lại phát hiện một câu cũng không thốt nổi nên lời.

Hàn Phong chỉnh lý xong tâm trạng hỗn loạn, nhìn thấy bộ dạng ảm ức đáng thương của Đường Vũ Nhu, không kìm được, nắm lấy đôi bàn tay ngọc vì tiêu tụy mà có chuyển sang trắng xanh của Đường Vũ Nhu, đồng thời một tay dịu dàng vuốt lên khuôn mặt thanh tú như của cô, nói:

- Ta không sao! Không phải lo lắng!

Nhìn thấy hành động dịu dàng của Hàn Phong, hai mắt Đường Vũ Nhu ngấn lệ, gục đầu vào lòng hấn, hai tay ôm chặt lấy eo Hàn Phong, dùng ngữ khí khẩn cầu nói, thì thầm nói:

- Hàn Phong, chàng đừng trách sư phụ ta được không? Bà ấy không hề có ác ý!

Nhẹ nhàng vuốt mái tóc xanh mượt mà, Hàn Phong cảm nhận thân thể nhỏ bé đang run rẩy trong lòng, xót xa vô cùng, ghé tai an ủi nói:

- Yên tâm đi, lúc này đúng là ta có giận thật, nhưng sau khi nghe Mộ các chủ giải thích, hiểu ra chân tướng sự việc, ta không còn trách Mộ các chủ nữa. Có giận thì ta giận chính bản thân mình, không thể bảo vệ được Thanh Thanh, khiến cô ấy gặp phải bất trắc.

Đường Vũ Nhu nghe vậy, thở phào nhẹ nhõm, một bên là vị sư tôn mà cô kính trọng như mẫu thân mình, một bên là người đàn ông mà cô hết lòng thương yêu.

Nếu như hai bên bất hòa, đối với Đường Vũ Nhu mà nói, chẳng khác gì một sự tra tấn.

Nên, nghe Hàn Phong nói vậy, Đường Vũ Nhu coi như có thể yên tâm phần nào.

Nhưng, thấy Hàn Phong quay sang tự trách mình, Đường Vũ Nhu lập tức lo lắng trở lại, ép sát thân thể lạnh lẽo của mình vào lòng Hàn Phong, với ý định dùng thân thể này an ủi hắn.

Đồng thời, Đường Vũ Nhu dịu giọng nói:

- Hàn Phong, đừng tạo cho mình áp lực quá lớn. Mọi người đều biết chàng rất nỗ lực, rất nỗ lực bảo vệ mỗi người chúng ta, nhưng chàng chỉ có một mình, không thể chu đáo được hết mọi chuyện, ra nghĩ Thanh Thanh sẽ không trách chàng đâu.

Nghe vậy, Hàn Phong thoáng ngây người, sau đó lộ ra một tia khổ tiểu.

Đúng vậy! Ta chỉ là một con người, đâu phải thần thánh, chỉ có điều, ta đã tự thề với lòng, nhất định sẽ bảo vệ tất cả những người xung quanh ta.

Nhưng đầu tiên là Trầm Ngọc, sau đó là Phi Thanh Thanh.

Hai cô gái liên quan đến mình đều đang gặp nạn, bảo Hàn Phong bình tĩnh sao được.

Đường Vũ Nhu tiếp tục dịu giọng nói:

- Đừng tự bó buộc mình, ta biết chàng rất quan tâm đến những người xung quanh, chàng muốn họ mỗi ngày đều sống thật hạnh phúc, nhưng chàng lại bỏ qua chính bản thân mình.

- Bỏ qua chính bản thân mình?

Hàn Phong không hiểu.

Đường Vũ Nhu hơi ngắc đầu, dùng đôi mắt dịu dàng nhìn thẳng vào mắt Hàn Phong, thì thầm nói:

- Đúng, chàng quên chính bản thân mình, chàng quá để ý đến cảm nhận của những người xung quanh mà bỏ qua cảm nhận của chính bản thân mình, chàng có biết, Linh Nhi muội muội hi vọng nhìn thấy chàng sống thật vui vẻ, chỉ cần chàng vui là cô ấy cũng vui không?

Những gì Đường Vũ Nhu nói khiến Hàn Phong ngẩn ra mất một lúc.

Những lời này, đầu tiên là Tiêu Linh, bây giờ lại là Đường Vũ Nhu nói với hắn. Hàn Phong không khỏi nghĩ thầm, lẽ nào mình đã tạo cho mình quá nhiều áp lực.

Áp lực này cũng khiến những người bên cạnh hắn cảm thấy có chút nặng nề.

Nhớ lại những chuyện đã trải qua mấy năm nay, Hàn Phong đột nhiên nhận ra, mỗi lần mình gặp nạn, Tiêu Linh và Lâm Nguyệt ở Huyền Thiên Tông có lẽ cũng lo lắng chẳng kém gì lúc này hắn đang lo lắng cho Thanh Thanh.

Trước đây, chưa bao giờ Hàn Phong suy nghĩ vấn đề này.

Nhưng lúc này được Đường Vũ Nhu nhắc nhở, Hàn Phong trong lòng đột nhiên minh ngộ, có lẽ hắn đã tự tạo cho mình quá nhiều áp lực thật.

Mặc dù ông trời bất ngờ cho hắn tái sinh một lần, nhưng không có nghĩa hắn là thần, như Đường Vũ Nhu nói, hắn chỉ là một con người.

Cùng lắm chỉ là hiểu biết hơn một người bình thường một chút thôi.

Nghĩ thông điểm này, Hàn Phong cảm thấy thoải mái hơn nhiều, trong lòng mặc dù vẫn còn lo lắng cho Thanh Thanh, nhưng không còn tự trách mình như trước nữa.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

491. Chương 474: Bí Mật U Âm Sâm Lâm.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Sau khi nghĩ thông, Hàn Phong cúi đầu nhìn Đường Vũ Nhu.

Bốn mắt chạm nhau, chỉ khác, lần này Đường Vũ Nhu không ngượng ngừng né tránh nữa, nhớ lại những gì Đường Vũ Nhu vừa nói, Hàn Phong không khỏi lên tiếng hỏi:

- Lúc này nàng nói, chỉ cần ta vui, Linh Nhi bọn họ cũng sẽ vui, trong số “bọn họ” đó, có nàng không?

Đường Vũ Nhu nghe vậy, hai má đỏ bừng, môi mím chặt, mắt long lanh, nhưng Hàn Phong không điều khiển Hàn Phong ngạc nhiên là, Đường Vũ Nhu chỉ do dự một lúc, sau đó đỏ mặt khẽ khẽ đáp một tiếng.

Nếu như không phải hai người đang ở rất gần nhau, cộng thêm Hàn Phong thính lực kinh nhân, có lẽ căn bản không nghe thấy tiếng đáp đó.

Thấy Đường Vũ Nhu không né tránh câu hỏi của mình, mắt Hàn Phong cũng lóe lên một tia kinh ngạc, nhưng hắn chỉ mỉm cười, ôm Đường Vũ Nhu vào lòng, đồng thời nói:

- Ta hiểu, ta hứa với nàng sau này sẽ không tự tạo cho mình áp lực quá lớn, nhưng ta vẫn sẽ nỗ lực hết sức bảo vệ mọi người.

- Ừm!

Đường Vũ Nhu dựa vào lòng Hàn Phong, đáp khẽ, tham lam hút hà mùi thơm rất đàn ông trên người hắn, mắt ánh lên vẻ say mê.

Hàn Phong nói tiếp:

- Nhưng, nàng cũng phải đồng ý với ta, nhất định phải biết tự bảo vệ mình, ta không muốn nhìn thấy có người rời khỏi ta, biết chưa?

- Ừm!

Đường Vũ Nhu vẫn không nói gì, chỉ có khuôn mặt đang vùi mặt vào ngực Hàn Phong dần lộ ra một nụ cười mê hồn, chỉ có điều, nụ cười ấy không xuất hiện trên mặt Hàn Phong.

Ngày thứ hai, Hàn Phong đến phòng Mộ Tuyết, trải qua một đêm được Đường Vũ Nhu khuyên nhủ, tâm trạng Hàn Phong lúc này đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Mặc dù vẫn còn lo lắng cho sự an nguy của Thanh Thanh, nhưng Hàn Phong không còn trách Mộ Tuyết nữa.

Lần này hắn đến, đương nhiên là để xin lỗi Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết nhìn thấy Hàn Phong đến, ngây người, bối rối nói:

- Hàn Phong, chuyện này....

Mộ Tuyết còn chưa nói hết, Hàn Phong đã ngắt lời:

- Mộ các chủ, hôm qua ta quá xúc động, mong các chủ bỏ quá cho.

Nghe vậy, Mộ Tuyết chỉ mỉm cười, nói:

- Ta hiểu cảm nhận của người, nếu như đổi là ta, e rằng sớm đã nổi giận, nói gì chuyện này cũng là ta không đúng, nên người không cần xin lỗi.

Hàn Phong nghe vậy, chậm chậm nói:

- Mộ các chủ đã nói vậy, chuyện này kết thúc ở đây, hôm nay ta đến là muốn thỉnh giáo Mộ các chỉ một chuyện.

Mộ Tuyết nghe Hàn Phong nói vậy, gật gật đầu, nói:

- Có chuyện gì cứ nói, đã đến thế này rồi ta cũng chẳng còn gì phải giấu, chỉ cần ta biết, nhất định sẽ nói với người.

Hàn Phong chỉnh lại cảm xúc, tiếp tục hỏi:

- Võ Hoàng Điện đã có được ba trong năm miếng tứ diệu thạch, cộng thêm bây giờ Thanh Thanh đã rơi vào tay chúng, nghĩa là tứ diệu thạch bây giờ đã hoàn toàn ở trong tay Võ Hoàng Điện.

Gật gật đầu, Mộ Tuyết nói:

- Đúng là như vậy, nhưng chúng muốn lấy được thủy diệu thạch từ người Thanh Thanh cũng không phải là chuyện đơn giản, thủy diệu thạch bây giờ đã hoàn toàn dung hợp với cơ thể Thanh Thanh.

- Có thể nói kĩ hơn một chút không?

Hàn Phong có chút không hiểu, hỏi.

- Nói một cách đơn giản, bây giờ thủy diệu thạch chính là Thanh Thanh, Thanh Thanh chính là thủy diệu thạch. Trải qua mười năm luyện hóa, thủy diệu thạch đã hoàn toàn dung hợp vào mỗi bộ phận trong cơ thể Thanh Thanh, trừ phi Thanh Thanh chết đi, trải qua một trăm năm thời gian, di thể của nó mới có thể ngưng tụ lại được tứ diệu thạch, bằng không, tứ diệu thạch sẽ hoàn toàn biến mất trên thế giới.

Mộ Tuyết giải thích nói.

Hàn Phong nghe vậy, cũng kinh ngạc, nhưng lại lo lắng nói:

- Nếu như Võ Hoàng Điện biết chuyện này, giết hại Thanh Thanh, sau đó dùng thủ pháo đặc thù ngưng tụ thủy diệu thạch, như vậy...

- Tuyết đối không thể!

Mộ Tuyết ngắt lời, sau đó giải thích:

- Tứ diệu thạch là thiên địa kỳ vật, không thể bởi vì tác dụng của ngoại lực mà sản sinh biến hóa. Nếu như không phải Thanh Thanh thân thể đặc thù thì cũng không thể khiến thủy diệu thạch hoàn toàn dung hợp vào trong cơ thể, nên Võ Hoàng Điện căn bản không thể làm được.

Nghe đến đây, Hàn Phong cảm thấy tâm trạng nhẹ nhõm hơn rất nhiều, nhưng trong lòng thì vẫn còn một câu hỏi muốn hỏi Mộ Tuyết.

Hàn Phong trầm ngâm một lúc, cuối cùng vẫn lên tiếng hỏi:

- Mộ các chủ, ta vẫn còn một câu hỏi nữa.

- Người hỏi đi! Còn nữa, giữa chúng ta không cần khách khí, với mối quan hệ của người mà nha đầu Vũ Nhu, cứ gọi ta Mộ các chủ e rằng hơi xa cách.

Mộ Tuyết cười nói.

Hàn Phong vẫn chưa nói ra nghi hoặc trong lòng, nhưng bị câu nói này của Mộ Tuyết làm cho bối rối, hẳn đương nhiên biết địa vị của Mộ Tuyết trong lòng Đường Vũ Nhu.

Thân thể Đường Vũ Nhu, Hàn Phong cũng hiểu, biết cô là cô nhi, được Mộ Tuyết một tay nuôi lớn.

Có thể nói, Mộ Tuyết là người thân duy nhất của Đường Vũ Nhu, bây giờ Mộ Tuyết đã biết mối quan hệ giữa hắn và Đường Vũ Nhu, Hàn Phong cũng cảm thấy ngại, gãi đầu gãi tai, ngần ngừ một lúc mới nói:

- Vậy ta sẽ gọi bà là Mộ sư bá!

- Như vậy được đấy, nha đầu Vũ Nhu do ta nuôi lớn, từ nhỏ thông minh lanh lợi, chỉ có điều tính cách của nó chịu ảnh hưởng bởi ta, lạnh lùng cao ngạo y như ta hồi trẻ, nên sau này hi vọng người có thể bao dung nó, kì thực nó là một cô gái rất tốt!

Mộ Tuyết lúc này chẳng khác gì một bà mẹ, đang nghĩ cho con gái của mình.

Hàn Phong đã tiếp xúc với Đường Vũ Nhu được một khoảng thời gian, đương nhiên cũng biết tính cách trong nóng ngoài lạnh của cô, nên nghe vậy, liền gật đầu đảm bảo:

- Mộ sư bá yên tâm, ta sẽ bảo vệ Vũ Nhu thật tốt, không để cô ấy bị tổn thương.

Nghe vậy, Mộ Tuyết gật gật đầu, cười mỉm, nói:

- Vậy được rồi! Lúc này người còn gì muốn hỏi?

Nghe Mộ Tuyết nhắc, sắc mặt Hàn Phong đột nhiên trở nên nghiêm nghị, trầm giọng hỏi:

- Ta muốn biết, tứ diệu tháp nằm ở đâu?

Mộ Tuyết nghe xong, ngây người, sau đó ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao đột nhiên hỏi vậy?

Hàn Phong giải thích:

- Bây giờ tứ diệu thạch đã hoàn toàn rơi vào tay Võ Hoàng Điện, mặc dù trong một thời gian ngắn Võ Hoàng Điện không thể lấy được thủy diệu thạch ra khỏi cơ thể Thanh Thanh, nhưng với năng lực của mình, rất khó đảm bảo Diệp Võ Hoàng sẽ không tìm ra cách hóa giải. Diệp Võ Hoàng là một đạo sĩ đen, hơn nữa còn biết đến sự tồn tại của tứ diệu thạch, vậy thì nhất định hẳn biết tứ diệu tháp nằm ở đâu, ta sợ Diệp Võ Hoàng sau khi tìm không ra cách lấy thủy diệu thạch, sẽ chọn tiến một bước tìm tứ diệu tháp trước.

Nghe Hàn Phong giải thích xong, Mộ Tuyết cũng trở nên trầm ngâm, sau khi suy nghĩ một lúc lâu, mới nói:

- Người nói không sai, Diệp Võ Hoàng thì ta chưa được tiếp xúc nhiều, nhưng nếu hẳn biết sự tồn tại của tứ diệu thạch thì cũng sẽ biết được về tứ diệu tháp. Không lấy được thủy diệu thạch ra khỏi cơ thể Thanh Thanh, rất khó đảm bảo hẳn sẽ không đi trước một bước, tìm vị trí tứ diệu tháp, sau đó tìm cách phá giải.

Dừng lại một lúc, Mộ Tuyết sau khi nhìn bốn phía, thở dài rồi mới chậm rãi nói:

- Lúc này chỉ có ta với người, phẩm hạnh của người ta đương nhiên biết, nói cho người biết cũng chẳng ngại gì. Nhưng, nó liên quan đến vấn đề trọng đại, ta hi vọng càng ít người biết càng tốt, trừ phi người xác nhận là người có thể tin tưởng tuyệt đối, nếu không không được tiết lộ ra ngoài.

- Đó là đương nhiên!

Hàn Phong bảo chứng nói.

Gật gật đầu, Mộ Tuyết nói:

- Kỳ thực, tứ diệu tháp chắc người cũng đã nghe qua, nó nằm trong U Âm Sâm Lâm.

- U Âm Sâm Lâm?

Hàn Phong nghe xong câu trả lời, cũng có chút kinh ngạc.

Không ngờ nơi phong ấn con ma vật của năm ngàn năm trước lại là U Âm Sâm Lâm.

Hơn nữa hẳn từng ở trong đó mà chẳng hề phát hiện ra điểm này.

Đợi đã!

Hàn Phong đột nhiên nhớ đến chuyện mà Triệu Vô Cực nói trước đây, ông từng nói bị nhốt trong U Âm Sâm Lâm vài trăm năm, mấy năm nay, ông liên tục tìm kiếm khu rừng nơi từng giam hãm mình.

Chỉ có điều, đến tận bây giờ vẫn chưa tìm ra manh mối.

Nhưng, Hàn Phong nhớ Triệu Vô Cực từng nói, nơi đó tồn tại một luồng sức mạnh vô cùng cường đại.

Không lẽ, nơi mà Triệu Vô Cực bị giam, có liên hệ với tứ diệu tháp.

Mộ Tuyết đương nhiên không biết những chuyện này, thấy Hàn Phong có vẻ suy nghĩ, ngạc nhiên hỏi:

- Hàn Phong, có phải người biết gì không?

Bị Mộ Tuyết cắt đứt dòng suy nghĩ, Hàn Phong nói:

- Ta đã từng vào U Âm Sâm Lâm, nhưng không phát hiện ra điều gì đặc biệt, có điều trong đầu đang có một vài suy nghĩ, chỉ có điều vẫn chưa rõ ràng nên tạm thời không có ý kiến gì.

Nghe vậy, Mộ Tuyết cũng không hỏi nữa, nói tiếp:

- Kì thực năm ngàn năm trước, U Âm Sâm Lâm đã xuất hiện ở đại lục, nhưng lúc đó U Âm Sâm Lâm chỉ là một khu rừng bình thường, nếu như có điều gì khác biệt, cùng lắm chỉ có thể nói U Âm Sâm Lâm lớn hơn những khu rừng khác hàng trăm lần. Lúc đó, loài người vẫn có thể tự do đi lại trong đó.

Hàn Phong nghe Mộ Tuyết giảng về một đoạn lịch sử, trong lòng mặc dù ngạc nhiên nhưng không có ý định ngắt lời.

Tiếp đó, từ Mộ Tuyết hẳn biết.

U Âm Sâm Lâm trở nên hung hiểm như ngày hôm nay vì có liên quan đến tứ diệu thạch.

Lúc đó, để tránh ma vật tiếp tục phá hoại đại lục, mấy vị cường giả đã đem nó đến U Âm Sâm Lâm canh giữ, sau này trải qua bao nhiêu năm thời gian, trở thành nơi phong ấn quái vật, nhưng tránh không để những tên đạo sĩ đen còn sót lại tìm đến tứ diệu tháp.

Vị song tu cường giả kia trước khi kết thúc sinh mạng của mình, đã bố trí một đại trận cổ trong U Âm Sâm Lâm.

Đương nhiên, năng lượng mà loại đại trận viễn cổ này tiêu hao không phải một người có thể gánh vác được, nên lúc đó phải tập hợp cả sức mạnh của bốn vị cường giả đương thế, mới làm được điều này.

Vị song tu cường giả kia, vốn dĩ có cơ hội sống sót, nhưng vì bố trí đại trận, lại là người dẫn dắt, cuối cùng mới mất hết sinh mệnh lực, kiệt sức mà chết.

Viễn cổ đại trận sau khi hình thành, xung quanh tứ diệu tháp sản sinh một làn sương trắng.

Làn sương trắng này không phải sương mù bình thường, chỉ cần có người đi vào, sẽ bị trận pháp bên trong sương mù ảnh hưởng, mất phương hướng triệt để, nếu như vô tình đoán trúng trận pháp cơ quan bên trong, sẽ bị dịch chuyển đến một nơi cách đó hơn ngàn dặm.

Như vậy, có thể bảo đảm không một ai có thể tiếp cận tứ diệu tháp.

Đương nhiên, không thể nói là hoàn toàn tuyệt đối.

Đại lục lớn như vậy, chẳng điều kì lạ nào không có, rất khó đảm bảo không kì nhân dị sĩ nào nghĩ ra cách phá giải.

Nên, bốn vị cường giả tham gia bố trận thường xuyên trú thủ bên trong U Âm Sâm Lâm.

Nhưng, bất ngờ là, trải qua vài chục năm diễn biến, viễn cổ đại trận hình như bị ảnh hưởng của tứ diệu tháp và con ma vật bị phong ấn bên trong, từ động sản sinh dị biến.

Màn sương trắng không ngừng mở rộng ra ngoài, biến số bên trong càng khó bề phân biệt.

Cho đến sau này, bốn vị cường giả không thể tìm được trận nhãn thực sự của đại trận ở đâu, không biết làm thế nào, đành phải lùi lại, bảo vệ xung quanh U Âm Sâm Lâm.

Thời gian dần dần trôi qua, sương trắng không ngừng mở rộng, cho đến cuối cùng, hoàn toàn bao phủ U Âm Sâm Lâm, thậm chí còn lan ra cả bên ngoài vài chục cây số.

Vốn dĩ, bốn vị lo lắng nếu như cứ phát triển thế này, sương trắng sớm muộn sẽ nuốt chửng cả đại lục, như vậy hậu quả sẽ rất khó lường.

Trong lúc họ đang lo lắng thì sương trắng đột nhiên dừng mở rộng.

Mọi người không hiểu tại sao, cuối cùng kết luận phạm vi ảnh hưởng của tứ diệu tháp và ma vật có hạn, và đây chính là giới hạn của nó.

Nhưng, màn sương trắng đã hoàn toàn phân chia đại lục, hai đầu đại lục hoàn toàn mất hết liên lạc, chỉ có thể dựa vào đường biển mới có thể miễn cưỡng trao đổi thông tin.

Mấy nghìn năm phát triển, bên trong U Âm Sâm Lâm vốn dĩ bình lặng đó, liên tục xuất hiện các loại ma thú cường đại.

Thế nhân không biết những con ma thú đó từ đâu chui ra.

Nhưng người của Tứ Diệu Các thì biết, phần lớn những con ma thú này bình thường sống trong U Âm Sâm Lâm, bị ma vật ảnh hưởng nên mới sản sinh dị biến.

Từ miệng Mộ Tuyết, Hàn Phong biết con ma vật lúc bị phong ấn vẫn rất cường hãn, cho dù không thể thoát ra được khỏi sự trấn áp của tứ diệu thạch nhưng khí tức trên người nó có thể điều khiển được ý thức của những ma thú gần đó, chỉ huy chúng tấn công kẻ thù.

Hoặc là những con ma thú này bị khí tức ma vật ảnh hưởng, dần dần sản sinh tiến hóa.

Ma vật bị phong ấn trong tứ diệu tháp càng nhiều năm, khí tức trên người càng yếu đi, ma thú dị biến cũng dần dần thoát khỏi sự khống chế của nó, chạy ra ngoài.

Đây chính là nguyên nhân hình thành nên U Âm Sâm Lâm.

Nghe Mộ Tuyết kể lại, Hàn Phong chỉ có thể dùng hai chữ chấn động để diễn đạt tâm trạng mình lúc này.

Không ngờ, màn sương trắng trong U Âm Sâm Lâm lại là do viễn cổ đại trận hình thành, và những con ma thú hung hãn là dị số sản sinh từ ảnh hưởng của ma vật.

Bí mật mấy ngàn năm trước, nếu như hôm nay Mộ Tuyết không tiết lộ, e rằng sẽ vĩnh viễn biến mất trong dòng sông lịch sử.

Nhưng, nghe Mộ Tuyết nói xong, Hàn Phong càng thêm khẳng định, nơi giam cầm bí mật đó, nhất định có liên qua đến tứ diệu tháp.

Bộ não không ngừng phân tích, chỉnh hợp lại những thông tin vừa nhận được.

Mộ Tuyết bên cạnh thấy Hàn Phong cúi đầu suy tư, cũng không lên tiếng làm phiền.

Đúng lúc này, Đường Vũ Nhu từ ngoài cửa bước vào, lúc nhìn thấy Hàn Phong, trông cô có vẻ ngạc nhiên nhưng vẫn nghi hoặc hỏi:

- Sao chàng lại ở đây?

Hàn Phong nghe thấy động tĩnh, tạm thời cất mọi suy nghĩ sang một bên, mỉm cười nói:

- Ta đến hỏi Mộ sư bá một vài vấn đề.

- Mộ sư bá?

Đường Vũ Nhu nghe vậy, đầu tiên ngây ra, sau đó bắn khoả lấp lại.

Sau đó, Đường Vũ Nhu hướng ánh mắt sang phía Mộ Tuyết, Mộ Tuyết chỉ mỉm cười, Đường Vũ Nhu hình như hiểu ra điều gì, hai má đỏ bừng, mắt ánh lên một tia bối rối.

Hàn Phong sau khi nhận được tin tức quan trọng từ chỗ Mộ Tuyết, lập tức đi tìm Triệu Vô Cực thương lượng nên không phát hiện ra sự khác lạ trên mặt Đường Vũ Nhu.

Đường Vũ Nhu vì quá bối rối nên lúc Hàn Phong rời đi cũng không nói gì nhiều.

Cho đến khi Hàn Phong vội vã bỏ đi rồi mới đến bên Mộ Tuyết, ngồi xuống bên bà.

Mộ Tuyết thấy Đường Vũ Nhu như vậy, dịu dàng vuốt tóc cô, cười nói:

- Nha đầu ngốc, lần đầu tiên ta thấy con giống một cô gái nhỏ thật sự.

- Sư phụ!

Đường Vũ Nhu nghe Mộ Tuyết nói, ngượng ngịu, vùi đầu vào lòng bà như đang làm nũng, mãi không thấy ngẩng lên.

Mộ Tuyết thấy Đường Vũ Nhu như vậy, biết tiểu nha đầu và Hàn Phong đã tình sâu nghĩa nặng, lắc đầu cười nói:

- Con cứ thế này, sau này ta sẽ bị tên tiểu tử ấy bắt nạt đấy.

- Sư phụ, không đâu, Hàn Phong rất tốt với con!

Đường Vũ Nhu nghe xong, quên luôn là mình đang ngượng, thay Hàn Phong biện hộ.

Mộ Tuyết cũng chỉ là tiện mồm nói, bà với Hàn Phong tiếp xúc tương đối nhiều, đương nhiên biết phẩm hạnh Hàn Phong, nên tiếp tục trêu chọc:

- Thế nào, còn thế nào được nữa, con một lòng bảo vệ tiểu tử đó, thật uổng công ta nuôi con bao nhiêu năm nay.

- Sư phụ! Con...

Đường Vũ Nhu nghe vậy, tưởng Mộ Tuyết giận, lo lắng lắm, đang định giải thích.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

492. Chương 475: Cô Gái Bí Ẩn

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Nhưng, Mộ Tuyết đã cười nói:

- Được rồi! Nha đầu ngốc, ta chỉ đùa con cho vui thôi, sư phụ dù chết cũng không hối tiếc, ta tin Hàn Phong nhất định sẽ chăm sóc cho con thật tốt.

- Sư phụ, sao tự nhiên người lại nói vậy, người nhất định không việc gì hết.

Đường Vũ Nhu hai mắt hồng hồng, vội vàng nói.

- Ha ha, yên tâm đi, sư phụ chỉ là có chút cảm khái thôi, liên tục trải qua bao nhiêu chuyện, sư phụ sao còn nghĩ quẩn được nữa. Bằng Tuyết Các không thể gây dựng lại, các trưởng lão và đệ tử trong các cũng đã chết hết, chỉ có sư phụ may mắn sống sót, nhưng ta biết đây là số mệnh không thể thoát được của Tứ Diệu Các chúng ta, bây giờ sư phụ chỉ mong các con, những đệ tử còn lại của tứ các đều bình yên vô sự.

- Sư phụ, người yên tâm, sau này con nhất định sẽ giúp người phục chấn Bằng Tuyết Các! Còn cả bọn Văn sư muội nữa, nếu như không phải vì Võ Hoàng Điện, có lẽ các muội ấy sớm đã có mặt ở để đồ thăm sư phụ rồi.

Đường Vũ Nhu an ủi nói.

Mộ Tuyết cười cười, thở dài nói, buồn bã nói:

- Có tâm là được rồi, tạm thời bảo họ ở yên trong Huyền Thiên Tông cho an toàn, chỉ có sư muội đáng thương của con, bị Võ Hoàng Điện bắt, không biết phải chịu bao nhiêu giày vò, sư phụ không biết những việc mình làm trước đây là đúng hay sai nữa!

Sư phụ, Hàn Phong hôm qua đã nói với đồ nhi, huynh ấy không trách sư phụ, lúc đó mọi chuyện xảy ra quá nhanh, chỉ mong sư phụ nhanh chóng phục hồi sức khỏe, đến lúc đó chúng ta có thể cùng đi cứu Thanh Thanh sư muội.

Đường Vũ Nhu nói.

Thầy trò hai người ở trong phòng nói chuyện, còn Hàn Phong thì đã tìm đến chỗ Triệu Vô Cực.

Kể lại chi tiết những gì mà Mộ Tuyết nói với mình cho Triệu Vô Cực biết.

Mặc dù, Hàn Phong và Triệu Vô Cực tiếp xúc chưa lâu, nhưng đối với Triệu Vô Cực, Hàn Phong vẫn rất tin tưởng, nên mới kể chuyện này cho ông biết, Hàn Phong không sợ ông sẽ tiết lộ chuyện này ra ngoài.

Triệu Vô Cực nghe Hàn Phong kể xong, biểu tình cũng giống y như Hàn Phong lúc đó, vô cùng chấn động.

Phải mất một lúc mới hồi lại thần.

Triệu Vô Cực cũng thở dài nói:

- Cứ tưởng mình là lão quái vật sống hơn ngàn năm, đã là đồ cổ, nhưng nghe xong đoạn lịch sử này, đột nhiên có cảm giác, bản thân cũng chẳng khác gì các người.

Hàn Phong nghe xong, đầu tiên ngây ra, sau đó cười nói:

- Tiền bối, trong mắt bọn ta, ông đúng là đồ cổ thật.

Quen biết Triệu Vô Cực lâu như vậy, Hàn Phong đương nhiên biết tính tình Triệu Vô Cực rất ôn hòa, nên Hàn Phong có thể nói chuyện với ông một cách thoải mái.

Còn đồ cổ có nghĩa là gì, ban đầu Hàn Phong không hiểu, nhưng nghe Triệu Vô Cực nói nhiều, dần dần cũng hiểu hàm ý trong đó.

- Người muốn nói, nơi giam cầm đó chính là vị trí của tứ diệu tháp?

Triệu Vô Cực trầm ngâm một lúc, chậm rãi nói.

Hàn Phong gật gật đầu, bổ sung:

- Không thể nói chắc chắn rằng nơi ông từng bị nhốt chính là tứ diệu tháp, nhưng ta tin này nó chắc chắn có liên quan gì đó đến tứ diệu tháp.

- Vậy người định thế nào?

Triệu Vô Cực nhìn Hàn Phong, hỏi.

Suy nghĩ một chút, Hàn Phong ngẩng đầu, nói:

- Trước mắt, Vô Hoàng Điện bắt Thanh Thanh, trong một thời gian ngắn sẽ tập trung toàn bộ sự chú ý vào cô ấy, tìm cách lấy ra thủy diệu thạch bên trong cơ thể, nên thời gian này nhất định không xuất hiện trước mắt chúng ta.

Dừng lại một lát, Hàn Phong lại nói tiếp:

- Vô Hoàng Điện từ xưa đến nay hành sự kín đáo, dù chúng ta có dốc toàn lực, muốn tìm ra chỗ giấu người cụ thể, e rằng không dễ.

- Nên?

Triệu Vô Cực hỏi.

- Nên, ta định đi một chuyến đến khu rừng U Ám.

Hàn Phong ngữ khí kiên định.

Triệu Vô Cực nghe vậy, không tỏ ra ngạc nhiên mà trầm ngâm một lúc rồi mới nói:

- Nhưng, mấy năm nay ta đã từng cố gắng tìm kiếm nơi mình bị nhốt không biết bao nhiêu lần mà vẫn chưa tìm ra, chỉ sợ lần này người cùng ta đi vào, muốn tìm ra chỗ ấy, không phải chuyện đơn giản.

- Điểm này đương nhiên ra biết, nhưng nếu như không đi vào thử, vĩnh viễn không thể tìm ra được.

Hàn Phong chuyển chủ đề, nói tiếp:

- Hơn nữa, tình hình Trầm Ngọc không thể kéo dài hơn được, với tình trạng hiện tại, mặc dù trong một thời gian ngắn không thể phát sinh vấn đề gì, nhưng tiếp tục thế này, e rằng chúng ta chưa tìm ra nơi giam hãm, Trầm Ngọc đã không chống đỡ nổi nữa rồi, ta quyết không để chuyện ấy xảy ra.

Thấy Hàn Phong nói như đinh đóng cột, Triệu Vô Cực sau một thoáng suy nghĩ, cũng gật đầu theo:

- Nếu như người đã nói vậy, thì ta sẽ đi cùng người.

- Đa tạ tiền bối!

Hàn Phong nghe xong, vui mừng nói.

Triệu Vô Cực khoát tay, nói:

- Cần gì phải khách sáo thế, nói gì người cũng là truyền nhân duy nhất của ta, ta không giúp người thì giúp ai!

Hàn Phong nghe vậy, cũng phải bật cười.

Mối quan hệ giữa Triệu Vô Cực và Hàn Phong đúng là có chút kì quái, vừa là thầy lại vừa là bạn.

Mặc dù, Hàn Phong là truyền nhân duy nhất của Triệu Vô Cực, nhưng Triệu Vô Cực chưa bao giờ mở miệng bắt Hàn Phong phải bái sư.

Hàn Phong cũng không ngại bái nhập môn hạ Triệu Vô Cực, dù sao những gì hắn học được, phần lớn đều đến từ Triệu Vô Cực.

Nhưng, vì Triệu Vô Cực không có ý đó, nên Hàn Phong cũng không chủ động lên tiếng.

Kì thực, Hàn Phong không biết là, trong mắt Triệu Vô Cực, bái sư chỉ là hình thức bên ngoài, một người tính tình cởi mở như ông, đương nhiên không quan tâm những thứ đó.

Trong quá trình tiếp xúc với Hàn Phong, Triệu Vô Cực có thể cảm nhận được sự tôn kính mà Hàn Phong dành cho mình, như thế là quá đủ rồi.

Mà bản thân Triệu Vô Cực cũng rất coi trọng Hàn Phong, nếu không một người tính tình phóng khoáng như ông, sao chịu ở Huyền Thiên Tông lâu như vậy, tất cả là vì Hàn Phong.

Tất cả để sau hãy nói, bây giờ Hàn Phong sau khi nhận được sự đồng ý từ Triệu Vô Cực, đột nhiên nghĩ ra một vấn đề, chậm rãi hỏi:

- Tiền bối, đến bây giờ ông vẫn chưa nói cho ta biết, tại sao mấy năm nay, ông cứ phải khổ sở đi tìm nơi giam hãm đó, bên trong có phải còn bí mật gì chưa được tiết lộ không?

Triệu Vô Cực nghe xong, đầu tiên ngây ra, ngẫm nghĩ một lúc rồi mới thẳng thắn nói:

- Người nói không sai, lần trước ta nói lại lịch Tiểu Bạch cho người biết mà không kể lại tình hình bên trong nói giam hãm, không phải là ta muốn giấu người, chỉ là những chuyện đó thực sự quá kì lạ, đến cả ta cũng cảm thấy khó tin, huống hồ là người, nên ta mới không nhắc đến.

Dừng lại một lúc, Triệu Vô Cực nói tiếp:

- Nhưng, bây giờ phát sinh những chuyện này, sau này, có lẽ người sẽ có cơ hội tiếp cận nơi đó, vậy bây giờ ta có nói cho người biết cũng không vấn đề gì,

Hàn Phong nghe vậy, hai mắt sáng rực, không nói gì mà yên lặng chờ nghe chuyện của Triệu Vô Cực.

Điều chỉnh lại một chút tư duy, Triệu Vô Cực chậm rãi nói:

- Kì thực, lúc còn ở trong đó, ta phát hiện có một lối vào thần bí, chỉ là với thực lực hiện tại, căn bản không thể vào được bên trong, nhưng đứng ngoài thôi, ta có thể cảm nhận bên trong lối vào, ẩn giấu một sức mạnh vô cùng cường đại, bị nhốt trong đó vài trăm năm, có một lần không biết có phải mơ không, hoặc là sản sinh ảo giác, ta nhìn thấy có người từ lối vào đó đi ra.

- Bên trong đó còn có người?

Hàn Phong ngạc nhiên nói.

Triệu Vô Cực lắc lắc đầu, nhân thần như rơi vào hồi ức mơ màng, chậm rãi nói:

- Ta cũng không rõ, trong ấn tượng của mình, ta cảm thấy hình như là một cô gái chậm rãi đi ra từ lối vào đó, biểu tình của cô ta lúc đó hình như cũng rất mơ màng, sau khi quan sát xung mới, một lần nữa lại từ lối vào đó biến mất.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

493. Chương 476: La Mạn Giá Đáo.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Dừng lại một lúc, Triệu Vô Cực nói tiếp:

- Lúc lối vào mở ra, ta cảm nhận một luồng sức mạnh ngút trời ập đến, khiến ta không sao cử động nổi, còn cô gái sau khi xuất hiện, ta càng không thể há miệng nói chuyện, cứ thế cho đến khi cô ấy rời đi ta mới hồi phục.

- Lại có chuyện kì quái như vậy, với thực lực lúc đó của tiên bối, mà còn bị áp chế, đó là sức mạnh gì chứ?

Hàn Phong kinh ngạc hỏi.

Triệu Vô Cực lắc đầu, nói:

- Ta cũng rất muốn làm rõ nguyên nhân bên trong, và cả cô gái bí ẩn đó nữa, cô ta rốt cục là ai, đây chính là nguyên nhân tại sao mấy năm qua ta cứ phải khổ sở đi tìm nó.

Hàn Phong nghe xong, khuôn mặt lộ ra biểu tình vô cùng kì quái.

Sắc mặt cổ quái của Hàn Phong không thoát khỏi ánh mắt Triệu Vô Cực.

Bị một tiểu bối, trên thực tế còn là truyền nhân của mình dùng ánh mắt đó nhìn mình, Triệu Vô Cực hơi đỏ mặt, bối rối nói:

- Người nhìn ta như vậy làm gì?

Hàn Phong nghe vậy, lộ ra một nụ cười trên choker, thản nhiên nói:

- Không có gì, chỉ là đột nhiên cảm thấy thú vị thôi!

- Tiểu tử được lắm, dám trên ta cơ đấy!

Triệu Vô Cực giận dữ nói.

Thấy Triệu Vô Cực ngượng quá thành giận, Hàn Phong biết ông chỉ giả bộ mà thôi nên cũng không để ý, chỉ nói:

- Ta không nói gì đâu nhé, là ông tự nghĩ ra thôi!

Triệu Vô Cực biết không nói thắng được Hàn Phong, bị đối phương nhìn thấu tâm gan, tự động chuyển chủ đề:

- Người dự định bao giờ bắt đầu?

Nghe Triệu Vô Cực hỏi chuyện chính sự, hàn Phong cũng thu ngay nụ cười, suy nghĩ một lúc, nói:

- Trước đó ta phải đi một chuyến Huyền Thiên Tông đã, với tình hình hiện tại của Ngọc Nhi, muốn đưa cô ấy đi theo e rằng hơi phiền.

Triệu Vô Cực nghe vậy, cũng không nói gì nhiều.

Mấy ngày tiếp theo, Hàn Phong không vội vã rời khỏi đế đô mà đợi Triệu Vô Cực giúp Mộ Tuyết chữa trị vết thương rồi mới khởi hành.

Về phần bọn Đường Vũ Nhu, vẫn ở lại trong hoàng cung chăm sóc Mộ Tuyết.

Hàn Phong mặc dù lo lắng, nhưng cũng không nói gì.

Nhưng, trước khi hân rời đi, Bồ Lô Dịch - người trước đây đã đi theo bảo vệ bọn Đường Vũ Nhu đột nhiên tìm đến.

Thấy Bồ Lô Dịch đến, Hàn Phong có chút nghi hoặc, sau đó cười hỏi:

- Bồ Lô Dịch, mới sáng sớm, ông vội vàng đến tìm ra, trừ phi có chuyện gì?

Bồ Lô Dịch nghe vậy, chỉ mỉm cười nói:

- Ta vừa nhận được tin tức từ thiếu gia, nói thiếu gia đã đến Thiên Tinh đại lục.

- Thiếu gia? La Mạn?

Hàn Phong ban đầu còn chưa kịp phản ứng, xong mới nhớ ra con người giàu có gặp được trong khu rừng u ám, cũng chính là thiếu gia La Mạn của Bồ Lô Dịch.

Bồ Lô Dịch gật gật đầu nói:

- Ta vừa nhận được tin, thiếu gia nói ngài đã ở Huyền Thiên Tông.

Hàn Phong nhìn nụ cười trên mặt Bồ Lô Dịch, biết ông vui mừng với thông tin này đến thế nào.

Nghĩ lại chuyện Bồ Lô Dịch theo mình đến Thiên Tinh đại lục đã mười năm nay, mặc dù chưa một lần trở về nhưng trong lòng thì vẫn luôn mong nhớ.

Vừa hay việc ở đế đô cũng đã làm xong, Hàn Phong nghe tin này cũng rất mừng, lập tức nói:

- La Mạn đã đến rồi thì đừng chần chừ nữa, mau thu xếp lập tức trở về Huyền Thiên Tông, không ngờ sau lần từ biệt đó đến hôm nay lại cách xa lâu như vậy.

Biết tin La Mạn đến, Hàn Phong lập tức thay đổi kế hoạch, vốn dĩ định ở lại thêm mấy hôm nữa, sau khi vội vàng cáo biệt Tiêu Phổ, Hàn Phong cùng Triệu Vô Cực, Bồ Lô Dịch quay trở về Huyền Thiên Tông.

Về phần Phí lão, tiếp tục ở lại đế đô, cùng hoàng thất bảo vệ đệ tử tứ các.

Mặc dù, Hàn Phong không nghĩ trải qua chuyện vừa rồi, Võ Hoàng Điện sẽ còn ra tay lần nữa, nhưng cẩn trọng vẫn là trên hết.

Vội vã trở về Huyền Thiên Tông, chẳng kịp cùng Huyền Cơ Tử báo cáo tình hình chuyến đi đế đô lần này đã nhận được tin La Mạn đang ở trong Huyền Thiên Tông.

Hàn Phong cũng không phí lời, trực tiếp đưa Bồ Lô Dịch đến nơi tiếp đón khách quý của Huyền Thiên Tông.

Huyền Cơ Tử mặc dù không quen bọn La Mạn nhưng Tiêu Linh thì biết, nên Huyền Cơ Tử không có ý định làm phiền đối phương.

Đến nơi tiếp khách, Hàn Phong nhìn thấy Tiêu Linh đang cùng một người đang ông trung niên nói chuyện.

Thấy Hàn Phong đến, Tiêu Linh đứng dậy nghênh đón.

Hàn Phong nhìn một lượt người đàn ông trung niên trước mặt, phát hiện không quen đối phương, đang định quay sang hỏi Tiêu Linh thì Tiêu Linh đã nhận ra vẻ nghi hoặc trên mặt Hàn Phong, cười nói:

- Vị này là trợ thủ của La Mạn, Phạm Tùng tiên sinh!

Mặc dù có chút thắc mắc tại sao vẫn chưa thấy bóng dáng La Mạn đâu nhưng Hàn Phong vẫn khách khí chào hỏi đối phương.

Bố Lôi Dịch thì nóng ruột hơn, đã hơn mười năm nay ông không được gặp thiếu gia của mình, nên chủ động hỏi thăm:

- Sao không thấy thiếu gia nhà ta đâu?

Phạm Tùng nhìn thấy Bố Lôi Dịch, cũng cười, chấp tay hành lễ, ôn tồn nho nhã nói:

- Vị này có lẽ là Bố Lôi Dịch quản gia mà chủ nhân vẫn thường nhắc đến, tại hạ Phạm Tùng, xin chào quản gia đại nhân!

Dừng lại một lúc, Phạm Tùng lại hành lễ với Hàn Phong, ngữ khí có chút cung kính, nói:

- Còn vị này chắc là thân vương đại nhân, chủ nhân cũng thường nhắc đến sự tích ngài trước mặt Phạm Tùng, hôm nay được gặp, quả nhiên phong thái phi phàm.

Hàn Phong quan sát người đàn ông trung niên, phát hiện đầu khí người này chỉ ở nhân giai đỉnh phong, nhưng hành vi cử chỉ thì rất có khí thế.

Đối diện với hai thiên giai cường giả như hấn và Bố Lôi Dịch, vậy mà không chút sợ hãi, hơn nữa từ ngữ cũng rất rõ ràng, mặc dù đang tán dương hai người nhưng lại không khiến Hàn Phong cảm thấy như đang xun xoe nịnh bợ.

Đến đây, Hàn Phong không khỏi thầm tấm tắc tán dương, xem ra trợ thủ của La Mạn cũng là một nhân vật phi phàm.

Bố Lôi Dịch đầu tiên ngậy ra, sau đó cũng khách khí nói:

- Không cần khách khí như vậy, sao không thấy thiếu gia nhà ta đâu?

Xem ra Bố Lôi Dịch không đợi nổi nữa rồi.

Phạm Tùng cũng không vòng vo, nói luôn:

- Thiếu gia đang ở trong Hồng Diệp Thành, còn ta được ngài ấy phái đến Thiên Tinh để quốc trước để tiếp xúc với quản gia đại nhân.

Nghe vậy, ánh mắt Bố Lôi Dịch không khỏi tối sầm lại, nhưng Phạm Tùng lập tức nói luôn:

- Quản gia đại nhân không cần để ý, thiếu gia nói, chỉ cần ta gặp quản gia đại nhân và Hàn Phong thiếu gia xong, ngài ấy sẽ lập tức xuất hiện bên cạnh hai vị.

- Ồ?

Bố Lôi Dịch bắn khoăn nhìn Phạm Tùng.

Hàn Phong thì cảm thấy có chút kì quái, rõ ràng hai người vẫn chưa hiểu được ý Phạm Tùng.

Tiêu Linh vì đã tiếp xúc với Phạm Tùng mấy ngày, nên biết được một chút nguyên nhân, thấy hai người lộ ra thần sắc bắn khoăn, lập tức lên tiếng giải thích:

- La Mạn vẫn giống ngày xưa, thích làm những chuyện cổ quái, lúc này Phạm Tùng tiên sinh có nói với ta, hình như La Mạn tìm ra một phương pháp đặc biệt nào đó, có thể đưa anh ta đến Thiên Tinh để quốc trong một thời gian ngắn, mặc dù ta rất hiếu kì, nhưng Phạm Tùng tiên sinh kiên quyết chờ hai người về rồi mới nói cho ta biết.

Phạm Tùng nghe xong, chỉ cười nói:

- Mời công chúa giá đáo, bây giờ Hàn Phong thiếu gia và quản gia đại nhân đã đến rồi, vậy thì Phạm Tùng cũng không giấu giếm nữa, xin mọi người đợi cho một lát, ta sẽ mời chủ nhân của mình ra liền.

Hàn Phong và Bố Lôi Dịch quay sang nhìn nhau, mắt tròn ngáp vể nghi hoặc.

Nhưng, nhìn bộ dạng thành thực của Phạm Tùng, Hàn Phong và Bố Lôi Dịch cố nên nghi hoặc trong lòng, yên lặng nhìn Phạm Tùng, chờ đợi động tác tiếp theo.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

494. Chương 477: Truyền Tống Trận Thần Kì.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Lúc này, Phạm Tùng lấy ra một cái túi nhỏ từ trong ngực áo.

Cẩn thận mở chiếc túi, Hàn Phong nhìn thấy trong đó đựng đầy những hạt cát đỏ tươi lấp lánh.

Những thứ này, Hàn Phong chưa từng thấy qua, đương nhiên không hiểu Phạm Tùng định lấy số cát này ra làm gì.

Chỉ thấy, Phạm Tùng dẫn ba người đến một cái sân trống trải sau hậu đường, sau đó tìm một nơi sạch sẽ.

Trong lúc ba người còn đang nghi hoặc, Phạm Tùng chậm rãi đổ số cát màu đỏ trong túi ra ngoài.

Số cát đỏ được Phạm Tùng rải đều trên mặt đất.

Liền sau đó, Hàn Phong phát hiện, Phạm Tùng hình như đang dùng số cát đỏ vẽ hình một bộ y phục.

Mặc dù rất hiếu kì, nhưng Hàn Phong không lên tiếng làm phiền, hẳn không nghĩ La Mạn cử người đến chỉ để chọc hấn cho vui.

Phạm Tùng làm vậy, chắc chắn phải có dụng ý nào đó.

Lại một lúc nữa, Hàn Phong phát hiện, trên mặt đất vốn rất sạch sẽ xuất hiện thêm một hình vẽ được vẽ bằng cát đỏ nữa.

Hình vẽ này hình tròn, bên trong có rất nhiều kí hiệu kì quái.

Đến đây, Hàn Phong cảm thấy hình như có chút ấn tượng quen thuộc, nhưng nhất thời chưa nghĩ ra là gì.

Đúng lúc này, Phạm Tùng nhìn hình vẽ trên mặt đất, thở phào nhẹ nhõm, sau đó cười nói:

- May quá, hoàn thành rồi!

- Đây là cái gì?

Tiêu Linh tiến lên mấy bước, hiếu kì nhìn vào hình vẽ trên mặt đất, hỏi.

Phạm Tùng nghe vậy, cung kính trả lời:

- Công chúa điện hạ đừng vội, xin hãy cho Phạm Tùng được lòng vòng một chút, đợi lát nữa, chủ nhân sẽ đích thân giải thích cho ba vị.

- Người nói nửa ngày mà ta chẳng hiểu gì cả.

Bố Lôi Địch trong lòng đã có chút bực bội.

Phạm Tùng thấy vậy, cẩn thận thu lại nửa túi cát đỏ còn trong túi, sau đó lấy ra một viên bảo ngọc lớn bằng ngón tay cái.

Màu đỏ của viên ngọc giống y như màu của cát trên mặt đất.

Trong lúc ba người còn chưa hiểu ra vấn đề, Phạm Tùng mỉm cười, thần bí nói:

- Công chúa điện hạ, Hàn Phong thiếu gia, và cả quản gia đại nhân, chuyện sắp xảy ra, có lẽ sẽ khiến mọi người có chút kinh ngạc, nhưng, đừng vội lo lắng, lát nữa chủ nhân sẽ xuất hiện ngay trước mặt ba người.

Phạm Tùng vừa dứt lời, không đợi ba người Hàn Phong phản ứng, ấn nhẹ viên ngọc màu đỏ trong tay.

Chỉ thấy viên bảo ngọc vốn trong suốt, đột nhiên phát ra hồng quang dịu dàng, liền sau đó, hồng quang bao phủ cả người Phạm Tùng.

Hồng quang hơi lóe lên, Phạm Tùng lập tức biến mất trước mặt ba người.

Nhìn khoanh đất trống trước mặt, Tiêu Linh không tìm được, kinh ngạc thốt lên:

- Ông ta đâu?

Không đợi người khác trả lời, lớp cát mỏng nơi Phạm Tùng vừa đứng đột nhiên phát ra một luồng ánh sáng đỏ cực mạnh.

Trong lúc ba người còn đang vô cùng kinh ngạc, hai bóng người từ từ xuất hiện trong luồng ánh sáng đỏ đó.

Không đợi Hàn Phong nhìn rõ dung mạo hai người, một giọng nói quen thuộc đã vang lên:

- Ha ha! Hàn Phong thân yêu! Lâu rồi không gặp!

Nghe thấy giọng nói quen thuộc đó, Hàn Phong ngây người, sau đó không tìm được, hô lên một tiếng:

- La Mạn?

Giọng nói đầu tiên nghe vậy, cười lớn nói:

- Ha ha! Hàn Phong thân yêu, người vẫn còn nhớ ta, thật đúng là quá cảm động!

Vừa dứt lời, hai bóng người cũng dần dần lộ ra từ vòng sáng màu đỏ.

Hàn Phong bây giờ mới nhìn rõ, người đang đứng trước mặt hắn không phải La Mạn thì còn là ai nữa.

Sau lưng hắn, chính là Phạm Tùng, người vừa biến mất lúc nãy.

Mười năm không gặp, La Mạn bây giờ đã hơn ba mươi tuổi, mặc dù không còn vẻ bốc đồng như thời niên thiếu, nhưng lại có thêm một chút trầm ổn, chắc chắn, nhất là hàng ria mép mờ mờ trên miệng, càng khiến người ta cảm thấy khí độ phi phàm.

Chỉ cần nhìn bộ dạng La Mạn, Hàn Phong biết hắn ở Thiên Nguyệt đế quốc, nhất định sống cũng không tệ.

Đúng lúc này, Bồ Lô Dịch, người này giờ vẫn đứng bên cạnh Hàn Phong, khuôn mặt già nua đầy vẻ kích động, sau khi La Mạn vừa xuất hiện, ông liền tiến lên trước hai bước, đến trước mặt La Mạn, kích động hét lớn:

- Thiếu gia!

Nhìn thấy Bồ Lô Dịch đứng trước mặt mình, La Mạn cũng nở một nụ cười rạng rỡ, dùng lễ tiết của nước bọn họ, ôm chầm lấy Bồ Lô Dịch.

Một già một trẻ, một chủ một bộc, mặc dù mười năm xa cách nhưng tình cảm vẫn không hề ảnh hưởng, ngược lại càng khiến hai người nhớ nhau hơn.

Hàn Phong biết, từ sau khi thoát khỏi khu rừng u ám, rồi chuyển đến Thiên Nguyệt đế quốc, cả quãng đường gặp không ít hoạn nạn, nhưng nó lại khiến mọi người tin tưởng nhau hơn.

Nhìn hai người chân tình lưu lộ, Hàn Phong và Tiêu Linh chỉ đứng bên cạnh cười, không lên tiếng làm phiền họ.

La Mạn và Bồ Lô Dịch sau khi ôm nhau xong, La Mạn nhìn Bồ Lô Dịch, cười nói:

- Quần gia, ông sống ở đây có tốt không?

Bồ Lô Dịch rõ ràng vẫn còn trong tâm trạng kích động, nghe vậy, chỉ gật gật đầu, nói:

- Tốt! Tốt lắm! Thiếu gia thì sao?

Có thể khiến một thiên giai cường giả như Bồ Lô Dịch kích động như vậy, có thể thấy tình cảm chủ tớ giữa họ không hề bình thường.

Đương nhiên, đối với sự trung thành của Bồ Lô Dịch, Hàn Phong cảm thấy bội phục vô cùng.

La Mạn nghe Bồ Lô Định hỏi vậy, dang rộng hai tay, cười nói:

- Người nhìn mà không thấy sao? Nhưng mấy năm nay ta đều rất nhớ quần gia, hôm nay được gặp, đúng là thật quá vui mừng.

Phạm Tùng này giờ chỉ cung kính đứng sau lưng La Mạn, người hơi cúi, miệng mỉm cười, lặng lẽ nhìn hai người, không nói gì.

Sau khi cùng Bồ Lô Định hàn huyên chuyện cũ xong, La Mạn đến trước mặt Hàn Phong, đầu tiên quan sát từ đầu đến chân hắn, say đó giả bộ nheo nheo mắt nhìn Tiêu Linh bên cạnh.

Hàn Phong thấy vậy, biết La Mạn đang đùa, nên cũng không giận, chỉ nói:

- Được lắm La Mạn, thấy người mặt mũi trầm ổn, khí độ phi phàm, không ngờ chớp mắt đã hồi phục bản tính rồi.

La Mạn nghe vậy, bật cười, thu lại ánh mắt, đầu tiên gật gật đầu, sau đó lại lắc lắc đầu, nói:

- Không ngờ sau lần từ biệt ở Hồng Diệp Thành, đến bây giờ mọi người lại thay đổi nhiều như vậy, cô gái xinh đẹp bên cạnh người lừa được ở đâu vậy?

Nghe La Mạn nói, Hàn Phong mới nhớ ra, năm đó lúc hắn cùng Tiêu Linh rời đi, dung mạo Tiêu Linh vẫn chưa hồi phục, chẳng trách lúc này La Mạn dám bạo gan nhìn cô như vậy, thì ra hắn vẫn chưa nhận ra Tiêu Linh.

Tiêu Linh rất hiểu tính khí La Mạn, nên không cảm thấy khó chịu trước hành động của hắn, bây giờ nghe nói mới biết thì ra La Mạn không nhận ra mình, chỉ mỉm cười, cong môi, thì thầm nói:

- La Mạn, không nhận ra ta sao?

Nghe Tiêu Linh nói vậy, La Mạn đầu tiên ngây ra, sau đó lộ vẻ suy nghĩ.

Một lúc sau, La Mạn đột nhiên ngẩng đầu, mặt chấn động, mắt đầy vẻ khó tin, chỉ vào Tiêu Linh, lắp bắp nói:

- Cô... cô... cô là Liên Linh cô nương?

Nhìn biểu tình chấn động của La Mạn, Tiêu Linh cũng phải bật cười, chậm rãi nói:

- Xem ra huynh vẫn chưa quên ta, nhưng ta tên Tiêu Linh, huynh vẫn nên gọi ta là Tiêu Linh thì tốt hơn!

- Rốt... rốt cục là chuyện gì? Thực sự không thể tin được!

La Mạn không ngừng quan sát Tiêu Linh, miệng lẩm bẩm như đang tự nói với chính mình.

Hàn Phong bên cạnh thấy vậy, tiếp lời nói:

- Cô ấy đúng là Tiêu Linh, lúc chúng ta rời đi, không phải nói đã tìm ra cách chữa trị vết thương cho ấy sao, đây mới chính là khuôn mặt thật của Linh Nhi.

- Thật khiến người ta không thể tin nổi, ta còn tưởng người chỉ là...

La Mạn nói đến đây, đột nhiên dừng lại.

Hàn Phong tiếp lời:

- Người định nói, tưởng ta chỉ nói vậy để an ủi Linh Nhi, đúng không?

Nghe vậy, La Mạn chỉ cười bối rối, sau đó trả lời:

- Là người nói đấy nhé, ta không có nói gì hết.

- Ha ha, xem người kinh doanh mấy năm nay, càng lúc càng giáo hoạt!

Hàn Phong trêu chọc.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

495. Chương 478: Thương Đoàn La Mạn.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Lúc này, Tiêu Linh đứng bên cạnh nhắc nhở:

- Được rồi, mọi người đừng đứng ở đây nữa, chúng ta vào nhà nói chuyện, ta còn muốn biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì!

Được Tiêu Linh nhắc, Hàn Phong và Bồ Lô Dịch mới nhớ ra là La Mạn vừa nhẹ nhàng xuất hiện trước mặt họ, bao nhiêu năm không gặp nên nhất thời quên mất chuyện này.

Hàn Phong cũng nói:

- Nào, vào nhà thôi, lát nữa người phải nói thật cho ta biết, rốt cục là chuyện gì.

Mọi người vào trong đại sảnh, sau khi vừa ngồi xuống, Hàn Phong trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

- Được rồi, bây giờ có thể nói cho ta biết, lúc này là thế nào không. Ba người chúng ta bị người làm cho chẳng hiểu gì cả.

- Ha ha! Có phải cảm thấy rất thần kì không?

La Mạn cười nói.

Hàn Phong gật gật đầu, lúc này La Mạn đột nhiên xuất hiện, đúng là làm hắn kinh ngạc vô cùng.

Mặc dù, trước đây hắn đã từng nhìn thấy người của Võ Hoàng Điện lợi dụng bí thuật di chuyển giữa hai nơi, nhưng với tình hình mà La Mạn biểu hiện, rõ ràng rất khác với người của Võ Hoàng Điện.

Đồng thời, cũng khiến Hàn Phong vô cùng tò mò, hắn rất muốn biết rốt cục là đã xảy ra chuyện gì.

Thấy mình đã khiến cho bọn Hàn Phong tò mò, La Mạn mỉm cười giải thích:

- Đây là thứ mà ta nghiên cứu mấy năm nay, cho đến trước đây không lâu mới nghiêm chế thành công, lần này ta đến tìm người, tất cả có hai chuyện cần làm.

- Ồ? Chuyện gì, người cứ nói, giúp được gì cho người ta nhất định không từ chối.

Hàn Phong cười nói.

La Mạn nói:

- Chuyện thứ nhất, là thử hiệu quả của truyền tống trận vừa rồi, nhưng ta đã xuất hiện ở đây, chứng tỏ lần thử nghiệm này rất thành công.

- Truyền tống trận? Người vừa nói, người dùng truyền tống trận đến đây?

Biểu tình trên mặt Hàn Phong lúc này vô cùng kinh ngạc, rõ ràng cảm thấy rất ngạc nhiên với truyền tống trận mà La Mạn nói.

Đột nhiên, Hàn Phong nghĩ ra tại sao lúc này mình lại cảm thấy quen thuộc đến vậy, năm đó lúc hắn được Lý Thần đưa vào Thiên Môn, hình như cũng trải qua trận đồ truyền tống màu đỏ rồi mới tới được Thiên Môn.

Không ngờ bây giờ lại được nhìn thấy truyền tống trận như vậy xuất hiện, bảo Hàn Phong không ngạc nhiên sao được.

Hắn rất hiếu kì, La Mạn nghiên cứu ra thứ này như thế nào.

Hơn nữa, vừa rồi hình như Phạm Tùng cũng dùng truyền tống trận quay về Hồng Diệp Thành, sau khi thông báo cho La Mạn, một lần nữa cùng La Mạn trở lại chỗ này.

Như vậy, chứng tỏ La Mạn đã nắm bắt rất rõ kĩ thuật này.

Mà La Mạn cũng không giấu diếm, Phạm Tùng là thủ hạ tâm phúc của hắn, còn Bồ Lô Dịch là quản gia mà hắn có thể tin tưởng.

Về phần Hàn Phong, trên thực tế là một chủ sự trong thương đoàn La Mạn, mặc dù mấy năm nay Hàn Phong chưa từng hỏi bất cứ chuyện gì của thương đoàn, nhưng La Mạn không phải là người mất gốc.

Nên, La Mạn nói thẳng không chút kiêng kỵ:

- Kì thực, truyền tống trận này ta có được sau khi mọi người rời đi không lâu.

Dừng lại một chút, La Mạn giải thích nói:

- Đương nhiên, lúc có được phương pháp nghiêm chế truyền tống trận, ta cũng không để ý đến nó, người biết mà, mấy phương pháp kinh doanh mà người đề cập, rất được hoan nghênh ở Thiên Nguyệt đế quốc, ba năm sau khi mọi người rời đi, phân hiệu thương đoàn đã trải khắp các thành trấn trong Thiên Nguyệt đế quốc, diện hạ cũng rất ủng hộ thương đoàn, có thể nói, phần lớn đều là công lao của người, ta chỉ là người chấp hành mà thôi.

Hàn Phong nghe vậy, chỉ cười nói:

- Không thể nói như vậy được, nếu như đổi thành người khác, chưa chắc đã làm tốt hơn, ta chỉ là cho người một vài kiến nghị sơ sài mà thôi, người thực sự khiến thương đoàn tráng địa, là người mới đúng.

- Chúng ta không cần phải thối nhau lên như vậy.

La Mạn cười nói, sau đó quay trở lại vấn đề chính:

- Kì thực, sau khi sức mạnh thương đoàn không ngừng tráng đại, ta cũng nghĩ cách chuyển mục tiêu sang nơi khác, trước đó ta đã làm theo kiến nghị của người, thành lập ngân hàng tư nhân và đại lý của mình ở Thiên Nguyệt đế quốc.

Ngân hàng tư nhân và đại lý là những gì Hàn Phong nói với La Mạn trước khi rời đi, dựa theo kí ức bốn trăm năm trước. Hắn biết rất rõ, đây là hai ngành nghề kiếm tiền tốt nhất ở hậu thế.

Ngân hàng tư nhân và dòng hàng đều có một điểm chung, đó là nhanh và tiện, tốc độ lưu thông cực nhanh.

Nếu như có người ở trấn khác muốn mua một món bảo vật có giá trị, chỉ cần bỏ tiền vào một ngân hàng tư nhân, sau đó đến một thành trấn khác, đến ngân hàng chỉ định để rút ra số tiền tương đương, như vậy giảm bớt rất nhiều tính nguy hiểm và phức tạp khi mang một lượng tiền lớn theo người.

Đồng thời, món bảo vật mà mình muốn mua, chỉ cần giao cho đại lý, trả một số lượng kim tệ nhất định, đại lý dễ chuyển món hàng ấy đến địa điểm nhất định.

Đại lý sẽ đảm bảo tính an toàn cho món bảo vật đó, đồng thời giảm bớt nguy hiểm cho khách hàng.

Rõ ràng, La Mạn nghe theo kiến nghị của Hàn Phong, xây dựng ngân hàng tư nhân và đại lý của mình ở Thiên Nguyệt đế quốc.

Sau đó, từ miệng La Mạn, Hàn Phong được biết ngân hàng và đại lý của thương đoàn bây giờ đã trải khắp Thiên Nguyệt đế quốc, thậm chí ngay cả những tiểu quốc xung quanh cũng chịu sự ảnh hưởng của thương đoàn.

Nhưng, La Mạn cũng nói với Hàn Phong, mấy năm gần đây, trong Thiên Nguyệt đế quốc lũ lượt xuất hiện thêm nhiều ngân hàng và đại lý khác, những người này hình như định liên hợp lại đối phó với thương đoàn của họ.

Chuyện này, Hàn Phong sớm đã đoán ra.

Hắn đoán đây là tình huống nhất định phải xuất hiện, nhìn thái độ của La Mạn, hình như rất bất mãn với những ngân hàng nhỏ này.

Để La Mạn không có hành động gì quá khích, Hàn Phong quyết định sẽ lên tiếng nhắc nhở, nhưng trước đó, hẳn vẫn thử thăm dò:

- La Mạn, người có định làm gì xử lý những ngân hàng và đại lý nhỏ đó không?

La Mạn ngẫm nghĩ, lộ ra khí tức uy nghiêm bồi dưỡng bao nhiêu năm nay, lạnh giọng nói:

- Những tên đó, biết rõ là không thể đấu lại được thương đoàn ta, mấy năm nay ngầm liên hợp với nhau giở trò, cướp đi không ít mối, nếu như cứ tiếp tục thế này, ta nhất định có ngày bắt chúng phải trả giá.

La Mạn lúc này hoàn toàn không còn bộ dạng tinh nghịch vừa rồi nữa, mà giống như một con người hoàn toàn khác.

Đương nhiên, biểu hiện này của La Mạn không khiến Hàn Phong cảm thấy kinh ngạc, muốn một mình quản lý thương đoàn, nhất định phải có chút khí thế này, nếu không sao có thể làm người khác khiếp sợ.

Nhưng, đối với những gì La Mạn vừa nói, Hàn Phong chỉ lắc lắc đầu, nói tiếp:

- La Mạn, có chuyện này ta nhất định phải nhắc nhở người, nếu không sẽ mắc sai lầm đấy.

- Ồ? Là quyết định của ta không đúng sao?

La Mạn ngạc nhiên nhìn Hàn Phong.

Nếu như đổi thành người khác dám nói như vậy, La Mạn chắc chắn sẽ không có thái độ đó, hẳn dùng mười năm thời gian, xây dựng nên một thương đoàn hùng mạnh, đương nhiên sẽ không để ai chất vấn mình.

Trong nhận thức của La Mạn, trên thế giới này, người có tư cách dạy dỗ hẳn chỉ đếm trên đầu ngón tay, và Hàn Phong là một trong số đó, đó cũng là điểm quan trọng nhất.

Mặc dù trước đây Hàn Phong nói không hề sai, thương đoàn được như bây giờ tất cả nhờ La Mạn một tay kiến lập, nhưng La Mạn cũng rõ, nếu như không có những kiến nghị và hướng dẫn mà Hàn Phong đưa ra, nếu chỉ dựa vào tài trí của một mình mình, muốn có được thành tựu như ngày hôm nay, tuyệt đối không thể trong một thời gian ngắn như vậy.

Nên, La Mạn rất tín nhiệm Hàn Phong, nghe Hàn Phong nói vậy, lập tức lộ vẻ chuyên chú, cẩn thận lắng nghe.

Hàn Phong ngẫm nghĩ một lúc rồi mới từ tốn nói:

- Người phải biết, đại lục này rất lớn, mỗi người đều muốn trở thành số một đại lục, bất luận đấu khí, luyện được hay kinh doanh, đều như vậy.

- Điều đó là tự nhiên, bản tính con người là cạnh tranh hiếu thắng mà.

La Mạn nói.

Gật gật đầu, Hàn Phong nói tiếp:

- Lời này đương nhiên không hoàn toàn đúng, nhưng nó cũng đủ chứng minh một số vấn đề, người phải biết, đại lục này có nhiều người như vậy, mà người lại muốn dựa vào sức của một mình mình, lũng đoạn cả ngành nghề, đó là một việc rất khó, bây giờ đúng là thương nghiệp có thực lực đó, nhưng về lâu về dài, chưa chắc đã là chuyện tốt.

- Sao lại nói vậy?

La Mạn băn khoăn hỏi.

Hàn Phong cười cười, nói tiếp:

- Người đừng có đơn giản như vậy, chỉ ít trước mắt nghe người nói, vẫn chưa đến mức quá tệ, ta chỉ muốn nói, người phải biết, con người sợ nhất là không tự nhìn thấy khuyết điểm của mình, nếu như không nhìn thấy khuyết điểm của mình, chứng tỏ người đó rất khó có thể tiến bộ, bất luận là trên phương diện nào.

Dừng lại một lúc, Hàn Phong nói tiếp:

- Nèn, có cạnh tranh mới nhìn thấy khuyết điểm của mình, có thể nhìn thấy điểm chưa tốt, từ đó tiến hành cải thiện mới chính là đạo lý sinh tồn. Làm người như vậy, kinh doanh cũng phải như vậy.

Nghe Hàn Phong nói xong, La Mạn lập tức chìm vào suy nghĩ.

Sau lưng hắn, Phạm Tùng này giờ chẳng nói gì, sau một hồi suy nghĩ, đôi mắt vốn đang rất bình thản đột nhiên lộ ra một tia thần sắc.

Đúng lúc này, La Mạn cũng đột nhiên lộ ra biểu tình đại ngộ, nhìn Hàn Phong, thán phục nói:

- Người nói không sai, trước đây là ta quá cố chấp, ra sức chèn ép nên mới gặp phải phản ứng lớn hơn, nếu đã như vậy, chỉ bằng cứ để cho họ tự do phát triển, có cạnh tranh thì mới có tiến bộ. Nếu như cuối cùng thương đoàn của chúng ta bị đánh bại, cũng có thể nói là vấn đề của chính chúng ta.

- Người có thể nghĩ thông được nhanh như vậy, ta cũng không cần nói nhiều nữa.

Hàn Phong cười nói.

Phạm Tùng sau lưng lại hành lễ với Hàn Phong lần nữa, mặt lộ vẻ bội phục, tán dương nói:

- Hàn Phong thiếu gia, quả nhiên phi phàm, chỉ cần nói một câu mà hóa giải tất cả huyền cơ bên trong, uống công bao lâu nay ta tự đề cao mình, cứ thế lún sâu trong sai lầm, bây giờ được Hàn Phong thiếu gia chỉ dẫn, mới tỉnh ngộ ra.

- Ha ha, Tùng Phạm, người đừng có xem thường hắn, năm đó nếu như không có Hàn Phong, bây giờ chưa chắc đã có thương đoàn lớn như vậy, may mà tên tiểu tử này không thích kinh doanh, nếu không chúng ta đều phải về nhà làm ruộng hết.

La Mạn đùa giỡn nói.

Hàn Phong nghe vậy chỉ cười, không hỏi thêm nữa, lúc này nếu như không phải La Mạn kể chuyện, nên Hàn Phong mới buộc phải nói ra kiến nghị của mình, lúc này vấn đề hắn quan tâm nhất là truyền tống trận mà La Mạn nhắc đến.

Thấy Hàn Phong hứng thú như vậy, La Mạn cũng giải thích cho hắn tỉ mỉ.

Lúc đó, sau khi một tay gây dựng thương đoàn lớn mạnh, tất cả thời gian rảnh rỗi, La Mạn đều dành cho việc nghiên cứu phương pháp bài phối truyền tống trận.

Với tài lực hiện có của La Mạn, có lẽ gần bằng ba phần mười hoàng thất.

Nên việc nghiên cứu truyền tống trận không hề vấp phải vấn đề tiền bạc.

Trải qua một năm nghiên cứu, La Mạn thu thập một lượng lớn nhân tài trên các phương diện, kết quả ban đầu thu được là truyền tống trận này có thể thực hiện được.

Bởi vậy, La Mạn càng thêm hưng phấn, đồng thời trong đầu vạch ra một kế hoạch, chỉ cần đợi truyền tống trận nghiên chế thành công, hắn sẽ lập tức thi triển.

Trên thực tế, nhìn La Mạn đang ngồi trước mặt mình lúc này, Hàn Phong đương nhiên hiểu, truyền tống trận đã được nghiên chế ra.

Tiếp đó, La Mạn kể lại đơn giản kế hoạch trong đầu hắn cho Hàn Phong nghe.

Sau khi nghe xong, Hàn Phong cũng cảm thấy có chút khó tin, nhưng nghĩ đến lúc kế hoạch được thi hành, chắc chắn sẽ tạo nên một chấn động lớn.

Kế hoạch của La Mạn chính là, nếu như truyền tống trận có thể dùng, thì sẽ chế tạo với số lượng lớn, như vậy sẽ là một bước biến hóa long trời lở đất với dịch vụ đại lý của thương đoàn.

Đến lúc đó, những thương đoàn đại lý khác muốn cạnh tranh cũng không đủ sức.

Chỉ cần nghĩ qua cũng biết, sẽ giống như Phạm Tùng làm lúc này, và cách hắn đến Huyền Thiên Tông, sau đó lại mượn truyền tống trận từ Thiên Nguyệt đế quốc xa xôi đến Huyền Thiên Tông trong thời gian ngắn nhất.

Hàn Phong lập tức nghĩ: nếu như sắp tới có thể dùng, chỉ cần bố trí các loại truyền tống đại trận ở bất cứ góc nào trên đại lục, vậy cả đại lục này sẽ hoàn toàn móc nối với nhau, chỉ cần muốn, lúc nào cũng có thể đến được nơi mình muốn đi.

Như vậy, có thể tiến một bước liên hệ các nước trên đại lục với nhau.

Hàn Phong cũng không biết như vậy là tốt hay xấu, liên hệ càng nhiều, đương nhiên khó tránh khỏi va chạm giữa các quốc gia, nhưng xét về tổng thể thì lợi vẫn nhiều hơn hại.

Làm vậy, có thể tăng cường giao lưu giữa các bên và các nước sẽ phát triển nhanh hơn.

Nhưng, đó đều là tưởng tượng của Hàn Phong, với tình hình hiện tại của La Mạn, truyền tống trận rõ ràng chỉ mới bước đầu thành công, vẫn chưa đạt đến trình độ mà Hàn Phong tưởng tượng.

Nhưng cho dù là vậy, chỉ cần chú trọng thực thi, nhất định sẽ thu hút sự chú ý từ các phương, như vậy, thương đoàn sẽ cần được bảo vệ nhiều hơn.

Nói ra lo lắng của mình với La Mạn, La Mạn cười nói:

- Người yên tâm, ta đâu phải kẻ ngốc, sớm đã thương lượng xong rồi, điện hạ rất có hứng thú với thứ này, phải rất nhiều nhân thủ đến bảo vệ an toàn cho thương đoàn, đương nhiên ta cũng nhận lời bệ hạ, tương lai nếu như truyền tống trận thu được lợi nhuận, sẽ chia hai phần cho hoàng thất.

La Mạn nói vậy, Hàn Phong coi như tạm yên tâm.

Sau đó, hắn lại nghĩ nếu như bây giờ mình tới khu rừng u ám, truyền tống trận vừa hay có thể dùng đến.

Chỉ có điều sau khi hắn đưa ra câu hỏi này, La Mạn lắc lắc đầu, nói với Hàn Phong:

- Chỉ sợ không thực hiện được ý tưởng này, ta đã từng phái người đi thực nghiệm, không biết tại sao bất cứ nơi nào chỉ cần có truyền tống trận, dựa vào viên bảo ngọc màu đỏ trong tay này, ta có thể dễ dàng đến được nơi đó, nhưng chỉ có khu rừng âm u là không thể làm được.

Thì ra, La Mạn đã từng phái người đi làm rất nhiều thực nghiệm, nhưng những người này vừa vào khu rừng u ám, lập tức mất liên lạc, căn bản không thể khiến truyền tống trận và thủy tinh hồng liên kết được với nhau, như vậy chứng thực bên trong khu rừng u ám không phù hợp sử dụng truyền tống trận.

Nghe La Mạn giải thích, Hàn Phong lập tức nghĩ ra, biết đâu nó có liên quan đến tứ diệu tháp và viên cổ đại trận ẩn giấu trong khu rừng u ám.

Bị những ảnh hưởng này nên thủy tinh đỏ mới mất đi tác dụng.

Xem ra, chủ ý này không thể thực hiện được.

Nghĩ đến đây, Hàn Phong khẽ thở dài.

Sắp xếp lại một chút tâm thần, Hàn Phong tiếp tục hỏi.

- Đúng rồi, vậy người nói cho ta biết việc thứ hai người muốn làm là gì.

La Mạn nghe xong, cười nói:

- Nơi này là địa bàn của người, chuyện thứ hai chắc chắn phải cảm phiền người giúp đỡ.

Nhận ra ngữ khí tinh nghịch của La Mạn, Hàn Phong cười nói:

- Đừng có nói khó nghe như vậy, ta chỉ là một người bình thường. Đương nhiên ở đây thì có thể nói như vậy, người cần ta giúp điều gì.

- Đừng có lờ ta, dù đây là lần đầu tiên ta đến Thiên Tinh đế quốc, nhưng theo như những thông tin mà thương thuyền của Thiên Nguyệt đế quốc mang về, và cả điện hạ vô cùng quan tâm tình hình công chúa, nên ta biết được không ít sự tích của người ở Thiên Tinh đế quốc.

La Mạn cười nói.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

496. Chương 479: Mượn Danh Khí Hàn Phong.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Tiêu Linh ngồi cạnh này giờ chẳng nói gì, lúc này nghe La Mạn nhắc đến phụ thân, không khỏi kích động. Nhất là nghe nói phụ hoàng luôn quan tâm đến mình, viên mắt lập tức đỏ hồng, nghèn nghẹn hỏi:

- Phụ hoàng ta vẫn khỏe chứ? Còn cả mẫu hậu nữa?

Thấy Tiêu Linh xúc động như vậy, La Mạn biết vị công chúa này nhất định là xúc cảnh sinh tình, cũng nói:

- Công chúa yên tâm, trước đây không lâu ta mới đến để đồ gặp điện hạ, điện hạ vẫn bình an, ngài biết lần này ta đến Thiên Tinh đế quốc, cũng nhờ ta đi thăm cô, nếu như công chúa phải chịu ảm ức gì trong tay tên tiểu tử Hàn Phong này thì cứ nói cho ta biết, sau khi quay lại, ta sẽ nói với điện hạ, bảo ngài phái đại quân đến áp giải hắn về, xử lý cực hình.

Tiêu Linh vốn dĩ vẫn có chút thương cảm, nhưng nghe La Mạn nói vậy, cũng không nhịn được cười, quay đầu nhìn hàn Phong, lại sợ La Mạn về ăn nói linh tinh trước mặt phụ hoàng thật, khiến phụ hoàng hiểu lầm Hàn Phong, nên vội vàng lên tiếng thay Hàn Phong biện giải:

- Không có gì, chàng đối với ta rất tốt, ta ở đây rất vui, huynh đừng nói lung tung, để phụ hoàng ta hiểu nhầm thì không tốt đâu.

Thấy Tiêu Linh vội vàng biện hộ cho Hàn Phong, La Mạn cười thầm trong bụng, nhưng ngoài mặt thì vẫn thờ dãi nói:

- Tên tiểu tử này rất cục cho công chúa bùa mê thuốc lú gì mà lại khiến công chúa bảo vệ hắn như vậy.

Hàn Phong mặc kệ La Mạn, chỉ nhẹ nhàng nắm tay Tiêu Linh, ghé tai cô thì thầm:

- Nha đầu ngốc, hắn đang trêu nàng đấy, sao nàng lại coi là thật!

Tiêu Linh nghe xong, không khỏi đỏ mặt, lườm Hàn Phong một cái, nhủ thầm, còn không phải vì chàng, nếu không ta đâu có mất mặt như vậy.

Nhưng, ngoài mặt Tiêu Linh chỉ cúi đầu, không dám nhìn những người khác.

Hàn Phong thấy vậy, đành phải xoa dịu nói:

- Được rồi, tên này bao nhiêu năm không gặp mà vẫn thích trêu chọc người khác, mau nói xem việc thứ hai của ngươi là gì, còn không chịu nói ta mặc kệ ngươi đấy.

- Được rồi! Ta biết ngươi bảo vệ cô gái mà mình yêu nhất, bây giờ ta có việc muốn nhờ ngươi thì đâu dám đắc tội ngươi!

La Mạn lại trêu chọc nói.

Liền sau đó, chuyển chủ đề, nghiêm nét mặt nói:

- Là thế này, trước mắt Thiên Nguyệt đế quốc và một số tiểu quốc xung quanh đều có bố trí địa lý của thương đoàn, cộng thêm những thương đoàn khác mới nổi, đến bây giờ gần như đã tới trạng thái bão hòa, hơn nữa trước đây người đã từng nói, không thể chèn ép sự phát triển của những tiểu thương đoàn đó, nếu không sẽ phản tác dụng, cho nên ta nghĩ...

- Ngươi muốn thành lập phân hiệu ở Thiên Tinh đế quốc?

Hàn Phong nhanh chóng đoán ra ý đồ của La Mạn, tiếp lời nói.

Gật gật đầu, La Mạn nghiêm mặt, nói:

- Không sai, ta định gây dựng một số phân hiệu ở những thành trấn trọng điểm của Thiên Tinh đế quốc, thử vận may, đợi đến sau này, từ từ mở rộng ra cả Thiên Tinh đế quốc.

Đây là một lựa chọn không tệ, nhưng người phải biết, ở Thiên Tinh đế quốc, thương đoàn chúng ta không có bất kì danh khí gì, hơn nữa trong Thiên Tinh đế quốc, những thương đoàn kì cực thực lực không hề nhỏ, đây không phải là một cuộc chiến dễ dàng đâu.

Hàn Phong phân tích.

La Mạn mười năm cạo sát, cộng thêm bản thân lại có thiên phú kinh doanh, đương nhiên hiểu chuyện này hơn Hàn Phong, nhưng hắn không lo lắng vấn đề mà Hàn Phong vừa nói, rất tự tin nói:

- Người yên tâm, những thứ này sớm đã có trong kế hoạch, mười năm nay, thương đoàn ta đã xây dựng nên một bộ phương thức kinh doanh hoàn chỉnh, cộng thêm tài lực của chúng ta, muốn đặt chân lên Thiên Tinh đế quốc, không phải là việc quá khó.

Dừng lại một lúc, La Mạn tiếp tục giơ viên thủy tinh đỏ trong tay, chỉ vào nó, nói:

- Huống hồ còn có thứ này, ta tin hoàng thất Thiên Tinh đế quốc nhất định cũng rất hứng thú với nó.

Mỉm cười, La Mạn lại tự luyện thuyết một mình:

- Còn về vấn đề an toàn của thương đoàn, ta nghĩ với địa vị hiện tại của người ở Thiên Tinh đế quốc, có lẽ chẳng có ai dám đến gây sự với thương đoàn đâu.

- Người muốn lợi dụng danh tiếng ta ra, mở thương đoàn?

Hàn Phong nghi hoặc hỏi.

Nhưng La Mạn đã hỏi ngược lại:

- Có vấn đề gì sao? Đừng quên thương đoàn này người chiếm không chỉ một nửa, bỏ ra chút sức lực cũng là chuyện đương nhiên.

Hàn Phong nghe xong, cũng gật gù đầu, nhưng thực sự trong lòng có chút lo lắng, với tính cách con người Hàn Phong, hắn không muốn huênh hoang như vậy, nhưng với thanh thế hiện có của hắn ở Thiên Tinh đế quốc, lợi dụng danh khí để mở thương đoàn, đúng là có thể giảm bớt rất nhiều phiền phức.

Hơn nữa, với thực lực của hắn, đương nhiên cũng không sợ phiền hà. Hắn đâu còn là một đứa trẻ nhân giai bơ vơ như ngày xưa nữa.

Chỉ có điều, ở đây vẫn còn một vấn đề nữa, bây giờ vẫn còn một Võ Hoàng Điện ẩn mình trong bóng tối, lúc nào cũng sẵn sàng lao ra, cho Hàn Phong một đòn chí mạng.

Hắn sợ là, nếu như Võ Hoàng Điện biết Hàn Phong có liên quan đến thương đoàn, liệu có tìm đến thương đoàn gây rối không.

Sau đó, Hàn Phong lại nghĩ, nếu như La Mạn đã rõ tình hình, không lý nào lại không biết đến sự tồn tại của Võ Hoàng Điện, nên nghi hoặc hỏi:

- Có lẽ người cũng biết tình hình trước mắt, Võ Hoàng Điện hận ta thấy xương, nếu như dùng danh nghĩa của ta mở thương đoàn, không lẽ không sợ bị người của Võ Hoàng Điện đánh lên?

La Mạn nghe vậy, lơ đãng như không quan tâm, nói:

- Có gì phải lo lắng, hắn phá một nhà thì ta mở thêm một nhà, hơn nữa ta mở thương đoàn ở khắp Thiên Tinh đế quốc, ta không tin Võ Hoàng Điện có nhiều kinh nghiệm bằng ta, nếu như thực sự muốn đấu, ta tin Võ Hoàng Điện gì đó không thể thắng được ta. Hơn nữa, còn có người cơ mà?

Hàn Phong mặc dù cũng là một phần tử của thương đoàn, hơn nữa còn chiếm phần lớn, nhưng hắn không hề hay biết tài lực thực sự của thương đoàn.

Nghe La Mạn nói vậy, Hàn Phong còn tưởng La Mạn đang nói khoác.

Hơn nữa, giống như La Mạn nói, không phải vẫn còn có hắc sao, với thực lực của hắc, cộng thêm sức mạnh của hoàng thất, muốn bảo vệ của thương đoàn, tương đối đơn giản, nếu như Võ Hoàng Điện muốn đối phó với thương đoàn thật, đối với Hàn Phong mà nói, càng có lợi.

Bởi vì, bây giờ họ đang ở thế bị động, nếu như Võ Hoàng Điện ra tay đối phó thương đoàn, vừa hay có thể giúp bọn họ nắm được đuôi chúng.

Nói không chừng, đến lúc đó lại tìm ra được sào huyệt của Võ Hoàng Điện.

Chỉ cần Võ Hoàng Điện mất đi sự bí ẩn của mình, như vậy Võ Hoàng Điện sẽ chẳng còn ưu thế như bây giờ nữa.

Sau khi suy xét tổng hợp, Hàn Phong liền gật đầu:

- Người nói đúng, nhưng vẫn cần người xem xét kĩ lưỡng, ta không giỏi lắm mấy chuyện này, nên không kiến nghị được gì cho người.

La Mạn thấy Hàn Phong gật đầu, vô cùng mừng rỡ, nghe Hàn Phong nói xong, chỉ chỉ vào Phạm Tùng bên cạnh, nói:

- Yên tâm, trong tay ta có nhiều người lắm, đều là tinh anh, Phạm Tùng là một trong những người ta đang suy xét đưa đến Thiên Tinh đế quốc, chờ tính toán xong xuôi, ta sẽ dùng truyền tống trận truyền tống những người khác đến, đến lúc đó có họ giúp đỡ, muốn dựng nên một thương đoàn lớn ở đây chẳng có gì là khó.

- Thế thì tốt!

Hàn Phong gật đầu nói.

Nhưng, La Mạn lại nhắc nhở:

- Đương nhiên, người phải dành thời gian tiến cử ta với hoàng đế của các người, ta tin truyền tống trận trong tay ta, chắc chắn khiến ông ta hứng thú.

Hàn Phong nghe vậy, chỉ biết cười khổ, mấy ngày nay hắc liên tục di chuyển giữa Huyền Thiên Tông và đế đô, xem ra vừa mới quay về chưa lâu đã lại phải đi nữa rồi.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiệt

497. Chương 480: Đi Đến U Âm Sâm Lâm.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Nhưng, La Mạn dường như đọc được suy nghĩ của Hàn Phong, không khỏi nhìn hắc khinh thường, sau đó nói:

- Chỉ cần người phái người dẫn Phạm Tùng đi đế đô, bố trí một truyền tống trận ở hoàng cung, sau đó ta với người cùng truyền tống đến đó, chỉ một lát là đến.

Nghe La Mạn nói vậy, Hàn Phong không khỏi hổ thẹn, truyền tống trận là thứ quá mới mẻ, bị tư duy theo thói quen ảnh hưởng nên Hàn Phong nhất thời không nghĩ đến điểm này.

Nhưng truyền tống trận đúng là rất thần kì, có nó rồi, sau này không phải vất vả chạy đi chạy lại nữa, Hàn Phong nghĩ đến đây cũng thấy vui mừng.

Rất nhanh, Hàn Phong bố trí Bồ Lô Dịch bảo vệ Phạm Tùng đi đế đô trước, Bồ Lô Dịch vốn dĩ là quản gia của La Mạn nên thấy bản thân ông tự xưng phong, Hàn Phong cũng không từ chối.

Mấy ngày tiếp theo, La Mạn đều ở trong Huyền Thiên Tông.

Trong thời gian này, hắn cũng được nghe chuyện Trầm Ngọc, cùng Hàn Phong đi đến thăm cô.

La Mạn ấn tượng rất sâu sắc với cô gái ngày xưa gặp trong U Âm Sâm Lâm, hắn vẫn nhớ vừa nhìn đã bị dung mạo của cô hấp dẫn, nếu như không biết Trầm Ngọc thích Hàn Phong, nói không chừng La Mạn sớm đã theo đuổi cô rồi.

Không ngờ, sau lần từ biệt đó, hôm nay gặp lại lại là tình cảnh này.

La Mạn cũng không khỏi có chút cảm thán.

Đồng thời hắn cũng biết Hàn Phong muốn quay lại U Âm Sâm Lâm tìm cách giải cứu Trầm Ngọc, chuyện này La Mạn không giúp được gì nên có vẻ rất buồn.

Mấy ngày nay, Lâm Phi Vân là người vui vẻ nhất, vì Huyền Thiên Tông đột nhiên xuất hiện một người ngoại quốc có tướng mạo kì quái, nghe nói người này là bạn tốt của sư huynh mình, cô càng tò mò về La mạn hơn.

La Mạn lần đầu tiên gặp Lâm Phi Vân, cũng hồn xiêu phách tán.

Rõ ràng, dung mạo của Lâm Phi Vân đã thu hút La Mạn.

La Mạn đang định lấy ra mấy chiêu sát thủ của mình đối phó với Lâm Phi Vân thù đã bị Hàn Phong dùng thủ đoạn uy hiếp, bắt hắn từ bỏ ý định này.

La Mạn sau khi biết Lâm Phi Vân là muội muội mà Hàn Phong thương yêu nhất, cũng cảm thán ông trời quá bất công, nhưng cũng lập tức từ bỏ mọi suy nghĩ đen tối.

Cứ như vậy mấy ngày liền, Phạm Tùng dưới sự đồng hành của Bồ Lô Dịch đã đến được đế đô.

Sau khi Phạm Tùng đến đế đô, kiến lập một trận đồ truyền tống ở đó, Hàn Phong dưới sự hướng dẫn của La Mạn chớp mắt đã xuất hiện trong hoàng cung.

Cảnh tượng đó vừa hay được Tiêu Phổ tận mắt trông thấy.

Nhìn thấy biểu hiện kinh ngạc của Tiêu Phổ, Hàn Phong tỏ ra rất đồng cảm, lúc hắn nhìn thấy La Mạn biểu tình cũng chẳng khác ông là mấy. Hàn Phong giới thiệu La Mạn với Tiêu Phổ, sau đó nói mục đích đến đây lần này.

Tiêu Phổ nghe nói Hàn Phong sự định kiến thiết thương đoàn ở Thiên Tinh đế quốc, hơn nữa còn định dùng truyền tống trận thần kì lúc này trong thương đoàn đại lý, trong lòng cũng hơi hơi sáng lên.

Tiêu Phổ không phải kẻ ngốc, chỉ cần nhìn thoáng qua cũng rõ giá trị của truyền tống trận, nếu như kiến lập điểm truyền tống ở các nơi trong Thiên Tinh đế quốc, như vậy có thể tăng cường lực thống trị của hoàng thất, đồng thời việc đi lại của nhân dân đế quốc cũng thuận tiện hơn rất nhiều.

Nghĩ đến đây, Tiêu Phổ trong lòng dự định bất luận thế nào cũng phải để La Mạn kiến lập thương đoàn ở Thiên Tinh đế quốc.

Nên, không đợi La Mạn nói nhiều, Tiêu Phổ đã chủ động đảm bảo, sẽ phái người hiệp trợ La Mạn xây dựng thương đoàn, vấn đề an toàn sẽ có hoàng thất đền bù trách.

La Mạn đương nhiên biết Tiêu Phổ tỏ thái độ rộng rãi như vậy là vì nhìn thấy lợi ích to lớn mà truyền tống trận mang đến.

Hai người sau khi thảo luận sơ qua giá cả, cùng quyết định chỉ cần toàn quốc kiến lập truyền tống trận, sau khi bắt đầu thi hành, hai phần lợi nhuận thu được từ truyền thống trận sẽ thuộc về đế quốc.

Phương án này của La Mạn cũng được chế định theo tiêu chuẩn của Thiên Nguyệt đế quốc, Tiêu Phổ mặc dù có ý muốn lấy thêm một phần, nhưng cũng biết thứ này hoàn toàn thuộc quyền sở hữu của riêng La Mạn, cuối cùng đành phải chịu thua.

Nói chuyện với Tiêu Phổ xong, Hàn Phong lợi dụng truyền tống trận trở về Huyền Thiên Tông lần nữa.

Về phần La Mạn, hắn cùng Phạm Tùng ở lại để đô, cùng nhau làm một cuộc “khảo sát” trước khi kiến lập thương đoàn, tạm thời không thể quay về.

Nhưng, Hàn Phong mấy ngày nay nhận được một túi cát đỏ và viên thủy tinh đỏ chế tạo truyền tống trận từ chỗ La Mạn.

Kì thực phương pháp chế tác truyền tống trận vô cùng đơn giản, chỉ cần thực hành hai lần là có thể hoàn toàn nắm bắt được phương pháp bên trong.

Đối với điểm này, Hàn Phong không hề có ý định giấu diếm.

Đương nhiên, chỉ đơn thuần nắm bắt truyền tống trận thì không có tác dụng gì, Hàn Phong biết, bí mật lớn quan trọng nhất của truyền tống trận nằm ở số cát đỏ.

Số cát đỏ này và viên thủy tinh màu đỏ mới là điểm mấu chốt nhất của truyền tống trận.

Hàn Phong cũng đã thử nghiên cứu qua, nhưng không thể đoán ra số cát đỏ này là do nguyên liệu gì chế tạo thành.

Cho đến khi La Mạn nói cho hắn biết chúng đều là tinh thạch được luyện chế từ người một số cao giai ma thú, trải qua vô số công đoạn gia công, mới chế tạo thành nguyên liệu.

Về thủ pháp luyện chế, Hàn Phong cũng đã hỏi qua La Mạn, nhưng nguyên nhân không phải vì muốn biết phương pháp luyện chế tinh thạch, mà vì lo lắng phương pháp bị lộ ra ngoài, người khác có được phương thức điều chế, đối với thương đoàn mà nói là một sự đả kích không nhỏ.

Nhưng, câu trả lời của La Mạn khiến Hàn Phong yên tâm phần nào, thậm chí khen La Mạn tính toán cẩn thận.

Có thể chia các bước bố trí truyền tống trận thành vài bộ phận, sau đó mỗi một bộ phận giao cho một người khác nhau độc lập hoàn thành.

Cuối cùng, mấy người chủ chốt nhất phụ trách tổ hợp lại.

Hàn Phong cũng biết, trình tự tổ hợp đó, toàn thể giới chỉ có hai người biết.

Một là La Mạn, một là người đến đây cùng La Mạn Phạm Tùng.

Phạm Tùng là do La Mạn tình cờ gặp được trong một lần đi ra ngoài.

Lúc đó Phạm Tùng vì đắc tội với một thế gia địa phương, hơn hai mươi nhân khẩu trong nhà đều bị giết chết hết, chỉ có một mình hắn vì đang ở ngoài mà may mắn thoát nạn, nhưng cũng gặp phải sự truy sát vô tình của thế gia đó. Trong lúc hắn gần như đã cùng đường, cận kề cái chết thì vừa hay gặp phải La Mạn.

La Mạn thấy Phạm Tùng liền nhớ lại tháng ngày cùng Bồ Lô Dịch bốn người lang thang trong U Âm Sâm Lâm, nhất thời đồng cảm, thuận tay cứu mạng Phạm Tùng, hơn nữa còn giữ hắn bên mình, dự định đợi trở về sẽ sắp xếp cho một công việc trong thương đoàn.

Nhưng sau vài ngày tiếp xúc, La Mạn nhanh chóng phát hiện ra điểm bất phàm của Phạm Tùng.

Phạm Tùng cũng là kẻ hiểu biết, tháng ngày tiếp theo hắn dùng hành động để chứng minh thiên phú của mình trên phương diện kinh doanh, liên tục đưa ra những kiến nghị rất có tầm nhìn xa rộng.

Cứ như vậy, Phạm Tùng trở thành một trợ thủ đắc lực của La Mạn.

Đương nhiên, La Mạn muốn dùng Phạm Tùng, cũng phải đi nghe ngóng tường tận về quá khứ của hắn.

Sau khi biết Phạm Tùng từng là một thương nhân, bởi vì năng lực của hắn khiến đối phương ghen tị nên mới bị thế gia địa phương đồ kị, dẫn đến họa sát thân.

Để thu phục nhân tâm, La Mạn không ngại dùng năng lực thương đoàn, chèn ép thế gia đã hãm hại Phạm Tùng trên mọi phương diện.

Với thực lực của La Mạn, chỉ nửa năm sau thế gia đó đã thân bại danh liệt.

Lúc La Mạn chỉ động ném thế gia đó trước mặt Phạm Tùng, Phạm Tùng kích động đến nỗi quỳ mọp xuống, thề rằng sau này sẽ tuyệt đối trung thành với La Mạn.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

498. Chương 481: Gặp Võ Hoàng Điện.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Mấy năm tiếp theo, La Mạn vừa trọng dùng Phạm Tùng, vừa quan sát nhất cử nhất động của hắn cuối cùng mới xác nhận lòng trung thành.

Cũng bởi vậy, La Mạn mới yên tâm giao phương pháp phân phối truyền tống trận cho Phạm Tùng.

Biết được những chuyện này, Hàn Phong không khỏi cảm khái, quả không hổ là người giàu có nhất thiên hạ kiếp trước, luận những năng lực này thôi, Hàn Phong chỉ bằng cái móng tay. Vì La Mạn đến nên kế hoạch đi khu rừng âm u phải chậm lại.

Bây giờ thấy La Mạn đã tạm thời xử lý xong mọi chuyện, Hàn Phong không thể tiếp tục ở lại Huyền Thiên Tông thêm được nữa.

Chuyến đi đến khu rừng âm u đã gấp lắm rồi.

Lần này đến khu rừng âm u không bởi chỉ vì một mình Trầm Ngọc, nếu như có thể, hắn còn muốn tìm ra tứ diệu tháp ẩn giấu trong khu rừng âm u nữa.

Phải đến trước khi Võ Hoàng Điện tìm ra nơi này.

Mặc dù trong tay không có tứ diệu thạch, nhưng nếu như có thể trước một bước tìm ra vị trí tứ diệu tháp, như vậy có thể nắm được quyền chủ động.

Đây cũng là việc duy nhất hắn có thể làm cho Phi Thanh Thanh.

Thương lượng với Triệu Vô Cực xong, Hàn Phong ở lại Huyền Thiên Tông vài ngày, xử lý ổn thỏa hết mọi chuyện trong tông rồi mới khởi hành đi đến U Âm Sâm Lâm.

Đi theo đường nhiên có Triệu Vô Cực và cả Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch bây giờ đầu khí không ngừng tăng trưởng, thực lực đã gần chạm đến thiên giai thất phẩm cảnh giới.

Đương nhiên cảnh giới đầu khí của ma thú và con người không giống nhau, không có chuyện lãnh ngộ thiên giai pháp.

Nên dù Tiểu Bạch đã tiến nhập thiên giai thất phẩm, nhưng vẫn chưa là đối thủ của Hàn Phong, chỉ đơn thuần tăng trưởng đầu khí mà thôi.

Việc mang Tiểu Bạch theo là kết quả sau khi Hàn Phong và Triệu Vô Cực thương lượng.

Họ nghĩ, Tiểu Bạch chắc chắn có liên quan đến nơi giam giữ đó, biết đâu dựa vào nó, cơ hội tìm ra nơi giam hãm của Hàn Phong sẽ tăng lên rất nhiều.

Mục tiêu đầu tiên là địa điểm mà mười năm trước Hàn Phong cùng Trầm Ngọc vào U Âm Sâm Lâm.

Sau mấy ngày, Hàn Phong, Triệu Vô Cực và Tiểu Bạch đã đến được lối vào U Âm Sâm Lâm.

Nhìn khu rừng bị sương mù bao phủ, bao nhiêu suy nghĩ thi nhau lướt qua, cảnh tượng cùng Trầm Ngọc năm đó bỗng chốc hiện lên trong đầu Hàn Phong.

Không ngờ mới đó đã mười năm, nhưng quý nhân bên cạnh thì đã không còn nụ cười nữa.

Trong lòng có chút thương cảm, Triệu Vô Cực bên cạnh nhắc nhở nói:

- Hàn Phong, liệu có nên đón Trầm Ngọc đến đây không, theo như La Mạn nói, sau khi vào U Âm Sâm Lâm, truyền tống trận sẽ mất đi tác dụng.

Được Triệu Vô Cực nhắc nhở, Hàn Phong mới hồi lại thần, gật gật đầu, lấy từ trong ngực cất ra một cái tử nhỏ, giống y như cái túi đựng cát đỏ trong tay Phạm Tùng.

Làm theo những gì La Mạn dạy, Hàn Phong tìm một nơi sạch sẽ, bắt đầu bài bố truyền tống trận.

Thứ này, giống như vẽ hồ lô, chẳng có gì khó lắm, chỉ một lúc sau, Hàn Phong đã làm xong truyền tống trận.

Sau đó, Hàn Phong lấy viên thủy tinh đỏ ra cầm ở tay, nói với Triệu Vô Cực:

- Ta đi rồi về ngay.

Dứt lời, viên thủy tinh đỏ trong tay Hàn Phong hơi phát ra một trận hồng quang, liền sau đó, thân ảnh Hàn Phong một lần nữa biến mất.

Một lúc sau, truyền tống trận trên mặt đất lại phát ra quang mang diệu mắt, Hàn Phong ôm theo Trầm Ngọc xuất hiện trước mặt Triệu Vô Cực.

Cẩn thận công Trầm Ngọc sau lưng, thay cô chỉnh sửa lại mớ tóc lòa xòa trước mặt, Hàn Phong quay sang Triệu Vô Cực, nói:

- Việc không thể chần chừ, chúng ta vào thôi!

Triệu Vô Cực nhìn động tác của Hàn Phong, khẽ lắc đầu, đối với một cô gái bề ngoài yếu ớt, bên trong mạnh mẽ dị thường như Trầm Ngọc, Triệu Vô Cực vô cùng bội phục.

Nên ông cũng không nói nhiều, kéo tay Hàn Phong, đi vào trong màn sương trắng.s

U Âm Sâm Lâm đối với người thường mà nói là một sự tồn tại cấm kỵ, nhưng đối với Hàn Phong và Triệu Vô Cực, nó chẳng có gì nguy hiểm.

Nhất là Triệu Vô Cực, U Âm Sâm Lâm đối với ông mà nói vô cùng quen thuộc, mấy trăm năm trước ông không chỉ một lần thăm viếng nơi này, mọi thứ bên trong đối với ông đều rất thân thuộc.

Một cảm giác choáng váng ủa đến, chớp mắt, đã thấy bạt ngàn thực vật xuất hiện trước mắt Hàn Phong.

Đây là những thực vật chỉ có trong U Âm Sâm Lâm, Hàn Phong vừa nhìn đã nhận ra luôn, Hàn Phong biết lúc này mình đã ở trong U Âm Sâm Lâm.

Cẩn thận quan sát bốn phía, kết quả trong lòng có chút thất vọng, nơi này không giống như nơi mà hắn cùng Trầm Ngọc lần đầu tiên bước vào U Âm Sâm Lâm!

Như vậy, tâm lý ăn may của Hàn Phong cũng theo đó mà phá sản.

Xem ra vị trí truyền tống của U Âm Sâm Lâm đúng là khiến người ta đau đầu thật.

- Sao, có ấn tượng gì không?

Triệu Vô Cực đứng bên cạnh, hỏi.

Hàn Phong lắc lắc đầu, buồn bã nói:

- Không được, nơi này hoàn toàn không có ấn tượng, căn bản không phải là nơi chúng ta đã đi qua, xem ra chúng ta phải tìm rồi.

Triệu Vô Cực nghe vậy, cũng có chút thất vọng.

Tiếp đó, hai người một thú, cộng thêm một Trầm Ngọc đang hôn mê, bắt đầu tìm kiếm trong khu rừng ma thể nhân văn luôn khiếp sợ.

Nửa tháng thời gian, Hàn Phong và Triệu Vô Cực đã ở trong U Âm Sâm Lâm được nửa tháng.

Chỉ có điều, trong nửa tháng đó, họ chẳng thu hoạch được gì.

Triệu Vô Cực đi phía trước, quay lại nhìn Hàn Phong, nói:

- Cứ tình hình này, chỉ e chúng ta có ở lại đây một hai tháng cũng không có bất cứ tiến triển gì.

Hàn Phong nghe vậy, thở dài, buồn bã nói:

- Dù có phải ở lại nửa năm, ta cũng phải tìm ra nơi giam hãm đó.

Dừng lại một lúc, Hàn Phong quay đầu nhìn Trần Ngọc đang gục trên vao, xót xa nói:

- Chỉ có điều, ta có thể đợi được, nhưng sức khỏe Trần Ngọc thì không đợi được đến lúc đó.

- Tình hình Trần Ngọc bây giờ thế nào?

Triệu Vô Cực nghe Hàn Phong nói vậy, không khỏi thắc mắc.

Sắc mặt có chút sầm lại, lắc lắc đầu, Hàn Phong ủ rũ nói:

- Tạm thời vẫn chưa có gì lo ngại, nhưng nửa tháng vừa rồi, sức khỏe cô ấy cũng có chút ảnh hưởng, thân thể vốn dĩ rất yếu ớt, bây giờ càng trở nên thiếu ổn định hơn, cứ đà này, sớm muộn gì cũng không gắng gượng nổi.

Nghe vậy, Triệu Vô Cực chỉ im lặng, trước mắt cũng chẳng có cách gì hơn, trừ phi tìm được nơi giam hãm, nếu không e rằng Trần Ngọc sẽ hương tiêu ngọc tồn.

Tiểu Bạch ngoan ngoãn đi theo hai người, thỉnh thoảng lại nhảy lên vai Hàn Phong, ghé sát đầu vào Trần Ngọc đang say ngủ, kêu lên mấy tiếng khe khẽ, sau đó thè lưỡi, liếm liếm lên khuôn mặt đã trắng bệch của Trần Ngọc.

Nhìn hành động này của Tiểu Bạch, Hàn Phong ngăn lại mà chỉ thấy trong lòng đau xót vô cùng.

Hắn nhớ lại lúc mới gặp Tiểu Bạch, trừ hắn ra, Trần Ngọc là người tiếp xúc với Tiểu Bạch lâu nhất.

Quan hệ giữa Trần Ngọc và Tiểu Bạch, không hề thua kém hắn, cộng thêm mấy năm vừa qua hắn thường xuyên ở bên ngoài, thời gian Trần Ngọc bên cạnh Tiểu Bạch còn nhiều hơn cả Hàn Phong.

Nhẹ nhàng xoa đầu Tiểu Bạch, Hàn Phong thì thầm nói:

- Tiểu Bạch, đừng làm phiền Trần Ngọc nghỉ ngơi, ngoan, xuống dưới đất đi.

Tiểu Bạch nghe vậy, bắt màn rống lên một tiếng khe khẽ, nhưng vẫn nhẹ nhàng nhảy xuống, đi bên cạnh Hàn Phong.

Mặc dù biết cứ tìm kiếm không mục đích thế này, cuối cùng sẽ chẳng thu hoạch được gì, nhưng Hàn Phong bây giờ đã chẳng còn cách nào khác, chỉ còn biết đi tiếp, nói không chừng may mắn lại tìm được.

Ôm theo hi vọng đó, Hàn Phong và Triệu Vô Cực tiếp tục đi về phía trước.

Không biết bao nhiêu lâu sau, trước mặt hai người đột nhiên xuất hiện một con ma thú toàn thân đỏ rực.

Cả quãng đường đến đây, số lượng ma thú nguy hiểm hai người đã gặp nhiều vô số kể, chỉ là với thực lực của hai người, căn bản không sợ bị những con ma thú đó uy hiếp.

Hàn Phong lúc nhìn thấy con ma thú này xuất hiện, nhất thời có chút kinh ngạc.

Hắn không sợ con ma thú sẽ mang đến nguy hiểm gì cho mình, chỉ cảm thấy thấy ngạc nhiên là tại sao con ma thú này lại xuất hiện ở đây.

Hàn Phong nhận ra nó là huyết ngọc ma sư, là một loại thiên giai ma thú hiếm có, nhìn khí tức phát ra từ người nó, có lẽ chỉ là thiên giai nhị phẩm thực lực.

Tu vi như vậy, đã là rất cao rồi, nhưng trong mắt Hàn Phong thì chẳng là gì.

Ngay cả Tiểu Bạch cũng có thể giải quyết nó một cách dễ dàng.

Chỉ có điều, về lý mà nói, huyết ngọc ma sư đáng lẽ phải ở trong rặng núi lửa giữa U Âm Sâm Lâm.

Thế nhân đều biết, huyết ngọc ma sư thích những nơi có nhiệt độ cao, như nơi mà bọn họ đang đứng, vì bị cây rừng che phủ quanh năm, nên nhiệt độ có phần lạnh hơn so với những nơi khác.

Nên, thấy huyết ngọc ma sư xuất hiện ở đây, Hàn Phong cảm thấy có chút kinh ngạc.

Mức độ am hiểu về U Âm Sâm Lâm của Triệu Vô Cực không hề thua kém Hàn Phong, nên cũng rất rõ thói quen sinh hoạt của huyết ngọc ma sư.

Trong lòng đồng thời cũng cảm thấy kinh ngạc trước sự xuất hiện của nó, nhưng huyết ngọc ma sư đâu cho hai người có thời gian suy nghĩ.

Một tiếng rống giận dữ, huyết ngọc ma sư điên cuồng lao về phía Hàn Phong.

Đối với đòn tiến công của huyết ngọc ma sư, Hàn Phong và Triệu Vô Cực đương nhiên không sợ, nhưng vì sau lưng Hàn Phong còn công Trầm Ngọc, hành động tương đối bất tiện, nên mấy ngày nay, tất cả ma thú gặp phải đều do Triệu Vô Cực giải quyết.

Lần này cũng không ngoại lệ, với thực lực thiên giai bát phẩm, đối phó với một thiên giai nhị phẩm ma thú, dễ như trở bàn tay.

Căn bản không cần mất quá nhiều sức lực, huyết ngọc ma sư đã bị Triệu Vô Cực hạ đo ván.

Hàn Phong cảm thấy rất băn khoăn, chuyện huyết ngọc ma sư xuất hiện ở đây đã là chuyện đáng ngạc nhiên rồi, điều đáng nói là, không lẽ huyết ngọc ma sư không cảm nhận ra khí thế trên người hai người cao hơn hẳn nó sao?

Cho dù không cảm nhận được tu vi của họ, nhưng cùng là ma thú như Tiểu Bạch thì sao?

Phải biết, giữa ma thú với nhau, đẳng cấp phân chia rất rõ ràng.

Có thể bộ dạng Tiểu Bạch trong mắt người thường không có gì lợi hại.

Nhưng cùng là ma thú mà nói, thiên giai uy áp trên người Tiểu Bạch căn bản không thể che giấu, huyết ngọc ma sư ngu ngốc tấn công bọn họ, thực sự là một chuyện quá kì quái.

Trước đây họ cũng gặp phải một vài ma thú, nhưng những ma thú này sau khi cảm nhận khí tức trên người Tiểu Bạch đều sợ đến nỗi phủ phục ngay tại chỗ, một vài con nhát gan hơn thì không ngừng run rẩy bầy.

Giải quyết huyết ngọc ma sư xong, Hàn Phong chẳng có tâm trạng để ý xem trên người nó có bảo bối gì, điều hắn quan tâm nhất bây giờ là tìm ra nơi giam hãm, chữa trị cho Trầm Ngọc.

Nên, Hàn Phong và Triệu Vô Cực lại tiếp tục lên đường.

Nhưng, không lâu sau, Triệu Vô Cực đột nhiên dừng lại.

Một lúc sau, Hàn Phong cũng cảm nhận được có điều gì đó không ổn và dừng lại theo.

Lúc này, Triệu Vô Cực đột nhiên nhíu mày, trầm giọng nói:

- Có chút bất bình thường!

Hàn Phong nhìn chằm chằm phía trước, đồng thời nói:

- Hình như có người!

Hai người quay sang nhìn nhau và cùng nhận ra sự nghi hoặc trong mắt đối phương.

Triệu Vô Cực nói:

- Hình như đang đi về phía chúng ta, chúng ta trốn sang một bên, xem xong rồi nói.

Hàn Phong nghe vậy, đương nhiên không có ý kiến gì khác, hai người nhanh chóng trốn vào một nơi kín đáo, thu hút khí tức trên người, yên lặng quan sát.

Hai người vừa rồi đi được một lúc, quả nhiên phía trước bước đến hai bóng người.

Bóng người vừa xuất hiện, Hàn Phong lập tức sững người.

Là người của Võ Hoàng Điện?

Mặc dù chưa từng gặp qua hai người này, nhưng khí tức tán phát ra từ người chúng khiến Hàn Phong có thể lập tức đoán ra thân phận.

Người của Võ Hoàng Điện sao lại xuất hiện ở đây?

Trong đầu Hàn Phong mọc ra một câu hỏi, nhưng sau đó nghĩ, không lẽ chúng đến tìm tứ diệu tháp?

Nếu như Diệp Võ Hoàng đã biết đến sự tồn tại của tứ diệu thạch thì chắc chắn cũng biết tứ diệu tháp đang được cất giấu trong U Âm Sâm Lâm.

Hai người này hình như không phát hiện ra tung tích của bọn Hàn Phong, người thấp hơn lên tiếng trách móc:

- Thiên Cô, ông nói điện chủ rốt cục muốn chúng ta tìm cái gì, chúng ta đã ở trong này hai tháng rồi, cả quãng đường trừ đám ma thú đáng chết ra, chẳng phát hiện ra điều gì, rốt cục là muốn tìm đến bao giờ.

Lão giả được gọi là Thiên Cô mặt đầy sát khí, ánh mắt tràn ngập vẻ tàn bạo, nghe đồng bọn nói vậy, chỉ lạnh lùng nói:

- Thiên Huyền, điện chủ hành sự không phải là chuyện chúng ta có thể phỏng đoán, người chỉ cần hoàn thành tốt những gì điện chủ dặn, những thứ khác, không cần chúng ta phải lo.

- Ài... ta cũng chỉ là oán thán một chút thôi, điện chủ suy nghĩ cao xa, đương nhiên chúng ta sao có thể đoán được. Nghĩ lại thời gian trước, Võ Hoàng Điện chúng ta thật đúng nỡ mảy mảy, diệt hết tứ diệu các đáng chết, bây giờ thì tất cả mọi người đều biết thực lực của Võ Hoàng Điện ta rồi.

Thiên Huyền tự lẩm bẩm một mình.

- Được rồi, đừng phí lời nữa, tiếp tục lên đường thôi!

Thiên Cô lạnh giọng nói.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, tiếp tục tiến lên phía trước.

Lúc này, Hàn Phong đang trốn vào một chỗ nghe hai người trò chuyện, cũng cùng Triệu Vô Cực bên cạnh trao đổi ánh mắt.

Người của Võ Hoàng Điện xuất hiện ở đây, đúng là một chấn động không nhỏ.

- Chúng đến làm gì? Chúng ta có cần đi theo không?

Triệu Vô Cực hỏi.

Hàn Phong ngẫm nghĩ, so với tìm kiếm không mục đích thế này, biết đâu lại tìm được một chút manh mối hữu dụng trên người bọn chúng.

Nghĩ đến đây, Hàn Phong cũng gật đầu nói:

- Cũng được, chúng ta đi theo chúng xem sao, làm rõ mục đích đến đây của hai tên đó.

Dứt lời, Hàn Phong công theo Trầm Ngọc, cùng Triệu Vô Cực nhẹ nhàng đi theo hai tên Võ Hoàng Điện.

Lúc này quan sát, Hàn Phong nhận ra thực lực của chúng chỉ ở thiên giai nhị phẩm, mặc dù tu vi không yếu nhưng không phải là đối thủ của Hàn Phong và Triệu Vô Cực.

Nên hai người cũng không sợ xảy ra chuyện gì.

Hơn nữa, Hàn Phong cảm thấy mình nhất định phải làm rõ mục đích đến đây của Võ Hoàng Điện.

Cẩn thận bám sát sau lưng hai người, hơn nửa ngày trời, cả hai tên căn bản không phát hiện ra động tĩnh gì, cứ thản nhiên đi việc của mình.

Nhưng, lúc hai tên đến chỗ bọn Hàn Phong gặp phải huyết ngọc ma sư, Hàn Phong trong lòng tự nhủ thầm: chết tiệt.

Vốn cứ tưởng trong rừng không có người, sau khi giải quyết xong con huyết ngọc ma sư, Hàn Phong và Triệu Vô Cực không xử lý thi thể của nó.

Không ngờ, lại gặp phải hai tên này, thể này rất khó đảm bảo không bị chúng phát hiện ra tung tích.

Đúng lúc này, Thiên Huyền nhìn huyết ngọc ma sư đang nằm trên mặt đất, nghi hoặc nói:

- Đây là một con súc dinh, sao nó lại chết ở đây nhỉ?

Nghe Thiên Huyền nói, Hàn Phong không khỏi ngây ra, theo như lời chúng thì việc huyết ngọc ma sư xuất hiện ở đây có liên quan đến chúng?

Thiên Cô sau khi quan sát một lúc, cười lạnh, nói:

- Không đúng, con súc sinh này bị người giết.

- Bị người giết, không lẽ trừ chúng ta ra vẫn còn có người trong U Âm Sâm Lâm?

Thiên Huyền kinh ngạc nói.

Thiên Cô mặt đầy vẻ hung ác, lạnh giọng nói:

- Cẩn thận chút, nói không chừng người đó đang ở gần đây, chúng ta tìm cho kĩ, nhất định phải tìm ra người đó.

Hàn Phong và Triệu Vô Cực quay sang nhìn nhau, sau đó cùng lao nhanh về phía hai người.

Hàn Phong thấy hai tên kia đã phát hiện ra tung tích của mình, quay sang nhìn Triệu Vô Cực, quyết định không tiếp tục ẩn nấp nữa.

Đặt Trầm Ngọc vào trong một bụi cỏ, dặn Tiểu Bạch chăm sóc cô xong, Hàn Phong và Triệu Vô Cực lao về phía hai người kia.

Tu vi của họ đương nhiên Thiên Cô, Thiên Huyền sao có thể sánh được, Thiên Cô chỉ kịp kêu lên một tiếng:

- Cẩn thận!

Sau đó cảm thấy một trận gió lạnh quét mặt mình, đồng thời một cơn đau nhói truyền đến từ ngực khiến cơ thể hắn không thể khống chế bay ngược lại phía sau.

Thiên Huyền bị tấn công đột ngột cũng trở nên bối rối, Hàn Phong tranh thủ cơ hội, đánh thẳng vào ngực Thiên Huyền.

Kinh khí bá đạo đâm xuyên qua ngực hắn, máu tươi trào ra.

Hàn Phong và Triệu Vô Cực không chịu buông tha, tiếp tục bám sát, liên tục xuất thủ, đánh đến nỗi hai người không ngừng lùi lại phía sau, chẳng còn sức đáp trả.

Hàn Phong và Triệu Vô Cực không có ý muốn kéo dài, chỉ vài giây sau, Thiên Huyền và Thiên Cô hai người đã ngã xuống đất, mình mẩy bê bết máu, sắc mặt xám ngoét như tro lạnh.

- Người... các người là ai, tại sao lại ra tay tấn công hai người chúng ta?

Thiên Huyền miễn cưỡng dồn chút hơi sức, mặt lộ vẻ kinh hãi, hỏi.

Hàn Phong chẳng thèm để ý đến chúng mà quay lại công Trầm Ngọc lên lưng, Triệu Vô Cực đến trước mặt chúng, dùng vài thủ thuật khiến chúng nhất thời không thể vận dụng đấu khí.

Đợi Hàn Phong quay trở lại, Triệu Vô Cực mới chậm rãi trả lời:

- Chúng ta là ai, không lẽ các người còn chưa đoán ra sao?

Thiên Huyền và Thiên Cô chăm chú nhìn hai người, vắt óc nghĩ, chúng thấy Hàn Phong còn trẻ như vậy mà đã có tu vi vượt trội. Đúng lúc này, Thiên Cô đột nhiên hét lên thành thốt:

- Người là Hàn Phong!

- Xem ra các người vẫn chưa phải quá ngốc! Diệp Vô Hoàng phái các người đến đây làm gì?

Hàn Phong lạnh giọng hỏi.

- Hừ! Người đừng mong bọn ta sẽ nói cho người biết, nếu các người cứ cố tình chống lại Võ Hoàng Điện, sớm muộn cũng có ngày điện chủ thống lĩnh đại quân, giết chết các người.

Thiên Cô thản nhiên nói.

Triệu Vô Cực nghe vậy, chỉ cười lạnh, sau đó chế giễu nói:

- Nhưng bây giờ hai người các người đã rơi vào tay bọn ta rồi, e rằng không được nhìn thấy ngày đó nữa đâu.

- Muốn chém muốn gì tùy ý, dù sao cũng đã rơi vào tay các người rồi, dù bọn ta có nói ra cũng không thoát khỏi cái chết.

Thiên Cô tỏ ra không hề sợ hãi.

Hàn Phong nghe vậy, thoáng nhíu mày. Xem ra hai tên này rất cứng đầu, muốn moi được thông tin từ miệng bọn chúng, xem ra là việc rất khó.

Nhìn Triệu Vô Cực, chỉ thấy Triệu Vô Cực cười lạnh, nói:

- Yên tâm đi, ta có mấy chục cách bắt chúng mở miệng, lúc này ta vừa khóa hết đầu khí của chúng, lúc này chúng muốn chết cũng khó.

Nhìn thấy nụ cười trên miệng Triệu Vô Cực, Hàn Phong cũng phải rung mình. Không ngờ Triệu Vô Cực thường ngày dịu dàng cũng có lúc lộ ra biểu tình này.

Chỉ có điều, Hàn Phong không có bất cứ ý kiến gì khác, hai tên trước mắt là kẻ thù, từ bi với kẻ thù chính là tàn nhẫn với chính bản thân mình.

Hàn Phong kiếp trước đã được lãnh ngộ đạo lý này.

Triệu Vô Cực muốn dùng thủ đoạn gì bức cung, Hàn Phong không quan tâm, mặc dù Trầm Ngọc đang trung trạng thái hôn mê nhưng Hàn Phong vẫn cố ý đi tránh sang một bên.

Liền sau đó chỉ nghe thấy những tiếng kêu thảm thiết, dần dần chuyển thành yếu ớt đến mức chỉ còn là những tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ.

Một lúc sau, hàn Phong thấy không còn tiếng động gì liền ngoảnh đầu lại, vừa hay nhìn thấy Triệu Vô Cực đi đến bên Thiên Cô, Hàn Phong cũng không khỏi bội phục sự ương ngạnh của Thiên Cô, bị Triệu Vô Cực dày vò lâu như vậy mà vẫn không chịu khuất phục.

Thiên Huyền bên cạnh sắc mặt còn tái hơn trước, hai mắt nheo lại lộ rõ vẻ sợ hãi.

Đúng lúc này, Triệu Vô Cực đột nhiên giơ tay tóm chặt lấy họng Thiên Cô, lạnh lùng nói:

- Quả nhiên rất ương ngạnh, nếu như người không muốn nói, vậy thì người sống cũng không còn ý nghĩa gì nữa!

Rắc!

Tiếng xương gãy vang lên giòn giã, Hàn Phong chỉ thấy cổ Thiên Cô từ từ ngoẹo sang một bên.

Thiên Huyền thấy Triệu Vô Cực chẳng buồn nói đến lần thứ hai đã giết chết Thiên Cô, trong lòng có chút run rẩy.

Nhưng, sau vài lần giao thủ cùng Võ Hoàng Điện, cả Hàn Phong và Triệu Vô Cực cùng biết sự đáng sợ của chúng.

Lúc này, Thiên Cô vừa chết cũng từ từ cử động, cái đầu vốn dĩ đang gục trên vai trở lại ngay ngắn trên cổ.

Hàn Phong biết đây là bí thuật của Võ Hoàng Điện, niết sát trùng sinh.

Lúc Hàn Phong nhìn thấy bí thuật này, hẳn vẫn còn là địa giai cửu phẩm, đang cùng Lâm gia Lâm Hà giao thủ.

Sau khi Lâm Hà chết, tự động kích phát niết sát trùng sinh, đúng là khiến Hàn Phong kinh ngạc và khó xử vô cùng.

Nhưng, sau vài lần giao thủ, Hàn Phong và Triệu Vô Cực đã nghiên chế ra phương pháp hóa giải bí pháp này.

Đối với sự biến hóa của Thiên Cô, Triệu Vô Cực đương nhiên không hề kinh ngạc, chỉ thấy tử khí trên người Thiên Cô mỗi lúc một đậm, hơn nữa còn đang nhánh chóng tấn công về phía Triệu Vô Cực trong khi Triệu Vô Cực vẫn đứng im một chỗ chẳng hề động đậy.

Đợi Thiên Cô đến sát bên mình, Triệu Vô Cực giơ một tay, một đương đầu khí cường liệt bất ngờ xuyên qua cơ thể Thiên Cô.

Một lúc sau, chỉ thấy thân thể Thiên Cô từ từ run rẩy.

Liền sau đó, một tiếng kêu bi thảm vang lên, thân thể Thiên Cô bất ngờ phát nổ từ bên trong.

Thi thể vốn đang lành lặn, chớp mắt biến thành bốn năm mảnh.

Chứng kiến cảnh tượng này, Triệu Vô Cực không hề động nét mặt, Hàn Phong cũng vậy.

Thiên Huyền nằm bên cạnh nhìn thấy đồng bọn lúc này vừa cùng mình nói chuyện, bây giờ đã chết thê thảm như vậy, trong lòng càng thêm sợ hãi.

Đúng lúc này, Triệu Vô Cực đến bên Thiên Huyền, lạnh giọng hỏi:

- Bây giờ đến lượt ngươi, ngươi muốn có kết cục như hấn không, hay là nói ra những gì ngươi biết.

Hàn Phong bây giờ đã hiểu dụng ý của Triệu Vô Cực. Thủ đoạn lúc này không phải để Thiên Cô lên tiếng nói chuyện mà để là đe dọa Thiên Huyền.

Thiên giai cường giả do Võ Hoàng Điện bồi dưỡng ra, đương nhiên cũng phải trải qua quá trình huấn luyện tâm lý.

Cộng thêm các loại bí thuật của Võ Hoàng Điện vốn dĩ đều rất tàn nhẫn, nên khả năng chịu đựng của chúng đều cao hơn người thường.

Nên, những thủ đoạn bức cung thông thường đều không làm gì nổi chúng, bởi vậy Triệu Vô Cực mới dùng một chút mẹo nhỏ.

Nhìn Thiên Huyền lúc này, rõ ràng chiêu giết gà dọa khỉ lúc này của Triệu Vô Cực đã có tác dụng.

Thiên Huyền sợ đến mức trả lời không ra hơi.

Cuối cùng, dưới sức ép tâm lý mà Triệu Vô Cực gây ra, cuối cùng Thiên Huyền cũng không chịu được, dùng ngữ khí run rẩy, nói:

- Có phải nếu như ta nói cho các ngươi biết, các ngươi sẽ không làm khó ta không?

Nghe đến đây, Triệu Vô Cực và Hàn Phong quay sang nhìn nhau cười.

Mọi chuyện tiếp theo diễn ra vô cùng đơn giản, Thiên Huyền cũng không dám giở trò, thành khẩn khai ra mục đích chúng đến U Âm Sâm Lâm lần này.

Sau đó Triệu Vô Cực giữ đúng lời hứa, cho Thiên Huyền một cái chết nhẹ nhàng.

Làm xong mọi chuyện, Hàn Phong nhíu mày nói:

- Theo như tên đó nói, thì thời gian này Võ Hoàng Điện đã phái vài tốp người đến U Âm Sâm Lâm, xem ra chuyến đi này không nhẹ nhàng như ta tưởng đâu.

- Diệp Võ Hoàng hành động nhanh thật, vừa lên kế hoạch tấn công Mộ Tuyết bắt cóc Thanh Thanh, vừa phái người đi tìm kiếm tứ diệu tháp.

Triệu Vô Cực nói.

Hàn Phong cũng thở dài, không ngờ cuối cùng mình vẫn nằm trong kế hoạch của Diệp Võ Hoàng.

Sau khi Phi Thanh Thanh bị bắt, Hàn Phong hiểu ra việc cứu thoát bọn Mộ Tuyết kì thực là một cái bẫy. Mục đích là để cài gián điệp bên cạnh hắn, ý đồ tìm ra tung tích của thủy diệu thạch.

Không ngờ đúng lúc đó Phi Thanh Thanh lại tìm đến thăm Mộ Tuyết và bị Liệt Dư Bạch may mắn phát hiện.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

499. Chương 482: Bức Cung

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hàn Phong lúc nhìn thấy con ma thú này xuất hiện, nhất thời có chút kinh ngạc.

Hắn không sợ con ma thú sẽ mang đến nguy hiểm gì cho mình, chỉ cảm thấy thấy ngạc nhiên là tại sao con ma thú này lại xuất hiện ở đây.

Hàn Phong nhận ra nó là huyết ngọc ma sư, là một loại thiên giai ma thú hiếm có, nhìn khí tức phát ra từ người nó, có lẽ chỉ là thiên giai nhị phẩm thực lực.

Tu vi như vậy, đã là rất cao rồi, nhưng trong mắt Hàn Phong thì chẳng là gì.

Ngay cả Tiểu Bạch cũng có thể giải quyết nó một cách dễ dàng.

Chỉ có điều, về lý mà nói, huyết ngọc ma sư đáng lẽ phải ở trong rặng núi lửa giữa U Âm Sâm Lâm.

Thế nhân đều biết, huyết ngọc ma sư thích những nơi có nhiệt độ cao, như nơi mà bọn họ đang đứng, vì bị cây rừng che phủ quanh năm, nên nhiệt độ có phần lạnh hơn so với những nơi khác.

Nên, thấy huyết ngọc ma sư xuất hiện ở đây, Hàn Phong cảm thấy có chút kinh ngạc.

Mức độ am hiểu về U Âm Sâm Lâm của Triệu Vô Cực không hề thua kém Hàn Phong, nên cũng rất rõ thói quen sinh hoạt của huyết ngọc ma sư.

Trong lòng đồng thời cũng cảm thấy kinh ngạc trước sự xuất hiện của nó, nhưng huyết ngọc ma sư đâu cho hai người có thời gian suy nghĩ.

Một tiếng rống giận dữ, huyết ngọc ma sư điên cuồng lao về phía Hàn Phong.

Đối với đòn tiến công của huyết ngọc ma sư, Hàn Phong và Triệu Vô Cực đương nhiên không sợ, nhưng vì sau lưng Hàn Phong còn công Trầm Ngọc, hành động tương đối bất tiện, nên mấy ngày nay, tất cả ma thú gặp phải đều do Triệu Vô Cực giải quyết.

Lần này cũng không ngoại lệ, với thực lực thiên giai bát phẩm, đối phó với một thiên giai nhị phẩm ma thú, dễ như trở bàn tay.

Căn bản không cần mất quá nhiều sức lực, huyết ngọc ma sư đã bị Triệu Vô Cực hạ đo ván.

Hàn Phong cảm thấy rất băn khoăn, chuyện huyết ngọc ma sư xuất hiện ở đây đã là chuyện đáng ngạc nhiên rồi, điều đáng nói là, không lẽ huyết ngọc ma sư không cảm nhận ra khí thể trên người hai người cao hơn hẳn nó sao?

Cho dù không cảm nhận được tu vi của họ, nhưng cùng là ma thú như Tiểu Bạch thì sao?

Phải biết, giữa ma thú với nhau, đẳng cấp phân chia rất rõ ràng.

Có thể bộ dạng Tiểu Bạch trong mắt người thường không có gì lợi hại.

Nhưng cùng là ma thú mà nói, thiên giai uy áp trên người Tiểu Bạch căn bản không thể che giấu, huyết ngọc ma tu ngu ngốc tấn công bọn họ, thực sự là một chuyện quá kì quái.

Trước đây họ cũng gặp phải một vài ma thú, nhưng những ma thú này sau khi cảm nhận khí tức trên người Tiểu Bạch đều sợ đến nỗi phủ phục ngay tại chỗ, một vài con nhát gan hơn thì không ngừng run lấy lấy.

Giải quyết huyết ngọc ma sư xong, Hàn Phong chẳng có tâm trạng để ý xem trên người nó có bảo bối gì, điều hắn quan tâm nhất bây giờ là tìm ra nơi giam hãm, chữa trị cho Trầm Ngọc.

Nên, Hàn Phong và Triệu Vô Cực lại tiếp tục lên đường.

Nhưng, không lâu sau, Triệu Vô Cực đột nhiên dừng lại.

Một lúc sau, Hàn Phong cũng cảm nhận được có điều gì đó không ổn và dừng lại theo.

Lúc này, Triệu Vô Cực đột nhiên nhíu mày, trầm giọng nói:

- Có chút bất bình thường!

Hàn Phong nhìn chăm chăm phía trước, đồng thời nói:

- Hình như có người!

Hai người quay sang nhìn nhau và cùng nhận ra sự nghi hoặc trong mắt đối phương.

Triệu Vô Cực nói:

- Hình như đang đi về phía chúng ta, chúng ta trốn sang một bên, xem xong rồi nói.

Hàn Phong nghe vậy, đương nhiên không có ý kiến gì khác, hai người nhanh chóng trốn vào một nơi kín đáo, thu hút khí tức trên người, yên lặng quan sát.

Hai người vừa rồi đi được một lúc, quả nhiên phía trước bước đến hai bóng người.

Bóng người vừa xuất hiện, Hàn Phong lập tức sững người.

Là người của Võ Hoàng Điện?

Mặc dù chưa từng gặp qua hai người này, nhưng khí tức tán phát ra từ người chúng khiến Hàn Phong có thể lập tức đoán ra thân phận.

Người của Võ Hoàng Điện sao lại xuất hiện ở đây?

Trong đầu Hàn Phong mọc ra một câu hỏi, nhưng sau đó nghĩ, không lẽ chúng đến tìm tứ diệu tháp?

Nếu như Diệp Võ Hoàng đã biết đến sự tồn tại của tứ diệu thạch thì chắc chắn cũng biết tứ diệu tháp đang được cất giấu trong U Âm Sâm Lâm.

Hai người này hình như không phát hiện ra tung tích của bọn Hàn Phong, người thấp hơn lên tiếng trách móc:

- Thiên Cô, ông nói điện chủ rốt cục muốn chúng ta tìm cái gì, chúng ta đã ở trong này hai tháng rồi, cả quãng đường trừ đám ma thú đáng chết ra, chẳng phát hiện ra điều gì, rốt cục là muốn tìm đến bao giờ.

Lão giả được gọi là Thiên Cô mặt đầy sát khí, ánh mắt tràn ngập vẻ tàn bạo, nghe đồng bọn nói vậy, chỉ lạnh lùng nói:

- Thiên Huyền, điện chủ hành sự không phải là chuyện chúng ta có thể phỏng đoán, người chỉ cần hoàn thành tốt những gì điện chủ dặn, những thứ khác, không cần chúng ta phải lo.

- Ài... ta cũng chỉ là oán thán một chút thôi, điện chủ suy nghĩ cao xa, đương nhiên chúng ta sao có thể đoán được. Nghĩ lại thời gian trước, Võ Hoàng Điện chúng ta thật đúng nỡ mảy mủn mặt, diệt hết tứ diệu các đáng chết, bây giờ thì tất cả mọi người đều biết thực lực của Võ Hoàng Điện ta rồi.

Thiên Huyền tự lẩm bẩm một mình.

- Được rồi, đừng phí lời nữa, tiếp tục lên đường thôi!

Thiên Cô lạnh giọng nói.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, tiếp tục tiến lên phía trước.

Lúc này, Hàn Phong đang trốn vào một chỗ nghe hai người trò chuyện, cũng cùng Triệu Vô Cực bên cạnh trao đổi ánh mắt.

Người của Võ Hoàng Điện xuất hiện ở đây, đúng là một chấn động không nhỏ.

- Chúng đến làm gì? Chúng ta có cần đi theo không?

Triệu Vô Cực hỏi.

Hàn Phong ngẫm nghĩ, so với tìm kiếm không mục đích thế này, biết đâu lại tìm được một chút manh mối hữu dụng trên người bọn chúng.

Nghĩ đến đây, Hàn Phong cũng gật đầu nói:

- Cũng được, chúng ta đi theo chúng xem sao, làm rõ mục đích đến đây của hai tên đó.

Dứt lời, Hàn Phong công theo Trầm Ngọc, cùng Triệu Vô Cực nhẹ nhàng đi theo hai tên Võ Hoàng Điện.

Lúc này quan sát, Hàn Phong nhận ra thực lực của chúng chỉ ở thiên giai nhị phẩm, mặc dù tu vi không yếu nhưng không phải là đối thủ của Hàn Phong và Triệu Vô Cực.

Nên hai người cũng không sợ xảy ra chuyện gì.

Hơn nữa, Hàn Phong cảm thấy mình nhất định phải làm rõ mục đích đến đây của Võ Hoàng Điện.

Cẩn thận bám sát sau lưng hai người, hơn nửa ngày trời, cả hai tên căn bản không phát hiện ra động tĩnh gì, cứ thản nhiên đi việc của mình.

Nhưng, lúc hai tên đến chỗ bọn Hàn Phong gặp phải huyết ngọc ma sư, Hàn Phong trong lòng tự nhủ thầm: chết tiệt.

Vốn cứ tưởng trong rừng không có người, sau khi giải quyết xong con huyết ngọc ma sư, Hàn Phong và Triệu Vô Cực không xử lý thi thể của nó.

Không ngờ, lại gặp phải hai tên này, thế này rất khó đảm bảo không bị chúng phát hiện ra tung tích.

Đúng lúc này, Thiên Huyền nhìn huyết ngọc ma sư đang nằm trên mặt đất, nghi hoặc nói:

- Đây là một con súc dinh, sao nó lại chết ở đây nhỉ?

Nghe Thiên Huyền nói, Hàn Phong không khỏi ngây ra, theo như lời chúng thì việc huyết ngọc ma sư xuất hiện ở đây có liên quan đến chúng?

Thiên Cô sau khi quan sát một lúc, cười lạnh, nói:

- Không đúng, con súc sinh này bị người giết.

- Bị người giết, không lẽ trừ chúng ta ra vẫn còn có người trong U Âm Sâm Lâm?

Thiên Huyền kinh ngạc nói.

Thiên Cô mặt đầy vẻ hung ác, lạnh giọng nói:

- Cẩn thận chút, nói không chừng người đó đang ở gần đây, chúng ta tìm cho kĩ, nhất định phải tìm ra người đó.

Hàn Phong và Triệu Vô Cực quay sang nhìn nhau, sau đó cùng lao nhanh về phía hai người.

Hàn Phong thấy hai tên kia đã phát hiện ra tung tích của mình, quay sang nhìn Triệu Vô Cực, quyết định không tiếp tục ẩn nấp nữa.

Đặt Trầm Ngọc vào trong một bụi cỏ, dặn Tiểu Bạch chăm sóc cô xong, Hàn Phong và Triệu Vô Cực lao về phía hai người kia.

Tu vi của họ đương nhiên Thiên Cô, Thiên Huyền sao có thể sánh được, Thiên Cô chỉ kịp kêu lên một tiếng:

- Cẩn thận!

Sau đó cảm thấy một trận gió lạnh quét mặt mình, đồng thời một cơn đau nhói truyền đến từ ngực khiến cơ thể hắn không thể khống chế bay ngược lại phía sau.

Thiên Huyền bị tấn công đột ngột cũng trở nên bối rối, Hàn Phong tranh thủ cơ hội, đánh thẳng vào ngực Thiên Huyền.

Kinh khí bá đạo đâm xuyên qua ngực hắn, máu tươi trào ra.

Hàn Phong và Triệu Vô Cực không chịu buông tha, tiếp tục bám sát, liên tục xuất thủ, đánh đến nỗi hai người không ngừng lùi lại phía sau, chẳng còn sức đáp trả.

Hàn Phong và Triệu Vô Cực không có ý muốn kéo dài, chỉ vài giây sau, Thiên Huyền và Thiên Cô hai người đã ngã xuống đất, mình mẩy bê bết máu, sắc mặt xám ngoét như tro lạnh.

- Người... các người là ai, tại sao lại ra tay tấn công hai người chúng ta?

Thiên Huyền miễn cưỡng dồn chút hơi sức, mặt lộ vẻ kinh hãi, hỏi.

Hàn Phong chẳng thèm để ý đến chúng mà quay lại công Trần Ngọc lên lưng, Triệu Vô Cực đến trước mặt chúng, dùng vài thủ thuật khiến chúng nhất thời không thể vận dụng đấu khí.

Đợi Hàn Phong quay trở lại, Triệu Vô Cực mới chậm rãi trả lời:

- Chúng ta là ai, không lẽ các người còn chưa đoán ra sao?

Thiên Huyền và Thiên Cô chăm chú nhìn hai người, vắt óc nghĩ, chúng thấy Hàn Phong còn trẻ như vậy mà đã có tu vi vượt trội. Đúng lúc này, Thiên Cô đột nhiên hét lên thanh thốt:

- Người là Hàn Phong!

- Xem ra các người vẫn chưa phải quá ngốc! Diệp Vô Hoàng phái các người đến đây làm gì?

Hàn Phong lạnh giọng hỏi.

- Hừ! Người đừng mong bọn ta sẽ nói cho người biết, nếu các người cứ cố tình chống lại Vô Hoàng Điện, sớm muộn cũng có ngày điện chủ thống lĩnh đại quân, giết chết các người.

Thiên Cô thần nhiên nói.

Triệu Vô Cực nghe vậy, chỉ cười lạnh, sau đó chế giễu nói:

- Nhưng bây giờ hai người các người đã rơi vào tay bọn ta rồi, e rằng không được nhìn thấy ngày đó nữa đâu.

- Muốn chém muốn giết tùy ý, dù sao cũng đã rơi vào tay các người rồi, dù bọn ta có nói ra cũng không thoát khỏi cái chết.

Thiên Cô tỏ ra không hề sợ hãi.

Hàn Phong nghe vậy, thoáng nhíu mày. Xem ra hai tên này rất cứng đầu, muốn moi được thông tin từ miệng bọn chúng, xem ra là việc rất khó.

Nhìn Triệu Vô Cực, chỉ thấy Triệu Vô Cực cười lạnh, nói:

- Yên tâm đi, ta có mấy chục cách bắt chúng mở miệng, lúc này ta vừa khóa hết đấu khí của chúng, lúc này chúng muốn chết cũng khó.

Nhìn thấy nụ cười trên miệng Triệu Vô Cực, Hàn Phong cũng phải rùng mình. Không ngờ Triệu Vô Cực thường ngày dịu dàng cũng có lúc lộ ra biểu tình này.

Chỉ có điều, Hàn Phong không có bất cứ ý kiến gì khác, hai tên trước mắt là kẻ thù, từ bi với kẻ thù chính là tàn nhẫn với chính bản thân mình.

Hàn Phong kiếp trước đã được lãnh ngộ đạo lý này.

Triệu Vô Cực muốn dùng thủ đoạn gì bức cung, Hàn Phong không quan tâm, mặc dù Trầm Ngọc đang trung trạng thái hôn mê nhưng Hàn Phong vẫn cố ý đi tránh sang một bên.

Liền sau đó chỉ nghe thấy những tiếng kêu thảm thiết, dần dần chuyển thành yếu ớt đến mức chỉ còn là những tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ.

Một lúc sau, hàn Phong thấy không còn tiếng động gì liền ngoảnh đầu lại, vừa hay nhìn thấy Triệu Vô Cực đi đến bên Thiên Cô, Hàn Phong cũng không khỏi bội phục sự ương ngạnh của Thiên Cô, bị Triệu Vô Cực dày vò lâu như vậy mà vẫn không chịu khuất phục.

Thiên Huyền bên cạnh sắc mặt còn tái hơn trước, hai mắt nheo lại lộ rõ vẻ sợ hãi.

Đúng lúc này, Triệu Vô Cực đột nhiên giơ tay tóm chặt lấy họng Thiên Cô, lạnh lùng nói:

- Quả nhiên rất ương ngạnh, nếu như ngươi không muốn nói, vậy thì ngươi sống cũng không còn ý nghĩa gì nữa!

Rắc!

Tiếng xương gãy vang lên giòn giã, Hàn Phong chỉ thấy cổ Thiên Cô từ từ ngoẹo sang một bên.

Thiên Huyền thấy Triệu Vô Cực chẳng buồn nói đến lần thứ hai đã giết chết Thiên Cô, trong lòng có chút run rẩy.

Nhưng, sau vài lần giao thủ cùng Võ Hoàng Điện, cả Hàn Phong và Triệu Vô Cực cùng biết sự đáng sợ của chúng.

Lúc này, Thiên Cô vừa chết cũng từ từ cử động, cái đầu vốn dĩ đang gục trên vai trở lại ngay ngắn trên cổ.

Hàn Phong biết đây là bí thuật của Võ Hoàng Điện, niết sát trùng sinh.

Lúc Hàn Phong nhìn thấy bí thuật này, hắn vẫn còn là địa giai cửu phẩm, đang cùng Lâm gia Lâm Hà giao thủ.

Sau khi Lâm Hà chết, tự động kích phát niết sát trùng sinh, đúng là khiến Hàn Phong kinh ngạc và khó xử vô cùng.

Nhưng, sau vài lần giao thủ, Hàn Phong và Triệu Vô Cực đã nghiên chế ra phương pháp hóa giải bí pháp này.

Đối với sự biến hóa của Thiên Cô, Triệu Vô Cực đương nhiên không hề kinh ngạc, chỉ thấy tử khí trên người Thiên Cô mỗi lúc một đậm, hơn nữa còn đang nhánh chóng tấn công về phía Triệu Vô Cực trong khi Triệu Vô Cực vẫn đứng im một chỗ chẳng hề động đậy.

Đợi Thiên Cô đến sát bên mình, Triệu Vô Cực giơ một tay, một đương đầu khí cường liệt bất ngờ xuyên qua cơ thể Thiên Cô.

Một lúc sau, chỉ thấy thân thể Thiên Cô từ từ run rẩy.

Liền sau đó, một tiếng kêu bi thảm vang lên, thân thể Thiên Cô bất ngờ phát nổ từ bên trong.

Thi thể vốn đang lành lặn, chớp mắt biến thành bốn năm mảnh.

Chứng kiến cảnh tượng này, Triệu Vô Cực không hề động nét mặt, Hàn Phong cũng vậy.

Thiên Huyền nằm bên cạnh nhìn thấy đồng bọn lúc này vừa cùng mình nói chuyện, bây giờ đã chết thê thảm như vậy, trong lòng càng thêm sợ hãi.

Đúng lúc này, Triệu Vô Cực đến bên Thiên Huyền, lạnh giọng hỏi:

- Bây giờ đến lượt ngươi, ngươi muốn có kết cục như hắn không, hay là nói ra những gì ngươi biết.

Hàn Phong bây giờ đã hiểu dụng ý của Triệu Vô Cực. Thủ đoạn lúc này không phải để Thiên Cô lên tiếng nói chuyện mà để là đe dọa Thiên Huyền.

Thiên giai cường giả do Võ Hoàng Điện bồi dưỡng ra, đương nhiên cũng phải trải qua quá trình huấn luyện tâm lý.

Cộng thêm các loại bí thuật của Võ Hoàng Điện vốn dĩ đều rất tàn nhẫn, nên khả năng chịu đựng của chúng đều cao hơn người thường.

Nên, những thủ đoạn bức cung thông thường đều không làm gì nổi chúng, bởi vậy Triệu Vô Cực mới dùng một chút mẹo nhỏ.

Nhìn Thiên Huyền lúc này, rõ ràng chiêu giết gà dọa khỉ lúc này của Triệu Vô Cực đã có tác dụng.

Thiên Huyền sợ đến mức trả lời không ra hơi.

Cuối cùng, dưới sức ép tâm lý mà Triệu Vô Cực gây ra, cuối cùng Thiên Huyền cũng không chịu được, dùng ngữ khí run rẩy, nói:

- Có phải nếu như ta nói cho các người biết, các người sẽ không làm khó ta không?

Nghe đến đây, Triệu Vô Cực và Hàn Phong quay sang nhìn nhau cười.

Mọi chuyện tiếp theo diễn ra vô cùng đơn giản, Thiên Huyền cũng không dám giở trò, thành khẩn khai ra mục đích chúng đến U Âm Sâm Lâm lần này.

Sau đó Triệu Vô Cực giữ đúng lời hứa, cho Thiên Huyền một cái chết nhẹ nhàng.

Làm xong mọi chuyện, Hàn Phong nhú mày nói:

- Theo như tên đó nói, thì thời gian này Võ Hoàng Điện đã phái vài tốp người đến U Âm Sâm Lâm, xem ra chuyến đi này không nhẹ nhàng như ta tưởng đâu.

- Diệp Võ Hoàng hành động nhanh thật, vừa lên kế hoạch tấn công Mộ Tuyết bắt cóc Thanh Thanh, vừa phái người đi tìm kiếm tứ diệp tháp.

Triệu Vô Cực nói.

Hàn Phong cũng thở dài, không ngờ cuối cùng mình vẫn nằm trong kế hoạch của Diệp Võ Hoàng.

Sau khi Phi Thanh Thanh bị bắt, Hàn Phong hiểu ra việc cứu thoát bọn Mộ Tuyết kì thực là một cái bẫy.

Mục đích là để cài gián điệp bên cạnh hắn, ý đồ tìm ra tung tích của thủy diệp thạch.

Không ngờ đúng lúc đó Phi Thanh Thanh lại tìm đến thăm Mộ Tuyết và bị Liệt Dư Bạch may mắn phát hiện.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

500. Chương 483: Hoàn Cảnh Khó Khăn.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Một loạt những kế hoạch liên hoàn khiến Hàn Phong không khỏi bội phục Diệp Võ Hoàng.

Chỉ có điều tình hình trước mắt của họ hình như có chút không ổn.

Lúc này từ miệng Thiên Huyền Hàn Phong biết lần này vào U Âm Sâm Lâm có hai thiên giai thất phẩm và Võ Hoàng phó điện chủ, người chỉ có địa vị thua mỗi Diệp Võ Hoàng.

Theo như Thiên Huyền nói, thực lực của phó điện chủ này là thiên giai bát phẩm trở lên.

Hàn Phong đoán, đây là thực lực thật sự của Võ Hoàng Điện, đương nhiên, tính cả Diệp Võ Hoàng mà từ đầu đến giờ chưa từng xuất hiện.

Hàn Phong chợt nghĩ, có thể những ngày tiếp theo, ngộ nhờ chẳng may đụng phải hai thiên giai thất phẩm cường giả kia hay thiên giai bát phẩm phó điện chủ, e rằng hai người họ sẽ rơi vào thế bị động.

Nhất là, trên người Hàn Phong còn có Trầm Ngọc.

Như vậy, trách nhiệm của hắn càng nặng nề hơn.

- Bỏ đi, được đến đâu hay đến đấy, biết chúng đang ở trong này rồi, sau này hành động cẩn thận chút, ra sức che giấu hành tung của mình, tránh không để cho người của Võ Hoàng Điện phát hiện.

Triệu Vô Cực thở dài, nói.

Hàn Phong nghe vậy, chỉ lắc lắc đầu, nhú mày nói:

- Chỉ sợ không trốn được, lúc này Thiên Cô chết, tử khí trên người hắn đã tán phát khắp nơi, ta tin rằng trong phạm vi vài trăm dặm vuông đều có thể cảm nhận được luồng tử khí đó, nếu như gần đây có người của Võ Hoàng Điện, nhất định cảm nhận được điều bất ổn.

Bởi vậy, hai người cũng không ở lại lâu, nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Bây giờ chỉ còn cách ra sức tránh người của Võ Hoàng Điện, ở lại đây giao thủ với chúng là một lựa chọn vô cùng ngu ngốc.

Nhưng, bất luận Hàn Phong và Triệu Vô Cực mấy ngày tiếp theo hành sự cẩn thận thế nào, rõ ràng số người mà Võ Hoàng Điện phái đến đây không hề nhỏ.

Một ngày, Hàn Phong và Triệu Vô Cực cuối cùng cũng bị người của Võ Hoàng Điện chặn lại.

Không biết có phải ý trời hay không mà kẻ mà họ gặp phải chính là phó điện chủ của Võ Hoàng Điện và một thiên giai cửu phẩm cường giả.

Nhìn hai tên đang chặn trước mặt mình, chân mày Hàn Phong tự động nhíu chặt lại.

Cả hai đều còn rất trẻ, hơn nữa người đàn ông khí độ phi phàm chỉ cười nhạt, sau đó chậm rãi nói:

- Chạy bao nhiêu ngày như vậy, cuối cùng cũng bắt được các ngươi, để xem các ngươi còn chạy đi đâu!

Triệu Vô Cực nhìn hai người trước mặt, trong lòng mặc dù có chút lo lắng, nhưng ông biết nếu như cố liều, bọn chúng chưa chắc đã làm được gì.

Cho nên, Triệu Vô Cực lạnh giọng nói:

- Chỉ dựa vào hai người các ngươi mà muốn chặn được chúng ta, có nằm mơ không đấy.

- Ha ha!

Một tiếng cười lớn vang lên, người đàn ông thần nhiên nói:

- Hai người bọn ta là đủ rồi, quên không giới thiệu, ta là phó điện chủ Võ Hoàng Điện Khương Khởi, người sau lưng ta là một trong tứ đại điện sử Thiên Dũng. Mấy năm nay ta rất ít ra tay, hôm nay các ngươi được chết trong tay ta là vinh hạnh cho các ngươi lắm đấy.

- Đánh thì đánh nhanh lên, tên này đang cố kéo dài thời gian để chờ người khác đến chi viện đây mà.

Hàn Phong nghe vậy, lập tức đoán ra ý đồ của Khương Khởi, thì thầm cảnh báo Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực nhìn Trầm Ngọc sau lưng Hàn Phong, nhú mày nói:

- Ngươi không vấn đề gì chứ?

- Yên tâm, mặc dù có chút phiền phức nhưng vẫn còn Tiểu Bạch giúp đỡ, ông cứ cầm chân Khương Khởi, ta và Tiểu Bạch tiêu diệt tên còn lại, sau đó cùng nhau hợp lực đối phó Khương Khởi.

Hàn Phong nói nhanh.

- Vậy cũng được, lập tức ra tay!

Triệu Vô Cực cũng không phí lời, chỉ nói một câu, sau đó lao nhanh về phía Khương Khởi.

Hàn Phong thấy Triệu Vô Cực lao lên, cởi dây lưng, buộc chặt Trầm Ngọc vào lưng mình, đồng thời quay sang Tiểu Bạch hét lớn:

- Tiểu Bạch, cùng ta đối phó tên còn lại.

Tiểu Bạch nghe vậy, đôi mắt hồ lô sáng, một tiếng rống thuộc về thiên giai ma thú vang vọng khắp bốn phía.

Sau tiếng rống đó, thân thể nhỏ bé của Tiểu Bạch không ngừng biến lớn, cuối cùng cao gần một nửa Hàn Phong.

Từng tia hàn ý không ngừng phát ra từ những sợi lông màu trắng tuyết, bên ngoài cơ thể cường tráng đó được bao phủ bởi một tầng lôi điện màu tím.

Lôi điện không ngừng chạy ra khỏi cơ thể Tiểu Bạch.

Lôi điện này được hình thành sau khi Tiểu Bạch hấp thu diệt hoàng tử điện.

Ban đầu diệt hoàng sử dụng sức mạnh thiên địa, định giết chết bọn Hàn Phong, ai ngờ cuối cùng lại chỉ có Tiểu Bạch hưởng lợi.

Không ai ngờ, thân thể Tiểu Bạch lại có khả năng hấp thu sức mạnh thiên địa.

Cũng nhờ có năng lượng tử điện, Tiểu Bạch mới vô tình có thêm một thuộc tính năng lượng nữa.

Sau khi Tiểu Bạch biến thân xong, lập tức chồm về phía Thiên Dũng, động tác của nó rất nhanh, chớp mắt đã thấy biến thành một đường tử quang, lao vào Thiên Dũng.

Hàn Phong thấy vậy, cũng không chịu thua kém, theo sát Tiểu Bạch, đồng thời ra tay.

- Các người sao phải vội chết như vậy!

Khương Khởi vừa tiếp nhận một chiêu công kích của Triệu Vô Cực, nhưng vẫn có thời gian nói chuyện.

Động tác trên tay Triệu Vô Cực vẫn không dừng lại, truyền nhập đấu khí vào hai tay, liên tục xuất thủ, chẳng hề quan tâm đến câu châm chọc của Khương Khởi.

Bên Hàn Phong, mặc dù sau lưng cõng theo Trầm Ngọc, hành động có chút bị hạn chế, đồng thời tránh không để Trầm Ngọc bị thương, nên Hàn Phong cũng rất cẩn thận.

Cùng là thiên giai thất phẩm, nhưng rõ ràng cùng Thiên Dũng giao thủ, Hàn Phong vẫn ở thế hạ phong.

May mà có Tiểu Bạch bên cạnh trợ giúp chiến đấu, nên Hàn Phong mới có thể từ từ trấn áp Thiên Dũng.

Mặc dù Tiểu Bạch thuộc về ma thú, không hiểu lãnh ngộ thiên giai pháp tắc, nhưng ma thú cũng có pháp tắc của riêng mình, mặc dù hiệu quả không rõ ràng, nhưng chí ít lúc này cùng Thiên Dũng giao thủ cũng rất hữu dụng.

Nhìn Thiên Dũng không ngừng bị hấn và Tiểu Bạch áp chế, Hàn Phong thầm thở phào nhẹ nhõm.

Với tiến độ này, chỉ cần qua một tuần trà, Thiên Dũng sẽ bị đánh bại.

Chỉ cần diệt được Thiên Dũng, Khương Khởi không cần phải sợ nữa.

Nghĩ thì hay lắm, mà sự thật cũng đúng như Hàn Phong nói, dưới sự liên thủ của hắn và Tiểu Bạch, Thiên Dũng sớm đã phải liên tiếp lùi lại phía sau.

Chiến thắng đã gần ngay trước mắt, nhưng đúng lúc này, Hàn Phong phát hiện.

Bên kia Triệu Vô Cực hình như đã bị thương.

Hàn Phong căn bản không biết tại sao Triệu Vô Cực lại bị Khương Khởi đả thương, mặc dù vết thương không nghiêm trọng chỉ là cánh tay phải hơi bị cắt vào một chút.

Nhưng cũng chứng minh, thực lực của Khương Khởi vượt trội hơn Triệu Vô Cực.

Cường giả đối chiến với nhau, chỉ cần chênh lệch một chút là sẽ ảnh hưởng đến kết cục cuối cùng.

Lúc này, tình hình giữa Triệu Vô Cực và Khương Khởi cũng chẳng khác gì bên Hàn Phong và Thiên Dững là mấy.

Điều duy nhất không giống là, bên này Hàn Phong và Tiểu Bạch áp chế Thiên Dững, còn bên kia Triệu Vô Cực đang bị Khương Khởi ép cho liên tiếp thối lui.

Hơn nữa, chỉ hơi đảo mắt, Triệu Vô Cực yếu thế càng rõ ràng hơn.

Thấy Triệu Vô Cực sắp không chống đỡ nổi, Hàn Phong trong lòng lo lắng vô cùng.

Cũng không biết vì Trầm Ngọc đang công sau lưng hay là vì hắn quá quan tâm đến tình hình Triệu Vô Cực.

Một chút sơ sẩy, bị Thiên Dững nắm bắt cơ hội, chạy thoát khỏi vòng bao vây của một người một thú.

Thân hình bay ngược lại phía sau, cho dù Hàn Phong nhanh chóng phát hiện con mồi trong tay mình đã chạy thoát, đuổi sát theo sau, nhưng có cơ hội nghỉ ngơi, Thiên Dững rõ ràng đã hồi phục rất nhiều.

Mặc dù vẫn không thể đánh lại được Hàn Phong và Tiểu Bạch, nhưng miễn cưỡng vẫn chặn được công thế của hắn.

Như vậy, muốn đánh bại được Thiên Dững trong một thời gian ngắn, rõ ràng là chuyện không thể.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

501. Chương 484: Cái Chết Của Tiểu Bạch?

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Triệu Vô Cực bên này một lần nữa lại bị chiêu phong của Khương Khởi chém trúng, cánh tay trái vốn dĩ không hề thương tổn bị cắt một miếng lớn.

Máu tươi thấm đẫm tay áo Triệu Vô Cực, từ từ nhỏ xuống đất.

Vết thương mới này có vẻ còn nghiêm trọng hơn vết thương bên cánh tay phải.

Sắc mặt Triệu Vô Cực biến hóa rõ rệt, rõ ràng là hậu quả của việc mất quá nhiều máu.

- Ha ha! Ta nói rồi, hôm nay các ngươi không chạy được đâu, ta khuyên ngươi hãy ngoan ngoãn từ bỏ kháng cự, như vậy sẽ không còn phải chịu đau đớn nữa.

Khương Khởi cười lạnh nói.

Triệu Vô Cực nghe vậy, im lặng không nói gì, chỉ có đầu khí không ngừng trào ra từ cơ thể là đang thay ông trả lời Khương Khởi.

Hàn Phong bên này thấy vậy, trong lòng lo lắng vạn phần, nhưng bởi vì sơ suất lúc nãy nên bây giờ hắn buộc mình phải bình tĩnh hơn.

Cách duy nhất có thể giúp được Triệu Vô Cực là nhanh chóng giải quyết tên Thiên Dững trước mắt.

Chỉ có như vậy, mới rảnh tay cùng nhau đối phó Khương Khởi.

Chỉ có điều, Thiên Dững cũng không phải kẻ tầm thường, có thể đạt đến thiên giai thất phẩm cảnh giới, đương nhiên không thể dễ dàng đánh bại.

Có lẽ Võ Hoàng Điện phải mất rất nhiều công sức để bồi dưỡng ra những thiên giai cường giả này.

May mà lần trước trong lúc chiến đấu, Triệu Vô Cực bất ngờ ra tay giết chết hai tên, nếu không bây giờ không biết thực lực của Võ Hoàng Điện còn đáng sợ đến thế nào.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, cánh tay của Triệu Vô Cực mặc dù đã hết chảy máu, nhưng ông cũng bị Khương Khởi ép cho hết sức chật vật.

Thất bại chỉ còn trong chớp mắt.

Hàn Phong bên này tìm lại ưu thế, đánh cho Thiên Dũng không thể nhấc chân, nhưng rõ ràng tên này cực kì cường đầu, vẫn còn sức lực kháng cự.

Không biết làm thế nào, Hàn Phong phát lực, quên luôn cả Trầm Ngọc sau lưng.

Nếu như Triệu Vô Cực thất bại, vậy thì đời bọn họ chỉ có cái chết, cho nên, chỉ còn cách là liều mạng.

Quả nhiên, Hàn Phong vừa phát lực, Thiên Dũng nhất thời có chút căng thẳng, nhưng Thiên Dũng cũng là kẻ thông minh, sau khi phát hiện Hàn Phong vô cùng quan tâm đến sự an nguy của Trầm Ngọc trên lưng, không ngừng tìm cơ hội lợi dụng Trầm Ngọc cầm chân Hàn Phong.

Mấy lần liền, hấn suýt nữa làm được, may mà Hàn Phong phản ứng nhanh, lợi dụng thân thể của mình, chặn đứng công kích của Thiên Dũng.

Mặc dù Hàn Phong có phòng ngự kim nguyên chi thể cực mạnh, nhưng cũng không thể chịu được vài năm đâm của một thiên giai thất phẩm cường giả.

Bị Thiên Dũng đánh trúng, thân thể Hàn Phong cũng có chút khó chịu.

May là bên cạnh còn có Tiểu Bạch vô cùng nhạy bén, sau mấy lần liên tục tiến công, cuối cùng cũng khiến Thiên Dũng không thể ra tay.

Hàn Phong nắm bắt cơ hội, ra tay dứt điểm.

Sự ăn ý giữa Hàn Phong và Tiểu Bạch đương nhiên không cần nói nhiều, dưới sự phối hợp của họ, Thiên Dũng đã xuất hiện hình thức vỡ quân.

Triệu Vô Cực bên này mặc dù chật vật, nhưng rõ ràng vẫn có thể chịu đựng được.

Chỉ cần giải quyết xong Thiên Dũng, Hàn Phong có thể rảnh tay giúp đỡ Triệu Vô Cực.

Đang tính toán điều này trong đầu thì lúc này, từ xa lại bay đến một đường khí tức khác.

Vừa cảm nhận được luồng khí tức này, Hàn Phong sắc mặt vụt biến, nghĩ lại những gì Thiên Huyền nói lúc nãy.

Rõ ràng, luồng khí tức này thuộc về thiên giai thất phẩm cường giả còn lại.

Quả nhiên, chỉ vài giây sau, luồng khí tức ấy đã nhanh chóng tiếp cận.

Liền sau đó, một bóng người xuất hiện trong mắt Hàn Phong.

Lúc Hàn Phong nhìn rõ dung mạo người đó, cũng thầm có chút kinh ngạc.

Hàn Phong biết người này, hấn chính là kẻ giết chết đồng bọn để giành lấy cơ hội sống sót Thiên Khôi.

Một trong tứ đại điện sử của Võ Hoàng Điện mà hôm đó suýt nữa bị Triệu Vô Cực chém chết.

Thấy Thiên Khôi xuất hiện, tâm trạng Hàn Phong trùng ngay xuống.

Hai người trước mắt đã khiến họ ứng phó chật vật lắm rồi, bây giờ có thêm Thiên Khôi, chỉ sợ một lát nữa lành ít dữ nhiều.

Thiên Khôi lúc nhìn thấy bộ dạng chật vật của Triệu Vô Cực và Hàn Phong, đầu tiên ngây người, sau đó cười lạnh một tiếng, khoải chí nói:

- Ha ha, không ngờ hai người cũng có ngày này, mỗi nhục lần trước, hôm nay ta sẽ đòi lại gấp đôi.

Thấy Thiên Khôi xuất hiện, Hàn Phong biết ngay có điều không ổn, trong lòng nhanh chóng đưa ra quyết định.

Chẳng quan tâm đến sự xuất hiện bất ngờ của Thiên Khôi, tập trung đầu khí toàn thân, tranh thủ cơ hội lúc Thiên Dững sơ sẩy, một quyền đánh trúng ngực hắn.

Hàn Phong ra đòn quá đột ngột, Thiên Dững căn bản không kịp phản ứng.

Cộng thêm đồng thời, Tiểu Bạch cùng Hàn Phong tâm ý tương thông, vừa hay chặn đứng đường lui của Thiên Dững.

Bị trúng một đòn toàn lực của thiên giai thất phẩm, Thiên Dững vốn đã yếu thế, sao có thể chịu đựng nổi.

Khí huyết trong người bị cường khí bá đạo của Hàn Phong làm cho chấn động, gãy vô số xương sườn trên ngực.

Xương sườn bị gãy đâm vào phủ tạng hắn, máu nóng điên cuồng trào ra, nhưng, bí thuật của Võ Hoàng Điện quả nhiên lợi hại, mặc dù tim phổi bị đâm thủng nhưng mãi mà Thiên Dững vẫn chưa chết.

Thấy mình sắp tận mạng, Thiên Dững cũng không biết lấy đâu ra sức, rống lên một tiếng giận dữ, dồn toàn bộ sức mạnh cơ thể, tranh thủ lúc Hàn Phong tiếp cận, đánh một chưởng vào đầu Hàn Phong.

Hàn Phong cũng bị hành động phản kháng này Thiên Dững làm cho giật mình, may mà hắn phản ứng nhanh, hơi nghiêng người, định tránh né.

Nhưng hai người đứng cách nhau quá gần, Hàn Phong mặc dù muốn tránh nhưng đầu vai vẫn bị Thiên Dững đánh trúng.

Đương nhiên, đòn phản kích trước khi chết của Thiên Dững không làm Hàn Phong bị thương quá nặng nhưng vẫn gây nên cản trở nhất định.

Thiên Khôi vừa đến, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, không khỏi đại nộ, thân hình loáng một cái, tranh thủ lúc Thiên Dững tạo phiền phức cho Hàn Phong, chớp mắt đã thấy xuất hiện bên cạnh hắn.

Không hề do dự, vô số tử khí trong nháy mắt tập trung vào hết cánh tay Thiên Khôi, vô số tử khí quét qua không khí, nhanh chóng ập về phía Hàn Phong,

Lúc này Hàn Phong muốn tránh, nhưng thân thể bị cản nên bước chân chậm hơn một chút.

Dừng lại một lúc, Hàn Phong cảm thấy tử khí ngút trời điên cuồng ập vào người mình, miễn cưỡng vận đầu khí, đồng thời thân hình lùi lại phía sau, kéo giãn khoảng cách giữa hai người.

Hàn Phong lúc này chẳng dễ chịu gì, trúng một đòn của Thiên Khôi, tử khí đáng sợ tiến nhập vào trong cơ thể hắn buộc Hàn Phong phải vận toàn bộ đầu khí không ngừng hóa giải sự tấn công của tử khí.

Nhưng, điều đáng mừng duy nhất là, Thiên Dững sau khi tung đòn cuối cùng, hao tổn toàn bộ sức lực, cộng thêm nội tạng bị đâm thủng, hai mắt trợn tròn, chết không nhắm mắt.

Thậm chí, sau khi hao tổn hết sức lực, Thiên Dững đến ngay cả cơ hội sử dụng niết sát trùng sinh cũng không có, chết một cách triệt để.

Tiểu Bạch mặc dù muốn cầm chân Thiên Khôi, nhưng khoảng cách chênh lệch thực lực quá lớn, cộng thêm lúc này tiêu hao không ít sức lực, đương nhiên không phải đối thủ của Thiên Khôi.

Chỉ vài giây ngắn ngủi, bộ lông trắng tuyết đã có thêm một vài đốm máu đỏ, hơn nữa còn bị ép cho không ngừng lùi lại phía sau.

Bên Triệu Vô Cực cũng không hơn gì, Khương Khởi của Võ Hoàng Điện không biết là thần thánh phương nào mà có sức mạnh cường đại đến vậy, có thể khiến Triệu Vô Cực thảm hại vô cùng.

Điều khiến Hàn Phong khó hiểu nhất là, mặc dù có sức mạnh cường đại, cộng thêm còn có một Diệp Vô Hoàng chưa từng xuất hiện, trong mắt thế nhân, căn bản không ai địch nổi.

Tại sao Võ Hoàng Điện lại phải chịu đựng bao nhiêu năm nay?

Nhưng bây giờ không phải lúc để Hàn Phong suy nghĩ vấn đề đó, tình hình trước mắt vô cùng bất lợi đối với bọn hắn.

Hơn nữa sau lưng Hàn Phong còn có Trầm Ngọc, nếu như đổi thành một thiên giai cường giả khác, cho dù phải công theo Trầm Ngọc, hắn cũng không sợ.

Nhưng người đang đứng trước mặt hắn bây giờ là Thiên Khôi, cũng là một thiên giai thất phẩm cường giả, cộng thêm lúc này bị Thiên Dũng và Thiên Khôi liên thủ tấn công.

Cứ đà này, chỉ e hôm nay bọn họ sẽ gặp nguy hiểm.

Mọi suy nghĩ thì nhau lướt vèo vèo trong đầu, còn Thiên Khôi thì vẫn từng bước tiến tới.

Nghiến chặt răng, Hàn Phong không ngừng nghĩ đối sách.

Lúc này, Triệu Vô Cực hình như cũng phát hiện ra tình hình bên Hàn Phong, không biết có phải lúc này còn giấu thực lực hay không mà đột nhiên Triệu Vô Cực liền mình phản kích.

Tranh thủ lúc Khương Khởi khinh địch, Triệu Vô Cực khéo léo tránh một quyền của hắn, đồng thời tay phải nhanh chóng hội tụ đầu khí, đâm một đâm lên tay trái Khương Khởi.

Một đòn toàn lực của thiên giai bát phẩm cường giả đâu có phải trò trẻ con, cho dù Khương Khởi cũng là thiên giai bát phẩm cường giả thì cũng không dám ngang nhiên đỡ một quyền đầy nộ ý của Triệu Vô Cực.

Một âm thanh giòn giã vang lên, cánh tay trái của Khương Khởi gãy làm đôi.

Biến cố này khiến Khương Khởi ngã ra tại trận, Thiên Khôi bên này cũng không tin nổi vào mắt mình.

Cánh tay của một thiên giai bát phẩm cường giả bị người ta đánh gãy, đặt ở bất cứ địa điểm nào cũng khó có thể tưởng tượng.

Nhưng, Triệu Vô Cực đã làm được điều đó.

Chỉ có điều, Khương Khởi và Thiên Khôi hình như quá chấn động vì cảnh tượng trước mắt, hơn nữa không để ý thấy Triệu Vô Cực đang thở hổn hển, là dấu hiệu của việc sắp kiệt sức.

Đúng lúc này, Triệu Vô Cực đột nhiên hét lên một tiếng:

- Mau chạy!

Sau đó, dùng cơ thể mệt mỏi của mình, lao vào khu rừng bên cạnh.

Hàn Phong phản ứng cũng nhanh, vốn dĩ thấy không thể địch nổi đang tìm cách rút lui, khi Triệu Vô Cực vừa cất lời, gần như đồng thời, Hàn Phong tóm lấy Tiểu Bạch, lao theo Triệu Vô Cực.

Về phần Tiểu Bạch, nhận được lệnh, nhanh chóng thu nhỏ thân hình, chớp mắt đã quay trở lại hình dạng nhỏ bé đáng yêu ban đầu, nhảy lên vai Hàn Phong.

Hai người một thú, cộng thêm một Trầm Ngọc còn đang hôn mê bất tỉnh trong nháy mắt biến khỏi tầm nhìn của Khương Khởi và Thiên Khôi.

Sau khi Triệu Vô Cực hét xong, Khương Khởi mới bừng tỉnh, thấy Hàn Phong và Triệu Vô Cực định chạy, khóe miệng nhếch lên một tia cười nhạt, nhưng nộ ý thì hiện rõ trong mắt.

- Muốn chạy à? Mấy trăm năm nay ta chưa từng bị thương, hôm nay có người đã thương ta, ta đâu có thể bỏ qua dễ dàng đến vậy!

Khương Khởi sau khi lẩm bẩm tự nói một mình, chẳng buồn nhìn Thiên Dũng đang nằm vật trên đất, thân hình lóe lên một cái, nhanh chóng đuổi theo bọn Hàn Phong.

Thiên Khôi trước đây vì muốn giữ mạnh sống mà bán rẻ đồng đội mình nên đương nhiên cũng chẳng quan tâm đến một Thiên Dũng đã chết.

Thấy Khương Khởi đã đuổi theo, Thiên Khôi cũng bám sát sau lưng.

Trong mắt hần, Triệu Vô Cực và Hàn Phong lúc này đã cùng đường mạt lộ, một cơ hội tốt như vậy, sao hần có thể bỏ qua. Nỗi nhục mà Triệu Vô Cực gây ra, hôm nay hần phải trả lại gấp trăm lần mới mong giải được mối hận trong lòng.

- Tiền bối, người sao rồi?

Trốn vào rừng rồi, Hàn Phong nhanh chóng đuổi kịp Triệu Vô Cực.

Mặc dù tu vi của hần thấp hơn Triệu Vô Cực một bậc nhưng có thốn ảnh trợ giúp, dù phải công theo Trầm Ngọc cũng không chậm hơn Triệu Vô Cực là bao.

Chỉ có điều hai người bây giờ đều bị thương không nhẹ, nên tốc độ so với thường ngày mà nói, chậm hơn rất nhiều.

Hàn Phong biết, mặc dù bọn họ tranh thủ được lúc Khương Khởi và Thiên Khôi thất thần, bỏ chạy, nhưng nếu như hai tên kia toàn lực đuổi theo, chỉ e chẳng mất bao nhiêu thời gian là sẽ có thể đuổi kịp.

Bây giờ Hàn Phong chỉ có thể dựa vào hi vọng mình thông thuộc địa hình U Âm Sâm Lâm này hơn bọn Khương Khởi biết đâu miễn cưỡng cắt đuôi hai tên đó.

Nên, tranh thủ lúc dừng lại lấy hơi, Hàn Phong quay sang hỏi thăm thương thế Triệu Vô Cực.

Tình hình Triệu Vô Cực lúc này hình như không được lạc quan cho lắm.

Nghe Hàn Phong hỏi, Triệu Vô Cực vừa chạy vừa cười khổ nói:

- Lúc nãy đánh gãy tay trái Khương Khởi, đã dùng hết toàn bộ sức lực của ta. Mặc dù dựa vào tiên thiên đấu khí có thể nhanh chóng hồi phục, nhưng chúng ta chạy thể này tiêu hao không ít, nên nếu như bị chúng đuổi kịp, chỉ e chúng ta khó lòng thoát nổi. Ta chẳng còn sức để chiến đấu nữa.

Nghe Triệu Vô Cực trả lời, tâm trạng Hàn Phong cũng trùng xuống.

Triệu Vô Cực lại nói tiếp:

- Lúc nào Võ Hoàng Điện lại có một phó điện chủ đáng sợ như Khương Khởi vậy, tu vi còn cao hơn cả ta, hơn nữa còn rất khó đoán, nếu như dựa vào đó mà suy đoán, thì thực lực của Diệp Võ Hoàng còn cao hơn nữa!

Hàn Phong nghe vậy, cũng nhú mày. Sau khi biết thực lực Khương Khởi, đây cũng là suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu hần. Nhưng rõ ràng lúc này không phải là lúc suy đoán thực lực của Diệp Võ Hoàng, có thể thoát được khỏi kiếp nạn này hay không vẫn là một vấn đề nghiêm trọng.

Cả quãng đường tiếp theo, hai người đều im lặng không nói gì, rẽ Đông rẽ Tây, không ngừng vòng vèo, ở đâu địa hình phức tạp thì họ đi vào đó.

Đương nhiên là để cắt hai cái đuôi Khương Khởi và Thiên Khôi sau lưng.

Hàn Phong sớm đã phát hiện sau lưng có hai luồng khí tức đang không ngừng đuổi theo, căn bản không cần nghĩ cũng biết hai luồng khí tức đó là ai.

Cả quãng đường, Hàn Phong ra lệnh cho Tiểu Bạch đập đổ hết cây hai bên đường, hi vọng có thể làm khó được hai kẻ sau lưng.

Chỉ có điều, hần cũng biết, những thứ này căn bản không thể ngăn được thiên giai thất phẩm Thiên Khôi, đừng nói gì thiên giai bát phẩm Khương Khởi.

Mặc dù hao tổn tâm tư, nhưng sau một thời gian truy đuổi, hai luồng khí tức sau lưng vẫn không ngừng rút ngắn khoảng cách.

Đến cuối cùng, thân ảnh Khương Khởi đã xuất hiện ngay sau lưng Hàn Phong.

- Ha ha! Không ngờ các người chạy nhanh như vậy, chỉ có điều hình như hơi coi xem nhẹ ta rồi. Hôm nay ta quyết để các người chết mất xác ở đây!

Khương Khởi chỉ còn các Hàn Phong năm bước chân, ngữ khí vô cùng huênh hoang nói.

Hàn Phong lúc này cũng hoảng lắm, tốc độ của Khương Khởi rõ ràng nhanh hơn hẳn rất nhiều, nếu như tiếp tục chạy, nhất định không thể thoát khỏi lòng bàn tay đối phương.

Đúng lúc này, Tiểu Bạch đột nhiên rời khỏi vai Hàn Phong, lao về phía Khương Khởi.

Thân hình một lần nữa biến lớn, Khương Khởi thấy vậy, hét lên giận dữ:

- Súc sinh! Muốn chết!

- Tiểu Bạch! Quay lại!

Thấy Tiểu Bạch thay mình chặn đối phương, Hàn Phong lo lắng vô cùng, với thực lực Tiểu Bạch, sao có thể trở thành đối thủ của Khương Khởi, cứ thế này, làm vậy, có khác gì tự tìm đến cái chết, căn bản không có tác dụng gì.

Chỉ có điều, Hàn Phong căn bản không kịp phản ứng, Khương Khởi giận dữ tung quyền, đánh thẳng vào người Tiểu Bạch.

Thân hình vừa mới biến lớn của Tiểu Bạch một lần nữa thu nhỏ lại, đồng thời miệng phát ra một tiếng rống bi thương.

Cảnh tượng này khiến tim gan Hàn Phong như muốn vỡ ra.

Bị trúng một quyền, Tiểu Bạch phát ra một tiếng kêu bi thương, thân hình lại thu nhỏ lại.

Lúc này, màu sắc trên người Tiểu Bạch không còn trắng tuyết nữa mà thay vào đó là màu đỏ nhức mắt của máu tươi.

Khương Khởi vừa nhìn thấy Tiểu Bạch định ngăn mình, nhất thời cảm thấy tôn nghiêm bản thân bị một con súc sinh khiêu chiến, nên mới ra tay tuyệt tình như vậy.

Với thân thể rã rời của Tiểu Bạch, sao có thể chịu nổi một đòn toàn lực của một thiên giai bát phẩm cường giả đang giận dữ.

Thân ảnh nhỏ bé của Tiểu Bạch biến thành một vệt máu đỏ, theo đường parabol bắn về phía Hàn Phong.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

502. Chương 485: Mệnh Táng Ở Đây.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hàn Phong thấy vậy, tim gan như muốn vỡ tung, căn bản không hề do dự, nhảy lên không trung đón lấy Tiểu Bạch.

Nhìn bộ dạng thê thảm của Tiểu Bạch, từng trận nộ hỏa không ngừng thiêu đốt trong lòng Hàn Phong.

Nhất là nhận ra tia yêu thương toát ra từ đôi mắt đang dần mất đi thần sắc của Tiểu Bạch, càng khiến Hàn Phong cảm thấy cả người như muốn nổ tung.

Mười mấy năm bên nhau, Hàn Phong sớm đã coi Tiểu Bạch như một người bạn thân thiết của mình.

Nhớ lại việc Tiểu Bạch cùng mình trải qua bao nhiêu nguy hiểm, sắc mặt Hàn Phong càng lúc càng sẫm lại.

Chỉ có điều, kinh nghiệm kiếp trước và kiếp này cho Hàn Phong biết, tuyệt đối không được xúc động.

Khương Khởi không phải đối thủ mà hẳn có thể ứng phó, huống hồ sau lưng hắn còn có một Thiên Khôi.

Hai tay ôm chặt lấy thân thể thắm đẫm máu tươi của Tiểu Bạch, Hàn Phong không do dự nhanh chóng chạy lên phía trước.

Chỉ có điều, hắn vừa đón được Tiểu Bạch thì Khương Khởi đã xuất hiện sau lưng.

Bây giờ Hàn Phong có muốn chạy, Khương Khởi cũng không để cho hắn được như ý, thiên giai bát phẩm không phải để bày, mặc dù đã gãy một cánh tay, nhưng không phải nhân vật mà một người đang bị nội thương như Hàn Phong có thể địch nổi.

Hơn nữa, đừng quên, sau lưng hắn còn cóng Trầm Ngọc.

- Một con súc sinh nhỏ bé mà cũng dám khiêu chiến thiên giai bát phẩm cường giả, đúng là giống y như các người, không biết sống chết.

Khương Khởi chặn đứng đường chạy của Hàn Phong, mặt đầy vẻ chế nhạo.

Khương Khởi hình như hoàn toàn không quan tâm đến cánh tay đã bị gãy của mình, để mặc cho nó buông thõng, lắc lư theo từng cử động của thân thể.

Nghe Khương Khởi nói vậy, Hàn Phong sầm nét mặt, dùng giọng nói vô cùng lạnh lẽo, nhấn mạnh từng từ từng chữ:

- Hôm nay, nếu như ta không chết, ta nhất định sẽ cho người biết thế nào là sống không được mà chết cũng không xong!

- Ha ha! Những lời này ta nghe nhiều rồi, nhưng đến hôm nay, những kẻ nói với ta đều đã chết, hơn nữa kết cục còn vô cùng bi thảm, ta tuyệt đối tự tin, rằng mình sẽ không chết ở đây.

Hàn Phong sao lại không biết tình cảnh hiện tại của mình, Triệu Vô Cực đi phía trước, thấy Hàn Phong bị chặn, cũng đã dừng lại.

Ông không thể để Hàn Phong một mình đối mặt với Khương Khởi, dù biết không thể đánh lại được đối phương nhưng ông vẫn lựa chọn ở lại.

Nhưng, Hàn Phong không vì thế mà cảm động, ngược lại còn lo lắng hơn.

Vốn dĩ hắn nghĩ, dù mình không đánh lại được nhưng chí ít cũng có thể cầm chân Khương Khởi một lúc để Triệu Vô Cực có cơ hội chạy thoát.

Nhưng Triệu Vô Cực không những không chạy mà còn chủ động ở lại, như vậy không phải uống công vô ích sao.

Trong lúc bối rối, Hàn Phong ra sức dùng mắt ra hiệu cho Triệu Vô Cực.

Không đợi cho Triệu Vô Cực kịp hành động, Khương Khởi đã phát hiện ra ý đồ của Hàn Phong, cười lạnh nói:

- Người nghĩ chỉ dựa vào một mình mình là có thể ngăn được ta giúp hắn chạy thoát sao, đừng là nằm mơ giữa ban ngày!

Hàn Phong thấy Khương Khởi nhận ra ý đồ của mình, không dám do dự thêm nữa, hét lớn với Triệu Vô Cực:

- Tiền bối mau chạy, đừng có ở lại đây hi sinh vô ích!

Nói đoạn, Hàn Phong dồn toàn lực tấn công Khương Khởi.

Về phần Trầm Ngọc sau lưng hắn, mặc dù hắn rất muốn giao cô cho Triệu Vô Cực nhưng trước mắt có Khương Khởi đang đứng nhìn chăm chăm, Hàn Phong đâu có cơ hội.

Trong lúc không biết làm gì, Hàn Phong đành phải nói lời xin lỗi với Trầm Ngọc, mang theo cô lao thẳng vào Khương Khởi.

- Hừ! Không biết tự lượng sức mình, nếu như người muốn chết như vậy thì ta cũng tác thành cho người!

Khương Khởi thấy Hàn Phong lao đến, chỉ cười lạnh.

Thân hình vừa động, vô số tử khí lập tức tràn ra xung quanh, một chưởng nhắm thẳng vào đầu Hàn Phong.

Triệu Vô Cực thấy Hàn Phong chủ động giao thủ với Khương Khởi, mặc dù muốn giúp đỡ nhưng trận chiến vừa rồi đã làm ông mất hết sức lực, nên đành lực bất tòng tâm.

Trong lúc không biết làm gì, Triệu Vô Cực chỉ còn biết rửa thầm, phần nỗ quay người bỏ đi.

Không phải là ông thấy chết không cứu, mà là ông hiểu những gì Hàn Phong nói lúc này, dù có ở lại cũng chỉ mất mạng vô ích mà thôi.

Triệu Vô Cực sống hơn một ngàn năm nay, đối diện với những tình huống kiểu này, đương nhiên cũng rất lý trí.

Bây giờ nếu như tiến lên, chỉ có duy nhất một con đường chết, vậy sao không giữ lại cái mạng này, sau này báo thù cho Hàn Phong.

Mang theo suy nghĩ đó, Triệu Vô Cực đầu cũng không quay, chạy thẳng về phía trước.

Hàn Phong thấy Triệu Vô Cực đã rời đi, khóe miệng cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười.

Quay lại nhìn Khương Khởi không ngừng tiếp cận sau lưng, Hàn Phong thầm nói với Trầm Ngọc:

- Ngọc nhi, xin lỗi, chỉ sợ ta không thể cứu được cô.

Đồng thời, Hàn Phong nghĩ đến Tiêu Linh và Đường Vũ Nhu, chỉ e sau này, họ sẽ không thể còn gặp lại nhau nữa, trong lòng Hàn Phong đột nhiên nổi lên một tia hổ thẹn.

Đúng lúc này, đòn công kích của Khương Khởi đã đến ngay trước mặt.

Vết thương của Hàn Phong không hề thua kém Triệu Vô Cực, nhưng bản thân cũng là thiên giai thất phẩm, lại có cửu chuyển tiên thiên đấu khí chống đỡ nên vẫn miễn cưỡng chặn được vài chiêu.

Càng về sau, Hàn Phong càng có vẻ đuối sức.

Tốc độ tổn hao đấu khí rõ ràng nhanh hơn hồi phục gấp mấy lần.

Chỉ chớp mắt, Hàn Phong đã toàn thân đầm đìa mồ hôi, lưng áo dính chặt vào người, sắc mặt thì vì dùng sức quá độ mà trở nên trắng bệch.

Đúng lúc này, Thiên Khôi sau lưng cũng vừa kịp đến.

Thấy Thiên Khôi xuất hiện, Hàn Phong càng thêm tuyệt vọng hơn.

Cuối cùng, sau khi dùng hết chút sức lực sau chót, Hàn Phong không thể tiếp tục đỡ được công kích của Khương Khởi được nữa.

Nắm đấm của Khương Khởi không ngừng dội vào ngực Hàn Phong.

Lực rung cường liệt khiến Hàn Phong cảm thấy toàn thân mình như muốn rời ra, tứ chi mất hết cảm giác.

Đồng thời, khí huyết trong người sôi sục, khiến hắn phải phun ra một ngụm máu ngay giữa không trung.

Nhưng Khương Khởi không vì thế mà bỏ qua, thân hình lại động, trong nháy mắt đã đến bên cạnh Hàn Phong,

miệng nở một nụ cười lạnh lẽo, đồng thời dậm chân, đá thẳng vào đầu Hàn Phong.

Hàn Phong tin, nếu như không phải vì trước đây tu luyện cửu chuyển huyền công, luyện ra kim nguyên chi thể thì với một đá vừa rồi của Khương Khởi, chắc chắn đầu Hàn Phong đã nổ tung.

Nhưng, dù đầu không nổ, nhưng Hàn Phong vẫn cảm thấy choáng váng tột độ, một cảm giác vô cùng đau đớn nhanh chóng lan khắp đại não.

Cảm giác này không chỉ tồn tại trong một giây một lát, bởi vì một giây sau, thân thể Hàn Phong triệt để mất đi cảm giác.

Còn thân thể hắn, bởi bị cự lực mà một đá của Khương Khởi mang lại, cả thân ảnh cùng Trầm Ngọc đang cõng sau lưng và Tiểu Bạch đang ôm trong lòng cùng ngã ra xa.

Nơi hắt ngả xuống, lại một cái hồ có nước đục ngầu.

Tôm!

Hoa nước bắn tung tóe, còn Hàn Phong thì trực tiếp chìm sâu trong nước.

Khương Khởi không nghĩ Hàn Phong sẽ rơi xuống hồ, ngấm nghĩ một lúc, quay sang nói với Thiên Khôi:

- Người xuống xem sao, sống thấy người, chết thấy xác, đem thi thể của tên tiểu tử ấy về, chắc chắn điện chủ sẽ rất vui.

Thiên Khôi liếc nhìn hồ nước đục ngầu, trong lòng mặc dù có chút không muốn, hắt đường đường là thiên giai thất phẩm cường giả, công việc vớt xác này, sao hắn có thể chịu nổi.

Chỉ có điều, vì sợ Khương Khởi trước mắt, mặc dù trong lòng vô cùng bất mãn nhưng bên ngoài vẫn không có biểu hiện gì.

Áp úng văng dạt một tiếng, Thiên Khôi quay người, nhú mào nhảy xuống hồ nước.

Chỉ có điều, được một lúc đã thấy Thiên Khôi quay lại lên bờ.

Khương Khởi thấy Thiên Khôi quay lại, sắc mặt không khỏi sầm xuống, đang định lên tiếng quở trách thì phát hiện có điều gì đó không ổn.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

503. Chương 486: Tin Tức Khiếp Sợ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Bộ dạng Thiên Khôi lúc này hình như có chút thê thảm.

Hơn nữa, lúc Thiên Khôi đáp xuống, đầu chạm xuống trước, tình hình vô cùng quái dị.

Do dự một lúc, Khương Khởi động thân hình, nhảy lên đỡ lấy Thiên Khôi, đồng thời luôn miệng hỏi han:

- Chuyện gì vậy?

Thiên Khôi vừa đứng vững, nghe nói vậy, sắc mặt lộ vẻ sợ hãi, nuốt nuốt nước bọt, cố làm cho mình bình tĩnh hơn.

- Phía dưới hồ nước đó hình như có chút cổ quái, ta vừa nhảy xuống, liền bị một sức mạnh đáng sợ trong đó bật lại, nếu như không phải ta nhanh nhẹn, e rằng đã chết mất xác trong đó rồi.

Thiên Khôi sợ hãi nói.

Khương Khởi nghe vậy, nhú mào, hắt tin Thiên Khôi không lừa hắn.

Nhưng có thể khiến một thiên giai thất phẩm cường giả chịu lép vế, chứng tỏ hồ nước này đúng là có chút cổ quái thật.

Nhưng, lại nghĩ, nơi đây là U Âm Sâm Lâm nổi tiếng đáng sợ, bên trong có những sự tồn tại kì bí mà con người không thể giải thích được cũng là chuyện đương nhiên.

Nghĩ đến bộ dạng vừa rồi của Hàn Phong, Khương Khởi tin với một đá vừa rồi của mình, Hàn Phong không thể sống sót nổi.

Hơn nữa bên trong hồ nước này còn có một sức mạnh khiến Thiên Khôi phải chịu lép vế, Hàn Phong rơi vào đó, e rằng lành ít dữ nhiều.

Nghĩ đến đây, Khương Khởi không định lãng phí thêm thời gian nữa, nói:

- Ta nghĩ tên tiểu tử đó không sống nổi đâu, cùng ta đuổi theo lão già kia, hẳn là người điện chủ hận nhất, bắt được hẳn là lập được công lớn đấy.

Nói đoạn, hai người tiếp tục chạy về phía trước.

Lúc này, ở Huyền Thiên Tông, Tiêu Linh đang đánh đàn đột nhiên không cẩn thận một đứt một dây của chiếc cổ cầm.

Đồng thời, tim cô đập dữ dội, ánh mắt không ngừng dôi về phía chân trời.

Cô không hiểu tại sao mình lại cảm thấy lo lắng và bất an như vậy.

Vừa từ phía sau gian phòng đi tới Lâm Nguyệt thấy thần sắc quái lạ của Tiêu Linh thì cũng thân thiết hỏi:

- Linh nhi, ngươi làm sao mà mặt hồng mắt vía thế?

- Sư phụ!

Tiêu Linh nghe vậy thì mới giật mình tỉnh lại, quay đầu nhìn Lâm Nguyệt, thanh âm có phần trầm thấp nói:

- Sư phụ, ta đột nhiên có dự cảm không tốt, không biết Hàn Phong có xảy ra chuyện gì hay không?

Lâm Nguyệt nghe Tiêu Linh nói này thì cũng bất đắc dĩ lắc đầu. Nàng nhẹ nhàng bước lên vài bước, ngồi bên cạnh Tiêu Linh rồi ôn nhu vuốt mái tóc của nàng, ngữ khí nhu hòa nói:

- Ngươi nha! Cả ngày chỉ biết suy nghĩ miên man. U Âm Sâm Lâm đối với người bình thường mà nói đúng là nơi tràn ngập nguy cơ. Nhưng với thực lực của Hàn Phong và Triệu tiền bối thì làm sao có thể gặp nguy hiểm được.

- Nhưng là lúc này ta đánh đàn, cầm huyền đột nhiên đứt đoạn. Sự tình này trước đây ta chưa bao giờ gặp qua.

Tiêu Linh khẽ nhăn mày liễu nói.

Lâm Nguyệt khẽ thở dài nhìn Tiêu Linh trước mắt mà trong lòng thầm than không biết có phải đồ nhi của hẳn kiếp trước đã tu luyện phúc khí hay không mà có thể khiến cho một nữ tử như Tiêu Linh lại nóng ruột nóng gan vì hẳn như vậy.

Tuy rằng đối với chuyến đi này của Hàn Phong, Lâm Nguyệt cũng thoáng có chút lo lắng. Nhưng vì để Tiêu Linh có thể giảm bớt chút lo lắng thì Lâm Nguyệt cũng phải nói an ủi nàng vài câu:

- Tiêu Linh! Ngươi cũng đừng quên Triệu tiền bối cũng đã mấy lần tiến nhập U Âm Sâm Lâm. Đối với nơi này nắm rõ trong lòng bàn tay. Lần này Hàn Phong cùng Triệu tiền bối tiến nhập vào trong đó như thế nào có thể gặp nguy hiểm được. Về phần huyền cầm đứt dây thì đại khái do ngươi quá khẩn trương, không cẩn thận mà có kết quả như vậy. Không nên lo lắng a!

Tiêu Linh tựa hồ vẫn muốn nói gì đó nhưng sau khi Lâm Nguyệt nói như vậy thì trong lòng cũng cảm thấy mình quá mức lo lắng, chuyện bé xé ra to.

Thực lực của Hàn Phong nàng hiểu rõ hơn bất cứ kẻ nào. Cho nên Tiêu Linh cũng đem cổ sầu lo trong lòng cưỡng chế lại, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười, nhẹ giọng nói:

- Ta biết sư phụ!

Hai nàng lại tiếp tục nói chuyện phiếm, cũng không có suy nghĩ tới an nguy của Hàn Phong nữa.

Chẳng qua Tiêu Linh cũng không biết hiện giờ Hàn Phong đang gặp nạn.

Lúc nàng biết được tin tức này cũng đã là hai tháng sau đó. Mà trong hai tháng này thì Thiên Tinh đế quốc lại yên tĩnh một cách dị thường.

Từ sau trận chiến ở Băng Tuyết các thì Vô Hoàng điện trừ lợi dụng người nằm vùng bên cạnh của Mộ Tuyết ra thì cũng đã bắt Kỷ Thanh Thanh là tù binh. Sau đó cũng không có bất kỳ tin tức gì nữa.

Tuy rằng như vậy thì Tiêu Tấn vẫn như trước không dám thả lỏng cảnh giác. Trái lại hắn càng phải ra rất nhiều nhân thủ, chặt chẽ quan tâm tới động tĩnh ở khắp mọi nơi trên đế quốc.

Mà trong khoảng thời gian này La Mạn thương đoàn được Tiêu Tấn ủng hộ cũng đã ở đó tạo nên thành công. Đối với việc thương đoàn này quật khởi thì cũng không có mấy người biết được lai lịch của thương đoàn này.

Đương nhiên đối với tình hình hiện nay thì La Mạn thương đoàn cũng không có nóng nảy. Hôm nay đã có sự trợ giúp của truyền tống trận thì tài chính từ Thiên Nguyệt đại lục không ngừng cuộn cuộn vận chuyển trở lại.

Kế hoạch của La Mạn ở Thiên Tinh đế quốc chủ yếu là thành lập thương đoàn. Sau đó mới mở ngân hàng tư nhân chuẩn bị hành nghiệp ở Thiên Tinh đế quốc.

Tiến tới dựa vào truyền tống trận trợ giúp mà củng cố được địa vị của thương đoàn. Đồng thời thành lập truyền tống trận ở khắp các thành trấn.

La Mạn dự tính khoảng chừng phải mất đến ba năm thời gian thì kế hoạch này mới có thể có được thành công sơ bộ.

Đến lúc đó con dân của Thiên Tinh đế quốc sẽ được hưởng thụ tiện lợi mà truyền tống trận mang lại.

Mà từ khi Tiêu Linh bị đứt dây đàn đến nay cũng đã qua hai tháng. Vào một ngày, một đạo nhân ảnh lão đảo đi tới dưới chân núi của Huyền Thiên tông.

Hôm nay thế lực của Huyền Thiên tông đã từ từ mở rộng tới vài tòa thành trấn nhỏ ở dưới chân núi. Trên danh nghĩa thì những thôn trấn này thuộc quản hạt của Thiên Tinh đế quốc. Nhưng trên thực tế, sinh hoạt của những người ở đây đơn giản chỉ là mượn mượn uy danh của Huyền Thiên tông để có thể có được cuộc sống yên ổn.

Đây cũng là lệ cũ ở mỗi địa phương.

Huyền Thiên tông đối với những thứ này tự nhiên cũng không có ngoại lệ. Vài tòa thành trấn dựa vào Huyền Thiên tông, hàng năm đều nộp kim ngạch kim tệ một khoản nhất định cho Huyền Thiên tông.

Trên thế tục thì đây được coi là tiền ký quỹ. Mà Huyền Thiên tông cũng sẽ định kỳ quai đệ tử xuống nhận, giữ gìn trật tự các nơi.

Đồng thời Huyền Thiên tông mấy năm nay ở trong đại bộ phận những thôn trấn này thu nhận đệ tử cho nên theo thời gian Huyền Thiên tông và vài tòa thành trấn quan hệ cực kỳ gắn bó.

Dù sao thì đệ tử trong Huyền Thiên tông đại bộ phận đều đến từ những thành trấn này. Mà trong thành trấn tất nhiên là có người nhà bọn họ cùng bằng hữu.

Lâu dài về sau, quan hệ giữa hai bên ngày càng được củng cố thêm.

Mà những bình dân trong những thành trấn này đối với Huyền Thiên tông cũng thập phần kính nể. Dù sao thì mấy năm nay Huyền Thiên tông phát triển ổn tồn tại thế. Mơ hồ đã trở thành thế lực đứng đầu Thiên Tinh đế quốc.

Đối với thành tựu của Huyền Thiên tông ngày hôm nay thì Huyền Cơ Tử tự nhiên là vui vẻ không gì sánh được, nhưng hắn cũng không có tự mãn. Đồng thời cũng thập phần nghiêm ngặt quản lý đệ tử ở trong tông. Cho nên chưa bao giờ nghe thấy được một tin đồn không tốt nào từ Huyền Thiên tông.

Lúc này mặt trời đã xuống núi được một canh giờ. Dưới chân núi nhỏ của Huyền Thiên tông, lúc này hiếm có người đi lại.

Cho nên bóng người kia một đường lão đảo đi qua nơi này cũng không có mấy người phát hiện ra.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

504. Chương 487: Tin Tức Khiến Đại Lục Khiếp Sợ

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Trừ thỉnh thoảng có người hay đi lại trên con đường này thì có chút ngoài ý muốn mà liếc nhìn. Nhưng bọn họ cũng chỉ xem bóng ảnh này như một con ma men mà thôi.

Con ma men này ngẩng đầu nhìn ngọn núi cách đó không xa. Sau đó thở dài một hơi rồi tiếp tục đi lên núi.

Một lát sau bóng ảnh này đã đi lên núi.

Nơi này đã thuộc phạm vi quản hạ của Huyền Thiên tông. Hiện giờ Huyền Thiên tông đã quét khỏi một cách vang dội, đại nghiệp đã thành cho nên phần phòng bị cũng vô cùng thâm nghiêm.

Bây giờ ở giữa sườn núi đang có một tiểu đội đệ tử Huyền Thiên tông đứng canh gác.

Trong đó có một người đột nhiên nhìn thấy bóng ảnh ở dưới chân núi đi lên thì lập tức thấp giọng nhắc nhở đồng bạn xung quanh.

Tiểu đội trưởng phụ trách tiểu đội này là một Nhân giai tử phẩm. Thanh niên đội trưởng này ước chừng hai mươi tuổi đang nhìn bóng ảnh lơ đãng từ dưới chân núi đi lên. Kiếm sắc trong tay cũng giương lên, sắc mặt tiểu đội trưởng hơi trầm xuống lạnh giọng quát:

- Người là ai, nơi này là địa phận của hạt của Huyền Thiên tông, xin hãy tốc tốc rời đi.

Bóng ảnh thấy có người nói chuyện thì cũng cố sức ngẩng đầu lên, hướng tới thanh âm phát ra nhìn lại.

Khi hắn thấy phục sức bọn họ mặc là đệ tử của Huyền Thiên tông thì trong mắt hắn hiện lộ một tia vui mừng. Nhưng lập tức há mồm, muốn nói chuyện thì phát hiện mình đã không còn khí lực để nói nữa. Lúc này bóng ảnh cũng chỉ biết cười khổ.

Nhưng đội trưởng kia lại thấy người này lai lịch không rõ ràng, lại không nói lời nào thì lập tức cảnh giác, đồng thời lệnh cho những đệ tử khác cảnh giới, tiếp theo đó bao vây bóng ảnh này lại.

Bóng ảnh thấy hành động của mấy đệ tử Huyền Thiên tông như vậy, mặc dù có chút ngăn cản nhưng thân thể hắn đã rất mệt mỏi, dây thần kinh căng ra. Cuối cùng nỗ lực muốn phát ra âm thanh nhưng hắn cũng đã kiệt sức mà ngã xuống đất. Nhưng bóng ảnh vẫn có thể miễn cưỡng lấy một tấm lệnh bài từ trong ngực ra ném lại phía tiểu đội trưởng.

Ngay sau đó bóng ảnh này cũng triệt để bất tỉnh nhân sự.

Đội trưởng kia thấy thế thì cũng không có buông lỏng cảnh giác mà càng đề phòng đối phương giở trò. Cẩn thận đi tới bên bóng ảnh xem xét tình hình. Bóng ảnh này một thân áo bào vết máu luog lồ. Nhất là ống tay trái thì càng rách nát. Hầu như không thể nào che đậy được cánh tay.

Mà tiểu đội trưởng kia phát hiện cánh tay trái của bóng ảnh này là bị người khác đã thương. Mà trên cánh tay đó đến một khối thịt cũng không có, chỉ có bạch cốt.

Thấy một màn quỷ dị như vậy thì cả tiểu đội cũng phải nuốt vào một ngụm lạnh khí.

Mà lúc này tiểu đội trưởng mới chú ý tới lệnh bài lúc trước mà bóng ảnh ném ra. Sau khi nhặt nó lên quan sát thật kỹ thì tiểu đội trưởng nhất thời biến sắc.

Hắn nhận ra lệnh bài này. Đây chính là lệnh bài chứng minh thân phận của Huyền Thiên tông, mà từ lệnh bài này thì chỉ có những người có địa vị cao trong tông môn mới có. Lệnh bài ở trên người bóng ảnh, do hắn ném ra, như vậy bóng ảnh này nhất định là người của Huyền Thiên tông.

Cuối cùng sau khi suy nghĩ thấu đáo thì tiểu đội trưởng cũng không dám khinh thường mà vội vàng phân phó hai gã đệ tử quay về báo cáo tin tức. Đồng thời hắn cùng với những đệ tử còn lại cẩn thận quan sát bóng ảnh.

Bọn họ tịnh không biết được chuyện gì đã phát sinh, càng không dám động đến người đang nằm bất tỉnh ở trên mặt đất. Ngay khi lo lắng chờ đợi thì hai đạo nhân ảnh cũng nhanh chóng xuất hiện trước tiểu đội.

Thấy rõ thân ảnh của hai người tới thì tiểu đội trưởng cung kính hành lễ, đồng thời hô:

- Tông chủ! Trưởng lão!

Tieeos đó liền đem sự tình nói lại một cách đơn giản. Huyền Cơ Tử sau khi nghe xong thì phân phó cho đội đệ tử này tiếp tục đi tuần tra. Đồng thời hắn cùng Biên trưởng lão liếc nhìn nhau, sắc mặt vô cùng ngưng trọng cúi người quan sát hình dạng người đang nằm trên mặt đất.

Khi thấy được dung mạo của người này thì Huyền Cơ Tử không khỏi kinh hãi. Người này không phải ai khác chính là người thời gian trước cùng với Hàn Phong đi tới U Âm Sâm Lâm - Triệu Vô Cực.

Nhưng vì sao mới qua mấy tháng mà Triệu Vô Cực lại xuất hiện với bộ dạng như vậy, một thân mang nội thương trầm trọng.

Bất quá Huyền Cơ Tử cũng không có thời gian để suy nghĩ những thứ này. Cho nên hắn và Biên trưởng lão hai người cũng nhau đem Triệu Vô Cực đang bị ngất về tông môn.

Ba ngày sau, trải qua một phen trị liệu thì Triệu Vô Cực rốt cuộc cũng từ mê man tỉnh lại.

Khi biết được tin này thì Huyền Cơ Tử cùng với nhóm người Tiêu Linh cũng đều tụ tập lại thăm Triệu Vô Cực.

Triệu Vô Cực mở mắt, thấy những gương mặt quen thuộc này thì trong đầu tỉ mỉ hồi tưởng lại những chuyện mới xảy ra khi trước. Cũng biết tại sao mình lại xuất hiện ở đây.

Đợi cho Triệu Vô Cực thanh tỉnh hẳn thì mọi người đầu tiên là hỏi thăm thương thế của hắn. Ngay sau đó Tiêu Linh ngồi một bên từ lâu đã rất bồn chồn lo lắng, gấp giọng nói:

- Tiền bối, vì sao ngươi lại thụ thương. Còn Hàn Phong vì sao không có cùng người trở về.

Triệu Vô Cực trông thấy Tiêu Linh lo lắng như vậy sau một hồi do dự mới thấp giọng nói:

- Hàn Phong,.....hắn.....khả năng đã.....

Triệu Vô Cực không có nói hết câu nhưng những người ở đây ai cũng hiểu được ý nghĩa ẩn trong lời nói này. Về phần Tiêu Linh sau khi nghe xong thì sắc mặt trắng bệch không còn tý huyết sắc nào. Cuối cùng cũng vì quá đau thương mà bất tỉnh.

Tiêu Linh từ trong mê man tỉnh lại, mà nàng sau khi tỉnh lại, phản ứng đầu tiên là muốn đi gặp Triệu Vô Cực.

Mà lúc này nàng mới phát hiện mình đang ở trong phòng của mình. Còn có Lâm Nguyệt đang ở bên cạnh chiếu cố bản thân.

Tiêu Linh tỉnh lại, Lâm Nguyệt cũng đã phát hiện, lập tức đi tới bên giường tỉ mỉ quan sát tình huống của nàng, sau đó mới ôn nhu nói:

- Linh nhi, ngươi cũng không nên lộn xộn. Nghỉ ngơi một chút đi.

Nghe được Lâm Nguyệt nói như vậy thì Tiêu Linh lại nghĩ tới tình huống lúc trước. Sắc mặt lại tái nhợt lòi kéo Lâm Nguyệt, cơ hồ còn khóc nức nở nói:

- Sư phụ. Người nói cho ta biết. Ta có phải hay không nằm mơ. Triệu tiền bối căn bản không có trở về. Hàn Phong.....Hàn Phong hắn.....

Nói xong lời cuối cùng thì Tiêu Linh cũng khóc nức nở, ngữ khí nghẹn ngào không nói ra lời.

Lâm Nguyệt thấy thế cũng cố nén sự bi thống trong lòng, miễn cưỡng lộ ra vẻ tươi cười an ủi Tiêu Linh hỏi:

- Nha đầu ngốc, hảo hảo nghỉ ngơi đi, chờ người.....

- Không! Sư phụ, ta hiện tại muốn biết. Người không nói cho ta thì ta tự mình đi hỏi những người khác.

Tiêu Linh bướng bỉnh nói.

Nói xong nàng liền muốn xuống giường. Nhìn thấy Tiêu Linh quật cường như vậy thì Lâm Nguyệt cũng không có cách nào giấu diếm được nữa. Hai mắt nhất thời trở nên đỏ bừng, vẻ mặt cũng bị thương nói:

- Phong nhi hửn..... Hửn xác thực đã không trở về!

Sau khi nói xong thì Lâm Nguyệt cũng không thể khống chế được nội tâm bị thương của mình. Hai dòng nước mắt cũng theo đó là chậm rãi chảy xuống.

Trong thấy dáng dấp của Tiêu Linh thì Lâm Nguyệt cũng cúi người ôm Tiêu Linh vào trong lòng. Ngủ khì trầm thấp nói:

- Linh nhi, ngươi nếu muốn khóc thì hãy khóc lên!

- Không Không có khả năng! Không có khả năng!

Tiêu Linh nghe vậy thì cũng tự thì thào nói.

Mà nhân thân của nàng cũng trở nên vô hồn.

Hửn tử?

Làm sao có thể! Hửn thể nào mà chết được?

Trong đầu Tiêu Linh không ngừng tự hỏi hàng loạt những vấn đề. Nàng nhớ tới lúc trước, thời gian cùng với Hàn Phong ở chung. Hai người đã trải qua bao nhiêu sinh tử. Hàn Phong lúc trước cũng chỉ là Nhân giai võ giả nhưng cũng không có vì trắc trở mà ngã xuống.

Mà hôm nay thực lực của hửn đã là Thiên giai thất phẩm, trên đời này có mấy ai có thể dả thương được hửn.

Tại sao có thể như vậy?

- Hửn không phải đã đáp ứng ta, sẽ chung sống với ta cả đời sao? Thế nào lại như vậy? Ta không tin....ta không tin.....

Nước mắt bất tri bất giác đã rơi trên y phục của Tiêu Linh. Lâm Nguyệt thấy bộ dáng Tiêu Linh bị thương như vậy thì lo lắng nàng xảy ra điều gì ngoài ý muốn mà không thể làm gì khác hơn là ôm Tiêu Linh vào trong lòng. Lâm Nguyệt muốn nói điều gì đó để an ủi cho Tiêu Linh bớt đau lòng. Nhưng lúc này Lâm Nguyệt cũng phát hiện ra bản thân mình cũng không biết nói như thế nào.

Trong lúc nháy thời, trong phòng trở nên yên tĩnh vô cùng. Chỉ còn lại tiếng khóc nức nở của hai nữ tử.

Ngày đó Tiêu Linh té xỉu, Lâm Nguyệt đã luống cuống tay chân đưa nàng về phòng. Mà nhóm người Huyền Cơ Tử trong lòng cũng vô cùng khiếp sợ. Nhưng bọn họ cũng không có giống như Tiêu Linh, tất cả mọi người đều có đủ bình tĩnh để có thể nghe Triệu Vô Cực thuật lại sự tình ở trong U Âm Sâm Lâm.

Sau khi Triệu Vô Cực nói xong thì nhóm người Huyền Cơ Tử cũng biết được lần cuối cùng Triệu Vô Cực thấy Hàn Phong là khi hửn bị Khương Khởi vây công.

Đối với thực lực của Khương Khởi thì Triệu Vô Cực và hửn đã từng giao thủ với nhau cho nên Triệu Vô Cực cũng biết rõ được. Cho dù là hoán đổi là hửn nếu dưới tình huống đó bị vây bởi một kích lãnh liệt như vậy thì chỉ sợ hơn phân nửa là sẽ chết. Huống chi Hàn Phong cũng chỉ là Thiên giai thất phẩm.

Cho nên Triệu Vô Cực tuy rằng không có tận mắt thấy Hàn Phong chết nhưng hửn cũng không cho rằng Hàn Phong có thể chạy thoát khỏi tay của Khương Khởi.

Hàn Phong tử, đối với trên dưới Huyền Thiên tông chính là một đả kích vô cùng lớn.

Huyền Cơ Tử cũng không có hoài nghi lời Triệu Vô Cực nói. Hửn tự nhiên biết quan hệ giữa Triệu Vô Cực và Hàn Phong. Hai người tu luyện cùng một loại tâm pháp. Trên thế giới này trừ bọn họ ra tịnh không có người nào khác tu luyện qua công pháp này. Mà Huyền Cơ Tử cũng có thể đoán được Triệu Vô Cực từ lâu đã coi Hàn Phong là truyền nhân của mình.

Đồng thời lúc đầu Huyền Cơ Tử tận mắt nhìn thấy thương thế của Triệu Vô Cực thì cũng biết người Khương Khỗi có thể làm cho một Thiên giai bát phẩm bị thương nặng như vậy thì tu vi của người đó kinh khủng tới mức nào.

Hàn Phong tu vi cũng không có kém nhưng là lại không thể nào bằng được Triệu Vô Cực. Cho nên tin tức Hàn Phong tử thì Huyền Cơ Tử căn bản không có nghĩ ra lý do nào để phản bác.

Hàn Phong tử đối với Huyền Cơ Tử mà nói thì đó là một sự đả kích nặng nề. Chẳng qua quanh năm thân là tông chủ, cho nên tâm tình mới có thể trầm ổn thêm một chút. Cho dù trong lòng có bi thống vạn phần thì cũng không có đơn giản thể hiện ra ngoài.

Mà lúc này tin tức Hàn Phong tử cũng đã được truyền ra ngoài. Đại để những người người biết được đều là động bạn của Hàn Phong. Trừ Tiêu Linh và Lâm Nguyệt ra thì cùng có Bồ Lô Địch, Phí lão cùng với Bách Thảo đường Dược Sư lão quái.

Lão Dược Sư sở dĩ trở lại là giúp Triệu Vô Cực trị thương. Mà lão Dược Sư cũng được coi là nguyên lão của Huyền Thiên tông, mà hẳn đối với Hàn Phong cũng vô cùng thân thiết.

Cho nên trừ những người này ra thì Huyền Cơ Tử phân phó cho mọi người không được đem tin tức này lộ ra ngoài. Huyền Cơ Tử biết, Huyền Thiên tông có được như ngày hôm nay chính là nhờ vào Hàn Phong nỗ lực trợ giúp. Nếu như không có Hàn Phong thì cũng không có Huyền Thiên tông như ngày hôm nay.

Mà ở trong Huyền Thiên tông, trong lòng chúng đệ tử, địa vị của Hàn Phong cũng chẳng khác Huyền Cơ Tử là mấy, thậm chí còn vượt xa Huyền Cơ Tử.

Có rất nhiều đệ tử của Huyền Thiên tông đã coi Hàn Phong là tông chủ để mà đối đãi. Cho nên nếu như tin tức Hàn Phong chết một khi truyền ra ngoài, sợ rằng Huyền Thiên tông sẽ đại loạn.

Quan trọng hơn chính là vẫn còn có một Võ Hoàng điện đang ở trong bóng tối nhìn chăm chăm vào nhất cử nhất động của Huyền Thiên tông. Vô luận như thế nào Huyền Cơ Tử cũng phải giấu kín tin tức này.

Đương nhiên là hẳn cũng biết nếu người giết chết Hàn Phong là người của Võ Hoàng điện thì chỉ cần Võ Hoàng điện đứng ra nói thì chuyện này xác thực không thể nào giữ kín mãi được.

Nhưng cho tới lúc đó hẳn cũng chỉ có thể tận dụng thời gian củng cố lực lượng của Huyền Thiên tông, chuẩn bị cho trận chiến sắp tới.

Kế tiếp vài ngày sau. Chúng đệ tử trong Huyền Thiên tông, gồm cả những trưởng lão còn lại đều không thể nào biết được Hàn Phong đã chết. Mà Tiêu Linh mấy ngày hôm nay cũng vẫn như trước bị thống đau khổ mà ngất lên ngất xuống. Mỗi ngày Lâm Nguyệt đều phải ở lại cùng lam bạn với nàng.

Mặc dù có Lâm Phỉ Vân đến thăm nhưng hai nàng cũng không dám tiết lộ nửa phần. Mà Tiêu Linh cũng là vô ý thức làm bộ dáng tươi cười, không có Lâm Phỉ Vaan nhìn ra manh mối.

Cũng may mà Lâm Phỉ Vân cũng chỉ cho rằng Tiêu Linh mang trọng bệnh trong người mới không có phát giác ra nàng đang che giấu bị thương trong lòng.

Mà lúc này cũng đã qua nửa tháng, thương thế của Triệu Vô Cực cũng đã tạm thời bình ổn trở lại. Về phần có thể hoàn toàn khôi phục được hay không thì còn cần phải điều dưỡng một thời gian dài.

Nhưng lúc này Huyền Cơ Tử lại nhận được một tin tức biết được trước đó Thiên Nhất các, Lục Đại tông môn, cùng với Thiên Thánh cốc, Thánh Vân Lam tông vài đại thế lực trải qua một phen thương lượng thì quyết định chọn Huyền Thiên tông là nơi thương thảo việc liên minh.

Mà khi Huyền Cơ Tử cũng từ mấy tin tức này biết được vài đại thế lực đến Huyền Thiên tông trao đảo kết minh. Về phương diện khác là muốn tuyển ra một vị minh chủ lên lãnh đạo mọi người đối kháng với Võ Hoàng điện.

Về phần thời gian chính là một tháng sau.

Nếu như trước, biết được tin tức này thì Huyền Cơ Tử tự nhiên sẽ cảm thấy không gì không thích hợp. Nhưng mà chẳng qua lúc này Hàn Phong đã gặp nạn. Thực lực của Huyền Thiên tông bị đả kích không nhỏ. Lần này những thế lực này dặt tay nhau mà đến quả thực cũng không phải là chuyện tốt.

Đáng tiếc, cho dù Huyền Cơ Tử không muốn nhưng cũng không có bất cứ lý do nào để cự tuyệt.

Chỉ có thể bất đắc dĩ chờ đợi một tháng qua đi.

Một tháng cũng trôi qua thật nhanh. Mấy ngày nay Thiên Nhất các, Thanh Thủy tông cùng với vài đại thế lực lần lượt tới Huyền Thiên tông.

Xa đến là khách, Huyền Cơ Tử tự nhiên cũng phải cho người an bài thỏa đáng.

Trong lòng Huyền Cơ Tử tự nhiên biết rõ, lần này những thế lực này dấy tay nhau tới đây chỉ sợ cũng bởi vì thanh thế hiện nay của Huyền Thiên tông đã vượt qua tất cả các môn phái khác. Cho nên bọn họ mới chọn Huyền Thiên tông là địa điểm trao đổi kết minh.

Mà nếu như Hàn Phong không có gặp nạn. Chỉ sợ vị trí minh chủ cũng đã thuộc về hắn. Chẳng qua với sự tình trước mắt thì chuyện này đối với Huyền Cơ Tử là điều vô cùng khổ sở. Nhưng hắn cũng không có dám tiết lộ tin tức nào về Hàn Phong.

Mỗi khi có người quen hỏi tới tình huống Hàn Phong thì Huyền Cơ Tử cũng chỉ có thể nói Hàn Phong ra ngoài xử lý một vài việc riêng.

Rất nhanh sau vài ngày đã có vài thế lực lục đục chạy tới Huyền Thiên tông. Ngay cả Thiên Thánh cốc cũng đang lo lắng tới nhân tố Võ Hoàng điện là cũng phải buông tha khoảng cách giữa hai bên mà đi tới Huyền Thiên tông.

Là Cốc chủ của Thiên Thánh cốc thì Trác Minh tự mình đến. Có thể nói là cấp cho Huyền Thiên tông đủ mặt mũi. Mà đi theo hắn cũng chỉ có một người. Người này chính là người quen cũ của Hàn Phong, cùng Hàn Phong kết thành thù oán năm đó - Duẩn Bằng Hình.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

505. Chương 488: Đứng Đầu Liên Minh.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Ngoài ra còn có một vài thế lực khác nữa.

Những thế lực này đều là nhất lưu tông môn, thế gia. Cũng có một vài thế lực nhị lưu cũng có mặt.

Đối với những thế lực này thì Huyền Cơ Tử cũng không có chậm trễ tiếp đãi. Dù sao thì liên minh lần này là để đối phó với Võ Hoàng điện, tự nhiên càng nhiều người càng tốt.

Cứ như vậy trong vài ngày thời gian, Huyền Thiên tông cũng đã tụ tập tới gần bốn mươi thế lực lớn nhỏ.

Mà điều khiến Huyền Cơ Tử cảm thấy ngoài ý muốn chính là Mộ Tuyết ở đế đô đã dùng truyền tống trận của La Mạn để đến. Mộ Tuyết cũng là trước một ngày diễn ra đại hội liên minh mà có mặt ở Huyền Thiên tyoong.

Huyền Cơ Tử từ Mộ Tuyết cũng biết được trải qua một trận đánh với Võ Hoàng điện thì bốn các cũng đã thành lập được một nhận thức, đem tàn dư lực lượng một lần nữa hợp lại cùng nhau, khôi phục Tứ Diệu các năm xưa.

Mà hiện tại Mộ Tuyết cũng là Các chủ của Tứ Diệu các.

Đó cũng là sau khi trải qua thương thảo và kết luận. Dù sao thì trước đây Mộ Tuyết cũng là Các chủ của Băng Tuyết các. Ngày đó ba Các chủ ngã xuống cũng chỉ còn lại một mình Mộ Tuyết còn sống sót. Nàng kết nhiệm chức vị Các chủ của Tứ Diệu các cũng không có bất kỳ ai dị nghị.

Về phần hoàng thất đối với liên minh lần này thì cũng thập phần ủng hộ. Chỉ ít Tiêu Tấn cũng có thể mượn lực lượng của những thế lực này đối phó với Võ Hoàng điện. Cho nên hẳn cũng không có lý do gì phản đối.

Nhưng ngay trước đêm diễn ra đại hội thì điều mà Huyền Cơ Tử vẫn lo lắng bấy lâu nay đã thành sự thật. Tin tức Hàn Phong đã chết cũng đã được truyền ra ngoài.

Trong nháy mắt, cả Thiên Tinh đế quốc bị tin tức này làm cho rung động.

Tin tức Hàn Phong đã chết được truyền ra thì khiến cho Thiên Tinh đế quốc rung động. Nhất là đông đảo các thế lực hiện tại đang ở Huyền Thiên tông đều ào ào hướng tới Huyền Cơ Tử hỏi thăm tin tức.

Mất thấy giấy không thể gói được lửa, Huyền Cơ Tử cũng là bất đắc dĩ thừa nhận Hàn Phong đã chết.

Đạt được sự chứng thực của Huyền Cơ Tử, tất cả các liên minh đều phải há hốc mồm kinh ngạc.

Mọi người tới đây là để thương thảo chuyện liên minh. Hơn phân nửa là coi Huyền Thiên tông và Hàn Phong là phần trên.

Do đó là các thế lực cũng vô cùng coi trọng. Một Thiên giai cường giả thất phẩm là điều mà bọn họ xa xa mới có thể bằng đẳng.

Nhưng lúc này trước khi liên minh được thành lập thì lại biết được Hàn Phong đã chết khiến cho các thế lực phản ứng không kịp.

Hơn nữa tin tức này lại đến từ Võ Hoàng điện. Chính điều này khiến cho đông đảo các thế lực càng thêm sợ hãi Võ Hoàng điện.

Có thể không gây ra bất kỳ một sự chú ý nào của thế nhân mà giết chết một Thiên giai thất phẩm cường giả. Đông đảo các thế lực ở đây không một ai dám nghĩ tới chứ đừng nói là có thể thực hiện được.

Thấy phản ứng của mọi người như vậy, Huyền Cơ Tử cũng biết được sự việc đã xảy ra theo chiều hướng xấu.

Võ Hoàng điện đưa tin này ra lúc nào thì không đưa, lại nhằm ngay đúng ngày quan trọng như thế này khiến cho các thế lực cảm thấy hoang mang. Nhờ đó mà có thể phá hư được liên minh đại hội.

Nhưng một chiêu này của Võ Hoàng điện thực sự là rất lợi hại, hôm nay Huyền Cơ Tử cũng đã không còn bất cứ biện pháp nào có thể giải quyết được vấn đề.

Mà Tiêu Tấn ở đế đô sau khi biết được tin tức này thì cũng đem bản thân nhốt ở trong thư phòng không gặp bất kỳ ai.

Hiển nhiên, Hàn Phong chết. Đối với những kế hoạch sau này của Tiêu Tấn có ảnh hưởng vô cùng nghiêm trọng.

Lâm Phỉ Vân đẩy cửa phòng Tiêu Linh bước vào.

Trong phòng Lâm Nguyệt và Tiêu Linh đều đang ở đây. Thấy Lâm Phỉ Vân tự tiện xông vào như vậy thì cũng có chút kinh ngạc. Lâm Nguyệt cau mày, đang định giáo huấn nàng vài câu thì câu nói đầu tiên của Lâm Phỉ Vân khiến cho hai người sửng sốt, không biết làm thế nào.

- Bên ngoài truyền đến tin tức có phải thật hay không? Sư huynh có phải đã chết?

Lâm Phỉ Vân đẩy cửa bước vào, ngay lập tức hỏi hai người Lâm Nguyệt.

Yên lặng một lúc lâu, Lâm Nguyệt mới bình phục lại tinh thần, đi tới bên cạnh Lâm Phỉ Vân. Lúc này đôi mắt linh động của nàng cũng đã bắt đầu có những giọt nước mắt.

Lâm Nguyệt còn không biết tình huống bên ngoài như thế nào, cho nên không biết được Lâm Phỉ Vân từ đâu mà biết được tin tức này. Nhưng nếu như nàng đã hỏi như vậy thì chỉ sợ chuyện này cũng không thể dấu diếm được nữa. Lâm Nguyệt cầm lấy tay của Lâm Phỉ Vân thấp giọng hỏi:

- Vân nhi, ngươi từ đâu mà biết được tin tức này?

- Sư phụ, người vẫn còn muốn gạt ta? Chính miệng tông chủ đã thừa nhận. Chẳng qua ta.....chẳng qua ta.....

Nói đến đây Lâm Phỉ Vân không thể nào không chế được nội tâm bi thương, những giọt nước mắt không ngừng tuôn ra ngoài.

Chợt Lâm Phỉ Vân nhào vào trong lòng Lâm Nguyệt khóc lớn.

- Điều là gạt người! Sư huynh lợi hại như thế, sao có thể chết được! Lúc hắn rời đi, chính là vẫn còn đáp ứng Vân nhi khi trở về sẽ chỉ dẫn ta tu luyện đấu khí. Sư huynh nói không giữ lời, ta ghét sư huynh!

Lâm Phỉ Vân không giữ được bình tĩnh, nói năng một cách lộn xộn.

Bởi vì Lâm Phỉ Vân đến mà lại khiến cho Tiêu Linh rơi lệ, Lâm Nguyệt cũng không kìm được nước mắt nói:

- Lúc trước, không nói cho người biết, chỉ sợ người quá thương tâm. Chẳng qua không nghĩ tới chuyện này nhanh như vậy đã không thể nào giấu diếm được nữa.

Lâm Phỉ Vân từ trong lòng Lâm Nguyệt ngẩng đầu lên, hai mắt mờ mịt, nghẹn ngào nói:

- Sư phụ, chúng ta có nên đi tìm sư huynh trở về không!

- Vân nhi, không nên hồ đồ!

Lâm Nguyệt xoa đầu Lâm Phỉ Vân thấp giọng khuyên giải an ủi.

Ai biết Lâm Phỉ Vân lại giãy thoát khỏi lòng Lâm Nguyệt chạy ra ngoài, trong lòng Lâm Nguyệt ứa lên, vội vàng đuổi theo hỏi:

- Vân nhi, người muốn làm gì?

- Ta muốn đem sư huynh trở về. Hắn lừa gạt tiểu Vân nhi. Tiểu Vân nhi phải đi tìm hắn về hảo hảo mắng hắn!

Lâm Phỉ Vân vừa chạy vừa khóc rống kêu lên.

Lâm Nguyệt há lại có thể để cho nàng làm càn, nàng vội vã đuổi theo.

Mà vừa ra đến ngoài sân thì đã thấy Mạnh Hùng đang đứng trước mặt mình, hai tay đã bắt được Phỉ Vân. Bây giờ Phỉ Vân hai mắt nhắm nghiền, nhìn bộ dáng xem ra đã bất tỉnh.

Mạnh Hùng tiến lên hai bước, đưa Lâm Phỉ Vân cho Lâm Nguyệt, thanh âm trầm thấp, nhưng khó nén được bi thống nói:

- Ta xem Vân sư muội tâm tình hết sức kích động. Cho nên tạm thời đánh cho nàng bất tỉnh.

Cận thận tiếp nhận Phỉ Vân từ tay của Mạnh Hùng. Lâm Nguyệt có chút thương tiếc nhìn tiểu nha đầu, lập tức thấp giọng hỏi:

- Người tại sao lại đến đây?

Mạnh Hùng nhìn Lâm Nguyệt, trầm trọng nói:

- Lúc trước nghe được tin tức của Hàn Phong, ta thấy Vân nhi sư muội chạy đến đây nên vội vã đuổi theo. Ta biết Hàn Phong ở trong lòng Phỉ Vân sư muội có địa vị rất cao cho nên ta lo lắng nàng gặp phải điều gì ngoài ý muốn.

Lâm Nguyệt nghe vậy thì cũng chỉ thấp giọng nói:

- Chuyện này các người đều biết!

Nhẹ nhàng gạt đầu, Mạnh Hùng cũng không nói gì nữa mà xoay người rời đi.

Chẳng qua Lâm Nguyệt có thấy từ cước bộ của Mạnh Hùng nhìn ra, bề ngoài có vẻ mạnh mẽ thô cuồng như vậy nhưng thực chất trong lòng hắn đang bị thống.

Mà lúc này bầu không khí trong đại điện của Huyền Thiên tông lúc này vô cùng căng thẳng.

Đối với cái tin Hàn Phong đã chết khiến cho những người ở đây vô cùng khiếp sợ, ngoài ra cũng không có thêm ý nghĩ gì khác.

Có thể trừ Thánh Vân Lam tông có quan hệ thân thiết với Hàn Phong ra thì những người khác cùng với Hàn Phong cũng không có bao nhiêu giao tình.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

506. Chương 489: Vị Trí Chi Địa

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Cho nên đối với tin tức Hàn Phong đã chết thì bọn họ cũng không có cảm giác bi thương. Đó cũng chỉ là chuyện thường tình, cũng không thể nói những người này lãnh huyết.

Bởi vì sự tình của Hàn Phong mà liên minh đại hội lần này cũng phải triệu tập trước thời hạn.

Tuy rằng, tin Hàn Phong chết đối với đông đảo các thế lực thì là một sự đả kích không nhỏ. Có thể nói trong những người ở đây bất kỳ ai đối với thực lực của Võ Hoàng điện thì càng thêm sợ hãi. Do đó trong lòng cũng sản sinh ra ý nghĩ thoái lui.

Nhưng đại bộ phận đều rõ Võ Hoàng điện từ trước tới nay đều chỉ động thủ đối với những thế lực lớn, còn lại phần lớn là không có đả động gì.

Bọn họ cũng được thủ đoạn của Võ Hoàng điện. Cho nên để có thể cam đoan tông môn không bị diệt thì tự nhiên ai cũng sẽ lựa chọn việc gia nhập liên minh, cùng đối kháng với Võ Hoàng điện

Bất quá Hàn Phong chết, có thể khiến cho việc mọi người đối đãi với Huyền Thiên tông bất tri bất giác sản sinh ra một tia biến hoá rất nhỏ.

Dù sao thì Hàn Phong cũng là một mảnh hổ toạ trấn ở Huyền Thiên tông. Mặc dù bản thân Huyền Thiên tông hôm nay thực lực cũng rất cường đại nhưng hiển nhiên ở trong lòng mọi người ấn tượng về Hàn Phong là vô cùng sâu sắc.

Cho nên bây giờ có một nhóm người trong lòng bắt đầu nảy sinh ý xấu. Nghĩ lại như vậy thì làm sao mà liên minh lần này có thể đạt được lợi ích lớn được.

Còn về phần Huyền Thiên tông thì vẫn còn một người khác cường đại hơn của Hàn Phong và Triệu Vô Cực. Nhưng mọi người cũng từ Võ Hoàng điện biết được Triệu Vô Cực bây giờ trọng thương chưa lành. Chỉ sợ trong thời gian ngắn cũng không thể nào tạo thành uy hiếp.

Kể từ đó đã có rất nhiều thế lực ào ào để mắt tới vị trí minh chủ.

Về phần liên minh thì những người ở đây ai cũng hiểu được tầm quan trọng của nó. Mà vị trí minh chủ dựa theo ý mọi người ban đầu là để cho Hàn Phong hoặc Triệu Vô Cực đảm nhiệm. Rất có thể sẽ để Huyền Cơ Tử lên làm minh chủ vì dù sao sau lưng Huyền Cơ Tử cũng có cường giả chống đỡ, cho nên chỉ sợ bọn họ cũng không có ý kiến.

Ai bảo phía sau Huyền Thiên tông lại có một Thiên giai thất phẩm và bát phẩm.

Tồn tại hai cường giả như vậy toạ trấn thì Huyền Thiên tông xứng đáng vào vị trí minh chủ.

Chỉ tiếc là hôm nay hai đại cường giả của họ một chết, một bị thương. Vài nhất lưu thế lực khác so với Huyền Thiên tông cũng không kém, tự nhiên cũng không muốn bỏ qua vị trí minh chủ này.

Dù sao có thể trở thành minh chủ, thống lĩnh bốn mươi mấy thế lực, đối với mỗi tông môn mà nói đều là quang vinh vô thượng.

Mà lần này chuyện liên minh vô cùng trọng yếu nên không thể xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Trong thấy mọi người đều mang ý xấu như vậy thì trong lòng Huyền Cơ tử cũng chỉ biết được nhạt. Hắn cũng không định mở miệng nói câu nào.

Đối với vị trí mình chủ, Huyền Cơ Tử tự nhiên không có quan tâm. Mà nếu như có thể đoạt được vị trí đó thì với một thân tu vi của mình Huyền Cơ Tử cũng không tin rằng tất cả mọi người ở đây đều tin phục, thực hiện theo mệnh lệnh của hắn. Cho nên sau khi nghĩ thoáng qua, Huyền Cơ Tử cũng không có ý định tranh đoạt cái ghế mình chủ này làm gì.

Tiếp đó, Thiên môn Môn chủ Bộc Dương Mưu Trọng lúc trước cũng từng có giao tình với Hàn Phong, lúc này đột nhiên mở miệng đánh vỡ sự yên lặng:

- Nếu ở đây các vị đều có chung một sự nhận thức, quyết định đoàn kết đối phó với Võ Hoàng điện thì tại hạ cho rằng phải tuyển chọn ra một minh chủ để dẫn dắt mọi người tác chiến.

Bộc Dương Mưu Trọng nói xong, nhất thời ở phía sau cũng có người phụ họa.

Huyền Cơ Tử hướng mắt nhìn lại thì trong lòng tự nhiên biết rõ mấy người này bất quá là một số ít nhị lưu thể lực phụ thuộc vào Thiên môn, vì vậy mà cũng ngồi cùng một bên.

Mà kể đó tông chủ của Minh Hỏa tông, Hồng Dịch cũng nói:

- Mưu Trọng huynh nói thật là, liên minh nhân số lớn như vậy. Trong đó đệ tử mỗi thể lực cũng không có đồng đều nhau. Tuyển ra một vị minh chủ thì phải làm như thế nào?

Hồng Dịch vừa dứt lời thì tông chủ của Minh Nguyệt tông là Thượng Quan Nguyệt ngồi ở một bên cười nhạt nói:

- Như vậy Hồng Dịch người xem thì nhân tài nào mới thích hợp ngồi vào cái ghế minh chủ? Hay là người tự tiến cử bản thân đi?

- Thượng Quan Nguyệt, ta cũng không có như Minh Nguyệt tông da mặt dày để đòi lấy một phương yên ổn.

Hồng Dịch cũng không có lưu tình trào phúng nói.

Thượng Quan Nguyệt nghe vậy thì cũng phát lạnh, tức giận nói:

- Hồng Dịch! Lời này của ngươi là có ý gì. Nếu như hôm nay ngươi không nói rõ thì Minh Nguyệt tông ta sẽ tất cùng Minh Hỏa tông của ngươi không chết không thôi.

Sở dĩ Thượng Quan Nguyệt nổi giận là vì vừa rồi Hồng Dịch đã nói trúng tim đen của Minh Nguyệt tông. Năm đó lúc kiến tông thì cũng có lời đồn đại rằng nữ đệ tử trong tông bán đứng nhan sắc mà tìm đến rất nhiều cường giả bảo hộ. Cho nên Minh Nguyệt tông mới có được thành tựu như ngày hôm nay.

Tuy rằng chỉ là nghe đồn, chưa chứng thực nhưng bây giờ Hồng Dịch nói ra điều này hiển nhiên là vũ nhục Minh Nguyệt tông.

Bất quá, Hồng Dịch đối với phản ứng của Thượng Quan Nguyệt cũng không thêm để ý. Chẳng qua cũng chỉ lạnh lùng nói:

- Ngươi muốn đánh, Minh Hỏa tông của ta tuyệt đối phụng bồi.

Mà lúc này Đoạn Bác Minh của Thiên Nhất các vẫn yên lặng ngồi một chỗ cũng phải hừ lạnh một tiếng nói:

- Các người nếu có đủ khí lực thì sao không giữ lại mà để chống lại Võ Hoàng điện, giết chết thêm nhiều địch nhân! Hôm nay tới đây là để thảo luận chuyện liên minh, không phải là nơi để các người cãi nhau.

Hồng Dịch và Thượng Quan Nguyệt bị Đoạn Bác Minh nói như vậy thì cũng chỉ biết khắc khẩu đình chỉ.

Mà từ đầu tới giờ Huyền Cơ Tử vẫn ngồi ở chủ vị phía trên, thờ ơ lạnh nhạt, tịnh không nói lời nào.

Ngay khi trên đại điện của Huyền Thiên tông đang sôi sục thì ở trung tâm đại lục một mảng sương trắng đang bao vây lấy U Âm Sâm Lâm.

Đây là nơi mà thế nhân gọi là địa vực cấm địa vô cùng kinh khủng, lúc này lại yên ắng một cách dị thường.

Từ sau khi người của Võ Hoàng điện rút khỏi U Âm Sâm Lâm thì những con ma thú sống ở trong rừng rậm thờ phào nhẹ nhõm. Bọn chúng không biết những nhân loại này từ đâu đến. Với thực lực của bọn họ, sau mấy tháng tiến nhập U Âm Sâm Lâm đã đem phần đông ma thú ở đây giết chết, khiến cho nơi đây trở nên hoang tàn điêu đứng.

Mà lúc này tại sâu thẳm U Âm Sâm Lâm một mảnh hồ nước bình yên, xung quanh cũng không có lấy một con ma thú nào lui tới. Chẳng biết tại sao tựa hồ đám ma thú đều có ý thức cách xa cái hồ nước này. Mà nếu như có thể tỉ mỉ quan sát thì có thể sẽ thấy được trên mặt hồ thỉnh thoảng lại sinh ra một trận u quang nhàn nhạt.

Mà hiện tượng quỷ dị như vậy cho thấy phiên hồ nước này cũng không có biểu hiện ra sự bình yên như vẻ ngoài của nó.

Hàn Phong không biết mình đã hôn mê bao nhiêu lâu. Hắn ở đây nhưng không hề có ấn tượng một chút nào, Hàn Phong chỉ có thể cảm giác được mình đang bị vây trong một mảnh hỗn độn không gian u ám.

Cũng không biết qua bao lâu thì hắn lại cảm giác được bản thân mình đang bị vây trong trạng thái vô tri vô giác.

Thình lình một tia sáng lóe lên làm cho Hàn Phong cảm thấy vô cùng đau đớn, không thích ứng được. Bản năng con người bộc phát trong hắn, Hàn Phong muốn dùng tay che đi nhưng hắn lại khiếp sợ khi phát hiện ra mình không còn một chút khí lực nào để cử động cả.

Qua một lúc lâu thì Hàn Phong mới miễn cưỡng thích ứng được với tia sáng chói mắt này. Hàn Phong cố gắng hết sức chậm chậm mở mắt. Trước mắt hắn tất cả cảnh tượng xung quanh nhất thời thu vào trong tầm mắt.

- Ta còn chưa có chết? Đây là địa phương nào?

Hàn Phong nghi hoặc nghĩ ngợi.

Mà lúc này hắn đang quan sát cảnh tượng trước mắt một phen, phát hiện ra nơi này thập phần an tĩnh, bốn phía đều là những thực vật mà hắn không biết tên. Mà hắn cũng có thể cảm thụ được bây giờ hắn đang nằm trên một tảng đá trơn nhẵn và lạnh băng.

Hàn Phong muốn quay đầu nhìn bốn phía nhưng vừa mới dùng một chút lực thì nhất thời một cổ đau đớn cường liệt lần thứ hai kéo tới. Hàn Phong vừa khôi phục lại ý thức, thiếu chút nữa thì bị trận đau đớn này làm cho hắn ngất đi.

Bất quá trên người truyền đến đau đớn nhưng trong nháy mắt làm cho hắn nhớ tới tất cả những sự tình đã phát sinh.

Hàn Phong nhớ rõ cuối cùng mình bị một cước của Khương Khởi đá trúng đầu, sau đó ngã vào trong hồ nước. Nếu như Hàn Phong không phải có Mỹ Kim thân thể chống đỡ thì chỉ sợ đầu của hắn đã vỡ nát rồi.

Mà trận đau đầu vừa rồi cũng chứng minh cho Hàn Phong thấy đầu hắn vẫn như cũ, hoàn hảo không có tổn thương nào quá nghiêm trọng. Hiển nhiên là hắn bị thụ thương nặng, thậm chí có thể nói là trọng thương một cách nghiêm trọng. Chỉ ít trong thời gian ngắn cũng không thể nào hoạt động được.

Thoáng cái tự hỏi, Hàn Phong đột nhiên nhớ tới Trầm Ngọc và Tiểu Bạch đang ở đâu?

Bọn họ không phải cũng ngã vào trong hồ nước sao. Vì sao bản thân mình lại xuất hiện ở chỗ này. Trầm Ngọc và Tiểu Bạch thì lại không thấy đâu?

Hàn Phong chính mình nhớ rõ, Tiểu Bạch vì bảo vệ hắn mà bị Khương Khởi đánh cho trọng thương không biết sinh tử ra sao. Nghĩ đến đây thì trong lòng Hàn Phong cũng cảm thấy lo lắng.

Bất quá, nghĩ lại thì hắn liền ép buộc bản thân phải tỉnh táo. Bởi vì hiện tại chính hắn cũng khó có thể tự bảo vệ lấy bản thân. Thậm chí cũng không thể nào động dậy được. Mặc dù biết được tình huống của bọn Tiểu Bạch cũng đang rất nguy hiểm nhưng Hàn Phong cũng bất lực không làm gì được.

Hiện nay xem ra, người của Võ Hoàng điện không còn ở đây nữa. Tuy không biết vì sao mình lại xuất hiện ở nơi này nhưng mà Hàn Phong vẫn quyết định trước tiên nên khôi phục lại thân thể cho mình đã.

Nghĩ đến đây thì Hàn Phong đầu tiên là dụng ý kiểm tra thân thể mình một phen. Chẳng qua mới kiểm tra nhưng nhất thời khiến cho Hàn Phong nhúu mày hít một hơi thật sâu.

Bây giờ thân thể hắn bị thụ thương, tình trạng còn nghiêm trọng hơn hẳn tưởng. Cảm thụ được dấu khí trong thể nội trống tuếch thì Hàn Phong cũng âm thầm cười khổ. Thân thể hắn kinh mạch gần như bế tắc tám chín phần mười. Cho dù Cửu Chuyển Tiên Thiên dấu khí có năng lực hấp thu cường đại nhưng thể nội cũng không thể nào giữ được năng lượng trong người.

Cho nên việc cấp bách lúc này chính là phải nhanh chóng khôi phục lại thân thể của mình. Cũng may là Hàn Phong có Mỹ Kim thân thể, trải qua sự rèn luyện của Cửu Chuyển Huyền Công thì thân thể của Hàn Phong từ lâu đã có thể tự vận hành chữa trị.

Cho nên mặc dù là kinh mạch bế tắc nhưng chỉ cần cho hắn chút thời gian là có thể một lần nữa đả thông những kinh mạch này.

Chẳng qua quá trình này dài đằng đẳng. Yên lặng vận hành Ngạo Thị Thiên Địa quyết, thủ công thông thể nội với dấu khí ở bên ngoài. Dưới sự trợ giúp của Cửu Chuyển Tiên Thiên dấu khí, rất nhanh Hàn Phong liền phát hiện thể nội vốn trống rỗng cũng đã bắt đầu xuất hiện dấu khí ở bên trong. Tuy rằng tốc độ vô cùng chậm chạp nhưng có bắt đầu này thì Hàn Phong tin tưởng thương thể của hắn rất nhanh thôi sẽ có chuyển biến tốt đẹp.

Cứ như vậy, Hàn Phong không biết hoàn cảnh xung quanh, lặng lặng nhìn ở đây nửa tháng thời gian. Nửa tháng trôi qua, Hàn Phong cũng đã trải qua một cuộc chữa trị vô cùng gian nan để có thể đả thông lại kinh mạch. Vì phải đả thông lại kinh mạch bị bế tắc, Hàn Phong đã mất tới nửa tháng, nửa tháng này hắn cũng phải chịu đựng đau đớn vô cùng tận.

May sao sức chịu đựng của Hàn Phong vô cùng tốt, hắn vẫn có thể cắn răng chịu đựng cho đến khi công việc này hoàn tất.

Trông thấy thể nội cũng đã tích góp được một lượng lớn dấu khí thì Hàn Phong biết qua vài ngày nữa hắn có thể triệt để khôi phục lại.

Bất quá lúc này Hàn Phong cũng không có lựa chọn tiếp tục điều dưỡng thân thể nữa mà thân thể của hắn đã có thể hoạt động trở lại như thường. Hàn Phong trước tiên liền từ trên tảng đá trơn nhẵn này đứng dậy. Lúc này Hàn Phong mới phát hiện ra nguyên địa phương mình nằm không phải là tảng đá mà một khối hàn khí tản ra quang mang yếu ớt.

Mà Hàn Phong lại nhìn bốn phía thì chỉ có thực vật xanh um tươi tốt, hắn thoáng nhìn một vòng, phát hiện ra nơi này hình như là không gian phong bế.

Trong lúc nhất thời trong lòng Hàn Phong bỗng nhiên sinh ra cảnh giác. Hắn thật ra nhớ rất rõ là hắn bị Khương Khởi đánh cho trọng thương mà ngã xuống hồ. Trừ phi có người chuyển hắn tới nơi này, bằng không thì không có khả năng bản thân hắn lại nằm trên một khối đá kỳ lạ đến như vậy.

Vậy ai đưa hắn tới nơi này?

Lúc đó khi bị Khương Khởi đánh cho trọng thương rơi xuống hồ nước thì Hàn Phong cũng thấy được thân ảnh của Triệu Vô Cực rời đi. Hiển nhiên người này không có khả năng là Triệu Vô Cực, hơn nữa lúc đó Triệu Vô Cực có lưu lại nơi này thì cũng không thể nào cứu được hắn, mà ngay cả tính mạng của bản thân cũng không thể giữ được.

Lẽ nào là Khương Khởi? Hàn Phong nghi hoặc nghĩ.

Nhưng đảo mắt nhìn xung quanh thì Hàn Phong liền bóp nát ý nghĩ này ở trong đầu. Lúc đó Khương Khởi tung ra một cước ẩn hàm vô số sát khí khẳng định không phải là hắn.

Vậy thì là ai?

Hàn Phong đầu tiên là thân thể hoạt động vô cùng cứng ngắc, lập tức ly khai bãi đã đi xung quanh xem xét.

Đi quanh một vòng, Hàn Phong cũng không có phát hiện nào đặc biệt. Thế nhưng lại có thứ khiến cho hắn cảm thấy kinh ngạc. Đó chính là thiên địa nguyên tố ở đây so với bên ngoài còn tinh thuần hơn rất nhiều.

- Thực sự là một địa phương cổ quái!

Hàn Phong thì thảo trong miệng.

-Di! Thân thể ngươi đã khôi phục!

Ngay khi Hàn Phong đang suy nghĩ xem đây là địa phương nào thì một đạo âm thanh truyền vào tai của hắn. Hàn Phong nhất thời cả kinh, lông tơ toàn thân như muốn nổ tung, toàn bộ tinh thần cảnh giới nhìn bốn xung quanh.

- Ha ha! Người trẻ tuổi tính cảnh giác cũng rất tốt!

Thanh âm vẫn truyền đến nhưng Hàn Phong cũng không thể nào phát hiện ra được thanh âm có từ hướng nào truyền tới chứ đừng nói là có thể tìm ra chủ nhân của thanh âm, cho nên Hàn Phong lên tiếng dò hỏi:

- Ngươi là ai?

- Đừng lo, nếu như không phải ta thì chỉ sợ từ lâu ngươi đã một khối thi thể.

Thanh âm chậm rãi vang lên.

Hàn Phong nghe vậy thì trong lòng nhất thời cả kinh, chẳng lẽ thanh âm này là của người đã cứu mình?

Batas quá nghĩ đến cũng có khả năng là đúng. Tuy rằng Hàn Phong cũng không biết được người này là thần thánh phương nào, vì sao lại cứu hắn. Thế nhưng Hàn Phong luôn tin tưởng, nếu cứu hắn thì chí ít hiện tại cũng sẽ không có làm thương tổn tới bản thân.

Nhưng Hàn Phong cũng không có thả lỏng cảnh giác, như trước trầm trọng nói:

- Là người cứu ta? Nơi này là địa phương nào?

- Cứu ngươi? Không đến mức thế! Nếu không phải vì ngươi có quan hệ với linh thú đó thì lúc ngươi rơi vào trong hồ ta đã ra tay giết ngươi rồi.

Thanh âm ngữ khí thần nhiên nói.

Linh thú?

Trong lòng Hàn Phong cảm thấy nghi hoặc.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

507. Chương 490: Tiểu Bạch Không Phải Là Ma Thú?

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Mà lúc này thanh âm kia đột nhiên là thứ hai vang lên lập tức hỏi:

- Ngươi đã tỉnh lại, vậy nói cho ta biết người lúc trước đã thương ngươi là ai?

Nghe vậy thì Hàn Phong đầu tiên là sửng sốt, đồng thời cũng nhanh chóng suy nghĩ. Người này không rõ lai lịch nhưng hắn cũng không có biết được lai lịch của hai người Khương Khởi.

Ngẫm lại, Hàn Phong cũng hỏi ngược lại:

- Ngươi phải trả lời ta trước. Đây là nơi này. Còn có nữ tử và ma thú cùng với ta rơi xuống hồ hiện giờ ở nơi nào?

- Ha ha! Người trẻ tuổi, nhìn người tựa hồ rất cảnh giác, được rồi! Để cho người thành thật trả lời vấn đề của ta, ta liền nói cho người biết. Lúc trước người và một nữ tử rơi xuống hồ thì đã bị ta bắt được. Còn về phần con ma thú kia thì đã bị ta giết rồi. Còn về phần nơi này là địa phương nào? Ta cũng chỉ có thể nói một cách đơn giản, nơi này không thuộc về thế giới bên ngoài mà là một không gian độc lập. Ta trả lời như vậy, người đã hài lòng chưa?

Chủ nhân của thanh âm kia cũng không có nóng nảy, vẫn như trước chậm chạp trả lời.

Nghe được Trầm Ngọc và Tiểu Bạch đều rơi vào trong tay người này thì tâm trạng Hàn Phong trầm xuống. Hắn không có lý do gì để hoài nghi đối phương.

Cho nên Hàn Phong trầm giọng nói:

- Người đem bọn họ đi đâu?

- Yên tâm đi, chỉ cần người thành thật trả lời những vấn đề của ta, ta sẽ không giết bọn họ. Thế nào? Ta đã từ lâu không có giết người, mà bản thân ta cũng không có hứng thú giết bọn họ.

Thanh âm lại tiếp tục vang lên:

- đương nhiên nếu như người không phối hợp thì như vậy sẽ rất phiền phức.

Hàn Phong nghe vậy thì trong lòng thầm giận nhưng cũng không có biện pháp nào. Do dự trong chốc lát, Hàn Phong liền thỏa hiệp nói:

- Hảo! Hi vọng người tuân thủ lời hứa. Người đã đả thương ta chính là người của tổ chức Vô Hoàng điện.

- Vô Hoàng điện? Chưa từng nghe qua?

- Người không biết sự tình của Vô Hoàng điện?

Hàn Phong nghe thanh âm kia tự nhủ như vậy thì trong lòng cũng phán đoán, hiển nhiên là chủ nhân nơi này không có biết được sự tình của Vô Hoàng điện. Tự nhiên cũng không có khả năng là người có liên quan tới Vô Hoàng điện.

Cho nên tâm tình cũng thoáng thả lỏng, sau đó đem sự tình của Vô Hoàng điện nói ra một lần.

Ai biết, lúc Hàn Phong nhắc tới Vô Hoàng là hắc ám thuật sĩ đã thất truyền từ lâu trên đại lục thì đột nhiên một cỗ khí thể kinh khủng xuất hiện nhất thời bao phủ Hàn Phong ở trong đó.

Hàn Phong nhất thời kinh hãi, thầm nghĩ: Chẳng nhẽ người này và hắc ám thuật sĩ có thù oán.

Cảm thụ được khí thể áp bách bản thân không ngừng, trong lòng Hàn Phong cảm thấy khổ sở không nói lên lời.

Thân thể của hắn chẳng qua chỉ mới vừa khôi phục lại hoạt động, căn bản là vô pháp chống cự lại khí thể này của thần bí nhân. Chỉ là một lần đối mặt mà khiến cho Hàn Phong phải thối lui hơn mười bước.

Hàn Phong cảm thấy hối hận khi mà mình nói Vô Hoàng là hắc ám thuật sĩ.

May mà Hàn Phong cũng chỉ cần chống đỡ một thời gian ngắn thì cỗ khí thể cường đại kia cũng dần dần chậm rãi thu hồi lại. Không đợi Hàn Phong thở dốc điều tiết lại hơi thở thì thần bí nhân lại mở miệng nói:

- Dựa theo lời người nói thì địch nhân của người Vô Hoàng điện là một thế lực do một hắc ám thuật sĩ thành lập?

Hàn Phong căn bản không biết được trong lòng thần bí nhân đang nghĩ gì, chẳng qua đâm lao cũng phải theo lao. Không thể làm gì khác hơn kiên trì nói:

- Điểm ấy ta cũng không có rõ lắm. Hắc ám thuật sĩ cũng đã tuyệt tích mấy nghìn năm. Ta cũng từ người khác mà biết được. Điện chủ của Vô Hoàng điện chính là hắc ám thuật sĩ.

Không khí trở nên trầm mặc một cách kỳ lạ.

Sau khi Hàn Phong nói xong thì thần bí nhân dường như triệt để tiêu thất.

Hàn Phong cũng không có rõ chuyện gì đang xảy ra nhưng vừa rồi khí thế của đối phương ập đến khiến cho thân thể của hắn mới khôi phục lại chút ít lần thứ hai bị thụ thương không nhỏ.

Rơi vào đường cùng. Hàn Phong cũng đành phải vận đẩu khí không ngừng, bắt đầu điều trị thân thể của mình.

Một lúc lâu sau, chẳng đến khi Hàn Phong thiếu chút nữa quên mất sự tồn tại của thần bí nhân kia thì thanh âm của thần bí nhân một lần nữa vang lên:

- Nói cho ta biết, bên ngoài mấy chục năm nay tốt cùng đã phát sinh những chuyện gì. Người đem những sự tình phát sinh trên đại lục nói cho ta biết.

Nghe được thanh âm của thần bí nhân một lần nữa vang lên thì Hàn Phong cũng không rõ ý đồ của người này. Bất quá nghe ngữ khí thì hiển nhiên thần bí nhân đã ở trong phong bế không gian này một khoảng thời gian dài. Dĩ nhiên là không biết được những sự tình đã phát sinh ở bên ngoài.

Hàn Phong cũng chỉ có chút nghi hoặc trong lòng nhưng cũng không có giấu diếm gì đem những sự tình phát sinh trong những năm gần đây nói ra hết một lượt.

Nghe Hàn Phong thuật lại, thần bí nhân trầm mặc một lúc lâu, rồi mới hỏi:

- Ta muốn biết, năm đó võ giả cùng với hắc ám thuật sĩ đánh một trận đến nay đã trải qua bao nhiêu năm?

Nghe vậy thì Hàn Phong thất kinh, dĩ nhiên thần bí nhân này cũng biết được chuyện này? Lẽ nào.....

Hàn Phong vừa nghĩ tới thì thần bí nhân cũng trở nên vô cùng khiếp sợ. Thần bí nhân này hiển nhiên đối với hắc ám thuật sĩ hiểu biết rất rõ. Hơn nữa qua lời thần bí nhân này thì hắn cùng với hắc ám thuật sĩ có ân oán không chết không thôi.

Chẳng qua Hàn Phong cũng không thể nào đoán ra được thần bí nhân này có quan hệ như thế nào với hắc ám thuật sĩ.

Nếu như là địch nhân thì thật sự là hoàn hảo. Nhưng nếu như cũng là một hắc ám thuật sĩ thì với tình cảnh của Hàn Phong hiện nay chẳng phải là rất nguy hiểm hay sao.

Thần bí nhân tựa hồ đoán ra được trong lòng Hàn Phong suy nghĩ cái gì cho nên ngữ khí có chút hòa hoãn, nhàn nhạt nói:

- Người yên tâm, ta không phải là hắc ám thuật sĩ. Nếu không phải trước đây ta thấy hai người tàn công người có mùi của hắc ám thuật pháp thì ta kiên quyết cũng không có cứu người làm gì.

Nghe thần bí nhân nói như vậy thì Hàn Phong cảm thấy tựa hồ có chút đạo lý liền hồi đáp:

- Trận đại chiến năm đó cho đến bây giờ cũng đã trải qua năm nghìn năm.

- Năm nghìn năm! Nguyên lai đã lâu như vậy rồi!

Thanh âm của thần bí nhân cũng mang theo một chút phiền muộn, mờ mờ thì thảo luận bầm.

Nghe thấy thần bí nhân cảm thán, Hàn Phong càng thêm chứng thực suy đoán của bản thân mình là đúng, ngữ khí nhất thời có chút ngạc nhiên hỏi:

- Nghe ngữ khí của tiên bối thì người hắn là đã tham gia trận đại chiến cách đây năm nghìn năm?

- Ta đã từ lâu không phải là người, người cũng không cần phải tò mò về thân thể của ta?

Thanh âm của thần bí nhân mặc danh kỳ diệu đáp.

Nhưng chỉ cần như thế thôi Hàn Phong cũng phải kinh ngạc không thôi.

- Hảo! Người trẻ tuổi, nói cho ta biết tên người là gì?

Thần bí nhân mở miệng nói.

Hàn Phong đã phát giác, thần bí nhân trước mắt không phải là địch nhân, mặc dù là địch nhân thì chỉ sợ hấn thoáng động thủ thôi cũng khiến cho bản thân mình không thể nào chống đỡ được. Cho nên Hàn Phong cũng không có buông cảnh giác thẳng thần nói:

- Hàn Phong!

- Hàn..Phong! Người rất khá, nhìn niên kỷ của người không lớn nhưng lại có tu vi Thiên giai thất phẩm, hơn nữa thân thể của người tương đối cổ quái. Ngay cả ta đây cũng là lần đầu tiên thấy qua thân thể như thế.

Thần bí nhân đột nhiên tán thưởng Hàn Phong khiến cho hấn cảm giác khó hiểu.

Chẳng qua Hàn Phong bây giờ cũng vô cùng nhớ tới Trầm Ngọc và Tiểu Bạch cho nên liền khách khí hỏi thăm:

- Tiền bối, người có thể buông tha cho hai đồng bạn của ta hay không?

Ai biết khi nghe Hàn phong nói như vậy thì thần bí nhân lại đậm đậm nhất tiếu nói:

- Khó lắm!

Hàn Phong vừa nghe thần bí nhân cự tuyệt thì trong lòng hơi trầm xuống. Nhưng câu tiếp theo của thần bí nhân khiến cho Hàn Phong bất ngờ:

- Nếu như người không muốn bọn họ chết thì ta có thể giao hai người đó cho người!

Nghe vậy Hàn Phong không khỏi ngẩn người ra, có chút mê hoặc hỏi:

- Tiền bối, người nói vậy là!

- Tình huống của nữ oa nhi kia không ổn chút nào, từ bên ngoài thì có thể thấy sinh cơ đã sớm đứt đoạn. Nhưng lại bị người mạnh mẽ dùng nguyên khí bảo vệ tâm mạch, cho nên nàng mới có thể dựa vào đó mà không mất đi tính mạng. Thế nhưng lại bị địch nhân tập kích một lần nữa khiến cho thân thể của nàng vốn đã vô cùng yếu rồi thì càng thêm suy yếu. Hiện giờ chỉ cần sơ ý một chút thôi sẽ khiến cho nữ oa nhi kia triệt để đứt đoạn sinh cơ.

Cuối cùng thần bí nhân lại tiếp tục nói:

- Bất quá, hiện tại lão phu trông thấy thì nữ oa nhi kia tạm thời không có việc gì. Nếu như người muốn mang nàng đi thì ba ngày sau nữ nhân kia sẽ chết!

Hàn Phong nghe vậy thì cảm thấy bất ngờ vô cùng. Thật không ngờ tình trạng của Trầm Ngọc bây giờ lại nghiêm trọng như vậy.

Đối với lời nói của thần bí nhân thì Hàn Phong cũng không có nghi ngờ bởi vì Hàn Phong thấy thần bí nhân căn bản không có việc gì phải lừa gạt hấn.

Cho nên Hàn Phong không khỏi ôm quyền cảm kích nói:

- Đa tạ tiền bối xuất thủ tương trợ. Nhưng có thể cho ta gặp nàng được không?

Yên tâm, sớm muộn gì người cũng sẽ được gặp nàng. Chỉ bất quá tạm thời nàng không thể ly khai được. Ngày sau người sẽ biết được nguyên nhân.

Nếu như thần bí nhân đã nói như vậy thì Hàn Phong cũng không thể nói lời nài. Cho nên liền dò hỏi:

- Vậy Tiểu Bạch, ma thú của văn bối thì sao?

- Ma thú? Hừ! Người không nói thì thôi nói tới ta liền muốn tìm người tính sổ đây!

Ngữ khí của thần bí nhân đột nhiên trở nên phẫn nộ, lạnh lùng nói với Hàn Phong.

Thần bí nhân lại tiếp tục nói:

- Không có gì gọi là ma thú ở đây cả. Chỉ có một linh thú thôi. Cũng có thể nói đây là linh thú duy nhất còn tồn tại trên thế giới này. Người dĩ nhiên lại thiếu chút nữa khiến cho nó chết. Nếu như không phải thấy người và nó có quan hệ rất tốt thì đã sớm lột da rút gân người rồi.

Tiểu Bạch theo như lời của thần bí nhân thì chính là một đầu linh thú? Nhưng linh thú là gì? Trong lòng Hàn Phong tràn đầy nghi hoặc.

- Rất kinh ngạc sao? Nhìn bộ dạng của người thì hẳn là ở cùng nơi linh thú này rất lâu. Bằng không thì trên người của người cũng không có khí tức của nó. Lẽ nào người không biết phát hiện ra nó không giống ma thú bình thường, là một dạng tồn tại bất đồng?

Thần bí nhân chậm rãi nói.

Nghe thần bí nhân nhắc nhở thì Hàn Phong lập tức nhớ tới xác thực Tiểu Bạch cũng không có giống những ma thú khác. Mà không chỉ có hành vi biểu hiện ngày thường, ngay cả phương thức chiến đấu cũng không có giống với ma thú.

Chí ít, Hàn Phong cũng chưa từng thấy qua một ma thú nào có nhân tính như vậy. Ở cùng với Tiểu Bạch mấy năm, Hàn Phong từ lâu đã xem nó như là một người bạn mà đối đãi.

Còn nữa, chính là tu vi của Tiểu Bạch, nó không cần tu luyện chỉ cần theo thời gian mà tự tăng trưởng, cứ như vậy mà đề thăng. Mà để trợ giúp cho Tiểu Bạch đề thăng tu vi thì cũng chỉ có các loại đan dược mà thôi.

Những đặc điểm này không phải của một ma thú bình thường. Chẳng qua lúc đó Hàn Phong cũng chỉ cho rằng Tiểu Bạch có chút đặc thù so với những ma thú khác mà thôi, vì thế mà hắn cũng không có nghĩ nhiều.

Thế nhưng hiện tại, thậm chí thần bí nhân lại nói cho hắn biết Tiểu Bạch không phải là một ma thú mà là linh thú. Điều này khiến cho Hàn Phong vô cùng kinh ngạc.

Hàn Phong lập tức phản ứng, thần bí nhân biết được Tiểu Bạch không phải là ma thú như vậy chẳng phải hẳn cùng với Tiểu Bạch có quan hệ sao. Cho nên Hàn Phong hướng tới thần bí nhân hỏi thăm:

- Lẽ nào tiên bối biết được lai lịch của Tiểu Bạch. Có thể nói cho văn bối biết được không?

- Thực không thể hiểu nổi một đầu linh thú lại có thể có một cái tên khó nghe đến như vậy! Thực sự tức chết ta được!

Thần bí nhân hiển nhiên bất năm với cách xưng hô của Hàn Phong, tức giận nói.

Hàn Phong có chút bất đắc dĩ, hắn không biết vì sao thần bí nhân này lại chấp nhất như vậy.

Bất quá Hàn Phong cũng đoán ra được địa vị của Tiểu Bạch trong lòng thần bí nhân này vô cùng cao cho nên hắn là không có điều gì nguy hiểm mới đúng.

Biết được Trầm Ngọc và Tiểu Bạch tạm thời không có gì nguy hiểm thì Hàn Phong cũng cảm thấy yên tâm.

Mà thần bí nhân sau khi hết giận, tiện đà nói:

- Về vấn đề mà người vừa hỏi thì trên thế gian này sợ rằng chỉ có mình ta mới biết được lai lịch của nó. Năm đó ta cũng đã tận mắt chứng kiến linh thú này từ trong mảnh không gian này sinh ra.

- Tiểu Bạch từ nơi này sinh ra?

Thần bí nhân nói như vậy khiến cho Hàn Phong kinh ngạc.

- Như vậy theo như lời Triệu Vô Cực đã phân tích thì đây chính là nơi mà hắn bị giam cầm năm trăm năm!

Trong lòng Hàn Phong trầm nghĩ.

Càng nghĩ thì Hàn Phong càng cảm thấy khả năng này rất cao, Hàn Phong liền hỏi:

- Tiên bối, mấy trăm năm trước có phải hay không có một người đã từng ở lại đây một thời gian.

- Đúng vậy?

Thần bí nhân hiển nhiên cảm thấy bất ngờ trước vấn đề mà Hàn Phong đề cập tới nhưng hắn cũng lập tức nhớ lại nói:

- Người nói tiểu tử năm đó mặc danh kỳ diệu xuất hiện ở đây? Lẽ nào người biết hắn?

Nghe thấy thần bí nhân nói vậy thì trong lòng Hàn Phong có thể xác định đây chính là nơi mà bản thân mình muốn tới.

Thực nghĩ không ra ma xui quỷ khiến thế nào, đánh bậy đánh bạ mà lại lọt vào trong đây được.

Nói đến thì cũng phải cảm tạ đấng người của Vô Hoàng điện.

Chẳng qua theo như lời của Triệu Vô Cực thì nơi này tồn tại một cường giả. Mà thần bí nhân này lúc trước tỏa ra khí thế kinh người như vậy, Hàn Phong tự biết cho dù bản thân ở trong thời kỳ toàn thịnh cũng không thể nào là đối thủ.

Mà lúc này thần bí nhân lại nhàn nhạt nói:

- Người mà tiểu tử kia đều rất cố gắng. Trên người các người có khí tức rất giống nhau. Năm đó hắn ở lại đây cũng tu luyện đến Thiên giai thất phẩm. Chẳng nhẽ người và hắn có quan hệ mật thiết với nhau?

Nghe vậy thì trong lòng Hàn Phong không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là cấm địa và Triệu Vô Cực từng nói.

Sau đó Hàn Phong cũng đem sự tình của mình và Triệu Vô Cực nói qua một lần.

Thần bí nhân nghe vậy thì cũng tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói:

- Xem ra các người cũng có chút duyên phận với nhau.!

Trải qua thời gian ngắn giao lưu thì lòng cảnh giác của Hàn Phong đối với thần bí nhân cũng từ từ giảm đi rất nhiều.

- Tiền bối, có thể hay không cho ta hỏi tôn tính đại danh của ngài?

Hàn Phong hỏi thăm.

Thần bí nhân nghe vậy thì trầm mặc trong chốc lát rồi thấp giọng nói:

- Ta cũng đã chết mấy nghìn năm rồi, ngay cả tên cũng quên mất rồi!

-Vậy ta nên xưng hô với tiền bối như thế nào?

Hàn Phong thấy thần bí nhân không nói, tâm trạng cũng có chút thất vọng. Nhưng hắn cũng không có từ bỏ ý định.

- Người muốn gọi như thế nào thì gọi. Hoặc giả nguoi có thể gọi ta là Vô Danh Tử!

Ngữ khí thần bí nhân thản nhiên nói.

- Vô Danh Tử?

Hàn Phong lẩm bẩm, hắn biết thần bí nhân không muốn nhắc tới thân thế của mình cho nên mới kêu mình gọi như vậy. Vì vậy mà hắn cũng tùy tiện gọi một cách đại khái.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

508. Chương 491: Ma Thú Không Biết.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Thấy thái độ của thần bí nhân như vậy thì Hàn Phong cũng cảm thấy bất đắc dĩ, không thể không buông tha ý niệm truy vấn trong đầu.

Đồng thời Hàn Phong lại hỏi:

- Vô Danh Tử tiền bối, người có thể hầu không cho ta đi thăm cô nương kia và cả Tiểu Bạch nữa được không?

Vô Danh Tử nghe vậy thì nhàn nhạt nói:

- Người trước tiên nên tự chữa trị cho mình khỏi thụ thương đi đã rồi hãy nghĩ tới cái khác!

Nói xong, Vô Danh Tử không có mở miệng nữa, Hàn Phong hỏi han vài câu mới xác định được đối phương đã lý khai.

Mà Vô Danh Tử này hành sự vô cùng quái dị, cũng không biết đến tốt cùng là phúc hay là họa. Hàn Phong thở dài trong lòng.

Kể tiếp ba ngày sau, Hàn Phong ngồi bế quan trong không gian phong bế. Từ ba ngày trước Vô Danh Tử đã hỏi Hàn Phong mấy vấn đề rồi biến mất không thấy đâu. Căn bản là Hàn Phong không có cả cơ hội nói chuyện.

Mà từ trong miệng của Vô Danh Tử thì Hàn Phong biết được tảng đá hàn khí mà trước đó Hàn Phong nằm lên có sự trợ giúp rất lớn trong việc chữa trị thương thế cho hắn.

Hàn Phong bây giờ mới hiểu được mình có thể khôi phục trở lại nhanh như vậy nguyên lai hơn phân nửa là có công lao của tảng đá kỳ lạ này.

Cảm thụ được từ đầu đến cuối cảm giác man mác nhẹ nhàng truyền vào trong cơ thể, Hàn Phong cũng không khỏi chấn động. Qua ba ngày, thương thế của Hàn Phong cũng đã khôi phục lại được đáng kể, cũng gần như là khỏi hẳn. Thế nhưng dấu khí của hắn cũng chỉ mới khôi phục được ba tầng mà thôi.

Nhưng hiển nhiên tốc độ khôi phục như vậy so với lúc trước thì nhanh hơn rất là nhiều.

Trong ba ngày này ngoại trừ việc điều trị thương thế của bản thân ra thì Hàn Phong không ngừng suy đoán lai lịch của Vô Danh Tử.

Khi nói chuyện với Vô Danh Tử thì Hàn Phong cũng đại khái đoán ra Vô Danh Tử hẳn phải là một nhân vật của năm nghìn năm trước. Mặc dù không phải đi nữa thì cũng là người biết rất rõ các sự tình của năm nghìn năm trước.

Nhưng cụ thể Vô Danh Tử đến tốt cùng là ai, tại sao lại xuất hiện ở chỗ này. Tuy rằng hắn nói Tiểu Bạch và Trầm Ngọc đang trị thương nhưng Hàn Phong vẫn cảm thấy lo lắng.

Dù sao thì Hàn Phong đối với Vô Danh Tử hoàn toàn không biết gì cả, làm thế nào hắn có thể yên tâm đem Trầm Ngọc và Tiểu Bạch giao cho Vô Danh Tử được.

Ngay khi Hàn Phong ở trong phong bế không gian trị thương hết ngày thứ ba thì Vô Danh Tử lại xuất hiện.

- Nhìn bộ dạng ngươi thì tốc độ hồi phục cũng rất nhanh!

Vô Danh Tử mở miệng nói.

Hàn Phong nghe vậy thì nhất thời thần kinh rung lên rồi nói:

- Tiền bối bao giờ mới có thể dẫn ta đi gặp hai người bạn họ?

Bọn họ trong miệng Hàn Phong tự nhiên là Trầm Ngọc và Tiểu Bạch.

Mà Vô Danh Tử nghe Hàn Phong nói vậy thì cũng khẽ cười nói:

- Người gấp gáp như vậy thì ta sẽ mang ngươi đi gặp bọn họ vậy.

- Ân?

Hàn Phong thì Vô Danh Tử thẳng thắn đáp như vậy thì trong lòng lại cảm thấy lo lắng một chút.

Ba ngày trước, Vô Danh Tử một điểm thương lượng cũng không có, trực tiếp cự tuyệt yêu cầu của Hàn Phong, thậm chí cũng không có cấp cho hắn cơ hội mở miệng nữa.

Mà hôm nay Hàn Phong cũng không nghĩ tới, mình vừa nhắc đến thì Vô Danh Tử lại sẵn khoải đáp ứng như vậy!

Điều này khiến cho Hàn Phong cảm thấy kinh ngạc không thôi.

Vô Danh Tử nhìn ra được biểu tình kinh ngạc của Hàn Phong thì nhàn nhạt nói:

- Ba ngày trước thương thế của ngươi vô cùng nghiêm trọng. Với tình huống thân thể của ngươi thì không thể nào xuyên phá qua được phiến rừng cây lá chắn này. Nhưng hiện tại từ khí tức trên người ngươi, tuy rằng chưa có khỏi hẳn nhưng mà muốn đến được chỗ của nữ oa kia và linh thú thì cũng không khó.

Nghe thấy Vô Danh Tử khoắc lác một phen như vậy thì Hàn Phong mới bừng tỉnh đại ngộ.

Hàn Phong cũng nghi hoặc hỏi:

- Vậy kế tiếp ta nên làm như thế nào?

- Cái gì đều không cần làm, một hồi nữa ngươi sẽ cảm thấy có một cỗ năng lượng đang khống chế bản thân. Ngươi cũng không cần để tâm phản kháng. Chỉ cần theo cỗ năng lượng này dẫn dắt mà đi tới là được.

Hàn Phong nghe xong thì tự nhiên cũng không có ý kiến gì.

Theo lời Vô Danh Tử vừa dứt thì trong chốc lát Hàn Phong cảm thấy cỗ năng lượng nhu hoà chung quanh kéo tới trước mặt. Hắn cũng thoáng kinh ngạc trong chốc lát rồi cũng thận lực không thể thân thể của mình, triệt để trầm tĩnh lại, không có phản kháng với luồng năng lượng này.

Rất nhanh đạo năng lượng cuộn cuộn bao vây lấy Hàn Phong rồi lôi hắn đi trong không trung.

Nhìn mặt đất càng ngày càng xa, Hàn Phong cũng không có giây giụa. Ngay sau đó thân thể Hàn Phong cũng bị cỗ năng lượng này thao túng nhanh chóng bay vút lên một ngọn cây.

Sau một lát, ngay khi Hàn Phong không biết mình sẽ đi tới đâu thì hắn cảm nhận được thân thể của mình dường như đụng vào một cái gì đó.

Tỉ mỉ quan sát một hồi thì Hàn Phong cũng không thể nào xác định được thế nhưng Hàn Phong lại cảm thấy nơi này vô cùng cổ quái. Tựa hồ có một tầng hơi chắn mỏng bao phủ cả cánh rừng này.

Mà lúc này cỗ năng lượng đang bao phủ quanh người hắn đang phá vỡ tấm chắn này để đưa Hàn Phong ra ngoài.

Hai cỗ lực lượng liền quay xung quanh thân thể Hàn Phong mà triển khai.

Thẳng đến khi thanh âm của Vô Danh Tử vang lên:

- Dùng đầu khí của ngươi bảo vệ thân thể, ta cũng không muốn đem năng lượng dư thừa lãng phí ở trên người người.

Tuy rằng không hiểu ý từ nửa câu sau của Vô Danh Tử nhưng chỉ ít nửa câu đầu Hàn Phong còn hiểu.

Hàn Phong cũng không có do dự nhanh chóng vận khởi đầu khí bảo hộ bản thân.

Bây giờ hai cỗ lực lượng va chạm vào nhau đã lên tới đỉnh điểm. Rất may là Hàn Phong cũng vừa kịp lúc vận khởi đầu khí bảo vệ bản thân của mình.

Hàn Phong cũng ngay lập tức cảm nhận được trước mắt mình phát ra những tiếng nổ vang rền. Đồng thời mấy đạo năng lượng kinh khí bắn ra bốn phía xung quanh. Mà Hàn Phong lại ở ngay sát đó nên phải hứng chịu hơn phân nửa kinh khí.

Mặc dù đã được Vô Danh Tử nhắc nhở từ sớm nhưng Hàn Phong từ đầu chuẩn bị sẵn sàng vẫn là bị một kích này đánh tan đầu khí mà hắn vất vả mới tích góp được. Cũng may mà cỗ năng lượng bao quanh thân thể Hàn Phong cũng nhanh chóng mang hắn đi khỏi.

Sau một trận phiên muộn thì Hàn Phong cũng không hiểu được vì sao lúc đó đột nhiên cảnh tượng xung quanh ‘ba’ lên một tiếng rồi biến mất không thấy đâu. Mà thay vào đó là một sơn cốc có vẻ âm trầm.

Vừa vào sơn cốc thì năng lượng vốn vây lấy Hàn Phong cũng lập tức tiêu thất. Hàn Phong thả lỏng người, cuối cùng thân hình của hắn cũng rơi xuống mặt đất.

Hàn Phong thoáng đánh giá tình hình xung quanh, bất chợt bên tai nghe được thanh của Vô Danh Tử truyền đến:

- Người đi vào đi! Đi vào bên trong cốc, người có thể nhìn thấy đồng bạn của mình!

Hàn Phong nghe vậy thì không có nghi ngờ gì. Hắn cũng nghĩ nếu như Vô Danh Tử muốn hại mình thì cũng không cần phải đùa giỡn một cách đa dạng như vậy. Cho nên Hàn Phong cũng nhanh chóng không chút do dự bước vào trong sơn cốc.

Bất quá đi chưa được mấy bước thì Hàn Phong cảm thấy có gì đó kỳ quái. Hoàn cảnh nơi đây vô cùng tối tăm, xung quanh là những loại thực vật không biết tên. Hơn nữa những hoa cỏ này trông bề ngoài cũng vô cùng xấu xí.

Nói hình tượng hơn một chút thì sơn cốc này quả thực giống một mảnh luyện ngục.

Mà lúc này Hàn Phong tiếp tục đi sâu vào trong sơn cốc thì cũng đã có được kết luận.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

509. Chương 492: Ba Loại Hình Thái.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Ngay khi Hàn Phong cảm thấy không thích hợp thì đột nhiên có một cỗ khí tức rất nhỏ từ bên trái sau lưng hắn kéo tới.

Hàn Phong nhất thời sinh cảnh giác, thân thể mơ hồ đồng bộ đều phản ứng lại. Thân thể hắn nhất thời trở nên vô cùng nhẹ nhàng tránh sang một bên.

Mà ngay khi Hàn Phong hoàn thành động tác này thì hắn nhìn thấy một đạo hắc ảnh xuất hiện. Hàn Phong tập trung nhìn đạo hắc ảnh này thì phát hiện đây là một đầu ma thú họ báo. Con ma thú này toàn thân màu đen, hai mắt cũng đầy rẫy thị huyết yêu dị lam quang.

Kỳ lạ nhất chính là trên trán của con ma thú thì có một khối ấn ký nho nhỏ vuông vắn. Hàn Phong tịnh không cho đó là ấn ký. Chẳng qua ấn ký này không ngừng xuất hiện hồng quang khiến cho Hàn Phong vô cùng chú ý.

- Đây là cái gì?

Hàn Phong cũng ngạc nhiên tự hỏi.

Chẳng qua hắn lại không có được câu trả lời của Vô Danh Tử mà chỉ nghe thấy tiếng thở dốc của đầu ma thú họ báo này.

Tuy rằng không biết rõ chuyện gì đang xảy ra nhưng Hàn Phong biết chuyện này nhất định có quan hệ tới Vô Danh Tử thì trong lòng không khỏi tức giận mà mắng hắn tới mấy lần.

Nhưng Hàn Phong cũng không có buông lơ cảnh giác, hắn vận chút đấu khí vừa mới khôi phục lại được chút ít hết sức chăm chú nhìn vào con ma thú.

Trực giác nói cho Hàn Phong biết thì đầu ma thú này có thể lợi hại hơn so với sự tưởng tượng của hắn.

Mà đúng lúc này ma thú kia tựa hồ không còn kiên nhẫn được nữa cho nên nó gào thét có tính thị uy rồi phóng lên phía trước. Ngay sau đó con ma thú này biến mất trong hư không, không thấy đâu nữa.

Hàn Phong nhìn một màn như vậy thì con người không khỏi co lại. Trong nháy mắt hắn dĩ nhiên không bắt được con súc sinh này. Nhưng sự tình vừa rồi cũng khiến cho Hàn Phong hết sức kinh hãi.

Nhưng động tác của Hàn Phong cũng không có chậm, cơ hồ ngay khi con ma thú lần thứ hai triển khai thể tấn công thì Hàn Phong cũng thi triển Dời Hình Hoán Ảnh.

Sau một khắc, Hàn Phong vẫn như cũ xuất hiện ở trước đồng cỏ cách mười thước.

Mà Hàn Phong hiện thân thì đầu ma thú kia cũng hiện thân đứng trước mặt hắn.

Nói cách khác thì chỉ cần chậm một chút thôi là sẽ bị lọt vào thế tiến công của con ma thú.

Chẳng qua con ma thú cũng chỉ dừng lại một chút rồi trong nháy mắt đào tẩu, lần thứ hai tập kích Hàn Phong. Ma thú mạnh mẽ tấn công lần thứ hai, Hàn Phong cũng nhanh chóng thoái lui, không hề do dự mà thi triển Dời Hình Hoán Ảnh né tránh đầu ma thú này công kích.

Cứ như vậy một người một thú ở trong u ám sơn cốc truy đuổi nhau. Mà lúc này Hàn Phong cũng không biết trong bóng tối có một đôi mắt thủy chung đang theo dõi hắn.

Một đường tránh né, Hàn Phong càng ngày càng kinh ngạc. Hắn thật không ngờ rằng một ma thú chưa từng xuất hiện trên đại lục, dĩ nhiên lại có tốc độ nhanh như vậy. Vô luận hắn tránh né như thế nào thì cũng không thể thoát được con ma thú đó.

Ngay từ đầu, Hàn Phong cũng không muốn cùng với con súc sinh này liều mạng, bởi vì hắn đối với nơi này không hiểu biết hết được. Cho nên đối với một con ma thú mà bản thân mình chưa gặp bao giờ dĩ nhiên lại có được tốc độ nhanh đến như thế.

Nhanh đến nỗi mà Hàn Phong tin tưởng rằng coi như thời kì hắn toàn thịnh thì cũng không thể nào vượt qua được đầu súc sinh này được.

Hiện giờ Hàn Phong có thể liên tục tránh thoát được mấy đợt truy kích của đầu súc sinh này là hoàn toàn dựa vào địa hình xung quanh. Nếu như đổi lại là một vùng đất trống trải thì chỉ sợ bây giờ Hàn Phong đã bị con ma thú bắt được và làm thịt rồi.

Bất quá sau một hồi kinh ngạc thì Hàn Phong cũng nghĩ tới quy luật của nó, giống như chính bản thân ma thú có tốc độ cực cao nhưng mà về phương diện lực lượng lại hơi yếu nhược một chút.

Mà lúc này đây tốc độ của đầu súc sinh này nhanh đến như thế thì chắc hẳn lực lượng của nó cũng sẽ yếu. Trên đại lục bất kỳ ai cũng có thể biết được đạo lý này, cho nên Hàn Phong cũng không có hoài nghi về vấn đề này. Vì vậy mà Hàn Phong liên tục thoát được đòn công kích của ma thú thì có thể vững vàng đứng trên một khối đất bằng phẳng.

Cơ hồ trong lúc nhất thời đầu báo ma thú kia cũng theo sát tới.

Lần này Hàn Phong không có lựa chọn tránh né, bởi vì chính bản thân Hàn Phong không thể nào trốn tránh được việc con súc sinh này truy kích cho nên đành phải xuất thủ đánh chết nó là cách tốt nhất.

Nghĩ vậy, Hàn Phong nắm tay thành quyền, một đạo tử sắc lôi quang trong nháy mắt tụ tập tại quyền đầu của hắn. Mà khi tử sắc lôi quang xuất hiện thì từng đạo thanh sắc phong nguyên tố cũng hỗn loạn bao vây xung quanh. Lúc trước Hàn Phong đã sáng tạo ra một tân vũ kỹ mới chính là Phong Lôi Minh Động!

Đó là sự kết hợp giữa đặc điểm của Bôn Lôi dung hợp với đặc tính của Phong nguyên tố. Có thể dùng một chiêu vũ kỹ này thì vô luận là lực lượng hay tốc độ so với Bôn Lôi lúc trước phải mạnh hơn vài phần.

Xanh tím hai màu hoà quyện vào nhau theo quyền đầu của Hàn Phong nhanh chóng hướng tới đầu ma thú đánh tới.

Trong chớp mắt quyền đầu Hàn Phong không thấy đâu nhưng trong không khí lại xuất hiện một đạo tàn ảnh màu xanh tím. Cơ hồ một quyền này của Hàn Phong trong nháy mắt mang theo năng lượng dâng trào đến trước người ma thú.

Hàn Phong vô cùng tin tưởng đầu ma thú trước mắt không thể nào né tránh được một quyền này của mình.

- Oanh!

Một âm hưởng nặng nề vang lên, năng lượng xanh tím đều oanh kích lên người của đầu ma thú kia. Vô số năng lượng va chạm vào nhau phát tán ra tứ phía khiến cho đất đá bụi mù.

Chẳng qua Hàn Phong cảm giác được tựa hồ có điều gì không đúng.

Mà lúc này khi cát bụi còn chưa có tiêu tán hết thì Hàn Phong nghe thấy phía trước truyền đến một tiếng gầm rống hận.

Chính lúc này Hàn Phong biết được tiếng rống giận giữ này so với âm thanh mà đầu ma thú kia phát ra lúc trước có điểm bất đồng. Tiếng rống hận này càng thêm trầm ổn và trầm thấp.

Ngay khi thanh âm kia vang lên thì Hàn Phong còn chưa có kịp thu lại quyền đầu đã cảm giác được một cỗ phản lực khổng lồ kéo tới.

Trong lòng Hàn Phong cả kinh, nhanh chóng lui về phía sau.

Theo sát đó là một bàn tay cực lớn xuyên qua khói bụi hướng tới Hàn Phong.

Không dám do dự, Hàn Phong một cước hung hawg đánh lên bàn tay đó, mượn lực đạo nhanh chóng thoái lui về phía sau.

Mà lúc này, một đập thân hình to lớn trực tiếp đi qua khắp bầu trời cát vàng nhanh chóng bay đến.

Cho đến giờ phút này Hàn Phong mới có thể nhìn rõ dáng dấp của sinh vật này. Đúng là một con quái thú màu rậm nắng, hình thể ước chừng cao gấp hai lần Hàn Phong. Nhưng Hàn Phong cảm thấy con quái thú này cùng với con quái thú lúc này nhìn có phần giống nhau.

Điều mà Hàn Phong chú ý tới chính là trên trán con quái thú này cũng có một ấn ký hình vuông giống hệt với con báo ma thú vừa nãy.

Suy nghĩ một lúc lâu, Hàn Phong nhìn lại vị trí mà con báo ma thú lúc nãy đứng thì không thấy bóng ảnh của nó đâu nữa.

Đây là chuyện gì đã xảy ra? Con quái thú trước mắt này từ đâu mà đến? Còn con ma thú lúc đầu đâu?

Trong lòng Hàn Phong trăm mối suy tư khó giải, trong lòng càng thêm nghi hoặc phiền phức này thật quỷ dị khôn lường.

Không có cho hắn có thời gian tự hỏi, con quái thú trước mắt lần thứ hai giơ lợi trảo hung hăng đánh tới Hàn Phong lần thứ hai. Một đạo âm hưởng sắc bén xé gió lập tức truyền đến. Hàn Phong không dám khinh thường, thân hình khẽ động phi thân về phía sau.

Mà ngay khi hắn vừa có hành động thì cảnh tượng trước mắt khiến cho Hàn Phong suýt chút nữa mất đi cân bằng. Nhìn một màn quỷ dị trước mắt mà Hàn Phong cảm thấy khiếp sợ.

Hàn Phong thấy gì?

Ngay vừa rồi, con quái thú to lớn trước mắt này dĩ nhiên lại biến thân!

Chỉ thấy ấn ký hình vuông màu đồng sắc trên trán của nó đột nhiên sinh ra một trận quang mang nhanh chóng bao phủ lấy toàn thân con quái thú. Đồng thời dùng tốc độ mà mắt thường không thể nào phân biệt được từ từ thu nhỏ thân hình lại. Cuối cùng thì con báo ma thú tiêu thất lúc nãy lần thứ hai xuất hiện trước mặt Hàn Phong.

Biến hoá lớn thế này triệt để khiến cho Hàn Phong ngây ngốc tại chỗ một lúc lâu.

Hắn cũng chưa từng thấy qua tình cảnh nào quỷ dị như lúc này. Nhìn khắp cả đại lục thì mấy nghìn năm trở lại đây cũng chưa từng thấy có ma thú có thể biến hình.

Chẳng qua con quái thú súc sinh trước mắt này lại khiến cho Hàn Phong phải ngạc nhiên đến như vậy.

Lúc này con báo ma thú lần thứ hai phi thân bay đến gần Hàn Phong. Mà khi gần tiếp cận với Hàn Phong thì Hàn Phong lần thứ hai phải chấn động. Con súc sinh này tốc độ di động đang ở mức trung bình dĩ nhiên lại biến thân lần nữa khiến tốc độ tăng lên đột biến.

Lần thứ hai biến thân trở thành con quái thú to lớn lúc này.

Ngay sau đó, một cự trảo được tung ra, con quái thú mượn quán tính mà ra tay khiến cho Hàn Phong không còn cách nào tránh né. Bất đắc dĩ Hàn Phong hai tay khê động, Tụ Linh Thuần xuất hiện ở trước mặt. Đồng thời dưới thao tác của Hàn Phong thì trong nháy mắt Tụ Linh Thuần trùng điệp xuất hiện.

Tụ Linh Thuần xuất hiện vừa vặn cự trảo của con quái thú đánh tới. Hàn Phong chỉ cảm thấy một trận cuồng bạo đánh tới không gì so sánh được. Ngay sau đó Tụ Linh Thuần là Hàn Phong thì triển cũng bị đánh cho vỡ mất ba lớp. Tuy rằng cự trảo của con quái thú có lực lượng mạnh mẽ nhưng Hàn Phong cũng không ngừng thao tác Tụ Linh Thuần không ngừng xuất hiện ở trước mặt nên tạm thời cũng có thể ngăn trở được đợt tấn công của con súc sinh này.

Mà con súc sinh này hiển nhiên cũng không có nghĩ tới Hàn Phong dĩ nhiên lại có thể ngăn trở được một kích này của nó cho nên có chút thoáng ngây người. Cơ hội tới!

Hàn Phong thầm nghĩ trong lòng đồng thời hai mắt sáng ngời không chút do dự hai chân bật mạnh, thân hình nhất thời bắn về phía trước hướng tới con quái thú công kích.

Một kích Phong Lô Minh Động một lần nữa lại được đánh ra. Hàn Phong không tin lần thứ hai sử dụng chiêu này lại không thể thành công đánh chết con quái thú.

Chẳng qua cảnh tượng khiến cho người ta phải khiếp sợ một lần nữa lại xuất hiện trước mắt Hàn Phong.

Con súc sinh mặt dù đình trệ trong nháy mắt nhưng lúc Hàn Phong tiếp cận nó thì nó hiển nhiên cũng có thể nhận ra được ý đồ của Hàn Phong, Đồng thời ẩn ý hình vuông màu hồng trên trán của nó lần thứ hai sinh ra quang mang. Con quái thú lại biến thân một lần nữa.

Chẳng qua con quái thú cũng không có biến về hình thái họ báo như lúc ban đầu mà lại biến hoá thành một con Vu Quy ma thú.

Duy chỉ có một điều không đúng là bề ngoài nhìn con súc sinh này vô cùng cứng rắn nhưng lực công kích cũng trường mãn hung ác sắc bén không khác gì tiêm thứ.

Nói bề ngoài con ma thú hình Vu Quy thì cũng không phải hết sức chính xác bởi vì ma thú Vu Quy bình thường đều là bốn chân chạm đất, cái cổ có thể co duỗi dài ra thụt vào. Nhưng con quái thú trước mắt lại hoàn toàn bất đồng. Trên thân của nó tính là cái mai của Vu Quy, hai chân sau đứng thẳng, hai chân trước lại giống với tay của nhân lại có thể tự do hoạt động.

Mà trong lúc Phong Lô Minh Động vừa tiếp cận với con quái thú thì con súc sinh này đã ngồi chồm hổ xuống dấn toàn bộ thân mình vào bên trong cái mai của mình.

Dĩ nhiên một quyền của Hàn Phong nên lên cái mai rùa đó. Một trận âm hưởng vang lên, một kích này của Hàn Phong giống hệt với lúc trước nhưng con quái thú lại không ngờ có thể biến thành bộ dạng quái gở như vậy để ngăn cản một kích này của hắn.

Chẳng qua lực phòng ngự bức này cũng thật kinh khủng!

Dĩ nhiên không cần tránh né Phong Lô Minh Động của Hàn Phong và có thể hai lần chống đỡ được. Tuy rằng thực lực bản thân Hàn Phong chưa có khôi phục hoàn toàn nhưng hắn thi triển ra Phong Lô Minh Động thì trừ khi đối thủ có thực lực là Thiên giai thất phẩm bằng không cũng không thể nào ngăn cản được.

Nói như vậy thì dĩ nhiên con quái thú trước mắt này sau khi biến thân có thực lực của Thiên giai thất phẩm, thậm chí còn cao hơn!

Trong lòng Hàn Phong cảm thấy ngạc nhiên trước lần biến hoá này của con ma thú. Đồng thời hắn cũng không ngờ rằng con ma thú trước mắt này lại có thể quỷ dị đến như thế. Trừ ba hình thái mà nó đã bộc lộ ra thì không biết còn có hình thái nào nữa không. Cũng may là đã trải qua một phen giao thủ, Hàn Phong cũng cảm thấy thoải mái hơn. Con súc sinh trước mắt này tuy có chút quỷ dị nhưng cũng may là nó chỉ có

ba hình thái. Bất quá tuy chỉ có ba hình thái thôi nhưng cũng khiến cho Hàn Phong gặp phải phiền toái không nhỏ.

Dù sao thì con súc sinh này sau khi biến thân thủ đoạn công kích cũng nhiều hơn trước. Lúc đầu Hàn Phong căn bản là không kịp phản ứng. Cũng chính vì thế mà trong quá trình giao thủ hắn cũng chịu thua thiệt không nhỏ chút nào.

May mà sau một hồi giao thủ chật vật thì Hàn Phong cũng tìm được một tia manh mối.

Con ma thú trước mắt này khi ở hình thái họ báo ban đầu thì tốc độ cực nhanh nhưng lực lượng và lực phòng ngự thì tương đối yếu nhược.

Khi ở hình thái Cự Hùng thì lực lượng trở lên vô cùng bá đạo, nhưng tốc độ xác thực cũng trở nên cực kỳ thông thả, từ thể hình của nó cũng có thể đoán trước được.

Về phần hình thái Vu Quy thì căn bản là không có khả năng đưa ra bất kỳ lực công kích nào. Chỉ có điều năng lực phòng ngự của nó vô cùng biến thái. Thậm chí chỉ cần hơi vô ý một chút thôi là tùy thời bị tiêm thứ trên lưng của nó gây ra thương tích.

Sau khi chuẩn đoán hết mọi thủ đoạn của con ma thú này thì Hàn Phong cũng không còn luống cuống tay chân khi giao thủ với nó như lúc ban đầu nữa. Bất quá con ma thú này dường như trời sinh không biết mệt mỏi là gì, càng đánh càng hăng, nhất quyết không buông tha cho Hàn Phong.

Mà Hàn Phong cũng vì mới khôi phục được một chút thương thế cho nên không thích hợp chiến đấu lâu dài. Đấu khí không ngừng tiêu hao, trên trán Hàn Phong cũng lấm tấm xuất hiện những giọt mồ hôi. Nhưng Hàn Phong cũng chỉ có thể đối phó được với những đợt tấn công của con ma thú còn để đánh bại được nó thì Hàn Phong cũng chỉ đành bất lực.

Dù sao thì hiện nay Hàn Phong cũng chỉ có thể xuất ra Phong Lôi Minh Động không thể tạo thành thương tổn đối với con ma thú ở hình thái Vu Quy, chứ đừng nói tới cái khác.

Hàn Phong mà con ma thú quỷ dị ở trong sơn cốc chiến đấu một hồi triền miên, nhìn qua thì bộ dạng của con ma thú dường như rất vui vẻ.

Lúc này Hàn Phong cũng không còn tâm tư mà phán đoán xem rốt cuộc con ma thú này đang nghĩ cái gì nữa. Đồng thời Hàn Phong cũng không biết rằng phải mất bao lâu nữa thì bản thân mới có thể thoát khỏi sự đeo bám của con ma thú.

Bất quá theo thời gian không ngừng giao thủ thì đấu khí mà Hàn Phong tiêu hao ngày càng lớn. Cũng may là hắn có Cửu Chuyển Tiên Thiên đấu khí chống đỡ cho nên mới có thể miễn cưỡng duy trì ở trạng thái bất bại.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

510. Chương 493: Ác Đấu.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Mà liên tiếp giao thủ với con quái thú quỷ dị này thì Hàn Phong cũng đã thích ứng được với đấu pháp và tiết tấu của nó.

Bây giờ trong lòng Hàn Phong cũng đã có một tia ý niệm, nếu con ma thú ở hình thái Vu Quy thì Hàn Phong không thể nào đánh bại được nó nhưng chỉ cần con ma thú này không biến thành hình thái Vu Quy thì Hàn Phong nhất định có cơ hội đánh chết nó.

Chẳng qua phải làm như thế nào thì con quái thú này mới không biến thành hình thái Vu Quy?

Coi như ở hình thái họ báo ban đầu của con ma thú thì Hàn Phong cũng chỉ miễn cưỡng theo kịp tốc độ của nó, nhưng mà ở tốc độ cao mà muốn xuất ra lực công kích có uy lực là điều không thể.

Hơn nữa đầu súc sinh này khi ở hình thái ban đầu thì lực phòng tuy rằng yếu nhược nhưng cũng chỉ yếu nhược so với hình thái Vu Quy mà thôi.

Suy nghĩ một hồi lâu, trong đầu Hàn Phong chợt loé lên linh quang, cuối cùng hắn cũng đã nghĩ được biện pháp.

Khoé miệng chậm rãi nở một nụ cười nhạt, lạnh lẽo. Thao tác tay của Hàn Phong đột nhiên chậm lại, kể đó Ngạo Thị Thiên Địa cuồng khởi, đầu khí không ngừng quán chú lên hai chân của hắn.

Dời Hình Hoán Ảnh một lần nữa được thi triển ra, nhất thời Hàn Phong giống như một đạo gió mát không hề có quy tắc ở trong sơn cốc bỏ chạy.

Mà đầu ma thú kia thấy Hàn Phong muốn bỏ chốn thì khẳng định là không muốn buông tha cho hắn. Cho nên một lần nữa con ma thú biến trở về hình thái ban đầu của mình, bốn chân cường mãnh giẫm lên mặt đất, thân thể của nó nhất thời hoá thành lưu tinh nhanh chóng đuổi theo Hàn Phong.

Trông thấy chỉ trong chớp mắt con ma thú đã có thể tiếp cận gần mình thì Hàn Phong không khỏi cười nhạt. Nếu như đầu ma thú này mà là nhân loại, khi nhìn thấy nụ cười quái dị của Hàn Phong thì chắc chắn sẽ có chút đề phòng.

Nhưng rất tiếc nó lại là một con ma thú, nó chỉ quan tâm tới làm sao để giết chết con mồi trước mắt. Đối với việc Hàn Phong có tồn tại quý giá hay không thì nó căn bản mặc kệ, hoặc giả nói nó không hề nhiều những điều này.

Hàn Phong cảm nhận được con ma thú ở đằng sau đuổi theo mình càng ngày càng gần cho nên Hàn Phong nhanh chóng quay ngoắt chín mươi độ đổi phương hướng.

Ngay sau đó vốn đang chạy thẳng về phía trước đuổi theo Hàn Phong, con ma thú thấy động tác này của hắn thì tỏ vẻ khinh thường, đồng thời nó cũng dùng phương thức tương tự khiến người khác phải kinh ngạc để thay đổi phương hướng tiếp tục đuổi theo.

Khi Hàn Phong thay đổi phương hướng thì con ma thú cũng nhanh chóng thay đổi phương hướng đuổi theo. Hiển nhiên Hàn Phong cũng không có dự liệu trước được phản xạ của con ma thú lại nhanh đến như vậy.

Tốc độ của ma thú cực nhanh, trong chớp mắt đã xuất hiện ở đằng sau Hàn Phong chừng mười thước. Mà lúc này Hàn Phong đột nhiên lộn người bật ngược trở lên. Hai thân hình vừa hay cùng tiến lại gần một điểm.

Cũng không biết là có phải lúc trước cùng với Hàn Phong giao thủ hay không mà khiến cho con ma thú trong vô thức khi mà Hàn Phong tiếp cận gần bản thân nó thì cũng ngay lập tức biến thân trở thành phản xạ tự nhiên.

Thế nhưng lần biến thân này cũng là Cự Hùng hình thái chứ không phải là Vu Quy hình thái. Hàn Phong thấy con súc sinh này biến thân trong nháy mắt thì khoé miệng cũng nở một nụ cười nhạt.

Đồng thời trong tay Hàn Phong cũng đã âm thầm súc tích lực lượng từ lâu, khoảng cách giữa hai người lúc này chỉ có mười bước. Cơ hồ trong nháy mắt là có thể chạm mặt nhau.

Đây chính là điều mà Hàn Phong muốn.

Hàn Phong lúc trước một phen giả vờ chạy trốn, trên đường chạy không có bất kỳ dấu hiệu nào đột nhiên quay người lại khiến cho con ma thú bị bất ngờ, thời gian biến thân không đủ, không thể biến thân tới hình thái Vu Quy.

Lúc này con súc sinh tuy rằng đã biến thân thành hình thái Cự Hùng, nhưng lực phòng ngự so với hình thái Vu Quy vẫn yếu nhược hơn rất nhiều. Mà lúc này Hàn Phong hầu như đã tụt toàn bộ lực lượng vào một quyền này. Không hề lưu tình, Hàn Phong trực tiếp đánh vào sau ót của con ma thú.

Con ma thú thấy một quyền của Hàn Phong kéo tới thì bản thân nó cũng cảm nhận được lực lượng này có thể uy hiếp đến bản thân mình. Con người leo ra lam quang, cũng không hề có một tia hoảng loạn. Chẳng

qua con ma thú hiển nhiên là không thể nào phản ứng đúng lúc được. Cộng với việc vừa biến ảo thành hình thái Cự Hùng, khả năng tránh né và phòng ngự kém, cũng không thể ngay lập tức biến thân một lần nữa.

Bất đắc dĩ, con ma thú thấy địch nhân trước mắt lại khinh thường mình đến như vậy thì tức giận rống lên, nhất thời hung tính đại phát, không thèm để ý tới quyền đầu của Hàn Phong đang không ngừng tiếp cận.

Đồng thời Cự Hùng cũng đánh ra một trảo mang theo khí thế kinh phong trực tiếp quét tới đầu của Hàn Phong.

Hàn Phong thấy con súc sinh này dĩ nhiên lại dự định ngọc thạch cùng vỡ thì trong lòng hiện lên một tiên tàn nhẫn. Chẳng qua hắn cũng kiên quyết không có cùng con súc sinh này đồng quy vu tận.

Ngay lập tức, Hàn Phong thở ra một hơi, thân hình bỗng nhiên bật lên cao, đầu khí mạnh mẽ vận chuyển trong tay cũng đã được rút lại một phần trở về. Với một phần đầu khí này thì Hàn Phong ở giữa không trung lần thứ hai bất quy tắc biến ảo góc độ, cả thân hình lệch về phía bên trái.

Tuy rằng cả người đã lệch về một bên nhưng cũng không thể nào tránh khỏi cự trảo của con ma thú. Bả vai của Hàn Phong bị một trảo này của con ma thú hung hăng đánh trúng.

Nhất thời lực lượng một trảo này truyền vào người Hàn Phong khiến cho bản thân hắn đầu tiên là cảm thấy đau nhức, tiếp đó cánh tay giống như mất đi tri giác không thể nào cử động được.

Cũng may là khi con ma thú tập kích trúng vai của Hàn Phong thì đồng thời Hàn Phong cũng đánh trúng đầu của con ma thú. Một quyền liễu lĩnh này của Hàn Phong rút cuộc cũng có tác dụng, con ma thú sau khi nhận trọn một quyền của Hàn Phong thì cả thân hình khổng lồ nhất thời không thể khống chế thối lui về phía sau.

Bởi vì thân hình của nó lúc này vô cùng to lớn cho nên trên mặt đất cũng lưu lại những dấu chân rất sâu, cùng với đó là những tiếng ‘Phanh! Phanh! Phanh!’ nặng nề vang lên.

Cứ như vậy con súc sinh bị Hàn Phong đẩy lui mấy chục bước đột nhiên ngửa mặt lên trời hét lên một tiếng rồi toàn thân run lên. Đồng thời ấn ký hình vuông màu hồng trên trán của con ma thú thì đột nhiên xuất hiện một vết nứt nhỏ. Ngay sau đó vết nứt cũng lập tức mở rộng.

Cho đến khi một âm thanh thanh thúy vang lên thì ấn ký hình vuông cũng biến mất không thấy đâu.

Cùng với đó thì một đạo ánh sáng đột nhiên xuất hiện, đồng thời con ma thú vốn đứng trước mặt Hàn Phong đột nhiên biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi đâu.

Lúc này khi con ma thú biến mất thì Hàn Phong lại thấy một viên cầu màu nâu không lớn cũng không nhỏ. Chẳng qua bây giờ hàn Phong cũng không có biết viên cầu màu nâu này rốt cuộc là vật gì. Lúc trước vì để có cơ hội đánh bại con súc sinh kia mà Hàn Phong đã không tiếc lấy thân thể mình để chịu một kích của nó.

Tuy rằng không có bị đánh trúng vào chỗ yếu hại thể nhưng lực lượng một trảo này của con ma thú vô cùng bá đạo. Cho dù thân thể của Hàn phong đã được tôi luyện trở thành Mỹ Kim thân thể thể nhưng khi một trảo của con ma thú đánh tới cũng khiến cho Hàn Phong cảm thấy đau đớn, cánh tay bắt tri bắt giác bị tê liệt không thể hoạt động.

Mà Hàn Phong thoáng quan sát thì phát hiện đầu khớp xương ở bả vai cơ hồ đã vỡ vụn hoàn toàn. Toàn bộ cánh tay mềm nhũn.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

511. Chương 494: Bóng Hình Hắc Âm Thuật Sĩ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hít một hơi thật sâu, Hàn Phong cũng không dám khinh thường nhưng hắn cũng không có nghiên cứu xem xét thương thế của bản thân mà lại hướng tới viên cầu màu nâu đang lơ lửng trên không trung, thông thả đi tới.

Thấy viên cầu màu nâu mảy thì Hàn Phong có chút ngạc nhiên quan sát. Từ bề ngoài thì có thể thấy viên cầu màu nâu này vô cùng xấu xí, không có chỗ nào đặc biệt.

Chẳng qua sau khi Hàn Phong suy nghĩ một hồi lâu thì cảm thấy dường như chính viên cầu màu nâu này vừa nãy đã huyền hoá ra con ma thú khiến cho bản thân mình vô cùng chật vật, hơn nữa còn suýt chết mới có thể đánh bại.

Mà cơ hồ toàn bộ chuyện này dường như là ý đồ của Vô Danh Tử. Nghĩ đến đây, trong lòng Hàn Phong nhất thời không hiểu. Hắn căn bản không rõ Vô Danh Tử làm như vậy là có ý đồ gì.

Nếu như muốn gây bất lợi cho hắn thì lúc trước Vô Danh Tử hẳn là có vô số cơ hội, nhất là trong lúc bản thân hắn hôn mê bất tỉnh thì chính là một cơ hội tuyệt hảo để động thủ.

Nhưng Vô Danh Tử cũng không có động thủ với hắn. Hơn nữa qua những cuộc nói chuyện lúc trước thì Hàn Phong cũng có thể nhanh chóng đoán ra bản thân có thể nhanh chóng khôi phục thương thế hơn phân nửa là do hàn khí trên tảng đá kỳ dị đó phát ra.

Hàn Phong rõ ràng tất cả chuyện này là do Vô Danh Tử an bài. Như vậy có thể nói thương thế trên người Hàn Phong cũng là do Vô Danh Tử chữa trị.

Cũng chính bởi vì vậy mà lúc trước Vô Danh Tử nói hắn đang trị liệu cho Trầm Ngọc và Tiểu Bạch thì Hàn Phong cũng không có hoài nghi. Nhưng nếu như Vô Danh Tử đã muốn cứu mình thì tạo sao lại còn phải làm như vậy?

Hàn Phong không cho là đầu ma thú kia có quan hệ tới Vô Danh Tử. Mà giờ khắc này nếu con ma thú kia đã chết thì Vô Danh Tử có phải hay không sẽ hiện thân.

Bất quá qua một lúc lâu, cả nửa ngày trời nhưng xung quanh vẫn như trước không có bất kỳ động tĩnh nào. Hàn Phong cũng ngẫm nghĩ lại, đồng thời lúc này hắn cũng đang ngồi khoanh chân tại chỗ chữa trị thương thế của bản thân.

Về phần viên cầu màu nâu kia thì sau khi Hàn Phong thăm dò nhưng nó căn bản không có phản ứng gì. Hàn Phong cũng không cảm thấy an tâm khi để viên cầu ở gần bản thân, cho nên hắn cũng là tiện thể vứt viên cầu đi thật xa. Lúc này hắn mới yên tâm chưa trị thương thế cho bản thân.

Đối với lai lịch của viên cầu này thì Hàn Phong cũng hết sức tò mò, bản thân hắn chưa từng thấy qua con ma thú nào lại có thể biến hoá hình thái như vậy ở trên đại lục.

Loại tình huống này dường như là cùng một phong cách với Võ Hoàng điện. Chẳng qua đến tột cùng là như thế nào thì Hàn Phong cũng không thể đoán ra. Tất cả chỉ có thể chờ Vô Danh Tử xuất hiện mới có thể có được đáp án chính xác.

Bởi vì Hàn Phong có Mỹ Kim thân thể cho nên dù bản thân có chịu thương thế ra sao thì hắn cũng có đủ năng lượng để có thể phục hồi lại thân thể một cách nhanh chóng.

Mà nếu như là người khác khi bả vai vị vỡ nát xương thì chính là một phiền toái không nhỏ. Nhưng đối với Hàn Phong thì trừ việc gây ra cảm giác đau đơn thì ngược lại thương thế này cũng không khiến cho hắn cảm thấy lo lắng.

Mất khoảng chừng nửa ngày công phu thì bả vai của Hàn Phong cũng đã khôi phục lại như cũ. Thế nhưng cũng vì một hồi ác chiến lúc nãy mà đấu khí trong thể nội của Hàn Phong cũng bị tiêu hao sạch.

Lúc này Hàn Phong cũng nhớ tới Vô Danh Tử muốn bản thân hắn đi vào trong sơn cốc. Mà Hàn Phong cũng không còn sự lựa chọn nào khác. Sau khi thương thế trên bả vai đã lành lặn như cũ, đồng thời cũng nghỉ ngơi một lúc lâu đợi cho đấu khí khôi phục lại thì Hàn Phong lần thứ hai đứng lên đi về phía trung tâm của sơn cốc.

Tuy rằng lúc trước cùng với con ma thú ác đấu một phen thì Hàn Phong cũng chưa có phát giác ra sự khác biệt của sơn cốc.

Sơn cốc này thực ra lớn hơn rất nhiều so với tưởng tượng của hắn. Chỉ ít đã đi được một lúc lâu rồi nhưng Hàn Phong cũng không thể nào xác định được quãng đường mà mình đã đi.

Một đoạn đường này từ đầu đến cuối Hàn Phong cũng không dám lơ là buông lỏng cảnh giác. Ai mà biết được trong sơn cốc này còn có nguy hiểm gì khác không.

Nói không chừng vạn nhất lại xuất hiện một con ma thú kinh khủng giống như lúc này thì Hàn Phong cũng không còn dư lực mà đối phó được.

Cũng may cả đoạn đường này tuy dài nhưng lại tương đối an toàn, chưa có bất kỳ điều gì khác thường xảy ra.

Hoặc giả nói trừ con ma thú biến thái mà Hàn Phong gặp ở bên ngoài ra thì trên đường đi Hàn Phong cũng không có gặp phải nguy hiểm gì.

Lúc này Hàn Phong cũng đã đi tới chỗ sâu nhất trong sơn cốc, mắt thấy nơi này bị rất nhiều tảng đá vây quanh, cho nên Hàn Phong đoán nhất định đây đã là tận cùng của sơn cốc.

Thoáng do dự trong chốc lát, Hàn Phong cũng mở miệng nói:

- Vô Danh Tử tiền bối, ta đã đến nơi, xin hãy hiện thân!

Tuy rằng lúc trước không hiểu tại sao lại có con ma thú ở đầu sơn cốc tập kích nhưng trong lòng Hàn Phong vẫn vô thức cảm thấy Vô Danh Tử sẽ không hại hắn.

Mà lúc này Hàn Phong đứng yên tại chỗ, thỉnh thoảng lại đảo mắt quan sát xung quanh giống như đang tìm tòi cái gì đó.

Chẳng qua Hàn Phong cũng phải thất vọng, xung quanh trừ những tảng đá ra thì không có lấy một ngọn cỏ nào, dĩ nhiên là không thể gây ra bất kỳ động tĩnh gì.

Bất đắc dĩ Hàn Phong cũng chỉ đành ngồi xuống, đồng thời tranh thủ tĩnh dưỡng.

Thẳng đến sáng ngày hôm sau, khi Hàn Phong bắt đầu hoài nghi Vô Danh Tử có phải hay không đùa giỡn với hắn thì một đạo thanh âm mà hắn chờ đợi bấy lâu cũng truyền vào lỗ tai.

- Tiền bối, người rốt cuộc cũng đến?

Hàn Phong cũng chẳng biết tại sao trước kia còn có chút chờ đợi lo lắng muốn Vô Danh Tử đến nhanh một chút. Nhưng đến khi Vô Danh Tử xuất hiện thì Hàn Phong lại bình tĩnh lạ thường, ngữ khí cũng vô cùng bình thản hỏi thăm.

Vô Danh Tử thấy Hàn Phong nói thì cũng nhàn nhạt đáp lại:

- Người không có điều gì muốn hỏi ta sao?

- Tiền bối nếu như muốn nói thì sẽ nói cho ta biết!

Hàn Phong thản nhiên cười đáp.

Mà Vô Danh Tử nghe vậy thì đầu tiên là trầm mặc, nhưng sau đó lại phiến muộn nói rằng:

- Người cũng đừng trách ta không có nhắc nhở người chuyện lúc trước. Đó cũng là ta bất đắc dĩ thôi.

Hàn Phong cảm giác như Vô Danh Tử có chuyện muốn nói, cho nên không khỏi cau mày hỏi:

- Tiền bối sao không nói rõ?

Vô Danh Tử cũng tự hỏi bản thân trong chốc lát rồi mới nói:

- Người đã chạy tới nơi này thì cho dù có nói cho người biết cũng không sao cả!

- Vãn bối xin chăm chú lắng nghe!

Hàn Phong nói.

- Kỳ thực cũng không phải ta không muốn nói cho người về sự tình của con ma thú kia. Mà thật ra là ta cũng đã quên mất sự tồn tại của nó!

Ngữ khí của Vô Danh Tử có chút xấu hổ nói.

Nghe vậy thì biểu tình của Hàn Phong đầu tiên là sửng sốt, rồi hẳn cũng không biết nên khóc hay nên cười.

Mà lúc này Vô Danh Tử lại tiếp tục nói:

- Kỳ thực nếu như không phải ngày hôm qua con ma thú kia đột nhiên xuất hiện thì ta vốn tưởng nó đã biến mất từ mấy ngàn năm trước rồi. Ta thực cũng không có nghĩ tới nó vẫn chưa có bỏ đi mà trái lại vẫn trốn tại đây thay ta luôn luôn bảo vệ sự an toàn cho sơn cốc.

- Ngàn năm trước? Vậy con ma thú này đến tột cùng là có lai lịch như thế nào? Ta cũng chưa từng thấy qua một con ma thú nào có thể biến hoá hình thái như vậy. Cho dù là ghi chép ở trên một vài quyển sách cổ tự hồ mấy nghìn năm qua cũng không có phát hiện ra một con ma thú nào như vậy!

Hàn Phong hết sức tò mò hỏi thăm.

Vô Danh Tử nghe vậy thì ngữ khí cũng trầm xuống, đồng thời trầm giọng nói:

- Không! Con ma thú lúc trước bị người tiêu diệt ở bên ngoài, ở trên đại lục cũng từng xuất hiện một con ma thú có năng lực đồng dạng như vậy. Thậm chí nó còn khó đối phó hơn so với con ma thú kia, lực lượng cũng vô cùng đáng sợ. Mà tên của nó là Ma Đằng.

- Ma Đằng? Ta cũng chưa từng nghe qua? Thật sự nó lợi hại như vậy sao?

Hàn Phong kinh ngạc hỏi.

Vô Danh Tử cũng chậm rãi trả lời:

- Có thể đó là cách gọi khác thôi, người gặp được nó sẽ biết được nó rốt cuộc lợi hại hay không! Con Ma Đằng đó năm ngàn năm trước chính là quái vật trí tuệ vô cùng kinh khủng do hắc ám thuật sĩ chế tạo ra.

- Nguyên lai là nó!

Hàn Phong nghe được Vô Danh Tử giải thích thì trong lòng cả kinh, cả người thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Cái thuyết pháp này thế nào lại không khiến cho Hàn Phong khiếp sợ mới là lạ.

- Ý tiền bối là con ma thú cùng ta giao thủ lúc trước mà con Ma Đằng của năm nghìn năm trước giống hệt nhau, tựa hồ có liên quan tới nhau?

Hàn Phong bắt được chỗ then chốt, lập tức hỏi.

Mà Vô Danh Tử cũng không có giấu diếm, gật đầu nói:

- Không sai, lúc người gia thủ với con ma thú đó ta cũng đã quan sát. Phát hiện ra không chỉ là những năng lực đặc thù của nó giống với con Ma Đằng năm đó, hơn nữa từ trên người nó ta còn cảm nhận được mùi vị của hắc ám thuật sĩ đáng ghét!

Cuối cùng, Vô Danh Tử lại tiếp tục nói:

- Bất quá! Trừ như thế ra thì năng lực của con súc sinh này kém con Ma Đằng năm đó vô số lần! Căn bản là không có cùng một đẳng cấp.

Nghe Vô Danh Tử nói về đoạn lịch sử của năm nghìn năm trước, lại nghe được khẩu khí của hẳn như vậy. Nhất thời Hàn Phong cảm giác Vô Danh Tử tựa như đã trải qua đoạn lịch sử đó.

Đồng thời trong lòng cũng không ngừng suy đoán về thân phận của Vô Danh Tử. Bất quá Hàn Phong cũng nghĩ tới điểm máu chết, lập tức có chút kinh nghi hỏi thăm:

- Tiền bối mới vừa nói trên người đầu ma thú kia có mùi vị của hắc ám thuật sĩ. Lẽ nào nơi này từng xuất hiện hắc ám thuật sĩ?

Vô Danh Tử thầm khen phản ứng nhanh nhạy của Hàn Phong, bản thân cũng không có giấu diếm mà nói:

- Xác thực mà nói thì nơi này không có tồn tại hắc ám thuật sĩ. Nhưng ngàn năm trước xác thực lại có hắc ám thuật sĩ tới nơi này. Mà con ma thú cùng với người giao thủ cũng là do hắc ám thuật sĩ lưu lại khi đó.

- Ngàn năm trước? Không phải là hắc ám thuật sĩ không còn tồn tại nữa sao? Vì sao mà một ngàn năm trước lại có hắc ám thuật sĩ xuất hiện?

Hàn Phong không giải thích được liền đặt ra rất nhiều câu hỏi.

Mà Vô Danh Tử cũng hỏi ngược lại:

- Ai nói với ngươi là hắc ám thuật sĩ không còn tồn tại? Xa không nói không phải chính ngươi nó rằng điện chủ của Vô Hoàng điện là một hắc ám thuật sĩ đó sao?

Hàn Phong bị Vô Danh Tử hỏi như vậy thì ngược lại có chút ngây người.

Tựa hồ đúng là không có người nào chứng thực được hắc ám thuật sĩ không còn tồn tại.

Bất quá con ma thú Ma Đằng năm đó do hắc ám thuật sĩ chế tạo ra sau khi mất đi khổng chế thì cũng triệt để biến mất không thấy dấu. Mấy nghìn năm nay hắc ám thuật sĩ cũng không có xuất hiện cho nên theo thời gian mọi người cũng theo dòng sông lịch sử mà quên đi sự tồn tại của bọn họ.

Hôm nay Vô Danh Tử lại hỏi như vậy thì khiến cho Hàn Phong bưng tỉnh đại ngộ. Có thể nói hắc ám thuật sĩ không có biến mất mà chỉ là bọn họ đang ẩn nhẫn ở một nơi nào đó, đợi thời cơ đến mà tùy thời hành động.

Nghĩ tới đây, trong lòng Hàn Phong càng cảm thấy lo lắng.

Chỉ một Vô Hoàng điện thôi mà Hàn Phong cũng đã sút đầu mẻ chán rồi. Nếu như bên ngoài lại xuất hiện những hắc ám thuật sĩ khác nữa thì chỉ sợ thiên hạ lại một lần nữa đại loạn.

Bất quá với lúc này đây Hàn Phong cũng có chút đánh giá cao năng lực của hắc ám thuật sĩ.

Đừng xem Vô Hoàng là một hắc ám thuật sĩ, thế nhưng lực lượng của hắc ám cũng vô cùng mạnh mẽ. Hắc ám thuật pháp ở trong tay hắc ám đã biến ảo khôn lường, không ngừng sinh ra nhưng bí pháp mới.

Hắc ám thuật pháp hiện nay đã trải qua một thời kỳ cải cách, biến dị, cũng đã hoàn toàn thoát ly khỏi hắc ám thuật pháp trước kia.

Bây giờ Vô Danh Tử nói cho hắc ám biết con ma thú mà hắc ám đã giao thủ là ngàn năm trước do một hắc ám thuật sĩ lưu lại. Còn cụ thể nguyên nhân thì Vô Danh Tử cũng không có rõ lắm. Thế nhưng Vô Danh Tử cũng khẳng định nói với Hàn Phong rằng người xuất hiện ở đây ngàn năm trước chính là một hắc ám thuật sĩ không thể nghi ngờ.

Bởi vì trang phục, khí tức trên người bọn họ cùng với hắc ám thuật sĩ năm ngàn năm trước giống hệt nhau.

Thấy ngữ khí của Vô Danh Tử hăm lại như vậy thì mi đầu của Hàn Phong cũng phải nhăn lại.

Nếu như nói lúc trước Hàn Phong đối với hắc ám thuật sĩ không có khái niệm gì thì từ một lần Hàn Phong từ Mộ Tuyết là biết được ân oán giữa vô giả và hắc ám thuật sĩ thì hắc ám mới để bụng tới những sự tình có liên quan tới hắc ám thuật sĩ.

Dựa theo những gì mà Vô Danh Tử nói thì ngàn năm trước đã có một hắc ám thuật sĩ xuất hiện ở nơi này, đồng thời cũng lưu lại một con ma thú có năng lực vô cùng đặc thù.

Nhưng rốt cuộc hắc ám thuật sĩ đó đến từ đâu?

Đối mặt với vấn đề này của Hàn Phong thì Vô Danh Tử cũng nói:

- Trước kia lão phu cho là bọn họ cất giấu không từ bên ngoài xông tới. Nhưng trải qua một hồi lâu điều tra và suy nghĩ ta mới phát hiện có chỗ không đúng. Cuối cùng ta cũng điều tra ra nguyên lai không biết từ thuở nào mà trong mảnh không gian này lại có một tia cảm ứng với ngoại giới.

Vô Danh Tử lại nói tiếp:

- Ta có thể xác định những người đó là nương theo một tia cảm ứng không gian mà mới tới được nơi này! Hơn nữa trong mấy trăm năm đó ta lại lần lượt phát hiện ra hình bóng của những hắc ám thuật sĩ này.

- Bọn họ vì sao lại tới nơi này? Lẽ nào ở trong này lại có điều gì khiến bọn họ chú ý?

Hàn Phong nghi hoặc hỏi.

Còn Vô Danh Tử thì lắc đầu nói:

- Ta cũng không biết hết tất cả, bọn họ mỗi lần xuất hiện thì ta đều trốn đi. Cũng không để cho bọn họ phát hiện ra sự tồn tại của ta!

- Người rốt cuộc là ai?

Hàn Phong đột nhiên đặt câu hỏi.

Đối với lai lịch của Vô Danh Tử, Hàn Phong càng ngày càng thấy hiếu kỳ.

Lúc trước nói Hàn Phong lựa chọn tin tưởng nhưng thực ra hắn cũng không có tin tưởng hoàn toàn. Hắn cảm thấy Vô Danh Tử đang gạt hắn chuyện gì đó, vì vậy mà vừa rồi Hàn Phong mới đột nhiên hỏi như vậy.

Vô Danh Tử thấy Hàn Phong đột nhiên đặt câu hỏi như vậy thì cũng trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Người muốn biết ta là ai?

Hàn Phong gật đầu, xem như là trả lời.

Thoáng trầm mặc trong chốc lát, Vô Danh Tử cũng mở miệng nói:

- Đã như vậy chỉ cần người giúp ta làm một việc thì ta có thể nói cho người biết lai lịch của ta. Đồng thời cũng sẽ nói cho người biết tất cả sự tình. Ta nhất định sẽ nói cho người biết!

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

512. Chương 495: Tái Kiến Trầm Ngọc.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Nghe Vô Danh Tử nói như vậy thì trong lòng Hàn Phong cũng không khỏi cảm thấy nghi ngờ hỏi:

- Người muốn ta làm điều gì?

Hàn Phong cũng không có lập tức đáp ứng Vô Danh Tử mà hỏi lại trước tiên.

Trong lòng Hàn Phong thầm nghĩ, lúc trước Vô Danh Tử đã thi triển ra khí thế và chiêu thức có lực lượng thần bí khó lường. Điều đó khiến cho Hàn Phong cảm thấy Vô Danh Tử siêu việt hơn mình rất nhiều. Đã như vậy tại sao hắn còn cần bản thân mình giúp hắn làm một việc. Vô Danh Tử rốt cuộc là có ý gì?

Vô Danh Tử thấy bộ dáng cẩn thận của Hàn Phong thì cũng không có cảm thấy ngoài ý muốn mà cũng chỉ nhàn nhạt trả lời:

- Người có phải hay không cảm thấy ta sẽ hại người?

Hàn Phong không nghĩ tới Vô Danh Tử lại thẳng thắn như vậy, bản thân Hàn Phong cũng không hề che lấp mà nói thẳng:

- Tại hạ xác thực là thực lực kém xa so với tiền bối. Nếu sự tình mà tiền bối không làm được thì chỉ sợ tại hạ cũng bất lực.

- Không! Người sai rồi!

Vô Danh Tử lắc đầu, phủ nhận câu nói của Hàn Phong đồng thời giải thích:

- Những lời này của người nếu như là nói vào năm nghìn năm trước thì không sai. Nhưng lúc trước ta cũng đã nói với người ta thực ra cũng chỉ là người chết. Người chết rồi thì vẫn còn cường đại?

- Người chết?

Hàn Phong lần thứ hai nghe Vô Danh Tử nói như vậy thì trong lòng cũng hết sức kinh ngạc.

Bất quá tựa hồ từ khi hắn sống lại cho đến nay đã gặp phải rất nhiều người tuy đã chết nhưng linh hồn vẫn còn tồn tại.

Lúc trước không phải Vạn Tượng lão giả và Hư Không ở trong Hoá Ngoại chi cảnh cũng giống như vị tự xưng là Vô Danh Tử tiền bối đây sao. Hàn Phong cũng không biết trong chuyện này có tồn tại quan hệ gì nhưng hắn vẫn hiếu kỳ nói:

- Tiền bối ý người nói là thực lực của người đã mất đi, hiện tại cũng chỉ là linh hồn của tiền bối ở trong mảnh không gian này?

- Nga? Tựa hồ người không có lấy một điểm kinh ngạc, trái lại với phương diện này cũng có chút kiến giải?

Vô Danh Tử cũng có chút kinh ngạc nói.

Hàn Phong lại giải thích:

- Tại hạ cũng đã gặp qua vài tình huống như tiền bối. Cho nên đối với phương diện này cũng có chút hiểu biết.

- Ha ha! Thì ra là thế, bất quá người cũng đoán sai rồi. Ta nói ta đã chết thì chính là thực sự đã chết, cũng không có tồn tại cái gì gọi là linh hồn thế!

Vô Danh Tử nói.

Mà câu nói này của Vô Danh Tử khiến Hàn Phong kinh ngạc. Đồng thời từ lời nói của Vô Danh Tử thì hắn xác thực đã chết hơn nửa cũng không có lưu lại linh hồn.

Chẳng qua Hàn Phong không rõ Vô Danh Tử trước mắt là cái gì?

Vô Danh Tử phẳng phất nhìn ta nghi hoặc của Hàn Phong cũng nhanh chóng giải thích:

- Hiện tại ta năm đó chết đi đã lợi dụng hắc ám thuật pháp chế tạo ra một đạo khôi lỗi tinh thần mà thôi!

- Hắc ám thuật pháp? Khôi lỗi tinh thần?

Hàn Phong lần đầu tiên nghe được cái tên này, cũng có chút kinh ngạc nói:

- Người hiểu được hắc ám thuật pháp? Người là hắc ám thuật sĩ?

Biểu tình khiếp sợ của Hàn Phong toàn bộ rơi vào trong mắt của Vô Danh Tử, tuy rằng lúc này Hàn Phong không biết được Vô Danh Tử đang ở chỗ nào nhưng hắn có thể tưởng tượng được lúc này trên mặt của Vô Danh Tử tựa hồ lộ ra một nụ cười khổ.

- Hắc ám thuật sĩ sao? Đó cũng chỉ là cách xưng hô của những kẻ hoài niệm thôi!

Vô Danh Tử cảm khái nói.

- Người thực sự là hắc ám thuật sĩ? Như vậy người....

Hàn Phong không thể nào giấu được sự khiếp sợ trong lòng, chần chờ nói.

Mà câu nói cuối cùng kia Hàn Phong vốn định hỏi Vô Danh Tử nếu là hắc ám thuật sĩ thì vì sao khi nghe bản thân mình có ân oán với Võ Hoàng điện thì không có lựa chọn giết bản thân hắn đi?

Với năng lực của Vô Danh Tử thì muốn giết chết Hàn Phong cũng không có mất quá nhiều công sức.

- Người muốn nói là vì sao ta không có giết người. Hắc ám thuật sĩ và võ giả không phải là tử địch sao?

Vô Danh Tử hỏi ngược lại.

Đồng thời Vô Danh Tử cũng không có chờ Hàn Phong trả lời mà nói tiếp:

- Ân oán cừu hận của hắc ám thuật sĩ và võ giả ta và người đều biết rõ. Nhưng xác thực mà nói ta tuy rằng hiểu được hắc ám thuật pháp nhưng ta không phải là hắc ám thuật sĩ.

Hàn Phong có chút không hiểu về lời nói của Vô Danh Tử. Tiếp đó sau khi nghe Vô Danh Tử giải thích thì Hàn Phong cũng minh bạch Vô Danh Tử đến tột cùng nói tới chuyện gì! Đồng thời cũng biết được hàm nghĩa chân chính của tinh thần khôi lỗi.

Dựa theo thủ pháp của Vô Danh Tử thì hắc ám thuật đã không còn tồn tại trên thế giới này. Hôm nay xác thực mà nói Vô Danh Tử bất quá cũng chỉ dựa theo hắc ám thuật pháp mà chết ra một kiện thân thể khôi lỗi rồi đem một phần ký ức của bản thân truyền vào bên trong thân thể khôi lỗi.

Có thể nói Vô Danh Tử tuy rằng bình thường có thể nói chuyện nhưng cũng không có tư duy của nhân loại. Hắc ám thuật chỉ dựa theo nội dung của ký ức lưu lại trước kia, trải qua một hồi phân tích thì mới có thể đưa ra một đáp án tốt nhất.

Cái gọi là khôi lỗi chính là dựa theo những tính toán ban đầu mà hành động. Do không phải là người bình thường cho nên không thể tự mình làm chủ. Cũng không như Hư Không lúc trước là linh hồn thể. Tuy rằng không có thân thể nhưng tư duy và lực lượng vẫn còn tồn tại.

Hơn nữa nghe Vô Danh Tử nói như vậy thì khôi lỗi thân thể của hắc ám thuật trải qua mấy nghìn năm cũng đã bị ăn mòn, từ lâu đã trở nên hư thối bất kham. Đồng thời năng lượng lưu lại trên người hắc ám thuật cũng càng ngày càng ít.

Dựa theo tình huống bây giờ thì chỉ sợ không bao lâu nữa hắc ám thuật sẽ triệt để biến mất khỏi thiên địa.

Nói xong tất cả thì Hàn Phong cũng cảm thụ được sự bất đắc dĩ trong giọng nói của Vô Danh Tử.

Hàn Phong cũng không biết có phải mình bị ảo giác hay không mà trong khoảnh khắc vừa rồi khi Vô Danh Tử miêu tả về khôi lỗi thì trong ngữ khí của hắc ám thuật Hàn Phong thấy chung cảm thấy dường như Vô Danh Tử đang gạt hắc ám thuật đi đo.

Chẳng qua Hàn Phong cũng không có tìm ra chút manh mối nào, cho nên hắc ám thuật cũng đành phải bỏ qua.

Sau khi trầm mặc sau giây lát thì Vô Danh Tử lại tiếp tục nói:

- Hảo! Việc này một hồi nữa sẽ nói tiếp. Người không phải là muốn nhìn thấy nữ oa nhi kia sao. Giờ thì theo hướng dẫn của ta! Người rất nhanh chóng có thể nhìn thấy nàng!

Hàn Phong đầu tiên là sửng sốt, vì vậy trong lòng cũng tạm thời gạt bỏ sự nghi ngờ của bản thân mình đối với Vô Danh Tử sang một bên.

Đối với Hàn Phong hiện nay thì tình huống của Trầm Ngọc vô cùng trọng yếu đối với hắc ám thuật. Tiếp đó, theo sự chỉ dẫn của Vô Danh Tử thì Hàn Phong cũng lập tức vòng qua một khối thạch bích trước mặt.

Vốn khi đi tới khối thạch bích này thì Hàn Phong cũng không có nghĩ tới phiến thạch bích này lại có giấu huyền cơ ở đằng sau. Khi Hàn Phong đứng trước thạch bích thì Vô Danh Tử kêu Hàn Phong tiếp tục bay về phía trước mà không nên dừng lại.

Nhưng mà ngay khi Hàn Phong đang do dự thì thạch bích trước mắt đột nhiên chậm rãi di chuyển, một thông đạo nhanh chóng xuất hiện. Ngay sau đó Hàn Phong dưới sự chỉ dẫn của Vô Danh Tử mà bước tới thông đạo.

Vừa bước vào thông đạo thì Hàn Phong đã nghe được bên tai truyền đến những âm thanh của nước mưa. Trong chớp mắt cảnh sắc trước mặt Hàn Phong nhoáng lên. Vốn bức tường đá trước mặt hiện giờ đã không thấy đâu, hiện giờ cảnh vật xung quanh Hàn Phong là một tiểu viện vô cùng ưu nhã.

Bởi vì lúc trước từng giải qua tình huống như vậy cho nên lần này Hàn Phong cũng không có cảm giác kinh ngạc, ngược lại hắc ám thuật vô cùng trấn định ngẩng đầu nhìn bốn phía.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

513. Chương 496: Hiền Giả Chi Thạch.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Đập vào mắt Hàn Phong chính là một mảnh rừng cây xanh nho nhỏ, phía bên phải còn có một dòng suối đang chảy róc rách.

Hàn Phong cũng không biết đây là nơi nào thế nhưng khi hần cất bước đi qua phiến rừng cây nho nhỏ đó thì cảnh tượng trước mắt lại khiến cho bản thân hần kinh ngạc đến ngay người.

Nguyên lai ở phía sau rừng cây nhỏ đó mà một bãi cỏ rực rỡ màu sắc.

Trên bãi cỏ đó cũng có đủ các loại hoa cùng với thực vật không biết tên. Xung quanh bãi cỏ được một dòng suối nhỏ bao quanh. Cách đó không xa là một toà vận vụ bao phủ lấy một ngọn núi nhỏ. Hàn Phong dừng chân cảm nhận được nơi đây vô cùng u nhã thanh tịnh.

Đây cũng chính là ấn tượng đầu tiên của Hàn Phong đối với những cảnh tượng trước mắt.

Chẳng qua sau một khắc, Hàn Phong đối với những mỹ cảnh trước mắt đã không còn cảm thấy được sự hấp dẫn của nó. Bởi vì ngay vừa nãy Hàn Phong đã nhìn thấy trên bãi cỏ có một bãi đá nho nhỏ được vô số loài hoa đại vây quanh. Hình dáng bãi đá này giống hệt với bãi đá mà khi trước bản thân Hàn Phong tỉnh lại đã thấy.

Đương nhiên điều này cũng không khiến cho Hàn Phong quan tâm, điều mà Hàn Phong quan tâm lúc này chính là trên bãi đá có một người đang nằm đó. Xác thực là một nữ tử đang nằm đó.

Tuy rằng cự ly khá xa nhưng mà Hàn Phong vẫn có thể nhận ra được thân phận của nữ tử này.

Nữ tử trước mắt ngoại trừ Trầm Ngọc ra thì không còn ai khác.

Khi Hàn Phong nhìn thấy Trầm Ngọc thì hần cũng nhanh chóng bước tới, rất nhanh đã tới trung tâm của bãi cỏ.

Hầu như không dừng lại, sau vài lần hô hấp, Hàn Phong đã xuất hiện bên cạnh bãi đá, lẳng lặng đứng đó nhìn Trầm Ngọc đang hôn mê bất tỉnh.

Tâm trạng Hàn Phong lúc này cũng hơi kích động. Bất quá hần cũng nhanh chóng trấn định, tỉ mỉ kiểm tra tình huống của Trầm Ngọc.

Trải qua một phen xem xét thì Hàn Phong cũng có thể cảm thụ được trong cơ thể Trầm Ngọc, sinh cơ đang trở dậy. Chỉ có điều tốc độ vô cùng chậm.

Dựa theo tình huống hiện tại thì chỉ cần có thời gian thì Trầm Ngọc rất nhanh thôi sẽ có thể tỉnh lại.

Tin tức này đối với Hàn Phong chính là thu hoạch lớn nhất trong mấy ngày này. Nhưng mà trong lúc hần đang vui sướng thì thanh âm của Vô Danh Tử một lần nữa vang lên:

- Thế nào, người cũng đã nhìn thấy nàng. Tình huống của nàng hiện giờ như thế nào không cần ta nói thì cũng có thể nhìn ra. Hiện tại không còn hoài nghi ta nữa chứ?

- Đa tạ tiên bối xuất thủ. Ân tình này, Hàn Phong tự nhiên báo đáp!

Hàn Phong nghe vậy cũng vui vẻ nói.

Bất quá bây giờ Vô Danh Tử lại nhàn nhạt nói:

- Người đứng cao hứng quá sớm. Tiểu oa nhìn này nhìn có vẻ lạc quan, sinh cơ trong cơ thể tuy rằng có thể khôi phục lại nhưng muốn cho nàng tỉnh lại thì vẫn chưa đủ!

- Tiên bối điều này là?

Hàn Phong không giải thích được hỏi.

Mà Vô Danh Tử cũng trầm ngâm một hồi rồi mới nói:

- Nếu muốn tiểu nữ này tỉnh lại thì cần phải có Hiền Giả chi thạch trợ giúp!

Nghe Vô Danh Tử nói thì Hàn Phong cũng thuận miệng hỏi:

- Hiền giả chi thạch? Đó là vật gì?

Trong đầu Hàn Phong không ngừng tỉ mỉ hồi tưởng lại toàn bộ ký ức của kiếp trước và kiếp này. Nhưng Hàn Phong thủy chung không có tìm được tin tức liên quan tới Hiền giả chi thạch.

Thậm chí căn bản Hàn Phong cũng chưa bao giờ nghe qua bốn chữ Hiền giả chi thạch này bao giờ.

Đối với vấn đề này, Hàn Phong nhất thời cảm thấy khó khăn. Mà lúc này thì Vô Danh Tử cũng mở miệng giải thích:

- Người chưa từng nghe qua Hiền giả chi thạch cũng là điều bình thường. Hiện nay trên đại lục số người biết được Hiền giả chi thạch cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay!

- Vậy rốt cuộc Hiền giả chi thạch là vật gì? Ta phải làm sao mới có thể kiếm được?

Hàn Phong vội vàng hỏi.

Dù sao thì chuyện này cũng liên quan tới sinh tử của Trầm Ngọc, Hàn Phong tự nhiên không có bỏ mặc.

Vô Danh Tử thấy bộ dáng lo lắng của Hàn Phong thì cũng vừa cười vừa nói:

- Không cần phải gấp, ta nếu đã nói ra thì tự nhiên biết được Hiền giả chi thạch ở nơi nào. Nhưng muốn đoạt được nó thì không phải là một chuyện dễ dàng gì.

- Vô luận trắc trở như thế nào, chỉ cần có thể trợ giúp được Trầm Ngọc tỉnh lại thì ta đều tận lực đoạt lấy nó!

Hàn Phong nghiêm trọng nói.

Trong lòng Hàn Phong vẫn còn cảm thấy áy náy về cái chết của Trầm Ngọc. Vô luận như thế nào hắn cũng phải nghĩ ra biện pháp giúp cho nàng tỉnh dậy. Bằng không cả đời này hắn không thể nào an lòng được.

Vô Danh Tử nghe vậy thì lại tiếp tục nói:

- Yên tâm đi! Lúc trước ta đã nói qua, ta muốn người giúp ta làm một việc. Kỳ thực việc này cũng liên quan tới Hiền giả chi thạch. Nếu như ta muốn người hỗ trợ, tự nhiên cũng là nhìn trúng thực lực của người. Tất nhiên sẽ không để cho người đi không công chịu chết!

Sau đó Vô Danh Tử cũng nói cho Hàn Phong biết kỳ thực hắn muốn Hàn Phong giúp cho hắn tìm được một vật phẩm tên là Thì Quang thủ hộ.

Hàn Phong vẫn như trước đối với thức này cũng không có nghe nói qua. Thế nhưng theo như lời Vô Danh Tử nói thì Thì Quang thủ hộ và Hiền giả chi thạch là hai thứ gắn bó chặt chẽ với nhau. Nói cách khác thu được một thứ thì cũng là thu được cả hai.

Tuy rằng không rõ Thì Quang thủ hộ mà Vô Danh Tử muốn có có công dụng như thế nào. Nhưng nếu Vô Danh Tử nói hai kiện vật phẩm này gắn bó chặt chẽ với nhau thì đối với Hàn Phong mà nói cũng là bất đi rất nhiều phiền toái.

Bất quá Hàn Phong cũng không có rõ ràng lắm Hiền giả chi thạch và Thì Quang thủ hộ rốt cuộc là ở địa phương nào.

Cho nên Hàn Phong liền hỏi Vô Danh Tử:

- Vậy Hiền giả chi thạch ở địa phương nào?

Vô Danh Tử cũng trầm mặc trong chốc lát rồi mới trực tiếp mở miệng nói:

- Lúc trước ta cũng từng nói cho người biết, mảnh không gian này có hắc ám thuật sĩ thường lui tới. Đồng thời con ma thú ở trước sơn cốc cũng là do bọn họ để lại.

Hàn Phong tự nhiên nhớ kỹ những chuyện này. Lúc này Vô Danh Tử đột nhiên đưa ra trong lòng Hàn Phong mơ hồ cảm giác được tựa hồ Hiền giả chi thạch và hắc ám thuật sĩ có quan hệ với nhau.

Mà câu nói kế tiếp của Vô Danh Tử cũng đã chứng thực suy đoán của Hàn Phong.

Chỉ nghe Vô Danh Tử chậm rãi nói rằng:

- Kỳ thực, năm ngàn năm trước hắc ám thuật sĩ đã triệt để mai danh ẩn tích trên phiên đại lục này. Nhưng đã từng làm chúa tể của đại lục, hắc ám thuật sĩ sao có thể dễ dàng chết đi được. Trước kia ta cũng không có biết được quá nhiều về hắc ám thuật sĩ. Mãi cho đến ngàn năm trước khi ta phát hiện có vài người mang theo khí tức của hắc ám thuật sĩ thường xuyên lui tới mảnh không gian này thì ta mới bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc. Nguyên lai những người từng là chúa tể trên đại lục này không có tiêu vong mà vẫn tồn tại ở một góc nào đó của thế giới.

- Người nói là hắc ám thuật sĩ tại năm ngàn năm trước cũng không có bị tiêu diệt hoàn toàn. Mà vẫn ẩn nấp một địa phương nào đó tùy thời hành động. Dự định một ngày không xa lại tiến hành chiếm đoạt đại lục?

Hàn Phong khiếp sợ nói.

Mà Vô Danh Tử cũng là lắc đầu, bộ dạng không thể xác định được nói:

- Bọn họ muốn một lần nữa đoạt lại phiên đại lục này, trở thành chúa tể thế giới hay không thì ta không biết. Đối với thế lực của hắc ám thuật sĩ thì ta cũng không thể nào biết được. Chỉ có điều trong lúc vô ý ta đã phát hiện ra sào huyệt của hắc ám thuật sĩ.

- Cái gì?

Nếu như những lời nói lúc trước của Vô Danh Tử chỉ khiến Hàn Phong thoáng chút kinh ngạc mà thôi nhưng câu cuối cùng lại khiến cho trái tim của Hàn Phong phải nhảy dựng lên.

- Sào huyệt của hắc ám thuật sĩ?

Đây chính là tồn tại thần bí năm ngàn năm, bọn họ vô cùng cường đại.

Mặc dù Hàn Phong chưa có chân chính giao thủ với hắc ám thuật sĩ. Thế nhưng thông qua những thủ đoạn của Vô Hoàng điện và biểu hiện của Vô Hoàng thì Hàn Phong cũng có thể đại khái đoán được sự cường đại của những hắc ám thuật sĩ thần bí.

Bây giờ Vô Danh Tử lại nói cho hắn biết rằng bản thân lại phát hiện ra được sào huyệt của hắc ám thuật sĩ. Điều này đối với Hàn Phong chính là một tin tức khiếp sợ.

Bất quá Hàn Phong cũng nhanh chóng phản ứng, lập tức hỏi lại:

- Lê nào Hiền giả chi thạch lại nằm trong tay của hắc ám thuật sĩ?

Vô Danh Tử thấy Hàn Phong phản ứng nhanh như vậy thì cũng là không có dài dòng nói:

- Không sai! Người rất thông minh, có thể cứu tinh nữ nhân này chỉ có Hiền giả chi thạch. Mà nó lại được hắc ám thuật sĩ coi là bảo vật.

Cuối cùng Vô Danh Tử cũng giải thích:

- Với thực lực của đại lục hiện nay thì căn bản không có linh đan nào có thể đề tỉnh được nữ oa nhi này. Mặc dù người có dùng nhiều hơn nữa những linh đan diệu dược thì tối đa cũng chỉ có thể giúp cho nàng không bị đứt đoạn sinh cơ mà thôi. Nếu như muốn nàng triệt để tỉnh lại thì trừ khi đem sinh mệnh nàng giao cho hắc ám thuật sĩ năm ngàn năm trước.

Hàn Phong nghe xong cũng trầm mặc không nói.

Chẳng qua sự trầm mặc cũng chỉ duy trì trong chốc lát. Lập tức Hàn Phong cũng ngẩng đầu lên, tay nắm chặt, ngữ khí kiên định nói:

- Nói cho ta biết địa điểm, ta nhất định sẽ mang Hiền giả chi thạch trở về.

- Người quyết định sao?

Vô Danh Tử nhàn nhạt nói.

Hàn Phong trịnh trọng gật đầu, nói:

- Ta không có lựa chọn nào khác, không phải sao?

Vô Danh Tử nghe vậy thì cũng lặng lẽ không nói gì. Thẳng đến một lúc lâu sau mới nói:

- Đã như vậy thì người nên hảo hảo tĩnh dưỡng hai ngày. Nơi này không có bất kỳ nguy hiểm gì. Chờ khi thương thể của người hoàn toàn khôi phục thì ta sẽ tới tìm.

Dứt lời Vô Danh Tử cũng biến mất không thấy đâu.

Mà Hàn Phong từ đầu đến cuối cũng không thể nào thấy được thân ảnh của Vô Danh Tử nhưng mà có thể cảm nhận được Vô Danh Tử xác thực đã ly khai.

Một lát sau, Hàn Phong đột nhiên khẽ thở dài.

Đồng thời hắn cũng xoay người bước lại gần Trầm Ngọc, dịu dàng vuốt tóc nàng, chậm rãi nói:

- Ngọc nhi, người yên tâm! Tuy rằng ta biết chuyến đi này vô cùng nguy hiểm nhưng mà ta nhất định sẽ còn sống trở về. Ta nhất định giúp nàng tỉnh lại!

Tiếp đó Hàn Phong cũng cẩn thận tỉ mỉ chỉnh trang lại dung mạo, quần áo và kiểm tra thương thể trên người. Xong xuôi đâu đấy thì Hàn Phong xoay người bước tới một khối đá thoáng sạch sẽ rồi ngồi xuống.

Trong đầu hắn lúc này hồi tưởng lại tất cả những sự tình đã phát sinh, những lời nói của Vô Danh Tử đối với hắn.

Thoáng chỉnh lý một hồi, trong lòng Hàn Phong cũng mơ hồ cảm nhận được điều gì đó nhưng cụ thể là gì thì Hàn Phong vẫn thủy chung không thể nào phát hiện ra.

Có thể do Vô Danh Tử cũng không có đơn giản như trong tưởng tượng.

Có thể do Vô Danh Tử chẳng qua chỉ lợi dụng bản thân mình mà thôi.

Nhưng Hàn Phong nghĩ đến cho dù Vô Danh Tử có lợi dụng bản thân thì chỉ cần có hi vọng thì Hàn Phong cũng sẽ không có buông tha.

Dù sao thì bây giờ người duy nhất có thể cứu tỉnh Trầm Ngọc cũng chỉ có Vô Danh Tử mà thôi. Hơn nữa tình huống Trầm Ngọc lúc này cũng tốt hơn trước rất nhiều. Đây là sự thật.

Vài ngày sau, Hàn Phong triệt để ở bên cạnh Trầm Ngọc, đồng thời cũng nhanh chóng điều dưỡng thân thể, thương thể của mình.

Hơn mười ngày trôi qua, thương thể trên người Hàn Phong cũng triệt để khỏi hẳn. Đồng thời đấu khí cũng đã khôi phục đến trạng thái đỉnh phong khi xưa.

Mà hết thấy những điều này có một phần do hoàn cảnh đặc thù ở đây.

Thiên địa nguyên tố ở đây so với ngoại giới rõ ràng nồng hậu hơn rất nhiều. Nếu như với thương thể này của Hàn Phong mà ở bên ngoài chữa trị thì chỉ sợ cho dù mất một năm rưỡi trị thương cũng không có thể nào trị tận gốc được chứ nói gì đến chuyện khôi phục thực lực.

Cũng không biết Vô Danh Tử có quan tâm tới nhất cử nhất động của Hàn Phong hay không. Nhưng lúc Hàn Phong khôi phục được tu vi thì Vô Danh Tử cũng xuất hiện.

Đương nhiên vẫn chỉ là âm thanh vang lên bên tai của Hàn Phong còn hình dáng của hắn thì Hàn Phong vẫn không thể nào phát hiện ra được. Trong lòng hắn nhất thời trở nên kinh ngạc. Nếu như nói lúc trước không thể nào tìm ra được vị trí của Vô Danh Tử là do thực lực chưa có khôi phục lại. Thế nhưng đến giờ tu vi của Hàn Phong đã trở lại thời kỳ đỉnh cao lúc trước nhưng vẫn không thể nào phát hiện ra được Vô Danh Tử.

Đương nhiên sự kinh ngạc của Hàn Phong, hẳn cũng không có biểu hiện ra bên ngoài. Mà khi Vô Danh Tử xuất hiện thì cũng trực tiếp nói:

- Nhìn bộ dạng người hẳn là đã khôi phục hoàn toàn!

- Tiền bối! Người cũng nên nói cho ta biết Hiền giả chi thạch rốt cuộc nằm ở đâu?

Hàn Phong cũng nhanh chóng hỏi lại.

Vô Danh Tử nhẹ giọng nói:

- Không sai! Thực lực của người cũng đã khôi phục. Ta tin rằng với thực lực của người hiện tại thì chỉ cần cẩn thận một chút, tuy không thể đánh thắng được đối phương nhưng nếu muốn bảo vệ bản thân thì cũng thừa sức.

Vô Danh Tử tiếp tục nói:

- Về phần người có đoạt được Hiền giả chi thạch hay không thì cũng còn phải trông chờ vào số phận!

Không chờ Hàn Phong hồi đáp, Vô Danh Tử lại nhàn nhạt nói:

- Đi theo ta!

- Đi đâu!

Hàn Phong nhất thời không kịp phản ứng, thuận miệng hỏi.

- Tự nhiên là đến phiên không gian lối vào sào huyệt của hắc ám thuật sĩ!

Vô Danh Tử nhạt nhạt giải thích.

- Không gian lối vào?

Hàn Phong kinh ngạc nói.

- Tiền bối ý người là hắc ám thuật sĩ hiện nay đều ẩn thân trong một phiên không gian?

- Không sai! Xác thực mà nói sào huyệt của bọn họ cũng giống như mảnh không gian mà chúng ta đang ở.

Hàn Phong nghe được thì vô cùng kinh ngạc, chợt lại hỏi:

- Tiền bối có biết những phiên không gian này làm thế nào mà sinh ra?

Trong lòng Hàn Phong vô cùng hiếu kỳ. Lúc trước hẳn ở tại Thiên môn mà biết được trên đại lục này vẫn tồn tại những địa phương mà không ai có thể biết được.

Mà Hoá Ngoại chi cảnh cũng là một trong số đó.

Hàn Phong cũng từng ở trong thủy tổ chi mộ của Tiêu gia mà vô tình biết được tin tức Thiên Tinh đại đế năm đó để lại, biết được hẳn phát hiện ra một thông đạo dẫn đến một phiên đại lục khác.

Hôm nay Hàn Phong bên trong không gian này cũng chính là thuộc về không gian lĩnh vực.

Mà lần này Hàn Phong lại chuẩn bị bước vào một mảnh không gian sinh tồn của những hắc ám thuật sĩ cường đại và thần bí.

Những không gian này đến tột cùng là như thế nào xuất hiện. Trong đó có cất giấu bí mật thần bí gì hay không. Trong lòng Hàn Phong có rất nhiều điều nghi hoặc.

Mà trong khi Hàn Phong đang suy tư thì thanh âm của Vô Danh Tử cũng vang lên:

- Đến! Chính là nơi này!

Dựa theo chỉ dẫn của Vô Danh Tử thì Hàn Phong cũng nhanh chóng tìm tới một miếng đất nhìn qua hết sức bằng phẳng.

Lúc này bên tai Hàn Phong lại truyền đến thanh âm của Vô Danh Tử:

- Đến! Chính là nơi này!

Hàn Phong nhìn quanh bốn phía tịnh không có phát hiện ra điều gì kỳ lạ ở chỗ này. Giữa lúc muốn đặt câu hỏi thì cách hắc không xa, một mảnh đất trông vốn yên tĩnh chợt sinh ra một tia ba động nhỏ.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

514. Chương 497: Sơ Nhập Không Gian Sinh Tồn Của Hắc Ám Thuật Sĩ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hàn Phong biết điều này là do Vô Danh Tử thi pháp gây ra, cũng không có ngạc nhiên, nhanh chóng bước tới.

Hàn Phong đi lại gần thì lực lượng ba động lớn hơn trước rất nhiều, thậm chí đến cuối cùng đến mắt thường cũng có thể thấy được. Đối với tia ba động trước mắt này thì Hàn Phong cũng cảm thấy vô cùng thân quen.

Mà lúc này Vô Danh Tử cũng mở miệng nói:

- Nơi này ngàn năm trước hắc ám thuật sĩ thường lui tới. Ta cũng là trong lúc vô ý mới phát hiện ra được!
- Địa phương của hắc ám thuật sĩ là dạng không gian gì?

Hàn Phong hiểu kỳ hỏi.

Vô Danh Tử nói:

- Ta cũng không biết rõ lắm. Hành động của ta không thể lý khai được phiên thiên địa này. Cho nên ta thủy chung không có đi qua bên đó. Bằng không tại sao ta cần phải phiền phức tìm người để đi tìm Hiền giả chi thạch?

Sau khi nghe xong thì Hàn Phong cũng minh bạch vì sao Vô Danh Tử lại tìm hắc để hỗ trợ. Bất quá Hàn Phong cũng biết sự tình không có đơn giản như lời Vô Danh Tử nói. Nhưng Vô Danh Tử đã không nói thì Hàn Phong cũng không hỏi.

- Đã như vậy thì phiền tiên bối tốc tốc dạy ta phương pháp tiến nhập vào không gian đó. Ta cần phải sớm ngày tìm được Hiền giả chi thạch!

Hàn Phong có chút khấn trương nói.

Tuy rằng Trầm Ngọc không còn gì đáng lo ngại nhưng trong lòng Hàn Phong vẫn cảm thấy lo lắng có thể sinh biến. Cho nên sớm ngày nào tìm được Hiền giả chi thạch thì đối với Trầm Ngọc càng có lợi.

Bất quá, lúc này Vô Danh Tử cũng nói:

- Không vội, tuy rằng ta chưa từng đi qua phiên không gian đó nhưng mà dù sao đó cũng là địa phương của hắc ám thuật sĩ. Người cứ như vậy mà đi vào chỉ sợ chưa kịp làm gì đã bại lộ thân phận.

Hàn Phong nghe vậy thì giật mình hỏi:

- Vậy tiên bối cảm thấy nên làm thế nào?

Vô Danh Tử làm như đã sớm có chuẩn bị từ trước, một đạo tử khí nhàn nhạt trong nháy mắt xuất hiện.

Hàn Phong vừa thấy nhất thời kinh hãi, đang muốn vận khởi đấu khí chống lại thì Vô Danh Tử liền nói:

- Yên tâm, lão phu từng có thời gian nghiên cứu hắc ám thuật pháp. Đám tử khí này chính là khí tức mà mỗi hắc ám thuật sĩ khi tu luyện đều có. Nó sẽ giúp người che đậy thân phận.

Tuy rằng Vô Danh Tử đã nói như thế Hàn Phong cũng không dám khinh thường. Chỉ có điều thực lực của Vô Danh Tử lại hơn xa so với Hàn Phong. Ngay khi Vô Danh Tử nói thì đạo tử khí kia đã tiến vào trong cơ thể của Hàn Phong.

Hàn Phong cũng vội vàng tỉ mỉ kiểm tra một phen phát hiện không có dị dạng gì thì lúc này mới thở phào một hơi.

Cũng không có để ý tới biểu tình của Hàn Phong, Vô Danh Tử lại mở miệng nói:

- Hảo! Việc này không nên chậm trễ, người tức khắc đi tới. Về phần Hiền giả chi thạch thì người không cần lo lắng. Đạo tử khí vừa rồi cũng có một số công năng. Một khi người tiếp cận Hiền giả chi thạch trong vòng năm trăm dặm thì sẽ có cảm ứng. Đến lúc đó người cũng chỉ cần tùy cơ ứng biến là đủ!

Dứt lời, không gian ba động dưới chân Hàn Phong lập tức tăng cường. Trong lúc Hàn Phong còn đang quan sát thì một lỗ hổng chậm rãi xuất hiện.

Hàn Phong cũng biết đây là Vô Danh Tử đang thi pháp cho nên không có dị động. Thẳng đến khi không gian kia mở rộng đến mức có thể dung nạp được một người thì mới dừng lại. Lúc này bên tai Hàn Phong lại truyền đến thanh âm của Vô Danh Tử nhưng ngữ khí thì suy yếu hơn trước rất nhiều:

- Lực lượng của ta còn lại không bao nhiêu. Vì vậy thì có thể giúp người một bước này. Còn lại tất cả chỉ có thể dựa vào chính người mà thôi. Hi vọng người có thể sống sót trở về.

Hàn Phong bây giờ cũng cảm nhận được sự chân thành trong giọng nói của Vô Danh Tử. Cũng không biết tại sao Hàn Phong tuy rằng trong lòng vẫn còn đối với Vô Danh Tử có sự hoài nghi nhưng cũng không có cho rằng Vô Danh Tử sẽ hại hắn.

Hơi gật đầu, cũng không có quản Vô Danh Tử có nhìn mình hay không, Hàn Phong hướng về phía không khí chấp tay, lập tức bước về bên trong phiến không gian. Thẳng đến đi toàn bộ thân thể của Hàn Phong tiến sâu vào trong đó thì Vô Danh Tử mới thở dài. Lối vào không gian lần thứ hai đóng lại.

Mà lúc này bốn phía còn lưu lại thanh âm cảm khái của Vô Danh Tử.

- Tiểu tử, không nên trách lão phu. Hi vọng người còn sống trở về.

Dứt lời, trong không khí cũng khôi phục lại sự yên tĩnh như xưa.

Mà lúc này Hàn Phong sau khi bước vào một phiến không gian mới thì một trận quen thuộc đến mê muội lần thứ hai kéo tới.

Một lát sau, Hàn Phong cũng chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt mình tối sầm lại, lập tức cảnh sắc xung quanh biến hoá lần thứ hai.

Lúc này Hàn Phong biết được bản thân mình đã tiến nhập vào trong không gian lĩnh vực do hắc ám thuật sĩ thống trị.

Thói quen thu liễm khí tức vẫn được Hàn Phong duy trì, đồng thời hắn cũng cẩn thận cảnh giới bốn xung quanh. Đây là do những kinh nghiệm vào sinh ra tử đã để lại cho hắn.

Đến một khối địa vực xa lạ, hơn nữa lại là nơi mà hắc ám thuật sĩ thiên địch của võ giả thống trị thì Hàn Phong phải vô cùng cẩn thận. Dù sao thì Trầm Ngọc cũng đang chờ hắn quay về. Hắn cũng không muốn mình chết một cách không minh bạch ở cái địa phương này.

Sau khi chuẩn bị hết phòng bị thì lúc này Hàn Phong mới rảnh rỗi, quan sát tình hình xung quanh.

Chẳng qua vừa mới nhìn bốn phía xung quanh thì lại khiến cho Hàn Phong vô cùng kinh ngạc. Lúc này bản thân hắn đang ở bên một mảnh đất cằn cỗi, xung quanh trừ vài cái cây khô ra thì cũng không có bất kỳ đồ vật nào khác.

Sau khi quan sát một lượt thì Hàn Phong xác định nơi này tình không có người nào. Lúc này hắn mới cẩn thận đi về phía trước.

Hàn Phong không nhận ra đây là đâu. Vô Danh Tử cũng không có nói cho hắn biết khi đến đây thì phải hành sự như thế nào. Cho nên Hàn Phong cũng chỉ có thể dựa vào cảm giác mà đi về phía trước.

Cũng không biết vận khí của Hàn Phong tốt hay là do ông trời phù hộ. Ba ngày hành tẩu trên đường Hàn Phong cũng không có thấy một bóng người.

Bất quá, Hàn Phong cũng không dám khinh thường. Ba ngày, hắc thủy chung không có tìm thấy bất kỳ dấu hiệu nào của sinh mệnh. Thậm chí là đến cả một toà kiến trúc cũng không có phát hiện.

Trong lòng Hàn Phong thầm nghĩ chẳng nhẽ Vô Danh Tử lại phán đoán sai? Cũng có thể là Vô Danh Tử lừa gạt bản thân mình?

Chẳng qua ý niệm này vừa mọc lên trong đầu thì liền bị Hàn Phong bài trừ ngay. Lúc này Hàn Phong cũng chỉ biết cười khổ.

Bản thân Hàn Phong cùng với Vô Danh Tử cũng không có bất kỳ mâu thuẫn nào. Cho nên Vô Danh Tử cũng không cần phải làm hại hắn mà hao tổn đến như thế.

Cũng may mà ông trời không phụ lòng người, qua ba ngày lang thang thì Hàn Phong cũng có chút phát hiện.

Lúc này xuất hiện ở trước mặt hắn là một đội nhân mã ước chừng hai mươi người. Khi Hàn Phong phát hiện ra đám người này thì cũng nhanh chóng ẩn núp một bên.

Tỷ mỉ quan sát đám người này thì Hàn Phong phát hiện những người này ăn mặc không giống với phong cách trên đại lục. Cũng không biết có phải tử khí lúc trước Vô Danh Tử truyền vào cơ thể Hàn Phong có tác dụng hay không mà hắn phát hiện khí tức của những người này xác thực bất đồng với bản thân hắn.

Nhưng khí tức của họ lại giống với khí tức tử khí trong người Hàn Phong.

Như vậy có thể đoán được tiểu đội nhân mã này chính là hắc ám thuật sĩ. Cho dù không phải đi chẳng nữa thì cũng có liên quan tới hắc ám thuật sĩ.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

515. Chương 498: Xuất Thủ Kinh Sợ

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hàn Phong cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, tuy rằng hắn đối với thực lực của bản thân vô cùng tự tin nhưng mà những người này lại là hắc ám thuật sĩ. Hàn Phong cũng không nắm rõ được những thủ đoạn của hắc ám thuật sĩ cho nên hắn cũng không có manh động ra tay.

Ngẫm lại thì Hàn Phong quyết định lén lút đi theo sau những người này, kẻ đó thì tùy cơ ứng biến.

Cũng may là Hàn Phong có thực lực của Thiên giai thất phẩm. Liên tục chạy không ngừng nghỉ đối với bản thân hắn cũng không có ảnh hưởng gì.

Vài ngày sau Hàn Phong một mực trên đường ẩn dấu khí tức. Đồng thời mượn địa hình để đối phương không thể nào phát hiện ra bản thân đang bị bám theo.

Chẳng qua Hàn Phong cũng thực cẩn thận. Hắn cũng chỉ dám đi theo phía xa chứ không dám lại quá gần.

Bất quá, trong mấy ngày này Hàn Phong một đường quan sát thì cũng phát hiện những người này cũng không có tu luyện qua đấu khí.

Thực lực tiểu đội nhân mã này vô cùng kém, bình thường đi được nửa ngày liền dừng chân nghỉ ngơi một chút.

Điều này khiến cho Hàn Phong theo dõi phía xa vô cùng bất đắc dĩ.

Đương nhiên trong mắt Hàn Phong thì những người này thể lực cực kém cũng chỉ là nói tương đối thôi. Còn cường độ thân thể của đội nhân mã này cũng chỉ có thể xem như là người bình thường.

Điều này trong mắt những cao thủ như Hàn Phong đã không đáng nhắc tới rồi. Hàn Phong thập phần tin tưởng với cường độ thân thể của mình thì chỉ cần một ngón tay cũng có thể giết chết hai mươi người này. Đương nhiên điều kiện là đối phương không có sử dụng hắc ám thuật pháp.

Trải qua mấy ngày quan sát thì Hàn Phong cũng có thêm phát hiện. Trong hai mươi người này, hơn phân nửa là có dáng dấp hộ vệ. Mỗi lần tiến lên phía trước thì bọn họ bắt tri bắt giác vây lấy một vị nữ tử vào giữa. Nhìn qua giống như đang bảo vệ những người này.

Đồng thời từ ánh mắt cảnh giới của đám hộ vệ thì với trực giác của mình Hàn Phong có thể đoán được trong thời gian sắp tới rất có thể sẽ phát sinh một vài sự tình không tưởng.

Chẳng qua những gì Hàn Phong phán đoán trong lòng cũng rất nhanh đã trở thành hiện thực. Không những thế mà nó còn đến mau hơn so với tưởng tượng.

Năm ngày đi theo đội ngũ này thì đến ngày thứ sáu Hàn Phong sớm đã phát hiện ra những điều bất thường ở xung quanh.

Đương nhiên bây giờ hẳn tự nhiên cũng không đi nhắc nhở những người này. Lựa chọn tốt nhất chính là ở xa cẩn thận cảnh giới.

Một lát sau, đội nhân mã kia cũng đã phát hiện ra được sự bất thường. Ngay lập tức đội ngũ liền dừng lại. Hai mươi người nhanh chóng bảo vệ vị nữ tử kia vào giữa, sắc mặt âm trầm nhìn bốn phía xung quanh.

Trong khi đoàn người rối loạn thì Hàn Phong cũng phát hiện từ bốn phương tám hướng nhanh chóng vọt tới những đạo thân ảnh.

Khi những bóng ảnh này bao vây lấy đội nhân mã hai mươi người vào giữ thì Hàn Phong cũng tính được đối phương có ước chừng năm mươi người. Gấp đôi tiểu đội nhân mã bên kia kia.

Ngay sau đó Hàn Phong mơ hồ nghe được từ trong đám người truyền đến một trận cười đắc ý cùng với những tiếng mắng chửi.

Rất nhanh song phương đã bắt đầu giao thủ. Lúc này Hàn Phong đang mở to mắt tỉ mỉ quan sát trận chiến giữa hai bên. Nhưng trận chiến này khiến cho Hàn Phong kinh ngạc không biết nói gì.

Những người này quả nhiên là hắc ám thuật sĩ. Tuy rằng trên người không có dấu khí nhưng mà không thể nào coi thường. Lúc này song phương giao chiến. Trận chiến diễn ra vô cùng kịch liệt. Nhưng rõ ràng là đội nhân mã năm mươi người đã có sự chuẩn bị kỹ càng trước khi đến. Bọn họ ỷ vào nhiều người mà chiến được ưu thế không nhỏ.

Chẳng qua Hàn Phong cũng không có đi trông nom sự thắng bại của song phương. Giờ khác này Hàn Phong đã bị những hắc ám thuật pháp mà đôi bên thi triển ra gây chấn động. Đây là tràng cảnh mà Hàn Phong chưa thấy bao giờ.

Đây là hắc ám thuật pháp sao? Hàn Phong thì thảo lắm bầm!

Hàn Phong đã bị cảnh tượng trước mắt này hấp dẫn hoàn toàn. Bản thân hẳn chưa từng chân chính thấy qua hắc ám thuật pháp. Cho dù lúc trước cùng với Võ Hoàng giao thủ thì Võ Hoàng cũng chỉ vận dụng đấu khí là chủ yếu.

Lúc đó Hàn Phong cũng chỉ nghĩ hắc ám thuật pháp của Võ Hoàng diện cũng chỉ là quỷ dị, tàng môn tà đạo mà thôi.

Nhưng bây giờ khi nhìn thấy hai đội nhân mã chiến đấu Hàn Phong mới biết được ý nghĩ của bản thân trước kia thực sự là quá buồn cười.

Những người trước mắt này tuy rằng không có đấu khí, lực lượng mà bọn họ thi triển ra hoàn toàn khác biệt với đấu khí. Tuy rằng đối với Hàn Phong thì thực lực của những người này vẫn còn yếu kém nhưng điều đó không ngăn được sự khiếp sợ trong lòng Hàn Phong.

Bây giờ Hàn Phong thấy vốn hai mươi người trong tiểu đội ngũ có một vị mặc hắc sắc trường bào lão giả dưới sự bảo hộ của những người khác lúc này chậm rãi đi ra.

Sắc mặt lão giả này vô cùng nghiêm túc, trong miệng lại đang lẩm bẩm nói gì đó.

Không tới một hồi Hàn Phong liền cảm nhận được mười mấy người xung quanh lão giả đó không hện mà cùng toát ra từng đợt quang mang.

Theo sự biến hoá này xuất hiện thì những kẻ tập kích đương nhiên đã phát hiện ra sự tình. Sắc mặt của đám nhân mã tập kích cũng biến đổi, rồi nhanh chóng có hai mươi người bước tới đứng ở tiền phương.

Hàn Phong cảm thấy thí vị trước phát hiện này. Hai mươi người trong đám nhân mã tập kích động dạng trong miệng không ngừng lẩm bẩm, động tác giống hệt như lão giả lúc trước. Đồng thời hai mươi thân ảnh cũng loé ra những đợt quang man.

Chẳng qua không giống với tử quang của mười mấy người bên phía lão giả. Hắc sắc khí tức của hai mươi người này lại nồng đậm hơn rất nhiều.

Thoáng quan sát một hồi thì trong lòng Hàn Phong nhất thời cả kinh những hắc sắc tử khí này đối với Hàn Phong thì vô cùng quen thuộc. Hắc sắc tử khí mà đám người này thi triển ra giống hệt với tử khí mà đám người Vô Hoàng diện vẫn hay sử dụng.

Ngay khi Hàn Phong còn đang trong gian đoạn ngây ngô thì cuộc chiến song phương cũng đã phát sinh biến hoá. Hai luồng quang mang bất đồng dĩ nhiên đang quần lấy nhau. Hàn Phong phát hiện tử quang trên người mười mấy người bên lão giả đang nhanh chóng tụ tập trên đầu lão giả. Còn về phần đối phương cũng tương tự như thế.

Rất nhanh khí tức bất đồng của song phương đều xuất hiện trên đỉnh đầu mỗi bên. Lúc này Hàn Phong có thể cảm nhận được một cách rõ ràng khí tức trên đầu đám người này dĩ nhiên có thể so sánh với Thiên giai cường giả.

Phát hiện này khiến cho Hàn Phong vô cùng kinh ngạc. Hẳn thực không có nghĩ ra, những người này không hề tu luyện đấu khí nhưng mà khí tức, lực lượng mà bọn họ thi triển ra bên ngoài lại có thể sánh với một Thiên giai cường giả.

Đương nhiên Hàn Phong cũng không cho rằng ngần này lực lượng có thể tạo thành thương tổn đối với hắn.

Không nói trước nếu như hắn chiến đấu với những người này, chỉ cần không cho bọn họ có thời gian chuẩn bị hoặc giả sử thực sự để cho bọn họ phóng suất ra được thứ lực lượng này thì Hàn Phong cũng tự tin rằng lực lượng này không thể nào đả động được đến một cọng tóc của bản thân mình.

Giờ khắc này năng lượng mà song phương tích tụ hiển nhiên là đã đạt đến giới hạn. Làm như không hện mà cùng động, nhất thời hai đạo lực lượng tử sắc bất đồng dưới thao tác của song phương cũng nhanh chóng va chạm vào nhau.

Hai cỗ năng lượng va chạm vào nhau bộc phát lực lượng hết sức kinh người. Ngay cả Hàn Phong quan sát ở đằng xa nhưng cũng có thể cảm thụ được năng lực hủy diệt của nó.

Một lát sau, khi mà khói bụi đã tan hết thì Hàn Phong cũng thấy được tạo địa phương song phương giao thủ đã biến thành một đồng hỗn độn.

Khi hai đạo năng lượng va chạm vào nhau thì cũng đã khiến cho mười người nằm xuống. Hàn Phong cảm nhận rõ những người này lúc trước đã dốc hết sức mình để thi triển lực lượng.

Mặc dù lực lượng một lần giao tranh vừa rồi đã tan hết nhưng nhân mã song phương vẫn chưa có chịu dừng tay, vẫn tiếp tục chém giết lẫn nhau.

Chẳng qua những người này cũng chưa có thi triển ra những thủ đoạn kinh khủng như vừa rồi mà ngược lại xông lên chém giết nhau một cách hết sức bình thường.

Bất quá Hàn Phong cũng phát hiện cuộc tranh đấu của những người này không hề giống với những cuộc vật lộn đấu khí của võ giả. Trong khi song phương giao đấu thì những đạo năng lượng không ngừng bay loạn xạ.

Hàn Phong cũng phát hiện những người này mỗi khi tiến công thì trong miệng đều lẩm bẩm nói gì đó. Ngay sau đó những đạo năng lượng xuất hiện bên người bọn họ vì bọn họ mà chiến đấu.

Hàn Phong cũng cảm thấy vô cùng hiếu kỳ, cũng không có quản những người này sống chết ra sao. Dần dần song phương lại tiếp tục chiến đấu nửa ngày, hai bên tử thương nghiêm trọng. Thế nhưng đám nhân mã tập kích vẫn giữa được ưu thế cực đại.

Sau một phen chiến đấu khốc liệt thì tuy rằng năm mươi người tập kích đã ngã xuống ba phần tư nhưng hai mươi người trong tiểu đội nhân mã cũng chỉ còn lại sáu người. Hơn nữa sáu người này hiển nhiên là đã ở trong trạng thái lung lay sắp đổ.

Duy chỉ có vị nữ tử đứng giữa đám người là sắc mặt tái nhợt, nhưng không có bất cứ tổn thương nào.

Hàn Phong quan sát đến lúc này thì cũng minh bạch, thân phận của nữ tử này hiển nhiên là không thấp. Bằng không hai mươi người này cũng không có liều mạng bảo hộ như vậy.

Về phần những kẻ tập kích thì hiển nhiên mục đích chính là vì những nữ tử này.

Bây giờ trong lòng Hàn Phong cũng hơi chút do dự xem có nên xuất thủ hay không.

Thân phận của nữ tử kia hiển nhiên là không thấp. Có thể từ trên người nàng mà biết được không ít tin tức hữu dụng.

Chẳng qua bây giờ bản thân Hàn Phong đối với nơi này chưa có quen thuộc, một khi xuất thủ thì rất dễ bại lộ thân phận.

Vạn nhất để những người này phát hiện, truyền đến tai những nhân vật đáng sợ thì đối với hắn vô cùng bất lợi.

May mà khi Hàn Phong đang do dự thì sáu tên hộ vệ còn lại của vị nữ tử kia đang nói với nàng điều gì đó. Sau đó vẻ mặt của sáu người oán giận nhìn đối phương mà tiến lên.

Còn vị nữ tử kia hiển nhiên là vẻ mặt vô cùng bi phẫn, lập tức bỏ chạy về phía Hàn Phong đang ẩn nấp.

Xem ra những người này vì bảo hộ nữ tử này chạy trốn mà muốn dùng tính mạng của mình để giữ chân đối phương.

Chẳng qua đối phương sao lại có thể để cho nữ tử này đơn giản chạy trốn như vậy. Sáu người kia rõ ràng không còn sức chiến đấu, hiển nhiên vừa mới bước lên liền bị đám người tập kích giết chết.

Mà lúc này nữ tử kia cũng chưa chạy quá xa tầm nhìn của đám người tập kích.

Chỉ trong chốc lát, mười mấy người đã đuổi theo. Bây giờ song phương đang tiến lại gần vị trí của Hàn Phong, bất quá bọn họ cũng không có phát hiện ra thân ảnh của Hàn Phong mà thôi.

Vị nữ tử kia nhận thấy trước mắt không thể nào chạy trốn thì cũng đành dừng lại quay đầu nhìn về mười mấy người kia với vẻ mặt phẫn nộ.

Cho tới lúc này thì Hàn Phong mới chính thức nhìn thấy khuôn mặt của nàng. Nhưng vừa nhìn thấy thì khiến cho Hàn Phong vô cùng kinh ngạc. Nữ tử trước mắt này nhìn qua không có hai mươi nhưng sắc mặt tái nhợt của nàng thì không thể nào che giấu được dung nhan tuyệt mỹ của nàng. Đồng thời với dáng dấp phẫn nộ của nàng bây giờ thì càng khiến cho nàng thêm kiêu mị.

Mà tử sắc trường bào cũng không thể nào che lấp được thân thể hoàn mỹ của nàng. Ngay khi Hàn Phong còn đang cảm thán về dung mạo của nữ tử này thì nàng cũng giận giữ mở miệng nói:

- Các ngươi là Dị Khí giả, rốt cuộc các ngươi cũng sẽ có ngày gặp báo ứng!

Lập tức Hàn Phong cảm thấy mê hoặc, Dị Khí giả? Đó là thân phận của những người này?

- Tử Nhược cô nương, ta khuyên cô không nên phản kháng, trái lại nên ngoan ngoãn theo chúng ta trở về. Với thân phận của cô thì hiển nhiên chủ nhân sẽ không là khó cô nương đâu!

Một nam tử trung niên từ trong đám người được gọi là Dị Khí giả bước ra nhàn nhạt nói.

Còn nữ tử được gọi là Tử Nhược kia cũng xem thường liếc mắt nhìn trung niên này cảm hận nói:

- Ta sẽ không cho các người bắt được ta, dùng ta để uy hiếp cha ta!

- Tử Nhược cô nương chắc là hiểu lầm chúng ta rồi. Chủ nhân của chúng ta bắt quá cũng chỉ muốn cùng lệnh tôn đàm đạo một chút thôi. Chúng ta tuyệt sẽ không làm khó cô nương!

Trung niên nam tử kia lại tiếp tục nói.

Nghe đến đây thì trong lòng Hàn Phong cũng minh bạch phần nào.

Nguyên lai những người này muốn bắt vị nữ tử tên Tử Nhược kia là vì phụ thân của nàng.

Nhưng Hàn Phong cũng không biết thân phận của những người này, đồng thời cũng không biết làm cách nào để có thể biết thêm được nhiều tin tức.

Mà lúc này Tử Nhược lại càng tức giận nói:

- Đừng có nhiều lời, trừ phi ta chết nếu không các người ngày hôm nay đừng ai mong có thể bắt được ta!

- Nếu Tử Nhược cô nương không chịu hợp tác thì chỉ còn trách chúng ta thất lễ thôi. Tất cả những chuyện này đều là vì hắc ám thuật sĩ chúng ta! Chờ một ngày kia chúng ta có thể trở về đại lục thì các người cũng sẽ biết được chủ nhân đã khổ tâm như thế nào. Trung niên nam tử nhàn nhạt nói.

Nói xong thì trung niên nam tử cũng nháy mắt nhìn những người khác. Đồng thời mười mấy người đều nghiêm trang đi về phía trước bắt lấy Tử Nhược.

Sắc mặt Tử Nhược càng thêm tái nhợt, chẳng qua trong mắt nàng cũng hiện lên một tia bất khuất quyết tuyệt. Đồng thời trong miệng không ngừng lẩm bẩm, hiển nhiên là muốn phản kháng.

Lúc này Hàn Phong trốn ở đằng xa nghe thấy trung niên nam tử nói hắc ám thuật sĩ muốn trở về đại lục thì trong lòng đầu tiên là cả kinh, đồng thời ngay lập tức có quyết định.

Với thực lực của bản thân Hàn Phong thì rất nhanh hắn có thể giết sạch những người này. Do đó Hàn Phong quyết định xuất thủ.

Hàn Phong xuất thủ cũng không phải vì cứu nữ tử tên Tử Nhược mà là vì từ bọn họ có thể thu được những thông tin hữu dụng.

Nếu quyết định xuất thủ thì Hàn Phong cũng không cần ẩn nấp. Thân hình khê động, Thiên giai thất phẩm khí tức trong nháy mắt tràn ra.

Mười mấy người đang chuẩn bị xuất thủ với Tử Nhược hiển nhiên cũng cảm nhận được khí tức bá đạo của Hàn Phong, trong lòng cả kinh. Vào thời khắc này Hàn Phong đã đứng trước mặt đám người này.

Căn bản không để cho bọn họ có cơ hội phản ứng, Liệt Địa Chưởng cùng với Dời Hình Hoánh Ảnh đồng loạt được thi triển.

Chỉ qua vài lần hô hấp thì mười mấy người này đều bị Hàn Phong đánh gục, duy chỉ có trung niên nam tử cùng với chuyện với nữ tử tên Tử Nhược vẫn còn đứng yên tại chỗ.

Thực lực những người này vốn không mạnh cùng với một hồi ác chiến lúc trước cho nên Hàn Phong cũng không tốn bao nhiêu sức để giết chết.

Nhưng Hàn Phong cũng dùng tới năm thành lực lượng để đối phó với bọn họ. Điều này cho thấy Hàn Phong mặc dù biết được những người này không thể nào là đối thủ của mình nhưng vẫn không có khinh thường bọn họ. Dù sao thì hắc ám thuật sĩ vẫn luôn có những bí pháp vô cùng quỷ dị.

Sự xuất hiện đột ngột của Hàn Phong cùng với thủ đoạn mạnh mẽ của hắn, trong chớp mắt đánh chết mười mấy người khiến cho Tử Nhược và trung niên nam tử chấn động.

Thẳng đến khi Hàn Phong đứng trước mặt hai người thì Tử Nhược cùng với trung niên nam tử từ trong chấn động mà hồi tỉnh lại.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

516. Chương 499: Thám Thính Tin Tức.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Một lúc lâu sau, trung niên nam tử kia mới phản ứng trở lại. Trông thấy Hàn Phong không ngừng bước tới gần bản thân thì sắc mặt vô cùng khó coi nhanh chóng thối lui về phía sau.

Vừa rồi Hàn Phong xuất thủ hẳn không có thấy rõ nhưng mà mười mấy thủ hạ bên mình dĩ nhiên đột nhiên chết trước mặt. Trung niên nam tử hiển nhiên không phải là người ngu, tự nhiên biết được người đột nhiên xuất hiện trước mặt mình chính là muốn đối phó với hắn.

Chẳng qua trong đầu trung niên nam tử không ngừng suy tư nhưng cũng không thể nào đoán ra được lai lịch của Hàn Phong.

Miễn cưỡng áo chế nội tâm bất an, trung niên nam tử trầm giọng hỏi:

- Bằng hữu, không biết đây là ý gì? Trong chuyện này có hay không có hiểu lầm?

Trung niên nam tử hiển nhiên chưa từng có chịu khuất nhục đến như vậy. Thế nhưng hắn vẫn còn chưa biết Hàn Phong hư thực ra sao, cho nên cũng không dám manh động.

Nhưng Hàn Phong hiển nhiên đối với hắn thờ ơ không thèm để ý mà tiếp tục bước tới. Cũng không biết có phải Hàn Phong cố ý hay không mà mỗi bước của hắn đều khiến cho trung niên nam tử chịu áp lực rất lớn.

Thẳng đến khi khoảng cách giữa hai người còn hai mươi bước thì trung niên nam tử rốt cuộc cũng không nhịn được nữa mà giơ tay lên trong miệng nhanh chóng mặc niệm.

Cơ hồ trong chớp mắt một đạo năng lượng xuất hiện trên tay của trung niên nam tử. Hàn Phong thấy động tác của trung niên nam tử thì cũng không có lập tức xuất thủ. Đối với hắn thì những hắc ám thuật sĩ này chính là một ẩn số. Tuy rằng lúc trước có giết mười mấy người nhưng trên thực tế những người có còn không kịp phòng bị thì đã bị Hàn Phong đánh chết rồi.

Lúc này thấy trung niên nam tử kia phản kháng thì trong mắt Hàn Phong cũng hiện lên một tia tinh quang.

Trung niên nam tử hít thở thật sâu, bây giờ hắn cũng không có phát hiện ra dị dạng trong mắt Hàn Phong, vẫn còn âm thầm vui vẻ không ngờ đối phương không nhìn thấy lực lượng của hắn.

Hắc sắc năng lượng nhanh chóng tụ lại, trung niên nam tử căn bản không có do dự liền xuất thủ. Ngay lập tức hắc sắc năng lượng trên tay hắn liền thoát ly bay về phía Hàn Phong.

Hai mắt hơi rùng mình, Hàn Phong cảm thụ được hắc sắc năng lượng đang kéo tới ẩn chứa năng lượng không nhỏ. Trong lòng thầm than những hắc ám thuật pháp này quả thực vô cùng huyền diệu.

Cũng may Hàn Phong là Thiên giai thất phẩm. Đối với năng lực của trung niên nam tử này tuy bản thân có kinh ngạc nhưng cũng không sợ chút nào.

Đợi khi hắc sắc năng lượng đến gần, Hàn Phong đơn giản vung tay lên, thập phần thoải mái liền hoá giải hắc sắc năng lượng này.

Trung niên nam tử thấy một màn này thì con ngươi phóng đại, biểu tình không dám tin. Mà nữ tử tên Tử Nhược thì càng khiếp sợ hơn. Bất quá trong mắt Tử Nhược tuy có kinh ngạc nhưng nàng chợt nhận ra điều gì đó, nhanh chóng hạ quyết tâm, vẻ mặt vô cùng kiên nghị.

Hàn Phong và trung niên nam tử đều không có để ý tới nàng cho nên hai tay ẩn giấu sau lưng Tử Nhược nhanh chóng tụ lại một đạo năng lượng, đồng thời Tử Nhược nhìn qua kiểu điểm uớt át hầu như chỉ nhẹ nhàng làm ra một vài động tác.

Ngay sau đó Tử Nhược nhân lúc hai người con chưa kịp phản ứng thì chợt tiến về phía trước hai bước, đồng thời ánh mắt sắc bén, hay tay giấu ở sau lưng cũng nhanh chóng đưa về phía trước.

Trung niên nam tử kia cũng đã nhận thấy dị động ở đằng sau, đang muốn quay đầu lại thì đột nhiên cảm thấy một cỗ lực lượng từ sau lưng ập tới.

Trong lòng trung niên nam tử hoảng hốt, cơ hồ vô ý thức hướng một bên chạy trốn.

Nhưng lúc trước khoảng cách giữa hắn và Tử Nhược vô cùng gần, cộng với việc bị Hàn Phong chấn nhiếp khiến cho bản thân không thể nào né tránh được.

Tử Nhược thật vất vả mới thi phóng được năng lượng đánh tới trung niên nam tử. Mà cũng chỉ có thể khiến cho hắn chịu hơn phân nửa đòn công kích.

Hầu như cùng lúc đó một tiếng hét thảm từ trong miệng trung niên nam tử phát ra. Đồng thời Hàn Phong thấy sắc mặt của trung niên nam tử lộ ra vẻ thống khổ, càng ngày càng thêm vụn vỡ.

Trải qua một hồi giãy giụa thì khuôn mặt của trung niên nam tử kia dĩ nhiên bắt đầu hư thối. Dường như thường cũng có thể nhận thấy được.

Chỉ trong nháy mắt, rõ ràng trước đó là một người hoàn hảo thì giờ đây đã biến thành một đồng thit hư thối.

Nhìn thấy vậy thì trong lòng Hàn Phong không khỏi cảm thấy kinh hãi. Thực không nghĩ ra nữ tử mỹ mạo trước mặt lại hạ thủ tàn độc đến như vậy.

Lúc trước tuy rằng thấy được nàng muốn động thủ với trung niên nam tử nhưng Hàn Phong vẫn chưa có ngăn cản nàng để tránh bại lộ thân phận của mình.

Thế nhưng hắn thực không có nghĩ tới nữ tử này không những đánh lén đối phương không đến mức trọng thương, nhưng chỉ là lấy mạng của trung niên nam tử mà thôi.

Hơn nữa thủ đoạn lại tàn nhẫn đến như thế, Hàn Phong không khỏi qua sát nữ tử Tử Nhược này một phen.

Lúc này nữ tử với thủ đoạn tàn nhẫn đứng trước mặt Hàn Phong lại có biểu tình mờ mịt kết hợp với khuôn mặt tái nhợt của nàng thực khiến cho người ta cảm thấy khó hiểu.

Hàn Phong thấy thế thì trong lòng không khỏi buồn cười. Người rõ ràng là do người giết, thế nào lại có biểu hiện kinh nghi như vậy chứ.

Ai biết lúc này Tử Nhược lấp bấp mở miệng nói:

- Hắn có phải đã chết rồi không.

Hàn Phong nghe vậy, nhất thời không biết nói gì với nữ tử này nữa. Ngay cả thit cũng đã hư thối rồi thì không biết còn sống được kiểu gì?

Trong lòng nói thầm vài câu nhưng Hàn Phong vẫn trả lời câu hỏi của nàng:

- Người là do người giết. Người hỏi ta làm gì?

Tử Nhược nghe vậy thì sắc mặt càng trắng bệch, đôi mắt mở to giống như hai vì sao sáng, có chút vô tội, sợ hãi nhìn Hàn Phong, bất an nói:

- Ta là lần đầu tiên xuất thủ. Không nghĩ tới hắn sẽ chết!

Thấy biểu tình của Tử Nhược như vậy thì Hàn Phong cũng thở dài cảm khái. Trong lòng lập tức tỉ mỉ tính toán làm thế nào để có thể có được những tin tức hữu dụng từ đối phương.

Vốn hắn không có định giết chết trung niên nam tử này nhưng hiển nhiên nữ tử Tử Nhược trước mắt và tên trung niên nam tử này không có cùng một trận tuyến.

Lúc trước Hàn Phong nghe được đoạn đối thoại giữa Tử Nhược và trung niên nam tử kia thì kế hoạch của hắn là bắt lấy Tử Nhược và trung niên nam tử này làm tù binh. Như vậy mới có thể có được nhiều tin tức

hữu dụng. Thế nhưng thực không ngờ tên trung niên nam tử lại bị một nữ tử nhìn qua vô cùng điềm đạm đáng yếu giết chết.

Hàn Phong nhất thời cảm thấy nhức đầu.

Bất quá Hàn Phong cũng biết nữ tử này cũng không phải cố ý giết người.

Tử Nhược trước mắt tuy vô cùng xinh đẹp nhưng Hàn Phong cũng biết rõ bản thân mình đang ở địa phương nào. Cho nên rất nhanh hắn đưa ra quyết định

Hàn Phong chậm rãi bước tới gần Tử Nhược. Tử Nhược thấy Hàn Phong lại gần nàng thì ánh mắt vô cùng sợ hãi. Thủ đoạn vừa rồi của Hàn Phong chính nàng cũng nhìn thấy. Tuy rằng Hàn Phong đối phó với địch nhân của nàng nhưng căn bản nàng không có biết được lai lịch Hàn Phong ra sao.

Trong ấn tượng thì Tử Nhược chưa bao giờ gặp qua Hàn Phong.

- Người...người đừng lại đây!

Nhìn thấy Hàn Phong không ngừng lại gần thì Tử Nhược vô thức kinh hô.

Thấy bộ dạng của Tử Nhược như vậy dĩ nhiên là cho rằng Hàn Phong có dự định sẽ là ra hành động cầm thú đối với một nữ tử xinh đẹp như àng.

Hàn Phong nghe vậy cũng không có đình chỉ mà tiếp tục đi tới. Tử Nhược thấy Hàn Phong đối với lời nói của mình làm ngơ thì trong lòng nhất thời giật mình. Không một chút do dự hai tay nhanh chóng thi pháp.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

517. Chương 500: Thiên Khải Giả Và Di Khí Giả.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Rất nhanh một đạo tử sắc năng lượng giống hệt như lúc trước nàng xuất ra để đánh chết trung niên nam tử. Không một chút nghỉ ngơi Tử Nhược phóng đoàn tử sắc năng lượng này về phía Hàn Phong.

Dưới sự quan sát của Hàn Phong thì tử sắc năng lượng này so với hắc sắc năng lượng của trung niên nam tử kia thì yếu hơn rất nhiều. Nhưng thực không biết tại sao lại có thể đánh chết được hắn một cách dễ dàng như vậy.

Trong lòng Hàn Phong cảm thấy nghi hoặc, động tác tay cũng không chậm đồng dạng vung tay lên liền đem đạo năng lượng công kích mà Tử Nhược vất vả lắm mới ngưng tụ ra được đánh tan.

Vì phòng ngừa vạn nhất nên Hàn Phong cũng không chậm trễ, thân hình chợt loé lên, ngay lập tức xuất hiện đằng sau Tử Nhược, chế trụ nàng.

Tử Nhược chỉ thấy trước mắt xuất hiện một bóng ảnh, còn chưa kịp kinh ngạc thì đã rơi vào trong tay Hàn Phong. Trong lòng nàng nhất thời kinh hãi, vội vàng giãy giụa muốn thoát ra khỏi ma trảo của Hàn Phong. Chỉ tiếc mà nàng có làm thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể nào giãy thoát được.

Lập tức Tử Nhược tức giận nói:

- Người rốt cuộc là ai, tại sao lại luôn bắt ta?

Lúc này Hàn Phong cũng chỉ cách Tử Nhược có nửa người, hương thơm của nữ nhân từ trên người Tử Nhược không ngừng bay vào mũi Hàn Phong.

Lại nghe Tử Nhược nói như vậy thì Hàn Phong trầm ngâm một phen, rồi mới tận lực dùng ngữ khí bình thản để nói chuyện:

- Người yên tâm, ta không có ác ý đối với người!

- Người dựa vào cái gì mà muốn ta tin tưởng. Người nếu không thả ta ra thì ta sẽ không tha cho người!

Lúc này Tử Nhược hiển nhiên cũng biết được thân thể của mình và Hàn Phong cơ hồ đã dính chặt lấy nhau.

Lớn như vậy rồi nhưng Tử Nhược cũng là lần đầu tiên ở gần nam nhân đến như vậy. Trong lúc nhất thời nàng cảm thấy xấu hổ vô cùng. Nhưng Hàn Phong vẫn như trước, không có chịu thả nàng ra khiến cho Tử Nhược càng thêm sợ hãi.

Hàn Phong nghe vậy thì cũng cảm khái nói:

- Ta có thể buông người ra. Nhưng nếu người còn xuất thủ thì ta cũng không khách khí đâu!

Nói xong, Hàn Phong cũng buông Tử Nhược ra. Sau khi khôi phục lại tự do thì Tử Nhược vô thức tránh xa Hàn Phong, đôi mắt tràn ngập tức giận nhìn chằm chằm vào Hàn Phong.

- Người là ai?

Tử Nhược tức giận nói.

Hàn Phong không trả lời vấn đề của nàng, ngược lại cười nói:

- Yên tâm! Ta không phải địch nhân của người. Địch nhân của người là bọn họ, ta cũng là giúp người giải quyết rồi. Để báo đáp lại ta nghĩ chỉ cần người nói cho ta biết một chút tin tức là được!

- Người vọng tưởng! Mặc dù người không phải là Dị Khí giả nhưng ta dù chết cũng không nói cho người biết bất cứ chuyện gì.

Tử Nhược trước tiên là tức giận bác bỏ.

Hàn Phong nghe vậy thì không khỏi sửng sốt. Hắn không nghĩ tới nữ tử trước mắt dĩ nhiên lại cương liệt đến như vậy. Nhìn vẻ mặt tức giận của nữ tử, nghĩ đến hiển nhiên nàng hiểu nhầm ý tứ của mình cho rằng mình muốn từ trong miệng nàng muốn biết được điều gì đó cơ mật.

Xem ra thân phận của nữ tử này không thấp. Trong lòng Hàn Phong cũng phải mỉm cười.

- Nghe được Tử Nhược nói như vậy thì trong lòng Hàn Phong cũng nhanh chóng suy nghĩ, thoáng đảo mắt một hồi Hàn Phong có thể nhận định từ trong lời nói của Tử Nhược thì xác định rằng thân phận của nàng không thấp. Những thành viên của Dị Khí giả này hiển nhiên muốn bắt được nàng mà tổn hao không ít công sức.

Phân tích đến tận cùng, trong lòng Hàn Phong cũng thông suốt tất cả.

Nguyên lai mặc dù là hắc ám thuật sĩ nhưng cũng giống với võ giả, nội bộ của họ cũng không có hoà thuận.

Bên trong hắc ám thuật sĩ cũng có sự cạnh tranh. Đây chính là chân lý không bao giờ thay đổi.

Nghĩ đến đây Hàn Phong cũng có biện pháp.

Có thể từ trên người nữ tử này mà tìm được một tia đột phát.

Cuối cùng Hàn Phong cũng mở miệng nói:

- Người không nên hiểu lầm ta. Ta chính là giúp người giết chết đám người Dị Khí giả, cũng không phải là địch nhân của người! Điều mà ta muốn hỏi cũng chỉ là một vài sự tình đơn giản, cũng không phải là bí mật gì quá to lớn mà người không thể nói được!

- Thực sự là như thế?

Tử Nhược dù sao cũng còn trẻ, tâm tư cũng tương đối đơn thuần. Nghe Hàn Phong nói như vậy thì cũng nhớ tới lúc trước hắn giúp bản thân mình giết chết đám người Dị Khí giả cho nên cảnh giới trong lòng cũng được buông lỏng đôi chút. Nàng lập tức hỏi

-Hàn Phong thấy ngữ khí của Tử Nhược đã có phần tin tưởng mình thì cũng nhanh chóng nói:

- Nếu như ta xuất thủ với người thì người cho rằng bản thân có thể là đối thủ của ta sao? Hơn nữa ta có thể nói cho người biết, chỉ cần ta muốn thì cũng có hơn mười biện pháp khiến cho người mở miệng.

Tử Nhược nghe vậy thì trong lòng cũng không phục. Nhưng nàng cũng minh bạch lời nói của Hàn Phong không hề sau. Còn về nửa câu sau thì Tử Nhược cũng rất tin tưởng hẳn có thể làm được.

Dù sao thì là một hắc ám thuật sĩ đối với nhiếp hồn thuật cũng có hiểu biết nhất định. Tuy rằng Tử Nhược chưa có từng thử qua nhưng bản thân nàng cũng biết tới ba bốn phương pháp không chết đối phương.

Thoáng trả mặt trong chớp lát, Tử Nhược lựa chọn tin tưởng Hàn Phong, đồng thời chậm rãi nói:

- Được rồi! Ta cũng tạm thời tin tưởng người, xem như để báo đáp việc người giúp ta mà nói cho người biết một số sự tình. Bất quá đừng vọng tưởng từ ta mà biết được một ít cơ mật.

Hàn Phong không cầu gì hơn, lập tức gật đầu nói:

- Đầu tiên ta muốn biết người là ai? Còn nữa những người vừa tập kích người có thân phận gì? Vì sao bọn họ lại được gọi là Dị Khí giả?

Ba vấn đề Hàn Phong hỏi khiến cho Tử Nhược trợn mắt nhìn Hàn Phong.

Bị một tuyệt sắc mỹ nữ nhìn như vậy thì Hàn Phong cũng cảm thấy bất đắc dĩ buồn bực nói:

- Người nhìn ta làm cái gì? Lẽ nào ta hỏi như vậy không được sao?

Tử Nhược nghe vậy thì lúc này tinh thần mới khôi phục lại, ngữ khí chần chờ nói:

- Người không biết ta là ai?

- Biết thì ta còn hỏi người làm gì?

Hàn Phong tức giận nói.

Trong lòng mặc dù có suy đoán nhưng Hàn Phong cũng vẫn lắc đầu nói tiếp:

- Ta xác thực không biết, ta trước đây vẫn luôn ở trong núi tu luyện. Lần này sư phụ muốn ta ra ngoài lịch lãm một phen.

Hàn Phong đơn giản bịa ra một lý do để che giấu thân phận của mình.

Lập tức Tử Nhược hỏi:

- Vậy người kế tiếp chuẩn bị đi đâu?

- Không rõ lắm, ta đối với nơi đây không có quyên thuộc. Dù sao thì hôm nay ta hạ sơn, người đầu tiên ta gặp cũng là người và đám người vừa rồi!

Hàn Phong làm bộ dạng vô tri nói.

Tử Nhược nghe vậy thì trong lòng mừng thầm. Xem ra người trước mặt này thực lực vô cùng cường đại nhưng cái gì cũng không biết. Nếu như có thể mượn hơi thì không thể nghi ngờ là trợ lực không nhỏ.

Nhất thời Tử Nhược liền quyết định vô luận thế nào thì cũng phải lôi kéo được người này.

Chòng mắt Tử Nhược chợt chuyển, nàng mở miệng nói:

- Ta là Tử Nhược, đám người lúc nãy truy sát ta là Dị Khí giả. Nếu người không ngại thì chúng ta có thể vừa đi vừa nói chuyện. Trên đường ta có thể nói cho người nghe.

Hàn Phong nghe vậy thì nội tâm vô cùng vui vẻ, thực không nghĩ tới lại có thể dễ dàng đạt được sự tín nhiệm của nữ tử này đến như thế.

- Hảo! Ta vừa lúc không biết đi đâu. Người đã nguyện ý vậy ta liền theo người một đoạn đường. Vừa hay cũng có thể bảo hộ cho người.

Hàn Phong làm bộ vui vẻ nói.

Trong lòng ai cũng có tính toán của riêng mình. Rất nhanh cả hai kết thành bạn đồng hành.

Tử Nhược còn thỉnh Hàn Phong hỗ trợ có thể chôn cất hai mươi thủ hạ chết trận.

Hàn Phong vì muốn có được sự tín nhiệm của nàng mà không thể từ chối. Làm xong tất cả mọi chuyện thì Hàn Phong cùng với Tử Nhược ly khai.

Mà kế tiếp trong cuộc nói chuyện giữa hai người thì Hàn Phong cũng biết được địa điểm mà bọn họ sẽ tới chính là Thiên Khải thành.

Dựa theo Tử Nhược nói thì hôm nay Thiên Khải thành chính là một trong hai toà thành duy nhất còn tồn tại trên phiên đại lục này. Đồng thời phiên đại lục này cũng là địa phương hoạt động của hắc ám thuật sĩ.

Bất quá Hàn Phong cũng từ trong miệng Tử Nhược nói bóng nói gió mà biết được những hắc ám thuật sĩ này cũng không có gọi bản thân họ là hắc ám thuật sĩ mà thống nhất gọi là Thiên Khải giả.

Ngụ ý là Thiên thần sứ giả.

Hàn Phong tự nhiên thập phần xem thường nhưng cũng không có ngốc tới mức nhắc lại.

Về phần đám người truy sát Tử Nhược bị Thiên Khải giả gọi là Dị Khí giả.

Ý bọn họ là những người phản bội thiên thần là Dị Khí giả.

Nhưng nghe khẩu khí của Tử Nhược thì những Dị Khí giả đó tựa hồ đã phạm phải tội ác ngập trời nào đó.

Mà lúc này Hàn Phong cũng hỏi, Tử Nhược nhất thời nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

- Nếu như không phải những Dị Khí giả này thì Thiên Khải giả bộ tộc chúng ta làm sao phải lưu lạc tới phiên đại lục này. Năm đó bọn họ khư khư cố chấp, thực không ngờ qua bao nhiêu năm tháng mà bọn họ vẫn không biết hối cải. Dĩ nhiên lại bí mật nghiên cứu cấm thuật, kết quả bọn họ dùng nó đối với Thiên Khải giả bộ tộc của ta. Mà nguyên bốn Thiên Khải giả bộ tộc cũng đã chậm rãi khôi phục lại thì lọt vào đợt tập kích của Dị Khí giả mà khiến cho nhân số cùng với thực lực giảm tới tám chính phần!

Nhìn thấy bộ dạng phần nộ của Tử Nhược thì trong lòng Hàn Phong cảm thấy sững sốt. Tử Nhược nói như vậy, Hàn Phong cũng nắm bắt được một tia manh mối nhưng cũng không có hoàn toàn để ý.

Bất quá bây giờ hắn cũng không có tiện hỏi nhiều. cho nên đành mở miệng an ủi nàng:

- Tử Nhược cô nương, hà tất phải nổi giận. Những sự tình đã qua thì cứ cho nó qua đi.

- Hừ! Nếu như chỉ có như thế thì ta sao lại tức giận như vậy! Người không biết.....

Tử Nhược nói đến đoạn này thì chợt tỉnh ngộ, vội vàng liếc mắt nhìn Hàn Phong lập tức hàm hồ nói:

- Việc này có nói cho người thì người cũng không hiểu. Chúng ta nhanh lên một chút đẩy nhanh tốc độ. Tranh thủ trước khi trời tối có thể đến được Thiên Khải thành!

Hàn Phong trầm nghĩ đáng tiếc trong lòng. Bất quá hắn cũng biểu hiện ra bên ngoài bộ dáng không thêm để ý chút nào, nói:

- Thiên Khải thành còn xa không? Trong đó có bao nhiêu người? Ta sống lâu như vậy rồi, ngoại trừ sư phụ ra thì cũng không có chạm mặt với quá nhiều người!

Hàn Phong ra vẻ hưng phấn nói. Tử Nhược thấy vậy cũng lộ ra một nụ cười yếu ớt, giải thích:

- Cụ thể như thế nào thì ta không biết, nhưng Thiên Khải thành là một thành phố lớn trên phiên đại lục này. Còn trong thành có bao nhiêu người thì chờ người đến đó tự nhiên sẽ biết được.

Tử Nhược đã nói như vậy thì Hàn Phong cũng không nói gì thêm.

Trên đường đi hai người không ngừng nói chuyện phiếm, rốt cuộc trước khi trời tối cũng có thể đến được Thiên Khải thành. Thật ra Hàn Phong cũng cảm thấy toà thành này có chút đồ sộ.

Đợi đến khi lại gần thì Hàn Phong mới phát hiện toà thành thành còn lớn hơn so với tưởng tượng rất nhiều. Kiến trúc cũng bất đồng với những gì mà Hàn Phong biết. Nhưng nó cũng khiến cho Hàn Phong cảm khái không thôi.

Trông thấy Hàn Phong không ngừng ngắm nghía Thiên Khải thành thì trong lòng Tử Nhược càng thêm tin tưởng lời nói của Hàn Phong lúc trước.

Loại nhân thần này cũng chỉ có lần đầu tiên nhìn thấy Thiên Khải thành mới có thể lộ ra. Điều này chứng minh những lời nói lúc trước của Hàn Phong không phải là giả.

Điều này khiến cho Tử Nhược càng thêm tin tưởng Hàn Phong. Nàng thực sự càng có ý đồ muốn mượn hơi hẵn.

- Hảo! Cùng ta vào đi thôi! Vào bên trong! Ngươi còn nhiều thời gian để thưởng thức!

Tử Nhược vừa cười vừa nói.

Hàn Phong cũng khôi phục lại tinh thần, không khỏi cười cười, đồng thời cũng nhanh chóng đi theo Tử Nhược vào trong thành.

Lúc này đứng trước cổng thành có hai hàng hộ vệ đang đứng canh gác.

Nhìn trang phục của những người này hiển nhiên đều là hắc ám thuật sĩ. Xem ra mặc dù phương thức tu luyện bất đồng nhưng mà cũng là đại lục mà nhân loại sinh sống, chuyện này cũng không có gì khác biệt.

Bất quá Hàn Phong cũng có chút kinh ngạc, vốn bản thân hẵn còn tưởng mình phải trải qua một phe kiểm tra. Dù sao thì bản thân hẵn cũng lần đầu tiên tới đây, phải kiểm tra là điều đương nhiên.

Hơn nữa Hàn Phong cũng không có thuộc về nơi này, tự nhiên không có cái gì có thể xác nhận thân phận của mình.

Ngay khi bản thân Hàn Phong còn đang suy nghĩ xem làm thế nào để có thể giải quyết được nan đề này thì không nghĩ tới Tử Nhược đi trước hẵn, thần sắc cũng vô cùng bình tĩnh móc từ trong người ra một khối lệnh bài. Đám hộ vệ thấy lệnh bài này thì cũng cho Hàn Phong qua luôn, không thêm hỏi han gì.

Cái này khiến cho Hàn Phong đối với thân phận của Tử Nhược vô cùng hứng thú.

Bất quá, Hàn Phong vẫn như trước đem lòng hiếu kỳ trong lòng dè xuống, đồng thời cung quan sát tất cả cảnh vật xung quanh.

Quả nhiên đúng như Tử Nhược nói, Thiên Khải thành là một thành trì vô cùng to lớn, là thành trì mà đại đa số người dân ở đây sinh sống. Lúc này Hàn Phong cũng từ trên đường phố mà thấy được rất nhiều người đi đường qua lại.

Mà những người này ăn mặc có phần kỳ dị. Hàn Phong cũng phát hiện những người này đại để đều là người thường.

Trong lòng cảm thấy nghi hoặc, Hàn Phong liền hỏi:

- Những người này tựa hồ đều không có tu luyện hắc ám thuật pháp?

Tử Nhược nghe vậy thì có chút buồn cười nhìn Hàn Phong giải thích:

- Không phải tựa hồ mà bọn họ xác thực không có tu luyện hắc ám thuật pháp!

- Điều này....

Hàn Phong nhất thời có chút không hiểu.

Tử Nhược nhận ra nghi hoặc trong lòng Hàn Phong, cũng kiên nhẫn giải thích cho hẵn:

- Muốn tu tập hắc ám thuật pháp thì điều kiện Tiên Thiên của nó vô cùng cao. Cũng không phải bất kỳ ai cũng có thể tu luyện. Hơn nữa thành trì to như vậy cũng cần phải có những người bình thường duy trì. Nếu không thì chúng ta thường ngày ăn mặc từ đâu mà có được.

Hàn Phong nghe vậy thì tâm tư cũng khẽ động, theo lời Tử Nhược nói thì tin tức này đối với Hàn Phong cũng rất trọng yếu!

Tiếp đó, dưới sự hướng dẫn của Tử Nhược, Hàn Phong đi dạo một vòng xung quanh Thiên Khải Thành.

Căn cứ theo lời Tử Nhược và những gì Hàn Phong tận mắt chứng kiến, Hàn Phong đã có những hiểu biết nhất định về tình hình Thiên Khởi Thành.

Trên thực tế, từ năm nghìn năm trước, sau khi hắc ám thuật sĩ bị võ giả đánh bại, để có thể tiếp tục sinh tồn, các đạo sĩ đen năm đó đã hợp lực lại mở ra khoảng không gian này.

Từ đó, sống yên ổn trong khoảng không gian xa lạ này.

Trải qua mấy ngàn năm phát triển, vốn dĩ chỉ có chưa đến một vạn dân, bây giờ đã phát triển thành mấy chục vạn nhân khẩu.

Mấy chục vạn nhân khẩu nhìn thì có vẻ nhiều, nhưng so với hàng trăm vạn nhân khẩu của Thiên Tinh đế quốc, chỉ là hạt cát trong sa mạc.

Ngay cả một số tiểu quốc xung quanh, nhân khẩu cũng đông hơn đây rất nhiều.

Nên, mấy chục vạn nhân khẩu đối với Hàn Phong mà nói, không là gì.

Đương nhiên, nếu như mấy chục vạn nhân khẩu đó đều là hắc ám thuật sĩ tinh thông thuật pháp đen, vậy thì quá đủ để Hàn Phong đau đầu.

May mà tình hình hiện tại khiến Hàn Phong nhẹ nhõm triệt để.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

518. Chương 501: Nói Bóng Nói Gió.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hàn Phong cũng là nghe ngóng xa xôi từ chỗ Tử Nhược, rằng ở đây, thuật sĩ sĩ đen là con đường tu luyện duy nhất của tất cả mọi người.

Nhưng, bởi vì tu luyện hắc ám thuật sĩ trước tiên phải có điều kiện rất cao, bình quân trong một trăm người, chỉ có năm sáu người có thể tu luyện hắc ám thuật sĩ.

Và trong năm sáu người này, chỉ có một hai người có thể tu luyện hắc ám thuật sĩ đến huyền cấp trở lên.

Hắc ám thuật sĩ cũng phân chia cấp bậc như võ giả, từ cao đến thấp là thiên cấp, địa cấp, huyền cấp, hoàng cấp, và cấp nhập môn cơ bản.

Qua tìm hiểu, Hàn Phong cũng biết thực lực Tử Nhược là địa cấp hắc ám thuật sĩ.

Nhìn cô gái tuổi mới hai mươi mà đã có thực lực cường đại như vậy.

Mặc dù Hàn Phong tin rằng trong điều kiện không bị thương, hẳn có thể dễ dàng đánh bại Tử Nhược, nhưng đây là với điều kiện bản thân hẳn có thực lực thiên giai thất phẩm.

Nếu như đổi thành một địa giai cao thủ bình thường, Hàn Phong không nghĩ có thể đánh bại Tử Nhược.

May mà đạo sĩ đen phát triển có hạn, theo như phân tích vừa rồi, đạo sĩ đen có trong khoảng không gian này cùng lắm chỉ khoảng hai ba vạn người.

Và đạo sĩ đen tu luyện đến huyền cấp trở lên cũng khoảng mấy ngàn người mà thôi.

So với dân số đại lục bên ngoài mà nói, hai ba vạn người này thực sự không đáng sợ.

Nói thì nói vậy, nhưng năng lực mà đạo sĩ đen nắm bắt, vô cùng quý dị, Hàn Phong đương nhiên cũng không dám coi thường.

Trong lúc trò chuyện, Tử Nhược cũng rất hiếu kỳ năng lực của Hàn Phong.

Đối với Tử Nhược, cô chưa bao giờ nhìn thấy một người có năng lực quái dị như Hàn Phong.

Dù sao, đạo sĩ đen cũng đã sinh sống ở khoảng không gian này năm ngàn năm, phần lớn mọi người đều chưa từng rời khỏi đây, sự việc xảy ra năm ngàn năm trước đương nhiên càng không biết.

Trong nhận thức của họ, chỉ có họ là người duy nhất sinh sống trên mảnh đất này nên không biết đến sự tồn tại của võ giả.

Những chuyện này cũng là Hàn Phong nghe được từ miệng Tử Nhược.

Sau khi biết những người ở đây gần như không có ấn tượng về võ giả, Hàn Phong mới triệt để yên tâm.

So với cảm giác lo lắng phập phồng lúc mới vào khoảng không gian này, Hàn Phong không ngờ sự tình lại phát triển bất ngờ như vậy.

Như vậy, hẳn có thể che giấu thân phận của mình tốt hơn.

Về phần Tử Nhược, Hàn Phong dễ dàng lừa gạt được cô, chỉ nói thuật pháp đen mà mình tu luyện tương đối đặc thù.

Tử Nhược nghe vậy, cũng không nghi ngờ gì, bởi vì thuật pháp đen vốn dĩ rất tinh thâm, phạm vi đề cập tương đối lớn, nên những gì Hàn Phong nói, Tử Nhược căn bản không chút hoài nghi.

Đi dạo nửa ngày trong Thiên Khởi Thành, Tử Nhược đột nhiên dừng bước chân, do dự nhìn Hàn Phong.

Hàn Phong nhìn thấy bộ dạng kì quái của Tử Nhược, không khỏi hiếu kì, hỏi:

- Cô sao vậy?

Tử Nhược cắn cắn môi, một lúc lâu sau mới cất lời nói:

- Ta... ta phải về nhà! Người định thế nào?

Nói xong, Tử Nhược dùng đôi mắt sáng như sao của mình chăm chú nhìn Hàn Phong.

Hàn Phong đương nhiên không nghĩ chỉ cần cùng cô gái này tán gẫu mấy câu là đối tượng đã có tình cảm với mình.

Nhìn bộ dạng Tử Nhược, Hàn Phong đại khái đã đoán ra phần nào.

Ngẫm nghĩ một lúc, mặc dù đến bây giờ đã có chút khái niệm mơ hồ, nhưng phần lớn vẫn còn rất lạ lẫm.

Hắn đến đây là để tìm kiếm đá hiền giả, đương nhiên không muốn gặp thêm rắc rối nào khác.

Theo như cung cách nói chuyện và rất nhiều những dấu hiệu khác, Hàn Phong có thể xác nhận, địa vị của Tử Nhược ở Thiên Khởi Thành này không hề bình thường.

Có thân phận và địa vị như vậy vậy mà vẫn bị tấn công, chứng tỏ nơi đây không hề thái bình.

Chỉ có điều, Thiên Khởi Thành lớn như vậy, một chốc một lát không thể tìm ra ngay được, nếu như được thể lực đứng sau cô gái này giúp đỡ, biết đâu lại tìm được manh mối của đá hiền giả nhanh hơn.

Cẩn thận suy nghĩ một lúc, cuối cùng Hàn Phong vẫn không từ bỏ được ý nghĩ cám dỗ đó, lên tiếng nói:

- Ta dự định ở lại đây mấy ngày, sau đó tính tiếp!

Tử Nhược nghe vậy, mắt sáng long lanh, không có bất cứ biểu hiện thất vọng gì, cô đang nghĩ, chỉ cần Hàn Phong còn ở Thiên Khởi Thành là cô vẫn còn cơ hội lôi kéo đối phương.

Nên, Tử Nhược cũng không vội vàng, chỉ cười nói:

- Nếu vậy, người có thể đến nhà ta, dù sao nhà ta cũng rất rộng, thêm một mình người cũng chẳng sao.

- Như vậy có được không?

Hàn Phong thấy cô gái trước mặt nhiệt tình như vậy, trong lòng có chút dị động, biết đâu lại tranh thủ cơ hội này nghe ngóng được gì.

Nghe Hàn Phong nói vậy, Tử Nhượng trực tiếp giơ đôi bàn tay ngọc, kéo tay áo Hàn Phong, vừa đi vừa nói:

- Được rồi! Quyết định vậy đi, đi theo ta, trời sắp tối rồi đấy.

Thấy Tử Nhượng nhiệt tình vậy, Hàn Phong không biết nên khóc hay nên cười, cô gái này không biết nên nói là đơn thuần hay là gì nữa.

Đối với một người đàn ông xa lạ lại lịch bất minh, sao có thể tin tưởng dễ dàng như vậy.

Nhưng, Hàn Phong cũng không khách sáo, dù sao cũng biết thân phận của mình ở đây không dễ bị phát hiện nên Hàn Phong để mặc cho Tử Nhượng kéo mình đi.

Nếu như hấn một mực từ chối, rất dễ khiến người ta nghi hoặc.

Dưới sự hướng dẫn của Tử Nhượng, Hàn Phong nhanh chóng đến trước một ngôi nhà cao lớn trong Thiên Khởi Thành.

Nhìn tòa kiến trúc tạo hình đặc biệt hơn nữa còn to lớn dị thường trước mắt, Hàn Phong có chút kinh ngạc, bởi vì cả quãng đường đến đây, Hàn Phong chưa nhìn thấy ngôi nhà nào có quy mô như vậy.

Rõ ràng, trong một thành phố mấy chục vạn dân, để sở hữu một ngôi nhà có tạo hình đặc biệt thế này, chủ nhân của nó chắc chắn phải có thân phận đặc biệt không kém.

Cho nên, Hàn Phong càng hiếu kì về thân phận của Tử Nhượng hơn.

Đương nhiên, bên ngoài Hàn Phong không biểu lộ quá nhiều, chỉ tỏ ra kinh ngạc vừa đủ.

Hình như nhìn thấy tia kinh ngạc trên mặt Hàn Phong, Tử Nhượng cười nói.

- Được rồi, đừng ngây ra nữa! Đi theo ta!

Hàn Phong nghe vậy, gật gù đầu, theo Tử Nhượng vào bên trong.

Chưa được mấy bước, Hàn Phong nhìn thấy hai bên cánh cửa đứng sẵn hai tên thủ vệ.

Hai tên thủ vệ nhìn thấy Tử Nhượng đến, cung kính hành lễ.

Tử Nhượng chỉ hơi gật đầu ra hiệu, vẫy tay bảo Hàn Phong đi theo cô.

Lúc Hàn Phong đi qua chỗ hai tên thủ vệ, hấn cảm nhận rõ hai luồng ánh mắt dị thường dừng lại trên người mình.

Hàn Phong mỉm cười, tiếp tục đi theo Tử Nhượng.

Liên tiếp đi qua ba cánh cửa lớn, hai người mới vào trong đại điện.

Hàn Phong nhìn tìn hình xung quanh, kiến trúc đại điện rất kiên cố, nhưng vẫn không mất đi quý khí.

Từ những điểm này, Hàn Phong có thể nhìn ra chủ nhân của ngôi nhà này là một nhân vật có địa vị.

Trong lúc Hàn Phong còn đang thâm suy đoán thì từ bên trong đại điện truyền đến những tiếng bước chân nho nhỏ.

Rất nhanh, một người đàn ông ăn vận không bắt mắt từ trong đi ra.

Khoảnh khắc người đàn ông trung niên này vừa xuất hiện, Hàn Phong không khỏi giật mình bởi luồng khí tức nguy hiểm mà ông ta mang đến.

Cẩn thận quan sát người đàn ông trung niên lần nữa, diện mạo rất bình thường, căn bản không có bất cứ điểm gì không ổn.

Hàn Phong thậm chí còn nghĩ, hay là lúc này mình quá cảnh giác nên mới sản sinh ảo giác.

Tử Nhượng bên cạnh sau khi nhìn thấy người đàn ông trung niên xuất hiện, cất giọng nũng nịu, ào đến như một con chim nhỏ, dụi đầu vào lòng ông.

Hàn Phong nghe thấy tiếng cô nũng nịu:

- Phụ thân!

Nghe Tử Nhược gọi vậy, Hàn Phong đương nhiên biết thân phận của người đàn ông này.

“Cha của Tử Nhược” thấy Tử Nhược trở về, đương nhiên cũng rất vui, lại thấy con gái ào vào lòng mình như lúc còn nhỏ, không khỏi nở một nụ cười hiền dịu, giờ tay xoa xoa đầu Tử Nhược, âu yếm nói:

- Con gái về rồi đây à! Đi đường chắc vất vả lắm!

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

519. Chương 502: Ẩn Tu Giả Hàn Phong.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Nghe vậy, Tử Nhược từ trong lòng cha, ngẩng đầu, đôi mắt đẹp mờ sương, lại thấy phụ thân hỏi thăm mình, cố nén cơn xúc động, nói:

- Không vất vả, có thể giúp phụ thân làm việc, con gái mừng con chẳng kịp!

- Ha ha, tốt tốt. Chuyện này để sau hãy nói, lớn bằng này rồi mà còn thích rúc vào lòng cha, không sợ khách người ta cười cho à?

Cha Tử Nhược vừa nói, ánh mắt đồng thời hướng sang phía Hàn Phong.

Tử Nhược được nhắc nhở, hình như cũng nhớ ra sau lưng mình còn có Hàn Phong, không khỏi có chút ngại ngùng le le lưỡi, rời khỏi lòng cha, nhưng hai tay thì vẫn ôm chặt lấy cánh tay cha:

- Phụ thân, đây là Hàn Phong, là người đi đường đã giúp đỡ con, nếu như không có hắn, nói không chừng cha đã không còn gặp lại con gái mình nữa rồi!

- Ồ?

Cha Tử Nhược nghe nói con gái mình gặp nạn, suýt mất mạng, sắc mặt không khỏi vụt biến.

Nhưng khi thấy được Hàn Phong cứu, lập tức hồi phục lại vẻ bình thản, hai mắt không ngừng quan sát Hàn Phong, một lúc sau, đôi mắt ấy vụt lóe lên một tia dị sắc.

Một lúc sau, người đàn ông trung niên ấy mới thu lại ánh mắt dò xét của mình, tiếp tục lộ một nụ cười mỉm, nói:

- Lão phu Tử Y, đa tạ vị tiểu hữu này đã cứu con gái ta.

Hàn Phong nghe vậy, cũng vội vàng hồi lễ, nói:

- Chỉ là giúp một tay mà thôi, không cần như vậy!

Tử Nhược đứng bên cạnh nghe vậy, toét miệng cười, tiếp tục kéo kéo tay Tử Y nói:

- Phụ thân, Hàn Phong vừa đến Thiên Khởi Thành, không có nơi ở, cha bảo người sắp xếp phòng, để huynh ấy tạm thời sống ở đây, có được không!

Tử Y nghe vậy, chỉ cười, vỗ vỗ ào tay Tử Nhược, nói:

- Con gái ngoan của ta muốn gì cũng được, huống hồ người bạn nhỏ Hàn Phong đã cứu mạng con, cha đương nhiên phải tiếp đãi chu đáo rồi.

Nhìn hai cha con trò chuyện, Hàn Phong đứng bên cạnh chỉ cười, không nói gì. Rất nhanh, dưới sự nhắc nhở của Tử Y và sự hướng dẫn của Tử Nhược, sau mấy ngày bôn ba, cuối cùng Hàn Phong cũng có một chỗ ở.

Sau một hồi lẩn qua lẩn lại, Hàn Phong nhắm mắt nằm trên chiếc giường êm ái, trong đầu không ngừng hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra.

Đối với Hàn Phong mà nói, nơi đây cái gì cũng mới mẻ và lạ lẫm.

Nhưng, Hàn Phong không quan tâm đến những thứ này, hắn đang nghĩ xem sau này phải nghe ngóng thông tin đá hiền giả như thế nào.

Vô Danh nói hắn chưa từng đến đây, nhưng lại biết đến sự tồn tại của đá hiền giả.

Nói cách khác, thông tin mà Vô Danh biết là thông tin của năm ngàn năm trước.

Bây giờ đã qua năm ngàn năm, những con người trước mắt không còn giống những đạo sĩ đen năm xưa nữa, liệu cái gọi là đá hiền giả còn có tồn tại ở khoảng không gian này nữa không? Hàn Phong không sao đoán được.

Mặc dù trong lòng có chút phiền não, nhưng vì Trầm Ngọc, bất luận thế nào, Hàn Phong cũng phải tìm ra đá hiền giả.

Trong lúc Hàn Phong vẫn còn nằm trên giường suy tư thì trong thư phòng.

Hai cha con Tử Y và Tử Nhược cũng đang nói chuyện.

Nội dung trò chuyện đương nhiên là về Hàn Phong.

Tử Y nhíu mày, có chút nghi hoặc hỏi:

- Con nói, lúc trước con bị mười mấy tên di khí giả truy sát, cuối cùng tên Hàn Phong vừa rồi xuất hiện cứu con?

Tử Nhược gật gật đầu, nói:

- Vâng, phụ thân! Lúc đó con gái bị mấy tên di khí giả đáng ghét đó bao vây, vốn định liều mạng với chúng, đúng lúc đó Hàn Phong không biết từ đâu chạy ra, hơn nữa vừa ra tay liền giết chết một lúc mười mấy tên.

- Thiên khởi giả nhất tộc từ lúc nào xuất hiện một thanh niên như vậy?

Tử Y cúi đầu tự lẩm bẩm một mình.

Tử Nhược nghe vậy, nói với Tử Y:

- Phụ thân, theo như con hiểu, Hàn Phong hình như không biết gì về những chuyện bên ngoài, trước đây hắn bị sư phụ an bài ở sâu trong núi tu hành, đây là lần đầu tiên hắn xuống núi.

- Ẩn tu giả?

Tử Y có chút ngạc nhiên nói,

- Vậy Hàn Phong là ẩn tu giả?

- Cái gì là ẩn tu giả?

Tử Nhược hiểu kì nhìn phụ thân, hỏi.

Tử Y nghe vậy, trầm ngâm một lúc rồi mới giải thích:

- Ta cũng chỉ nghe được qua một số sách cổ, năm đó sau khi tổ tiên chúng ta di dân đến đây, có rất nhiều người nản chí lựa chọn tìm một chỗ vắng vẻ, lánh thế ẩn tu.

Dừng lại một lúc Tử Y nói tiếp:

- Những người lãnh thể ẩn tu này phần lớn đều là những người hăng say nghiên cứu, rất am hiểu về thuật pháp đen, cộng thêm bản thân không chút vướng bận, mấy ngàn năm như vậy, những ẩn tu giả đó, đời sau còn mạnh hơn đời trước.

- Ý của phụ thân là, Hàn Phong là một trong những truyền nhân của các ẩn tu giả đó?

Tử Nhược kinh ngạc nói.

- Không thể loại trừ khả năng này. Nhưng, chí ít có thể bài trừ nghi vấn hắc là di khí giả!

Tử Y gật đầu nói.

Tử Nhược nghe vậy, càng kinh ngạc hơn:

- Không lẽ lúc trước phụ thân nghi Hàn Phong là di khí giả?

Đối diện với chất vấn của Tử Nhược, Tử Y chỉ khẽ thở dài, ngữ khí nặng nề:

- Nha đầu ngốc, hình thức của Thiên khởi giả nhất tộc chúng ta bây giờ thế nào, không phải con không biết, Hàn Phong đến đột ngột như vậy, đương nhiên ta phải kiểm tra kỹ thân phận của hắn.

- Nhưng...

Tử Nhược mở miệng định thay Hàn Phong tranh biện.

Nhưng, đã bị Tử Y khoát tay ngắt lời, nhìn khuôn mặt căng thẳng của con gái, Tử Y hình như có chút dăm chiêu.

Sau đó, Tử Y cười nói:

- Nha đầu ngốc, không phải lúc nãy ta nói, đã loại trừ khả năng Hàn Phong là di khí tộc rồi sao, xem con căng thẳng như vậy, không phải là có ý gì với hắn rồi chứ?

Tử Nhược nghe vậy, mặt đột nhiên đỏ bừng, ngượng ngùng hờn dỗi:

- Phụ thân, cha nói linh tinh gì vậy, người ta đâu có!

Tử Y thấy vậy, chỉ cười xoa.

Tử Nhược bị phụ thân trêu, không khỏi giận dỗi chu chu mỏ, sau đó lại hiếu kì hỏi:

- Phụ thân, sao cha có thể khẳng định Hàn Phong không phải di khí giả?

- Lúc nãy khi vừa nhìn thấy Hàn Phong, ta cảm nhận được một luồng khí tức thuộc về Thiên khởi nhất tộc, hơn nữa luồng khí tức ấy là luồng khí tức thuần túy nhất mà ta từng gặp, căn bản không thể là bọn di khí giả được!

Tử Y tha thiết nói.

Đối với thiên khởi nhất tộc mà nói, khí tức càng thuần, chứng tỏ thuật pháp đen tu luyện càng cao thâm.

Những thuật pháp đen cao thâm đó, theo như Tử Y được biết, đều nằm trong tay những ẩn tu giả, Tử Y càng có thể xác nhận thân phận truyền nhân ẩn tu giả của Hàn Phong.

Lúc này, Hàn Phong vẫn chưa biết, thân phận mà mình vẫn luôn che giấu lại thành ẩn tu giả trong mắt Tử Y.

Nếu như, Hàn Phong biết điều này, chỉ e sẽ cười vỡ bụng mà chết.

Mấy ngày tiếp theo, Tử Nhược rảnh rỗi không có gì làm nên từ sáng sớm đã đến tìm Hàn Phong, cả ngày đưa Hàn Phong đi chơi Thiên Khởi Thành.

Nhờ khoảng thời gian này, Hàn Phong hiểu rõ hơn về Thiên Khởi Thành, đồng thời cũng biết thân phận thật của Tử Nhược.

Đương nhiên, tất cả đều là những gì hắn nghe được từ miệng người ngoài, sau khi biết được thân phận Tử Nhược, Hàn Phong không khỏi giật mình.

Thì ra, Tử Nhược là con gái của thành chủ Thiên Khởi Thành.

Hay nói cách khác Tử Y chính là chủ nhân của Thiên khởi Thành.

Hàn Phong được biết, ở đây tổng cộng có hai thành trì, Thiên Khởi Thành tồn tại như chủ thành, tòa thành còn lại là Ngân Nguyệt Thành, quy mô chỉ bằng một phần mười Thiên Khởi Thành.

Đó là thành trì mới được kiến lập mấy năm gần đây, bên trong vô cùng hỗn loạn, ngư long lẫn lộn.

Hơn nữa, Hàn Phong còn nghe nói, bên trong Ngân Nguyệt Thành cho nào cũng có rất nhiều nghi khí giả ẩn nấp.

Có thể nói là Ngân Nguyệt Thành là một nơi đầy rẫy nguy hiểm.

Như vậy, thân là thành chủ Thiên Khởi Thành, địa vị của Tử Y chẳng khác gì Tiêu Phổ của Thiên Tinh đế quốc.

Nói cách khác, thân phận của Tử Nhược tương đương với một công chúa.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

520. Chương 503: Dịch Ý Khó Hiểu.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Sau khi biết những chuyện này, Hàn Phong cũng không khỏi cảm khái, không ngờ những người hấn vô tình gặp phải, đều là công chúa.

Sau này, từ miệng Tử Nhược Hàn Phong biết được tại sao trước đây cô lại bị di khí giả vây đánh.

Thì ra, mấy ngày đó, Tử Nhược phụng mệnh Tử Y, mang theo hơn hai mươi hộ vệ đi Ngân Nguyệt Thành giải quyết vài việc.

Vốn dĩ, hành tung Tử Nhược vô cùng kín đáo, nhưng cũng không biết tại sao lại bị di khí giả biết được, nên mới xảy ra cảnh vây hãm đó.

Đồng thời, Hàn Phong cũng biết, mấy năm gần đây, mâu thuẫn giữa ịch khí giả và thiên khởi giả mỗi lúc một lớn, gần như chống lại thiên khởi giả nhất tột.

Mục tiêu có lẽ là để giành quyền khống chế Thiên Khởi Thành.

Về việc Tử Nhược đi Ngân Nguyệt Thành làm gì, Hàn Phong cũng rất hiếu kì, nhưng Tử Nhược không nói, Hàn Phong cũng không hỏi nhiều.

Mấy ngày sau, Hàn Phong đã ở thành chủ phủ được đúng nửa tháng, nửa tháng này, hấn chỉ gặp Tử Y hai lần, một lần là nửa tháng trước khi mới vào thành chủ phủ.

Một lần nữa là hôm nay.

Bây giờ, Tử Y đang ngồi trước mặt Hàn Phong, vô cùng khách khí nói chuyện với hấn.

Một lúc lâu sau, Tử Y mới cất lời:

- Hàn Phong, theo như ta quan sát, thực lực của ngươi cũng không tệ, có muốn làm việc dưới tay ta không?

Hàn Phong nghe xong, biết lão già này đang muốn lôi kéo mình, không khỏi có chút buồn cười.

Thấy Hàn Phong do dự, Tử Y chỉ cười, nói tiếp:

- Ta biết ngươi là ẩn tu giả, không quan tâm đến chuyện thế tục, nhưng ta cũng không ngại nói cho người biết, Thiên Khởi Thành ta lúc này không được thái bình, đám di khí giả thường xuyên xuất hiện, đối với thiên khởi giả nhất tộc mà nói, là một dấu hiệu không tốt, nên ta hi vọng ngươi cũng góp sức mình bảo vệ tộc ta!

Ẩn tu giả? Là cái gì? Hàn Phong thắc mắc.

Chỉ có điều, nhìn thần thái chắc chắn của Tử Y, hình như ẩn tu giả không phải là nghề nghiệp gì không tốt, nếu đối phương đã nói vậy, Hàn Phong nghĩ, cùng lắm là cứ bám gậy bò lên.

Hắn đang lo lắng không biết nên che giấu thân phận võ giả của mình kiểu gì, nếu như Tử Y đã giúp hắn nghĩ như vậy, hắn đương nhiên không từ chối.

Nhưng, hắn không lập tức nhận lời Tử Y mà quay sang hỏi Tử Y chuyện di khí giả.

Nếu như Tử Y đã nhận định hắn là ẩn tu giả, Hàn Phong chẳng tội gì không tranh thủ cơ hội tìm hiểu thêm, nói không chừng lại tìm ra tung tích đá hiền giả từ miệng đối phương.

Tử Y nhận định Hàn Phong là ẩn tu giả, nên đương nhiên cũng thông cảm cho sự “không hiểu biết” của hắn. Sau đó, Tử Y kể cho Hàn Phong nghe, mối quan hệ giữa thiên khởi giả và di khí giả.

Năm đó, di khí giả tự nhận mình là sứ giả của trời, không coi võ giả ra gì, nên mới dẫn đến hậu quả cuối cùng là bị võ giả phản kháng.

Sau này, vì vấn đề nhân số, đạo sĩ đen bị đánh bại, cũng là những di khí giả này không chịu rời đi, nên mới mất mấy chục năm để tạo nên con ma vật tàn phá nhân sinh.

Sau đó, đạo sĩ đen thấy không thể giành lại địa vị thống trị của mình trên đại lục, mới đến khoảng không gian mới này.

Theo như những gì Tử Y nói, khoảng không gian này là do tổ tiên của ông phát hiện đầu tiên, cũng là tổ tiên của ông dẫn những người khác trong tộc đến, kiến lập nên thành phố mới.

Chỉ có điều, bên trong, lại nảy sinh một vài chuyện khác.

Từ chỗ Tử Y trở về, đầu óc Hàn Phong có chút hỗn loạn.

Những chuyện mà Tử Y nói với hắn lúc này khiến Hàn Phong có chút chấn động.

Thì ra năm ngàn năm qua, đạo sĩ đen không hề được sống yên ổn.

Năm đó, sau khi trận chiến giữa đạo sĩ đen và võ giả kết thúc với thất bại thuộc về đạo sĩ đen.

Mặc dù cuối cùng sử dụng sức mạnh toàn tộc tạo ra một con ma vật làm cho thế nhân sợ vỡ mật nhưng vẫn không thể thay đổi được vị trí thống trị của võ giả trên đại lục. Biết không thể thay đổi được gì, những đạo sĩ đen còn lại dưới sự giúp đỡ của tổ tiên Tử Y, đến khoảng không gian này, xây dựng một cuộc sống mới.

Nhưng, trong đạo sĩ đen, tồn tại một nhóm người, họ không chịu sống an phận như vậy, đối với họ mà nói, ở lại đây chẳng khác gì bị sỉ nhục.

Đối với những kẻ cao ngạo như họ mà nói, không thể chấp nhận được.

Nên, mỗi ngày, họ không ngừng tu luyện để có thuật pháp đen cao thâm hơn, hơn nữa không ngừng mở rộng thế lực của mình, với ý đồ một ngày nào đó mạnh quay lại đại lục.

Những người có suy nghĩ đó số lượng rất ít, phần lớn những đạo sĩ đã từng trải qua trận chiến ngày trước đều đã từ bỏ ý định.

Đối với họ mà nói, cuộc sống yên bình ở đây thích hợp hơn.

Đại diện của những người này chính là nhóm Tử Y.

Bởi vì quan điểm khác nhau, giữa hai bên nhanh chóng nảy sinh xung đột.

Ban đầu chỉ là một chút tranh cãi, nhưng theo thời gian, những đạo sĩ đen cố chấp muốn quay trở về đại lục rẽ sang một con đường khác.

Cũng chính là con đường mà Tử Y gọi là cấm kị.

Đúng vậy, những đạo sĩ đen này biết với nhân số này, căn bản không thể uy hiếp nổi võ giả, nên bắt đầu tìm kiếm thuật pháp đen cường đại hơn.

Lúc này, bọn họ chuyển mục tiêu sang bí pháp được phong là cấm kị.

Sở dĩ được gọi là cấm kị vì vì những thuật pháp đen đó rất nguy hiểm, chỉ cần tu luyện thành công sẽ gây ra những việc hại người bất lợi.

Cũng bởi vậy, sau khi phát hiện, những bí pháp cấm kị này liền bị ra lệnh phong cấm hết, không đạo sĩ đen nào được nghiên cứu chúng.

Những người khác đương nhiên không nghĩ đám người này lại điên cuồng như vậy. Ban đầu họ không biết, cho đến khi đám người này bí mật nghiên cứu được một trăm năm, một lần vô tình bị phát hiện.

Vì nguyên nhân này, hai bên vốn dĩ quan điểm bất hòa sản sinh mâu thuẫn, bây giờ thẳng cấp chuyển sang chiến đấu với nhau.

Đám người này được những đạo sĩ đen khác gọi là di khí giả.

Bởi chúng vì muốn có được sức mạnh, tự nguyện bán linh hồn mình.

Lúc đó, tổ tiên của Tổ Y liên hợp với những đạo sĩ đen khác, tụ thành thiên khởi giả nhất tộc, phát động truy bắt di khí giả.

Nhưng trải qua một trăm năm thời gian, di khí giả đã nghiên cứu bí thuật cấm kị đến một mức độ nhất định.

Dựa vào sức mạnh kị thuật, mặc dù nhân số ít hơn hẳn thiên khởi giả nhất tộc nhưng di khí giả vẫn chiếm thế thượng phong.

Nhưng, điều đó không khiến thiên khởi giả nhất tộc lùi bước, bởi vì họ ý thức được, nếu như di khí giả sử dụng cấm thuật đáng sợ, sau này sẽ có một ngày trở thành nô lệ của đám người điên cuồng đó.

Bởi vậy, lựa chọn duy nhất của thiên khởi giả nhất tộc là chiến đấu.

Trận đại chiến này, mặc dù Tử Y không nói nhiều, nhưng từ những con chữ trong đó, Hàn Phong có thể cảm nhận, đó là một cuộc chiến vô cùng ác liệt.

Nhìn tình thế bây giờ, rõ ràng cuối cùng thiên khởi giả nhất tộc giành chiến thắng.

Vốn dĩ tưởng mọi chuyện sẽ kết thúc như vậy, ai ngờ mấy năm gần đây, đám di khí giả còn sót lại một lần nữa gom quân, hơn nữa sức mạnh mà chúng mang đến lần này còn cường đại hơn.

Thân là thiên khởi giả nhất tộc tộc trưởng, Tử Y mấy năm nay cũng bị những di khí giả đó làm cho mệt mỏi vô cùng.

Nói đến đây, Tử Y lại tiếp tục ném cành ô liu cho Hàn Phong.

Nói rõ với hắn rằng ông rất muốn được hắn giúp đỡ, chống lại di khí giả.

Hàn Phong nghe xong, không lập tức nhận lời mà trầm ngâm một lúc, sau đó nói Tử Y hãy cho hắn vài ngày suy nghĩ.

Tử Y đương nhiên không hi vọng có thể thuyết phục Hàn Phong ngay từ lần đầu tiên.

Mặc dù không tận mắt nhìn thấy, nhưng từ những biểu hiện bên ngoài, Tử Y có thể nhận ra Hàn Phong là một cao thủ giấu nghề.

Mặc dù Hàn Phong nói là sẽ suy nghĩ, nhưng đối với Tử Y mà nói, đó đã là một đáp án rất hài lòng rồi nên ông cũng không vội vàng.

Từ chỗ Tử Y quay về, Hàn Phong một mình nằm trong phòng, không ngừng phân tích lại mọi chuyện cũng như những lợi hại mà mình nhận được khi giúp Tử Y.

Từ những biểu hiện trước mắt, thiên khởi nhất tộc sớm đã thích nghi với cuộc sống ở đây, không còn muốn quay trở lại đại lục nữa.

Đối với đại lục mà nói, tuyệt đối là tin tốt.

Nhưng, cho dù họ có muốn quay trở lại đại lục, giành lại quyền thống trị của mình, chẳng khác gì nằm mơ giữa ban ngày.

Với tình hình phát triển hiện tại của đại lục, rõ ràng mạnh hơn sự phát triển của đạo sĩ đen rất nhiều, chỉ riêng vấn đề nhân khẩu thôi đã gấp đạo sĩ đen mười lần, thậm chí trăm lần.

Cộng thêm ngưỡng cửa tu luyện của võ giả thấp, đại lục gần như toàn dân luyện võ.

Chỉ nhìn vào cuộc sống trước mắt thôi, đạo sĩ đen căn bản không thể tạo nên bất cứ uy hiếp gì.

Hàn Phong đang nghĩ, có thể mượn sức mạnh của thiên khởi giả, đối phó với Võ Hoàng Điện hay không.

Diệp Võ Hoàng thân là đạo sĩ đen, thuật pháp đen mà hắn tu luyện hoàn toàn khác với con đường của thiên khởi giả.

Khá giống với công pháp của mười mấy tên di khí giả mà Hàn Phong giao thủ trước đây.

Hàn Phong không biết Diệp Võ Hoàng có liên quan gì đến di khí giả không. Nếu như thiên khởi giả nhất tộc coi di khí giả như cái đinh trong mắt, nhất định phải trừ khử thì để họ biết trên đại lục vẫn còn một tên đạo sĩ đen, đang cố gắng làm đảo lộn trời đất, họ sẽ nghĩ thế nào?

Hai ngày sau, Hàn Phong lại đến tìm Tử Y.

Hai ngày này, không một ai đến làm phiền Hàn Phong, suy nghĩ liền hai ngày, cuối cùng hắn quyết định nhận lời mời của Tử Y, cùng họ đối phó với di khí giả.

Trước tiên không nói đến chuyện có thể mượn sức mạnh của thiên khởi nhất tộc đối phó với Diệp Võ Hoàng hay không.

Chỉ riêng chuyện đá hiện thạch, Hàn Phong cần được Tử Y giúp đỡ, mấy ngày nay hắn không hề ngồi không mà đang lắng nghe ngóng tin tức đá hiện giả, chỉ có điều chẳng có thu hoạch gì.

Cũng bởi vậy, Hàn Phong mới hạ quyết tâm giúp Tử Y, như vậy, mới mong moi được tin tức liên quan đến đá hiện giả từ miệng Tử Y.

Đến đại điện, hàn Phong nhìn thấy Tử Nhược đang từ đó đi ra. Hàn Phong đang định nhờ Tử Nhược giúp hắn tìm Tử Y.

Ai ngờ Tử Nhược vừa nhìn thấy Hàn Phong đã niềm nở chạy đến.

Cũng không biết là có chuyện gì vui mà sắc mặt Tử Nhược lại rạng rỡ như vậy, dung mạo vốn đã tuyệt mỹ nay lại càng thêm mê hoặc.

Ngay cả một người đã quen nhìn mỹ nữ như Hàn Phong cũng phải liếc trộm vài cái.

Tử Nhược hình như phát hiện Hàn Phong đang nhìn mình, nhất thời đỏ mặt, không biết là ngượng hay giận, liếc Hàn Phong bằng đôi mắt long lanh, nũng nịu nói:

- Làm gì mà nhìn người ta dữ thế!

Bị bắt quả tang ngay tại trận, khuôn mặt lúc nào cũng bình thản của Hàn phong cũng phải nở một nụ cười bối rối, vội vàng thay đổi chủ đề:

- Ta đến tìm phụ thân cô, cô có thể giúp ta tìm ông ấy không?

Thấy Hàn Phong chuyển chủ đề, Tử Nhược bĩu môi, nhưng không tiếp tục làm phiền hắn nữa mà chỉ ngạc nhiên nói:

- Phụ thân cũng đang bảo ta đi gọi người, không ngờ người lại tự đến rồi, ta đỡ phải đi nữa, đi theo ta!

Nói xong, Tử Nhược xoay người đi vào trong, Hàn Phong nghe vậy đành phải từ từ đi theo.

Vào trong đại điện, lúc này Tử Y cũng đang có mặt ở đó.

Những điều khiến Hàn Phong ngạc nhiên là, bên cạnh Tử Y còn có một thanh niên mặc áo dài trắng muốt.

Khoảnh khắc Hàn Phong vừa bước vào, Tử Y và người thanh niên lập tức dừng cuộc nói chuyện, hướng ánh mắt về phía hắn.

Tử Y thấy Hàn Phong đến, đầu tiên ngậy người, sau đó cười nói:

- Ta vừa bảo Tử Nhược nha đầu gọi người đến, không ngờ tốc độ của người lại nhanh như vậy!

- Không phải đâu, là Hàn Phong cũng muốn đến tìm cha, con vừa ra ngoài thì gặp hắn ở cửa!

Tử Nhược cười hì hì giải thích.

Tử Y nghe vậy lập tức hiểu ra dụng ý đến đây của Hàn Phong, nở một nụ cười tươi tắn, hòa khí hỏi:

- Hàn Phong, tìm ta có chuyện gì không?

Người thanh niên bên cạnh, từ lúc Hàn Phong bước vào không ngừng dùng ánh mắt quan sát hắn, có lẽ đang hiếu kì về lai lịch của Hàn Phong.

Lúc hắn nhìn thấy thái độ khách khí của Tử Y với Hàn Phong, trong lòng càng thắc mắc hơn.

Chỉ có điều, lúc hắn phát hiện thái độ thân thiết mà Tử Nhược dành cho Hàn Phong, nét mặt lập tức sầm ngay lại.

Nhưng, chỉ một giây sau, người thanh niên nhanh chóng hồi phục lại vẻ bình thản, nhưng ánh mắt nhìn Hàn Phong lúc này tràn ngập sự ghen ghét đố kỵ.

Hình như nhận ra điều này, Hàn Phong cũng hướng ánh mắt sang phía người thanh niên.

Trong lòng cũng rất hiếu kì về sự xuất hiện bất ngờ của người thanh niên này, chỉ có điều hắn không nghĩ nhiều như người thanh niên đó, mà chỉ liếc qua một cái rồi không để ý đến nữa.

Nét mặt của người thanh niên sớm đã hồi phục lại vẻ bình thản khi Hàn Phong liếc nhìn hắn, nên Hàn Phong không nhận ra bất cứ điều gì kì lạ gì.

Chỉ có điều, việc Hàn Phong chỉ liếc nhìn qua người thanh niên và không quan tâm đến hắn nữa khiến người thanh niên cảm thấy như đang bị khinh thường.

Tâm trạng này càng khiến người thanh niên cảm thấy bất mãn với Hàn Phong hơn.

Hàn Phong không nghĩ một hành động đơn giản của mình trong mắt hắn lại bao hàm nhiều ý nghĩa như vậy.

Trầm ngâm một lúc, Hàn Phong cất lời trước:

- Tử Y thành chủ, chuyện ông nói trước đây ta đồng ý, nhưng ta có điều kiện.

Tử Y thấy Hàn Phong nhận lời, không giấu nổi vẻ vui mừng, miệng đồng thời nói:

- Người nói đi, người muốn điều kiện gì, bất luận điều kiện gì, chỉ cần ta có thể làm được, đương nhiên sẽ dốc lòng giúp người hoàn thành!

Người thanh niên bên cạnh mặc dù không biết trước đây Tử Y đã đưa vào điều kiện gì với Hàn Phong.

Mà thấy Hàn Phong nhận lời, Tử Y lại vui mừng như vậy.

Nhưng, thấy Hàn Phong dám ra điều kiện với Tử Y, người thanh niên không khỏi ngạc nhiên.

Tên này rốt cục có lai lịch thế nào, sao được Tử Y coi trọng như vậy, hơn nữa còn dám do gan ra điều kiện với Tử Y.

Nếu như đổi thành người khác, chỉ e không dám như vậy. Không nói người khác, ngay cả người thanh niên cũng tuyệt đối không dám lỗ mãng như vậy, mặc dù Tử Y cũng rất yêu quý hắn.

Hàn Phong đâu biết người thanh niên đó đang nghĩ gì, sau khi nghe Tử Y nói, đầu tiên hắn nhìn người thanh niên bên cạnh rồi mới quay sang nhìn Tử Y.

Ý tứ của Hàn Phong đã rất rõ ràng, Tử Y đương nhiên hiểu, quay sang nói với người thanh niên bên cạnh:

- Lục Hạo, con đi nghỉ ngơi trước đi, ta và người bạn nhỏ Hàn Phong vẫn còn chuyện phải bàn.

Người thanh niên được gọi là Lục Hạo nghe vậy, vội vàng đứng dậy, cung kính trả lời:

- Nếu như tộc trưởng vẫn còn việc phải làm thì cháu xin được đi trước.

Nói xong, Lục Hạo cung kính hành lễ với Tử Y, sau đó nhanh chóng rời khỏi đại điện.

Lúc đi qua chỗ Hàn Phong, Lục Hạo không quên liếc hắn thêm một cái.

Hàn Phong không biết tại sao cảm thấy hình như Lục Hạo có chút địch ý với mình.

Những kinh nghiệm kiếp trước khiến Hàn Phong rất nhạy cảm với vấn đề tình cảm, bởi vậy, Hàn Phong không khỏi cảnh giác với người thanh niên tên Lục Hạo này.

Đợi Lục Hạo rời đi rồi, Hàn Phong tạm quên đi những băn khoăn trong lòng, tiếp tục nói với Tử Y:

- Tử Y tộc trưởng, tại hạ đồng ý góp một phần sức lực nhỏ bé của mình giúp thiên khởi giả đối phó với dịch khí giả. Nhưng tại hạ không muốn vì thế mà phải gia nhập thiên khởi giả, tộc trưởng nếu như đồng ý, sau khi tiêu diệt hết di khí giả, tại hạ muốn mình được tự do rời đi!

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

521. Chương 504: Tâm Tư Lục Hạo.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Tử Y nghe xong, đầu tiên ngây người, sau đó cười lớn nói:

- Người bạn nhỏ Hàn Phong, người hình như đã hiểu lắm điều gì đó, thiên khởi giả nhất tộc ta từ xưa đến nay chưa từng ép buộc ai điều gì. Bất luận là người của thiên khởi nhất tộc ta hay không, tự do cá nhân tuyệt đối không bị ai can thiệp, điều này người bạn nhỏ Hàn Phong có thể yên tâm.

Hàn Phong nghe vậy, gật gật đầu, kì thực hắn nói ra điều này là để giảm bớt sự nghi ngờ của Tử Y với mình, Tử Y hiểu nhầm hắn là ẩn tu giả, đương nhiên hắn phải giả cho giống một chút.

Bây giờ mới là mục đích thực sự.

- Tử Y tộc trưởng, ngoài chuyện này ra, tại hạ vẫn còn một chuyện muốn nhờ tộc trưởng giúp đỡ

Hàn Phong nói.

Tử Y nhìn Hàn Phong, có chút hiếu kì hỏi:

- Người nói thử xem nào, nếu như giúp được, ta nhất định sẽ không từ chối!

Hàn Phong ngẫm nghĩ một lúc rồi mới lên tiếng hỏi:

- Cách đây khá lâu, sư phụ tại hạ không biết vì lý do gì, đột nhiên rơi vào hôn mê, mặc dù ta đã thử rất nhiều cách nhưng vẫn không thể giúp ông ấy tỉnh lại.

- Ồ? Có chuyện này sao, người bạn nhỏ Hàn Phong, có cần ta tìm người chữa trị cho sư phụ của người không?

Tử Y nghe vậy, nhanh ý nói.

Từ những biểu hiện trước đây của Hàn Phong, có thể nhìn ra so với các thanh niên đồng trang lứa, tu vi của hắn vô cùng thâm hậu, Tử Y chưa bao giờ có cảm giác này trên người ai cả.

Ngay cả Lục Hạo, người từ xưa đến nay luôn được ông đánh giá cao cũng còn kém Hàn Phong rất nhiều.

Mặc dù đây chỉ là kết luận từ những quan sát bên ngoài của Tử Y, nhưng ông rất tự tin vào khả năng nhìn người của mình.

Có thể đào tạo ra một đệ tử cường đại như Hàn Phong, vị sư phụ sau lưng hắn chắc hẳn phải rất phi phàm.

Không ngờ từ miệng Hàn Phong lại nghe được chuyện về sư phụ hắn. Hàn Phong đã tìm kiếm sự giúp đỡ từ ông, nếu như có thể giúp được nói không chừng lại lôi kéo được cả hai thầy trò.

Nghĩ đến đây, Tử Y trong lòng hạ quyết tâm, nếu như đủ sức, ông nhất định phải giúp đỡ Hàn Phong.

Lý do rất đơn giản, sự cường đại mà Hàn Phong thể hiện ra ngoài, đã khiến Tử Y động lòng.

Hàn Phong đầu tiên trầm ngâm, sau đó mới thăm dò nói:

- Tình trạng của sư phụ ta rất quái dị, ta đã từng kiểm tra rất nhiều lần mới tìm được một phương pháp điều trị trong đồng sách cổ của ông.

Dừng lại một lúc, Hàn Phong nói tiếp với vẻ ngại ngùng:

- Chỉ có điều, phần lớn nguyên liệu cần thiết ta đã tìm thấy rồi, chỉ còn duy nhất một vật quan trọng là ta vẫn chưa lần ra manh mối.

Tử Nhược đứng bên cạnh nghe vậy, hiếu kì nhìn Hàn Phong, nghi hoặc hỏi:

- Đó là thứ gì? Người muốn phụ thân ta giúp người tìm manh mối vật đó sao?

Hàn Phong nghe xong, gật gật đầu, nói:

- Không sai, ta muốn tộc trưởng giúp đỡ ta, tìm ra vật đó, theo như những ghi chép trong sách cổ thì vật đó được gọi là đá hiền giả!

- Đá hiền giả!

Hàn Phong vừa dứt lời, Tử Y lập tức nhắc lại với ngữ khí có chút kì dị.

Nhìn thấy biểu hiện dị thường của Tử Y, Hàn Phong không khỏi có chút hiếu kì, không lẽ Tử Y biết chuyện đá hiền giả?

Nghĩ đến đây, Hàn Phong vội vàng hỏi:

- Tử Y tộc trưởng, không lẽ ông biết chuyện về đá hiền giả?

Tử Y nhìn Hàn Phong, tâm tư thay đổi liên tục, hình như đang suy nghĩ điều gì đó.

Không khí đại điện rơi vào yên lặng.

Hàn Phong không hiểu sao Tử Y lại có phản ứng đó, nhưng nhìn bộ dạng Tử Y, hắn không nói gì mà chỉ im lặng chờ đợi.

Tử Y bên cạnh tròn mắt, hết nhìn Hàn Phong rồi lại nhìn Tử Y.

Một lúc lâu sau, Tử Nhược đảo mắt, chạy đến bên cạnh Hàn Phong, nhẹ nhàng kéo kéo tay hắn, thì thầm nói:

- Người ra ngoài với ta trước, để phụ thân yên lặng suy nghĩ.

Hàn Phong không hiểu gì nhưng thấy Tử Nhược kéo mình ra ngoài, chỉ liếc nhìn Tử Y rồi cũng đi theo Tử Nhược.

Bị Tử Nhược kéo ra khỏi đại điện, Hàn Phong phát hiện Lục Hạo lúc này đang đứng trong sân bên ngoài đại điện.

Lúc này, Lục Hạo cũng đã phát hiện ra Hàn Phong.

Còn ánh mắt thì đang nhìn chăm chăm vào cánh tay Hàn Phong.

Lý do rất đơn giản, chỉ bởi vì trên cánh tay Hàn Phong lúc này có một bàn tay trắng ngần, mềm mại đang ôm chặt lấy.

Chủ nhân của bàn tay đó, đương nhiên là Tử Nhược.

Lúc Lục Hạo nhìn thấy cảnh tượng đó, trong lòng tràn ngập ghen tị, ánh mắt nhìn Hàn Phong đầy khó chịu.

Nhìn thấy ngọn lửa ghen tị trong mắt Lục Hạo, Hàn Phong không khỏi nhú mày, rõ ràng tên này đang hiểu lầm mình.

Chỉ có điều Hàn Phong không muốn giải thích nhiều, Lục Hạo tuổi còn trẻ, tu vi cũng không tệ, nếu không đâu có được Tử Y đối xử thân mật như vậy. Nhưng luận tâm trí, Lục Hạo vẫn còn thua xa Hàn Phong.

Người ta có thể nhìn ra tâm trạng từ những biểu hiện trên mặt hần.

Đối với những người như vậy, Hàn Phong đương nhiên không sợ, thậm chí đối với Hàn Phong mà nói, những người như vậy căn bản không thể sản sinh bất cứ uy hiếp gì.

Nên, hần cũng chẳng buồn giải thích.

Tử Nhược thì ngược lại, lúc nhìn thấy Lục Hạo cũng có chút ngạc nhiên, rõ ràng cô cũng nhận ra sự khác lạ trên mặt Lục Hạo, nghi hoặc hỏi:

- Biểu ca, sao huynh lại ở đây?

Nghe thấy Tử Nhược hỏi, Lục Hạo nhất thời tỉnh ngộ, vội vàng thu lại tâm tư, trở lại vẻ dịu dàng thường ngày, nói với Tử Nhược:

- Tử Nhược biểu muội, biểu ca đã nhiều năm không về Thiên Khởi Thành, đang định ra ngoài dạo chơi một chuyến.

Lục Hạo vừa nói vừa nhìn Hàn Phong uy hiếp.

Rõ ràng đang cố ý thể hiện cho Hàn Phong thấy mối quan hệ giữa hần và Tử Nhược.

Trong mắt Lục Hạo, trước đây chỉ cần hần đến Thiên Khởi Thành, vị biểu muội xinh đẹp tuyệt trần này sẽ rất nhiệt tình mời hần ra ngoài chơi.

Lần này hần chủ động đề cập, nghĩ rằng Tử Nhược sẽ không bao giờ từ chối.

Hàn Phong nhìn hành động này của Lục Hạo, trong lòng có chút buồn cười, nhưng cũng không nói gì.

Tử Nhược thì ngược lại, nghe Lục Hạo nói muốn ra ngoài chơi, đầu tiên hơi nhú đôi mày lá liễu, sau đó ngại ngùng nói:

- Biểu ca, muội bây giờ có chút chuyện muốn thương lượng với Hàn Phong, nếu như huynh muốn ra ngoài chơi, muội sẽ bảo người khác đi cùng huynh?

Lục Hạo nghe vậy, ngây người tại trận, vốn cứ tưởng Tử Nhược nghe xong sẽ vui vẻ cùng hần đi chơi.

Ai ngờ, lại bị Tử Nhược từ chối.

Và lý do lại chính là người đàn ông xa lạ này.

Khoảnh khắc đó, Lục Hạo cảm thấy ngực mình như nghẹn lại, hình như có cái gì đang mắc ở đó.

Vốn tưởng có thể lấy le được với Hàn Phong, ai ngờ từ đầu đến cuối đều là mình mất mặt....

Điều này khiến cho sắc mặt Lục Hạo không khỏi lúc đỏ lúc xanh.

Hàn Phong nhìn bộ dạng Lục Hạo, chỉ lắc lắc đầu, không muốn lãng nhăng thêm với hần, quay sang nói với Tử Nhược:

- Được rồi, cô kéo ta ra ngoài đây có chuyện gì?

Tử Nhược nghe Hàn Phong nói, sực nhớ ra mục đích kéo hần ra ngoài, bỏ qua luôn câu chuyện với Lục Hạo.

Kéo tuột Hàn Phong vào nội viện, đồng thời nói:

- Người cứ đi theo ta, đợi lát nữa ta sẽ nói cho người biết.

Hàn Phong nghe vậy, chỉ nhún nhún vai, mặc kệ cho Tử Nhược kéo đi.

Nhìn theo bóng dáng hai người, Lục Hạo hai tay nắm chặt thành hai nắm đấm, biểu tình trở nên vô cùng âm u, nghiêng rằng nhìn theo bóng dáng Hàn Phong, ngọn lửa ghen tị trong lòng không ngừng bốc lên.

Một lúc lâu sau, Lục Hạo mới hừ lạnh một tiếng, phẩy tay quay người bỏ đi.

Lúc này mắt mặc trước mặt Hàn Phong, Lục Hạo đương nhiên không ngốc đến mức tiếp tục đi theo gây chuyện.

Như vậy chẳng có lợi gì cho hắn, ngược lại còn khiến Tử Nhược cảm thấy phản cảm.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

522. Chương 505: Tử Nhược Lương Thiện.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Một trong những mục đích đến Thiên Khởi Thành lần này của Lục Hạo là kéo gần cảm tình với Tử Nhược. Thiên khởi giả nhất tộc tộc trưởng chỉ có một cô con gái.

Có được Tử Nhược, sau này chuyện tranh chấp ngôi vị tộc trưởng đương nhiên sẽ được giúp đỡ rất nhiều.

Chỉ có điều Lục Hạo không ngờ lần này lại có thêm sự xuất hiện ngoài ý muốn của Hàn Phong, điều này khiến cho tâm trạng Lục Hạo có chút ảo não và lo lắng.

Bất luận Lục Hạo nghĩ gì, Hàn Phong đều không quan tâm.

Lúc này, Hàn Phong đang bị Tử Nhược kéo vào một góc nội viện.

Thấy Tử Nhược dùng khuôn mặt vô cùng nghiêm túc nhìn mình, Hàn Phong trong lòng có chút hiếu kì.

- Sao? Tại sao lại nhìn ta như vậy?

Hàn Phong hỏi.

Tử Nhược nghe vậy, mới thu ánh mắt, tiếp tục lên tiếng:

- Người vừa nói người cần đá hiền giả?

Hàn Phong nghe đến đây, giật mình, nhưng vẫn lên tiếng hỏi:

- Có gì không đúng sao?

- Người có biết đá hiền giả là vật gì không?

Tử Nhược nghiêm túc hỏi.

Nghe khẩu khí Tử Nhược, rõ ràng cô biết đá hiền giả. Hàn Phong trong lòng không khỏi có chút kích động, những ngày vừa qua hắn vì nghe ngóng thông tin đá hiền giả, mất rất nhiều tâm sức, vậy mà vẫn không thu hoạch được gì, đi một vòng, không ngờ người ở ngay bên cạnh hắn lại biết về đá hiền giả.

Chỉ có điều, Hàn Phong không vì thế mà vội mừng, trong lòng có chút lo lắng, nhìn phản ứng vừa rồi của Tử Y, Hàn Phong cảm thấy chuyện này sẽ không thuận lợi như hắn tưởng tượng.

Quả nhiên, Tử Nhược không đợi Hàn Phong trả lời, tiếp tục nói:

- Đá hiền giả là cấm vật của thiên khởi giả nhất tộc, bất cứ ai đều không được sử dụng vào mục đích riêng.

- Cấm vật? Tại sao?

Hàn Phong thắc mắc hỏi.

Nhìn bộ dạng mơ màng không hiểu của Hàn Phong, không biết tại sao, Tử Nhược lại thấy nhẹ nhõm, thở dài giải thích với Hàn Phong.

- Năm đó, sở dĩ thiên khởi giả nhất tộc bị ép đến đây, phần lớn nguyên nhân là do đá hiền giả, cũng chính bởi thế, sau này, đá hiền giả bị liệt vào hàng cấm vật của tộc ta!

Tử Nhược chậm rãi nói.

Chuyện này cô cũng được nghe từ cha mình, thân là con gái tộc trưởng, một vài chuyện cô vẫn có thể biết.

Hàn Phong nghe Tử Nhược giải thích xong, trong lòng càng thêm kinh ngạc, không khỏi thầm mắng Vô Danh, lúc trước không nói cho hắn nghe chuyện liên quan đến đá hiền giả.

Làm Hàn Phong hiểu nhầm đá hiền giả chỉ là một linh vật tương đối quý, không ngờ lại liên quan nhiều như vậy.

Đồng thời, Hàn Phong trong lòng không khỏi có chút hối hận.

Nhưng, trong đầu lại nghĩ, nếu như đá hiền giả không được thiên khởi giả nhất tộc coi trọng như vậy, thì chuyện có được thông tin về nó đã trở nên rất dễ dàng.

Ngẫm nghĩ một lúc, Hàn Phong lại hỏi:

- Có thể nói cho ta biết rốt cục là chuyện gì không?

Tử Nhược nghe xong, lại thở dài, chậm rãi nói:

- Nói cho người biết cũng không sao. Mặc dù đá hiền giả được liệt vào hàng cấm vật, nhưng người biết về sự tồn tại của nó cũng không ít.

Liền sau đó, Tử Nhược từ từ kể lại chuyện của đá hiền giả cho Hàn Phong nghe.

Hàn Phong nghe xong, mới hiểu tại sao thiên khởi giả nhất tộc lại coi trọng đá hiền giả như vậy.

Thì ra, theo những gì Tử Nhược nói, sở dĩ thiên khởi giả nhất tộc bị đẩy đến đây, cũng là vì đá hiền giả.

Kì thực, sau khi đạo sĩ đen bị võ giả đánh bại, những đạo sĩ đen còn lại không cam tâm từ bỏ địa vị thống trị đại lục.

Họ bỏ ra mấy chục năm thời gian, tạo ra con ma vật mà đến bây giờ vẫn bị phong ấn trong tứ diệu tháp.

Trái tim của con ma vật đó chính là đá hiền giả.

Cũng bởi vì đá hiền giả, con ma vật mới có khả năng tái sinh vô tận.

Nhưng, sức mạnh của đá hiền giả quá lớn, khiến cuối cùng con ma vật sản sinh tư duy riêng, thoát khỏi sự điều khiển của đạo sĩ đen.

Năm đó, rất nhiều đạo sĩ đen mất mạng trong tay nó.

Sau khi những đạo sĩ đen còn lại di cư đến đây, họ đã quyết định hủy hết số đá hiền giả còn lại, tránh sau này có ai muốn lợi dụng đá hiền giả tạo nên một con ma vật đáng sợ khác.

Thiên khởi giả nhất tộc không muốn một lần nữa bị con ma vật đó phá hủy không gian sống mà khó khăn lắm họ mới có được.

Chỉ có điều không ngờ, hiền giả thạch quả không hổ danh là kì vật, thiên khởi giả nhất tộc dùng đủ mọi cách mà không thể nào phá hủy được nó.

Đá hiền giả giống như con ma vật, bất luận dùng phương pháp gì tpa hủy, chỉ cần cho nó thời gian, nó đều có thể hồi phục như cũ.

Cuối cùng, thiên khởi giả nhất tộc và tất cả tộc trưởng động dụng tất cả sức mạnh, mặc dù không phá hủy được hết số đá hiền giả còn lại.

Nhưng khiến chúng sản sinh dị biến, dung hợp lại trên một miếng linh ngọc.

Hàn Phong đoán, miếng linh ngọc đó là bảo hộ thời gian mà Vô Danh nói.

Chỉ có điều, đây là chuyện xảy ra sau khi đạo sĩ đen di chuyển đến đây, tại sao Vô Danh lại biết được.

Ngẫm nghĩ một lúc, Hàn Phong hiểu ra, tên Vô Danh đó quả nhiên vẫn còn chuyện giấu hẩn.

Chỉ có điều, bây giờ Hàn Phong có muốn tìm Vô Danh tính sổ cũng không có cơ hội.

Phải giải quyết cho xong chuyện trước mắt đã.

Lúc này lúc nghe Tử Nhược nói thiên khởi nhất giả phá hủy hết đá hiền giả, Hàn Phong giật bản mình.

Cho đến khi nghe không thể hủy được đá hiền giả, hẩn mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, Hàn Phong quan tâm hỏi:

- Vậy bây giờ đá hiền giả ở đâu?

Tử Nhược nghe vậy, chỉ lắc lắc đầu, nói:

- Ta khuyên người đừng tiếp tục nghĩ chuyện này nữa, đá hiền giả đã được liệt vào hàng cấm vật, đương nhiên phải do thiên khởi giả nhất tộc tứ đại trưởng lão cùng nhau trông giữ.

Dừng lại một lúc, Tử Nhược tiếp tục nói:

- Ta cũng không ngại nói cho người biết, mục tiêu của đám di khí giả đó cũng chính là đá hiền giả, phụ thân ta đoán chúng định dùng đá hiền giả tạo ra một con quái vật giống y như con quái vật năm nào.

Hàn Phong nghe Tử Nhược nói vậy, nhất thời trầm ngâm, không ngờ đá hiền giả lại có tác dụng đó, nghe Tử Nhược nói, Hàn Phong biết có muốn cầu xin Tử Y giao đá hiền giả cho mình, e rằng cũng khó. Nhưng, ý nghĩ này vừa lóe lên, lập tức bị Hàn Phong dập tắt, hẩn nghĩ bất luận thể nào cũng phải có được đá hiền giả, hẩn biết, ở một không gian khác, Trầm Ngọc vẫn đang chờ đợi hẩn.

Bất luận thể nào hẩn cũng phải tìm cách có được đá hiền giả, đánh thức Trầm Ngọc.

Dù có phải trở thành kẻ thù của cả thiên khởi nhất tộc, Hàn Phong cũng không hối tiếc.

Tử Nhược nhìn khuôn mặt suy tư của Hàn Phong, tưởng hẩn đang lo lắng cho sự phụ của mình, lên tiếng an ủi.

- Hàn Phong, mặc dù đá hiền giả không thể cho người, nhưng nếu như người đồng ý, ta có thể bảo phụ thân giúp, phụ thân ta rất giỏi trong việc chữa trị thuật pháp hắc ám, ông có thể giúp người kiểm tra cho sự phụ, nói không chừng lại có thể chữa khỏi.

Hàn Phong nhìn khuôn mặt quan tâm chân thành của Tử Nhược, không biết nên khóc hay nên cười.

Hẩn làm gì có sự phụ nào, chỉ là cái cớ cho qua mà thôi.

Nghĩ đến đây, Hàn Phong có chút phiền não, nói qua loa với Tử Nhược mấy câu rồi cáo từ rời đi.

Mấy ngày tiếp theo, Hàn Phong căn bản không rời khỏi phòng, thời gian này, hẩn không ngừng nghĩ cách làm thế nào để lấy được đá hiền giả.

Thậm chí, hẩn còn nghĩ có nên đi tìm di khí giả, cùng chúng liên thủ đối phó với thiên khởi nhất tộc hay không.

Nhưng, suy nghĩ đó vừa xuất hiện đã bị dập tắt ngay lập tức.

Khoan hãy nói lại lịch của di khí giả, Hàn Phong không nghĩ chỉ dựa vào sức lực của bản thân mình có thể đối kháng được với cả thiên khởi nhất tộc, mặc dù đầu khí tu luyện đến trình độ hẩn, lợi hại hơn thuật sĩ đen đồng cấp rất nhiều.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

523. Chương 506: Di Khí Giả Đột Kích.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Nhưng thuật pháp hắc ám cao thâm khó đoán, Hàn Phong khó có thể đảm bảo bên trong không ẩn núp một vài tên biến thái nào đó.

Hơn nữa, dù có mượn sức mạnh của di khí giả, lấy được đá hiền giả rồi, chắc gì đám di khí giả đó đã chịu giao đá hiền giả cho hắn.

Đến lúc đó, khó tránh khỏi một trận ác chiến.

Một hành động thiếu thông minh như vậy, Hàn Phong đương nhiên không bao giờ làm.

Những ngày này, Tử Y cũng không đến tìm Hàn Phong, hình như sau khi Hàn Phong nhắc đến đá hiền giả, Tử Y liền rời khỏi Thiên Khởi Thành.

Hàn Phong không biết Tử Y đi đâu, nhưng Tử Nhược thì ngày nào cũng đến tìm hắn.

Hơn nữa, mỗi lần nhìn thấy biểu tình buồn bã trên mặt Hàn Phong, Tử Nhược đều lộ vẻ áy náy.

Rõ ràng Tử Nhược nghĩ Hàn Phong buồn như vậy là vì mình.

Với cô gái lương thiện này, Hàn Phong cũng có chút yêu quý, đương nhiên, đó chỉ là tình cảm đơn thuần dành cho một cô gái dễ thương.

Nên, mấy ngày sau, vì không muốn để cho cô gái thuần khiết đó cảm thấy áy náy nữa, Hàn Phong quyết định thu lại tâm trạng.

Cùng Tử Nhược dạo chơi Thiên Khởi Thành.

Thấy Hàn Phong hồi phục tâm trạng, Tử Nhược cảm thấy rất vui, lại bắt đầu cười nói rôm rả.

Lục Hạo, người thanh niên Hàn Phong gặp lúc trước, thấy Tử Nhược ngày nào cũng đi với Hàn Phong, mặt không giấu nổi vẻ khó chịu.

Hàn Phong nhận ra điều đó, nhưng chẳng thèm để ý,

Với những người như thế, dù hắn có đi giải thích, e rằng cũng phản tác dụng.

Nếu như đã không thể hóa giải mâu thuẫn thì Hàn Phong cần gì phải để ý đến suy nghĩ của Lục Hạo.

Tử Nhược thì hoàn toàn không biết chuyện Lục Hạo.

Mấy ngày nay, chuyện khiến cô vui nhất là được cùng Hàn Phong dạo chơi khắp Thiên Khởi Thành.

Từ nhỏ đến giờ, chưa bao giờ cô cảm thấy vui như vậy.

Cứ như vậy suốt nửa tháng trời, cuối cùng Hàn Phong cũng lại nhìn thấy bóng dáng Tử Y.

Sau hôm vội vã rời đi ấy, hơn nửa tháng, Tử Y gần như bốc hơi, không thấy bóng dáng đâu.

Lần này quay trở lại, Hàn Phong nhìn thấy một tia nghiêm trọng trên mặt ông.

Hàn Phong đoán, có lẽ đã xảy ra chuyện gì lớn lắm?

Đúng như Hàn Phong nghĩ, Thiên Khởi Thành đúng là phát sinh đại sự, hoặc cũng có thể nói, cả thiên khởi giả nhất tộc phát sinh đại sự.

Tử Y nét mặt nghiêm trọng quay trở lại phủ thành chủ, Hàn Phong phát hiện trong phủ thành chủ bây giờ có rất nhiều khí tức lạ.

Lực lượng phòng ngự xung quanh cũng được tăng cường thêm mấy lần.

Rõ ràng, sự có mặt của những người này chứng minh đã có chuyện gì xảy ra.

Trong lúc Hàn Phong còn đang suy đoán, Tử Y đã bảo Tử Nhược đi tìm hắc.

Lần này, Hàn Phong được gặp Tử Y trong thư phòng của ông.

Vừa nhìn thấy Tử Y, Hàn Phong lập tức cảm nhận được bầu không khí nặng nề ở đây.

Mấy ngày nay, ngay cả một người lúc nào cũng vui vẻ như Tử Nhược cũng phải chau mày nhăn mặt, rõ ràng cũng biết điều gì.

Lúc Tử Y nói chuyện, không hề có ý đuổi Tử Nhược ra ngoài.

Hàn Phong đương nhiên biết, mặc dù Tử Nhược bề ngoài nhỏ nhắn dễ thương, nội tâm thuần khiết lương thiện không thể vì thế mà coi thường năng lực của cô.

Mấy ngày vừa qua cũng giúp Hàn Phong hiểu thêm về bản lĩnh của Tử Nhược.

Tử Nhược không chỉ chưa đến hai mươi đã trở thành địa cấp đạo sĩ đen, thiên phú này đủ để những thanh niên đồng trang lứa cảm thấy hổ thẹn.

Ngoài ra, Tử Nhược còn được thừa hưởng bản lĩnh của phụ thân mình.

Rất am hiểu chuyện chữa trị thuật pháp đen.

Theo như Hàn Phong biết, cả thiên khởi giả nhất tộc, thuật pháp đen chia thành rất nhiều loại, là một lĩnh vực vô cùng phức tạp.

Cũng chính bởi vậy, việc Hàn Phong tu luyện đấu khí mới không bị phát hiện.

Một là dựa vào tử khí mà Vô Danh đánh vào người Hàn Phong để che giấu, hai là vì hắc từng tu luyện cửu chuyển huyền công.

Nên Tử Y mới hiểu nhầm thuật pháp đen mà Hàn Phong tu luyện dùng để cường thân.

Nếu không sao Hàn Phong lại có một thân thể cường tráng dị thường như vậy.

Đương nhiên, những thứ này đều được Tử Y phát hiện dựa vào con mắt y thuật trác việt của mình, chứ chưa từng hỏi qua Hàn Phong.

Suy đoán này của Tử Y vừa hay giúp Hàn Phong che giấu thân phận.

Chỉ có điều những chuyện này Hàn Phong biết được sau khi nghe Tử Nhược nói.

Nhưng, hắc cũng không ngạc nhiên mà đi giải thích, vui vẻ thuận theo suy đoán của họ, như vậy càng không lo bị lộ thân phận.

Thuật pháp đen hệ điều trị không sở hữu năng lực phòng địch, hơn nữa muốn tu luyện được thuật pháp đen hệ điều trị phải có tu vi cao hơn các thuật pháp đen khác.

Mặc dù thuật pháp đen hệ điều trị không có tính tiến công, nhưng địa vị trong thiên khởi giả nhất tộc bao giờ cũng cao nhất.

Nguyên nhân không có nó, bắt luận một người lợi hại thế nào, tu vi cao thâm thế nào, rồi sẽ có ngày bị thương, vết thương không đơn giản chỉ dựa vào năng lực bản thân là có thể chữa khỏi.

Bởi vì chủng loại thấp pháp đen pha tạp, phần lớn trực tiếp thẩm nhập vào cơ thể, công kích tinh thần kẻ thù, tạo thành tổn hại linh hồn cho kẻ thù.

Nhất định phải dựa vào thuật pháp đen hệ điều trị mới có chữa trị được.

Cho nên, đạo sĩ đen hệ điều trị mặc dù không có năng lực công kích nhưng lại được các đạo sĩ đen khác bảo vệ, thân phận địa vị tương đối cao.

Tử Nhược tuổi còn nhỏ mà đã có tài hoa đó, Tử Y đương nhiên phải bồi dưỡng cô như người kế nhiệm của mình, rất nhiều việc đều cho phép cô can dự vào.

Tử Y thấy Tử Nhược dẫn Hàn Phong vào, khẽ gật đầu, cũng không khách sáo mà vào thẳng vấn đề:

- Hàn Phong, thời gian vừa rồi ta không ở phủ, về phần điều kiện người đưa ra lần trước, có lẽ Tử Nhược nha đầu cũng đã nói qua với người rồi.

Hàn Phong nghe vậy chỉ gật gật đầu.

Tử Y tiếp tục nói:

- Đã như vậy, chắc người phải biết tầm quan trọng của đá hiền giả với thiên khởi nhất tộc ta. Cho nên với yêu cầu của người, lão phu chỉ có thể nói hai chữ xin lỗi.

Dừng lại một lúc, Tử Y nói tiếp:

- Đương nhiên nếu như người đổi sang điều kiện khác, trong phạm vi lão phu có thể làm được, ta sẽ dốc toàn lực giúp đỡ.

Hàn Phong sớm đã đoán ra câu trả lời này nên không tỏ ra quá thất vọng.

Thấy Tử Y nghiêm túc như vậy, Hàn Phong không khỏi cười nói:

- Nếu như bảo thành chủ đại nhân gả con gái cho tại hạ, thành chủ đại nhân có đồng ý không?

Tử Y nghe vậy, đầu tiên ngây ra, sau đó cười vang nói:

- Được lắm, có phải là người để ý đến con gái ta rồi không? Nhưng chuyện này ta không thể quyết được. Chỉ cần Tử Nhược nha đầu đồng ý, lão phu đương nhiên không phản đối!

- Đáng ghét, đừng lấy con ra làm trò đùa!

Tử Nhược nghe vậy, dậm dậm chân, nũng nịu lườm Hàn Phong.

Hàn Phong vốn dĩ chỉ nói đùa, chứ không coi là thật. Thời gian vừa qua tiếp xúc với Tử Nhược, mối quan hệ giữa hai người cũng không tệ, thỉnh thoảng có trêu đùa nhau cũng không ảnh hưởng gì.

Nên Hàn Phong không cảm thấy thế nào.

Nhưng Tử Nhược thì ngược lại, biết rõ là Hàn Phong chỉ nói đùa, nhưng không hiểu tại sao trong lòng lại cảm thấy có chút xấu hổ. Đôi mắt đẹp không ngừng len lén nhìn hàn Phong, sau đó lại hoảng loạn chuyển sang hướng khác.

Đương nhiên, hành động này không bị Hàn Phong và Tử Y phát hiện ra.

Hàn Phong từ từ nói cho Tử Y nghe những suy nghĩ của hắn trong thời gian vừa rồi.

- Tử Y tộc trưởng, trước đây tại hạ có nghe Tử Nhược nói, thiên khởi giả nhất tộc vì muốn tránh xảy ra chuyện giống như năm nghìn năm trước nên đã từng hạ lệnh tiêu hủy đá hiền giả, đúng không?

- Không sai!

Tử Y không hiểu Hàn Phong hỏi vậy là có ý gì, nhưng vẫn trả lời.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

524. Chương 507: Tử Nhược Mất Tích.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hàn Phong nghe vậy, tiếp tục nói:

- Vậy cũng có thể nói, đá hiền giả đối với thiên khởi giả nhất tộc mà nói là vật vô dụng! Không biết tại hạ hiểu vậy có đúng hay không?

Tử Y nghe Hàn Phong nói xong, lơ mơ hiểu ra ý tứ của hắn, nói tiếp:

- Đúng là như vậy, nhưng ta vẫn không thể giao nó cho người, nếu không chẳng may tiết lộ ra ngoài, di khí giả nhất định sẽ điên cuồng truy sát người và hành tung của sư phụ người, từ đó bắt giam sư phụ người, lấy đá hiền giả từ người ông ấy, và đại họa bắt đầu.

Hàn Phong đương nhiên biết tại sao Tử Y lại lo lắng vậy, nhưng những lời tiếp theo hắn nói thực sự khiến Tử Y phải mất một lúc lâu mới hồi lại thần.

- Nếu như nói, taik hạ sẽ giúp đỡ thiên khởi giả nhất tộc, giết chết hết di khí giả, cho đến khi thế gian này không còn một tên di khí giả nào nữa, liệu có thể giao đá hiền giả cho tại hạ được không?

Hàn Phong nói xong, chăm chú nhìn Tử Y, đợi Tử Y phản ứng.

Tử Y rõ ràng bị Hàn Phong làm cho chần động, mặt đầy vẻ ngỡ ngàng.

Ông không ngờ Hàn Phong lại có khẩu khí lớn đến vậy, mặc dù trải qua trận chiến với thiên khởi giả nhất tộc mấy ngàn năm trước nhưng đám di khí giả đó vẫn chưa bị giết hết.

Điều đó chứng tỏ chúng rất có bản lĩnh.

Bây giờ Hàn Phong lại nói sẽ tiêu diệt hết di khí giả, hình như có chút khoắc lác quá.

Tử Nhược đứng bên cạnh nghe vậy, tiến lên kéo kéo cánh tay Hàn Phong, thì thầm nói:

- Người đang nói linh tinh gì vậy, di khí giả không dễ đối phó vậy đâu, đừng có nói khoắc trước mặt phụ thân ta, cẩn thận không bị phụ thân ta ghét đó.

Tử Nhược không muốn Hàn Phong làm cho cha mình khó chịu, còn lý do tại sao thì bản thân cô cũng không rõ.

Nhưng, Hàn Phong lại dành cho Tử Nhược một cái nhìn chắc chắn, tiếp tục nói với Tử Y:

- Tử Y tộc trưởng, có thể ông đang nghĩ ta không biết tự tượng sức mình. Nhưng ta không nói ta có năng lực đánh bại di khí giả.

Dừng lại một lúc, Hàn Phong giải thích:

- Ta chỉ hi vọng, với khả năng của mình, tận lực giúp thiên khởi giả nhất tộc chiến đấu với di khí giả, nếu như đến lúc đó có cơ hội giết hết di khí giả, vậy thì mời tộc trưởng đồng ý giao đá hiền giả cho ta!

Tử Y lúc này mới kịp phản ứng. Ông đương nhiên biết ý đồ của Hàn Phong, nhưng ông không nghĩ di khí giả dễ đối phó như vậy nên lời hứa này có thể coi như không có.

Dùng một lời hứa không thể hoàn thành đổi lại một trợ thủ đắc lực, Tử Y đương nhiên đồng ý.

Hơn nữa, theo như Hàn Phong nói, nếu như có thể giết hết di khí giả, vậy thì đối với thiên khởi tộc mà nói, chẳng có gì nguy hại, đến lúc đó không hẳn không thể giao đá hiền giả cho Hàn Phong.

Nên, sau một hồi suy nghĩ, Tử Y vui vẻ đồng ý yêu cầu của Hàn Phong.

Thấy Tử Y nhận lời, Hàn Phong thở phào nhẹ nhõm, mặc dù biết hoàn thành được yêu cầu này vô cùng khó khăn nhưng đây là cách tốt nhất mà hắn nghĩ ra lúc này.

Trừ phi hần có sức mạnh đối phó với cả thiên khởi giả, nếu không căn bản không có cách gì lấy được đá hiên giả.

Tử Y sau khi đáp ứng yêu cầu của Hàn Phong, tiếp tục nói:

- Được rồi, nếu như người đã nhận lời đề nghị, giúp thiên khởi giả nhất tộc ta vậy thì có chuyện này người nhất định phải biết.

Hàn Phong nghe vậy, một lần nữa chuyển sự chú ý lên người Tử Y.

Nhưng, điều Tử Y nói ra sau đó nhất thời khiến Hàn Phong có chút kinh ngạc, đồng thời hiểu ra những đồng tính gần đây trong thành chủ phủ từ đâu mà có.

Thì ra, mấy ngày nay, Tử Y nhận được thông tin, Ngân Nguyệt Thành đã bị di khí giả khống chế triệt để.

Hàng ngàn hắc ám thuật sĩ sống trong Ngân Nguyệt Thành bị giết chết hết.

Trước đó, bọn Tử Y không hề nhận được thông tin gì.

Có thể nói, đây là kế hoạch đã được di khí giả chuẩn bị từ rất lâu.

Ngân Nguyệt Thành mặc dù nhỏ hơn Thiên Khởi Thành mấy lần, nhưng cũng là thành trấn là thiên khởi nhất tộc phải nỗ lực lắm mới phát triển được.

Đối với Ngân Nguyệt Thành mà nói, thiên khởi nhất tộc vô cùng quan trọng.

Nhưng, không ngờ, thành trấn khó khăn lắm mới kiến lập được ấy, trong chớp mắt đã rơi vào tay di khí giả.

Bảo thiên khởi giả nhất tộc sao có thể khoan tay đứng nhìn được.

Bởi vậy, mấy ngày trước Tử Y rời khỏi thành chủ phủ là để đi đến chỗ các vị trưởng lão thương lượng đối sách.

Hôm nay, sau khi thương lượng, Tử Y quyết định phát động công kích đối với Ngân Nguyệt Thành, nhất định phải đoạt lại Ngân Nguyệt Thành từ tay di khí giả.

Nghe Tử Y báo tin, Hàn Phong nhất thời trở nên linh hoạt.

Nếu như lúc này Hàn Phong chưa biết làm thế nào tiêu diệt di khí giả thì thông tin mà Tử Y vừa nói khiến Hàn Phong nhất thời có một ý tưởng tuyệt diệu.

Hoặc là, dựa vào cách này, có thể một lần tiêu diệt hết di khí giả.

Liền sau đó, Hàn Phong nói ra suy nghĩ của mình với Tử Y.

Tử Y nghe xong, cúi đầu trầm tư.

Tử Y suy nghĩ một lúc rồi mới ngẩng đầu nhìn Hàn Phong cười nói:

- Được! Hàn Phong quả nhiên thông minh, lão phu mấy hôm nay cứ vì chuyện di khí giả chiếm cứ Ngân Nguyệt Thành cảm thấy khó chịu, không ngờ bây giờ nghe người nói vậy, lại thấy nó là chuyện tốt!

Hàn Phong nghe vậy, biết Tử Y đã hiểu ra vấn đề, cũng cười cười gật đầu.

Kì thực, Hàn Phong chỉ nhắc nhở Tử Y, di khí giả mấy ngàn năm nay hành tung khó đoán, mấy lần hành động trước đây chỉ đủ làm xước da căn bản không chấn động được căn cốt bên trong.

Bây giờ không còn như vậy nữa, di khí giả công chiếm Ngân Nguyệt Thành, phát động công kích bất ngờ mà không ai phát hiện.

Nhưng, thân là tòa thành trì thứ hai mà thiên khởi giả phải mất rất nhiều sức lực, thời gian và nhân lực mới kiến lập được, sao có thể dễ dàng bị chiếm lĩnh như vậy.

Nên, muốn triệt để chiếm lĩnh Ngân Nguyệt Thành, đám di khí giả đó phải vạch kế hoạch từ rất lâu, hơn nữa phát động cực lớn mới có thể bít hết được tai mắt của Ngân Nguyệt Thành.

Như vậy, Ngân Nguyệt Thành bây giờ đã là lãnh địa của di khí giả.

Như vậy, di khí giả chắc chắn phải đưa một lượng lớn nhân lực đến Ngân Nguyệt Thành để đảm bảo phòng ngự.

Hàn Phong chỉ nhắc nhở Tử Y nếu như di khí giả đã tung một phần lớn thực lực đến Ngân Nguyệt Thành, vậy thì chỉ cần bố trí công phu, bao vây triệt để Ngân Nguyệt Thành, là sẽ có thể tiêu diệt sạch đám di khí giả trong đó.

Đó sẽ là một đòn đau với di khí giả.

Cũng không biết là di khí giả quá tự tin, hay là không nghĩ đến ưu thế của mình mà lại từ bỏ ưu thế hành tung bất định vốn có, từ nơi tối chuyển sang nơi sáng.

Như vậy, địa vị giữa thiên khởi giả nhất tộc và di khí giả nhất tộc sẽ triệt để vẽ lên một dấu bằng.

Mặc dù rất nhiều pháp thuật đen mà di khí giả tu luyện là bí thuật lưu truyền từ thượng cổ, cao thâm hơn những thuật pháp đen bình thường truyền thừa trong thiên khởi giả nhất tộc nhiều, nhưng nhân số bên thiên khởi giả lại chiếm ưu thế gấp mấy lần.

Cứ như vậy, bên nào thắng bên nào bại rất khó nói.

Hàn Phong chỉ biết dùng hết sức mình giúp thiên khởi giả giành thắng lợi.

Tử Y sau khi được Hàn Phong nhắc nhở, ngộ ra vấn đề, không lưu lại lâu nữa mà cáo biệt Hàn Phong vội vàng rời đi.

Hàn Phong biết, Tử Y đi tìm các trưởng lão trong tộc bàn bạc đối sách.

Nên mấy ngày tiếp theo, Hàn Phong rất rảnh rỗi và cũng chỉ ở trong thành chủ phủ.

Vốn dĩ Tử Nhược mấy ngày này cũng đến rủ Hàn Phong đi chơi, nhưng Hàn Phong biết tình thế nghiêm ngặt, thân là con gái tộc trưởng, thân phận Tử Nhược càng thêm nhạy cảm, nên vì sự an toàn của cô, Hàn Phong không những từ chối mà còn khuyên cô không nên rời khỏi thành chủ phủ.

Tử Nhược mặc dù có chút không vui, nhưng cũng không phải là đứa trẻ không hiểu chuyện, sau khi nghe Hàn Phong khuyên, cũng vui vẻ từ bỏ suy nghĩ đó.

Nhưng, điều đó càng khiến Lục Hạo thêm ghét Hàn Phong.

Vốn dĩ, hắn muốn cải thiện mối quan hệ với Tử Nhược, định rủ cô đi chơi, nhưng bây giờ bị Hàn Phong phá hoại, đương nhiên không thể hoàn thành.

Hàn Phong đương nhiên không để tâm mấy, nhưng trong thời điểm nhạy cảm này, Hàn Phong sợ Lục Hạo sẽ làm điều gì kích động, nên cũng lưu ý nhiều hơn.

Hôm đó, rất nhiều ngày sau khi vội vã rời đi, Tử Y vừa quay về đã vội vàng đi tìm Hàn Phong để nói cho hắn biết, sau khi cùng các trưởng lão trong tộc thương lượng, nhận thấy biện pháp của Hàn Phong có thể thực hiện được.

Hơn nữa, Tử Y còn tiện thể nói luôn yêu cầu của Hàn Phong, sau một hồi thương thảo, các trưởng lão đồng ý nếu như di khí giả bị tiêu diệt hết sẽ giao lại viên đá hiền giả duy nhất mà họ còn lưu lại cho Hàn Phong, nhưng phải sử dụng dưới sự giám sát của họ.

Hàn Phong nghe được thông tin này, mừng lắm, còn về yêu cầu cuối cùng Tử Y đưa ra, Hàn Phong căn bản không suy nghĩ.

Cứ lấy được đá hiền giả trước đã, đó mới là điều quan trọng nhất.

Trong lúc cả Thiên Khởi Thành chiêm trống rùm beng điều động, chuẩn bị tiêu diệt di khí giả thì thành chủ phut truyền đến một tin tức động trời.

Tử Nhược mất tích!

Nói một cách chính xác là Tử Nhược và Lục Hạo cùng mất tích!

Con gái tộc trưởng mất tích, đối với cả thiên khởi giả nhất tộc mà nói là một chuyện đại sự.

Huống hồ Tử Nhược là nhân vật nổi bật trong giới thanh niên, lại mất tích ở thời điểm then chốt, mục đích ẩn giấu sau chuyện này không cần nói chắc ai cũng biết/

Chín mươi phần trăm là đám di khí giả đó gây chuyện.

Nhưng, di khí giả đâu có thể lọt qua vòng phòng ngự nghiêm ngặt của thành chủ phủ? Thực sự khiến người ta không sao hiểu nổi.

Chỉ có một ngoại lệ duy nhất đó là Hàn Phong.

Lúc nghe nói Tử Nhược mất tích, phản ứng đầu tiên của Hàn Phong là Lục Hạo.

Hơn nữa, Lục Hạo cũng cùng mất tích, điều đó càng khiến Hàn Phong liên tưởng nhiều hơn.

Nhưng, tất cả chỉ là phỏng đoán của Hàn Phong, đương nhiên chưa thể khẳng định chắc chắn. Nên Hàn Phong vẫn chưa nói lại với Tử Y.

Tử Y sau khi nghe thấy con gái mình mất tích, nổi giận lôi đình, khuôn mặt già nua càng thêm u ám đáng sợ.

Chỉ có điều, thân là tộc trưởng, Tử Y biết nhất cử nhất động của mình đều liên quan đến vận mệnh của cả thiên khởi giả nhất tộc, nên ông bắt buộc phải bình tĩnh.

Hàn Phong một mình suy trước tính sau, Tử Nhược rất có khả năng đã bị Lục Hạo dùng phương pháp gì đó lừa ra khỏi phủ thành chủ, sau đó vận dụng mưu kế bắt cóc, rõ ràng là muốn cho di khí giả biết hành động của thiên khởi giả nhất tộc.

Và định dùng thân phận của Tử Nhược uy hiếp Tử Y.

Nên, thời gian này, Tử Nhược có lẽ không gặp nguy hiểm.

Nói lại những phân tích của mình cho Tử Y nghe, Hàn Phong đương nhiên giấu đi phần Lục Hạo.

Tử Y nghe xong, sắc mặt mặc dù vẫn còn u ám, nhưng rõ ràng là đã bớt lo đi rất nhiều.

Hàn Phong nghĩ, bây giờ tất cả hắc ám thuật sĩ của thiên khởi giả nhất tộc đều đã điều động xong, những người mai phục quanh Ngân Nguyệt Thành cũng đã vào vị trí.

Có thể nói là cung đã giương, không thể không bắn.

Tử Y đương nhiên cũng biết điều này, nhưng trong lòng thì vẫn lo lắng cho sự an nguy của Tử Nhược.

Bởi vậy, Hàn Phong quyết định, hắn sẽ phụ trách đi cứu Tử Nhược.

Nói quyết định của mình với Tử Y, Tử Y rõ ràng có chút kinh ngạc, sau đó lắc đầu nói:

- Hàn Phong, ta hiểu ý của ngươi, nhưng Tử Nhược nha đầu đã mất tích một ngày, hơn nữa đến bây giờ vẫn chưa điều tra ra là ai ra tay, dù ngươi có muốn cứu, cũng không biết tìm ở đâu?

Quyết định này của Hàn Phong đương nhiên không phải tùy tiện nói ra, nếu như không chắc chắn, sao hắn có thể lỗ mãng như vậy.

Trước đây, Hàn Phong đã từng cảm thấy nghi ngờ Lục Hạo nên sớm âm thầm động một chút thủ thuật trên người hắn. Như vậy Hàn Phong có thể lần theo khí tức của Lục Hạo bất cứ lúc nào và tìm ra nơi hắn trốn.

Tử Nhược và Lục Hạo cùng mất tích, cho dù chuyện Tử Nhược bị bắt cóc không liên quan đến Lục Hạo thì chắc chắn hai người vẫn đang ở cùng nhau.

Nên Hàn Phong tin bảy mươi phần trăm là mình có thể tìm được Tử Nhược.

Nhưng, Hàn Phong chỉ thay đổi một chút tình huống, nói là hai tộc đại chiến, Tử Nhược lại ham chơi, sợ cô xảy ra chuyện gì nên lưu lại dấu vết trên người cô, như vậy có thể xác định được vị trí Tử Nhược.

Nên, sau khi nghe Hàn Phong nói xong, Tử Y mừng rỡ, cho phép Hàn Phong hành động mà không nghi ngờ gì.

Tử Y nghĩ, hắc ám thuật sĩ trong thiên hạ này kiểu gì cũng có, Hàn Phong có sở hữu một vài thuật pháp đen kì lạ cũng không có gì ngạc nhiên.

Bây giờ Hàn Phong nói vậy, đối với ông mà nói là một tin quá tốt.

Bởi vậy, sau khi suy nghĩ, Tử Y đồng ý để Hàn Phong đi cứu Tử Nhược.

Hàn Phong thì đang tính, sau khi cứu Tử Nhược sẽ lập tức quay trở về hàng ngũ, dùng một phần sức lực của mình cùng thiên khởi giả nhất tộc đối phó di khí giả.

Bởi vì thời gian gấp gáp, Hàn Phong và Tử Y cũng không nói nhiều, sau khi nghe Tử Y dặn dò vội vã, Hàn Phong lập tức động thân rời khỏi thành phủ.

Lúc này đứng nói chuyện với Tử Y, Hàn Phong đã cảm nhận được một luồng khí tức rất nhỏ, đó chính là dấu hiệu mà hắn lưu lại trên người Lục Hạo.

Dựa vào sự mạnh yếu của luồng khí tức đó, Hàn Phong có thể phán đoán lúc này Lục Hạo đang ở trong lòng người, vừa rời khỏi Thiên Khởi Thành.

Bởi vậy, Hàn Phong cũng có chút lo lắng, dấu hiệu hắn để lại trên người Lục Hạo không phải vạn năng, nếu như khoảng cách giữa hai bên quá lớn, sợ dây liên hệ rất dễ bị đứt.

Bởi vậy, sau khi rời khỏi thành phủ, Hàn Phong không dừng lại mà nhắm chuẩn phương hướng di chuyển của luồng khí tức đó, không hề do dự vận đấu khí, nhanh chóng đuổi theo.

Đương nhiên để tránh có người phát hiện ra hắn sở dĩ dấu khí chứ không phải thuật pháp đen, Hàn Phong cố gắng tránh những chỗ đông người.

Cũng bởi vậy, cho đến khi Hàn Phong xuất thành, bọn Lục Hạo càng cách hắn xa hơn.

Nhưng, lúc này, Hàn Phong không phải kiêng kị điều gì nữa, dồn tiên thiên đấu khí cường đại vào hai chân, di hình hoán ảnh khởi động.

Thân hình Hàn Phong trong nháy mắt biến thành một đường lưu quang, nhanh chóng đuổi theo Lục Hạo.

Nhưng, chỉ đuổi được một lúc, Hàn Phong đã gặp phải rắc rối.

Mặc dù tốc độ của Lục Hạo không nhanh, nhưng Hàn Phong rời khỏi Thiên Khởi Thành chưa được bao xa thì đã gặp kẻ thù mai phục.

Nhưng người này không cần nghĩ cũng biết là di khí giả đến tiếp ứng Lục Hạo.

Nhưng, Hàn Phong có thiên giai thất phẩm tu vi, đám hắc ám thuật sĩ tầm thường này đâu có thể chặn được.

Chỉ có điều, đám hắc ám thuật sĩ này mặc dù không thể đánh lại, nhưng thuật pháp đen kì dị mà chúng sử dụng mang đến cho Hàn Phong không ít phiền phức.

Mặc dù không thể làm hại Hàn Phong, nhưng vẫn tạo thành rào cản.

Cho nên, dù đuổi suốt một ngày nhưng cuối cùng vẫn chỉ kéo gần được một phần ba khoảng cách.

Lúc này, số lượng di khí giả trên đường mỗi lúc một nhiều.

Ba ngày liền, Hàn Phong không biết đã giết bao nhiêu hắc ám thuật sĩ do di khí giả phái đến.

Rõ ràng, đám hắc ám thuật sĩ mai phục ven đường này cũng không biết thực lực Hàn Phong lại cường đại đến vậy, hơn nữa sức lực hoàn toàn vượt qua phạm vi nhận thức của chúng.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

525. Chương 508: Tiết Lộ Thân Phận.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hàn Phong lo cho sự an nguy của Tử Nhược, nên cả quãng đường không hề che giấu dấu khí thực của mình mà ngược lại dùng thủ đoạn lôi đình giết hết đám hắc ám thuật sĩ đó.

Những nơi mà hắn đi qua, kẻ thù gục như ngã rạ.

Nhưng, Hàn Phong không sợ việc mình sở hữu võ kỹ bị lộ ra ngoài, bởi vì những người nhìn thấy đều đã chết hết.

Ba ngày đó, Hàn Phong đã dần đuổi kịp Lục Hạo, khí tức mà hắn trên người Lục Hạo càng lúc càng trở nên dễ dàng.

Hàn Phong biết, với tình hình này, chỉ cần thêm nửa ngày nữa, hắn sẽ đuổi kịp Lục Hạo.

Ba ngày này, hàn Phong vừa đuổi vừa phải đối phó với đám hắc ám thuật sĩ mai phục, tiêu hao không ít dấu khí.

Nhưng, dựa vào năng lực hồi phục tiên thiên cứu chuyển dấu khí, Hàn Phong không hề có dấu hiệu mệt mỏi.

Tất cả đều vì người trong không gian này không ai tu luyện dấu khí, nên nguyên tố năng lượng tồn tại trong đất trời vượt xa với thế giới trước đây của Hàn Phong.

Trước đây ở lại trong không gian của Vô Danh, cộng thêm ba tháng thời gian ở lại đây, dấu khí trong người Hàn Phong cũng vượt trội.

Đương nhiên, vẫn còn cách yêu cầu đột phá thiên giai bát phẩm một khoảng cách nữa.

Tốc độ không giảm, Hàn Phong ra sức thi triển dấu khí, cuối cùng gần nửa ngày sau cũng đã nhìn thấy phía trước có vài bóng người.

Hàn Phong có thể cảm nhận rõ ràng Lục Hạo đang trong đám người đó.

Thấy vậy, Hàn Phong không khỏi mừng thầm, đuổi theo suốt ba ngày, cuối cùng cũng bắt kịp.

Ngay lập tức, không chút do dự, Hàn Phong hút một hơi, phóng dấu khí ra ngoài, dùng tốc độ còn nhanh hơn trước, bay đến chỗ đoàn người.

Chỉ trong nháy mắt, thân ảnh Hàn Phong đã lướt qua đỉnh đầu họ, chặn đứng trước mặt.

- Lục Hạo, vội đi đâu đấy?

Hàn Phong nhìn đoàn người trước mặt, lạnh giọng nói.

Đoàn người sớm đã phát hiện ra Hàn Phong ngay từ lúc hắn còn ở phía sau, bây giờ thấy đột nhiên xuất hiện trước mặt, không khỏi giật mình.

Lục Hạo còn bất ngờ hơn, cứ thế nhìn Hàn Phong chằm chằm với ánh mắt khó tin.

Hắn không nghĩ có người lại đuổi được đến đây.

Đám người này gần như không ăn không ngủ suốt ba ngày qua, cả quãng đường để lại vô số nhân mã mai phục.

Nhưng không ngờ, Hàn Phong có thể đơn thương độc mã đuổi theo, bảo người ta không không chấn động sao được.

Lúc này Hàn Phong cũng đã phát hiện ra Tử Nhược bên cạnh Lục Hạo.

Nhìn kĩ hơn, Tử Nhược ó vẻ mệt mỏi, mái tóc luôn được cô chải gọn gàng lúc này có chút rối bời. Mặc dù thần trí của Tử Nhược vẫn còn tỉnh nhưng thân thể thì hình như đã bị bọn Lục Hạo làm thủ thuật gì, căn bản không thể cử động.

Khoảnh khắc nhìn thấy hàn Phong xuất hiện, đôi mắt u ám của Tử Nhược nhất thời bừng sáng, nhưng ngay sau đó lại trở nên có chút lo lắng, toan mở miệng nói gì nhưng không đủ sức để nói.

Hàn Phong thấy vậy, dùng ánh mắt ra hiệu cho Tử Nhược, bảo cô không phải lo lắng.

Tử Nhược thấy vậy, biết không thể làm được gì giúp đỡ Hàn Phong, đành phải im lặng.

Lúc này Lục Hạo đang thì thầm nói gì đó với một vị lão giả mặc áo xám bên cạnh, lão giả dùng ánh mắt dò xét quan sát Hàn Phong từ đầu đến chân.

Một lúc sau lão giả tiến lên trước một bước, nói với Hàn Phong:

- Người chính là ẩn tu giả mà tên tiểu tử Tử Y tìm được?

Hàn Phong nghe vậy chỉ cười nhạt, nói:

- Đúng thì đã làm sao? Mà không đúng thì đã làm sao? Ta vốn không thù không hận với di khí giả các người, nhưng đáng tiếc ta lại có việc phải nhờ Tử Y tộc trưởng, nên chỉ có thể trách các người quá xui xẻo!

- Hừ! Tiểu Tử mạnh miến quá đấy, lão phu từng này tuổi rồi mà chưa thấy ai mạnh miệng như người!

Dừng lại một lúc, lão giả áo xám nói tiếp:

- Ta thừa nhận, người có thể đuổi được đến đây đúng là không tệ. Nhưng hôm nay con gái Tử Y đang nằm trong tay ta, nếu như người không muốn có chuyện gì với cô ta thì ta khuyên người hãy ngoan ngoãn giờ tay chịu trời.

Hàn Phong nghe vậy, nhanh chóng động não, sau đó cười nhạt nói:

- Người biết ta là ẩn tu giả, và cũng biết ta không phải là người của thiên khởi giả nhất tộc, nếu như không phải có việc cần nhờ Tử Y giúp đỡ, ta tuyệt đối không can dự vào chuyện của các người.

Hàn Phong tiếp lời nói:

- Tử Y nhờ ta đến cứu con gái ông ấy là để các người không vì chuyện này uy hiếp được ông ta.

- Nếu như người đã biết mục đích của bọn ta vậy thì cần gì phải nói nữa?

Lão giả lạnh lùng nói.

Hàn Phong mỉm cười, lộ ra một tia cay nghiệt, nói:

- Người vẫn không hiểu sao? Chỉ cần ta giữ các người lại đây, vậy thì chuyện chết của cô gái này đâu còn quan trọng nữa, dù cô ấy có chết thì cũng sẽ kích khởi nộ hỏa của toàn thiên khởi giả nhất tộc, đến lúc đó sẽ là kết cục tất chết, tốt nhất là hai bên cùng bị thương, như vậy ta ở giữa sẽ càng có lợi, với năng lực của ta, đại lục này còn ai ngăn nổi ta nữa!

Nói xong, Hàn Phong bật một tràng cười điên cuồng.

Bọn Lục Hạo nghe vậy, thoáng rùng mình, vốn tưởng có thể lấy Tử Nhược ra uy hiếp Hàn Phong, bắt hãn giờ tay chịu trời, ai ngờ nhìn bộ dạng Hàn Phong lúc này, chẳng khác gì kẻ điên.

Nhất thời khiến chúng không biết phải làm thế nào.

Về phần Tử Nhược đang bị Lục Hạo bắt cóc, sau khi nghe những lời cay nghiệt của Hàn Phong, khuôn mặt vốn đã tái nhợt lập tức trở nên cắt không còn giọt máu, đôi mắt long lanh sẫm xuống như tro lạnh, không hề có vẻ giận dữ.

Lão giả áo xám quay sang nhìn đám người bên cạnh, hình như đang tính toán gì đó.

Chúng không dám cược xem những gì Hàn Phong nói là thật hay giả, mục đích chuyến đi lần này là bắt sống Tử Nhược, nếu như để Tử Nhược chết, vậy chuyến đi này coi như thất bại.

Bọn chúng đều hiểu rất rõ, nhiệm vụ thất bại thì sẽ có hậu quả như thế nào, nghĩ đến đây, cả bọn không khỏi rùng mình ớn lạnh.

Nhưng dù sao, chúng vẫn không nghĩ một mình Hàn Phong có thể giết hết tất cả.

Số người đạt tới địa cấp hắc ám thuật sĩ bên chúng tổng cộng tám người, hơn nữa bản thân lão giả áo xám còn là thiên cấp sơ kì hắc ám thuật sĩ.

Như vậy, thực lực Hàn Phong dù có mạnh đến đây, cũng không phải đối thủ của chúng.

Sau khi nghĩ xong điểm mấu chốt này, lão giả áo xám cùng tám địa cấp hắc ám thuật sĩ còn lại ra quyết định cuối cùng.

Lão giả áo xám trầm giọng nói với Lục Hạo:

- Trông chừng cô ta cho kĩ!

Vừa dứt lời, lập tức cùng tám địa cấp hắc ám thuật sĩ bên cạnh đồng thời phát động công kích.

Hắc ám thuật sĩ chiến đấu không giống như võ giả.

Lúc này, lão giả áo xám thiên cấp sơ kì và tám địa cấp hắc ám thuật sĩ khác đồng thời kéo giãn khoảng cách, đứng trên những phương vị khác nhau.

Hàn Phong nhìn qua, vị trí của chín người, hình như ẩn hàm một quy luật nào đó.

Nhưng Hàn Phong không lo, ba ngày vừa qua, cả quãng đường giao thủ với vô số hắc ám thuật sĩ, mặc dù bọn chúng căn bản không chịu nổi mười chiêu của Hàn Phong, nhưng thói quen và thủ đoạn tiến công của chúng, Hàn Phong cũng nắm được phần nào.

Mặc dù, đây là lần đầu tiên hắn đối mặt với thiên cấp hắc ám thuật sĩ, nhưng Hàn Phong vẫn cảm thấy rất chắc chắn.

Nhưng rõ ràng đám người trước mắt này ngốc đến khó tin, vì vài câu nói của hắn mà từ bỏ ngay con át chủ bài quan trọng trong tay.

Hàn Phong không biết, bên trong vẫn còn một âm mưu khác.

Nhưng, lúc này không phải thời điểm để nghĩ những chuyện ấy. Bởi vì lão giả áo xám và tám người còn lại đã phát động công kích về phía Hàn Phong.

- Hắc nguyên bạo phá!

Một luồng năng lượng màu đen cực lớn đồng thời tán phát ra từ người chín người, nhanh chóng tụ lại với nhau, bắn mạnh về phía Hàn Phong.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

526. Chương 509: Đuổi Cùng Giết Tận.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Không thể không nói thực lực của chín người này mạnh hơn đám người trước kia rất nhiều.

Nhưng, cho dù là vậy, Hàn Phong đối diện với hắc nguyên bạo phá, không hề tỏ ra sợ hãi.

Ngạo thị thiên địa quyết điên cuồng vận chuyển, một luồng đầu khí sôi sục như một tấm lưới lớn, triệt để bùng ra.

Chỉ trong nháy mắt, đầu khí của Hàn Phong đã triệt để ngưng tụ, cuốn hắc nguyên bạo phá vào trong.

Liền sau đó, Hàn Phong thu tấm lưới được hình thành từ đầu khí ấy vào lòng bàn tay.

Trước con mắt kinh ngạc của chín người, hắc nguyên bạo phá thanh thể vốn đang rất bàng đại, chỉ trong nháy mắt bị nén thành một khối năng lượng màu đen chỉ lớn bằng nắm tay.

Đòn công kích của Hàn Phong vẫn chưa kết thúc, tinh thần lực nhanh chóng mở ra, điều khiển khối năng lượng màu đen đang bị đầu khí khống chế, quay lại ném về phía đối phương.

Lão giả áo xám và tám người khác thấy vậy, sợ đến vỡ mật.

Uy lực của hắc nguyên bạo phá thể nào, chín người bọn chúng rõ hơn ai hết nên khi thấy Hàn Phong ném trả lại đòn công kích mà bọn chúng vừa thi triển, cả đám lập tức tái mặt.

May mà lão giả áo xám vẫn còn bình tĩnh, chỉ huy tám người còn lại nhanh chóng triển khai công thế, chặn quả cầu năng lượng đó lại.

Trong nháy mắt, chín luồng năng lượng lóe lên, nhanh chóng đánh vào chính giữa trung tâm quả cầu năng lượng.

Nhưng, công kích mà chúng thi triển không hoàn toàn phá hủy được khối năng lượng đen đó.

Cuối cùng, dưới sự điều khiển của Hàn Phong, khối năng lượng đen vẫn rơi vào giữa chín người, phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Đợt khói bụi tan hết, thân hình chín người mới lại lộ ra, nhưng tinh thần lúc này thì đã có chút uể oải.

Hàn Phong đầu thể bỏ lỡ cơ hội này, thân hình liên tục chuyển động, cho đầu khí chảy khắp toàn thân, nhanh chóng triển khai công kích.

Những người này thấy Hàn Phong lao đến, sợ hãi nhưng kịp chạy trốn.

Chỉ sau vài giây ngắn ngủi, chín thân người đã gục mất bốn.

Lúc này, lão giả áo xám hình như phát hiện ra điều gì, hét lên thất thanh:

- Hắc không phải ẩn tu giả, hắc là võ giả!

Tiếng hét thất thanh của lão giả áo xám thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Hàn Phong thấy lão giả áo xám nhận ra thân phận thực của mình, động tác trên tay cũng thoáng dừng lại.

Nhưng chỉ một giây sau, Hàn Phong càng hạ quyết tâm nhất định phải giết chết hết đám người này, nếu không sẽ có phiền phức lớn.

Nghĩ vậy, động tác trên tay không chỉ không chậm lại, mà sức mạnh còn vụt tăng, trong chớp mắt đã lại có thêm hai tiếng kêu thảm thiết nữa.

Lại hai đạo sĩ đen ngã xuống.

Từ lúc Hàn Phong xuất thủ đến giờ, chưa được bao lâu nhưng chín đạo sĩ đen trong nháy mắt đã gục sáu.

Ba người còn lại bị thương không nhẹ, cứ đà này, chúng sao có thể ngăn được công kích của Hàn Phong.

Chỉ có điều, đám người này rõ ràng vẫn chưa khỏi ngỡ ngàng sau tiếng hét thảng thốt của lão giả áo xám.

Hàn Phong trước mắt, không phải hắc ám thuật sĩ, mà là một võ giả?

Từ võ giả này đối với họ mà nói hình như có chút xa lạ, trong ấn tượng của họ, võ giả chỉ tồn tại trong lịch sử xa xưa.

Nhưng, nó cũng không ảnh hưởng đến nhận thức của họ về võ giả.

Trong khái niệm mà họ tiếp thu, võ giả là thiên địch của hắc ám thuật sĩ.

Bất luận là thiên khởi giả hay di khí giả.

Chỉ có điều, Hàn Phong không có ý định cho chúng thời gian suy nghĩ, di hình hoán ảnh khởi động một lần nữa, nhanh chóng bay đến chỗ hắc ám thuật sĩ ở cự ly gần nhất.

Trong ánh mắt tràn ngập vẻ kinh hãi của hắc ám thuật sĩ đó, nắm đấm của Hàn Phong không ngừng phóng lớn.

Một giây sau, hắc ám thuật sĩ đó cảm thấy hơi đau rồi dần dần mất đi cảm giác.

Chỉ có lại hai người và Lục Hạo!

Hàn Phong tự nhắc nhở mình.

Lão giả áo xám hình như cũng vừa bình tĩnh từ trong cơn chấn động, đánh giọng quát:

- Người rốt cục là ai, tại sao lại tu luyện đấu khí mà hắc ám thuật sĩ ta cảm kị?

Hàn Phong nghe vậy, lạnh giọng cười:

- Muốn biết không? Đợi người chết rồi biết đâu ta lại nói cho người biết!

Nói đoạn, Hàn Phong đến sau lưng một địa cấp hắc ám thuật sĩ khác, đá một cước cực chuẩn vào giữa lưng hắn.

Trong nháy mắt, địa cấp hắc ám thuật sĩ chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng trong người như vỡ tan ra.

Một giây sau đó, máu tươi thi nhau ộc ra từ tai mắt mũi miệng, mắt mở tròn, rõ ràng không tin nổi vào những gì đang diễn ra.

Giải quyết xong tám địa cấp hắc ám thuật sĩ, Hàn Phong cũng có chút mệt.

Đám đạo sĩ đen này không phải người thường, lúc này Hàn Phong vì muốn đề phòng việc xảy ra ngoài ý muốn nên không dám chủ quan, gần như dùng toàn bộ sức lực của mình, nên mới đạt đến hiệu quả trước mắt.

Cũng may hắn là thiên giai thất phẩm cường giả, hơn nữa lại có kim nguyên chi thể và cửu chuyển tiên thiên đấu khí.

Nếu như đổi thành một thiên giai cường giả bình thường, hôm nay nhất định sẽ có một trận đại chiến, thậm chí rất có khả năng sẽ bị đám người này đánh bại.

Năm đó hắc ám thuật sĩ có thể thống trị đại lục, đàn áp vô số võ giả dưới tay mình không phải không có căn cứ.

Không thể nghi ngờ năng lực của đạo sĩ đen.

Nếu như không phải cuối cùng, bốn vị thiên giai bát phẩm cường giả liên thủ lại, cộng thêm vô số võ giả hưởng ứng, cùng nhau phản kích, hắc ám thuật sĩ đâu có thể thất bại.

Nhưng dù như vậy, cuối cùng chúng vẫn tạo ra một con ma vật vô cùng đáng sợ, khiến cả đại lục triệt để rơi xuống vực thẳm.

Đương nhiên, Hàn Phong cũng hiểu, sở dĩ lúc này hắn có thể giải quyết đám người này dễ như vậy là vì chúng nhất thời vẫn chưa nhận ra dòng dõi Hàn Phong.

Năm đó hắc ám thuật sĩ có thể triệt để trấn áp võ giả, có lẽ là nhờ nghiên cứu một số thuật pháp chuyên dùng để khắc chế võ giả, mới có thể xưng bá một thời.

Bây giờ, những hắc ám thuật sĩ đó đã sống trong khoảng không gian này năm ngàn năm.

Thời gian năm ngàn năm, võ giả sớm đã trở thành lịch sử đã qua của họ, trong mắt hắc ám thuật sĩ, khoảng không gian này võ giả căn bản không thể phát hiện, cho dù phát hiện không có phương pháp đặc biệt của hắc ám thuật sĩ, không thể vào được trong này.

Cộng thêm khoảng cách thực lực giữa hai bên nên Hàn Phong mới có thể đảo ngược tình thế nhanh như vậy.

Nếu như đặt trong năm ngàn năm trước, Hàn Phong muốn dùng năng lực của mình đánh bại đám hắc ám thuật sĩ này, có lẽ cũng phải trả một cái giá rất lớn.

Nhưng, tất cả đều là giả thiết, hình huống trước mắt là Hàn Phong đã giết chết tám địa cấp hắc ám thuật sĩ, trước mắt chỉ còn một thiên cấp thuật sĩ, cũng bị hắc nguyên bạo phá do mình tạo ra phản công, bị thương không nhẹ.

Không thể không nói, hắc ám thuật sĩ mặc dù có thuật pháp cường đại, giúp chúng có lực công kích cực cao.

Nhưng bên trong lại có một nhược điểm, đó là bản thân hắc ám thuật sĩ thường yếu hơn võ giả quanh năm tu luyện rất nhiều.

Nên, nếu như thuật pháp đen của chúng không thể làm hại võ giả, bản thân hắc ám thuật sĩ đó sẽ gặp nguy hiểm rất lớn.

Nên, lúc này sau khi giải quyết xong tám tên hắc ám thuật sĩ, Hàn Phong mới dám dừng lại nghỉ lấy sức.

Lão giả áo xám nét mặt âm u, từng bước tiến lại gần chỗ Hàn Phong, trong đầu không ngừng tính toán.

Hàn Phong là võ giả, thông tin đáng sợ này hẳn nhất định phải nghĩ cách truyền đi, nếu không đối với cả hắc ám thuật sĩ nhất mạch mà nói, sẽ là một ẩn họa tiềm tàng.

Nghĩ đến đây, lão giả áo xám không ngừng nhìn lên xung quanh, hình như đang tìm cách chạy trốn.

Tử Nhược lúc này đã không còn nằm trong phạm vi quan tâm của hắn.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

527. Chương 510: Cứu Thoát Thành Công.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Nếu như đưa được tin Hàn Phong là võ giả về, cho dù không bắt cóc được Tử Nhược, hẳn tin cũng không có người trách hắn.

Tử Y lão giả nghĩ thầm.

Mà không biết nhất cử nhất động của hắn đều đang nằm trong tầm kiểm soát của Hàn Phong.

Thấy lão giả áo xám manh nha ý đồ thoái lui, Hàn Phong thầm cười lạnh, lạnh giọng lên tiếng nói:

- Sao? Định chạy à?

Lão giả áo xám nghe vậy, biến sắc, nhưng vẫn cố nói:

- Tiểu tử, cho dù ngươi là võ giả, nhưng cả quãng đường đuổi theo đến đây, liên tục giết chết tám địa cấp thuật sĩ, e rằng đầu khí đã tiêu hao không ít, người tin rằng ngươi có thể hạ được ta sao? Đừng quên, lão phu là thiên cấp hắc ám thuật sĩ, chứ không phải là như đám thuật sĩ cấp thấp mà ngươi gặp trước đây đâu!

- Ồ? Người chắc chứ, hay là cứ thử xem, xem ta có hạ được ngươi không!

Hàn Phong nửa đùa nửa thật nói.

Lão giả áo xám thấy Hàn Phong kiên quyết như vậy, biết không còn đường thương lượng, nghiêng răng, không do dự thêm nữa.

Thân hình vừa động, một khối năng lượng màu đen từ từ chụp chụp hắn vào giữa, và thân hình dần trở nên mơ hồ.

Hàn Phong không biết lão giả áo đen đang thi triển hắc nguyên độn thuật để bỏ chạy.

Nhưng vì đã từng cùng Võ Hoàng Điện giao thủ mấy lần, nên Hàn Phong cũng đoán được rằng hắn đang tìm đường thoát.

Đương nhiên không dám chủ quan, lão giả vừa động thân thì Hàn Phong cũng động thủ, đấu khí trên người một lần nữa bạo phát, thân hình hóa thành một đường lưu quang, bay nhanh về phía lão giả áo xám.

Sau lưng là một đường tàn ảnh thanh sắc kéo dài.

- Lão già, muốn chạy sao? Đáng tiếc, chiêu này của người đã bị ta nhìn ra rồi!

Hàn Phong trầm giọng quát.

Đồng thời đấu khí mở ra, cũng giống như lúc này, đấu khí nhanh chóng chụp lấy lão giả áo xám, cắt đứt mọi liên hệ của hắn với thế giới bên ngoài.

Quả nhiên, đúng như Hàn Phong đoán, sau khi mất đi liên hệ với thế giới bên ngoài, thân ảnh mơ hồ của lão giả áo xám lại dần dần hiện ra.

Cuối cùng, mắt lão giả áo xám quay sang nhìn Hàn Phong bằng ánh mắt vô cùng khó tin xen lẫn sợ hãi.

Hắn không ngờ đòn thuật của mình lại mất hiệu nghiệm trước mặt Hàn Phong.

Không đợi cho hắn kịp phản ứng, không gian do hắc nguyên đòn thuật tạo ra mất đi khổng chế, nổ tung trong giây lát.

Chỉ trong nháy mắt, thân thể lão giả áo xám bị vụ nổ đó cắt thành ngàn mảnh, cuối cùng chỉ sót lại một trận sương máu.

Xem đến đây, Hàn Phong mới thu đấu khí, chẳng thèm nhìn, quay sang phía Lục Hạo.

Lúc này, Lục Hạo đã bị một loạt những hành động của Hàn Phong làm cho sợ chết khiếp.

Trong nhận thức của hắn, lão giả áo xám đã là tuyệt đỉnh cường giả, nhưng Hàn Phong trước mắt lại có thể một lúc giết chết một thiên cấp thuật sĩ và tám địa cấp thuật sĩ khác.

Nếu như không phải tận mắt chứng kiến, Lục Hạo căn bản không tin đây là sự thật.

Thấy Hàn Phong nhìn mình, tim Lục Hạo như muốn vọt ra khỏi lồng ngực, sự sợ hãi trong lòng đã lên tới cực độ.

Nếu như nhìn kĩ, có thể nhận ra hai chân Lục Hạo đang run lấy bầy.

- Người... người đừng lại gần ta...

Lục Hạo hét thất thanh.

Hàn Phong căn bản không quan tâm, vẫn từng bước tiếp cận Lục Hạo!

- Không... người là ma quỷ! Người đừng lại gần... đừng lại gần!

Lục Hạo đối diện với ranh giới sống chết, rõ ràng đã mất đi lý trí.

Đột nhiên, hắn tóm chặt lấy Tử Nhược bên cạnh, đẩy cô lên trước, điên cuồng nói:

- Người còn lại gần nữa, ta sẽ giết cô ta đấy! Đừng tưởng ta tin những gì người nói lúc này, thời gian vừa qua, ngày nào hai người cũng đi với nhau, ta không tin người thực sự không quan tâm cô ấy!

Nói đoạn, Lục Hạo túm chặt lấy cái cổ trắng ngọc của Tử Nhược, tiếp tục hét lên điên cuồng:

- Nếu như ta chết, ta sẽ bắt cô ta chết cùng, bắt công chúa của thiên khởi giả nhất tộc phải đền mạng cùng ta!

Hàn Phong lạnh lùng nhìn Lục Hạo gần như đã phát điên trước mặt, không khỏi lắc đầu ngao ngán.

Tử Nhược bị Lục Hạo bóp cổ, nét mặt lộ rõ sự đau đớn.

Nhưng ánh mắt nhìn Hàn Phong thì vẫn tràn đầy vẻ buồn thảm.

Rõ ràng, những gì Hàn Phong nói lúc này cộng thêm thân phận của hắn khiến Tử Nhược trong lòng nảy sinh ý muốn chết.

So với những đau đớn mà Lục Hạo mang lại, những tổn thương về tinh thần do Hàn Phong tạo ra còn nghiêm trọng hơn.

Nhìn Lục Hạo gần như phát điên và khuôn mặt đau đớn của Tử Nhược, Hàn Phong không khỏi nhú mày.

- Bỏ cô ấy ra!

Hàn Phong lạnh giọng quát

Lục Hạo nghe thấy Hàn Phong nói vậy, khuôn mặt gần như biến dạng vì giận dữ nhất thời lộ ra một tia vui mừng.

Từ trong ngữ khí của Hàn Phong, hắn có thể nghe ra sự quan tâm Hàn Phong dành cho Tử Nhược, thì ra không phải Hàn Phong không hề quan tâm đến sự sống chết của Tử Nhược như những gì hắn nói lúc này.

Như vậy, chỉ cần giữ được Tử Nhược trong tay, Hàn Phong tuyệt đối không dám làm gì Lục Hạo.

Nghĩ vậy, Lục Hạo bỗng chốc trở nên linh hoạt hơn.

- Ha ha! Hàn Phong, xem ra ngươi rất quan tâm con tiện nhân này, vậy thì ở đó ngoan ngoãn cho ta, nếu như ngươi làm ta sợ, chẳng may ta run tay, cái cổ xinh đẹp này sẽ đứt đấy!

Lục Hạo nở một nụ cười tàn nhẫn, đắc ý nói.

Nói đoạn, hắn hơi siết nhẹ cổ Tử Nhược để Hàn Phong nhìn rõ những vết hằn trên cái cổ vốn trơn tuột ấy.

Tử Nhược không khỏi rên lên mấy tiếng đau đớn.

Sắc mặt Hàn Phong nhất thời sầm lại, khiến khuôn mặt càng trở nên lạnh lẽo hơn, hai mắt nhìn thẳng vào Lục Hạo.

- Ta nói lại lần nữa, bỏ cô ấy ra!

Hàn Phong dùng ngữ khí vô cùng băng lạnh, từ từ nói.

Lục Hạo nghe xong, không biết tại sao chợt cảm thấy rùng mình, nhưng ngay lập tức cảm thấy bức bối vì phản ứng của mình, tiếp tục hét lên điên cuồng:

- Đồ khốn, không lẽ ngươi không hiểu tình thế trước mắt sao? Không lẽ ngươi không sợ ta sẽ giết chết con tiện nhân này sao?

- Ta sẽ giết ngươi trước khi ngươi kịp động thủ giết cô ấy!

Hàn Phong lạnh nhạt nói.

Nghe ngữ khí hơi hột lạnh lòng của Hàn Phong, Lục Hạo cảm thấy thấy toàn thân ớn lạnh, con ngươi không khỏi có chút co rút lại, bàn tay cũng lỏng ra một cách vô thức.

Nhìn thấy hành động này, hàn quang trong mắt Hàn Phong nhất thời bùng phát.

Tất cả những lời hắn nói, tất cả khí thế mà hắn thể hiện lúc này, tất cả chỉ để chờ đợi khoảnh khắc này.

Hàn Phong đương nhiên không thể giống như lão giả áo xám lúc này, bỏ mặc sự sống chết của Tử Nhược. Mục đích hắn đến đây là để cứu Tử Nhược, nếu như Tử Nhược xảy ra chuyện gì, hắn căn bản không biết nói sao với Tử Y.

Cho dù cuối cùng thiên khởi giả nhất tộc có đánh tan sào huyệt của di khí giả thì Tử Y chưa chắc đã chịu giao đá hiền giả cho hắn. Như vậy, tất cả những gì Hàn Phong làm coi như uổng phí.

Lục Hạo bên này sau một lúc thất thần, phát hiện Hàn Phong có dị động, trong lòng thoáng giật mình, định chơi trò không ăn được thì đập đổ với Hàn Phong.

Nhưng, Hàn Phong đâu cho hắn cơ hội đó, vận sức tung đòn, không để Lục Hạo kịp phản ứng.

Lục Hạo chưa kịp làm gì, thân ảnh Hàn Phong đã không ngừng phóng to trong con người hắn.

Đột nhiên, Lục Hạo cảm thấy toàn thân đau nhói, thân thể như không còn chịu sự khống chế của bản thân, hơn nữa sức lực vẫn không ngừng biến mất.

- Người...

Lục Hạo chỉ đủ sức nói đúng một chữ sau đó cả thân mình đổ rạp xuống đất.

Không còn Lục Hạo đỡ, thân thể Tử Nhược cũng đổ xuống theo.

Hàn Phong đương nhiên không thể trở mắt đứng nhìn Tử Nhược bị ngã, nhanh chóng giơ tay đỡ ngang eo cô.

Tử Nhược sau khi nhìn thấy Hàn Phong đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, căn bản không kịp phản ứng, ngất ngay tại trận.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

528. Chương 511: Tình Hình Chiến Sự Ngân Nguyệt Thành.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Ôm Tử Nhược đã hôn mê vào lòng, Hàn Phong kiểm tra qua phát hiện cô chỉ bị phong ấn tinh thần lực khiến cho thân thể có chút suy nhược.

Loại phong ấn này mặc dù Hàn Phong không thể giải được bằng tay nhưng may là tinh thần lực của Hàn Phong mạnh hơn người thường mười lần nên ngay cả những hắc ám thuật sĩ tu luyện tinh thần lực cũng chỉ bằng một nửa.

Bởi vậy, Hàn Phong dễ dàng vận dụng tinh thần lực của mình hóa giải phong ấn cho Tử Nhược.

Chỉ mất nửa ngày thời gian, Hàn Phong đã giúp Tử Nhược giải trừ phong ấn hạn chế trong người, chỉ có điều thần kinh Tử Nhược bị tổn hại nghiêm trọng, một chốc một lát chưa thể tỉnh dậy ngay được.

Sau ba ngày ba đêm truy đuổi, vị trí của Hàn Phong và Tử Nhược đã cách Thiên Khởi Thành rất xa.

Sau khi xem xét tình hình sức khỏe Tử Nhược, Hàn Phong dự định tìm chỗ nghỉ ngơi, đợi Tử Nhược tỉnh lại rồi quyết định.

Đêm đó, trong một khu rừng xa lạ, một đồng lửa trại thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng khô nứt.

Từ từ mở mắt, Tử Nhược cảm thấy toàn thân nhức mỏi, dường như đã mất đi toàn bộ sức lực.

Dùng lưỡi liếm liếm đôi môi khô nứt của mình, trong lúc Tử Nhược đang cố ngồi dậy, bên tai bỗng truyền đến một giọng nói quen thuộc:

- Tỉnh rồi à? Cảm thấy thế nào?

Tử Nhược miễn cưỡng quay đầu, hướng sang phía giọng nói, không biết từ lúc nào, Hàn Phong đã xuất hiện bên cạnh, nhìn cô quan tâm.

Đầu óc Tử Nhược có chút mơ màng, hình như vẫn chưa tỉnh hẳn.

Cô nỗ lực nhớ lại mọi chuyện, những kí ức diễn ra trước khi hôn mê nhất thời trào ra.

Đầu tiên là Lục Hạo hẹn cô ra ngoài, nói có chuyện liên quan đến Hàn Phong muốn nói cho cô biết.

Đương nhiên, Tử Nhược không biết mục đích của Tử Hạo nên chẳng suy nghĩ nhiều, vội theo hắn ra ngoài.

Kết quả, vừa nhìn thấy Lục Hạo, không biết bằng cách nào đã bị Lục Hạo khống chế.

Sau đó, cô bị Lục Hạo áp giải đưa ra Thiên Khởi Thành, hơn nữa còn chạy không ngừng nghỉ.

Ba ngày liền, Tử Nhược cảm thấy như mình đang sống trong ác mộng, không dám tưởng tượng về vận mệnh trước mắt của mình.

Ba ngày đó, cô cũng muốn tự giải thoát cho mình nhưng sau đó phát hiện không thể điều động một chút sức lực nào, đừng nói gì tự sát.

Trong lúc Tử Nhược đang hoang mang không biết làm gì thì một thân ảnh như từ trên trời rơi xuống, xuất hiện ngay trước mặt cô.

Khoảnh khắc đó, Tử Nhược cảm thấy tim mình như muốn nhảy ra ngoài.

Ba ngày, người Tử Nhược nghĩ nhiều nhất không phải phụ thân Tử Y, cũng không phải những người cô quen từ tấm bé, mà là người quen biết chưa lâu nhưng đã để lại trong cô ấn tượng sâu sắc: Hàn Phong.

Chỉ có điều, sau khi kích động, cô phát hiện Hàn Phong đơn thương độc mã đến, bây giờ thì Tử Nhược thực sự có chút lo lắng.

Cô thậm chí quên mất bản thân mình cũng đang nguy hiểm, khoảnh khắc đó, Tử Nhược chỉ mong Hàn Phong lập tức rời đi.

Dù có đánh giá thực lực Hàn Phong cao đến thế nào, Tử Nhược tuyệt đối không tin một mình Hàn Phong có thể đánh lại từng ấy hắc ám thuật sĩ.

Trong lúc Tử Nhược còn đang bận lo lắng thì có nghe thấy lão giả áo xám định lấy cô ra uy hiếp Hàn Phong.

Khoảnh khắc đó, Tử Nhược càng lo lắng hơn...

Nhưng ngay sau đó, những câu nói lạnh lùng của Hàn Phong như tiếng sấm giữa trời xanh, đánh trúng tim Tử Nhược.

Tử Nhược chỉ cảm thấy không sao thở nổi, cả thế giới như chìm trong bóng tối và nội tâm thì tĩnh lặng theo trái tim tro lạnh của cô.

Liền sau đó, Hàn Phong triển hiện sức mạnh cường đại, một lúc chống lại một thiên cấp thuật sĩ và tám địa cấp thuật sĩ, hơn nữa còn chiếm thế thượng phong.

Lại một lúc sau, Tử Nhược hình như nghe thấy có người hét, Hàn Phong không phải ẩn tu giả mà là võ giả.

Khoảnh khắc đó, nội tâm vốn đã chết lặng của cô lại nổi lên một tia dao động.

Tiếp sau nữa, Hàn Phong thần kì giết chết toàn bộ, cuối cùng đến trước mặt cô, yêu cầu Lục Hạo thả cô, trên khuôn mặt lạnh lẽo đó, Tử Nhược cảm nhận được một tia lo lắng.

Hắn đang lo lắng cho cô sao? Tử Nhược nghĩ.

Sau đó, không biết đã xảy ra chuyện gì, Lục Hạo đáng ghét lăn ra chết, Tử Nhược cảm thấy mình rơi vào một vòng tay ấm áp, khoảnh khắc đó, Tử Nhược hiểu ra, Hàn Phong làm tất cả đều là để cứu mình chứ không phải hẳn thực sự lạnh lùng như vậy.

Trái tim Tử Nhược một lần nữa sống lại, đang định lên tiếng nói chuyện với hàn Phong thì hai mắt đã tối sầm lại, sau đó thì không nhớ gì nữa.

Đây là lần thứ hai cô tỉnh lại.

Hàn Phong thấy Tử Nhược ngậy ra nhìn mình, tưởng vết thương làm ảnh hưởng tâm tư, nhíu mày lo lắng hỏi:

- Tử Nhược, cô không sao chứ? Có chỗ nào khó chịu không, nói cho ta biết!

Nghe vậy, Tử Nhược mới hồi lại thần, nghe thấy ngữ khí quan tâm của Hàn Phong, trong lòng không khỏi cảm động, dùng giọng nói yếu ớt, khàn khàn nói:

- Nước, cho ta nước!

Hàn Phong thấy vậy, từ bên người lấy ra một túi nước nhỏ, nhẹ nhàng đổ vào miệng Tử Nhược.

Một lúc sau, sau khi được bổ sung nước, Tử Nhược hình như đã có chút sức lực, nhìn Hàn Phong chậm rãi nói:

- Cảm ơn người, Hàn Phong!

Hàn Phong nghe vậy, chỉ cười, nhẹ nhàng thay Tử Nhược lau nước trên miệng, dịu giọng nói:

- Không cần nói những lời này, nghỉ ngơi cho tốt, có ta ở bên cạnh bảo vệ, sẽ không có chuyện gì xảy ra với cô đâu!

- Ừm!

Tử Nhược hình như rất mệt mỏi, một lần nữa nhắm mắt, chìm sâu vào giấc ngủ trong giọng nói dịu dàng ấm áp của Hàn Phong.

Nhìn thấy Tử Nhược đã ngủ, Hàn Phong nhẹ nhàng đến ngồi bên cạnh cô, lo lắng tình hình bên Tử Y.

Ba ngày trước, trước khi Hàn Phong xuất phát, Tử Y nói với hắn, sợ để lâu có biến, sau khi Hàn Phong động thân, Tử Y lập tức triệu tập người toàn tộc, phát động công kích Ngân Nguyệt Thành.

Nếu như tiêu diệt di khí giả trước một bước, sẽ giảm bớt nguy hiểm cho Tử Nhược.

Chẳng may Hàn Phong không cứu được Tử Nhược, đến lúc đó di khí giả dùng Tử Nhược uy hiếp Tử Y, Tử Y căn bản không tưởng tượng nổi mình sẽ quyết định thế nào.

Nên, vì không muốn liên lụy đến thiên khởi giả nhất tộc, Tử Y đành phải nén nỗi đau trong lòng, phát động tấn công Ngân Nguyệt Thành.

Đến nay đã ba ngày, theo như tiến độ của bọn Tử Y, có lẽ đã gần đến Ngân Nguyệt Thành.

Hàn Phong không biết mình có kịp đến ứng chiến giúp đỡ Tử Y tiêu diệt di khí giả hay không.

Sau khi Hàn Phong cứu Tử Nhược thành công, ở Ngân Nguyệt Thành cách đó rất xa, đang diễn ra một cuộc chiến ác liệt.

Tử Y nét mặt bình thản nhìn chiến trường hỗn loạn trước mắt, trong lòng không biết đang nghĩ gì.

Chỉ có điều vị lão giả bên cạnh thì phát hiện trong đôi mắt ấy thỉnh thoảng lại lộ ra một tia bồn chồn, lo lắng. Không khỏi lên tiếng hỏi:

- Tộc trưởng, đang lo lắng cho Tử Nhược nha đầu sao?

Tử Y nghe vậy, hơi nhướng đôi lông mày anh tuấn, một lúc sau mới khẽ thở dài, nói:

- Không biết tình hình bên Hàn Phong thế nào, đến nay đã bốn ngày rồi, Tử Nhược nha đầu không biết an toàn hay không.

Trưởng lão bên cạnh thấy vậy, thì thầm nói:

- Yên tâm đi! Nếu như Tử Nhược rơi vào tay những người đó, chỉ cần năm ngày là đủ, tình cảnh trước mắt căng thẳng vậy mà bọn di khí giả đã thấy mang Tử Nhược ra đâu, chứng tỏ vẫn chưa bắt được, hoặc là người thanh niên mà tộc trưởng coi trọng đã cứu Tử Nhược thành công.

- Hi vọng là thế!

Tử Y nói câu này đồng thời cũng như an ủi chính mình.

Thấy Tử Y nói vậy, trưởng lão bên cạnh không nói thêm gì nữa mà chuyển chủ đề:

- Không ngờ bao nhiêu năm rồi mà đám người này vẫn mạnh đến vậy.

Tử Y nghe nhắc đến di khí giả, tâm trạng nhất thời trầm xuống, trầm giọng nói:

- Nếu như không có thực lực này, sao chúng dám quang minh chính đại xuất hiện ở đây.

- Nếu như tộc trưởng sớm đã đoán ra thực lực của di khí giả, sao còn tiền hành vây thành, với tình thế trước mắt, thiên khởi giả nhất tộc chúng ta không hề chiếm quá nhiều ưu thế!

Vị trưởng lão đó nhú mày hỏi.

Tử Y buồn rầu nói:

- Nếu như lần này không xuất thủ mà để mặc phát triển, sau này thực lực của những tên này sẽ còn vượt xa chúng ta. Đến lúc đó lấy gì để đối phó với chúng.

Dừng lại một lúc, Tử Y đột nhiên đổi ngữ khí, thanh giọng nói:

- Cho nên, lần này bằng bất cứ giá nào, chúng ta cũng phải giết hết đám người phản bội tín ngưỡng hắc ám thuật sĩ này, bằng không sau này thiên khởi nhất tộc chỉ có nước diệt vong.

Trưởng lão nghe vậy, không nói gì, rõ ràng cũng hiểu điều này, chỉ có điều nhìn đệ tử trong tộc không ngừng hi sinh, trong lòng giống như đang nhỏ máu.

Trong lúc Tử Y và trưởng lão nói chuyện với nhau, tình hình chiến sự trước mắt chỉ có thể dùng hai chữ khốc liệt để hình dung.

Cuộc chiến quy mô lớn giữa các hắc ám thuật sĩ, không giống như huyết chiến giữa các võ giả.

Nhưng đừng quên, thiên khởi giả nhất tộc đang đối mặt với di khí giả, những kẻ phản bội tín ngưỡng hắc ám thuật sĩ.

Đám di khí giả này phần lớn đều là tu luyện cấm thuật.

Sở dĩ được gọi là cấm thuật vì những cấm thuật này chỉ cần thi triển, hiệu quả mà chúng mang lại sẽ rất u ám và đẫm máu, và quan trọng hơn là thay đổi một loại chất trong cơ thể con người.

Nói một cách đơn giản, giống như Võ Hoàng Điện mà Hàn Phong trước đây từng gặp, Diệt Võ Hoàng cũng thông qua các loại bí thuật tăng cường thực lực thành viên trong Võ Hoàng Điện.

Nhưng, để có được thực lực cường đại đó phải trả một cái giá rất lớn, trước đây Lâm hà vì muốn có được sức mạnh đánh bại Hàn Phong, tự biến mình thành một kẻ người không ra người quỷ không ra quỷ, đó chính là minh chứng tốt nhất.

Cách làm của di khí giả cũng nhang nhác giống cách làm của Võ Hoàng Điện, chỉ là so với Võ Hoàng Điện, di khí giả chú trọng cải tạo phương diện tinh thần của hắc ám thuật sĩ hơn.

Kết quả tạo thành là khiến phần lớn di khí giả vì một nguyên do nào đó trong lòng, tính cách trở nên có chút kì cục, ví dụ tàn bạo, khát máu, vân vân các loại cảm xúc không tốt khổng chế bản thân di khí giả.

Đây cũng là lý do tại sao thiên khởi giả nhất tộc liệt những thứ mà di khí giả nghiên cứu vào hàng cấm thuật.

Nhưng, không thể không nói, mặc dù những cấm thuật cường đại này mang lại di khí giả rất nhiều ảnh hưởng không tốt, nhưng phương diện sức mạnh thì được nâng lên tương đối khả quan.

Như tình thế trước mắt, đệ tử thiên khởi giả nhất tộc nhiều hơn di khí giả năm lần.

Nhưng kết quả thiên khởi giả nhất tộc mặc dù chiếm ưu thế những chết và bị thương nghiêm trọng hơn di khí giả.

Đây chính là chuyện khiến vị trưởng lão vừa rồi lo lắng.

Lại một lúc sau, Tử Y thấy tình hình bên mình hình như bắt đầu trở nên không ổn, không thể đợi thêm được nữa, ông quát sang ra lệnh cho trưởng lão bên cạnh:

- Bảo những trưởng lão và chấp sự sau lưng, theo ta cùng xuất thủ, trận chiến hôm này, không phải thiên khởi giả nhất tộc diệt vong thì là bọn di khí giả phản bội tín ngưỡng diệt tuyệt.

- Nhưng, cao thủ thực sự của bên kia vẫn chưa xuất hiện!

Sau lưng có người bắn khoắn nói.

- Chúng không ra thì ta ép chúng ta, trừ phi chúng muốn nhìn thấy thủ hạ của mình chết!

Tử Y nói xong, không đợi trả lời, lao vào giữa chiến trường.

Những người sau lưng thấy tộc trưởng đã động thủ, đương không tiếp tục tìm kiếm lí do nữa, khởi động thân hình, nhanh chóng bám theo tộc trưởng, gia nhập vào trong cuộc chiến.

Lúc này, trong một sơn lâm vắng vẻ, Tử Nhược sau một ngày ngủ mê man cuối cùng cũng tỉnh dậy.

Trải qua một đêm nghỉ ngơi, tinh thần Tử Nhược rõ ràng đã tốt hơn rất nhiều, chỉ ít có thể miễn cưỡng ngồi dậy, nhưng, lúc cô tỉnh lại, chỉ phát hiện bên mình một đồng củi đã cháy hết, không thấy bóng dáng Hàn Phong đâu.

Tử Nhược trong lòng có chút hoảng hốt, cô lo lắng nhìn khắp bốn phía xung, vẫn không thấy bóng dáng Hàn Phong đâu, liền vội vã trở mình đứng dậy.

Chỉ có điều, cô vừa mới hồi phục, thân thể còn yếu, phải mất mấy lần mới đứng vững được. Đúng lúc này, từ rừng cây bên cạnh xuất hiện mộ bóng người, bóng người trực tiếp lao đến bên Tử Nhược, vòng tay đỡ lấy cô.

Tử Nhược bị hành động đột ngột này làm cho giật mình, chưa kịp ngẩng đầu lên nhìn rõ là ai thì bên tai đã truyền đến giọng nói quen thuộc khiến cô an lòng.

- Cô định làm gì vậy, cơ thể còn yếu sao không nghỉ ngơi.

Hàn Phong vừa dìu Tử Nhược nghiêng ngả không vững, vừa nhẹ nhàng trách hỏi.

Tử Nhược ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt trách cứ đầy quan tâm của Hàn Phong, nhất thời cảm động, lao vào lòng hắn trước sự ngỡ ngàng của “nạn nhân”.

Trong lòng đồng thời truyền đến giọng nói dịu nhẹ, khoan thai của Tử Nhược:

- Ta... ta tỉnh dậy, phát hiện không thấy người, ta có chút sợ hãi!

Hàn Phong nghe vậy, thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm nha đầu này thường ngày nhìn có vẻ kiên cường, không ngờ có lúc cũng yếu mềm vậy.

Thấy Tử Nhược ôm chặt mình, Hàn Phong mặc dù có chút bối rối, nhưng vẫn vỗ nhẹ vào lưng cô, thì thầm an ủi. Khó khăn lắm mới an ủi được Tử Nhược, Hàn Phong đỡ cô ngồi xuống, giải thích nói:

- Ta thấy cô ngủ say, không có việc gì làm nên đi một vòng xem xét tình hình xung quanh.

Tử Nhược mặt đỏ bừng, ngượng ngùng không dám nhìn thẳng Hàn Phong, rõ ràng vừa rồi trong lúc lo lắng, hành động ôm chặt lấy Hàn Phong cũng khiến bản thân cô cảm thấy có chút bất ngờ.

Lúc này, nghe Hàn Phong nói vậy, Tử Nhược mới nghĩ ra, hỏi:

- Chúng ta đang ở đâu?

Hàn Phong nghe vậy, chỉ lắc đầu, cười khổ nói:

- Không rõ, vì vội đuổi theo cộng thêm trên đường có mai phục nên ta căn bản không dư tình lực ghi nhớ lộ tuyến, không biết đây là đâu, phải trở về thế nào.

Tử Nhược nghe xong, lập tức trở nên trầm mặc.

Hàn Phong thấy Tử Nhược không nói, cũng không tiếp tục độc thoại nữa mà ngồi sang bên cạnh nghỉ ngơi.

Một lúc lâu sau, Tử Nhược đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt chăm chú nhìn Hàn Phong, ngữ khí có chút nghi hoặc hỏi:

- Hàn Phong... người thực sự không phải là ân tu giả?

Hàn Phong nghe vậy, đầu tiên sững người, sau đó nhìn thấy thần tình nghiêm túc của Tử Nhược, trực tiếp thừa nhận nói:

- Không sai, ta không phải là một ẩn tu giả, thậm chí cũng không phải hắc ám thuật sĩ, thân phận thực sự của ta là một võ giả.

Mặc dù sớm đã có chuẩn bị, nhưng lúc nghe Hàn Phong đích thân thừa nhận mình là võ giả, Tử Nhược vẫn giật mình, những, sau đó nhanh chóng hồi phục, Tử Nhược lại hỏi:

- Tại sao người biết đấu khí? Nơi này đấu khí không tồn tại được, đấu khí của người học được từ đâu?

Vì đã thừa nhận nên Hàn Phong chẳng còn gì phải giấu, trực tiếp trả lời:

- Nói một cách chính xác, ta không phải người ở đây mà đi vào từ một khe hở không gian.

- Khe hở không gina?

Tử Nhược nghe xong, ngay ra một lúc, sau đó lạnh giọng truy vấn:

- Vậy mục đích đến đây là gì? Là muốn nghe ngóng tin tức hắc ám thuật sĩ nhất tộc, rồi một ngày nào đó sẽ đến tiêu diệt chúng ta?

Tử Nhược mặc dù không trải qua trận đại chiến năm ngàn năm trước, nhưng được nghe đời trước kể lại, một cách vô thức cũng sản sinh tâm lý bài xích đối với võ giả.

Nhìn phản ứng của Tử Nhược, Hàn Phong cười khổ nói:

- Mọi chuyện không như cô nghĩ đâu, trước đây ta đã từng nói, ta đến đây vì đá hiền giả, mục đích cũng là để cứu người, chỉ có điều không phải cứu sư phụ, mà là một cô gái.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

529. Chương 512: Kinh Biển

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Nghe đến đây, Tử Nhược sững người, lúc Hàn Phong nói câu cuối cùng, cô nhìn thấy một tia dịu dàng trong mắt hắn. Không biết tại sao, nhìn thấy ánh mắt dịu dàng đó, Tử Nhược lại thấy trong lòng có chút đau đau, dường như một góc nào đó sâu trong nội tâm vừa bị đánh trúng.

Hàn Phong không nhận ra những biến hóa trên mặt Tử Nhược, tiếp tục giải thích:

- Đến bây giờ đã qua năm ngàn năm, đại lục bên ngoài thậm chí đến hắc ám thuật sĩ là gì cũng không biết, đừng nói có ý đồ gì với thuật sĩ nên, nên, xin cô hãy tin ta!

Tử Nhược mím môi, miễn cưỡng nén cảm giác đau trong lòng, chăm chú nhìn Hàn Phong, nhận ra sự thành khẩn trên mặt hắn, một lúc lâu sau, mới nói:

- Ta không biết, để ta nghĩ đã!

Hàn Phong biết Tử Nhược nhất thời chưa thể đón nhận sự thật, nên cũng không nói thêm, để Tử Nhược một mình suy nghĩ.

Suy nghĩ một tối, một đêm không nói gì, Hàn Phong ngồi bên cạnh nghỉ ngơi, còn Tử Nhược không biết có phải vì quá mệt hay vẫn còn đang tiêu hao những gì Hàn Phong nói, cứ nhắm chặt mắt, chưa một lần mở ra.

Rạng sáng hôm sau, sau một đêm yên lặng, Tử Nhược cuối cùng cũng mở mắt, cùng lúc đó, Hàn Phong cũng như có cảm ứng, mở mắt nhìn Tử Nhược.

Thấy Tử Nhược đang nhìn mình bằng ánh mắt hết sức phức tạp, Hàn Phong mỉm cười, nói:

- Thế nào, có thấy khỏe hơn không?

- Ừm!

Đáp nhẹ một tiếng, Tử Nhược lại im lặng.

Một lúc sau mới chậm chạp nói:

- Người thực sự vì muốn cứu người chứ?

Hàn Phong nghe Tử Nhược hỏi vậy, cười cười, dịu dàng nói:

- Đó là điều đương nhiên, nếu như ta thực sự có mục đích khác, hoặc là muốn gây chuyện, ta đâu phải bỏ ra bao nhiêu công sức chạy đến cứu cô.

Đến đây, Hàn Phong trêu chọc nói:

- Cô phải biết, bây giờ sức cô trối gà không chặt, nếu như ta muốn làm gì xấu, cô cũng không phản kháng nổi, cuối cùng là giết người diệt khẩu, không phải ven cả đôi đường sao?

Tử Nhược nghe Hàn Phong nói muốn làm chuyện xấu với mình, biết hắn đang trêu, nhưng vẫn không khỏi đỏ mặt, quay sang lườm Hàn Phong, miệng lẩm bẩm trách:

- Phì, lưu manh!

Hàn Phong thấy ngữ khí Tử Nhược cuối cùng đã hồi phục bình thường, biết là cô tin mình, như vậy, thân phận của hắn tạm thời được đảm bảo.

Tại sao nói với Tử Nhược nhiều như vậy, đương nhiên vì thời gian tiếp xúc vừa qua, biết Tử Nhược là một cô gái lương thiện, Hàn Phong đương nhiên không thể giết người diệt khẩu như vừa nói được.

Hàn Phong tự nhận có thể tàn bạo với kẻ thù, nhưng với bạn bè thì phải thành tâm đối đãi.

Nhưng, bị Tử Nhược mắng là lưu manh, Hàn Phong vẫn có chút bối rối, bao nhiêu năm nay Tử Nhược là người đầu tiên mắng hắn như vậy.

Bản thân Hàn Phong cũng không biết, tại sao lúc ở cùng Tử Nhược, thỉnh thoảng hắn lại muốn trêu chọc cô như vậy.

Sau khi giải thích và nhận được sự tín nhiệm của Tử Nhược, Hàn Phong cảm thấy rất vui.

Nhưng, Hàn Phong đang lo lắng tình hình bên Ngân Nguyệt Thành nên không khỏi lên tiếng hỏi:

- Tử Nhược, tình hình sức khỏe cô hiện giờ thế nào? Phụ thân cô và những người khác giờ này có lẽ đã tấn công Ngân Nguyệt Thành rồi. Nếu như có thể, chúng ta mau chóng quay về giúp họ thôi.

Tử Nhược nghe nói phụ thân mình và tộc nhân phát động công kích Ngân Nguyệt Thành, trong lòng thoáng giật mình, lo lắng nói:

- Phụ thân đã hành động rồi sao? Tình thế bây giờ thế nào?

Hàn Phong thấy Tử Nhược lo lắng như vậy, không khỏi chỉ chỉ vào mình, cười khổ nói:

- Nha đầu ngốc, không phải ta cũng đang ngồi đây với cô sao, chuyện cô không biết, sao ta có thể biết được?

Tử Nhược nghe Hàn Phong nói vậy, không hỏi bối rối đỏ mặt, nhưng ngay sau đó sự lo lắng lại khiến cô phải mở lời:

- Vậy chúng ta về mau thôi!

Hàn Phong nghe vậy, hỏi:

- Tình hình sức khỏe cô thế nào?

Tử Nhược nghe xong, đầu tiên ngây ra, sau đó thử tự mình đứng dậy.

Nhưng, phải mất một lúc cô mới đứng được vững.

Thấy Tử Nhược vẫn có vẻ chao đảo, Hàn Phong chạy đến đỡ cô, nhúu mày nói:

- Cô nhìn cô xem, đứng còn không vững, sao có thể đi được?

- Bây giờ một giây ta cũng không muốn ở lại, ta nhất định phải về Ngân Nguyệt Thành! Ta tin có ta giúp đỡ, thương vong trong tộc sẽ giảm đi rất nhiều.

Hàn Phong nghe vậy, im lặng không nói gì, hẳn hiểu tâm tư của Tử Nhược.

Tử Nhược thấy Hàn Phong không nói gì, thay đổi tâm trạng, do dự nói:

- Chi bằng thế này, ta biết người rất lợi hại, hay là người công ta rồi chúng ta cùng đi?

Càng đến cuối câu, giọng Tử Nhược càng lúc càng nhỏ.

Nếu như không phải Hàn Phong đứng bên cạnh cô, cộng thêm thánh lực kinh nhân, có lẽ căn bản không nghe thấy gì.

Thấy Tử Nhược nói xong, đỏ mặt tía tai cúi đầu, Hàn Phong không khỏi mỉm cười.

Nói tiếp:

- Được rồi! Nếu như cô muốn vậy, vậy thì ta sẽ công cô cùng đi!

Nói xong, Hàn Phong cúi người ngồi xuống.

Tử Nhược nhìn tấm lưng dày rộng của Hàn Phong, mắt ánh lên một tia ngưỡng ngùng, mím môi, do dự một lúc cuối cùng vẫn dựa thân hình mềm mại của mình lên đó.

Vừa chạm vào vai Hàn Phong, Tử Nhược liền cảm thấy khí tức đàn ông nồng đậm ập vào mặt, khiến Tử Nhược ngượng đến nổi nhắm chặt mắt.

Hàn Phong không giống như Tử Nhược, hẳn chỉ cảm thấy thân thể mềm mại thơm tho ấy ép lên lưng mình, hai tay giữ chặt lấy cặp đùi trơn mịn của Tử Nhược, trong lòng không hề có nửa phần tạp niệm.

Chuẩn bị xong xuôi, Hàn Phong triển khai bộ pháp, lao như bay về phía trước.

Hôm nay hẳn đã kiểm tra tình hình bốn phía, dùng những kí ức thu thập được lúc đi đến đây tìm kiếm phương hướng.

Trong lúc Hàn Phong bắt đầu khởi hành đi Ngân Nguyệt Thành thì bên này Ngân Nguyệt Thành đang bị bao phủ bởi mùi máu tanh.

Tử Y toàn thân đầm máu, chỉ có điều đó không phải là máu của ông, mà là của kẻ thù, của người trong tộc.

Mặc dù thuật pháp đen hệ điều trị không có năng lực tiến công quá mạnh nhưng trình độ của Tử Y là ngoại lệ.

Tử Y là một thiên cấp hắc ám thuật sĩ, hơn nữa kiến thức về thuật pháp hệ điều trị vượt xa những người khác.

Trong mắt ông, cứu người luôn tốt hơn giết người.

Nhất là lúc đối phó với di khí giả, thuật pháp hệ điều trị đối với việc khắc chế cấm thuật càng sản sinh sức mạnh rõ ràng.

Đây là lý do tại sao mấy ngàn năm nay tộc trưởng thiên khởi giả nhất tộc đều do hắc ám thuật sĩ hệ điều trị đảm nhiệm. Bởi vì trong khoảng không gian này, kẻ thù lớn nhất và cũng là duy nhất của thiên khởi giả nhất tộc chính là di khí giả.

- Tộc trưởng, đám di khí giả đó hình như không thể chống cự được nữa, có cần bảo mọi người tăng tốc không?

Vị trưởng lão đứng bên cạnh Tử Y nhìn thấy di khí giả lần lượt vị bọn Tử Y đánh bại, không khỏi hỏi.

Tử Y quan sát một lượt chiến trường, lắc đầu nói:

- Không được, bảo những người bên ngoài tiếp tục giữ vững trận hình, lần này nhất định không được để cho chúng chạy thoát.

- Vâng!

Trưởng lão nghe vậy, gật đầu nhận lệnh.

Thời gian chậm chậm trôi qua, bên ngoài Ngân Nguyệt Thành, máu chảy thành sông, vô số thi thể nằm ngổn ngang khắp nơi.

Trong đó có di khí giả, cũng có thiên khởi giả.

Chỉ có điều, Tử Y không hề có vẻ vui mừng.

Ông biết, những nhân vật chủ chốt của di khí giả vẫn chưa xuất hiện.

Trước đây, Tử Y chỉ nghĩ chúng đáng đợi thời cơ, nhưng lúc này thiên khởi giả nhất tộc đã xuất động toàn bộ, tình thế trước mắt đã dần dần rõ nét, vậy mà những tên đó vẫn chưa xuất hiện, đúng là có chút dị thường.

- Không lẽ Ngân Nguyệt Thành chỉ là cái danh? Những tên đó căn bản không ở đây?

Tử Y không khỏi có chút lo lắng nghĩ.

Trong lúc Tử Y còn đang băn khoăn suy nghĩ thì đột nhiên bên trong Ngân Nguyệt Thành truyền ra những tiếng nổ kinh thiên động địa.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

530. Chương 513: Phản Đồ Thiên Khởi Giả.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Liên sau đó, tất cả những người bên ngoài Ngân Nguyệt Thành cảm thấy có một luồng khí tức cực mạnh đang ập đến.

Sắc mặt Tử Y vụt biến, một bóng đen khổng lồ từ trong thành bay thẳng ra ngoài, nhanh nhẹn mà ngạo nghễ dừng lại trên đầu mọi người.

Mấy vị trưởng lão nhìn con đại vật vừa bất ngờ xuất hiện trên trời, kinh ngạc đến mức không thốt nổi lời.

Sắc mặt càng trở nên khó coi hơn.

- Là quái vật gì vậy?

Không hẹn mà gặp, tất cả cùng kêu lên thảng thốt.

Con quái vật chẳng thèm để ý đến ánh mắt mọi người, từ từ xòe đôi cánh rộng xầu xí, đồng thời nghiêng đầu, há cái miệng đỏ lòm như chậu máu.

một đường khí kinh nóng bỏng phun ra từ miệng nó.

Khí kinh bắn thẳng vào giữa chiến trường, khí kinh đi đến đâu, những tiếng kêu la thảm thiết vang lên đến đó.

Sau khi khí kinh nóng bỏng hoàn toàn biến mất, hiện trường bỗng trở nên vô cùng tĩnh lặng.

Bất luận là thiên khởi giả hay di khí giả, đều tròn mắt há miệng nhìn những gì đang diễn ra trước mắt.

Luồng khí nóng mà con quái vật phun ra để lại trên chiến trường một cái hố sâu đúng năm mươi trượng.

Những người lúc này đứng ở đó, bây giờ đến một chút tro cũng không còn sót lại.

Mọi người biết, nơi đó vốn dĩ đứng rất nhiều đệ tử thiên khởi giả đồng thời còn có một ít di khí giả.

Nhưng, quái vật không biết phân biệt bạn thù, năng lực phá hoại mà nó tạo ra khiến mọi người không khỏi rùng mình.

Tử Y hai mắt tràn đầy lãnh ý chăm chú quan sát con quái vật trước mắt.

Ông biết, con quái vật này có lẽ chính là lý do khiến những nhân vật chủ chốt của di khí giả vẫn chưa xuất hiện.

Chỉ có điều, nó rốt cục là loại quái vật gì?

Tử Y trầm suy nghĩ, đột nhiên, ông nhớ lại câu chuyện ghi chép trong tộc trưởng bảo điển năm ngàn năm trước.

Hình như, con ma vật mà hắc ám thuật sĩ dốc toàn lực chế tạo nhằm đối phó với võ giả khá giống với con ma vật trước mắt này.

Không lẽ...?

Tử Y giật mình, chính ông cũng bị suy nghĩ của mình làm cho hoảng sợ.

Đúng lúc, trên lưng con quái vật từ từ hiện ra một bóng người mờ ảo.

Tử Y nheo mắt nhìn, người này khoác bộ y phục màu đỏ thẫm, mái tóc dài màu bạc phát phơ trong gió, trên mặt là một vết sẹo dài vô cùng xấu xí.

Nhìn thấy vết sẹo này, Tử Y lập tức nhận ra thân phận của người trước mắt.

- Hắc Trạch, là người!

Giọng nói Tử Y truyền khắp Ngân Nguyệt Thành.

Người đàn ông trên lưng con quái vật nghe vậy, bật cười điên cuồng:

- Ha ha! Sư huynh, lâu rồi không gặp, không ngờ huynh vẫn còn nhớ đến ta!

- Hừ, tên phản đồ này, hôm nay sao lại xuất hiện ở đây?

Tử Y lạnh lùng nhìn Hắc Trạch, nói.

Những người có mặt thấy người đàn ông trên lưng con quái vật gọi tộc trưởng thiên khởi giả nhất tộc là sư huynh, bất luận là thiên khởi giả hay là di khí giả đều giật mình.

Sau đó, mọi ánh mắt không khỏi dồn về phía hai người.

Hắc Trạch thấy Tử Y chất vấn mình, chẳng buồn giận, thậm chí còn không quan tâm đến hai chữ phản đồ mà ông vừa nói.

- Sư huynh, bao nhiêu năm không gặp, tính khí vẫn vậy!

Hắc Trạch từ từ nói.

Tử Y nghe vậy, cố giữ bình tĩnh, lạnh lùng nói:

- Đừng gọi ta là sư huynh, ta không có loại sư đệ súc sinh như ngươi!

- Sư huynh sao phải giận dữ vậy, không lẽ huynh quên những tháng ngày cùng nhau học tập của chúng ta sao, lúc đó, huynh rất chăm sóc đệ, mấy năm nay lúc nào đệ cũng nhớ tới ân điển của huynh.

Hắc Trạch mặt đầy vẻ hoài niệm.

Nghe Hắc Trạch nhắc lại chuyện cũ, Tử Y giận đến mức hai nắm tay kêu lên răng rắc, không khống chế nổi sự phẫn nộ trong lòng, giận dữ nói:

- Đừng có giả vờ giả vịt trước mặt ta, ngày đó người lừa thầy phản bạn, lợi dụng sự tín nhiệm mà sư phụ dành cho ngươi, hãm hại người khác, đoạt mất bộ điển tịch trị liệu của ta, hành vi cầm thú ấy, hôm nay ta nhất định phải đích thân thanh tẩy môn hộ!

- Ha ha!

Nghe Tử Y nói, người tên Hắc Trạch chỉ bật cười điên dại.

Một lúc sau, Hắc Trạch vừa thu lại nụ cười trên mặt, sắc mặt lập tức chuyển sang vô cùng dữ dội, tất cả mọi người đều cảm nhận được nộ khí truyền đến từ người Hắc Trạch.

Hình như bị bầu không khí đó truyền nhiễm, vết sẹo trên mặt Hắc Trạch càng trở nên đáng sợ.

- Nếu như không phải lão già đó cố chấp đòi truyền ngôi vị tộc trưởng cho ngươi thì ta đâu có làm vậy, tất cả đều là do các ngươi tự gây ra hết!

Khuôn mặt Hắc Trạch vặn vẹo theo từng tiếng hét.

- Sư phụ lúc đó đã nhìn ra phẩm tính cực đoan của ngươi, nên mới không truyền ngôi vị tộc trưởng và thực tại đã chứng minh điều đó. Để một tên súc sinh lừa thầy phản bạn nếu như ngồi lên vị trí đó, thiên khởi nhất tộc ta không phải sẽ bị hủy hay sao!

Tử Y cười lạnh nói.

Hắc Trạch nghe vậy, toàn thân bỗng bốc lên một luồng hắc khí, con quái vật dưới chân hình như cảm nhận được nộ ý của Hắc Trạch, cũng ngẩng đầu rống lên điên cuồng.

- Tộc trưởng, hẳn chính là Hắc Trạch?

Lão giả bên cạnh kinh ngạc hỏi.

Tử Y nghe vậy, im lặng gật đầu.

- Nhưng lúc đó không phải hắn....?

Trưởng lão ấp úng hỏi.

Đây là chuyện cơ mật của thiên khởi giả nhất tộc, trừ tộc trưởng và bốn vị trưởng lão ra, không một ai biết.

Những người khác nghe Tử Y nói chuyện Hắc Trạch lừa thầy phản bạn, cũng không dám tin vào tai mình.

Nhưng, bốn vị trưởng lão thì biết rất rõ, năm đó Hắc Trạch sau khi mưu hại sư phụ của mình, đã bị người trong tộc bí mật giết chết, sao hôm nay lại xuất hiện ngay trước mặt họ.

Tử Y đương nhiên hiểu băn khoăn trong lòng vị trưởng lão này, thở dài buồn bã nói:

- Đó cũng là ý trời, năm đó sư phụ truyền hết thuật pháp của mình cho ta và Hắc Trạch và ngờ ý muốn chọn một trong hai ta làm người kế thừa ngôi vị tộc trưởng.

Dừng lại một lúc, Tử Y khổ tiểu nói tiếp:

- Nhưng ta tư chất có hạn, kém hơn Hắc Trạch rất nhiều, mặc dù dựa vào nỗ lực vẫn kế thừa được chín mươi phần trăm bản lĩnh của sư phụ, nhưng Hắc Trạch thiên tư lanh lợi, nắm bắt được hết những gì sư phụ truyền đạt.

- Tên Hắc Trạch này lợi hại vậy sao!

Một vị trưởng lão kinh ngạc nói, sau đó chuyển sang thở dài:

- Đáng tiếc, người tài như vậy mà lại thành phản đồ!

Tử Y nghe vậy, nhìn Hắc Trạch vẫn đang lơ lửng giữa không trung, ánh mắt có chút phức tạp, sau đó trầm giọng nói tiếp:

- Nhưng cuối cùng sư phụ vì Hắc Trạch phẩm hạnh không tốt, truyền ngôi vị tộc trưởng cho ta, chuyện sau đó các ngươi chắc cũng biết. Ta cứ tưởng như vậy là kết thúc, ai ngờ giờ phút này hắn lại xuất hiện trước mắt chúng ta.

- Ha ha! Sư huynh, để ta kể cho họ nghe cho!

Không ngờ Hắc Trạch nghe được cuộc trao đổi giữa Tử Y và các vị trưởng lão, cười nói.

Bỏ qua ánh mắt nghi hoặc của mọi người, Hắc Trạch tiếp lời:

- Lúc đó, lão già đáng chết đó đúng là lợi hại thật, sư phụ có lẽ vẫn chưa quên trước khi lão ấy chết vài năm, có nghiên cứu ra một loại hắc thuật mới, được lão đặt tên là thuật sống lại.

Tử Y nghe đến đây, sắc mặt vụt biến, rõ ràng đã đoán ra những gì Hắc Trạch định nói.

- Thuật sống lại? Tộc trưởng rốt cục là chuyện gì? Tại sao chúng ta chưa từng nghe nói đến?

Các trưởng lão kinh ngạc hỏi.

Tử Y chỉ im lặng, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Hắc Trạch mỉm cười nói:

- Hắc đương nhiên không nói với các người rồi, bởi vì thiên hạ này, ngoài lão già chết tiết đó ra, chỉ có ta là người duy nhất biết môn thuật đó, ngay cả vị tộc trưởng đáng kính của các người cũng không học được, đương nhiên hắc không thể nói với các người rồi!

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

531. Chương 514: Quái Vật Cường Đại

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Tử Y nghe vậy, thở dài, nói:

- Hắc Trạch đúng là thiên tư trác việt, nếu như hắc bớt ích kỷ đi một chút, e rằng ngôi vị tộc trưởng này đã không đến lượt ta.

- Hừ, không đến lượt người dạy dỗ ta, ba nhiều năm ta mai danh ẩn tích, thậm chí hạ mình trở thành một di khí giả cũng chỉ vì ngày hôm nay, để chứng minh cho lão già chết tiết ấy thấy, quyết định năm đó của ông ta là sai lầm, rằng ta mới là người thích hợp nhất cho ngôi vị tộc trưởng.

Hắc Trạch dang rộng hai tay, cao ngạo đứng trên đó, hét lên đầy thỏa mãn.

Tử Y nhìn thấy bộ dạng này của Hắc Trạch, chỉ biết lắc đầu chán nản, nói:

- Dựa vào những gì người làm hôm nay mà xứng trở thành lãnh đạo của thiên khởi nhất tộc sao?

Hắc Trạch nghe xong, cười lạnh, nói tiếp:

- Ta biết, việc thiên khởi nhất tộc muốn hoàn thành nhất mấy ngàn năm nay là tiết diệt di khí giả, và ta đã giúp các người làm được việc đó, không lẽ năng lực của ta không mạnh hơn sao?

Những người có mặt nghe xong, hết thảy ngây ra.

Môn sinh thiên khởi giả quay sang nhìn tộc trưởng của mình, rõ ràng đang muốn được nghe chân tướng từ ông.

Tử Y có chút hoảng hốt, không hiểu Hắc Trạch nói vậy là có ý gì.

Hắc Trạch nhìn thấy phản ứng của Tử Y, nói:

- Nếu như không có ta, đám di khí giả đó có từ bỏ thân phận ẩn núp của mình, tụ tập ở Ngân Nguyệt thành hay không, nếu như không có ta, hôm nay sao các người có thể giết được hết di khí giả, nếu không không có ta, những lãnh đạo thực sự của di khí giả trong Ngân Nguyệt Thành này đâu có bị tiêu diệt toàn bộ!

- Chuyện này... tộc trưởng, những gì Hắc Trạch nói....

Lão giả bên cạnh nghe Hắc Trạch nói vậy, lưỡng lự cắt lời.

Nhưng, chưa nói hết đã bị Tử Y vẫy tay ngắt lời.

Tử Y hiểu rõ tính cách Hắc Trạch, ông biết mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, cho dù những gì Hắc Trạch vừa nói đều là thật.

Im lặng một lúc, Tử Y lạnh lùng nhìn Hắc Trạch, lạnh giọng nói:

- Nói đi! Người đến đây rốt cục là có ý gì? Ta không tin đơn giản không phải chỉ để nói cho ta biết điều này!

Hắc Trạch ngẩng đầu cười vang, nói:

- Không hổ là sư huynh hiểu ta nhất!

- Không sai, hôm nay ta đến đây, tiêu diệt hết đám người này, chỉ để chứng minh cho lão già chết tiệt đó biết lựa chọn trước đây của ông ta là sai lầm, và sự nhục nhã mà thiên khởi nhất tộc mang đến cho ta, hôm nay ta sẽ trả lại gấp trăm lần.

Dừng lại một lúc, Hắc Trạch nói tiếp:

- Cho nên, hôm nay đừng ai mong sống sót rời khỏi đây, ta phải biến tất cả các người thành tế phẩm cho con hắc ma viêm dưới chân ta đây, ha ha!

Những người có mặt, bất luận là di khí giả hay thiên khởi giả, đều bị những lời của Hắc Trạch làm cho kinh sợ.

Tử Y nhìn Hắc Trạch, lạnh lùng thốt ra mấy chữ:

- Điên rồi!

- Ha ha! Điên cũng được, thiên tài cũng được, sau hôm nay, thiên khởi nhất tộc sẽ trở thành nô lệ của ta!

Hắc Trạch điên dại nói,

- Sư huynh, huynh thông minh lanh lợi như vậy, không lẽ không nhìn ra con hắc ma viêm dưới chân ta là cái gì sao?

Tử Y nghe xong, vẻ bất an trên mặt càng thêm rõ nét.

Hắc Trạch nhìn thấy sắc mặt Tử Y, vô cùng khoái chí nói:

- Quả nhiên đã đoán ra, ta cũng không ngại nói cho các người biết, đây là con ma vật ghi chép trong sách cổ, năm đó ta lợi dụng thuật tái sinh sống ẩn giết trong tộc gần mười năm, cuối cùng tìm ra viên đá hiện giả duy nhất còn sót lại trên thế gian này, con hắc ma viêm này được tạo ra bởi chính viên đá hiện giả đó.

-.... Người biết hậu quả của việc làm này chứ!

Tử Y toàn thân run rẩy, không biết là giận hay sợ!

Hắc Trạch vẫn bình thản nói:

- Với năng lực của ta, sao có thể phạm sai lầm được, bây giờ hắc ma viêm hoàn toàn nghe theo lệnh ta, ta muốn cả đại lục này phải thần phục dưới chân ta!

Dừng lại một lúc, Hắc Trạch rõ ràng không thể đợi thêm được nữa, cười lạnh nói:

- Hắc ma viêm! Giết hết những kẻ chướng tai gai mắt này cho ta!

Hắc ma viêm dưới chân Hắc Trạch nhận được lệnh, đôi mắt yêu dị lập tức phát ra quang mang thèm khát.

Rõ ràng, nó đã phải nhịn rất lâu, nếu như không phải Hắc Trạch khống chế, nhất định sớm đã ra tay, phá hoại hết những sinh vật trước mắt rồi!

Tử Y thấy con quái vật ra tay, sắc mặt vụt biến, vội vàng hét lớn:

- Tất cả môn sinh thiên khởi giả nhất tộc nghe lệnh, lùi hết lại phía sau, rời khỏi Ngân Nguyệt Thành!

Kì thực không cần Tử Y hạ lệnh, hắc ma viêm vừa xuất thủ, rất nhiều môn sinh có mặt đã điên cuồng bỏ chạy tán loạn.

Với đòn tấn công lúc này của nó, những môn sinh thực lực yếu ớt này sao có thể chống lại được.

Trong lúc môn sinh rời đi, đám di khí giả mất đi người lãnh đạo cũng có chút hoảng loạn.

Kết quả vì không kịp phản ứng nên cả bộ húng hết đòn tấn công của con hắc ma viêm.

Chỉ một giây sau, những tiếng kêu thảm thiết vang lên, chớp mắt đã thấy có hàng chục di khí giả hóa thành tro bụi.

Xem đến đây, mọi người càng thêm sợ hãi, ra sức bỏ chạy, chỉ sợ tụt lại phía sau lại rơi vào tay con ma vật.

Lúc này, ngoài hoang vu xa xôi, Hàn Phong đột nhiên dừng cước bộ, đồng thời ngược mắt nhìn về phía Ngân Nguyệt Thành.

Rõ ràng, Hàn Phong vừa cảm nhận được điều gì đó không ổn.

Thấy Hàn Phong đột nhiên dừng lại, Tử Nhược khó khăn lắm mới bắt được mình trấn tĩnh cảm thấy có chút ngạc nhiên, nghi hoặc hỏi:

- Sao vậy?

Hàn Phong lắc lắc đầu, cố nén lo lắng trong lòng, nói tiếp:

- Không sao, chúng ta đi tiếp!

Tử Nhược nghe vậy, mặc dù trong lòng nghi hoặc nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời, không hỏi tiếp nữa mà cúi đầu, tỉ mỉ nhìn lên lưng Hàn Phong.

Cảm nhận khí tức đàn ông phả vào mặt mình, Tử Nhược không khỏi có chút mê say, cả quãng đường, Tử Nhược từ bất an lo sợ dần dần chuyển sang ngưỡng ngùng.

Hàn Phong căn bản không biết trong một ngày, tâm trạng cô gái trên lưng thay đổi bao nhiêu lần.

Lúc này ở Ngân Nguyệt Thành, tiếng kêu than vang vọng đất trời, xương chất thành núi, Tử Y của lúc trước và Tử Y của bây giờ như hai con người hoàn toàn khác biệt, bộ quần áo đắt tiền trên người nhuộm đầy máu, chỗ nào cũng bị thương, máu tươi dính cả lên mặt, khí sắc có chút nhợt nhạt.

Rõ ràng, Tử Y vừa trải qua một trận ác chiến nên mới rơi vào tình thế thê thảm này.

Tử Y hít một hơi thật sâu, nhìn một lượt xung quanh, so với ban đầu, số lượng thiên khởi giả nhất tộc còn đứng ở đây, chỉ còn lại một nửa.

Nhìn đến đây, tâm trạng Tử y không khỏi trùng xuống, không ngờ chỉ trong một ngày ngắn ngủi, thiên khởi giả nhất tộc đã chết hết một nửa.

Người gây nên nghiệp chương này là kẻ lúc này vẫn đứng ngạo nghễ trên đôi cánh của con hắc ma viêm xấu xí kia.

Vì không cam tâm với lựa chọn trước đây của sư phụ, sau này là bất mãn với việc bị cả tộc xử mình tội chết, cuối cùng dần dần chuyển thành phần nộ và thù oán.

Mang theo mối hận này trong lòng, Hắc Trạch mai danh ẩn tích, hơn nữa không tiếc công sức mạo hiểm gia nhập di khí giả, dùng bản lĩnh và trí tuệ bản thân, từng bước tiến tới tầng lớp chủ chốt của di khí giả.

Sau bao nhiêu năm thời gian, cuối cùng trở thành nhân vật nắm quyền lực tuyệt đối trong di khí giả.

Ngay từ ban đầu, hắn đã lập kế hoạch nhân lúc di khí giả không kịp phòng bị, lợi dụng hắc ma viêm vừa mới thức tỉnh, và thủ đoạn lôi đình giết chết toàn bộ những người còn sót lại trong Ngân Nguyệt Thành.

Đó chính là lí do tại sao Tử Y chờ mãi mà không thấy những nhân vật chủ chốt của di khí giả xuất hiện.

Sau khi giết chết những người này, Hắc Trạch trở thành kẻ không chế duy nhất của hắc ma viêm.

Hắc ma viêm có sức mạnh vô cùng đáng sợ, Hắc Trạch tự thấy thời cơ đã đến, không tiếp tục che giấu thân phận của mình nữa mà quang minh chính đại xuất hiện trước mặt Tử Y, hơn nữa, tự hào tuyên bố thân phận của mình.

Cả ngày hôm nay, Hắc Trạch dùng hắc ma viêm lần lượt giết hết vô số di khí giả, số lượng thiên khởi giả nhất tộc bây giờ cũng chỉ còn lại một nữa.

Sức phá hoại đáng sợ ấy, ngay cả Hắc Trạch cũng thấy có chút kinh ngạc.

Rõ ràng, bản thân hắn cũng không ngờ, con quái vật do đích thân mình tạo ra lại mạnh đến vậy, vui mừng cảm khái nói:

- Hắc ma viêm, người quả nhiên là tác phẩm mà ta hài lòng nhất. Sao sức mạnh của người lại hoàn mỹ đến thế!

Cũng không biết có phải ảo giác hay không, con quái vật dưới chân Hắc Trạch, mắt ánh lên một tia dị sắc.

Chỉ có điều, Hắc Trạch còn bận chìm đắm trong niềm vui nên không nhận ra điều này.

- Tộc trưởng, bây giờ chúng ta phải làm gì?

Mộc trưởng lão thở phì phò, bối rối hỏi.

Sau lưng ông, một chấp sự toàn thân sứt sẹo cũng có chút do dự hỏi:

- Tộc trưởng, hay là chúng ta cứ rút trước! Con quái vật này chúng ta căn bản không thể địch nổi! Bất cứ thuật pháp đen nào đánh lên người nó căn bản đều không có hiệu quả.

Tử Y nghe vậy, im lặng không nói, nhưng trong lòng thì không có ý muốn rút lui, nhìn môn sinh trong tộc chết đi, sao ông không đau lòng cho được.

Chỉ có điều Tử Y hiểu tính khí Hắc Trạch, hắn vì lựa chọn của sư phụ mà làm ra hành vi cầm thú, bao nhiêu năm mai danh ẩn tích như vậy, trong lòng có lẽ đã tràn ngập thù hận với Tử Y và cả thiên khởi giả nhất tộc.

Bây giờ nắm giữ được sức mạnh tuyệt đối trong tay, sao hắn chịu từ bỏ dễ dàng như vậy.

Nếu như bỏ chạy về Thiên Khởi Thành, chỉ cần chưa đến nửa ngày, Hắc Trạch sẽ điều khiển con hắc ma viêm đến Thiên Khởi Thành.

Đến lúc đó, hàng trăm vạn cư dân Thiên Khởi Thành phải làm thế nào?

Nên, Tử Y hiểu, bất luận thế nào cũng không được rút lui, dù có rút cũng phải chờ thêm mấy ngày nữa.

Nghĩ ngợi một lúc, Tử Y hít một hơi thật sâu, tiếp tục dùng ngữ khí vô cùng kiên định, lạnh giọng nói:

- Kiên trì đến cùng, toàn lực ngự địch, nói với tất cả mọi người, chúng ta đã không còn đường lui nữa.

Các trưởng lão bên cạnh đương nhiên cũng biết suy nghĩ của Tử Y, nên không ai cảm thấy bất ngờ, chỉ có cảm giác nặng nề trong lòng là không sao bỏ đi được.

Hắc Trạch lạnh lùng nhìn xuống, như nhìn một đàn kiến hèn mọn.

Một đám người vô tri, còn không chịu từ bỏ!

Hắc Trạch lẩm bẩm.

Dừng lại một lúc, Hắc Trạch nhìn về phía Tử Y đứng cách đó không xa... trong lòng cảm thấy vô cùng khoái chí, khuôn mặt dần lộ ra một nụ cười hưng phấn, nói:

- Sư huynh, con hắc ma viêm này có ta có thể chịu được mọi loại thuật pháp, huynh biết rõ điều này mà sao còn bắt những người khác ở đây chịu chết, không lẽ huynh muốn thiên khởi giả nhất tộc bị hủy trong tay mình sao?

Tử Y nghe vậy, nhíu mày, mặc dù biết có âm mưu trong đó nhưng vẫn không nhẫn tâm nhìn môn sinh dưới tay mình chịu chết, trầm giọng hỏi:

- Rốt cục ngươi muốn thế nào?

Nghe vậy, nụ cười trên mặt Hắc Trạch càng thêm rõ nét, đá nhẹ hắc ma viêm, điều khiển nó bay thêm vài mét, tránh khỏi đám môn sinh thiên khởi giả.

Tử Y thấy vậy, phát tay ra hiệu cho tất cả các môn sinh lùi lại.

Sau khi tất cả môn sinh đã lùi lại, hơn nữa còn từ từ kết thành hình trận xung quanh Tử Y, Tử Y mới ngẩng đầu nhìn Hắc Trạch.

Hắc Trạch lúc này mới mở miệng nói tiếp:

- Rất đơn giản, việc giết hết di khí giả, chỉ là để chứng minh cho sư phụ thấy ta mạnh hơn ngươi, nếu như năng lực của ta mạnh hơn ngươi, vậy thì ngôi vị tộc trưởng phải do cho đảm nhiệm mới đúng.

Tử Y nghe xong, lập tức hiểu ra ý tứ của Hắc Trạch, không nói gì, đứng im tại chỗ chờ hắn nói tiếp.

Quả nhiên, Hắc Trạch tiếp lời:

- Chỉ cần giao ngôi vị tộc trưởng ra đây, sau đó thề trước mặt ta, ta sẽ lập tức tha cho mọi người.

- Tộc trưởng, tên Hắc Trạch này ép người quá đáng...

Các trưởng lão nhất loạt lên tiếng.

Nhưng Tử Y đã nhanh chóng giơ tay ra hiệu, nhìn Hắc Trạch, lạnh giọng nói:

- Ta phải thề thế nào?

Hắc Trạch nghe vậy, cười như điên như dại:

- Sư huynh, không lẽ huynh không nhìn ra tình thế trước mắt sao? Nếu như huynh không thề, đám người này sẽ phải chết cùng tộc trưởng của chúng đấy!

Dừng lại một lúc, Hắc Trạch thay đổi ngữ khí, nói tiếp:

- Nhưng, nếu như huynh thề truyền ngôi vị tộc trưởng cho ta, vậy thì đám người này sẽ trở thành thủ hạ của ta, đương nhiên ta phải nhẹ tay với chúng rồi.

Hắc Trạch nói xong, hiện trường lập tức trở nên im lặng, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Tử Y.

Rõ ràng, họ đều hiểu, một câu nói của Tử Y có thể quyết định sinh tử cho tất cả.

Sau khi nhìn thấy sự cường đại của hắc ma viêm, một bộ phận môn sinh thiên khởi giả nhất tộc sớm đã nảy sinh tâm lý sợ hãi, nếu như không phải Hắc Trạch khí thế hùng hực, không còn đường lui, chỉ e họ sớm đã không dám đối đầu trực diện rồi.

Nhưng, phần lớn môn sinh thiên khởi giả thì vẫn rất sùng bái Tử Y, thấy Tử Y đang suy nghĩ đề nghị của Hắc Trạch, rất nhiều người lên tiếng khuyên nhủ:

- Tộc trưởng, đừng hứa với hắn, chúng tôi nguyện sống chết cùng người!

- Đúng vậy, tộc trưởng. Con người này trước đây có thể lừa thầy phản bạn, bây giờ lại có một con quái vật đáng sợ trong tay, nếu như hôm nay chúng ta không bị giết hết thì sau này cũng phải sống trong bóng đêm vĩnh hằng.

Tử Y nghe thấy những lời khuyên nhủ, ủng hộ ấy, chút lay động trong lòng lập tức biến mất.

Chậm chậm ngẩng đầu, dùng đôi mắt sắc bén nhìn thẳng vào mắt Hắc Trạch, trầm giọng nói:

- Hắc Trạch, hôm nay dù phải chết ở đây, ta cũng phải thay sư phụ thanh tẩy môn hộ!

-... Hừ! Không biết tự lượng sức mình, chỉ dựa vào mấy người các người mà định chống lại hắc ma viêm của ta sao.

Hắc Trạch lạnh giọng nói.

Tử Y không muốn đôi co với Hắc Trạch nữa, giơ tay ra hiệu.

Nhận được tín hiệu từ tộc trưởng, tất cả thiên khởi giả xung quanh như hồng thủy, ầm ầm lao về phía Hắc Trạch.

Vô số thuật pháp đen bắn vào không trung, đập vào người hắc ma viêm.

Khoảnh khắc ấy, thân thể khổng lồ của hắc ma viêm hoàn toàn bị nhấn chìm trong vô số thuật pháp đen.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Tử Y vài giây bị trường lão trong lòng không khỏi nổi lên một tia hi vọng.

Chỉ có điều, tia hi vọng đó chỉ duy trì được mấy giây ngắn ngủi.

Bị chụp trong vô số thuật pháp đen, con quái vật rống lên một tiếng giận dữ.

Liên sau đó, năng lượng tập trung mà thuật pháp đen sản sinh ra nhanh chóng nổ tung.

Năng lượng tứ tán còn thân thể khổng lồ của hắc ma viêm một lần nữa xuất hiện lạnh lẽo trước mắt mọi người.

- Hừ! Các người ngây thơ quá đấy, hắc ma viêm không sợ bất cứ loại thuật pháp nào. Các người chỉ đang lãng phí sức lực mà thôi.

Hắc Trạch lạnh lùng nói:

- Bây giờ đến lượt ta ra tay, hãy ném thử nộ hỏa của hắc ma viêm!

Hắc ma viêm vừa đáp xuống, đôi cánh lớn lập tức phát động công kích những thiên khởi giả ở gần nó nhất.

Tử Y thấy vậy, bình tĩnh chỉ huy môn sinh chống lại quái vật.

Sau hai ngày, dưới sự hướng dẫn của Tử Nhược, Hàn Phong đang dần tiếp cận Ngân Nguyệt Thành. Càng đến gần, cảm giác kì lạ càng trở nên rõ nét.

Hàn Phong biết, luồng khí tức đó nhất định tán phát từ chiến trường.

Hàn Phong vội nhanh bước chân, cuối cùng nửa ngày sau đó đến được hiện trường.

Cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt hắn khiến hắn không khỏi kinh ngạc.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

532. Chương 515: Chấn Động Nhân Tâm.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hàn Phong đứng từ trên cao, cảnh tượng diễn ra trước mắt khiến hắn không khỏi rung mình.

Lúc này, sau một thời gian hồi phục, Tử Nhược đã có thể tự mình đi lại, không còn cần Hàn Phong công nữa.

So với Hàn Phong, sắc mặt Tử Nhược tái nhợt như tuyết, thậm chí còn tái hơn cả so với lúc bị thương.

Cảnh tượng trước mắt chẳng khác gì địa ngục trần gian.

Khắp nơi ngổn ngang những thi thể không toàn vẹn, mặt đất chi chít lỗ, chẳng đâu có lấy một tia hoàn chỉnh.

Giữa chiến trường là một con quái vật xấu xí đang dang rộng cánh, cao ngạo ngẩng đầu, trên lưng có một bóng người đang đứng.

Xung quanh con quái vật cũng có mấy người, Hàn Phong nhanh chóng nhận ra họ, là người của thiên khởi giả nhất tộc.

Tử Nhược lo lắng nhìn khắp một lượt, nhanh chóng nhận ra một bóng hình thân quen.

- Phụ thân!

Lúc Tử Nhược nhìn thấy phụ thân mình, không khỏi hét lên một tiếng.

Hàn Phong nhìn theo mắt Tử Nhược, cũng phát hiện ra bọn Tử Y.

Chỉ có điều, Tử Y lúc này có chút thê thảm, đầu tóc rũ rượi, toàn thân bê bết máu, xung quanh là các vị trưởng lão đang bảo vệ cho ông.

Hàn Phong nhìn đến đây, không chần chừ thêm nữa mà quay sang nói với Tử Nhược:

- Đứng im ở đây, ta đi hỗ trợ họ

- Không! Ta cũng đi, ta phải ở bên cạnh phụ thân ta.

Tử Nhược lắc đầu nói.

Hàn Phong khuyên nhủ:

- Bây giờ sức khỏe cô vẫn chưa hồi phục, không giúp được gì ông ấy đâu!

- Không được, ta là con gái cha ta, cũng là một thành viên của thiên khởi giả nhất tộc. Trước tình thế này, sao ta có thể yên tâm đứng đây chờ chết chứ, ta cũng muốn cùng sống chết với người của tộc ta!

Tử Nhược ngữ khí kiên định nói.

Thấy Tử Nhược bướng bỉnh như vậy, Hàn Phong ngẫm nghĩ một lúc, cuối cùng chỉ biết thở dài, không nói gì thêm nữa.

Nắm lấy tay Tử Nhược, Hàn Phong động thân hình, một giây sau đã xuất hiện bên cạnh bọn Tử Y.

Hàn Phong tốc độ cực nhanh, nhanh đến nỗi khi hắn và Tử Nhược xuất hiện bọn Tử Y vẫn chưa kịp phản ứng.

- Phụ thân, không sao chứ!

Tử Nhược mặc dù bị tốc độ của Hàn Phong làm cho giật mình, nhưng phản ứng đầu tiên vẫn là chạy đến bên Tử Y, lo lắng hỏi.

Tử Y nghe thấy giọng nói thân thuộc, ngẩng đầu kinh ngạc, đợi đến khi nhìn thấy khuôn mặt thân thương của Tử Nhược và khuôn mặt nghiêm nghị của Hàn Phong, trong lòng mới thầm thở phào nhẹ nhõm.

Mấy ngày nay, chuyện khiến Tử Y lo lắng nhất cuối cùng cũng có kết quả, biết con gái mình bình yên vô sự, Tử Y vui sướng vô cùng.

Nhưng, thần kinh nhanh chóng kịp phản ứng, Tử Y nhú mày nói:

- Sao lại đến đây?

Hàn Phong nhận ra ngữ khí bất mãn của Tử Y, đương nhiên biết ông đang lo lắng cho mình và con gái, nên không cảm thấy khó chịu, chỉ khổ tiểu nói:

- Nha đầu này cứ đòi đi nên ta cũng không biết làm thế nào.

- Phụ thân, đừng trách Hàn Phong, là con ép hắn đưa con theo, con là con gái cha, cũng là một thành viên của thiên khởi giả, sao có thể núp sau lưng đứng nhìn mọi người huyết chiến được?

Tử Nhược vội vàng nói.

Tử Y nghe vậy, chỉ thở dài:

- Tình hình bây giờ thay đổi nhiều rồi, hôm nay, chỉ e thiên khởi giả nhất tộc không qua nổi kiếp nạn này.

Lúc nói câu này, ánh mắt Tử Y khóa chặt vào con quái vật xấu xí đang đứng ở xa.

Rõ ràng, tất cả đều do con quái vật đó tạo thành.

- Tử Y tộc trưởng, con quái vật này là gì vậy?

Hàn Phong quan sát một lúc, xác nhận khí tức tán phát từ người quái vật chính là nguyên nhân mang lại cho hắn cảm giác bất an lúc trước.

Tử Y nghe thấy Hàn Phong hỏi, đơn giản kể lại một lượt câu chuyện.

Hàn Phong nghe thấy con quái vật này được tạo nên bởi đá hiền giả, trong lòng thoáng giật mình, ánh mắt trở nên hết sức nghiêm trọng.

Hôm nay nếu như không tiêu diệt được nó thì sẽ không thể lấy được đá hiền giả. Như vậy Trần Ngọc không gian khác sẽ không thể tỉnh lại được.

Nghĩ đến đây, Hàn Phong không khỏi siết chặt nắm tay, ánh mắt hướng về phía con quái vật càng thêm kiên định.

- Tộc trưởng, để ta thử đối phó với nó.

Hàn Phong trầm giọng nói.

Mọi người nghe xong, hết thảy ngây ra, mấy vị trưởng lão thấy Hàn Phong nói vậy đều nghĩ hắn là kẻ không biết trời cao đất dày.

Mấy ngày hôm nay, thiên khởi giả nhất tộc gần như dùng hết sức lực của mình mà vẫn không thể làm gì được nó. Bây giờ nhân số hắc ám thuật sĩ chỉ còn lại một phần tư, nhưng vẫn không thể tạo nên dù chỉ một vết thương ngoài da cho nó.

Hắc ma viêm có năng lực miễn dịch với mọi loại thuật pháp, thực sự là khắc tinh của hắc ám thuật sĩ.

Tử Y nghe xong, phản ứng đầu tiên cũng giống như mọi người, nhưng ngay sau đó, trong lòng lại nổi lên một tia hi vọng.

Mặc dù tiếp xúc với Hàn Phong chưa lâu, nhưng ông rất hiểu tính cách hắn, biết Hàn Phong không phải là một kẻ hồ đồ.

Cộng thêm Tử Y vẫn nghĩ Hàn Phong là ẩn tu giả, trong lòng không khỏi sản sinh một tia hi vọng, biết đâu người thanh niên này lại hạ được con hắc ma viêm.

Tử Nhược biết thân phận thực của Hàn Phong nên khi nghe Hàn Phong nói sẽ một mình đối diện với con quái vật đáng sợ, môi hơi mấp máy, hình như định nói gì đó nhưng cuối cùng lại không thốt nổi nên lời.

Hàn Phong không đợi Tử Y trả lời, vận đấu khí, loáng một cái đã thấy xuất hiện trước mặt hắc ma viêm, tình thế hiện tại đã rất nguy cấp nên Hàn Phong cũng không quan tâm đến chuyện thân phận nữa.

Nếu như không đánh bại được hắc ma viêm, vậy thì vĩnh viễn không bao giờ có được đá hiền giả.

Để cứu sống Trần Ngọc, Hàn Phong có thể đánh đổi tất cả.

Hắc Trạch đứng sau lưng hắc ma viêm, đang hưởng thụ niềm vui của kẻ chiến thắng, đám người ô hợp này trong mắt hắn chẳng khác gì một đám sâu bọ, thực ra hắn có thể giết chết họ bất cứ lúc nào, nhưng Hắc Trạch không làm thế.

Mà như đang chơi trò mèo vờn chuột, đối với hắn, những con người này căn bản không thể tạo ra sóng gió gì nên không cần phải để ý quá.

Đúng lúc này, đột nhiên một thanh niên xuất hiện trước mặt hắn, khiến Hắc Trạch có chút hiếu kì.

Nhưng, nghĩ lại, Hắc Trạch lại bật cười.

- Tiểu tử, ngươi tên gì? Không ngờ dám đơn phương độc mã khiêu chiến với hắc ma viêm, xem ra thiên khởi giả nhất tộc cũng không phải toàn một lũ vô dụng!

Lúc Hắc Trạch nói những lời này, mặt lộ rõ sự khinh bỉ.

Hàn Phong chỉ lạnh lùng nhìn hắc ma viêm, căn bản không quan tâm đến Hắc Trạch.

Hắc Trạch thấy Hàn Phong lơ mình đi, đang cười thành giận, lạnh giọng nói:

- Hừ! Xem ra lại là một tên không biết tự lượng sức mình. Vậy thì cho ngươi thử nếm mùi lợi hại của hắc ma viêm!

Nói đoạn, hắc ma viêm dưới chân Hắc Trạch quay người, thò cái đầu lớn về phía Hàn Phong.

Cái miệng máu mở to, một luồng khí nóng xuất hiện.

Cảm nhận sức mạnh đáng sợ của luồng khí nóng, Hàn Phong không dám liều lĩnh, di hình hoá ảnh khởi động thân hình, tránh khỏi luồng khí nóng.

- Con quái vật này quả nhiên lợi hại, nếu như không cẩn thận, e rằng bản thân sẽ gặp nguy hiểm.

Hàn Phong trầm nghĩ.

Sau đó, Hàn Phong trở nên cẩn thận hơn, không vội xuất thủ mà vừa tránh né công kích của hắc ma viêm, vừa thăm dò năng lực thực hư của nó.

Vài lần giao thủ, Hắc Trạch cũng cảm thấy có chút kinh ngạc, không ngờ Hàn Phong lại có thể chèo chống được lâu như vậy.

Trước đây, không một ai trong thiên khởi giả nhất tộc mà không bị hắc ma viêm trực tiếp biến thành thịt nát, nếu như bị trúng luồng khí nóng mà hắc ma viêm thổi ra sẽ bị bốc hơi sạch sẽ.

Nên, thấy Hàn Phong chống đỡ lâu như vậy, Hắc Trạch cũng thấy bất ngờ.

Hàn Phong sau một hồi giao thủ, cũng am hiểu phần nào năng lực của hắc ma viêm.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

533. Chương 516: Ngụy Hiểm Vạn Phần.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Sức mạnh của hắc ma viêm đúng là đáng sợ, nhưng vẫn có khuyết điểm bên trong, không biết có phải vì bị giam giữ lâu ngày không mà động tác của nó có chút chậm chạp.

Cũng chính vì lý do này, Hàn Phong có thể dựa vào ưu thế thân pháp để không bị con quái vật đánh trúng.

Cách đó không xa, bọn Tử Y nhìn thấy Hàn Phong cầm chân con quái vật được lâu như vậy cũng cảm thấy vô cùng chấn động.

Nhưng, sự chấn động ấy chỉ duy trì được mấy giây ngắn ngủi, sau đó chuyển sang nuôi tiếc.

Một vị trưởng lão không khỏi thở dài nói:

- Thân pháp của người thanh niên này thật kì quái, bọn ta chưa từng thấy bao giờ, cũng không nhìn thấy bất khí tức thuật pháp nào trên người hắn, mà lại mang đến một cảm giác rất kì lạ.

Tử Y nghe vậy, nhủ thầm, hình như đang suy nghĩ điều gì, sau khi nghe lời vị trưởng lão kia, cũng nói:

- Đáng tiếc mặc dù Hàn Phong có thể tránh được công kích của hắc ma viêm nhưng lại không thể tạo ra bất cứ thương tổn nào cho nó, xét cho cùng chẳng có tác dụng gì.

Trong lúc bọn Tử Y còn đang thở dài thì Hàn Phong hình như đã nhìn ra điều gì, bắt đầu thử triển khai công kích với con ma thú.

Hàn Phong lợi dụng ưu thế thân pháp bản thân, tránh một đập của hắc ma viêm, đồng thời chân phải nhún mạnh, dẫm lên mu bàn chân khổng lồ, thân hình lao như tên bắn về phía trước.

Trong nháy mắt, thân hình Hàn Phong đã xuất hiện sau lưng hắc ma viêm, dồn sức, hai tay đồng loạt xuất quyền.

Đấu khí cuộn cuộn hội tụ trên hai nắm đấm của Hàn Phong!

Bình! Một tiếng trầm đục.

Grào! Liên sau đó là một tiếng rống đau đớn.

Bọn Tử Y và những thiên khởi giả sau lưng tròn mắt nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mắt.

Một số thiên khởi giả thậm chí còn dụi dụi mắt, tưởng mình đang mơ.

Hàn Phong thực sự đã làm được!

Con quái đáng sợ nổi tiếng trong mắt mọi người, bị Hàn Phong đánh bại chỉ bởi một chưởng.

Mặc dù, không biết đòn công kích có thể làm nó bị thương bao nhiêu.

Nhưng một đòn này của Hàn Phong khiến mọi người vô cùng hưng phấn.

Hắc Trạch cũng không ngờ, người thanh niên này lại có thể đả thương hắc ma viêm.

Hắn chưa bao giờ nghĩ, lúc này bao nhiêu thiên khởi giả tấn công cũng không đả thương được hắc ma viêm vậy mà Hàn Phong trước mắt lại có thể làm được.

Hắc Trạch nheo mắt, lạnh lùng nhìn Hàn Phong, hình như đang cố tìm ra điểm bất hợp lý nào đó.

Hàn Phong chẳng quan tâm đến ánh mắt Hắc Trạch, đối với hắn, Hắc Trạch trên lưng hắc ma viêm không phải quá mạnh.

Chỉ cần có cơ hội, Hàn Phong hoàn toàn có thể giết chết được hắn. Nhưng Hắc Trạch vô cùng狡 hoạt, luôn nấp sau lưng hắc ma viêm, Hàn Phong nhất thời rất khó tìm được cơ hội.

Nhưng, Hàn Phong cũng không buồn phiền vì điều đó. Mặc dù thử nghiệm vừa rồi chứng minh đấu khí của hắn có thể làm bị thương hắc ma viêm, nhưng Hàn Phong vẫn không dám coi thường đối thủ.

Lúc này từ miệng Tử Y, Hàn Phong biết hắc ma viêm chính là con ma vật năm ngàn năm trước mang đại họa đến cho đại lục.

Có thể vì vấn đề kỹ thuật mà năng lực của con quái vật này yếu hơn ma vật của năm ngàn năm trước rất nhiều.

Nhưng, Hàn Phong không vì thế mà bớt thận trọng.

Lúc này, sở dĩ hắn đề nghị một mình chống lại hắc ma viêm là vì nhận được một tia gợi ý từ phía Tử Y.

Có thể thấy, trong không gian thuộc về thuật sĩ đen này, mỗi người đều tu luyện thuật pháp đen, căn bản không tồn tại sức mạnh nào khác như đấu khí.

Như vậy, có thể trong lúc sáng tạo ra con ma vật, Hắc Trạch căn bản không nghĩ sẽ dùng nó đối phó với võ giả.

Hàn Phong mang theo suy nghĩ đó, nên mới thử ra tay.

Kết quả đúng như Hàn Phong dự đoán, trên thế giới này không có gì là không thể hóa giải.

Dù hắc ma viêm có thể miễn nhiễm với các loại thuật pháp đen, nhưng nếu đổi thành đấu khí, phương diện phòng ngự của nó sẽ trở nên tương đối yếu.

Đây là thông tin Hàn Phong nhận được từ chỗ Mộ Tuyết.

Năm ngàn năm trước, sở dĩ con ma vật có thể mang lại phiền phức được cho đại lục là vì thuật sĩ đen muốn chống lại võ giả nên mới tạo ra một con ma vật chống được mọi loại đấu khí để đối phó với họ.

Bởi vì tình huống lúc đó tương đối đặc thù nên các thuật sĩ đen cũng bỏ rất nhiều công sức trên phương diện phòng ngự thuật pháp đen.

Nên khả năng phòng ngự của con ma vật lúc đó không cực đoan như con hắc ma viêm trước mắt, có thể miễn dịch với các loại thuật pháp.

Cũng chính bởi lý do này, sau khi ma vật thoát khỏi sự khống chế của thuật pháp đen, mới vấp phải đòn công kích liên thủ của tất cả thuật sĩ đen.

Mặc dù cuối cùng thành công đánh lùi những thuật sĩ đen đó, nhưng bản thân cũng bị thương không nhẹ.

Bởi vậy, năm đó võ giả mới có cơ hội chiếm ưu thế.

Hàn Phong có được sự nhắc nhở này, nên mới ra tay thử.

Nhưng, xem ra, những gì Hàn Phong đoán ứng nghiệm.

Đấu khí của hắn đúng là có thể khắc chế được con hắc ma viêm trước mắt.

Nhưng đồng thời, bản thân Hàn Phong cũng có chút kinh ngạc vì sự cường đại của nó.

Đòn tấn công vừa rồi, Hàn Phong đã dùng hết bảy phần đấu khí của mình, vậy mà chỉ có thể đả thương nó, có thể thấy, năng lực của con quái vật này đáng sợ thế nào.

Hàn Phong thực sự không dám nghĩ tưởng tượng con ma vật tàn phá đại lục năm xưa sẽ có sức mạnh thế nào.

Diệp Vô Hoàng điên cuồng tìm cách giải phong ấn, thật chẳng khác gì tự tìm đường chết.

Nhưng, trước mắt Hàn Phong không có thời gian suy nghĩ về sự điên khùng của Diệp Vô Hoàng.

Nhiệm vụ bây giờ là phải đánh hạ được nó và giành lấy đá hiên giả.

Hắc ma viêm sau khi trúng đòn công kích của Hàn Phong, lập tức nổi giận lôi đình, bay người lên cao, từ hai con người bắn ra hai luồng nộ hỏa hung tàn.

Từ lúc nó sinh ra đến giờ, Hàn Phong là người đầu tiên làm nó bị thương, tư duy đơn giản bảo với nó, phải xé nát sinh vật này.

Grao!

Rống lên một tiếng giận dữ, hắc ma viêm điều khiển thân thể khổng lồ của mình, điên cuồng dùng cánh tấn công Hàn Phong.

Thân ảnh Hàn Phong lúc này đã bị bụi đất và sóng khí che phủ hoàn toàn.

Bọn Tử Y đứng xem ở xa mà cũng phải giật mình thon thót.

Tử Nhược hai tay đan chặt vào nhau, lo lắng nhìn về phía Hàn Phong.

- Phụ thân, chúng ta mau đi giúp Hàn Phong đi!

Tử Nhược lo lắng nói.

Tử Y nhìn khuôn mặt lo âu của con gái, trong lòng hình như hiểu ra điều gì.

Nhưng Tử Y không nói rõ ra, trước mắt họ vẫn chưa hết nguy hiểm, Tử Y đương nhiên không có thời gian nghĩ ngợi chuyện đó.

Nhưng, nghe Tử Nhược nói, Tử Y vẫn có phản ứng, nhanh chóng cùng những thiên khởi giả còn sót lại bàn bạc kế sách tấn công hắc ma viêm.

Mặc dù biết thuật pháp đen không thể làm hại được hắc ma viêm.

Nhưng từng ấy người công kích một lúc, có thể cầm chân được nó, đồng thời giúp đỡ Hàn Phong được phần nào.

Lúc này Hàn Phong đang vị hắc ma viêm bao vây bởi những đòn tấn công quy mô, nhưng dựa vào di hình hoán ảnh, hắn vẫn có thể tránh được một cách khéo léo.

Vừa hay lúc đó, đòn tấn công của bọn Tử Y cũng vừa đánh trúng vào người hắc ma viêm, phần nào ngăn cản hành động của nó.

Hàn Phong sao có thể bỏ lỡ cơ hội hiếm có này, động thân hình, thoát khỏi quy mô công kích của hắc ma viêm.

Đồng thời, thân hình vụt chuyển, lao thẳng vào đầu hắc ma viêm bằng tốc độ khiến người ta không thể tưởng tượng.

- Thiểm quang chi thủ!

Những mũi tên tràn đầy phong nguyên tố, như mưa dội xuống đầu hắc ma viêm. Cảm nhận được uy lực ẩn chứa trong đòn công kích, hắc ma viêm ngẩng đầu, một tấm màn chắn màu đen đột nhiên xuất hiện phía trước hắc ma viêm.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

534. Chương 517: Sức Mạnh Cuối Cùng Của Thiên Khởi Giả.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Tấm màn đen nhanh chóng chuyển hóa thành một tấm khiên hình tròn.

Cơn mưa tên ập đến như hồng thủy, điên cuồng đập vào tấm khiên tròn.

Tên và khiên chạm nhau, phát ra những âm thanh leng keng như tiếng kim loại va đập, chỉ có điều, âm thanh này lớn hơn rất nhiều.

Những đường thanh sắc mang theo khí kinh màu đen theo đó tán phát.

Hàn Phong thấy con quái vật vẫn còn bản lĩnh này, cũng có chút kinh ngạc.

Hắn không hi vọng có thể hạ gục được nó chỉ bởi một đòn, thiểm quang chi thủ vừa rồi chỉ là để cầm chân nó mà thôi.

Cước bộ hơi động, phối hợp với di hình hoán ảnh, trong nháy mắt Hàn Phong đã xuất hiện ngay trước trán nó, cánh tay giấu trong tay áo chuyển động nhanh như chớp.

Chỉ thấy, vô số thanh phong với tốc độ mắt thường không thể phán đoán được nhanh chóng tụ tập bên trên nắm đấm.

Trong nháy mắt, ngưng thành một cơn lốc cuồng bạo.

- Bôn lôi!

Nàn Phong đã từng rất thích vận dụng chiêu võ kỹ này, nhưng bôn lôi bây giờ không còn giống bôn lôi ngày xưa nữa.

Mà có thêm nguyên tố gió.

Bôn lồi cũ đáng lẽ phải có những đường lồi điện màu tím, nhưng bây giờ lại được bao phủ bởi những cơn lốc màu xanh.

Lồi điện màu tím và gió lốc màu xanh kết hợp với nhau, hình thành nên một luồng năng lượng cuộn cuộn khiến người ta nghẹt thở.

Bôn lồi chú trọng tốc độ, dưới sự hỗ trợ của nguyên tố gió, cánh tay Hàn Phong lúc này gần như biến mất.

Hoặc là, không phải biến mất, mà vì tốc độ quá nhanh, nên mới khiến mọi người nảy sinh ảo giác.

Một giây sau, nắm đấm đã biến mất của Hàn Phong xuất hiện trước mặt hắc ma viêm, lồi điện màu tím và gió lốc màu xanh đập mạnh vào tấm khiên trước mặt hắc ma viêm.

Gần như không gặp một chút trở ngại, đòn tấn công bất ngờ của Hàn Phong trực tiếp đập tan tấm khiên tròn.

Mất đi vật cản cản, với khí thế lồi đình, chớp mắt đã thấy một quyền đánh trúng mắt trái hắc ma viêm.

Hàn Phong luôn tin, đôi mắt là phần yếu nhất trên người ma thú, và cũng là điểm yếu hại chí mạng.

Ngọn nguồn năng lượng của bất cứ sinh vật nào đều xuất phát từ trung tâm đầu.

Mặc dù con hắc ma viêm trước mắt không thuộc loại ma thú nào, nhưng Hàn Phong biết, lúc Hắc Trạch chế tạo ra nó, nhất định phải dựa vào đặc điểm trên người ma thú.

Đúng như hàn Phong nghĩ, năng lượng đầu khí mang theo thanh sắc và tử sắc cùng nắm đấm Hàn Phong, không hề do dự đập thẳng vào mắt hắc ma viêm.

Mặc dù mắt hắc ma viêm mạnh hơn ma thú bình thường rất nhiều, nhưng với một đòn vừa rồi của Hàn Phong, vẫn không thể chống đỡ nổi.

Nắm đấm của Hàn Phong chỉ hơi dừng lại một chút, rồi cả cánh tay hoàn toàn ngập trong đó.

Sức mạnh sục sôi từ cánh tay Hàn Phong truyền vào bên trong hắc ma viêm, điên cuồng phá hoại thân thể nó.

Thân thể Hàn Phong cũng theo nó mà lắc lư điên cuồng, chẳng khác gì một chiếc thuyền lá trong cơn bão táp.

Tử Nhược đứng nhìn cảnh tượng này mà không khỏi rùng mình.

Bọn Tử Y lúc nhìn thấy Hàn Phong giáng cho con quái vật một đòn chí mạng, trong lòng không khỏi khấp khểnh hi vọng.

Đương nhiên, rất nhiều người không biết Hàn Phong, nên cũng không quan tâm lắm đến sự an nguy của hắn.

Họ chỉ quan tâm Hàn Phong có thể đánh bại hắc ma viêm hay, cứu vớt thiên khởi giả nhất tộc hay không.

Nên, thấy Hàn Phong gặp nguy hiểm, họ không đợi Tử Y ra lệnh mà tự động tổ chức tấn công, hi vọng cứu được Hàn Phong.

Dù sao họ vẫn phải dựa vào Hàn Phong để đối phó với hắc ma viêm, đương nhiên không thể trơ mắt đứng nhìn Hàn Phong chết được.

Hàn Phong lúc này trong lòng cũng có chút kinh ngạc, hắn cứ tưởng đánh xong một đòn là có thể dễ dàng rút lui.

Nhưng có lẽ hắn đã quá xem nhẹ sức mạnh của đá hiền giả.

Khoảnh khắc cánh tay Hàn Phong ngập trong mắt hắc ma viêm, gần như đồng thời, vết thương tạo bởi đầu khí nhanh chóng khép miệng.

Cũng chính bởi lý do này, cánh tay Hàn Phong bị kẹt ở trong, không sao rút ra được.

Nhưng, Hàn Phong không vì thế mà hoảng loạn, đầu khí trong người bạo phát lần nữa, lần này Hàn Phong để đầu khí chạy khắp toàn thân, bổ sung thêm một đòn nữa vào vết thương vừa mới khép miệng của hắc ma viêm.

Hàn Phong muốn mượn cơ hội này để rút lui.

Kéo giãn khoảng cách với hắc ma viêm, Hàn Phong cẩn thận phòng ngự không để cho con súc sinh trước mặt phản đòn.

Chỉ có điều, sau rất nhiều lần thử, Hàn Phong phát hiện hắc ma viêm có tốc độ hồi phục rất nhanh.

Tử Y đương nhiên biết chuyện gì đang diễn ra.

Mặc kệ vết thương trên người, Tử Y vội vàng hét lớn:

- Hàn Phong, đừng để cho con quái vật đó có cơ hội lại sức, đá hiền giả nằm trên trán nó, cố nghĩ cách chém vỡ đầu nó, lấy đá hiền giả.

Hàn Phong không quay đầu, nhưng nghe không lọt một chữ nào.

Những lời Tử Y nói, Hàn Phong đương nhiên hiểu, chỉ cần lấy được đá hiền giả trong trán nó, vậy thì con súc sinh sẽ bị mất đi toàn bộ sức mạnh.

Điều chỉnh lại hơi thở, không đợi cho vết thương trên mắt hắc ma viêm hoàn toàn hồi phục, Hàn Phong chuẩn bị tấn công thêm lần nữa.

Hắc Trạch đứng trên lưng hắc ma viêm vừa giật mình vừa giận.

Lúc này Hàn Phong đột nhiên xuất thủ khiến Hắc Trạch sợ hãi vô cùng.

Hắn chưa bao giờ nghĩ, mình mai danh ẩn tích, cam tâm tình nguyện sống cùng đám di khí giả ô hợp, bỏ ra tâm huyết nửa đời người để tạo ra hắc ma viêm, lại phải lép vế trước một thiếu niên vô danh.

Hắc Trạch tuyệt đối không thể đón nhận điều này, hắc ma viêm có vẻ cũng rất khó chịu, bởi vì bị thương nên thân thể khổng lồ không ngừng lắc lư qua lại.

Hắc Trạch cảm thấy trong lòng mình đau không kém, mặc dù hắn là một kẻ điên, là tên súc sinh lừa thầy phản bạn nhưng con hắc ma viêm mà hắn phải tốn biết bao nhiêu tâm huyết để tạo ra này, luôn được Hắc Trạch coi như con mình.

Bây giờ nhìn thấy con mình bị thương, bảo Hắc Trạch bình tĩnh sao được.

Thấy Hàn Phong lại định xông lên, trong lòng vừa giận vừa sợ, nhìn Hàn Phong giận dữ quát:

- Tiểu tử, ngươi làm ta giận rồi đấy, ta nhất định phải phanh thây xé thịt ngươi.

Dừng lại một lúc, Hắc Trạch giận dữ chỉ huy hắc ma viêm, nói:

- Lên! Giết chết tên sâu bọ đáng thương này!

Gao!

Hắc ma viêm nghe lệnh, rống lên một tiếng giận dữ, mặc kệ thân thể đang đau đớn của mình, lao lên phía trước.

Đối diện với một con hắc ma viêm đang nổi giận lôi đình, Hàn Phong không hề có ý muốn rút lui mà lại có chút mừng thầm.

Vì quá giận nên động tác của hắc ma viêm càng thêm trì hoãn, Hàn Phong đối phó càng dễ dàng hơn.

Nhưng một Hàn Phong cẩn trọng không lập tức ra tay mà giống như lúc này, cẩn thận ứng phó với con quái vật đang nổi giận, đồng thời tìm kiếm cơ hội có lợi, tiến hành ra tay.

Được Tử Y nhắc nhở, Hàn Phong nhắm chặt mục tiêu, hắn nhất định phải đập nát đầu con quái vật này.

Bởi vì trong đó, có thứ Hàn Phong cần, đá hiền giả.

- Phụ thân! Chúng ta giúp đỡ Hàn Phong đi, một mình hắn liệu có nguy hiểm không?

Tử Nhược bên cạnh lo lắng hỏi.

Nhìn bộ dạng con gái, Tử Y khẽ thở dài, nhưng ông hiểu, sinh tử của cả thiên khởi giả nhất tộc lúc này đều nằm trên vai người thanh niên kia.

Cho nên, sau một hồi suy tính, Tử Y thở dài nói:

- Được rồi! Gọi tất cả thuật sĩ hệ điều trị còn may mắn sống sót đến đây.

Tử Nhược cũng là thuật sĩ hệ điều trị nên vừa nghe Tử Y nói, liền đoán ra ý đồ của ông, không khỏi thốt lên kinh ngạc:

- Phụ thân, cha định...?

Tử Y dịu dàng xoa đầu Tử Nhược, mỉm cười nói:

- Hàn Phong là hi vọng duy nhất của chúng ta, giúp đỡ hắn là chuyện chúng ta nên làm.

Tử Y nghe vậy, không khỏi ngần ngại nói:

- Đa tạ, phụ thân!

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

535. Chương 518: Sát Chủ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

- Ha ha! Ta giúp hắn, chứ có giúp con đâu mà con đa tạ?

Thấy Tử Y trêu mình, Tử Nhược hai má đỏ bừng, ngượng ngùng nhìn phụ thân, nũng nịu nói:

- Phụ thân....

Trong lúc hai cha con còn đang trò chuyện thì hơn hai mươi thuật sĩ hệ điều trị đã tập trung bên cạnh Tử Y.

Thuật sĩ hệ điều trị vốn dĩ chiếm tỷ lệ thấp nhất trong cả thiên khởi giả nhất tộc, bây giờ lại bị tổn thất một bộ phận trong trận đại chiến, nên số lượng còn lại còn thấp hơn, có thể coi đều là những đệ tử tinh anh trong mạch điều trị.

Tử Y nhìn lướt một lượt, trong lòng không khỏi nổi lên một chút bi ai.

Nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng, Tử Y vẫy vẫy tay, nói với những người này:

- Bây giờ đang là thời khắc sinh tử của thiên khởi giả nhất tộc, ta cần đến sức mạnh của các ngươi, các ngươi có muốn giúp ta không!

Tử Y vừa dứt lời, hơn hai mươi thuật sĩ hệ điều trị nhất loạt lên tiếng ứng đáp.

Nhìn thần sắc kích động của các đệ tử, Tử Y vui mừng gật đầu, chậm rãi nói:

- Như các ngươi đã thấy, bây giờ tất cả hi vọng của chúng ta đều tập trung trên người người thanh niên kia, bất luận cuối cùng hắn thành công hay thất bại, đều là ân nhân của thiên khởi giả nhất tộc ta.

Dừng lại một lúc, Tử Y chuyển chủ đề, trầm giọng nói:

- Có thể chúng ta không thể đối phó được con quái vật đó, thậm chí không thể làm nó bị thương, nhưng chúng ta có thể giúp đỡ ân nhân của mình. Nên, ta hi vọng mọi người hãy cho ta mượn một phần sức mạnh của mình!

- Tộc trưởng, ngài nói đi, chỉ cần cứu được thiên khởi giả nhất tộc, dù có muốn mạng sống của chúng tôi, chúng tôi cũng không từ chối.

- Đúng đó! Tộc trưởng, ngài nói đi, muốn chúng tôi làm gì, chỉ cần chúng tôi làm được, tuyệt đối không chau mày nhăn mặt!

Tử Y nghe vậy, nở nụ cười, nói tiếp:

- Ta biết tâm ý của các người, nhưng không cần lo lắng, ta chỉ muốn mượn sức mạnh của các người một lúc, có thể một lát nữa các người sẽ cảm thấy không ổn, nhưng đó chỉ là biểu hiện của việc tiêu hao sức mạnh, không ảnh hưởng gì đến danh tính hay tu vi sau này của các người.

Mọi người nghe xong, cũng hơi yên tâm, mặc dù lúc này nói cứng như vậy nhưng trong lòng thì sớm đã mang quyết tâm tất chết. Nhưng bây giờ nghe Tử Y nói không cần chết, những người này đương nhiên cảm thấy mừng rỡ vô cùng.

Dù sao, cũng đâu có ai thích chết.

Tiếp sau đó, Tử Y nhanh chóng nói cho mọi người những việc phải làm.

Trong lúc họ bận trao đổi thì tình thế bên Hàn Phong một lần nữa xuất hiện biến hóa.

Hàn Phong một lần nữa nắm chắc cơ hội, tranh thủ lúc con hắc ma viêm xuất hiện sơ hở, áp sát phần đầu nó, ra đòn tấn công.

Năng lượng xanh tím dưới sự điều khiển của Hàn Phong, không hề do dự nhắm thẳng vào con mắt vẫn chưa hồi phục của hắc ma viêm.

Lần này, vết thương mà Hàn Phong gây ra còn khiến hắc ma viêm cảm thấy đau đớn hơn trước.

Tiếng gào thét rung động đất trời thể hiện lúc này nó đang rất phẫn nộ.

Hàn Phong căn bản chẳng buồn quan tâm, tình thế tốt như vậy, đương nhiên hắn không thể bỏ qua.

Đấu khí toàn thân nhanh chóng hội tụ, thân hình triệt để triển khai, không ngừng tìm kiếm cơ hội, không ngừng phát động công kích với hắc ma viêm.

Trong số những đòn Hàn Phong đánh ra, chỉ có một đòn là đánh trúng vào con mắt trái đang bị thương của hắc ma viêm.

Chỉ trong nháy mắt, năng lượng của Hàn Phong khiến cho con mắt đó triệt để biến thành thịt máu mơ hồ.

Hơn nữa, những đòn công kích liên tiếp khiến vết thương của hắc ma viêm căn bản không kịp hồi phục, mà ngược lại mở rộng nhanh hơn.

Mặc dù, Hàn Phong liên tiếp đánh trúng nhưng trong lòng không hề cảm thấy vui mừng.

Nguyên nhân rất đơn giản, sau một hồi giao thủ, Hàn Phong phát hiện sức mạnh của con quái vật này còn cường đại hơn cả mình tưởng tượng.

Một loạt những đòn tấn công dồn dập vừa rồi, Hàn Phong phải dốc toàn lực mới có thể tạo thành, những cũng chỉ làm được đến đó, rõ ràng sinh mệnh lực của hắc ma viêm vẫn rất cường thịnh.

Hàn Phong mặc dù tự tin dựa vào tiên thiên cứu chuyển đấu khí, chỉ ít có thể cầm cự được một thời gian, nhưng năng lực hồi phục dị thường của hắc ma viêm thực sự khiến hắn rất đau đầu.

Hàn Phong tâm tư bách chuyển, nhanh chóng nghĩ cách giải quyết tình thế trước mắt.

Chỉ có điều nghĩ đi nghĩ lại mà vẫn không tìm ra được cách nào, Hàn Phong không khỏi có chút phiền muộn.

Hắc Trạch trên lưng hắc ma viêm tâm trạng lúc này còn tồi tệ hơn, tên Hàn Phong này thực sự rất khó đối phó, hắn căn bản không đoán ra được bước tiếp theo Hàn Phong sẽ làm gì.

Trong nhận thức của hắn, những chuyện như thế này không thể xảy ra.

Chỉ có điều, mọi chuyện lại diễn ra như vậy, khiến Hắc Trạch nhất thời có chút hoảng hốt.

Hắc ma viêm nộ hỏa tràn ngập trong người, con mắt phải còn nguyên vẹn giận dữ nhìn vào mắt Hàn Phong.

Nếu như có thể, nó rất muốn được nuốt con sâu bé xíu đáng ghét này vào trong bụng.

Chỉ có điều, nó không làm được.

Lúc vừa sinh ra, tất cả đều phải dựa vào bản năng và chỉ huy của Hắc Trạch, đối diện với một Hàn Phong kinh nghiệm phong phú, những thủ đoạn tấn công của nó ngây ngô chẳng khác gì một đứa trẻ vừa mới sinh ra.

Nếu như không phải tự thân cường đại, Hàn Phong căn bản chỉ cần một ngón tay là đã có thể giải quyết được nó.

Nhưng, chính vì có sức mạnh cường đại nên nó mới có thể một tay tiêu diệt hết di khí giả, nếu như không phải thiên khởi giả nhất tộc xuất hiện một Hàn Phong chỉ e rằng lúc này chỉ có kết cục diệt vong.

Đúng lúc đó, ở phía xa, Tử Y đã phát hiện ra tình hình trong hiện trường.

Mặc dù Hàn Phong đáng chiếm thế thượng phong, nhưng một người hiểu rất rõ năng lực của hắc ma viêm như ông, đương nhiên biết tình thế trước mắt.

Có điều, Tử Y không vội vàng, vì ông đã chuẩn bị xong, biện pháp tốt nhất có thể giúp đỡ Hàn Phong.

Lúc này, nếu như Hàn Phong quay đầu sẽ nhìn thấy một năng lượng trắng tinh thuần khiết đang không ngừng hội tụ trên người Tử Y.

Sau lưng ông, hơn hai mươi thuật sĩ hệ điều trị đang không ngừng truyền năng lượng trên người mình vào người Tử Y, trong đó cũng bao hàm một phần sức lực vừa mới hồi phục của Tử Nhược.

Sức mạnh trên người Tử Y mỗi lúc một lớn, cách đó không xa, Hàn Phong cũng đã chú ý đến những biến hóa sau lưng.

Nhưng hắn không quay đầu vì đúng lúc này, Tử Y đột nhiên lên tiếng nói:

- Hàn Phong, ta giao vận mệnh của thiên khởi giả nhất tộc cho ngươi, bây giờ, ta sẽ dùng bí thuật của tộc mình, kích thích sức mạnh của chúng ta cho ngươi, hi vọng nó sẽ giúp ngươi đánh bại kẻ thù trước mắt.

- Tử Y nói với Hàn Phong, liền sau đó, quang mang trên người Tử Y đột nhiên mở rộng, sức mạnh của hơn hai mươi thuật sĩ đen sau lưng đều đã truyền vào người ông.

Khoảnh khắc sức mạnh rời khỏi cơ thể, hai mươi mấy thân thể như rũ ra như bị nhúng nước, ngã gục xuống đất.

Tử Nhược còn thê thảm hơn, bởi vì vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, bây giờ lại bị mất sức bên sắc mặt chuyển sang trắng bệch như tuyết.

Lúc này, Tử Y chẳng còn tâm trạng để quan tâm đến con gái mình nữa, y bả trên người không có gió mà tự động phồng lên, năng lượng bàng đại trong nháy mắt truyền vào trong cơ thể khiến cơ bắp trên người Tử Y bất ngờ tăng lên gấp đôi.

Mấy vị trưởng lão làm nhiệm vụ bảo vệ bên cạnh Tử Y, gân xanh cũng nổi chằng chịt trên trán.

Tử Y nghiêng răng, cổ nén cơn đau là luồng sức mạnh ấy mang lại, mắt lóe lên, hai tay múa như bay.

Một giây sau, Tử Y đột nhiên ngẩng đầu rồng lớn, dòng luồng sức mạnh thuần túy mà bàng đại trong cơ thể lại lại, đồng thời đẩy nó ra khỏi cơ thể.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

536. Chương 519: Thiên Giai Bát Phẩm Ngoài Ý Muốn.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Khoảnh khắc đó, sắc mặt Tử Y tái vô cùng, biểu tình trên mặt vặn vẹo, nhưng Tử Y vẫn chỉ nghiêng chặt răng, hai mắt nhìn thẳng vào bóng người cách đó không xa.

Khóa chặt mục tiêu, Tử Y dùng chút sức lực cuối cùng còn lại trong người, đẩy năng lượng ra ngoài cơ thể.

Sau đó, Tử Y cũng ngã gục ra sau, may mà được mấy vị trưởng lão bên cạnh nhanh tay đỡ lấy nên mới không ngã xuống đất.

Chỉ có điều, Tử Y căn bản không quan tâm đến tình hình bản thân, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm vào những biến hóa ngoài chiến trường.

Hàn Phong lúc này, cảm nhận được một luồng sức mạnh bàng đại thuần túy đang tiếp cận bản thân mình.

Nếu như không phải nghe thấy những gì Tử Y vừa nói, có lẽ Hàn Phong sớm đã bỏ chạy rồi.

Nhưng hắn hiểu, Tử Y sẽ không hại hắn, chí ít không phải lúc này, bởi vì như Tử Y nói, sinh tử của cả thiên khởi giả nhất tộc đang nằm trong tay Hàn Phong.

Nên Tử Y chắc chắn sẽ không để hắn xảy ra chuyện.

Cố nén cảm giác muốn bỏ chạy, Hàn Phong đánh thêm một quyền vào mắt trái con hắc ma viêm.

Đau quá, cuối cùng hắc ma viêm cũng không chịu được và phải lùi lại phía sau. Hàn Phong mượn thế lùi theo nó, vừa hay vào đúng vị trí mà luồng năng lượng bàng đại thuần túy đi qua.

Hàn Phong nghiêng răng, rút hết đầu khí trên người, đồng thời nhủ thầm:

- Liều!

Gần như trong cùng khoảnh khắc Hàn Phong đưa ra quyết định, luồng năng lượng thuần túy đó trực tiếp ập vào người hắn.

Bầu trời như bừng sáng, sáng đến nỗi đám đông thiên khởi giả bên dưới phải lấy tay che mắt lại.

Giây phút luồng năng lượng thuần túy truyền nhập vào cơ thể, Hàn Phong chỉ cảm thấy tứ chi của mình như muốn đứt lìa.

Cố nén cơn đau, nhưng Hàn Phong vẫn phải rống lên một tiếng khe khẽ.

Một giây đó, Hàn Phong thậm chí còn nghĩ, hay là Tử Y phát hiện ra điều gì nên muốn hại mình.

Chỉ có điều ý nghĩ ấy vừa xuất hiện lập tức biến mất không chút dấu vết.

Bởi vì cảm giác đau đớn lúc này đã chiếm lĩnh toàn bộ tư duy hắn.

Một giây, hai giây....

Đối với Hàn Phong mà nói, có lẽ vô số giây đã trôi qua, cuối cùng cơn đau dần lắng xuống, Hàn Phong phát hiện những kinh mạch gần như đã đứt lìa trong người mình, dường như đang có sự thay đổi.

Trong lúc Hàn Phong còn đang nghi hoặc, từng luồng năng lượng thuần túy nhanh chóng truyền nhập vào tứ chi bách cốt. Năng lượng vốn đã tiêu hao gần hết khôi phục lại trạng thái tốt nhất.

Một giây sau, Hàn Phong phát hiện đầu khí trong người đang vận chuyển nhanh chóng, luồng năng lượng thuần túy bàng đại ấy dưới sự vận chuyển của đầu khí, trực tiếp bị cơ thể hấp thu, dung hòa, cuối cùng hoàn toàn chuyển hóa thành sức mạnh bản thân.

Năng lượng không ngừng tăng lên, Hàn Phong nhất thời cảm thấy dễ chịu vô cùng, cảm giác đau đớn ban đầu cũng hoàn toàn biến mất.

Hàn Phong đắm chìm trong niềm khoái cảm sức mạnh bạo tăng.

Hơn nữa, khoảnh khắc này, sâu trong nội tâm hắn hình như đang phát sinh một tia biến hóa, chỉ là Hàn Phong nhất thời không nói rõ được.

Cách đó không xa, Hắc Trạch nhìn thấy động tác của Tử Y, biết rõ Tử Y định làm gì, nhưng vì bị Hàn Phong cầm chân căn bản không kịp làm gì, đành phải trơ mắt đứng nhìn thân thể Hàn Phong biến hóa.

Lúc này, sắc mặt Hắc Trạch lúc trắng lúc xanh, mắt ánh lên một tia tàn nhẫn, nghiêng răng chỉ huy nói:

- Lên! Giết chết tên đó, không để cho hắn hoàn thành tẩy lễ!

Mặc dù hắc ma viêm không biết Hàn Phong đang làm gì, nhưng bản năng nói với nó, nếu như không tiêu diệt Hàn Phong thì khí tức đáng sợ truyền đến từ người hắn sẽ uy hiếp nó.

Bởi vậy, sau một tiếng rống lớn, hắc ma viêm xòe rộng hai cánh, mặc kệ vết thương trên người, chớp mắt đã thấy xuất hiện trước mặt Hàn Phong.

Cái miệng máu mở to, một luồng nhiệt khí đột nhiên xuất hiện, trực tiếp xuyên qua không trung, ập thẳng vào người Hàn Phong.

Chỉ có duy nhất Tử Y là phát hiện ra tình hình trước mắt.

Từ đầu đến cuối, ánh mắt Tử Y không hề rời khỏi Hàn Phong.

Ngay từ lúc Hàn Phong một đòn đả thương hắc ma viêm, Tử Y đã phát hiện ra một số vấn đề, bây giờ ông cũng đáng cực, cực cho ông không nhìn nhầm.

Những biến hóa trên người Hàn Phong mặc dù chỉ kéo dài khoảng mười giây, nhưng trong mắt người ngoài thì chỉ như một cái chớp mắt.

Nhưng, lúc hắc ma viêm liều lĩnh lao đến chỗ Hàn Phong, trái tim Tử Y cũng gần như ngừng đập.

Ông muốn giúp đỡ nhưng trên người lại chẳng còn chút sức lực nào.

Hàn Phong là niềm hi vọng duy nhất của tộc ông, nếu như bây giờ Hàn Phong thất bại, cũng có nghĩa thiên khởi giả nhất tộc bại vong.

Tử Y khó có thể chấp nhận điều này.

Luồng khí nóng mang theo sức mạnh hủy diệt gần như nuốt chửng thân thể Hàn Phong trong nháy mắt.

Hắc Trạch xem đến đây, không khỏi cười điên cuồng, những áp lực và phẫn nộ mà Hàn Phong mang lại cho hắn cũng cùng Hàn Phong theo gió biến mất.

Hắc Trạch lạnh lùng nhìn bộ dạng chật vật của Tử Y, cười như điên như dại, nói:

- Tử Y, tia hi vọng cuối cùng của ngươi mất rồi, nhưng ngươi vẫn chọc giận ta thành công, hôm nay ta nhất định nhổ tận gốc thiên khởi giả nhất tộc, không tha một ai!

Tử Y nghe vậy, mi mắt hơi động, không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Hắc Trạch thấy vậy, lạnh giọng nói:

- Ta cũng không ngờ, ngươi dám liều mạng tìm một tên võ giả đến giúp, nếu như không phải ngươi cùng những người khác liên hợp thi triển thánh ngôn thuật thì ta cũng không nghĩ ra tên tiểu tử đó là một võ giả tu luyện đấu khí.

Những lời Hắc Trạch nói nhất thời tạo nên một cơn chấn động mới, tất cả mọi ánh mắt đều dồn về phía Tử Y, trong đó ẩn chứa sự hoài nghi cường liệt.

Tử Y không để ý đến những ánh mắt xung quanh, chỉ khẽ thở dài, nhìn Hắc Trạch đang đứng ngạo nghễ giữa không trung, trầm giọng nói:

- Tất cả những gì ta làm hôm nay đều là để cứu thiên khởi giả nhất tộc, ta tự cảm thấy không hổ thẹn với lòng mình, bây giờ Hàn Phong đã chết, ta cũng không thể ngăn cản được người, muốn chết muốn giết thế nào, tùy người.

Hắc Trạch nghe vậy, trong lòng vui lắm, mất mấy chục hôm nay cuối cùng cũng hoàn thành tâm nguyện, còn gì có thể khiến Hắc Trạch vui được như hơn thế.

- Ha ha! Từ hôm nay, thiên khởi giả nhất tộc sẽ hoàn toàn biến mất, hắc ma viêm, lên! Giết chết bọn chúng, từ nay về sau, chúng ta sẽ là chủ nhân mới của không gian này!

Hắc Trạch hưng phấn nói.

Con hắc ma viêm dưới chân phát ra một tiếng rống nho nhỏ, giết được tên sâu bọ đáng ghét mang đến cho nó bao nhiêu nhục nhã khó chịu, hắc ma viêm cũng rất hưng phấn.

Nghe Hắc Trạch nói, con mắt phải còn lại của nó ánh lên một tia dị sắc, hai cánh đột nhiên rung mạnh, dùng tốc độ nhanh đến dị thường hất Hắc Trạch từ trên lưng xuống.

Hắc Trạch không ngờ có biến hóa này, căn bản không kịp phòng bị đã bị hắc ma viêm ném xuống đất.

- Hắc ma viêm, người làm gì vậy!

Hắc Trạch bị hành động bất ngờ này làm cho giật mình, lạnh giọng quát.

Chỉ có điều, hắc ma viêm vẫn tỏ ra không hề quan tâm, thậm chí còn đột nhiên cúi người, lao về phía Hắc Trạch.

Nhìn thấy động tác này của hắc ma viêm, Tử Y ngây người, sau đó bật cười điên cuồng:

- Ha ha! Hắc Trạch, không ngờ chứ! Con súc sinh này không phải là thứ người có thể điều khiển đâu, không ngờ hôm nay người còn chết trước ta! Hay! Hay quá!

- Khốn kiếp! Hắc ma viêm, người dám phản bội ta, người...

Hắc Trạch còn chưa nói hết câu, đã bị một quyền của hắc ma viêm trực tiếp biến thành thịt nát.

Kì thực với thực lực của Hắc Trạch không đến nỗi bị hắc ma viêm tiêu diệt nhanh như thế, nhưng bởi vì biến cố diễn ra quá nhanh, nhanh đến nỗi hắc Trạch không kịp phản ứng.

Hắc Trạch lúc này còn đặc ý, bây giờ đã biến thành một đồng thịt nát.

Hắc ma viêm sau khi giết chết Hắc Trạch, phát ra một tiếng kêu vô cùng hưng phấn.

Bọn Tử Y nhìn thấy kết cục của Hắc Trạch, trong lòng vừa vui lại vừa buồn.

Bởi vì Hắc Trạch chết rồi, không còn ai điều khiển con súc sinh này nữa, cũng chính là nói, bây giờ thiên khởi giả nhất tộc đã cầm chắc cái chết.

Đột nhiên, trong lòng tất cả mọi người nổi lên một cảm giác bi ai.

Hắc ma viêm không quan tâm xem những con người nhỏ bé này đang nghĩ gì, bây giờ nó chỉ muốn phát tiết cho đã.

Hai cánh lại xòe rộng, thân hình cự đại của hắc ma viêm tiếp tục lao về phía bọn Tử Y, hình như định một hơi giết chết tất cả.

Tất cả thiên khởi giả trong lòng không khỏi rung mình, nhưng bản năng muốn sống bắt họ phải nghĩ cách đối kháng, cho dù họ biết có làm thế nào cũng là vô ích.

Nhưng, trong lúc mọi người nghĩ mình sẽ chết chắc, đang định liều mạng thì thân thể khổng lồ của hắc ma viêm đột nhiên khựng lại, sau đó có giật điên cuồng.

Không ai biết đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ có Tử Y mặt lộ ra một tia mừng rỡ.

Liền sau đó, những người khác cũng đã phát hiện ra dị trạng, một khối bạch quang chói mắt bất ngờ xuất hiện sau lưng hắc ma viêm.

Bạch quang vừa tan, bóng người bên trong cuối cùng cũng hiện ra.

Là Hàn Phong!

Lúc mọi người nhìn rõ diện mạo hắc, không khỏi đồng thanh hoan hô.

Cho dù khí tức mạnh mẽ của con hắc ma viêm trước mặt vẫn khiến họ sợ đến nghẹt thở, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến tâm trạng của họ lúc này.

Nguyên nhân rất đơn giản, chỉ trong một thời gian ngắn, Hàn Phong đã dùng thực lực của mình chinh phục sự cao ngạo trong họ.

Đúng vậy, trong lúc tất cả đều không biết làm gì, không nhìn thấy một tia hi vọng thì Hàn Phong đột nhiên xuất hiện, dùng thân thể của mình chặn đứng đòn tấn công của hắc ma viêm.

Trong lúc mọi người không biết làm gì với con quái vật đáng sợ này thì Hàn Phong lại cho họ hi vọng.

Cũng chính vì lý do này, lúc này hơn hai mươi thuật sĩ hệ điều trị dưới sự hiệu triệu của Tử Ym chịu giao phó tính mạng của mình cho hắc.

Tất cả đều là Hàn Phong dùng thực lực của mình mang đến.

Lúc này, khi Hàn Phong biến mất trong luồng khí nóng, mọi người tưởng hi vọng của mình đã bị đập tan, cho dù Hắc Trạch - kẻ một tay chế tạo ra con quái vật bị hắc ma viêm đâm chết, cũng không khiến họ cảm thấy vui mừng.

Nhìn Hắc Trạch, họ dường như cũng thấy kết cục sắp tới của mình.

Thử hỏi trong hoàn cảnh đó, ai có thể vui mừng được.

Nhưng, khoảng khắc Hàn Phong xuất hiện, mọi buồn lo phiền muộn trong lòng như biến thành hư không, thay vào đó là một sự hưng phấn cực độ.

Luận theo logic bình thường, sự xuất hiện của Hàn Phong chưa đủ để chứng minh họ đã được cứu.

Nhưng trong hoàn cảnh tuyệt vọng này, chỉ cần có một tia hi vọng, những con người đã gần kề cận cái chết cũng sẽ điên cuồng nắm lấy.

Họ gửi gắm tất cả hi vọng của mình lên người Hàn Phong, cho dù tia hi vọng đó vô cùng mong manh.

Hàn Phong đương nhiên không thể hiểu nổi tâm trạng của họ lúc này.

Lúc này, trong lòng hắc cũng đang ngập tràn vui sướng, cảm nhận sức mạnh căng tràn trong cơ thể Hàn Phong thậm chí còn cảm thấy có chút không chân thực.

Vừa lúc này thôi, trải qua tẩy lễ đau đớn, Hàn Phong phát hiện, tu vi của mình đã có đột phá.

Đấu khí bao nhiêu năm không tiến triển, chỉ trong một thời gian ngắn lại thành công tấn cấp lên thiên giai bát phẩm!

Thiên giai bát phẩm!

Bốn chữ này đối với Hàn Phong vô cùng cần thiết.

Có lẽ rất nhiều người nghĩ Hàn Phong chưa tròn ba mươi, đã là một thiên giai thất phẩm tuyệt thế cường giả, vốn liếng đó đủ để coi thường cả đại lục.

Nhưng, đối với Hàn Phong mà nói, vẫn chưa đủ.

Bởi vì hắc là người được tái sinh, có hơn người khác bốn trăm năm kinh nghiệm nên biết những chuyện mà người khác không biết.

Có cơ sở phong phú đó, Hàn Phong cảm thấy những gì hắc đạt được hôm nay là điều tất yếu, cho dù nỗ lực hắc bỏ ra người thường không sao tưởng tượng nổi.

Nhưng cũng chính bởi vậy, với điều kiện đó, thiên giai thất phẩm có phải là thực lực mà hắc phải có không? Nhưng, hôm nay tiến nhập thiên giai bát phẩm, trong lòng Hàn Phong lại có một cảm giác hoàn toàn khác.

Dù sao đại lực này cũng không có thiên giai cửu phẩm tồn tại, cho dù là thiên giai cửu phẩm từng xuất hiện trong những tin đồn đại mấy ngàn năm trước thì cũng là truyền thuyết.

Chỉ ít Hàn Phong chưa từng gặp một thiên giai cửu phẩm cường giả nào trên đại lục.

Hay nói cách khác, thiên giai bát phẩm chính là đỉnh phong của giới võ giả.

Trước đây Hàn Phong chỉ cách đỉnh phong một bước, theo như tính toán thì hắc sẽ tiến được thêm bước nữa trong vòng mười năm.

Mười năm sau, Hàn Phong chỉ mới hơn ba mươi, thiên giai bát phẩm ba mươi tuooit mặc dù không thể nói sau này không có ai, nhưng trước đó thì đúng là không có nhân nào làm được như vậy.

Hơn nữa, theo như trí nhớ của Hàn Phong thì bốn trăm năm sau không còn thiên tài như hắc xuất hiện.

Nhưng, Hàn Phong cũng không ngờ điều này lại diễn ra trong không gian của thuật sĩ đen. Dựa vào sự giúp đỡ của những người đã từng là kẻ thù của võ giả, bất ngờ một bước tiến vào cảnh giới mà vô số cường giả mơ ước.

Hàn Phong nhất thời cũng không biết phải cảm khái thế nào.

Kì thực, lúc hắc ma viêm phun khí nóng vào hắc, Hàn Phong đã hồi phục triệt để. Trước khi khí nóng ập đến một tích tắc, hắc dùng sức mạnh vừa mới tấn cấp của mình, tránh khỏi đòn công kích của hắc ma viêm.

Sở dĩ bây giờ Hàn Phong mới xuất hiện không phải là để chứng minh với những người khác là hắc còn tồn tại, mà vì vừa tấn cấp lên thiên giai bát phẩm, Hàn Phong cần có thời gian thích ứng với sức mạnh của mình.

Lúc này hắc không xuất hiện, không phải là hắc không quan tâm đến chuyện sinh tử của những con người này.

Việc hắc ma viêm làm phản giết chết Hắc Trạch, Hàn Phong đều nhìn thấy hết, đó cũng là một cơ hội tốt để hắc tranh thủ thời gian.

Khi hắc ma viêm chuẩn bị tấn công mọi người, cũng là lúc Hàn Phong có thể động thủ.

Hắc đương nhiên không thể trợ mắt đứng nhìn những người vừa giúp đỡ mình phải chết.

Lúc trước dựa vào thực lực thiên giai thất phẩm, hắc có thể một mình chống đỡ công thế của hắc ma viêm, đừng nói gì bây giờ đã là thiên giai bát phẩm.

Có thực lực của một thiên giai bát phẩm, Hàn Phong của lúc này tự tin đạt đến đỉnh điểm.

Trước đây Hàn Phong phải tuyệt đối thận trọng với nó, nhưng lúc này trong mắt hắc, nó chỉ là một con bọ có thực lực cường đại và biết tự hồi phục mà thôi.

Đúng vậy, trong mắt Hàn Phong lúc này, hắc ma viêm chỉ là một con bọ.

Không phải Hàn Phong tự tin quá mức, mà là hắc hiểu rõ sức mạnh bản thân.

Đến mức độ này của Hàn Phong, tư tưởng đương nhiên cũng sẽ phát sinh chuyển biến, nhưng không phải loại chuyển biến có thể ảnh hưởng đến tính cách của hắc.

Chỉ đơn thuần là có những lý giải khác trên phương diện sức mạnh.

Nếu như nói, đã đạt đến cảnh giới thiên giai bát phẩm, giấc mơ không thể chạm đến của vô số cường giả mà Hàn Phong vẫn phải duy trì tâm thái phòng bị như trước đây, đó không phải là một chuyện đáng buồn hay sao.

Mặc dù Hàn Phong biết, kẻ thù lớn nhất trong lòng hắc là Võ Hoàng Điện, nhưng với thực lực mới này, hắc vẫn có thể tự tin.

Nếu như nói, con sâu trước mắt là con ma vật năm ngàn năm trước mang lại cho đại lục không biết bao nhiêu kiếp nạn nói không chừng Hàn Phong còn phải thận trọng một chút.

Nhưng hắc ma viêm trước mắt rõ ràng không phải, dù nó có là đồng loại của con ma thú kia, thù vẫn có một sự cách biệt rất lớn.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

537. Chương 520: Kết Thúc! Rời Đi!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hàn Phong bay vút lên đỉnh đầu nó, chỉ đánh nhẹ một đòn mà đã khiến hắc ma viêm đau đớn vô cùng.

Nhưng, mức độ thì vẫn chưa đến mức chí mạng.

Hàn Phong không để cho hắc ma viêm có cơ hội nghỉ ngơi, thân hình lóe lên một cái, xuất hiện ngay trước trán nó.

Bây giờ tốc độ của Hàn Phong đã lên đến một trình độ khác, hắc ma viêm không thể nào nắm bắt được.

Trong lúc hắc ma viêm còn chưa kịp phản ứng, nắm đấm của Hàn Phong đã mang theo khí kinh dữ dội mà chỉ thiên giai bát phẩm mới có, không hề do dự, một lần nữa xuyên qua con mắt vừa mới hồi phục của nó.

Con mắt đang thương của hắc ma viêm một lần nữa bị Hàn Phong đánh thủng, đầu khí ngang ngược xuyên qua mắt trái, mặc sức tung hoành trong đầu hắc ma viêm.

Ở đó, không có gì là không bị đầu khí tàn phá.

Những tiếng rên đau đớn không ngừng phát ra từ miệng hắc ma viêm, cái đầu khổng lồ lắc lư điên cuồng.

Nhưng thân hình Hàn Phong từ đầu đến cuối vẫn dính chặt lấy hắc ma viêm.

Không ngừng truyền đầu khí từ trong cơ thể vào người nó.

Chỉ một giây sau, mắt, tai, mũi, miệng của hắc ma viêm thì nhau phun ra huyết dịch xanh đen tanh nồng.

Thân thể lớn như trái núi không ngừng loạn choạng.

Năng lực phục hồi đáng sợ của hắc ma viêm, trước sức mạnh cường đại của Hàn Phong, rõ ràng cũng trở nên vô dụng.

Vết thương từ chỗ mắt phải nhanh chóng lan rộng ra khắp đầu với một tốc độ mà mắt thường cũng có thể nhận ra được.

Chỉ một lúc sau, cái đầu lớn xấu xí của hắc ma viêm đã biến thành một đồng máu thịt mơ hồ.

Tiếng rít thảm thiết bây giờ chỉ còn là những tiếng rên yếu ớt.

Thân thể to lớn sau một hồi giãy giụa, ầm một tiếng, ngã gục xuống đất.

Bụi tung mù mịt.

Nhưng động tác của Hàn Phong vẫn chưa kết thúc.

Thấy hắc ma viêm đã mất đi sức mạnh và trở nên ủ rũ, Hàn Phong nhanh chóng rút lại nắm đấm.

Hắn biết, nếu như cứ để mặc như vậy, chỉ một lúc nữa, con súc sinh sẽ nhanh chóng hồi phục.

Nhớ lại những gì Tử Y nhắc nhở lúc trước, Hàn Phong hít một hơi thật sâu, mở bàn tay trái, lập thành quyền thế, đầu khí mạnh mẽ trong nháy mắt phân bố khắp các ngón tay.

Một đường khí kinh mạnh mẽ phát ra từ đầu ngón tay hắc, hình thành nên một đường kiếm khí dài hơn hai mét.

Hàn Phong động thân hình, nhảy lên cao, dùng tốc độ nhanh hơn chém vào giữa đỉnh đầu hắc ma viêm.

Kiếm khí sắc bén nhẹ nhàng cắt qua lớp da rắn chắc, máu tươi màu xanh mực lại phun ra.

Hàn Phong không dừng lại mà cánh tay tiếp tục dồn lực, bổ đôi đầu hắc ma viêm.

Rất nhanh, Hàn Phong phát hiện sâu bên trong đầu nó là một viên đá màu đỏ đang phát ra hồng quang dịu dịu.

Mặc dù chưa từng nhìn qua, nhưng Hàn Phong biết đó chính là mục tiêu hắc đang tìm kiếm, cũng chính là thứ cung cấp sức mạnh cho hắc ma viêm.

Hàn Phong không hề dừng lại, thò tay cầm lấy đá hiền giả, nắm đầu ngón tay hơi dùng lực, vô số khí kinh cắt đứt mọi liên hệ của đá hiền giả với xung quanh, nhẹ nhàng lấy ra nó ra khỏi đầu hắc ma viêm.

Sau khi Hàn Phong hoàn thành động tác này, con hắc ma viêm đang nằm trên mặt đất rống lên một tiếng không cam tâm, tiếng rống cứ nhỏ dần rồi cuối cùng tắt lịm.

Hắc ma viêm đã chết!

Con quái vật hủy diệt di khí giả, làm cho cả thiên khởi giả nhất tộc phải sợ hãi cuối cùng đã chết!

Tất cả những người có mặt ngậy ra nhìn cảnh tượng diễn ra trước mắt, khắp nơi lặng ngắt như tờ, thỉnh thoảng lại có một trận gió vi vút thổi qua, mang theo những âm thanh dịu dịu, nhưng không được bao lâu, giữa đám đông vang lên một tiếng hô khe khẽ.

Tiếng hô tưởng chừng rất nhỏ ấy như một mối lửa, thanh âm mỗi lúc một vang.

Một lúc sau, không hẹn mà gặp, tất cả mọi người cùng nhau reo hò.

Những tiếng hoan hô nối dài miên man, tạo nên một tràng không dứt.

Tất cả đều đang ra sức phát tiết cảm xúc vui mừng trong lòng, trong đó còn có cả sự buồn thương dành cho đồng đội đã chết.

Tiếng hoan hô mang theo rất nhiều niềm vui và nước mắt, mang lại cho mảnh đất đầy mùi máu tanh này một sức sống mới.

Tử Y được một vị trưởng lão đỡ dậy, cũng bị không khí xung quanh truyền nhiễm, mặt lộ ra một nụ cười nhẹ nhõm.

Trận chiến cuối cùng cũng đã kết thúc!

Mặc dù bên trong chưa đựng không biết bao nhiêu biến số, thiên khởi giả nhất tộc cũng bị đả kích không nhỏ, nhưng di khí giả, kẻ thù năm ngàn năm đã bị tiêu diệt, triệt để biến mất khỏi mảnh đất này.

Có thể, ở một nơi nào đó trên đại lục này vẫn còn những con cá lọt lưới, nhưng chỉ dựa vào số ít chúng thì không thể làm được gì.

Cộng thêm những di khí giả may mắn đó cũng không phải kẻ ngốc, sau chuyện này, chỉ sợ chúng sẽ càng cẩn thận với thân phận của mình hơn, nếu như chúng đủ gan xuất hiện trước mặt thế nhân, thứ chờ đón chúng sẽ là truy sát không ngừng nghỉ.

Tử Y không lo lắng, những kẻ đó có thể làm được điều gì, sau năm ngàn năm, không phải chúng vẫn bại dưới tay thiên khởi giả sao.

Cho dù di khí giả vẫn chưa tuyệt diệt nhưng muốn đủ vốn liếng để khiêu chiến với thiên khởi giả nhất tộc, có lẽ phải mất năm ngàn năm nữa mới có thể làm được, nhưng Tử Y sẽ không cho chúng có cơ hội đó.

Có thể nói, sau trận chiến này, thiên khởi giả sẽ không phải lo lắng gì nữa.

Nhìn Hàn Phong lặng lẽ đứng đó, mắt Tử Y lộ ra một chút thần sắc phức tạp, không ai biết là ông đang nghĩ gì.

Tử Nhược không biết từ lúc nào đã đến bên cạnh Tử Y, lặng lẽ đứng bên cha mình.

Những tiếng hoan hô không mang lại cho Hàn Phong quá nhiều chấn động.

Lúc này, hắn đang chăm chú quan sát viên đá trong tay, đây chính là mục tiêu của chuyến đi lần này, đá hiền giả.

Có nó, Trầm Ngọc sẽ được cứu, đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu Hàn Phong.

Dưới chân hắn, là hắc ma viêm đã tắt thở, trong tiếng hò reo của mọi người, thân thể khổng lồ của nó bắt đầu phong hóa.

Rất nhanh, con quái vật không ai sánh nổi triệt để biến mất trong mắt mọi người.

Hàn Phong hít một hơi thật sâu, mọi chuyện thế là đã kết thúc!

Đúng vậy, mọi chuyện đến đây là đã kết thúc, tiếp theo là phải nghĩ xem phải ứng phó thế nào với đám người sau lưng, hắn biết, Tử Y đã nhận ra thân phận võ giả của hắn.

Còn hắn thì muốn mang đá hiền giả về, không biết có bị ngăn cản hay không?

Hàn Phong không biết, kì thực hắn không cần phải quan tâm chuyện này.

Chỉ cần hắn muốn, không ai có thể ngăn cản được.

Nhưng, nhìn con hắc ma viêm đã bị phóng hóa hoàn toàn, trong lòng Hàn Phong có chút nghi hoặc.

Con ma vật năm ngàn năm trước mang đến cho đại lục không biết bao nhiêu tai họa lại bị giết dễ dàng thế sao?

Hàn Phong hiểu kì nghỉ.

Suy nghĩ này, phải đến sau này, sau khi được Tử Y giải thích, Hàn Phong mới thực sự hiểu ra.

Kì thực, lý do khiến nó bị Hàn Phong đánh bại hết sức đơn giản.

Chỉ là con ma vật năm ngàn năm trước được tạo nên bởi tâm huyết của hàng ngàn thuật sĩ đen, chỗ nào trên người nó cũng có đá hiền giả.

Con quái vật đó gần như được tạo thành bởi đá hiền giả.

Như vậy, dù có bị cắt thành mấy mảnh, chỉ cần dựa vào sức mạnh của một viên đá hiền giả nhỏ bé, thân thể của nó vẫn có thể tụ hợp lại như cũ.

Cũng chính bởi vậy, ma vật năm đó mới mang lại cho con người nhiều phiền phức như vậy.

Con quái vật trước mắt thì không giống vậy, bởi vì không gian này chỉ còn duy nhất một viên đá hiền giả, cũng chính là viên đá mà thiên khởi giả nhất tộc bảo vệ.

Mặc dù không biết tại sao Hắc Trạch lại trộm được nó, nhưng chỉ dựa vào một viên đá hiền giả thì không thể tạo ra con ma vật mạnh mẽ như trước kia.

Mặc dù chỉ cần một viên đá hiền giả là có thể mang lại cho hắc ma viêm sức mạnh vô địch, nhưng, chỉ cần đá hiền giả bị lấy ra khỏi cơ thể.

Hắc ma viêm sẽ bị mất đi toàn bộ sức mạnh, và cái chết là điều không thể tránh khỏi.

Mấy ngày sau, Hàn Phong cùng mọi người quay trở lại thành chủ phủ.

Mấy ngày đó, Tử Y rất bận rộn, một phần vì vết thương của ông khá nặng, vẫn đang trong giai đoạn hồi phục, đồng thời thân là tộc trưởng một tộc, đương nhiên phải xử lý rất nhiều việc.

Mặc dù lần này thiên khởi giả nhất tộc giành thắng lợi, nhưng số người thiệt mạng rất nhiều, Tử Y thân là tộc trưởng, thời điểm này đương nhiên phải lo mọi việc.

Vốn dĩ Hàn Phong định cứ thế bỏ đi, nhưng Tử Y nói có chuyện cần thương lượng với hắn nên Hàn Phong nhận lời ở lại.

Hắn không sợ Tử Y sẽ có âm mưu gì với mình, với thực lực của hắn, đủ để đối phó với cả thiên khởi giả nhất tộc, nếu như muốn bỏ chạy, hắn tin rằng không ai có thể đuổi kịp mình, dù bây giờ hắn đang ở trong thành chủ phủ.

Sở dĩ hắn ở lại chỉ là không muốn làm căng với Tử Y, mặc dù sau hôm đó vẫn chưa gặp lại ông ta nhưng có thể lôi kéo thêm một người bạn, đối Hàn Phong mà nói đương nhiên là chuyện tốt.

Mấy ngày này, Hàn Phong được cả thiên khởi giả nhất tộc đối đãi như anh hùng, mỗi lần đi qua, đều có người dùng ánh mắt vô cùng sùng kính nhìn hắn.

Điều này khiến Hàn Phong có chút khổ não.

Thời gian này, ngày nào Tử Nhược cũng đến tìm Hàn Phong, trải qua mất ngày nghỉ ngơi, sức mạnh của Tử Nhược mặc dù vẫn chưa hoàn toàn hồi phục nhưng chí ít đã có thể hành động thoải mái.

Lần nào nhìn thấy Tử Nhược, Hàn Phong cũng phát hiện biểu tình vui vẻ dị thường trên mặt cô, niềm vui đó được viết rõ trên mặt cô.

Hàn Phong không biết Tử Nhược đang vui điều gì, có hỏi cô vài lần nhưng Tử Nhược đều tránh không trả lời, Hàn Phong cũng không hỏi nhiều nữa.

Đối với tiểu cô nương này, Hàn Phong đúng là rất yêu quý, nhưng vẫn chưa đến mức độ quá sâu sắc.

Dù sao hai người cũng mới quen nhau chưa được bao lâu.

Nhưng, từ góc độ bạn bè, Tử Nhược vui vẻ, Hàn Phong đương nhiên cũng cảm thấy mừng cho cô.

Chỉ có điều, vì hai người thường xuyên cặp kè nên người ngoài nhìn vào cảm thấy rất có vấn đề.

Một người là thiên kim tiểu thư của tộc trưởng, là công chúa của cả thiên khởi giả nhất tộc, thiên tư trác việt, lại có sức mạnh mà vô số thanh niên ngưỡng mộ.

Còn một người, mặc dù thời gian tiếp xúc không nhiều, nhưng là anh hùng giải cứu cả thiên khởi giả nhất tộc.

Quan trọng nhất, cả hai còn rất trẻ.

Trong mắt các thiên khởi giả đó, công chúa trẻ tuổi yêu anh hùng tuấn tú, đúng là một sự kết hợp hoàn mỹ.

Cũng có thể những thanh niên ngưỡng mộ tiểu công chúa đã từng cảm thấy ghen tị, nhưng họ biết trước mắt Hàn Phong, họ không có tư cách tranh giành.

Nhiều người nhìn mối quan hệ nam nữ giữa họ như một đoạn truyền kì.

Nên không tiếc lời dâng tặng những lời chúc phúc thành tâm của họ.

Tất cả những chuyện này, hai người trong cuộc không hề hay biết.

Hàn Phong đương nhiên không ngờ mọi người lại nhìn họ theo cách đó.

Bởi vì trong mắt Hàn Phong, hắn chỉ là một vị khách ở đây, nếu như không phải Tử Y giữ hắn lại, nói có chuyện cần thương lượng, hắn sớm đã rời khỏi mảnh đất này rồi.

Đương nhiên, hắn cũng không có suy nghĩ gì về phương diện đó.

Mấy ngày nay, mặc dù có rất nhiều tâm sự, nhưng bị Tử Nhược cảm nhiễm, cuối cùng Hàn Phong vẫn quyết định từ bỏ mọi lo trong lòng, vui vẻ cùng cô đi chơi.

Cuối cùng, Tử Y cũng có thời gian để gặp Hàn Phong.

Hàn Phong biết cái gì phải đến sẽ đến nhưng hắn không cảm thấy lo vì từ hôm đó đến giờ đá hiên giả luôn nằm trong tay hắn, hơn nữa cũng không nghe thấy Tử Y nhắc đến chuyện đá hiên giả.

Đến thư phòng Tử Y, Tử Y lúc này đang ngồi trên một cái ghế lớn, mỉm cười nhìn Hàn Phong.

Hàn Phong thấy vậy cũng thoải mái ngồi xuống đối diện, hắn không định vòng vo mà trực tiếp hỏi:

- Tử Y tộc trưởng, cảm ơn sự tiếp đãi của ông trong thời gian qua, bây giờ chuyện di khí giả nhất tộc đã được giải quyết, ta cũng có được thứ ta cần, có lẽ đã đến lúc ta nên rời đi.

Cách nói chuyện thẳng thắn của Hàn Phong không khiến biểu tình trên mặt Tử Y thay đổi, dường như ông đã sớm sự liệu được mọi điều.

Hơi mỉm cười, Tử Y nói:

- Hàn Phong, người yên tâm, chuyện đã hứa ta nhất định sẽ làm, bất luận thân phận của người là gì.

Nghe Tử Y nói, Hàn Phong hiểu ra ý tứ ẩn chứa trong câu nói cuối cùng của cô, cũng không giấu giếm thêm nữa thẳng thắn nói:

- Tử Y tộc trưởng đã biết thân phận của ta, vậy mà vẫn cho một người có thân phận hạ cấp cảm như ta ở trong phủ thành chủ của mình, không sợ bị ảnh hưởng sao?

Tử Y nghe vậy, mỉm cười dịu dàng, nhìn Hàn Phong, chậm rãi nói:

- Hàn Phong, ta đã biết thân phận của người, hơn nữa còn để người ở trong phủ thành chủ mà không dùng bất cứ biện pháp gì, có lẽ người hiểu, ta không có ác ý gì với người.

Hàn Phong không thể không đồng ý, liên tục gật đầu, hẳn đương nhiên biết điều này, nhưng hẳn không biết Tử Y muốn nói với hắn điều gì, nên cũng không nói nhiều, đợi Tử Y nói tiếp.

Quả nhiên, Tử Y nhìn Hàn Phong, nói tiếp:

- Có lẽ người và thiên khởi giả chúng ta có chút hiểu lầm, vương mắc giữa võ giả và thuật sĩ đen đã là chuyện của năm ngàn năm trước, bây giờ thiên khởi giả nhất tộc ta có mảnh đất riêng của mình, không gian này vẫn còn rất nhiều nơi chờ chúng ta khai phá, chúng ta cần gì phải tranh giành với võ giả?

Dừng lại một lúc, Tử Y chậm rãi nói:

- Kỳ thực, ta giữ người lại, là muốn thương lượng với người một chuyện! Một chuyện rất quan trọng!

- Kỳ thực ta lưu người lại là muốn cùng với người thương lượng một việc! Một việc vô cùng trọng yếu!

Tử Y Phương chậm rãi nói.

Nghe thấy ngữ khí nghiêm túc của Tử Y Phương, Hàn Phong cũng chú ý lắng nghe.

Bất quá câu kể tiếp của Tử Y Phương lại khiến cho khuôn mặt vừa mới nghiêm cẩn của Hàn Phong trong nháy mắt trở nên cổ quái.

- Ta bây giờ dùng thân phận phụ thân của Tử Nhược chứ không phải dùng thân phận tộc trưởng bộ tộc để nói với người chuyện này. Vì vậy người cũng không nên quá căng thẳng!

Tử Y Phương khẽ cười nói.

Hàn Phong nghe vậy thì trong lòng máy động, hẳn ý thức được Tử Y Phương muốn nói với hắn cái gì. Một đạo thân ảnh xinh đẹp động lòng người lập tức xuất hiện trong đầu hắn.

Hàn Phong rất nhanh từ ánh mắt của những ngoại nhân nhìn về phía mình mà mình bạch được hàm nghĩa từ trong ánh mắt của những người đó.

Giờ khắc này Hàn Phong không biết phải dùng từ ngữ gì để hình dung cảm tưởng của bản thân.

Thấy Hàn Phong nhíu mày thì trong lòng Tử Y Phương cũng hiểu ra được phần nào, hẳn không khỏi thở dài. Nhưng tâm tư nữ nhi mà mình yêu thương nhất, thân làm phụ thân của nàng Tử Y Phương sao lại không minh bạch cơ chứ.

Ngẫm lại, Tử Y Phương liền chuyển hướng đề tài, nhàn nhạt nói:

- Hiền giả chỉ thạch trên người của hắc ám ma viêm hiện giờ đang ở trên người người?

Hàn Phong nghe vậy, đầu tiên là ngẩn ra xong rồi gật đầu nói:

- Ân!

Tử Y Phương nhìn Hàn Phong, hần suy tư trong chốc lát rồi mới nói:

- Người hần đã đoán ra ta đã phần nào biết được thân phận của người.

- Ân!

Hàn Phong vẫn như trước nhàn nhạt đáp.

- Yên tâm đi! Vật kia nếu như người đoạt được thì ta cũng sẽ không hỏi đến. Chuyện này cũng đã được ta cùng với các vị trưởng lão thương lượng.

Tử y Phương đạm thanh nói.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

538. Chương 521: Tâm Ý Tử Nhược.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hàn Phong nghe vậy thì trong lòng vô cùng vui vẻ, được Tử Phương cam đoan thì chuyến đi này của Hàn Phong được xem như là viên mãn rồi.

Nghĩ vậy, nội tâm Hàn Phong cũng muốn nhanh chóng ly khai khỏi nơi này. Bởi vì hần nghĩ tới Trầm Ngọc, hần phi thường phi thường nhớ tới nàng.

- Cảm tạ!

Hàn Phong trịnh trọng tạ ơn Tử Y Phương.

Một tiếng cảm tạ này là xuất phát từ nội tâm của Hàn Phong, bởi vì hần biết được nếu như Tử Y Phương muốn ngăn cản hần thì cho dù bản thân Hàn Phong có nắm chắc ly khai được khỏi nơi này nhưng chắc chắn sẽ không dễ dàng gì.

Nếu đã được Tử Y Phương cam đoan thì nỗi lo sầu trong lòng Hàn Phong cũng được giải tỏa, trên mặt cũng không khỏi lộ vẻ vui sướng.

Bất quá lúc này Tử Y Phương lại nói tiếp:

- Bất quá! Trước đó ta hi vọng người có thể nói cho ta biết được lai lịch của người và Hiền giả chi thạch có công dụng gì.

Tuy rằng lúc trước cùng với các vị trưởng lão đã thương lượng qua, tịnh không có ý đoạt Hiền giả chi thạch từ trong tay Hàn Phong nhưng Tử Y vẫn còn có chút lo lắng.

Nếu như không phải bởi vì thực lực của Hàn Phong vô cùng mạnh mẽ, khó có thể tưởng tượng được. Đồng thời với thân phận là một võ giả như hần thì Hiền giả chi thạch ở trong tay hần cũng không có tác dụng gì lớn. Tử Y Phương như thế nào dễ dàng giao Hiền giả chi thạch cho Hàn Phong được.

Hàn Phong cũng cảm thấy có chút lo lắng, hần ngẫm lại thấy nếu Tử Y Phương đã phát hiện ra thân phận của mình. Hơn nữa vẫn hứa hẹn với bản thân hần thì việc giấu diếm lai lịch cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Cho nên Hàn Phong thoáng chính lý lại mạch suy nghĩ rồi chậm rãi nói:

- Thân phận của ta chắc hẳn người từ lâu đã đoán được. Không sai! Ta là một võ giả, nhưng không phải ẩn tu giống như lúc trước nói với các người. Đây là lần đầu tiên ta tới nơi này.

Hàn Phong lại nói tiếp:

- Người yên tam, lúc trước ta nói với người cũng không có lừa người. Hiền giả chi thạch này ta dùng để cứu một người vô cùng quan trọng đối với ta. Nếu không vì người đó thì ta cũng không có biết đến sự tồn tại của Hiền giả chi thạch, cũng không có chuyện đến phiên đại lục này.

Tiếp theo Hàn Phong liền đem lai lịch bản thân nói đơn giản qua một lần.

Tử Y Phương nghe xong trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng hẳn mới cảm khái nói:

- Nghĩ không ra sự tình ngày hôm nay lại phát triển đến mức như vậy. Đám người Dị Khí giả vẫn còn vọng tưởng một ngày nào đó có thể trở về đại lục, đoạt lại những hào quang xưa kia. Quả thực là quá ngu xuẩn.

Hàn Phong nghe Tử Y Phương thở dài cảm thán thì không khỏi hiếu kỳ hỏi ngược lại:

- Lễ nào Thiên Khải bộ tộc các người không muốn trở về đại lục sao?

Tử Y Phương nghe vậy thì cười hỏi ngược lại:

- Vì sao phải trở về?

Hàn Phong nhất thời sửng sốt, đồng thời lắc đầu biểu thị bản thân không hiểu.

Tử Y Phương thấy Hàn Phong không trả lời được thì cũng giải thích:

- Ha ha! Người cũng đã ở nơi này một thời gian, nhìn thấy được cuộc sống sinh hoạt của chúng ta. Hẳn người cũng thấy được phiên đại lục này màu mỡ tới cỡ nào. Chúng ta đã sớm quen thuộc với nơi này, đây chính là quê hương của chúng ta. Lễ nào chúng ta lại phải bỏ tinh lực ra đi tranh đoạt với người khác một khối đại lục mà mình không quen thuộc sao?

Tử Y Phương nói tiếp:

- Vả lại, mặc dù Thiên Khải bộ tộc chúng ta muốn trở về đại lục đi chăng nữa thì cũng sẽ không lựa chọn việc cùng với võ giả phát sinh xung đột. Trận chiến năm ngàn năm trước tổ tiên của chúng ta đã hiểu ra, tất cả những chuyện này kỳ thực đều là tự thân tạo thành. Mặc dù thật sự muốn về đại lục thì chúng ta cũng muốn cùng với võ giả sinh sống một cách hoà thuận. Chứ không thể giống như năm ngàn năm trước.

Hàn Phong nghe vậy thì trong lòng cũng kinh ngạc. Hẳn thực không nghĩ tới hôm nay người của bộ tộc Thiên Khải lại có suy nghĩ như thế. Nhưng Hàn Phong không biết lời Tử Y Phương nói cũng chỉ là suy nghĩ từ nội tâm của mình Tử Y Phương thôi. Mà Tử Y Phương cũng chỉ nói cho mình Hàn Phong biết tâm sự này.

Bất qua câu tiếp theo của Tử Y Phương cũng khiến Hàn Phong có chút tin tưởng.

- Hôm nay đã năm ngàn năm trôi qua. Tổ tiên chúng ta đã ly khai đại lục từ lâu. Chúng ta cũng sinh hoạt ở đây năm nghìn năm rồi. Lúc đầu chúng chỉ là những vùng đất hoang vu, nhưng hiện giờ đã có những thành trấn to lớn. Mọi người đối với nơi này đều rất yêu thương. Nơi này chính là quê hương, gia viên của chúng ta. Lễ nào có người nguyện ý rời bỏ quê hương để đi tranh đoạt một phiên thổ địa chưa biết.

Tử Y Phương chậm rãi nói.

- Như vậy về thân phận của ta.....?

Hàn Phong nghi hoặc nói.

Tử y Phương biết được mối lo của Hàn Phong nhưng hẳn tinh không cho đây là điều đáng ngại vì vậy cười khẽ nói:

- Yên tâm đi! Đã qua năm nghìn năm. Trừ những Dị Khí giả ra thì cũng không còn ai nhớ tới ân oán của năm nghìn năm trước. Hơn nữa thân phận của người cũng chỉ có ta và các vị trưởng lão biết được. Mà có thể nha đầu Tử Nhược kia cũng sớm đoán ra được rồi!

Hàn Phong thấy Tử Y Phương cuối cùng vẫn dẫn dắt câu chuyện tới Tử Nhược thì trong lòng khẽ thở dài, lập tức giải thích:

- Lần trước ta nghĩ cách cứu Tử Nhược, đối phương cũng không có nhiều nhân mã cho lắm. Bất đắc dĩ ta chỉ có thể bại lộ thân phận giết chết những người kia. Mà Tử Nhược cũng ở một bên chứng kiến.

- Thảo nào!

Tử Y Phương gật đầu nói.

Ngày đó hắn cùng với nữ nhi nói đến thân phận của Hàn Phong thì thấy trên mặt Tử Nhược mặc dù có chút kinh ngạc nhưng sự kinh ngạc đó rõ ràng không phải vì thân phận của Hàn Phong.

Xem phản ứng lúc đó của Tử Nhược hắn là đã sớm đoán ra được thân phận của Hàn Phong rồi. Đồng thời sau khi biết được thân phận của Hàn Phong vậy mà nha đầu ngốc đó vẫn muốn cầu Hàn Phong trợ giúp.

Nghĩ đến dáng dấp của Tử Nhược lúc đó, tâm trạng của Tử Y Phương cũng không được tốt. Dù sao thì nữ nhi cũng lớn rồi!

Quyết tâm nói vào chuyện chính, Tử Y Phương kiên định nói:

- Được rồi! Những sự tình khác đã được giải quyết xong, chúng ta trở về việc chính. Tâm tư của nha đầu Tử Nhược đối với ngươi, ngươi hẳn là đã rõ!

Hàn Phong trầm nghĩ: ‘Quả nhiên!’

Từ lúc trò chuyện với Tử Y Phương tới giờ thì Hàn Phong cũng đã đoán ra được ý đồ của hắn. Trông thấy ánh mắt tha thiết của Tử Y Phương, Hàn Phong cũng suy nghĩ thật kỹ rồi kiên trì nói:

- Tử Y Phương tộc trưởng! Ngươi nếu biết thân phận ta.....

Tử Y Phương trực tiếp phát tay, ngắt lời nói:

- Điều này không cần phải nói, ta đã biết thân phận của ngươi mà vẫn cùng ngươi nói chuyện thì ngươi nên minh bạch điều này không phải là vấn đề gì quá to tát!

Hàn Phong thở dài, lập tức nói:

- Ngươi phải biết rằng, ta mấy ngày nữa sẽ trở về nơi ta đến. Tâm ý của Tử Nhược đối với ta, trong mấy ngày qua ta đã nhận được. Nhưng ta rốt cuộc cũng không thuộc về nơi này. Vì vậy cần phải duy trì một khoảng cách với Tử Nhược. Tử Y Phương tộc trưởng, ngươi hẳn phải minh bạch điểm này.

Hàn Phong nói mặc dù không phải chính xác hoàn toàn nhưng Tử Y Phương cũng đã đoán ra được ý tứ của hắn.

Trong lòng cũng vô cùng khổ não, bất quá vì ái nữ, Tử Y Phương vẫn chưa từ bỏ ý định nói:

- Ngươi không thể lưu lại? Ta tin với năng lực của ngươi, nếu như ở lại Thiên Khải bộ tộc thì nhất định sẽ được mọi người tôn trọng. Ngươi cần cái gì ta cũng có thể tận lực cho ngươi.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

539. Chương 522: Tái Kiến Vô Danh Tử.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hàn Phong lắc đầu, trực tiếp cự tuyệt nói:

- Điều này là không thể. Ở thế giới bên kia ta còn có rất nhiều người thân, rất nhiều sự tình đang chờ ta quay về giải quyết. Ta không thể nào quên được bọn họ!

- Vậy ngươi nói cho ta biết, ngươi với nữ nhi của ta có cảm tình không?

Hai mắt Tử Y Phương nhìn chằm chằm vào Hàn Phong hỏi.

Hàn Phong đối với tâm tình của Tử Y Phương cũng không thấy bất mãn, dù sao thì người ta cũng vì nữ nhi mà như vậy.

Hắn với Tử Nhược có cảm tình?

Nói không có như vậy là dối gạt bản thân. Mấy ngày ở chung với nhau, Tử Nhược xinh đẹp, dáng dấp động lòng người đã khắc sâu vào trong đầu hắn. Hàn Phong cũng rất thích những ngày được ở chung cùng với Tử Nhược. Chẳng qua nếu như nói loại cảm giác này là tình yêu thì có phần miễn cưỡng quá không!

Ngẫm lại, Hàn Phong trực tiếp nói:

- Ta đối với Tử Nhược như thân muối muối, ta rất yêu thích nàng....

- Loảng xoảng!

Một âm thanh nhĩ vang lên, cắt đứt lời Hàn Phong muốn nói.

Trong phòng hai nam nhân đều quay đầu về phía phát ra âm thanh. Một đạo thân ảnh xinh xắn đang bỏ chạy.

Hàn Phong thấy rõ ràng thân ảnh kia không phải Tử Nhược thì là ai?

Quay lại nhìn Tử Y Phương, Hàn Phong thấy hắn cười khổ nói:

- Nha đầu ngốc, vẫn luôn nghĩ rằng người sẽ lưu lại. Bây giờ nghe thấy người nói như vậy hắn là trong nhất thời không tiếp thu nổi. Ta dùng thân phận là phụ thân nàng cầu người đuổi theo nàng. Mặc kệ thế nào, ta hi vọng chuyện này người có thể giải quyết xong trước khi người rời đi. Chủ yếu vẫn phải để Tử Nhược hiểu được.

Hàn Phong nghe vậy thì lại nhìn về hướng và Tử Nhược bỏ chạy nói với Tử Y Phương:

- Yên tâm đi! Ta sẽ nói rõ với nàng!

- Hi vọng người đừng làm cho nữ nhi của ta thương tâm. Bằng không ta sẽ không tiếc đại giới mà cho người thấy lửa giận của một người thân làm phụ thân!

Tử y Phương trầm giọng nói.

Đối với việc Tử Y Phương uy hiếp không giống uy hiếp thì Hàn Phong cũng không để trong lòng. Hắn nhanh chóng xoay người đuổi theo Tử Nhược.

Hàn Phong nhìn bọc hành lý trước mặt, vẻ mặt bất đắc dĩ, tâm trạng không khỏi cảm thán.

Hắn không biết quyết định của mình là đúng hay sai.

Ba ngày trước Hàn Phong đuổi theo Tử Nhược, hắn thấy nàng trốn ở đằng sau một thân cây nhỏ. Lúc đó trong lòng Hàn Phong cực kỳ thương tiếc.

Hắn và Tử Y Phương nói chuyện tất cả đều bị nàng đứng ở đằng xa nghe thấy hết.

Kỳ thực từ lúc Hàn Phong đi vào trong phòng của Tử Y Phương thì đã phát hiện ra Tử Nhược đứng trốn ở trong góc. Chẳng qua lúc đó hắn còn tưởng rằng đó là hộ vệ âm thầm bảo hộ Tử Y Phương, cũng không nghĩ tới đó lại là Tử Nhược.

Hàn Phong đi tới bên cạnh Tử Nhược, nhìn vẻ mặt đau buồn của nàng mà trong lòng cảm thán không thôi.

Tuy rằng tính cảm của hắn đối với Tử Nhược không có giống như Tiêu Linh hay là Trầm Ngọc. Nhưng ở chung với nhau đầu này một thời gian thì lúc đầu hắn cũng coi nàng như thân muối muối vậy.

Bằng không lúc trước Hàn Phong cũng sẽ không hao tâm tốn sức nghĩ cách cứu viện nàng.

Chẳng qua lúc này trông thấy vẻ mặt thê thảm của Tử Nhược thì Hàn Phong không biết phải làm thế nào.

Chỉ còn cách cố gắng an ủi nàng vậy. Mãi về sau, Hàn Phong vốn im lặng đứng cạnh Tử Nhược cũng mở miệng nói.

Cũng không nghĩ tới, sau khi Tử Nhược không khó nữa, cũng không có nói lời nào mà ly khai ngay lập tức. Hàn Phong cũng không có bất cứ lý do gì để giữ nàng lại nói chuyện.

Cuối cùng Hàn Phong cảm thấy bất đắc dĩ. Nhưng hẳn thấy như vậy cũng tốt, để Tử Nhược tĩnh tâm một thời gian ngắn, như vậy có lẽ tốt hơn.

Mà sau đó Hàn Phong quyết định ba ngày sau sẽ quay về. Trước đó hẳn đã cáo biệt Tử Y Phương, mà Tử Y Phương cũng không có bất luận biểu hiện nào bất mãn đối với hắn. Điều này khiến Hàn Phong hết sức tò mò.

Mà điều này đến giờ khắc cuối cùng Hàn Phong cũng minh bạch.

Sáng sớm hôm nay, Hàn Phong cáo biệt Tử Y Phương chuẩn bị ly khai nơi này. Vốn Hàn Phong còn định nói với Tử Nhược một tiếng nhưng lại không tìm thấy nàng. Hàn Phong cho rằng Tử Nhược vẫn còn đang giận mình cho nên không có chấp nhất.

Trái lại lúc này Tử Y Phương lại đưa ra một yêu cầu. Hàn Phong tự nhiên đáp ứng, không cần phải suy nghĩ gì cả. Dù sao thì Tử Y Phương cũng đã giúp đỡ hắn quá nhiều.

Khi Hàn Phong đi ra tới ngoài cổng thành thì nhìn thấy cách đó không xa một bóng lưng đang đeo một bọc hành lý quay lưng lại phía hắn. Hàn Phong thấy bóng hình này vô cùng quen thuộc thì sững sờ trong chốc lát.

Hàn Phong cảm thấy nghi hoặc không giải thích được thì lúc này Tử Y Phương đứng ở bên cạnh cười khỏ mà than thở:

- Con gái lớn không thể giữ ở trong nhà được. Đây chính là quyết định của Tử Nhược.

- Chính là.....

Hàn Phong vẫn như cũ không hiểu.

Tử Y Phương bắt đắc dĩ nói:

- Ta cũng rất luyến tiếc nữ nhi của mình. Thế nhưng ba ngày qua nàng luôn nhốt mình trong phòng. Thân là phụ thân thấy bộ dạng nữ nhi như vậy sao mà dễ chịu được. Cho nên ta liền nói với nha đầu, bản thân muốn hành phúc thì phải tranh thủ.

Hàn Phong nghe vậy thì mở to mắt quay lại nhìn Tử Y Phương.

Trải qua một thời gian ngắn tiếp xúc, Hàn Phong cũng nhìn ra quyết tâm của Tử Nhược. Bây giờ Tử Nhược đã không còn dằn dấp thương tâm như ba ngày trước đó nữa. Khoảng khắc nàng thấy Hàn Phong thì trên mặt liền hé ra nụ cười tươi.

Đến nước này, Hàn Phong cũng không biết nói cái gì. Một lòng quyết xa quê hương, Tử Nhược bỏ qua tất cả để đi theo Hàn Phong. Một nữ hài dám yêu dám hận như vậy trong mắt Hàn Phong không thể nghi ngờ là rất khả ái.

Lập tức Hàn Phong cũng có chút cảm động.

- Hàn Phong, ta đem nữ nhi giao cho người. Ta biết Tử Nhược có tình cảm sâu nặng đối với người. Tính tình nàng và mẫu thân năm đó giống hệt nhau, cho nên ta cũng không có ngăn cản nàng. Ta hi vọng người có thể chiều cố tới nàng. Mặc dù người đối với nàng.....

Tử Y Phương còn chưa nói dứt lời, nhưng Hàn Phong cũng có thể nghe ra từ trong giọng nói của Tử Y Phương cảm giác không muốn rời xa con gái và rất lo lắng.

Hàn Phong nghe vậy cũng trịnh trọng hứa hẹn nói:

- Yên tâm đi! Ta sẽ không để nàng chịu thương tổn, cũng không làm cho Tử Nhược phải chịu uỷ khuất. Nếu như một ngày kia nàng muốn trở về thì ta sẽ đích thân dẫn nàng về.

- Nhớ kỹ lời hứa hẹn của người!

Tử y Phương gật đầu nói.

- Phụ thân!

Gần ly biệt, mặc dù lúc trước Tử Nhược đã hạ quyết tâm nhưng bây giờ đối mặt với phụ thân, Tử Nhược cũng không nhịn được mà nhào vào lòng Tử Y Phương khóc nức nở.

Tử y Phương thở dài, một bên vuốt ve ái nữ, bình thần nói:

- Đi thôi! Nhớ kỹ phụ thân ở quê nhà vĩnh viễn vì ngươi mà giữ lại một mảnh đất. Nếu như cảm thấy mệt mỏi thì có thể trở về.

- Ân!

Tử Nhược ở trong lòng Tử Y Phương ra sức gật đầu.

Cuối cùng Tử Nhược cũng rời Tử Y Phương theo Hàn Phong ly khai.

Tử Y Phương nhìn hai thân ảnh dần dần biến mất thì trong lòng lại than khê:

- Ta làm như vậy rốt cuộc là đúng hay sai?

Không ai có thể trả lời hẳn, có lẽ thời gian sẽ chứng minh điều đó.

Lúc trước, Hàn Phong và Vô Danh Tử đã hẹn nhau, một khi có được Hiền giả chi thạch thì ấn ký trên người Hàn Phong mà Vô Danh Tử để lại sẽ phát động.

Cứ như vậy mà Vô Danh Tử có thể biết được vị trí của Hàn Phong mà đến đón hẳn.

Từ lúc hai người Hàn Phong đến một mảnh rừng tương đối hẻo lánh thì hẳn đã mở ấn ký ra. Sau đó thì ngồi đợi Vô Danh Tử đến.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

540. Chương 523: Phương Pháp Của Vô Danh Tử.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Quay đầu lại nhìn Tử Nhược từ lúc rời đi đến giờ vẫn chưa từng nói chuyện. Hàn Phong vươn tay, yêu thương vuốt ve mái tóc đen tuyền của nàng, hẳn than nhẹ một tiếng rồi ôn nhu nói:

- Ngươi sao phải khổ như vậy? Hiện tại suy nghĩ lại vẫn còn kịp đó!

Tử Nhược nghe vậy thì ngẩng đầu lên, khoé mắt ngấn lệ, nàng nhìn Hàn Phong nói:

- Ngươi thực sự ghét ta như vậy sao? Ta đã bỏ qua bộ dạng kiêu ngạo và tôn nghiêm, rời xa cha ta, rời xa bộ tộc của ta để đi theo ngươi. Ngươi thực sự còn muốn đuổi ta đi sao?

Nói xong thì Tử Nhược không kìm chế được bắt khóc. Hàn Phong thấy Tử Nhược kích động như vậy thì trong lòng cũng minh bạch tâm tình của nàng. Trong lòng cũng không khỏi tự trách mình.

Hít một hơi thật sâu, Hàn Phong cũng đưa ra quyết định của mình. Một tay ôm lấy Tử Nhược đang khóc vào trong lòng, khẽ hôn nhẹ lên trán nàng, rồi nhẹ giọng nói:

- Xin lỗi! Là ta không tốt! Ta không nên hỏi như vậy!

Tử Nhược bị Hàn Phong ôm lấy đột ngột như vậy thì trong đầu trống rỗng, sự uỷ khuất xót thương trong nháy mắt biến mất. Thay vào đó là sự vui sướng.

Nàng thật không dám tin sự tình phát sinh trước mắt.

Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, núp thật sâu trong lòng Hàn Phong, ôm chặt lấy hắn. Nàng vẫn khóc nhưng đó là những giọt nước mắt vui sướng. Lúc này Tử Nhược cảm thấy cực kỳ vui sướng. Điều này ngay cả trong mơ nàng cũng không dám tưởng tượng.

Cảm thụ được biến hoá của Tử Nhược, Hàn Phong trong lúc nhất thời tình cảm đối với Tử Nhược cũng có biến hoá không nhỏ. Đối mặt với một nữ tử chấp nhất như vậy, chỉ sợ không ai không động lòng. Hàn Phong cũng là người, hơn nữa lại là người có tình cảm phong phú.

Tất cả những gì Tử Nhược làm cũng chỉ vì được ở bên cạnh Hàn Phong, điều này Hàn Phong biết, cho nên hắn đã triệt để coi nàng là nữ nhân của mình.

Nhẹ nhàng đẩy Tử Nhược ra khỏi lòng mình, Hàn Phong chăm chú nhìn nàng, hắn chậm rãi cúi đầu hôn lên bờ môi của nàng.

Hai thân ảnh dần dần hoà quyện vào cùng một thể, bốn phía xung quanh nhất thời trở nên yên tĩnh vô cùng.

Một lúc lâu sau, Hàn Phong mới buông Tử Nhược ra, mà lúc này toàn thân Tử Nhược vẫn như cũ, mềm nhũn, chăm chú tựa vào người Hàn Phong. Khuôn mặt nàng kích động, hơi ửng hồng càng làm cho nàng thêm xinh đẹp động lòng người.

- Ta rất vui!

Tử Nhược thì ào nói.

Hàn Phong không ngừng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Tử Nhược, hắn lại cúi đầu khẽ hôn lên trán nàng nói:

- Ta sẽ hảo hảo chiều cổ nàng!

- Ân!

Tử Nhược nghe vậy thì ôm chặt lấy Hàn Phong.

Hai người đang cảm thụ không khí ấm áp thì trên bầu trời vô thanh vô thức xuất hiện một khe không gian.

Hàn Phong biết Vô Danh Tử đã đến, hắn quay sang nói với Tử Nhược:

- Cánh cửa thông đạo đã mở, chúng ta đi thôi. Nàng có sợ không?

Tử Nhược lắc đầu nhẹ giọng nói:

- Chỉ cần ở bên cạnh người, ta cái gì cũng không sợ!

Hàn Phong nắm chặt tay Tử Nhược, không nói gì chỉ cười rất vui vẻ.

- Đã như vậy chúng ta đi!

Dứt lời, Hàn Phong man theo Tử Nhược đi vào trong khe không gian.

Sau khi thân ảnh hai người biến mất thì khe không gian cũng lặng lẽ tiêu thất.

Trải qua một đoạn đường không có ánh sáng, Hàn Phong và Tử Nhược cũng đã xuất hiện ở một địa phương khác.

Tử Nhược có chút hiếu kỳ đánh giá xung quanh, đồng thời hỏi:

- Nơi này chính là địa phương chàng sinh sống sao?

Hàn Phong lắc đầu nói:

- Không phải, đây là một tiểu không gian, ta hiện tại cần phải đi gặp một người. Sau đó chúng ta sẽ rời khỏi nơi này.

Nghe vậy, Tử Nhược cũng không nói gì thêm.

Bất kể là đâu, chỉ cần có Hàn Phong thì Tử Nhược đều đi đến đó.

Ngay khi hai người nói chuyện thì một đạo thanh âm truyền tới.

- Ha ha! Hảo tiểu tử! Không nghĩ tới chuyện đi này của ngươi lại có thể mang về một tiểu nữ oa khả ái trở về. Thật không biết nói lời nào với ngươi.

Đây chính là giọng nói của Vô Danh Tử, Hàn Phong vừa nghe liền đoán được.

Tử Nhược đứng một bên thì bị lời trêu chọc của Vô Danh Tử làm nàng thẹn đến mức muốn chui xuống đất để trốn.

Hàn Phong nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của Tử Nhược, đồng thời nói:

- Tiền bối, ta đã lấy được Hiền giả chi thạch, tiếp theo cần phải làm cái gì?

Ngay khi Hàn Phong vừa dứt lời thì một đạo thân ảnh xuất hiện trước mặt hai người.

Hàn Phong tập trung nhìn vào thân ảnh mặc hắc sắc trường bào trước mặt. Thế nhưng hắn không thể nào nhìn thấy được khuôn mặt của thân ảnh này.

Vô Danh Tử vừa xuất hiện, tranh thủ nói:

- Cầm đến.

Hàn Phong cũng không nói lời thừa, trực tiếp lấy Hiền giả chi thạch giao cho Vô Danh Tử.

Vô Danh Tử cầm lấy Hiền giả chi thạch quan sát một hồi, tiện đà nói:

- Hiền giả chi thạch này đã được dùng qua?

Hàn Phong nghe Vô Danh Tử nói như vậy thì trong lòng máy động, đồng thời khẩn trương nói:

- Đúng thế, ta là từ trong đầu một con quái thú là lấy ra, có vấn đề gì sao?

Vô Danh Tử nghe vậy thì không khỏi trầm mặc, đồng thời kêu Hàn Phong kể lại sự tình hắn đã trải qua nói đơn giản một lần.

Vô Danh Tử nghe xong thì khẽ thở dài nói:

- Xem ra sự tình lại càng trở nên phiền phức.

Nghe Vô Danh Tử nói như vậy thì Hàn Phong nhất thời kinh nghi, đồng thời vội vàng hỏi:

- Thế nào? Có vấn đề gì sao?

Lúc này Hàn Phong thực sự sợ từ trong miệng của Vô Danh Tử nghe được tin tức gì đó không tốt.

Hắn tốn rất nhiều công phu để có thể đoạt được Hiền giả chi thạch này. Nếu như vẫn không thể cứu tính Trầm Ngọc được thì Hàn Phong thật không biết nên làm như thế nào cho phải.

Tử Nhược đứng bên cạnh thấy Hàn Phong khẩn trương như vậy thì không khỏi quan tâm, nhẹ nhàng cầm lấy tay hắn. Nàng muốn dùng hành động để khiến cho tâm tình Hàn Phong được thoải mái.

Đối với sự tình của Hàn Phong thì khi hai người ở Thiên Khải thành, Tử Nhược cũng được Hàn Phong kể lại một phần. Lúc này Tử Nhược tự nhiên biết được tại sao Hàn Phong lại khẩn trương như vậy. Hắn khẩn trương cũng là vì nữ nhân của hắn.

Trong lòng Tử Nhược không khỏi cảm khái, bao giờ thì nàng mới có thể được Hàn Phong khẩn trương lo lắng như vậy.

Bất quá Tử Nhược cũng nhớ tới lúc trước, cảm thụ được khí tức nam tử vẫn còn lưu lại trên môi nồng nặc thì trong lòng không khỏi bối rối.

Ngay khi Tử Nhược miên man suy nghĩ thì Vô Danh Tử lại nói:

- Hiền giả chi thạch này đã được dùng qua, tuy rằng ngươi hoàn hảo lấy được thì hiệu quả cũng không còn được như trước nữa. Ta cũng không biết có thể hữu dụng được nữa hay không.

Hàn Phong nghe vậy thì trong lòng bị dội một gáo nước lạnh. Dựa theo như lời của Tử Y Phương nói thì đây chính là khối Hiền giả chi thạch cuối cùng ở trên thế giới. Nếu như không có hiệu quả vậy chẳng phải.....

Hàn Phong không dám nghĩ tiếp nữa. Vô Danh Tử ngẫm lại hồi lâu rồi than thở:

- Từ từ, ta đang suy nghĩ, có thể vẫn còn biện pháp.

- Thực sự?

Hàn Phong chợt nghe Vô Danh Tử nói vậy thì nét mặt không khỏi lộ vẻ vui mừng.

Vô Danh Tử gật đầu, lập tức nói sang chuyện khác:

- Được rồi, Hiền giả chi thạch này nếu như đã dùng qua thì chắc hẳn Thi Quang chi tâm cũng không có đi?

Hàn Phong nghe vậy thì đầu tiên là sửng sốt, sau đó thành thật đáp:

- Ta đã dò hỏi qua, nhưng không có một ai biết Thi Quang chi tâm là cái gì.

Vô Danh Tử nghe vậy thì trên mặt hiện lên vẻ thất vọng, than thở nói:

- Tính như không có vậy.

- Tiền bối, Thi Quang chi tâm đến tột cùng là có công dụng gì?

Hàn Phong hiểu kỳ hỏi.

Vô Danh Tử thấy Hàn Phong hỏi vậy thì ngẫm lại định nói gì đó nhưng lập tức lại phát ra một thanh âm kinh nghi.

- Tiểu tử, trên người người tựa hồ có biến hoá. Ta thế nào lại cảm giác được trong thể nội của người như thế nào lại dư thừa khí tức hắc ám thuật pháp?

Vô Danh Tử tỉ mỉ đánh giá Hàn Phong.

- Ân?

Hàn Phong tâm trạng sửng sốt, không rõ Vô Danh Tử nói như vậy là có ý gì.

- Không đúng! Khí tức này của người thực sự quý dị. Cũng không giống như khí tức của người tu tập hắc ám thuật pháp. Ngay cả tiểu nha đầu bên cạnh người cũng không có khí tức cường đại như vậy.

Vô Danh Tử lại nói.

Nghe Vô Danh Tử nói như vậy thì Hàn Phong nhất thời nhớ tới lúc trước mình chiến đấu cùng hắc ám ma viên thì Tử Y Phương đã để cho một đám người thả ra một hắc ám thuật pháp vào người hắn.

Cũng chính vì thế mới khiến cho đấu khí của Hàn Phong vốn đình trệ từ lâu cũng đột phá trở thành Thiên giai bát phẩm cường giả.

Lẽ nào Vô Danh Tử nói tới chuyện này? Trong lòng Hàn Phong khẽ động, đồng thời cũng đem sự tình kể lại cho Vô Danh Tử mộ lần.

Sau khi nghe xong thì Vô Danh Tử đứng một bên gật đầu nói:

- Thảo nào, nguyên lai là như vậy, người vận khí cũng rất tốt.

Cuối cùng Vô Danh Tử ngữ khí có chút sung sướng nói:

- Cứ như vậy thì không cần tới Thi Quang chi tâm, kế hoạch của ta cũng có thể hoàn thành. Xem ra đây cũng chính là số phận.

- Tiền bối người đang nói cái gì?

Hàn Phong không hiểu gì nên hỏi Vô Danh Tử.

Vô Danh Tử lắc đầu nói:

- Việc này chờ chút nữa ta sẽ nói với người. Giờ ta đi trước, quay về hảo hảo suy ngẫm lại. Hy vọng có thể tìm ra biện pháp vẹn toàn đôi bên.

Nói xong Vô Danh Tử cũng không chờ Hàn Phong trả lời mà hoá thành một làn gió tiêu thất.

Trong lòng Hàn Phong vô cùng nghi hoặc, nhưng cho dù trong lòng có chứa nhiều vấn đề chưa thể giải thích được thì hắn cũng chỉ còn biết đợi Vô Danh Tử quay trở lại giải đáp.

- Người nọ thật kỳ quái, hắn là ai?

Tử Nhược thấy Vô Danh Tử tiêu thất thì không khỏi cảm thấy hiếu kỳ hỏi.

Hàn Phong căn bản không biết trả lời Tử Nhược như thế nào cho nên tùy ý trả lời lấy lệ.

Sau đó hai người liền tìm kiếm một địa phương yên tĩnh ngồi xuống nghỉ ngơi.

Trong lòng Hàn Phong cũng rất nhớ Trầm Ngọc nhưng hắn biết lúc này không thể gấp gáp, chỉ có thể lặng lẽ ngồi chờ đợi.

Cứ như vậy Hàn Phong và Tử Nhược lặng lẽ ở trong sơn cốc chờ hai ngày.

Thẳng đến khi Hàn Phong không còn kiên nhẫn được nữa thì Vô Danh Tử lại xuất hiện trước mặt hắn.

- Tiền bối, thế nào? Nghĩ được biện pháp chứ?

Hàn Phong vừa thấy Vô Danh Tử liền hỏi han tới tấp.

Vô Danh Tử cũng không có dài dòng mà trực tiếp trả lời:

- Biện pháp thì có nhưng là hơi phiêu lưu. Đồng thời ta cũng cần người trợ giúp một tay.

- Muốn ta làm gì? Chỉ cần ta có thể làm, xin tiền bối cứ nói!

Hàn Phong không do dự đáp.

Chỉ cần có thể cứu Trầm Ngọc thì vô luận Hàn Phong phải lên núi đao xuống biển lửa, hắn cũng không nhú mảy.

Thấy biểu tình Hàn Phong nghiêm túc như vậy thì Vô Danh Tử đột nhiên cười khê nói:

- Yên tâm đi! Đối với người thì việc này không khó. Bất quá khắp thiên hạ này chỉ sợ cũng chỉ có thể mình người mới là người thích hợp để làm chuyện này.

- Đã như vậy, tiền bối, chúng ta lập tức bắt đầu đi!

Vô Danh Tử gật đầu, nói:

- Đi theo ta!

Dứt lời, Vô Danh Tử liền mang Hàn Phong và Tử Nhược đi tới địa phương Trầm Ngọc đang ngủ say.

Lần thứ hai thấy Trầm Ngọc, trong lòng Hàn Phong lại cảm thấy đau đớn, không cam. Nhìn thấy nàng đang lặng lẽ nằm nơi đó là Hàn Phong cảm xúc ngổn ngang.

Tử Nhược đứng một bên thấy dung mạo của Trầm Ngọc thì kinh ngạc. Nàng thực không nghĩ tới nữ tử trong lòng Hàn Phong vẫn luôn nghĩ tới dĩ nhiên lại xinh đẹp động nhân đến như vậy. Cho dù hiện giờ sắc mặt của Trầm Ngọc có chút tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền nhưng chừng đó cũng không thể làm mất đi vẻ đẹp của nàng.

Tử Nhược đứng trước Trầm Ngọc tự nhận thấy bản thân mình không bằng người mà xấu hổ.

Bất quá Hàn Phong lúc này đặt toàn bộ tâm ý lên người Trầm Ngọc cho nên căn bản không có tâm tư mà để ý tới Tử Nhược ở bên cạnh.

Mà lúc này Vô Danh Tử chính là nhìn Tử Nhược đứng bên cạnh Hàn Phong nói:

- Nha đầu, hiện tại chúng ta cần làm chút sự tình. Người tốt nhất nên tránh đi một chút.

Tử Nhược nghe vậy thì sửng sốt, đồng thời nhãn thần cũng tối sầm lại, nàng gật đầu rồi quay người ly khai.

Hàn Phong có chút nghi hoặc vì sao Vô Danh Tử lại muốn Tử Nhược ly khai. Hắn thấy thần sắc ảm đạm của Tử Nhược thì Hàn Phong cũng nhẹ nhàng nắm tay của Tử Nhược, an ủi nàng:

- Nàng ra bên ngoài chờ ta, ta sẽ ra nhanh thôi!

Thấy Hàn Phong nói như vậy thì tâm tình uể oải của Tử Nhược cũng giảm bớt đi phần nào, nàng hướng tới Hàn Phong tươi cười, ôn nhu nói:

- Yên tâm đi, ta không bị việc gì. Vị tỷ tỷ này xinh đẹp như vậy, ta tin chẳng có thể cứu tỉnh được nàng.

Nói xong thì Tử Nhược cũng nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Thẳng đến khi thân ảnh của Tử Nhược tiêu thất thì Vô Danh Tử mới nói:

- Trở lại đi! Hiện tại chúng ta bắt đầu.

Hàn Phong nghe vậy thì thần sắc nhất thời nghiến tức hằn lên, hắn hỏi:

- Tiền bối, ta cần phải làm những gì.

- Một hồi nữa ra sẽ dùng thủ pháp đặc biệt để đưa Hiền giả chi thạch này vào trong thể nội của nữ oa kia, mượn năng lực tái sinh của Hiền giả chi thạch để có thể khôi phục được sinh cơ của nàng.

Vô Danh Tử lại nói tiếp:

- Nhưng như thế cũng không đủ để giúp cho Trầm Ngọc tỉnh lại. Tuy rằng Hiền giả chi thạch có thể triệt để khôi phục sinh cơ cho nàng, nhưng vẫn thiếu khuyết một cơ hội để nàng có thể tỉnh dậy.

- Cơ hội?

Hàn Phong nghi ngờ nói.

Vô Danh Tử gật đầu đáp:

- Không sai! Cơ hội này kỳ thực ở ngay trên nguwoif của người!

- Ta?

Hàn Phong nghi hoặc nhìn Vô Danh Tử.

Lập tức Hàn Phong cũng hiểu được vì sao Vô Danh Tử lại nói như vậy, vì sao lúc phát hiện dị thường trên người hắn thì lại hưng phấn như vậy. Đồng dạng hắn cũng minh bạch tại sao Vô Danh Tử muốn Tử Nhược đi ra ngoài.

Chỉ là nghĩ tới phương thức cứu trị này của Vô Danh Tử thì trong lòng Hàn Phong cũng không khỏi bồn chồn.

Mi đầu nhăn lại, Hàn Phong làm như thể không tin được hỏi thăm:

- Tiền bối, làm như vậy thực sự có thể chứ?

- Đương nhiên lão phu cũng không cần phải lừa người!

Vô Danh Tử khẳng định nói.

Tuy rằng ngữ khí Vô Danh Tử vô cùng khẳng định. Nhưng Hàn Phong tin tưởng hắn hoàn toàn không cần phải làm ra sự tình lớn như thế để lừa gạt mình, hoặc hãm hại bản thân.

Chẳng qua, Hàn Phong thủy chung cảm thấy Vô Danh Tử tựa hồ vẫn còn chưa nói cái gì đó.

Loại cảm giác này từ lần đầu tiên khi gặp Vô Danh Tử thì trong lòng Hàn Phong vẫn không thể nào xoá đi được.

Thoảng suy tư trong chốc lát, Hàn Phong âm thầm cắn răng hạ quyết tâm.

Mặc kệ Vô Danh Tử có dấu điểm cái gì hay không nhưng tin tưởng rằng phương pháp này có thể cứu được Trầm Ngọc. Vô luận như thế nào hần cũng phải thử một lần.

Có được câu trả lời khẳng định của Hàn Phong thì Vô Danh Tử cũng không nói nhiều lời mà đi thẳng tới phía trước Trầm Ngọc, đồng thời xuất ra Hiền giả chi thạch mà Hàn Phong giao ra đặt trước ngực Trầm Ngọc.

Ngay sau đó hai tay Vô Danh Tử liên tục thi pháp, Hàn Phong chỉ kịp thấy từng đạo bạch quang trên đầu ngón tay hần bay ra. Trong nháy mắt đã chui vào trong thân thể Trầm Ngọc.

Hàn Phong đứng bên cạnh chăm chú nhìn động tác của Vô Danh Tử, đồng thời cũng hồi tưởng lại sự tình Vô Danh Tử phân phó trước đó.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

541. Chương 524: Cùng Nhau Giao Hợp.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Bất tri bất giác đã trải qua một thời gian khá lâu.

Lúc này Hàn Phong nếu như quan sát tỉ mỉ thì sẽ phát hiện thân thể Vô Danh Tử tựa hồ trở nên phiêu hốt bất định.

Nếu là lúc bình thường thì Hàn Phong nhất định sẽ biết đây là Vô Danh Tử tiêu hao năng lượng quá lớn mà tạo thành.

Chẳng qua bây giờ hần nhất tâm đặt trên người Trầm Ngọc cho nên cũng không có phát hiện ra điểm này.

Rất cuộc, từng đạo bạch quang đem Hiền giả chi thạch bao phủ vào trong đó. Bất chợt Vô Danh Tử đột nhiên quát nhẹ một tiếng, Hiền giả chi thạch liền theo bạch quang trong nháy mắt tiến vào bên trong thân thể của Trầm Ngọc.

Ngay sau đó Hàn Phong liền phát hiện được thân thể Trầm Ngọc bắt đầu có biến hoá.

Từng đạo khí tức tinh mệnh trong nháy mắt tập trung xung quanh người Trầm Ngọc, bao bọc lấy cơ thể của nàng.

Xem đến đây thì trong lòng Hàn Phong cảm thấy vô cùng vui vẻ, hần cũng minh bạch Hiền giả chi thạch đã có tác dụng.

Trải qua một hồi lâu, Vô Danh Tử cũng thu hồi hai tay lại, khí tức trên người hần cũng suy yếu vô cùng. Vô Danh Tử thều thào nói:

- Hảo, những gì nên làm ta đều làm cả rồi. Kế tiếp tới phiên ngươi. Nhớ kỹ ta đã nói với ngươi rất rõ ràng. Thành công hay không đều dựa vào ngươi. Ngươi cũng chỉ có thể một cơ hội duy nhất.

Trong lòng Hàn Phong đã có quyết định, tự nhiên sẽ không do dự.

Gật đầu, Hàn Phong rất nhanh đi đến trước mặt Trầm Ngọc.

Trông thấy dung mạo của Trầm Ngọc, Hàn Phong hít thở thật sâu, đồng thời hai tay cũng chậm rãi đặt lên trên ngực của Trầm Ngọc. Hần cắn răng một cái rồi cỡi hết y phục trên người nàng xuống.

Mà lúc này Vô Danh Tử cũng đã tiêu thất không thấy đâu!!

Phương pháp lúc trước Vô Danh Tử nói cho Hàn Phong kỳ thực rất đơn giản. Mà điều này xác thực cũng chỉ có Hàn Phong mới thích hợp để làm chuyện này.

Chẳng qua, mặc dù từ lâu Hàn Phong đã coi Trầm Ngọc là nữ nhân của mình, thế nhưng hai người cũng không có thân mật quá khăng khít lần nào.

Vô Danh Tử nói cho Hàn Phong biết, trong cơ thể hắn có năng lượng của hắc ám thuật pháp lưu lại. Đây cũng chính là điều then chốt để có thể kích hoạt Hiền giả chi thạch.

Trước kia Vô Danh Tử định mượn Thi Quang chi tâm và Hiền giả chi thạch, lấy Hàn Phong làm môi giới để cứu tỉnh Trầm Ngọc.

Thế nhưng hôm nay Thi Quang chi tâm không thể nào có được. Điều này khiến cho kế hoạch ban đầu của Vô Danh Tử bị đổ bể. Cho nên hắn cần phải nghĩ biện pháp khác.

Mà lúc này Vô Danh Tử cũng phát hiện trong thân thể của Hàn Phong lại có năng lượng của hắc ám thuật pháp cho nên mới cao hứng không thôi. Vô Danh Tử cũng đã nói cho Hàn Phong biện pháp để có thể cứu tỉnh Trầm Ngọc. Nhưng xác suất thành công của biện pháp này cũng thấp hơn trước kia tới vài thành.

Bất quá, lúc này cũng không còn phương pháp nào khác, cho nên Hàn Phong cũng chỉ có thể mạo hiểm một lần.

Mặc dù Vô Danh Tử cũng đã nói qua, một khi thất bại thì Hàn Phong cũng bị phản phệ, sự tình sau đó phát sinh như thế nào thì hắn cũng không thể dự đoán được.

Nhưng Hàn Phong vốn không có chút do dự nào liền đáp ứng ngay lập tức. Cũng không phải chỉ vì Hàn Phong muốn Trầm Ngọc tỉnh lại hay sao.

Trầm Ngọc cũng vô cùng quật cường, nhớ tới lúc trước nàng vì không muốn liên lụy tới Hàn Phong mà dứt khoát chọn phương thức tự sát.

Hàn Phong yêu thương cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán của Trầm Ngọc. Ngay sau đó, thân thể mềm mại của nàng vốn đang được che lấp dưới lớp quần áo thì đã bị Hàn Phong cởi bỏ từng chút một.

Trông thấy thân thể hoàn mỹ của Trầm Ngọc cơ hồ khiến cho rất nhiều người phải hít thở không thông. Trong mắt Hàn Phong không có một tia tình dục cũng phải lộ vẻ ôn nhu, thương tiếc.

Nói đến đây, thân thể Trầm Ngọc không phải là lần đầu tiên Hàn Phong nhìn thấy nhưng lúc đó hai người ở trong U Âm Sâm Lâm. Hàn Phong cũng là vô tình nhìn thấy một lần.

Chỉ là lúc đó Trầm Ngọc tuổi hãy còn nhỏ cho nên không có cảm giác động tâm như bây giờ. Hàn Phong thở dài, cũng không quản Trầm Ngọc có thể nghe được hay không. Hắn cúi thấy người xuống, ôn nhu nói nhỏ vào bên tai của Trầm Ngọc:

- Ngọc nhi, để có thể cứu tỉnh được ngươi, hai chúng ta phải giao hợp với nhau. Ta sẽ cố gắng hết sức, ta muốn nhìn thấy nữ hài Trầm Ngọc của ta trước đây. Hi vọng ngươi có thể nghe thấy lời ta nói.

Nói xong, Hàn Phong quay đầu đi, hắn hôn lên bờ môi nhợt nhạt của nàng. Đồng thời hai cũng cũng không ngừng loạn động thám hiểm toàn bộ cơ thể của Trầm Ngọc.

Tay Hàn Phong động đến chỗ nào hắn liền cảm giác được sự mềm mại, nhẵn nhụi của thân thể Trầm Ngọc. Cho đến lúc này Hàn Phong cũng buông bỏ tất cả, toàn bộ tâm ý đều chú ý lên thân thể của Trầm Ngọc.

Rất nhanh, thân thể hai người chặt chẽ dung hợp với nhau.

Hàn Phong cũng không bị tình dục là cho đầu óc choáng váng. Lúc thân thể hai người kết hợp thì Hàn Phong liền dựa theo chỉ thị lúc trước của Vô Danh Tử, nhanh chóng triệu hoán năng lượng hắc ám thuật pháp còn sót lại trong cơ thể không ngừng kích động vào các bộ vị của Trầm Ngọc.

Ngay từ đầu thân thể Trầm Ngọc cũng không có bất luận phản ứng gì, tựa như là một công cụ để cho Hàn Phong giải quyết tâm sự.

Nhưng Hàn Phong cũng không có dễ dàng buông tha, hắn không ngừng thúc đẩy kích động Trầm Ngọc. Thời gian trôi qua rất nhanh. Năng lượng trong thể nội của Hàn Phong đã tiêu hao hơn phân nửa, nhưng Trầm Ngọc vẫn không có phản ứng gì.

Đến lúc này tâm tình Hàn Phong cũng phải trầm xuống. Nhưng hắn không có đình chỉ động tác.

Một mực không ngừng thúc đẩy, kích thích Trầm Ngọc, một mặt Hàn Phong không ngừng ghé sát tai nàng tâm sự.

Cũng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, đến khi Hàn Phong không còn bất kỳ hi vọng nào thì thân thể băng lãnh của Trầm Ngọc cũng bắt đầu có chút phản ứng.

Hàn Phong tập trung toàn bộ tinh thần trên người Trầm Ngọc, cơ hồ cũng ngay lập tức phát hiện ra được dị động. Trong nháy mắt Hàn Phong cảm thấy kích động, vui sướng không thôi.

Vốn năng lượng đã không còn bao nhiêu, dưới thao tác của Hàn Phong cũng nhanh chóng cuộn cuộn quán thân vào trong thể nội của Trầm Ngọc.

Hàn Phong chỉ hy vọng mình có thể cứu tỉnh Trầm Ngọc cho nên hắn cũng không có cố kỵ hậu quả của việc quá sức là như thế nào. Rốt cuộc, dưới sự nỗ lực của Hàn Phong thì thân thể của Trầm Ngọc cũng dần ấm lên.

Thấy biến hoá như vậy Hàn Phong kích động vạn phần.

Mà ngay sau đó, nhiệt độ thân thể của Trầm Ngọc cũng ngày càng cao lên, thân thể mềm mại của nàng cũng có một tia phản ứng.

Cuối cùng Hàn Phong cũng đến giai đoạn chạy nước rút, hắn không ngừng thúc động, với hi vọng có thể truyền thêm một ít năng lượng vào trong thể nội của Trầm Ngọc. Sau một hồi co giật, Hàn Phong cũng chậm rãi thu chân đứng lên.

Thời gian trôi qua, thân thể Trầm Ngọc cũng phản ứng ngày càng mãnh liệt. Thẳng đến khi Hàn Phong tiêu hao toàn bộ năng lượng trong cơ thể, khi toàn bộ tinh hoa của hắn đều đã bắn vào trong thể nội của Trầm Ngọc, Hàn Phong cũng không còn một chút khí lực nào, vô lực nằm đè lên thân thể mềm mại của Trầm Ngọc.

Hàn Phong hết lực, định chỉ động tác thì thân thể Trầm Ngọc cũng dần mất đi phản ứng. Đến lúc này tâm trạng Hàn Phong lại trầm xuống.

Lẽ nào thất bại?

Trong lòng Hàn Phong không ngừng tự đặt câu hỏi.

Một giây, hai giây.....

Không biết qua bao lâu, tâm trạng Hàn Phong lúc này lạnh lẽo không gì so sánh được.

Bây giờ nội tâm hắn không biết có cảm tưởng gì nhưng chắc chắn không nghĩ tới cuối cùng lại thất bại trong hi vọng như vậy.

Nếu như thất bại thì có phải hay không Trầm Ngọc cả đời này không thể nào thức tỉnh trở lại?

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiệt

542. Chương 525: Dụng Ý Thực Sự Của Vô Danh Tử

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hàn Phong không dám nghĩ tới, thực không nghĩ tới bản thân đã hao hết tâm tư rồi mà vẫn không thể nào cứu tỉnh được Trầm ngọc.

Uổng công hắn có một thân tu luyện Ngạo Thị Thiên địa đến đỉnh cao mà không thể cứu được nữ tử mà mình yêu thích. Lúc này Hàn Phong chỉ hi vọng có loại đan dược nào có thể giúp hắn có thể sinh lực để

có thể tiếp tục thôi động, truyền năng lượng tinh hoa của mình vào trong thể nội của Trầm Ngọc, như vậy may ra mới có thể cứu tình được nàng.

Nhưng hắn biết trên đời này không có loại đan dược nào như vậy, tất cả chuyện này khiến cho Hàn Phong cảm giác như ông trời đang trêu chọc mình.

Giờ khắc này nội tâm Hàn Phong nhất thời đã cảm thấy rối rắm vô lực. Trong đầu hắn là một mảnh hỗn loạn, Hàn Phong căn bản không muốn nghĩ tiếp sự tình tiếp theo sẽ xảy ra như thế nào. Trong thâm tâm hắn vô cùng hối hận, vô cùng hối hận.

Nhớ lại lúc trước Trầm Ngọc ở trước mặt hắn tự sát, tâm trạng Hàn Phong lúc đó với lúc này cũng phẳng phất giống nhau.

Một mảnh tâm tình hỗn loạn khiến Hàn Phong không có chú ý tới bây giờ hai người đang bị một đoàn bạch quang bao phủ.

Đồng thời thân thể Trầm Ngọc ở phía dưới hắn vốn bất động thì bây giờ ngón tay của nàng cũng lặng lẽ động vài cái.

Trong lúc Hàn Phong không có bất cứ biện pháp nào thì một đôi tay nhẹ nhàng và ôn nhu ôm lấy hắn.

Sự tình xảy ra bất thành linh như vậy khiến cho Hàn Phong từ trong bóng tối phẳng phất như tìm được ngọn đuốc.

Hàn Phong ngẩng đầu lên, hai mắt tràn ngập vẻ bất khả tư nghị. Cứ như vậy Hàn Phong cũng bất tri bất giác nở ra một nụ cười.

Một đôi mắt sáng ngời đang nhu thình, e thẹn nhìn Hàn Phong. Một khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp động lòng người, vẫn còn lưu lại chút xuân triều mê người. Khoé miệng hơi mỉm cười. Tình cảnh này khiến cho Hàn Phong không nhận được nuốt một ngụm nước miếng.

Chẳng qua bây giờ tâm tình Hàn Phong vô cùng kinh hãi, thê thể không ngừng run rẩy, bay tay chậm rãi vuốt ve khuôn mặt quen thuộc, giống như hắn muốn xác định mình không mơ chứ.

Hàn Phong thực sự sợ hãi, những gì đang xảy ra trước mắt chỉ là ảo giác. Nhưng lúc này một bàn tay nhỏ bé lại nhẹ nhàng vuốt ve mặt Hàn Phong. Hàn Phong giật mình vội vàng nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé đó, cảm nhận sự ấm áp mà nó truyền lại. Thanh âm Hàn Phong run run, hơi thở gấp gáp nói:

- Điều này.....là.....sự.....th.....c sao?

Trầm Ngọc nằm ở bên dưới, nhãn thần nhu tình nhìn Hàn Phong, nàng nhẹ nhàng cầm tay Hàn Phong đặt lên ngực trái của mình. Một giọng nói mà nhiều năm qua Hàn Phong đã không bao giờ được nghe, hiện giờ lại vang lên bên tai hắn:

- Hảo! Người 'yêu' ta mạnh mẽ như vậy khiến cho ta cảm giác được sự tồn tại của người! Người cũng thật quá đáng, chỉ biết hưởng thụ một mình!

Nghe được thanh âm này, Hàn Phong cũng không biết dùng từ ngữ nào để miêu tả tâm tình của hắn bây giờ.

Kích động, vui sướng, trong lòng còn kèm theo một tia lo được lo mất.

Nhưng lúc này hắn đã có thể xác định, Trầm Ngọc đã thực sự tỉnh lại.

Lúc nghe được giọng nói của Trầm Ngọc thì khí lực trên người Hàn Phong dường như trở lại, hắn chậm rãi cúi đầu hôn lên bờ môi của Trầm Ngọc.

Lúc này đâu, không phải một người hành động nữa mà là hai người chủ động hoà quyện vào nhau. Trầm Ngọc nằm phía dưới cũng vươn tay lên không ngừng vuốt ve thân thể của Hàn Phong, rồi Hàn Phong cũng bắt đầu khởi động, tiếp tục chiến đấu, thân thể mềm mại phía dưới cũng không ngừng run lên.

Những tiếng rên rỉ từ trong miệng Trầm Ngọc không ngừng vang lên. Mà theo động tác của hai người thì bạch quang bao quanh Hàn Phong và Trầm Ngọc cũng không ngừng toả ra chói mắt, rất nhanh đã không còn thấy thân ảnh của hai người đâu.

Không biết hai người Hàn Phong quấn lấy nhau bao lâu, nhưng lúc này luồng bạch quang cũng bắt đầu yếu dần đi. Thẳng cho đến khi đạo bạch quang hoàn toàn tiêu thất thì thân thể của hai người cũng hiện ra lần thứ hai.

Mà giờ khắc này hai người cũng đình chỉ động tác.

Bất quá thân thể Hàn Phong và Trầm Ngọc vẫn như cũ dán chặt lấy nhau. Tâm tình Hàn Phong bây cũng chỉ có hai từ sung sướng mới có thể hình dung được.

Vừa rồi cùng với Trầm Ngọc giao hợp, Hàn Phong thật sự cảm thấy sung sướng, đồng thời hắn cũng cảm thụ được sự tồn tại của nàng.

Trông thấy dáng dấp của Trầm Ngọc, Hàn Phong ôn nhu nói:

- Thân thể ngươi thế nào rồi?

Trầm Ngọc nghe vậy, thì một cảnh xuân sắc vừa rồi lại hiển hiện lên trong đầu nàng. Nhất thời khuôn mặt nàng ửng đỏ, có chút ngượng ngùng nhìn Hàn Phong, hai tay thủy chung ôm chặt lấy hắn không chịu buông ra. (e ý muốn nữa ^__^)

- Ta cảm rất tốt lắm, cả người đều tràn ngập lực lượng.

Trầm Ngọc ôn nhu nói.

Hàn Phong nghe vậy thì không khỏi dùng sức ôm chặt lấy nàng, giống như đến lúc này hắn với hiểu được tầm quan trọng của Trầm Ngọc trong lòng mình.

Mà Trầm Ngọc lúc này cũng cảm nhận được Hàn Phong thực sự quan tâm tới nàng, không giống như lúc trước, nàng chỉ dám lẳng lặng đứng nhìn hắn từ xa.

Cảm thụ được tình ý của Hàn Phong, Trầm Ngọc cũng nhắm mắt lại, hai tay càng ôm chặt lấy hắn, lẳng lặng hưởng thụ sự ấm áp của Hàn Phong.

Đối với tất cả sự tình phát sinh trước mắt, Trầm Ngọc cũng không có cảm thấy bất ngờ. Bởi vì lúc Vô Danh Tử đem Hiền giả chi thạch truyền vào trong cơ thể nàng thì ý thức của nàng đã thanh tỉnh. Mà những việc Hàn Phong làm sau đó cùng với những lời tâm sự của Hàn Phong, Trầm Ngọc đều nghe đều cảm nhận được hết.

Thiên Tinh đế quốc, Vân Sơn Trấn.

Lúc này trời đã về chiều, từ ngoài trấn chậm rãi xuất hiện ba thân ảnh.

Nếu như nhìn kỹ ba thân ảnh này thì sẽ phát hiện ra trên vai một người có một con tiểu thú nhỏ tròn vo đang nằm trên đó.

Khi ba người đi vào trong trấn thì cư dân xung quanh có chút kinh nghi quan sát ba người.

Trong lòng mọi người đều nghi hoặc, trong trấn bao giờ lại có người trẻ tuổi tuần tú xinh đẹp như vậy.

Hàn Phong có chút cảm khái nhìn tiểu trấn trước mắt. Lúc này hắn ly khai Huyền Thiên tông cũng đã được hai năm. Từ khi bị Khương Khôi của Võ Hoàng điện đánh trọng thương thì cũng đã trải qua năm năm.

Năm năm ở trong không gian bị phong bế, Hàn Phong cũng không có biết được tình hình đại lục lúc này.

Lúc này Trầm Ngọc một thân bạch y, trên người tản ra khí tức vô cùng thánh khiết, thực xứng với một tuyệt thế tiên tử chốn nhân gian. Nhưng thôn dân ở trong tiểu trấn cũng phải đình chỉ mọi hoạt động mà ngược nhìn theo.

- Thực không nghĩ tới, thoáng cái đã qua nhiều năm như vậy. Đối với ký ức về những người để đây cũng chỉ còn trong khoảng khắc.

Trầm Ngọc thấp giọng nói.

Hàn Phong tự nhiên minh bạch Trầm Ngọc nói cái gì.

Từ khi Trầm Ngọc hôn mê thì nàng đã lâm vào trạng thái giả chết. Căn bản không có bất cứ ý thức nào. Mà lúc này nàng tỉnh lại thì người đầu tiên nhìn thấy chính là Hàn Phong. Mà lúc đó hai người lại xuất hiện sự tình ân ái, nam nữ.

Thế nhưng đối mặt với tình huống đó, Trầm Ngọc cũng cảm thấy vô cùng sung sướng. Nhưng chẳng biết tại sao, lúc này nội tâm nàng không ngừng nhắc nhở nàng phải liều lĩnh nắm lấy Hàn Phong.

Cũng chính bởi vì như thế mà mới có những sự tình phía sau. Nhưng giờ khác này Trầm Ngọc nghĩ đến việc mình chủ động đòi hỏi với Hàn Phong thì tâm tình cảm thấy xấu hổ không thôi.

Thế cho nên để chống lại ánh mắt của Hàn Phong mà nàng không dám nhìn thẳng vào hắn.

Đối với Trầm Ngọc thì những sự tình phát sinh mấy năm nay, nàng một mực không biết gì. Khi nàng tỉnh dậy thì cũng chỉ có biết tới Hàn Phong.

Thẳng đến khi Hàn Phong ôm nàng dậy, kể cho nàng nghe đại khái sự tình mấy năm trở lại đây thì Trầm Ngọc mới hiểu được phần nào.

Chẳng qua, đối với Trầm Ngọc mà nói, tất cả chuyện này cũng không quan trọng, mà điều quan trọng chính là nàng biết được mình thực sự quan trọng đối với Hàn Phong. Cảm thụ được tình cảm của hắn mà nàng cảm thấy cuộc đời này thật có ý nghĩa.

Trong lòng Trầm Ngọc, chỉ cần có thể ở bên cạnh Hàn Phong thì cho dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa cũng không quan trọng.

Sau khi Trầm Ngọc tỉnh lại, nàng cũng phát hiện ra thân thể của mình không giống với trước kia. Nhưng trong lúc nhất thời không có nói tới. Thẳng đến khi Vô Danh Tử xuất hiện đồng thời nói toàn bộ sự việc thì Hàn Phong mới cảm thấy khiếp sợ.

Đồng thời Hàn Phong cũng biết được từ đầu đến cuối Vô Danh Tử vẫn giấu diếm bản thân hắn không nói hết toàn bộ sự thật.

Mà khi Hàn Phong nghe Vô Danh Tử nói kế hoạch của mình thì cảm thấy vô cùng kinh người.

Hắn dĩ nhiên muốn chế tạo một Thiên giai cứu phẩm tuyệt thế cường giả.

Thiên giai cứu phẩm!

Đây chính là tồn tại trong truyền thuyết, cho đến bây giờ căn bản không có người nào có suy nghĩ xa rời như thế. Cho dù là Hàn Phong đối với mình tuyệt đối tự tin nhưng cũng không dám nghĩ tới.

Mà kế hoạch này Vô Danh Tử đã tỉ mỉ chuẩn bị mấy nghìn năm. Thẳng đến khi hắn gặp gỡ Hàn Phong mang theo Tiểu Bạch thì mới quyết định thực hiện.

Dựa theo lời Vô Danh Tử nói thì Hàn Phong hiện tại chính là lựa chọn tốt nhất.

Mấy nghìn năm nay, Hàn Phong cũng không phải là người đầu tiên đến không gian phong bế, Triệu Vô Cực cũng không phải là người đầu tiên.

Thế nhưng trong những người đó thì không có người nào đáp ứng được yêu cầu của Vô Danh Tử. Cho nên Vô Danh Tử thuý chung không có xuất hiện trong mắt thế nhân. Hiển nhiên Triệu Vô Cực cũng không biết sự tồn tại của Vô Danh Tử.

Nhớ tới lúc trước khi ly khai, Vô Danh Tử đã nói nhỏ với Hàn Phong khiến cho hắn thốn thức không thôi.

Hàn Phong minh bạch, từ trước đến nay, cho dù chưa gặp mặt, thậm chí là cũng chưa biết được lai lịch thật sự của Vô Danh Tử mà cũng chỉ biết được hiện tại Vô Danh Tử là một khối lỗi mà thôi.

Mà Hàn Phong cũng biết, chỉ sợ rằng khi ba người bọn hắn đi ra khỏi không gian phong bế thì chỉ sợ Vô Danh Tử cũng không còn trên thế gian này.

Vô Danh Tử có nói với Hàn Phong, lúc trước hắn lập ra kế hoạch như vậy, bao hàm việc kêu Hàn Phong đi lấy Hiền giả chi thạch và Thi Quang chi tâm thứ nhất là vì cứu tỉnh Trầm Ngọc, nhưng quan trọng hơn mà muốn mượn hai thứ đó trợ giúp Hàn Phong đề cao thực lực.

Chỉ có như thế thì Hàn Phong mới có thể nắm giữ được thực lực đối kháng với Vô Hoàng điện. Hoặc xác thực nói, hi vọng Hàn Phong có thể ngăn cản Vô Hoàng điện thả ra ma vật bị phong ấn ở trong Tứ Diệu Cốc.

Trước kia kế hoạch của Vô Danh Tử chỉ hi vọng lợi dụng Hiền giả chi thạch và Thi Quang chi tâm mượn Trầm Ngọc làm môi giới để thúc đẩy tiềm năng ẩn tàng trong cơ thể Hàn Phong. Bằng vào năng lượng còn lại không nhiều lắm mà có thể khiến cho Hàn Phong tiến thêm được một bước xa trong lực lượng bốn nguyên.

Nhưng thực không nghĩ tới, trong thời gian đó lại xảy ra biến cố, Thi Quang chi tâm không đoạt được, ngay cả Hiền gia chi thạch cũng đã bị sử dụng qua. Nguyên lực lượng trong đó cũng chỉ còn lại hai ba phần.

Bất quá trước đó Thi Quang chi tâm đã bị hắc ám thuật sĩ truyền vào trong người của Hàn Phong.

Nhưng công dụng của Hiền giả chi thạch cũng rất khó khôi phục, rơi vào đường cùng, Vô Danh Tử cũng không thể làm gì khác hơn là đem năng lượng tinh thần còn sót lại của bản thân mà ẩn nhập vào trong Hiền giả chi thạch.

Tái qua việc Hàn Phong và Trầm Ngọc giao hợp để có thể kích phát năng lực tiềm tàng trong cơ thể của hai người. Do đó cũng có thể khiến Trầm Ngọc thức tỉnh mà Hàn Phong cũng có được lợi ích không nhỏ.

Chẳng qua, cảnh giới của Hàn Phong vẫn chỉ dừng lại ở Thiên giai bát phẩm đỉnh phong, tịnh không có tinh tiến gì thêm.

Thế nhưng hắc ám thuật pháp còn sót lại trong người hắn cũng đã hoàn toàn dung hợp với năng lượng trong người hắn trở thành một khối.

Mà Hàn Phong cũng nhờ đó mà tiến thêm được một bước quan trọng.

Có thể nói thực lực của Hàn Phong hiện giờ đã vượt xa, ngang ngửa với Triệu Vô Cực.

Dù lần thứ hai có gặp lại cường giả của Vô Hoàng điện thì Hàn Phong đều nhắm chắc có thể đánh một trận.

Mặc dù không thể thành công trở thành Thiên giai cửu phẩm cường giả nhưng với thực lực của bản thân ngày hôm nay, Hàn Phong cũng cảm thấy vui mừng vô cùng.

Chỉ ít theo như Hàn Phong thấy thì mặc dù bản thân không có năng lực chống lại ma vật của mấy nghìn năm trước thì cũng có khả năng phong ấn được con ma thú đó.

Về phần chém giết bên ngoài thì Vô Danh Tử cũng đã tỉ mỉ suy nghĩ tới mấy nghìn năm. Có lẽ chỉ có Thiên giai cửu phẩm trong truyền thuyết mới có thể giết chết được con ma vật đó.

Mà điều duy nhất Hàn Phong không hiểu chính là Vô Danh Tử trước đó đã nói nên luôn luôn mang theo Tiểu Bạch bên người. Theo như lời Vô Danh Tử nói, đến thời điểm máu chốt, Tiểu Bạch có thể dành cho hắn kinh hỉ lớn.

Nói xong câu này, Vô Danh Tử cũng tiêu thất không thấy đâu. Cho dù Hàn Phong có kêu gào như thế nào cũng không thể gặp lại Vô Danh Tử.

Vài ngày sau, Hàn Phong cũng minh bạch, chỉ sợ Vô Danh Tử đã thực sự biến mất khỏi thế giới này.

Đối với lời nói của Vô Danh Tử trước khi ra đi, Hàn Phong tuy không giải thích được nhưng hắn vẫn tin tưởng.

Cho nên mấy ngày nay, Hàn Phong vẫn trường mang theo Tiểu Bạch bên mình, tỉ mỉ quan khán nghiên cứu. Nhưng cuối cùng cũng chỉ đổi lấy sự bất mãn của Tiểu Bạch. Ngoài ra thì không có tiến triển gì.

Về phần Vô Danh Tử nói Tiểu Bạch là linh thú thì Vô Danh Tử có giải thích. Tiểu Bạch là được sinh ra ở trong không gian cấm chế này, do thiên địa tích kết tinh hoa mấy nghìn năm mới có thể sinh ra linh vật này.

Chẳng qua, vài chục năm trước không biết tại sao nó một mình chạy ra ngoài, rồi biến mất không thấy đâu. Càng về sau Vô Danh Tử giải thích thì Hàn Phong cũng không hiểu hết được.

Mà Hàn Phong cũng không có muốn nghĩ nhiều, chỉ một mực mang theo Trầm Ngọc và Tử Nhược vội vã trở về Huyền Thiên tông.

Trước kia trên người hắn có mang theo truyền tống thạch của Huyền Thiên tông, thế nhưng sau khi bị đánh cho trọng thương rơi xuống hồ thì đã đánh mất.

Mà lợi dụng chút lực lượng cuối cùng của Vô Danh Tử cũng giúp cho nhóm người Hàn Phong xuất hiện ở U Âm Sâm Lâm. Nhưng địa phương bọn họ xuất hiện thì không một ai biết. Cũng phải trải qua mấy ngày hỏi thăm thì Hàn Phong mới biết được đường trở về Thiên Tinh đế quốc.

- Nơi này cách Huyền Thiên tông không xa. Chúng ta cần phải đẩy nhanh tốc độ hơn nữa, tranh thủ thời gian trở về Huyền Thiên tông. Thật lâu rồi không có trở về, có lẽ Linh nhi và mọi người cũng rất lo lắng!

Hàn Phong nhìn về phía phương hướng dẫn tới Huyền Thiên tông mà lẩm bẩm.

Trầm Ngọc ôn nhu gật đầu, tuy rằng mấy năm nay đối với nàng giống như một giấc mộng, nhưng nàng vẫn có thể cảm thụ được sự lo lắng trong lòng Hàn Phong. Đồng dạng nàng cũng muốn nhanh chóng trở về Huyền Thiên tông.

Mà Tử Nhược cũng thật sự muốn đến nơi mà Hàn Phong lớn lên trưởng thành, như thế nàng mới có thể hiểu được Hàn Phong hơn.

Mà mấy ngày nay, Tử Nhược hoàn toàn bị khí chất của Trầm Ngọc chinh phục. Hai người nói chuyện với nhau không bao lâu nhưng độ thân mật của hai người tăng lên rất nhanh, giống như đã quen từ lâu.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

543. Chương 526: Đế Quốc Biến Hoá.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Sự tình này khiến cho Hàn Phong rất kinh ngạc. Thế nhưng hắn lại không biết tất cả những chuyện này cũng chỉ vì hắn mà thôi.

Trong lúc ba người một mạch chạy về Huyền Thiên tông thì thời gian năm năm qua trên đại lục đã phát sinh rất nhiều sự tình.

Năm đó Hàn Phong bị Khương Khởi đánh rơi xuống hồ. Triệu Vô Cực chặt vật trở về Huyền Thiên tông truyền tin tức. Cuối cùng cũng không thể giấu diếm được mà cả thiên hạ rất nhanh đều biết được.

Cũng chính vì như thế là thanh thế của Huyền Thiên tông trong mấy năm nay giảm xuống rất nhiều.

Mà ảnh hưởng trực tiếp nhất chính là rất nhiều thế lực ban đầu muốn đề cử Huyền Thiên tông làm minh chủ cũng thay đổi ý định.

Tất cả chuyện này Hàn Phong cũng chưa biết tý gì.

Hai năm thời gian, có thể phát sinh rất nhiều sự tình, cũng có thể cải biến rất nhiều sự tình.

Từ khi Hàn Phong sinh tử bất minh, Triệu Vô Cực dưỡng thương không ra ngoài thì hai năm qua Huyền Thiên tông cũng chỉ có thể dựa vào đám người Bồ Lô Dịch, Phí lão và Huyền Cơ Tử.

Cũng may thực lực của ba người này không kém, cộng thêm việc Lý Thần vẫn ở trong Huyền Thiên tông. Bốn gã Thiên giai cường giả tọa trấn, tuy rằng thực lực không giống trước kia nhưng là vẫn đủ khiến cho các thế lực khác cảm thấy kinh sợ.

Đó là còn kể tới ở để đo Huyền Thiên tông còn có Hàn gia và hoàng thất ủng hộ.

Về phần hai năm trước tuyển cử minh chủ. Huyền Cơ Tử vì việc Hàn Phong sinh tử bất minh nên cũng không có đi tranh giành chiếc ghế minh chủ làm gì. Bởi vì hắn biết địa vị Huyền Thiên tông không có giống như trước kia nữa.

Hôm nay Hàn Phong sinh tử bất minh, địa vị của Huyền Thiên tông cũng thấp đi không ít. Cho nên mặc dù hắn có thể may mắn ngồi lên chiếc ghế minh chủ thì chỉ sợ cũng khó có thể khiến kẻ dưới phục tùng.

Đối với điều này Huyền Cơ Tử cũng không có để bụng.

Cũng chính vì thế mà cuối cùng chức vị minh chủ rơi trên đầu Trác Minh của Thiên Thánh cốc.

Tứ Diệu các trải qua giai đoạn khó khăn trước đây, thực lực từ lâu đã giảm sút. Mặc dù Mộ Tuyết cũng đã thu được tàn dư đệ tử trong thời gian ngắn nhưng dù sao thì nguyên khí chưa thể khôi phục ngay được. So với Huyền Thiên tông hiện nay cũng không bằng.

Thiên Môn vẫn bảo trì sự lặng lẽ bí ẩn, chưa từng phái người đến tham gia.

Mà Thánh Vân Lam tông hiện tại có địa vị cao nhất nhưng vì đệ tử môn hạ thừa thốt, mặc dù chúng đệ tử đều là tinh anh thì cũng không thể nào không chế được một liên minh to lớn như vậy.

Cho nên cuối cùng chức vị minh chủ liền do Trác Minh đảm nhiệm.

Đối với quyết định này, đại bộ phận thế lực đều không có bất kỳ ý kiến nào. Mặc dù Trác Minh có tu vi không phải là mạnh nhất trong số những người ở đây nhưng mà với quy mô của Thiên Thánh cốc thì hắn cũng xứng đáng ngồi trên chức vị này.

Mà cũng bởi vì Hàn Phong sinh tử bất minh, trải qua nửa năm yên tĩnh sau sự kiện đó. Võ Hoàng điện cũng không chịu được tịch mịch mà xuất động tấn công lần thứ hai.

Trong lúc nhất thời, Võ Hoàng điện đã kết minh với hơn mười tông môn thế gia. Khí thế quật khởi ào ạt.

Mọi người ai cũng biết Võ Hoàng điện kết minh với mười tông môn thế gia cũng là để chống lại liên minh do Thiên Thánh cốc dẫn đầu.

Hiển nhiên Võ Hoàng điện cũng ý thức được mặc dù thực lực của bọn họ cường đại nhưng mà đối mặt với một liên minh do các đại tông môn hợp thành thì cũng không phải thứ mà Võ Hoàng điện có thể dễ dàng trêu chọc.

Nếu như liên minh này ngày càng lớn mạnh thì sẽ tạo thành uy hiếp không nhỏ cho Võ Hoàng điện.

Loại uy hiếp này cần phải bóp chết từ trong trứng nước. Cho nên Võ Hoàng điện mới quyết định tiên hạ thủ vi cường.

Mà trận đại chiến này lại duy trì cho tới tận ngày hôm nay. Song phương không người tới thì ta đi, đánh nhau đến nổi đầu đầu cũng là chiến trường.

Chẳng qua Võ Hoàng điện xác thực vô cùng cường đại, cùng với rất nhiều thế lực phía sau ủng hộ nên trong hai năm Võ Hoàng điện cũng khiến cho liên minh của Thiên Thánh cốc thương vong tới ba thành.

Tổn thất như vậy không thể nghi ngờ là vô cùng trầm trọng. Cũng may bên kia Võ Hoàng điện cũng thương tổn không ít nên cũng bù đắp lại được phần nào, khiến liên quân không gặp phải tình trạng căng thẳng.

Một ngày, trên Huyền Thiên tông, Trác Minh cùng với các vị đại biểu đại diện cho các thế lực trao đổi sự tình trọng yếu. Tuy rằng Trác Minh là minh chủ, nhưng lúc đầu mọi người cũng vì Hàn Phong mà đến, hơn nữa thời gian vô cùng cấp bách cho nên mọi người liền đặt tổng bộ liên minh ở Huyền Thiên tông.

Lúc này Trác Minh đang ngồi ở trên vị trí minh chủ nhìn các nhân vật đại biểu cho các thế lực ở bên dưới trầm giọng nói:

- Các vị đối với chuyện này có ý kiến gì không?

Một ngày trước khi Trác Minh thu được tin tức, Võ Hoàng điện tựa hồ từ trên người Kỷ Thanh Thanh đã thu được Thủy Diệu Thạch. Hôm nay, một nhóm người của Võ Hoàng điện đã chạy tới U Âm Sâm Lâm.

Xem tình hình bên ngoài, hiển nhiên là muốn giải phóng cho ma vật bị Tứ Diệu Các phong ấn.

Từ lúc liên minh thành lập đến nay thì Mộ Tuyết cũng đem sự tình Võ Hoàng điện nhất nhất nói ra. Cho nên mọi người đối với sự tình này cũng đều biết rõ.

Bây giờ nghe được câu hỏi của Trác Minh thì những người ngồi ở đây đều biến đổi, mọi người đều ghé tai vào người bên cạnh để trao đổi.

Mà so với bầu không khí áp lực ở trên đại điện thì bây giờ ở phía hậu phương nơi nghỉ ngơi của chúng đệ tử cũng vô cùng náo nhiệt.

Tiêu Linh nhìn nam tử ngăn cản lối đi trước mắt bằng khuôn mặt băng lãnh.

Mà ở phía sau nàng, Lâm Phỉ Vân nhất thời đỏ mặt, hai mắt mở to, hướng về phía nam tử chặn lối đi tròn mắt nhìn.

Đứng trước mặt Tiêu Linh là một nam tử thoát nhìn hai mươi bảy hai mươi tám. Không thể không nói nam tử này xác thực tuần tú lịch lãm, tướng mạo phi phàm.

Hiện tại ở Huyền Thiên tông đã có rất nhiều đệ tử phát hiện ra sự tình mà đều vây xung quanh xem náo nhiệt.

Trong đó một ít người nhận ra được lai lịch của nam tử này.

Nam tử này đến từ Tần Lâu tên Phó Tuyền.

Nói đến thân phận của Phó Tuyền thì quả thật không thấp. Phụ thân của hắn hôm nay là lâu chủ của Tần Lâu tên Phó Tùng. Bản thân cũng là một cao thủ địa giai thất phẩm.

Nếu như nói hắn là thiếu niên thiên tài thì cũng không có gì là quá đáng.

Hôm nay liên minh vì bồi dưỡng đệ tử mà một phần đệ tử tinh anh của các tông môn đều ở trong Huyền Thiên tông.

Mà Phó Tuyền này hai năm trước đi tới Huyền Thiên tông cũng đã có một lần may mắn gặp được Tiêu Linh.

Chỉ nhìn qua một lần, thấy dung mạo cùng khí chất của Tiêu Linh thì nhất thời khiến cho hắn ở nên si mê điên cuồng.

Đương nhiên Phó Tuyền cũng không có lỗ mạng. Hắn cũng từ mọi người hỏi han mà biết được Tiêu Linh và Hàn Phong có quan hệ không nhỏ. Đồng thời nàng cũng là công chúa của đế quốc.

Nếu như chẳng qua bằng vào thân phận như vậy thì đối với Phó Tuyền cũng không tính là gì. Nhưng Hàn Phong, cái tên này đối với Phó Tuyền mà nói cũng không phải là một ngọn núi dễ vượt qua.

Biết được Tiêu Linh là người mà Hàn Phong yêu thương, nhưng Phó Tuyền vẫn u mê chấp muội vẫn đeo đuổi nàng. Ngay cả Phó Tùng là phụ thân của Phó Tuyền cũng không biết làm cách nào để khuyên giải ái tử của mình tỉnh ngộ được.

Trong lúc Phó Tùng không biết làm thế nào để khuyên giải ái tử của mình thì tin tức Hàn Phong gặp nạn truyền tới. Điều này khiến cho Phó Tùng đầu tiên là khiếp sợ. Nhưng sau đó trong lòng hắn lại khê động.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

544. Chương 527: Xung Đột.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Nếu như Hàn Phong gặp chuyện không may thì như vậy chẳng phải con trai hắn có cơ hội hay sao.

Nếu như nhi tử của hần được công chúa của đế quốc ưu ái thì như vậy không thể nghi ngờ chính là cơ hội quật khởi của Tần Lâu. Cho nên tư tưởng của Phó Tùng liền thay đổi. Qua một thời gian ngắn sau đó, Phó Tùng liền cổ vũ nhi tử mình tiếp cận Tiêu Linh.

Phó Tuyền cũng không nghĩ tới chuyện tình lại chuyển biến nhanh tới như vậy. Một ngọn núi mà trước kia bản thân không thể nào vượt qua được thì dĩ nhiên trong nháy mắt lại tiêu thất.

Không có gì cố kỵ, Phó Tuyền lại được phụ thân ủng hộ, rất nhanh liền triển khai thể tấn công Tiêu Linh.

Chẳng qua sau khi biết được tin tức Hàn Phong gặp nạn thì Tiêu Linh vô cùng đau xót, đối với Phó Tuyền tự nhiên không để ý tới.

Mặc dù về sau Tiêu Linh cũng chấp nhận việc Hàn Phong gặp nạn nhưng trong lòng nàng quyết định muốn thay Hàn Phong hảo hảo thủ hộ Huyền Thiên tông.

Cho nên đối với Phó Tuyền thì Tiêu Linh tự nhiên là trực tiếp cự tuyệt.

Đối với nàng mà nói thì cuộc đời này trừ Hàn Phong ra chắc không có một nam nhân nào có thể khiến nàng động tâm. Trong mắt nàng, sinh ra là người của Hàn gia, chết là ma Hàn gia. Đây cũng là sự chấp nhất trong lòng nàng.

Cho nên Tiêu Linh hơn một năm nay đều hoá bị thương thành động lực, tu vi không chỉ nhanh chóng đề thăng mà dựa vào Huyền Âm thần bí quyết Hàn Phong dạy cho nàng cũng cấp cho liên minh trợ giúp không nhỏ.

Cũng bởi vậy mà địa vị của Tiêu Linh ở trong liên minh vô cùng quan trọng.

Chẳng qua điều này lại càng hấp dẫn thêm vô số thiếu niên anh tài.

Phó Tuyền càng kiên nhẫn, hai năm thuỷ chung theo đuổi Tiêu Linh. Mà hôm nay Phó Tuyền tìm Tiêu Linh muốn mời nàng đi uống trà.

Nhưng Phó Tuyền không biết chuyện hai năm trước cũng chính ngày Hàn Phong gặp nạn, mỗi khi đến ngày này trong lòng Tiêu Linh không thể áp chế được nỗi nhớ nhung Hàn Phong.

Tâm phiền ý loạn, bây giờ Tiêu Linh cũng không có để ý tới Phó Tuyền.

Nhưng Phó Tuyền lại không biết, vẫn một mực dây dưa khiến cho Tiêu Linh vô cùng khó chịu. Lâm Phỉ Vân ở bên cạnh thì tâm tình cũng vô cùng buồn bực. Phó Tuyền trước mặt này bị nàng là coi là một con ruồi vô cùng đáng ghét. Hôm nay Phó Tuyền lại dây dưa không buông thì khiến cho nàng vô cùng bực tức mà quát lên:

- Phó Tuyền, ngươi cũng nên đi đi. Tiêu Linh tỷ tỷ không muốn gặp ngươi, vì sao ngươi cứ mặt dày ở lại chỗ này, thực không biết xấu hổ.

- Vân nhi!

Tiêu Linh nắm lấy tay của Lâm Phỉ Vân, ra hiệu nàng không nên nói nhiều.

Tiêu Linh so với Lâm Phỉ Vân thì trầm ổn hơn nhiều lần. Tự nhiên nàng cũng biết người trước mặt này trong liên minh cũng có chút danh tiếng, mặc dù thập phần đáng ghét nhưng Tiêu Linh cũng lấy đại cục làm trọng mà trong hai năm qua nàng đối với Phó Tuyền đều nén giận.

Nhưng Phó Tuyền đối với thái độ trầm mặc của Tiêu Linh thì lại coi đó là nàng có hảo cảm với hần.

Bởi vì theo hần giải thích trước kia rất nhiều đệ tử biểu đạt ý tứ với Tiêu Linh đều bị nàng lạnh giọng đuổi đi.

Nhưng Phó Tuyền không giống như vậy. Mặc dù Tiêu Linh đối với hần hững hờ nhưng chưa từng căm qua hần. Như vậy đại ngộ không giống với những người khác. Cho nên trong lòng Phó Tuyền mới sinh ra hiểu lầm.

Chẳng qua, hôm nay bị Lâm Phỉ Vân nhất thời mắng cho một trận như thế thì Phó Tuyền cũng không nhịn được. Dù sao ở đây còn có rất nhiều đệ tử của các thế lực khác nữa.

Cho nên Phó Tuyền nhìn Lâm Phỉ Vân bằng ánh mắt lạnh lẽo.

Chẳng qua khi hần tử mĩ quan sát Lâm Phỉ Vân thì cũng phát hiện ra cô nương trước mắt này dung mạo cũng không thua gì Tiêu Linh.

Nhưng hần cũng từ phát hiện đó mà trong lòng không khỏi tự trách mình trong hai năm qua hoàn toàn đặt sự chú ý lên người Tiêu Linh mà không phát hiện ra cực phẩm nữ tử này.

- Châm các, ngươi còn đứng đó làm gì, còn không mau tránh ra. Chúng ta không thích ngươi, không nên quần quýt, quấy rối chúng ta.

Lâm Phỉ Vân căn bản không có để ý tới Tiêu Linh, cũng không khách khí mà tiếp tục mắng chửi.

Phó Tuyền liền tiếp bị một cô nương nhục mạ như vậy thì trong lòng cũng tức giận, nhưng hần vẫn có nén xuống hần giọng nói.

- Lâm cô nương, ta tựa hồ không có đắc tội với ngươi. Ta tới đây là mời Tiêu Linh cô nương, cũng không có quan hệ tới ngươi!

Phó Tuyền mặc dù rất tức giận nhưng cũng vẫn biểu hiện ra bên ngoài sự lãnh tĩnh của mình.

-Ai da! Đường đường là thiếu lâu chủ của Tần lâu là lại bị người ta chế nhạo cũng không có tức giận chút nào. Thực khiến cho người ta bội phục không ngớt.

Lúc này các độ không xa truyền đến một trận quái âm.

Mọi người theo hướng âm thanh phát ra mà nhìn lại, ai đấy không khỏi kinh hô, người tới bất thành linh là một thanh niên, niên kỷ so với Phó Tuyền thì hơi lớn hơn một chút.

Nhìn bước đi hần trầm ồ, từ khí tức trên người của người thanh niên này hần là tu vi hơn xa Phó Tuyền rất nhiều.

Tiêu Linh tự nhiên cũng quay lại nhìn người mới tới, chỉ nhìn qua thôi cũng đã nhận ra người thanh niên này là ai.

Người thanh niên trẻ tuổi này là một đệ tử đến từ Thiên Thánh cốc tên Trác Dật, mà phụ thân hần ngày hôm nay chính là minh chủ của liên quân Trác Minh.

Bản thân tu vi cũng là địa giai bát phẩm.

Với thân phận hiển hạc như vậy cùng với thực lực không kém bất kỳ ai thì không thể không nói Trác Dật đi tới đâu cũng đều là một ngôi sao sáng chói. Trong liên minh, có không biết bao nhiêu nữ tử tìm đủ mọi cách để có thể được Trác Minh để ý tới.

Chẳng qua từ trước đến nay từ biểu hiện hằng ngày của Trác Dật thì mọi người cũng biết được người thanh niên có thân phận tôn quý, tài hoa hơn người của Thiên Thánh cốc này cũng chỉ chung tình với Tiêu Linh.

Cho nên đối với một màn phát sinh trước mắt này mọi người cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Nhưng ai nấy đều mang theo tâm tình xem náo nhiệt mà vẫn chờ đợi ở một bên xem sự tình sẽ phát sinh như thế nào.

Phó Tuyền thấy Trác Dật thì khuôn mặt không khỏi lộ vẻ sửng sốt. Nhất là nghe thấy ngữ khí của Trác Dật thì trong lòng cảm thấy giận giữ vô cùng.

Người khác có thể cố kỵ thân phận của Trác Dật nhưng Phó Tuyền hần thân là tiểu lâu chủ của Tần Lâu, tuy rằng có kém Thiên Thánh cốc nhưng cũng không đến mức phải sợ hãi.

Hơn nữa với thái độ từ đầu đến nay của Tiêu Linh thì trong lòng Phó Tuyền càng thêm chắc chắn.

- Nguyên lai là Thiếu cốc chủ của Thiên Thánh cốc. Không biết Thiếu cốc chủ tới đây có chuyện gì?

Phó Tuyền không mặn không nhạt nói.

Trác Dật đi tới trước mặt Tiêu Linh, khẽ lắc đầu rồi cười nói:

- Ta chỉ trùng hợp đi ngang qua đây, thấy có người da mặt dày quần quýt lấy một tiểu cô nương cho nên không nhịn được đến xem.

- Trác Dật, ta kêu ngươi là Thiếu cốc chủ, chẳng qua là cho ngươi chút mặt mũi. Ngươi thật sự cho rằng ta sợ ngươi sao?

Phó Tuyền bị Trác Dật nói như vậy thì trong lòng thầm giận, lập tức không hề khách khí lạnh giọng đánh trả.

Nhìn hai người trước mắt giống như đang tranh giành tình nhaan thì đôi minh thanh tú của Tiêu Linh không khỏi nheo lại, tâm trạng có chút bất đắc dĩ.

Tâm tư của Trác Dật và Phó Tuyền, Tiêu Linh từ lâu đã minh bạch. Chẳng qua là hôm nay đối diện trước nhiều người nàng cũng muốn giữ thể diện cho bọn họ cho nên mới không nói ra những lời khó coi, tránh phá hư quan hệ liên minh.

Nhất là khi địa vị của Huyền Thiên tông hiện giờ không còn được như trước nữa.

Làm nữ nhân của Hàn Phong, Tiêu Linh cũng vì Hàn Phong mà lo lắng. Nàng thực không muốn vì bất cứ nguyên nhân gì mà khiến cho tông môn của hần bị ảnh hưởng.

Đây chính là suy nghĩ của Tiêu Linh.

Chẳng qua, hôm nay sự tình diễn biến đến tình trạng như thế này, quả thực là điều Tiêu Linh không muốn thấy.

Lâm Phỉ Vân đứng một bên thấy hai người đấu khẩu thì trong lòng sự hờn giận từ lâu đã được thể hiện trên nét mặt. Lúc này đang chuẩn bị đánh đuổi hai con ruồi đáng ghét thì bị Tiêu Linh đứng bên cạnh ngăn lại.

Tiêu Linh nhìn Lâm Phỉ Vân nhẹ nhàng lắc đầu, nàng nói:

- Chúng ta đi thôi, không nên để ý tới hần.

Thanh âm của Tiêu Linh rất nhỏ, thế nhưng lại vì Trác Dật và Phó Tuyền hai người nghe được rõ ràng.

Bất quá phản ứng của Tiêu Linh như vậy cũng không khiến cho hai người quá mức ngoài ý muốn, bởi vì Tiêu Linh luôn luôn như vậy.

Nhưng thật ra Phó Tuyền lại đem phản ứng của Tiêu Linh quy kết cho Trác Dật. Hần xem ra nếu như không có sự xuất hiện của Trác Dật thì có thể hôm nay hần đã có thể được giai nhân ưu ái đáp ứng yêu cầu.

Thấy Tiêu Linh lôi kéo Lâm Phỉ Vân chuẩn bị ly khai thì tâm trạng Phó Tuyền quỳnh lên, không khỏi chạy lên chặn phía trước Tiêu Linh, đồng thời dùng ngữ khí ôn nhu như nói:

- Tiêu Linh cô nương, ta thành tâm thành ý muốn mời ngươi, hi vọng ngươi có thể cho ta một lần cơ hội.

Phó Tuyền làm bộ dạng như vậy nhất thời khiến cho đôi mi thanh tú cyar Tiêu Linh phải nhăn lại. Nàng thực không nghĩ tới người này lại mặt dày mãi đeo bám không buông tha như vậy.

Tiêu Linh cũng có nguyên tắc của chính mình. Cho dù lúc trước nàng luôn lấy đại cục làm trọng, không muốn xảy ra biến cố. Nhưng nàng cũng không muốn cho ngoại nhân hiểu lầm nàng. Nhất là để trong lòng người nọ hiểu lầm nàng. Mặc dù nàng không biết Hàn Phong có hay không có thể biết được sự tình phát sinh trước mắt.

Một bên Lâm Phỉ Vân đối với Phó Tuyền từ lâu đã chán ghét tới cực điểm, bây giờ lại thấy tư thái của Phó Tuyền như vậy thì càng không chịu nổi, trực tiếp tiến lên la rầy:

- Uy! Ta nói ngươi là người gì thế không biết, Tiêu Linh tỷ tỷ từ lâu đã nói người không có thích ngươi. Vì sao ngươi vẫn mặt dày dây dưa. Chờ sư huynh ta trở về, ta nhất định phải nói cho hần biết để hần hảo hảo giáo huấn ngươi!

Sư huynh trong miệng của Lâm Phỉ Vân thì Phó Tuyền tự nhiên biết đó là ai. Không chỉ có hần mà tất cả những người ở đây đều biết người đó là ai.

Nếu như là trước đây thì Phó Tuyền tự nhiên không dám có chủ ý với Tiêu Linh. Thế nhưng lúc này hoàn toàn bất đồng.

Bọn họ cũng biết được Hàn Phong lợi hại, nhưng đồng dạng cũng biết được Hàn Phong đã chết.

Người đã chết thì tuy sinh tiền có lợi hại đến đâu thì hôm nay cũng chỉ là một bộ xương khô mà thôi.

Đương nhiên Phó Tuyền cũng không có vì thế mà sợ hãi.

Chẳng qua Tiêu Linh còn chưa nói cái gì thì Lâm Phỉ Vân luôn ba lần bốn lượt sỉ nhục hắn, điều đó đã động đến lòng tự trọng cực đại của Phó Tuyền.

Lập tức hắn khinh miệt nói:

- Sư huynh? Chớ nói đến Hàn Phong có mặt ở đây, ta cũng sẽ không có sợ hãi. Chớ nói chi hiện giờ hắn không còn có thể xuất hiện trước mặt mọi người. Dù sao cũng chỉ là một người chết thôi.

Ngụ ý của Phó Tuyền chính là Hàn Phong trong quá khứ hay là người chết bây giờ cũng không tạo thanh được uy hiếp đối với hắn.

Trác Dật nghe Phó Tuyền nói như vậy thì trong lòng không khỏi cười lạnh.

Quả thật quá ngu xuẩn, ai cũng biết nội tâm của Tiêu Linh thì Hàn Phong chính là nhất. Cho dù hiện giờ Hàn Phong đã chết đi nhưng lại làm trò trước mặt nàng như vậy chẳng phải làm cho Tiêu Linh bất mãn sao.

Trác Dật cũng không nói gì, hắn thật sự muốn nhìn xem Phó Tuyền làm thế nào là giải quyết chuyện này.

Lâm Phỉ Vân nghe vậy thì trong lòng càng thêm giận giữ. Trong lòng nàng thì Hàn Phong chính là tồn tại không gì so sánh được. Cho dù mọi người có nói cho nàng biết Hàn Phong có khả năng không còn ở trên thế giới này. Ngay cả Tiêu Linh cũng nghĩ như vậy thì bản thân Lâm Phỉ Vân vẫn luôn tin tưởng rằng sư huynh của nàng Hàn Phong vẫn còn sống.

Nàng biết, sư huynh của nàng sẽ trở về. Bản thân sư huynh vô cùng lợi hại, không một ai có thể làm tổn thương được hắn.

Mà điều Lâm Phỉ Vân muốn làm chính là trước khi sư huynh mình trở về thì có thể thay hắn bảo vệ tốt nữ tử mà hắn yêu thích. Đó cũng là việc là Lâm Phỉ Vân có khả năng làm được.

Chính là trước mặt con ruồi nhặng đáng ghét này thực sự khiến cho Lâm Phỉ Vân nổi giận. Không chỉ Lâm Phỉ Vân mà lúc này ngay cả Tiêu Linh vốn mặt lạnh như băng thể nhưng lúc này cũng lộ ra một tia lãnh ý, nhìn thẳng Phó Tuyền.

Đối với Tiêu Linh mà nói thì mặc dù Phó Tuyền vũ nhục nàng thì nàng tối đa cũng có thể coi như không thấy. Nàng căn bản không muốn để ý tới những người này.

Nhưng trước mắt Phó Tuyền này dĩ nhiên lại động chạm đến điều kiêng kỵ trong lòng nàng.

Nàng không cho phép bất kỳ ai động chạm tới nam nhân trong lòng nàng.

Trong nhãn thần của Tiêu Linh, Hàn Phong không thể nghi ngờ chính là nam nhân tốt nhất thế giới, không có bất kỳ ai có đủ tư cách để nói hắn, không có ai có tư cách so bì với hắn.

Cho nên Tiêu Linh lúc này cũng toả ra khí thế sắc bén, trong nháy mắt nhắm thẳng vào người Phó Tuyền.

- Phó Tuyền, từ nay về sau ta không hi vọng nhìn thấy ngươi nữa. Nếu như ngươi còn dây dưa thì ta sẽ không khách khí đâu. Hi vọng ngươi tự trọng.

Giọng nói trong trẻo của Tiêu Linh nhưng lại vô cùng lạnh lùng, âm vang toàn trường, mọi người ở xung quanh đều cảm nhận được sự tức giận trong lòng nàng.

Trong hai năm qua Tiêu Linh luôn khiến cho ngoại nhân thấy được nàng có chút thanh thoát lạnh lùng, trầm mặc ít nói. Thế nhưng chưa bao giờ thấy nàng tức giận như ngày hôm nay.

Mấy năm nay Tiêu Linh luôn chăm chỉ tu luyện nên lúc này ngũ khí lạnh lùng cùng với khí tức Huyền Âm thần bí quyết nàng đã luyện tới đại thừa khiến cho những đệ tử thực lực kém một chút đều cảm thấy phát lạnh.

Mà Phó Tuyền đứng mũi chui sào cũng cảm thấy vô cùng nhục nhã.

Hắn thực chưa từng nghĩ tới Tiêu Linh sẽ đối đãi với hắn như vậy. Trong lòng hắn, qua đủ loại biểu hiện của Tiêu Linh thì hiển nhiên đối với hắn không có chút hảo cảm nào, bằng không thì cũng không có khách khí với hắn như vậy.

Nhưng hôm nay thấy cử chỉ của Tiêu Linh thì cũng khiến cho Phó Tuyền bị đả kích vô cùng lớn. Quan trọng hơn là bản thân hắn lại bị đưa ra làm trò trước mặt nhiều người như vậy. Từ đầu tới giờ năm lần bảy lượt bị nữ nhân sỉ nhục, hắn làm sao mà chịu cho được.

Khuôn mặt hơi ửng hồng vì tức giận, Phó Tuyền cũng không thể nào kìm nén được sự tức giận, bản thân hắn từ nhỏ đã có thân phận tôn quý, chưa từng có người dám nhục mạ hắn như vậy. Trong lúc nhất thời hắn không thể nào điều chỉnh được tâm tình.

Nhất là khi nhìn thấy đôi mắt tràn ngập lãnh ý của Tiêu Linh thì trong lòng Phó Tuyền phảng phất giống như bị đâm một nhát, nhất thời một cỗ lửa giận vô thanh vô thức chui vào óc hắn.

- Tiêu Linh! Mấy năm nay ta đều hao tổn tâm tư vì ngươi. Lẽ nào ngươi không thể nào cảm nhận được? Hôm nay dĩ nhiên lại vì một người chết là nổi giận với ta! nếu như ngươi không thể nói cho rõ ràng thì ta quyết không bỏ qua!

Phó Tuyền giận giữ nói.

Tiêu Linh thấy Phó Tuyền phản ứng như vậy thì nàng càng thêm tức giận. Hiển nhiên những lời Phó Tuyền nói thực sự đã động chạm tới nỗi đau sâu thẳm trong lòng Tiêu Linh.

- Ta vì sao phải nói với ngươi. Ngươi ở trong mắt ta cũng chỉ là một kẻ vô năng chỉ biết dựa hơi vào gia tộc. Khi hắn xuất hiện ngươi có xách giày cho hắn cũng không đáng!

Tiêu Linh lạnh giọng nói.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

545. Chương 528: Gặp Lại.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Lời này của Tiêu Linh thực khiến cho toàn trường bất ngờ. Không một ai nghĩ tới Tiêu Linh lại có phản ứng gay gắt như vậy.

Ngay cả Lâm Phỉ Vân ở bên cạnh nàng cũng phải tròn mắt há mồm. Nàng thực không nghĩ tới Tiêu Linh lại nói ra những lời đó.

Ở trong ấn tượng của nàng thì Tiêu Linh là một người vô cùng dịu dàng, hiền lành. Nhưng những cử chỉ của Tiêu Linh vừa rồi khiến cho Lâm Phỉ Vân tạm thời không thể nào tiếp nhận được.

Bất quá Lâm Phỉ Vân lại vô cùng tán thành đối với hành động này của Tiêu Linh.

- Ngươi... Ngươi hay lắm! Hôm nay lại dám sỉ nhục ta. Ta, Tần lâu ta sẽ ghi nhớ. Hi vọng ngươi sẽ dừng vì những lời nói ngày hôm nay mà hối hận.

Khuôn mặt Phó Tuyền đỏ bừng. Nếu như không phải ở đây có rất nhiều người thì rất có thể hắn đã động thủ với Tiêu Linh rồi.

- Ta nói rồi, cho tới bây giờ ta không có nghĩ sẽ hối hận.

Tiêu Linh nhàn nhạt nói.

- Ha ha! Tần Lâu thực có bản lĩnh, thực nghĩ rằng Huyền Thiên tông không có ngươi sao?

Một đạo thanh âm vang vọng khắp cả ngọn núi. Mọi người đều kinh ngạc không hiểu giọng nói này của ai. Nhưng chỉ có Tiêu Linh khi nghe tới giọng nói này thì thân thể bất tri bất giác run lên, vẻ mặt cũng biến sắc.

Phó Tuyền nghe thấy giọng nói này thì khuôn mặt hơi đổi nhưng hắn không biết được ai là người đã phát ngôn.

Nhưng bất kể là người phương nào thì nghe khẩu khí của hắn thì hắn là người của Huyền Thiên tông. Hơn nữa thanh âm nghe ra là người trẻ tuổi.

Trong ấn tượng của Phó Tuyền thì những người trẻ tuổi ở Huyền Thiên tông thực lực cũng rất đồng đều, khá cường đại. Nhưng so với Tần Lâu vẫn là kém hơn một ít. Hơn nữa cũng vì Hàn Phong chết đi mà địa vị của Huyền Thiên tông cũng dao động không nhỏ.

Nếu như không phải vẫn còn vài tên Thiên giai cường giả chống đỡ thì Huyền Thiên tông tuy không bị diệt môn thì chỉ sợ cũng khó mà bảo toàn được địa vị nhất lưu tông môn.

Cho nên Phó Tuyền lập tức cười nhạt nói:

- Người là ai ở trong Huyền Thiên tông, chẳng nhẽ người của Huyền Thiên tông chỉ là hạng người luôn trốn ở trong góc phòng không dám ra gặp người?

Người phát ra thanh âm lúc trước, nghe Phó Tuyền nói như vậy thì không khỏi nhẹ giọng than thở:

- Không nghĩ tới chỉ mới vẹn vẹn có hai năm mà tất cả mọi người đều muốn cưới đầu cưới cổ Huyền Thiên tông sao. Hôm nay nếu như không dạy cho người một bài học thì chỉ sợ thế nhân không còn biết Huyền Thiên tông là ai.

Vừa dứt lời một đạo thân ảnh xuất hiện ở trước mặt mọi người. Mọi người cũng không có nhìn rõ thân ảnh này là nhưng thân ảnh này lại đứng giữ Tiêu Linh và Phó Tuyền.

Mọi người xung quanh đều cố gắng nhìn cho được gương mặt của người mới tới để thỏa lòng hiếu kỳ.

Mà lúc này đáng vẻ lạnh lùng của Tiêu Linh khi nhìn thấy thân ảnh này thì bất giác thân thể nàng cũng không thể nào kiềm chế được mà không ngừng run rẩy. Hai hàng nước mắt rất nhanh chảy dài trên má nàng.

Hiển nhiên bây giờ tâm tình của Tiêu Linh vô cùng kích động, nàng không thể áp chế được cảm xúc của mình lúc này.

Nước mắt không ngừng tuôn rơi, chảy xuống khuôn mặt xinh xắn của nàng. Tiêu Linh nhìn thân ảnh mới xuất hiện trong chớp lát rồi cũng nhào người về phía trước. Nàng vươn hai tay ra ôm chặt lấy người trước mặt, rồi nàng lại cảm thấy sợ hãi. Nàng sợ những chuyện này tất cả đều chỉ là ảo giác.

Hai năm qua, vô số ý niệm trong đầu nàng không ngừng bay tán loạn, có thể dùng một từ hỗn loạn để hình dung. Nàng vươn hai tay ra nhưng không thể nào tiến thêm một bước nữa.

Trông thấy dáng dấp của Tiêu Linh như vậy, Hàn Phong cũng cảm thấy vô cùng thương tiếc. Hắn biết Tiêu Linh hai năm nay chắc hẳn đã phải chịu rất nhiều uỷ khuất.

Hàn Phong ôn nhu nói:

- Linh nhi!

Ngay sau đó hắn cũng lập tức ôm lấy nàng, ôm chặt vào trong lòng. Ngay khi Hàn Phong ôm lấy nàng thì nhân thân Tiêu Linh không thể nào không chế được nữa, nước mắt nàng đã chảy ướt đầm áo Hàn Phong.

Cảm nhận được khí tức quen thuộc trên người Hàn Phong, cảm nhận được cảm giác ấm áp khi được hắn ôm vào trong lòng Tiêu Linh trong lúc nhất thời hít thở không thông.

Chẳng qua, nàng cũng ngay lập tức trấn tĩnh được tâm tình, vô số loại cảm xúc trong lòng nàng không ngừng thay đổi, nàng cảm thấy vô cùng rối loạn.

- Là thật sao? Thật là người sao? Hay là ta đang nằm mơ?

Tiêu Linh chăm chút ôm lấy Hàn Phong, thì thào nói.

Cảm thụ được sự quần quýt say mê của Tiêu Linh, Hàn Phong cảm thấy vô cùng đau xót. Hắn cũng ôn nhu vỗ về Tiêu Linh, rồi lại ân cần nói:

- Là ta! Ta đã trở về. Sau này cũng sẽ không rời xa ngươi nữa!

Chẳng biết tại sao khi Tiêu Linh nghe được những lời này thì tâm tình nàng vốn kích động trong lúc nhất thời lại trấn tĩnh trở lại. Tiêu Linh không có nói bất cứ điều gì mà chỉ lặng lẽ đứng đó nhìn Hàn Phong. Xung quanh có rất nhiều người đang nhìn thấy nhưng đối với nàng bọn họ cũng chỉ là không khí mà thôi.

Nàng muốn được Hàn Phong ôm trong lòng như thế này, mãi mãi sánh ngang cùng thiên địa.

Mà lúc này Lâm Phỉ Vân vốn đứng đằng sau Tiêu Linh thì hai mắt cũng mở lớn, vẻ mặt bất khả tư nghị nhìn một màn trước mắt này.

Chẳng qua khi nàng nhìn thấy Hàn Phong thì những giọt nước mắt cũng bắt đầu chảy xuống. Nàng không thể khống chế được cảm xúc của mình.

Lúc này Hàn Phong trấn an Tiêu Linh vài câu, nàng cũng dần khôi phục lại tinh thần, nhẹ nhàng ly khai nhưng thực sự nàng không muốn như thế. Dù sao thì hai năm xa cách trong tuyệt vọng, nhớ nhung, Tiêu Linh thực sự muốn ôm ấp Hàn Phong lâu hơn nữa. Nhưng nàng biết ở đây còn rất nhiều người đang nhìn. Sau khi rời Tiêu Linh thì một đôi ngọc thủ lại níu kéo hắn.

Tự nhiên chính là Lâm Phỉ Vân đang làm nũng hắn. Hàn Phong cũng biết Vân nhi rất đau buồn vì việc mình gặp nạn. Hai năm qua chắc chắn tâm trạng của nàng cũng không được tốt. Trong lòng hắn đồng dạng cũng cảm thấy thương xót cho tiểu sư muội, đồng dạng cười một tiếng ôn nhu nói:

- Tiểu Vân nhi, thế nào, không nhận ra sư huynh sao?

Ai biết Hàn Phong cũng chỉ muốn tâm tình Lâm Phỉ Vân hoà hoãn lại nhưng sau khi Lâm Phỉ Vân nghe được những lời này thì không nói không rằng cũng nhào vào trong lòng Hàn Phong, rồi nàng khóc nức nở nói:

- Phôi sư huynh, phôi sư huynh! Ta bị người ta khi dễ, vậy mà người dĩ nhiên cam lòng bỏ đi hai năm không bảo vệ Vân Nhi, Vân Nhi chán ghét người!

Nói là đáng ghét nhưng bàn tay nhỏ bé của Lâm Phỉ Vân cũng là nắm chặt lấy gấu áo của Hàn Phong. Trông thấy Lâm Phỉ Vân như vậy thì Hàn Phong nhẹ nhàng xoa đầu nàng, cảm khái nói:

- Là sư huynh không tốt, để tiểu Vân nhi chịu uỷ khuất. Nói cho sư huynh là ai khi dễ người, ta tới giúp người xả giận!

Lâm Phỉ Vân ly khai khỏi người Hàn Phong. Bây giờ vẻ mặt của nàng đã hoà hoãn trở lại, cái miệng nhỏ nhắn lúc nào cũng cười tươi tắn, đáng đáp nhìn vô cùng khả ái.

Hiển nhiên, đơn thuần Lâm Phỉ Vân cũng không có nghĩ như vậy. Trong hai năm qua, nàng vẫn luôn tin tưởng rằng Hàn Phong không có việc gì. Sẽ có một ngày trở về.

Tuy rằng xa cách hai năm, nhưng sư huynh vẫn trở về. Vì thế mà đơn thuần Lâm Phỉ Vân cũng trong lúc nhất thời coi như không cảm nhận được sự tồn tại của Tiêu Linh.

Nghe thấy ngữ khí quen thuộc của sư huynh, Lâm Phỉ Vân không khỏi cong cái miệng khả ái của mình lên, ngón tay thon dài chỉ về phía đằng sau Hàn Phong:

- Chính là hắn đã khi dễ ta và Linh nhi tỷ tỷ. Hắn còn mắng của sư huynh, nói sư huynh tử. Ta đã sớm nói sư huynh sẽ không chết, hắn thật ra đã khi dễ tiểu Vân nhi có phải hay không?

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

546. Chương 529: Thái Độ Cường Ngạnh.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hàn Phong nhìn Lâm Phỉ Vân cười nói:

- Đương nhiên, sư huynh lúc nào cũng đáp ứng người thì chắc chắn sẽ làm!

Tiếp theo Hàn Phong xoay người lại, biểu tình trên mặt không còn được ôn nhu như lúc trước nữa.

Nhìn vẻ mặt mờ mịt của Phó Tuyền, Hàn Phong cau mày lại, vừa rồi Tiêu Linh và Phó Tuyền đối thoại với nhau, Hàn Phong cũng đã nghe thấy hết.

Ngay khi trước hắn mang theo Trầm Ngọc và Tử Nhược vừa đến chân núi Huyền Thiên tông thì liền phát hiện ra những khuôn mặt xa lạ.

Không rõ lần sự tình phát sinh trong hai năm qua, hơn nữa lại nhìn thấy nhiều người lạ mặt như vậy Hàn Phong không khỏi lo lắng mà nhanh chóng chạy lên núi.

Rất nhanh Hàn Phong đã đến được Huyền Thiên tông.

Bởi vì thân thể của hắn đã bị Vô Danh Tử cải tạo, cho nên hôm nay Hàn Phong cũng hiểu được một ít hắc ám thuật pháp. Mà trong đó có thuật pháp tra hỏi là Hàn Phong thích nhất.

Thuật tra hỏi này là lợi dụng tinh thần lực, thị giác và thính giác là có thể thực hiện được.

Tinh thần lực của Hàn Phong vô cùng cường đại cho nên tất cả mọi việc đều không thể nào qua được mắt Hàn Phong.

Mà Tiêu Linh và Phó Tuyền xảy ra xung đột cũng không thể lọt qua tầm mắt của Hàn Phong.

- Người có thân phận gì trong Tần lâu?

Hàn Phong thanh đạm hỏi.

Bây giờ Phó Tuyền bị Hàn Phong hỏi như thế thì cũng mới từ trong kinh ngạc hồi phục trở lại.

Lúc trước một màn kia đối với Phó Tuyền quả thực là một sự đả kích không nhỏ. Ai có thể nghĩ tới trong hai năm qua không một nam nhân nào có thể nhận được sự quan tâm của Tiêu Linh mà dĩ nhiên đảo mắt một cái nàng lại cùng một nam tử xa lạ ôm ấp.

Nhìn bộ dáng nàng thì giống như nàng rất yêu thích người đó. Điều này khiến cho Phó Tuyền thực sự khiếp sợ.

Mà kế tiếp, hắn mơ hồ nghe thấy Lâm Phỉ Vân tựa hồ gọi người nọ là sư huynh.

Trong lòng Phó Tuyền không khỏi mọc lên dự cảm không tốt.

Chính mình có thực lực Địa gia thất phẩm, hiển nhiên Phó Tuyền cũng không hấn, chỉ đảo mắt qua một cái liền có thể đoán ra thân phận người trước mắt.

Bây giờ nghe Hàn Phong nói thì trong lòng Phó Tuyền không khỏi máy động, tựa hồ có chút không tin hỏi:

- Người là ai? Ta?

Hàn Phong có chút buồn cười nhìn bộ dáng của Phó Tuyền, đồng thời nhàn nhạt nói:

- Ta chính là người mà miệng người vừa nói là người đã chết đó.

Nghe thấy Hàn Phong trả lời như vậy thì đầu óc của Phó Tuyền giống như bị một quả tạ đánh trúng. Trong lúc nhất thời hắn không biết làm thế nào:

- Người.....

Mà Hàn Phong như thế nào lại dễ dàng buông tha cho hắn. Vừa rồi hành động của Phó Tuyền đã khiến cho Tiêu Linh nổi giận như vậy, mà Hàn Phong từ xưa đến nay cũng chưa thấy qua bộ dạng của Tiêu Linh như vừa rồi.

Hiển nhiên nếu như không phải quá tức giận thì Tiêu Linh cũng không có đến mức như vậy. Thấy nữ nhân của mình bị người ta khinh bỉ, Hàn Phong tự nhiên muốn thay nàng lấy lại công đạo, bằng không như thế nào mới xứng là nam nhân đây.

-Vừa rồi các người nói Tần lâu quyết không bỏ qua, có phải hay không muốn cùng Huyền Thiên tông của ta tuyên chiến? Nếu như vậy ta cũng không làm khó người. Cho người thời gian là ba ngày để triệu tập nhân mã. Ba ngày sau ta sẽ tự mình đăng môn bá phủng.

Hàn Phong nói một cách bình thản.

Nhưng mọi người xung quanh nghe được như vậy thì cũng trần ngập một cổ tiểu ý xo xác tiêu điều.

Mà Phó Tuyền nghe xong thì vô cùng ảo não. Hắn chưa từng thấy qua Hàn Phong nhưng lại nghe được rất nhiều lời đồn về hắn. Hôm nay lại bị Hàn Phong khinh thị như vậy thì tính tình kiêu ngạo của hắn làm thế nào mà nhận được.

Khuôn mặt không khỏi đỏ lên, hai mắt nhìn chằm chằm vào Hàn Phong, đang muốn nói gì đó thì lúc này mười khí tức mạnh mẽ từ bên ngoài ào ào truyền đến.

Chỉ một lát sau giữa sân lại xuất hiện thêm mười đạo nhân ảnh. Những kẻ tử xung quanh nhìn lại thì thấy đây toàn bộ là những người có địa vị cao nhất ở mỗi tông môn. Bây giờ nhiều người như vậy đến đây hiển nhiên là vì Hàn Phong.

Thấy một đám người thành linh xuất hiện, biểu tình của Hàn Phong cũng không có một tia tiến hoá, tuy rằng không rõ lắm vì sao những người này lại tụ tập ở Huyền Thiên tông nhưng với thực lực hiện tại của Hàn Phong thì hắn tịnh không e ngại bất cứ thế lực nào.

Chẳng qua khi hắn thấy Tiêu Linh và Lâm Phỉ Vân không có cảm thấy kinh ngạc thì Hàn Phong ngược lại cũng không có hành động thiếu suy nghĩ.

Mà lúc này vài đạo nhân ảnh bay tới, sau khi thấy gương mặt của mấy người kia thì khoe miệng Hàn Phong hơi nhếch lên.

Đầu tàu gương mẫu của Huyền Thiên tông là Huyền Cơ Tử cũng có mặt trong đó.

Huyền Cơ Tử vừa rồi cảm nhận được sự xuất hiện của một đạo khí tức tuyệt cường nhưng lại vô cùng xơ xác tiêu điều. Trong lòng cả kinh. Lúc đầu còn tưởng người của Võ Hoàng điện lạng lẽ lên vào trong Huyền Thiên tông, không khỏi lo lắng chạy tới.

Chẳng qua khi hắn tới hiện trường thì thấy một thân ảnh hoàn toàn quen thuộc. Lập tức không khỏi đi tới trước mặt Hàn Phong.

Huyền Cơ Tử cúi người nhìn Hàn Phong, đồng thời cũng kinh nghi nói:

- Hàn Phong?

Mà ở đằng sau Huyền Cơ Tử thì nhóm người Bồ Lô Địch cũng có vẻ mặt kinh hỉ ngoài ý muốn.

Hàn Phong nhìn những gương mặt quen thuộc, biểu tình vẫn bình thản, nhưng vẫn xuất ra một chút tiểu ý, đồng thời cũng hoàn thanh âm nói:

- Tông chủ! Ta đã trở về!

Huyền Cơ Tử nghe thấy Hàn Phong nói, khuôn mặt không khỏi nhăn nhó cười rạng rỡ, hiển nhiên hắn vô cùng vui mừng, đồng thời thì thào nói:

- Trở về là tốt rồi! Trở về là tốt rồi!

Mà lúc này mười mấy người cùng đến khi trông thấy Hàn Phong thì biểu tình phản ứng của bọn họ cũng không giống nhau. Đối với phản ứng của những người này thì Hàn Phong cũng đã nhìn thấy hết.

Với lại Hàn Phong cũng không quá mức lưu ý tới bọn họ.

Mà lúc này minh chủ của liên quân Trác Minh cũng đã xuất hiện ở hiện trường, nhìn thấy Hàn Phong thì hẳn cảm thấy bất ngờ ngoài ý muốn nhưng vui mừng là chính.

Hắn ngồi trên vị trí minh chủ này cũng không có quá nhiều ý nghĩ gì. Liên minh to lớn như vậy. Địa vị của minh chủ hiển nhiên rất cao. Nhưng một khi tiêu diệt xong Võ Hoàng điện hiển nhiên liên minh sẽ sụp đổ.

Đồng thời Trác Minh hôm nay là người đứng đầu của liên minh, hiển nhiên cũng phải chịu áp lực lớn nhất. Có một phần đến từ Võ Hoàng điện, có một phần đến từ liên minh nội bộ.

Cho nên khi nhìn thấy Hàn Phong xuất hiện thì trong đầu Trác Minh phản ứng đầu tiên chính là thực lực của liên minh sau này lại lớn hơn rất nhiều.

Về phần Hàn Phong xuất hiện có hay không làm ảnh hưởng đến địa vị của hắn lúc này Trác Minh ngược lại cũng không có lưu ý.

Không thể không nói, Trác Minh đúng là toàn tâm toàn ý đối với liên minh, hắn cũng không có quá nhiều sỹ tâm.

Mà vừa rồi khí tức trên người Hàn Phong vô cùng tức giận, mọi người đều cảm thụ được rất rõ ràng.

Trác Minh không khỏi âm thầm kinh ngạc. Hàn Phong vừa mới trở về, là ai đã làm cho hắn tức giận như vậy.

Ngẫm lại hôm nay chỉ sợ chỉ có hắn mới có tư cách xử lý chuyện này, cho nên Trác Minh đứng lên vài bước, đầu tiên là nói khách sáo với Hàn Phong vài câu, đồng thời cũng biểu đạt thái độ với sự trở về của Hàn Phong.

Sau đó Trác Minh cũng mở miệng hỏi:

- Hàn Phong vừa rồi chuyện gì đã xảy ra. Vì sao người nổi giận như vậy? Hiện tại liên minh đang trong lúc khẩn yếu. Ta hi vọng người có thể lấy đại cục làm trọng. Nếu như không phải là đại sự gì thì có thể cho qua, tránh làm ảnh hưởng đến cảm tình của liên minh.

Hàn Phong nghe Trác Minh nói như vậy thì không khỏi mỉm cười. Nếu như là bình thường thì hắn cũng không có quá mức lưu ý.

Chỉ là vừa rồi hắn lại cảm thụ được sự phẫn nộ từ nội tâm của Tiêu Linh, cho nên đối với Phó Tuyền trước mắt, hắn tịnh không có ý định buông tha.

Thoáng ngừng lại, Hàn Phong nhàn nhạt nói:

- Trác cốc chủ, không phải ta thích gây sự. Người nói ta trước tiên lấy đại cục làm trọng, vậy người hỏi hắn xem hắn có bận tâm đến điều đó không.

Hàn Phong nói xong cũng chỉ thẳng tay vào khuôn mặt xanh lét của Phó Tuyền.

Theo hướng Hàn Phong chỉ tới thì mọi người cũng minh bạch Phó Tuyền và Hàn Phong xảy ra xung đột.

Phó Tuyền ở trong liên minh cũng là nhân vật có chút danh khí. Cũng có thực lực trong lớp nhân vật trẻ tuổi. Không tính đến Hàn Phong thì xác thực người này tiền đồ vô lượng.

Chẳng qua Phó Tuyền cũng là một nhân vật trẻ tuổi đặc biệt, hết sức lông bông kiêu ngạo. Mà hai điểm này đặt trên người Phó Tuyền thì vô cùng chính xác

Hơn nữa Phó Tuyền cũng là tiểu lâu chủ của Tần lâu. Cha hắn ở trong liên minh cũng có địa vị rất cao. Cho nên trong tầng lớp đệ tử Phó Tuyền cũng có địa vị khác biệt. Điều này cũng khiến hai năm qua trong tầng lớp đệ tử ấn tượng của mọi người về hắn không được tốt.

Cũng may mà Phó Tuyền đều một lòng đặt trên người Tiêu Linh, vì Tiêu Linh mà muốn lưu lại ấn tượng tồn cho nên cũng không có gặp phải quá nhiều sự cố khó xử.

Mặc dù có gặp phải thì với địa vị, thân phận của mình, còn có Tần lâu làm chỗ dựa, cho nên cũng không có người nào quản lý được Phó Tuyền.

Đối với những điều này Trác Minh tự nhiên biết. Chỉ là hôm nay Phó Tuyền dĩ nhiên đi mù tự nhiên lại đi chọc vào Hàn Phong, sự tình này cũng có chút khó khăn.

Hàn Phong là ai?

Dừng xem hắn chẳng qua chỉ là tam đại đệ tử của Huyền Thiên tông nhưng chỉ sợ chúng đệ tử trong Huyền Thiên tông đều coi Hàn Phong tương đương với Huyền Cơ Tử. Phía sau hắn lại còn có hoàng thất là Hàn gia chống đỡ. Hơn nữa Tứ Diệu các cũng có quan hệ mật thiết với hắn. Chỉ cần người hơi biết chút nội tình thì có thể biết được quan mộ đệ tử Đường Vũ Nhu của Mộ Tuyết các chủ Tứ Diệu các cùng với Hàn Phong cũng có một ít quan hệ mật thiết.

Còn có Thánh Vân Lam tông Niếp Ngôn cũng từng nhận được sự chỉ điểm của Hàn Phong.

Hơn nữa Trác Minh cũng nghe nói Hàn Phong và Thiên môn cũng có chút quan hệ.

Thật đúng là không muốn không biết, Trác Minh cũng hiểu được những mối quan hệ phức tạp phía sau Hàn Phong mà tâm trạng lúc này cũng không được tốt.

Bất quá Hàn Phong trước mắt tuổi còn khá trẻ, chỉ cần vài chục năm nữa thì mạng lưới quan hệ của hắn sẽ không lỗ tới mức nào.

Bỏ qua những thứ này thì với một thân thực lực Thiên giai thất phẩm cường giả của hắn. Hơn nữa hôm nay trên người Hàn Phong khí tức nội liễm, so với hai năm trước càng thêm kinh khủng. Hiển nhiên hai năm qua Hàn Phong đã gặp được kỳ ngộ mà tu vi lại tăng tiến.

Trác Minh còn đang không biết giải quyết sự tình như thế nào thì Phó Tùng lâu chủ Tần lâu thấy con mình lại xung đột với Hàn Phong, khuôn mặt nhất thời trở nên khó coi.

Đối với nhi tử của mình Phó Tùng cũng biết được tâm tình của hắn. Phó Tùng lại quay sang nhìn Tiêu Linh ở bên cạnh Hàn phong thì trong lòng không khỏi hối hận. Sớm biết có ngày hôm nay thì lúc trước hắn đã không cổ vũ nhi tử theo đuổi Tiêu Linh khiến cho hôm nay diễn ra cục diện như vậy. Phó Tùng cũng rất đau đầu. Nếu là những người khác thì Phó Tùng còn nắm chắc có thể hoà hoãn được chuyện này. Nhưng Hàn Phong ở trước mắt thì không dễ như vậy.

Phó Tuyền thấy mọi người đều nhìn về phía hắn thò trong lòng biết được lần này bản thân gặp phải vận xui. Trong lòng mặc dù tức giận nhưng cũng không dám bày ra trước mắt.

Phó Tuyền cũng nhìn về phía cha mình, phảng phất như bắt được một nhánh cây cứu mạng, hắn dùng nhãn thần để cầu xin sự giúp đỡ.

Phó Tùng thở dài, hắn đi lên hai bước, đến trước mặt Hàn Phong cười gượng nói:

- Hàn Phong, sự tình lần này là do khuyến tử không đúng. Người xem có thể nể mặt lão phu một lần.

Hàn Phong liếc mắt nhìn Phó Tùng, thanh âm vẫn lãnh đạm nói:

- Nguyên lai hắn là nhi tử của Phó Tùng tiền bối. Phó Tùng tiền bối muốn vãn bối nể mặt người một lần nhưng trong hai năm qua chỉ sợ không ai nể mặt Hàn Phong ta lấy một lần. Tất cả mọi người nghĩ ta chết đi thì những người ở bên cạnh ta đều có thể tùy ý khi dễ phải không?

Phó Tùng thầm mắng Hàn Phong không nể tình, nhưng hắn vẫn biểu hiện ra bộ dáng tươi cười, hoãn thanh nói:

- Tất cả đều là một phần tử của liên minh, không nên vì một việc nhỏ mà khiến mọi người mất đi hoà khí, đúng không?

Trác Minh cũng ở một bên nói đệm:

- Đúng vậy! Hàn Phong người mới trở về, chỉ sợ sự tình hai năm qua người cũng không biết rõ. Sao không tìm địa phương nào đó ngồi xuống, mọi người chậm rãi thương lượng. Không nhìn vì một số chuyện mà đã thương hoà khí.

- Việc nhĩ?

Trong thanh âm của Hàn Phong xuất hiện một tia ba động, ngữ khí của hắn trở nên lạnh lùng nói:

- Ở trong mắt ta thì đây không phải là việc nhỏ. Nếu như vừa rồi ta không kịp trở về thì các người dự định xử lý chuyện này thế nào. Lẽ nào nữ nhân của ta ai cũng có thể tùy tiện động vào?

Tiêu Linh ôn nhu nhìn nam nhân trước mắt, lúc Hàn Phong nói chuyện với mọi người đều nói nàng là nữ nhân của hắn khiến nội tâm Tiêu Linh vô cùng ảm áp.

Trong nháy mắt, Tiêu Linh cảm thấy hai năm qua chịu khổ, chịu uỷ khuất đều không đáng gì. Rất nhanh nàng liền khôi phục lại trái tim đầy hạnh phúc.

Bất quá chỉ là cho dù có vui vẻ thì Tiêu Linh vẫn như cũ thập phần lãnh tĩnh. Tình hình trước mắt hiển nhiên chỉ có nàng mới có thể hoá giải.

Hàn Phong tuy rằng vì nàng mà không ngại kết oán với Tần lâu, nhưng là nữ nhân của hắn, Tiêu Linh tự nhận cũng phải thay Hàn Phong suy nghĩ một chút. Lúc này hiển nhiên không phải là thời điểm để xảy ra xung đột.

Ở bên ngoài vẫn còn có một Võ Hoàng điện đang nhìn chằm chằm.

Nghĩ vậy Tiêu Linh liề ôn nhu nắm lấy tay Hàn Phong, đồng thời dịu dàng nói:

- Hàn Phong, tính ra ta cũng không có bị thương tổn gì. Chỉ cần sau này hắn không gây rối với ta thì sự tình lần này cho qua đi.

Hàn Phong nhượng mảy. Trong lòng biết được Tiêu Linh làm thế cũng là vì hắn, mà Huyền Cơ Tử đứng một bên cũng cho rằng nên như thế.

Hàn Phong ngẫm lại, lạnh lùng liếc mắt nhìn Phó Tuyển, đồng thời bất đắc dĩ nói:

- Được rồi! Nếu Linh nhi đã không tính toán thì chuyện này có thể cho qua. Nhưng ta hi vọng Phó Tùng tiền bối nên hảo hảo trông nom dạy bảo con mình. Lần sau còn tái phát sinh sự tình như vậy thì đừng trách ta không cho người mặt mũi.

Trong lòng Phó Tùng vô cùng tức giận nhưng thực lực không bằng người thì cũng không thể làm gì khác hơn là làm bộ mặt vô sự nói:

- Lão phu thay khuyến tử tạ ơn.

Cuối cùng, Phó Tùng không khỏi quay đầu nhìn về Phó Tuyển tức giận nói:

- Nghiệt súc, còn không mau đi theo ta. Còn ở đây để làm mất mặt ta sao?

Trông thấy hai phủ tử Phó Tùng rời đi thì Trác Minh không khỏi hướng về Hàn Phong cười khổ nói:

- Hàn Phong tình hình liên minh và Võ Hoàng điện lúc này vô cùng khấn trương. Người nháo sự như vậy đối với liên minh có ảnh hưởng không nhỏ.

- Người không đánh ta, ta không đánh người. Trác cốc chủ cũng không phải có không biết. Chỉ là một chút chuyện như vậy mà ta không tỏ thái độ thì sau này sẽ có người tùy tiện đến Huyền Thiên tông chúng ta khi dễ.

Hàn Phong nhàn nhạt nói.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

547. Chương 530: Hướng Đi Của Võ Hoàng Điện.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Ai dám trêu trọc một kẻ biến thái chứ. Mọi người chung quanh âm thầm nói.

Mà Trác Minh cũng bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Hảo, sự tình đã như vậy thì cũng không còn gì nữa. Người đã trở về vừa hay lúc chúng ta đang thảo luận đến sự tình vô cùng quan trọng. Người tới nghe một chút, thuận tiện nghĩ kế. Đồng thời cũng có thể biết được đại khái sự tình hai năm vừa qua!

Nghe thấy Trác Minh nói có sự tình trọng yếu thì trong lòng Hàn Phong biết nhất định là có quan hệ tới Võ Hoàng điện. Hơn nữa hẳn thất tung hai năm, Hàn Phong cũng cần biết được thể cục hiện nay như thế nào.

Ngẫm lại Hàn Phong đang chuẩn bị cùng Trác Minh đi vào trong đại điện thì Tiêu Linh đứng bên cạnh đột nhiên sinh ra một tiếng thét kinh hãi.

Hàn Phong hoảng hốt, hẳn cho rằng Tiêu Linh gặp phải chuyện gì đó không hay, vội vàng quay đầu lại.

Vừa hay Hàn Phong nhìn thấy Tiêu Linh ngơ ngàng nhìn về phía xa một cách bất khả tư nghị.

Mà Lâm Phỉ Vân cũng đồng dạng đứng bên cạnh Tiêu Linh, bộ dạng so với nàng cũng không có gì khác biệt lắm.

Hàn Phong theo hướng hai nàng nhìn mà nhìn lại, trong nháy mắt cũng minh bạch vì sao hai nàng kinh ngạc.

Lúc này mọi người cũng bị hành động của Tiêu Linh hấp dẫn mà nhìn về phía môn hậu.

Mà lúc này từ môn khẩu hai đạo thân ảnh xinh đẹp chậm rãi đi tới.

Hai người đó tất nhiên là Trầm Ngọc và Tử Nhược. Lúc trước Hàn Phong cảm thấy không thích hợp cho nên đã lên núi trước, đồng thời cũng bảo Trầm Ngọc và Tử Nhược ở lại dưới chân núi tránh gặp phải sự tình ngoài ý muốn.

Chẳng qua vì sự tình của Phó Tuyển là Trầm Ngọc và Tử Nhược đứng ở dưới chân núi đợi khá lâu. Hai người lo lắng cho Hàn Phong gặp nguy hiểm nên cũng không để ý tới lời dặn dò của hắn là đi tới.

Lúc này Trầm Ngọc xuất hiện liền hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Trong đó đại bộ phận mọi người ở đây đều chưa từng nhìn thấy Trầm Ngọc. Nhưng tất cả đều bị khí tức trên người nàng hấp dẫn, cùng với Trầm Ngọc vô cùng xinh đẹp khiến cho đại bộ phận nam đệ tử ở đây đều nhìn nàng với ánh mắt tràn ngập sự ao ước.

Chẳng qua so với những người khác thì Tiêu Linh đã quen biết Trầm Ngọc từ rất lâu, tự nhiên biết lúc trước Trầm Ngọc chỉ là ở trong trạng thái hoạt tử nhân. Tuy rằng hai năm trước Hàn Phong mang Trầm Ngọc đến U Âm Sâm Lâm tìm phương pháp cứu chữa, nhưng đại bộ phận mọi người đều không ôm hi vọng quá lớn.

Mà Hàn Phong vừa rồi cũng không đề cập tới tin tức của Trầm Ngọc.

Cho nên vừa rồi Tiêu Linh nhìn thấy hai người Trầm Ngọc đi tới thì nhất thời kinh ngạc.

Bây giờ Trầm Ngọc thấy Hàn Phong và Tiêu Linh thì không khỏi nhoẻn miệng cười, đồng thời mang theo Tử Nhược đi với gần bọn họ.

Tiêu Linh cũng từ trong khiếp sợ tỉnh dậy, nội tâm không khỏi mừng rỡ, nhưng có chút không xác định hỏi:

- Ngọc nhi tỷ tỷ người tỉnh rồi?

Hàn Phong nghe vậy thì chỉ cười cười, ôn nhu nói:

- Ân! Ta quên nói cho nàng biết Ngọc nhi đã khôi phục lại bình thường.

- Quá tốt!

Tiêu Linh nhoẻn miệng cười, tiện đà bước nhanh tới đón Trầm Ngọc.

Bản thân hai nàng tình cảm vô cùng tốt, Trầm Ngọc sau khi trở thành hoạt tử nhân thì cơ thể đều do Tiêu Linh và Lâm Phỉ Vân thay nhau chiếu cố. Bây giờ thấy Trầm Ngọc đứng trước mặt mình thì Tiêu Linh kinh hãi không thôi.

Thoáng cái liền ôm lấy Trầm Ngọc, Trầm Ngọc cũng cảm thụ được tâm tình vui sướng của Tiêu Linh, cũng biết rằng bản thân nàng hẳn là đang rất vui vẻ. Hai người nhất thời ôm nhau khóc nức nở.

Mà Lâm Phỉ Vân đứng bên cạnh cũng vì Trầm Ngọc hồi tỉnh lại mà khóc theo. Thấy dáng dấp của Lâm Phỉ Vân như vậy thì Trầm Ngọc không khỏi nhẹ nhàng kéo tay nàng lại, thanh âm ôn nhu nói:

- Tiểu Vân nhỉ, chỉ chớp mắt đã trở thành đại cô nương rồi!

- Ngọc nhi tỷ tỷ!

Lâm Phỉ Vân nghe được âm thanh quen thuộc của Trầm Ngọc thì không khỏi héu lên rồi cũng nhào vào lòng Trầm Ngọc lớn tiếng khóc lên.

Trông thấy tam nữ chân tình lưu luyến nhau, mọi người ở đây đều không hiểu tại sao lại như vậy. Mà Hàn Phong cũng không muốn chứng nữ nhân của mình đang tâm sự lại trở thành mã hầu cho mọi người vây xem, vì vậy hắn vội ho lên một tiếng, đồng thời hướng tới ba người nói:

- Linh nhi, người trước tiên mang các nàng đi nghỉ ngơi, bọn ba lâu như vậy rồi, các nàng cũng có chút mệt mỏi.

Cuối cùng Hàn Phong nhìn thấy Tử Nhược có vẻ cô đơn thì lại nói:

- Vị này là Tử Nhược cô nương, một hồi nữa chờ ta trở lại thì sẽ giới thiệu cho các người.

Tiêu Linh nghe vậy thì gật đầu, nàng hướng tới Tử Nhược ôn nhu cười. Đồng thời cũng kéo tay Tử Nhược, ôn nhu nói:

- Tử Nhược muội muội, người đi bộ đường dài như vậy, chắc hẳn mệt mỏi lắm, ta sẽ giúp người an bài chỗ nghỉ ngơi.

Tử Nhược một mình đến một địa phương xa lạ. Trước mặt ngoại trừ Hàn Phong thì cũng không có biết một ai.

Duy nàng chỉ đi theo Trầm Ngọc, nàng cũng nghĩ tới chỉ sợ mình ở chỗ này không được vài ngày nên thủy chung vẫn cảm thấy bất an.

Nhất là thấy Hàn Phong và Tiêu Linh có quan hệ mật thiết như vậy, cùng với dung mạo mỹ lệ của Tiêu Linh thì nàng tự nhiên xấu hổ. Vì thế mà Tử Nhược mới rồi sinh ra sầu não.

Mà lúc này Hàn Phong nói một câu như vậy, cùng với thái độ của Tiêu Linh khiến cho nàng yên tâm hơn không ít.

Sau đó Tiêu Linh mang theo Trầm Ngọc và Tử Nhược ly khai.

Không thể không nói, tứ nữ đều là quốc sắc thiên hương, bây giờ gặp nhau một chỗ đủ để hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Chẳng qua không đợi cho những người đó hồi tỉnh thì tứ nữ cũng đã yên lặng rời đi. Chỉ cấp lại cho mọi người bốn đạo tàn ảnh mơ hồ mà thôi.

Thấy nhóm người Tiêu Linh ly khai thì Hàn Phong cũng quay lại nhìn Trác Minh nói:

- Xin lỗi, đã làm phiền mọi người rồi.

Trác Minh thản nhiên cười, hẳn đối với việc này cũng không thêm để ý.

Ai cũng đều là người từng trải, thiếu niên phong lưu vốn chỉ là chuyện thường. Huống chi thực lực của Hàn Phong lại cường đại như vậy, với năng lực của hắn có thể thu được sự ưu ái của chúng nữ nhân cũng không tính quá kinh ngạc.

Theo Trác Minh đến đại điện, dọc trên đường đi Hàn Phong cũng nhân đó mà đến bên cạnh nhóm người Huyền Cơ Tử. Đồng thời Huyền Cơ Tử cũng là ngăn gọn kê lại sự tình hai năm qua cho Hàn Phong.

Ngay sau đó, đợi cho mọi người ngồi xuống, Trác Minh cũng là một lần nữa nói qua sự tình hai năm qua cho Hàn Phong nghe coi như tổng kết.

Trải qua những gì Huyền Cơ Tử và Trác Minh kể lại thì Hàn Phong cũng đại để hiểu được những sự tình phát sinh trong hai năm hân vãng mặt.

Động thái của Võ Hoàng điện hai năm qua không lớn, một bên mở rộng địa bàn, một bên thì dùng thủ đoạn để mượn hơi các tông môn thế gia.

Đối với những tông môn thế gia không chịu gia nhập vào Võ Hoàng điện thì Võ Hoàng điện cũng không nói nhiều, trực tiếp phái đại quân đi tiêu diệt.

Võ Hoàng điện hành động bá đạo như vậy nhất thời khiến cho mọi người bàng hoàng. Một ít thủ đoạn tàn nhẫn của Võ Hoàng điện khiến cho vài tông môn thế gia bị chấn nhiếp. Cho nên cũng ào ào bắt đầu gia nhập Võ Hoàng điện.

Thế nhưng còn có một bộ phận còn lại thì lo lắng Võ Hoàng điện hành sự tàn nhẫn, gia nhập Võ Hoàng điện sẽ rất thê thảm cho nên đã gia nhập liên minh.

Trải qua hai năm phát triển thì cảnh nội Thiên Tinh đế quốc ngày hôm nay nghiêm nhiên là hình thế hai đại thế lực. Một do Thiên Thánh cốc dẫn đầu, một do Võ Hoàng điện.

Trừ hai đại thế lực này ra thì những thế lực thứ ba kiên trì không gia nhập bất kỳ thế lực nào cũng bị Võ Hoàng diệt sạch.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

548. Chương 531: Luyện Được Tông Sư.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Hành động này của Võ Hoàng điện thực sự khiến mọi người kinh sợ.

Mà theo việc thanh trừng các thế lực ở khắp nơi thì Võ Hoàng điện cũng không có dừng chân, một năm nay càng không ngừng phái nhân mã đi khắp nơi để tiêu diệt thế lực liên minh, đại bản doanh của các tông môn.

Mà liên minh vì thế mà cũng phải nhân mã ra chống lại.

Về sau Trác Minh chuyển sang tấn công, chiếm đóng, đồng thời cũng phải người chuyển thủ thành công, đánh lên vào tận sào huyệt của Võ Hoàng điện.

Cho đến hiện tại thì cả Thiên Tinh đế quốc đâu đâu cũng là chiến trường khói lửa. Song phương trong lúc chiến đấu đã tử thương vô số.

Nghiêm mật nhắm tính thì liên minh tổn thất lớn hơn một chút. Điều này thực khiến cho Trác Minh vô cùng đau đầu.

Chẳng qua điều Trác Minh thực sự lo lắng không phải là chuyện này. Mà Trác Minh lo lắng chính là Võ Hoàng điện đã tìm được vị trí của Tứ Diệu Các, đồng thời Võ Hoàng điện cũng không biết làm thế nào mà đoạt được Thuỷ Diệu thạch ở trên người của Kỷ Thanh Thanh.

Kể từ đó đoạt được bốn cái chìa khoá mở ra Tứ Diệu Tháp, giải trừ phong ấn, nhằm giải phóng ma vật từng làm cho thế gian điên đảo trong bể máu.

Đây mới chính là điều Trác Minh lo lắng nhất. Mà Hàn Phong nghe vậy thì cũng vô cùng khiếp sợ. Trong lòng hắn cũng lo lắng tới sự an nguy của Kỷ Thanh Thanh.

Vậy là Võ Hoàng điện đã biết được Thuỷ Diệu thạch nằm trên người Kỷ Thanh Thanh, với thủ đoạn của Võ Hoàng thì rất có thể đã tìm được Tứ Diệu tháp.

Mà cứ như vậy thì Kỷ Thanh Thanh rất có khả năng sinh tử bất minh, Hàn Phong như thế nào lại không lo lắng cho được.

Chẳng qua trong lòng có lo lắng thì Hàn phong vẫn lãnh tĩnh vô cùng. Hắn biết bây giờ không thể để tâm tình hoảng loạn. Chỉ có thể dựa vào liên minh mà nghĩ ra đối sách tương ứng thì mới là lựa chọn tốt nhất.

Trong đại điện, mọi người sau khi tiêu hoá tin tức này thì ào ào đứng lên, ai cũng phát biểu ra ý kiến của mình. Chẳng qua thương lượng nửa ngày nhưng ý kiến của mọi người cũng không có thống nhất.

Trông thấy moin người nghị luận, không ngừng tranh cãi nhau thì Trác Minh nhướng mày, trong lòng có chút cảm khái. Ngẫm lại, Trác Minh không khỏi hướng tới Hàn Phong hỏi:

- Hàn Phong, người hiểu rõ Võ Hoàng điện hơn chúng ta. Có hay không có đề nghị gì.

Nghe Trác Minh hỏi thì Hàn Phong liền đem suy nghĩ vừa rồi của mình nói ra:

- Ta thấy Võ Hoàng đã có thể tra ra Thuỷ Diệu thạch ở trên người Thanh Thanh thì việc hắn có thể lấy được nó là điều chắc chắn. Hơn nữa đại bộ phận nhân mã của Võ Hoàng điện lại đang đi tới U Âm Sâm lâm chỉ sợ Võ Hoàng đối với việc này vô cùng nắm chắc.

Hàn Phong lại nói tiếp, ngữ khí vô cùng kiên định:

- Như vậy chúng ta phải lập tức hành động, trước tiên đi tới U Âm Sâm Lâm. Hy vọng có thể kịp thời ngăn cản Võ Hoàng điện mở ra phong ấn ở Tứ Diệu Tháp. Một khi ma vật tái hiện thì cả đại lục sẽ gặp phải họa kiếp. Chúng ta không có đường lui, một khi Võ Hoàng điện thành công khống chế được ma vật thì tạo ương sẽ chờ đợi các vị. Hơn nữa lúc trước các vị không lựa chọn liên minh cùng Võ Hoàng điện thì với thủ đoạn của bọn họ tự nhiên sẽ không muốn thu các người nữa. Vì vậy các vị quyết định đi.

Mọi người như thế nào lại không hiểu được ý tứ trong lòng nói của Hàn phong. Chẳng qua hai năm qua bị vây trong hoàn cảnh này mọi người đối với Võ Hoàng điện cũng có chút sợ hãi.

Nhưng bây giờ Hàn Phong đã nói trắng ra như vậy thì mọi người cũng minh bạch bọn họ không còn thời gian để lựa chọn.

Cũng có thể vì sĩ khí Hàn Phong mang lại mà mọi người đều ý thức được mình đã không còn đường lui.

Bởi vậy, sau một hồi thương thảo, mọi người đồng ý chủ động xuất kích, mục tiêu chính là khu rừng U Âm.

Đương nhiên, mặc dù đã có quyết định, nhưng bên trong còn rất nhiều việc lộn xộn cần điều phối.

Những thứ này Hàn Phong chỉ nghe thôi đã thấy đau đầu, may mà có minh chủ Trác Minh ở đây, không thể không nói, Trác Minh rất hợp ngôi lên vị trí minh chủ.

Năng lực quản lý của ông mạng hơn năng lực tu luyện hàng trăm lần, nếu không, một liên minh lớn, lại được tạm thời tổ chức từ vô số tông môn lớn nhỏ, không thể trở nên có quy củ như hôm nay.

Sau khi thương thảo quyết định, Trác Minh cũng tìm Hàn Phong, hi vọng chuyển giao vị trí minh chủ cho hắn, dù sao bây giờ mọi người đều biết cảnh giới của Hàn Phong đã đạt đến thiên giai bát phẩm.

Xét ra trước mắt cũng chỉ có duy nhất Triệu Vô Cực có thể đáng được trách nhiệm này, nhưng Triệu Vô Cực là người bên Hàn Phong.

Ngay cả Thiên Thánh Cốc, cũng không có thiên giai bát phẩm cường giả, trước đây từng nghe nói Thiên Môn có một vị tổ tông lão tiền bối, thực lực hình như cũng đạt đến thiên giai bát phẩm, nhưng Thiên Môn từ xưa đến nay ẩn thế bất xuất, cho dù hai năm nay động tĩnh gây ra khá lớn nhưng cũng không thể hồi nhiều.

Đương nhiên, đây chỉ là những hiện tượng bên ngoài, sau này Lý Thần có nói với Hàn Phong, Thiên Môn hai năm nay cũng có ngầm giúp đỡ liên minh vài lần, và bọn Trác Minh đều biết chuyện này.

Chỉ là Thiên Môn hành sự kín đáo nên mới không lộ ra mà thôi.

Dù sao, nói tóm lại, bây giờ Hàn Phong cũng đã trở về, cộng thêm còn có một Triệu Vô Cực vừa mới xuất quan, Huyền Thiên Tông có hai thiên giai bát phẩm tọa trấn, khiến vị trí minh chủ liên minh của Hàn Phong càng thêm chắc chắn.

Dù sao thực lực cũng bày ra đấy rồi.

Nhưng, lúc Trác Minh đưa ra đề nghị, Hàn Phong lại một mực từ chối.

Hàn Phong không quan tâm đến những thứ này, hắn đương nhiên biết ngồi lên vị trí minh chủ chẳng thu được lợi ích gì, điều duy nhất có được là sau khi đại chiến kết thúc, nếu như liên minh thắng lợi, minh chủ liên minh sẽ có được thanh danh rất lớn, đương nhiên chuyện này có thể khiến vị trí môn phái được nâng lên một tầm cao mới.

Nhưng, những thứ này đối với Hàn Phong mà nói, căn bản không giúp đỡ được gì.

Với thực lực hiện nay của hắn và năng lực của Huyền Thiên Tông, căn bản không cần những thứ này vẫn có thể được thể nhân công nhận.

Kể nào uống nhầm thuốc mà dám động vào một tông môn có hai thiên giai bát phẩm cường giả chứ.

Huống hồ, sau lưng Hàn Phong còn có một mạng lưới phức tạp do Trác Minh điều khiển.

Nghiêm nhiên bây giờ Huyền Thiên Tông đã trở thành một nhân vật khổng lồ không ai dám động đến, sau khi Hàn Phong quay về, mối quan hệ ấy càng trở nên chặt chẽ hơn.

Trác Minh cũng có chút ngạc nhiên khi Hàn Phong cự tuyệt, nhưng suy nghĩ một lát, liền hiểu ra điểm mấu chốt trong đó.

Nếu như Hàn Phong đã không muốn làm minh chủ vậy thì Trác Minh đành phải tiếp tục ngồi trên vị trí đó, mấy ngày tiếp theo, Trác Minh cũng sắp xếp ổn thỏa công việc của liên minh.

Một liên minh bàng đại như vậy muốn xuất động, không phải là một chuyện đơn giản.

Trước đó nhất định phải chuẩn bị chu toàn, sau khi thương lượng, mọi người quyết định mười ngày sau sẽ xuất phát.

Cho nên thời gian bây giờ tương đối gấp rút.

Trong tình huống thông thường, điều động liên minh chỉ ít phải cần nửa tháng mới có thể chuẩn bị chu đáo, nhưng bây giờ thời gian không còn nhiều, đành phải ép xuống chỉ còn mười ngày.

Mười ngày này, Hàn Phong tạm thời có thể nghỉ ngơi.

Mọi người hình như cũng biết mấy năm nay Hàn Phong bốn ba khắp nơi, đã rất mệt mỏi nên không một ai đến làm phiền hắn.

Hàn Phong cũng có được cơ hội thanh thoi hiếm có.

Mười ngày này, lúc nào Hàn Phong cũng ở bên cạnh Tiêu Linh và Trầm Ngọc.

Tiêu Linh sau lần Hàn Phong gặp nguy hiểm lại càng cẩn thận hơn, cô không muốn nhìn thấy Hàn Phong xảy ra bất cứ chuyện gì, hai năm trước Hàn Phong mất tích suýt làm cô đau lòng muốn chết, bây giờ Hàn Phong quay về, tâm trạng tưởng như đã mất rồi tìm lại được của Tiêu Linh không phải ai cũng hiểu.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

549. Chương 532: Đêm Trước Trận Quyết Đấu.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Chỉ có điều, Tiêu Linh không phải là một cô gái nhỏ đơn thuần, đương nhiên biết mục đích chuyến đi này của Hàn Phong.

Không đơn giản chỉ vì Phi Thanh Thanh mà quan trọng hơn là ngăn cản hành động điên cuồng của Võ Hoàng Điện.

Nếu như còn ma vật đó được phóng thích, đại lục này sẽ không còn một ngày bình yên.

Bất luận xét từ góc độ nào, lần này Hàn Phong nhất định phải lên đường.

Hiểu rõ điểm này, Tiêu Linh không nói gì mà chỉ dành trọn thời gian mười ngày lặng lẽ ở bên Hàn Phong.

Hình như cảm nhận được sự lo lắng trong lòng Tiêu Linh, Hàn Phong mặc dù trong lòng xót xa lắm nhưng cũng không dám lên tiếng hứa hẹn điều gì.

Bởi vì lần này có thể sẽ là cuộc chiến cuối cùng, kết quả không phải người chết thì là ta chết, không có lựa chọn thứ hai.

Nhưng, có những chuyện nhất định phải làm, muốn tránh cũng không tránh được.

Nên thời gian mười ngày, Hàn Phong chẳng quan tâm đến bất cứ chuyện gì mà toàn tâm toàn ý ở cạnh cô gái của mình.

Hôm đó, Trầm Ngọc lê tấm thân mệt mỏi, quay trở về tiểu viện của Hàn Phong.

Hàn Phong nhìn thấy bộ dạng mệt mỏi của Trầm Ngọc, không khỏi xót xa, ôm cô vào lòng, thì thầm nói:

- Thời gian này vất vả cho nàng rồi.

Trầm Ngọc nghe vậy, cười dịu dàng, nói:

- Không sao, ta chỉ đi giúp đỡ mọi người mà thôi, mọi thứ cũng đã gần xong rồi.

Hàn Phong đương nhiên hiểu Trầm Ngọc nói chuẩn bị gần xong là có ý gì, lần hành động này, lành ít dữ nhiều, nên trước khi xuất phát phải chuẩn bị hết sức chu đáo, đơn được trị thương là thứ không thể thiếu.

Trong liên minh, luyện được sư đương nhiên không hiếm, ngay cả luyện được đại sư cũng có mấy người, những người này mặc dù thực lực không bằng Hàn Phong nhưng cộng lại thì vẫn đủ chèo chống một liên minh khổng lồ.

Chỉ có điều, mọi chuyện đều thay đổi sau khi Trầm Ngọc xuất hiện.

Đầu tiên Trác Minh chỉ tìm Hàn Phong, hi vọng hắn có thể giúp chuẩn bị một số đơn được trị thương.

Chuyện Hàn Phong đạt được ngôi vị quán quân ở Tốt Đô năm nào, mọi người bây giờ đều đã biết.

Nên ai cũng rất tin tưởng vào năng lực luyện đơn của Hàn Phong.

Chỉ có điều Hàn Phong nghe xong đề nghị của Trác Minh, mặc dù gật đầu đồng ý nhưng lại chỉ bảo một mình Trầm Ngọc đi.

Sở dĩ Hàn Phong làm vậy vì hắn biết chỉ cần một mình Trầm Ngọc là đủ, dù hắn có đi cùng cũng trở nên thừa thãi.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì năng lực luyện được của Trầm Ngọc lúc nãy đã đạt đến cảnh giới luyện được tông sư ngàn năm mới có.

Đúng! Là luyện được tông sư, là cảnh giới mà luyện được sư nào cũng muốn hướng tới, ngay cả Hàn Phong, sau khi biết Trầm Ngọc tiến nhập cảnh giới luyện được tông sư, cũng ngạc nhiên há hốc miệng.

Cho đến bây giờ, trong lòng Hàn Phong vẫn có chút ngưỡng mộ Trần Ngọc.

Đương nhiên, ngưỡng mộ là ngưỡng mộ, Hàn Phong vẫn cảm thấy mừng cho thành tựu của Trần Ngọc.

Kì thực, Trần Ngọc có thể tiến nhập luyện được tông sư, phần lớn nguyên nhân là vì cái chết bất ngờ của cô ba năm trước.

Lần đó, Hàn Phong không quản ngại nguy hiểm, bằng mọi giá giữ Trần Ngọc lại.

Mặc dù không cứu sống được Trần Ngọc, nhưng cũng không để mất sự sống, sau này Hàn Phong trải qua bao nhiêu bất vấp, may mắn gặp được Vô Danh, không thể không nói, năng lực của Vô Danh đúng là thần bí khó đoán, Hàn Phong căn bản không biết Vô Danh dùng phương pháp gì mà có thể duy trì được sức sống cho Trần Ngọc.

Sau nữa, Hàn Phong làm theo cách Vô Danh chỉ đi tìm đá hiền giả, dùng hợp thể chi pháp, đánh thức Trần Ngọc, nhưng đá hiền giả thực lực quá lớn, lúc Trần Ngọc hồi sinh, nó cũng mang lại cho cô năng lực mới. Năng lực mới này chính là Trần Ngọc có thể lợi dụng cảm giác của mình trực tiếp triệu hoán nguyên tố thuần chất trong thiên địa, dùng nó để hồi phục thương tổn.

Điểm này có chút giống với thuật pháp điều trị của Tử Nhược, nhưng Hàn Phong biết năng lực của Trần Ngọc mạnh hơn Tử Nhược rất nhiều.

Sau đó, Hàn Phong ngạc nhiên phát hiện, Trần Ngọc chỉ cần một suy nghĩ là có thể dung hợp mấy loại được liệu khác vào với nhau, trong nháy mắt tạo ra một loại đơn được hoàn toàn mới.

Có thể tùy ý sáng tạo đơn được mới, loại năng lực này trừ luyện được tông sư ra, Hàn Phong không còn cách giải thích nào nữa.

Về phần Trần Ngọc, cô không quan tâm mình đạt đến cảnh giới nào, trong mắt cô, quan trọng nhất đương nhiên vẫn là Hàn Phong.

Có năng lực này, giúp đỡ được Hàn Phong, Trần Ngọc đương nhiên cũng rất mừng.

Đây chính là suy nghĩ của cô, đơn giản nhưng khiến người ta cảm động.

Cũng chính bởi lý do này, mấy ngày nay, Trần Ngọc quay lại nghề cũ, tiếp nhận trách nhiệm ở phòng luyện đơn, may mà cô có năng lực nên mọi chuyện đối với cô mà nói cũng không có gì khó.

Hơn nữa chỉ cần mình cô là đủ, và cũng chỉ có mình cô mới có thể làm được, những người khác muốn giúp đỡ cũng không giúp được.

Phương pháp luyện đơn của Trần Ngọc quá thần kì, chưa ai nghe thấy bao giờ nên đương nhiên chẳng ai có thể giúp được. Cùng lắm chỉ là giúp phân loại nguyên liệu, để Trần Ngọc luyện chế được dễ hơn.

Trần Ngọc mất năm ngày để làm hết những công việc mà phải mất mười lăm ngày mới xong, điều này khiến cả liên minh không khỏi giật mình.

Rất nhiều người muốn được nhìn tận mắt thấy phong thái của vị luyện được tông sư trong truyền thuyết, nhất là sau khi biết vị luyện được tông sư đó còn là một mỹ nữ, khát vọng đó còn mãnh liệt hơn. Nhưng, nhân vật chính hầu như không quan tâm, lúc này cô đang nhắm mắt, ra sức cảm nhận niềm vui mà Hàn Phong mang lại cho cô.

Từ sau khi hồi sinh, tính tình Trần Ngọc mặc dù vẫn dịu dàng như cũ, nhưng tình cảm dành cho Hàn Phong thì không bị che giấu nữa, tất cả tâm ý đều được cô thể hiện rất rõ ràng.

Thời gian hạnh phúc luôn trôi quá nhanh.

Mười ngày nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, nhưng đối với Hàn Phong mà nói, chỉ như một cái chớp mắt.

Thời gian mười ngày này có thể nói là những tháng ngày thoải mái nhất trong đời Hàn Phong.

Không có lo lắng, toàn tâm toàn ý ở bên cạnh người con gái mà mình yêu thương, thỉnh thoảng còn có thể dạy sư muội mà mình yêu quý bổ kĩ, cuộc sống này Hàn Phong chưa bao giờ được hưởng thụ.

Chỉ có điều, những tháng ngày an nhàn luôn có lúc kết thúc, chớp mắt đã thấy đến ngày liên minh hành động.

Mới sáng sớm, các phương thế lực lũ lượt hành động, chỉ dùng nửa tiếng thời gian để tập trung tất cả nhân số tham gia lần hành động này.

Hàn Phong mặc dù trên danh nghĩa chỉ là một đệ tử đời thứ ba của Huyền Thiên Tông, nhưng chẳng ai coi hấn như một đệ tử thông thường.

Nên Hàn Phong đương nhiên không phải cố chen vào đám đệ tử đông đúc bên dưới.

Nhìn những đầu người nhấp nhô bên dưới, Hàn Phong đột nhiên nảy sinh cảm khái, bởi vì hấn có thể dự liệu, những ngày sắp tới, trong số những khuôn mặt vẫn còn tràn đầy sinh khí này, sẽ có bao nhiêu người sống sót.

Hàn Phong không biết, cũng có thể lần này họ chỉ phải bỏ ra một cái giá rất nhỏ là đã có thể đổi được chiến thắng cuối cùng.

Đương nhiên, cũng có thể cuối cùng liên minh đại bại, ngay cả hấn cũng phải bỏ mạng trong khu rừng U Âm, không ai nói trước được điều gì.

Tất cả đành phải thuận theo mệnh trời.

Có lẽ chỉ có ông trời mới biết được kết quả cuối cùng.

- Nghĩ gì vậy? Đang lo lắng cho lần hành động này sao?

Trong lúc Hàn Phong đang đắm chìm trong suy tư thì một giọng nói dịu dàng đã truyền vào tai hấn.

Liền sau đó, một mùi thơm ngào ngạt ập đến, Hàn Phong chỉ cảm thấy cánh tay mình chạm phải một thứ gì đó rất mềm mại.

Không cần quay đầu Hàn Phong cũng biết đó là ai. Thấy Tiêu Linh hỏi, Hàn Phong không khỏi nói:

- Linh nhi, hay là nàng ở lại Huyền Thiên Tông!

Tiêu Linh thấy Hàn Phong nói vậy, đôi mắt đẹp chớp chớp hai cái, con ngươi lưu chuyển long lanh như xuân thủy.

Chỉ có điều, đôi bàn tay ngọc thì đang túm chặt lấy cánh tay Hàn Phong, bướng bỉnh nói:

- Không được, bất luận thế nào, lần này ta cũng phải ở bên cạnh chàng. Đừng nói ta cũng là một phần tử của Huyền Thiên Tông, nếu như lúc này rút lui, sẽ là một sự đả kích rất lớn đối với liên minh, cộng thêm hai năm qua, lúc nào ta cũng nghĩ đến chàng, lần này nói thế nào ta cũng không rời xa chàng, dù có chết, ta cũng phải chết cùng chàng!

Thấy Tiêu Linh quả quyết vậy, Hàn Phong trong lòng không khỏi cảm động, đồng thời hấn phát hiện Trầm Ngọc bên cạnh cũng có biểu tình y hệt Tiêu Linh.

Đến đây, Hàn Phong tự bảo mình không nghĩ nhiều nữa, mà lộ ra một nụ cười vui vẻ, nhìn hai cô gái nói:

- Yên tâm đi! Chúng ta rồi sẽ bình an trở về.

Đúng lúc này, Trác Minh đã nhận được tin mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, thản nhiên nhìn khắp một lượt, sau đó hạ lệnh.

Mệnh lệnh của Trác Minh vừa được ban ra, cả đại đội rừng rùng rùng di chuyển xuống núi.

Đương nhiên, vẫn còn một bộ phận nhỏ vẫn đứng nguyên tại chỗ, những người này phụ trách trông nhà, mặc dù thông tin nhận được là tám mươi phần trăm nhân mã của Võ Hoàng Điện đã đến khu rừng U Âm nhưng rất khó đảm bảo Võ Hoàng Điện không còn hậu thủ, nếu như tất cả người của liên minh đi hết, đến lúc đó sau lưng vườn không nhà trống, chỉ e khó lòng chống đỡ nổi đòn đánh lén của Võ Hoàng Điện.

Lúc này, bên cạnh Hàn Phong đương nhiên là những nhân vật quen thuộc của Huyền Thiên Tông.

Sau lưng Hàn Phong có Bồ Lôi Địch, Phí lão, Lý Thần ba người, Huyền Cơ Tử ở lại Huyền Thiên Tông, phụ trách việc hậu phương.

Tiêu Linh, Trầm Ngọc, Tử Nhược, Lâm Nguyệt và Lâm Phi Vân đều có mặt trong hàng ngũ.

Lâm Nguyệt và Lâm Phi Vân sau mấy năm tu luyện, cộng thêm được Hàn Phong quan tâm bồi dưỡng, đấu khí của hai người lúc này đều ở địa giai chi cảnh.

Thực lực Lâm Nguyệt cao hơn một chút, bây giờ đã là địa giai thất phẩm cao thủ, còn Lâm Phi Vân tuổi còn nhỏ, cộng thêm thích bay nhảy nếu như mấy năm trước không phải Hàn Phong ép cô tu luyện, mà để cô tự do theo ý mình, có lẽ giờ này Lâm Phi Vân cùng lắm cũng chỉ là một nhân giai võ giả.

Thực lực hiện tại của Lâm Phi Vân yếu nhất trong số những người bên cạnh Hàn Phong, nhưng chí ít cũng là địa giai tứ phẩm cao thủ.

So với những người cùng trang lứa thì mạnh hơn rất nhiều.

Trừ những người này, Huyền Thiên Tông còn phái gần năm mươi đệ tử, Huyền Thiên Tông cũng chỉ mới dần dần phát triển mười mấy năm gần đây.

Số đệ tử thực sự dùng được không nhiều.

Có thể gom đủ năm mươi người đã là một sự nỗ lực rất lớn.

Đương nhiên, so với nhân số của các tông phái khác, đệ tử của Huyền Thiên Tông đúng là ít đến đáng thương.

Những người ngoài không ai dám có ý kiến gì, đệ tử mặc dù ít hơn những Huyền Thiên Tông một lúc phái đi năm thiên giai cường giả.

Trong năm thiên giai cường giả đó, có hai thiên giai bát phẩm tuyệt thế cường giả.

Chỗ này phải nói thêm một chút, mười ngày trước, Hàn Phong dành chút thời gian đến gặp Triệu Vô Cực, mặc dù Triệu Vô Cực tuyên bố với bên ngoài là mình bế quan.

Những trên thực tế ông chỉ muốn tìm một nơi kín đáo để tĩnh tu, không bị ai làm phiền. Biết được tâm tích Triệu Vô Cực chỉ có số ít người trong Huyền Thiên Tông.

Hàn Phong muốn biết được điểm này, đương nhiên không khó.

Sau khi nghe nói vết thương của Triệu Vô Cực vẫn chưa lành, Hàn Phong trực tiếp dẫn Trầm Ngọc và Tử Nhược đến tìm ông.

Một người sở hữu năng lực luyện được quái dị của luyện được tông sư, còn một người là thuật sĩ đen hệ điều trị trong một không gian thần bí khác.

Dưới sự giúp đỡ của hai cô gái, vết thương mà Triệu Vô Cực phải âm thầm chịu đựng hai năm qua, chỉ mất ba ngày đã khỏi hoàn toàn.

Mặc dù nói, bản thân trải qua hai năm tu dưỡng, vết thương của Triệu Vô Cực đã khỏi được tám mươi phần trăm, nhưng bản thân ông biết, muốn hồi phục hoàn toàn, e rằng phải cần bốn năm tháng nữa.

Bây giờ, chỉ mất ba ngày đã khỏi, Triệu Vô Cực thực sự kinh ngạc.

Đồng thời, lúc nhìn thấy Hàn Phong, Triệu Vô Cực vừa bất ngờ lại vừa kích động.

Chính mắt ông nhìn thấy Hàn Phong bị Vô Hoàng Điện đánh ngã xuống hồ, trên cơ bản có thể nhận định Hàn Phong không còn cơ hội sống sót, nên sau khi trở về, ông mới nói với mọi người là Hàn Phong đã chết.

Nhưng bây giờ Hàn Phong lại xuất hiện khỏe mạnh trước mặt ông, bảo Triệu Vô Cực không ngạc nhiên sao được. Sau đó, Hàn Phong cũng kể lại những chuyện xảy ra trong mảnh đất giam hãm cho Triệu Vô Cực nghe.

Nghe Hàn Phong kể, Triệu Vô Cực cũng phải thán phục.

Cuối cùng, biết Hàn Phong đã tiến nhập thiên giai bát phẩm, trừ kinh ngạc ra, Triệu Vô Cực không khỏi mừng thay cho hắn.

Sau khi sức khỏe hồi phục hoàn toàn, Triệu Vô Cực đương nhiên cũng cùng mọi người đến khu rừng U Âm.

Mặc dù hai năm qua Triệu Vô Cực chỉ dưỡng thương, nhưng đến trình độ như thiên giai bát phẩm, muốn nâng cao tu vi, không thể chỉ dựa vào mỗi việc nỗ lực tu luyện, mà còn phải hiểu và biết vận dụng đấu khí.

Mặc dù hai năm thời gian, Triệu Vô Cực không dùng đấu khí, nhưng việc tĩnh tâm bế quan khiến ông thỉnh thoảng cũng có một tia minh ngộ, mà một phần công lao phải kể đến lần chiến đấu với Khương Khởi.

Không thể không nói, Triệu Vô Cực lần này coi như được phúc trong họa. Ông tin, nếu như để ông gặp lại Khương Khởi, tuyệt đối không giống lần trước, thậm chí còn có thể đánh bại hắn.

Vốn dĩ Hàn Phong định phái một nhóm có tu vi tương đối cao đi đến khu rừng U Âm trước, sau đó dùng truyền tống trận bố trí điểm truyền tống ở đó, rồi lợi dụng đá truyền tống di chuyển tất cả mọi người.

Nhưng, La Mạn nói với hắn, truyền tống trận trước mắt không thể di chuyển được một lượng người lớn như vậy.

Không biết làm thế nào, đoàn người đành phải dựa vào sức mình, đi đến khu rừng U Âm.

Bởi vì nhân số nhiều, nên thực lực cũng không đồng đều, trước trước sau sau mất gần một tháng thời gian mới được điểm truyền tống gần khu rừng U Âm nhất.

Lúc này, Trác Minh đã nhận được thông tin, hình như Võ Hoàng Điện đến trước họ nửa tháng, bây giờ đang ở trong khu rừng U Âm. Thời gian nửa tháng đó, không biết Võ Hoàng Điện đã tìm ra tứ diệu tháp hay chưa.

Nhưng, bây giờ mọi người đã không còn đường lui nữa.

Ở lối vào khu rừng U Âm, Trác Minh cho mọi người nghỉ ngơi tại chỗ, đợi có đủ tinh thần mới bắt đầu sắp xếp vào khu rừng U Âm.

Và mọi người cũng đều hiểu, sau khi bước vào khu rừng U Âm, nghĩa là trận đại chiến chính thức bắt đầu.

Sau khi vào trong khu rừng U Âm, tất cả không chỉ tìm kiếm tung tích của bọn Võ Hoàng Điện mà còn phải đề phòng không bị chúng đánh lén.

Quan trọng hơn, là những mối nguy hiểm đến từ bản thân khu rừng U Âm, những con ma thú hung hãn, cạm bẫy rình rập khắp nơi, chỉ cần không cẩn thận là sẽ mất mạng như chơi.

Có thể nói, tiếp theo sẽ là một trận ác chiến.

Dưới sự sắp xếp của Trác Minh, lần lượt mấy ngàn người theo thân phận và thực lực bị chia thành vài chục đội lớn nhỏ, đội viên của mỗi đội dùng một sợi dây sắt chắc chắn, buộc lại với nhau.

Đó là để đề phòng lúc vào khu rừng U Âm, vì quá phân tán mà có người bị truyền tống đến chỗ khác.

Đây cũng là điều Hàn Phong nhắc nhở Trác Minh trước đây, nếu như không có Hàn Phong nhắc nhở, e rằng đội ngũ khổng lồ đã chia năm xẻ bảy, chưa kịp chiến đấu đã mất đi tác dụng.

Trong lúc mọi việc đã chuẩn bị gần xong thì đột nhiên từ xa lóe lên một bóng đen.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

550. Chương 533: Gặp Lại Hư Không.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Bóng đen mỗi lúc một gần, theo đó là một luồng khí thể sắc bén đủ để phần lớn những người có mặt cảm thấy nghẹt thở.

Hàn Phong và Triệu Vô Cực quay sang nhìn nhau, phát hiện luồng khí tức đó có chút dị thường.

Cũng có thể nói, lúc Hàn Phong và Triệu Vô Cực cảm nhận được luồng khí tức này, họ đã lập tức đoán ra người sở hữu nó cũng có thực lực thiên giai bát phẩm.

Luồng khí tức sắc bén đó càng đến gần, mọi người càng cảm thấy bóng đen đó bất phàm.

Biết bóng đen đó đang tiếp cận, hơn nữa còn đang dần biến thành một bóng người mơ hồ, Hàn Phong và Triệu Vô Cực quay sang nhìn nhau.

Sau đó, hai người cùng động thân hình, nhanh chóng bay về phía bóng đen,

Người này thân phận không rõ ràng, Hàn Phong đương nhiên không thể trợ mắt đứng nhìn nó tiếp cận mọi người, đây là khí tức mà chỉ thiên giai bát phẩm mới có thể có được.

Một kẻ thù thiên giai bát phẩm xâm nhập vào đoàn người sẽ gây nên hiệu quả gì, Hàn Phong không cần nghĩ cũng biết.

Nếu như để người đó tiếp cận đội ngũ, cho dù bên mình có hắc và Triệu Vô Cực hai người hoàn toàn có thể đánh bại đối phương, nhưng khó tránh bị bó tay bó chân, có chút bất tiện.

Bởi vậy, sau một lúc suy tính, Hàn Phong và Triệu Vô Cực quyết định lên chặn trước.

Đấu khí trên người lưu chuyển, khí tức mạnh mẽ chỉ thuộc về thiên giai bát phẩm đồng thời toát ra ngoài cơ thể, vừa hay chặn đứng khí thể của người này.

Bóng đen càng đến gần, Hàn Phong và Triệu Vô Cực càng nâng cao tinh thần phong bị, chuẩn bị ứng phó công kích bất cứ lúc nào.

Chỉ có điều, khi còn cách hai người chừng mười mấy trượng, bóng đen đột nhiên dừng lại, cứ thế lơ lửng giữa không trung.

Trong lúc Hàn Phong và Triệu Vô Cực đang không hiểu thì bóng đen đột nhiên lên tiếng nói:

- Triệu Vô Cực, hai năm trước nghe nói ngươi bị thương, không ngờ hôm nay lại gặp người mạnh khỏe ở đây, xem ra không thể tin được lời đồn.

Dừng lại một lúc, bóng đen quay sang Hàn Phong nói:

- Tiểu tử, lúc nghe tin ngươi chết, ta đã không tin rồi, tiểu tử ngươi đâu có chết dễ dàng như vậy, bây giờ đúng như ta nghĩ, hơn nữa nhìn bộ dạng của ngươi, cảnh giới hình như lại nâng cao không ít, cứ đà này, sao ta có thể dám chắc mình sẽ đánh thắng ngươi trăm phần trăm.

Nghe bóng đen nói xong, Hàn Phong và Triệu Vô Cực đầu tiên ngây ra, đầu óc có chút mơ hồ.

Đúng lúc này, khuôn mặt mờ ảo của bóng đen cũng dần lộ ra.

Lúc nhìn rõ khuôn mặt người mới đến, Hàn Phong thoáng giật mình, mặt lộ vẻ mừng rỡ, bay đến trước mặt bóng đen, hô lớn:

- Hư Không tiền bối, sao lại là tiền ông!

Hư Không nhìn Hàn Phong, nở một nụ cười nhẹ, sau đó nói:

- Nghe nói các ngươi định hành động, lão phu mấy năm rồi cũng không động gân cốt, nên đặc biệt đến đây, không biết có được hoan nghênh hay không.

Hàn Phong không khỏi ngây ra, nhưng sau đó lập tức phản ứng, vội vàng nói:

- Hoan nghênh, đương nhiên hoan nghênh, có Hư Không tiền bối trợ giúp, tỷ lệ thành công càng cao hơn.

Nhân vật Hư Không này là ai, có lẽ phần lớn mọi người bên dưới không biết, nhưng Hàn Phong và Triệu Vô Cực thì hiểu rõ nhất.

Lúc Hàn Phong gặp Hư Không ở hóa ngoại chi cảnh, ông đã là thiên giai bát phẩm cường giả.

Mặc dù sau này Hàn Phong có giúp ông luyện chế một thân thể, để ông có thể mượn xác hoàn hồn, tái sinh.

Nhưng, bây giờ gặp lại Hư Không, Hàn Phong có thể cảm nhận khí tức trên người ông không hề thua kém Triệu Vô Cực, trong lòng bần khoản, không khỏi lên tiếng hỏi:

- Hư Không tiền bối, đầu khí của ông?

Hư Không đương nhiên biết Hàn Phong định hỏi gì, cũng không giấu giếm, trực tiếp gật đầu nói:

- Không sai, năm đó sau khi ta rời đi, đầu tiên là lang thang khắp nơi trên đại lục, sau đó tìm một nơi yên tĩnh tu luyện, cách đây không lâu, tu vi của ta mới trở lại thiên giai bát phẩm.

Dừng lại một lúc, ánh mắt Hư Không không khỏi quét qua Triệu Vô Cực, lạnh giọng nói:

- Vốn dĩ, trước khi tu vi của ta hồi phục một khoảng thời gian, ta đã đến Hư Thiên Tông tìm lão già Triệu Vô Cực tính sổ, nhưng ta vừa đến Hư Thiên Tông thì được tông chủ của người cho biết các người đã đi khu rừng U Âm, nên ta mới vội vàng đến đây.

Nghe Hư Không nói, Hàn Phong không khỏi có chút khổ não, nói:

- Tiền bối, đang thời điểm quan trọng, chuyện giữa ông với Triệu tiền bối, ta nghĩ...

Hàn Phong không biết phải khuyên giải thế nào, hai con người này thực lực không hề thua kém hẳn nên Hàn Phong cũng chỉ còn biết khuyên nhủ.

Hư Không đương nhiên hiểu ý Hàn Phong, nên trực tiếp nói:

- Yên tâm đi, con người ta mặc dù hành sự tùy tâm, nhưng cũng biết phân biệt trắng đen, ta biết lần này người muốn ngăn chặn Võ Hoàng Điện thả con ma vật, nên ta không những không có ý ngăn cản các người, mà còn cùng các người đối phó với người của Võ Hoàng Điện, chỉ có điều ta cần một lời hứa.

- Lời hứa gì?

Hàn Phong thấy Hư Không đồng ý giúp mình đối phó với Võ Hoàng Điện, đầu tiên thở phào nhẹ nhõm, chưa kịp mừng rỡ thì lại nghe thấy Hư Không nói cần một lời hứa, nhất thời có chút không hiểu vấn đề.

Đúng lúc này, Triệu Vô Cực trực tiếp lên tiếng nói:

- Có lẽ lời hứa là chỉ ta.

Hư Không lạnh lùng liếc nhìn Triệu Vô Cực, lạnh giọng nói:

- Sau khi xong việc, nếu như người không chết, vậy thì tìm thời gian đánh với ta một trận, bất luận thắng thua thế nào, ân oán một ngàn năm trước cũng phải giải quyết.

Triệu Vô Cực trong lòng vẫn có chút dlay dứt với Hư Không, năm đó nếu như không phải vì ông, Hư Không cũng không bị nhốt trong hóa ngoại chi cảnh, sống cuộc sống người không ra người, quỷ không ra quỷ suốt một ngàn năm.

Nên, nghe Hư Không nói vậy, Triệu Vô Cực không cần nghĩ, lập tức gật đầu đồng ý.

Hàn Phong cũng hiểu một chút về ân oán giữa hai người, thấy Hư Không có ý muốn hóa giải, trong lòng không khỏi mừng cho họ.

Dù sao hai người cùng đều là những người bạn rất thân của hắn, Hàn Phong không muốn nhìn thấy hai người bạn của mình liều chết với nhau.

Khoảnh khắc nhận ra Hư Không, Hàn Phong đã giải trừ trạng thái cảnh giác, nhưng đoàn người bên dưới nhìn ba bóng người lơ lửng giữa không trung, không ai biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng luồng khí tức ban nãy đủ khiến tất cả rừng mình nên không ai dám tùy tiện ra tay.

Hàn Phong lúc này mới tỉnh ngộ và phát hiện ra động tĩnh bên dưới.

Nên cùng Triệu Vô Cực nhanh chóng đưa Hư Không quay trở về mặt đất.

Thấy Hàn Phong đưa Hư Không đến, Trác Minh biết ngay người này có quan hệ không nhỏ với Hàn Phong. Vì không phải kẻ thù, Trác Minh nhanh chóng đến trước mặt Hàn Phong, cẩn thận quan sát bị lão giả có luồng khí tức kinh nhân, thì thầm hỏi:

- Hàn Phong, là chuyện gì vậy? Vị tiền bối này là ai?

Hàn Phong nghe Trác Minh hỏi, chỉ cười giới thiệu sơ qua về lai lịch Hư Không, hơn nữa còn nói cho Trác Minh biết tu vi thực sự của Hư Không.

Nghe nói bị lão giả mới đến cũng là một thiên giai bát phẩm cường giả, Trác Minh không khỏi kinh ngạc, nhưng ngay sau đó chuyển sang tâm trạng vui mừng.

Như vậy, bên liên minh đã có ba thiên giai bát phẩm cường giả, điều này đối với liên minh mà nói là một tin tốt, tin rằng với sự giúp đỡ của ba người Hàn Phong, lần hành động này sẽ càng ăn chắc hơn.

Đương nhiên, trừ ba người, Trầm Ngọc thân là luyện được tông sư cũng khiến Trác Minh vô cùng yên tâm, trước đây Trầm Ngọc có ở trước mặt Trác Minh loáng một cái, chữa khỏi vết thương cho mười mấy đệ tử, thực sự khiến bọn Trác Minh không khỏi giật mình.

Nếu như trong trận đại chiến, năng lực điều trị thần kì của Trầm Ngọc có thể phát huy liên tục, vậy thì sức chiến đấu của liên minh sẽ được nâng cao gấp ba lần.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

551. Chương 534: Truy Tìm Tứ Diệu Tháp.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Chỉ có điều ông cũng biết Trầm Ngọc chỉ có một, căn bản không thể chữa trị cho mấy ngàn người, những vẫn không thể coi thường tác dụng của cô.

Đương nhiên, trừ Trầm Ngọc, những cô gái còn lại bên cạnh Hàn Phong cũng giúp liên minh rất nhiều.

Tử Nhược thì không cần phải nói, Trác Minh căn bản không biết Hàn Phong kiếm đâu ra được cô gái này, bản thân không chỉ xinh đẹp mà còn sở hữu một loại bản lĩnh thần kì, đó là năng lực tạm thời tăng cường đầu khí cho đệ tử liên minh.

Mặc dù chỉ là tạm thời, nhưng nếu như vận dụng hợp lý, lúc đối phó với Võ Hoàng Điện, nhất định đạt được hiệu quả thần kì.

Tiêu Linh thì càng không cần phải nói. Hai năm qua, liên minh và Võ Hoàng Điện phải xung đột với nhau không dưới vài trăm lần.

Tiêu Linh từng dùng cây băng huyền cầm trong tay mình giúp liên minh chặn đứng đòn đánh lén của hia ngàn thành viên Võ Hoàng Điện.

Bản thân Tiêu Linh đầu khí không cao, nhưng sức mạnh tinh thần của cô hơn hẳn người thường, ngay cả một thuật sĩ đen chủ tu tinh thần lực như Tử Nhược tinh thần lực cũng không thể cao hơn Tiêu Linh.

Tất cả công lao trừ huyền âm thần quyết mà Hàn Phong truyền thụ cho Tiêu Linh ra, quan trọng hơn, là những đả kích tinh thần Tiêu Linh phải chịu khi nghe tin Hàn Phong chết hai năm trước.

Trải qua bao nhiêu sóng gió, tinh thần lực của Tiêu Linh bất ngờ tăng lên gấp đôi.

Cũng chính vì lý do này, trong những trận chiến có quy mô lớn, Tiêu Linh luôn đóng vai trò quan trọng.

Không thể không nói, những người liên quan đến Hàn Phong, hình như đều có năng lực bất phàm.

Bây giờ, Trác Minh mới hiểu, thực lực cường đại của Huyền Thiên Tông chắc chắn cũng có liên quan đến Hàn Phong.

Nghĩ đến đây, Trác Minh không khỏi thở dài, tại sao thiên tài siêu phàm này không thuộc về Thiên Thánh Cốc ông, nếu như ngay từ ban đầu Hàn Phong là đệ tử Thiên Thánh Cốc, e rằng sau này hắn còn đạt tới thành tựu cao hơn.

Lúc đó Huyền Thiên Tông chỉ là một tông môn miên cường được xếp vào hàng nhị lưu.

Đương nhiên, nghĩ thì nghĩ vậy, Trác Minh vẫn chưa đến mức vì thế mà nảy sinh suy nghĩ gì không tốt.

Thông tin Hư Không gia nhập nhanh chóng truyền đi cả đội ngũ, rất nhanh, tất cả mọi người đều biết lại có thêm một thiên giai bát phẩm cường giả nữa gia nhập liên minh.

Như vậy, khí thế liên minh lại được tăng lên không ít.

Liên sau đó, dưới sự chỉ huy của mấy người Trác Minh, tất cả mọi người đứng theo kế hoạch nhanh chóng bước vào trong màn sương trắng của khu rừng U Âm.

Trận đại chiến thực sự đã không còn xa nữa.

Từng đợt bạch quang chớp động, mọi người cảm thấy mắt hoa lên một cái thì đã xuất hiện bên trong trong một mảnh rừng rậm xa lạ.

Cũng may lúc trước đã có chuẩn bị, nên cũng rất ít xuất hiện tình trạng hoảng loạn.

Điều này kỳ thực là nhờ vào công lao của La Mạn, những truyền tống trận này mặc dù không thể nối liền bên trong và bên ngoài U Âm Sâm Lâm nhưng ở bên trong thì lại có thể tương hỗ truyền tống với nhau.

Vì vậy, chỉ một lát công phu, mọi người đều đã tụ họp lại với nhau. Đợi cho mọi người đến đông đủ, Trác Minh liền tìm mấy người Hàn Phong thương lượng đối sách.

U Âm Sâm Lâm này đối với đại bộ phận người ở đây đều là lần đầu tiên tiến vào nên đối với địa hình ở đây rất không rõ ràng.

Trác Minh cũng biết, Hàn Phong và Triệu Vô Cực thật ra là khách quen ở đây, nên việc đầu tiên là hắn tìm tới hai người.

Đối với việc này, Hàn Phong tự nhiên không dấu giếm.

Lúc trước khi Hàn Phong rời khỏi Cẩm Địa thì Vô Danh đã đưa cho hắn một viên hắc thạch.

Hàn Phong từ trong lòng móc ra một tiểu đồng có dáng dấp kỳ lạ. Căn cứ theo những gì Vô Danh nói thì thứ này chỉ cần đi vào U Âm Sâm Lâm là có thể có cảm ứng là cảm nhận được vị trí của Tứ Diệu tháp.

Lúc đó nghe Vô Danh nói như vậy thì Hàn Phong cũng cảm thấy vô cùng kinh hãi. Hắn ngược lại không hề có nghi ngờ Vô Danh có hay không thuyết hoang, bởi vì điều này căn bản là không cần phải như thế. Cho nên Hàn Phong mới kinh ngạc như vậy.

Mà sau đó Vô Danh lại giải thích nói năm đó sau khi phong ấn ma vật vì phòng ngừa vạn nhất nên Tứ Diệu các mới lưu lại vật này.

Qua lời Vô Danh thì Hàn Phong cũng khẳng định trăm phần trăm năm đó chính tay Vô Danh đã phong ấn con ma vật đó, cứu đại lục thoát khỏi nguy cơ diệt vong.

Chẳng qua Hàn Phong từ Mộ Tuyết lại biết được cường giả năm đó sau khi phong ấn ma vật thì cũng hao hết tâm lực mà chết. Nhưng năm nghìn năm đã trôi qua, tại sao vẫn xuất hiện trước mặt hắn.

Về phần Vô Danh nói bản thân mình chỉ là hình nhân khô lồi tinh thần thì Hàn Phong tự nhiên không hoàn toàn tin tưởng. Bởi vì không có một khô lồi nào giống như Vô Danh.

Hàn Phong biết, nếu như Vô Danh đã chủ động giao tiểu đồng này cho mình thì chính là phần nào thừa nhận thân phận của mình. Mà Hàn Phong tuy rằng không biết tại sao Vô Danh lại phải giấu diếm như thế nhưng hắn cũng không có vạch trần.

Phải biết rằng nếu như không phải Tứ Diệu thạch này thì Tứ Diệu các cũng không có rơi vào tràng cảnh ngày hôm nay, Kỳ Thanh Thanh chắc chắn sẽ không bị Vô Hoàng điện bắt đi.

CHo nên Hàn Phong trong lòng vô cùng hiếu kỳ, Hàn Phong đối với vấn đề của Vô Danh thì cũng không có lấy làm kỳ quái, bởi vì năm đó cũng có rất nhiều người đã hỏi hẩn như vậy.

Chẳng qua Vô Danh còn nói cho Hàn Phong biết trên thế giới này không có cái gì gọi là tuyệt đối lực lượng. Phàm là những gì được coi là hoàn mỹ nhất định sẽ có lưu lại một kẽ hở. Đây chính là quy luật của thiên đạo, không một ai có thể đánh vỡ.

Mà năm đó hẩn tận tâm tận lực luyện chế ra Tứ Diệu Tháp để phong ấn ma vật, tự thân đã hao hết tâm lực rơi vào đường cùng. Cho nên năm đó hẩn không thể nào hoàn thiện Tứ Diệu tháp. Vô Danh cũng chỉ có thể đem lỗ thủng của Tứ Diệu tháp chia ra làm Tứ Diệu Thạch. Chính vì thế mà Tứ Diệu Tháp lại có một kẽ hở duy nhất.

Đương nhiên Vô Danh cũng từng đề cập tới, nếu có người có cảnh giới siêu việt hơn thiên đạo hay chỉ cần ngang bằng với thiên đạo thôi thì có thể khiến cho Tứ Diệu tháp trở nên hoàn mỹ.

Nhưng từ xưa đến nay vẫn không có xuất hiện bất kỳ một người nào có thể đạt được bước đó. Thiên đạo khó dò, không phải thể nhân ngu muội có thể thấy được. Sau khi lưu lại câu này thì Vô Danh cũng biến mất không thấy đâu.

Trông thấy tảng đá ở trong tay Hàn Phong lập tức nhớ tới Vô Danh. Vị tiền bối này đã thủ hộ cho đại lục mấy nghìn năm. Lúc sắp chết vẫn có thể suy nghĩ tới sự an nguy của đại lục, từ trong thâm tâm của Hàn Phong, hẩn vô cùng sùng kính.

Vì vậy Lúc này bất kể là vì mình hay là vì chấp niệm cuối cùng của Vô Danh mà Hàn Phong quyết không cho phép bản thân mình thất bại. Nhất định phải nghĩ cách ngăn cản Vô Hoàng điện, phá hủy kế hoạch của bọn họ.

- Hàn Phong, người suy nghĩ cái gì mà si ngốc đến như vậy?

Tiêu Linh đứng một bên thấy Hàn Phong đứng ngay người thì dùng tay lay động, cắt đứt suy tư của hẩn.

Hàn Phong khôi phục lại tinh thần lại thấy ánh mắt của mọi người đều đang nhìn hẩn thì Hàn Phong có chút áy náy nói:

- Xấu hổ, vừa rồi mới nhớ tới một sự tình.

- Vô Phương! Nơi này người và Triệu Vô Cực tiền bối vô cùng quen thuộc. Ta muốn hỏi một chút xem lát nữa các người định hành động như thế nào?

Trác Minh thần nhiên hỏi.

Hàn Phong nhìn Triệu Vô Cực, Triệu Vô Cực rồi lắc đầu nói:

- Tuy rằng ta quanh năm thường lui tới đây nhưng chưa bao giờ phát hiện ra nó có quan hệ tới Tứ Diệu Tháp. Hơn nữa phải biết rằng U Âm Sâm Lâm này là chốn quỷ dị và nguy hiểm. Ta căn bản là không phát hiện ra địa phương nào không thích hợp.

Hàn Phong nghe vậy thì gật đầu. Hẩn tự nhiên biết lời Triệu Vô Cực không sai, chính bản thân hẩn cũng không biết được tình huống ở U Âm Sâm Lâm. Lúc trước có thể tiến nhập vào không gian cấm chế cũng chỉ là sự việc ngoài ý muốn.

Bất quá theo như lời Vô Danh nói thì Hàn Phong có thể tiến nhập cấm tham rồi có thể gỡ gỡ hẩn thì điều đó từ lâu đã được định đoạt trước. Đây cũng là do thiên đạo an bài.

Đối với cách nói này Hàn Phong tự nhiên chỉ nghe cho có chứ không để trong lòng. Nhưng đang nghe Triệu Vô Cực nói thì Hàn Phong lại thần nhiên cười, đồng thời nói:

- Yên tâm đi! Vô Hoàng điện có thể tìm được, chúng ta tại sao không thể tìm được.

- Điều này cũng khó nói, theo như ta được biết thì Vô Hoàng điện lần này phái đi đều là tử sĩ nhân tạo, dùng phương thức phá hủy để tìm kiếm chung quanh. Vô Hoàng điện tuy tiện có thể chế tạo ra một nhóm

tử sĩ thực lực khôn kém, tự nhiên cũng không có tiếc nuối. Nhưng chúng ta không giống như thế, tất cả mọi người đều là bầy môn đệ tử, đều là những người nắm giữ tông môn, thế gia sau này. Chúng ta cũng không thể nào giống như Võ Hoàng điện. Làm như vậy chẳng khác nào tự chặt đi tay chân của mình.

Trác Minh nói xong thì Hàn Phong liền phát hiện ánh mắt của mọi người có biến hoá. Hàn Phong biết những người này đều hiểu lầm hắn, vì thế mà nhanh chóng giải thích:

- Chư vị hiểu lầm, tại hạ tuy rằng ngu dốt nhưng cũng không để mức làm điều gì mà không suy nghĩ trước. Muốn tìm được Tứ Diệu tháp hơn nữa lại phải tìm được trong thời gian ngắn thì ta trùng hợp có một vật có thể trợ giúp chúng ta trong thời gian ngắn có thể tìm được nơi hạ lạc của Tứ Diệu tháp?

- Nga? Là cái gì? Hàn Phong, cho đến bây giờ người nói thiệt hay nói giỡn đó.

Trác Minh tựa hồ có chút không tin, không khỏi nhắc nhở nói:

Hàn Phong nhẹ nhàng lắc đầu, đồng thời cũng nghiêm túc nói:

- Chư vị ở đây chắc hẳn cũng không phải là ngày một ngày hai quen biết ta. Phẩm hạnh của ta chư vị đều biết rõ. Ta tự nhiên cũng không đến nỗi đem an nguy của đại lục ra nói đùa.

- Chẳng qua điều này quả thực không thể nào tưởng tượng được. Một địa phương bị phong ấn năm ngàn năm làm sao có thể có vật chỉ dẫn chúng ta đi tới đó?

Người nói chuyện chính là Mộ Tuyết các chủ của Tứ Diệu các. Nàng đối với sự tình của Tứ Diệu các rất rõ ràng. Hôm nay nghe được Hàn Phong nói như vậy thì trong lòng cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, tất nhiên không cần nhiều lời.

Hàn Phong biết được mọi người không tin, rơi vào đường cùng không thể nào khác hơn là chậm rãi nói:

- Thực không dám dấu diếm, trong hai năm ta thất tung, kỳ thực là ta tiến nhập vào một địa phương mà ở nơi đó ta có gặp một vị tiền bối. Tuy rằng vị tiền bối đó từ đầu đến cuối không có thừa nhận thân phận nhưng ta xác thực vị tiền bối đó chính là người đã phong ấn ma vật năm ngàn năm trước!

- Cái gì?

Nghe thấy Hàn Phong nói như vậy thì mọi người đều khiếp sợ, Mộ Tuyết thì càng giật mình nói:

- Người nói người gặp được vị tiền bối kia.

Hàn Phong gật đầu, xác định nói:

- Không sai! Chuyện này chờ một chút nữa ta sẽ cùng với mọi người nói rõ. Hôm nay thời gian gấp bách, xin chư vị hãy tin tưởng ta. Tiểu thạch trong tay ta chính là vật mà vị tiền bối đó giao cho ta. Vị tiền bối có nói dựa vào nó có thể tìm được vị trí của Tứ Diệu tháp.

Nghe thấy Hàn Phong nhắc nhở thì mọi người vừa rồi nhớ tới mục đích lần này tiến nhập vào U Âm Sâm Lâm, vì thế mà đối với những gì Hàn Phong nói tuy rằng vẫn còn chút nghi ngờ nhưng tất cả mọi người đều lựa chọn tin tưởng.

Dù sao thì bọn họ cũng biết rõ Hàn Phong sẽ không thể lừa bọn họ một chuyện tày trời như vậy. Sau khi đạt được sự tin tưởng của mọi người, Hàn Phong cũng không chế vật, vận khởi đấu khí đem năng lượng chậm rãi rót vào tiểu thạch trong lòng bàn tay.

Chỉ trong chớp lát tiểu thạch đen xì đã phát ra hồng quang, mọi người xung quanh thấy vậy thì khẩn trương nhìn Hàn Phong.

Chẳng qua hồng quang chợt loé lên rồi lại biến mất. tiểu thạch đen xì lại trở về bộ dạng như cũ. Lúc này hàn Phong mới quay đầu nhìn về một phương, nhàn nhạt nói:

- Tứ Diệu tháp ở nơi đó. Trác Cốc chủ phân phó mọi người chuẩn bị khởi hành đi!

Trác Minh có chút nghi hoặc nhìn Hàn Phong. Nhưng dù sao thì hiện tại bọn họ cũng chỉ có thể tin tưởng hắn. Cho nên Trác Minh cũng hướng về phía chúng đệ tử thúc giục. Ngay sau đó đội nhân mã rất nhanh theo phương hướng Hàn Phong chỉ mà tiến lên.

Lần này tiến nhận U Âm Sâm Lâm đều là Địa giai cao thủ, toàn bộ mọi người đều tiến lên rất nhanh.

Mặc dù trên đường đi mọi người cũng gặp phải một vài con ma thú đuôi mù chạy ra ngăn cản. Nhưng có Hàn Phong và Triệu Vô Cực mở đường cho nên mọi người cũng không có gặp bất cứ nguy hiểm nào.

Mặc dù U Âm Sâm lâm ở trung tâm của nó tiềm ẩn vô số nguy cơ nhưng với kinh nghiệm và thực lực của Hàn Phong và Triệu Vô Cực thì cũng có thể đơn giản một đường đi thẳng.

Mọi người bất tri bất giác đã đi được một ngày đêm. U Âm Sâm Lâm quả thực vô cùng rộng lớn. Đi một ngày đêm, Hàn Phong căn cứ vào tiểu thạch thì xác định vẫn chưa có đến vị trí của Tứ Diệu tháp.

Bây giờ mọi người ai không hiểu chuyện thì bắt đầu oán giận đứng lên. Cảm nhận thấy nếu như cứ mù quáng đi về phía trước thì không chừng sẽ để cho đám người Võ Hoàng điện có cơ hội đánh lén.

Vạn nhất bây giờ trong lúc mọi người uể oải mà bị đánh lén thì căn bản không thể nào chống đỡ được.

Hàn Phong trong lòng tự nhiên hiểu rõ. Cho nên sau khi cảm giác được tiểu thạch phản ứng càng ngày càng mãnh liệt thì Hàn Phong biết được Tứ Diệu tháp còn cách không xa.

Ngầm lại Hàn Phong liền kêu Trác Minh nói chuyện này cho hắn biết. Đồng thời phân phó Trác Minh hạ lệnh cho mọi người dừng lại nghỉ ngơi, dưỡng hảo tinh thần, ngày mai lại tiếp tục đi

Nhận được mệnh lệnh, mọi người đều vô cùng cao hứng. Dù sao thì chờ đợi, lo lắng đi cả một ngày đêm cơ hồ đã vắt kiệt sức của mọi người. Cho nên lúc này được hạ lệnh nghỉ ngơi, mọi người tự nhiên là hoan nghênh.

Loại thận trọng này trong thời khắc sinh tử nguy hiểm sẽ khiến cho chân của người ta trở nên nặng trĩu, thực khiến cho người khác cảm thấy khó chịu. Hôm nay được hạ lệnh nghỉ ngơi, ai nấy đều cao hứng.

Đương nhiên những người này cũng có những suy nghĩ bất đồng. Trong lòng nhóm người Hàn Phong thì lúc này bề ngoài bọn hắn cũng vô cùng bình tĩnh. Bởi vì cự ly tới Tứ Diệu tháp ngày càng gần, nói cách khác tỷ lệ gặp phải Võ Hoàng điện ngày càng lớn. Ngày hôm nay đã đi trọn một ngày đêm rồi nhưng vẫn chưa thấy được thân ảnh của Võ Hoàng điện, Trong lòng Hàn Phong cũng có chút nghi hoặc.

Có một khả năng là Võ Hoàng điện đã cho người tìm qua chỗ này. Sau đó cũng đã ly khai. Đương nhiên cũng còn có khả năng khác nhưng mà Hàn Phong thực tâm cũng không muốn thấy khả năng này.

Đó chính là Võ Hoàng điện đã tìm được vị trí của Tứ Diệu tháp cho nên Võ Hoàng điện đã triệu tập tất cả mọi người quay về. Rất có thể lúc này Võ Hoàng đang ở dưới chân Tứ Diệu tháp rồi.

Với năng lực quỷ bí khó lường của Võ Hoàng thì loại khả năng này không phải là không có khả năng tồn tại. Hơn nữa khả năng là vô cùng lớn.

Bất quá Hàn phong cũng không có nói ra sự lo lắng trong lòng mình với những người khác. Hôm nay đã đến đây rồi thì chỉ có thể dựa vào thiên mệnh mà thôi.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

552. Chương 535: Thiên Giai Bát Phẩm Thứ Ba.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Một đêm lo lắng lại trôi qua. Hàn phong và Trác Minh cùng với những nhân vật hạch tâm đều là những cường giả, tự nhiên không thể nghỉ ngơi. Bọn họ phải tranh thủ thời gian để suy nghĩ đối sách. Hơn nữa bọn họ đều có thực lực Thiên giai cường giả. Mấy chuyện như thế này không thể nào làm khó bọn họ được.

Sáng hôm sau, khi tinh thần của mọi người đều đã khôi phục lại thì Hàn Phong lại dựa vào chỉ thị của tiểu thạch mà cùng mọi người tiếp tục hướng về Tứ Diệu tháp.

Lại một ngày một đêm trôi qua, mọi người lại một lần nữa đến một mảnh đất nhìn qua thập phần yên tĩnh. Dựa theo lộ tuyến mấy ngày hôm nay thì Hàn Phong có thể xác định nơi này đã là chỗ sâu nhất của U Âm Sâm Lâm.

Mà lúc trước, những địa phương đã đi qua, bọn họ cũng đã động phải không ít thực vật có thể công kích hay là một vài đầu ma thú. Nhưng nơi này nhĩ thoảng qua lại giống như bình thản vô cùng, không có gì là hoang dã cả.

Đương nhiên nếu như bọn họ trước đây mà đến nơi này thì chắc hẳn sẽ không có điều gì khiến cho Hàn Phong chú ý. Nhưng từ lúc Hàn Phong tiến vào địa phương này thì tiểu thạch ở trong tay lại phản ứng vô cùng mãnh liệt. Điều này khiến Hàn Phong khẳng định, Tứ Diệu tháp chắc chắn ở trong địa phương này.

Mà khi hắn thấy được khí tức tử khí của đám người Vô Hoàng điện lưu lại thì càng thêm khẳng định suy nghĩ trong lòng mình. Về phần suy đoán thứ hai của Hàn Phong mấy hôm trước, lúc này hắn đã có thể chứng thực.

Chẳng qua hiện tại Hàn Phong cũng không còn bận tâm tới tiêu đó. Trong hai năm qua liên minh và Vô Hoàng điện giao chiến đã có thể nói là cùng với đối phương vô cùng quen thuộc. Cho nên sau khi nhóm người Hàn Phong xuất hiện thì song phương cơ hồ cùng lúc đều phát hiện ra hình bóng của đối phương.

Cái gọi là cừu nhân gặp mặt, phân ngoại nhân hồng.

Song phương căn bản không cần nói gì thêm, những người đằng sau đều ngưng thần cảnh giới, các loại đấu khí không ngừng toả ra.

Trác Minh là người đứng đầu một liên minh, tự nhiên không giống những người đằng sau dễ dàng xung động, mà thập phần lãnh tĩnh nói:

- Hàn Phong nơi đó là vị trí của Tứ Diệu tháp sao? Vì sao lại không thấy?

Hàn Phong đối với vấn đề của Trác Minh thì cũng không biết giải thích như thế nào. Thế nhưng điều duy nhất hắn có thể xác định chính là Tứ Diệu các đứng là ở chỗ này.

- Trác cốc chủ, thời gian không còn nhiều lắm. Ta cũng không kịp giải thích cho mọi người hiểu, duy chỉ có thể cam đoan với người Tứ Diệu tháp chính là ở nơi này. Mà người của Vô Hoàng điện cũng đã phát hiện ra chúng ta. Bây giờ không còn có thời gian để nghĩ tới những thứ này.

Hàn Phong nhàn nhạt nói.

Trác Minh được Hàn Phong cam đoan thì không chút suy nghĩ lùi lại phía sau chỉ đạo đám hậu nhân. Đại chiến song phương hết sức căng thẳng. Mà lúc này từ trong đám người Vô Hoàng điện cũng có một đạo thân ảnh xuất hiện. Người này cho dù có hoá thành tro thì Hàn Phong cũng có thể nhận ra được hắn. Chính là Khương Khởi đã đánh cho hắn trọng thương mà rơi vào trong hồ.

Cũng may khi Hàn Phong gặp lại địch nhân thì thực lực cũng đã đạt tới Thiên giai bát phẩm.

Về phần Vô Hoàng, tuy rằng Hàn Phong đã từng giao thủ nhưng cũng chỉ là một phân thân của hắn mà thôi. Cho nên chân thực thực lực của Vô Hoàng như thế nào Hàn Phong cũng không có biết rõ.

Khương Khởi đứng trước mặt mọi người lãnh ngạo nhìn một lượt. Ánh mắt của hắn nhìn tới Hàn Phong thì không khỏi cảm thấy kinh nghi:

- Tiểu tử, ngươi dĩ nhiên không chết?

Hàn Phong nghe vậy thì lạnh lùng nói:

- Ta còn có thù chưa báo, làm sao mà dễ dàng chế được.

- Ha ha! Thực không nghĩ tới lúc đầu ngươi tránh được một kiếp mà hôm nay đã trở nên đông dặc như vậy. Không biết hôm nay ngươi có thể có được vận may như lần đó hay không.

- Sẽ không làm cho người thất vọng!

Hàn Phong nhàn nhạt nói.

Mà lúc này Khương Khởi cũng có chút kinh ngạc nói:

- Các người dĩ nhiên lại có thể trong thời gian ngắn tìm đến được nơi này. Không biết là nên bội phục các người hay là các người quá may mắn đây.

Cuối cùng Khương Khởi cũng chuyển giọng, lạnh lùng nói:

- Bất quá nếu đã đến đây thì cũng đừng nghĩ đến chuyện rời đi. Nên ở lại chỗ này tể máu cho Võ Hoàng đi!

- Hừ! Là Võ Hoàng nhất chết hay sao mà không dám đến, không dám hiện thân. Chớ không phải hắn đã chết rồi đó chớ.....

Triệu Vô Cực bây giờ cũng thờ ơ nói.

Khương Khởi nghe vậy thì cũng không khỏi trêu tức nói:

- Ha ha! Ta cũng không sợ nói cho các người biết. Từ hai ngày trước Võ Hoàng đã tìm được phương pháp tiến vào Tứ Diệu tháp. Bây giờ Võ Hoàng hắn là đã đến được trung tâm của nó. Đợi đến khi hắn đi ra thì Võ Hoàng điện sẽ chấn nhiếp thiên hạ.

Nghe thấy Khương Khởi nói như vậy thì nhóm người Hàn Phong cả kinh. Võ Hoàng dĩ nhiên đã tiến vào Tứ Diệu tháp.

Hàn Phong và Trác Minh liếc nhau, trong lòng trừ khiếp sợ thì vẫn la khiếp sợ.

Lập tức Trác Minh cũng không có do dự, lạnh giọng quát:

- Động thủ, toàn bộ người của Võ Hoàng điện tức khắc tru diệt!

Nhận được mệnh lệnh, đông đảo đệ tử liên minh lập tức không một ai chần chừ, mấy nghìn người triển khai đấu khí như biển khơi mạnh mẽ như nước lũ nhắm phía địch nhân mà công kích.

Khương Khởi cũng lạnh lùng vung tay lên, đơn giản nói:

- Lên! Giết sạch bọn họ.

Trong khoảng khắc, nguyên bản địa phương hoang dã này còn yên bình thì đã vang lên những tiếng hét rung trời. Các loại năng lượng đấu khí không ngừng được thi triển ra. Trong đó còn kèm theo những tiếng kêu thảm thiết.

Hàn Phong thấy mọi người động thủ thì tự nhiên cũng không chần chừ chút nào lập tức thân ảnh loé lên phóng tới trước mặt Khương Khởi.

Hàn Phong cũng không để cho Khương Khởi có cơ hội xuất thủ. Hoặc giả với năng lực của hắn thì một đám liên minh đệ tử chỉ cần sau một lát thôi thì sẽ không còn một ai.

Mà Khương Khởi tự nhiên cũng không có khả năng để Hàn Phong tùy ý thích làm gì thì làm.

Tuy nói Võ Hoàng điện có thể dễ dàng chế tạo ra tử sĩ nhưng điều kiện chế tạo vô cùng hà khắc, tịnh không có dễ dàng như trong tưởng tượng. Cho nên vì để bảo toàn lực lượng bên mình, Khương Khởi tự nhiên cũng tự thân chiến đấu. Hắn cũng nhanh chóng xuất hiện trước mặt Hàn Phong.

Chẳng qua trải qua một thời gian ngắn giao thủ thì Khương Khởi lại vô cùng kinh ngạc tu vi Hàn Phong dĩ nhiên đã đến Thiên giai bát phẩm.

Khương Khởi chính là nhớ rất kỹ, hai năm trước Hàn Phong bất quá cũng chỉ là một Thiên giai thất phẩm. Thực nghĩ không a chỉ ngắn ngủi hai năm thôi mà Hàn Phong lại có thêm tiến thêm một giai.

Tốc độ đề thăng đáng sợ như vậy thực khiến cho địch nhân như Khương Khởi phải khiếp sợ.

Trong đầu hắn nhất thời nghĩ đến việc nhất định phải giết chết được Hàn Phong, không thì sau này Võ Hoàng điện không thể yên ổn.

Nghĩ vậy sát khí trong lòng Khương Khởi ngày càng tăng, ra chiêu ngày càng sắc bén, hẳn thực muốn rằng chỉ cần thông qua khí thể thôi cũng đủ để giết chết Hàn Phong.

Nhưng Hàn Phong hôm nay đã là Thiên giai bát phẩm, đồng thời cũng có tu luyện một số hắc ám thuật pháp, cộng với việc Vô Danh chỉ điểm cho hắn thì thực lực đã đề cao không ít.

Cho nên sau hai năm, lần thứ hai giao phong với Khương Khởi, Hàn Phong tự nhiên sẽ không giống như lúc trước một kích bất kham.

Ngược lại qua mấy trăm chiêu giao thủ thì Hàn Phong mơ hồ lại chiếm được ưu thế. Điều này làm cho Khương Khởi vô cùng sợ hãi. Năm đó ở trước mặt hắn Hàn Phong chỉ là một con kiến hôi dễ dàng có thể bóp nát. Thực không nghĩ tới ngày hôm nay lại có thể đề đầu cưỡi cổ mình. Điều này khiến Khương Khởi không thể nào chấp nhận được.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

553. Chương 536: Phát Hiện Của Hàn Phong.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Mà giờ khắc này những người khác cũng đang giao tranh vô cùng quyết liệt.

Trải qua hai năm, năm đó tứ đại điện sử Thiên Khôi của Võ Hoàng điện cũng đã gần tiến nhập Thiên giai bát phẩm cảnh giới.

Hàn Phong biết Thiên Khôi chỉ dùng bí thuật của Võ Hoàng điện mà mới có được thực lực ngày hôm nay. Bất quá bây giờ Thiên Khôi cũng chính thức giao thủ với Triệu Vô Cực sau hai năm tĩnh dưỡng.

Hôm nay Triệu Vô Cực cũng đã hoàn toàn khôi phục được thương thế khi trước. Kỳ thực thực lực của hắn bây giờ so với hai năm trước càng thêm tinh thuần.

Đối mặt với một Thiên Khôi dùng bàng môn tà đạo thuật pháp để mạnh mẽ đề thăng cảnh giới lên Thiên giai bát phẩm thì cũng không có mạnh mẽ hơn được bao nhiêu.

Chẳng qua tuy dựa vào ngoại lực để đề thăng thực lực thì đó cũng là Thiên giai bát phẩm. Cho nên tuy Thiên Khôi không phải là đối thủ của Triệu Vô Cực thì song phương vẫn không phân được thắng bại. Nhưng những người sáng suốt đều có thể nhìn ra Thiên Khôi đã rơi vào thế hạ phong. Mà Triệu Vô Cực chiến thắng cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Trừ như thế ra thì Hư Không cũng đồng dạng chống lại một Thiên giai bát phẩm. Điều làm Hàn Phong khiếp sợ chính là tên Thiên giai bát phẩm này để lại ấn tượng trong lòng Hàn Phong vô cùng sâu sắc. Người này năm đó ở trong thập đại tông môn bị Huyền Thiên tông vây công thì cuối cùng lại mất tích, chính là Hạo Thiên.

Mà kiếp trước chính Hạo Thiên chính là người đã hủy diệt Huyền Thiên tông. Nếu như hôm nay không phải gặp lại hắn thì Hàn Phong cũng đã triệt để quên mất sự tồn tại của hắn.

Chẳng qua điều Hàn Phong kinh ngạc chính là vì sao Hạo Thiên lại xuất hiện ở đây. Hơn nữa tu vi lại là Thiên giai bát phẩm.

Trong lòng Hàn Phong vô cùng nghi hoặc nhưng không một ai có thể nói cho hắn biết.

Bây giờ Hạo Thiên đang hết sức chăm chú vào Hư Không cùng hắn giao thủ cho nên không thể nào biết được phản ứng của Hàn Phong.

Mà Hàn Phong cũng có thể cảm thụ được ánh mắt hận ý ngập trời của Hạo Thiên.

So với nhóm Hàn Phong chiến đấu thì đám đệ tử hai bên giao chiến thảm liệt hơn rất nhiều.

Dù sao, tới trình độ như đám người Hàn Phong muốn trong thời gian ngắn phân thắng bại hầu như là không có khả năng.

Ai cũng đều là Thiên giai bát phẩm cường giả, thực lực hơn kém nhau không nhiều.

Cho nên song phương giao thủ chính là so coi ai có sức chịu đựng lâu hơn, ai xuất hiện sơ hở trước. Một khi có một bên lộ sơ hở thì sẽ mang đến cho đối phương một cơ hội rất tuyệt hảo, và sẽ nhận lấy sự tấn công mạnh mẽ của đối phương cho đến khi vô lực hoàn thủ.

Như vậy thì kết cục không cần nói cũng biết.

Trái lại đám đệ tử giao chiến ở dưới lại không có can trọng như mấy người Hàn Phong.

Gần như mỗi một nhịp hô hấp đều có vài thi thể ngã xuống.

Liên minh đệ tử chỉ trong một chốc lát mà đã ngã xuống hơn hai trăm người.

Mà con số này còn đang tiếp tục tăng lên.

Võ Hoàng điện bên kia tuy rằng có nhiều tử sĩ nhưng liên minh bên này lại có Trầm Ngọc và Tử Nhược hai nữ.

Trong hai nàng thì Trầm Ngọc vừa mới đột phá thành Luyện được tông sư, mà Tử Nhược lại là hắc thuật sĩ y liệu hệ có thiên phú cao nhất của người Thiên Khải.

Dưới sự trợ giúp của hai nàng cho nên thương vong của Liên minh đệ tử cũng có phần rơi chậm lại.

Bên cạnh đó còn có Tiêu Linh này giờ vẫn ở đằng sau mọi người liên tục khảy dây đàn.

Theo từng đạo âm phù từ ngọc thủ của nàng vang lên phối hợp với Huyền âm thần quyết nàng tu luyện đã trở thành cơn ác mộng của đám người Võ Hoàng điện.

Tiếng đàn của Tiêu Linh mặc dù không thể trực tiếp giết địch nhưng lại có tác dụng kìm hãm địch nhân rất mạnh.

Nói chính xác hơn là tiếng đàn của nàng có thể khiến địch nhân rơi vào trạng thái kinh sợ hãi hùng.

Những người có tinh thần lực kém một chút rất dễ bị ảnh hưởng bởi tiếng đàn của nàng.

Sự trợ giúp này đối với đám đệ tử liên minh cũng không phải là nhỏ.

Cầm âm, bạch quang cùng với các loại năng lực chưa từng được thấy qua của ba nàng đã mang lại hiệu quả dị thường hiệu quả.

Dưới tiếng đàn của Tiêu Linh phối hợp với được liệu của Trầm Ngọc và Tử Nhược, sĩ khí của đám đệ tử liên minh được nâng lên rất cao.

Trong khoảng thời gian ngắn đã áp chế được Võ Hoàng điện khiến nhân mã của Võ Hoàng điện bị tổn thất thảm trọng.

Thế nhưng tổn thất nhiều nhất cũng không phải là đệ tử của Võ Hoàng điện mà là của những thế lực gia nhập và liên minh của Võ Hoàng điện.

Trầm gia gia chủ Trầm Lâm Phong lúc này đã bị cảnh tượng trước mắt chọc cho muốn thổ huyết.

Cũng không kỳ quái, bởi vì lần này Trầm gia được an bài làm quân tiên phong. Dưới sự phụ trợ của tam nữ Tiêu Linh, đệ tử liên minh bộc phát ra sức chiến trong nháy mắt đã giết gần một phần đệ tử của Trầm gia.

Những đệ tử này vị tất Trầm Lâm Phong đã biết rõ ràng lai lịch và thực lực nhưng trong lòng hắn lại rõ ràng đây đều là những đệ tử hạch tâm và là sự giúp đỡ rất hữu ích của hắn.

Hôm nay thoảng một cái đã chết một phần ba, làm sao không khiến hắn tức đến thổ huyết chứ.

Nhưng chiến tranh là tàn khốc, bây giờ có ai rảnh đâu mà nhìn phản ứng của Trầm Lâm Phong.

Tức giận không có chỗ để phát tiết nên Trầm Lâm Phong chỉ có thể điên cuồng chỉ huy đệ tử của mình xông lên làm giảm sĩ khí của đối phương.

Chẳng làm vậy có tác dụng sao?

Đáp án rất dễ thấy.

Trải qua loạn chiến, dưới sự trợ giúp của Trầm Ngọc và Tử Nhược thì liên minh đã vững vàng chiếm ưu thế.

Đám người Trác Minh thấy vậy trong lòng cũng rất vui vẻ.

Hai năm qua song phương không ngừng giằng co đã khiến cho mọi người có cảm giác mệt mỏi thể xác và cạn kiệt tinh thần.

Dù sao những ngày xưa đều sống an nhàn, tuy rằng hai bên có chút tiểu ma sát nhưng vẫn không đến mức người chết ta sống như lúc này.

Cho nên hôm nay phải triệt để giải quyết cho xong.

Trác Minh thâm nghĩ trong lòng như vậy.

Bây giờ đối thủ của hắn là một trung niên Thiên giai cường giả - Tổ Thiên Long của Vô Hoàng điện có thực lực không kém hắn là mấy.

Trong hai năm vừa qua Trác Minh cũng đã nhiều lần giao thủ với tên Tổ Thiên Long này nhưng song phương vẫn bất phân thắng bại.

Với thân phận của Trác Minh - người đứng đầu liên minh, hắn cũng cố kỵ an nguy của bản thân, mặc dù hắn không sợ chết nhưng hắn sợ là khi hắn chết liên minh sẽ như rắn mất đầu.

Mặc dù thực lực của hắn không cường đại như Hàn Phong nhưng đang vọng vẫn còn đó, đây cũng là chỗ tốt duy nhất của người đứng đầu liên minh.

Nhưng hôm nay hắn tựa hồ không cần phải cố kỵ nhiều như vậy, hôm nay không phải người chết thì ta sống, song phương đều minh bạch điều này.

Vì vậy mỗi người đều ôm tâm lý chiến đấu đến giây phút cuối cùng, hao tổn đến giọt máu cuối cùng mà đối đầu với địch nhân.

Tiếng la giết vang lên khắp nơi, thậm chí còn truyền ra khá xa.

Một ít ma thú trốn trong các lùm cây cũng bị những thanh âm này khiến cho bất an mà gầm gừ liên tục.

Nhưng dù sao đại đa số ma thú trong U Âm sâm lâm này đều có trí tuệ nhất định.

Bọn chúng tự nhiên biết địa phương phát ra những thanh âm kia là rất nguy hiểm cho nên bọn chúng rất nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Với tư duy đơn giản của chúng thì rất nghi hoặc là tại sao trong U Âm sâm lâm này tự nhiên lại phát sinh chuyện đáng sợ như vậy?

Suy nghĩ của đám ma thú này thì tất nhiên hai phương đang chiến đấu đằng xa không thể nào quan tâm được. (DG: bó tay thẳng cha tác giả viết bừa)

Lúc này Hàn Phong mặc dù đã hơi chế trụ được Khương Khởi nhưng nội tâm lại vẫn bất an.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

554. Chương 537: Vô Hoàng Hiện Thân.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đả tự: Bạ Thập Ngũ - Kiếm Giới

Sự bất an này theo thời gian ngày càng mạnh hơn.

Hắn không biết tại sao hắn lại cảm thấy bất an như vậy nhưng rất nhanh hắn đã đoán được chắc chắn có liên quan đến đám Võ Hoàng điện này.

Mặc khác hắn cũng đang lo lắng cho sinh tử của Kỷ Thanh Thanh.

Chiến đấu cho tới lúc này hắn vẫn chưa thấy được thân ảnh của nàng.

Hắn đang rất lo lắng không biết nàng có khoẻ mạnh hay không?

Hàn Phong không dám suy nghĩ nhiều hơn, hắn sợ hắn sẽ không thể khống chế được tâm tình của mình.

Một khi Kỷ Thanh Thanh có chuyện gì không hay, hắn không biết bản thân hắn sẽ như thế nào!

Rơi vào đường cùng, hắn đành miễn cưỡng áp chế nỗi bất an trong lòng, dồn hết tâm lực lên đối thủ.

Thời gian tiếp tục trôi đi, chiến đấu vẫn duy trì tình trạng giằng co như vậy. Mà lúc này Triệu Vô Cực không biết từ lúc nào đã đi tới gần chỗ Hàn Phong. Đối thủ của hắn là Thiên Khôi, đáng vẻ lúc này đã có chút chật vật nhưng hắn vẫn bám riết Triệu Vô Cực không tha.

Đối với tên Thiên Khôi này Triệu Vô Cực tất nhiên không sợ hãi chút nào.

Một chiêu ngăn trở một kích toàn lực của Thiên KHôi, Triệu Vô Cực quay đầu nói với Hàn Phong:

- Hàn Phong, ta sẽ giải quyết nhanh tên này, rồi đến giúp người chế trụ Khương Khởi, người hãy nghĩ biện pháp tìm ra vị trí chính xác của Tứ diệu tháp, nhất định phải ngăn cản Võ Hoàng mở ra phong ấn của Tứ diệu tháp.

Hàn Phong nghe vậy cũng biết tình hình không thể kéo dài được nữa.

Lúc này nếu để cho đầu ma vật kia lại thấy ánh mặt trời thì đối với cả đại lục này chính là một hồi tai nạn.

Đây là điều mà Hàn Phong hắn không hề muốn thấy.

Hàn Phong không trả lời Triệu Vô Cực mà chuyên tâm hơn đối phó Khương Khởi.

Hắn phải dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết Khương Khởi.

Mặc dù vô pháp hạ gục nhưng ít nhất cũng phải tạo được chút phiền toái, để lúc Triệu Vô Cực tiếp nhận vị trí của hắn không bị rơi vào thế bị động.

Lúc này Thiên Khôi trước mặt Triệu Vô Cực hơi thở đã có chút gấp gáp, vẻ mặt già nua tái nhợt, trán lấm tấm mồ hôi.

Hàn Phong biết chỉ cần cho Triệu Vô Cực thêm chút thời gian là có thể thu thập được Thiên Khôi.

Giờ khắc này song phương chiến đấu đã được một ngày một đêm.

Nhưng không ai có ý định thối lui. Triệu Vô Cực ngay lúc này lại nắm được cơ hội Thiên Khôi do một mối tạo ra sơ hở phát động tiến công khiến Thiên Khôi không ngừng lui lại phía sau.

Khi dồn Thiên Khôi đến chỗ không thể lui được nữa, Triệu Vô Cực dứt khoát tung một quyền mạnh mẽ.

Cuồng bạo đấu khí trong nháy mắt oanh tạc y phục trên người Thiên Khôi.

Cơ thể Thiên Khôi bị đấu khí của Triệu Vô Cực đánh cho loang lỗ vết máu.

Triệu Vô Cực được thể không buông tha, thân hình liên động tiếp tục ra chiêu.

Trong vài cái chớp mắt thân thể Thiên Khôi đã suy yếu thấy rõ, sinh mệnh lực dần tiêu thất.

Một Thiên giai bát phẩm của Võ Hoàng điện từ lúc này đã triệt để rời khỏi tràng chiến.

Mà trước khi Thiên Khôi chết, Triệu Vô Cực đã kịp thời huỷ thân thể hắn.

Sau đó Triệu Vô Cực cũng không dừng lại mà thân hình chợt loé đến bên cạnh tràng đầu của Hàn Phong mạnh mẽ oanh xuất một quyền.

Khương Khởi đồng thời đối mặt hai hã thực lực xấp xỉ bản thân, thậm chí còn có chút nhỉnh hơn, tất nhiên không dám khinh thường.

Quyền đầu đang đối kháng với Hàn Phong nhanh chóng thu hồi lại, thân hình khẽ động né tránh công kích của hai người.

- Hàn Phong, nhanh lên!

Hàn Phong nghe vậy thì gật đầu, không chút do dự thoát ra, móc trong lòng ra một hòn đá nhỏ màu đen bắt đầu tra xét vị trí của Tứ diệu tháp.

Hắn như đang cướp giật từng giây một, tựa hồ lão thiên cũng đứng về phía Hàn Phong, hòn đá nhỏ màu đen rất nhanh phóng ra một tầng quan mang, Hàn Phong đã biết được vị trí của Tứ diệu tháp.

Không ngờ lại dấu dưới đất!

Nhưng lúc này cũng không phải lúc để tự hỏi những thứ này, Hàn Phong đang lúc định chui xuống đất thì cảm giác bất an trong lòng lại dâng lên mãnh liệt.

Hàn Phong kinh ngạc nhìn phiến thổ địa cất dấu Tứ diệu tháp dưới chân.

Đang lúc hắn định phá vỡ lớp đất tiến vào thì đột nhiên đại địa chỗ đó chấn động. Những người có tu vi hơi cao liền phát hiện có chút không đúng.

- Mau lui lại!

Thanh âm Hàn Phong gấp gáp vang lên trong tai mọi người.

Một ít người phản ứng nhanh thì ngay lúc Hàn Phong nhắc nhở đã theo bản năng lui lại phía sau như bay.

Một ít đối với Hàn Phong không quen thuộc hoặc một ít đệ tử ôm thái độ nghi ngờ với Hàn Phong thì phản ứng hơi chậm một chút.

Nếu những người này biết chỉ vì một chút chần chờ đó mà phải bồi tính mạng của mình thì chắc chắn họ sẽ rất hối hận! (DG: bó tay tập hai)

Chỉ tiếc là họ không có thời gian để hối hận.

Bởi vì ngay khi Hàn Phong vừa dứt lời thì từ bên dưới mặt đất bộc phát ra một cỗ tử khí khiến người ta khó thở.

Kèm theo tử khí còn có một khí tức áp bức rất khó hình dung.

Theo khí tức này mạnh lên, mặt đất chấn động cũng càng mạnh.

Mặt đất giống như bị một con dã thú khổng lồ giày xéo, cát bay đá chạy bụi cuốn mù mịt. Mặt đất bắt đầu xuất hiện những vết rạn, từng đạo tử khí nồng nặc theo những khe hở đó bốc lên.

Những người không kịp rời đi, khi bị tử khí này chạm vào thì thân thể liền biến thành từng vũng máu loãng, ngay cả một tiếng hét cũng không kịp phát ra.

Chỉ trong nháy mắt, gần ngàn đệ tử liên minh đã táng mạng.

Trác Minh nhìn những đệ tử rơi vào thảm cảnh này, sắc mặt rất khó coi kèm theo đó là sự kinh hãi khó che dấu được.

Về phần mấy tên đệ tử may mắn còn sống sót đều nhanh chóng lùi lại xa hơn, nhưng về mặt ai cũng kinh hoảng trắng bệch.

Nếu không nhờ tiếng nhắc nhở vừa rồi của Hàn Phong thì chỉ sợ lúc này bọn họ cũng đã biến thành những vũng máu rồi.

Hàn Phong chăm chú nhìn biến hoá của mặt đất, trong lòng hắn cũng có chút kinh hãi nhưng trên mặt lại không có biểu tình gì.

Đám nhân mã Võ Hoàng điện lúc này cũng đã dừng tấn công lui lại phía sau.

So với liên minh bên này thì đại bộ phận người Võ Hoàng điện không có kinh hoảng gì nhiều, ngược lại trên mặt đại đa số hiện lên vẻ sùng bái cuồng nhiệt.

- Đây là chuyện gì?

Trác Minh có chút khó hiểu hỏi.

Hàn Phong nghe vậy thì khẽ nheo mắt âm trầm nói:

- Chúng ta vẫn chậm một bước!

- Cái gì?

Trác Minh vừa nghe lập tức cả kinh.

Mộ Tuyết đứng bên cạnh cũng trừng to mắt, kinh hô lên:

- Phong ấn của Tứ diệu tháp đã bị phá vỡ?

Lời này của Mộ Tuyết vừa ra khiến xung quanh trở thành một mảnh xôn xao. Hàn Phong thấy biểu tình của mọi người thì trong lòng cũng trầm xuống.

Nhưng ngoài mặt hắn vẫn bình thản nói:

- Vừa rồi ta đã tìm được vị trí chính xác của Tứ diệu tháp, nó ở ngay dưới chân chúng ta. Khi ta đang tìm cách tiến vào thì liền xuất hiện tình huống này. Điều này nói rõ là Võ Hoàng điện đã thành công phá giải phong ấn của Tứ diệu tháp.

Mọi người nghe vậy liền triệt để tin tưởng việc này là thực, uy áp kinh khủng vừa rồi đã khiến mọi người biết được phần nào sự kinh khủng của ma vật.

Trác Minh thở dài nói:

- Xem ra sau này đại lục sẽ không còn được ngày nào bình yên.

Những người khác nghe Trác Minh nói cũng cảm thấy ảm đạm.

Hàn Phong liếc mắt nhìn mọi người, hắn biết bọn họ lúc này đã bị chấn nhiếp trước biến động vừa rồi.

Đây cũng không phải điều hắn muốn thấy, hôm nay ma vật xuất thế nếu liên minh đồng tâm hiệp lực thì vẫn có thể còn đường cứu vãn, nếu hôm nay thối lui thì ngày sau sợ là đại lục sẽ không còn người nào có khả năng ngăn cản được sự tàn sát bừa bãi của ma vật kết hợp với Võ Hoàng điện.

Nghĩ vậy, Hàn Phong đề cao thanh âm nói:

- Chư vị, bây giờ không phải lúc ủ rũ. Các ngươi nghĩ lại xem, cho dù lúc này chúng ta an toàn thoát đi thì với thực lực của ma vật và Võ Hoàng điện ngày sau chúng ta còn có chỗ nào để đi?

Thanh âm của Hàn Phong rất lạnh, rất nhẹ nhưng mọi người nghe thấy như được cảnh tỉnh.

Được Hàn Phong nhắc nhở, mọi người mới chợt tỉnh ngộ.

Đúng vậy! Nếu không nay may mắn không chết cũng bất quá là kéo dài hơi tàn trên cõi đời này mà thôi!

Ở đây ai cũng là người có thân phận và địa vị, làm sao lại muốn sống trong cảnh không biết sống chết lúc nào như vậy chứ.

Nghĩ vậy, tinh thần mọi người liền phấn chấn hẳn lên.

Trong lúc Hàn Phong đang khuyên bảo mọi người thì mặt đất cách đó không xa đã nứt ra một cái hố rất sâu và to.

Ngay sau đó, một đạo hắc quang từ trong hố bắn ra, theo đó là một đạo hắc ảnh.

- Đến rồi!

Hàn Phong trầm nghĩ trong lòng, đồng thời cũng là lời trong lòng của những người khác.

- Ha ha, một ngàn năm! Đã tròn một ngàn năm rồi, từ nay về sau phiên đại lục này Võ Hoàng điện ta là chúa tể, tất cả mọi người đều phải thần phục dưới chân ta!

Một thanh âm bá đạo hùng hồn vang vọng khắp chiến trường.

Lúc này cả chiến trường chỉ có duy nhất tiếng cười bá đạo này vang lên.

Triệu Vô Cực đứng bên cạnh Hàn Phong, nhãn thần phức tạp nhìn thân ảnh kia, trong lòng khẽ thở dài.

Hàn Phong không biết vì sao Triệu Vô Cực lại thở dài, bây giờ trong lòng hắn cũng có chút nghi ngờ.

Khí tức vừa rồi khiến một Thiên giai bát phẩm cường giả như hắn cũng cảm giác kinh hãi lại toát ra từ trên người của Võ Hoàng.

Từ nãy đến giờ cũng chỉ có mỗi mình Võ Hoàng từ bên dưới thoát ra.

Điều này khiến Hàn Phong nghi hoặc không biết Võ Hoàng ở trong Tứ diệu tháp rốt cuộc đã gặp chuyện gì. Vì sao khí tức trên người hắn lại quý dị như vậy, dựa theo phân tích lúc trước thì thực lực của Võ Hoàng cũng chỉ tương đương hắn là Thiên giai bát phẩm.

Vì sao ma vật trong truyền thuyết vẫn chưa hiện thân?

Giống như đọc được nghi vấn của Hàn Phong, Võ Hoàng đình chỉ tiếng cười, giương mắt nhìn xung quanh.

Chỉ một ánh mắt đã khiến đại bộ phận người của Liên minh bất giác lui lại phía sau.

Thậm chí vài người bên cạnh Hàn Phong cũng có thực lực Thiên giai nhưng khi bắt gặp ánh mắt của Võ Hoàng trong lòng cũng không hiểu sao lại run lên, có người thậm chí sắc mặt còn trở nên trắng bệch.

Cuối cùng, ánh mắt của Võ Hoàng dừng lại trên người Hàn Phong và Triệu Vô Cực.

Một nụ cười trong nhất mắt động trên mặt Võ Hoàng, phối hợp với khí tức kinh khủng không ngừng phát ra từ trên người khiến Hàn Phong cảm thấy rất bất an, ngay cả đầu khí trong người cũng suýt nữa không thể khống chế được.

- Tu vi thật đáng sợ, chỉ một cái liếc mắt đã làm cho mình suýt mất khống chế. Đây rốt cuộc là lực lượng gì?

Hàn Phong trong lòng khiếp sợ trầm nghĩ.

Võ Hoàng nhẹ nhàng vung tay áo lên, cái hố to sau lưng hắn bằng mắt thường có thể thấy được đang nhánh chóng được sang bằng.

Chỉ trong nháy mắt, mặt đất chỗ đó giống như chưa từng xuất hiện một cái hố to như vậy bao giờ.

- Triệu Vô Cực, không ngờ tròn một ngàn năm, hôm nay ta đã siêu việt ngươi, trở thành chúa tể trên đại lục này.

Võ Hoàng nhàn nhạt nói.

Triệu Vô Cực bình tĩnh nhìn Võ Hoàng, chậm rãi nói:

- Diệp Tử, lúc trước Đại Viêm đế quốc bị diệt ta vẫn đối đãi với ngươi như huynh đệ, chưa bao giờ có ý khinh thị ngươi. Lời này ngàn năm trước ta đã nói, hôm nay ta nói lại một lần nữa. Hạ tròng năm đó tất cả đều do tâm ma của ngươi khuấy phá mà thành!

- Thật khiến người ta hoài niệm!

Võ Hoàng có chút xúc cảm nói:

- Ta cũng từng nói, đây chỉ là suy nghĩ của ngươi, năm đó lúc chúng ta còn chưa đi tới phiên không gian này ngươi đã hơn ta một bậc, cho dù đi tới nơi nào ngươi đều là tiêu điểm để mọi người chú mục, mà ta chỉ

như một chiếc lá cây tô điểm bên người người, tựa như cái tên người vừa gọi vậy. Ta luôn luôn là người thứ hai mà thôi.

- Ta chưa bao giờ nghĩ như vậy, vì sao người nhất định phải hiểu sai ý ta?

Triệu Vô Cực lắc đầu than.

Hai người nói chuyện tuy bình thản nhưng mọi người nghe lại cảm giác như sấm nổ bên tai.

Ánh mắt mọi người lúc này đều tập trung lên người Võ Hoàng và Triệu Vô Cực.

Trong lòng Hàn Phong cũng có rất nhiều nghi vấn nhưng Triệu Vô Cực chẳng bao giờ kể cho Hàn Phong nghe sự tình giữa hắn và Võ Hoàng.

Bây giờ nghe hai người nói chuyện, tựa hồ giữa hai người có rất nhiều sự cố.

Lúc này trên cả chiến trường nơi hoang dã này rất yên tĩnh, thỉnh thoảng chỉ có vài tiếng thở dốc vang lên.

Trong lòng mọi người đều có rất nhiều nghi vấn, cho nên toàn bộ đều dồn ánh mắt lên hai người Triệu Vô Cực và Võ Hoàng như muốn hiểu rõ quan hệ giữa hai người.

- Hiểu sai?

Nghe Triệu Vô Cực nói, ngữ khí Võ Hoàng nhất thời trở nên dữ tợn.

- Ha ha! Hảo cho một cái hiểu sai!

Võ Hoàng như phát cuồng cười rộ lên.

- Dựa vào cái gì mà trời cao không công bằng như thế chứ? Kiếp trước chúng ta cùng nhau sinh hoạt trên địa cầu, vô luận người làm chuyện gì thì chỉ cần dùng ba phần lực là đã làm rất hoàn mỹ, khiến mọi người tán thưởng không thôi. Mà ta cho dù có dốc toàn lực để làm thì vẫn bị mọi người châm chọc khiêu khích.

- Hơn nữa, mỗi lần bọn họ cười nhạo ta đều nhắc đến người. Người có biết mỗi lần người mang ta đi theo người những người đó ở sau lưng nói như thế nào không? Người không biết, cũng không có khả năng biết được!

- Người cũng không biết lúc đó ta yêu thích một nữ nhân, lao tâm lao lực lấy lòng nàng nhưng cuối cùng nàng lại nói với ta là nàng yêu người! Vì sao? Vì sao? Vì sao lại như vậy? Người có thể trả lời cho ta không?

Mấy câu cuối cùng Võ Hoàng gần như rống lên.

Theo tâm tình ba động của Võ Hoàng, khí tức khiến người khác sợ hãi trên người hắn ngày càng mất ổn định.

- Oanh! Oanh! Oanh!

Liên tiếp mấy tiếng nổ vang lên, mặt đất bốn phía xung quanh hắn lúc này đã hoàn toàn biến đổi.

Triệu Vô Cực vừa nghe Võ Hoàng nói xong thì vẻ mặt rất phức tạp, không biết nói gì cho phải.

Mà Võ Hoàng còn chưa nói hết, sau khi phát tiết hắn lại lạnh giọng nói tiếp:

- Ta biết người sẽ không trả lời, bởi vì người chưa từng bao giờ nhìn kỹ người ở bên cạnh người, người luôn là một kẻ kiêu ngạo như vậy, trong mắt người ta bất quá cũng chỉ là một kẻ đáng thương mà thôi! Lúc trước ta đã vô số lần nghĩ nếu cho ta một lần cơ hội trở lại ta nhất định sẽ làm tốt hơn người, ta muốn người phải trở thành cái nền của ta!

Dừng một chút, Võ Hoàng nói tiếp:

- Có lẽ lão thiên đã nghe được tiếng nói của ta mà tình cờ một lần vào núi ta ngoài ý muốn trượt chân và sống lại ở thế giới này!

- Nơi này không hề giống nơi chúng ta sinh hoạt trước kia. Nơi này đối với ta chính là một tân thế giới có thể giúp ta một lần nữa làm lại.

Nói đến đây, Võ Hoàng chỉ vào Triệu Vô Cực căm giận nói:

- Nhưng ta thật không ngờ người cũng tới đây. Vì sao người cứ như âm hồn không tiêu tan như vậy? Hơn nữa, vì sao người vẫn như kiếp trước vừa sinh ra đã là một hoàng tử cao cao tại thượng, mà ta lại là một bình dân đê hèn chứ? Tại sao lại không công bình như thế?

- Đây chỉ là ngoài ý muốn, ta cũng không thể quyết định được!

Triệu Vô Cực lạnh lùng nói.

- Ngoài ý muốn? Ha ha! Lúc trước nếu không phải người kéo ta thì làm sao ta lại ngã xuống sau người chứ? Như vậy thì thân phận của chúng ta đã có thể hoán đổi cho nhau rồi, ta mới là hoàng tử hưởng hết vinh hoa phú quý mà người phải là một bình dân đê hèn! Vì người, chính người đã cướp hết tất cả của ta!

Vô Hoàng lạnh giọng nói.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

555. Chương 538: Thiên Giai Cứu Phẩm Trong Truyền Thuyết!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Triệu Vô Cực nghe Vô Hoàng nói vậy thì trong lòng có chút bi thương, trầm mặc một lúc hần đột nhiên như có hứng thú nói:

- Một ngàn năm nay ta vẫn nghĩ chúng ta tình như thủ túc, cuối cùng lại thành sinh tử đại địch, ta vẫn nghĩ hoài không ra, nhưng hôm nay nghe người nói những lời này, ta đã hiểu được nguyên nhân thật sự!

- Hảo! Người hiểu là tốt!

Lúc này Vô Hoàng đã khôi phục lại bình tĩnh, vừa rồi phát tiết một phen đã giúp hần giải tỏa tất cả oán khí đã tích góp hơn một ngàn năm qua ra ngoài.

Nương theo một tia cảm tình nhân loại cuối cùng này tiêu thất, có thể nói Vô Hoàng lúc này đã chân chính trở thành ma.

Đột nhiên, Triệu Vô Cực tiếp tới hai bước, hai mắt nhìn thẳng Vô Hoàng, nhàn nhạt nói:

- Nói cho cùng tất cả mọi việc đều do nội tâm người bị méo mó, có thể ta đã không hề cảm thụ được cảm giác của người nhưng không ngờ người lại biến thành bộ dáng như lúc này. Vẫn là câu nói trước kia: tất cả đều là người gieo gió gặt bão!

Dừng một chút, Triệu Vô Cực nói tiếp:

- Người nói là ta đã biến người thành như bây giờ, vậy thì hôm nay ta sẽ đích thân đem người gạt bỏ.

- Ha ha ha!

Vô Hoàng cười giống như nghe được chuyện gì buồn cười nhất thế gian vậy, hần dùng nhãn thần khinh miệt nhìn Triệu Vô Cực, lạnh giọng nói:

- Chỉ bằng người cũng xứng sao? Không ngại nói cho người biết, trong khoảnh khắc ta tiến vào Tứ diệu tháp đã giết chết ma vật kia!

- Cái gì?

Triệu Vô Cực nghe vậy thì sửng sốt thốt lên.

Đám người Hàn Phong ở phía sau cũng giật mình kinh hãi.

- Sao có thể? Ma vật kia làm sao có thể dễ dàng chết như vậy chứ?

Phản ứng mạnh nhất chính là Mộ Tuyết, lời Võ Hoàng nói đã kích nòng quá lớn, khiến nàng nhất thời trong đầu trống rỗng.

Võ Hoàng thấy phản ứng của mọi người thì khinh thường cười nói:

- Hừ! Ta biết các người đang nghĩ cái gì, lúc trước các người nghĩ là ta sẽ phóng thích đầu ma vật kia, mượn tay nó tiêu diệt các người đúng không?

Dừng một chút, Võ Hoàng nói tiếp:

- Các người cũng quá coi thường Võ Hoàng ta rồi. Nếu chỉ đơn giản muốn phóng thích đầu ma vật kia ta có rất nhiều phương pháp căn bản không cần cái gì Tứ diệu thạch. Không ngại nói tiếp cho các người biết, mục đích chính của ta chính là muốn dung hợp lực lượng của đầu ma vật kia để giúp ta đột phá bình cảnh Thiên giai bát phẩm.

Nói tới đây, thân thể Võ Hoàng hơi đổ về phía trước, một đạo khí tức bá đạo trong nháy mắt bao phủ toàn trường, ép mọi người gần như thở không nổi.

- Ngay vừa nãy ta đã thành công tiến vào Thiên giai cửu phẩm! Thiên hạ này ngày sau sẽ là thiên hạ của Võ Hoàng ta! Nếu có người nào dám phản kháng, thì chỉ có một con đường ... CHẾT!

Thanh âm của Võ Hoàng giống như từ Cửu U vạn tượng vọng lại.

Nhưng so với những lời này thì bốn chữ Thiên giai cửu phẩm trong lời Võ Hoàng càng khiến đám Hàn Phong khiếp sợ hơn.

“Thiên giai cửu phẩm!”

Đây chính là tồn tại trong truyền thuyết, mọi người đều biết một điều là nếu ai có thể tiến vào Thiên giai cửu phẩm thì người đó chính là thần trên mảnh đại lục này!

Nhưng bất hạnh là người đó lúc này lại chính là Võ Hoàng, nếu gọi hắn là thần thì cái tên Huỷ Diệt thần có lẽ là hợp với hắn nhất.

Lúc này Hàn Phong cũng đã hiểu tại sao lúc nãy chỉ bằng một cái liếc mắt của Võ Hoàng mà đã khiến hắn cảm thấy sợ hãi.

Trừ giải thích Võ Hoàng là Thiên giai cửu phẩm ra, không còn giải thích nào hợp lý hơn cả!

Giờ khắc này, trong lòng mọi người đều lạnh lẽo.

Võ Hoàng lại có thể điên cuồng như vậy, ẩn nhẫn lâu như thế cuối cùng bày ra mục đích không ai có thể ngờ tới được.

Tuy rằng thân là sinh tử cừu địch nhưng đám Hàn Phong vẫn rất bội phục Võ Hoàng.

Chẳng qua bội phục thì bội phục, cũng không có nghĩa là Võ Hoàng sẽ bỏ qua cho bọn họ.

Tuy Thiên giai cửu phẩm khiến da đầu mọi người tê dại nhưng đám người Hàn Phong cũng không có lý do để lui lại.

Tình hình trước mắt chỉ có thể đánh một trận.

Trước sau đều là chết vậy thì không bằng đánh một trận cho thống khoái.

Có thể giao thủ với cao thủ Thiên giai cửu phẩm trong truyền thuyết thì có chết cũng thỏa mãn.

Hàn Phong thầm nghĩ trong lòng như vậy.

Trác Minh hô to một tiếng:

- Toàn bộ những người đạt tới Thiên giai nghe đây, lúc này chúng ta đã không còn đường lùi nữa, hôm nay nếu không thể đánh bại người trước mắt thì chờ đợi chúng ta cũng chỉ có một con đường chết. Đã như vậy, tại sao mọi người không cùng thẳng tay một lần?

Mọi người nghe vậy thì nhất thời bình tĩnh lại.

Dù sao người có thể đạt tới Thiên giai không ai không từng trải, tự nhiên không thể khiếp đảm giống người thường được.

Vì vậy, dưới đề nghị của Trác Minh, mọi người cơ hội đồng thời phát ra chiến ý càng cường đại hơn trước.

Võ Hoàng khinh miệt nhìn đám người không biết sống chết trước mặt một thoáng rồi mở miệng nói:

- Toàn bộ Võ Hoàng điện nghe lệnh, không có lệnh của ta, ai cũng không được manh động. Hôm nay ta muốn cho những tên ngu xuẩn trước mặt biết cái gì gọi là Thiên giai cứu phẩm.

Hàn Phong liếc nhìn Triệu Vô Cực và Hư Không, lúc này trong Liên minh tu vi của ba người là tối cao. Trong tình huống đối mặt với địch nhân hầu như vô pháp địch lại như lúc này thì tựa hồ chỉ có thể dựa vào liên thủ của ba người.

Như vậy may ra còn có một đường sinh cơ, còn những người còn lại tuy tràn ngập chiến ý nhưng ở trong mắt cường giả Thiên giai cứu phẩm thì thực lực của những người này còn không đủ để nhét răng.

Triệu Vô Cực và Hư Không bắt gặp ánh mắt của Hàn Phong thì cũng hiểu được đạo lý trong đó.

Vì vậy ba người đồng thời gặt đầu, tuy ở chung không lâu nhưng lại rất ăn ý.

Ba đạo khí tức mạnh mẽ trong nháy mắt đồng thời xuất hiện.

Không thể không nói khí tức ba người liên thủ mơ hồ có thể đối kháng với lực lượng của Võ Hoàng.

Chẳng qua đối với hành động của ba người, Võ Hoàng xem như không thấy. Hay nói cách khác là hấn căn bản không đem lực lượng của ba người để trong lòng.

Thân hình hấn khê động, xuất ra một quyền, tử khí mãnh liệt cuộn trào hoá thành một bàn tay thật lớn hung hăng phách về phía ba người.

Ba người Hàn Phong cảm thụ được khí tức khủng bố từ bàn tay kia thì trong lòng cả kinh, thân hình nhanh chóng động hướng về ba hướng khác nhau tránh né.

Nhưng mà công kích của Thiên giai cứu phẩm dễ dàng tránh né như vậy sao?

Võ Hoàng thờ ơ cười, không thấy hấn có bất luận động tác nào khác nhưng bàn tay khổng lồ trên không trung như có linh tính tự động phân thành ba truy theo ba người.

Thế công của Võ Hoàng cực nhanh, mặc dù Hàn Phong là người có tốc độ nhanh nhất trong ba người cũng vô pháp né tránh chứ đừng nói hai người Triệu Vô Cực và Hư Không.

- Oanh! Oanh! Oanh!

Ba âm thanh nặng nề vang lên, ba người Hàn Phong căn bản không thể chống đỡ thế công của Võ Hoàng, vô tận tử khí áp thẳng vào thân thể ba người ép ba người thẳng xuống mặt đất.

Hàn Phong cảm giác thân thể như vỡ vụn tới nơi.

- Lực lượng thật là khủng khiếp!

Hàn Phong trầm nghĩ.

Trong lòng Hàn Phong lúc này cũng dâng lên cảm giác vô lực, nếu như lúc trước hấn vẫn còn ôm một tia huyền tưởng thì một chương tủy ý vừa rồi của Võ Hoàng đã trực tiếp đập nát cái huyền tưởng của hấn.

Trong lòng hấn lúc này chỉ còn có sự tuyệt vọng.

Ngay cả Hàn Phong còn có suy nghĩ như vậy thì đừng nói những người khác.

Những đệ tử Liên minh ở phía sau nhìn thấy ba người cực mạnh bên mình vừa đối mặt đã bị một chương hơi hột của Võ Hoàng đánh nằm bẹp dưới đất sinh tử bất minh thì trong lòng càng lạnh lẽo, có người còn không khống chế được ma hai chân run rẩy.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

556. Chương 539: Tiểu Bạch Bị Lãng Quên.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Dù sao võ giả thì cũng là người, mà đã là người thì sẽ sợ chết, đối mặt với thực lực tuyệt đối thì mặt mềm yếu của nhân loại rất dễ bị khơi ra.

Trầm Ngọc và Tiêu Linh chứng nữ khi thấy Hàn Phong bị đánh rơi xuống đất thì liều lĩnh xông tới chỗ hấn.

Cũng may Phí lão và Bồ Lô Dịch luôn thủ hộ bên cạnh đã kịp thời ngăn lại.

Võ Hoàng một kích đắc thủ thì cười nhạt nói:

- Không biết tự lượng sức!

Tiêu Linh và Trầm Ngọc mặc dù bị hai người Phí lão cản lại nhưng vẫn không nhịn được bi thương, lo lắng nhìn Hàn Phong kêu tên hấn.

Võ hoàng nghe thanh âm của chứng nữ không khỏi cười nhạt liên tục, hấn nhìn Hàn Phong nằm xa xa rồi nhàn nhạt nói:

- Hàn Phong, mấy năm nay ngươi luôn đối nghịch với ta, ta thấy ngươi là nhân tài nếu hôm nay ngươi khẳng khái hiệu trung với ta, ta liền thả ngươi một mạng, thế nào?

Lời này Võ Hoàng vừa nói ra khiến đám người của Liên minh lẫn Võ Hoàng điện đều giật mình kinh hô.

Ai cũng không ngờ sinh tử đại địch số một từ trước tới nay của Võ Hoàng điện là Hàn Phong lại được Võ Hoàng ưu ái!

Trong lòng một số người Liên minh cũng có chút ao ước, hiệu trung cho Võ Hoàng ít nhất còn có thể bảo toàn tính mạng.

So sánh với tính mạng bản thân thì những cái khác tựa hồ không đáng kể.

Những người có suy nghĩ này cũng chỉ là số ít, đa phần thì rơi vào tâm trạng lo lắng, nhất là mấy người Trác Minh, bọn họ lo lắng nếu ba người Hàn Phong mất đi thì đối với sĩ khí của Liên minh sẽ bị đả kích rất mạnh.

Nhưng lúc này không phải bọn họ có thể mở miệng lên tiếng được.

Một kích tùy tiện vừa rồi của Võ Hoàng đã dập tắt ý niệm muốn tiến lên trợ trận của bọn họ.

Nếu không phải bọn họ yếu hơn ba người Hàn Phong nhiều, và cũng không phải là mục tiêu của Võ Hoàng thì có lẽ lúc này bọn họ đều đã nằm yên trên mặt đất hết rồi.

Ngay lúc này Hàn Phong gian nan đứng lên, hấn cảm thấy toàn thân khí huyết nhộn nhạo, còn chưa kịp mở miệng trả lời Hàn Phong đã không nhịn được phun ra một ngụm máu.

Hàn Phong không khỏi cười khổ, Võ Hoàng chỉ tùy tiện một chiêu đã khiến hấn thổ huyết không ngớt. Muốn đứng lên cũng phí rất nhiều khí lực chứ đừng nói tới tiếp tục chiến đấu.

Không biết tình huống của Triệu Vô Cực có khá hơn chút nào không? Thiên giai cửu phẩm quả nhiên đáng sợ.

Mặc dù như thế nhưng khi nghe Võ Hoàng nói, Hàn Phong khẽ nhủ mày, cười nhạt nói:

- Võ Hoàng, ngươi cho rằng ta nguyện ý trở thành người không ra người quỷ không ra quỷ giống đám Võ Hoàng điện các người sao?

Đối với ngữ khí trào phúng của Hàn Phong, người Võ Hoàng điện liền giận dữ, nhưng Võ Hoàng lại không có chút tức giận nào, tựa hồ hấn rất coi trọng năng lực của Hàn Phong:

- Mặc dù người không quan tâm tính mạng của người, nhưng ở đằng kia hình như còn có vài bị hồng nhan tri kỷ của người, lẽ nào người muốn nhìn các nàng chết cùng người?

Nghe Võ Hoàng nói, Hàn Phong liền quay đầu lại nhìn vẻ mặt lo lắng của chúng nữ, hắn muốn bước tới trấn an nhưng lại không biết phải nói gì, cuối cùng chỉ đành cười gượng một cái rồi nhắm mắt lại hít một cái thật sâu.

Khi mở mắt ra ngữ khí Hàn Phong rất băng lãnh:

- Không cần nhiều lời, các nàng đều hiểu, tuyệt không trách ta!

- Ha ha, hảo hảo! Người đã ngoan cố như vậy thì ta sẽ thành toàn cho người!

Võ Hoàng cười ha hả để che giấu nội tâm đang tức giận của hắn.

Bước vào Thiên giai cử phẩm trở thành đại lục đệ nhất cường giả, là thần của đại lục vậy mà con kiến hôi như Hàn Phong lại dám khiêu chiến uy quyền của hắn.

Võ Hoàng đã cấp cơ hội, nếu Hàn Phong không muốn thì Hàn Phong trong mắt Võ Hoàng chỉ còn là một địch nhân, mà đối với địch nhân Võ Hoàng hắn chưa bao giờ nhân từ.

- Người phải trả giá cho sự ngu xuẩn của người!

Võ Hoàng quát khẽ một tiếng, ngay sau đó một đầu ngón tay bao trùm trong tử khí đen nhánh như một hắc tiễn trong chớp mắt đánh lên người Hàn Phong khiến hắn không kịp né tránh.

Hàn Phong vốn còn muốn tận lực chống lại nhưng thực lực của Võ Hoàng quá cường đại.

Một kích tức giận này so với một chiêu hời hợt khi nãy còn hung hiểm hơn rất nhiều, Hàn Phong ngay cả phản ứng cũng không kịp, liền bị mũi hắc tiễn kia đánh trúng.

- Phốc!

Máu không ngừng tuôn ra, Hàn Phong cảm thấy thân thể như bị xé rách ra vậy.

Lực lượng cường đại đó không chỉ đánh lên người Hàn Phong mà còn đánh thủng một cái hố to sau lưng hắn, khiến hắn vừa mới cố gắng đứng dậy lại phải vào trong hố nằm.

Mấy người Trác Minh cũng nhắm mắt lại không dám nhìn cảnh này.

Tiêu Linh và Trầm Ngọc lúc này đã trở thành lệ nhân, các nàng muốn đi hỗ trợ nhưng cái gì cũng không làm được, nếu như có thể, các nàng nguyện vì thay Hàn Phong chịu đựng tất cả những chuyện này.

Toàn trường lúc này hoàn toàn yên tĩnh, Triệu Vô Cực và Hư Không lúc trước chịu một kích tới giờ vẫn chưa thể đứng dậy được.

Đúng lúc này thì Võ Hoàng đột nhiên kinh ngạc hô lên một tiếng:

- Vẫn chưa chết! Đúng là ngoan cường!

Theo lời Võ Hoàng vừa dứt, trong cái hố kia phát ra một chút âm thanh.

Ngay sau đó, một bàn tay từ bên trong đá vụn vươn lên, thân hình Hàn Phong chậm rãi xuất hiện trong mắt mọi người.

Gian nan đứng lên một lần nữa, bây giờ Hàn Phong tóc tai bù xù, quần áo rách tươm, trên người toàn là vết máu loang lổ, khuôn mặt tái nhợt như người chết.

Hàn Phong cũng không biết tại sao hắn vẫn chưa chết, tuy rằng toàn thân đau đớn nhưng hắn biết mình vẫn chưa chết.

Hắn cũng không biết tại sao bản thân vẫn có thể đứng lên, có lẽ đây chỉ là hành động vô thức của thân thể.

Đầu óc hắn lúc này đã có chút mơ hồ, thực lực của Võ Hoàng quá đáng sợ, mặc dù thân là Thiên giai bát phẩm cùng với thân thể hoàn mỹ nhưng hắn vẫn không phải là đối thủ của Võ Hoàng.

Hàn Phong dựa vào bản năng đứng lên, bây giờ trong đầu hắn chỉ có một ý niệm duy nhất là: không được chết!

Ở phía hắn còn có người hắn phải bảo vệ, đó là những người mà hắn kiếp này hắn đã phát thệ sẽ bảo vệ bằng mọi giá.

Mặc dù là thế nhưng hắn hiện tại ngoài trừ có thể đứng lên thì toàn thân không còn chút khí lực nào, tự thân hắn còn khó bảo toàn chứ đừng nói bảo vệ người khác.

Hàn Phong cực kỳ ảo não: “Ta phải làm thế nào đây?”

Hàn Phong không ngừng tự hỏi bản thân như thế.

Võ Hoàng lạnh lùng nhìn Hàn Phong, đối với hắn, Hàn Phong chỉ là một con kiến hôi, tuy rằng con kiến này ngoan cường hơn so với những con kiến bình thường khác nhưng trước sức mạnh tuyệt đối trong tay hắn thì vẫn không là gì cả.

Hai lần liên tục xuất thủ mà vẫn không thể giết chết Hàn Phong đã làm Võ Hoàng rất tức giận.

- Người giỏi lắm! Một chiêu kế tiếp này, ngươi nhất định phải chết!

Hàn Phong ngoan cường đã triệt để kích phát sự tức giận của Võ Hoàng, với hắn thì một cường giả Thiên giai cửu phẩm như hắn muốn bóp chết một con kiến hôi mà phải dùng tới ba chiêu là một sự sỉ nhục rất lớn.

Hắn không cho phép bất kỳ kẻ nào khiêu chiến thần uy của hắn!

Sau khi trở thành Thiên giai cửu phẩm, Võ Hoàng đã tự xem bản thân hắn là thần, là chúa tể duy nhất của thế giới này.

Nghĩ vậy, khí tức trên người Võ Hoàng bắt đầu vận chuyển không giữ lại chút nào. Hắn phải đem tên tiểu tử Hàn Phong này phân thây mới có thể văn hồi được uy nghiêm của hắn.

Thần uy, không được khiêu chiến!

Theo động tác của Võ Hoàng, tử khí ngập trời một lần nữa tập trung lại, dưới sự điều khiển của hắn trong nháy mắt đã tụ thành một đoàn rồi hoá thành một luồng hắc quang nhanh chóng phóng tới chỗ Hàn Phong.

Đối mặt với lực lượng huỷ diệt này, Hàn Phong không hề nhúc nhích.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

557. Chương 540: Dung Hợp! Chí Tôn Cảnh Giới!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bựa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Không phải hắn không muốn động mà hắn căn bản không thể động được. Hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn luồng hắc quang cườn đại kia từng chút tới gần.

“Sẽ chết sao?”

Trong lòng Hàn Phong lúc này đột nhiên rất bình tĩnh, hắn không hề suy nghĩ gì nữa.

Hắn cảm thấy rất kỳ quái tại sao lại có cảm giác này.

Trong khoảnh khắc này, ánh mắt mọi người đều tập trung lên người Hàn Phong nên không ai chú ý tới một bóng trắng thoát ra khỏi đoàn người phóng nhanh tới chỗ Hàn Phong.

Ngay cả Võ Hoàng cũng không phát hiện.

Lúc luồng hắc quan khủng bố kia sắp chạm vào người Hàn Phong thì thân ảnh màu trắng kia đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, vừa lúc ngăn trở một kích này của Vô Hoàng.

Vô tận tử khí trong nháy mắt oanh kích lên thân thể của thân ảnh màu trắng đó.

Hàn Phong vốn đang rất trầm tĩnh, khi thấy bóng trắng này mới kịp phản ứng lại.

Hắn mở to hai mắt, dùng hết sức lực điên cuồng gào lên:

- Tiểu Bạch!

Bất ngờ xuất hiện trước người Hàn Phong chính là Tiểu Bạch mà mọi người hầu như đã quên mất.

Từ lúc Hàn Phong ly khai Cẩm Cố chi địa thì Vô Danh đã mang Tiểu Bạch theo bên cạnh hắn.

Được Vô Danh trị liệu, Tiểu Bạch đã hồi phục lại, khi Hàn Phong gặp lại Tiểu Bạch cũng phát hiện ra trên người nó có một khí tức rất kỳ quái, tựa hồ sơ với trước kia yếu hơn rất nhiều.

Lúc đó hắn cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ đơn giản cho rằng do Tiểu Bạch bị thương nặng nên vậy.

Tuy rằng nghe theo lời khuyên của Vô Danh, Hàn Phong lúc nào cũng mang theo Tiểu Bạch bên cạnh nhưng trận đại chiến này hắn lại để Tiểu Bạch ở lại với Trầm Ngọc.

Cho nên từ lúc bắt đầu cho tới giờ Tiểu Bạch chưa từng xuất thủ.

Nhưng không ngờ ngay lúc Hàn Phong đối mặt với sinh tử thể này Tiểu Bạch lại đột nhiên xuất hiện bên cạnh hắn, thay hắn đỡ một kích trí mạng.

- Ngaooooooooo

Bị vô tận tử khí tập kích, Tiểu Bạch rống lên một tiếng thảm thiết.

Hàn Phong không biết lấy khí lực từ đâu ra, đột nhiên mở rộng hai tay ôm Tiểu Bạch vào lòng.

Tuy Tiểu Bạch chịu đại bộ phận tử khí nhưng theo động tác của Hàn Phong, tử khí còn sót lại trong nháy mắt đã nuốt chửng hắn và Tiểu Bạch.

Với thân thể Hàn Phong hiện giờ, mặc dù chỉ một chút tàn dư như vậy hắn cũng không thể chống đỡ nổi.

Tuy vậy nhưng hắn vẫn cắn răng liều chết ôm Tiểu Bạch trong lòng.

Đúng lúc này, kỳ biến phát sinh.

Hòn hắc thạch Vô Danh giao cho hắn để dò xét vị trí Tứ diệu tháp đột nhiên từ trong lòng hắn bay ra.

Nó vừa xuất hiện đã tỏa ra quang mang chói mắt bao phủ Hàn Phong lại.

Khi đám tử khí chạm vào màng bạch quang này liền vô thanh vô tức biến mất.

- Đây là cái gì?

Khi hắc thạch vừa xuất hiện, trong lòng Vô Hoàng không hiểu tại sao lại có chút bồn chồn. Đối với Thiên giai cử phẩm như hắn thì tình huống này không thể nào phát sinh, nhưng sự thật lại khiến hắn cảm thấy khiếp sợ.

Mấy người Trác Minh khi thấy công kích của Vô Hoàng đều cho rằng Hàn Phong lúc này đã không còn đường thoát nữa rồi. Cũng không phải bọn họ lạnh nhạt thấy chết không cứu mà căn bản là bọn họ bất lực.

Tiêu Linh và Trầm Ngọc khi thấy tử khí bao phủ lấy Hàn Phong nếu không nhờ sự lo lắng an nguy của Hàn Phong trong lòng thì chỉ sợ các nàng đã ngã xuống trước Hàn Phong rồi.

Ngay lúc các nàng tưởng như đã không còn hi vọng gì thì bên tai đột nhiên truyền tới tiếng kinh hô.

Hai nàng mở to hai mắt nhìn chằm chằm vào chỗ Hàn Phong.

Lúc này các nàng mới phát hiện không biết từ lúc nào Tiểu Bạch đã ở đó thay Hàn Phong chịu một kích.

Cảm tình của các nàng với Tiểu Bạch cũng không kém, bây giờ Tiểu Bạch lại quên mình vì Hàn Phong như thế khiến các nàng thiếu chút nữa đã chịu không nổi bỏ nhào tới chỗ Hàn Phong.

Cũng may có Lý Thần đứng một bên kịp thời phóng tới ngăn trở các nàng.

- Tránh ra! Để cho ta qua đó!

Tiêu Linh lúc này đã mặc kệ Lý Thần là ai, nàng chỉ biết là nàng phải ở bên cạnh Hàn Phong, nàng muốn được cùng Hàn Phong chết chung một chỗ.

Lý Thần mạnh mẽ nắm vai của nàng, lạnh giọng nói:

- Không nên cưỡng lên, trên người Hàn Phong tựa hồ có biến hoá, nhìn trước đã!

Tiêu Linh nghe vậy mới từ từ tỉnh táo lại, gương đôi mắt đẹp nhìn về hướng Hàn Phong nhưng lúc này đã không còn thấy thân ảnh của hắn đâu nữa mà chỉ thấy một màn bạch quang đang bao phủ nơi đó, đồng thời ngăn trở công kích của Võ Hoàng.

- Chuyện gì thế?

Câu hỏi của Tiêu Linh lúc này cũng không ai có thể trả lời cho nàng được bởi vì mọi người cũng đều có nghi hoặc như vậy.

Sự bất an trong lòng Võ Hoàng lúc này càng thêm mãnh liệt, hắn không hiểu tại sao hắn lại có cảm giác này. Hắn đã là tồn tại đỉnh cao nhất trên đại lục này, thêm vào lúc hấp thu đầu ma vật bên trong Tứ diệu tháp kia hắn cũng đã trở thành bất tử chi thân giống như ma vật đó.

Một tồn tại kinh khủng như hắn lẽ ra không thể sợ hãi bất luận thứ gì mới đúng.

Nhưng ngay khi màn bạch quang kia vừa xuất hiện, nội tâm hắn lại cảm thấy bất an.

Đây là chuyện tuyệt đối không nên xảy ra. Với tính cách của Võ Hoàng hắn sẽ không cho phép bất kỳ thứ gì có khả năng uy hiếp đến hắn tồn tại.

Nghĩ vậy, Võ Hoàng lập tức xuất thủ, tử khí lại một lần nữa tập trung trong tay hắn, so với trước càng thêm nồng đậm hơn, oanh kích về màn bạch quang.

Dưới công kích của Võ Hoàng, hắc thạch khẽ run lên rồi vỡ vụn ra, bị tử khí triệt để bao trùm vào trong.

Nhưng khi hắc thạch vừa vỡ thì bạch quang quanh người Hàn Phong càng thêm chói mắt.

Đúng lúc này, Triệu Vô Cực và Hư Không vẫn không tiếng động lại đồng thời vọt tới.

Hai người đồng thời đều hướng tới chỗ Võ Hoàng.

Lực chú ý của Võ Hoàng này giờ đều tập trung vào Hàn Phong nên hắn cũng không ngờ hai tên này vẫn còn thừa lực xuất thủ với hắn.

Mặc dù có chút ngoài ý muốn nhưng với thực lực tuyệt đối thì hắn làm sao để ý đến hai người này!

Hừ lạnh một tiếng, Võ Hoàng không thấy có động tác gì mà hai luồng tử khí từ trong người hắn phát ra đánh về phía hai người Triệu Vô Cực.

Trong chớp mắt, công kích hai người Triệu Vô Cực và Hư Không dồn nén này giờ đã bị hai luồng tử khí này đánh tan.

Thân thể hai người bị tử khí đánh trúng liền bay ngược ra xa rơi xuống đất, không hề nhúc nhích nữa.

Lúc hai người xuất hiện, mấy người Trác Minh đã nổi lên chút hi vọng nhưng hi vọng này vừa chớm lên đã ngay lập tức bị dập tắt.

Thấy hai người Triệu Vô Cực nằm bất động không biết sinh tử nơi xa, Trác Minh đã triệt để bỏ qua ý niệm phản kháng trong đầu.

Có lẽ Võ Hoàng trước tiên sẽ tiêu diệt Hàn Phong rồi sẽ đến phiên bọn họ.

Nhưng khi Trác Minh ngẩng đầu nhìn quanh bạch quang đột nhiên chói mắt hơn chỗ Hàn Phong thì trong lòng lại dâng lên chút hi vọng.

Có thể bọn họ vẫn còn cơ hội.

Trác Minh không biết vì sao trong lòng hắn lại có suy nghĩ này.

Hành động vừa rồi của Triệu Vô Cực và Hư Không mặc dù không đắc thủ nhưng cũng không phải không có tác dụng gì.

Bởi vì hai người mà động tác trên tay của Vô Hoàng có một thoáng bị dừng lại.

Trong thoáng thời gian đó, quần bạch quang bao quanh Hàn Phong đột nhiên thoát khỏi đám tử khí đang bao quanh.

- Muốn trốn? Vọng tưởng!

Vô Hoàng thấy Hàn Phong muốn thoát đi thì hừ lạnh một tiếng, hai tay liên tục vũ động, vô tận tử khí theo đó mà cải biến phương hướng đuổi theo quần bạch quang. Nhưng lúc này một việc khó tin lại tiếp tục xuất hiện.

Quần bạch quang kia lại một lần nữa né tránh được đám tử khí của Vô Hoàng.

Vô Hoàng không tin, liên tiếp thử lại vài lần nhưng vẫn thất bại khiến Vô Hoàng rất giận dữ. Mà trái lại, Liên minh bên này mọi người đều nổi lên hi vọng, ánh mắt tập trung gắt gao vào quần bạch quang kia.

Ngạo Thị Thiên Địa

Tác Giả: Cao Thiết

558. Chương 541: Đại Kết Cục.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã tự: Bữa Thập Ngũ - Kiếm Giới

Tuy bọn họ không rõ chuyện gì phát sinh nhưng vẫn không thể khống chế được tâm tình và ánh mắt của bản thân.

Lúc này Vô Hoàng cũng đã triệt để bị kích nộ rồi, hắn đã muốn bất chấp mọi thứ, thân hình phóng tới đuổi theo quần bạch quang.

Đây là lần đầu tiên hắn di động từ khi xuất hiện tới giờ.

Quần bạch quang kia đã khiến hắn mất đi sự kiên nhẫn vốn có.

Thấy Vô Hoàng động, Tiêu Linh nhin không được mà la toáng lên.

Tuy rằng bạch quang không ngừng né tránh tử khí nhưng sự cường đại của Vô Hoàng bày ra từ này giờ đã khắc thật sâu trong tâm trí mọi người.

Cho nên khi thấy Vô Hoàng di động, Tiêu Linh mới không kìm được la lên.

Trong lúc mọi người đang chăm chú nhìn hai bóng người ở giữa không trung thì quần bạch quang này giờ không ngừng né tránh đột nhiên dừng lại. Có lẽ là phát hiện hành động của Vô Hoàng hoặc là đã mất đi năng lực né tránh rồi.

Vô Hoàng trong lòng tuy có chút nghi ngờ nhưng động tác của hai tay lại không ngừng nghỉ tụ tập tử khí xung quanh.

Vô Hoàng không hề lưu thủ, trực tiếp đánh vào quần bạch quang.

Mà lúc này, quần bạch quang cũng không né tránh mà ngạnh sinh tiếp một kích này của Vô hoàng.

Ngay khi quyền đầu của Võ Hoàng đụng vào quầng bạch quang thì nó trong nháy mắt liền tiêu tán.

Ngay sau đó vô số tử khí lại một lần nữa bao phủ xung quanh.

Một kích đắc thủ nhưng Võ Hoàng lại không hề cảm thấy vui mừng mà hắn lại có cảm giác khiếp sợ.

Ngoại nhân lúc này không nhìn thấy nhưng không có nghĩa là hắn không thấy, một quyền vừa rồi Võ Hoàng tự tin trên thế giới này không người nào có thể tiếp được.

Nhưng vừa rồi hắn lại cảm giác quyền đầu của hắn như đánh vào thiết bản, một khối thiết bản không gì phá nổi.

Ngay lúc đó, phản ứng đầu tiên của Võ Hoàng là lập tức lùi lại phía sau.

Khi hắn vừa ổn định thân hình thì tử khí vây xung quanh cũng tan hết.

Tình hình bên trong lúc này đã xuất hiện trước mắt mọi người.

Đám người bên Liên minh nhất thời vang lên từng trận hoan hô.

Nguyên nhân là vì khi tử khí tan hết thì một đạo nhân ảnh cũng chậm rãi xuất hiện.

Người này ngoài trừ Hàn Phong ra thì không thể là ai khác được!

Mọi người ở đây tuy đại bộ phận thực lực không cao lắm nhưng vẫn có phần nhãn lực. Hiện giờ trên người Hàn Phong đã có chút biến hoá, bộ dáng chật vật lúc này đã không còn mà thay vào đó là một vẻ mặt rất thần nhiên. Trừ y phục trên người có chút tổn hại ra thì không còn nhìn ra chút dấu vết bị tổn thương nào.

Thêm vào vừa rồi Võ Hoàng đột nhiên thối lui, mọi người liền đoán được là Hàn Phong đã ngăn trở được một kích vừa rồi của hắn.

Đây là một kích gần như toàn lực của Thiên giai cử phẩm!

Điều này không phải là đại biểu cho bọn họ còn có hi vọng hay sao? Vì vậy mà bọn họ mới cất tiếng hoan hô như vậy.

- Điều này sao có thể? Tại sao người lại không bị thương? Vì sao người lại có thể ngăn cản được công kích của ta?

Võ Hoàng có chút không dám tin thì thào lầm bầm.

Hàn Phong một lần nữa xuất hiện trước mặt mọi người với vẻ mặt bình tĩnh, thanh âm bình thản nhưng tràn đầy tự tin:

- Không có gì là không thể, bởi vì ta đồng dạng đã đạt tới Thiên giai cử phẩm!

Thanh âm của Hàn Phong tuy không lớn nhưng lại rất rõ ràng truyền vào tai từng người.

Mọi người đều có chút bất khả tư nghị nhìn chằm chằm vào Hàn Phong. Ai cũng không nghĩ tới chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà Hàn Phong lại có thể đột phá lên Thiên giai cử phẩm.

Điều này đã triệt để phá tan thế giới quan của mọi người.

Lúc này Hàn Phong cũng không có tâm tư để ý đến phản ứng của những người khác, hắn hiện tại đang tinh tế thể hội năng lượng thiên địa sinh sôi nảy nở không ngừng xung quanh.

Đây là lực lượng của Thiên giai cử phẩm? Loại cảm giác này quá huyền diệu!

Nghe nói Thiên giai cử phẩm đã là tối cường giả, một khi đạt tới cấp bậc này sẽ nhận được sự biến đổi nghiêng trời lệch đất, lật tay là mưa, trở tay là giông tố!

Trên thế gian này mọi thứ như nằm trong lòng bàn tay hắn, ở đây hắn chính là thần, nắm trong tay sinh tử vạn vật!

Đây chính là ý niệm nảy sinh trong lòng Hàn Phong trong khoảnh khắc hắn đột phá lên Thiên giai cử phẩm.

Lúc này thực lực của Hàn Phong đã dư sức đối kháng với Võ Hoàng, bởi vì cảnh giới của hắn lúc này còn vượt xa cả Võ Hoàng. Hắn đã đạt tới Chí Tôn cảnh giới!

Tất cả những điều này đều là công lao của Tiểu Bạch, hoặc cũng có thể nói đây là lễ vật cuối cùng của Vô Danh để lại cho hắn.

Hàn Phong có thể dưới lực lượng khủng bố của Võ hoàng mà khởi tử hồi sinh, đồng thời còn nhất cử lưỡng tiện vào Thiên giai cử phẩm - Chí tôn cảnh giới. Tất cả đều nhờ vào công lao của Vô Danh.

Hắn rốt cuộc cũng hiểu được vì sao lúc trước Vô Danh lại dặn hắn nhất định phải mang Tiểu Bạch theo bên người.

Đồng dạng hắn cũng hiểu được vừa rồi tại sao Tiểu Bạch trong lúc mấu chốt lại vọt tới bên người hắn.

Tất cả những chuyện này đều nằm trong ván cờ mà Vô Danh đã lưu lại trước đó.

Then chốt của ván cờ chính là viên hắc thạch nhìn không chút bắt mắt trên người Hàn Phong.

Bên trong viên hắc thạch này có lưu lại một đạo lực lượng của Vô Danh.

Đạo lực lượng này có thể giúp cho Hàn Phong và Tiểu Bạch triệt để dung hợp thành nhất thể, nhất cử lưỡng tiện phá Thiên giai bát phẩm trở thành Thiên giai cử phẩm.

Những điều này là trong lúc Hàn Phong và Tiểu Bạch dung hợp lấy được tin tức từ trong viên hắc thạch kia.

Tiểu Bạch nguyên bản là một linh thú tinh thuần nhất được thiên địa dưỡng dục mà thành. Loại linh thú này mấy vạn năm cũng khó xuất hiện một lần.

Tiềm lực của Tiểu Bạch rất lớn, ngay từ đầu đã được Vô Danh ngoài ý muốn phát hiện.

Linh thú tuy rằng cường đại nhưng muốn trưởng thành lại rất chậm.

Sau một lần ngoài ý muốn, Tiểu Bạch một mình thoát ly cấm địa chạy vào trong U Âm Sâm Lâm được Cửu U Bạch Hổ thu dưỡng. Mà lúc đó Vô Danh lại vô pháp rời khỏi cấm địa nên chỉ có thể trở mắt nhìn mọi chuyện phát sinh.

Thẳng đến hai năm trước Hàn Phong mang Tiểu Bạch quay trở lại cấm địa mới để cho Vô Danh một lần nữa gặp lại Tiểu Bạch.

Cũng từ lúc đó, kế hoạch của Vô Danh cũng đã bắt đầu.

Về phần Vô Danh làm như thế nào thì Hàn Phong không biết mà cũng không có khả năng biết.

Đương nhiên những chuyện này cũng không phải mối quan tâm của hắn, trong thời khắc hắn bước vào Thiên giai cử phẩm hắn đột nhiên có chút hiểu ra.

Sau khi quan sát Võ Hoàng hắn tuyệt đối có lòng tin có thể đánh bại Võ Hoàng.

Hay đổi góc độ khác để nói thì Võ Hoàng lúc này căn bản không phải là đối thủ của hắn.

Tuy Võ Hoàng tự nhận bản thân tiến vào Thiên giai cử phẩm, lúc trước cũng bày ra thực lực rất mạnh mẽ.

Nhưng Hàn Phong biết Võ Hoàng vẫn còn dừng tại một cửa cuối cùng. Nếu như không thể đột phá một cửa này thì Võ Hoàng vô pháp chân chính trở thành một chí tôn cường giả.

Một cửa này Võ Hoàng bị vướng lại cũng là do hắn đã dung hợp thân thể hắn với ma vật kia.

Ma vật mặc dù bị phong ấn hơn ngàn năm, thực lực có chút suy yếu nhưng bản thân nó lệ khí quá nặng, làm sao có thể đơn giản thuần phục Võ Hoàng được.

Vì vậy, tuy rằng Võ Hoàng mạnh mẽ dung hợp, đồng thời dùng sức mạnh để không chế dung hợp nên hai bên có chút bài xích, dẫn đến cảnh giới của hắn không ổn định, do đó hắn cũng vô pháp lĩnh ngộ được áo nghĩa của chí tôn cảnh giới.

Đương nhiên, nếu cho cho Võ Hoàng thêm thời gian thì hẳn có thể sẽ triệt để luyện hoá được lực lượng của ma vật kia và chân chính trở thành chí tôn cường giả như Hàn Phong lúc này.

Đáng tiếc là trên thế giới này không có sự tình nếu như.

Hàn Phong và Tiểu Bạch tâm ý tương thông, lại có Vô Danh chỉ đạo nên mới người một thú mới có thể hoàn mỹ dung hợp với nhau.

Do đó chân chính đạt tới Thiên giai cửu phẩm chí tôn cảnh giới.

So sánh với Võ Hoàng thì lúc này Hàn Phong mới chân chính là một vị thần của thế giới này.

Nhìn vẻ mặt khó tin của Võ Hoàng, Hàn Phong nhẹ nhàng di động, từng bước một đi về phía hắn.

Mỗi bước chân của Hàn Phong như một nhát búa gõ vào lòng của Võ Hoàng, trong lòng hắn đột nhiên sinh ra một sự sợ hãi khó hiểu, hắn muốn thoát khỏi nhưng lại phát hiện thân thể lại không thể khống chế theo ý mình.

Phát hiện điều này khiến Võ Hoàng càng thêm bất an, mặc cho hắn giãy dụa thế nào cũng vô pháp thoát khỏi sự trói buộc này.

Theo bước chân của Hàn Phong chậm rãi lại gần, trán Võ Hoàng càng thêm nhiều mồ hôi, hô hấp càng lúc càng trầm trọng.

Hàn Phong đi tới cách Võ hoàng mười thì đột nhiên dừng lại.

Hàn Phong không xoay người lại mà đột nhiên mở miệng nói:

- Ngọc nhi, nàng dùng tinh thần lực tinh lọc tử khí ở đây!

Trầm Ngọc nghe Hàn Phong nói thì sửng sốt, có chút chần chờ:

- Cái này ...

Hàn Phong phản phát như biết suy nghĩ trong lòng nàng, ôn hoà nói:

- Không cần lo lắng, tất cả có ta!

Chỉ một câu nói của Hàn Phong đã khiến Trầm Ngọc tràn ngập tự tin, tuy nàng không hiểu Hàn Phong vì sao muốn nàng làm như vậy nhưng nàng tin tưởng hắn.

Vì vậy, thân hình nàng liền di chuyển nhảy lên không trung. Theo tinh thần ý niệm của nàng, từng đạo nguyên tố thiên địa tinh thuần từ bốn phương tám hướng tụ tập lại, trong nháy mắt đã thanh lọc tử khí xung quanh.

Đương nhiên, nếu chỉ một mình nàng tất nhiên vô pháp làm được một bước này, nhưng có Hàn Phong trợ giúp thì mọi chuyện đều dễ dàng.

Thấy Trầm Ngọc hành động, Hàn Phong tiếp tục nói:

- Tử Nhược, dùng khả năng lớn nhất của nàng thi triển hắc thuật y liệu của nàng hướng về đám người Võ Hoàng điện! Yên tâm là làm, tất cả có ta!

Có hành động lúc trước của Trầm Ngọc, Tử Nhược tự nhiên cũng không có bất luận nghi ngờ nào, thân hình nàng khê động, từng đạo bạch quang từ trong thân thể nàng phát ra, dưới sự trợ giúp của Hàn Phong bao phủ toàn bộ đám người Võ Hoàng điện vào trong, đương nhiên bao gồm cả Võ Hoàng.

Không để ý tới ánh mắt sợ hãi của đám người Võ Hoàng điện và Võ Hoàng, Hàn Phong lại nói tiếp:

- Linh nhi, nàng dùng tinh thần lực của mình đem huyền âm thần quyết truyền cho ta!

Không hề nói lời dư thừa bởi vì Hàn Phong và Tiêu Linh từ lâu đã tâm ý tương thông.

Vừa nghe Hàn Phong phân phó, Tiêu Linh nhìn hắn mỉm cười rồi từng đợt âm thanh ưu mỹ phát ra từ trong băng huyền cổ cầm của nàng vang vọng khắp không gian.

Theo ý niệm của Tiêu Linh, một đạo tinh thần lực như thật chất chậm rãi rót vào thân thể Hàn Phong.

Đợi tam nữ hoàn thành xong mọi việc, Hàn Phong lại tiếp tục nói với đám người phía sau:

- Trác Cốc chủ, phân phó xuống dưới, bảo mọi người buông lỏng tâm thần, ta muốn mượn lực lượng của các người!

Chẳng biết tại sao, lời Hàn Phong nói phảng phất giống như ma lực, mọi người về nghe đều không cần Trác Minh phân phó liền không hèn mà đồng thời đều thả lỏng tâm thần.

Nhìn thấy vậy, khoe miệng Hàn Phong liền xuất hiện tiểu ý.

Sau đó hần nhìn vào ánh mắt sợ hãi của Võ Hoàng nói:

- Hiện tại người đã hiểu cái gì mới chân chính là chí tôn cảnh giới chưa?

Về mặt Võ Hoàng lúc này rất dữ tợn, hần không cam lòng hét lên:

- Nói vậy, ta mới là người mạnh nhất trên đại lục này, người bắt quá chỉ dùng một chút tiểu xảo mà thôi!

- Đúng không? Nhưng chuyện này cũng không trọng yếu!

Hàn Phong đột nhiên chuyển thành ngữ khí âm trầm nói:

- Qua hôm nay, trên đời này không còn cái tên Võ Hoàng điện nữa, cũng không còn tồn tại ma vật hại người, mầm tai hoạ lưu lại năm ngàn năm nay, hôm nay sẽ triệt để bị tiêu diệt trong tay ta.

Dứt lời, hai mắt Hàn Phong toát ra một tia tinh quang, ngay sau đó vô số đạo năng lượng từ trên người những người trong Liên minh thoát ra nhanh chóng hướng về phía hần tụ tập lại.

Đám người Trác Minh chỉ thoáng cảm thấy thân thể có chút không thích ứng, phảng phất như đầu khí trong cơ thể thoáng đình trệ một chút mà thôi.

Khi tất cả những đạo năng lượng này toàn bộ tụ lại trong cơ thể Hàn Phong thì hai tay Hàn Phong đột nhiên giơ ra phía trước, nhất thời bốn loại năng lượng phong, hỏa, thủy, địa nhanh chóng tập trung lại bao phủ đám người Võ Hoàng điện và cả Võ Hoàng vào trong.

- Ngưng!

Hàn Phong khẽ quát một tiếng, toàn bộ nguyên tố quang mang đại thịnh, dưới ánh mắt khó tin của mọi người, từng đạo thiên địa năng lượng này nhanh chóng co rút lại.

Chỉ trong chớp lát, bốn đạo năng lượng áp súc thành một đường kính cỡ ngón tay Hàn Phong rồi quấn lấy nhau. Hàn Phong tiện tay bắt lấy đoàn năng lượng này rồi thở dài một hơi, nhẹ giọng nói:

- Kết thúc!

Lời hần vừa dứt, đoàn năng lượng trong tay hần cũng tiêu tán trong không khí.

mà đám người Võ Hoàng điện cùng với Võ Hoàng lúc này cũng đã biến mất không còn người nào.

Không ngờ, một đám người của Võ Hoàng điện từ đầu luôn khiến mọi người áp lực và tuyệt vọng cứ như vậy đơn giản bị tiêu diệt.

Phải một lúc lâu sau mọi người mới kịp hoàn hồn phát ra tiếng hoan hô.

Tất cả mọi người đều vì thắng lợi của trận chiến này mà hoan hô, vì vị cứu tinh Hàn Phong mà hoan hô và cũng là vì tính mạng được bảo toàn của bản thân mà hoan hô.

Tất cả rốt cuộc đều kết thúc!

.....

Ba tháng sau, trong Huyền Thiên tông, Hàn Phong sau khi tiêu diệt đám người Võ Hoàng điện cũng không có hành động gì với đám đồng minh của chúng mà để cho Trác Minh đi an bài bọn họ.

Hàn Phong tuy rằng chỉ hời hợt nói một câu nhưng các thế lực này đều không ai dám phản kháng.

Một người có thể tùy ý phát tay tiêu diệt toàn bộ Võ Hoàng điện cộng với thực lực kinh khủng như Võ Hoàng thì cốt vô tồn thì có ai dui mù đi ra trêu chọc chứ.

Mà Hàn Phong cũng không muốn quản việc này cho nên đem mọi chuyện giao cho Trác Minh xử lý.

Hắn tin là Trác Minh có thể xử lý ổn thoả mọi chuyện.

Võ Hoàng điện biến mất, mục đích của Liên minh cũng đã hoàn thành cho nên sau khi xử lý ổn thoả mọi chuyện, Trác Minh cũng tuyên bố giải trừ Liên minh.

Sau khi Liên minh vừa giải tán, lại thêm ba tháng trôi qua, Hàn Phong mang theo Tiêu Linh, Trầm Ngọc và Tử Nhược tam nữ ly khai Huyền Thiên tông. Hàn Phong đầu tiên là đến Tứ diệu các đón Đường Vũ Nhu, sau đó rời khỏi Thiên Tinh đế quốc. Hàn Phong dự định lợi dụng khoảng thời gian này hảo hảo cùng các nàng đi du lịch khắp nơi.

Đương nhiên đi theo còn có Tiểu Bạch.

Hàn Phong và Tiểu Bạch tuy là lúc trước đã dung hợp với nhau trở thành chí tôn cường giả nhưng trạng thái này cũng không phải là ổn định bất biến.

Một khi Hàn Phong muốn chủ động giải trừ trạng thái thì tu vi của hắn lại trở về Thiên giai bát phẩm đỉnh phong, mà Tiểu Bạch lúc đó cũng sẽ khôi phục tự do.

Mặc dù có chút tiếc nuối nhưng Hàn Phong cũng không thấy có gì bất ổn. Bởi vì chỉ cần hắn muốn là tùy thời có thể trở thành Thiên giai cửu phẩm.

Mà quan trọng hơn là đại lục hiện nay cũng không có việc gì phải dùng tới cỡ lực lượng này.

Hàn Phong sợ dĩ rời khỏi Huyền Thiên tông là bởi vì hắn cảm thấy đại lục hiện nay đã tương đối an ổn, Huyền Thiên tông phải tự dựa vào bản thân ma từng bước phát triển lớn mạnh.

Vì vậy, hắn rời đi là lựa chọn tốt nhất. Vả lại, tuy rằng người đã rời đi nhưng danh vọng vẫn như trước còn tồn tại, tin rằng chỉ cần không phải là muốn tự sát thì không có bất luận một thế lực nào dám tới cửa khiêu khích Huyền Thiên tông.

Sau khi Hàn Phong rời khỏi Huyền Thiên tông hai ngày thì dưới chân núi Huyền Thiên tông có hai thân ảnh lén lút rời đi. Nhìn kỹ thì ra là hai nàng Lâm Phỉ Vân và Kỷ Thanh Thanh.

Lúc trước, sau khi tiêu diệt Võ Hoàng điện, Hàn Phong đã phát hiện ra Kỷ Thanh Thanh ở dưới lòng đất, tuy không biết Võ Hoàng làm sao lấy được thủy diệu thạch trên người nàng nhưng hoàn hảo là nàng vẫn còn hơi thở.

Với thực lực của Hàn Phong khi đó thì muốn cứu sống nàng thì quá dễ dàng.

Bây giờ hai nàng lưng đeo bọc nhỏ, nhanh chóng chạy đi.

Chạy được một lúc, Kỷ Thanh Thanh mới thở phò phò nói:

- Vân nhi, chúng ta vô thanh vô tức rời đi như vậy, mấy người sư phụ sẽ rất lo lắng đó!

Lâm Phỉ Vân nghe vậy thì khoát khoát tay nói:

- Yên tâm đi! Trước khi đi ta đã viết một phong thư để lại cho sư phụ, không có việc gì đâu!

- Vậy tiếp theo chúng ta sẽ đi đâu?

Kỷ Thanh Thanh có chút khổ não hỏi.

Lâm Phỉ Vân lại lộ vẻ mặt tức giận nói:

- Đều tại tên thối sư huynh kia, rời đi mà không nói cho chúng ta lời nào, chờ khi tìm được hắn, nhất định phải cho hắn đẹp mặt!

- Được rồi, người còn chưa nói là chúng ta nên đi theo hướng nào đó!

- Tiểu Thanh nhi yên tâm đi, sư huynh hấn cho rằng là thần không biết quỷ không hay nhưng hấn làm sao biết được tất cả mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay của bản cô nương!
- Vậy người biết Hàn Phong ca ca ở chỗ nào sao? Chúng ta nhanh đuổi theo thôi!
- Hảo! Nhớ kỹ khi tìm được hấn, nhất định phải hảo hảo mà giáo huấn một trận đó!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngao-thi-thien-dia>